Беседи на Учителя
Петър Дънов
1927 година

1927 Съдържание:

1927 Май

1927 Юни

1927_01_02 Влизане
неделна беседа

ВЛИЗАНЕ

Беседа от Учителя, държана на 2 януари 1927 година в гр. София.

„Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие." *)

Ще прочета 8 гл. от Посланието към римляните и ще я свържа с 5 стих от Евангелието на Иоана, 3 гл.: „Ако се не родите от вода и Дух." – Раждането е велик процес, подобен на създаването на нов свят. Това, което внася радост и веселие в живота, което създава идеал и стремеж на човешкия дух, е законът на раждането, на възраждането. Буквата „Р", с която започва думата „раждане" е йероглифен знак и означава ръката, която хваща, държи нещо. Нима видният писател или поет, като взима перо в ръката си, не държи нещо велико? Нима знаменитият философ, като взима перо в ръката си, не държи нещо велико? Нима прочутият и славен пълководец, като държи сабя в ръката си, не мисли за нещо велико? При все това, обаче, има една голяма опасност за човека, да не изпадне в дребнавостите на живота, които произтичат от проявите на неговото животинско съзнание. Всички хора не разбират еднакво свещените книги. Това зависи от много обстоятелства: от устройството на човешкото тяло – от неговия мозък, от някои наследени черти на родителите, както и от закона за прераждането или от закона за кармата. Кармата е закон, създаден от самия човек, вследствие отклонението на човешкия дух от орбитата на неговия път. За да се разбере, как става това отклонение, изисква се дълбока мисъл. Разрешението на този въпрос не е за деца, нито пък за хора, които се хранят още с мляко, или се занимават са обикновени работи в живота. Той е философски въпрос, който не се отнася до хората, които мислят само да се осигурят. Всеки човек, който е дошъл на земята, все мисли да се осигури по някакъв начин, но той трябва да знае, че мисълта за осигуряване се дължи на велик вътрешен импулс в съзнанието.

В човека има нещо Божествено, което иска да го осигури и го тласка в известна посока, но той, като не разбира това, изпада в положението на онзи индуски философ, който се разговарял с хората чрез движение на ръцете си. Обаче, когато трябвало да се разговаря с някого, нито той разбирал движенията му, нито него разбирали. Този философ живял във времето на един от древните царе. Царят на държавата в която живял философът, бил брамин. Като се научил, че в царството му имало такъв човек, който могъл да се разговаря и разбира по движения на ръцете,

царят повикал един от своите жреци, служител на Брама, и му казал: „В моето царство живее един философ, който може да се разговаря с хората и да ги разбира само по движенията на ръцете им, затова искам да намериш някой, подобен на него, с разбиране на това изкуство, за да се поразговорят и двамата пред мене. Ако не намериш такъв човек в царството ми, ще изгубиш моето благоволение.“ Замислил се жрецът, де ще намери такъв човек. Един ден минавал покрай една бръснарница. Бръснарят, като го видял толкова замислен, спрял го и му казал: „Братко, защо си толкова замислен?“ – Остави ме, то не е твоя работа. – Отде знаеш, може би ще ти помогна с нещо? Кажи ми само, какво те мъчи. Жрецът му разправил всичко. – Не се безпокой аз мога да се разговарям с хората чрез движение на ръцете и ги разбирам; ще мога да се разбера и с този философ. Жрецът се зарадвал и се върнал при царя с радостната вест, че намерил човек, който можел да се разговаря чрез движения на ръце. Царят извикал бръснаря и философа и ги накарал да застанат на известно разстояние един от друг и оттам да се разговарят. Разговорът започнал: Философът дигнал единия си пръст нагоре, а бръснарят – двата. После философът дигнал едната си ръка нагоре, а бръснарят му отговорил с двете си ръце, като поставил едната над другата. След този разговор царят запитал философа: „Какво каза на бръснаря с дигане единия пръст на ръката си?“ – Казах му, че има само Едно същество в света, което управлява всички работи. – Ами той какво ти отговори? – Той ми отговори, че две същества управляват света: Бог и царят. – Ами после какво му каза, като си повдигна ръката нагоре? – Казах му, че ще вали дъжд, а той ми отговори с двете си ръце, че след дъжда трева ще поникне. Тогава царят казал: Няма какво да се мисли повече, добър философ е този човек. След това той се обърнал към бръснаря и го запитал: Какво ти каза философът, като дигна пръста си нагоре – Той каза, че ще ми извади едното око. – Ти какво му отговори? – Че ще му извадя и двете. – После като дигна ръката си нагоре, какво разбра от философа? – Че като ми извади окото, пет души ще дойдат в негова защита. – Ти какво му отговори? – Като извадя и двете му очи, десет души ще ми дойдат в защита.

Казвам: Някои от съвременните религиозни хора се намират в положението на бръснаря и философа. По същия начин и много мъже и жени, учители и ученици изпадат в подобно положение и тълкуват нещата по своему. Питам: Как разбирате света – като философа, или като бръснаря? Днес целият свят е пълен с бръснари. Те казват: Обесете този човек, обесете онзи човек! Най-лесният занаят е бръснарството. Повикате бръснаря в дома си, и той веднага снима брадата ви. Какво изкуство има в това? Наточи бръснача си, намаже лицето със сапун и снима всичките косми. Питам: Бръснарят по този начин разрешава ли въпроса за никненето на космите? – Не. Напротив, колкото повече се бръсне брадата,

толкова по-дебели и груби стават космите й.

„Ако не се роди някой от вода и Дух.“ – За да се разбере смисъла на раждането, изисква се човек с висока култура, а не с разбирания като на бръснаря. Хора, с разбирания като тия на бръснаря, казват: Няма нещо [нищо?] особено в процеса на раждането. Всяка майка ражда. Това е повърхностно схващане на нещата. И затова, именно, често се употребява следната поговорка: „Жени мома да не е дома“. Или, когато искат да похвалят някой момък, казват: „Левент момък, като планина“. Това са иносказателни изречения. Те са хубави, но ако се тълкуват буквално, губят своя дълбок смисъл. Духът на някой момък може да бъде като планина; мисълта му може да бъде велика и мощна, но той сам, по форма, не може да бъде като планина. При процеса на раждането духът засяга мощното, великото в човека. Всеки, който иска да върви в Божествения път и да стане „човек“ в пълния смисъл на думата, най-първо трябва да бъде безстрашен. Второто качество, което трябва да притежава, е смирението. Наблюдавайте животните и ще видите, че смирението не съществува в тяхното царство. Значи, то е качество само на човека. Срещате някое куче, вирнало опашка – върви. Виждате някой пуяк, разперил опашка, върви гордо и казва: Знаете ли, кой съм аз? Знаете ли, какво мисля? Гледате някой петел, качил се на бунището, кукурига и си мисли: Няма друг певец като мене! Дали точно така мисли петелът, не зная, това е мое тълкувание. Значи, две положения може да има тук: Или петелът е прав, че като него певец няма, или моето тълкувание не е право. Трето качество, което характеризира човека, като истински човек, е справедливостта. При това, за да се застъпи човек за известна Истина, той трябва да бъде смел. Страхливите хора не могат да бъдат справедливи. Човекът на Истината, на Правдата, предполага абсолютно безстрашие. На страхливия човек не може да се разчита. Дойде ли до някое опасно място, той веднага ще избяга. Страхливият момък, преди да се ожени, казва на своята възлюбена, че я обича, че е готов на всякакви жертви за нея. Обаче, щом се ожени не минават две години, и той избягва, не издържа на обещанията си.

Ще ви разправя един пример, да видите доколко страхливият момък може да издържи в своята вярност и безстрашие. Един млад българин, много страхлив, се влюбил в една млада, хубава мома. Един ден и двамата тръгнали на път, но трябвало да минат през една голяма, гъста гора. Той й казал: Не се страхувай, на мене разчитай! Аз съм силен, безстрашен човек, няма да те оставя сама, при каквото и положение да изпаднем. По едно време насреща им се задала една мечка. Момъкът веднага се качил на едно дърво и оттам казал на своята възлюбена: Не се плаши, не мърдай, аз оттук ще цъкам! Неговата възлюбена била умна мома. Тя веднага се простряла на земята и се пристроила на мъртва. Мечката се приближила до нея,

подушила я и казала: Слушай, не се жени за своя възлюбен. Аз дойдох да те избавя от него.

И сега, някой казва: Аз имам висок идеал. Питам: Как постъпваш със своя висок идеал – на дървото отгоре ли го закачваш, или го заравяш в земята, да израсте, да се развие, да цъфне и да даде плод? Кое е по-хубаво: да оставите житното зърно да седи в хамбара, или да го заровите в земята? – По-хубаво е да го заровите в земята, отколкото да го оставите в хамбар. Идеалът на житното зърно не е да седи в хамбара. Ако посаденото зърно или семе израсте и устои на всички бури, на всички снегове и дъждове, то има висок идеал.

Често ние уподобяваме външната, видимата природа, на разумния невидим свят, чрез който Бог въздейства на нашите души. Сега някои питат: Вярваш ли в Бога? – В кой Бог? В света има много богове. Още от най-стари времена хората си създавали богове, пред които падали на колене, молили им се, тамян им кадели, но те не ги чували – никакъв отговор не получавали на молитвата си. Днес, същите хора, със своите атавистически мисли, казват: Молим се на Бога, но Той не ни чува. Казвам: Молят се тези хора, но на някой от многото богове, които не са живи. Ухото на Живия Господ е толкова чувствително, че ако Му се помолите от сърце, с пълно смирение, с вътрешна чистота и благоговение, каквото духовният човек трябва да има, вашата молитва непременно ще бъде приета. Обаче, молите ли се на Бога, а същевременно мислите, как да използвате този-онзи, молитвата ви няма да бъде приета. Това не е човещина; това и животните вършат. Сегашното състояние на човека е резултат на три велики принципа, които са действали някога в миналото, действат в настоящето, ще действат и в бъдещето. Първият принцип е обикновеното човешко съзнание, което работи за смекчаване на твърдия елемент в човека. В това съзнание има само две точки: едната, от която човек излиза и втората, към която отива. В това съзнание човек пътува само вечерно време, като се ръководи в пътя по втората точка. Щом дойде до нея, той се спира и казва: Свърших работата си вече! А по-нататък, какъв е външният свят, какви условия за развитие има, това не влиза в кръга на обикновеното съзнание, което се изразява с права линия. Правата линия представлява граници на плоскостта или отношения между две разумни същества.

Вторият принцип представлява преходно състояние от обикновеното съзнание към самосъзнанието, което се изразява чрез плоскостта. В това отношение животните имат съзнание, но нямат самосъзнание. Следователно, съзнанието, което представлява живот на правата линия, не се движи изключително в границата на правата линия, но се движи в

посоки извън правата линия, като образува плоскост. Тази плоскост граничи пак с прави линии. Щом човек излиза извън възможностите на правата линия и образува плоскост, той минава вече към самосъзнанието. Самосъзнанието може да се уподоби на зима, когато всичко е покрито със сняг. При това положение, дето и да отиде човек, той вижда навсякъде сняг, не намира условия за работа. Такова е положението на съвременния човек. Такива са условията, при които той днес живее. Някой казва: Ледено е сърцето ми, нямам условия за живот. Защо? – Зима е вън. Погледнеш от прозореца, всеки се свил в стаичката си, нарязал си малко дръвца, постоянно подклажда огъня си и за никого отвън не мисли. Отвън се издават закони, проповядват се учения, а отвътре – всеки влязъл в себе си и само за себе си мисли. И след всичко това, иди хлопай по чуждите врати. Някъде ще те приемат, а някъде, и десет пъти да хлопаш на вратата им, нито ще те чуят, нито ще ти отворят. Имаш нужда от нещо, минеш покрай някой човек, помолиш му се, той казва: Махни се оттук! С това той иска да каже: Аз разрешавам само своя въпрос, а не и твоя. Донякъде този човек е прав. Всеки сам трябва да разрешава въпросите си. Когато казваме, че трябва да правим добро, ние не подразбираме закона на самосъзнанието. В живота на самосъзнанието съществуват само понятията за добро и за зло, но там не съществува правене на добро. Човек, който живее в самосъзнанието и прави добро някому казва: Аз ще ти направя едно добро, ще ти дам пари на заем, но с 25% лихва. Трябва да знаеш, че аз съм добър човек, не ти искам 30% лихва, както другите хора, но само 25%. – Да, това са пари, взети със сложна лихва. Питам: В какво седи доброто? То е все едно да имаш само 10,000 лв. дълг за къщата си, който след време нараства толкова много, че продават къщата ти. Наблюдавайте, например, как живеят съвременните хора, какви отношения се завързват между тях, на каква база се поставят и разрешават най-сериозните въпроси. Някоя мома иска да се жени. Какво правят близките ѝ? Харесат един момък и гледат, дали той е здрав, снажен, дали е богат, има ли къща, пари и т. н. Ако момъкът отговаря на тези условия, казват: Отличен човек е този момък! Когато избират мома, също тъй гледат, дали е здрава, снажна, богата и т. н. Ако и тя отговаря на тези условия, казват: Отлична е момата! В тези разбирания за живота няма никакъв морал. В живота на самосъзнанието човек се учи чрез страданията. Само чрез страданията той познава, че в света има още по-велико състояние от това, в което днес се намира. В това състояние, именно, човек може да разреши великите проблеми на живота. Днес могат да дойдат най-велики поети, учени и философи да говорят на света, но с това въпросите не се разрешават. В умовете на съвременните хора трябва да стане велика вътрешна промяна. В умовете на майки и бащи, братя и сестри, учители и ученици, трябва да стане коренно преобразуване. Не е достатъчно човек да съзнава само, че е грешен, че се е опетнил, че е ял и пил, че е паднал в локва и се окалял.

Съзнае ли, да изправи погрешката си! Това е важното. Някой казва: Аз съзнавам, че съм грешен, признавам греховете си. Кой лихвар не знае, че взима лихва повече, отколкото трябва? Кой мъж не знае, кога се отнася зле с жена си, но казва: Жена е тя, трябва да се подчинява на мъжа! Когато някоя жена има дълъг език, не знае ли тя това? – Знае. Обаче, каквото мъжът й донесе, тя все недоволна остава. Човещина ли е това? В какво се проявява благородният човек? И след всичко това, когато им дойдат гости, мъжът казва: Добра е моята жена. Жената пък казва: Добър, благороден е моят мъж. Това са думи, които се говорят само пред гостите. Щом си отидат те, жената пак не е добра, и мъжът пак не е благороден. Жената започва: Моят мъж е малко захласнат. Дойде ли Нова година, Коледа, или Великден, той нищо не ми купува, никъде не излиза с мене – нехранимайко. Така се оплаква жената пред съседките си. Коя е подбудителната причина, задето тя говори лошо за мъжа си? – Крайното користолюбие. По този начин тя иска да предизвика съседките си да отидат при мъжа й, да го бутнат оттук-оттам, да го заставят да й купи нещо ново. Де е моралът в тази постъпка? Ако мъжът трябва да се кара с остен да изпълни задълженията си, както заставят вола с остен да оре нивата, де е тогава разликата между човека и животното? Де е моралната стабилност в човека?

Казвам: Като изнасяме и лошите, и добрите страни на живота, с това не го упрекваме. Ние трябва да знаем, че това са преходни състояния на самосъзнанието. Самосъзнанието е процес на чистене. Да съзнаваш нещо, значи да се чистиш, да изплащаш дълговете си, да уреждаш разбърканите си работи и да се приготовляваш за новия живот. Ето защо, животът на самосъзнанието е преходен. Някой казва: Аз съзнавам, че имам дълг към своя народ. – Какъв е този дълг? Да отидеш да се биеш за народа си. Като отидеш да се биеш за него, ще го освободиш ли? Кажете ми, от толкова хиляди години насам, кой народ се е освободил чрез войни, чрез бой и насилие? Трябва да се бием, но как? Хората трябва да предприемат едно велико сражение, една велика война! Кога? – Когато всички, като безброй малки реки от разни посоки се слеят в едно голямо, велико море, или в една мощна, пълноводна река, която дето мине, всичко напоява в света. Това значи война.

Време е вече човек да влезе в третия принцип на живота, да мине от самосъзнанието в Божественото съзнание или в космическото съзнание. Според езика на Евангелието това значи да се роди човек от вода и Дух. Тук думите „космическо съзнание“ са заместени с думите „ще им отнема каменното сърце и ще го заместя с ново“. С други думи: Бог ще ни отнеме каменното съзнание и ще ни даде ново, космическо съзнание, което разрешава въпроса на безсмъртието. В самосъзнанието, като живот на

плоскостта, ние представляваме страна на някакво тяло. Казват за някого: Той е страна. – На какво? – На куба, например. Какво е кубът? – Тяло, с определена форма, големина, твърдост, с определен обем и т. н. – Да, но въпросите не се разрешават с твърди тела. Какво разрешава днес златото? Какво разрешават къщите? Какво разрешават параходите, автомобилите и аеропланите? Те разрешават нещо малко, но не разрешават същността на нещата; те не разрешават великия идеал, към който се стреми човешката душа. За в бъдеще, обаче, когато човек ще живее в космическото съзнание, той ще дойде до правилно разрешение на въпросите. Тогава няма да чакаме да дойде някой аероплан, да се завърти колелото и да тръгнем на път. Питам: С какво пътува слънчевата светлина? По какъв начин се пренася слънчевата енергия през пространството? Учените хора казват, че светлината произвежда известен род трептения. Съгласни сме с това, но кой произвежда тези трептения? И как се произвеждат те? Учените казват още, че светлината пътува с грамадна бързина и вследствие на това между частиците ѝ се образува известно търкане. И това е вярно, обаче, трябва да се знае, че движението на всеки предмет, на всяко тяло се обуславя от участието на разумни същества. Колкото разумността е по-голяма, толкова и движението, предизвикано от тази разумност, е по-интензивно.

И тъй, когато говорим за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата, за Добродетелта, ние подразбираме Вечното Начало, Космическото съзнание, което обхваща всичко в себе си и към което всеки трябва да се стреми. Само в Неговите условия нашето тяло ще се оформи и пресъздаде. Апостол Павел казва: „Сега имаме плътско тяло, но когато дойде космическото съзнание, ще се създаде духовното ни тяло.“ Каква разлика има между плътското и духовното тяло? – Плътското тяло умира, а духовното не умира; плътското тяло страда, а духовното не страда, противоречията в живота съществуват за плътското тяло, а за духовното тяло няма никакви противоречия. Духовното тяло живее във вечна радост, в разбиране дълбокия смисъл на живота. То живее във вечния Живот.

Сега, според законите на самосъзнанието ние казваме, че земята се върти. Питам: Колелото на аероплана вечно ли се върти? – Не, колелото се върти, само когато аеропланът пътува. Знаят ли тогава съвременните учени, кой пръв завъртя колелото на земята, да тръгне на път? Преди колко милиарди години земята излезе от своето пристанище и тръгна да пътува из пространството? След колко милиарда години ще стигне в друго пристанище? Когато се говори за пристанище на земята, ние разбираме, че тя е тръгнала от пристанището на обикновеното съзнание и се стреми към космическото пристанище, дето ще пусне котва. Засега земята е дошла до средата на своя път. Още много път има тя да изминава, докато стигне в космическото съзнание. Мнозина ще кажат: Значи, много има да

се чака. Няма защо да се чака, но с нея заедно ще се пътува. Човек, който чака, той не работи. За обяснение на мисълта си, ще ви представя следния контраст: Това, което е настояще за обикновеното съзнание, е минало за самосъзнанието; бъдещето за самосъзнанието пък е настояще за космическото съзнание. Следователно, ако някой човек седи и чака реализиране на своите идеали, без да работи, може да чака милиони години, но те няма наготово да дойдат. Всеки, който схваща тази идея и живее според нея, той има условия да се повдигне, той може да влезе вече в новия живот. Очите му веднага ще се отворят, телефоните му веднага ще заработят. Който влезе в космическото съзнание, ще се намери пред един свят абсолютно жив. Слънцето за него няма да бъде само едно светло тяло, но ще живее, ще му проговори на негов език. То ще почука на телефона му. – Кой е там? – Елате да чуете последните важни новини от слънцето. Това не са измислени, невъзможни неща, но действителни факти. Съществата, които живеят на слънцето, са разумни, те се движат в космическото, в Божественото съзнание. Тия разумни същества, именно, са облекли слънцето в светла, хубава дреха и постоянно се движат около него, да не би някои същества от по-нисък уровен да се опитат да влязат в него. Опитат ли се да влязат в слънцето, те ги изхвърлят навън. И нашата земя е едно от съществата, които слънцето е изхвърлило навън. Някога, в миналото, тя се е разбунтувала против слънцето, и то я изхвърлило вън от себе си. И всички планети, които днес са извън слънцето, са изпъдени от него. Учените хора създават разни теории за образуване на планетите, но аз казвам, че слънцето ги е изпъдило някога от себе си и днес ги учи. Има планети, които са на разстояние милиони километри от слънцето. Какви закони ги държат в пространството? – Законът на земното притегляне. Да, има нещо, което привлича хората към един общ център. Този център е космическото, Божественото съзнание, чиято дейност е непрерывна.

Значи, всички тела във вселената са свързани помежду си и представляват един общ, велик организъм. Всички планети, които се подчиняват на този организъм, същевременно са и абсолютно свободни. Между мравката и човека няма никакво подобие, но има някаква вътрешна връзка. Съвременните хора не виждат тази вътрешна връзка между всички същества, понеже съдят за нещата от гледището на самосъзнанието и казват: Защо сме се родили, и ние не знаем. Създал ни е Бог, но ни е забравил. – Не се знае, кой кого е забравил: дали Господ ви е забравил, или вие сте Го забравили. Човекът в миналото се е проявил като непослушно дете, заради което Баща му го изпъдил вън, да се учи и да работи. Цялата съвременна бяла раса днес е в положението на блудния син. Християнството дойде в света, за да покаже пътя, по който бялата раса трябва да върви, да я научи на закона на жертвата, чрез който може да се върне към Бога. Блудният син се върнал при баща си, но кога? – Когато

видял, че господарят, на когото служи, се отнася с него по-зле, отколкото със свинете си. Той не му давал да яде даже и от рожковите на свинете, които пасял. Питам: Кой е доволен днес от положението си? Сегашният свят е пълен само с недоволни и болни хора. Ако отидете в някои от съвременните болници и клиники, там ще видите хиляди болни, от какви ли не болести, нервни, органически, които лекарите не знаят, вече как да именуват. Днес лекарите се виждат в чудо: излекуват една болест, две се явят; излекуват две болести, четири се явят и т. н. След всичко това те казват: Ние имаме предвид всички хигиенични мерки да не заболяват хората, да намалим процента на смъртността. Да, ако в едно отношение хората не умират, в друго отношение умират. Ако само физически се подобряват, в друго отношение се влошава положението им, сърцата им се ожесточават, умът им губи своето равновесие. И след всичко това хората казват: Светът се много наплоди. Какво да правим? – Да отворим война! Отварят една война, като сегашната, в която избиха около 25 милиона хора. После започват да търсят виновника на войната. Кой е виновникът на войната? – Човешкото самосъзнание, или казано на друг език: човешкият егоизъм. Човек иска да устрои живота си вън от Бога. Обаче, за разумните хора, разрешението на всички въпроси седи в космическото съзнание. Всеки човек има допирни точки с космическото съзнание. Щом дойде в съприкосновение с тях, веднага у него се заражда един вътрешен подтик да се обърне към Бога, но не по начина, както съвременните богослови учат. В него се заражда велик импулс към самоотричане от всички материални блага и желания да служи на хората от любов към Бога, да носи навсякъде радост и веселие. Да допуснем, че някой човек е свършил четири факултета, но след време в него се явява желание да служи на Бога. Скоро след това му дохожда противоположна мисъл: Защо съм толкова глупав? Нима затова съм свършил четири факултета, да слугувам на Ивана, на Драгана? Трябва ли да слизам от висотата на положението си и да ставам слуга? Ето как се изгасват проявите на Божественото съзнание в човека!

Сега ние говорим за Божествените импулси, които се явяват у нас. Някой казва: Щом заживеем Божествен живот, всякаква култура всякаква наука ще изчезне. Не, тогава, именно, ще дойде истинската култура, истинската наука музика, поезия. Ние не казваме, че всичко ще дойде изведнъж. Светът не може да се поправи механически. Това, което имаме днес, е добро, но ако останем още известно време в това добро, ще умрем. То е толкова добро, колкото е добро положението на някой баща, който, за да достави средства на дъщерите и синовете си да живеят добре, е заложил всичкия си капитал при лихваря. Един ден този лихвар ще дойде, ще изнесе навън всичко, каквото имате, и ще каже: Всичко това е мое. Вие сега идете и работете! И външният закон му дава право да постъпва така. Какво ще кажете вие тогава? Ние не критикуваме сегашните закони. Това не се

отнася към нашия предмет, но казваме: Ако не се съобразявате с Великия Закон на живота, бирникът, лихварят ще дойде, ще опише всичкото ви богатство и ще го занесе навън. Този лихвар е смъртта.

Иоан казва: „Ако не се родиш от вода и Дух." Това значи: Ако не живееш в космическото съзнание, няма да влезеш в Царството Божие. Този е изходният път в живота. Първото важно нещо за човека е да бъде справедлив. Имаш ли да даваш някому нещо, ще му го дадеш. Ама имал си всичко десет лева в джоба си – ще му ги дадеш. Щом дойде кредиторът да иска парите си, ще извадиш, каквото имаш в джоба си и ще му го дадеш, а ти можеш и да погладуваш малко. Само по този начин ще опиташ своята сила, своето достойнство като човек. Мислиш да пътуваш през някоя гъста гора и си казваш: Не ме е страх, аз вярвам в Бога. Щом вярваш в Бога, ще тръгнеш през гората, без нож, без каквото и да е оръжие. По-силно оръжие от вярата има ли? И мечка да срещнеш, ще я погледнеш само, и тя ще си замине. Вие не сте опитвали още, какво може да направи човек с вярата. Това, което измъчва съвременните хора, са онези наследени качества от деди и прадеди, които прекарали един неестествен живот. Този живот се пробужда сега и в съвременните хора, като неестествени желания, копнежи и чувства, които не носят нищо добро за тях. Щом се породи едно от тези желания в някой съзнателен човек, той започва да се критикува, да се самоосъжда защото не знае, отде произтича това. Невидимият свят, обаче, постоянно регулира тези неестествени прояви в хората, като им изпраща ред страдания. Чрез страданията разумните същества от невидимия свят казват на хората: Не е този пътят, по който трябва да вървите. Някой казва: Не знам, какво да правя. Станал съм много чувствителен, много нетърпелив, подозрителен. Кой каквото направи, аз мисля, че е насочено против мен. Как да се избавя от това кошмарно състояние? Казвам: Тези състояния се дължат на незадоволени човешки желания. Има желания у човека, които с нищо не могат да се задоволят. Мислите ли, че виното може да задоволи жаждата на пияницата? Мислите ли, че соленото ядене ще задоволи жаждата му за вино? Колкото вино и да пие, жаждата за пиене все повече ще се увеличава. Голямото употребление на вино ще разстрои само храносмилателната му система – и нищо повече. Чрез пиенето природата го поставя в положение на самозабрава, да заспи и да забрави всичко. На другия ден, обаче, като се събуди, той всичко си спомня и пак отива да пие, да забрави, да завърши започнатото. Но все пак остава нещо недовършено.

Някой казва: Обидиха ме! Аз ще им дам да разберат! Питам: Като им дадеш да разберат, с това разрешава ли се въпросът за обидата? Как се лекува обидата?

Някоя мома обича едного. Той е любезен, внимателен. Каквото пожелае тя, той го изпълнява; иска еди-какви си дрехи, обуща, и той всичко й доставя. Ожени се, пак върви добре. Един ден тя се скара с него, обиди го нещо. От този момент силата на неговите чувства към нея се намалява с 10%. От втората лоша дума чувствата му се намаляват с още 2% и след 10 – 15 години целувките престават, нови дрехи, шапки и обуща не се купуват, мъжът почти не се свърта в къщи и започва да говори: Моята жена стана много лоша, нетърпима е вече. Казвам: Дойде ли жената до това положение тя трябва да се обърне към космическото съзнание и да каже: Господи, моят език беше много дълъг, много невъзпитан, с него тикнах мъжа си в лошия път, но помогни ми да изправя погрешката си! Как може човек да изправи една своя погрешка? Според Божественото съзнание човек може да бъде чешма, от която постоянно да тече вода. Тече ли вода, тя ще измие всички нечистотии наоколо си. Обаче, тази чешма ще тече само тогава, когато е свързана с Великия Извор на живота. Кой въздига чешмата: камъните от които е направена тя, или водата, която тече от нея? – Водата, разбира се. Значи, цената на човека се определя от великия живот, който протича през него. И когато животът на космическото съзнание влезе у нас, ние ще имаме нова философия, нова мисъл. И тогава, дойде ли някой при мене, да ми чете свои произведения, аз няма да го критикувам, но ще взема такова участие в неговата работа, като че той и аз сме едно и също нещо. Днес, като дойде някой човек да ви чете свои съчинения, вие казвате: Хубави работи са вашите произведения. Щом излезе този човек навън, вие казвате: Не са толкова хубави произведенията му, но нека намажа малко колата му, да се порадва. Кое положение е по-хубаво: да слушам някой да ми свири, или аз да свиря, а други да ме слушат? И двете положения са необходими. Някога ще слушам, някога ще ме слушат. Не може да се нарече човек този, който не знае да слуша. Първото качество, необходимо за човека, който иска да влезе в космическото съзнание е послушанието. В живота на самосъзнанието има подчинение, робство, а в живота на космическото съзнание има послушание. Който не знае да слуша, нищо няма да придобие. Когато обичате някого, как го слушате? Слушате го, без отегчение, и усещате, като че във вас се влива някакъв еликсир, който ви ободрява и съживява. Като си замине любимият ви човек, казвате: Много нещо ми остави този човек. Това значи да любите и да ви любят.

Много от съвременните християни казват: Ние сме християни от рождението си още. – Това само не е достатъчно. Истинският християнин ще вземе своя инструмент и ще засвири, ще предаде Божественото изкуство, както си е. Не е достатъчно само да нарисуваш една гарга, но така да я нарисуваш, че който я види, да се учуди, да не може да познае, рисунка ли е, или естествена. Ще ви приведа примера за двамата гръцки

скулптори, които показали своето изкуство един пред друг. Първият от тях направил един грозд, който бил тъй майсторски изработен, че измамил птиците, които дошли да го кълват. Вторият пък изваял един воал, с който покрил образа на една от гръцките богини. Другарят му, като видял воала, приближил се към статуята, с намерение да дигне воала. Той се обърнал към скулптора с думите: Не ме заблуждавай, дигни воала на богинята! Първият, измамил птиците, а вторият – човека. Да можеш да предадеш вярно нещата, в това седи истинското изкуство. Голямо изкуство е като говориш, да можеш да предадеш това, което се крие в душата ти, да можеш да изразиш своята любов. Говори ли ти някой, не казвай, че той те залъгва. Ако работата е за залъгване, от 8,000 години насам хората все си говорят и все се залъгват. Грешката не е само в този, който говори, но и в този, който слуша. Ако вие сте човек, който се стреми към безсмъртие, към космическото съзнание, като ви говори някой безсмъртен човек, вашият живот моментално ще се измени, и ще се намерите обиколени от много братя и сестри. Ще кажете: Кой знае дали е така! Докато живеете на плоскостта, ще казвате „кой знае“, но когато дойдете в положението на хора, родени от вода и Дух, нещата ще бъдат за вас точно определени. Духът ще донесе абсолютната справедливост; водата ще донесе мекотата и чистотата; чистотата ще донесе здраве, а здравето – светлина. Тогава животът ви няма да бъде мъчение и труд, а работа и наслаждение.

„Ако се не родите изново от вода и Дух.“ Някои от вас сте едва заченати; други сте по на един месец; трети сте по на два месеца; четвърти – на три месеца, а малко хора има, които са на девет месеца. Но всеки, у когото Божественото се е зачевало, трябва да го пази. Дълъг период се изисква, докато се родите изново от вода и Дух. Ако вървите по закона на самосъзнанието, това раждане е въпрос на далечното бъдеще; ако вървите по закона на космическото съзнание, то може да бъде в настоящия момент. За самосъзнанието разстоянието от земята до слънцето е милиони километри, когато за космическото съзнание това разстояние може да се вземе само за осем минути. Ако пътувате с крилата на самосъзнанието, трябва да имате един бърз трен, с който ще изминете разстоянието от земята до слънцето за 250 години. Това не е за осъждане, нито за самоосъждане. Задачата на човечеството е да се чисти всеки момент и да върви напред. Няма какво човек само да признава греховете си, но той трябва да се обърне към Бога, да възприеме Неговата Любов, Мъдрост и Истина по новия начин, по начина на космическото съзнание и да ги приложи в живота си. Човек не трябва за вечни времена да остане твърдо тяло, нито пък страна на някое тяло, но да има отношения с хората, като души, които живеят в едно тяло, т. е. във вечна хармония. Когато една душа живее в космическото съзнание, тя може навсякъде да бъде приета. Ако живее на земята, тя може временно да я напусне, да отиде на

слънцето, да се разговори със своите любими и после пак да се върне на земята. Тази душа е свободна да се разхожда, дето иска из слънчевата система. От гледището на самосъзнанието ще кажете: Може ли човек да пътува до слънцето? – Може. Има вътрешно, духовно пътуване. По физически начин не може да се отиде до слънцето, но по духовен начин – може. Когато се говори за живота, ние имаме предвид неговата външна – физическа страна и вътрешна – духовна страна. От материално, физическо гледище, нещата стават мъчно, изисква се вечност, едно число с 15 нули – денят на Брама. Щом изтече това число, ще изтече и Божественият ден, след което ще настане Божествената нощ, пак същото число с 15 нули. Изчислете, колко милиарди години правят тези числа. Денем Бог твори, а нощем, когато спи, Той образува новите светове в себе си. Тъй щото в Бога има постоянен, вечен процес на творчество и създаване.

Следователно, щом Бог постоянно твори и създава, по същия начин и ние трябва да създадем в себе си нов свят. На съвременните хора липсва нещо идейно. Те търсят своето спасение отвън. Те чакат като просяци пред вратата на някой богат човек да им даде нещо. Срещате някой беден човек, проси от вас. В този момент вие може да нямате пет пари в джоба си, но ако бръкнете в неговия джоб, ще намерите не по-малко от 200 лева. Защо пази тия пари? Той гледа да се осигури отвън, на другите хора се надява, от тях очаква спасението си. Този човек трябва да намери някакъв начин сам да се прехранва. Чрез просия човек не може да се изправи. Тя е само един метод. От духовно гледище само горделивите хора са осъдени на просия. Някога те са били много горди и затова са изпратени на земята, като просяци, да се смирят. Когато сиромахът започне да разбогатява, главата му отчасти се деформира. Деформира ли се главата ви, молете се да изгубите богатството си, да осиромашеете и по този начин да се смирите. Гордостта сваля човека надолу. Когато някой човек достигне високо духовно положение и започне да мисли, че няма подобен на него, той е осъден на падение. Каже ли поетът или музикантът, че няма подобен на себе си, той се намира на лъжлив път. Дарбите на човека зависят от тези, които го слушат, които го обичат. Те дават сила за проявление на неговите таланти. Ако говориш пред хора, които те обичат, ти ще говориш повече и по-красноречиво; ако говориш пред хора, които не те обичат, ти ще говориш по-малко и по-лошо. Следователно, дарбите зависят от Любовта. Ако майката има любов в себе си, тя ще роди велик, гениален син. Ако няма любов в себе си и живее повърхностен дребнав, лекомислен живот, тя ще роди обикновен син, подобен на нея. Когато някоя майка иска да роди нещо велико, тя трябва да е подготвена за това, да съзнава своето предназначение. Човек не може да роди една възвишена идея ако той сам се занимава с дребнавостите на живота. Хората сами създават възвишените идеи; те сами създават и обикновените идеи. Да служим на Бога, това е

велика Божествена идея. Да служим на хората със своя ум, със своето сърце и със своята воля, и това са Божествени идеи. Обаче, да продадем на хората своя ум, своето сърце и своята воля, това вече не е Божествено. След всичко това, може ли човек, който се продава, да съди онзи, който служи на Бога? Ако той го съди, ще му кажа: Вземи цигулката си и свири! Аз ще дойда да те слушам. Който съди, трябва да даде образец. Днес човечеството не се нуждае от религии, то не се нуждае и от храмове. Ако е въпрос за храм, по-хубав храм от небето няма. Дигни очите си нагоре към небето, погледни звездите и кажи: Господи, благодаря Ти за всичко, което Си създал! Ако и след това искаш нещо хубаво, обърни внимание на бубулечиците, на птичките, на растенията, на чистите кристални извори и нека в тебе се зароди велико вътрешно желание да се позанимаеш с тях, да научиш, защо са създадени те. От всичко това ти трябва да изпиташ красив трепет на своята душа.

Питам: Какво правят съвременните хора? Като се намерят пред някой чист планински извор, изведнъж натопяват вътре калните си обуща, да ги измият. Не, приятелю, намериш ли се пред такъв извор, ще се спреш при него с благоговение, ще свалиш шапката си, ще измиеш лицето си, ще пиеш от водата му и ще кажеш: Господи, помогни ми да изчистя сърцето си и да просветя ума си, като водата на този извор. Изворът е жив. От хиляди години при него седи някой възвишен дух и работи, изпълнява своето предназначение. Затова отидете ли при някой извор, пийте от водата му, измийте се и благодарете. Казвате: Вярно ли е всичко това? Питам: Вярно ли е, че ме слушате сега да ви говоря? Вярно ли е, че сте българи? Има реални неща в света, но има и нереални. Реалните неща нямат начало, нямат и край. Казвате: Апостол Павел е проповядвал някога в миналото Христовото учение. Не, той не е проповядвал само в миналото; той проповядва и сега. Ние не гледаме на Христа и на Неговото учение, като на минало нещо; ние не гледаме на Христа и на учението Му, като нещо, което ще дойде в бъдеще; ние гледаме на Христа и на Неговото учение, като на етично настояще. Казвате за някого: Този човек се мисли за нещо по-горе от Христа. Така може да мисли само този, който живее в закона на самосъзнанието. Ръката не може да се отдели от тялото и да каже, че тя седи по-високо от него. Всички трябва да знаете, че съставлявате едно цяло, в което всеки заема своето определено място. Ние знаем, кое място в цялото заема Христос, кое – апостол Павел, кое – Буда, кое – Шекспир, кое – Бетховен и т. н. Ние точно знаем местата на всички хора и поставяме всеки на неговото определено място – нито по-горе нито по-долу от това, което им е дадено и което те заслужават. Например, никой до сега не е дал на Бетховена това място, което ние му даваме. За в бъдеще ще дойдат музиканти, които ще създадат нещо повече от Бетховена. Ще кажете: Възможно ли е това? Ако вашето дете днес къса

буквара си, когато стане възрастен човек, на 33 години, той ще създаде нещо хубаво, велико. Той може да стане велик музикант, или велик поет, или велик художник. Когато човек стане на 33 години, когато създаде нещо хубаво и велико в своя живот, той може да се нарече вече истински човек.

И тъй, млади и стари, всички трябва да се освободим от заблужденията и да разберем, че живеем в настоящето. Някой казва: Не мога да търпя! – Ще търпиш. – Не мога да бъда милостив. – Ще бъдеш милостив! – Слаб съм. – Ще станеш силен! Щом влезем в космическото съзнание, ние ще придобием качества, необходими за бъдещето положение или за Синовете Божии, които ще могат да преодоляват всички мъчнотии. Казано е: „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е.“ Ако живеем по плът, ще умрем; ако живеем по дух ще придобием Вечния Живот. Вечният Живот, новият живот включва всичко в себе си. Всички религии водят до вратата на космическото съзнание. Всички вярвания, с които досега сме били облечени, ще останат настрана. Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, на ще се изменим.“ Това подразбира, че като влезем в космическото съзнание, ще се облечем с нови дрехи, ще се изменим. Новите дрехи представляват новите разбирания, новите вярвания, с които нашето сърце, нашият ум и нашият дух ще се облекат. Щом се облечем с тия нови дрехи, тогава ще бъдем „братя“ в пълния смисъл на думата и ще се познаем. Можеш да имаш брат само в живота на космическото съзнание.

Сега всички трябва да работим за своето самоусъвършенстване. Готовите души за нов живот трябва да влязат в космическото съзнание, за да отворят място на другите. Този е пътят, по който ще дойде спасението на човечеството. Когато хората възприемат новото учение и заживеят в космическото съзнание, омразата, завистта, недоволството – всички отрицателни черти в живота на човека ще изчезнат. Това се разбира в стиха: „Господ ще заличи всичките ни грехове.“ Всичко отрицателно, което носим от живота на съзнанието и самосъзнанието, ще се заличи и вече няма да бъдем хора, прегърбени от тежестите на живота, изтощени от неуспехи и недоразумения. Сега гледаш някой, върви отчаян, замислен. – Какво си се замислил? Мисля, как да изкарам прехраната си. Значи, самосъзнанието разрешава въпроса за прехраната, а космическото съзнание разрешава въпроса за любовта към Бога. Разрешим ли този въпрос, любовта ще донесе своето изобилие, от което ние ще се храним. Тогава цялата земя ще се превърне в райска градина, в която ще има работа за всички. Кой каквито дарби или възможности има ще се прояви. Някой може да пише, ще му дадат условия да напише най-хубавата си работа. Сега, седите без работа, без импулс в живота и казвате: Остаряхме вече. – Защо сте остарели? От много грижи, от безверие. Вие не вярвате в

настоящето, а вярвате в бъдещето, което носи смърт. Не, в настоящето ще вярвате! Ще вярвате в Отца си, както Синът вярва в Него и приема Неговия живот. Щом вярвате в Отца си, и Той ще живее във вас. Всеки, който живее в космическото съзнание, само той може да разбере, какво значи да имаш съприкосновение с Бога. Най-малкото докосване до съзнанието на Бога донася такава радост за душата, за която Павел казва: „Щастието, което ни очаква за в бъдеще, не може да се сравни с богатствата на целия свят." Само по този начин животът ни ще бъде песен и музика. Мисълта ни ще бъде като Божията мисъл; чувствата ни – като Божиите чувства, действията ни – като действията на Бога. Вземем ли перото, от него ще се изливат велики, свещени мисли и който прочете написаното, ще каже: Благословена да бъде ръката, която е написала тези Слова! Благословена да бъде устата, която е изрекла тези слова! Питам: Този живот няма ли смисъл?

Казвам: Досега вие всички сте имали само предчувствие за това велико съзнание. Пожелавам на всинца ви да преживеете поне един такъв ден! Ако не можете цял ден, поне за един час, или за една минута, или най-малко за една секунда да имате съприкосновение с Божественото съзнание! Този кратък момент ще донесе блага на душата ви за хиляди години. Незабравим момент е той! Велико събитие за целия космос е да се приближи Бог до някоя душа! Всички същества, и висши, и низши, ще отправят всичкото си внимание към тази душа и ще я питат: Какво ти каза Господ? Този е най-тържественият ден в живота на душата. И ангели, и богове, и светии – всички ще се заинтересуват от нея. Всяко докосване на Бога до една душа, означава откриване на нов, велик свят. Този човек може вече да каже: Аз живея в Божията Любов; дишам светлината на Божията Мъдрост, движа се във великата Божия Истина, която носи свобода и простор за душите, като раздавам всичко, което Бог ми е дал. Човекът на Истината разполага с неизчерпаемо богатство. Той живее в изобилието на Божията Любов.

Пак ви пожелавам да преживеете този велик и славен момент, който представлява идването на вашия възлюбен. Дойде ли този момент, всичко старо, всичко преходно ще се обезсмисли. Този момент може да бъде още днес, в настоящето, в което се движите и живеете. Само този момент е в сила да смекчи човека, да измени лицето му и да го облагороди. Влезете ли в живота на космическото съзнание, всякаква лъжа, всякаква неправда ще изчезне от вас. Тогава вие няма да приличате на онзи богаташ, който се скривал от всички посетители, които отивали при него за материална помощ. Отива един беден поет при този богаташ да му иска някаква парична помощ, но той казва на слугата си: Кажи, че ме няма в къщи! Един ден богаташът има нужда от поета и отива в дома му. Поетът излиза

сам пред богаташа и му казва: Днес не съм у дома си, не мога да Ви приема. – Как тъй, нали този, с когото говоря сега, сте Вие сам, поетът, когото търся? – Не вярвате ли, че не съм у дома си? Как аз можах да повярвам на вашия слуга, че Ви няма вкъщи, а Вие не вярвате на мене? – Нали Вие сте поетът? – Да, аз съм, но не съм за Вас. Казвам: Така се приемат хората, когато живеят в самосъзнанието. Обаче, когато влязат в космическото съзнание, те ще отворят широко вратата си за своя приятел с братска усмивка, със светъл ум и с чисто сърце. Какъв по-хубав прием от този може да очаквате? Няма по-хубаво нещо от това, да разполага човек с вътрешен мир и доброта! Какво по-хубаво от това, да виждаш навсякъде Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина? Няма подобри условия за работа от този живот.

И тъй, пожелавам на всички да преживеете момента на съприкосновение с Бога, Който ще събуди в душите ви непреодолимо желание и силен копнеж за постигане на новия живот – живота на Божественото, космическото съзнание!

Беседа от Учителя, държана на 2 януари 1927 година в гр. София.

1927_01_02 Малката мисия
лекция пред специалния клас
2 януари 1927 г.

МАЛКАТА МИСИЯ

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

Размишление.

Сега ще напишем на дъската точка, права линия, квадрат и куб. Това са елементи, с които геометрията си служи на физическия свят. Казваме, че точката не заема никакво пространство. Тя представя света извън физическия. Точката е първото докосване на духа до материята. Когато слиза в материята, духът се изявява първо чрез точката. Правата линия се образува при разумното движение на точката. Тя има едно измерение – дължина. Когато съществата се движат по права линия, отношенията им са прости. Обикновено две същества образуват права линия, и то тогава, когато имат само една идея, към която се стремят. Следователно, иска ли да се освободи от тревоги и безпокойства, човек трябва да се върне в пътя на правата линия, дето има само една идея. Например, някой иска да бъде учен човек и започва да се безпокои, дали ще стане знаменит, велик човек, как ще постигне това и т.н. След туй вече мисли за други учени, да се състезава с тях. При това положение той започва да се безпокои, да се съмнява в успеха си. Иска ли да се освободи от тия излишни безпокойства,той трябва да се върне в пътя на правата линия, дето съществува само една идея. Тази идея седи в това, че той иска да стане учен човек – нищо повече. Той иска само едно нещо: да стане учен. Какъв учен ще стане, не се интересува. Неговата работа е да учи. Какво ще постигне с тази ученост, той не иска да знае. Безпокои ли се за своята ученост, той изпада в противоречия и влиза в света на плоскостта, например, в квадрата.

Квадратът представя живота на две измерения. Животът в квадрата, т.е. на двете измерения, е подобен на този в течностите. Хора, които живеят в две измерения, нямат големи страдания, но и моралът им не е голям. Водата страда ли? Рибите, които живеят във водата, страдат, но водата няма страдания. Когато човек придобие в чувствата си повече влага, отколкото му трябва, той става хладнокръвен. За такъв човек казват, че има студено сърдце. Когато сърдцето на човека стане студено, казват, че той живее във водата, като риба. Каже ли някой, че не може да обича, той е риба в духовния свят. За да излезе от това състояние, той трябва да произведе топлина в организъма си, да излезе от състоянието на риба и да се

превърне на птица. Когато някой казва, че не обича, той не говори истината. Любовта съществува във всяко живо същество, и ако някой не я е проявил, това значи, че още не му са дадени условия да я прояви. Докато е в хамбара, житото не обича никого. Обаче, посее ли се, то има вече условия да се прояви. Щом се прояви, то започва да обича. Докато покълне, житното зърно е изложено на големи страдания.

Следователно, когато човек казва, че страда, той не разбира закона. Сам по себе си човек не страда. Растението в човека е посадено с главата надолу, вследствие на което се движи в посока, диаметрално противоположна на неговото висше естество. Главата му, като на растението, е в посока, обратна на истинската. Тъй щото, страда ли, човек трябва да знае, че преживява своето инволюционно състояние. Щом се намери в това състояние, той трябва да търси начин да излезе от живота на плоскостта и да мине в живота на телата – в куба. Като страда, човек търси начин да изправи главата си, да влезе в живота на разумните същества. Щом изправи главата си, страданията му ще изчезнат. Това, което става в растителното царство, има отражение и в психическия живот на човека.

И тъй, който иска да се освободи от страданията, той трябва да измени посоката на движението си. За да постигне това, човек трябва да бъде смел и решителен. Някои казват, че не могат да изменят живота си. Които казват, че не могат да изменят живота си, те не говорят истината. Те не искат да правят усилия. Нима е определено на човека да живее като растение, или като животно? Мислите ли, че на човека е определено по цели дни да се грижи само за ядене, пиене и обличане? Срещате хора,които по цял ден мислят, как да се облекат, да се докарат според последната мода и така да се явят в обществото, да направят впечатление. Това не е истинският човек. Човекът е дошъл на земята да учи, да работи, а покрай това той ще яде и ще се облича. На растенията и на животните е позволено да се кичат, да показват своите краски и цветове, но задачата на човека не е нито растение да бъде, нито животно. Растението се движи само в едно измерение. То е граница на животинския свят. Животинският свят е невъзможен без растенията. Има риби, които, като млекопитаещите, не могат да съществуват без растения. И рибите се делят на тревопасни и месоядни. Значи, растителното царство е основа на животинското, а растителното и животинското заедно – основа на човешкия свят.

Тъй щото, когато тялото на човека се е създавало, всички растения и животни са взели участие в него. Те имат свои представители в човешкото тяло. Клетките, които съставят човешкото тяло, имат различен произход, вследствие на което се нуждаят от различна храна. Някои клетки са от

растителен произход, а други – от животински. Задачата на човека е да възпитава клетките на своето тяло, да помага за тяхното развитие. Когато дойде до положение да облагороди клетките на своя организъм, човек ще се домогне до ония храни, които могат да поддържат живота му, без да отнима живота на по-низкостоещите от него. Често месната храна, или топлата, току-що одрана кожа на овцата или на овена, могат да лекуват човека, но тези лечебни средства излизат скъпи. Когато дойде до високо съзнание, човек няма да си служи с миналите, жестоки методи за лекуване, но ще се ползува от законите на живата природа. Той ще излезе от света на третото измерение и ще влезе в света на четвъртото измерение, в света на тесаракта. Ако едноизмерно или двуизмерно същество погледне на тесаракта, нищо няма да разбере. Защо? Защото човешкото съзнание се движи днес в третото измерение – в света на куба, който представя физическата страна на духовния свят. Влезе ли в този свят, човек може вече да говори за доброто, за любовта. Да обичаш някого, това значи, да го стоплиш, да му предадеш топлина. Както телата се разширяват от топлината, така се разширяват и от любовта. Когато обича, човек се разширява. Ако измери ръката си преди да обича и през времето, когато обича, човек ще забележи известна разлика. Когато обича, ръката му се разширява. Това разширяване е микроскопическо, но реално. Доброто пък внася доволство в човека. Когато прави добро, човек задоволява своя вътрешен глад. Когато се домогне до истината, човек се чувствува свободен. Докато не е познал истината, той живее в ограничения. Значи, истината освобождава, доброто задоволява, а любовта – разширява.

Съвременният човек говори за доброто, за истината, за любовта, но още не е разбрал техния дълбок, вътрешен смисъл. Не е достатъчно да се говори само, но човек трябва да прилага нещата. Едва в последните години човек е започнал съзнателно да работи за развиване на своите морални чувства. Адам, например, нямаше висок морал. Моралните чувства в него не бяха развити. Той трябваше да излезе от рая, да мине през големи страдания, за да започне развитието на самосъзнанието. Човек трябва да се роди още веднъж, но вече духовно, за да може напълно да се изправи. Яков е наречен червей. Това показва, че съзнанието на човека постепенно се пробужда. Докато е в положението на червей, човек прави ред пакости: корени гризе, листа яде. Стане ли какавида, влезе ли в пашкул, той престава да прави пакости. Той работи известно време в пашкула, приготвя материя за своята мисъл, докато един ден изхвръкне навън като пеперуда. В това положение той става безвреден. Като мислещо същество, човек каца от цвят на цвят, събира сладкия нектар, а същевременно помага за разпространение на Божествените мисли. Затова казваме, че истински човек е онзи, който е проводник на Божествените мисли. Този човек е изменил условията на живота си. Да измени човек условията на живота си,

това значи, да мине от червей в пашкул. Влезе ли в пашкула, той трябва да забрави всичко старо и да се заеме с приготовления за нов живот: да изработи своите крилца, своята нова премяна.

Това е ставало с човека, но и днес още става. Ако проследите живота на великите хора, на великите Учители, вие виждате, че и те са минали през ред фази, докато стигнат до космическото съзнание. Събуди ли се веднъж Божественото, космическото съзнание в човека, той води възвишен, съзнателен живот. През каквито страдания да минава, той никога не се оплаква. Той разбира смисъла на страданията и гледа на тях като на нещо неизбежно. Какво ще кажете за Христа? Той мина през такива страдания, каквито нито един човек не е опитал. Въпреки това, Той понесе геройски тия страдания. Той сам носеше кръста си и, като дойде до едно място, хвърли го, не от слабост, но от съображения, които човечеството някога ще разбере. Дойдат ли страданията в живота ви, следвайте примера на Христа. Бъдете смели герои като Него, да научите урока, който ви се преподава чрез страданията. За да издържате на страданията, вложете в организъма си повече вода. Търпеливите хора имат повече вода в организъма си от нетърпеливите. Холериците са нетърпеливи, сприхави хора, вследствие на малко вода в организъма си. В тях става силно горение. Ако имат повече вода, горението ще бъде по-слабо.

За да бъде здрав, човек трябва да пази следните правила: краката и ръцете му да бъдат всякога топли; главата – хладна, едва топла, но по никой начин гореща. Усетите ли сгорещяване на главата, веднага трябва да вземете мерки. Това показва някакво болезнено състояние. Кожата на тялото трябва да бъде малко мазна. Ако е суха, груба, това показва коравина на чувствата. Изобщо, за да поддържа организъма си в здравословно състояние, човек трябва да се изучава, да следи своите мисли и чувства, да е готов всякога да се корегира.

Като ученици, работете съзнателно върху себе си, да направите връзка с разумния, Божествен свят. Знайте, че всеки от вас е дошъл на земята да изпълни някаква мисия. Колкото малка да е, щом я изпълни, тази мисия ще го подигне. За да изпълни мисията си добре, той трябва да дава ход на всяка добра мисъл, на всяко добро чувство, които минават през него. Работете, учете, четете, без да се стремите да минавате по пътя на всички велики хора. Например, колкото и да желаете да следвате пътя на апостол Павла, няма да успеете. Речете ли да проповядвате като него, вие няма да имате същия резултат. Условията днес са съвсем други от тия във времето на апостол Павла. Подражавайте на добрите черти на всеки човек, а не на начина, по който той се е проявявал. Апостол Павел е бил смел и настойчив по отношение на своето убеждение. Същевременно той е бил

разумен и съобразителен в постъпките си. Когато отиде в Атина в ареопага, той каза: Мъже атиняни, от многото храмове във вашия град, виждам, че вие сте религиозни хора. Един от храмовете ви е посветен на "Незнайния Бог". Този Бог, именно, аз ви проповядвам.

Апостол Петър е доблестен. Той е готов да плаче, да се разкайва за направената погрешка. Отначало той влиза с нож в ръка да защищава Христа, но като видя, че не е този пътят към истината, хвърли ножа и избяга. Като видя легионите на римската войска, той се уплаши. Като го запита слугинята, дали и той е от учениците на Христа, пак се уплаши и отрече. Обаче, когато петелът пропя, съзнанието му се пробуди. Той си спомни думите на Христа, излезе вън и горко плака. До този момент той имаше упование на себе си. Петър казваше на Христа, че ако всички Го оставят, той всякога ще бъде с Него. Петър считаше себе си за камък, за основа на живота.

Какво трябва да научите от Йоана? Закона на самопожертвуването. Той не дойде до положение да се отрича, но остави дрехата си и гол избяга. Като учите закона на жертвата, вие трябва да сте готови да се отречете от всички материални блага и удоволствия. Човек трябва да е доволен от всичко, което му е дадено. Следователно, от Павла ще се учите на смелост, на разумност и съобразителност, от Петра – на смирение. Всеки момент трябва да бъдете готови да се разкайвате. Петър имаше будно съзнание. Щом чу, че петелът пропя, веднага съзна погрешката си. От Йоана ще изучавате закона на жертвата.

Казва се, че Йоан бил любимият ученик на Христа. Коя е онази черта в характера на Йоана, заради която Христос го обичал? Все има нещо, за което Христос обичал Йоана. Сам Йоан обичал Христа. Той бил готов да се жертвува за Него. Неговото Евангелие е проникнато с такива идеи, каквито другите не са изнесли. Останалите евангелисти са писали притчи, поговорки, които имат отношение повече към физическия свят, отколкото към духовния. Йоан, обаче, е писал в мистичен дух. Той е проникнал в психиката, в душата на човека. Например, мислите, които е предал от разговорите и беседите на Христа в Евангелието, говорят за разбирането, което той имал. От онова, което е писал, се вижда неговата преданност и чистота към Учителя си и желанието му да не Го използува. За Йоана се казва, че умрял от естествена смърт. В едно предание се казва, че Йоан бил хвърлен в горещо масло, но не изгорял. Посветеният не гори. Това показва, че Йоан е бил посветен. За Павла се казва, че бил обезглавен. Изобщо, всички апостоли са загинали мъченически. Ако искате да бъдете ученици на новото учение, вие трябва да имате смелостта на Павла, смирението на Петра и чистотата и любовта на Йоана. Вътрешна смелост, смирение,

чистота и любов, това са морални качества, които правят човека силен.

Като е дошъл на земята, човек трябва да учи. Светът е велико училище, в което се преподават ред уроци. Страданията и радостите са едни от уроците, които човек трябва добре да изучи. Той ще страда и ще се радва, докато обърне лицето си към Бога, докато извади главата си от земята. С други думи казано: Да се обърне човек към Бога, това значи, да работи с методите на любовта, която внася топлина и живот в човека; да работи с методите на мъдростта, която внася светлина в човешкия ум; да работи с методите на истината, която внася свобода и простор в човешкия живот. Това са условия, при които човек може да изпълни всичко, което душата му желае. Който работи с тези три сили в света, той всякога побеждава. На каквито ограничения и страдания да се натъкне, в края на краищата той ще излезе победител. Дръжте в ума си мисълта, че любовта поддържа равномерната топлина, мъдростта – равномерната светлина, в която няма никаква сянка, никаква тъмнина, а истината внася в целия живот свобода и простор. Тя дава условия на човека да се прояви.

Сега, като млади, от вас се иска усилена, съзнателна работа. Не мислете, че трябва да остареете, за да следвате духовния път. Човек трябва да работи и като млад, и като стар. Дойдат ли изпитанията, ще дойдат и разочарованията, но човек трябва да работи, да не се обезсърдчава. Чрез страданията вие ще придобивате опитности, които ще помогнат за вашето растене. Прилагайте силите на великите добродетели в себе си и не се смущавайте.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

15. Лекция от Учителя, държана на 2 януарий, 1927 г. София.

1927_01_05 Право разбиране
(Общ Окултен Клас, 05.01.1927 Сряда, София)

ПРАВО РАЗБИРАНЕ

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление.

Изпейте упражненията "Киамет" и "Давай, давай" и обърнете внимание на контраста, който съществува между тях. В коя от двете песни има повече живот? "Давай, давай" трябва да се пее с движения. Когато дойдете до паузите в една песен, те винаги изразяват едно засилване. Паузата засилва съдържанието на песента. Песента "Давай, давай" е силен мотив, който събужда в съзнанието на човека ред образи и картини. Вие можете да вземете тази песен като задача в живота си, да давате от себе си. Всеки трябва да сее на нивата своето семе. Когато пеете, вие не трябва да мислите за външната публика, нея да задоволите, а трябва да мислите за вътрешната публика, която е в самите вас. Ще пеете на себе си, докато сами бъдете доволни. Ще накарам да я изпее някой от вас, който пее хубаво, и друг, който пее слабо, който не минава за певец, да видим кой как ще я изпее. Всеки трябва да бъде свободен да пее, макар и да му се смеят. Музиката, пението са необходими за човека. Бъдещият говор ще бъде музикален, отмерен.

Сега ако искате да изговорите думата "любов" музикално, вие не бихте могли, защото ударенията на тази дума препятстват на самия музикален ритмус. Всяка дума има известен брой вибрации, известно количество трептения. Ако не чувства тия трептения, човек може да говори за Любовта, но ни най-малко няма да предаде идеята за Любовта. На същото основание човек може да говори за Мъдростта, за Истината, но ако не чувства техните вибрации, той няма да предаде идеята, която те съдържат в себе си. Един тон може да се вземе правилно, а може да се вземе и неправилно, криво. Следователно ако искате да живеете добре, т.е. да взимате правилно тоновете, вие трябва да се обичате, да живеете в мир, езикът ви да бъде музикален, да се подчинява на правилата на новата музика. Например вие можете да извикате някого с висок, груб глас, а можете да го извикате тихо, нежно. И в двата случая изразявате две различни неща. Вие трябва да знаете, че при изговарянето на всяка дума, в мозъка стават известни промени. Според начина на произнасянето, думите произвеждат или хармонични, или разрушителни форми. Също така и мислите на човека или създават нещо, или разрушават. Ето защо в окултната наука на първо място се изучават законите на говоренето. Когато

говори, човек трябва да бъде тих и спокоен. Това са качества, с които се регулират вътрешните сили на човешкото естество.

Прочете се резюме от темата: "Съществените качества на съвременната култура".

Напишете на дъската една точка. Сама по себе си тази точка е жива. Под понятието точка ние разбираме едно малко съприкосновение с Божествения свят. Тя говори само за едно отношение с Божествения свят. За да има повече отношения, тя трябва да се прояви. В каква посока може да се движи точката? Коя е първата възможност за нейната проява? Точката трябва да намери свой полюс на движение. Щом се напише още една точка до първата, веднага ще се образува правата линия. Следователно правата линия представлява двата полюса на една точка, която иска да се прояви. Затова ние казваме: Право ходи, право мисли! И когато говорим за Правдата, ние винаги мерим нещата по права линия. В този смисъл правата линия подразбира отношение между две разумни същества. Тия две разумни същества са Бог и ти самият. Значи правата линия означава отношения между Бога и човешката душа. Който не разбира законите на правата линия, той не може да разбере своите отношения към Бога. Ако приемете, че в правата линия има една точка повече или по-малко, отколкото трябва, вие нарушавате равновесието на тази права. Всяка права линия се определя само от две точки. В науката определят правата линия като път, като следа, образувана от движението на точката в една посока. Обаче щом точката оставя известни следи, това е вече път на движение, а не права линия. Следователно под права линия трябва да разбираме отношението между две разумни същества. Тези отношения, тези закони са включени в правата линия. Щом разберете законите на правата линия, вие ще разберете законите на телата. Ако не разберете законите на правата линия, и останалите няма да разберете, те са по-сложни.

И тъй човек първо трябва да разреши какви трябва да бъдат неговите отношение към правата линия – към Бога. След това той трябва да определи отношенията си към своите ближни, да дойде до законите на плоскостта, до квадрата, дето има вече две измерения – към Бога и към своя ближен. И най-после, човек трябва да определи отношението си към Цялото, да дойде до законите на телата, до куба, който има три измерения. Един ден, когато човек пожелае да се върне към Бога, откъдето е излязъл, той трябва да изучава законите на четвъртото измерение. Четвъртото измерение представя връщането на човека към Бога по обратния път. Значи човек е дошъл някъде от пространството, минал е през света на трите измерения – физическия, сърдечния и умствения свят и сега трябва

да мине в света на четвъртото измерение, да се върне към Бога – мястото откъдето някога е излязъл. В този свят човек ще вижда нещата от всички посоки. Той ще разглежда всички свои минали съществувания, ще види причините и последствията на всичко, което е преживял. Той ще има фотография на всички свои съществувания и ще ги изучава.

Знаете ли каква е разликата между първото и четвъртото измерение? При първото измерение човек излиза от Бога, слиза надолу и се отдалечава от Него. При четвъртото измерение той се вглъбява в себе си, но същевременно се качва нагоре, към Бога. Значи има слизане и качване. Първо човек трябва да дойде до правата линия, да определи отношенията си към Бога. Мнозина запитват, какво нещо е Бог? Казано е в Писанието: "Бог е Любов". – Какво нещо е Любовта? Аз взимам Любовта в най-малката ѝ проява. Да желаеш благото на другите, както го желаеш за себе си, това е Любов. Ако разберете Любовта в тази ѝ проява, вие ще имате прави отношения както към себе си, така и към ближните си. Ти и ближният ти образувате базата, върху която може да се гради. Който не може да постави правилна база на живота си, той ще вземе крив път. Някой иска да стане велик. Как ще стане велик, ако не се движи по права линия? Прав трябва да ходи човек! Колко хора днес ходят, мислят и чувстват право? Повечето хора не ходят, не мислят и не чувстват право, вследствие на което образуват все криви линии и казват, че светът се е изкривил. Разбира се, че ще се изкриви светът щом се изкривяват правите линии. Когато се нарушават законите на правата линия, образуват се кривите линии, а това не е нищо друго, освен лъкатушене в живота.

Следователно когато човек наруши великия закон на правата линия, Господ го поставя в един кръг, където той непрекъснато се върти. Той е затворен в този кръг, както е затворено пилето в яйцето, и живее там без идеали, без разширение, без свобода. Защо е затворен човек? – Защото няма послушание. Някой казва: Аз съм свободен човек, мога да правя каквото искам. Не, ти си затворен в една малка черупка, в твоя мозък, и мислиш, че си свободен, че много знаеш. Ти знаеш толкова, колкото разработени способности имаш в този един и половина килограма вещество, поставено в твоята малка глава. Ти си правиш илюзии, че всичко можеш, че си в положението на някакъв цар, който знае само да заповядва. С един и половина килограма мозък човек се мисли за много учен; той мисли, че може да оправи света, да тури ред и порядък, да постави нови закони как трябва хората да се женят, как трябва децата да се възпитават, какви църкви трябва да съществуват, какви здания да се правят и т.н. Въпреки това ние виждаме, че от памтивека всичко, което човек е създал, съградил, все се разрушава. Защо? – Защото в човешките творения няма вътрешна архитектура, няма вътрешен устой. Достатъчно е един ангел да

мине покрай някое човешко здание и да го засегне слабо с крака си, за да стане моментално то на прах и пепел. Нека хората не се заблуждават в себе си; не са те, които ще създадат света и формите в него. Правилните форми са вече създадени. На хората не остава друго, освен да копират създадените вече форми. Те трябва да отидат в Духовния свят, там да изучат строежа на тия форми, оттам да възприемат новата култура, та като се върнат на земята, да приложат онова, което са научили.

Съвременните хора са подложени на изпит, опитват ума, сърцето и волята им. Бог е вързал хората един за друг, да не бягат. Някой седи в центъра и мисли, че е свободен. Не, и той не е свободен, и другите, които са по периферията, не са свободни. Защо не е свободен поне онзи, който е в центъра? – Защото с него са свързани всички ония, които са по периферията. На него не остава друго, освен да разглежда въжетата, с които е вързан и да търси начин как да се развърже. За да се развърже от тия въжета, за да се освободи, човек трябва да изправи отношенията си към Бога, т.е.да изправи линията на своя живот, която сам той е изкривил. Как ще се освободи? – Като реже въжетата. Днес ще отреже едно въже, утре – друго въже и по този начин ще се освободи от връзките на своя живот, които го спъват. Ако един човек се освободи от връзките си, много още остават неосвободени, но който веднъж се е освободил, той ще проповядва на другите как могат и те да се освободят, ще им посочи начин, по който трябва да извоюват своята свобода. Някой казва: Не режи това въже! Не, ако е дошло време за рязане, режи въжето и не мисли. В този случай е по-добре въжето да се отреже, отколкото да остане неотрязано.

Сега Невидимият свят изисква от всички хора, на които съзнанието е пробудено, да изправят отношенията си към Бога. Ако имате две разумни същества А и В, какви отношения ще имат помежду си? Първо те ще имат една и съща посока на движение, ще се движат нагоре. Някои казват, че А ще бъде равно на В. Значи те ги съединяват със знака равенство. Обаче съединени със знака равенство, те не могат да се движат. Дето има равенство, там движение нагоре не може да съществува. Други пък събират тия същества. Но и това е невъзможно. Две живи същества не могат да се съберат на едно място и да се турят в една крина. Знакът равенство подразбира движение, но движение на две успоредни линии. Да събереш парите в една кесия и да не ги мърдаш, това не е движение, това е смърт. По същия начин ако събереш двама души на едно място, и това е смърт. Когато казваме, че хората са се събрали на едно място, ние имаме предвид, че те са се събрали да обменят помежду си мисли, чувства. В мислите, в чувствата на хората има движение: техните мисли не остават на едно място, както парите в касата на скъперника, но пътуват, движат се из

пространството. Ако някой иска да се събере с даден човек и да остане на едно място с него, и двамата ще умрат. В това събиране няма никакво движение. В природата покой няма. Който иска да се успокои, той ще се натъкне на най-големите противоречия и нещастията ще го следват едно след друго.

И тъй всички трябва да знаете, че няма покой в света. Всичко в живота е във вечно движение. Човек може да измени само посоката на движението си, но по никой начин той не може да спре това движение. Мнозина искат да въздействат на Бога, да им даде почивка, да не страдат вече. Това е неразбиране на закона. Значи тези хора искат да се съберат с Бога, да уредят работите си. Човек може моментално да уреди работите си. Как може да стане това? – Много лесно. Представете си, че вие сте беден човек, но имате сила, знание, с които можете да произведете електрически ток с температура 500 хиляди градуса. При тази температура вие можете моментално да превърнете въглена в диамант. Дават ви парче въглен, тежко един килограм. Взимате въглена в ръката си, държите го само пет минути и той се превръща в диамант. При това положение ще бъдете ли беден човек? Днес всички хора искат да бъдат силни, да имат знания, но всичко това да дойде отвън, по някакъв механически начин. Не, силата, знанието ще дойдат отвътре, като резултат на усилие, на вътрешна деятелност в човека. Силата, която иде от Бога, действа по права линия. Ето защо когато казвам, че човек трябва да има връзка с Бог, разбирам, че той трябва да върви по права линия.Който се свързва с Бога по права линия, той може да разполага с онова, което Бог съдържа в себе си. Който няма тази връзка, той ще бъде обикновен човек: ще се ражда и умира, ще събира и изважда, във всичко ще се превръща, но от него нищо няма да излезе.

Казвате: Толкова години вече, откак живеем на земята, нима нищо досега не сме свършили? Ако някой пътник е изминал 500 хиляди километра, а пред него стоят още хиляди и милиони километри да изминава, трябва ли той да спре и да мисли, че е свършил нещо? Наистина този пътник е изминал много километри път, но много още го чакат. – Ами като измина и тях, какво ще постигна ? – Ти извърви този път, че тогава ще мислиш. Като минаваш този път, ти ще придобиеш нови опитности, чрез които ще разрешиш поне една от най-малките задачи на космоса. Най-малката задача ще се заключава в това, да решиш на какво е равно А+В. Като решиш тази задача, ще ти дадат по-сложна, да намериш на какво е равно (А2+В2)2. Какво означават скобите? При първото действие няма скоби, а при второто – има. Скобите показват, че едно вещество или дадена материя е турена в твърда черупка като яйцето и това вещество трябва да реши задачата как да излезе от твърдата черупка, как да излезе от

неблагоприятните условия на живота. Представете си, че в една пура са затворени някои вещества и хвърлят пурата от земята към луната. Какво ще стане с тия вещества, ако отворят пурата, преди да е стигнала до луната? Има смисъл да се отвори пурата само когато тя стигне на луната. Това подразбира яйцето. Яйцето е изпълнило своето предназначение, само когато се отвори черупката му при пристигането на луната. В този смисъл яйцето не е нищо друго, освен пушкало, с което разумните същества отправят известни клетки от Слънцето към Земята. Също така от Слънцето изпращат някой философ, който дълго време е мислил по известни въпроси. По-лесно е на някои духове да слязат на Сириус, отколкото на земята, дето материята е много гъста. Когато в Невидимия свят говорят за земята, на всички им настръхват космите. Казвате: Тогава ние сме големи герои, щом сме дошли да живеем на земята. Не сте герои вие, но преждевременно сте отворили вратата на вашето яйце. Оттук ще ви наведа на следното положение, което всички трябва да знаете: съзнанието на човека е обвито в една черупка като в яйце, в която се крие неговата душа. Тази обвивка, тази врата трябва да се отвори точно на определено време. Пъпката трябва да се отвори точно на своето време, при благоприятни за нея условия.

Следователно земята претърпява известна метаморфоза, вследствие на благоприятните и неблагоприятните условия, на които се натъква. Казано е в Писанието: “Търсете Ме, докато Съм близо!” Това подразбира: използвайте благоприятните условия, докато са близо до вас. Щом благоприятните условия се отдалечат от вас, колкото да викате и да се молите, те няма да се върнат вече. Когато се казва, че всеки може да бъде спасен, това е вярно в смисъл, че условията за това спасение се дават общо за всички, а от човека зависи как ще ги използва. Специални условия в света не съществуват. Та когато казваме, че Бог работи, трябва да имаме предвид, че Той работи едновременно и за частите, и за цялото.Бог работи в целия космос и всяко същество трябва да се ползува от силите, които се съдържат и в частите, и в цялото.Ето защо, всяка промяна, която става в цялото, едновременно с това, тя се отразява и върху частите. Чувствителният човек всякога възприема промените, които стават в Природата. Ако някъде се разрушава една планета, това разрушение ще се почувства от много хора на земята. Много от страданията и радостите на хората се дължат именно на някакви промени в космоса или на страданията и радостите, които други същества преживяват, а те ги възприемат. Който не живее в Божественото съзнание, той не може да разбере причините на тия страдания и радости и ги приема за свои. Един ден, когато Висшето съзнание се пробуди в него, той ще разбере вътрешния смисъл на Божествения живот. Към това се стремят всички хора. За това апостол Павел казва: “Сега знаем отчасти, а тогава ще

виждаме лице в лице".

Сега аз взимам правата линия като закон в живота. Представете си, че вие сте скарани с всички ваши приятели; искате да се примирите с тях, но не знаете как да постъпите, не намирате изходен път. Как ще се примирите? – По пътя на правата линия. При това примирението трябва да стане вътрешно, а не външно. Според законите на правата линия ти не можеш да обичаш кого и да е, ти не можеш да се примириш с даден човек, докато не почувстваш, че в него живее Божественото. Щом почувстваш Божественото в човека, ти ще се отвориш за него и той ще се отвори за тебе. Докато не се е проявило Божественото в човека, ти гледаш на него като на жива статуя; щом се прояви Божественото, между тебе и него веднага настават известни отношения. Тогава човек съзнава, че за Бога всички хора са еднакво ценни. Ако всеки човек гледа на ближния си като на същество, в което Божественото живее, между хората ще има пълно разбирателство. Според мене правилно е човек първо да уреди отношенията си към Бога, а после към хората. Ако постъпи по обратния път, той ще изгуби много време, без да постигне някакви резултати. Ако отидете в Америка без да знаете английски, ще почувствате колко сте далеч от хората; ще поискате да влезете във връзка с някой американец, но като не знаете езика му, той ще махне с ръка и ще ви отмине. Обаче ако Божественото съзнание е пробудено у вас, този американец ще ви погледне, ще се спре пред вас, ще ви проговори и ще пожелае да ви заведе у дома си. Няма да мине дълго време и вие ще започнете да говорите английски език. Закон е: когато обичаш някого, ти можеш да говориш на неговия език; ако този човек те обича, и той ще говори на твоя език.

Докато Любовта не дойде между хората, те ще говорят помежду си на чужд, непонятен за тях език, вследствие на което ще се нуждаят от речници да превеждат. Например чувате да се говори: понятие, концепция, есенция, еквивалент, куб, плоскост, пентаграм, шестоъгълник – думи все непонятни за хората. Какво нещо е шестоъгълникът, това са обяснявали още от най-стари времена. Според тези обяснения шестоъгълникът представлява две по две успоредни линии, които се движат в противоположни посоки. Следователно когато шест различни същества се движат две по две в две различни посоки, те образуват шестоъгълник. Това наричат слизане и възлизане на Духа. От философско гледище безсмислено е да се говори, че Духът слиза и възлиза. Защо е безсмислено? – Защото Духът не заема никакво място и пространство. Тогава как е възможно това, което не заема никакво място и пространство да слиза и възлиза? Значи Духът работи едновременно и в гъстата, и в рядката материя. Гъстата и рядката материя представят посоки на движение, два полюса на живота. Тези две посоки се наричат още

положителна или потенциална и отрицателна или кинетична енергия. Когато Духът минава от едната енергия в другата, образуват се две противоположни движения. Питам: какво става, когато кинетична енергия минава в положителна? Например внасяте един запален въглен между незапалени въглища. Какво става с незапалените въглища? – Положителната енергия от незапалените въглища минава в кинетична или отрицателна и по този начин неразгорелите въглища се разгоряват. Значи тук става смяна на енергията от положителна в отрицателна. Да бъдеш положителен, това подразбира да се пълниш; да бъдеш отрицателен, това подразбира трансформиране на енергията, т.е. изпразване, изливане на енергията навън. Кинетичната енергия е закон на изпразване, а потенциалната е закон на пълнене. Доброто е пълнене, злото е изпразване. Който се изпразва, той се освобождава от злото. Следователно когато човек се изпразва от злото, той нищо не губи от това, а печели.

Като наблюдавам живота и разбиранията на съвременните хора, виждам колко мъчно е за тях, даже и за учените, да схванат и приложат новия морал в живота си. Например според законите на самосъзнанието, когато хората придобиват, те мислят, че са изгубили нещо. Ако е въпрос за загуба, истинска загуба е, когато човек не се пълни с доброто; истинска печалба е, когато човек се празни от злото. Обаче в пълния смисъл на думата загуба в света не съществува. Запример дали губиш пари, или печелиш пари, това не е загуба, нито печалба, защото тази загуба или печалба не изменя твоя характер. Парите, силата, учението не придават никаква цена на човешкия характер. Богатството, силата, знанието не могат да увеличат, нито да намалят добротата на човека; те представят само методи към намиране и придобиване на доброто. Истинското богатство е Добродетелта в човека, т.е. пълнежът с кинетична енергия. Доброто е общо, колективно притежание. Никой не може да каже, че Доброто е негово притежание, вследствие на което е неделимо. Както Добротата, така и Любовта, Мъдростта и Истината са колективни; те са общо притежание. Никой не може да каже: Тази Любов е моя, тази Истина е моя, това знание е мое или тази мисъл е моя. Мисълта, която ти считаш твоя, преди да дойде до тебе, е минала през милиони глави. Много хора са мислили като тебе, но никой още не е могъл да разреши задачите на своя живот. Някой казва: Аз измислих нещо. – Нищо не си измислил. Ти само си хванал някоя мисъл в пространството и считаш, че е твоя. Който разбира този закон, той ще се радва, че е дошъл в такова състояние да схване мислите на някои висши същества. Значи той е могъл да влезе във връзка със същества от по-високи светове. И затова казвам: работете върху себе си да развиете своето радио, с което да влизате във връзка с мислите на по-напреднали от вас същества. Само по този начин човек може да се добере до такива истини, които иначе не би могъл да придобие.

Казвате: Как се предава мисълта от едно по-напреднало същество на друго по-ненапреднало? Първо мисълта се предава в съзнанието на даден човек като импулс да направи нещо. Тогава той казва: Аз искам да се проявя, да направя нещо. Той ходи натук-натам, ляга, става, има някакъв импулс да извърши едно добро дело, иска да направи нещо, но не знае как да постъпи. Питам: как ще направите това добро? Импулс, сили, желание имате, но начин нямате. За тази цел вие трябва да влезете във връзка с това същество, да научите езика му. Това ще постигнете, като премахнете от пътя си всички препятствия. Грехът е най-голямото препятствие, което пречи за връзка между хората и възвишените същества. Когато някое разумно същество дойде при вас, то ще ви запита: Можете ли да премахнете всички препятствия в живота си, за да започнем една разумна работа? За да отговорите на това същество, вие трябва да поставите ума и сърцето си в положение на две успоредни линии, т.е. в пълна изправност. Щом умът и сърцето на човека са в пълна изправност, той има вече първото условие да влезе във връзка с напредналите същества и да се ползва от техните мисли и чувства. Да бъде човек изправен в своите мисли и чувства, това подразбира да върви по законите на правата линия. Някой човек е пръв министър в България. Ходи, работи, мисли все за отечеството си. Един ден Висшето съзнание се пробужда в него и той вижда, че първото отношение, което има в живота си, е отношението му към Бога. Веднъж съзнал това, той веднага се отказва от министерския си пост като заявява, че не може да служи едновременно на двама господари. Закон е: човек не може да бъде едновременно обичан от света и от Бога. Ако светът го обича, Невидимият свят няма да се интересува от него; ако Невидимият свят се интересува от него, светът ще го ненавижда. Защо Невидимият свят не се интересува от човека, когато светът го обича? – Понеже светът е богатство, Невидимият свят не иска да лиши човека от това богатство, не иска да раздвои съзнанието му. Да си свързан със света, това подразбира да станеш член на една бахчеванджийска кооперация, да работиш цяла година усилено и на края на годината да видиш, че всичко е очукано, избито от град, отнесено от наводнение. Погледнеш натук, погледнеш натам, нищо няма: ни зеле, ни лук, ни картофи, ни боб. Ти се чудиш какво да правиш. Едва сега виждаш, че всичко това, на което си разчитал, било илюзия.

Казвам: такова нещо е бахчеванджелъкът. В него има труд, мъчения, усилия, но главното няма – благословението. Не е достатъчно човек само да работи. Ако някой свири и свиренето му не се благославя, какво се ползва той? Ако мислите и желанията на човека не се благославят, какво се ползва той от тях? Всяко нещо в живота има смисъл, когато се благославя. Всяка мисъл трябва да се придружава с велика радост, да въодушеви

човека, от когото е излязла. Някой казва: за мене никой не се грижи. Не, това не е право мислене. Кажи в себе си: Досега аз никога не съм мислил за Господа; отсега нататък ще почна да мисля. Дойде ли в човека някаква отрицателна мисъл, че е нещастен, изоставен от всички, нека обърне знака от отрицателен в положителен и да каже: Аз се отказах от Бога, затова съм нещастен. Обаче от днес аз се отказвам от всичко онова, което ме е спъвало в живота и се обръщам към Бога, на Него да служа, на Него да се подчиня. Това е закон за трансформиране, който трябва да се изучава и прилага в живота както на отделния човек, така и в живота на обществата и народите.

Във всяка окултна школа трябва да се изучават законите на живота. Например хората често казват един за друг: Съдбата му е такава или, той е човек без вдъхновение. Питам: какво нещо е съдба и какво – вдъхновение? Човек е вдъхновен тогава, когато има едно същество, което го люби, което се интересува от него. Няма ли някой да го обича, той изгубва вдъхновението си. Това същество, което ви обича, може да бъде на физическия свят, може да бъде в духовния свят, и най-после, може да бъде в Божествения свят. Ако това същество престане да ви обича, вие ще изпитате в душата си небивали страдания. Та когато Невидимият свят хлопа на сърцата на хората, той има предвид да събуди техните сърца, за да започнат умовете им да работят и волята им да се приложи в живота. По този начин те ще влязат във връзка с онези същества, които ги любят. Човек среща в живота си много противоречия, но те идат в услуга на неговото развитие. Чрез противоречията човек ще разбере себе си, ще разбере и другите хора. Според индуското учение Господ слиза на земята на всеки триста милиона години да освободи човечеството от неговата карма, от натрупалата се гъста материя. Той трансформира тази гъста материя, преработва я и така освобождава хората от нея. Оттук виждаме колко е велико Божието търпение!

И сега въз основа на този закон, Бог впряга хората на работа, като им дава част от тази гъста материя те сами да я преработят. На този дава едно кило от тази материя, на онзи – две кила, на трети – десет кила, на четвърти – сто кила – всекиму според силите. Бог не оставя никого без работа. Той впряга на работа всички същества, от най-малките до най-големите. Който мисли, че може да прекара живота си без работа, той е на крив път. Колкото и малко да е някое същество, било то някакъв пълнеж на енергия, било някой елемент, било някой микроб, непременно ще работи. Нищо в света не е в покой. И Светлината всеки момент върши някаква работа. Мислите ли, че положението на Светлината е леко? Аз съм виждал как Слънчевите лъчи плачат, сълзи ронят. Те не плачат като хората, но по особен начин. Когато един Слънчев лъч изгуби своята първична енергия,

т.е. когато деятелността му се намалява, той усеща голямо безпокойствие в себе си. Колкото и да са ефирни Слънчевите лъчи, в тях влизат разумни същества, пътуват като в трен. Слънчевите лъчи се разговарят с тях, носят ги в пространството. Кой може да повярва, че в един Слънчев лъч наистина има разумни същества, които пътуват из цялата вселена? Мнозина ще кажат, че това е заблуждение. И аз съм съгласен с вас, че това е заблуждение. Какво означава думата заблуждение? Тя означава нещо забулено, закрито, неразрешено. Значи всяко неразрешено нещо е заблуждение.

Та вие трябва да дойдете до трезвата мисъл в живота. Не е въпросът до заблуждения, но съзнанието на човека трябва да се разтърси, той сам да види с какво знание разполага. Вие трябва да се готвите, да работите върху себе си, защото един ден ще ви поставят на тежък изпит и ако не сте готови, ще дойдете до отчаяние. Мнозина мислят, че никой не се грижи за тях и затова казват: По-добре да заминем за онзи свят, тук никой не се интересува от нас. Да се мисли така, това е самозалъгване. Как ще отидете на онзи свят без билет? Там без билет не пущат, още на първата гара ще ви върнат назад. Всичко в живота е разумно. Който иска да замине за онзи свят и да има отворен път, той трябва да бъде послушен. Вратата на онзи свят се отваря само за послушния ученик. Послушание, смирение, чистота, Любов трябват на ученика! Смелост трябва на ученика! Като дойде до страданията, той трябва да бъде готов да страда. За какво трябва да страда ученикът? – За Истината. Ама нямал пари. Още по-добре; и без пари се живее. Стисни в ръката си един въглен и виж в какво ще се превърне. Ако превърнеш въглена в диамант, ти ще имаш пари колкото искаш.

Сега представете си, че ви кажа да отидете на Витоша, дето ще намерите една златна английска лира. Колцина от вас ще повярват? Ще ви кажа така: идете на Витоша и на еди-каква си височина ще видите един голям плосък камък. Спрете се пред този камък и турете дясната си ръка върху него, насочете ума си към него, силно концентрирайте мисълта си и пожелайте да намерите под ръката си една златна монета. След това ще дойдете в състояние на заспиване и като се събудите, под ръката си ще намерите една златна английска лира. Как ще си обясните това явление? Ще кажете: Вярно ли казва Учителят, че под ръката си ще намерим една златна монета? Представете си, че не намерите никаква монета, какво ще кажете тогава? Ще кажете: Учителят ме изпрати да гоня Михаля. Ако е въпрос само за една златна монета, аз можех да поискам от някой приятел. Не, ако вие имате вяра без никакво съмнение, достатъчно е да турите ръката си на този камък, за да намерите златната монета. Щом нямате вяра, никаква монета няма да намерите. Най-малкото раздвояване в съзнанието прави опита несполучлив. Ако някой беден човек отиде при

онзи, който живее в Божественото съзнание и му поиска помощ, той още при първото бъркане в джоба си ще извади точно толкова пари, колкото бедният иска. Човек, у когото Божественото живее, той не носи пари в джоба си, но когато му поискат, всякога има.

Питам: ако живеете в Божествения свят, сиромашия може ли да съществува? Ще кажете: Не, ние не можем да се залъгваме с такива работи. Ако бащите ни са богати и ни оставят наследство, разбираме. А тъй да турим ръката си на някой камък и да намерим под него златна монета, не вярваме. По-възможно е за нас да отидем в някоя банка и оттам да изтеглим известна сума. Казвам: и в банка да отидете, пак трябва да турите ръката си. Иначе и там не дават тъй лесно. Аз ви навеждам на тия мисли, за да се създаде у вас силна вяра. Всичко в живота е възможно и постижимо само при разумния живот. Златото се ражда в земята, то не се натрупва само по себе си. Следователно колкото по-добри и разумни стават хората, толкова повече злато се ражда в земята. Златото расте и зрее, както плодовете. Колкото по-лоши и неразумни стават хората, толкова повече се намаляват златото и скъпоценните камъни в земята. Тази е една от великите Истини на Живота. Човек сам трябва да внесе богатството в душата си. Има ли първичните идеи в ума си, той ще придобие вътрешно богатство на своята душа.

И тъй най-важното за вас като ученици е, да имате прави отношения, прави разбирания за Невидимия свят. Следователно който иска да живее в новото съзнание, да си създаде характер, той трябва да влезе във връзка с Невидимия свят. Някой казва: Аз да си поживея, че после лесна работа. Не, още сега трябва да направите тази връзка, а не като остареете. Когато остареете, когато изгубите всички жизнени сили и станете неспособни за работа, тогава нищо не можете да направите. На каквато възраст и да сте, вие трябва постоянно да се подмладявате. Не мислете за старост! Постоянно подмладяване! Този е законът на Вечния Живот. Всеки ден трябва да работите за своето подмладяване. Тази идея ще внесе нещо ново във вашия живот. Който държи в ума си идеята за подмладяване, той всеки ден ще получава по нещо ново от Невидимия свят.

Сега за новата година желая помежду ви да се въдвори мир! Желая всички да бъдете кротки не само външно, но и вътрешно – кротки по сърце. Христос казва на едно място в Писанието: “Елате при Мене, защото Съм кротък и смирен по сърце”. Ученикът трябва да бъде кротък и смирен, да разработва в себе си вярата, надеждата, да ги усилва, за да бъде готов на всички страдания. Той трябва да бъде готов да го поставят в реторта да го трансформират, да се преобрази. Той трябва да развива в себе си възвишени и красиви чувства, да устоява на всички изпитания без никакви

колебания. Ако вървите по пътя, по който съвременните хора вървят, нищо няма да постигнете. Хиляди години могат да минат, но нищо няма да придобиете. Казано е в Писанието: "Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат". Това подразбира: на смирените, на разумните деца Бог дава прави разбирания за живота. Следователно смирените се радват, а горделивите се мъчат и скърбят. Смирените мязат на онези моми, които имат естествен цвят на лицето без козметика, без външни червила; горделивите мязат на моми, които се червят и пудрят, но винаги остават недоволни. Кое е по-хубаво: да бъдеш естествено красив или да си служиш с разни козметични средства и всеки ден да губиш тази красота?

Мнозина от съвременните хора имат неправилни разбирания за живота. Те мислят, че ангели трябва да слязат от небето и да ги задигнат, като Илия, в огнена колесница. Колкото и да чакат, с тях не може да стане това. Илия беше минал през ред посвещения, заради което трябваше да го дигнат на Небето с огнена колесница. Обаче когато повторно дойде на земята, той трябваше да мине през още едно тежко изпитание: по желанието на Иродиада трябваше да отрежат главата му и да й я поднесат на блюдо. Като Илия той мислеше, че светът може да се оправи с насилие. На Небето обаче той разбра грешката си и реши да се върне пак на земята да изправи погрешката си и да научи хората да живеят правилно. Той слезе на земята като Йоан Кръстител и опита закона: "Око за око..." И наистина Йоан плати с главата си, за да изкупи сторената погрешка, която направи като Илия. Сега и Христос ще дойде на земята да покаже на хората, че с плюене, с поругавания, с разпъване на кръст светът не се поправя. Когато човек направи някаква погрешка, той трябва да се разговаря с нея като с разумно същество, докато я изправи. Например някой човек задигнал от брат си пари повече, отколкото може да носи и отколкото съвременният морал позволява. В този случай ето как трябва да постъпите. Кажете му: Братко, товарът ти е много тежък, не ще можеш да го занесеш до определеното място. Ако искаш, дай другиму част от товара си, да ти олекне. Ако някой човек има на разположение цели тонове злато, а хората около него едва насмогват да задоволят нуждите на своя живот, той трябва да им каже: Братя, вземете торбите си, извикайте своите ближни и елате при мене да разделим богатството си. Който не познава този човек, той ще каже: Лаком човек е този, задигнал е всичкото богатство за себе си.

Питам: могат ли да се крадат парите? Или може ли да се краде Словото Божие? Кражба в света не съществува. И злото в този смисъл не седи в открадването на нещата, нито в укриване на някои материални неща, но в маскиране на Истината. Злото седи в това, когато проповядваш на някой човек за Бога, обещаваш, че ще му покажеш пътя на Светлината, а ти го

водиш в тъмнина. Злото седи в това, когато изпразваш сърцето на човека, когато взимаш най-ценното от него, а в замяна на това нищо не му даваш.

И тъй ако искаме да имаме добри отношения с ближните си, първо ние трябва да имаме прави отношения към Бога. Тогава ще придобием вътрешен мир, вътрешна радост и веселие. Ако човек не се примири със себе си, той не може да живее в мир с ближните си. Следователно който иска да живее в мир с ближните си, той трябва първо да живее в мир със себе си. Животът и отношенията ви с ближните са основани на същите закони, на които почива вашият живот и отношенията ви към самия себе си.

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Общ Окултен Клас
05.01.1927 Сряда, София

1927_01_09 Представа за трите свята
(Младежки Окултен Клас, 09.01.1927 Неделя, София)

ПРЕДСТАВА ЗА ТРИТЕ СВЯТА

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

Размишление.

Сега, като сте дошли на земята, вие трябва да имате ясна представа за физическия свят. Съставите ли си ясна представа за физическия свят, вие ще имате представа и за духовния, и за Божествения. Тези светове представят трите допирни точки на човека с Битието. Като се говори за физическия свят, хората разбират света на времето и на пространството. Дойдат ли до пространството, те разбират света на трите измерения: на правата линия, която се движи в една посока – на дължина; на плоскостта, която се движи в две посоки – на дължина и ширина; на тялото, което се движи в три посоки – на дължина, широчина и дълбочина. Обаче, както правата линия, така и плоскостта, и тялото имат повече възможности в себе си. Значи, правата линия има едно измерение, но две възможности на движение; плоскостта има две измерения, но четири възможности на движение, а кубът, като тяло, има три измерения, а 16 възможности на движение. По отношение на това, в кой свят живее човек, ние казваме: Ако живее изключително за себе си, човек се движи само във физическия, в едноизмерния свят. Когато пожелае да си намери другар или другарка, той се движи в двуизмерния – в духовния свят, в света на чувствата. Той започва да мисли, освен за себе си, още и за ближния си. Щом мисли за Цялото, за Великото в света, човек влиза в Божествения свят. Физическият свят подразбира частите, а Божествения – цялото. Тази е причината, поради която физическият свят представя отражение на Божествения. Духовният свят пък е връзка между тия два свята. И наистина, ние виждаме, че човек излиза от себе си, като част, постепенно отива към ближния си и най-после навлиза в цялото, дето се съединяват всички части.
Като изучавате проявите на физическия човек, вие виждате, какви течения на сили действуват в него. Положителните и отрицателни сили в човека непрекъснато се сменят. Това, което става в самия човек, става и с външния свят. Човек непрекъснато е обиколен ту с добри, ту с лоши хора. Между едните и другите съществува вътрешна връзка. Кой човек е добър и кой – лош, мъчно може да се отговори на този въпрос, защото съществуват добри активни и лоши активни хора. Съществуват добри пасивни и лоши пасивни хора. Някой греши и е недоволен от себе си. Защо? Защото иска изведнъж да стане добър. Това е невъзможно. Грешките са необходимост в

живота. Като греши, човек постепенно се изучава. Като се натъква на противоречия, на контрасти, човек се учи, придобива опитности. Като изучавате живота на великите хора, вие виждате, че те са минали и минават през големи бури и противоречия. Изгуби ли посоката на Божествения свят, човек се натъква на големи противоречия. Малко хора са вървели по гладък път.

Следователно, малцина са тия, които не познават противоречията. Колкото по-високо е издигнат човек в съзнанието си, толкова по-големи са неговите противоречия и изпитания. Ще кажете, дали не може човек да се освободи от противоречията чрез знанието. Това е възможно, но въпрос е, за какво знание се говори. Има знание, от което човек заспива. Какво знание е това? Истинското знание подразбира познаване на законите и принципите на великия живот, а не знание на образи и на форми. Знае ли принципите на нещата, човек може да произведе техните образи. Задачата на човека е да се домогне до онази положителна наука, която има приложение във всички области на живота. Занимавайте се с науката, защото чрез нея можете да разкриете всички области и прояви на живота, а специално на човешкия живот. Хиромантията, например, запознава човека с волевата страна на неговия живот. Физиогномията запознава човека с положителните и отрицателните страни на неговия характер. Френологията показва качеството и количеството на положителните и отрицателни енергии, които функционират в човешкия организъм. Астрологията показва благоприятните и неблагоприятни съчетания, на които човек се натъква в живота си, като му дава възможност да предотврати някои опасности и нещастия в живота си.

Като окултни ученици, вие трябва да се занимавате с окултните науки, но същевременно трябва да работите за придобиване на чистота и смирение. Не е ли смирен, човек е изложен на опасност да развие в себе си гордост и щеславие. В окултната школа могат да пропаднат не само начинаещите окултни ученици, но даже и високо напредналите. Много ангели, които следвали окултни школи, са пропадали на изпити, вследствие на което и до днес още продължават да слизат на земята, да учат ония уроци, които на времето не са могли да научат. И те, заедно с всички хора, се движат между Божествения и човешкия живот, между доброто и злото в света.

Като ученици, вие се нуждаете от знание, от сила, но също така ви е нужна вяра, чрез която да се справяте с мъчнотиите. Каквото знание и да придобиете, ако не го приложите, то остава мъртво. Следователно, стремете се към придобиване на знание и вяра, които да прилагате всеки момент в живота си.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

16. Лекция от Учителя, държана на 9 януарий, 1927 г. София.

1927_01_09 Сам с ума си
неделна беседа

САМ С УМА СИ

Беседа от Учителя, държана на 9 януари 1927 г. в гр. София.

„И тъй, сам с ума си слугува на Божия закон, а с плътта – на греховния закон." *)

Прочетената 7 глава от Посланието към римляните донякъде само обяснява известни противоречия в живота.

„А сега вече това не го правя аз, но грехът, който живее в мене." [17 ст.]. На мнозина тази мисъл може да се види парадоксална, но с една аналогия тя ще може отчасти да се обясни. Ако българите например, воюват с някой народ, трябва ли да държат някого виновен за тази война, само затова, че той живее в България? Ако го държат отговорен, той ще каже: „Българите правят това, а не аз."

„Защото според вътрешния човек, съуслаждавам се в закона Божий." [22 ст.] – Значи, освен външния закон, в човека има и вътрешен закон – Божия закон.

„И тъй, сам с ума си слугувам на Божия закон, а с плътта си – на греховния закон." [25 ст.].

Павел, един от великите апостоли на християнството признава, че служил на два закона. Единият закон е преходен, установен от хората, а другият закон е вечен, установен от Бог. Закон съществува само там, където живеят разумни същества. В това отношение, законът може да се изпълнява само от разумни същества с висока култура. Разумността на тези същества бива различна по степен. Колкото моралът на хората е по-висок, толкова и разумността им е по-голяма.

Често се говори за Божествения свят, за Бог, за служене на Бог и т. н. Под понятието „Бог" се разбира Вечно Начало, абсолютна разумност, в която няма никаква промяна, нито измяна. Влезете ли в Божествения свят, скърбите и страданията ви моментално ще изчезнат, душата ви ще се изпълни с мир и тишина, с възвишени и благородни чувства. В Божествения свят цари абсолютна чистота и хармония. Ето защо, човек се стреми към този живот, макар всеки да си го представя според своите вътрешни разбирания. Всеки човек си представя Божествения, Вечния

живот според устройството на своето тяло, т. е. според своето умствено, сърдечно и духовно развитие.

Една от задачите на съвременната наука е да изучи подробно устройството на човешкия мозък, за да си обясни всички противоречия, които съществуват в живота. Забелязано е, например, че черепът на високо моралните хора е правилно устроен, вследствие на което те не преживяват такива противоречия, които създават пертурбации в живота им, както това става с хора, на които моралните чувства са слабо развити. Костта на черепа в гениалните и праведните хора е много тънка, когато на грешните хора е доста дебела. Това не показва, че грешните хора не мислят, но понеже черепът им представлява котел, пълен с нагрята вода, за да не се пукне от вътрешния напор, костта е направена дебела, да издържа. За грешния човек животът е вечно кипене, вечно врене, затова той казва: Ври нещо в сърцето ми, в ума ми! Разбира се, че нещо ври в него. Нима водата в котела на парната машина не ври?

И тъй, когато се говори за морални хора, това подразбира нов тип хора, от нова човешка раса. В морално отношение първобитният човек е бил на ниско стъпало. Той е представлявал нещо подобно на животните. Нима овцата, кравата или волът могат да се сравняват по морал със съвременния човек? Пуснете ги в градината си и ще видите какъв е техният морал. Те ще направят ред пакости. Ако пуснете един гълъб в градината си, и той ще ви направи пакости, макар че в морално отношение гълъбът седи най-високо между птиците. Той е вегетарианец, храни се само със зрънца. Изобщо, моралът изисква не само външни, но и вътрешни правилни отношения. Казано е например в Писанието: „Не кради!“ Крадението не подразбира да вземеш от човека пари или друго нещо, но можеш да крадеш и чувствата, и мислите му, както крадеш и парите му. Следователно кражбата, като неморален акт, става не само във физическия, но и в сърдечния, и в умствения свят. Навсякъде стават кражби. И в духовния свят стават кражби. Когато някой дух иска да открадне нещо от човека, той ще обикаля оттук-оттам, докато най-после постигне целта си. Много от мислите и чувствата на съвременните хора приличат на кукувичи яйца. Кукувицата се грижи само да намери някое чуждо гнездо, в което да снесе яйцата си и ги оставя на другите птички да ги мътят. Какво ще излезе от тях, тя не се интересува повече. По същия начин някоя съвременна мома се влюбва в един момък, за когото нищо не знае, откъде е, какъв е, и казва: Отличен човек е моят възлюбен. Той е цяло божество, готов е всичко да направи за мене. Оженва се за него, но не минава и една година, казва: Излъгах се в този човек! Той не излезе това, което си представях. Питам: Как е възможно едно разумно същество да се излъже толкова много? Ти, като разумно същество, трябва да правиш разлика между обикновеното

стъкло и диаманта. Диамантът е твърд, добре пречупва слънчевите лъчи и е способен да лекува, т. е. има лечебни свойства. Скъпоценните камъни, изобщо, имат лечебна сила в себе си, вследствие на което хората още от най-стари времена са ги носили като украшения. Много от съвременните хора вярват, че употребата на скъпоценни камъни ще донесе някакво щастие. В това има известна доза истина, но има и малко суеверие, на което се поддават, както някои учени и философи, така и хора от висок произход, като царе, князе, дипломати и др. Мнозина могат да възразят, че между учените и философите не съществуват суеверия. И между тях има суеверия. Вземете, например, френския романист-натуралист Зола, когато замислял да напише ново съчинение, предварително бръквал в една кутия с различни номера, изваждал си един номер и по него съдел за успеха на своето произведение. Той се изповядвал пред свои близки, че това се дължи на някакво атавистическо чувство на суеверие, останало в него от деди и прадеди. И съвременните хора не са свободни още от суеверията в живота. Срещате някой писател, който върви замислен, мечтае за своята нова книга, която пише, и току изведнъж виждате на лицето му доволна, щастлива усмивка. Защо? – Той видял, че насреща му идва кола, пълна с чували брашно и си казва: Ще върви книгата ми, както брашното се продава. Срещне ли някоя празна кола, замисли се, става сериозен, казва си: Напразна ще ми бъде работата. Няма да имам успех! Питам: Какво отношение има между празната и пълната кола и неговото съчинение? Казвате: Ние трябва да се отнасяме критически към нещата, а не повърхностно, да гледаме реално на живота.

Питам: Какво представлява реалният живот? Може ли той да се пипа, да се хваща в ръка, като нещо материално, като круша или ябълка, и да се обръща на една и на друга страна? Животът не е нещо материално, но има свои материални прояви, по които може да се съди за неговия дълбок, вътрешен смисъл. При това всяка проява в природата оказва известно влияние върху живота. Например, учените са забелязали, че когато се явяват петна на слънцето, някъде в природата има големи бури, урагани. Колкото повече петна има, толкова повече ветрове се явяват. Освен това слънчевите петна са свързани и с плодородието на една или на друга страна. Явяват ли се повече петна, и плодородието е по-голямо. Оттам пък и търговията се засилва. Щом има голямо плодородие и добра търговия, същевременно и броят на женитбите се увеличава. По слънчевите петна може да се предсказва какви ще бъдат отношенията между членовете в един дом. Ще кажете: Как е възможно слънчевите петна да указват влияние върху отношенията на хората? – Много естествено! Когато има повече петна на слънцето, плодородието е голямо, търговията добра, и джобовете на мъжете по-пълни с пари. Щом мъжът има повече пари, избегнати са голяма част от недоразуменията в един дом. Няма ли

плодородие през годината, търговията е по-слаба, а оттам и джобовете на мъжете по-празни. Няма ли достатъчно пари, и недоволството в домовете е по-голямо. Някой казва: Защо хората не живеят добре помежду си? – Защото няма петна по слънцето. Много от съвременните учени не вярват на тези факти, но за в бъдеще те ще повярват, че наистина, появяването на слънчевите петна има отношение към човешкия живот. Изобщо, резките промени, които стават в слънцето, изразяват две различни състояния.

За обяснение на тази мисъл ще ви дам следния пример. Вземете черния и белия цветове и разгледайте техните свойства. И двата цвята са пасивни, но се отличават с противоположни качества: черният цвят поглъща почти всички слънчеви лъчи в себе си, вследствие на което задържа повече топлина, белият цвят – обратно. Той отразява слънчевите лъчи, вследствие на което задържа по-малко топлина. Следователно лятно време, когато се чувствате простудени, завийте се с черна дреха, за да се стоплите. Искате ли да се поразхладите, завийте се с бяла дреха. Тъй щото, когато правим сравнение между свойствата на тези два цвята, ние оприличаваме черния цвят на злото в света. Всъщност черният цвят сам по себе си не е зло, но той представлява състояние на почивка. Понякога тъмнината е полезна. Защо? – Защото светлината в известни случаи представя ред образи, които създават страдания. Започне ли черният цвят да прониква в ума на хората, те се разболяват. Това показва, че те трябва да изменят своя живот, като впрегнат на работа всичката си енергия. Всеки, който иска да промени живота си, да създаде в себе си подем към красивото и възвишеното, той трябва да внесе в ума си белия цвят, като емблема на чистота. Това е отчасти вътрешно изясняване на въпроса за цветовете. Цветовете са символи, които трябва добре да се обяснят.

Ако разгледате буквите, които съставляват думите „бял“ и „черен“, те сами по себе си нямат никакъв смисъл. Например, буквата „Л“, буквата „Б“ отделно взети нямат никакъв смисъл, но турите ли буквата „Л“ в думата „Любов“, тя вече придобива смисъл; турите ли буквата „Б“ в думите „Бог“, „благост“, „блажен“, и тя придобива смисъл. Следователно, ако ние знаем как да съпоставяме черния и белия цветове, както в живота, така и в нашия организъм, те придобиват смисъл.

„С ума си служим на Божия Закон, а с плътта си – на греховния закон.“ Може ли човек едновременно да служи на два закона? – Може. Хора, които са опитали това, казват, че до известно време те са служили и на двата закона, докато се определили после да служат само на Божия Закон. И в растителното царство срещаме същото нещо. И растенията служат на два закона: чрез корените си служат на греховния закон, а чрез клоните си – на Божият Закон. И ние с краката си служим на греховния закон. Колко

мравки, колко червейчета, колко треви тъпчем с краката си! И след всичко това ние, съвременните хора, мислим, че сме морални! Например, малцина хора се замислят по отношение на тревите, на цветята и ги считат живи. Всеки, който спокойно тъпче тревата, казва: Трева е това, тя не е живо нещо, тя няма никакви страдания. – Не, живи са и тревите, и цветята, те имат до известна степен съзнание в себе си. И това, което българите наричат „уроки" се дължи на обстоятелството, че човек е стъпкал някоя трева или растение, с което му причинил известна вреда. Когато хората са невнимателни към растенията, те могат да пострадат, да се осакатят нещо заради това свое невнимание. Някои растения са много миролюбиви, но някои – не са. Ще кажете: Може ли да се вярва на подобно нещо? Каква връзка може да съществува между невниманието и небрежността на хората и растенията? Питам: Ами откъде е дошла вярата на хората в старите времена да се кланят, да се молят, да кадят тамян на идоли, направени от човешки ръце? Няма нищо смешно във вярата на тези хора, защото все-таки те са имали някакво основание да вярват. Ако някой човек ви предложи една златна английска монета, очите ви веднага ще светнат. Защо? – Вяра имате в тази монета. Ако някой художник ви предложи една от своите хубави картини, очите ви пак ще светнат. Защо? – Защото знаете цената на тази картина, вярвате в нейната стойност. По какво съдите за цената на картината? – По краските, по линиите, които великият художник поставил върху платното и с това придал смисъл и съдържание на образа. Казвам: Ако човек изучава линиите на човешкия организъм така, както природата първоначално тя е създала, и ако по този модел може да извае своя образ, по-велик художник от него не може да има. Вие изучавали ли сте човешкото лице с всички тънки, деликатни оттенъци по него? На кое място на лицето, например, и с кои черти се изразява добродетелта? Тя има точно определено място на лицето на човека, както и точно определени черти. Обаче, според степента на развитието ѝ, тя заема по-голямо или по-малко място в лицето на човека: колкото е по-малко мястото, което добродетелта заема в лицето на човека, толкова и той е по-малко добродетелен. И обратно: колкото е по-голямо мястото, което добродетелта заема в лицето на човека, толкова и той е по-добродетелен. Това не се отнася само за добродетелта, но и за всички останали велики добродетели. Например, и Любовта, и Мъдростта, и Истината, и кротостта, и въздържанието, и милосърдието – всички имат свои определени места върху човешкото лице. Днес човешкото лице е съградено благодарение на всички тези добродетели, които са действали едновременно. Всяка добродетел съгражда свои специални мускули и органи върху човешкото лице.

По същия начин се създали и другите органи по лицето на човека. Когато интелигентността е дошла в човека, тя започнала да строи и създава свои

органи. Силите, чрез които се изразява човешката интелигентност, човешката мъдрост, създали носа и ушите. Силите, енергиите, чрез които се изразява Любовта създали устата на човека. Когато Истината дошла в човека, тя казала: Аз ще съградя очите, веждите и клепачите. Най-после дошъл и разумът, който създал челото на човека. Сегашните физиономисти разглеждат тези въпроси малко по-другояче. Днес физиономията, френологията не се изучават като науки, които разглеждат произхода на всички линии по лицето на човека, но се разглеждат, като изкуства, чрез които познават характера на човека. Понякога те изучават повече негативните черти на човешкия характер, отколкото положителните, както и Ломброзо някога е изучавал повече престъпните, патологическите типове. Той например, е ходил в Русия да изучава Толстой като тип, да види, към коя категория да го определи. През цялото време го наблюдавал как яде, какви движения прави, как говори, че поставил Толстой в особено положение. В чудо се е видял Толстой! Казвам: Да търсиш само отрицателните черти в човека, това не е наука. Преди всичко ние трябва да знаем кои са характерните черти на здравия човек, на положителния характер. Ние трябва да знаем какви са отличителните черти на едно хармонично лице. Тези норми трябва да изучаваме ние. Значи, нас трябва да ни интересува изобщо науката за здравия човек. Обаче, при всяко отклонение на здравия ум, на здравото сърце и на здравия организъм, изобщо, ние влизаме в областта на патологическите състояния в човека. Съвременните учени като биолози, физиолози, анатоми са изучили човешкия мозък, като са събрали много факти относно гънките на мозъка, както и върху белите и сиви мозъчни влакна, но не са обърнали внимание върху известен род мозъчни клетки, които пречупват светлината на моралния свят. Тази област в мозъка на човека е наречена морална среда. Моралният свят, в който зло не съществува, изпраща своята светлина до мозъка, и тази светлина се възприема от клетките на така наречената морална област. Значи, тази светлина не идва от слънцето. Тя минава само през слънцето, но не е нито слънчева топлина, нито слънчева светлина. Забелязано е, че всички хора не приемат еднакво количество морална светлина и топлина: някои приемат повече, някои – по-малко. Когато на съвременните хора се говори за моралния свят, за моралните чувства, някои от тях казват: Защо не ни говорят за реални неща – за къщи, за богатства, за щастие, за високи длъжности, но ни говорят за работи, които не съществуват. Те се отнасят с присмех и насмешка за моралния живот.

Казвам: Мечтае ли човек да стане пръв министър в някоя държава, той прилича на онзи турчин от делиорманските села, който ходил в Цариград на разходка, и като се върнал в селото си, отишъл при ходжата да му разправи, какво видял и чул в Цариград. Ходжата го запитал: Какви

новини има в Цариград? – Мислят да те направят шейхюлислям. – Не ми говори такива неща, друго нещо кажи! – Няма какво друго да ти кажа, тази е най-голямата новина. Обаче ходжата знаел, че това нещо е невъзможно. След една седмица той пак среща турчина и му казва: Кажи ми пак онази новина! Той знае, че това е измислица, но си казва: Нека пак повтори същото, приятно е да го слушам. И този ходжа ходи натук-натам обикаля, мечтае си, дано го направят шейхюлислям.

И тъй, кажете на някой съвременен човек, че може да стане шейхюлислям или пръв министър, или велик музикант, или художник, или велик учен, или философ, и той ще подскочи от радост, макар и да не стане такъв. Той казва: Кажете ми онази стара новина, па макар и да не се сбъдне! Не е лошо това. Добре е да се насърчават хората. Всичко е възможно да стане в света. Но кога? – Когато му дойде времето. Кажа ли на някого, че може да стане пръв министър в България, той веднага запитва: Кога ще стане това? – След 400 години. На друг казвам: Ти ще станеш пръв министър след 2500 години. – Така ли? Ами България ще съществува ли дотогава? Ще съществува, а до това време тя ще стане и по-велика. – Ами не може ли да се съкратят годините? – Не може. На трети казвам, че той ще стане пръв министър след девет години; на четвърти казвам, че след една година ще бъде избран за пръв министър в България. Питам: Всички тези твърдения верни ли са? Имат ли те някаква валидност за тези хора, които ще станат първи министри в България след 2500 години, или след 400 години, или след десет години, или най-после след една година? Все пак може да се повярва за онзи, който ще стане пръв министър след десет години, както и за онзи, който след една година ще бъде избран за пръв министър. Но що се отнася за другите двама, не може да се вярва. За първите двама всеки може да бъде свидетел, всеки може да провери това нещо. За последните двама това твърдение трябва да се приеме само на доверие. Обаче онзи човек, който е зает с някаква велика мисъл, или с някаква свещена идея, той никога не мисли да става пръв министър било в България, било в някоя друга държава. Който иска да служи на Божия Закон, той трябва да е надживял в себе си желанието да става пръв министър. Желанието на човека да стане богат, силен, да заеме високо положение в обществото е хубаво нещо, но то е служене на греховния закон. Служиш ли на този закон, и парите ще ти вземат, и здравето ще ти вземат, и чувствата ще ти вземат, и знанието ще ти вземат, и ти ще останеш сам в света като пътник, изхвърлен на някой пуст остров след голямо корабокрушение. Питам: Каква реалност има в това, което могат да вземат на човека?

И сега, когато се проповядва Истината от хора, които не я познават, те казват: Това е вярно, онова не е вярно; това е право, онова не е право. Понеже църквата днес се е разделила, затова нейните служители казват:

Учението на еди-коя си църква е право, а на еди-коя си – не е право. – Не, когато се говори за Истината, трябва да се знае, че в света има само едно право учение, в света съществува само един разумен човек. Колко човеци създаде Бог първоначално? Ние знаем, че Той създаде само един мъж и една жена. Всички хора, които после се наплодиха, това е човешка работа. Мнозина от съвременните хора казват: Ние сме грешници. Казвам: Щом хората се считат грешници, такъв ще бъде и съвременният строй, уредба и управление на цялото човечество. Човек е грешен, но причината за това не е Господ, Който го създаде, но естеството на материята, от която Бог направи човека беше неустойчива. Тя беше човешка кал. Днес Бог създава новия човек и ще го направи не от човешка, но от Божествена материя. Ако посадите една ябълка или круша на почва, където някога са били гробища, мислите ли, че тези плодове могат да бъдат здрави? През порите на тези плодове ще проникнат всички болести, които съществуват в света. Следователно въздухът, който дишаме, храните, които приемаме, всичко днес е заразено. Цялата земя е пропита от човешка кръв. И тази кръв, именно, носи всичката зараза в света. При това и съвременните хора живеят още с възгледите на старите и казват: Този човек трябва да се убие, онзи трябва да се обеси и т. н. По този начин светът няма да се оправи.

„Сам с ума си служа на Божия Закон, а с плътта – на греховния закон." Значи, докато човек е в плът, той ще служи и на двата закона. Това виждаме и днес навсякъде в живота. Отвори се европейската война, където се избиха милиони хора. Какво спечелиха европейските културни народи с тази война? Какви бяха народите, които се биха помежду си? Все културни, християнски народи, които проповядваха, че хората на миналото, които са живели преди тях, са били варвари, не са разбирали Божия закон. И всички тези разумни хора не постъпиха ли по-зле даже и от своите предшественици? Не се ли биха те цели четири години, като не успяваха дори и мъртвите си да погребват? Защо беше всичко това? Това показва, че културата, с която днес хората се гордеят, е фиктивна. Християнството още не е проникнало дълбоко в човека, да стане негова плът и кръв. При това и учените хора нямат още в себе си определен вътрешен морал.

Казвам: Сега, когато проповядват християнството между народите, винаги чрез него се прокарва някаква политическа цел. Навсякъде, където с християнството заедно се прокарва известна политическа цел, влиза и заразата. Политическият живот е за земята. В неговата програма влиза слава, богатство, щастие – всеки иска да бъде богат, силен, щастлив. Ако някой иска да се прослави като писател, като художник или като музикант, той трябва да отиде в света. Само там могат да го направят велик, знаменит човек. Влезе ли той в духовния свят, където работят Божествени закони,

там процесът е точно обратен: първо ще му снемат короната от главата – ще остане гологлав и бос; после ще го лишат от всички богати храни, като кокошки, прасенца, агънца; ще му отнемат всички удоволствия – пушене на тютюн, пиене на вино и др. Където отиде, няма да бъде вече пръв, но последен. Сега, като наблюдавам живота на съвременните хора, казвам: Да излиза дим от комините им, разбирам, но да излиза дим от устата и носовете на хората, това не разбирам. Сега и жените се състезават с мъжете в пушене на тютюн, като казват, че това изразява равенство между половете. Жените по този начин искат да придобият свобода, да се приравнят с мъжете. Ще видите сега съвременната жена си реже и косите, иска да има къси коси, като мъжете. Обаче, откакто жените взеха да си режат косите, у мъжете се яви желание да оставят косите си да растат, да станат дълги. Значи, сегашната мода е жените да носят рязани коси, къси, а мъжете – дълги коси. Човек трябва да знае защо иска да отреже косата си и защо да я пусне дълга. Ако човек е събрал много магнетизъм в себе си, добре е да отреже косата си, това е даже здравословно за него. Късите коси придават повече електричество в организма. Например, когато войниците отиват на война, отрязват косите си, да проявяват повече смелост. И наистина, тогава войниците се бият по-добре, те са по-войнствени, по-неустрашими. Обаче, щом природата е покрила главата на човека с коса, тя знае защо прави това. Разумните същества, които са взели участие при създаването на човека, на всеки негов косъм по главата и лицето са написали известно правило, известен закон. Много от западните народи се бръснат, стрижат, но затова се забелязва един упадък в техния морал. Те са добри, морални, докато не се засегне техният личен интерес, засегне ли се интересът им, и моралът отстъпва. Истинският морал включва в себе си главно общочовешките интереси. Морал, който обхваща в себе си само личен интерес, той е преходен морал, осъден на загиване. Такъв е моралът на съвременните културни европейски народи. Той се яви като резултат на сегашното християнство, което създаде особени наслоявания в умовете на хората.

И тъй, когато говорим за Любовта, за Мъдростта и за Истината, известно количество клетки от човешкия мозък пречупват само лъчите на Любовта и ги възприемат в себе си; известно количество клетки от друг род пречупват и възприемат в себе си лъчите на Истината. Клетките, които пречупват например лъчите на Мъдростта, се намират в предната част на главата, на самото чело на човека. Затова именно, челото, с всички свои центрове трябва да се разработи правилно, както се разработват днес нивите и полетата, когато искат да дадат добра жътва. Бъдещата култура може да дойде между хората само тогава, когато те са водили дълго време чист и свят живот. Сегашният свят е пълен само със съмнения, подозрения и недоволства. Дойде някой човек при мене и ми казва: Кажи ми

Истината! Аз зная какво иска този човек. Тези думи означават: Аз искам да стана богат, силен, виден човек, като лекар, музикант, художник. Казвам: Днес лекарите имат известно предназначение, но какво ще бъде предназначението им след хиляди години, когато всички хора станат здрави? – Тогава те няма да лекуват болни хора, но ще учат здравите, как да пазят здравето си. Какво ще правят военните, когато всички хора станат миролюбиви? Какво ще правят проповедниците, когато всички хора водят чист и свят живот? Какво ще стане с храмовете, когато няма да има богомолци в тях? Свещеният храм в света е човешката глава. За сега няма по-велико нещо от нея. Обаче това, което човешката глава създава, бледнее пред величието на самата глава, като форма. През нея преминават Божествените мисли, чрез нея се изявява великият Божи Дух. Казано е: „Глава на Твоята Истина е Твоето Слово."

Често хората говорят за хигиена на жилищата и казват, че едно жилище е хигиенично, когато има широки, големи прозорци. Казвам: По-хубави прозорци от човешките очи засега няма. Мнозина намират, че човешките очи не били създадени както трябва. Други казват, че очите на човека не са още хубаво направени. Нека дойде някой човек да покаже по-хубав образец за очите от този, който сега имаме. Днес няма по-велико нещо от устройството на човешкия мозък, както и от устройството на неговите очи. Според качеството и количеството на мозъчните клетки, които възприемат Божията Любов, Мъдрост и Истина, се определя и любовта, мъдростта и истината в самия човек. Каквато и колкото светлина възприемат тези клетки в себе си, те я изпращат навън чрез съзнанието на човека.

Съвременната наука започва да говори вече за съзнанието на човека, което тя разделя на три вида: обикновено съзнание, което съществува у животните; самосъзнание, което съществува у хората и космическо или Божествено съзнание, което се явява у високонапреднали в духовно отношение хора. Ние разделяме съзнанието по следния начин: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват двата полюса на духовния и Божествения свят; съзнанието и самосъзнанието пък представляват двата полюса на животинския и човешкия свят. Когато казваме, че самосъзнанието трябва да се замести, това не значи, че трябва да изчезне, но то трябва да отстъпи своето място на космическото, на Божественото съзнание, т. е. трябва да премине в по-висока фаза. Настане ли това време, и Царството Божие ще дойде на земята. Така както живее сега човечеството, в своето самосъзнание, Царството Божие няма да дойде скоро. Вземете всички проповедници на християнството из целия свят, както и онези духовно просветени хора в Индия, и вижте дали имат желание да се обединят, не външно, но вътрешно. Даже и в Америка доскоро проповедници от една

църква не позволяваха на проповедници от друга църква да посещават службата им. Едните се считат за по-правоверни от другите. Вземете съвременните православни и протестанти, които са все християни, и вижте, ще позволят ли на един православен свещеник да излезе на амвона в евангелската църква да проповядва? Или, ще позволят ли на един евангелски пастор да проповядва в православна църква? – Няма да позволят. Какво показва това? – Че тези хора нямат дълбоко вътрешно разбиране. Те живеят още в съзнанието и самосъзнанието, служат на себе си и на своя народ, но не и на Бог.

Казвате: Как ще познаем, че хората служат на Бога? Когато се дойде до служене на Бога в света, хората ще пътуват по тренове, по железници безплатно; по театрите ще се отива пак безплатно; всеки ще заеме своето място и ще седи свободно; артистите ще играят безплатно; музикантите ще свирят безплатно, но в замяна на това, техните слушатели ще ги хранят безплатно, с най-хубава и чиста храна. Някой казва: Това са утопии на далечното бъдеще. Всяко нещо, което не може да се направи или постигне днес, хората считат за утопия. Ако преди хиляди години биха казали на първата маймуна в света, че един ден от нея ще произлезе разумният човек, от когото ще произлязат велики хора, кантовци, лапласовци, тази маймуна не би повярвала в това. Тя ще каже: И да стане това, пак не вярвам. Трябва да се служи на Бог, понеже Той ще определи всички неща в света. Вследствие на това, всички напреднали души, които идват сега в света да помагат на хората, трябва да се заемат с разработването на съвременната наука.

За изяснение на мисълта си ще ви дам следния пример: Представете си четири точки, като граници, върхове на квадрата. Ако поставите в този квадрат още три други квадрата, с еднакво големи страни, тогава всяка една от допирните точки на тези квадрати ще бъде същевременно и тяхна граница. Вие казвате: Всяка точка от квадрата принадлежи на дадения квадрат. Да, но едновременно тя е обща и за четирите квадрата. Така че, когато едно тяло, или един предмет има четири граници, тези граници не са само негови, те принадлежат и на други тела или предмети, които влизат плътно в даденото тяло. Значи, за да се определи валидността на една точка от дадено тяло, което има форма на квадрат, в това тяло трябва да се поставят още три квадрата, да станат всичко четири квадрата, но да заемат видимо едно и също място. Числото четири е мярка, с която се съдят нещата. Какво означават пък четирите квадрата? Първият квадрат представлява разумната майка, пълна с любов; вторият квадрат представлява бащата, пълен със знание и мъдрост; третият и четвъртият квадрати са преповторение на първия и втория; те представляват сина и дъщерята. Синът е образ на Истината, дъщерята – на Правдата; майката –

на Любовта, а бащата – на Мъдростта. Такова нещо трябва да изразява фамилията. От това гледище, какво съдържание се крие във всяка точка, например, в точка А. Тази точка заема четири положения, т. е. тя представлява граница, връх едновременно на четири квадрата: единият квадрат определя положението на Любовта – първия метод. Тази точка е жива, разумна. Следователно, само разумните същества могат да бъдат точки. Всяко същество, което привлича нещо към себе си, е разумно, то е разумна сила. Някой казва: Този човек ме привлича към себе си. – С какво може да те привлече един човек? – С разумността си. С какво професорът, ученият човек привлича хората? – Със знанието си. С какво привлича публиката музикантът? – С хубавото свирене. Художникът с какво привлича своите обожатели? – С умението си да рисува хубави картини. С какво военният насърчава войниците? – С голямата си смелост да се хвърля в боя. Погледне ли към ножа си, той казва: Това е моята магическа пръчка, с която мога всичко да направя. И всички, които го гледат, казват: Голям юнак е този човек! Обаче, силата на човека не седи в неговия нож. Когато Давид излезе срещу Голиат, Саул му даде копие и нож, с които да се брани. Давид ги тури в пояса си, но едва се движеше под тяхната тежест. Той ги захвърли настрана и каза: „Не съм научен да действам с такива оръжия. Моята прашка е най-доброто ми оръжие.“ Той взе тоягата си и надви на Голиат. Истината се крие в простите неща. Който живее с нея, той ще стане велик човек. Давид надви със своята прашка, каквато и малките деца употребяват. Тя представлява три линийки, свързани по особен начин и между тях някъде се поставя камъкът. Значи, едната линийка представлява долната устна, втората линийка – горната устна, а третата – езика. Така че, чрез устата си трябва да изхвърляме навън по една разумна дума. Разумната дума е камъчето, което прашката изхвърля навън. Такова камъче е ценно за всеки, който отива да воюва. Кажете ли на някого: Аз ви обичам, аз ви любя – вие произвеждате цял преврат в този човек. Тези думи съдържат магическа сила в себе си. Всеки, който е получил такова писмо, носи в себе си магическия жезъл. Вечер го крие под възглавницата си, сутрин, като се облече, прочете го отново и го тури в пазвата си. Така го чете и препрочита, докато се ожени. Ожени ли се веднъж, той захвърля вече писмото настрана, то губи вече своята святост и сила. Докато ние сме свети, и нашите чувства са свети. Докога търговецът е свят човек? – Докато касата му е пълна с пари. Докога държавата е силна? – Докато армията й е силна, докато има разумни и честни финансисти. Отслабне ли армията й, изгуби ли средствата си, и държавата отслабва.

И тъй, за да създадете новия живот в себе си, вие трябва да се преобразите. Често българите казват: България трябва да стане велика държава! Добре е всеки държавник, всеки българин да мисли така, но в какво трябва да седи величието на една държава и на нейните поданици? Всеки поданик трябва

да разбира великия закон на Любовта, да знае как да живее; той трябва да разбира великия закон на Мъдростта, да придобие истинското, положителното знание, което да го освободи от всички противоречия и страдания в живота; той трябва да разбира великия закон на Истината, който ще му донесе свобода и простор в живота; и най-после той трябва да живее съобразно великия закон на Правдата, да бъде справедлив, както спрямо себе си, така и спрямо всички околни. Това са належащи въпроси, които всеки човек трябва да разреши. От познаването и приложението на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта в живота ни, зависи нашето здраве, от това зависи, каква работа ще свършим, какви ще бъдат нашите синове и дъщери, както и състоянието на нашата наука и изкуство.

Мнозина мислят, че великите хора никнат като гъби в света. – Не, те не могат да изникнат така лесно, както си мислим. И гъбите, за да изникнат, изискват се условия – влага и съответна почва. На нас ни се струва, че току-така изникват. Казвам тогава: Ако за гъбите са нужни специални условия, колко повече такива условия са нужни за създаване на велики хора! В света има една велика култура, която изпраща и до нас своите светли лъчи, обаче ние трябва да ги възприемем, задържим в себе си и използваме. По същия начин, за да дойдат велики хора между нас, ние трябва да им създадем благоприятни условия, да им определим съответно място за живеене. За да дойде на земята един велик, възвишен, гениален човек, който да помага на човечеството, трябва да му се създаде и съответен организъм, чрез който да се проявява. Днес най-трудните условия за живот са на земята. Ако се предложи на някой възвишен дух да слезе на земята, той много ще мисли да слезе или не. Той е готов да преброди цялата Слънчева система, но дойде ли въпрос да слезе на земята, много ще мисли. И след всичко това съвременните хора се мислят за много културни. Каква е тази култура, в която навред се чува само плач и скърцане на зъби? Говори се, че в ада има плач и скърцане на зъби. Казвам: Ако и тук има същото нещо, тогава не сме ли и ние в ада?

Един български свещеник, доста стар, с побелели коси, с изпопадали зъби, казва един ден на слугата си: „Стояне, не знам какво ще се прави! Като отида на онзи свят, ще има там плач и скърцане на зъби!“ – Е, дядо попе, ти поне няма от какво да се плашиш. Твоите зъби са изпадали, нямаш нито един зъб в устата си. Да му мислят онези, младите, на които зъбите са здрави. По същия начин и ние разбираме някои неща в буквален смисъл. Какво разбираме под думите „плач и скърцане на зъби“? – Това са онези умствени, сърдечни и душевни страдания, предизвикани от ред спънки в живота, от разрушения на всички възвишени мисли и желания в човека. Кой не се е виждал сам в света, между развалините на своите красиви

мечти? Какво по-голямо страдание от това да чуеш, че синът ти умира на бойното поле, или че дъщеря ти пропада в някой недостоен дом! Няма ли да страда поетът, който е написал една хубава поема, а светът му я отхвърля? Няма ли също така да плачат, да страдат онзи художник и музикант, чиито произведения не са оценени както трябва? Всяко поетично, музикално или художествено произведение, това са живи неща, създадени от човешкия дух. Като разглеждате всички тези творения внимателно, с желание да ги разберете, ще видите, че те са живи неща. Целият Стар Завет, както и Новият Завет са живи книги. Всички хора, за които се говори там са живи, те и сега са между вас. Ще кажете: Това вече е измислица, така може да говори човек, на когото дъската е мръднала. Питам: Когато мъж бие жена си, или жена бие мъжа си, дъската им на мястото ли е? Когато учител бие учениците си, дъската му на мястото ли е? Когато някоя млада мома или млад момък се поддават на лош, извратен живот, дъската им на мястото ли е? – Ама ние мислим, че всичко това е необходимо за еволюцията на човека. – Каква логика има в това мислене? И затова повтарям: Онези хора, които са писали и създали както Библията, така и онези творения в поезията, музиката и художеството, са живи и днес, и ние всички се намираме под тяхното влияние. И всичко велико и възвишено, което човек чувства в себе си, е резултат на влиянието на тези велики, безсмъртни души. Това не казвам само аз, но и те потвърждават, че всичко, което ви говоря, е истинно и вярно. Те казват: „Този е пътят, за който и ние свидетелстваме.“ И наистина, всичко смъртно ще изчезне, всичко ще се измени, но в най-трудните времена на живота си вие ще срещнете тези безсмъртни души, които ще ви кажат: Не бойте се, ние сме с вас.

Един млад българин ми разправяше една своя опитност. При една голяма семейна тревога, която изживял, той решил да тури край на живота си, да се обеси. Едва метнал примката на врата си, и в стаята му влизат няколко търговци. Той се сепва, обръща се към тях и си казва: Като свърша работата си с тези хора, ще продължа замисленото. Обаче, след свършване на работата си, като останал сам, започнал да мисли: Защо трябваше да посягам на себе си? Няма ли друг изход от това положение? Все ще се намери някое по-добро решение. Така се отказал той от първото си намерение. Питам: Защо този млад човек трябва да се беси? – Жена му го праща на въжето. Той не трябва да увисва на въжето, но при Бог да отиде. Когато някой човек пожелае да отиде при Бог, ще започнат да му говорят: Защо ще ходиш при Бог? Там няма живот. Животът е тук, на земята, яж, пий и весели се! Какъв е животът, на който служат днес повечето хора? Работи някъде 20 – 30 години, без да чуе поне една сладка дума. Ходи из света, немил-недраг. Такова е било положението и на българските харамии. Какво завидно има в това? Знаете ли, какво е мнението на

чужденците за българите? Как мислят българите да изправят себе си? Ще кажете: Ще поправим грешките си. – Кога, как ще поправите грешките си? Не е достатъчно само да се каже това, но трябва да се направи. Българите ще се поправят, когато дойдат между тях тези 144,000 души, за които се говори в Писанието. Те не са само евреи. Между тях имай китайци, индуси, тибетци, египтяни, англичани, французи, германци, както и българи.

Павел казва: „Бъдещата наука ще се основава на великия Божи Закон." В тази наука всичко е живо, във всичко има съзнание. В съвременната химия се говори за кислорода например, като елемент, разглеждат се свойствата му, големината на неговия атом, бързината, с която той се движи и т. н. Значи, кислородът е живо тяло, с което човек може да се разговаря, както се разговаря и с един философ. Ще кажете: Това вече е невъзможно, не е за вярване. – Ами как може да вярвате, че кислородният атом се движи с трилион пъти бързина в секунда? Как са доказали учените това? Не само това, но за в бъдеще учените ще докажат, че кислородният атом се движи с още по-голяма бързина в секунда от тази, която днес са изчислили. Бързината в движението на кое и да е тяло зависи от неговата интелигентност. Колкото по-бързо се движи едно тяло, толкова по-интелигентно е. Следователно, бързото движение е безопасно, бавното – е вредно. Който мисли бързо и се движи бързо, вреда не прави; който мисли бавно и се движи бавно, той вреда прави. Някой човек се дави. Вижда го един от мудните, от бавните хора и започва да си мисли: Защо ли се дави този човек? Какви ли са били майка му и баща му? Я да се опитам да му помогна. Пък дали трябва да се спаси? Сега не е време да се мисли, какъв е този човек, какви са родителите му и дали трябва да се спаси, или не. Няма време за разсъждения. Хвърли се във водата и го спаси. Не се рови в неговото минало. Като го извадиш от водата, тогава се интересувай какъв е този човек. Бъдещата философия, бъдещото изкуство и художество така ще се усъвършенстват, че достатъчно е да прочетете някакво произведение или да видите някоя картина, за да се откажете веднага от всички престъпления, от всички неправилни мисли и нечисти желания, които минават през вас. Бъдещите музиканти ще свирят така хубаво, че тяхната музика ще въздейства моментално върху съзнанието и на най-големия пияница или скъперник. Пияницата ще каже: От този момент захвърлям вече чашата! Скъперникът ще каже: Откакто чух тази музика, животът ми придоби друг смисъл. Парите не са вече цел в живота ми. Отсега нататък ще водя чист и свят живот. Един американец, голям богаташ, като слушал свиренето на Камила Русо, ученичка на Паганини, той раздал всичкото си богатство на бедните и казал: Отсега нататък ще живея чист и свят живот! Тя свирила едно парче „Сънят на живота", от което той разбрал, що значи чистота и святост. Питам: Може ли богатството на физическия живот да се

сравни с богатството на Вечния Живот? Кое е по-хубаво: да следваш в някой от европейските университети или да се запишеш за студент в един от ангелските университети? Кое е по хубаво: да следваш в някоя италианска академия по пеене, или да следваш пеене между ангелите? Ако една наша певица отиде да пее между ангелите, те трябва да турят на ушите си няколко тръби, с които да намалят силата на нейния глас. Този глас за тях е викане, крякане. Когато някоя съвременна певица излезе на сцената да пее, тя следи, наблюдава какво впечатление произвежда пеенето ѝ върху публиката. Велика певица е тази, която пее само за себе си; велик музикант или художник е този, който свири само за себе си; велик проповедник е този, който проповядва само за себе си; велик поет е този, който пише само за себе си. Само такива хора познават Истината. И ако техните слушатели и почитатели ги разбират, значи и те познават Истината. И тогава, щом се съберат двама души, които познават Истината, те ще могат напълно да се разберат. Който познава Истината, той е велик човек. Това подразбира, че Бог живее и се проявява чрез този човек. Бог ни казва: „Ако се примирим с всички хора, с всички животни и растения, и ние ще бъдем така велики, както и Той е велик; така мъдри, както и Той е мъдър; така любящи, както и Той е любящ.“ Ако човек не люби, това няма да му се вмени в грях. Но той може да люби! – Това е важното. Бог е Любов. Значи, Той се изявява чрез човека. Любовта ще оправдае всичките ни страдания. Грехът пък ще създаде само въглени. Обаче, дойде ли Любовта, тя ще ги разтопи и ще направи от тях диаманти. Така че греховете, които сте направили досега, това са готови въглени. Сега се молете да дойде Любовта, да направи от тях диаманти. Грехът създава простите камъни, които пък Любовта превръща в диаманти, в скъпоценни камъни.

И тъй, всичко това, което до сега е служило в живота ви, като препятствия, когато дойде Любовта, тя ще го използва за създаване на вашите безсмъртни тела, умове и сърца. Безсмъртното у човека е Божественото Начало. Когато се срещнат двама души, у които Божественото е събудено, те веднага се разбират. Това подразбира служене на Великия Божи Закон. Да служиш на Бога, не значи да се откажеш от живота, но да го разбираш; това не значи да се откажеш от науката, но да я разбираш; това не подразбира още да се откажеш от музиката, от поезията или изкуството, но да ги разбираш. Не се отказвай от стария живот, или от старата философия, или наука, или поезия, но ги разработи! Как разработват много от съвременните учени тези стари форми от областта на науката, музиката, поезията или изкуството? Седне някой поет на стола, а пред него на масата, седи пълна чаша с шестгодишно винце, а в устата му запалена цигара дими, и той мисли, пише, съчинява. Другаде някъде седнал някой съвременен финансист, пише нещо по „Политическа икономия“. Пише,

пуши и пие – съчинява, работи върху важни икономически въпроси. И без да пише той, политическата икономия съществува. Този учен трябва да отиде в ангелския свят, да види там какво значи политическа икономия, какво значи философия и поезия. Когато се говори за философия, ние подразбираме причините и последствията на нещата, които всеки момент се материализират пред нас и стават видими. Вътрешният, духовният живот на човека се проявява всеки момент пред нас. Той действа, както мисли и чувства. Всеки човек е проявление на пътя, през който е минал. Когато видя един човек и погледна неговото лице, чело, неговите очи, уши, както и строежът на цялото му тяло, всичко това представлява редица култури, през които той е минал, докато е дошъл най-после до това развитие, в което го срещаме днес. Това е цяла наука, цяла философия!

Някои, ми казват: Защо си събрал толкова невежи хора около себе си? Не можа ли да намериш някои философи, учени хора, на които да проповядваш? Казвам: Всяко лице, всеки човек е ценен за мене. Аз гледам другояче на хората. Във всяко животно, във всеки човек, млад или стар, голям или малък, има нещо ценно във формата, каквато са изработили, в движенията им и т. н. Който разбира и знае как да гледа, той ще види ценното, необикновеното, което Бог е вложил във всяко същество; който не знае как да гледа, той ще вижда само обикновеното, делничното във всички същества. Значи, всеки човек представлява проявление на Бога, в него се крие някаква Божествена дарба, която трябва да се развие. Казвате за някого: Този човек е високо интелигентен. За друг някой казвате: Този пък е от простосмъртните. Защо за първия се произнасяте добре, а за втория не се произнасяте добре? – Защото единия обичате, а към другия сте равнодушни. Човек вижда доброто в другия, само когато го обича. Това зависи от хармонията, която съществува между двама души. Ако между двама души има само една допирна точка, ще се яви противоречие; ако има две допирни точки, ще се яви разногласие; ако има три допирни точки между тях ще се явят разумни, хармонични отношения. Следователно, разумният живот се основава върху три допирни точки.

И сега, въз основа на същия закон, когато в едно семейство нямат деца, те имат само две допирни точки помежду си, значи, те образуват права линия. Дойде ли детето, образува се триъгълник. Синът представлява Истината, той е връх в триъгълника. Бащата и майката виждат в мозъка на своето дете Истината и започват да разбират смисъла на живота. Казано е, че ние сме чада Божии, създадени по Негов образ и подобие. Значи някога, при създаването на Вселената, ние сме били идеалът на Бога. Той искал да ни създаде, за което сътворил и всички планети, всички слънца. Бог е създал всичко във Вселената за разумните същества, за своите разумни деца. Тогава питам: Ако между две човешки идеи не се роди Истината,

къде е човекът на Истината? Истината трябва да живее във всеки човек, та като го видите, да кажете: Ето човекът на пълната свобода! По какво ще се познае човекът на Истината, който служи на Великия Божи Закон? Ако този човек срещне някой чужденец, който няма никъде никого, той веднага ще го познае, ще прочете в очите му, че никой не го е приел. Човекът на Истината ще бъде последният, който ще го срещне и ще му помогне. Такива хора съставляват благото, кредита в света. Ако всички хора живеят разумно и служат на Великия Божи Закон, те ще създадат своето бъдещо щастие. Само чрез Божията Любов, Мъдрост и Истина съвременните хора ще могат да превърнат всички прости камъни, всички въглени в диаманти и скъпоценни камъни, от които ще съградят своя бъдещ живот.

И тъй, всички хора са призвани на земята да работят, затова те трябва да мислят за живота, а не за смъртта. Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Същевременно Христос казва: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то няма да даде плод.“ Това значи: човек трябва да умре за нещо, за да оживее за друго. Само по този начин той ще разбере вътрешната връзка в живота; той ще разбере още, че между съзнанието, самосъзнанието и космическото съзнание има връзка, която съдейства за пренасяне на светлината от духовния свят, от едното към другото съзнание. Когато искаме да разберем хората, ще влезем в самосъзнанието; когато искаме да разберем животните, ще влезем в обикновеното съзнание; когато искаме да разберем растенията и минералите, ще влезем в Божественото съзнание. За всичко това обаче се изискват посредници, жици, както става при радиото. Едно време хората се осветяваха с газени лампи, в които имаше фитил. Днес се осветяват с електрически лампи, без фитил, но електричеството тече по жици. В бъдеще електричеството ще се пренася и без жици. Тогава всеки човек ще има своя собствена лампа. Коя е тази лампа? – Човешкият мозък. Когато човек мисли, главата му ще свети, и той ще може да чете на тази светлина. Престане ли да мисли, и лампата му ще изгасва. Има ли такава лампа човек, той ще може да ходи с нея навсякъде в тъмнината. Когато иска, той ще я запали, когато иска, ще я загаси. При това, той няма да плаща нищо за това осветление, както днес плаща за електричеството. Ще кажете: Кога ще дойде това време? – След хиляда години. Значи, след хиляда години хората ще се осветяват от енергията на своята мисъл, домовете им ще бъдат по друг, нов начин построявани; отношенията между хората ще бъдат разумни, движенията им ще бъдат хармонични и т. н. Мнозина от вас след хиляда години може би ще бъдат в друга някоя земя, по-хубава от тази, на която сега живеят. Нашата земя ще претърпи голямо вътрешно преустройство. Това и в Писанието е казано: „Бог създава нова земя и ново небе.“ Всичко, което сега виждаме на земята, ще изгори, ще се претопи и от него ще се създаде

нов свят. Павел казва какви трябва да бъдем ние, когато тази земя се претопи. Затова обаче, от съвременните хора се изисква едно верую, основано на великата Божия Любов, Мъдрост и Истина, които действат сега в света.

Днес всички хора искат да бъдат свободни, напълно независими. Никога в света не е имало толкова много теории, учения и възгледи за живота и явленията в природата. Никога в света не е имало толкова университети и училища, както днес. Защо? – Всеки търси Истината, Мъдростта и Любовта, за да бъде свободен, да разбира нещата и да знае как да живее правилно. И наистина, никога Любовта не се е проявявала толкова много, както днес. Всичко това е добър признак. И никога в света не е имало толкова много свирци и певци, както в наше време. Когато птиците започнат да пеят, това показва, че пролетта идва. И когато хората пеят много, те предвиждат настъпването на пролетта, т. е. приближаването на нещо ново, красиво в света. Нека пеят певците, ние ги поздравяваме!

Сега цялото човечество се намира пред една велика епоха на промени, която ще донесе новото. Затова именно, всички хора трябва да се пазят да не падат духом, да не обезсмислят живота си. По-добри времена от сегашните няма. Всички пробудени души от четирите краища на света трябва да се обединят, да си подадат ръка за взаимна работа – за поставяне основата на новата култура, за идване Царството Божие на земята. Отгоре ще дойдат няколко милиона души, ще впрегнат всички хора на работа и заедно с тях ще въведат ред и порядък на земята. След свършване на своята работа, те ще си заминат, а хората на земята ще останат след тях да живеят и работят. По този начин ще се възстанови съобщението между видимия и невидимия свят. Вие ще бъдете свидетели на това и ще кажете: Така се каза едно време и така стана. Ние не искаме още сега да вярвате, когато се сбъдне това, което сега ви говоря, тогава ще си спомните и ще повярвате. За всички идва нещо велико! Затова младите да седят на поста си, а старите да обръснат брадите си. Американците и англичаните отдалеч схващат това нещо и затова се бръснат. Турците пък обратно: те оставят брадите си да растат дълги, но работите им не вървят. Англичанинът казва: Ако брадата ме спъва да вляза в Царството Божие, аз ще я обръсна – нищо повече! Който бръсне брадата си, трябва да внесе нещо меко, деликатно в характера си. Който е мекушав, нека остави брадата му да расте, тя ще внесе твърдост, устойчивост в характера му. В Писанието е казано, че около Бога ще останат само 24 старци с дълги бради, които ще отбелязват епохите, през които човечеството е минало. Всички други ще бъдат все по на 33 години, като млади, хубави моми. Ще кажете: Как ще се познаваме, щом всички ще бъдем на една възраст? Нима хората, които нямат бради не се познават? И без бради, пак ще се познавате. Понеже всички сме излезли

от Бога, ще познаем, че сме деца на Един Баща, че сме братя и сестри. Казвам: Когато мъртвите се събудят от дълбокия сън и разберат всички илюзии, в които са живели, ще кажат: Слава Богу, че мина времето на това велико заблуждение! Тогава Бог ще се възцари между хората и всички ще се помирят: хора, религия, наука, изкуство – всички ще си подадат ръка за обща работа, а човечеството ще заживее нов, щастлив живот. Хората ще правят всеки ден научни екскурзии до Слънцето, до Луната, до Марс, до Юпитер, до Сатурн – навсякъде, където искат. Като направят своите научни изследвания, те ще се върнат обратно на земята. Съвременните хора пътуват до Франция, Германия, Англия, Италия, но пак са недоволни. Ако човек отиде до Сириус, той ще се върне с нова придобивка за ума; ако отиде до Венера, ще има едно разширение в сърцето. Но всичко това са далечни проспекти за ума и сърцето на човека. Бог е предвидил за човека несметни богатства, велики постижения! Има за какво да живеем, има кой да ни люби и кого да любим! Няма по-велико нещо за човека от това, да намериш Онзи, Който те люби. Няма по-велико нещо от това, да намериш Бога, Който заличава всички грехове и престъпления, Който изправя всички недъзи и при всички затруднения в живота, казва: „Не бойте се!“ И след всичко това нека поетът пише, нека музикантът свири, нека художникът рисува, нека философът философства, нека майката и бащата се радват на своите деца, нека дъщерята и синът благославят родителите си, нека учителите се радват на учениците си, а учениците – на учителите си! И нека всеки приеме своя дял от великото благо, което идва вече за цялото човечество.

Беседа от Учителя, държана на 9 януари 1927 г. в гр. София.

1927_01_12 Предназначение
(Общ Окултен Клас, 12.01.1927 Сряда, София)

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

“Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!”

За следващия път пишете върху темата: “Предназначението на всяка разумна душа, която живее в света”.

Всяко нещо в света има известно предназначение. Математиката например има предназначение в еволюцията на човешкия ум. Изобщо светът е построен от ред правила. И в този смисъл ние разбираме живота според степента на нашето развитие и го определяме като положителни и отрицателни величини. Плюсът в едно отношение е минус в друго отношение, защото животът в живот се прелива. Например животът на бащата и на майката се прелива в децата; в този случай децата печелят, а родителите губят, отслабват, смаляват се. Обаче туй е привидно смаляване, което се отнася главно до външната форма. Това е много естествено. Каквато работа и да върши човек, той все трябва да изгуби част от своята енергия. Ние наричаме тази загуба трансформиране, т.е. превръщане на енергията от едно състояние в друго.

Казвам: истинските методи, чрез които вие можете да задържите равновесие в живота си, са Добродетелите. Велика наука е да може човек да задържи в себе си толкова енергия, колкото му е потребна. Между възприемането и харченето на енергията трябва да има пълно равновесие, да няма никакъв излишък, нито недостиг. Например умовете на съвременните хора са претоварени от научни, религиозни, семейни и лични идеи и въпроси, които не могат да се разрешат днес, но не могат да се разрешат и след хиляди години още. Това показва, че хората не се познават. Те не знаят отде идат, какво представляват и какви възможности имат в себе си. Всеки може да бъде учен, но истински учен е онзи, който може да създаде и нареди един свят. Който говори само за земята, за разните светове, без да може да създаде един свят, той не е учен човек. Да създадеш един свят, това подразбира да уредиш себе си, своя вътрешен свят. Ти говориш за душата, за Духа, за ума, за сърцето си, а при това не разбираш законите, които ги управляват, не можеш да контролираш своите мисли и чувства.

Питам: тогава де седи силата на човека? Ако бомбата експлодира, това нейно качество ли е? По своя воля ли експлодира бомбата? Не, тя експлодира по волята на други същества. Щом веднъж експлодира, втори

път не може да експлодира, губи силата си. Следователно във всички неразумни работи има само един момент на действие, на проява. След този момент всичко се свършва. В разумните постъпки на живота винаги има растене; в тях има вътрешна последователност. Ето защо във всеки живот, който не е съобразен с Божиите закони, между мислите и чувствата няма никаква връзка. Например срещате един човек, който иска да стане богат; срещате друг, който иска да стане пълен, да затлъстее. Ако питате богатия защо иска да стане богат, той не може да каже причините. Ако питате другия защо иска да напълнее, и той не може да обясни защо желае това. И единият, и другият ще кажат, че така се живее добре, но с това животът им не се подобрява. Нито богатият, нито тлъстият, нито сухият човек живеят добре. Значи между мислите и чувствата на тия хора няма връзка. Впрочем мазнината е необходима за организма, както катранът е необходим за колелото да върви по-добре, но тази мазнина не трябва да бъде в излишък. Когато готви, домакинята сипва вода в яденето, да се свари добре, но тази вода не трябва да бъде в излишък.

Съвременните хора говорят за външния живот. Те казват: първо човек трябва да изучи външния живот, а после вътрешния. Обаче този живот може да се разбере само тогава, когато човек влезе в съгласие с него и разбере законите, които го управляват. Ученикът трябва да бъде в хармония с Божествените закони, ако иска да влезе във връзка с Божествения свят. Човек трябва да различава Божествените закони от тия на другите светове. В природата се забелязват прояви, които са резултат на разумни същества, но те още не са Божествени. Те не изразяват някакъв вечен закон. Запример за българина важат законите на България, но излезе ли той вън от пределите на Българското царство, тези закони вече не важат за него. Значи има закони, които в едно отношение са валидни, а в друго отношение не са валидни. Запример ако отидете в Индия, ще видите, че в известни школи се забранява на учениците да дават ход на желанията си. Там съществува правилото: Убий в себе си всяко желание за живот. В западните школи обаче се проповядва точно обратното. Как могат да се примирят тия две учения? Който не разбира дълбокия смисъл на това правило, той ще мисли, че трябва да унищожи живота си. Не, това не е право разбиране. Да убиеш в себе си желанието за живот подразбира да убиеш желанието за стария живот, за живота на кривите разбирания.

Да допуснем, че някой човек е живял много време на земята, но е водил разпуснат живот, заповядвал на този, на онзи, и с това си създал тежка карма. Какво трябва да направи? Според Божествените закони, той трябва да се откаже от този живот и да заеме положението на обикновен човек без всякаква власт над другите, но с власт над себе си. Царят има власт отвън и затова минава за богат, за силен човек. Обикновеният човек има

власт отвътре, затова минава за беден, за слаб човек. Според мене слабият човек е слаб отвън, а силен отвътре; силният човек пък е силен отвън, а слаб отвътре. Покажете един човек, който, като е бил външно силен, да е бил едновременно и вътрешно силен! Мислите ли, че Исайа или апостол Павел са били силни, снажни, мускулести хора? Силата на човека не седи в големината и развитието на физическото му тяло. Силен човек в пълния смисъл на думата е онзи, който в даден момент може да увеличава и да намалява тялото си, т.е. да става толкова голям, че никой да не може да го измери и толкова малък, че никой да не го вижда. Това са две величини: голямата, неизмеримата, необятната величина наричат Бог; другата величина, малката, невидимата, наричат човек. Когато някой казва, че не се познава, това подразбира, че той не може да се измери, понеже е малка величина. Тъй щото ако човек иска да има представа за малкото и за великото в света, той трябва да има мярка, с която да ги сравнява. Ако няма такава мярка, той не може да разбере и да схване тези две величини.

Сега ще ви запитам: разбрахте ли тази работа или не? Ще кажете, че не сте я разбрали. Така е, тя не е за разбиране. Мъчно е човек да разбере тия две величини, но приятно е понякога да се говори за неразбрани неща. Приятно е, когато човек седне при една чешма, която тече без да изтича. Красивото седи в неща, които постоянно текат, постоянно извират. Каква красота може да има чешма, която пресъхва или извор, който престава да извира? Когато някой каже, че не разбира нещо, това значи, че туй нещо е престанало да тече. Красотата на живота седи в постоянното течение. Ти няма да живееш година, две или десет години – цяла вечност ще живееш и велики работи ще учиш.

Мнозина от учениците се подлагат на разни изпитания, от които се учат. Едни от изпитанията са тежки, вследствие на което гърбът на някои от учениците се огъва, а на други – се строшава. Какво ще помислите вие, ако на някой от съвременните ученици се каже, както Бог каза на Исайа, да се съблече гол и да отиде да проповядва? Във вашите умове ще влезе съвсем друга идея и ще кажете: Възможно ли е човек да се съблече гол и така да отиде да проповядва на хората? Думата “гол” има две различни значения. Тя подразбира вътрешна и външна голота. Когато човек отива при Бога, той непременно трябва да съблече дрехите си. При Бога гол ще отидеш. Каквато дреха и да облекат на умрелия, той ще съблече тази дреха и ще се яви при Бога гол, какъвто Той първоначално го е създал. Следователно при Бога ще отидем голи, със своето нетленно тяло. Щом ни видят голи, ангелите ще дойдат при нас, ще ни облекат в тънка, хубава дреха, препасана с красив пояс. Само така облечени, ние ще можем да влезем в новия живот, да заживеем по новия начин. Това е алегория, която вие трябва да преведете.

Казвам: който иска да живее чист, безгрешен живот, той не трябва да се съблазнява от външния вид на нещата. Как постъпват с децата? – Всички сладки неща се заключват от тях. Понеже и вие сте деца, сладките неща трябва да се заключват от вас, да не ви съблазняват. Обаче не мислете, че всички сладки работи трябва вечно да се заключват. Засега има много тайни в Природата, които се държат под ключ, защото децата бъркат там, искат да ги изядат. Кой човек, ако има власт и сила да говори, като се разгневи, не би говорил каквото му дойде на устата? Ето защо устата на съвременните хора е заключена. Малка сила е дадена на съвременния човек. Някой мисли, че всичко знае и всичко може да направи, но като заболее, не може да се лекува. Вика един, втори, трети лекар, но никой не може да му помогне. Какво трябва да направи? – Да се смири, да види, че малко знае. Знанията трябва да се превърнат в творчество. Да знаеш и да можеш нещо, подразбира да твориш, да превръщаш. Който може да твори, да превръща материята от едно състояние в друго, той сам ще може да се лекува. И забележете, силата на човека седи в самия организъм. Някой човек заболее, но не минава много време и някъде по тялото му се яви цирей или някаква пъпка. Щом циреят излезе, и болестта минава. Значи болестта се трансформира в организма и излиза вън от него във вид на нечиста материя. На това основание, ако имате някакво отрицателно състояние или някоя лоша мисъл, някое лошо чувство в себе си, сгъстете ги по някакъв начин и в този вид ги изхвърлете вън от организма си. В това седи истинската наука.

Питам: каква опитност имате в това отношение? Как се освобождавате от лошите мисли и чувства? Ще кажете, че лошите мисли и чувства трябва да се заместват с добри. Представете си, че някой човек ви обиди и вие го намразите. Как ще се освободите от тази омраза? Много лесно. Допуснете, че бащата на някоя мома обиди един млад момък. Кой може да премахне омразата от сърцето на този момък? – Дъщерята. Значи този баща трябва да има млада, красива дъщеря, която да каже само една дума, за да премахне омразата от сърцето на младия момък. Заради тази дума момъкът ще прости на бащата и ще забрави обидата, която той му нанесъл. В дадения случай дъщерята представя човека, който люби и познава Бога. Щом те обиди някой, ти трябва да знаеш, че Бог те разбира, взима участие в твоето положение и въздава всекиму заслуженото. Следователно достатъчно е да си спомниш за Бога, за да простиш на брата си за нанесената от него обида. От създаването на света досега, Бог е правил само добрини, без да обръща внимание на това кой как постъпва спрямо Него. След всичко това хората занимават Бога със свои лични разправии и обиди, като казват: Господи, не виждаш ли, че този ме обиди, урони моето достойнство? Питам: може ли Бог да отговаря на такива

молитви? Той ще се усмихне само и ще каже: Иди дома си, легни, поспи си и на сутринта ще бъдеш спокоен. Няма мъчнотия в света, която Бог не може да уреди.

Казвам: човек трябва да се занимава с живите идеи, ако иска да има ясна представа както за Невидимия свят, така и за физическия. Само по този начин той ще намери онази жива връзка, онази зависимост между тия два свята. Ще изясня мисълта си със следния пример. Представете си, че влизате в една фабрика и виждате, че всички машини работят. Вие спирате пред една от тях и казвате на едно от колелата ѝ да спре. Колкото и да заповядвате, това колело няма да спре. Обаче ако знаете законите, които управляват тази машина, достатъчно е да бутнете един от винтовете ѝ и това колело ще спре. На същото основание, ако говорите с едно разумно същество, то ще ви слуша и разбира; ако говорите с някое неразумно същество, то нито ще ви разбира, нито ще ви слуша и може да мине по вашия път, да ви смачка. Такова нещо е светът. Ако гледате на него като на жив, разумен организъм, той ще ви разбира и ще ви слуша; ако гледате на него като на механическо, несъзнателно същество, той ще ви смачка. От вашето разбиране на света зависи какви ще бъдат отношенията ви към невидимия свят. И в природата има области, направени от неразумна материя. И ако човек попадне в тази област, той трябва да бъде внимателен, да разбира законите на тази материя, за да я управлява. Иначе тя ще го смачка. Когато разгневите някой човек, вие сте бутнали едно колело от неговата неразумна материя. Разумното никога не се гневи. Можете ли да обидите един виден музикант, ако му кажете, че не свири добре? В тази област не можете да го обидите, защото той знае, че е майстор музикант. Как ще обидите някой учен, че не разбира, че не знае, когато в продължение на 20 минути само той може да създаде едно лимоново дърво и да ви предложи от него един плод? С едно махане на ръка той може да дигне от леглото един парализиран човек. Каквото и да му кажете, той няма да се обиди, защото знае, че разполага с една велика наука.

Идват при мене двама ученика и ми казват: Учителю, научи ни азбуката на Природата, да можем да четем по нея. Казвам: научете първо азбуките, които съществуват в света, че тогава ще учите азбуката на Природата. Защо? – Защото всяка буква от езика на Природата е жива, интелигентна и вие трябва да ѝ говорите, за да се разберете с нея. Казвате: Как е възможно буквите на Природата да са живи? Да, живи са буквите на Природата, което се вижда от стиха, който апостол Павел изказал: “Вие сте жива, написана книга”. Всеки човек е живо писмо. За да четете тия писма, вие трябва да бъдете благородни, снизходителни към себе си и към окръжаващите, да прощава както на себе си, така и на другите. Не е лесно

да постигнете това. То е голямо изкуство. Хиляди години наред човек трябва да учи, да работи върху себе си, докато придобие изкуството да прощава и на себе си, и на своите ближни.

Хубаво е да има човек красива, добре сформирана глава. Няма по-велико нещо за човека от това, да има добре развит мозък, върху който да реагира Природата, и добре развити дробове и стомах, които да функционират правилно. Освен това, дрехата на човека, с която Природата го е облякла, никога не трябва да остарява: от детинство до най-зряла възраст, тя все нова и чиста трябва да остане. Голямо изкуство е да запази човек чистотата на своята дреха! Той расте и се развива и дрехата му ще расте, обаче може да остане винаги чиста и нова. Такива са дрехите на ангелите.

Казвате: Тия неща са фантастични, никаква реалност няма в тях. Не, и фантастичните неща са полезни. Какво лошо има в това, човек да мисли, че може да стане ангел, с големи крила, да се разхожда из пространството и на всички да свети? Какво лошо има в това човек да мисли, че е светия или че е виден музикант, който може да въодушевява хората? Нека мисли човек за хубави, за красиви неща! Красивите, хубавите неща повдигат Духа на човека. От едно трябва да се пази той: да не се възгордее. Гордостта е болезнено чувство. Горделивият мисли, че като него друг няма. Да, но всички хора са излезли от Бога. Следователно различието между хората седи само в дните и условията, при които са излезли от Бога и дошли на земята да живеят. В този смисъл всеки може да каже за себе си, че като него друг няма. За Бога всички хора са интересни, понеже представят някаква материализирана идея. Всяка душа е излязла от Бога в момент, важен за целия космос. Тя е жива единица, в живота на която могат да стават ред промени, необходими за нейното развитие. Бог държи всички тия живи единици в своя ум, в своето сърце и непрестанно се грижи за тях.

И тъй съвременните хора трябва да дойдат до съзнание да разберат, че са сътрудници с Бога. Техните мисли, чувства и желания трябва да се приложат към съграждане на Царството Божие. Ако човек се стреми към сила, величие, мощ, той ще намери това в Царството Божие, а не в земните царства. Кой е онзи, който в потънкости може да разбира копнежите на човешката душа? Кой е онзи, който може да разбере желанията на сърцето и стремежите на Духа? Един Бог е в сила да проникне в най-затаените кътове на човешката душа, да разбере мислите и желанията, които вълнуват човека. Докато човек не е свързан с Бога, той се намира в положението на пътник, изхвърлен от морските вълни на някой остров, и там, изолиран от всички хора, мъчи се, търси начин да преживее. Такова е положението на съвременните хора, които искат да намерят Истината, да си обяснят противоречията в живота, но в края на краищата всичко остава

необяснено. Положението на тия хора може да се уподоби на това, в което изпаднал един български свещеник. В една от своите проповеди той разправял за страданията на Христа. Като наблюдавал слушателите си, видял, че един от тях, овчар, през всичкото време плакал. Свещеникът си казал: Този овчар, най-простият от слушателите ми, най-добре ме разбира. И затова след свършване на проповедта си, той се приближил към него и го запитал: Синко, кое най-много те трогна от моята проповед? Овчарят отговорил: Дядо попе, имах един козел, който преди няколко години умря. Днес, като гледах брадата ти, тя ми напомни за моя козел, та ми дожаля за него и си поплаках. Казвам: най-естественото нещо засега е хората да останат неразбрани едни за други. Какво трябва да правят тогава? – Да приемат нещата с широко сърце.

Изпейте упражненията "Киамет" и "Давай, давай!" Добре е човек да употребява музиката, пеенето като средство за трансформиране на състоянията си. Когато е уморен, човек трябва да пее; когато е тъжен, също така той трябва да пее, да свири. Само по себе си пеенето, свиренето подразбира движение. Ако човек пее и прави ритмични движения, той ще изпита в себе си нещо приятно. Обаче ако той прави движения и в това време гледа критически на тях, като намира, че е стар човек, че не му подобават тия движения, той сам ще се спъне. Всичко в Природата е точно определено. Запример изчислено е колко движения трябва да направи всеки човек от деня на раждането до деня на смъртта си. Който е направил повече движения, отколкото трябва, той ще бъде глобен; който е направил по-малко движения, отколкото са определени, рано или късно ще го заставят да направи това число движения. По какъв начин? – Или чрез някаква болест, която ще го застави да се обръща ту на една, ту на друга страна в леглото си, или чрез някаква работа. Мнозина от вас се срамуват да правят движения, гимнастика, считат, че са стари. Не, смирение се изисква от всички. Човек трябва да се срамува, когато върши лоши работи; когато върши добри, полезни работи, той трябва да има смирение, да бъде в положението на дете, което е готово всякога да учи. Някой казва: Как тъй, аз, духовен човек, да се занимавам с такива дребни работи! Питам: кой човек е духовен? – Истински духовен е онзи, който обича. Дето има Любов, обич, там всякога има и движение. Само мъртвият човек не се движи. Докато сте живи, вие неизбежно трябва да се движите. Когато се движим, когато мислим и чувстваме, Бог се радва; щом престанем да се движим, да мислим и да чувстваме, и Бог престава да ни се радва. Човек трябва да прави движения, но всякога обмислени, по известни разумни закони.

Изпейте сега песента "Махар-Бену-Аба". Ученикът трябва да отделя всеки ден по 15-20 минути за пение. Като изпее няколко песни, след това да пристъпи към дневната си работа. Някой мисли, че не може да пее. Не,

това е фиктивна идея. Всеки може да пее и трябва да пее без да се обезсърчава. Понякога времето влияе върху гласа на човека – това нищо не значи. Дали вън е дъждовно, топло или студено, вие трябва да пеете. При пението голяма роля играе вдъхновението. Който пее, той трябва да бъде свободен, от никого да не се стеснява. Дето има идейност, там има и свобода. За да може човек да пее, той трябва да бъде свободен. Развитието на дарбите и способностите на човека зависят от разположението му към пеене и свирене. Като говоря за музика и пеене, аз ги разглеждам в широк смисъл. Под музика и пение в широк смисъл на думата се разбира всяка права мисъл, всяко право чувство. Всяка права мисъл и всяко право чувство представляват правилно съчетание на тонове. Да бъдеш добър, да бъдеш учен човек, и това е музика. Изучавайте живота на философите и ще видите, че те са били музикални хора. Всички явления, които се извършват между причините и последствията на нещата, са тясно свързани, както са свързани тоновете един с друг. Когато някой човек се предава на музиката, с това той иска да каже, че тя е съединителна връзка между всички явления в Природата. Тя прониква в живота на всеки човек и го импулсира, подтиква го напред. Докато човек има музика в себе си, той може да мисли. Щом музиката изчезне, и мисълта престава. Музиката действа и върху храносмилането. Когато стомахът ви не действа правилно, пейте. По този начин ще забележите какво въздействие указва музиката върху храносмилането.

Казвам: човек трябва да използва всички природни сили, ако иска да въздейства както на своето развитие, така и на своето здраве. На онези от вас, които минават за неврастеници, препоръчвам следния метод за лекуване: в продължение на един месец да употребяват препечен хляб на добре разгорели дървени въглища. Хлябът трябва да се препече хубаво, да не остане в него никаква влага. Човек трябва да използва енергията на въглищата. Тя е полезна за организма. Много хора се нуждаят от въглерод, от въглеродна енергия. Тази енергия дава устойчивост в характера на човека. Които искат, могат да намажат препечения хляб с малко масло или с мед, с мармалад, да го ядат с по-голям апетит. Освен това при всяко ядене умът ви трябва да взима участие. Като препечете хляба на огъня, ще благодарите на Бога и ще почнете да ядете. Когато човек яде препечен хляб, той придобива търпение. Тъй щото страдате ли от неврастения, яжте препечен хляб. Правете този опит в продължение на един месец и ще видите какви резултати ще имате. Резултатите могат да бъдат микроскопически, но все пак това е една придобивка в лекуването. Който иска да развива в себе си търпение, нека направи следния опит: лятно време, когато селяните орат, нека отиде на нивата и тръгне след воловете. В това време той трябва да размишлява върху това, което те вършат за господаря си, върху техния характер. Като се върне у дома си, той ще има

някаква малка придобивка на търпение и ще благодари на Бога за всичко, което му е дал. Много неща има в живота на човека, които трябва да се понасят. Затова се изисква търпение. Бог не ви е дал най-големите изпитания и страдания. Като наблюдавате живота си, ще видите колко голяма е милостта и благостта на Бога към вас. Мнозина очакват всичко от Бога, от Невидимия свят. Наистина Невидимият свят разумно работи, но има неща, които човек сам трябва да направи. Човек не трябва да чака всичко наготово като царски син. Той трябва да е готов сам да отиде на работа.

Казвам: когато човек се научи да работи, той навсякъде ще срещне отворена врата. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Представете си, че ви дават една Свещена книга, която съдържа в себе си всичкото знание на света. Ако болният човек вземе в ръката си тази книга, той веднага ще оздравее. Защо? – Тази книга съдържа в себе си енергия, която лекува. Ако гладният вземе в ръката си тази книга, той веднага ще се нахрани. По какъв начин? Щом този човек носи в ръката си тази Свещена книга, все ще го срещне някой, ще се заинтересува от тази книга и ще го помоли да му прочете нещо. Като му прочете само една страница, този човек ще остане доволен и ще му каже: Заповядай у дома да те нагостя. Голяма сила крие в себе си тази Свещена книга! Който иска да придобие световното знание, той трябва да носи в себе си тази Свещена книга и да я отваря при всеки даден случай. Този човек владее изкуството Магия. Който отваря тази Свещена книга, за да чете и да се учи от нея, той може да се нарече Мъдрец. В тази книга се крие здравето, силата, знанието, богатството, които човек търси. Намери ли я веднъж, той трябва да я пази, да я прилага в живота си и да благодари на Бога, че е могъл да се домогне до нея.

И тъй искате ли да добиете тази книга, пазете следното правило: като ставате сутрин, първо благодарете на Бога за живота, който ви е дал; благодарете за Милостта, с която ви е обсипвал; благодарете за хубавите мисли и чувства, които ви дава. Щом се освободите от някой недъг, благодарете на Бога. Направите някаква погрешка, пак благодарете. Защо трябва да благодарите за сторената погрешка? Защото по този начин вие ще видите своите слабости. Благодарете на Бога, че очите Му са отворени, следи вашите постъпки и всеки ден ви коригира. Какво правят хората, когато грешат? Те се окайват, плачат, срамуват се, че са се изложили пред своите приятели, че са уронили достойнството си. Казвам: толкова пъти хората са се излагали пред разумните същества, пред ангелите и светиите без да са се срамували, а се срамуват от хората, които също като тях грешат. Ето защо човек трябва да бъде добър не за хората, но за себе си, без никакво користолюбие. Човек трябва да бъде чешма, от която да изтича

чиста, хубава вода и да дава на всички без да очаква нещо. Който види тази чешма, да се зарадва, че може да утоли жаждата си. Всеки трябва да чувства, че Животът тече и се прелива в него както водата на някой извор. Казват за някого: Той е добър човек. Добър е, защото Бог, Който живее в него, е добър. Добротата не е механическо нещо; тя е жива сила, която тече, иде от Божествените извори и се влива в душата на човека. Казват за някого: Той има светла мисъл. Да, Онзи, животът но Когото протича през него, внася тази светла мисъл. В това отношение задачата на човека се заключава във възприемане на тези мисли и приложението им в живота. Казвате: Нашата глава не ражда ли нищо? И вашите глави раждат, но само след като възприемат тези мисли от Великия Извор на живота. На вас не остава нищо друго, освен да прилагате тия мисли в живота си.

Казвате: Писано е, че Бог е Любов. Какво нещо е Любовта? – Този въпрос не е зададен на място. Вие не трябва да чоплите Любовта. Преди да разберете Любовта, трябва да разберете Божията Милост. Ако искате първо да разберете Божията Любов, вие ще изпаднете в противоречия, в съмнения и сами ще се спънете. Съмненията, подозренията пък отдалечават човека от Бога. Ето защо първо човек трябва да разбере другите прояви на Бога и най-после да дойде до Неговата Любов.

И тъй слушайте Бога, ако искате работите ви да вървят добре. Тогава и Любовта ще дойде у вас. Щом Любовта ви посети, очите ви ще се отворят и ще придобиете истинската наука. Тогава всички хора ще се разберат. Апостол Павел е казал: "Сега отчасти знаем, но когато дойде Любовта, тогава ще гледаме Лице с лице". Това значи: Който има Любовта в себе си, той разполага с всичкото знание на света.

Основната идея на тази лекция е следната: всички можете да бъдете свободни, да любите, да мислите, да работите.

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Общ Окултен Клас
12.01.1927 Сряда, София

1927_01_23 Едно стадо
неделна беседа

ЕДНО СТАДО

Беседа от Учителя, държана на 23 януари 1927 година в гр. София.

„И ще бъде едно стадо и един пастир.” *)

От памтивека още между всички органически същества се забелязва стремеж към обединение. Този стремеж отчасти може да се уподоби на групирането на овце в едно стадо. Овцете се намират в стадно състояние, но това още не определя стадото. Обаче, стадното състояние изключва всякакво съзнание. Защо? – Защото в стадно състояние може да се намират и пясъчните зрънца, които нямат съзнание. Но обединението, като съзнателен процес, представлява вътрешен стремеж във всяко живо същество. Всяко същество се стреми да се обедини, да се съсредоточи към нещо.

Казвам: Ние говорим за ума, за сърцето, за волята, за душата и за духа на човека, но къде е всъщност човекът? Ще кажете, че човек се намира в тялото си. Ако човек се намира в тялото си, неговото тяло трябва да бъде всякога бодро, никога да не отпада, а ние виждаме, че то отпада. Ако човек се намира в очите си, те никога не трябва да се затварят, а ние виждаме, че очите се затварят. Ако човек е в ушите, те никога не трябва да оглушават, а ние виждаме, че ушите понякога оглушават. Ако човек живее в мозъка, мозъкът никога не трябва да прекъсва процеса на мисленето, а ние виждаме случаи, когато мозъкът на човека се парализира, не може да мисли. Значи, в човешкото тяло няма определено място, на което можем да посочим, че тук или там живее човекът. Обаче, човек се проявява чрез своето тяло. Всяко място, през което се проявява човекът, ние наричаме „същина на разумния живот”. Който знае това място, той е придобил закона на безсмъртието. Силата на човека седи във вътрешното единение, вътрешното единство, до което той е достигнал. Това място в човека е недостъпно. Всеки, който е придобил вътрешното единство в себе си, той се отличава с дълбок вътрешен мир, с голямо равновесие. Никакви външни промени не са в състояние да разклатят мира и равновесието на този човек. Днес всички хора се поддават на външните промени: срещате един човек весел, разположен, но след няколко часа разположението му изчезва; срещате друг човек здрав, бодър, след няколко часа го виждате посърнал, болен. При тези промени в състоянието на човека, не може да има единство нито в мислите, нито в чувствата, нито в действията му. Докато е здрав, той мисли едно, като се разболее – мисли друго. Когато

обича, той мисли да направи едно; когато мрази, той мисли да направи друго. Къде е човекът? Където има обич и омраза, там истинският, разумният живот не се проявява. Там има деятелност, има проява на човешкия живот, но смисълът на живота не е в контрастите. Казвате: Аз обичам еди-кой си човек. – Кое, именно, обичате в него? – Ума. – Къде е умът на човека? То е все едно да ви запитат, кое е ценното в Библията. Един ще посочи известни места от Библията, втори ще посочи други някои и т.н. Обаче, важно е да се каже, кое място в нея представлява единството, единението. Единението, единството се намира вън от Библията, а не вътре в нея.

Сега, за изяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Представете си, че вие имате едно пиано, или един орган. Това пиано за нас е дотолкова важно, доколкото чрез него може да се прояви реалността или разумността на живота. Къде се крие тази разумност: в самото пиано или някъде извън него? – Разумността ще се прояви чрез онзи пианист и изпълнител, който ще седне пред пианото, ще изсвири едно парче и след това ще се оттегли настрана, а пианото ще остане също така безгласно и глухо, каквото е било и преди това. Значи, реалното, разумното не е нито в пианото, нито в неговите клавиши, а в натискане на клавишите от някое разумно същество. Ще се разнасят хармонични звукове, а ние, които слушаме, казваме: Еди-кой си свири на пиано. Значи, звуковете, които се предават чрез клавишите, са отглас на разумното в човека, който свири. Ето защо, когато някой свири на пиано, например, ние харесваме неговото свирене; друг някой свири – не ни харесва. Обикновено, когато обичаме някого, ние харесваме всичко, каквото той прави: пее ли, говори ли, свири ли – ние намираме, че всичко е добро и хармонично. Закон е това! Обичаме ли някого, и глупостите му търпим; не го ли обичаме, и Божествени работи да върши, казваме: Това нищо не струва. Следователно, разумните неща в света не се определят от техните външни качества, а от това, което е в нас, как ние гледаме на тези неща.

И тъй, каквото човек върши, трябва съзнателно да го проучва и наблюдава. За всяко нещо той трябва да си дава отчет. Легне ли вечер да спи, човек трябва да се запита: Къде ще бъда по време на съня? Къде отивам? Рече ли да говори, нека проследи, с каква дума, с каква мисъл започва разговора или речта си. В какво се проявява единството на вашите мисли, чувства и действия? Мнозина остават разрешението на този въпрос в бъдещето и казват: Като отидем на онзи свят, тогава ще се занимаваме с тази работа. Сега ни занимават по-близки до нас въпроси. Да се мисли така, това е чисто материалистическо гледище. Онзи свят, за който говорите, е този свят, в който сега живеете. Нещата трябва да се разберат по същина, а не само по външната форма или състояние. Например, казвате за някой

човек, че лицето му се изменило, че очите му светнали, или пък загаснали. Всъщност, нито очите на този човек са светнали, нито лицето му се е изменило. Когато очите на човека изглеждат по-светли, това показва състоянието на неговия ум; когато пък изглеждат по-тъмни, това показва състоянието на неговия стомах. Значи, има някаква връзка между вътрешните състояния на човека и външното изражение на неговите очи и лице, но сами по себе си очите не могат да станат нито по-светли, нито по-тъмни. Също така и клавишите на пианото сами по себе си не могат да бъдат музикални. Музикалността им седи вън от тях, в лицето, което ще свири на пианото. Обаче, все пак има известна връзка между пианиста и клавишите. Той удря на клавишите, които докосват известни струни; тези струни произвеждат известен род трептения, които идат от специална среда. Значи, музиката не се произвежда на физическия свят, а в един по-възвишен свят.

По същия начин, когато става въпрос за възприемане на известни образи и впечатления от външния свят, пак се извършва един скрит, вътрешен процес в нас, след което ние имаме представа за образа. Например, вие виждате един човек и казвате: Виждам един такъв и такъв човек и започвате да го описвате. Как става това виждане? Светлината, която иде от този човек, пада в очите ви, където се пречупва и после отразява. По този начин светлината се трансформира няколко пъти във вашите очи, и вие получавате известно впечатление за този човек, за този образ и вече можете да го опишете с най-големи подробности. Тъй щото, ако в окото не става този вътрешен процес със светлината, по механически начин вие не бихте могли да получавате никакви впечатления от външния свят. Влезете ли в интимна вътрешна връзка с трептенията на светлината, която излиза от даден човек, вие се свързвате с него, създавате истинско, трайно приятелство във вечността. Много от сегашните връзки между хората могат да се уподобят на състояния, предизвикани от известни болести у тях. Някой човек страда, например, от огненица, и в това състояние той бълнува, говори за майка си, за баща си, за брата си, за сестра си, за някои приятели, иска да ги види, но всичко това продължава, докато и огненото състояние трае. Мине ли болестта, и връзките се прекъсват. Подобно нещо представлява и ревността в човека. Богатият човек ревнува. Защо? – Да не вземат къщата му. Ученият изобретател ревнува. Защо? – Да не открадне някой изобретението му. Религиозният ревнува. Защо? – Да не изгуби своето верую. Влюбеният ревнува. Защо? – Да не изгуби своята любов. Изобщо, всички съвременни хора се страхуват за нещо, да не го изгубят. Питам: Каква реалност може да съществува там, където има страх? Какво е това богатство, или каква е тази вяра, любов, които могат да се изгубят? Това не е нито богатство, нито вяра, нито любов. Това са останки от архаическата епоха, а хората мислят, че имат любов, че имат вяра, или пък

че разполагат с някакво богатство.

Питате: На какво се дължат тези големи страдания в света? – Страданията се дължат на голямата разпокъсаност в мислите, желанията и действията на човека. Или с други думи казано: отсъствието на единство, на единение в мислите, желанията и действията на човека произвеждат страданията. Дойде ли едно малко препятствие в живота на човека, то предизвиква веднага прекъсване на неговите мисли, те пък произвеждат прекъсване в чувствата, и той започва да страда. Най-малкото съмнение също така създава страдания. Казвате: Ние вярваме в Бога. Питам: Истинска, положителна вяра ли е тази, която се прекъсва от най-малкото съмнение? Всичко, което иде отвън и прекъсва връзката в нашите мисли и чувства, е една самоизмама, която, обаче, показва, че ние още не сме дошли до същността на нещата. Дойдем ли до същността на нещата, и ние другояче ще действаме. Тогава никой не ще може да постави граница между Бога и човешката душа. Когато Христос казва: „Овцете, които Отец ми е дал никой не може да вземе от ръката ми”, Той е подразбирал, именно, вътрешното единство, вътрешното единение. Следователно, ние не трябва да се безпокоим от това, че някой може да вземе вярата, или любовта ни, или друго нещо. Всяко нещо, което се взема от нас, то е заблуждение. Радвайте се, че сте се освободили от едно заблуждение! Защо ви е това заблуждение? Съвременният свят е пълен със заблуждения. Има хора, които след десетгодишен религиозен живот стават безверници и казват: Ние сме били заблудени досега. Добре, че се освободихме от тези заблуждения. Има случаи пък, когато хора, които са прекарали десет години, в голямо безверие, стават религиозни и казват: Добре, че намерихме правия път. Питам: Кои от двете категории хора са действително на правия път? – Нито едните, нито другите. Защо? – Защото религиозните хора са попаднали точно на мястото на безверниците, а безверниците са попаднали на мястото на религиозните, но и едните, и другите не са убедени в своите възгледи. Утре те пак ще изменят, ще излязат от това положение. Това е едно подхвърляне, подобно на онова, което учените правят в своята реч. Тези прехвърляния наричат вметнати изречения.

Когато трябва да се говори Истината, в съвременните хора се забелязва вътрешен страх, да не изгубят живота си, да не се лишат от същността на нещата. Ако е въпрос за изгубване на живота, или от лишаване на същността в живота, всичко това е отдавна загубено. Под думата „живот” се разбират самостоятелните, благоприятните условия, при които душата може да се развива; под „смърт” се разбира лишаване на душата от тия условия. Ако човек може да умре в затвора от глад, или ако могат да отнемат живота му, както соколът отнема живота на някоя птичка, или

вълкът на някоя овца, какъв човек може да се нарече той? Обаче, трябва да се знае, че човек още не живее в реалността. Ако една негова мисъл или едно негово чувство се проявява и изгубва, той не живее в полето на реалността. В реалния живот не стават такива резки промени. Този живот е живот на единство, живот на безсмъртие. Единството е раят за човешката душа. Това единство мечтае всеки човек и казва: След смъртта си ние ще отидем в рая.

Ще ви разкажа един анекдот за един свещеник и неговата несбъдната надежда да отиде след смъртта си в рая. Този свещеник казвал на своята попадия: „Ако се случи да умра по-рано от тебе, когато дойдеш и ти в другия свят, ще ме търсиш в рая, там ще бъда аз някъде из първите редове.” И наистина, първо той умрял, а тя – няколко години след него. Щом се видяла в другия свят, тя веднага тръгнала да търси попа. Първо отишла в рая, прегледала навсякъде, но не видяла никъде попа. Тя излязла оттам, и тръгнала да го търси на друго място. Най-после отишла в ада и там го намерила. Като разглеждат този анекдот, мнозина се спират върху факта, че свещеникът не могъл да влезе в рая; обаче, аз се спирам върху факта, защо попадията, като могла да влезе веднъж в рая, трябвало да излезе оттам и да търси попа, когото най-после намерила в ада. Значи, раят за нея, е нейният свещеник. Тя си казала: Щом моят поп не е в рая, и аз ще отида при него, макар и в ада.

Питам: Какъв е този рай, в който хората запазват помежду си същите отношения, каквито са имали и на земята? Не е рай това място, което е пълно с майки, бащи, попове, владици, патриарси и др. Между съществата на рая няма помен от такива отношения, каквито ние познаваме на земята. Ако запитате някого от жителите на рая, какво нещо е майка, баща, поп, учител, цар или какво и да е друго титулувано лице, той нищо не може да ви каже, защото тамошните отношения се различават коренно от отношенията между хората на земята. Когато се каже думата „цар”, ние веднага си представяме лице с корона на главата, с особена мантия, а около него цяла свита от хора и войска. Когато се каже думата „владика”, ние веднага си представяме духовно лице, с корона на главата, с особена мантия, с кръст и с Евангелие в ръка. Обаче, във всички тия неща няма единство, вследствие на което цялото човечество живее в заблуждения: в науката, в литературата, в изкуството, във философията, в религията – навсякъде има заблуждения. Когато четем някоя драма, или я гледаме представена на сцената, ние не се интересуваме толкова от актьорите, колкото от автора на тази драма. Драмата, която той е написал, определя неговата възраст, както и това, дали е женен, или не, при какви условия е живял и при какви условия е създал своето произведение. После разглеждаме главните действащи лица в драмата, главните герои и

виждаме, как авторът ги поставя в трудни условия, които те не могат да издържат, и в края на краищата, се самоубиват. Тогава имаме вече трагедия. Кои са подбудителните причини, поради които героят трябва да умре? Казвате: Такива са днешните условия на живота. Кое е по-добре: героят да умре, или да остане жив? Когато героят умира, с това авторът иска да произведе по-голям ефект върху чувствата на хората, за да им въздейства. Когато героят умира, това показва някаква слабост, някаква животинска черта в характера му. Със смъртта на героя, вместо да повдигне чувствата на хората, авторът ги развращава. Те привикват към убийства, към груби прояви, към насилие. Ако героят не би умрял, това ще подейства по-добре върху читателите на дадена драма или трагедия. Геройството на човека седи в понасяне на всички мъчнотии и страдания.

Друг автор пък ще вземе един от героите си и ще го постави в положението на крадец: ще открадне някаква голяма сума, за която ще го затворят, ще го оковат и така ще пролежи в някой затвор цели 20 – 30 години, след което ще излезе, без да се разкае. Питам: Каква цел преследва авторът с тази своя идея? Той иска да изнесе пред света лошите последствия от престъпленията, но и с това нищо не се постига. След всичко това престъпленията се увеличават, убийствата също. На съвременния свят трябва да се изнесат контрастите на живота, т.е. това, което днес е изгубено, което липсва. Животът трябва да се изнесе в този вид, както е бил първоначално създаден, в своята първична чистота и святост, а не в неговия изопачен вид. В природата няма трагедия, няма и комедия. Комедията и трагедията са човешки измислици, човешки изобретения, резултат на изопачения съвременен живот. В природата има само драма и действия. Когато човек се намери в комично положение това значи, че той не е попаднал в целта си. Когато пък се намери в трагично положение това значи, че той не е предвидил нещата. Този човек се намира в положението на малкото дете, което иска да воюва със слон. Слонът сега приближава до него, хваща го с хобота си, повдига го из въздуха, пораздвижва го малко, после го сваля пак на земята, поглежда го снизходително и му казва: Искаш ли да воюваш с мене? Слушай, втори път не се осмелявай да правиш този опит! Засега това е само драма, но ако втори път пристъпиш към мене със своите глупости, драмата ще се превърне в трагедия. Що е драма в живота? – Първият опит на малкото дете да се бори със слона, но се оттегля назад. Що е трагедия? – Резултат от настояването на малкото дете да се бори със слона.

Казвам: В живота има само трагедия и комедия, а в природата – само драма. Истинската драма, трагедия и комедия се извършва в самия човек. Той се блъска натук-натам в живота и като се намери пред някакъв голям крах, замисля се и се произнася: Това е крайна несправедливост. Защо? –

Защото той или издига своя герой на положение, което не заслужава, или пък за известна грешка или престъпление го осъжда на смърт. Той отива от една крайност в друга. И като излезе тази драма или трагедия на бял свят, ще се представя няколко пъти на сцената. Питам: Какво допринесоха всички тия драми и трагедии за човечеството? Животът на съвременните хора не представлява ли действителни драми, трагедии и комедии? Техните герои не играят ли по-добре от актьорите на сцената? Къде ще намерите по-жива сцена и по-велики актьори от тези в действителния живот? Излезте на разходка по улиците на някой голям европейски град, и на всяка стъпка ще се натъкнете на актьори от разни драми, трагедии и комедии. Обаче, за в бъдеще, когато дойдат новите автори, които ще живеят в закона на единството, понеже те ще разбират връзката между явленията в целокупния живот, техните герои никога няма да умират; те няма да ги поставят пред тежки изпити, за които не са готови. Новият драматург няма да си поставя за цел да показва на хората, че животът е тежък, че в света съществува несправедливост и т.н. Преди всичко тежестта на живота, несправедливостта и ред отрицателни прояви в него, са резултат от неразбиране на живота. Новият писател няма да поставя своя герой или своята героиня на колене пред някоя жена или някой мъж, да плачат, да им се молят за спасение, за милост. Не е било и няма да бъде това – един обикновен мъж да спаси някоя жена, или една обикновена жена да спаси някой мъж. Защо трябва, един момък да пада на колене пред някоя мома и да я счита негова спасителка? Или, защо трябва, една мома да очаква някой момък да я спаси? Възможно ли е това? Докато момата е срещнала този момък, той може би най-малко десет пъти е окървавил ръцете си със свои жертви. Ще кажете: Това е било някога, преди да се срещнат този момък и тази мома. Не, писателите трябва да изнасят на сцената само това, което съществува в действителност. Никой никого не може да спаси, освен Бог.

Казано е в Писанието, че Бог направи човека по образ и подобие свое. Значи, той е душа излязла от Бога. Щом е така, тази душа не може да коленичи пред една мома или пред един момък и да очакват един от друг спасението си. Бог спасява душите. Той пръв поръчва на хората да живеят в абсолютна чистота, за което е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога.” Когато Давид искаше да съгради храм на Бога, Бог му каза: „Ти не можеш да ми направиш храм. Твоите ръце са опръскани с кръвта на толкова жертви! Твоят син, Соломон, ще ми съгради храм.” При това Давид беше приятел на Бога! Също така и Мойсей, такъв голям законодател, и той не можа да влезе в обетованата земя. Днес всички писатели, проповедници, учители, философи, на общо основание, все учат хората и търсят начини, как да ги спасят. Всеки автор в края на книгата си ще спаси поне един човек. Казвам: Който се наема да спасява, той трябва

всички да спаси. Това значи истинско спасение. Във великата книга на природата е писано: „Само Бог може да спасява.” И при най-големите страдания и падения, и при най-страшните грехове и престъпления, които човек можа да извърши, Божественото в него – великият драматург, който живее в душата му, казва: „Не бой се, ще изплуваш от това състояние.” Божественият глас казва на светиите, на праведниците: „Работете, помагайте на страдащите, на слабите!” Същевременно този глас говори и на грешниците: „Пъплете нагоре!”

Казвам: Всеки от вас трябва да има такова верую, което да го изведе на спасителния бряг. В какво вярвате, това е безразлично, стига вашето верую да ви изведе на спасителния бряг и да ви крепи в живота. Ние вземаме думата „верую” в най-широк смисъл. Казвате: Веднъж съм дошъл на земята, няма какво да правя, ще живея. – Добре, ако можеш да живееш, ти разбираш смисъла на живота; ако след 20 години умреш, ти се самозалъгваш. – Нищо от това, ще замина за другия свят. Ходил ли си друг път на онзи свят? – Не съм ходил, но сега мисля да отида. – Ти никога не можеш да отидеш там, където не си ходил. Христос казва: „Излязох от Отца си и при Него се връщам.” Той не отива на някое непознато място, но отива там, откъдето е дошъл. Някой казва: Аз ще отида в рая. – Ходил ли си там? – Не съм ходил. – Щом не си ходил, и сега не можеш да отидеш. Други пък казват за себе си: Аз съм грешник, или аз съм праведник. Питам: Кога и как научихте, че сте грешници? Или, кога и как научихте, че сте праведни? Да мислите така, това са човешки заблуждения, човешки изобретения. Ние наричаме грешник този човек, който не върши волята Божия; праведник наричаме този, който изпълнява волята Божия. Думите „праведник и грешник” изразяват състояния, но не и качества на човешката душа. Когато хората казват за някого, че е праведен, с това те искат да представят, че в кръвта на този човек прониква това състояние, а не че той изпълнява волята Божия.

За друг някой казвате: Този човек е много добър. Как проверихте това? Добротата не е нещо материално. Във великото единство на живота добродетелта не може да се ограничи само в един акт. Казвате: Този човек е добър, защото ми даде пари. – Добрият човек не дава пари. В друг случай казвате: Моята майка е добра, защото ме роди. – Добрата майка не ражда. Вие разбирате думата „раждане” в буквален смисъл. Истинско раждане подразбира да родиш дете, което никой не може да го отнеме. Могат ли да вземат детето ти, това значи „добиване”, а не раждане. Раждането подразбира идея, която може да расте. В която ръка, глава или душа влезе тази идея, тя може да се разширява, да стане толкова велика, че всеки, който се опита да я вземе, да я открадне, дълго време ще помни какво е направил. Казва се в Писанието: „Роденото от Бога грях не прави.” Хората

пък казват: Роди *ли* се човек на земята, все ще направи някакви грехове. Например защо сгреши Адам? – Той сгреши, понеже сам прекъсна връзката си с Бога. Когато Бог го постави в рая, запита го: Как искаш да живееш – като животните, или като мене? Адам погледна Бога, погледна животните и каза: някак ми допада повече да живея като животните. По този начин той сам се отдели в сърцето си от Бога и зачена, а Бог само извади заченатото от него. Така се яви Ева на света.

И тъй, заключението, което може да се извади от тази мисъл, е следното: Всяко нещо мяза на себе си. Всеки, който обича Бога и Го познава, той работи за Него; онзи, който не обича Бога и не Го познава, той сам се отделя от Него и казва: Знаете *ли*, какво аз мога да направя? Кажеш *ли*, че ти сам можеш да направиш нещо, ти си заченал Ева. Това е начало на злото. Когато дойде изкусителят – змията – пред Ева, тя не отиде при Адам, да се посъветва с него, как да постъпят, но сама реши въпроса, като каза: Аз мога да разполагам със себе си, както искам. Адам, от своя страна, си каза: Мене жена ми трябва. Ева пък каза: Мене учител ми трябва. Тя взе от плода, който й предлагаше ученият човек, яде от него и даде на Адам да го опита. И двамата ядоха от забранения плод и сгрешиха. По този начин те скъсаха връзката си с Бога, заради което Бог каза: „Аз решавам сега и двамата заедно да излязат от рая." Това е станало не само във времето на Адам и Ева, но и днес, всеки момент става. Всеки човек е поставен на първо време в рая, където Господ го пита: „Като мене *ли* искаш да живееш, или като животните?" Той отговаря: Аз не мога да живея още в новия живот. Как може да се живее без ядене, без пиене? Аз не съм готов още за духовен живот. Казвам: Яденето, мисълта, работата не е нещо материално. Днес хората умират, защото ядат по физически начин. Ако приемаха храната си по духовен начин, те щяха да живеят в закона на безсмъртието. Човек, който пие вода по духовен начин, той никога не ожаднява. Така приета водата от организма, тя представлява жива вода, която иде от извора на Вечния Живот. – Как ще се постигне това? – Чрез положителна, силна вяра. Някои казват: Ако вършим постоянно волята Божия и раздадем всичко на бедните, какво ще стане с нас? Как ще се справим с всички хора, които ще се трупат около нас да им се дава нещо? Питам: Как се справя касиерът на банката с хората, които идват при него за пари? Той дава пари само на онези от тях, които имат някакъв документ – чек или полица, с който ще удостоверят, че имат право да получат пари от банката. На онези, които нямат никакъв документ, касиерът казва: За вас няма пари. – Ама как така? За Бога дайте нещо! – Дайте си чека! – Нямаме чек. И без чек може да ни дадете нещо, толкова пари имате. – Наистина, имам много пари, но те са на банката: аз разполагам с тях, но и отговарям за тях. Смисълът на живота не седи само в това, да правим добрини.

Някой казва: Човек трябва да бъде добър. Главната задача в живота не седи в това, да бъде човек добър, но да изпълнява волята Божия. Задачата на човека не е да бъде той учен, но да се стреми към истинското знание, да разбира разумните закони на живата природа и да ги прилага правилно в живота си. Човек може да знае много теории за светлината, но това още не значи, че той знае законите на светлината. Съвременната наука казва, че светлината се образува от трептенията на етера и образува известен брой трептения в секундата. Казвам: Светлината не се образува сега, тя вечно съществува; това, което наричат трептения на етера, то не е нищо друго, освен отражение на самата светлина. Казва се в Писанието, че Бог живее във вечна, непристъпна светлина. Тъй щото, светлината и топлината съществуват вечно. Това, което считат трептения, вибрации на светлината и топлината, те са техни отражения. Вибрации съществуват само в отраженията на телата и на предметите. Каквито са познанията на съвременните хора за светлината и топлината, такива са и за Любовта. Вследствие на това някой казва: Аз не мога да любя всякого. – Че ти никога не си любил и не можеш да любиш. Човек, сам по себе си, не може да люби. Люби ли той, това се дължи на вътрешното единство, което съществува в този момент, както в него самия, така и между всички хора. Когато дойдем до това вътрешно единение, само тогава ние ще почувстваме, какво нещо е Любовта. Това, което днес хората наричат любов, то е сянка, отражение на Любовта. Ама слънцето ни грее! Там, където ви грее това слънце, то е място на страдания. Някой казва: Горя от любов! – Щом гориш от любов, ти не живееш в Божията Любов. Ти си изпаднал в областта на вечния огън, за който се говори в Писанието. Казано е там: „Ще ги изпратя във вечния огън." Това се отнася за онези хора, които не вършат волята Божия. Те сами определят своето бъдеще.

Съвременният свят е пълен със заблуждения, с противоречия, вследствие на което в съзнанието на хората често се явява голяма тъмнина. И затова някой казва: Тъмнина е в ума ми! След известно време казва: Светна ми, светлина имам! Когато тъмнината и светлината се сменят лесно в мозъка на човека, това показва, че мисълта му не е хармонична. Ако човек, под влиянието на някое тъмно състояние в мисълта си, рече да отмъсти някому, това показва, че той не може да се владее. Казвам: Има един правилен, разумен начин, по който човек може да отмъсти някому, или да му направи добро. Кой е този начин? – Начинът на Любовта. Сега ние седим и размишляваме: Ние ли трябва да отидем при изворът или той трябва да дойде при нас? – Ние, жадните, ще отидем при извора. Достатъчно е само да ни покажат мястото на този извор. – Ние ли ще отидем при хляба, или той ще дойде пои нас? – Ако сте гладни, вие ще отидете при хляба. – Ние ли ще отидем при светлината, или тя ще дойде при нас? – Ако сте слепи, вие ще отидете при светлината. Слепият има

нужда от светлина. Следователно, ние, разумните хора, трябва да отидем при Любовта, а не тя да дойде при нас. Не чакайте Господ да дойде при вас, но вие идете при Него. Мнозина очакват да слезе Господ на земята, както някога е слизал, затова Го търсят в Ерусалим, или другаде някъде, ходят по стъпките Му, дано намерят нещо от Него, но всичко отива напразно. Казвам: Ако Бог е слизал на земята, грехът не би съществувал. Там, където Божият крак е стъпвал, грях и престъпление не може да се извърши. Ще кажете: Писано е например, че Бог се яви на Мойсей в Синайската гора и там му говори. Когато Бог говори с Мойсей, Мойсей не остана на Синайската гора, но се дигна в една по-висока сфера. Тези и много неща още не са писани в Библията, вследствие на което хората я тълкуват буквално и изпадат в ред заблуждения. Някои казват, че някогашният рай бил накъде в Мала Азия, дето текли четири реки. Кои са тези реки? За двете от тях предполагат да са Тигър и Ефрат. Ами другите две реки кои са? Обаче, тия четири реки съществуват в човешката душа. Там съществува и раят, но за да влезе човек в него, той трябва да дойде до пълно вътрешно единство в себе си. Дойде ли до това положение, всякакъв страх, всякакво безпокойство ще изчезнат от него. Казвате: Тогава в какво трябва да вярва човек? – Че когато той се домогне до науката на вечния вътрешен мир, всички въпроси, които днес го смущават, ще се разрешат.

Когато на съвременните хора се говори за Божията Истина, те казват: Какво ще стане с нашата търговия, наука, религия, както и с нашите закони? – Всичко това ще се стопи, както снегът се топи от слънчевата светлина. Снегът е потребен за житното зърно само през зимата, като временна горна риза, да го предпази от студа, да не замръзне. Дойде ли, обаче, пролетта, земята трябва да се освободи от снега и да каже: Господи, благодаря Ти за услугата, която ми направи досега с тази бяла дреха. От днес нататък нека слънчевите лъчи действат върху мене, да поникне новият живот, който си скрил в недрата ми. Мислите ли, че човек може да влезе в Царството Божие със своите заблуждения? Не, всички заблуждения трябва да се стопят, всички нечистотии да изгорят и да остане само чистото семе, което е вложено в човешката душа. Само по този начин човек може да бъде свободен. Казвате: Как трябва да живеем тогава? Какво ще стане с нашия живот? – Досега ние още не сме живели, както трябва. Ние се движим още в рамките на робския живот. Човек сам е изковал веригите, оковите на своя живот, и той сам трябва да се освободи от тях.

Вървя един ден из града и срещам два левенти момъка, млади, здрави: единият от тях върви напред, едва влачи краката си, окован в тежки вериги; оковите дрънкат, и той си мисли: Няма какво, ще страдам за правото! Не страда за правото този човек. Когато апостол Петър беше окован във вериги и затворен, дойде при него ангел Господен, разкова

веригите и му каза: „Стани и излез вън!" Така става с всеки, който страда за Правдата, за Божията Истина. Другият млад човек върви назад, с пушка в ръка, пази първия, да не избяга. И той върви и си мисли: Какво да правя? Не ми е приятна тази работа, но такава е длъжността ми. Все по някакъв начин трябва да се прехранвам. Питам: Как трябва да постъпват хората, ако се ръководят от закона на Любовта? Сега единият счита, че е достойнство за него да носи пушка и затова казва: Предпочитам да нося пушка, отколкото да вярвам в такива глупави идеи. Вторият казва: Предпочитам да нося тези тежки окови на краката си, отколкото да се откажа от своите идеи. Всеки човек, който иска да властва над другите, той създава окови за тях, но няма да се мине дълго време, утре той сам ще изпадне в това положение, да опита тежестта на оковите. Светът е колело: днес си свободен, утре ще те ограничат. И обратно: Днес ограничават идейните хора, утре ще ги освободят. Обаче, това освобождение е временно. Един ден пак ще им турят букаите, да не бягат.

Казвам: По този начин светът не може да се поправи. Изисква се да стане коренно, вътрешно преобразуване в разбиранията на хората. Яко отидете при някой съвременен свещеник, или проповедник, или учител и говорите с тях за страданията, за мъчнотиите в живота, те ще ви кажат: Такава е волята Божия! – Не, волята Божия не е да страдат хората. Това е резултат на тяхната воля. Казвате: Волята Божия е българският народ да воюва. – Не, Бог желае, българският народ да расте и да се развива, а не да се убива. Кой даде душата на българския народ? От кога българите се нарекоха българи? По какво се отличава българинът, например, от англичанина? Има нещо, по което се различават. Както българинът, така и англичанинът, така и всеки индивид, всяко семейство, всяко общество и всеки народ изпълнява волята Божия по свой специфичен начин. Всеки народ ще има Божието благословение дотолкова, доколкото той върши волята Божия. Отклони ли се този народ от правия път и престане да изпълнява волята Божия, той започва вече да кове своето нещастие. Нещастието му ще представлява нещо подобно на епидемия за народа: ще се разпространява от човек на човек, докато целият народ се намери под неговия натиск. Страшна ли е тази епидемия? Днес хората се плашат от всяка епидемическа болест, а не се плашат от греховете и престъпленията, които са причина за тези болести. Когато някой човек заболее от инфлуенца или от друга епидемическа болест, той вика десет души доктори да го лекуват, а когато върши някакво престъпление, не вика нито един лекар. Когато някой човек замисли да върши престъпление, нека предварително повика при себе си десетина души, било лекари, свещеници или свои близки и приятели, и да им каже: Слушайте, аз съм намислил да извърша едно престъпление. Какъв съвет ще ми дадете: трябва ли да го направя, или не? Ако трябва да го направя, какви мотиви

ще ми представите; ако не трябва да го направя, също искам да обосновете мнението си. Сега като се яви инфлуенца, всички стават на крак: репортерите пишат във вестниците, лекарите обсъждат въпроса в заседания, че се явила особен род инфлуенца, с много смъртни случаи и т.н. Казвам: Инфлуенцата иде с цел да отнеме излишния баласт от човешките умове и сърца. Тя представлява ангел-хранител за страдащите души, иде да отнеме част от непосилния за тях товар.

„Едно стадо, един пастир." Сега управниците казват на своя народ: Вие ще бъдете стадото, ние – пастирът. Питам: Какъв е този пастир, който сам дере кожите на овцете си? За такъв род хора Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби." Как е възможно, добрият пастир да поставя своите овце, своите герои в драматично и трагично положение, да умират? Хората, като гледат отвън тези сцени, разчувстват се, изваждат кърпичките си и плачат. Интересно е, наистина, когато хората отиват в театър, плачат; когато гледат, как техни братя и сестри страдат в живота, за тях никой не плаче. Казвам: Това, което става на сцената, много лесно може да се измени. От автора на драмата зависи, какъв ще бъде краят на неговите герои. От него зависи да подпише или да отмени смъртната присъда на героите си. Реши ли да прости на своя герой, да отмени смъртната му присада, той превръща своята трагедия в драма, без да знае някой за това негово решение. Най-напред героят се осъжда на смърт, но после иде заповед от царя, да спрат изпълнението на присъдата и да ревизират делото. След ревизия на делото, осъдените на смърт се амнистират, и публиката тържествува, ръкопляска и си отива по домовете доволна и облекчена.

Питам: Когато Господ ви е поставял пред известни мъчнотии и изпитания в живота, вие изигравали ли сте ролите си, както трябва? Господ ви е поставял пред най-малки изпитания, но вие и тогава сте отстъпвали. Може ли да минавате за герои при такива положения? Обаче, срещате десетки, стотици и хиляди такива хора, които носят кръст за храброст на гърдите си и вървят, надуват се, минават за герои. Истински герой е само онзи, който никога не се подкупва, никога не се съблазнява. Изпитания, съблазни ще дойдат, но героят нито се подкупва, нито се съблазнява, нито се съкрушава. Някой казва: Влязох в еди-кое си общество, но никой не ме почита. Ако очаквате почит от хората, вие се лъжете. Проследете цялата история и вижте, кой министър, кой държавник е бил докрай почитан и уважаван от своя народ. И най-добрият човек да стане министър, веднага ще почнат да го подозират, да се съмняват в него, и той няма да издържи, ще се подхлъзне и ще върши работи, каквито никога не е мислил. За кратко време той ще измени своя характер. Религиозните хора пък, свещениците и проповедниците от своя страна, като гледат, какво се върши в

обществения и частния живот на хората, казват: Ние се занимаваме с небесни, с духовни работи, а хората на земята да живеят, както намират за добре. Не, земният живот е Божествен, и никой няма право да живее, както той намира за добре. На човека е дадено право да върши волята Божия, да работи за освобождение от смъртта, от ред нещастия и мъчения. Това е задачата на всеки човек, който е дошъл на земята, и той трябва правилно да я реши. В живота на съвременните хора срещаме страдания, заболявания от различни болести, и какво ли не още, но малцина се спират върху причините за тези аномалии в живота. И затова, от кого срещнете, ще чуете да казва: Аз пиша нова драма; или аз съчинявам ново музикално произведение. Казвам: Задачата на новата драма е да не поставя своите герои в положение да умират. При това героят на новата драма трябва да представлява идеален тип: човек със свещена глава, с добре развити гърди, с хармонично тяло, с правилни движения и без да е богат, където влезе, все добро да прави.

Мнозина мислят, че Христос бил беден, нямал къде глава да подслони. Това е, защото хората не Го оставяли на мира. Ще кажете, че Христос нямал къща, – Защо Му е къща? Може ли да бъде беден този човек, който е в състояние да нахрани 5,000 души с пет хляба и две риби? Може ли такъв човек да няма подслон? Христос в лодката спа много добре. Той нямаше нужда от пружина. Само болните хора се нуждаят от пружина на леглото си, меко да им е. Започнат ли да ви завиват с много меки, топли юргани и да ви поставят на пружина, да знаете, че сте тежко болни и ви чака и нещо по-лошо. Казвам: Във всеки човек трябва да се роди една свещена идея за Бога, та каквото намисли да върши, да се запита, какво мисли Бог, за тази работа, дали е добра, или не. Днес всеки мисли, какво ще кажат хората за него, а не какво Бог ще каже. Срещне ви някой и казва: Ти си глупав човек, за нищо не си способен. Вие започвате да се безпокоите, да се тревожите. Не се тревожете, но вие пък запитайте този човек: Ако аз, според теб, съм глупав човек, ти как ще докажеш своята разумност? Можеш ли да нахраниш 5,000 души с пет хляба, както направи това Христос? Не е разумен човек този, който има богатства и къщи, а мисли, че се е осигурил; разумен е само онзи човек, който може да прави делата на Христа: да лекува болни, да възкресява мъртви, да отваря очи на слепи.

Срещам някои беден човек, който се оплаква, че нямал никакви приходи в живота си. Казвам: Твоите приходи са вложени в живота, който Господ ти е дал. Ти трябва да вярваш в този жив Господ, и всякога да говориш Истината. – Не мога да говоря Истината. – Не можеш да говориш Истината, защото не искаш. Човек, който търси Истината, той може да се освободи от заблужденията в своя живот. Той трябва да съзнае в себе си, че в света съществува само един велик Учител, който посочва на всички хора

пътя на Истината. Думите на този Учител са сила и мощ. Съзнае ли човек, че само една Истина съществува в света, после той ще съзнае, че има само една Мъдрост, една Любов, една Правда, една Добродетел и един Живот. Съзнае ли това, той ще бъде в сила да се освободи и от всички заблуждения. Някой ще каже: Ами ако се разболея? – Болести не съществуват във великия живот. Те са човешки изобретения. Този живот е един и същ във всички свои прояви и се явява като условие за развитието на човека, докато той намери истинската среда, в която животът не се променя. Тази разумна среда е Любовта. И когато Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът", Той подразбира онази среда, в която човек може да намери своя възлюбен. Дойде ли човек до това положение, всичко в него оживява: той болести не познава, външните условия не го възпрепятстват, мъчнотиите не го спъват, страданията не го обезсърчават, на всички услужва без възнаграждение, затова нито се пазари, нито се цани. Такъв човек мяза на онзи японски принц, за когото ще ви приведа следния пример.

Един японски принц се заинтересувал от живота на американците и силно пожелал в себе си да го изучи отблизо. Как ще му се отдаде такъв случай, не знаел, защото между американците и японците не съществували приятелски отношения. Най-после той се натъкнал на мисълта да стане слуга в някое американско семейство, за което Провидението му помогнало. И наистина, той станал слуга в едно американско семейство, където изпълнявал работата си отлично: каквото му заповядвала госпожата, или другите членове от семейството, той всичко изпълнявал точно, на време и безукорно. В свободното си време той отварял Евангелието и четял. Госпожата забелязвала това и казвала на домашните си: Нашият слуга често отваря една малка книжка и чете от нея, но нищо от това, защото като работник, като слуга той е незаменим. В края на месеца госпожата пожелала да му плати, обаче той й казал: Много Ви благодаря, аз не искам пари. Това, което научих тук, ми е достатъчно възнаграждение. Едва сега госпожата разбрала, че техният слуга е човек от високо произхождение, дошъл между тях с цел да придобие известна опитност. С това искал да каже: Аз не се нуждая от пари; те са само за дребнави хора, за хора без убеждения. Някой става министър, или учител, или чиновник, за да му платят. Царският син, обаче, като душа, която съзнава единството си с Бога, не се нуждае от пари. Това се отнася до идейните хора, а обикновените хора нека работят, както разбират. Аз не говоря за буквата на нещата. Когато извършиш някаква работа, или някаква услуга идейно, и ти платят затова, ти можеш да вземеш парите, но важното е, като вършиш тази работа, да нямаш нито в душата си, нито в ума или в сърцето си някаква мисъл или някакво желание да ти платят. Върши всичко идейно, безкористно, та и когато ти плащат, или когато не

ти плащат, да си готов, да не се смути духът ти.

Казвам: Идейната, безкористната работа с нищо не се изплаща. Как ще се изплати българският народ за моята 20 годишна работа сред него? Цели да се продадат българите пак не могат да ми се изплатят. Пък и аз не искам нищо за своята работа. Единственото нещо, което бих желал от българите е, да се научат да служат на Бога, да Го обичат, да бъдат разумни и да обикнат Истината. Могат ли да направят това, и аз ще бъда радостен, че след като съм проповядвал толкова години Истината, българите са ме разбрали. Що се отнася до въпроса, как ще се прехранвам и какво ще ям, това е най-лесната работа. Аз не се нуждая от много храна. Щом искам да хапна нещо, ще отида при едно орехово или ябълково дърво и ще го попитам: Позволяваш ли да си избера няколко от твоите плодове? Щом ми позволят, ще си избера два-три ореха, или две-три ябълки и то най-хубавите от цялото дърво. Аз не ям всичко: малко ям и то най-хубавото, най-чистото. Казвате, че някоя ябълка или круша, например, е родила много плодове. Плодовете може да са много, но всички не носят благословение. Има известни моменти в живота на плодните дървета, когато, ако те родят, плодовете им носят благословение; има моменти пък, когато плодовете на дърветата носят смърт за човека. Само безсмъртният човек разбира, кое е смъртно и кое безсмъртно. Човек, на когото очите светят, като види месо, той не може да намери Бога. Този човек няма съзнание за нещо високо, за нещо идеално в живота си. Мнозина мислят, че и да ядат месо, пак могат да бъдат духовни, морални и добри хора. Ако е така, тогава и вълкът може да каже: Аз ще ям овце, и пак ще бъда добър. Това не е философия. Разумните хора казват: Великата философия на живота седи в единението. Който живее според тази философия, той трябва да служи на Бога даром. Да служиш даром, това не подразбира да служиш безплатно. Да ти се плаща, това подразбира смърт; даром да работиш, това подразбира живот, да получаваш нещо живо, което носи в себе си живот. Някой ми работи даром. Това значи: той ми работи от любов, и аз му се отплащам с любов; той ми работи с живот, и аз му се изплащам с живот. Тази мисъл трябва да държите в умовете си, ако искате да бъдете свободни, да имате подем в живота си и да станете герои. Щом постигнете това, каквито страдания и мъчнотии дойдат в живота ви, вие ще кажете: Не се плаша от тия неща. Някой казва: Аз не съм ял цели три дена. – Само три дена ли не си ял? То е малко; до 40 дена колко още остават? Когато човек пости 40 дена, той преодолява физическите условия, издига се в по-висока сфера. Щом се издигне в тази сфера, и хлябът ще дойде. Така беше и с пророк Илия, който прекара известно време при потока Херит, където враните му носеха храна. Реши ли човек да изпълни волята Божия, той ще има една Велика опитност, да провери Божия Закон, като реалност в света. Всеки, който е изпълнил волята Божия, имал

опитността и ангел да го посети. Пък и сам Бог ще го посети. Който е имал такава свещена опитност, той не се е хвалил с нея пред хората. Трябва ли чешмата да разправя на хората, къде са нейните извори? Какви са изворите ѝ, това се вижда от самата вода. Всеки човек трябва да носи в себе си една свещена идея, която да внася в него мир и доволство. Това са истинските герои, от които светът днес се нуждае. Какви са съвременните хора? – И учени, и прости, всички се плашат, казват: Някаква особена инфлуенца се явила! Какво от това? Пийте гореща вода, яжте варени картофи и не се бойте! Благодарете, че е дошла тази инфлуенца. Тя е дошла и ще си замине. Ама сиромашията дошла. Какво по-хубаво нещо от сиромашията? – Ама богат да съм. – По-тежък товар от богатството има ли? Всичко в света е хубаво, но за разумния човек. За глупавия човек всичко е спънка.

„И ще бъде едно стадо и един пастир." Това значи: Всеки човек трябва да има само един Учител, само една свещена идея – нищо повече! Има ли единство в душата си, той ще намери, къде живее човекът. Някога човек намери Истината, и скоро след това се отдалечи от нея. Защо? – Защото хората се заблуждават едни други. Обаче, човек трябва да бъде герой! Духовното иде вече в света, затова бъдещите писатели, поети, драматурзи, музиканти трябва да внесат този духовен елемент в своите произведения. Докато човек се вдъхновява от материални работи, той върви още в обикновения път на живота; види ли, обаче, реалното, познае ли Бога, той става мощен, силен човек. Той се вдъхновява вече от идейното, от великото и красивото в живота. Ако е поет, неговото перо свети и лъчеизпуска живи, мощни слова. Когато напише едно стихотворение, той няма да пита хората, дали го харесват, или не, но ще извика един сляп човек и ще му каже: Ела да ти прочета моето първо стихотворение. Той чете: „Един Бог, един Учител, една Любов, една Мъдрост, една Истина, една Правда, една Добродетел, един Живот! Само проявената всеобемаща Любов в живота е Божията Любов." Щом слепият чуе тази поезия, очите му ще се отворят. Това значи поезия! Съвременните поети четат своите произведения на слепите, но очите им не се отварят. Ако поетът прочете едно свое стихотворение на някого, и след това той вземе пушката си и отиде да се бие, това показва, че стихотворението го е ослепило, внесло е тъмнина в съзнанието му. Обаче, ако след прочитането на стихотворението, този човек се откаже от желанието си да се бие, да отмъщава, да прави зло на хората и тръгне да помага на своите братя и сестри, да разравя погребаните хора в материалния живот, това стихотворение му е дало светлина, отворило е очите му. Защо всички хора да не проповядват, да не възпяват тази велика Истина?

Питам: Де са онези българи, които са живели от преди хиляди години? И

какво ще стане със сегашните българи, например, след сто години? Казано е в Писанието: Само онзи човек, онзи дом, онова общество и онзи народ ще влязат в Царството Божие, които познават Бога и Му служат. Царството Божие не е извън вас, то е вътре във вас.

И тъй, изпитанията, страданията, мъчнотиите и съблазните ще дойдат в света, но праведният човек не се смущава от това. Този човек мяза на кораб всред океана, блъскан от хиляди и милиони вълни, но в края на краищата той ще пристигне благополучно на своето пристанище. Блъскането, клатушкането, което съвременните хора изпитваме, се дължи на това, че ние минаваме със своите кораби през една водна зона на живота. Няма да се мине дълго време, и нашите кораби ще спрат на пристанището, където ще кажат на всички пътници: Хайде, излезте вече вън от парахода! Като стъпим на сушата, ще вземат билетите ни и ще ги проверят. Щом видят, че някой човек не е разбрал, какво има само Един Бог и Един Учител, ще го изпратят на друго пристанище, в друг кораб, отново да мине през океана. После пак ще спре на някое пристанище, където повторно ще прегледат билета му. Докато човек не възприеме идеята, че има само Един Бог и Един Учител в света, много люшкания, много повръщания ще има в неговото пътуване. Няма по-велико нещо от това, да намери човек свещеното място на своята душа, да знае, къде се намира той и къде живее. Да намерите себе си, това е свещен момент в живота на човека. Да се види човек, това е епохален момент в живота му. Външното, което виждате, не сте вие. Вие се оглеждате в огледало, гледате очите, носа, лицето си, но това не сте вие; това не е истинският човек. Някога очите ви са тъмни; това зависи от разположението на стомаха ви. Някога очите ви са светли; това пък зависи от състоянието на вашия мозък. Това са илюзии. Само един свещен момент има в живота на човека, когато той може да види душата си, когато той може да види себе си. За този момент, именно, ви говоря аз, като велика реалност в живота. И в Писанието е казано: „Човек трябва да потърси себе си и да се намери.” Някой път ви отслабне ръката или крака, но не се безпокойте, това не сте вие. Търсете себе си и като се намерите, направете връзка с Първичната Причина, която ви е пратила на земята и ще видите, че между Бога и вас никакъв клин не може да влезе. Всеки човек представлява звено, брънка от великата верига на живота. Съзнаете ли това вие ще се освободите от кошмарното, от сънното състояние, в което се намирате. Сега вие се чувствате като отделени от майка си и от баща си. Това са илюзии на живота.

Казвам: Съзнанието на човека трябва да се пробуди, за да намери себе си, своята душа. Само по този начин той ще се проникне от онова велико чувство на любов към Бога. Само по този начин той ще прояви любов и към своите ближни и ще започне правилен живот, а не живот на нови

драми и трагедии. В новия живот няма драми и трагедии. Трагедията е резултат на греха; драмата – избавяне от греха, а комедията е смешната страна в живота на онези хора, които наново грешат. Последните са „санчо-пансовците” в света.

„И ще бъде едно стадо и един пастир.” Пожелавам на всички да намерите вашия Учител. Един е Учителят, който носи истинското знание! Той има много проявления в света, но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговото проявление, едновременно с това той ще намери и себе си. Закон е: Като намериш Бога, ще намериш и себе си; като видиш Бога, ще видиш и себе си. И обратно: Като видиш себе си, ще видиш и Бога. Да видиш Бога, да видиш и себе си, – този е най-свещеният момент в живота на човека. За този момент, именно, човек живее.

И тъй, поздравлявам всички, които са видели вече Бога и себе си! Поздравлявам и онези, които скоро ще видят Бога и себе си! На ония, на които предстои в далечното бъдеще да видят Бога и себе си, пожелавам с търпение да дочакат този момент! Затова и в Писанието е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога.”

Беседа от Учителя, държана на 23 януари 1927 година в гр. София.

1927_01_23 Справяне с мъчнотиите
лекция пред специалния клас

СПРАВЯНЕ С МЪЧНОТИИТЕ

23 януари 1927 г.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди!

Размишление.

Съвременните хора търсят начини, как по-лесно да се справят с мъчнотиите си, но не им дохожда на ум да спрат вниманието си върху природата. Те трябва да изучават живата, разумна природа, да изучават нейните символи. Ако разбираха езика на природата, те биха избегнали много нещастия. Езикът на природата е език на символи. Тя говори на човека чрез символи. Ако види някъде посърнал цвят, с наведена чашка надолу, човек трябва да се спре пред него, да разбере, какво означава това. Ако и неговото състояние понижено, той ще намери нещо общо между себе си и цветето с увисналата чашка надолу. Той веднага ще потърси начин, да помогне на цветето. Ако разбере, че цветето се нуждае от влага, той веднага трябва да донесе вода да го полее. Щом го полее, цветето се освежава, подига чашката си нагоре и започва открито, с радост да гледа на Божия свят. Ако е разумен, човек ще разбере, че водата, като символ на живота, е в състояние да ободри всяко живо същество, да му даде тласък да върви напред. Следователно, когато се обезсърчи, разколебае, усъмни, човек трябва да внесе Божествения живот в себе си. Най-малката струя от този живот освежава, подига и насърчава човека. Затова на всеки човек се препоръчва да има абсолютна вяра в Божественото.

Като ученици, и на вас се казва, че трябва да имате вяра в Божественото. Живее ли с тази мисъл, ученикът трябва да знае, че като човек, с възможностите на човешкото в себе си, той ще има много разочарования и неуспехи. Обаче, даде ли ход на Божественото, той ще има големи възможности. А да изучава себе си, всяка сутрин той трябва да знае, какво му предстои да свърши през деня. И вечер, преди да си легне, трябва да си даде отчет, какво е реализирал от дневната си програма, как е работил, защо е успял да реализира някои свои планове, а други не е реализирал. Само по този начин той ще разбере, какво и колко на сто дават човешките методи и колко – Божествените. Като работи съзнателно върху себе си, ученикът ще се натъква на ред противоречия, които не трябва да го смущават. Противоречията са неизбежни, но той не трябва да се спира пред тях. Някои противоречия идат отвън, а други се зараждат вътре в

него. Дойде ли до външните противоречия, той не трябва да се смущава, но да върви напред. От вътрешните противоречия, обаче, той трябва да се учи. За да напредва, ученикът трябва да има любов към знанието, което му се дава вън или вътре в него. Ако води добър, правилен физически живот, човек ще има добре развит стомах. Ако живее добре в духовния свят, гърдите му ще бъдат добре развити. И най-после, ако и в Божествения свят живее добре, той ще има добре устроена глава, и мозъкът му ще функционира правилно.

Като изучавате живота, виждате, че във всички живи същества има нещо общо, нещо еднообразно. В общия, в обикновения живот, растенията, животните и хората не се различават много. Първоначално, т.е. след поникване на растението, или след раждането на животното и на човека, всички се стремят към храна. Във всички живи същества е вложен стремеж да растат, да се развиват, вследствие на което си приличат. Те се намират в живота на еднообразието. Дойдат ли, обаче, до известно място, те започват да се разделят. Всяко живо същество поема своя път на стремеж, на разбиране, по което се отличава от другите. Тук се вижда голямото разнообразие на живота. Колкото по-разнообразен е животът, външно и вътрешно, толкова повече Божественото се изявява. Божественото внася разнообразието. Който търси разнообразие в човешкия живот, той изпада в ред грешки и заблуждения. Човешкият живот сам по себе си е еднообразен. Иска ли да живее в истинското разнообразие, човек трябва да влезе в Божествения живот. Ако живее по човешки начин, а търси разнообразие, човек е на крив път. Това значи, че той иска специални условия за себе си. Това е невъзможно. На всеки човек се дават условия, съответни на неговото развитие. На малкото дете се дават играчки, но по никой начин не можете да му дадете пособия, каквито давате на възрастния. На детето, което е влязло в първо отделение, давате възможност да работи най-много с числата от 1 до 20. Запознавате го с единицата, казвате 1 х 1 = 1, или 2 х 2, 2 + 2 = 4. Обаче, вие не му обяснявате, защо 1 х 1, или 1 : 1 дава все единица. Вие също не му обяснявате, защо 2 + 2 или 2 х 2 е все четири. Тези обяснения не се дават даже и на големите ученици.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате значението на числата, да можете разумно да се ползувате от тях. За пример, значението на числата едно и две по отделно се различават от значението им в комбинация едно с друго. Тъй щото, числата 12 и 21 имат различно значение, макар че са съставени от едни и същи числа. Единицата представя мъжкия принцип, а двойката – женския. В числото 12 синът се е родил по-напред от дъщерята. В числото 21 – обратно: дъщерята се е родила по-рано. Следователно, не е все едно, дали ще имате числото 12

или 21. Така наредени, числата създават различни отношения. Изобщо, всяко число е живо, съставено от разумни сили, които се проявяват по един или по друг начин, според силите, които носят в себе си. Ако напишете числото 12, същевременно то представя 12 зодии, шест положителни и шест отрицателни. Това показва, че енергиите постоянно се сменят. Това забелязваме и в хората. Някой път жената е с отрицателни енергии в себе си, а някой път мъжът. И обратно: някога жената става положителна, а някога – мъжът. Това зависи от факта, по каква линия върви човек – по мъжка или по женска. Задачата на ученика е да регулира своите енергии съобразно енергиите на природата. Дойде ли в съгласие с енергиите на разумната природа, човек е придобил известна хармония в себе си.

Да се стреми човек към придобиване на хармония, на красота, това е в реда на нещата. Ученикът трябва да се стреми към красивото в света. Красотата е необходима и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят. Да бъде човек красиво облечен, това не значи, да следва модата. Модното облекло не е всякога красиво. Красива дреха е онази, гънките и линиите на която се съвпадат с тия на тялото. Като се движи човек, дрехата трябва да образува вълни. Обличането, сядането, движението на човека указва влияние върху проявите на неговия характер. Седне ли правилно, човек има разположение да слуша, да мисли, да наблюдава. Не седне ли правилно, той е неспокоен през всичкото време. Човек не подозира, че една добре скроена и ушита дреха може да укаже влияние върху разположението му. Обуща, които не прилягат добре на краката, внасят неразположение в човека. Те осакатяват не само краката, но и характера му.

И тъй, като ученици, вие не трябва да пренебрегвате тия неща. Не мислете, че е лесно човек да се справи със силите, които действат в природата, както и във всяко живо същество. Докоснете ли се до човек, чиито енергии са противоположни на вашите, вие ще нарушите своето разположение. И след това трябва да мине известно време, докато се справите с тия енергии. За пример, не е безразлично, кой човек ще ви шие дрехи. Избирайте си такъв шивач, чиито енергии да се съвпадат с вашите. С други думи казано, дружете с хора, с които си хармонирате. Ползувайте се от услугите на тия, с които сте в съгласие и единство. В това отношение птиците са разрешили този въпрос. За да преодолеят мъчнотиите в живота си, те са развили в себе си изкуството сами да си шият дрехи, сами да ги боядисват и подреждат. Човек трябва да внимава в избора на своя шивач, готвач, а също така и в избора на книги, които ще чете. Не е безразлично, от кой автор ще се ползува. Добре е да четете книгите на онзи автор, с когото сте нагласени в една гама. Дали тия книги ще бъдат научни, или чисто

литературни, не е важно. От значение за човека е да чете такива книги, от които да се ползува. Какво ще го ползуват книги, които развиват неговата чувствителност, или неговата гордост и тщеславие? Такива книги са вредни. Като развива чувствителността си повече, отколкото трябва, човек увеличава и желанията си. Много желания може да има само онзи, който е дошъл до високо умствено и духовно развитие. При тези условия той може да реализира желанията си. Обаче, какво ще се ползува от многото си желания, ако няма възможност да ги реализира? Щом не може да реализира желанията си, човек е изложен на големи страдания. Който има много желания, той трябва да има и морален устой.

Следователно, от вас се иска да бъдете морално устойчиви. Този устой не се постига изведнъж. Учене, работа, усилия се искат от човека, за да придобие този устой. Светът, в който живеете, е една от великите школи на живота. Там човек расте и се развива. Всичко, което съвременните хора са придобили, е резултат на това велико училище. В света те са се радвали и страдали, те са падали и ставали, докато са дошли до известни опитности, до известна мъдрост, която ги предпазва от големите катастрофи в живота.

Когато изучавал френология, доктор Гал срещнал един стар човек, от славянско произхождение, който му казал: Ще ти открия едно свое постижение, резултат на мои наблюдения. Той му казал, как да различава борците петли от страхливите. На ония петли, които се отличават с голяма смелост, този център, който се намира зад ушите, е силно развит. Това откритие за петела дало възможност на доктор Гал да открие центъра на смелостта и разрушителността в човека.

Като се ползувате от своята опитност и от тази на своите ближни, вие трябва да изучавате себе си, да знаете, какви сили и възможности се крият във вас. Като се изучава, човек ще знае, има ли възможност да свърши дадена работа, която мисли да започне. Разумният познава силите и възможностите си, вследствие на което предприема само онова, което може успешно да свърши. Следователно, започвайте само онази работа, която можете да свършите. Не сте ли сигурни в резултата на работата, която предприемате, не я започвайте, докато не се приготвите за нея. Впущате ли се безразборно в големи работи, вие скоро ще се обезсърчите, ще изгубите вяра в себе си. Ето защо, човек трябва да започва първо с малки величини в живота си и постепенно да върви към големи. Искате ли да постигнете нещо ценно в живота си, намерете най-голямата дарба, която природата е вложила във вас, и работете върху нея. Всички останали сили и способности вложете в услуга на своята голяма дарба. Значи, човек трябва да работи главно в това направление, дето е най-силен. Мнозина не

успяват в живота си, защото се предават на работа в тази област, дето са най-слаби. Те правят това от амбиция да постигнат нещо особено, с което да надминат ония, които са се проявили вече като майстори в дадена област. Така не се работи. Всяка работа, която се върши от лична амбиция, води към опропастяване на човека. Ще дойде ден, когато човек ще развие всички сили и дарби, които са вложени в него. За да постигне това, то трябва да започне от най-голямата дарба в себе си.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, че му предстои да свърши една малка, но специфична работа. Тази работа не е за негово лично благо, но за благото на цялото, на общия живот. Това значи, че човек не живее за себе си. Колкото да работи човек за света, името му няма да бъде записано със златни букви. Работи ли за човешкото, човек никога няма да бъде възнаграден. Иска ли да бъде възнаграден, в смисъл, да изнесе работа, която да остане ценна за вековете, той трябва да работи за Бога, за Великото начало на живота. Името на този работник ще бъде написано със златни букви в книгата на вечния живот. Човек трябва да се вдъхновява от реалния свят, от него да черпи сили за земния живот. Само при това положение човек може да осмисли малките работи в своя живот. Няма ли това разбиране, тази връзка с реалния живот, той всякога ще се отегчава от малките величини. Голямо търпение и съзнание се иска от човека, да шие по цели дни с едва малка игла. Голямо усилие се иска от страна на лекаря, да преодолее себе си, да ходи от къща на къща да лекува болни. Болните са големи егоисти. Те очакват на лекаря, на ближните си повече, отколкото на себе си. Не получат ли това, което очакват, те остават недоволни.

Как трябва да постъпи лекарят с болните? Отиде ли при болен, той трябва да остане при него на разговор, да го насърчи. Някои мислят, че като насърчават болните, с това ги лъжат. Според тях, да мисли човек, че е здрав и може да бъде здрав, е лъжа. Според мене, колкото е лъжа, че човек не може да оздравее от известна болест, толкова е лъжа и това, че е болен. Болести в света не съществуват. Обаче, причини за болести съществуват. Иска ли да се излекува от някаква болест, човек трябва да намери причината на заболяването. Махне ли причината, и болестта изчезва. Какво да се прави, когато пулсът на болния спре? Едно трябва да знаете: спирането на пулса не подразбира прекратяване на живота. Животът и съзнанието на човека продължават и след спирането на пулса. Мнозина са минали през тази опитност. Ще кажете, че човек трябва да говори истината. Само разумният, просветеният може да говори истината. Той може да каже на болния, на когото е определено да замине за другия свят: Братко, викат те в твоя дом. Приготви се да заминеш с радост, да занесеш на своите близки в невидимия свят всичко, което си спечелил на земята.

Като живее, човек трябва да бъде правдив в отношенията си, да е готов всякога да говори истината. Днес почти всички хора са развили известна чувствителност в себе си, вследствие на което не могат да бъдат лъгани. Днес нищо не може да се скрие. Особено чувствителни са болните хора. Като знаете това, свободно можете да им говорите истината. Не е нужно да казвате на болния, че ще умре. Всеки болен човек не е осъден на умиране. Дойде ли краят на живота му, той доброволно напуща земята и отива в другия свят. Умирането означава изпъждане на ученика от училището, а заминаването за другия свят подразбира доброволно напущане на училището. Обаче, изпъденият ученик от училището не може лесно да се върне, да продължи учението си, но доброволно напусналият, като има средства, отново може да се запише за редовен ученик.

Като ученици, вие трябва да съгласувате вашето лично и обществено разбиране на живота с онова вътрешно, дълбоко разбиране. Не е лесно да се справи човек със своя двойствен живот. Всеки човек живее, освен външен, още и вътрешен, затворен живот, окръжен със своите мисли, чувства и постъпки, с никого несподелени. В този свят той живее сам, със своите свещени мисли и желания. Като живее в своите мисли и желания, човек се стреми да ги реализира. Реализирането им се определя от външни и вътрешни благоприятни условия. От това, което майката и бащата са вложили в сина, зависи, какво той ще реализира. Ако майката е вложила стремеж към музиката, а бащата – стремеж към ядене и пиене, синът ще стане музикант, но със склонност да яде и пие. Такъв музикант скоро загубва способността си. Смисълът на живота не е в яденето. Яденето не е само физически, но и психически, т.е. духовен процес. Истинското ядене е духовен процес.

И тъй, искате ли да успявате в живота си, вие трябва да се освободите от старите си навици, наследени от деди и прадеди. Докато не е свободен от старите навици, човек често се сърди, гневи, без да знае причината за своето неразположение. Когато се огледа вътрешно, човек може да се освободи от своите недъзи; освободи ли се от недъзите си, той придобива вътрешен мир, самоувереност, устойчивост, упование в себе си, че може да се справи с мъчнотиите си. За да се справи лесно с мъчнотиите си, човек трябва да държи в ума си поне една свещена идея, като основа на живота си. Всяка велика идея освобождава човека от дребнавостите в живота. Той престава да търси слава от хората. Разумност се иска от човека. Разумността осмисля нещата. Като работи човек съзнателно и разумно върху себе си, и славолюбието е на място. Човек трябва да бъде определен в желанията си, да знае, на кои от тях да даде първо място. Силните желания определят бъдещето на човека. Когато видят силните желания на човека, разумните същества помагат за тяхното реализиране. Като е слизал

на земята, човек е предвидил, какво трябва да свърши. За тази цел той има своя определена програма, която е подписал да изпълни. Не изпълни ли програмата си, той преждевременно заминава за другия свят.

Следователно, щом сте дошли на земята, вие трябва да се стремите да реализирате програмата на своя живот, като започнете първо с реализирането на силните си желания и постепенно отивате към слабите. Като изучавате себе си, вие трябва да си отговорите на въпроса, защо сте дошли на земята. Щом размишлявате известно време върху този въпрос, вие ще се домогнете до него. В ума ви ще проблесне една светла идея, която ще озари целия ви живот. Човек не е дошъл на земята да бъде щастлив, но да се учи. Щастието не може да живее на земята. То е идеал на бъдещето. И Мойсей се стремеше да види щастието на своя народ, но не можа. Исус Навин влезе в Обетованата земя, а Мойсей приготви условия за влизането. На същото основание човек трябва да приготви условия за придобиване на щастието. За да придобие щастието, човек трябва да развие в себе си голямо самообладание, стремеж към свобода, голяма любов и мъдрост и абсолютна справедливост. Съвестен трябва да бъде човек. Дойде ли до някаква крива проява в себе си, да е готов да се изправи. Няма ли готовност да се изправя, той развива своята индивидуалност. Когато стане чрезмерно индивидуалист, човек мъчно може да се разбира с хората. Съвременните хора са големи индивидуалисти, вследствие на което често се сблъскват помежду си. За да се разбират, хората трябва да се допълват в темпераментите си. За пример, сангвиникът се допълва добре с флегматика. Сангвиничният темперамент е въздухообразен, а флегматичният – воден. Холеричният темперамент съдържа повече въглерод, а нервният – повече кислород.

Сега, като говорим за елементите кислород и водород, от които се получава водата, ние приемаме тия елементи повече като проводници при образуване на водата, а не като нейни съставни елементи. Когато водата преобладава в човека, той има много влага в организма си. Такива хора са флегматици. Когато организмът е лишен от влага, човек страда от сухота. Този човек е нервен, сприхав, егоист. За да се освободи от егоизма си, той трябва да даде място на милосърдието в себе си. Милосърдието внася вода в човека, т.е. прави го мек. Често слушате някои да казват, че човек трябва да бъде положителен, твърд в постъпките и решенията си. Не, преди всичко човек се нуждае от мекота на характера си, а не от твърдост. Твърдият, положителният човек мисли, че е герой. Защо? Защото могъл да завърже противника си. Истински герой е онзи, който развързва ръцете на неприятеля си, дава му ножа в ръката и казва: Хайде, прояви се, както искаш. Мислите ли, че при това положение неприятелят му ще смее да го убие? Не, мекотата, милосърдието смекчават и най-големия престъпник.

Следователно, истински герой е онзи, който побеждава и най-големите си мъчнотии. Той развързва ръцете и краката на мъчнотията си, дава й нож в ръка и казва: Мушкай, дето искаш! Като хване ножа в ръката си, мъчнотията погледне натук - натам и заминава. Пред смелия, пред разумния всички мъчнотии и страдания отстъпват. Като видят смел човек, и низшите същества бягат.

Упражнение.
В продължение на една седмица работете върху Евангелието на Йоана по следния начин. Всяка сутрин отваряйте Евангелието произволно, и турете пръста си върху един от стиховете на страницата, на която сте попаднали. Прочетете този стих внимателно и пожелайте да го реализирате. През целия ден, при свободно време, мислете върху този стих.

Онези от вас, които могат да направят упражнението, те ще се ползуват. Всичко в света се постига чрез упражнения. Дето да се намирате, вие трябва да правите упражнения. Вие не можете да се развивате правилно на физическия свят, ако не правите упражнения. Всяка идея – физическа, духовна или Божествена, може да се реализира само на физическия свят. За реализирането й са нужни ред упражнения. Всяка мисъл може да се предаде чрез говор, писмено или чрез мисъл. Да предавате мислите си на хората, за това се иска голяма сила. Човек трябва да е правил ред упражнения, да се концентрира, докато усили своята мисъл.

Като правите упражнението, спрете се върху стиха, който ви се е паднал, помислете известно време върху него, да видите, как го разбирате. И като ви стане ясен, пожелайте дълбоко в себе си да го реализирате, за да се ползувате от него, както вие сами, така и вашите ближни. Когато мисълта започне да работи у вас, веднага ще дойдат обратни резултати. Това да не ви смущава. Обратните реакции са признак на прави реакции. Не може да стане обратна реакция някъде, ако преди това не е станала права. Дето има действие, там има и противодействие. Не се обезсърчавайте от противодействията. Чрез тях човек се калява. Крадците нападат само богатите хора. Искате ли да бъдете свободни от тях, станете сиромаси. – Защо Господ допусна крадците в света? – Крадците съществуват, защото има богати хора. Ако нямаше богати хора, и крадци нямаше да съществуват. Ако не искат да осиромашават, от време на време богатите трябва да дават угощения на крадците, или да им правят подаръци. По този начин те ще отстранят от тях желанието да крадат. Някои мислят, че ако постъпват по такъв начин, ще развият мързела в крадците. Ами когато ги държат в затвор, там не ги ли хранят? Там не се ли учат на мързел?
И тъй, знайте, че всяко противодействие в човека се дължи на крадци и разбойници в самия него, които имат за цел да го оберат. Всеки човек има

крадци и разбойници в себе си от разни категории. За да парализира техните желания, той трябва поне един път в седмицата да им дава по едно богато угощение. Ще питате, какво търсят тези крадци у вас. Те са същества от високо произхождение, които някога са се отклонили от правия път на разбиране и днес търсят лесен път. Щом са дошли у вас, те не са чужди. Вие имате нещо общо с тях, затова трябва да ги възпитавате. Вие трябва да им покажете правия път. Правият път е път към Бога. По-лек път и по-лесен живот от този не съществува. Като ученици, вие трябва да работите върху самовъзпитанието си. Като възпитавате себе си, едновременно възпитавате всички същества, по-долно стоящи от вас, които ви посещават от време на време. Те имат връзка с вас, заради което идат да вземат това, което им дължите. Като работите върху себе си, ще прилагате такива окултни методи, които са най-евтини и безопасни.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди!

Младежки Окултен Клас
23.01.1927 Неделя, София

1927_01_26 Което оправя
лекция пред общия окултен клас 26.01.1927 Сряда, София

КОЕТО ОПРАВЯ

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление.

Четоха се темите върху "Предназначението на разумната душа".

В една от прочетените теми се казва, че човешката душа лекува, спасява човека; в друга тема се казва, че душата повдига човека. Какво разбирате под думата лекуване? Може ли душата да лекува? В живота се употребяват думите "разтваряне, разтопяване, изпаряване". Питам: тези три думи имат ли едно и също значение? Тези думи имат три различни значения и се отнасят до различни състояния на материята. По същия начин човек изменя състоянията си и според тях мени и възгледите си върху нещата. Когато е радостен, той мисли по един начин; когато е скръбен, мисли по друг начин. Във време на радостта си, той се произнася за науката например в положителен смисъл и казва: Науката ще спаси света, тя повдига хората, поставя ги в прав път. Когато е скръбен, той казва: Науката ще опропасти света, тя води към погибел. Питам: как е възможно едно и също нещо в един случай да спасява, а в друг – да опропастява? Значи в първия случай човек е в положението на идолопоклонник, вярва в науката и се покланя на нея. Във втория случай той е безбожник, отрича науката, счита я за зло в света. Не, науката не е нещо външно, механическо; тя е вътрешна сила, качество на човешкия Дух, което определя отношенията между всички неща като живи, разумни единици. Всичко в света е живо. Щом е така, между всички неща като живи има известно влияние, известно въздействие.

Съвременните химици казват за кислорода например, че поддържа горенето, но сам той не гори. Те го разглеждат като елемент, като просто тяло, но не го вземат за живо същество. Обаче кислородът е жива единица, която указва влияние върху всички тела. За водорода казват, че гори, но не поддържа горенето. Азотът пък нито гори, нито поддържа горенето. Такива са свойствата на тия елементи от гледището на съвременната химия, но какви са техните вътрешни свойства, това не е известно. Какво нещо е горенето? При горенето всякога се отделя топлина и Светлина. Тялото, което гори увеличава ли или намалява теглото си? Това са процеси, с които съвременната наука се занимава. При горенето на телата във въздуха, главно на металите, се образуват пепели. Обаче има горене,

при което телата горят, без да изгарят, без да се превръщат в пепели. Казано е в Писанието: “Ще отидете във Вечния Огън”. Значи там се говори за Вечно горене, при което телата горят, без да изгарят, без да се превръщат в пепел. Огънят, за който се говори в Писанието, е предизвикан от същества, които не го разбират. По-рано такова горене не е съществувало. Следователно когато човек сгреши, той сам създава този вечен огън. Когато човек дойде в противоречие или в стълкновение с Божията Воля, в него се създава вечния огън. Под Вечен Огън, Вечно горене в широк смисъл на думата, се разбира Огънят на Любовта, в който телата горят, без да изгарят. Няма по-приятен Огън от този на Любовта.

Питам: в какво седи вътрешната философия на живота? Често се говори за наука, философия, поезия, музика, изкуство като за различни области на живота. Мнозина казват, че науката, музиката, изкуството ще спасят света. Не, нито музиката, нито науката, нито изкуството са в сила да спасят света. Преди всичко те са прояви на човешкия Дух, които се явяват и изчезват заедно с човека. Ред култури със своята наука, музика и изкуство, се явявали и изчезвали, но спасиха ли света? Какво остана от изкуството на атлантската раса? Нищо не остана. Мислите ли, че един ден ще остане нещо от съвременната култура? И от нея няма да остане нищо. Когато се говори за изкуство, в правия смисъл на думата, се разбира изкуство, което украсява човека вътрешно с ония велики Добродетели, които при никакви положения не изчезват. Те остават в човека за Вечни времена. Това изкуство придава на човека истинска красота, която никога не се губи. Красотата е духовно качество, а не физическо. Лицето на такъв човек е пластично, живо, но винаги се забелязва на него една постоянна, неизменна черта, която го отличава от другите хора. Като се мени човек, той винаги запазва тази своя специфична черта. Като наблюдавате стъпката, хода му, ще видите, че този човек се отличава от другите. По специфичната миризма на човека кучето познава господаря си. Хиляди хора може да са минали по една улица, но по миризмата на своя господар кучето ще познае дали той е минал по тази улица или не.

Казвам: съвременните хора трябва да изменят вече своя възглед за изкуство, за наука, за поезия, да не се спират само на тяхната външна страна и външно въздействие. Те трябва да знаят, че истинска наука или поезия е онази, която е в сила да въздейства вътрешно върху човека. Религиозните хора днес се поддават на временни, лъжливи теории и върху тях градят своя живот. Не, нова, положителна наука се изисква, за да може човек да разчита на нея за Вечни времена. Инженерът, архитектът, математикът или ученият изобщо трябва да имат здрава основа, върху която да градят по-нататък. Математикът трябва да познава специфичната математика на стомашните, на белодробните и на мозъчните клетки и да

ги разбира. В много отношения мозъчните клетки надминават съвременните математици. Те разполагат с изкуство, със знание да пресъздадат човешкия организъм. Например много от тези клетки работят сега върху създаване на безсмъртното тяло на човека. Достатъчно е да се даде импулс на тия клетки, за да преустроят човешкия организъм. Мозъкът, сърцето на човека могат съвършено да се преустроят, но при условие човек да заживее нов живот, съвършено чист, съобразен с Божиите закони. Веднъж дошъл на земята, човек трябва да спазва тия закони. Дали той е прост или учен, това не е важно, целта на живота е една и съща. По какво се различава простият от учения човек? И двамата могат да се намират при едни и същи условия на живота, но различието седи във възможностите от страна на единия или другия по-добре да използва тия условия. Ако единият работи повече, той ще развие повече способности в себе си и силите в неговия мозък ще се организират по-добре.

Някой казва: Аз съм учен човек. Учен човек е онзи, който като влезе в своята лаборатория, може да превърне неблагородните метали в благородни. Ученият може да превръща въглена в диамант. Когато старият човек дойде при учения, той ще го тури в една от своите реторти и след известно време ще го извади, но вече подмладен – млад, красив момък. Да пробуди съзнанието на човека, това може да направи само истински ученият. Съвременните учени, свещеници и проповедници като видят някой стар човек, започват да му четат молитви, да му говорят за онзи свят, че като отиде там ще възкръсне. Питам: кой от тия учени е бил при Господа, да знае как и кога възкресява хората? Казано ли е, кой именно ще възкръсне? Казано е например в Писанието, че имената ви ще бъдат записани на Небето. Обаче вие знаете ли точно дали вашите имена ще бъдат написани? Вие предполагате само, казвате, че е писано така, но това още не подразбира, че и вашите имена, на Иван, на Стоян например ще бъдат написани. Когато се казва, че имената ви ще бъдат написани на Небето, това означава едно име само, защото всички хора на земята представят колективно същество. Следователно когато се казва, че името на някой човек е написано на Небето, този човек представя сбор от разумни същества, които са завършили своето развитие. Те образуват един човек, едно колективно същество с високо съзнание. Името на това същество е написано на Небето. Казват за Христос, че около Него имало 144 000 души, които заедно съставяли едно Цяло.

И тъй на Небето не може да се напише името само на един човек. Зад него непременно трябва да седят много още разумни същества, с които той да съставя едно Цяло. Ако някой мисли, че името му е написано на Небето, нека каже кои са неговите приятели там. Ако някой твърди, че познава света, нека каже отде е черпил това знание. Преди всичко знанието не е

измислено от човека. Всички научни теории са съществували преди хиляди години, което показва, че хиляди умове преди нас са мислили в същото направление и по същите въпроси. Когато Бог създал света, Той имал своя теория, която впоследствие мнозина учени искали да открият. Който е мислил по въпроса за създаването на света, той все имал някаква теория, по-близо или по-далеч от Истината. Всеки казва: Дойде ми една нова мисъл в ума, ще създам една теория. Казвам: добро е всичко това, човек все трябва да мисли, но истинско знание е това, което дава сила, мощ на човека. Истински учен е този, който може да се бори с мъчнотиите в живота и да ги преодолява. Докато човек живее на земята, той е изложен на ред опасности, спънки и мъчнотии, които трябва да преодолява. В миналото си вие сте били заобиколени с ненапреднали същества, на които съзнателно или несъзнателно, тайно или явно, сте попречили да се проявят, да правят пакости, вследствие на което днес те се опълчват против вас, искат да ви спънат. С тези същества вие не трябва да се разправяте с насилие, но с Любов. Всички тия ваши познати хлопат на вратите ви, искат работа и вие трябва да им дадете такава.

Казвате: С кого първо да се разправим – със себе си, или с тях? Като се разправяте със себе си, вие едновременно се разправяте и с тях. Когато човек работи съзнателно върху себе си, едновременно с това, той работи и за другите. За тази цел той трябва да бъде оставен на себе си като някое цвете в пустинята, изложено на ветровете да го брулят. Докато растението не се изложи на ветрове да го брулят, то не може да уякне. Ако оставите едно цвете в цветарник на мека, приятна топлина и го поливате редовно, то израства, но става крехко, нежно, не може да издържи и на най-малкия вятър. Същото става и с хората. Ако някое дете расте под големите грижи на родителите си, то става нежно и не може да издържа на мъчнотиите в живота. В този смисъл като наблюдавам методите, които Невидимият свят прилага към хората, намирам, че те са много разумни. Тези методи са различни; за всеки човек употребяват специален метод.

Сега ще ви задам следния въпрос: как си обяснявате страданията? Как е възможно Бог, Който е толкова Мъдър, да допусне хората да се изтезават, да се мъчат, да се опозоряват, да воюват помежду си и т.н.? Защо Бог допусна всички тия страдания между хората? Вие можете да дадете ред отговори на тия въпроси, но от човешко гледище те могат да внесат съблазън. Например ако от това гледище оправдавате войната, много хора ще се разочароват. Ако пък отричате войната, други ще се разочароват. Едни хора поддържат войната, други я отричат. Едни хора искат да живеят, а други не искат и казват: Не ни се живее вече. Казвам: да не му се живее на човека, това показва, че той е попаднал в чуждо състояние, което е временно.

Засега човек живее в магнетичен сън от четвърта степен. Щом го прекарат в магнетичен сън от девета степен, той заминава вече за другия свят и не може да се върне на земята. Докато се намира в магнетичен сън от четвърта или пета степен, той става виден човек, започва да предсказва какво ще се случи, започва да определя диагнозата на различни болести и да дава лекарства за тях. Той се проявява и като учен човек – философ, математик, естественик, богослов – разбира от всички науки. Той знае миналото, знае и бъдещето на хората. Щом се събуди от този сън, той отново става обикновен човек. Питам: как обясняват учените този факт? Те не могат да дадат един положителен отговор, близък до Истината. При това, тези опити се правят не толкова от религиозни и вярващи хора, колкото от крайни материалисти. Те не могат да отрекат този факт, това явление, но не могат да го обяснят само по материалистичен начин. Забележете, ако поставите парче злато при температура по-ниска от тази, при която се топи, то ще се нажежи и ще започне да свети. Обаче тази светлина иде отвън, тя не е светлина на златото. На същото основание, има области в живота, в които ако се потопи човек, той има всички условия да стане учен, виден. Щом излезе от тези условия, той отново става обикновен човек. На научен език казано: причината, дето хората изпадат в различни състояния, се дължи на Светлината, Която не прониква еднакво в техните мозъчни центрове. Случва се понякога, че в някои мозъчни центрове се натрупва известно количество млечна киселина, която разбърква умовете на хората. Ако такъв човек е писател, тъкмо започне да пише нещо хубаво, и мисълта му се прекъсва. Много американски проповедници са имали такива опитности. Излезе някой от тях да проповядва и изведнъж изгуби мисълта си. Щом мисълта се изгуби, и проповедта се прекъсва.

Един американски проповедник разправяше следната своя опитност: Цяла неделя приготвях своята проповед и бях я научил наизуст. Когато тръгвам за събрание, пипам в джоба си, оказва се, че съм я забравил у дома си, бях я написал на лист, но понеже я знаех добре, не исках да се връщам назад. Отидох на събранието, качих се на амвона и бях сигурен в проповедта си, защото добре я бях научил. Започвам да говоря. Казах няколко мисли, но изведнъж тъмнина покри съзнанието ми и аз не можах вече дума да си спомня. Спрях се за момент да помисля какво да правя. Реших да прекъсна събранието под предлог, че не съм разположен. В това време вратата се отваря, влиза един човек и като го погледнах, изведнъж съзнанието ми се проясни. В ума ми блесна Светлина и цялата проповед се възстанови в паметта ми, като че я виждах написана пред себе си. Продължих и завърших проповедта си благополучно.

Казвам: има хора в света, които като минат покрай някой човек, внасят

тъмнина в съзнанието му. Те се наричат братя от черната ложа. Има и такива, които като минат покрай човека, внасят Светлина в съзнанието му. Те се наричат Братя на Бялата ложа. Ето защо човек трябва да знае, че той всеки ден се намира на бойното поле. Светът е бойно поле, фронт, на който стават ред сражения. В това отношение Царството Божие още не е на земята. Човек всеки ден може да губи и да намира своята мисъл. Като знаете това, вие трябва да различавате вашите състояния от чуждите. Като се намерите в известно противоречие, вие се опълчвате, било против себе си, било против другите, търсите причината за това. Казвате: Аз искам да служа на Бога, но отде ми дойде това противоречие? Да служи човек на Бога, това не е механичен процес. Той е жив, съзнателен процес. Следователно който служи на Бога, той трябва да се интересува от всичко живо в света. Човек трябва да се интересува от всички прояви на Божественото. То се изразява във всички побуждения на всичко живо, от създаването на света до скончанието му, както и във всички творчески сили. Ето защо, който е решил веднъж да служи на Божественото, той не трябва да се спира пред своето недоволство.

Един важен закон: в който момент съзнаеш, че всичко в света е създадено и сътворено от Бога, а ти си проява на Неговия творчески Ум, в тебе се ражда Доброто. В който момент отречеш тази сила, в тебе се ражда злото. Човек трябва да съзнава, че е във връзка с милиони умове на земята, както и в онзи свят. Тъй щото той представлява частица от това колективно общество. И неговият успех на земята зависи от връзката му с тия същества. Ако тази връзка е правилна, и резултатите на неговия живот ще бъдат добри. Някой казва: Аз искам да бъда гениален човек. – Гениални има между всички живи същества. И между говедата, и между овцете, и между вълците, и между птиците, и между рибите има гениални. Значи ако си овца или вълк, или птица, или риба, бъди поне най-учен, най-гениален между тях. Ако си лош човек, бъди поне от най-лошите; ако си добър, бъди от най-добрите. Обаче човек не може едновременно да бъде гениален и на земята, и на Небето. Даже и на земята той не може да бъде гениален за всички общества. Например какво знаят рибите за Шекспир? Или какво знаят африканците за Толстой? Значи истински учен е онзи, съзнанието на когото е толкова силно, толкова будно, че прониква през съзнанията на всички същества и те го чувстват. Няма същество в света, което да не съзнава Бога. Вие можете да казвате, че Бог съществува, или не, но това са видоизменения на вашата реч. Всъщност в съзнанието си всеки чувства, че има една Сила над него, Която управлява, а сам той не е господар на положението си. Например някой седи с часове на едно място и мисли. Не само това, но като че му се диктува какво да мисли.

Казвате: Ние искаме да служим на Бога. Щом кажете това, вие се

индивидуализирате. В какво отношение се индивидуализирате? – В начина на служенето. Мъже и жени, деца и родители, ученици и учители, свещеници и проповедници, управляващи и управляеми – всички имат една и съща задача – да служат на Бога, но се различават в начина на служенето си. Дали си праведен или не, ти имаш една задача на земята, която трябва да решиш. Дали си прост или учен, пак трябва да разрешиш задачата си. Ако я решиш като учен, това е едно благо; ако я решиш като прост, това е друго благо. Каквото положение и да заемете, вие трябва да решите задачата си!

Питам: какво решава човек днес? Той трябва да съзнава, че всяка пробудена душа е една специфична форма за проявяване на Божественото съзнание. На това основание Бог, Който е Всемъдър, бди върху всяка душа, върху всяко съзнание като върху нежно цвете, да не изсъхне, за да се прояви Божественото чрез него. Писанието казва, че ние не живеем, не се учим за себе си. Като дойдете до това разбиране, у вас ще се роди импулс да създадете нещо. Засега съвременните хора очакват на учените, от тях искат да чуят нещо. Казвам: и това е добре. Ние трябва да се радваме на това, което учените са казали, но трябва да знаем, че сами те нищо не са създали и открили. Казвате, че някой учен е създал нова теория за вселената. Друг учен пък създал някаква теория за бъдещото състояние на земята. Питам: тези учени били ли са при създаване на земята и Небето. Или, могат ли те да се пренесат с мисълта си в бъдещето, да знаят каква ще бъде тогава земята? Това могат да направят само адептите. Иначе как бихте си обяснили стиха, дето Христос казва: "Прослави Ме със Славата, която имах в Тебе преди създаването на света". Значи Христос помни състоянието, в което е бил някога. Питам: какво е заставило Христос, Който е имал такава велика Слава, да слезе на земята, да се обезслави, да приеме рабски образ и да пострада от тогавашните учени? И във времето на Христа е имало учени като сегашните. И тогава е имало видни математици, богослови, които постоянно вървяли след Христа и водели научен спор с Него. Те Му казвали: И ние разбираме от Кабалата, имаме големи познания и виждаме, че ти заблуждаваш хората. Христос отговарял: "Вие държите ключовете на Царството Божие, но нито вие влизате вътре, нито другите пущате да влязат".

И съвременните учени, свещеници, управници са взели ключовете на Царството Божие в ръцете си и казват: Ако ни слушате, добре ще ви бъде; ако не ни слушате, няма да ви бъде добре. Учените хора се делят на два лагера: едните са истински учени, които знаят повече, отколкото са писали и казали. Те знаят много нещо за създаването на вселената, но нищо не казват по това. Тия учени имат всичкото смирение в себе си. Във всяко свое начинание, във всяка своя работа те уповават на Бога, на Разумния свят. За

тия учени се казва, че имат връзка с Бога, с Великите същества. Другите учени са тия, които копират първите. Те само възпроизвеждат онова, което първите учени са казали. Ако тази вечер ви обясня как се е създал светът, ще станете ли по-добри? Няма да станете. Ако ви обясня как е направено кокошето яйце, ще станете ли по-добри? Няма да станете по-добри. Нали Мойсей обясни на евреите как Бог е създал първия човек от пръст? Обаче това знание направи ли евреите по-добри? Учените хора и тогава не повярваха, и днес не вярват на тази теория и казват: Господ има ли ръце? Господ има Ръце, и при това много хубави. Ако съберете ръцете на всички хора, едва ли ще можете да направите един пръст от Божията Ръка. Смешно е да се пита, има ли Господ ръце, очи, уши, нос. Значи Онзи, Който прави ръце, Сам ръце няма. Очи прави, а Сам Той очи няма. Уши прави, а Сам Той уши няма. Смешно е да се говорят такива абсурди. Такива заключения говорят за частичното знание на хората. Когато човек дойде до вътрешното знание, той ще има ясна представа върху нещата. При сегашните си разбирания, вие не можете да схванете всичко онова, което Бог вижда. В един миг само Той вижда цялата вселена пред Себе Си, разбира всички отношения на съществата, малки и големи, всички съчетания на сили и знае какви пермутации могат да станат между тях. Това знание слиза постепенно в напредналите същества, които наричат богове, ангели, светии, гении, таланти, обикновени хора, като постепенно се намалява, докато най-после дойде до най-малките същества, които възприемат живота както го преживяват. Като знаят това, хората се стремят към повдигане, като се занимават първо с въпроса за спасението си, после с въпроса за посвещението си и най-после пристъпват към въпроса за придобиване на истинско знание. Сега ще ви задам следния въпрос: Защо Господ създаде слънцето, луната и звездите? Те са символи, които трябва да се разберат. До четвъртия ден Слънцето не съществуваше, а на четвъртия ден Господ създаде слънцето, заедно с другите небесни светила. Ще кажете, че слънцето, луната и звездите са създадени да светят. Да, това е едната страна, но те имат и друго, вътрешно значение. Всеки човек има специфично отношение към Слънцето, както и към Бога. И Бог има специфично отношение към всяка душа. Това отношение е най-важно. Ако човек не е свързан с Бога, той никога не може да разбере Безпределното, Необятното, Великото в живота.

Съвременните хора са недоволни от живота, от себе си, искат да бъдат талантливи, да се проявят. Човек може да бъде талантлив, силен, като се постави в четвърта степен на магнетичен сън. Човек може да постигне всичко, каквото желае, но затова се изисква будност на съзнанието, съзнателна работа върху себе си. Като говоря по разни въпроси, съзнанието на мнозина е разсеяно, те привидно слушат, а в това време са заети със свои лични работи: един мисли за къщата си, която строи,

трябвали му 60 000 лева, за да я довърши; друг някой е студент, мисли за изпитите си. Казвам: който е дошъл в клас, той трябва да остави всичките си работи навън: къща, камъни, тухли, пари, изпити, болести – всичко това трябва да оставите навън и да влезете без никакви раници, без никакви смущения. Само свободният човек може да слуша, да възприема и да прилага Словото Божие. Докато сте в клас, не трябва да позволявате на никакви смущения да хлопат на сърцето и на ума ви. Щом излезете от клас, тогава можете пак да вземете раницата си със смущенията и да отидете дома си. Казвате: Да може отнякъде да дойде Светлина, да разреша задачите си. Значи вие искате по някакъв лесен начин, отвън да дойде разрешението, да капне като круша от някое дърво. Не, който иска правилно да разреши задачите на своя живот, той трябва да работи, да мисли дълбоко върху нещата. Ако размишлявате повърхностно върху живота, в края на краищата вие ще опитате вашата обикновена философия.

Един философ седял под сянката на една круша и размишлявал. Близо до него имало една тиква. Той поглеждал ту към тиквата, ту към крушата, сравнявал ги и размишлявал: Чудно нещо! Господ, Който е толкова Мъдър, на такава малка дръжка на тиквата поставил такъв голям плод, а на такова голямо дърво, каквото е крушата, поставил такива малки плодове! Като размишлявал по този начин, философът задрямал под сянката на крушата. Една круша се откъснала от дървото, паднала точно върху носа на философа и го разкървавила. Като усетил болка на носи си, философът се събудил, видял крушата, която го ударила по носа, и казал: Тази малка круша разкървави носа ми. Какво щеше да бъде положението ми, ако плодовете на крушата бяха големи като тиквите? Бог знае работите Си. Той добре е промислил всяко нещо, което е създал.

Много хора страдат от своето тщеславие. Те разсъждават като този философ, казват: Защо на нас, великите хора, са дадени такива малки плодове? За да ви освободи от този недъг, Бог ви дава плодове като тиквата. В скоро време вие завързвате плод и в шест месеца узрявате. Щом плодът ви узрее, вие умирате. Следователно който много носи, той скоро умира. Който малко носи, той дълго време живее. В това седи философията на живота. Ето защо не се стремете към големите придобивки за малко време. Гледайте всеки миг, всеки час, всеки ден да придобивате по нещо ново, колкото малко да е то. Ако работите по този начин, в няколко години само вие ще придобиете много знания. Знанието, с което разполага всеки човек, е придобито по този начин именно, капка по капка. Има случаи, в които човек може да придобие много знания, но то е в зависимост от паметта. Някои хора имат толкова силна памет, че каквото прочетат или чуят през деня, всичко запомнят. За усилване на

паметта има ред методи, които човек може да приложи и да види резултатите им.

Казвам: човек желае много неща, но има нещо съществено в живота, което той трябва да постигне. То е следното: човек трябва да се научи да мисли правилно и да се стреми към реализиране на малките неща. Всеки ден човек трябва да направи нещо, колкото и малко да е то, да види, че и той е полезен с нещо в живота. Вие трябва да знаете, че скъпо струвате на Невидимия свят. Вие нямате представа какъв грамаден бюджет се отпуща за всеки човек, с идването му на земята. Когато отидете на Небето, там веднага ще ви посрещне комисия, ще ви прегледа да види как сте във физическо, в здравословно отношение. Ако забележат най-малката болест или най-малкото неразположение у вас, те веднага ще ви върнат на земята. На Небето болни хора не приемат. Там не търпят абсолютно никаква болест. Те ще ви запитат: Защо сте болни? Пари ли нямахте, храна ли нямахте, въздух ли нямахте, вода ли нямахте? Всичко това ви е дадено в изобилие, но вие не сте го използвали както трябва, вследствие на което се връщате болни. Хайде сега идете отново на земята, да се научите правилно да се ползвате от благата на живота. Религиозните, духовните хора трябва да бъдат абсолютно здрави — здрави по тяло, по сърце, по ум. Придобиване на здравето трябва да бъде идеалът на съвременния човек. В Писанието е казано: “На онези, които чакат Господа, силата ще се възобнови”.

Някои хора се мислят за много учени, но като се натрупа повече млечна киселина в мозъка им, те не могат сами да си помогнат и забравят името си даже. Един знаменит американски професор отишъл един ден на пощата да получи някакъв паричен запис, издаден на негово име. Когато чиновникът запитал за името му, той не могъл да си спомни как се казва. Постоял така няколко секунди, помислил малко, но не могъл да се сети как се нарича. Той се извинил пред чиновника, че ще излезе за малко и скоро ще се върне, а в себе си решил да отиде набързо у дома си и да запита жена си за името си. Едва що излязъл на улицата, срещнал го един познат и му казал: Добър ден, господин Шмит! Какво правите? Той се зарадвал, че чул името си и веднага се върнал на пощата да получи записа. Когато чиновникът повторно го запитал за името му, той казал: Аз съм професор Шмит. Вие ще кажете, че този професор е бил малко смахнат. Не, той не е бил смахнат; причината за състоянието, в което той изпаднал, се крие на друго място.

Казвам: положението, в което е изпаднал този учен, в което може да изпадне всеки човек, аз сравнявам със следния пример: представете си, че влизате в един голям салон, добре осветен, но веднага всичките лампи

изгасват и вие оставате на тъмно. В това положение ви дават Библията, искат да четете. Вие взимате Библията, взирате се в една, в друга страница, но нищо не можете да прочетете. Щом се запалят лампите, вие отново можете да четете. Какво показва това? Това показва, че Божествената светлина е необходима за всички. В този смисъл всеки трябва да се стреми да запази връзката си с Бога. Човек не трябва да дава надмощие на своите чувства. Той трябва да се свързва с Божиите мисли, чувства и действия, ако иска да има непрекъснат импулс в живота си. Само при това положение човек ще бъде готов да учи всякога с радост и постоянство. Едно е важно обаче, човек никога да не се съмнява. Докато се съмнявате, вие не можете да намерите правия път на живота.

Христос казва на учениците Си: "Без Мене нищо не можете да направите. Аз Съм Лозата, вие – пръчките". Как ще си обясните тези думи? С тези стихове Христос изнася един велик закон. Докато човек не е на тази Лоза като част от нея, той учен не може да стане; той служител Божи не може да бъде. Между американските проповедници има спор по въпроса за учението: онези от тях, които са свършили университет, които имат образование, поддържат, че без наука, без знание не може да се служи на Бога. Вярно е, че може да се служи на Бога и без да си свършил университет, обаче който иска да служи на Бога, той непременно трябва да бъде учен, да има знания. Който на времето си не е могъл да придобие знания, той сам, при специални за него условия, трябва да работи за своето самообразование. Ако някой е свършил университет, нека другите, които не са имали тази възможност да свършат, да се радват на първия. Те трябва да кажат: Братко, радваме се, че ти си имал възможност да учиш, да придобиеш знания. Един ден, когато и ние се намерим при благоприятни условия, ще си набавим това, което днес ни липсва.

Всички трябва да се стремите към учение. Учението е благословение. Колкото знание и да придобиете, то е полезно за вас. Знанието дава стабилност, радост на човека. Каквото представят звонковите пари в живота на човека, такова нещо е и знанието. Със звонковите златни пари човек навсякъде може да отиде: и във Франция, и в Англия, и в Германия – навсякъде ще бъде добре дошъл. Ако сте виден лекар и можете да лекувате най-тежките и мъчно лечими болести като туберкулоза, живеница, епилепсия, дето да отидете, навсякъде ще ви приемат с отворени обятия. Ако сте някой знаменит възпитател, достатъчно е да турите ръцете си върху някои от центровете на детската глава, за да може това дете да започне правилно да мисли и да работи. Кой не би търсил такъв възпитател? Докато Божественото в човека не се е пробудило, той мисли, чувства и действа по човешки, по обикновен начин; пробуди ли се Божественото, той започва вече да живее по Божествен начин – всичко в

него се изменя, преобразява. Това състояние се нарича възраждане, идване на Божествения Дух в човека, който извира, тече по определени закони, както тече и водата в Природата. Мнозина искат и очакват да дойде Духът в тях по механически начин, отвън, което е невъзможно. И като не успяват по този начин, те са готови да се обезсърчат, да критикуват и т.н. Казано е, обаче: "Не огорчавайте Духа, с Който сте запечатани!" Това означава: не изгасвайте Духа, Който ви ръководи, Който ви учи! Като се обезсърчите, вие казвате: Нищо не можем да направим. Не, това не е право. Разумните хора всичко могат да направят. Всички трябва да работите съзнателно, доброволно, от Любов, а не с насилие. Всяко насилие е механически процес.

Като говоря така, аз ни най-малко не засягам вас, вашите копнежи и желания, но казвам, че и царски синове да сте, вие пак трябва да учите. Когато влезе в училището, царският син ще учи, както и простият овчар. И ангелите слизат на земята да учат като обикновени деца. Някой ангел на Небето може да е мощен, учен, да управлява цяла слънчева система, но слезе ли веднъж на земята да учи, той сяда на чина с всичкото си смирение като малко дете и слуша какво учителят преподава. Щом научи нещо, той пак отива на Небето и заема мястото си. Казвате: Възможно ли е това нещо? – Възможно е. Неизследими са Божиите пътища! Ангелът може да слезе на земята да учи само чрез смирение. Какъв си бил в миналото е едно нещо; какъв си сега, е друго нещо. Някой иска да бъде свободен, да не влиза в съприкосновение с хората. Обаче това е невъзможно. Ако се откаже да влиза в съприкосновение с хората, той няма да разбере пътищата, по които Духът работи. По този начин той не може да добие свободата си. Много ангели слизат на земята, но и те още не могат да разберат какво са върши на земята. Най-после, Христос трябваше да дойде на земята, да разреши една от най-важните задачи и да покаже на хората как трябва и те да я разрешат.

Питам: по кой начин мислите вие да разрешите задачата си? Ще кажете, че като вярвате в Бога. Не, да вярвате в Бога, в Христа, това още не е достатъчно, за да решите задачите на своя живот. Христос казва: "Ако думите Ми пребъдват във вас, аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас". В това седи истинската наука, с помощта на която човек може да реши задачите си. Значи, ако разумното Слово пребъдва във вас, Бог и Христос ще направят жилище във вас. Човек навсякъде трябва да вижда разумното Слово. Във всяка научна книга вие трябва да намирате мисли, които самият автор даже не е подозирал. Във всяка книга, колкото отрицателна да е, се крие нещо Божествено. То седи именно в онова Невидимото, ненаписаното, което се чете между редовете. Обаче това може да намери само будната, съзнателна душа. Само тази душа е в

състояние да разчисти пътищата и да намери онази посока, която води към Божественото. Ето защо всички се нуждаете от ново знание, от знанието на Духа, от знанието на Любовта. Аз не говоря за преходната любов, но за онази Любов, Която е неразривно свързана с Мъдростта и с Истината. Живот, Светлина и Свобода са също така свързани. Ти не можеш да имаш Живот, ако нямаш Светлина; ти не можеш да имаш Светлина, ако нямаш Свобода. Щом имаш Живот, ще имаш и Светлина; щом имаш Светлина, ще имаш и Свобода. Следователно щом имаш Любов, ще имаш и Мъдрост; щом имаш Мъдрост, ще имаш и Истина.

Сега, дръжте в ума си основната мисъл, че има само един Живот, само един Учител, само един Бог. Следователно всички закони, всички прояви в живота се дължат именно на Бога. И когато казваме, че Бог, Учителят живее в нас, имаме предвид човешката душа. Душата е ефирна, тя ту посещава тялото, ту излиза вън от него. Когато казват, че душата е в тялото на човека, това е толкова вярно, колкото е вярно, че човек живее в къщата си. Когато търсим някой човек, казват ни, че той е в своята къща, но това ни най-малко още не значи, че той е в стените на тази къща или във всичките ѝ стаи, или в огнището някъде. Също така, когато се казва, че човек живее в тялото си, това подразбира, че той е в тялото си може би за 15 – 20 минути или един час най-много и после излиза вън от него. Дохождате след това при този човек и виждате, че той е неразположен, кара се, сърди се, вика. Това не е той – господарят на къщата. Господарят е отишъл някъде по работа, като оставил в къщата си слугите, които в негово отсъствие яли и пили, крали се помежду си. Като се върне дома си, той намира къщата си в безпорядък, всичко изядено и изпито, направени големи пакости и щети. Вика той слугите си, преглежда сметките си, изпраща неверните слуги вън в света, а задържа само верните, добрите слуги, с които образува ново съдружие. Добре е господарят да остава за по-дълго време в къщата си! Когато господарят отново пречисти къщата си и въведе първоначалния ред и порядък в нея, тогава Бог ще го посети. Велик е моментът, когато Бог посещава душите, но много рядък е този момент. Да ви посети Бог, Божественото, това е цяла епоха във вашия живот. Това е незабравим момент, който веднъж само преживян, е в сила да внесе вечна радост и веселие в душата на човека. Когато Божественото посети човека, от този момент той може вече да мисли, да чувства, да действа право; от този момент той може да пее, да свири, да рисува – каквото пожелае, може да направи. Ето защо той трябва да запази този момент, да задържи спомена си за него. Той трябва с всичкото си смирение да учи, да работи, да не съжалява за времето, да казва, че го е изгубил напразно. Който живее в стремеж към постигане на Божествения живот, той никога не губи времето си. Вечността е пред него; той има много време на разположение да постигне всичко, каквото желае.

Някой казва: Аз остарях. – Не е въпросът, че си остарял, но като си остарял, поне да поумнееш. Друг казва: Аз съм млад. – Не е въпросът, че си млад, но силата, която имаш, трябва да бъде разумно употребена. Младият трябва да употреби своята младост и сила за придобиване на знания. Трети казва: Изгубих се вече, не зная какво да правя. – Чудно нещо, в света дошъл, а не знае какво да прави! Често светските хора са по-смели от духовните. Някой светски човек минава за учен: вземе перото – тръс, тръс – напише някакво съчинение. Взимате това съчинение, четете, но никакво съдържание не намирате, само някакви пермутации на думи. От високо научно гледище това съчинение не издържа критика, но смел е този човек, пише. Дойде някой на власт, вземе управлението в ръцете си, създава закони как да живеят хората добре. Питам: кой ще застави тия хора да живеят добре? В това отношение този управник ще се намери в положението на мишката, която предложила на своите другарки мишки, които живели задружно в един житен хамбар, да закачат звънец на котката, та като иде, отдалеч да я чуват и да бягат. Всички единодушно приели това предложение, но не могли да изберат онази мишка, която ще се осмели да закачи звънеца на врата на котката. И хората казват: Да закачим звънец на лошия живот! Не, това не е разрешаване на въпроса. Човек трябва да се откаже да греши; човек трябва да се откаже от своите излишни желания и да започне новия живот. Какво направи блудният син? След като научи изкуството на ядене и пиене, той взе торбата си и се върна при баща си да му работи като последен слуга. Много хора искат да живеят по нов начин, но не знаят трябва ли да ходят по театри, по концерти. Казвам: ако имаш пари, иди на театър, на концерт, посети някой велик артист или музикант, все ще придобиеш нещо. Обаче нямаш ли пари, не ходи. Няма смисъл да взимаш пари на заем и така да посещаваш театрите. Ако театърът може да спаси хората, нека направят безплатен театър, всеки да се ползва от него. Театърът е създаден само за някои хора. Определено е колко хора трябва да бъдат духовни и колко – светски; колко хора трябва да посещават театри, концерти и т.н. Всичко в света е точно определено. На когото е определено да ходи по театри, той ще има всички условия за това. Той ще ходи по театрите и ще се учи от тях. За такива хора театърът е подобен на богослужение.

Тези дни бях на концерта на един виден музикант, дето се беше събрал елитът на софийското общество. Всички слушаха внимателно, възхищаваха се. Питам: кой се проявява чрез този музикант? Вие слушате някой музикант, възхищавате се, но не знаете кой е истинският вдъхновител. Който свири на сцената, той е изпълнител само, а зад него седи истинският музикант, който вдъхновява, дава импулси. Един познат ми разправяше една своя опитност. Две вечери наред в сънно състояние,

той слушал да свири някакъв велик музикант, когото никога няма да забрави. Бетховен нищо не бил пред него. Величествена, мощна музика се разнасяла! Тя била нещо особено, нито с думи, нито с перо могла да се предаде. Казвам: този приятел е попаднал в света, откъдето музикантите черпят вдъхновение и сила. Ако отидете на такъв концерт или на такова представление, вие коренно ще се измените – ще настане някаква промяна във вашето естество. Вие ходите сега по 20 пъти през сезона на театри, на концерти, гледате как героят или героинята умират и като излезете оттам, почвате да критикувате автора защо така написал тази драма. Съвременната драма е израз на живота, който сегашните хора живеят. Както живеят, така пишат. Кой от съвременните хора не е герой на някоя драма? Той излиза на сцената, играе някаква роля, а после умира. В това отношение всички хора, които умират, са все герои. Да, има два вида герои в света: едните умират, а другите възкръсват. Значи и в геройството, както и във всички други неща, има степени.

Сега като говоря по този начин, у вас ще се яви желание да бъдете от великите герои, да бъдете мощни, силни. Казвам: ако живеете по стария начин, нищо няма да придобиете. В края на века човек все трябва да придобие мощ и сила в себе си, да се слее с Великото в света. Затова вие трябва да се стремите към свобода на Духа. Христос е казал: “Без Мене нищо не можете да направите”. Вие пак ще кажете: С Христа, с Бога всичко мога да направя. При това не само на думи да го казвате, но да чувствате силата на тези думи. Мнозина говорят за Христос и се питат къде е учил Той, дали в Индия, в Египет или другаде. Това не е важно за вас. За вас е важно да придобиете Божественото в себе си, да направите връзка с всички велики, разумни същества, които живеят както на земята, така и на Небето. Човек може да влезе във връзка с който поет, философ, учен или музикант иска, стига да бъде в хармония с него. Можете ли да си спомните какво е казал например Шекспир? Кой е този, който припомня на човека? Христос казва: “Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви припомни и научи”. Това е една от великите Истини. Когато Духът, т.е. Божественото дойде в човека, Той ще му припомни не само това, което Христос е казал, но и всичко онова, което великите хора до Христа и след Него са казали. Човек не може да си припомни всичко изведнъж, но постепенно. Христос е казал: “Много има да ви се каже, но не може всичко изведнъж”. Това подразбира, че умовете и сърцата на хората още не са готови да възприемат всичко изведнъж. Каквото днес не възприемат, то ще остане за бъдещите времена.

Като ви наблюдавам, виждам, че мнозина от вас мислят, че много знаят. Те се самоизлъгват. Няма по-опасно нещо от това, човек да мисли, че много знае или че малко знае. Всеки трябва да се познава и да каже: Някои неща

зная, защото съм ги проверил; други неща не зная, но сега ги уча – един ден ще ги приложа в живота си. Човек трябва да знае, че има много задачи, които не е решил, но трябва да реши. Те ще му бъдат дадени като вътрешни задачи за разрешаване. Всеки ще се стреми да разреши тия задачи в живота си, защото те ще го повдигнат. Това не показва, че нищо не сте направили, но още има да работите. Една жена туря на стана 100 метра платно да тъче, а изтъкава 10 метра. Значи тя е изработила една част, но има още да тъче. Тя не трябва да се обезсърчава, но да работи, да изтъче платното си. Краят увенчава работата. Вие ще бъдете свободни само след като завършите работата си, която е дадена за сегашната еволюция. Не свършите ли работата си, вие ще се натъкнете на ред противоречия, съмнения, подозрения, ще се блъскате на една и на друга страна и нищо няма да придобиете.

Мнозина ще дохождат при вас и ще ви казват, че не вървите в правия път, че нямате ясна представа за Бога. Каква трябва да бъде представата ви за Бога? Бог не е нещо, което може да се определи с думи. Бог е Любов. Когато дойдете във връзка с тази Любов, когато изпълните Божията Воля, ще имате Неговата Светлина. Когато човек разбере Бога като Любов, за него е безразлично чрез кого Бог му се е изявил, дали чрез някой ангел или чрез най-обикновения човек. За него е важна Божията дума, а чрез кого е дошла, това не е важно. Това значи да бъде човек смирен. Всяко Божие Слово е в състояние да отвори ума и сърцето на човека, да го направи свободен, силен да понася всички трудности и мъчнотии в живота. Човешкото тщеславие иска да чува Божиите Слова направо, а смиреният е доволен, че Бог му е проговорил, без да се запитва чрез кого е станало това. Той за всичко благодари. Той различава Божиите думи от човешките. Всяка Божия Дума носи Живот, Светлина и Свобода на човека. Когато Бог проговори на някой човек, всички ангели, всички възвишени същества се радват. Този човек казва: Сега разбирам живота, сега намирам в него Идеал, смисъл да се живее. Без Бога животът няма смисъл, няма никаква цел.

И тъй пазете Божественото в себе си! Няма по-страшно нещо от това, човек да изгуби Божественото. Достатъчно е той да се отклони с една милионна част от пътя към Божественото, за да се подложи на големи страдания. Казано е в Писанието: “Които Ме чакат, които Ме търсят, те ще Ме намерят”. Христос казва: “Ако думите Ми пребъдват във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас”.

Сега желая на всички Божиите думи да пребъдват във вас, да бъдете силни, мощни, да разбирате Истината, без да я доказвате отвън. Истината не се нуждае от никакви външни доказателства.

“Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!”

Общ Окултен Клас
26.01.1927 Сряда, София

1927_01_30 Дело свършено
неделна беседа

ДЕЛО СЪВЪРШЕНО

Беседа от Учителя, държана на 30 януари 1927 година, в гр. София.

„А търпението да има дело съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък.“ *)

Животът на съвременното човечество е преизобилен с празни думи, с думи, без съдържание и смисъл. Ето защо на съвременните хора трябва да се изяснява вътрешния смисъл на Живото Слово. Празните думи са костеливи орехи, които хората гледат само отвън. Често хората говорят за търпение, без да разбират вътрешния му смисъл, без да се спират върху въпросите: защо ни е търпението, как се е зародило то и т.н.? Преди всичко без търпение не може да се постигне никакво знание. Търпението е основа на знанието. Само гениалните хора, само светиите, ангелите и боговете могат да бъдат в пълния смисъл на думата търпеливи. Казва се за Бог, че е дълготърпелив. Мнозина запитват защо им е търпението? Не може ли без търпение да се живее? – И без търпение може, но нищо няма да се постигне. Много таланти на хората пропадат от липса на търпение. Колко художници, колко музиканти, колко добри проповедници, държавници, майки и бащи са пропаднали от отсъствието на търпение в своя характер! Колко добри пълководци са пропаднали в своите сражения все от нямане на търпение!

Ние употребяваме думата „пълководци“ в широк смисъл. Да се сражава човек в живота си, разбирам, но с кого? – Със силния, а не със слабия. Със слабия всеки може да се сражава, но това не е геройство. Тъй щото, ако си юнак, ако искаш да се бориш, да воюваш, воювай с някой силен, подобен на тебе, а не със слаб, хилав, като стара баба, който едва крета, едва се държи на краката си. И когато говорим за учени хора, ние подразбираме гениални хора. Казва се, че днес, между съвременните хора, имало много учени. Ако е така, всички трябва да се радваме, но ние не говорим за онези учени, които преподават в университетите и за това им се плаща. Истински учен е онзи, който работи идейно, без да очаква някакво възнаграждение. Този учен е роден от гениална майка и гениален баща, а зад тях седят редица поколения от гениални хора. Не се счита гениален човек и този, зад гърба на когото седят само четири поколения гениални хора. Много от съвременните хора мислят, че достатъчно е да се покаят, за да станат чисти, свети хора. Други пък мислят, че като завършат някакъв факултет и като напишат едно-две съчинения по някой въпрос, те могат да

минат вече за знаменити хора. Не, няма ли човек зад себе си десетки, стотици или хиляди прародители, които да са вървели в Божествения път, в пътя към красивото и великото, той не може да бъде нито учен, нито гениален, нито светия.

Сега ние говорим на научен език. Ако си послужим с езика на египтяните, ние ще дойдем до въпроса за странстване на душите и на духовете. Най-първо духът е бил силен, мощен, всезнаещ, но със слизането си той постепенно се е ограничавал, загубвал знанието си, докато най-после съвършено заспал. Значи, веднъж слязъл на земята, духът, изгубил своето съзнание за сила и мощ, започва отново да гради, да съгражда, но като си служи вече с малки величини, със слаби неща. Защо духът трябва да изгуби съзнанието си? – За да създаде света. Не изгуби ли съзнанието си, той не може да създаде света. Знаете ли, какво нещо е да изгуби човек съзнанието си? Какво ще бъде положението на богатия, който до вчера е разполагал с милиони, с власт над десетки слуги, с почести и уважение, и изведнъж изгуби съзнание за своето богатство и величие? Страшно е, наистина, положението на този човек, но питам: Може ли този човек да извърши нещо велико със съзнанието си, че е богат, че има власт и сила над хората? – Не може. Той само ще дрънка на звънците да дойде слугата Иван, или Стоян, да им дава заповеди за известна работа. Обаче, не извършат ли слугите работата, както господарят заповядал, той се сърди, вика, дразни. И каква полза от всичко това? Този човек трябва да слезе от висотата на своето положение, да се откаже от богатството си, от слугите си, и да започне сам да работи. Велик, силен човек е този, който сам работи, сам извършва всичките си работи. Има ли слуга, който да изпълнява заповедите му, той е слаб човек. Бог сам си слугува, Той не очаква на никого. Когато казваме, че Бог ще спаси света, ние подразбираме, че щом веднъж го е създал, Той сам ще го спаси.

Някои казват, че познават Бог, че познават себе си. В какво седи това познание? Преди всичко, за да познае човек себе си, той трябва да има търпение. Защо е необходимо търпението на човека? – Защото той ще срещне в живота си много противоречия, много мъчнотии, много трудни задачи, които ще трябва да разреши. Всичко това представлява ребуси, които човек ще разреши главно чрез търпението. Ти си учен човек, например, създаваш известна теория, но срещу тебе се опълчват ред учени хора. Какво ще правиш тогава? Как ще се справиш с това положение? Ние не засягаме сегашните ви разбирания, нито сегашната наука или сегашните изкуства, но питам: Какво ще представлява това в сравнение с философията, науката и изкуствата, които ще имате даже само след десетина години? За вас това ще бъде нещо подобно на играчки, с които сте се забавлявали като малки деца. Сегашната наука, философия, поезия,

музика са забавления за децата, обаче, те представляват основа на бъдещата наука, философия, поезия и музика. Те ще послужат като основа за бъдещето развитие на човека. Това не трябва да ни обезсърчава. Може ли малкото дете-пеленаче да се сравнява с онзи голям юнак, с онзи герой, който носи пълни чували на гърба си? – Не може да се сравнява. Това дете се носи на ръце от майка си, то е още съвършено безпомощно. И дълго време още майка му ще го носи на ръце докато един ден то стане голям герой. Дълго време майката е носила на ръце своето дете, докато най-после то е могло да се издигне до положението на някой велик музикант, поет или художник. На първо време детето се нуждае от помощта на своята майка и я търси. После то престава да се нуждае от нея, не я търси вече, докато постепенно я забравя. Всъщност, детето не е поставено във физическите ръце на своята майка, но в ръцете на разумна, любяща душа, която му помага и го крепи в живота.

Казвам: Ако нашето съзнание не се прониква от Висшето съзнание, ние не бихме могли да мислим. Мисълта е един вътрешен процес. Ако Бог не прониква в нашите сърца и умове, Той не би създал света. Под думата „свят“ ние разбираме слънцето, месецът и другите небесни светила. Ако тези светила не съществуваха, с какво бихме се занимавали? Следователно, слънцето, само по себе си, е създало света. Като се разсъждава така, явява се една загадка: кой, наистина, е създал света и на кого принадлежи той? За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример.

Когато Господ създал земята, явило се първото цвете, наречено лотос. Сега това цвете е водно, расте във водата, но тогава е растяло на сушата. Четирите елемента – въздух, вода, огън и земя работели върху лотоса, вследствие на което, когато лотосът цъфнал, явил се спор между четирите елемента, на кого принадлежи цветето. Те дошли до пълно разногласие помежду си и трябвало да отнесат въпроса за разрешение до невидимия свят, а оттам и до Господ. Земята казала: Господи, аз отгледах това цвете в стаите си, дадох му добър прием, като го снабдявах с хранителни материали, подкрепях корените му да се засили, да издържи на всички тежки външни условия. Водата казала: Аз пък го квасих, смекчавах наоколо пръстта му, измивах листата му от праха, улеснявах движението на соковете му и с това помагах на неговото правилно кръвообращение. Въздухът казал: Аз отгледах това цвете, като нежна майка; люлеех клончетата му и с това раздвижвах соковете да хранят и най-отдалечените му части. Аз бях учителят на това малко създание, учих го как да расте. Най-после дошъл огънят, т.е. топлината и светлината, и казали: Ние пък, в своите малки стаички, отоплявахме водата и земята, и по този начин давахме възможност на соковете да се разнасят правилно в растението по всички негови части. Само чрез нашата помощ това цвете можа да израсте,

да се развие и да цъфне. Питам: На кого, наистина, принадлежи това цвете? Тогава Господ отговорил на земята: „Понеже ти крепеше корените на това цвете, затова листата, цветовете и плодовете, които падат от него около корените му, са твои.“ На водата пък казал: „Понеже ти напояваше цветето, всичките капчици, които излизат от него, са твои.“ После се обърнал към въздуха и му казал: „Когато цветето цъфти, ти ще взимаш неговата миризма и ще я разнасяш из пространството. Това ще бъде твоята заплата.“ И най-после Господ се обърнал към светлината и топлината и им казал: „Когато цветето цъфне, вие ще го посочвате на хората. Само при светлината те могат да го видят, да видят неговия цвят и неговата форма.“ Що се отнася до въпроса, на кого принадлежи цветето, и кой го е създал, на това може да се отговори по следния начин: това цвете е напълно свободно, на никого не принадлежи. При това, Един е неговият създател. Както виждате, това е една загадка в живота.

И тъй, що е лотосът? – Лотосът представлява човешката душа, която цъфти на земята. Под думата „земя“ ние разбираме живата, разумна земя, която ражда, която разсъждава. Като говорим за водата, ние не разбираме обикновената вода, която е съставена от два атома водород и един атом кислород, но говорим за водата, като носителка на живота. Водата, която съвременните химици изучават, не прилича по нищо на водорода и кислорода, от които е получена. Питам: Защо водата, която е произлязла от водорода и кислорода, не прилича на тях? Защо тя не прилича по нищо на своята майка и на своя баща? Правилно ли е агнето да не прилича на овцата? – Не е правилно. Следователно, в това отношение водородът и кислородът не са родили водата, но те се явяват само като условия за проявяване на водата. Значи, във водата има един особен елемент, който химиците не познават. Този елемент е жизненият еликсир, носител на великия живот.

Старите алхимици са казвали, че водата, въздухът, огънят и земята са прости тела, но новите химици отричат това. Ние не спорим по този въпрос. И едните, и другите са прави в своите разсъждения. Според новите учени, водата е съставена от водород и кислород. Ние казваме, че водата се е образувала по закона на присаждането, както върху един глог може да се присади една хубава ябълка. Питам: Тази ябълка от глога ли е произлязла? Не, тя е присадена само върху него. Тъй щото, когато химиците говорят за елементите и за взаимодействието между тях, ние подразбираме закона на присаждането. Всички елементи са присадки към известни сили на целокупния живот. Скършите ли тези присадки, вие ще имате истинските елементи, или силите на великия живот, скрити в тях. Ако един ден ние успеем да разложим живота на неговите първоначални елементи, какво ще остане от самия него? – От него ще остане една възвишена, фина

материя, хиляди пъти по-рядка от най-рядката физическа материя, каквато науката познава. Тази материя няма да съдържа вече никакви елементи в себе си, на вид тя ще бъде еднородна, проста, но силите, които действат в нея, ще бъдат разнородни. В такава среда, именно, живеят всички напреднали същества.

Сега, за да разбира човек вътрешния смисъл на нещата, той трябва да се разглежда като съзнание. Четири състояния отличават човека, първото състояние е свръхсъзнанието; второто – подсъзнанието; третото – съзнанието и четвъртото – самосъзнанието. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват два полюса на душата, чрез които човек се проявява. Те представляват същината на човека. Той някога е живял в подсъзнанието и свръхсъзнанието, където се крият всички негови възможности. Оттук започва истинската наука. Под „наука" разбираме всичко онова, което Божественият Дух от безброй векове насам досега е създал. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват две велики течения, които отиват към центъра на земята. Подсъзнанието е образувало двете Божествени форми – силата и материята. Свръхсъзнанието е образувало силите на живота и на човешката мисъл като два важни центъра за човека. Съзнанието е център, в който се включва целокупния живот на земята. Самосъзнанието пък включва специално човешкия живот. То съставлява епоха, в която се е родило сегашното състояние на човека. В него, именно, е станало отклонението на човека от правия път. Това отклонение е било необходимо, за да се индивидуализира човек, обаче в това индивидуализиране той се е заблудил и помислил, че може да бъде самостоятелен и да живее съвършено сам. В резултат на това, той вижда, че неговото тяло съвършено се разрушава. Тъй щото, в живота на човека се забелязва една постоянна борба, която се съсредоточава между съзнанието и самосъзнанието от една страна, и подсъзнанието и свръхсъзнанието, от друга. Значи, низшият и висшият живот, т.е. животинският и Божественият живот в човека са в постоянна борба. Самосъзнанието е живот на низшите чувства у човека, на крайния егоизъм, на крайното себелюбие, при което човек не дава възможност никому да се прояви, освен той сам. Иска ли някой човек да направи добро, той му казва: Не прави това добро, нищо няма да излезе от него! Ако някой учен работи върху известно свое изобретение, той и на него казва: Не си губи времето, нищо няма да излезе от тази работа! Казвам: Когато някой човек иска да внесе една нова идея в света, непременно ще се яви някаква реакция против него. Защо? – Това се дължи на самосъзнанието, което има амбицията да бъде на първо място във всички случаи. Човекът на самосъзнанието казва: Защо да не съм аз, а да е този? Според закона на самосъзнанието всеки човек има мисия в света, малка или голяма, която ще извърши, но трябва да чака момента за своето проявление. Може би

този момент да не дойде скоро, но човек трябва с търпение да го дочака. Сегашният свят не е добре организиран и за да се организира, се изисква дълго време. Същото нещо става и с човешкия организъм. Ако вземем предвид еволюционния закон и разглеждаме пътя, по който човек е вървял, ще видим всички по-ниски форми, през които той е минал. Например, той е минал през фазата на рибите, на птиците и най-после е дошъл до фазата на млекопитаещите. Как се е проявявал геният в морето, когато човек е минавал през фазата на рибите? – Тук той се проявил в разни форми, някъде геният се изразил в създаване на особени фенерчета, да си светят с тях. Наистина, и днес ние срещаме в моретата светещи риби. В други риби геният се изразил в създаване особени мастилнички, с течност подобна на мастило, но те не я използвали за писане, а за отбрана срещу неприятелите, с тази течност те пръскали в очите им. В някои риби геният се изразил в създаване на особени електрически батерии, с които пак се защитавали от своите неприятели. Всички тези постижения са резултат на Божествения Дух в пътя на слизането или инволюцията. И когато Духът е дошъл до края на своето слизане, настъпил обратният процес – път на възлизането или възкачването. И тогава Бог е казал: „Сега ще създам разумния човек, който може правилно да мисли, чувства и действа, за да тръгне по обратния път, т.е. от самосъзнанието към свръхсъзнанието.“

Сега, в пътя на възлизането у всички хора се забелязва желание да бъдат богати, учени, гениални. Това е Божествен стремеж. Всеки човек иска да стане съвършен, стреми се към нещо съвършено. Този стремеж е правилен. Животът не се заключава само в ядене и пиене. Яденето и пиенето са само средства, но не и цел. Някой иска да нарисува една картина. Това желание е отлично, но въпросът е, как ще я нарисува: само външната ѝ страна, като художник, или ще я изрази словесно, като поет. Правилно е човек да нарисува тази картина в душата си, там да вложи всичко хубаво, ако иска да я нарисува красиво. Кой може да покаже картината на своята душа? Какво ще бъде вашето положение, ако някоя тъмна нощ срещнете една душа? Вие ще останете очаровани от тази красива гледка. Пред вас ще седи някаква човешка фигура, но от лицето и от цялото ѝ тяло ще излиза бяла, мека светлина, в която опитното око ще различава седемте цветни тона, седемте цветни гами. Съвременните учени познават само една цветна гама със седем различни цвята, а останалите шест не познават. Едва сега съвременните учени започват да правят опити и наблюдения върху преминаване на светлината от една гама в друга. Те правят тези опити и денем, а не само нощем. Когато човек прави тези опити, той се концентрира, съсредоточава вниманието и погледа си, вследствие на което пред него настава голям мрак. Ако не разбира законите, той ще помисли, че ослепява. Който разбира законите, ще разбере, че минава през една

гъста зона на земята. След 15 минути концентриране пред този човек ще се яви мека, бяла светлина. Вземе ли да се връща назад, той пак ще мине през същата гъста среда.

Казвам: Такова затъмнение или помрачаване често става и в съзнанието на човека. Който не разбира закона, ще се уплаши, а който го разбира, ще концентрира ума си, вниманието си, да запази будност на съзнанието си, докато премине тази тъмна зона. В това положение неверният ще се отрече от Бог, а разумният, търпеливият ще се свърже още по-здраво. Страхливият ще остане в тази тъмна зона, а безстрашният ще я премине и ще върви напред. Данте е преминал през тази зона, но неговата възлюбена – Беатриче му осветявала пътя със своето фенерче, като го развеждала при страдащите и му обяснявала причините за техните страдания.

И тъй, всеки човек сам създава своите окови, своето робство. Къде се крие причината за това? – Вътре в него. Има нещо, което се таи в човека и което е в сила да го зароби. Например, някой мисли, че е много добър човек. То е, защото той външно се изявява такъв, а не си дава отчет, какво става вътре в него. Вземете момата, която иска да се жени. Докато се ожени, тя е весела, засмяна, любезна със сватове, с кумове, с баща си, с майка си, но щом се ожени, едва изминали два-три месеца и тя захвърля булото и показва другата си страна. Всички се запитват: Какво стана с тази млада булка? Докато беше мома, нямаше подобна на нея, а сега, не знаем как да си обясним тази работа. Къде остана красивата мома? Този пример обяснява отчасти само процесите, които стават в самия човек. Само по този начин може да се разбере дълбоката философия на живота. Тази велика философия ни свързва със светове, които седят високо в нашето съзнание. Ще кажете къде са тези светове? – Те са над нас. В тези светове живеят същества разумни, велики, с култура много по-висока от нашата. Нашите мозъци представляват почва, земя за тях, върху която те орат и сеят. Щом разработят тази почва, те си отиват. Ти си философ, химик, богослов или друг някакъв учен и седиш някъде, размишляваш върху известен научен въпрос. Едно от тези разумни същества взема своето рало, слиза на земята при тебе и започва да преобръща пластовете на твоята земя. Ти веднага се стряскаш, преставаш да размишляваш и изгубваш всичко. Това същество не иска да знае, какъв си ти. Колкото ударът от ралото на това същество е по-силен или по-груб, толкова на по-ниско стъпало на развитие се намира то. И тези същества са от различна степен на развитие. Освен това, ралата на едни от тях са железни, на други – сребърни, а на трети – златни. И между тези същества има постоянна борба, защото не са от една и съща ложа. Едни от тях са от Бялата ложа, от посветените, а други са от черната ложа. Затова, именно, и в света има два метода на действие. Когато Бог създаде човека, Той му даде земята да я

управлява, но същевременно го държи отговорен за всички лоши последствия от неговото управление. Невидимият свят държи отговорен за всичко не само човека, но и двете ложи, които са в постоянна борба помежду си.

Казвате: Кой е този невидим свят? Реален ли е той? – Реален е, разбира се. Когато човек люби, видима, реална ли е неговата любов? Казват за някого: Устните на този човек се малко зачервили, което показва, че той има любов. Нима зачервяването на устните изразява любовта на човека? – Ама очите му светят. – Нима очите на човека, който люби, трябва да светят? Така ли се изразява любовта? На кой пияница не светят очите? Или на кой болен не светят очите, когато има температура? Когато разумният човек люби, в очите му се забелязва особена, мека светлина, а не блясък. При това, този човек обича всички хора, всички същества. Обикновеният човек, когато обича, той прави избор: той обича само онзи, от когото може да вземе нещо. Като отиде при някой богат човек, той го погледне, потупа го по рамото и му се поклони. Ако няма пари, и той изчезва, не седи при него.

Съвременните естественици говорят за кукувицата, че снасяла яйцата си в гнездата на някои малки птички. Питам: Как придоби кукувицата този навик да снася яйцата си в чужди гнезда? Всички говорят за тази черта на кукувицата, а при това, колко кукувици има днес между съвременните хора! След като снесе яйцата си в някое чуждо гнездо, кукувицата хвръква и повече не се грижи за тях. Другата птичка, в чието гнездо са снесени кукувичите яйца, лежи върху тях, както и върху своите и ги мъти. Като се излюпят малките кукувичета, всеки ден те започват да изхвърлят навън от гнездото по едно от другите малки птиченца. Майката се чуди, защо се намалява броят на малките й, но като не знае причината за това, казва си най-после: Такава е волята Божия! Тя отглежда грижливо малките кукувичета, докато един ден те хвръкнат от гнездото и отидат да живеят сами. Същото нещо става и в живота на хората. Когато един богат човек дойде у дома ви и започне да разглежда къщата, нивите ви и срещу тях ви дава пари с лихва, той не е ли снесъл вече във вашия полог своите кукувичи яйца? Не се минава дълго време, и този човек взема и къщата, и нивите ви. След всичко това той ще разправя: Аз направих благодеяние на една бедна вдовица. Този човек изхвърли всички яйца от полога на майката, като й остави да се грижи само за кукувичето яйце. И след това той ще отиде на църква, ще запали една голяма, дебела свещ и които го видят, ще кажат за него: Добър, благочестив е този човек. Той прави големи добрини, подарява много неща на бедните хора. Ние благодарим за такива подаръци и благодеяния. Светът не се нуждае от такива добрини. Това не е култура, това не е Божествен акт. Такива благодеяния са резултат

на човешкия егоизъм. Много добри, гениални хора са били мъчени и загинали от такива добрини. Аз съм наблюдавал какво правят птичките, с цветовете на дърветата и на цветята. Те хвъркат от клон на клон, откъсват си един, втори, трети цвят от дървото и си чистят клюна с него. После го хвърлят на земята. Цветовете падат един след друг, но птичките не искат да знаят за това. Колко пъти някой човек ще кацне върху току-що разцъфтелите хубави мисли и чувства на друг човек, ще ги откъсне, ще ги захвърли на земята, без да иска да знае! Някой човек се замислил за добър и чист живот, иска да служи на Бог, но среща го друг и му казва: Какво си се замислил? Защо се занимаваш с глупави работи? Я си вземи един билет, че иди на някой концерт или на някое представление! Казвам: Ако театърът или концертът могат да дадат на човека нещо по-хубаво за душата му от молитвата, нека отиде там. Но ако те не могат да дадат нужната храна за душата му, по-добре нека той се моли на Бог, нека работи за своето усъвършенстване. Ние не трябва да поставяме граница между тези неща. Трябва ли да се поставя преграда между живота на светския и на религиозния човек? Когато религиозният човек свърши работата, която му е определена за деня, той трябва да се помоли на Господ, да благодари за работата, която е свършил и да Го запита: Господи, мога ли сега да отида на театър или на концерт? Кое пречи на духовния човек да слуша музика? Че кой създаде музиката? И музиката има своето място и предназначение в живота. Тя е необходима като почивка в живота на човека. Същевременно тя съединява душите на хората. Днес с музиката си служат и във войните, с нея въодушевяват, настройват войниците за бой. Като надуят онези медни тръби, и войниците се настройват. Кръвта им закипи в жилите, те сграбчват пушките си и тръгват на бой. Не се минават няколко минути, и музиката заглъхва, не се чуват вече нейните звуци, но се чуват гърмежи от гранати и картечници. Музикантите изчезват, а след тях се разнасят бумтежите на оръдията. После се чуват охкания, плачове. Истинска музика е тази, която изразява с особена гама – гама на мир, примирение между всички неприятелски войски. Когато истинските музиканти засвирят, войниците забравят всичко наоколо си: те забравят, че трябва да воюват, забравят, че неприятелят ги преследва и спират всякакви военни действия. Щом засвири тази музика, и от двете страни боят престава. Войниците и от двата лагера изменят разбиранията си и казват: Да спрем сраженията! Да се помирим! По този начин, именно, войната ще се избегне.

Мнозина, като ме слушат, казват: Това са бабини деветини. Питам: Ами когато хората отиват на война и се убиват, и на отличилите се във войната дават кръст за храброст, това не са ли бабини деветини? Аз разбирам човек да страда, но за какво? – Да страда, за да спаси някого, а не да го убие. Така страда разумният човек. Когато излиза срещу неприятеля си с нож, той не

го убива, но само го простре на земята и си заминава. И после когато неприятелят му се съвземе, той му казва: Слушай, братко, има друг начин за воюване от този, който ти знаеш. Истинското юначество не седи в това да вадим очите си, да режем ръцете и краката си, да се раняваме в гърдите и да оставаме инвалиди за цял живот. Истинското воюване е чрез закона на Любовта. Едно време хората са воювали с Любовта, но сега воюват с разни оръжия. В съвременните семейства и жената, и мъжът воюват. Жената готви нещо за обяд, реже месото, приготвя го, но в това време мъжът ѝ каже нещо, скарат се и тя, без да мисли много, мушне го с ножа и го нарани. После викат лекар, но мъжът се срамува да каже на лекаря, че жена му го ранила, а казва, че паднал някак си и се ранил. Друг път мъжът мушне жената с нож. Нашата цел не е да осъждаме личните отношения на хората, но казваме, че по този начин светът не може да се поправи.

Съвременните хора се гордеят със своята култура, със своите велики и гениални хора, но казвам: Когато дойде някаква епидемия, например тифус, тогава и гениалният човек, както и обикновеният изгубва съзнание, започва да бълнува. Този човек преди заболяването си е разсъждавал като философ, учудвал е всички със своите заключения и изводи, а сега се намира в положението на сомнамбул, който разправя, че виждал дядо си, баба си, които преди години са заминали за онзи свят. Всички наоколо му го гледат, чудят се, намират, че не е с всичкия си ум. Питам: Къде остана гениалността на този човек? Всички виждат, че е станала нещо с него, но какво е станало, не знаят и затова казват: Полудял е нещо. Той казва на жена си: Знаеш ли, че аз видях дядо си? Жена му казва: Горкият, полудял е малко, не е с всичкия си ум. Не се минават и 4 – 5 месеца, гледате – този човек оздравял, разсъждава добре, правилно, както и по-рано. Като оздравее, хората пак се чудят, как е оздравял. Когато някой човек заболее и после се излекува, хората се чудят на това, а когато подкупят някого, за да обере милионите на някой богаташ, на това не се чудят. За да оправдаят тази постъпка, те я наричат „комисионна търговска сделка“. Тази крайна алчност, която днес е обхванала целия свят, препятства и на наука, и на религия, и на изкуства, и на духовен живот, както и на свободната мисъл в човека.

Казвам: Всички будни, съзнателни души, които любят Бог и разбират, че животът има велико предназначение, те ще оправят света, те ще го организират. Само добрите, съзнателните хора могат да градят. Лошите хора само разрушават. Ние можем да очакваме спасението, организирането и възпитанието на хората да стане само от съзнателните, от добрите хора, които работят от векове насам. Човек не е дошъл на земята като кукувиче яйце, той има далечен произход. Човек е идвал много пъти на земята и си е заминавал, но сега вече цялото човечество се

намира пред един възел, където старата култура залязва, а новата изгрява. Сега изгрява новото слънце. Значи, в света съществуват две слънца: едното слънце е физическото, което всички виждаме сутрин да изгрява, а вечер да залязва; другото слънце е духовното, което виждат само адептите и светиите. Те се обръщат към него с думите: „О, слънце на нашия живот!“ Това слънце, именно, е същинското, което всички хора не виждат, понеже нямат съответен орган, с който могат да го виждат. Значи, истинското слънце не е видимо. Защо умираме ние? – Понеже постоянно гледаме на физическото слънце. Топлината и светлината на физическото слънце, както и всички явления, които стават в него, произвеждат в хората известна дисхармония, вследствие на което в тях се създава ненормален апетит. Това е, защото хората не могат да възприемат и използват правилно слънчевата енергия.

Съвременните учени и до днес още не са определили каква храна трябва да употребяват хората. Религиозните хора казват: Човек трябва да яде само хляб. – И това още не е идея. Ако брашното, което се употребява е мляно преди една или повече години и се е вгорчило, тогава хлябът не може да бъде истинска храна на човека. И след това ще дойде някой майстор да ни препоръчва различни методи за приготвяне на хляба. По какъвто начин и да го приготвяме, този хляб е от вгорчено брашно. Този хляб е отровен вече – нищо повече. Следователно, старото брашно трябва да се бракува. Хляб трябва да се прави от ново, от прясно жито и да го ядете с благодарност и любов. Приемете ли го по този начин, то ще внесе във вас и поезия, и музика. Под думите „поезия, музика и наука“ се разбира възвишеното и благородното в човека. Истински ученият е едновременно и поет, и музикант. Когато един учен употребява цели 20 години за изучаване живота на един микроб, той е истински поет и музикант. Тези наблюдения върху микроба представляват за него цяла музика: накъде се завъртял микробът, какви движения направил и т.н. И с какво търпение описва той всичко това! Питам: Какво се крие в движенията на този микроб? Това не интересува обикновения човек, но ученият изследва, изучава и най-дребните прояви на този микроб. Ще кажете: Възможно ли е да има някаква музика в движенията на един микроб? За онзи, който разбира това, има музика. За онзи, който не разбира, никаква музика не може да съществува в движенията на един микроб. Истинският музикант схваща и най-тънките духовни преливания между седемте тона на гамата, но обикновеният музикант не ги долавя.

Какво представляват съвременната музика и съвременните музиканти? Съвременната музика е механическа. Музикантите пък още не са дошли до положението да схващат онези тънки вибрации, онези духовни преливания на тоновете. Засега те схващат само обикновените вибрации

на тоновете. С това ние не правим никакъв упрек на съвременната музика, но изнасяме положението, до което тя е достигнала. Аз наричам духовен човек онзи, чието пеене може да се чуе на километри разстояние, а дори и в Америка. Неговият глас е мек, приятен, но същевременно толкова силен, че никакво разстояние не е в сила да го заглуши, той се разнася далеч в пространството. Сега казват за някой човек, че пее с душа, но гласът му се чува на разстояние едва стотина метра. Велик певец е онзи, който може да преобрази човека. Ако някой търговец чуе един велик певец и разбере неговото пеене, в него моментално трябва да стане голям преврат. Щом се върне в дома си, той веднага трябва да вземе тефтерите си, да заличи в тях всички лъжи, всички неправди и да каже: По този начин не може да се живее. От днес аз обръщам нова страница на своя живот и започвам да живея по правилата на новата музика. Ако пък този търговец види една картина на някой велик художник, която изобразява Любов, мир, благост, той трябва да се преобрази веднага и като отиде у дома си, да каже: От днес турям нов ред и порядък в живота си.

Мнозина съжаляват бедните и тръгват да им събират помощи. Казвам: Има един род сиромашия, която е желателна за всички. При този вид сиромашия човек изработва своето търпение. Този сиромах изпада до дъното на живота, където изгубва съзнанието си и престава да мисли за някакво външно богатство. Той започва да търси богатството вътре в себе си. В този смисъл, всички велики, всички гениални хора са били все сиромаси. Къде се роди Христос, например? В златна люлка и в царски палат ли се роди Христос? Гениалният човек не се нуждае нито от златна люлка, нито от царски палат. Златната люлка, царският палат, това е неговият мощен дух, неговото будно съзнание.

„Търпението да бъде дело съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък." Търпение се изисква сега от всички съвременни хора. Като душа, човек има велико предназначение на земята. Някой казва: Всичко може да се постигне чрез молитвата. Нима животът се заключава само в молитвата? Друг пък казва: Всичко се постига чрез мисълта. – Нима животът се заключава само в мисълта? Трети казва: Всичко се постига чрез науката. – Нима животът се заключава в бактериологията – в изучаване на микробите, или в психологията – в изучаване душевните състояния на човека, или пък в друг някой отрасъл на науката, или най-после в изучаване на тоновете? Не, има една вътрешна целокупност между всички прояви на живота. Три думи само са в състояние да изразят тази целокупност. Тези думи са: Любов, Мъдрост и Истина. Любовта носи Божествения живот, израз на вечна хармония. Мъдростта носи Божествената светлина и Божественото знание, които създават красота, ред и порядък в живота. Истината дава насока в живота. Всяка звезда, всяко

слънце се дължи на Истината. Истината говори със слънцата. Мъдростта – с планетите, а Любовта е толкова снизходителна, че е слязла на земята да говори и с хората, и с най-нискостоящите същества. Понеже Истината говори със слънцата, далечна и висока е нейната цел. Да се разговаряш с разумното слънце; да седиш с хиляди години в небесата; да правиш добро, без да знаят името ти; да бъдеш велик поет, без да знаят името ти; други да се кичат с твоето име, а ти само да се радваш, това значи да бъдеш гениален човек. Това значи да живееш с душите и между тях, без да подозират те подобно нещо. Следователно, между всички души има вътрешна връзка.

Ще ви приведа един мистичен разказ за дъщерята на един от египетските фараони, който се наричал Тод-Сабат, а дъщеря му – Сабуен. Бащата много обичал дъщеря си. Тя имала две лица: пред баща си тя се явявала с красиво лице; когато се явявала между хората, ставала толкова грозна, че всички били принудени да правят гримаси. Вследствие на това, у нея се развила такава жестокост, че тя издала заповед да се извадят очите на този, който се осмели да направи пред нея някаква гримаса. Когато излизала на разходка, всички ѝ се кланяли до земята, от страх да не би, като я погледнат, да направят някаква гримаса. Тя не знаела, какво нещо е любов, какво нещо е милост. Обаче, в една от своите разходки, някъде далече из Тибетските планини, тя срещнала един млад, красив овчар, с такова изразително лице, че се влюбила в него, за пръв път в живота си, и забравила своята грозота. Тя нищо не искала от него, освен да съзерцава неговата красота.

Питам: Защо грешат съвременните хора? – Защото те искат със своята грозота да бъдат велики хора. С грозотата си човек не може да бъде нито велик, нито гениален. Когато човек се влюби в Бог, само тогава той ще придобие Божественото в себе си, само тогава ще стане велик и гениален. Кога стана Толстой велик? Като четете живота на Толстой, виждате, че той се молеше на Бог за пробуждане на висшето съзнание у него. Той беше дошъл до самоубийство, но щом се влюби в Бог, каза: „Досега аз бях само един разбойник, и животът нямаше смисъл за мене, но сега вече придоби смисъл и разбирам, за какво трябва да живея. Два разбойника има в света: единият е този, когото разпнаха на кръст заедно с Христос. Той се молеше на Христос да помене и него в Царството Божие. Другият разбойник съм аз, но още не съм разпнат. Какво трябва да правя сега?“ След това в ума на Толстой се роди свещената идея да посвети живота си на Бог. От този момент в живота на Толстой стана голям преврат. Ако руският народ и руското духовенство бяха приели възвишените идеи на Толстой, те щяха да бъдат сега в съвсем друго положение от днешното. Аз не говоря за външния живот на Толстой, но за вътрешния; аз не говоря и за неговата

първа литературна деятелност, към която се отнася романът „Война и Мир“, но имам предвид една от неговите последни работи – романа „Възкресение“, в който Толстой се опита да примири личния си живот с Бог. Той намери разрешение на този въпрос, но нямаше условия да го прояви и затова трябваше да замине за онзи свят, а Русия да преживее един голям катаклизъм. В сътресенията, които и до сега още преживява руският народ, се изрази събралата се от хиляди години негова карма. Дворянството, духовенството, както и целият руски народ трябва да се пречисти и да се пробуди в него Божественото съзнание, след което Толстой отново ще дойде между руския народ, за да завърши започнатата си работа. Божието дело никога не пропада! – Такъв е законът. Всяко възвишено и благородно дело, което е започнато веднъж, ще се завърши, но затова се изисква вяра. Човек не може да свърши всичката си работа само в един живот. Колкото свърши в един живот, той трябва да е доволен и да бъде готов, като дойде ангелът на смъртта да си замине, а не да бяга, както е направила една негърка – християнка в Америка.

Една стара негърка, християнка, като изпаднала в тежки условия на живота, пожелала да си замине. Всяка вечер се молела на Бог, да изпрати някой ангел да й вземе душата. Тя виждала, че няма кой да я обича, нямала никъде никого близък, и животът й се обезсмислил. Един студент, който живеел близо до дома й, чул един ден молитвата й, и понеже бил весел, духовит момък, решил да й устрои една шега. Той съобщил това на един свой другар, и решават двамата заедно да устроят шегата. Единият от тях се преобразил на архангел Михаил, с нож в ръка, а другият го придружава. Отишли до колибата й и почукали: „Кой там?“ – Архангел Михаил. Бог чу молбата ти и ме праща да взема душата ти. – Кажи му, че бабата я няма тук.

Казвам: Докато архангел Михаил не е дошъл, всеки е герой, готов да се пожертва, но щом дойде архангел Михаил, този герой казва: Кажете му, че когото търси, няма го тук. Аз съм срещал много религиозни хора, на които, като се каже, че Христос идва на земята, те казват: Това не може да бъде, не е дошло още времето за идването на Христос. Защо не е дошло още това време? – Защото, ако Христос дойде още днес на земята, Той ще попречи на интересите и на духовенството, и на търговците, и на управляващите, и на музикантите. Дойде ли Христос, опявания няма да има, защото мъртвите ще възкръснат; търговски вземания-давания няма да има; политически партии няма да има – всички хора ще бъдат истински братя и сестри помежду си; кабарета няма да има, а с това заедно и техните музиканти ще престанат да свирят. Сега, погледнете в някой локал, на масите чаши, пълни с вино, а пред тях седят хора, пият и се разговарят: Хубаво нещо е класическата музика! – Какво свирят тези

музиканти? Деветата симфония на Бетховен. Казвам: Ако музикантите биха разбрали гениалната идея, която Бетховен е вложил в своите симфонии, те сами биха се обновили, преобразили, та като свирят, щяха да произведат съвсем друг ефект върху слушателите си. При такова изпълнение, всичката публика би напуснала кабаретата и би замислила за нов, чист живот. А сега, и кабаретната публика продължава своя живот, и музикантите се връщат измъчени и изтощени. Това не е музика. Истинският музикант или актьор, като слезе от сцената, трябва да е въодушевен, повдигнат духом. Така трябва да се чувстват в работата си и учителите, и художниците, и поетите, и майките, и бащите; в живота на всеки един ще има растене, подем нагоре. Това е резултатът на Божественото в човека, на Любовта, която идва в света.

Търпение трябва на света! При сегашните страдания, хората от целия свят трябва да си подадат взаимно ръка, да отправят едни към други обща мисъл за организиране. Възвишените същества от невидимия свят, които са завършили своята еволюция, търсят сътрудници в новата култура – хора с чисти сърца и светли умове. Мислите ли вие, че сам Господ и ангелите ще слязат на земята да уреждат човешките работи? Сами те няма да слязат, но ще се изявят чрез готовите за работа хора, които живеят на земята. Ще кажете: Какво ще стане с нашите стари мисли и възгледи? Ще ги изпратите нагоре, към светлите същества от невидимия свят, където ще ги реорганизират и ще ви ги изпратят преобразени, обновени. Затова се изисква смелост, а не малодушие. В това се крие вътрешната философия, вътрешното разбиране на живота. Ние говорим за душите на хората, а не за техните сърца и умове, в които има странични, външни влияния и елементи. Душата и духът представляват истинското жилище на човека. Казва се, че човек трябва да има благородна и възвишена душа, мощен дух, за да придобие качествата на търпението.

Някоя сестра лежи болна, а друга хлопа на вратата и казва: Отвори ми! – Не мога да ти отворя, защото не съм разположена. Първата чака вънка, но няма търпение и си отива докачена. Тя си казва: Аз искам да я посетя, да й направя добро, а в отговор на това тя не ме приема. – По-голямо добро ще й направиш, като не я безпокоиш. Ако ти си онзи истински човек, който иска безкористно да направи едно добро, трябва като дойдеш до вратата на болния само да се помолиш, и тя сама по себе си да се отвори. Има ли нужда тогава да хлопаш? Ти ще седиш отвън тихо и спокойно, без да смущаваш брата или сестра си, и вратата ще се отвори. При това, като отивате при болен, няма да му разправяте, че банка Гирдап или друга някоя банка пропаднала, та да не се стресне за своите пари, да мисли, че и те са пропаднали. Отивате ли при болен, ще му кажете: Не се смущавай, нищо опасно няма в твоето положение. И аз бих желал да съм на твое

място. А сегашните хора живеят повече с отрицателни мисли и чувства и казват: Няма добри, няма честни хора в света! Не, и добри, и честни хора има в света, но в умовете и сърцата на хората се наслоили утайки от миналото, вследствие на което те изгубват доброто разположение на духа си. Човек трябва да се освободи от тези утайки. Има моменти в живота на човека, когато той се мисли гениален, когато е готов на всички подвизи, на всички жертви. Не се минава много време, и той отстъпва. Човек трябва да постоянства, да се бори със своите слабости, докато надделее.

Един човек, голям пияница, пил цели 20 години наред и продавал всичко, каквото имал, докато изпаднал в положението на последен сиромах. Какви ли не опити правил през това време, той сам за да се откаже от пиянството но не могъл. Къде не ходил през това време: при владици, при свещеници, да му четат; при баби, да му баят, нищо не помагало – той не могъл да се откаже от пиянството. Минавал един ден той покрай една кръчма, влязъл вътре и си поръчал половин кило вино. Взел една голяма чаша, налял виното в нея и казал: Досега ти беше господар, аз – слуга; отсега нататък ти ще бъдеш слуга, а аз господар! След това си налял една чаша студена вода, дигнал я до устата си и я изпил. Желанието му за вино треперело отвътре, искало му се да пие вино, но пил студената вода. После поднесъл чашата с виното до устата си, но не пил и пак я сложил на масата. Кръчмарят наблюдавал отдалече, какво прави този човек. Той повторил 20 – 30 пъти същото: вдигал чашата до устата, и пак я оставял на масата, без да пие. Най-после дал виното на един беден човек, платил на кръчмаря и излязъл. Така продължавал той няколко дни наред, все същия опит правил, докато най-после си казал: Аз съм човек и мога да бъда господар на себе си. Няма вече да пия!

Някой казва: Аз имам известни слабости, наследени от родителите ми. Човек може да надделее на всички наследени черти. От него зависи да бъде добър, учен, музикант, гениален човек и т.н. Бог е вложил в човека всички възможности за преодоляване на мъчнотиите в живота. Но ние трябва да живеем съобразно великия Божи Закон, съобразно великия Божи план, който работи в нас. И тогава, като срещнем някой човек да знаем, че и у него работи Бог, както и у нас. За всички хора Той е предвидил такива велики блага, каквито нашите умове не са в състояние да схванат. Великото, което идва в света, безразлично откъде, дали от Америка, от Франция или от Англия, е предвидено и приготвено от Бог. Всички велики музиканти, поети, художници, учени, работят за спасението на човечеството. Чрез тях невидимият свят ще повдигне хората.

Казвам: Задачата на човечеството не седи в търсене на своето спасение. Ако е въпрос за спасение, ние и без това сме спасени; ако е въпрос за култура,

ние и без това сме културни; ако е въпрос за знания, ние имаме знания. Направете следния опит: поставете един човек в четвърта степен магнетичен сън, и той веднага ще се прояви като гениален, като учен човек. Той ще може да предсказва на хората, кой кога ще заболее, от каква болест, именно, и кога ще оздравее; освен това той ще може да предсказва, на кого къщата ще изгори, на кого жената или децата ще умрат през дадената година и т.н. Събуди ли се от магнетичния сън, той става така обикновен, както е бил преди заспиването: той вече не знае нищо особено и не помни, какво е говорил. Същото е ставало и с пророците от миналите епохи. Бог ги е поставял в такъв магнетичен сън, и те са пророкували, както за тогавашните времена, така и за това, което става в сегашните времена и което ще стане в последните години от 27 – 32. Тези последни години ще бъдат години на земетресения, на наводнения, на големи циклони, на войни и несъгласия между хората. Съвременните хора ще бъдат свидетели на тези времена, за които са говорили пророците преди няколко хиляди години. И днес се срещат такива пророци и в Китай, и в Япония, и в Америка, и в Англия, и във Франция, навсякъде, и управляващите се вслушват вече в техните предсказания. Тези пророци казват: Ако съвременните народи не се откажат от своята алчност, ако не разрешат правилно мъчнотиите и противоречията на своя живот и не изпълняват волята Божия, те ще минат през големи изпитания и страдания. Кармата на всички народи е назряла вече. Сега е време за ликвидация, за разплащане. Казано е в Писанието: „Ще въздам на всички според деянията им.“ Значи, всичко непотребно, всичко нечисто, събрано от хиляди векове насам, ще се запали да изгори, вследствие на което всички народи ще минат през голям огън. Аз не казвам това, за да ви плаша, но да ви обърна внимание върху великите Божии закони, които управляват света.

И тъй, от нас зависи изправянето на света. Добрите хора ще спасят света. От всички краища на земята добрите хора трябва да си подадат ръка, да се обединят в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина и да внесат между хората новата култура, с всички нейни блага и придобивки. Велико е бъдещето на земята. И затова старите да казват: Ние ще се подмладим! Младите да казват: Ние ще вършим волята Божия. Слабите във вярата да казват: Нашата вяра ще се засили! Онези, на които сърцата са празни да казват: Нашите сърца ще се напълнят с живот! Бог се проявява в света. Няма да мине много време и вие ще Го опитате. Кога ще бъде това, аз не определям, никакъв срок не давам. Не казвам, че това ще стане след 10, след 100, или след 1000 години, но ви говоря за неща, които вие сами ще проверите. Вие сте съвременници на това, което става и което ще стане. Ако вървите в Божия път, ще се радвате; не вървите ли в този път, главата ви ще побелее. Ние не говорим за религия на формите, но говорим за религия на съвършен мир и порядък, за религия, която внася любов

между хората, а не раздори и недоразумения. Човек, който има такава религия в себе си, от камъка вода ще изкара, и камъкът в хляб ще превърне. Седне ли той върху някой камък и се усеща гладен, няма да се чуди откъде да вземе хляб, но ще хлопне с пръчицата си на камъка, той веднага ще се отвори и оттам, през една врата, ще донесат пред него най-хубавото ядене и пресен бял хляб. Той ще се нахрани добре, ще хлопне с пръчицата си, и вратата отново ще се затвори. Питам: От какво ще се плаши онзи, който владее това изкуство? След това този човек иска да си посвири малко. Той пак ще тропне с пръчицата си, и друга врата ще се отвори пред него: той ще влезе в едно отделение с различни инструменти и ще си избере който инструмент иска. Ще си посвири, ще си попее и по същия начин ще върне инструмента. Ще кажете: Наистина, възможно ли е всичко това? – Възможно е. Това са най-хубавите неща, които се пазят в тайна. Най-хубавите неща, които човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух са създали, се пазят в тайна; те не се пишат на книги, които се разрушават. Най-хубавите неща, които човечеството е създало от своето начало досега, се пазят в тайна. Когато дойде шестата раса на земята, всички тези велики неща ще се изнесат, и тогава хората ще кажат: Миналите страдания не могат да се сравнят с настоящите блага. Казвате: Ще помним ли това? – Всичко ще си припомните. У вас ще се пробуди друго съзнание, което ще обхваща и самосъзнанието, и подсъзнанието, и свръхсъзнанието. Всички тези съзнания ще се обединят в едно, и тогава вие ще видите Божественото начало и човешкия край, както и човешкото начало и Божествения край. Тези две начала ще се съединят в едно.

Казвам: Докато дойде това време, за всички ви е необходимо търпение. Само чрез търпение ще дочакате времето, когато всички души, които са готови да служат на Бог, направят връзка с него и започнат война за победа на злото и възстановяване на доброто. Само по този начин Божията Любов, Мъдрост и Истина ще царуват в този свят.

Беседа от Учителя, държана на 30 януари 1927 година, в гр. София.

1927_01_30 Неизвестни величини
лекция пред специалния клас

НЕИЗВЕСТНИ ВЕЛИЧИНИ

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

Размишление.

Като четете Евангелието, вие се натъквате на някои неразбрани неща. За да ги разберете, трябва да работите с неизвестни числа. Защо? Защото много работи от Словото на Христа са пропуснати. За да ги намерите, вие трябва да познавате математическите закони и правила и с тях да откривате неизвестните. Както палеонтолозите по отделни кости на животни, съществували в предисторически времена, могат да възстановят цялото животно, така и вие, от известното, което ви е дадено от Словото на Христа, можете да дойдете до неизвестното. Когато изучава мистичната страна на духовния свят, човек работи с неизвестни числа. Като четете Евангелието, вие се спирате върху живота на Христа, като главен обект. Защо? Защото животът на Христа представя сбор от живота на всички напреднали души, съществували преди него. Като е дошъл на земята, човек изучава сегашния си живот, но същевременно той трябва да прониква и в своите минали животи. Човек трябва да знае, през какви форми е минавал. Когато изучава клетката, растенията, животните и минералите, естественикът трябва да ги разглежда като пътища, през които той сам е минал.

Следователно, иска ли да познае себе си, да изучи своите прояви, човек трябва да изучава живота под и над себе си. Бъдещата наука ще спре вниманието ви върху целокупния живот, отдето ще събере сведения за живота на човешката душа. По този начин човек ще проследи и пътя на своята душа. Когато изучава себе си, добре е човек да изучава теорията за наследствеността. Като изучава тази теория, той ще дойде до изучаване на клетките и ще види, че има клетки, които са се отклонили от първичния живот, и такива, които още не са се отклонили. Последните са в сила да възстановят първоначалното състояние на всеки орган в човешкото тяло. Ако всички клетки в човешкото тяло се върнат към своя първичен живот, човек ще бъде напълно здрав, физически и психически.

Сегашният човек е изгубил нещо от онова, което първоначално е било вложено в него. Той трябва да работи усилено върху себе си, да възстанови първоначалното си положение. Отклонението на човека от правия път на живота съответствува на отклонението на земната ос. Земната ос се е

отклонила на 23° от нормалното си положение. Когато дойде в първоначалното си положение, и човек ще изправи своя живот. Съвременните учени намират, че в пътя на движението си, земята претърпява 19 колебания, т.е. 19 люлеения. На какво се дължат тези колебания? Според едни учени, това се дължи на опасния път, през който земята минава. Според други учени, причината за това явление е луната. Нито едното е вярно, нито другото. Според някои окултисти, колебанията, които земята претърпява, се дължат на една тъмна планета, която се намира между земята и слънцето. Тази планета е невидима. След грехопадането, човечеството, чрез мисълта си, е влязло в района на тази тъмна планета. Благодарение на влиянието на тази планета върху мозъка на хората, става разбъркване на умовете им. Днес човек с човек не могат да се разберат в мисълта си. Като не познават тъмната планета, хората казват, че луната е причина за приливите и отливите в моретата. Такива приливи и отливи стават и в мозъка на човека. Когато стане прилив на кръвта в мозъка, човек трябва да знае, как да си помогне. Не може ли да си помогне, той е изложен на опасност.

Сега, като се говори за възпитание и самовъзпитание, човек трябва да се справи с влиянието на луната в себе си, т.е. с влиянието на своите религиозни вярвания. Всички хора, които приличат на луната, са крайни догматици, обичат външната страна на нещата. Те са големи материалисти. Те могат с часове да говорят за спасението, а същевременно те оставят гладен. Хора, които се намират под влиянието на слънцето, са щедри, жизнерадостни. Изобщо, всички планети указват известно влияние върху човека, според теченията и силите, които излизат от тях. Например, хора, които се намират под влиянието на Марса, са юначни. В тях е силно развит центърът на самозапазването, който се намира зад ушите. За да запазят живота си, те са готови да извършат ред престъпления. Тия пък, които се намират под влиянието на луната, са готови, за едно свое удоволствие, да продадат мило и драго. За да си въздейства, човек трябва да се познава, да може да се предпазва от лошото влияние на различните планети.

Ученикът трябва да учи, да придобива знания, но това не се постига механически. Човек може да има ред способности в себе си, но той сам трябва да съчетае всички външни условия в едно, за да развива способностите си. В това отношение човек е подобен на художник, който има четка, платно, бои, но той сам трябва да съчетае боите, да опъне платното и да започне да рисува. Знанието не иде по механически начин. За да придобива знания, да развива своите добродетели, човек трябва да се свързва с енергиите на слънцето. Когато слънцето действува върху даден човек, умът и сърдцето му се разширяват, и той влиза в истинския живот.

Под думата “истински живот” разбираме идеен живот. Като вниквате в живота на учените, на хората на изкуството и на музиката, виждате, че те се намират под влиянието на слънцето. Те са идейни хора. Като казвам, че човек трябва да се свързва с енергиите на слънцето, нямам пред вид само физическото слънце, което изгрява и залязва на хоризонта. Аз имам пред вид главно Божественото слънце, което изгрява в душата на човека и никога не залязва.
Като ученици, вие трябва да изучавате методите, с които живата природа работи, и да ги прилагате в живота си. Ще кажете, че природата работи бавно, с хиляди и милиони години. Природата работи бавно, но последователно. Като изучавате формите, през които е минал човек, виждате, че за създаване на сегашния човек, природата е употребила около 18 милиона години. Като проследите развитието на човека в утробата на майката, от ембрио до сегашната си форма, виждате, че в един кратък период, от девет месеца, той минава през всички форми на живота. Значи, достатъчно е човек да работи системно и последователно, за да може да съкрати работата на хилядите години в един кратък срок. Всичко зависи от интенсивността на човешката мисъл. Природата, обаче, работи бавно, но сигурно. Ще дойде ден, когато оста на земята ще се изправи. Щом оста на земята се изправи, и човек ще се изправи. Климатът на земята ще бъде приятен и здравословен. Формата на човешката глава ще се преустрои. Ръцете и краката му ще приемат по-красива форма. Като резултат на всичко това, в човека ще залегне идеята за братство. Всички хора ще живеят като братя и сестри, в пълен мир и съгласие помежду си.

Като живее, човек минава през ред пертурбации, които се предизвикват от причини вън и вътре в него. Както над земята има една тъмна планета, така и в живота си всеки човек среща един черен гений. Натъкне ли се на него, човек минава през ред пертурбации. Пертурбациите се предизвикват от тъмните мисли, които идат от този черен гений. Неговите мисли са в състояние да отклонят човека от правия път. След големи страдания той пак ще се върне в пътя си. На помощ ще му дойдат добрите сили в природата. Няма човек в света, който да не е минал и да не минава през тъмните сили на природата. Те са механически. Колкото да са силни, човек може да се справи с тях. Както параходът се люшка от вълните на една и на друга страна, без да се обърне, така и човек ще бъде изложен на действието на сили, които ще го разтърсват, но в края на краищата той няма да потъне. Защо? Защото законите, по които е създаден, не позволяват да потъне. И параходът е създаден по известни закони, според които, и най-големите бури не могат да го обърнат във водата. Човешката душа крие в себе си велики възможности, вследствие на което, през каквито изпитания да мине, в края на краищата пак ще се върне в първоначалното си положение.

Като не разбират великите закони на живота, хората се намират под един вътрешен страх, не знаят, какво ги очаква в бъдеще. Те искат да се проявят. Щом е дошъл на земята, човек има и условия, и среда да се прояви, но трябва да направи малки усилия, да преодолее противодействията, които среща на пътя си. Ще излезе някой учен със своята нова теория за създаването на света, но веднага теорията му ще се подложи на строга критика. Ако е малодушен, той ще се обезсърдчи. Втори път няма да смее да изнася теориите си пред света. Истинският учен не се обезсърдчава. Той или мълчи по това, което знае положително, или смело изнася своите теории. Всяка теория съдържа известна истина в себе си. Теориите представят добра гимнастика за човешкия ум. Като мисли върху известни въпроси, човек се упражнява. Ако днес не е дошъл до абсолютната истина на нещата, това още не значи, че не трябва да се упражнява. Ще дойде ден, когато ще се домогне до абсолютната истина. Ден след ден детето учи буквите, докато един ден започне вече свободно да чете и да пише. Значи, ще дойде ден, когато ученият ще се домогне до въпроса за създаването на света и за произхода на човека. Едни от сегашните теории подържат, че човек е произлязъл от клетка. Клетката се е размножавала чрез деление, и по този начин е дошла до образуване на различни форми на живота. Последната и най-съвършена форма в живота на земята е човекът.

Учените се отличават с голямо постоянство. Те продължават да изследват въпроса за наследствеността, търсят причините, защо в един дом се раждат само момчета, а в друг – само момичета. Забелязано е, че някъде момичетата и момчетата се редуват правилно: ако първото дете е момче, второто е момиче, третото – момче, четвъртото – момиче и т.н. Другаде се раждат първо две момичета, после – две момчета. В някои семейства се раждат три момичета и едно момче. Има случаи, когато на седем братя се ражда само една сестра. Яков пък имаше 12 сина, а само една дъщеря. Това показва, че в еврейския народ преобладава грубият елемент. Изобщо, грубият, мъжки елемент не може да бъде носител на Христовите идеи, на Божията Любов. Колкото е неправилно в един дом да има 12 сина и една дъщеря, толкова е неправилно да има 12 дъщери и един син. Правилно е в един дом синовете и дъщерите да се редуват: един син и една дъщеря. Според този закон, Яков трябваше да има 12 сина и 12 дъщери. В едно предание се казва, че Адам имал 40 сина и 40 дъщери. Той започна с числото 4 – най-строгото число. Това число е сатурново. Който влезе със здрава кожа в ръцете на Сатурна, строгият Бог, той непременно ще излезе с одрана кожа. Безпощаден е Сатурн.
Сега, като изучавате закона за наследствеността, за раждането на децата, ще изучавате и вашите мисли. Например, има мисли от мъжки и от женски характер. Вие трябва да различавате мислите си. Ако в ума ви се

роди една положителна мисъл, ще знаете, че тя е от мъжки произход. Тя носи в себе си светлина. Тази мисъл събужда в човека нещо възвишено и благородно. Ония мисли пък, които са проводници на отрицателни сили в природата, носят в себе си любов и топлина. Те са от женски произход. Всяка мисъл, която внася в човека любов, е дева. Когато мислите на човека се редуват правилно, една положителна и една отрицателна, и умът му се развива правилно. Каквато работа започне, той я свършва добре. Не се ли редуват правилно, няма ли известна последователност между тях, човек е изложен на голяма дисхармония в себе си, вследствие на което се блъска от един предмет на друг, от едно решение на друго.

Срещате, например, един студент, който следва математика. Той учи една-две години математика, но после намира, че по-добре ще бъде да учи философия. Започне философия, но скоро и нея напуща. Запише се в музикална академия, да учи музика. Следва музика, но скоро и нея напуща. Докато се колебае в себе си, човек нищо не постига. Мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена. За да стане учен, човек трябва да прояви усилена умствена дейност. Истинските учени, творците на науката, носят със себе си работата и усилията на ред поколения преди тях. Истински ученият носи своята теория със себе си, живее според нея, но не я излага пред света. Той намира, че светът не е готов още за нея. Разумният човек, обаче, вижда, че този учен носи в себе си някаква особена наука. На каквито мъчнотии и противоречия да се натъкне, той бързо се освобождава. Каквито неблагоприятни условия да срещне, той ги превръща в благоприятни. Да превръща човек лошите условия на живота си в добри, отрицателните състояния в положителни, това значи, да владее силите на природата. Истински ученият познава свойствата на различните видове материя и законите които я управляват. Той познава и твърдата, и течната, и въздухообразната, и светлинната материя и лесно се справя с тях.

Тъй щото, като ученици, от вас се иска да изучавате законите на материята и да не се оставяте тя да ви управлява, но вие да я управлявате. Подадете ли се на материята, вие ще живеете в противоречията на живота. Който се движи само в противоречия, той казва: Чудно нещо, едно време, като дете, мислех едно, а сега, като възрастен, мисля друго. Каже ли човек така, знайте, че нито онова, което е мислил като дете, е било вярно, нито сегашната му мисъл е вярна. Права мисъл е онази, която и в детската възраст, и на зряла възраст е една и съща. Разликата седи само в дълбочината на мисълта, в обосноваването ѝ. В основата си, обаче, по същина тя е една. Вслушвайте се и в гласа на своето детинство. Като проследи живота си, от детинство до зряла възраст, човек ще намери корена на своите възвишени и благородни мисли и желания още в най-

ранната си детска възраст. Корените на знанието се крият в душата на човека, а не в неговата младост или зряла възраст. Когато човек се пробуди за своя душевен живот, тогава иде истинското знание, истинската мощ и гениалност. Мойсей, например, прояви своята сила на 80 годишна възраст. До тази възраст той се приготвяше, за да изпълни мисията, за която беше дошъл на земята.

Следователно, ако човек не се прояви до 33, до 60, до 80 годишната си възраст, пак не трябва да се обезсърдчава. Човек може да се проявява до 120 годишна възраст. Това не е утеха, но истина, която можете да проверите. Ученикът трябва да работи непрестанно, със силна вяра в себе си, в живата природа и във всичко велико около себе си. На всеки човек е дадено да извърши една малка мисия. Следва ли пътя на правата мисъл, не се ли отклонява от примамките и заблужденията на света, той ще изпълни дадената му мисия и ще замине доволен от този свят, че е направил нещо. Следвайте пътя на учените, възприемайте по нещо от всяка наука, но не преяждайте. Приемайте толкова храна, колкото можете да асимилирате. Само онази храна може да ползува човека, която е добре смляна и възприета от организъма. Достатъчно е човек да работи умствено по три часа на ден, за да придобие много знания. Някои хора четат по цели дни, но малко придобиват. За да възприема добре, човек трябва да бъде млад. Истински млад е онзи, в когото Божественото се е пробудило. Той добре разбира и възприема. Той не се нуждае от външни доказателства. Защо трябва да доказвате на човека неща, които той отвътре възприема и разбира? Младият има вяра и никога не остарява. Щом греши, и млад да е, той преждевременно остарява. Отклони ли се от правия път, човек трябва да знае, че е влязъл в пътя на някой от черните гении. Щом съзнае това, нищо друго не му остава, освен да призове светлите сили на помощ и да се върне в правия път.

Съвременният свят се нуждае от млади хора, с нови идеи, които да не се отклоняват от своя път. Светът се нуждае от хора с висок идеал, готови на всякакви жертви. Това са хората на Божественото учение. Те носят новите идеи без страх от страдания и от смърт. Това не значи, че безогледно трябва да се хвърлят в огъня, но за тях страданията са условия за растене, а смъртта – минаване от един свят в друг, от една работа на друга. В това отношение великите хора дадоха пример. Те умряха за своите идеи, които и до днес още продължават да живеят. Като е дошъл на земята, човек неизбежно ще страда. И великият човек, и обикновеният страдат, само че великият страда и се подига, а обикновеният страда и се ожесточава. Желанието на човека да расте и да се подига не е временно. То е желание, което съществува от вековете. Събуди ли се Божественото съзнание в човека, той става извор, от благословението на който могат да се ползуват

всички живи същества.

Като говорим за новите хора, разбираме хората на слънцето, които живеят с радост и веселие. Те са жизнерадостни, щедри, лесно се справят с мъчнотиите си. Те са героите на времето. Те са хора с широка душа: всичко използуват разумно, на всичко се радват. Техният ум работи непрекъснато. Физически те са здрави хора, могат да използуват топлината и светлината на слънцето най-рационално. И като страда, и като се радва, новият човек еднакво се прониква от вътрешна радост. Той знае, че и добрите, и лошите условия в живота са дадени на човека за растене. Чрез страданията човек се калява и изпитва в живота. Кого изпитват в училището? Ученикът.

Един китайски мъдрец искал да опита търпението си. За тази цел Провидението му изпратило един просяк, да види, доколко може да приложи търпението си. Цели 40 години просякът посещавал мъдреца, но последният всякога го посрещал добре. В това време се явил един конкурент на мъдреца, който пожелал да го надмине по търпение. Като видял, че и този човек е благодетелен, готов на жертви, същият просяк започнал и него да посещава. Той го посещавал редовно цяла година, докато един ден новият му благодетел извикал: Махни се вече от очите ми! Нека дойде друг някой, да дам и на него. Достатъчно си се ползувал от моите блага. Просякът отговорил: Господине, малка е още твоята сила. Още много има да работиш върху търпението. От 40 години насам аз ходя в дома на твоя съсед, но той нито за момент не се е отегчил от мене. От първия ден до днес той ме приема все така любезно и внимателно.

Съвременните хора приличат на втория благодетел. Като пострадат малко, те започват да роптаят. Кой човек е минал през страданията на Мойсея, на Христа? Мойсей е прекарал 40 години в пустинята, обиколен от хора, които не го разбирали, които били готови всеки момент да го убият. Едно трябва да знаете: На всеки човек са дадени толкова страдания, колкото е нужно за развитието на неговата душа. Страданията не са произволни. Като говоря за страданията, аз имам пред вид разумните страдания, а не тия, които човек сам си създава. Има много страдания, които хората сами си създават. Те са тъй наречените "излишни страдания". Дойдат ли страдания и мъчнотии в живота ви, вие се плашите, обезсърдчавате се. Плашете се, без да се спирате в пътя си. Обезсърдчавайте се, без да се отказвате от работата, която сте започнали. Ако сте писател и се страхувате от критика, пишете под псевдоним. Това значи докато не сте се калили в живота, стойте в тила, не излизайте на фронта, да воювате с неприятеля си. Като млади, вие сте пълни с енергия. Използувайте енергията си за разумна работа. Работете във всяко направление, но с единствената цел да следвате своята идея. Всичко изучавайте, но доброто дръжте. Не се

страхувайте от труда и работата, но каквото предприемете, работете с оглед на своя велик идеал. За да постигнете своите идеали, от вас се иска постоянство. Постоянството е отличителната черта на новия човек, на хората от новата култура.

И тъй, следвайте великите идеали на вашата душа, които носите в себе си от детинство. Тези идеали са в състояние да организират силите на вашия ум и на вашето сърдце. Щом организира силите на своя организъм, човек е в състояние да даде място на душата и на духа в себе си. Това значи, да се роди човек отново, от майка-душа и от баща-дух. Роди ли се от душа и от дух, човек носи в себе си всички благородни и възвишени мисли и желания, онези мощни сили, чрез които да преодолява всички мъчнотии и противоречия. Това означава идеята, да се роди човек отново, от дух и вода.

Размишление.

– Верен, истинен чист и благ всякога бъди !

18. Лекция от Учителя, държана на 30 януарий, 1927 г. София.
30 януари 1927 г.

Начало: 19:00

1927_02_02 Стари и нови възгледи
лекция пред общия окултен клас
2 февруари 1927 г.

СТАРИ И НОВИ ВЪЗГЛЕДИ

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление.

Прочете се резюме от темите: "Предназначението на разумната душа".

За следния път нека всеки от вас се опита да нарисува нещо: цвете, човек, животно – кой каквото желае.

Сега ще ви дам следния съвет: каквото и да учите, колкото знания и да придобивате, гледайте да не изгубите детската черта в характера си. Като свършат един или два факултета, съвременните хора мислят, че са много учени, че са придобили много знания. Наистина за даден момент те са учени, но тяхното знание, в сравнение с бъдещото, е още в своите пелени. Тъй щото каквото и да придобивате, бъдете като децата; считайте, че за момента само сте учени, видни хора, на които утрешният ден носи нова наука, ново знание. Красивото в живота на човека се заключава в това, всеки ден да учи, да придобива нещо ново, като малките деца. Иначе ако счита, че е възрастен, голям човек с велики идеи и знания, той ще изгуби всякакъв импулс за по-нататъшна работа.

Казвам: като работите по този начин, вие ще дойдете до правилни разбирания за душата, за Духа и ще видите, че в душата и в Духа няма никакви противоречия. Противоречията съществуват само в ума и в сърцето на човека. Защо идват противоречията в живота няма да обяснявам, но трябва да знаете, че между две противоположни идеи и две противоположни чувства винаги се ражда свобода. В този смисъл противоречията са необходими в живота, за да придобие човек свободата си. Противоречията, противоположностите в живота не се отнасят до вас. Те съществуват независимо от вас, но вие сами се натъквате на тях. Ако в света съществува зло и добро, те не се отнасят до вас. Вие се натъквате на тях и изпитвате какво те съдържат в себе си. Доброто съдейства на свободата, а злото я ограничава. Доброто и злото се борят помежду си и ако в тази борба вие можете да запазите неутралитет, печалбата ще бъде ваша. Злото казва: Човек трябва да бъде роб! Доброто казва: Човек трябва да бъде свободен! Щом видите, че доброто и злото се борят във вас, вие трябва да продължите пътя си, да не им обръщате внимание. Спрете ли

пред тях за един момент само и вземете страна, ще изгубите свободата си. Вие искате да разрешите въпроса защо съществува злото в света. Никой човек досега, бил той учен, философ или адепт, не е разрешил този въпрос. Той ще остане неразрешен. Щом е така, не разрешавайте онова, което не може да се разреши. В Писанието е казано: "Аз Съм, Който творя и злото, и доброто". Трябва ли тогава да се месите в Божиите работи? Казано е още: "Не се противи на злото!" Защо? – Ако се противиш на злото, ще се намерят хора по-лоши от тебе, които ще ти напакостят, ще ти въздадат. Тогава и Бог ще се оттегли от тебе. Какво става с овцете, когато овчарят се отдалечи от тях? – Вълците ги нападат. Следователно и човек е такава овца, от която, оттегли ли се Бог веднъж, веднага ще се намерят вълци, които ще снемат кожата му.

Човек трябва да се стреми към великата цел на живота – да придобие свободата си, да стане свободен. Той трябва да знае, че доброто и злото работят именно за извоюване на неговата свобода. Вие ще чувствате в себе си и едното, и другото състояние, но ще бъдете внимателни, няма да взимате участие в тази борба. Ще падате, ще ставате; ще се каляте, ще се чистите, но от всичко това ще се учите. Ще минете през огън, както минават през огън и хлябът, и яденето, които ядете. Този огън от Небето ли е слязъл? За праведните ли е този огън? Праведните не се нуждаят от огън. Едно трябва да знаете: Бог царува и на Небето, и на земята. Той управлява и рая, и ада. Следователно Неговата Воля абсолютно трябва да се изпълни! Мнозина казват, че сред обществото понякога се явява някакъв голям тартор, когото наричат Луцифер. Никакъв Луцифер не съществува. Луцифер, това са лошите гении на човечеството, които имат за цел да го спъват в развитието му. Те представят колективно общество от човешки души. И на Небето да отидете, и там ще видите човешки души. Те се различават само по посоката на своето движение. Първите се движат отгоре надолу и си служат с тъмнината. Вторите се движат в обратна посока – отдолу нагоре и си служат със Светлината.

Някои от вас не са съгласни с тези обяснения, понеже те знаят от църквата, че съществуват паднали ангели, които днес са причина за злото в света. – Възможно е – "ола-билир". Едно време султанът заповядал на слугите си да доведат някой човек да му каже такава лъжа, на която той да повярва. Изредили се много, разправяли различни лъжи и той все казвал "ола-билир". Дошъл един и казал, че някога баща му изтеглил един косъм от брадата си и го поставил за мост на Дунава, през който минавали турските войски. – Ола-билир! Дошъл втори и казал, че майка му насадила две яйца, но от едното излязла една камила. – Ола-билир! Най-после дошъл и трети да каже една лъжа. Той водил със себе си двама хамали, които мъкнели един голям кюп. Сложили кюпа пред султана, а човекът започнал

своята приказка: Султан ефенди, едно време баща ти води война с московците и взе на заем от моя баща цял кюп със злато. Сега аз нося този кюп да го напълниш със злато, да върнеш парите, които баща ти е взел назаем. – Това е невъзможно! – Казал султанът. Ако султанът и в този случай кажеше “ола-билир”, трябваше да напълни кюпа със злато.

Питам: Защо хората като този султан делят нещата на възможни и невъзможни, на добри и лоши? Защо те приемат съществуването на два Бога, един на Небето, а друг в ада? Един Бог само съществува. Той управлява и Небето, и ада; и на Небето има общества, и в ада има общества; и едните, и другите общества се подчиняват на Бога. От човека зависи към кое общество ще отиде. Един Бог, една Сила съществува в света. Тази сила обаче има две страни, две противоположни посоки. Когато хората не разбират законите, на които тия сили се подчиняват, те влизат в противоречие с тях, вследствие на което едната наричат зло, а другата – добро, т.е. сила, която им помага. Следователно злото се ражда в самия човек, в нисшата му природа, а Доброто изтича от Бога, т.е. от светлата, от възходящата страна на човешкия живот. Когато човек влезе в съприкосновение с нисшето в себе си, т.е. с тъй нареченото “зло”, съзнанието му се помрачава, той се натъква на лоши мисли и казва: Искам да умра, да се освободя от този живот. Не, човек не може да се освободи така лесно. И да умре, пак не е свободен. Той трябва да научи законите как да уравновесява силите.

Да се освободиш от трудностите на живота, това подразбира да служиш на Бога. Ако на земята не можеш да се освободиш, и на онзи свят не ще можеш; ако на земята се освободиш, и на онзи свят ще бъдеш свободен. Свободен е само онзи човек, който служи на Бога и дава от себе си на другите. В служенето на Бога предстои велика работа за човека.

И тъй отрицателните мисли ще дойдат неизбежно в живота на човека. Обезсърченията идват по известен закон. Често хората се обезсърчават, когато не постигат някои свои желания. И наистина на младини човек мисли за нещата по един начин, в зряла възраст по друг начин, а на старини разбиранията му съвършено се изменят. Който не разбира тия неща, той се обезсърчава. Обаче това става с всеки човек, защото всяка възраст има свои възвишения и слизания. Когато човек се качва на високи места, той е вдъхновен, насърчава се; когато слиза, губи вдъхновението си и се обезсърчава. Това са психологически състояния, през които всеки минава. Животът не може да върви в плоскост. Следователно човек не може да върви само по равен, гладък път, нито пък може да хвърчи във въздуха като птица и да гледа на нещата отвисоко. Ето защо като ученици вие не трябва да се спирате само на външната или физическа страна на

живота, но и на вътрешната, духовната му страна. Право е желанието на човека да стане велик, голям като планина, но той трябва да знае, че високите дървета, големите планини, великите хора не са станали такива изведнъж; те са расли и то постепенно, по малко, с течение на вековете. Всичко в света расте. Когато се казва за нещо, че е създадено, то не подразбира растене. Реалните неща растат, те имат свое зачатие, свое детство, зряла възраст и най-после старост. Например Витоша днес е на пет милиона години, наближава вече старостта си. След два милиона години ще почне да се разпада. Някога тя е била по-висока, а сега се е снишила с хиляда метра. Днес всичко подлежи на промени. След хиляди години цялата земя с планини и долини по нея ще бъде коренно изменена, външно и вътрешно. Въз основа на този закон, и човек ще претърпи голяма промяна; неговото тяло ще бъде преустроено. От преорганизирането на човешкото тяло зависи и културата на самия човек. Тялото е резултат на човешкия Дух. Човешкият Дух е строител. От устройството на тялото се съди за Духа на човека. Добре устроеното тяло говори за правилните усилия на човешкия Дух. Следователно от степента на развитието, до която са достигнали човешкият ум и човешкото сърце, се съди за работата и усилията на неговия Дух. Ще дойде ден, когато Духът ще създаде безсмъртното тяло на човека. В този смисъл задачата на човека е да се освободи от временното, от смъртното тяло, да го превърне в безсмъртно. Не е въпрос човек да остане в положението на амеба, висшите същества да го наблюдават под микроскоп, да се чудят на неговата интелигентност. Той трябва да се развива, да минава в по-високи фази на развитие. При днешното положение човек е достатъчно еволюирал, но има още да расте, да се развива. Ако се сравни с животните, той е отишъл много напред, но ако се сравни с ангелите, много има още да работи. Съвременният човек има отношение към Разумния свят, вследствие на което трябва да влезе във връзка, в общение с него и оттам да черпи.

Казвам: щом знаете това, вие ще приложите волята си и ще работите. Ще впрегнете на работа всички обезсърчения, неволи, нещастия, страдания, неразположения и т.н. Вие ще бъдете господар на положението, няма да се оставите на други същества по-ниски от вас да ви заповядват. Вие искате да бъдете поет, писател, учен. Питам: какво ще напишете, какво ще говорите на хората, ако не можете да заповядвате на мозъка си? Оплаквате се, че страдате от главоболие, а при това искате с тази болна глава да пишете разни научни съчинения. Запример някой иска да пише нещо за Цезар или за Александър Велики. Друг иска да пише нещо от литературата за Шекспир, за Шилер или за друг някой писател. Някой ще каже: Какво отношение имат тия личности към нас? Какво ни интересува техния живот, тяхната дейност? Казвам: всички велики хора имат отношение към нас. Ние не трябва да ги разглеждаме като отделни лица, като отделни

единици. Те са дошли на земята, работили са, извършили са някаква мисия, показали са на хората някакъв нов път, нов начин на работа. Зад тия хора седят разумни души, които изпълняват една Висша Воля, а не своята. Ако гледате на нещата така, ще видите, че всяко историческо събитие има свой вътрешен, духовен смисъл. Как се е изразило дадено събитие на физическия свят, това е друг въпрос. Ето защо ако искате да имате прав възглед за историята например, трябва да изучавате нейните събития като колективни прояви, а не като единични.

Та когато в ума на човека влезе мисълта да умре, да се освободи, той е на крив път. Този човек мисли, че като отиде на Небето, там ще го посрещнат с венци и музика. За да ви посрещнат по този начин, вие трябва да бъдете високо културни, да разбирате от езика на ангелите, на напредналите същества. За да бъдете в положение да разбирате ангелския език, вие трябва да имате здрава, права мисъл, да се освободите от всички заблуждения, които ви спъват. Когато ви говоря, аз нямам предвид съвременната наука, нито съвременната религия. Всички религии на миналото, както и на настоящето, са изиграли своята роля. Те са дали на човечеството всичко онова, което му е било необходимо; днес то се нуждае от нови положения, от нова наука. Нови пътища са необходими и в науката, и в религията. Вземете за пример вивисекцията, с която си служат и досега естествените науки и медицината. Този метод е допринесъл много за науката, но той е дал и хиляди жертви. Казвам: добър е този метод, но той не е единственият. Има друг начин, по който може да се изучава анатомията и физиологията както на човека, така и на всички останали животни. Има възможност костта на черепа да се направи прозрачна и през нея да се наблюдават всички процеси, които стават в главата.

Истинската наука седи в това да се изучават процесите на организма в живи тела, в момента на тяхното извършване. Понеже съвременните учени не разполага с нови методи, с нови инструменти и органи при изследванията си, те са принудени да вървят по старите пътища. Когато искат да проучат устройството и функциите на човешкия мозък, те отварят черепа му и правят своите наблюдения. Ако искат да проучат функциите на сърцето, те отварят гръдния кош и го наблюдават. Обаче има известен род лъчи, които, проектирани към сърцето на човека, показват как то пулсира без да става нужда да режат човека. С помощта на този род лъчи могат да се наблюдават всички функции на органите в живи организми. Хората от бъдещата култура, от шестата раса ще разполагат с тия средства. Новите хора ще имат красиви тела, добре устроени. Ценни са усилията на съвременните учени, но има нещо криво в техните методи. Някой учен иска да се прочуе и ще почне да реже, да коли жаби, мишки, зайчета, да прави своите научни изследвания. Не, по този начин човек нито учен може

да стане, нито прочут. Някой богослов иска да покаже на хората правия път и ще започне оттук-оттам да събира материал кой какво казал. Какво са казали тия богослови? Те са правили някакви логически изводи, едни от тях верни, други – неверни. Не, така не се показва правия път на хората.

Сега ако от гледището на съвременната наука се запитате защо човек има две очи, две уши, какво ще си отговорите? Защо е така, не знаете. При това учените изучават по колко очи, уши имат разните видове животни и казват, че има насекоми, пеперуди, които имат повече очи от човека. Обаче какво е предназначението на този голям брой очи, и те не знаят. Ако наблюдавате двете очи на човека, ще намерите известна разлика. Едното око е меко, спокойно, има изглед на красива, доволна мома. То представя мекия, женския принцип в човека. Другото око представлява мъжкия принцип. Същото различие се забелязва и в ушите на човека: едното ухо е мъжко, а другото – женско. Едната страна на лицето е мъжка, а другата – женска. В това отношение човек е двойно същество. Понякога той слуша с лявото ухо, което е ухо на Любовта. Някога слуша с дясното ухо, което е на Мъдростта. Някога той слуша с двете уши. Наблюдавайте кога човек слуша с лявото си ухо и кога – с дясното. Забелязано е, когато човек говори с жена, той слуша с лявото си ухо, защото това ухо има вибрации, подобни на жената. Когато говори с мъж, той слуша с дясното си ухо, понеже вибрациите на това ухо съответстват на тия у мъжа. Обаче има изключения и от това правило. Като наблюдавате, не бързайте да вадите заключения. Като направите ред опити и наблюдения, само тогава можете да извадите някакво заключение. Едно трябва да знаете: във всички правила, които се отнасят до земния живот, все има малки изключения. Изключенията имат свои причини, но това не значи, че законът не е верен.

Като говоря по този начин, аз не искам да влезете в стълкновение с вашия обикновен живот. Този живот се дължи на нисшия мозък в човека, който го кара да се сърди, да се дразни, да се съмнява, да осъжда другите и т.н. Аз засягам нови области в живота на човека, които се отнасят до функциите на горната част на неговия мозък. В тази част на мозъка се гради нещо ново. Някой казва: Аз ще вляза в новия живот, затова светът вече не ме интересува. Не, вие ще дадете на света това, което му се пада. Христос казва: "Дайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу". Каквото сте взели от света, ще го върнете, а на Бога ще отдадете Божието. За тази цел вие трябва да бъдете много умни. Що се отнася до обичаите на света, вие можете да ги зачитате, без да им ставате роби. Що се отнася до научните възрения, можете да се ползвате от тях без да им ставате роби. Обичаите са създадени за човека, а не човек за обичаите; науката е създадена за човека, а не човек за науката.

Новото учение трябва да внесе в хората нов поглед за нещата. Когато някой боледува, той трябва да знае защо именно боледува. Преди всичко той трябва да си каже: Бог царува на Небето, Бог царува и в мене. Щом царува в мене, аз не трябва да боледувам, защото казано е, че Бог е Живот. Ако и при това положение боледувам, значи чрез болестта Невидимият свят иска да внесе в мене повече мекота и нежност. Болестите правят човека мек, нежен, деликатен. Хора, които много са боледували, развиват в себе си благородство, деликатност, нежност. Които малко или почти никак не са боледували, те са груби, жестоки натури. Аз не говоря за нервно болните. Тия болести са от друг характер, те нямат органически произход. Нервните болести не облагородяват човека. Напротив, те го ожесточават. Органическите болести внасят мекота в характера на човека. И онзи, който разбира закона, от всяка болест той може да извлече двойна полза. Много хора са показали голямо геройство по време на боледуване. За Калвин например се казва, че когато бил на смъртно легло, при температура 40 градуса, той все още продължавал да пише, да работи. Той не искал да знае за смъртта. Това е Вяра! Бог в този човек казва: Ще знаеш, че Аз царувам и на Небето, и на земята. Аз управлявам целия свят.

Следователно човек трябва да знае, че всички болести, всички противоречия, всяко зло и добро, всички знания – всичко това работи за неговото развитие и повдигане. Ако човек иска доказателства за това нещо, туй подразбира, че той се мисли за по-голям от Бога. И след това определя какво нещо е Бог. Който може да определи какво нещо е Бог, той трябва да бъде по-голям от Него. Няма защо да определяте какво нещо е Господ. Достатъчно е да знаете в себе си, че Бог е благ, милостив и прощава на всички хора. Достатъчно е човек да престане да греши и да се обърне към Бога, за да забрави Той всичките му прегрешения и да ги заличи. Той е благоутробен, всемилостив и благ.

Това, което спъва хората, е съприкосновението им с нечисти, с нисши, тъмни духове. Щом влезе във връзка с тях, човек престава да мисли правилно. Тези нисши същества се проявяват чрез вашите приятели, чрез вашите домашни и започват да ви влияят. За да излезе от това положение, човек трябва да работи с безкористната Любов. Дойде ли във връзка с тази Любов, той започва да мисли правилно.

Мнозина се държат за науката сляпо, крачка напред не искат да направят самостоятелно, вследствие на което към всяко ново нещо се отнасят критически. Добре е, че поддържат науката, както и учените, но те трябва да познават истинските учени, изворите на науката, на изкуството, на музиката. Истински художник, истински ваятел е този, който може да направи от восък човек и да му вдъхне жива душа. Ще кажете, че това е от

приказките на “Хиляда и една нощ”. Ако това е невъзможно, защо в Писанието е казано, че реките ще заплякат с ръцете си? Де са ръцете на реките? В математиката пък се казва, че успоредните линии могат да се пресекат някъде във вечността. Вярно ли е това? То е толкова вярно, колкото е вярно, че камъкът може да се отвори само от една ваша дума. Ако наистина успоредните линии могат да се пресекат някъде във вечността, това показва, че те не вървят в една и съща плоскост.

Казвам: когато дойдете до символите, вие трябва да ги схващате по Дух, а не буквално. Щом ги схващате по Дух, вие ще дойдете до новата мисъл, до новите чувства и желания, които са необходим материал за вътрешен градеж. Всичко това е необходимо за подмладяването. Ние сме за подмладяването на човека. Ако той живее по стария начин, в продължение на десет години само може да остарее, да изгуби смисъла на живота. Дойде ли човек до обезсмисляне на живота, той умира. Няма по-глупаво нещо от това, човек да умре. Най-разумното нещо в живота е раждането. Има случаи, когато за предпочитане е човек да умре, отколкото да живее. Какви са тези случаи? – Когато някой иска да направи едно престъпление, за предпочитане е да умре, отколкото да живее. По-малкото зло е за предпочитане пред по-голямото. По-добре е човек да пожертва тялото, вместо душата си. С това той продава старата си къща, а след време ще си направи нова. Привидно само той е излязъл от къщата си, а хората мислят, че е умрял. Друго противоречие, на което хората се натъкват, е това, дето мислят, че са спасени. Същевременно те твърдят, че не се нуждаят от науката, понеже тя не могла да спаси хората. Вярно е, че науката не спасява. Спасението се отнася само до греха, а науката има смисъл само за спасения човек. Само спасеният човек може да учи, да работи, да помага на ближните си. Бог изпраща най-учените, най-напредналите души да помагат на своите ближни. Някой ангел се занимава с трудна научна задача, прави своите изчисления, но в това време Бог го праща на земята да утеши някое малко дете, на което майката е отишла на работа и го оставила само в къщи. Този ангел трябва да остави всичката си работа, да слезе на земята, да утеши детето и да се върне обратно на Небето.

Ще кажете: Как е възможно ангел да се занимава с едно малко дете? Вие виждате, че това дете е малко, обаче в него живее велик Дух, който се е оплел в материята и не може да се освободи. Трябва да дойде някой да му помогне. В човека има една красива вътрешна страна, която трябва да се предизвика, за да се прояви. Вие не сте виждали още вътрешната страна на човека. Двама или трима от учениците на Христос видяха Неговото Лице, т.е. вътрешната Му страна и Го познаха. В тази вътрешна, светла страна те познаха Христа. Когато Христос се качи на планината, учениците му Го

видяха такъв, какъвто беше между ангелите. Има случаи, макар и редки, в живота на човека, когато лицето му светне и хората го виждат такъв, какъвто обикновено не е. Човек не може постоянно да свети. Той може да свети само тогава, когато се качва на високи планини, на каквато Христос се качи. При сегашните условия на живота хората трябва да имат добро разположение на Духа, да учат, да възприемат новата наука, която иде сега. Затова се изисква от човека силна, непоколебима вяра.

Коя е основната мисъл в тази лекция? Основната мисъл е следната: каквото и да ви се случи в живота, да знаете, че Бог царува на Небето и на земята, и затова да бъдете радостни и весели. Това не значи, че няма да имате скърби. Ще имате и скърби, и страдания, но ще знаете, че Бог управлява навсякъде. Някой взел от тебе хиляда, Господ ще ти даде две хиляди. Що се отнася до злото, до лошите хора, вие не се тревожете, Бог ще ги обуздае. Няма да мине дълго време и законите в живота ще се изменят. Тогава, който обича, той господар ще стане; който мрази, слуга ще стане. Следователно ако искате да бъдете господари, обичайте се. Бог е Господар, защото обича. Искаш ли да бъдеш господар и да те признаят за такъв, ще обичаш. Само разумните хора могат да обичат. Когото обичат, той пък трябва да бъде отзивчив към тази Любов. Той трябва да се учи, а не да критикува и да чопли нещата. Така правят малките деца. Те обичат да дращят, да чоплят, да изрязват с ножче името си върху кората на дърветата. Това не се позволява. То е нещо подобно на татуирането, което първобитните хора са правили. Да уповава човек на Бога, това значи да бъде силен. Няма по-красиво нещо от това, когато човек се натъкне на изпитания, да остане тих и спокоен в себе си, да дочака края на изпитанията с търпение и да вярва, че всичко ще се нареди добре. Някой казва: Аз вярвам в Бога; вярвам, че всичко ще се нареди добре. След малко дойде изкушението и той казва: Ами ако не се нареди както се надявам? Отивате при някой болен и му казвате: Не се безпокой, ти ще оздравееш. Като излезете вън, казвате: Този човек няма да оздравее, той ще си замине. Казвам: вие сами трябва да бъдете уверени в това, което говорите. Ако знаете положително, че този болен ще оздравее, кажете му това и не се съмнявайте. Затова се изисква знание. Туй не подразбира, че трябва да станете философи. Да бъде човек философ, поет, писател, художник или музикант, това са специфични дарби, които не се отнасят до всички хора. Достатъчно е на човека да бъде от способните, да може да расте и да се развива. Всеки не може да бъде поет. Поет може да стане само онзи, който, като е бил на Небето, още тогава е пожелал да стане поет. Каквото си пожелал на Небето, това ще реализираш на земята. Каквото горе сте обещали, това ще реализирате на земята. Следователно не можете да желаете на земята неща, които на Небето не сте пожелали. Казвате: Не може ли да се изменят нещата? – Не може! Нито на йота може да се

измени програмата, която е начертана вече горе. Радвайте се и при това положение, защото много още има да учите. Всичкото знание, от създаването на света досега, може да се събере в 90 книги като Библията. Ако можем да напечатаме това знание в човешкия мозък, там ще остане място за напечатването на още 900 такива книги. Оттук виждате какво велико бъдеще седи пред вас, какво знание предстои да ви се открие. Тъй щото няма защо да се обезсърчавате. В мозъка ви има още много място за напечатване на великото знание по математика, физика, химия, астрономия, музика, художество. Следователно много още има да учите.

Засега вие ще си служите с онова, което сте написали в главите си. Като се намерите в трудно положение и не можете да извадите нещо от написаното, ще учите; и каквото научите, ще го запишете. Казвам: при каквото положение да се намирате, вие трябва да знаете да плавате.- Защо? – Защото след 20 години ще пътувате с параход, който ще се разбие, ще претърпи крушение и вие ще се изложите на произвола на вълните. Ако не знаете да плавате, от вас нищо няма да остане. Днес всички хора минават Великия океан на живота и трябва да го минат! Щом го преминат, те ще стъпят на Божествената земя – на Обетованата земя, т.е. ще се върнат у дома си. Засега всички пътуваме, водим голямо сражение. Като свършим сражението, като слезем на Обетованата земя, ще седнем под смоковницата да си починем.

Изпейте сега упражнението: “Давай, давай!” Като пеете, наблюдавам ви, че не сте свободни. Никой няма свобода да излезе пред всички да изпее една песен с движения. Всеки трябва да пее за себе си и да прави движения. Всичко в живота е движение. Животът не се заключава в някакво външно благоприличие. Има външно благоприличие, има и вътрешно благоприличие. Има външна доброта, има и вътрешна доброта. Има външна разумност, има и вътрешна разумност. Вътрешните добродетели са за предпочитане пред външните. Но за да се изяви човек правилно какъвто е, и за това се изисква свобода. Който пее за себе си, нека отиде в гората и започне да пее и да прави своите пластични движения. Ако влезете в някое общество и започнете да пеете с движения, ще ви се смеят. Защо? – Има нещо дисхармонично във вашите движения. Ако движенията ви са хармонични и съответстват на пението, те не могат да предизвикат никакъв смях. Когато човек върши нещо под импулс на Духа, всичко в него е красиво. Засега нито движенията, нито говорът на хората е както трябва. Те още не са достигнали великата хармония на Живата Природа. В движенията на хората трябва да има голямо разнообразие и пластичност. Във всяко движение трябва да има мисъл и чувство. Такива движения създават разположение в човека. Много от движенията на съвременните хора са подсъзнателни; и те сами не знаят какво означават техните

движения. Когато висшето съзнание на човека се пробуди, той ще разбере своите движения, ще ги осмисли.

“Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!”

Общ Окултен Клас
02.02.1927 Сряда, София

1927_02_06 Меки и твърди вещества
лекция пред специалния клас

МЕКИ И ТВЪРДИ ВЕЩЕСТВА

Жануа

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Психическо упражнение. Наредени в кръг, един до друг. Допиране на лява и дясна ръка с дланите само, всеки със своя съсед. Дясната или лява ръка се издига нагоре, десният крак се изнася напред. След това бавно, съсредоточено клякане на земята и също така бавно издигане. Десният крак се поставя на място. Двете ръце се подават на съседите. Същото упражнение се започва с лявата ръка и с левия крак напред: лявата ръка се дига нагоре, а левият крак – напред. Упражнението се прави няколко пъти, докато се постигне известна хармония и единство в движенията. След това двете ръце се изнасят напред, а после се спущат надолу. Когато левите ръце, а после десните се докосват с дланите само, и то лявата на единия с дясната на другия, ръката се поставя под прав ъгъл, като че подпира нещо.

Съвременните хора се оплакват от противодействията на живота, но те трябва да знаят, че противодействието е неизбежен процес както в природата, така и в целокупния живот. Светът е започнал с противодействие и ще свърши с противодействие. Когато посадите едно семе в земята, за да покълне, то трябва да преодолее твърдата, корава почва. Семето не постига това със своя нежен връх, но с електричеството, с онзи импулс за живот, който съществува в него. Влагата, която се среща в почвата, служи само като проводник на електричеството, на жизнената сила в растението. Следователно семето пробива почвата и подава своето нежно връхче над земята чрез електрическата енергия в себе си, чрез подтика за живот. Дойдете ли до влагата, до водата на живота, ще знаете, че тя е носител на магнетизъм, на меките сили в природата. Понякога човек е крайно нервен, възбуден. Това се дължи на голямата сухота в организма му. За да се освободи от тази нервност, той трябва да внесе в организма си малко влага. Отде ще дойде тази влага? От океана. По какъв начин? Чрез въздушните течения.

Въздушните течения в човека не са нищо друго, освен течения на неговата мисъл. Тези течения, във вид на буря или на вятър, раздвижват мисълта на човека. За да се освободи човек от своята нервност, мисълта му трябва да работи. Бурята и вятърът носят влага от океана. Влагата е мекият елемент, който прониква в твърдата почва. След това дохожда електричеството.

Като се съберат заедно, електричеството и магнетизмът започват да работят върху твърдата почва на човека, докато неговите меки, нежни стъбълца се покажат над земята, т.е. над гъстата материя. Това е идеалното положение за човека, при което той може вече да расте и да се развива. Докато главата на човека е заровена в земята, той не може да мисли право. Когато се намери в земята, коренът на растението се стреми към нейния център, там да постигне нещо. Като види, че не може да стигне този център, растението започва да се стреми нагоре, там поне да създаде нещо. И наистина, след известно усилие, коренът успява да даде стъбълце, което излиза над земята и започва да се развива.

И тъй, стремете се към придобиване на мекота, но не към мекотата на кашата, на тинята, в която човек може да загази и да се удави. В тази мекота нещата гният, но не растат. Във водата и растенията, и рибите живеят, но в тинята всичко гние. Мекотата е едно от великите качества на душата. Само душата може да бъде мека и пластична. Когато говорим за мекота на характера, имаме пред вид проява на душата във физическия свят. Когато говорим за нежни чувства, имаме предвид проява на душата в астралния свят. Мекота и нежност представят едно и също качество, проявено в два различни свята. Мекотата носи в себе си влага и скрита топлина. Скритата топлина носи условия за живот. Когато човек изгуби мекотата си, в психическия му живот се явяват ред набраздявания: недоволство, вкисване, ожесточаване и т.н. Кои вещества вкисват? Обикновено органическите вещества се подлагат на вкисване, т.е. на ферментиране. Те са повечето твърди. Следователно, когато в организма на човека се съберат твърди, органически вещества повече, отколкото са нужни, човек трябва по някакъв начин да ги изхвърли навън. Излишъкът ще изхвърли, а ще остави само толкова, колкото му са нужни. Твърдите вещества в човешкия организъм се уподобяват на костите, меките – на мускулите, течните – на кръвта, а динамичните сили в природата представят нервната система на човека.

Като ученици вие трябва да изучавате силите на своя организъм, да можете разумно да си въздействувате. Същевременно трябва да познавате езика на клетките, от които са съставени вашите удове и да се разговаряте с тях. Колкото е по-интелигентен и високо развит човек, толкова и клетките на неговото тяло са по-интелигентни. Знайте, че човек не може произволно да мисли, да чувства и да постъпва. Всяка дисхармония в мислите, чувствата и постъпките му се отразява и върху клетките, а оттам и върху състоянието на целия организъм. Човек трябва да се съобразява с доброто на своя организъм. Не мисли ли добро на тялото си, и тялото не мисли неговото добро. Човек не трябва да преуморява организма си, нито да го оставя в пълно бездействие. Той трябва да работи умерено, да почива

умерено и да яде умерено. Като се вглежда в работата на своите клетки, човек вижда, че между тях има химици, учени, професори, които правят свои опити, извършват ред сложни реакции, каквито човек в своите лаборатории не може да направи. След всичко това човек мисли, че познава своя организъм или организма на по-нискостоящите от него.

Съвременните учени говорят за живота, за устройството на растенията, на животните, на човека, но не познават ония тънки процеси, които се извършват в клетките на живите същества. Те не познават състоянието нито на клетките, нито на цялото същество. Те изучават растението, но не знаят какъв е неговият интимен живот. Дали растението се радва или скърби, това не им е известно. И растението има два различни живота, както и човек: животът на корените е адът на растението, а този в стеблото и клоните – неговият рай. Във всички живи същества адът и раят вървят паралелно. В човешкия мозък адът е в задната част на главата, а раят – в предната и горна част. Ако даде надмощие на задната част на мозъка си, човек влиза в ада на своя живот, вследствие на което започва да става разсеян и губи паметта си. Тази разсеяност влияе върху умствените му способности. Този човек не може да учи, вследствие на което умствените му способности постепенно отслабват.

Когато мозъкът поглъща всички енергии, човек става груб в чувствата си. За да не отнеме възможността си да развива и мозъка, и сърцето си, човек трябва правилно да разпределя енергиите на своя организъм. Добрият господар разпределя благата си еднакво на всички слуги. Следователно разумният човек разпределя еднакво енергиите си между всички удове. На всяка клетка той изпраща толкова енергия, колкото ѝ е нужна. Някои разбират криво предназначението на стомаха и казват, че търбухът трябва да се унищожи. Не, стомахът има свое велико предназначение. Без стомах физическият живот е невъзможен. Стомахът и търбухът са две различни неща. Търбухът подразбира ненаситните човешки желания. Щом дойде до такива желания, човек трябва да се самовъзпитава, но по никой начин да не изнасилва своя стомах.

Като е дошъл на земята, човек носи със себе си всички условия и възможности да бъде щастлив. Въпреки това той казва, че е нещастен. Защо е нещастен? Защото не живее правилно. Той е нарушил хармонията на своя организъм, нарушил е законите, които го управляват, и търси причините за своето щастие и нещастие вън от себе си. Срещате млад момък, студент, който се оплаква, че не могъл да издържи изпитите си. Защо не могъл да ги издържи? Защото бил разсеян, не могъл лесно да запомня. За да се справи със своята разсеяност, човек трябва да прави усилия, да концентрира мисълта си. Окултната наука дава ред методи за

концентриране на човешката мисъл, за усилване на паметта. В природата съществуват известни течения, които събуждат съответни сили и способности в човека. Свърже ли се с някое от тия течения, човек ще развие в себе си съответни мозъчни енергии. Обаче знание се иска за това. Не знае ли с кои сили да се свърже, човек може да си причини големи пакости и нещастия. За тази цел той трябва да се свърже с разумния свят, отдето могат да дойдат разумни същества да му помагат. За да направи тази съзнателна връзка, човек трябва да бъде искрен в себе си, да има непреодолим стремеж към знанието.

Мнозина не успяват в живота си, защото чакат всичко да им се даде наготово. Те разчитат на благоволението на Бога, да погледне към тях благосклонно. Бог е показал своето благоволение, своята благосклонност към човека още със създаването му. Той е създал човека, направил го е малък космос с милиарди живи, интелигентни души, които работят за неговото подигане. Човек трябва да гледа на тия живи, разумни същества, дошли да работят в неговата държава, със свещен трепет. Като не разбира това, човек казва: От мене нищо няма да излезе, нищо не ме очаква, освен черната земя. Това е неразбиране на живота, неразбиране на самия човек, на силите и способностите, които се крият в него. Дарбите и способностите се крият в клетките на човека; те не са вън от него. Отнасяте ли се добре с клетките си, със своя организъм, дарбите ви ще се проявят, но за това се изисква време. Всички науки, всички добродетели се крият в клетките на човека, защото са свързани с разумни сили, с разумни същества. Когато искат да говорят за любовта, разумните същества отправят своите енергии към сърцето на човека, под лъжичката или към горната част на мозъка му. Това са три вида чувства. В сърцето се явяват един род чувства, под лъжичката – друг род, а в горната част на мозъка – трети вид чувства. В горната част се намира центърът „любов към Бога" – най-високото чувство в човека. За да се уверите в истинността на тия думи, вие можете да направите опит, но с условие да гледате на клетките като на разумни същества. Мисли ли човек, че никаква разумност не съществува вътре и вън от него, той ще изгуби пластичността си, топлината на своето сърце, светлината на своя ум и ще се втвърди, ще се превърне в суха кост.

Днес всички хора се нуждаят от положителна философия, която да приложат в живота си и от която да се ползват. Тази философия почива на опити. Тя не е отвлечена, но реална. Например, кой не знае, че успехът му се дължи на усилията, които е направил, за да постигне известен идеал? Или кой не знае, че успехът му е толкова по-голям, колкото е по-голяма любовта, с която преследва своя идеал? Кой не е опитал, че, когато работи изключително за себе си, има по-малки резултати от тия, когато работи за цялото? Като работи за себе си, за своята слава, човек не може да разчита

на помощта на разумните същества. Обаче, когато работи за Великото, за Цялото, той се ползва от помощта на разумните същества. Славата на човека седи в самия него, а не вън някъде. Човек не може да разчита на славата на хората, ако няма в себе си сили и способности, с които да заслужи тази слава.

Като знаете това, работете, учете, пишете, свирете не за себе си, не за човешка слава, но за славата на Онзи, Който ви е дал условия да се проявите. Не работите ли с това съзнание, вие всичко ще изгубите. Достатъчно е Бог да ви хване с един пръст само, за да се разклатят основите на вашия живот. Казано е в Писанието: „Не противи се на злото!" Сега можем да кажем: Не противи се на Онзи, Който те е създал! Не е въпрос човек да се бори със злото, със своето низше, животинско естество, да го обуздава. Ако се бори с него, той ще изгуби силите си. Човек не трябва да предизвиква злото в себе си. Оставете злото да расте свободно. Като израсте, то само по себе си ще изчезне. Злото е трън в живота. Какво правите с тръните? Корените ли ги? Вие оставяте и тръна да расте, както и другите цветя и растения в природата. Като израсте, трънът ще се развие и след време ще увехне. Понякога и тръните са потребни.

Какво ще кажете за противоречията и мъчнотиите в живота? Те не са ли подобни на тръните? И стари, и млади негодуват против мъчнотиите и противоречията, но въпреки това без тях не може. Всяко противоречие съдържа някаква възможност. Следователно, колкото повече противоречия има човек, толкова по-големи са и неговите възможности. Колкото по-малко противоречия има, толкова и възможностите му са по-малки. Великите хора са минали и минават през големи противоречия. Като разбират закона на противоречията, те черпят сила от тях. Христос е минал през най-големите противоречия. Това не значи, че великите хора са живели изключително в страдания. Великите хора са имали такива големи радости, каквито обикновените хора не познават. Обаче великите хора разбират смисъла и значението на противоречията. В тях те намират нов път, нов метод, нови възможности за постижения. Ако не гледате на противоречията така, вие ще се намерите в едно противоположно течение на живота, което ще ви завлече.

Представете си, че сте ученик в гимназията. Един от предметите– математика, например, не ви върви добре. Като дойде часът по този предмет, вие се чудите какво да направите, да прекарате по-лесно. Дохожда ви на ума да напишете формулите на ръката си, че като ви дигне учителят на урок, да погледнете написаните формули и да си послужите с тях. Обаче учителят забелязва това и ви праща на мястото, като ви пише слаба бележка. Трябва ли да се сърдите на учителя си? Трябва ли да се

сърдите на съдбата си, че сте несретник? Добрият ученик ще съзнае погрешката си и ще отиде при своя учител да се извини. Той няма нито да се оправдава, нито да се осъжда, но ще признае погрешката си. Ще изнесе факта както е и ще обещае, че ще учи повече, ще изправи погрешката си. Учителят ще остане доволен от своя ученик, ще му покаже, че цени неговата доблест. Погрешката на ученика ще стане причина да се създадат близки, приятелски отношения между него и учителя му. За предпочитане е ученикът да признае погрешката си, отколкото да излъже и себе си, и учителя си.

Провидението се отличава със следната черта: То надниква там, дето има слабости и погрешки. То надниква в скрити места и, като види някаква погрешка, веднага си заминава. Така постъпва и разумният учител. Той надниква в ръката на ученика, вижда написаните формули и ги преписва. Той иска да знае защо един ученик е написал едни формули на ръката си, а друг – други формули. По този начин той открива защо един ученик се спъва от едни задачи, а друг – от други задачи. Разумният учител не наказва, не съди учениците си за погрешките им, но той ги разглежда като задачи, от които сам се учи.

Като ученици на окултна школа, на школата на великия живот вие трябва да решавате задачите си добре, както решавате в училището задачи с едно, две, три и повече неизвестни. Представете си, че ви дадат следната задача: от една ябълка да познаете какво е било дървото на височина, на възраст, на вид и т.н. След това, от една круша да познаете какво е било дървото. И най-после, от един човешки череп да узнаете какъв е бил човекът: неговото лице, неговите очи, уши, нос, уста, ръст. Това е една сложна задача с три неизвестни. От задната част на черепа можете да познаете дали очите на човека са били сини или черни. Ако са били черни, задната част на черепа в известна област е тънка; ако са били сини, същата част на черепа е по-дебела. Ако очите на човека са черни, косата и брадата му също са черни. Ако костта на предната част на черепа, специално на челото, е тънка, това показва, че този човек е бил умен, работил е умствено. Ако костта на челото е дебела, този човек не е работил умствено. Не само това, но чрез тънки наблюдения може да се определи в каква област на науката или изкуството е работил този човек, като физик, химик, астроном, математик, философ, музикант и т.н. Ако би посветил десетина години за изучаване на човешкия череп, човек би се домогнал до изкуството да чете по черепа като по книга.

Като изучавате черепа на човека, ще забележите, че всяка планета е турила свой отпечатък върху известна област. Например, влиянието на Марса се отпечатало в областта зад ушите. В марсиянците тази област на черепа е

силно развита. Марс се отразил и върху формата на лицето, направил го е квадратно, а също и върху цвета на кожата. Червеният цвят е марсов. Ако този цвят вземе голямо надмощие в човека, чувствата му огрубяват. Той е готов за нищо и никакво да убие човек. За да се развива човек правилно, всички цветове на спектъра, като материи, трябва да бъдат еднакво застъпени в него. Ако цветът на червената материя преобладава, човек е силно войнствен и лесно се възбужда. Този човек се намира под влиянието на Марса не само като планета, която виждаме, но и като марсови сили и енергии, които не виждаме. Значи, има един видим и един невидим Марс. Понякога невидимите неща са по-опасни от видимите, но същевременно са и по-добри.

Сега, да се върнем към съществената мисъл. Вие трябва да съзнавате, че всеки човек представлява общество, съставено от разумни души, които имат нещо общо с него. Следователно, като ставате от сън, първата ви работа е да накарате тия разумни, малки същества да мислят, да влязат в хармония с вас. Дали те ще влязат в хармония с вас или вие с тях, не е важно. От вас се изисква да възстановите хармонията на целия си организъм. Това се постига чрез молитва, чрез концентрация, чрез работа. Молитвата е велико състояние на душата, чрез което човек влиза в съзнателна, разумна връзка със същества, които са завършили своето развитие. Да се моли човек, това значи да влезе във връзка с Великия, Който ще му разказва за живота на другите светове, за великите души в невидимия свят, за любовта между тях. Какво по-голямо благо от това може да очаква човек?

Днес и религиозни, и светски хора се оплакват от живота си, от своите неуспехи. Защо не могат да успяват? Защото всеки живее само за себе си и мисли, че сам може да отиде при Господа, при светлите същества. Казано е, обаче, в Писанието, че никой не живее за себе си. Човек е колективно същество и колективно ще се яви при Господа. Христос казва на самарянката: „Иди да извикаш мъжа си!" – Нямам мъж, отговаря жената. – Право казваш. Пет мъже си водила, но и този, когото сега имаш, и той не ти е мъж. Какво представлява мъжът? Мъжът е разумното начало в света. Значи, тази жена няма онази разумност в себе си, с която може да следва правия път на живота. Когато казвам, че човек ще се яви пред Бога колективно, имам предвид всичко онова, което още отначало е вложено в него, и което не гние, не се разлага.

Човек е цар на себе си. Каквото пожелае, може да го има. По какъвто въпрос се интересува, може да получи сведения. Той има в своя организъм различни клетки – химици, физици, астрономи, философи, музиканти и др. Щом се запита по известен въпрос, те веднага ще му отговорят. Като

изслуша тяхното научно мнение, и той ще даде своето. Ако мненията им се съгласяват, човек изпитва голяма радост и хармония в себе си. Никой не е в състояние да отнеме радостта на човека. Да се опита някой да отнеме радостта му, това е толкова възможно, колкото е възможно на човека да размъти водата на океана. Всеки може да размъти водата на блатото, но до днес не се е намерил човек, който може да размъти водата на океана. Който мисли право, с широчина, дълбочина и простор, каквато е водата на океана, никой не е в състояние да размъти неговата мисъл. Правата мисъл води към положителна основа на живота. Нямате ли права мисъл, ще се блъскате с години, докато един ден изработите тази мисъл в себе си. Ще се блъскате, ще се мъчите, ще се трудите, но ако не сте разумни, нищо няма да постигнете. Разумност, дълбоко разбиране на живота е нужно за човека.

Сега, като задача, 20 деня правете следното упражнение. Като ставате сутрин, мислете върху това, че сте душа, съставена от милиарди интелигентни, разумни същества, които работят за вашето повдигане. Извиквайте тия същества и съзнателно се свързвайте с тях. Като мислите за тях, вие ще можете да работите успешно. Мислете за тях без никакво съмнение, без никакво колебание. Човек е създаден от две вещества: твърдо – пръст и меко – дух, дихание. Бог казва: „Да направим човека по образ и подобие свое". Той взе пръст, размекна я, направи тесто, от което извая човека – неговата форма. След това вдъхна живо дихание, което одухотвори всички клетки, направи ги живи, разумни същества. Към тези разумни същества отправете мисълта си, да се свържете с тях. Като мислите върху разумните клетки в себе си, вие ще дойдете до въпроса за вашето създаване. Докато Бог не беше вдъхнал дихание в човека, той беше мъртъв. Щом вдъхна в него, той стана жива душа. Божието дихание представлява Божественото начало в човека, което внася мир и радост. Няма ли този мир и тази радост в себе си, човек е мъртъв. Наистина, срещате хора, които учат, работят, движат се, но нямат никаква радост в себе си. Ние наричаме тия хора мъртви. Пробуди ли се Божественото в тях, внесе ли радост в душите им, те оживяват и възкръсват. Божественото начало представлява мекия тих глас на Бога, Който съживява и възкръсва, Който стопля замръзналия и го прави годен за работа и за живот. Който веднъж само е чул този глас, той никога не може да го забрави.

Като знаете това, стремете се към онази мекота, която съживява и стопля. Добродетелта е плод на Божествената мекота. Добродетелта може да се реализира в живота. Всеки може да прояви доброто в себе си, да види неговите плодове. Първо човек трябва да приложи доброто към себе си, към разумното общество от същества, дошли с неговата душа заедно, да й помагат, да работят за нея. Като бъде добър към себе си, човек ще бъде добър и към ближните си. Колкото по-добре и с обич се отнася човек към

тия малки същества в себе си – клетките на своя организъм, толкова по-голяма хармония ще съществува между него и тях. Хармоничният живот пък създава условия на човека за правилно растене и развитие. Само при хармонично състояние на силите в своя организъм, човек може да прояви дарбите и способностите си. Без вътрешна хармония, каквито усилия да прави човек, всичко остава без резултат. Ако имате някакви резултати, те ще бъдат микроскопически.

Следователно, искате ли да се развивате правилно, да трансформирате отрицателните сили в положителни, мислете по 5-10 минути на ден за вашите клетки, за службата, която те извършват. По този начин вие ще разсейвате тъгата си, ще превръщате неблагоприятните условия на живота си в благоприятни.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

19. лекция от Учителя, държана на 6 февруари 1927 г., София

Начало: 19:00

1927_02_06 За тяхното неверство
неделна беседа

ЗА ТЯХНОТО НЕВЕРСТВО

Беседа от Учителя, държана на 6 февруари, 1927 година в гр. София.

„И чудеше се за тяхното неверство.“ *)

В света съществува един странен път, през който минават хората. Той е пътят на крайните противоречия. Цялата съвременна философия е построена върху противоречията. Днес не може да срещнете двама философи, които мислят еднакво. Днес не може да намерите двама обикновени хора, които мислят еднакво. Когато хората мислят различно, това представлява известна красота, и то главно за мъдреца, за разумния човек; за обикновения човек, който не разбира Божиите закони, това различие в мислите, във възгледите на хората, представлява голяма изненада. Във физическия свят се забелязват големи промени, които стават главно външно, а не вътрешно. Например, срещате днес един човек обезсърчен, отчаян, който казва: Нищо няма да излезе от мене, за нищо не съм способен. Не се минава много време, и вие виждате че този човек се проявява в живота като виден учен. И той сам се чуди, как са минавали през ума му подобни мисли на обезсърчение и отчаяние и си казва: Колко съм се лъгал! Друг някой пък си въобразява, че ще стане голяма величина, а всъщност от него нищо не излиза. И той сам се чуди, какво мислил, а какво излиза, и си казва: Колко съм се лъгал! Казвам: И в единия, и в другия случай човек се лъже. В първия случай той се лъгал, че нищо няма да излезе от него, а излязло нещо; във втория случай се лъгал, че много нещо ще излезе от него, а нищо не излязло. По-добре е човек да мисли, че нищо няма да излезе от него и да излезе нещо, отколкото обратното. Това са обикновени факти в живота, които представляват материал за мислене. Човек, който решава правилно противоречията в живота, той може да се домогне до Великия Закон, който направлява живота.

„И чудеше се за тяхното неверство.“ И Христос се е чудил, както и ние се чудим за много неща. Христос не се е чудил за добродетелите на хората, нито за техните знания, но се е чудил за тяхното неверство, че не са могли да възприемат известни истини. Значи, тяхното неверство представлява за Христа предмет за изучаване, за изследване. Той искал да намери причините за това неверие. Христос дойде на земята, именно, затова, да научи причините за неверството на хората. Това е цяла наука! Може ли да вярва онзи човек, който е бил хиляди пъти лъган и обиран от хората? Той казва: И светия да ми говори, никому не вярвам. Защо? – Защото хиляди

пъти са го лъгали. Казвате: Няма ли поне едно изключение? Не може ли да се намери поне един човек, на когото той да вярва? Човек, който е лъган хиляди пъти, той вече не допуска никакво изключение. Обаче, ние казваме: До сто пъти човек може да бъде излъган, но премине ли стоте, дойде ли до сто и едно, погрешки вече не могат да се правят. Изобщо, хората нямат търпение да дочакат до сто и едно.

Сега, за да хвърля повече светлина върху предмета, който разглеждам, ще ви приведа следния пример. Още в древните времена на Египет, в мистичната школа имало един виден ученик, който прекарвал едно от последните си посвещения. Този ученик се наричал Мехри-Мехру. Забележително у него било това, че той бил сляп, глух и ням. В това състояние трябвало да изправи той нещо в характера си. Хората го считали за голям светия. Когато минавал покрай храмовете, той не им обръщал никакво внимание, и постоянно държал очите си затворени. Всички го наричали „слепият светия", обаче никой не подозирал, че той в действителност е сляп. Тогавашните жреци били крайно недоволни от него, че минавал покрай храмовете със затворени очи. Освен това той никога и с никого не говорел, защото бил ням, но хората и това не знаели и го наричали „мълчаливият светия, мълчаливият адепт". И най-после той бил крайно безчувствен: каквато услуга и да искали от него, за каквото и да го питали, той никому нищо не отговарял, защото бил глух. Когато искали от него някакво благословение, трябвало силно да го разтърсят – едва тогава разбирал, че искат нещо от него. Невидимият свят изпратил един ангел при него, да проучи историята на живота му, да разбере, защо той ходел постоянно със затворени очи, защо никога не говорел и защо бил толкова безчувствен за всичко наоколо си. Този ангел се наричал Азреел. Като дошъл на земята, той се съблазнил малко от Мехри-Мехру и нищо не могъл да научи от неговия живот. Затова трябвало Азреел да дохожда три пъти на земята, докато най-после научил историята на слепия, немия и глухия адепт. Първия път Азреел се родил сляп, но винаги държал очите си отворени, без да вижда нищо. Положението му на слепец внесло голям страх и ужас в него, и затова, дето ходел, той постоянно тичал, но като не виждал, удрял се: в камъните, в дърветата, падал на земята, ставал, за което хората го наричали „глупавият слепец", който само се удря и пада. Едва сега той разбрал, защо Мехри-Мехру се родил сляп и защо постоянно ходел със затворени очи. Той се родил сляп, за да не се съблазнява от красотата на света. Това нещо човек ще научи по обратен път, като затваря очите си за света. Казват някому: Не гледай на света! – Като имам очи, как да не гледам? Ето защо, някога затварят външните очи на човека, за да отворят вътрешните. Втория път ангелът се родил ням, за да разбере, защо светията бил тъй мълчалив. Третия път той се родил глух, за да разбере, защо светията бил толкова безчувствен към страданията на хората. Значи,

трябвало Азреел да се въплъти три пъти на земята, за да разбере, защо Мехри-Мехру ходел със затворени очи, защо бил мълчалив и безчувствен.

По същия начин и хората се произнасят за някого, че не вижда, че е сляп. Не, този човек не е сляп, но не трябва да вижда всичко. Нима онзи, който вижда парите в касата на банкера, действително вижда? Всъщност той не вижда най-главното, как е направена касата. Той бръква в нея, взима една торба със злато, но веднага го улавят, като в капан, и го осъждат да лежи 10 – 15 години в затвор. Има ли смисъл такова виждане? Едно побутване само с ръка, и против него завеждат голям процес. Питам: Как ще се докаже, че този човек, наистина, мислил да краде? Може би той проявил само любопитство, пожелал да види, как е направена тази каса. Обаче, как ще се докаже, дали този човек е виновен или невинен? Няма Правда в този свят. Тук тя е привидна. Когато някой краде, той бръква в касата на богаташа и не взима неговите пари, а своите пари, които някога са взети от друг. Обаче, този, когото днес са обрали, като не знае причината за обира, казва: Обраха ме – и завежда дело против крадеца, когото осъждат на няколко годишен затвор. Значи, съдът поставя истинския притежател на парите в затвор. Как ще се докаже това нещо? Грешката в така наречения крадец е тази, че той прибързал сам да си вземе парите. Той трябваше или да си ги поиска, или да почака малко, та който ги е взел, сам да му ги върне.

И тъй, много неща в съвременния свят са привидни. Например, не може да се счита добър онзи човек, който само отвън се показва такъв. Добротата е вътрешно качество на човека. За да бъде човек добър, в пълния смисъл на думата, той трябва да познава закона на Любовта. Тя е първият подтик у човека, първото пробуждане на съзнанието. След това, добрият човек трябва да познава закона на Мъдростта, като носителка на знание и светлина. Без светлина човек не може да живее. Най-после, добрият човек трябва да познава закона на Истината, която дава свобода и простор на неговите мисли, чувства и действия. Свобода съществува само между разумните хора. Човек може да има много знания, и пак да е роб.

„И чудеше се за тяхното неверство.“ Защо Христос се учудваше за неверството на тогавашните хора? Ако дойде днес, след 2,000 години, в съвременния свят, Той пак ще се чуди. За какво ще се чуди? Христос днес няма да се чуди нито на съвременната музика, нито на съвременното изкуство, нито на учеността на съвременните хора, но ще се чуди на голямото им неверство. На какво се дължи това голямо неверство у съвременните хора? – На техните глави, на техните умове. Разправят за едно десетгодишно дете, че щом се разсърди или разгневи нещо на майка си, то започва да удря силно главата си в стената и не престава, докато майка му не отиде при него да го моли, да го увещава да не прави така.

Питам: Отде е научило детето това нещо? Какво иска да каже то с удрянето на главата си? С това то иска да каже, че главата е виновна за всичко.

Казвам: Всички противоречия, които съществуват в съвременния свят, могат да се разрешат по разумен начин. Днес всички хора минават през големи страдания. Едни от тях са страдали много, научили са смисъла на страданията и са израсли; други се намират в големи мъчнотии, а трети са в областта на отчаянието. Всички недъзи, които предизвикват тия състояния у хората, трябва да се излекуват, но как ще стане това? Казвате: За да се освободи човек от неблагоприятните условия на живота, той трябва да вярва. – Ако вярва, добре; ами ако не вярва, как ще се излекува? Кой човек вярва днес? – Само онзи, който има няколко стотици хиляди лева или няколко милиона в банката. Този човек казва: Аз вярвам, имам вяра и в Бога, и в живота. Той вярва, защото има някакъв обект в ума си. Вярата на съвременните християни всякога подразбира някакъв обект. Те нямат онази чиста, кристална, отвлечена вяра – вяра без обект. Например, някой човек няма пари, но има един добър приятел, на когото разчита. Значи, той все има малка надежда на него. Друг човек няма къща, няма материални богатства, но има дъщеря и син, на които разчита – в тях е неговата вяра. Чиста, абсолютна вяра има онзи човек, на когото ръцете и краката са свързани, и при това е глух, ням и сляп и седи той, уповава само на Бога и Нему се моли. Дойде ли човек до тази вяра, той започва сам да се развързва и то отвътре, а не отвън. Истински учен е човекът на чистата, абсолютна вяра, който сам развързва възлите си един по един. Човекът на абсолютната вяра е герой и силен, защото се развързва сам - отвътре. Слабия човек други го развързват, и то отвън. Силният трябва да помага на слабия. Христос се чудеше на онези хора в Негово време, които минаваха за силни, а не бяха в състояние да разрешат и най-елементарните въпроси.

Питам: На какво се дължи този краен материализъм, в който човечеството се намира днес? Този материализъм се отразил и върху, науката, и върху религията, и върху обществено-икономическия живот. Всички хора казват: Пари, пари ни трябват! Причината за този краен материализъм се дължи на това, че светът е потънал в зеления цвят. Зеленият цвят е крайно материалистичен. Следователно, той е причина за съвременния материализъм. Един ден, когато човечеството излезе от този цвят, то ще влезе в синия цвят, който иде след зеления, според цветовете на дъгата. В развитието си човечеството е минало първо през червения цвят, после през портокаления, сега е в зеления, а след него ще навлезе в ясносиния цвят. Тъй щото бъдещият век е век на ясносиния цвят. И най-после човечеството ще завърши своето развитие на земята в жълтия цвят. Значи, всички съвременни хора са потопени в зеления цвят. И затова, за да измени състоянието си, човек трябва да излезе от този цвят. Зеленият цвят

не е лош, но когато вземе надмощие над другите цветове, това се отразява зле върху човека. Ако запитате някого, защо се уморил толкова много, той ще ви каже, че е работил. Разбира се, щом тури на гърба си тежест от 40, 50 или повече килограма, той ще се умори. Защо се товари толкова много? – За да се осигури. И ще видите, че във всички съвременни хора има голяма жажда за осигуряване. Те искат външно да се осигурят. Обаче, всеки, който разбира вътрешния закон на Любовта, той е осигурен. Ако земеделецът вярва в закона на Любовта, достатъчни му са само три декара земя, за да прехрани целия си дом. Тогава нивата му ще роди жито с едри класове; всеки клас ще има по 500 зрънца, а всяко зрънце ще бъде голямо като дренки. Вие ще кажете, че това са залъгалки.

Питам: Съвременните хора не играят ли със залъгалки? Започнете да им разправяте някаква легенда, и те ви слушат с най-голямо внимание. Всички неща могат да бъдат или мистични, или легендарни, или представляват никаква повест. Кога са мистични, кога легендарни и кога повествователни? Казваме: Кажи някой мит, или някоя легенда, или някоя повест! Това са състояния на човешкия дух. Сам по себе си човек е мит. Някога той и себе си не познава. Ще ви приведа един анекдот за българина, когото наричали „Високият Стоян“. Един горещ летен ден той се качил на магарето си и тръгнал за града. Като се уморил и изпотил от голямата горещина, той решил да си почине под сянката на някое дърво. Видял той една круша, отбил се малко от пътя си и тръгнал към нея. Слязъл от магарето, свалил юлара му, завързал го на едно дърво, съседно на крушата, а сам той легнал под крушата да си почине и заспал. В това време покрай него минали няколко деца и решили да откраднат магарето. Тихичко се приближили те към дървото, развързали магарето и го повели в града да го продадат, като оставили юлара близо до Стояна. Събужда се Стоян, гледа, няма магарето. Разтърква добре очите си, пак гледа, няма магарето, но вижда юлара му близо до него. Седи той под крушата и разсъждава: „Ако аз съм Стоян, изгубих магарето; ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“

По същия начин сега и ние, съвременните хора, седим пред една дилема и казваме: Ако аз съм Стоян, изгубих магарето, т.е. изгубих живота си; ако не съм Стоян, спечелих поне един юлар, т.е. един проспект за бъдеще. Това са вътрешни противоречия, които постоянно изпъкват в съзнанието ни. Ние разглеждаме тези явления в целокупния живот – и в малкото, и в голямото, т.е. и в младите и в старите. Младите се разочароват от условията на живота, а старите се разочароват от младите. Синът се разочарова от външните условия на живота, че няма де и как да прояви своята деятелност. Бащата пък не се разочарова от външния свят, но от своя син или от своята дъщеря, на които уповава. Значи, ако се

разочароваме от света, ние сме млади; ако се разочароваме от себе си, ние сме стари. Защо трябва да се разочароваме от себе си? Във всеки човек има Божествено начало, дълбоко скрито в него, и той трябва усилено да работи за неговото пробуждане. Човек трябва да дойде именно до тази вяра в себе си, т.е. вяра в Божественото в себе си.

Следователно, заблуждението на сегашните хора седи във вярата им, че човек е произлязъл от една клетка, от едно микроскопическо същество, което след време е достигнало най-високата форма на своето развитие – до човека. Религиозните хора пък казват: От пръст сме направени, и в пръст ще се превърнем. Да разсъждаваме така, то е все едно, да убедим малкото дете, че някоя мечка е майка му, която го е родила; или да убедите едно мече, че жената, която го храни, е негова майка. Дето отива тази жена, там ще върви и мечето. Опитайте се само да закачите майка му! На това основание, както можете да, убедите детето, че мечката е негова майка, така можете да убедите и мечето, че жената, която го храни, е негова майка. Обаче, вярно ли е в действителност, че мечката е майка на детето и жената майка на мечето? Ако приемем тези твърдения за верни, бихме дошли до стиха: „В грях ме зачена майка ми.“ Това е само едно верую. Де остават тогава думите от Писанието, че Бог ни роди? Стихът „В грях ме зачена майка ми“, представлява материалните условия, в които днес живеем. Обаче, думите „Бог ме роди“ представляват новите, благоприятните условия, в които човек може да се постави.

И тъй, с идването си на земята, Христос искаше да постави тогавашното човечество, както и културата им в нова фаза, но хората не съумяха да използват тия условия. Ако нашите възгледи за живота не се изменят, и ние няма да се домогнем до тази нова фаза. Ние не сме за това да вярва човек непременно в нещо, но въпреки това всеки си има свое определено, специфично верую. Няма човек в света, който да не вярва в нещо. Щом е така, от всички се изисква нова вяра, която да внесе вътрешна радост в душите на хората. На съвременните хора липсва радост. Те не могат да се радват: богатият не може да се радва на богатството си; силният не може да се радва на силата си; ученият не може да се радва на своите знания. Рядко ще срещнете човек в света, религиозен или светски, който да се радва на положението, в което се намира. Няма радости в света. Всеки човек има по един вътрешен червей, който го гризе. Ученият иска да бъде по-учен, отколкото е сега, а с това желание той нарушава и малката радост, която има. Силният е недоволен от своята сила, иска да стане още по-силен, и с това нарушава малката радост, която има в себе си. Казвам: Силите и способностите на хората са ограничени. И най-силният човек не може да вдигне земята на гърба си. Синът пък има друга невъзможност: той може да бъде по-учен от баща си, но не може да бъде по-умен от него.

Синът не може да съдържа в себе си повече качества от тия, които бащата има; нито дъщерята може да съдържа повече качества от тия, които майката има. Достатъчно е на сина да съдържа толкова качества, колкото бащата има; и достатъчно е на дъщерята да съдържа качествата на майка си. Можем ли ние, съвременните хора, да бъдем по-умни от Бога? – Не можем. Можем ли да бъдем по-силни от Бога? – Не можем. Тогава, достатъчно е за нас да бъдем приблизително толкова умни и силни, колкото Бог е всемъдър и всесилен.

Съвременните философи след всичко това изпадат в смешно положение, като искат да определят, какво нещо е Бог. Който иска да определи, какво нещо е Бог, той трябва да бъде по-умен от Него. Значи, съвременните философи разрешават една задача, която не може да се разреши, а именно задачата, която високият Стоян разрешавал. Като изгубил магарето си, той казал: „Ако аз съм Стоян, изгубих магарето си; ако не съм Стоян, спечелих един юлар." Казвам: Не се опитвайте да разрешавате какво нещо е Бог. Оставете този въпрос неразрешен. Запитва ли ви някой, що е Бог, кажете: Бог е Любов – нищо повече. Никаква друга философия не ви трябва. Нека философите изучават, какво нещо е раят и какво адът, но въпроса за Бога да оставят настрана. От 8,000 години насам хората се мъчат да определят, какво нещо е Бог, с колко лица е, дали с три или с едно и т.н. Без да има лице, Бог съдържа всички лица в себе си; Той е източник на живота, на силите, на знанията, на всичко велико и красиво.

Казвам: Съвременните хора се заемат с разрешението на най-трудния въпрос – идеята за Бога. Преди да разреши този въпрос, човек най-първо трябва да започне от себе си, да определи, какво представлява той, като малка величина в целокупния живот. Човек е дроб, т.е. част от цялото. Как се определяте, като човек? Казвате: Този е Стоян, онзи е Иван. По какво се отличава Иван от Стояна? Каква разлика правите между двамата? Различават се те по нещо. Например, ако измерите обиколката на главата на Ивана, тя е 56 см., а тази на Стояна – 57 см. в окръжност. Двамата се различават и по ръст, както и по дължината на ръцете си, по дължината на пръстите, по устройството на кожата и т.н. Изобщо, днес не може да намерите двама души, които да имат еднакви размери в устройството на целия им организъм както и в отделните им удове. Значи, различни сили действат в различните хора. Защо ръцете на един човек са по дълги, а на друг – по-къси? Защо главата на един човек е валчеста, а на друг – продълговата? Защо ушите на един човек са дълги, а на друг – къси? Защо очите на един човек са големи, а на друг – малки? Хора, които се раждат денем, по обед, например, имат малки очи; хора, които се раждат вечер, посред нощ, имат големи очи като на бухал. Не е лошо човек да има големи очи. Когато човек излиза вечерно време, по тъмно, за да вижда, де

върви, той силно напряга очите си, вследствие на което те се отварят повече. Тази е причината, поради която хора, които са родени вечерно време, имат големи очи. Значи, за да възприемат повече светлина, очите се отварят повече. Когато майката роди някое дете вечер, тя сама определя големината на неговите очи.

Сега се явява друг въпрос: Защо някое дете се ражда посред нощ, а друго – по обед? Ще кажете: Така е било определено. – Това не е философия. Вие ще проучвате този закон и сами ще си обясните причините. Всичко в света е разумно. Не е безразлично, кога се ражда детето: дали сутрин, по обед, или вечер. Това са определени величини в живота. Какво представлява обед? – Обедът е крайния предел, до който слънцето може да се издигне; той е зенитът, дето всички неща се събират. Който иска да разбере Божествения свят, трябва да има малки очи; той трябва да се е родил на обед. Който иска да разбере света, трябва да има големи очи; той трябва да се е родил посред нощ. За света се изискват фенерчета, които да светят в тъмнината. Когато човек има желание да притежава много неща, това показва, че той се е родил посред нощ.

Казано е: „Всеки, който иска да ме последва, трябва да се откаже от себе си.“ Човек може да се откаже от себе си, само когато се ражда. Значи, само малките деца могат да се откажат от себе си. Христос е казал: „Оставете децата да дойдат при мене!“ Тъй щото Христовото учение е само за децата, за младите хора. Чудно е, когато проповядват на хората да се самоотрекат. За самоотричане може да се говори само на децата, или на младите хора, но не и на старите. Кажеш ли на стария човек да се самоотрече, той ще ти отговори: „Синко, не ми говори такива детински приказки! Годините, които нося на гърба си, разбират живота по-добре от тебе. Човек трябва да си има къщичка, парички, знание. Ти си още млад и зелен, главата ти нищо не е патила; ти още нищо не знаеш и не разбираш живота.“ Прав е този стар, мъдър човек. За него е така, но децата нито от къщи се нуждаят, нито от пари, нито от знания. Те за нищо не мислят; каквото им се каже, вярват. Децата естествено вървят в правия път. Като съберете опитностите на старите и на младите, ще имате живота в неговата завършена форма. Само по този начин ще го разберете. Сега, малкото дете като отиде, при дядо си, той започва да му проповядва своята философия, но с това разваля детето. Аз уподобявам туй положение със следния образ: посадиш едно дърво на кръстопът и, какъвто добитък мине покрай него, всички се търкат в кората му. Не се минава дълго време, и гледаш, кората на това дърво започва да се охлузва, и то се осакатява. Не, това дърво трябва да бъде далеч от кръстопътя. Следователно, когато се говори на хората за възвишен идеал, те не трябва да бъдат поставени на кръстопът. Светът е кръстопът, работилница; щом свършим работата си в тази работилница,

ще се отделим далеч от нея, на почивка някъде, дето има радост и щастие. Кое дава радост на човека? Парите ли? – Не. В ума на майката седи нейното малко дете, което й създава радост. В ума на учителя седи неговият ученик, когото той обича. В ума на бащата седи неговият син, когото той обича. В ума на свещеника седи някой от неговите пасоми, когото той обърнал към Бога. Всеки човек има поне една душа, която обича. И тогава, всички неща придобиват смисъл по причина на това, което човек обича.

Някой казва: Човек трябва да обикне някого и да се ожени за него. Що е женитба? Може ли да се нарече женитба впрягането на два вола в една кола? Това не е никаква женитба. Женитбата има дълбок смисъл. Днес, обаче, както впрягат два вола заедно, така впрягат и двама души, мъж и жена, да карат заедно кола и казват, че тези млади хора са женени вече. Да, но работата по този начин не върви. Това не е Божествено. За в бъдеще, който иска да води разумен живот, като вземе два вола, той ще ги поглади по главата, ще им покаже хомота, и ако те пожелаят да му слугуват, сами ще си турят главите в хомота. Тогава той ще впрегне колата си, ще се качи на нея и заедно с тях ще отиде на нивата. Тогава и воловете ще бъдат разумни. Като свърши работата си, господарят ще извади хомота на воловете, ще ги помилва по главата, ще целуне челата им и ще ги заведе в дама на почивка. Техните дамове ще бъдат чисти, с големи врати и прозорци, които ще се осветяват добре. В дамовете няма да има никакви изверження, никакви нечистотии. Те ще бъдат така чисти, както са чисти днес къщите на хората.

Казвате: Защо ни говорите такива неща? Питам: Нечист ли намирате този разговор? Колко пъти човек седи у дома си и какви нечисти работи той замисля! Колко престъпления се вършат днес по домовете! Колко пъти е бил, разрушаван еврейският храм! Защо? – За престъпленията на хората. Защо се разрушават и съвременните храмове? Днес Бог не търпи никакви престъпления. Всяка къща, в която е извършено и най-малкото престъпление, тя трябва да се разруши! Защо умират хората? – За престъпленията, които вършат. Тялото се разрушава от най-малкото престъпление, което се върши в него. Човешкият ум и човешкото сърце се разрушават от най-малките престъпни мисли и чувства, които се зараждат в тях. Гениалността на човека може да изчезне само от едно малко неизправено престъпление. Като се разруши целият човек, какво ще остане от него?

Съвременната философия се заключава само в отричане на нещата. Навсякъде се проповядва: това не прави, онова не прави; това не яж, онова не яж! Отгоре на всичко това казват: Трябва да се възпита младото

поколение! Как ще се възпита? Като онзи крив рак, който казал на сина си: Синко, ти не трябва да вървиш накриво, като дядо си и баба си, ще вървиш право, както вървят хората. – Добре, татко, ти ми покажи, как трябва да вървя. Ти ми предай първия урок! Бащата тръгва напред, да покаже на сина си, как да върви. – Татко, това е старият, кривият път, по който ние вървим. Покажи ми правия път! По същия начин днес всички хора казват: Да се самоотречем. Питам: Ако дадеш някому 1,000 лева, това самоотричане ли е? Самоотричането е велик вътрешен процес. Някои мислят, че като се самоотрекат, тъй ще изгубят всичко. Да се самоотречеш, значи да придобиеш това, което никой в света не може да ти даде. Ако се самоотречеш като жабата, която е живяла в локвата и отива да живее в океана, това самоотричане има смисъл. Ако се самоотречеш от своя живот като птица и започнеш да живееш като млекопитаещо, и това самоотричане има смисъл. Ако се самоотречеш, като млекопитаещо и започнеш да живееш като човек, и това самоотричане има смисъл. Ако се самоотречеш от живота си като човек и се качиш в по-висока област, в областта на ангелите или други висши същества, и това самоотричане има смисъл. Ние не считаме, че самоотричането се заключава в неразумно раздаване на богатството ни. Ако искам да раздам парите си, придобити с честен труд, аз ще ги дам на някой честен, разумен човек, а не на някой крадец или пияница. Ако реша да ги дам на такъв човек, това ще сторя само при следното условие: ако той ми обещае, че ще употреби парите само за своето повдигане. Злоупотреби ли с тях, той ще ослепее, ще оглушее и ще онемее. Това ще бъде наказанието на всеки, който не изпълни своето обещание.

Ето, Господ ни е дал в света пълна свобода и ни казва: „Аз ви давам живота, с който можете да разполагате, както искате. Почнете ли, обаче, да ядете и пиете безразборно, да изтощавате силите си, нещастията и страданията се нижат едно след друго върху вас.“ Приложим ли Божия Закон в живота си, всички нещастия и страдалия ще избягат от нас. Нима управляващите в една държава не могат да приложат този закон в икономическия живот? – Могат, но не искат, понеже още вярват, че има лесен път в живота, който ще ги доведе до желаното щастие. Няма друг път освен Божественият. Преди всичко, в света трябва да са яви такава религия, в която хората да повярват абсолютно. Не мислете, че тази религия ще се изработва отсега нататък. Тя е съществувала още от времето на първия човек; тя съществува и сега. На тази религия са служили всички хора, които са завършили своето развитие на земята. Тази религия ще бъде обща за цялото човечество. Казвате: Царството Божие насила не се взима. Някои хора насила ще бъдат турени в Царството Божие, а които не искат и насила, ще ги утаят. Какво значи утаяването? – Потъване дълбоко някъде, да чакат там своето време, докато най-после сами се убедят, че трябва да вършат волята

Божия. Когато се казва, че Христос се чудил за неверството на хората, това подразбира, че Той са е чудил, защо, именно, хората не вършат волята Божия. Човек първо трябва да бъде полезен на себе си, т.е. на всичко възвишено и благородно в себе си, за да почувства онази дълбока вътрешна радост. Това е първият лъч на неговото изгряващо слънце. Всеки, който излиза от тунела и среща първия лъч на слънцето, той изпитва голяма радост, че е излязъл от долината на своя живот.

Казвам: Всеки човек трябва да изпита тази радост. Мнозина се съмняват в това, което им се говори, и се запитват: Наистина, коя религия е най-права – Христовата, Мойсеевата, тази на Буда или на Мохамеда? – Всичко, каквото са учили и проповядвали тези хора е право, но намерете чистото Мойсеево учение; намерете чистото Христово учение и разберете неговия смисъл и дух; намерете чистото учение на Буда, на Мохамеда и извадете дълбокия смисъл в тях. Право е и това, което съвременните философи учат, но трябва да се разбере дълбокият смисъл на техните учения. Между Мойсея и Христа няма никакво противоречие в основния закон, който те са проповядвали. Също така между Христа и Буда няма никакво противоречие. Общото и най-главно във всички тия учения е следното: Без Любов живот не може да съществува. Без Бога светлина не може да има. Тия велики хора са проповядвали за Бога, но рекат ли хората да приложат това учение в ежедневния си живот, те вече го изопачават, защото имат смътно понятие за Бога. Те искат да видят Бога вън някъде. Искате ли да видите Бога отвън, вие се намирате в заблуждение. Как ще Го видите отвън? Той прониква целия свят, всички видими и невидими слънца, и ако рече да ви се представи отвън, ще трябва да напусне целия космос. Така ли искате да видите Бога? Благодарете да видите даже най-малкото проявление на Бога. Той ще изпрати при вас един малък лъч, една малка светлинка във вид на някой ангел или друго някое още по-малко същество. Да видиш Бога, то е все едно да придобиеш една малка светлинка. И тогава, като те види Господ с тази малка светлинка, ще те запита: Защо носиш тази светлинка? Ти ще отговориш: Господи, досега бях в тъмнина. Едва осветлявах пътя си със своята стара вощеница, но откак Те видях, оставям вощеницата настрана, нека си догаря, а аз ще си служа с новата светлина, която Ти запали в мене. Кажете ли така, скоро след това ще дойде съмнението, и вие ще кажете: Нека оставя и тази светлинка настрана, ще я взема, когато ми потрябва, при трудни условия. Защо ще я нося постоянно със себе си? Ето, и слънцето всеки ден изгрява и залязва. Вярно е, във физическия свят слънцето изгрява и залязва, но в Божествения свят слънцето никога не изгрева и не залязва. В материалния свят, в който живеем, ние се намираме пред илюзията, че слънцето изгрява и залязва, но ако се качим високо в пространството, ще видим, че слънцето се движи непрекъснато от север към юг, без да изгрява и залязва. Също така и на

слабите във вярата се вижда, че у Бога има известни противоречия. Това се дължи на събралите се облаци в техния ум.

И тъй, всички хора сега се нуждаят от истинското знание, което да ги обнови, да ги подмлади. Аз наричам млад човек онзи, който никога не се дразни, който е постоянно весел и живее без съмнения. Аз наричам млад човек онзи, който е готов на всякакви услуги, който вярва на всичко. Той не е суеверен, но на всичко хваща вяра. И десет пъти да го излъжеш, той те изслушва и казва: Говори ми истината! Говори на моя език, а не на езика на старите, защото аз не разбирам този език. Тъй щото, ако искаш да излъжеш някого, лъжи стария човек. Най-много се лъжат старите хора, които мислят, че никой не ги лъже. Историята е пълна с такива примери. Най-много се лъжат старите хора и старите светии. В историята на християнския живот има много примери за светии, които мислят, че служат вярно на Бога. Като видят някоя млада мома, започват да ѝ проповядват за Бога, за Христа и не забелязват, как се влюбват в нея и пропадат в черните ѝ очи. Защо пропадат? – Те не трябваше да пущат младата мома да излезе вън от тях. Тя трябваше да влезе в тях вътре, като част от цялото. Като пропадне някой светия, после казва: Съблазни ме тази мома. Този светия не знаеше закона, как да пусне младата мома да живее в него, и затова я остави вън от себе си. Той казва: Как ще пусна това зло в мене, да ме изкуси? Казвам: Ако оставиш злото вън от себе си, тогава, именно, то ще те съблазни.

Има един важен закон в живота, който всички трябва да знаете. Той е следният: Добрият човек всякога си остава добър. Има начин за познаване на хората, дали те са добри, или не. Какъв е този начин? – Пусни ги в себе си. Пуснеш ли добрия човек в себе си, той никога няма да те съблазни. Българинът казва: Този човек ми приляга някак си на сърцето. – Щом ти приляга, ще го пуснеш в сърцето си. Това ще ти донесе радост и веселие. В това седи великата Божествена наука. Има хора, на които душата е отворена и които са готови за всякаква услуга. Красива е човешката душа! И животните понякога имат такива състояния, когато са отворени, разположени към всички и готови да следват подир човека, като разумни същества. Често котката, която минава за голяма егоистка, върви подир човека, като кученце. От признателност към човека тя е готова на всякакви услуги, стига да почувства, че той действително я обича. Щом схване, че ти я обичаш, тя е готова да направи много нещо заради тебе. Има много примери, от които се вижда, как котки са спасявали своите господари. Те са ясновидци и често предчувстват нещастието, което има да стане в някоя къща. Например, котката предчувства пожара, който ще стане в къщата на господаря ѝ, и тогава тя започва да дращи, да мяучи на вратата му, да го събуди, за да вземе мерки против пожара. Като го събуди, тя започва да го

бута, да му обръща внимание към мястото, дето дими. И най-после, той, като се озърта натук-натам, забелязва, че дими някъде в къщата, взима мерки, и пожарът се предотвратява. Ако той не обичаше котката си, тя нямаше да го събуди, и пожарът щеше да избухне. Тя казва: Понеже ме обичаш, аз ще те спася с дарбата, с която разполагам.

Казвам: Христос се чудеше за неверството на хората, но и ние още се чудим, дали Христос е Син Божий, или не е. Всички религиозни хора, всички богослови разрешават сега, именно, този въпрос и казват: Христос е дошъл да спаси света. По кой начин го е спасил, това не е важно, но Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас, т.е. ако Божията Мъдрост пребъдва във вас, Аз и Отец ми ще дойдем у вас, и жилище ще направим. Тогава аз ще ви се изявя."

Сега за всинца е необходима чиста, абсолютна вяра. Какво по-хубаво от това, да нямаш пет пари в джоба си и да седнеш някъде замислен, вдълбочен в себе си, без да трепне окото ти от това положение. Защо? – Ти знаеш, че има някой да те обича. В такива случаи вие седите и си казвате: Никой не ме обича. Не, вие не говорите Истината. Според моите изчисления, аз зная, че в този момент на земята има около два милиарда хора, които могат да те обичат. Ако обърнете погледа си към небето, и там ще намерите много души, които също така могат да ви обичат. Мнозина казват: Моят живот е безсмислен, няма кой да ме обича. Как може животът на едно същество да е безсмислен? Този живот ви е даден от Бога. Достатъчно е да отправите своето радио към небето или към пространството и ще намерите хиляди същества, които могат да ви отговорят. И днес Христос се чуди на съвременните хора, че не им идва на ум да отправят своето радио към невидимия свят, а се обезсърчават, отчайват и казват, че животът им няма смисъл, че няма кой да ги разбира. Питам: Вие, които искате от другите хора да ви разбират, разбрахте ли Господа? Вие разбрахте ли ангелите и светиите? Ако вие не сте разбрали нито Господа, нито ангелите, нито светиите, как искате другите хора да ви разберат? Казвате: Ама ние сме повярвали вече в Господа. – Аз не правя въпрос за това. – Ние сме християни, благородни хора сме. – И по това не правя никакъв въпрос. Едно ви недостига още: да се почудите на себе си, че от толкова хиляди години живеете на земята и още не можете да повярвате. Аз наблюдавам, как съмнението си пробива път между младото поколение и ги прави преждевременно стари. Дойде някое малко дете при мене и ме гледа изпитателно, дали искрено говоря Истината, или не. Дядо му го е научил да не вярва и да се съмнява, и то преждевременно е остаряло. Често съм правил следния опит с малките деца. Дойде при мене детето, гледа ме изпитателно, със съмнение, защото дядо му е в него. Аз се приближа към него, помилвам го няколко пъти по главата и му казвам:

Слушай, сега ще ти говоря братски. Не се съмнявай в мене, и ние ще се разберем. Като се освободи от влиянието на дядо си, то започва да ме гледа с доверие и да ме слуша. Аз продължавам да му говоря: Слушай ме, аз говоря Истината, която ще провериш лесно; ти ще опиташ и моето учение, ще опиташ учението и на дядо си. – Как ще ги опитам? – При моето учение винаги ще имаш топла чорбица, а при учението на дядо си – студена чорбица; при моето учение винаги ще имаш топъл хлебец, току-що излязъл от фурната, а при учението на дядо си ще имаш мухлясал хлебец. Моето учение прави хората честни, достойни, без никакви хитрини. Дойде някой при мене, иска да му направя някаква услуга, да му помогна с нещо. Аз се замисля. – Какво мислиш? – Аз се вдълбоча в себе си и мислено се обръщам към Господа, да ми каже, по какъв начин да направя добро на този човек. За мене не е мъчно да му дам една сума от 100, 200, 300 или 1,000 лева, но дали това е доброто, от което се нуждае неговата душа? Важно е така да му направя добро, че с нищо да не уроня неговото честолюбие. Като дойде при мене някой честен и крайно честолюбив човек, ще му кажа: На еди-кое си място в гората има един камък. Дигни камъка, измери от него около 20 м. разстояние на изток и започни там да копаеш. Като копаеш известно време, ще намериш в земята заровено гърне със злато. Извади гърнето, вземи, колкото злато ти трябва, и след това по същия начин зарови гърнето. На същото място има и друго гърне, което по никой начин няма да пипаш. Този човек ми благодари и отива на определеното място в гората, да си вземе малко злато и да посрещне нуждите в живота си. – Няма защо да благодари на мене. Тези пари са на един човек, който е заминал за онзи свят преди стотина години, но понеже се чувства вързан с тези пари, иска да се освободи от тях, като помага на бедни, нуждаещи се хора. Ти ще му благодариш и ще се помолиш за него.

Казвате: Защо ни залъгва този човек с тия пари? – Това е само за изяснение на мисълта ми. Гърнето е във вас. Всеки човек има известно количество злато в себе си. И той външно може да бъде толкова богат, колкото органическо злато има в кръвта си. Има хора, които и да придобият богатства, пак ще осиромашеят. Един американец, беден говедар, получава съобщение някъде от Америка, че вуйчо му, голям милионер, умрял и му оставил наследство шест милиона долара. Той отишъл да получи наследството си и веднага ударил на разкошен живот: напуснал селото си, напуснал работата си и започнал наляво-надясно да дава угощения, вечери, веселби. Прекарвал времето си в ядене и пиене, и след шест месеца само провалил всичкото си богатство, като останал пак беден говедар, какъвто бил по-рано.

Някой казва: Аз искам да бъда богат. – Като американският говедар ли? –

Искам да съм учен. – Като американският говедар ли? Богатството има смисъл, ако то може да освободи човека от всички негови пороци и заблуждения, и по този начин да отвори душата му като извор, който постоянно блика и раздава от своето богатство на всички. Богатият човек трябва да бъде безкористен, като планински извор. Тогава всеки жаден пътник ще уталожи жаждата си от неговата чиста, кристална вода. Водата на този извор представлява Божественото, което трябва да се прояви във всеки човек.

И тъй, от всички хора сега се изисква абсолютна вяра! Мъчнотиите в живота са малки, но необходими спънки, да покажат, доколко вярата на всеки е заякнала. Заболи ви крак, например. Не викайте лекар, опитайте да си помогнете сами. Ако не можете сами да си помогнете, обърнете погледа си нагоре, към истинския лекар, и Той ще ви помогне. Хване ви ревматизъм. Вие ще му кажете: Аз ще ти дам едно угощение за добре дошъл, но след това ще бъдеш тъй добър, да напуснеш тялото ми. Тук не ти е мястото. Кажете ли на ревматизма си така, ще видите, че той в скоро време ще излезе вън от организма ви. Заболи ви глава, пак ще кажете: Според вярата, която имам, искам да престанат болките в главата ми. Като правите тези опити, така само ще познаете, доколко вашата вяра е силна. Когато новото учение се възприеме от всички хора, лекарите, свещениците, проповедниците ще се пенсионират от старата работа и ще им се даде нова работа: лекуване по новия начин, свещенодействие по новия начин, проповядване – по новия начин. Кой е този нов начин? – Начинът на Любовта. Когато казваме, че човек трябва да работи с Любов, а не с пари, ние подразбираме, че в него не трябва да съществува желанието да му се плаща. Той трябва да работи с любов, а как ще се възнагради работата му, това за него не е важно. Това е грижа на онези, за които той работи. Който работи за Бога и мисли, че трудът му трябва да се възнагради с пари, той се самоунижава. Ако някой лекар лекува в името на Бога, от него трябва да излиза голяма сила. Казва се в Писанието, че една болна жена се докоснала до дрехата на Христа и усетила да излиза от Него голяма сила. С колко лева може да се заплати тази сила? – Тя струва много. Следователно, ако болният мисли, че се изплатил напълно като даде 100, 150 или 200 лева на такъв един лекар, той се самоизлъгва. Като оздравее, болният трябва да каже на лекаря: Братко, благодаря ти, че ме излекува. Приеми от мене това малко възнаграждение, което едва ще посрещне разноските, които си направил за мене, ти идеше отдалеч да ме лекуваш. Обаче, аз ще ти бъда признателен и ще вървя по твоя път, ще служа на Бога и на ближните си с любов. Така ще постъпи всеки, който иска да върви в пътя на Любовта.

Казвате: Ние можем да живеем и без пари. Да живеем без пари,

подразбирам да имаме знания, да знаем изкуства, да имаме добри и правилни отношения с хората, да сме готови на разумни жертви. Започне ли човек да свири на цигулка и след няколко часа се умори, той трябва да си почине. Как? – Като смени свиренето с нещо по-лесно. Той ще започне да пее, ще се прояви и като добър певец. Щом се умори да пее, ще започне да проповядва. Ако се умори и като проповедник, ще отиде между бедните, страдащите хора, да прави добрини. Умори ли се и от тази работа, ще вземе една мотика и ще отиде на нивата да копае или да насади няколко плодни дръвчета. Значи, човек трябва да разнообразява работата си, да прави диверсия, т е. да преминава от една работа в друга, и по този начин да си почива.

При сегашните условия ние не трябва да изкореняваме старите дървета, но да ги присаждаме с нови, облагородени присадки. Ние не трябва да разрушаваме старата си къща, докато не направим нова, по-хубава и по-солидна. Някой казва: Моята колиба е стара, ще я разруша. Докато не си съградиш нова, поне десет пъти по-хубава от старата, не напущай старата. Поживей си още малко време в нея! Същото се отнася и до вярата. Докато не си създадете нова вяра и не уякнете в нея, дръжте старата. Всеки ден присаждайте на нея нещо ново и отглеждайте грижливо тези присадки, докато те заякнат и могат да издържат на всички бури и ветрове. Когато Христос дойде на земята, Той донесе нещо ново и в науката, и в религията, и в изкуствата, което и досега продължава да се разработва, докато дойде един ден всичко да се приложи в целокупния живот.

Казвам: Божественото учение изисква вяра, която да произтича от закона на Любовта. Когато обичаме Бога, ние имаме абсолютна вяра. Поколебае ли се Любовта ни, и вярата ни се поколебава. Христос се чудеше за неверството на хората. Неверството показва, колко е любовта на хората. Любовта на съвременните хора е много малка. Днес синът не е благодарен от бащата, и бащата не е благодарен от сина; дъщерята не е благодарна от майката, и майката не е благодарна от дъщерята. Учителят не е благодарен от учениците си, и учениците не са благодарни от учителя си. Управляващите не са доволни от подчинените си; и подчинените не са доволни от управляващите. В целия свят съществува недоволство. В умовете на всички хора има голямо брожение. Те нямат тази тъй необходима за живота абсолютна вяра. Защо? Защото Любов нямат. Хората още не са възприели и приложили в живота си Божията Любов. Навсякъде в света съществува насилие. Насилието е закон на ада. Небето се управлява от закона на Любовта, на Мъдростта и на Истината, а светът, адът – от два закона: законът на страха и законът на наказанието. Грешникът се плаши само от тези два закона. Плаши ли се човек от тези закони, той е в ада. Иска ли той да излезе от ада, нека се подчини на трите

основни закона, които управляват небето, т.е. възвишения и разумен свят. Тези закони ще освободят човека от робство, ще внесат в него абсолютна чистота и невинност, ще го направят пъргав, като дете, светъл като ангел. Всички можем да бъдем млади.

И тъй, днес пожелавам на всички да станат млади, да хвърлят старите си дрехи, да хвърлят мустаците и брадата си, коренно да се видоизменят. Телата ви да станат пластични и вътрешно красиви, като на малки деца. Постигне ли се това, нека дойде другото учудване: Как станаха тия хора толкова красиви? И тогава ние ще отговорим: Всеки, който служи на Любовта, на Мъдростта, на Истината и на Доброто, може да стане външно и вътрешно красив, да се подмлади, да заживее чист и свят живот.

Беседа от Учителя, държана на 6 февруари, 1927 година в гр. София.

1927_02_09 Свещеният олтар
лекция пред общия окултен клас

СВЕЩЕНИЯТ ОЛТАР

9 февруари 1927 г.

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Размишление.

Преглеждане на рисунките, дадени за тема.

Образите, картините, които хората рисуват, действат възпитателно върху тях. Те указват силно влияние върху човека. Според законите на природата, когато чертае нещо, първо тя дава формата му, а после неговия смисъл. Затова именно всеки образ има своя величина и свое място. За да бъдеш човек на изкуството, ти трябва да намериш своето място. Художникът, музикантът, философът, ученият, религиозният трябва да намерят своето място. Въз основа на същия закон, всеки стремеж на човешката душа изисква специфична област, специфично място. Любовта, Мъдростта, Истината имат свои специфични области. Когато се говори за органическия свят, за развитието на формите, и там ще срещнете същото положение; всяка форма има свое определено място, определена величина. И всеки човек, който има този вътрешен Свещен стремеж, непременно ще намери своето място в Природата. Ако не може да намери своето място, това се дължи на обстоятелството, че понякога той очаква повече, отколкото трябва, а понякога очаква по-малко. Това са две крайности. За даден момент човек трябва да очаква толкова, колкото е възможно да получи или да постигне. Ако не съблюдавате това нещо, вие ще се поставите в полето на сенките. Щом изпаднете в сенки, вие казвате: Всичко е суета! За да намирате, че всичко е суета, това подразбира съществуването на някаква Реалност. Само при суетата има Реалност и при Реалността има суета. Само при злото има добро и при доброто има зло. След всяко добро иде зло. Ако направите едно добро, злото ще мине и ще замине без да ви засегне. Ако не направите доброто, злото ще мине покрай вас и ще ви засегне.

Сега от ваше гледище какво разбирате под думата рисуване? Само художникът ли може да рисува? Не, всеки трябва да се упражнява да рисува; всеки трябва да се упражнява да пее. Вие трябва да отделяте всеки ден по 5 – 10 минути за пение, свирене, философстване и т.н. Човек трябва да се интересува от всичко. Понякога хората започват с най-трудната

задача – искат да разрешат смисъла на живота. Оставете този въпрос за най-после. Заемете се първо с решаването на по-прости въпроси, за които са дадени естествени методи. Например какво ще направи заекът, ако вие го гоните и той се намери пред една река? Заекът ще се засили и ще прескочи реката. Ако гоните патица през реката, тя ще я преплава. Ако гоните птица през реката, тя ще прехвръкне над нея. Следователно всяко живо същество има свои методи за действие и то най-естествени. На същото основание и човек има методи за разрешаване на всички въпроси, но той трябва да започне от най-малките, от най-маловажните. Има хора, които произлизат от птиците, те са идеалисти. Следователно дойдат ли до разрешаването на някой въпрос, натъкнат ли се на някаква мъчнотия, те ще я разрешат чрез хвъркане. Други хора произлизат от рода на плавателните животни – те ще разрешат мъчнотиите си чрез плаване. Трета категория хора произлизат от млекопитаещите, вследствие на което те ще разрешат своите мъчнотии чрез скачане, чрез ходене, движение по земята.

Тъй щото в живота има толкова методи за разрешаване на въпросите, колкото вида хора съществуват. Например някой човек е страхлив като заек, той разрешава въпросите си като заека с бягане, с прескачане. Щом го погледне някой на криво, той веднага бяга. Сърцето на този човек постоянно трепва. Срещате друг някой, той е смел, от нищо не се плаши. И сто души да го погледнат накриво, той не иска да знае, сърцето му не трепва. Казвате: Сърцето на човека не трябва да трепва. Понякога трепването на сърцето е на място. Защо? То развива една добра черта в характера на човека. Нетрепването на сърцето понякога развива известен недъг в характера на човека. Юначеството може да се превърне в грубост, а понякога – в смелост. Страхът може да се превърне в благоразумие, а понякога – в слабост. Това са сили в природата, които имат два различни резултата. Страхът е построен върху съвестта на човека. Ако отнемете страха, соковете на съвестта пресъхват. В почвата на страха са посадени корените на човешката съвест.

Казвам: ако искате да имате успехи в работите си, всичко трябва да вършите при разположение на Духа, по Любов. Освен това каквато работа ви се представи в живота, не я избягвайте. Разнообразието в работите е необходимо за вас. Новият живот, към който се стремите, ще ви постави в разни положения, на разни служби. Ето защо днес вие трябва да учите всичко, да гледате на всички работи с еднакво уважение. Всички неща не са потребни за този живот, но ще дойде ден, когато ще се нуждаете от тях. Разумният човек всичко изучава. Той разумно използва всички условия на живота: от всичко се учи, на всичко се радва и за всичко благодари.

Сега като изучавате живота, едновременно с това трябва да изучавате и себе си, да изучавате всичко, което е вложено във вас. Има неща, които вие сами сте вложили в себе си, но има неща, които други са вложили във вас. Задачата ви седи в това да различавате едните от другите заложби. Казвате: Не разбираме какви са тия заложби, как е възможно и други същества да влагат в нас известни способности. Положението на човека е подобно на положението на банките в живота. Една банка има свой собствен капитал, с който работи, но същевременно тя работи с капиталите и скъпоценностите на много външни лица; външните лица са вложили своите капитали в някои банки, за да се ползват от известни облаги. По същия закон и в човека са вложени капитали, ценности, дарби от външни лица с цел един ден и те да се ползват от облагите на неговата банка.

Следователно човек трябва да работи съзнателно, да развива тия дарби, защото някога ще го държат отговорен за всичко, което е направил – придобил или изгубил. Вие трябва да цените грамадните богатства и капитали, които първоначално Бог е вложил във вас. Ако цените това вътрешно богатство, което ви е дадено, вие ще работите, ще го развивате и един ден ще се върнете при Бога с увеличени, разработени капитали. Обаче положението на повечето хора днес е точно обратно. На времето си още те не са преценили богатството, което им е дадено, както и отговорностите по него, вследствие на което ред съществувания са харчили, яли, пили и днес се намират в положението на фалирали търговци, отчаяни и обезсърчени. Съвременните хора постоянно се оплакват от живота и казват: Лоши са условията на нашия живот. Казвам: няма защо да се обезсърчавате, лошите условия дойдоха като последствие на лошия живот. Първоначално условията на живота са били добри, но и сега още не са лоши. Колкото и да е фалирал един търговец, той все пак има на разположение поне малък, основен капитал, с който отново може да започне работата си. Никаква сила в света не е в състояние да посегне на този основен капитал на човека, даден му от Бога още при създаването му. Кой е този капитал? – Любовта към Бога. Щом обичате Бога, щом имате каква и да е идея за Него, условията на живота са добри. Ако не обичате Бога, ако нямате идея за Него, условията на живота са лоши. Ако обичате хората, условията на живота са добри; ако не обичате хората, условията на живота са лоши.

И тъй три стимула има в живота на човека, които го заставят да работи: Любов към Бога, Любов към ближния и Любов към себе си. Казвате: Любовта към себе си не е нищо друго, освен егоизмът, който разрушава човека. Аз не говоря за егоизма в неговите крайни проявления. Да обичаш себе си разбирам да обичаш Бога в себе си. Тази Любов именно е извършила на времето си отлична работа. Тази форма на Любов

постепенно се е разширявала и е преминала в Любов към ближния, т.е. Любов към всички същества вън от нас, с които заедно работим и се подвизаваме. Първият човек, който е живял в рая, познавал само Любовта към себе си, към Бога в себе си. Той имал всичко на разположение: плодове, семена, животни като другари на неговия живот и за нищо не се е грижил. Когато съзнанието му започнало да се пробужда, той почувствал нужда от подобен на себе си, от ближен, когото да обича и да бъде обичан. Аз-ът в него, който бил пълен господар и на всички заповядвал, бил вече недоволен от положението си и пожелал от Бога другар, с когото да се разбира. Питам: кой е недоволен от себе си? Недоволен е онзи, душата на когото не е в самия него, а е вън някъде. Такова е било положението и на Адам. Душата му не е била вътре в него, в неговия Рай, но останала вън от този Рай, вследствие на което той потърсил другар, който да задоволи тази липса. Когато душата на човека е в самия него, той живее вече в Божествената Любов, в Любов към Великото, Необятното, Безграничното, което се проявява навсякъде в света.

Де седи погрешката на Адам? Желанието му да има другар не е лошо, обаче той не погледнал на Ева като на душа, произлязла от Бога, но си съставил за нея съвсем детинско, криво схващане и казал: “Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми”. Щом помислил така за Ева, в края на краищата той трябвало да види какви са резултатите на неговата крива мисъл – Ева не остана при него. Друг щеше да бъде въпросът, ако той бе погледнал на Ева като на душа, излязла от Бога, която заслужава учудване и към която трябва да се пристъпва със Свещен трепет. Ще кажете, че това е било мнението на Адам за жената. Аз пък казвам, че и сегашният Адам мисли за Ева по същия начин. Съвременният мъж мисли, че е господар на жената, че има право над нея понеже е излязла от него, но за тази негова крива мисъл той не можа да задържи жената при себе си. С такива разбирания животът не се поддържа. Животът изисква здрава основа. Ако основата му е гнила, той се разрушава.

Вие трябва да си съставите понятие за човека, бил той мъж или жена, като за нещо целокупно. Сам за себе си човек представя нещо цяло, изявление на Бога. Когато се отдели от Бога и пожелае да бъде самостоятелен, той веднага се поляризира, в него се явяват два полюса. Тия два полюса са Любовта, Която обхваща живота на всички същества в света, и Мъдростта, Която носи Светлина. Любовта и Мъдростта пък се стремят към Истината като към крайно звено, като към крайна цел на живота. Истината създава образите, Тя е поле на знания. В Истината се складират всички знания от незапомнени времена и до днес. Учени, философи, поети, писатели могат да намерят всичко, каквото търсят, в областта на Истината. Тъй щото, когато ученият отиде при Любовта, Тя ще му даде кон и кола, с които да се

движи, да върви напред; ако отиде при Мъдростта, Тя ще му даде свещ, с която да си свети; ако отиде при Истината, Тя ще му даде знания. Следователно ученият ще запали свещта, ще впрегне коня в колата си и ще тръгне с нея да пътува. Стотици и хиляди години ще пътува той, докато намери онези знания, които са необходими за придобиване на истинския Живот, на пълната Светлина и на безграничната Свобода.

И тъй вие трябва да имате ясна представа за себе си – нито да се подценявате, нито да се надценявате. Може да се познава само онзи, който се е проявил, у когото съзнанието се е пробудило. Истинският човек седи в онова, което се е проявило в него. И ако днес хората се делят на добри и лоши, това се дължи на обстоятелството, че те са проявили някои свои качества, които се определят като добри и лоши. Докато човек не е проявен, той минава за божество. Щом се прояви, всички започват да го хвалят или критикуват, според това как се е изявил пред тях. Например някой човек говори за морал, за вяра, за любов към човечеството, за жертва, но щом дойде до ядене и пиене, той всичко забравя и мисли само как по-добре да се нареди, как по-добре да се облече и нахрани. Питам: къде седи силата, устойчивостта на този човек? Той трябва да съзнае своите недъзи, своите слабости и да работи за тяхното изправяне. Човек в пълния смисъл на думата може да се нарече онзи, който е в състояние да изправи своите слабости и погрешки. Ако не може да изправи погрешките си, той не може да се нарече човек. Животното изправя ли погрешките си? Кучето, котката или кое и да е животно, дето ходи, там хвърля изверженията си и не мисли да ги чисти. Човек не може да направи това нещо. Колкото по-високо е съзнанието му, толкова по-внимателен е той не само към външния, но и към вътрешния си живот; той трябва да пази ума и сърцето си в абсолютна чистота, да не допуща никакви нечисти мисли и чувства. Както не трябва да допущате нечисти мисли и чувства в ума и сърцето си, така също не трябва да допущате някой човек да влезе в душата ви. Душата е място, дето само Бог може да живее. Допуснете ли човек в душата си, вие ще се намерите в затруднения, които ще решите или като заека, или като патицата, или като рибата, или като млекопитаещото. Обаче това не е правилно разрешаване на задачите. Който се опита да влезе в душата на човека, в края на краищата той ще срещне Господаря на тази душа и ще се намери в безизходно положение. Някой влезе в душата на своя ближен и казва:Ще търпиш, няма какво. Не, така не се постъпва. Човек трябва да търпи, но само когато Бог го поставя на изпитания. Брат брата няма право да изпитва.

Казвам: между хората съществуват постоянни ежби, дразнения, от които те трябва да се освободят. Всички хора, учени и прости, постоянно се дразнят. В този смисъл всеки човек трябва да се домогне до онази

философия на живота, която разрешава тия въпроси и освобождава човека от тягостните състояния, в които изпада. Тази положителна философия се среща навсякъде в живота: и в музиката, и в поезията, и в науката, и в изкуствата. Който се добере до нея, той е доволен от положението си, защото тя го довежда до Истината.

Мнозина казват: Ние не сме добри хора. – В това няма никаква философия. Тогава други ще кажат: Ние сме добри хора. – Колкото е вярно едното твърдение, толкова е вярно и другото; колкото е валидно едното положение, толкова е валидно и другото. Когато хората казват, че са добри или лоши, ние имаме друго гледище по този въпрос. Ако някой каже за себе си, че е лош или добър човек, ние подразбираме една целокупност. В понятието "аз" се включва Разумният човек, който е в сила да обхване много неща. Щом аз-ът се произнесе, че някой човек е лош, той има предвид възможността за изправяне на погрешките. Аз-ът отправя погрешките към душата, която веднага се заема с тяхното изправяне. Това нещо има приложение и при възпитанието. Ако възпитателят иска да изправи погрешките на своя ученик и за тази цел апелира към неговия ум и към неговото сърце, той нищо няма да постигне. Обаче ако възпитателят може да говори на душата на своя възпитаник, той ще има големи постижения. Когато дойдете до самовъзпитанието, вие можете да приложите същия метод. Щом се намерите в трудно положение, говорете на душата си, Тя ще ви помогне.

Мнозина търсят Бога отвън, но само когато се намират в мъчнотии. И при това положение даже те не знаят как да се молят, как да се разговарят с Господа. Някой се изправи пред Господа и започва да говори: Не виждаш ли, Господи, моите нужди? Не виждаш ли греховете ми? Защо не ми помогнеш? Казвам: добре е, че този човек се обръща към Господа, но защо не се е обърнал към Него преди да е сгрешил? Веднъж сгрешил, той трябва да каже: Господи, прости ми, че не се посъветвах с Тебе преди да сгреша! Голяма пакост направих и на себе си, и на другите. Сега не ми остава нищо друго, освен да изправя погрешката си, за което Те моля да ми помогнеш. Решил съм да се изправя при всички положения: готов съм да понеса и най-голямото наказание. Какви наказания, колко тояги ще получа, това не е важно за мене. Въпросът е да изправя погрешката си. Казвам: ако е работата за бой, нека да те бият както трябва, но да се изправиш. И ако е въпросът за милост, за отстъпки, нека бъдат и те в изобилие, но да се изправиш. И строгите, и меките мерки са в състояние да изправят недъзите, погрешките на хората. Ние не сме за палиативните средства. Ние сме за онези мерки, които помагат да се прояви истинският човек. Когато бият човека, той е в ада; когато го милват, той е на Небето. Когато мразят човека, той е в ада; когато го любят, той е на Небето. Който казва,

че никой не го обича, той е в ада. Щом каже, че го обичат, той е на Небето. За да бъде човек обичан, първо той трябва да слезе в ада, да го намразят всички, да види какво значи да живее без Любов. Щом разбере Любовта, щом започне да я търси, той се качва на Небето. Това са противоположности в живота, между които човек трябва да се движи, за да расте, да се развива правилно.

Казвам: като ученици на Божествената школа, вие трябва да разбирате тия противоположности, за да се ползвате от тях. Ако си недоволен, ще знаеш, че си в ада. Ако животът няма смисъл за тебе, ще знаеш, че си в ада. – Как мога да осмисля живота си? – Качи се на Небето, дето ще намериш всичко онова, за което душата ти копнее. Като говоря за Небето, аз не визирам онова небе, което вие си представяте. Под думата "Небе" аз разбирам Възвишения живот, т.е. живот, в който има вечна Светлина, вечна Радост и Веселие. За това Небе именно Христос е говорил. Той казва: "Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Небесно". Под думата "дете" в широк смисъл Христос разбира човек абсолютно чист, непорочен, със светъл ум, който отдалеч вижда нещата и е готов на всички жертви.

Христос казва: "С мир!" Какво означава думата "с мир"? С мир, смирение подразбира жертва. Смирен човек е онзи, който може да пожертва всички свои блага за Бога, за себе си и за цялото човечество. Казвате: Ако пожертваме всичко, какво ще остане за нас? Наистина има нещо, което човек не може и не трябва да жертва. Кое е това нещо? – Божественото. За нищо в света човек не трябва да жертва Божественото в себе си. То трябва да бъде в услуга на Бога. Казано е в Писанието: "Бог толкоз възлюби света, че даде в жертва Сина Своего Единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него". Бог каза на Аврам да принесе в жертва сина си Исака. Той разбра Божиите думи буквално и беше готов да принесе в жертва Исак, но чу Божия глас, Който му казваше: "Не посягай на сина си! Ето погледни в храстите, там има един овен. Принеси него в жертва вместо сина си Исак". По този начин Господ изпита послушанието на Аврам. Защо Аврам трябваше да принесе в жертва овен, а не друго някое животно? Овенът символизира човешката глава, т.е. ума на човека. С този символ Бог каза на Аврам: "Авраме, впрегни на работа ума си, който ти дадох!" Аврам трябваше да пожертва ума си, т.е. сина си за Божието дело. Обаче той разбра Божиите думи буквално и задигна сина си Исак да го принесе в жертва на Бога.

Питам: Вярващите в Бога по това време разбраха ли този закон? И те не го разбраха. Който разбере този закон, той ще впрегне ума си на работа за Господа. Щом впрегне ума си, ще впрегне и сърцето, и волята си. Значи за

правилното служене са необходими четири елемента: Бог, на Когото трябва да се служи; Аврам, който ще служи; синът, даден на човека като условие за работа и овенът, който трябва да се пожертва на физическия свят. В зодиака овенът представлява човешката глава – мястото на ума. Когато се говори за жертва подразбирам да принесеш в жертва тялото, а не душата си. Казано е в Писанието: "Да принесете себе си в жертва жива и благоугодна Богу". Това подразбира: да принесете своя ум, своето сърце и своята воля в жертва жива и благоугодна на Бога. Казвате на някого: Направи една малка жертва за мене! Ако дадете пари някому, жертва ли е това? Не, това е услуга. Истинската жертва подразбира такъв акт, в който едновременно взимат участие и ума, и сърцето, и волята на човека. Без тези условия жертва не съществува. Ако дадете някому пари, дрехи или някакъв материален предмет без участието на тези три елемента, вие правите услуга, а не жертва. Трябва да различавате жертвата от услугата.

Сега да се върнем към въпроса за душата като към живо същество, с което може да се разговаряте. Когато искате да изправяте погрешките си, ще се обръщате към нея; когато искате да развивате известни дарби, пак ще се разговаряте с душата си. Говорите ли на душата си, точно на време ще изправите недъзите си и точно на време ще развиете дарбите си. Душата на човека представя среда, през която той прекарва всички свои болки, нужди и желания. Може ли човек да бъде музикален, ако няма среда, която да го разбира и вдъхновява? На кого ще свири той? И за себе си да свири, той сам трябва да бъде среда. Този закон съществува навсякъде в живота. Условия, среда съществуват за всички живи същества, обаче мнозина искат специални условия за себе си. Който иска специални условия, специална среда за своето развитие да се прояви, той трябва да чака, докато дойде това време.

Като четете Писанието, в което се говори за "Дървото на Живота", можете ли да кажете колко плодове е дало това дърво? На някои хора плодовете са на физическия свят; на други – в духовния свят, а на трети – в Божествения свят. Който не е могъл да стане виден, прочут човек на земята, той ще бъде виден на Небето – от него зависи. Обаче едновременно човек не може да бъде виден, знаменит в трите свята. В това отношение за всички хора има възможност да се проявят. Мнозина имат желание да се проявят между хората. Едни искат да се проявят като учени, други – като музиканти, трети – като художници, четвърти – като поети и т.н. Какво трябва да напише един поет, за да стане виден? Каква трябва да бъде неговата поезия? С какво се отличава например поезията на Тагор, която взе премия? Поезията на Тагор е символична. Каква е разликата между символичната и реалистичната поезия?

Едно важно положение, което трябва да имате предвид, е следното: пазете се да не дойдете до обезличаване на нещата. Как ще постигнете това? Като не подвеждате явленията в живота под общ знаменател. Не изисквайте от хората да мислят като вас. Идейните хора могат да имат еднакви стремежи, еднакво гледище към природата, но в методите за постижения, в начините, по които се проявяват трябва да съществува пълно разнообразие. Красотата на живота седи във вътрешното разнообразие. В живота на земята разнообразието е външно, а вътре има голямо еднообразие. В живота на Небето е точно обратно: външно има еднообразие, а вътрешно – голямо разнообразие. Ако влезете в Небето, на пръв поглед ще видите навсякъде Светлина и голямо еднообразие. Ако не сте подготвени за този живот, скоро ще се отегчите, ще се отчаете, че нищо не разбирате и ще поискате да се върнете назад между земните жители. Като се подготвите за този живот, в неговата Светлина вие ще различавате образите, ще влезете в разговор със съществата на този свят и ще видите голямото вътрешно разнообразие между тях. Значи ако очите ви са отворени, и на физическия свят да сте, вие пак ще виждате красотата и разнообразието на духовния свят. За духовния свят именно апостол Павел е казал: "Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които Го любят". Всичко това е скрито в Светлината на този свят. Който е абсолютно чист и свят, само той може да види красотата на духовния и на Божествения свят.

Следователно който иска да влезе в този свят, той трябва да се готви, съзнателно да работи върху себе си. Душите с векове се готвят, за да дойдат до онзи момент, когато пред тях ще се разкрие величието на Божия свят. Който не мине по пътя на чистенето, той сляп ще влезе в духовния свят. Пред него ще се разкрие само една Светлина без никакви образи. Духовният свят ще бъде за него такова нещо, каквото представлява София, гледана от високите върхове на Витоша. В същото положение ще се намерите и вие, когато се изправите лице с лице срещу човек, когото не обичате. Ще го погледнете и ще кажете: Човек е това като всички човеци – с ръце, крака, очи, нос, уши, уста. Не, това не е човекът. Ако обичате някого, в него ще видите много работи и то най-красиви. Еднообразието ще изчезне за вас и в това лице вие пак ще виждате очи, уши, нос, уста, но съвършено различни от тия на другите хора. Само при това положение ще видите голямото разнообразие в човека и ще разберете, че външният човек не е още същинския човек. Нещо особено, нещо красиво се крие дълбоко в човека, което може да познае само онзи, който люби. Кое е онова, което се крие в човека? Това е неговата душа. Добре, че душата на човека е скрита. Колкото и да се облича външно, той все пак остава незадоволен. Нито той е доволен от себе си, нито другите са доволни от него. Защо? Всеки търси душата. Само душата може да обича, да даде на човека това, от което той

се нуждае.

Днес всички говорят за Любовта, всички цитират стиха, че Бог е Любов, но като дойде време да проявят своята любов, те пропадат. Ако отидете в дома на човек, който говори за любов и поседите там пет-шест дена, вие веднага ще го поставите на изпит. Той ще ви пита: За колко време сте дошли тук? Мислите ли скоро да заминавате? Любовта на съвременните хора издържа само няколко деня. Ако искате да запазите Любовта на някого, останете в дома му само за няколко деня, а след това вземете си стая близо до него; същевременно трябва да имате и материални средства на разположение, с нищо да не го ангажирате.

Сега като се говори за Божествения свят, трябва да имате предвид следното положение: който се готви за този свят, той трябва да бъде вътрешно богат. В Божествения свят сиромашия не съществува. Кой човек е сиромах? Глупавият човек е сиромах, лошият човек е сиромах, лъжецът е сиромах, недъгавият е сиромах. Богат човек е онзи, който има знание, сила, Любов, добродетели, с една дума – богат с добродетели; сиромах пък е онзи, който е лишен от добродетели. Ако сиромахът има приятели между жителите на ада, като отиде при тях, още на втория ден ще го впрегнат на работа: ще го накарат да оре, да копае на нивата. И вие постъпвате така с млекопитаещите. Те цял ден прекарват в ада, впрегнати на работа от вас и вечер, като се върнат от нивата или от полето, давате им малко храна, завързвате ги в дама и не искате да знаете за техните чувства, за това, което те преживяват. Казвате: Говедо е това, то нищо не разбира. – Не е така. И това говедо мисли, и то чувства. Докато е било при Бога, то е мислило по един начин. Щом слиза на земята, започва да мисли по друг начин.

Казвам: ако имате два вола, дадени ви да орат, да ги използвате, вие считате, че трябва да се отнасяте с тях като с жители на ада. Питам: при развитието, в което те се намират, можете ли да се отнасяте към тях по правилата на Небето? Ако имате една огнена топка, можете ли да я гладите, да я милвате или целувате? Не, вие ще стоите далеч от нея. Както постъпвате с огнената топка, така трябва да постъпвате и с лошите хора. Лошите хора са огън в света. Ако речете да помилвате, да целунете един лош човек, устата ви ще изгори и носът ви ще окапе. Защо? Той е нагрят до температура няколко хиляди градуса, която всичко изгаря и в пепел превръща.

Какво се разбира под думата Любов? Сега аз няма да обяснявам развитието на Любовта, но казвам: когато се говори за Божествената Любов, ние разбираме, че Тя дава необходимите условия за развитието на душата. Който попадне в ада, за него има едни условия; който попадне в

Небето, за него има други условия. Защо? На всеки трябва да се даде нужното, т.е. онези условия, при които той е създаден. Ако намеря на пътя си едно растение, първо ще взема една голяма саксия, ще я напълня с хубава пръст, ще го посадя в нея и след това ще го полея с вода; ако срещна на пътя си риба, ще я поставя в едно голямо езеро с чиста вода, там да плува; ако срещна вол, ще го пусна в ливадата да пасе свежа, зелена трева; ако срещна заек, ще му дам възможност да бяга в гората; ако срещна птица, ще я пусна във въздуха да хвърчи на простор и свобода. Ако срещна човек, ще го науча да мисли правилно. И най-после ако срещна ангел, не зная какво да направя с него. Мъчно е човек да се справи с ангелите. За тях няма място на земята. Хората едва сега създават условия в себе си за приемане на съществата от по-възвишените светове. Трябва да се направи място и за тях. Като се говори за Божествения свят, Той не представлява нищо друго, освен сбор от разумните, добрите сърца на хората. Тия сърца именно съставят основа на Невидимия свят. Те са полета за работа. Ако дойде някой ангел на земята, трябва да има поне един олтар за него. Защо му е този олтар? За да принесе жертва на Бога. Вие трябва да приготвите този олтар в самите вас. Щом ангелът принесе своята жертва, той ще влезе при вас и ще започне да ви говори.

Сега като се върнете у дома си, проверете имате ли такъв олтар в себе си, на който ангелите да принасят своята жертва. Това е една от великите Истини, която трябва да знаете. Като знаете тази Истина, ще разберете какво значи да се моли човек на Бога. Ако се молите по стария начин както досега хората са се молили, нищо няма да придобиете. Този начин е изиграл своята роля. Сега за всичко се изискват нови начини, нови пътища. Някой не иска да чете молитвите на глас. Добре, нека ги чете тихо, вътре в себе си. Както и да се моли човек, важно е молитвата му да е приета от Бога. Същото се отнася и до правенето на добро. Всяко добро, което направите, трябва така да е прието от човека, до когото се отнася, че ни най-малко да не го унизите. Ако му направите добро и го унизите, по-добре ще бъде да не правите това добро. Ама гладувал някой. По-добре да погладува, отколкото да го унизите. Като срещна човек, който е гладувал, питам го: колко време си гладувал? – Три дена. – Нищо, ти си герой, има още време до 40 деня. След това си вземам бележка за този човек като герой. Като го срещна втори път и разбера, че гладува 40 деня, аз съм първия, който ще му приготвя хубав обяд и ще му кажа: заповядай да си хапнеш и благодари на Бога! И Христос като пости 40 деня, на последния ден огладня и дойдоха ангели да Му слугуват. До това време Той трябваше да издържа, а при това беше оставен сам на себе си. Като говоря, че човек трябва да гладува 40 деня, ще кажете, че това е жестоко от моя страна. Питам: постили ли сте по 40 деня? – Не сме постили. – Щом постите 40 деня, тогава ще Ме опитате, ще разберете какъв съм. Който иска да бъде

истински герой, да се кали, нека отиде в пустинята като Христос и там да прекара 40 деня в пост и молитва. Там той ще научи много неща и ще издържи изпита си. А тъй да ходите тук-там да искате милостиня, това не е правилно.

Казвам: по физически начин не може да се влезе в Царството Божие. Царството Божие не е нещо физическо, да насилиш и да влезеш. То е невидимо, вътрешно нещо. Царството Божие е вътре в човека и насила не може да се превземе. В миналото, пък и до днес още, хората са правили и правят опити насила да превземат Царството Божие, т.е. Царството на Любовта. Ето защо и до днес още момците крадат момите. Те мислят, че като откраднат някоя мома, с това заедно ще откраднат и Любовта. И наистина момъкът успява да открадне някоя мома, но Любовта изгубва. С кражби работата не се урежда. Вие знаете легендата за "Прикования Прометей", който открадна Свещения Огън. Той открадна Свещения Огън, но затова го приковаха на скалата. Защо го приковаха? За да му покажат, че докато няма приготвен Олтар, съответно място за Свещения Огън, никой няма право да Го сваля от Небето. Тогавашните гърци нямаха място в своите храмове за Свещения Огън. Жреците могат да крадат земния огън ида го турят в кадилниците си, но да турят Свещения Огън в своите кадилници, това е невъзможно. От този Огън и кадилниците им ще се стопят, и от тях нищо няма да остане. Единственото място, дето може да се тури Свещеният Огън, това е човешкото сърце. Сърце, в което гори Свещеният огън, представя извор на благородни и възвишени чувства и светли мисли. Поет, в сърцето на когото гори Свещеният огън, ще пише поезии с бял цвят, с цвета на Светлината. Защо няма да пише с червен цвят? Защото червеният цвят е на животните. Защо няма да пише със зелен цвят? Защото зеленият цвят символизира материализма. Защо няма да пише с портокаления цвят? Защото портокаленият цвят символизира индивидуализма. Защо няма да пише със син цвят? Синият цвят е на луната; той действа върху въображението. Поетите гледат все нагоре към небето, те търсят физическото.

Значи истинският поет трябва да пише с цвета на Светлината, с белия цвят. Аз бих казал още, че буквите, с които ще се пише новата поезия, трябва да бъдат образувани от вълни на разумността. И тогава като четете такава поезия, вие ще се свържете с онези разумни души, които са участвали при написването ѝ. Щом прочетете поезията, те ще си заминат. Жива, велика поезия ще бъде новата поезия! Листата на живата поезия непрекъснато ще се вдигат и слагат, според желанието на човека да чете. Ако той пожелае да прочете нещо от миналото, веднага ще дойдат разумни души, които ще отворят тия страници и ще седнат при вас докато четете. И буквите на тази поезия са живи. Те се скриват и наново се явяват

според желанието на хората да четат. Живата поезия нито се печата, нито по витрини се излага. Тя върви заедно с поета, а се разнася от ангелите из цялата вселена.

Аз ви запознавам с тия неща, за да имате широк полет, простор на мисълта. Това не е фантазия, то е Реалност, която се отнася до Вечното знание, складирано в Божествените съкровища. За това знание именно човешката душа копнее. Да разполагаш с това знание значи да се намираш между любящи души, а ти сам да се чувстваш в положението на ангел, който лети из пространството, от нищо и никого неограничаван. Жива е вселената и всичко, което се намира в нея, трябва да съзнава този живот! Всичко в нея диша живот, свежест. Имаш ли това съзнание, дето минеш, каквото намислиш, за всичко ще ти се съдейства; всеки ще ти отваря път да вървиш напред. Като пътувате по земята, всичко е точно обратно. На всяка граница ще ви спират, ще отварят куфарите ви, ще ви събличат, ще ви претърсват да не би да носите нещо скъпоценно в себе си. Ако при тези условия предприемете едно пътешествие през Европа, ще се натъкнете на големи изпитания. Щом човек се пречисти и освободи от ограничителните условия на земята, той може да предприеме едно пътешествие из Божествения свят, свободен от куфари, от претърсвания. Обаче такова пътешествие може да направи само свободният човек, който е завършил своето развитие на земята. Всички куфари остават на физическия свят, а в Божествения свят човек отива съвършено празен. Там знаят нуждите му и всичко необходимо за него е предвидено преди още той да го е замислил. В Божествения свят само душата на човека може да пътува. Всичко друго той оставя на земята. Това подразбира стихът: "Отдайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу". Докато сте на земята, ще работите. Тук има страдания, неволи, горчивини, противоречия, сиромашия, смърт, но трябва да минете през всичко това, да се калите.

Изпейте сега упражненията "Киамет" и "В начало бе Словото". В пението душата главно трябва да взема участие. Човек може да пее по два начина: по обикновен начин; и второ – с разположение на Духа, т.е. с Вдъхновение. За да има Вдъхновение, той трябва да обича музиката, да слуша добри певци и музиканти. Само при такива условия човек може да се вдъхнови и да пее хубаво. Щом пее хубаво, той ще мисли правилно, ще възприема красиви и светли мисли. Като слушате някой голям талант, бил той певец или музикант, вие се свързвате с него, а с това заедно и с ред още същества, свързани с певеца или с музиканта. Всеки талантлив певец или музикант е колективен израз на много души, които се проявяват чрез него с цел да възпитават хората. Вибрациите на тия разумни възвишени същества се носят далеч в пространството чрез гласа на тия певци и с това указват благотворно влияние върху човешкия характер. Човек може да изпее една

песен така вдъхновено, така прочувствено, че тя да създаде преврат във всеки, който я чуе. Вибрациите на тази песен ще се носят из пространството, ще се преповтарят от хората и ще останат за вечни времена. Същата песен може да се изпее и по такъв начин, че да не остане и помен от нея – зависи как се пее. Малко песни има, които се разнасят из пространството. Досега например редки са случаите, когато може да се улови в пространството някоя египетска или индуска песен. Изобщо музика, която не остава за вечни времена в пространството, не е истинска музика. Ще кажете, че индусите имат хубава музика. Някои казват, че в Индия даже и тръстиките свирели. Това се дължи на обстоятелството, че в тия тръстики се образуват дупки, през които като минава вятърът, чува се някакво особено свирене. Възможно е тръстиките в Индия да свирят, но самите индуси не свирят. Индусите имали някакви песни, с които приспивали змиите. И така да е, това още не е музика. Че всяка майка има песни, с които приспива децата си, но тези песни не могат още да се приемат за някаква особена музика. Циганите, турците често си служат с дайре, но и това свирене не е онази музика, която може да се отпечата в пространството. Когато сте неразположени, вземете едно дайре или леко, ритмично потропвайте с ръката си върху масата 10-15 м. и ще видите, че неразположението ви ще изчезне. Щом видите, че някой ваш приятел е неразположен, потропайте малко с ръката си на масата, докато мине неразположението му. Ако приятелят ти те пита защо тропаш така, ти няма да казваш причината. Ще потропаш докато състоянието му се смени. След това ще му кажеш: Направих едно упражнение, което даде добри резултати.

И тъй съвременните хора трябва да прилагат музиката в живота си като средство за възпитание. Ако продължават да си служат със старите методи за възпитание, те нищо няма да постигнат. Сегашните методи на възпитание не са нищо друго, освен дресиране. Възпитате по този начин един човек и мислите, че той се е изменил, но щом го поставите при условия вън от тази дресировка, той се връща в първото си положение. Много индийци, които живеят в Америка, свършват там университет, живеят като американци, но щом отидат между своите съплеменници, те започват да живеят като тях, връщат се в първото си положение. Обаче човек може коренно да се измени, само ако приеме християнството в себе си, ако то стане за него плът и кръв. Време се изисква, за да се внесе нещо ново в човека. Иначе нещата се приемат само външно.

Казвам като временен метод, с който може да си въздействате, е ритмичното тропане от време на време с ръка на масата. Ще кажете, че това е смешна работа, че ще станете за посмешище на хората. Питам: като удряте с юмрук на масата и се заканвате някому, не е ли смешно? Някой се

разгневи, лицето му се зачерви и той удря на масата с юмрук и казва: Ти знаеш ли кой съм аз? Знаеш ли какво мога да направя?- Какво можеш да направиш? Като удариш с ръка на масата, едва ли можеш да повдигнеш един чувал, тежък няколко килограма. С това удряне Витоша не можеш да мръднеш, а още повече земята да поместиш. Като биеш тъпан или дайре, поне състоянието си можеш да трансформираш. Често хората правят много смешни работи без да съзнават това, а като им се даде някакво упражнение, те го считат смешно.

Съвременните хора трябва да работят за своето самовъзпитание, както и за възпитанието на младите, но по нов начин. Кармата на съвременните хора е голяма, тежка, тя е натрупана от хиляди години насам и трябва да се ликвидира с нея. При това положение смешно е когато някой се заканва на хората, иска да им покаже кой е и какво може да направи. Какво можеш да направиш? Ти имаш да плащаш хиляда полици от по хиляди левове. Изплати първо тях, че после ще показваш на хората какво можеш да направиш. Какво можеш да направиш без пари? Първата задача, която ти предстои, е да изплатиш полиците си. Днес дето мръднеш, все пари трябват. Щом имаш пари, пътят ти е отворен и навсякъде ти казват “добре дошъл!” Това можете да проверите всеки момент в живота си. Имате пари, всички ви приемат; нямате пари, никой не ви приема. Имате знания, веднага могат да ви назначат професор; нямате знания, и професорска титла не ви дават.

Вие трябва да имате ясна представа за онова, което можете да направите. Как ще имате тази ясна представа? – Като се опитате да направите това, за което казвате, че можете да го направите. Например някой казва: Осите мога да събера на едно място. Това знание ми е предадено още от дядо ми и от прадядо ми. Да ора обаче не мога; да копая – не мога; да пиша – не мога. Ако срещна мечка в гората, с нея не мога да се разговарям. Обаче има хора, които могат да се разговарят с мечки и ако ги срещне мечка в гората, път им сторва. Това може да ви се струва като приказка от “Хиляда и една нощ”. Както и да мислите, това са символични факти из живота. Нека всеки се запита в себе си: Аз мога ли да събера осите на едно място? Мога ли да се разговарям с мечка?

Като ученици на Школата, дават ви се ред задачи, които трябва да решите. Тези задачи ще ви доведат до реалното, до истинското знание на законите на разумната Природа. Щом се домогне до основните закони на Природата, човек ще може да въздейства на материята. Знание, сила се изисква за това. Има хора, на които направо не може да им се въздейства. Между такъв човек и вас трябва да има няколко души още, 10 или 15 най-малко като трансформатори, та като мине енергията през тях, да засегне и

дадения човек. Ако говорите на този човек направо, ще имате точно обратни резултати. Ето защо който иска да помага, да влияе на хората, той трябва да знае законите, по които да им въздейства. Хората са наредени в известни системи, които трябва да знае онзи, който помага. Казвате: Еди кой си човек е мой приятел, аз го познавам добре. За да познавате някой човек, за да го наречете ваш приятел, вие трябва да сте в една система с него. Щом сте в една система с него, между вашите мисли, чувства и действия ще има единство; вие ще бъдете в хармония с него. Само при тези условия между вас ще съществува истинско приятелство. Въз основа на този вътрешен закон се образуват окултните школи: сродни души с еднакви стремежи и разбирания се събират на едно място и образуват цяла система. Това не става на земята, но в Невидимия свят. Всъщност на Небето съществува само една Окултна Школа. Тя се субсидира от разумни същества, които живеят в Невидимия свят. Те създават закони, правила; оттам следят за успеха на всеки ученик. По подобие на тази Небесна Школа се създават такива школи на земята. Какви сте като ученици, това не се определя от школите на земята, но от Небесната Школа, която държи сметка за всичко. Като отворите главната книга на Небесната школа, там е писано за всеки ученик кога за пръв път е постъпил в Школата, кои са били тогава родителите му, как е вървял в училище по успех и поведение и как е завършил. Ако ученикът е преживял нещо силно, което не е могъл да разреши и поради това напуснал Школата, и то е отбелязано. И ако след няколко прераждания пак постъпи в Школата, и това се отбелязва.

Казвате: Като сме записани в Школата, какво ли ще научим? – Ако за пръв път влизате в Школата, нищо няма да научите. Да се задава такъв въпрос, то е все едно студентът, който влиза в университета да се запитва: Ще науча ли нещо в университета? Той не може и не трябва да си задава такъв въпрос. Защо? Защото преди да стане студент, той е следвал при майка си седем години, в отделенията – четири години, в прогимназията – три години и в гимназията – пет години и навсякъде все е научил нещо. Най-после той влиза в университета, дето учи още четири години. Значи той е станал момък на 23 години и едва е свършил един факултет. Ако иска да свърши четири факултета, трябват му още цели 16 години. Тъй щото за да се каже, че някой човек е горе-долу образован, трябва да учи 35-36 години. Следователно като стане на 40 годишна възраст, едва тогава той може да изучава основния закон – Любов към Бога. Тогава той влиза в квадрата. Към 30 годишната си възраст човек минава една криза, решава се неговото положение дали ще стане човек или няма да стане. На 33 годишната си възраст той ще бъде разпнат на кръст. Ако може да оживее, да възкръсне след разпъването си на кръст, велик човек ще стане от него. Ако умре, ще го погребат, паметник ще му поставят и ще пишат: Тук лежи млад поет, който живя, бори се в живота, но борбата го умори и той умря. Значи от 40

години нагоре, след като е минал възкресението, човек може да работи съзнателно, да започне основна работа.

Питам: какво правят съвременните хора? Като станат на 40 години, те казват: Ето 40 лазарника вече лежат на гърба ни. Какво можем да направим отсега нататък? Ако разсъждавате по този начин, това показва, че нито разпятието сте минали, нито възкресението. И наистина при това положение вие нищо особено не можете да направите. Голямо нещастие ще бъде за вас, ако на 30 годишната възраст не ви намерят някъде и не ви разпънат. Ако не посипете дрехите си с нафталин, молци ще ги изядат. Същото може да се каже и за човека: ако на 30 години не го посипят с прах, молците ще го изядат. Прахът подразбира страданията. Страданията пък означават кръста. Аз не говоря за кръста в буквален смисъл, но в смисъл на страдания. Разпъването не е външен, но вътрешен, психологически закон. Няма по-страшно нещо от вътрешното разпъване. Ако можете да издържите това разпъване, вие сте добре посипани с нафталин и никакъв молец в света не е в състояние да ви изяде. Не сте ли посипани с нафталин, всеки молец може да ви изяде. Дреха, наядена от молец, нито се продава, нито се употребява. Дреха, която молци не са яли, е на мястото си и всеки я желае. Бъдещите дрехи, които ще се правят от стъкло, молци няма да ги нападат. Докато са от вълна, все ще имат дупки от молци. Молците представят лошите мисли и чувства, които хората често хранят в себе си.

Сега запомнете основната мисъл от тази лекция. Тя е следната: никаква поезия, никаква музика, никаква наука, никакъв обществен живот, никакво приятелство не могат да съществуват, ако човек не приготви в своето сърце жертвеник, Олтар, на който ангелите да принасят своята жертва на Бога. Дето няма жертвеник, там е място на страдания, там е адът на живота. Дето има жертвеник, там е място за правене добро на себе си и на ближните – място за служене на Бога.

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!"

Общ Окултен Клас
09.02.1927 Сряда, София

1927_02_13 Новата земя
неделна беседа.

НОВАТА ЗЕМЯ

Беседа от Учителя, държана на 13 февруари, 1927 год. в гр. София.

„Понеже, ето, нови небеса създавам и нова земя.“ „И видях ново небе и нова земя.“ *)

Исайя казва: „Понеже, ето, нови небеса създавам, и нова земя.“ В този стих Исайя говори за създаването на бъдещия свят. Иоан пък в Откровението казва: „И видях ново небе и нова земя.“ Значи, той говори за създаването на света, като свършен факт.

Небето и земята са два полюса, които представляват великото в света. С тези два полюса започват всички алхимици. Ако човек не разбира великите закони на небето и на земята, той не може да бъде алхимик. Ако ученият не разбира, какво нещо е небето и земята, той не може да бъде учен. Ако поетът не разбира, какво нещо е небето и земята, той не може да бъде поет. Ако художникът не разбира, какво нещо е небето и земята, той не може да бъде художник. Като казваме, че човек, който не разбира, какво нещо е небе и земя, не може да бъде нито учен, нито поет, нито художник, ние подразбираме, че той не може да твори. Ние взимаме думите „земя и небе“ в техния най-висок смисъл.

Много хора имат схващания, разбирания по известни въпроси като децата; тия разбирания ние наричаме детински. В Библията, например, се казва: „И направи Господ човека по образ и подобие свое. Направи Господ света.“ – Това е детинско разбиране. Хората могат да правят много неща; например, те могат да направят някоя картина, или някаква книга и т.н. Обаче, за Бога не може да се каже, че Той прави нещата, както човек ги прави. Не може да се каже, че Господ е направил света, или че Господ е направил човека. Преди всичко, Божественият свят съществува вечно. Ако е въпрос за правене, могат да се направят четирите свята, които се проявяват последователно. Тези светове наричат светове на промени. В един от тези светове се проявява законът на инволюцията; а в друг пък се проявява законът на еволюцията. Трите Божествени свята – на Любовта, на Мъдростта и на Истината – съществуват вечно. Те нито се променят, нито се изменят. Световете, които се променят, се отразяват в Божествения свят. В това има голяма красота. И наистина, красиво е, когато виждаме в човека нещо възвишено и благородно! Когато слушаме музика, или когато четем някои хубави произведения, или когато гледаме една художествена

картина, ние се възхищаваме, но всъщност и музиката, и поезията, и изкуството не съществуват на земята. Те са отражение на Божествения свят. Само там има музика, поезия, изкуство и наука. Следователно, човек може да бъде дотолкова музикант, поет, художник или учен, доколкото той е във връзка с Божествения свят. Никой не може да влезе в Божествения свят по някаква привилегия. Който иска да влезе в Божествения свят, той трябва да бъде герой в пълния смисъл на думата: да бъде абсолютно съвършен, да притежава качествата на Духа. Човек, който влиза в Божествения свят, не може да говори за слабости, или че това не може да направи, онова не може да направи. Не, човек всичко може да направи, но във време и пространство. Когато някой каже, че не може да направи това или онова, той подразбира, че в момента не може да го направи. В съвременната наука, философия, музика, поезия, изкуство има по една вътрешна слабост, която ние наричаме проказа. И те трябва да се очистят, да се освободят от тази проказа.

Ще приведа един пример за един прокажен, който живял във времето на Христа. Този прокажен се наричал Хазардан. Един, ден той заспал под една смоковница. Същият ден Христос, като размишлявал върху спасението на човечеството, върху страданията и изпитанията, които ще дойдат в бъдеще, поради неразбиране на Неговото учение, излязъл от Йерусалим и тръгнал по посока към този прокажен. Като се поуморил малко, Той седнал да си почине под същата смоковница, дето прокаженият заспал, но Христос не го забелязал и продължил размишленията си. В това време няколко сълзи бликнали от очите на Христа и паднали върху прокажения. Той усетил, че нещо капнало върху него и веднага се събудил. Като видял човек до себе си, запитал го: Човече, защо плачеш? Погледни на мене, какъв съм окъсан и парцалив, при това и прокажен и пак не плача. Ти си здрав, добре облечен, от нищо не страдаш, защо плачеш? Христос веднага съблякъл дрехите си и ги дал на прокажения, а сам Той облякъл дрехите на прокажения. Чудно нещо, си казал прокаженият, какъв неразумен човек! Облича моите дрехи и отива с тях между хората, да разнася проказата, пък и сам да се зарази. Христос се върнал пак в Йерусалим, между учениците си. Като Го видели с такива окъсани дрехи, те си казали: Ето нашият Учител пак е срещнал някои беден и му дал дрехите си, а облякъл неговите скъсани. Веднага донесли нови дрехи на Христа, за да хвърли скъсаните. Прокаженият, като облякъл дрехите на Христа, оздравял и могъл вече свободно да влезе в града. Тук той пак срещнал Христа, но вече с нови чисти дрехи и си казал: Навярно този човек трябва да е някой богаташ, който раздава своите дрехи на бедни хора, а след това си купува нови и се преоблича. По този начин, може би, той иска да се прочуе.

Питам: Права ли е философията на този прокажен човек? – Не е права. Обаче, такава е философията и на много от съвременните хора. Каквото добро и да им направите, те все ще му турят някаква качулка. И най-хубавото чувство да отправите към някого, той пак ще си го обясни по своему, все ще му тури някаква качулка. Аз взимам тази качулка в добър смисъл и я уподобявам на качулката в пауна. Обаче, колкото малка да е, щом влезе в човека, тя произвежда обратен резултат. Там тя внася вкисване, изопачаване на човешкия ум.

Казвам: Новото небе и новата земя, които се създават сега, се отнасят до човека. Под думата „небе" разбираме красивото, разумното начало в човека. В Божествения свят са вложени опитностите на всички вселени, които са съществували някога и които ще съществуват за в бъдеще. Който иска да види учени хора, той трябва да отиде в Божествения свят, т.е. в света на новото небе. И за новото небе има велик ден, когато и то се пременява, облича се в нови дрехи. Другите светове се променят и изменят, а новото небе, т.е. Божественото небе се само проявява. Живо е това небе! Праговете на новото небе мислят по-правилно от най-видните философи на земята. Прозорците на новото небе съчиняват по-хубави стихотворения от тези на нашите най-добри поети. Дърветата на Божествения свят, с шумоленето на своите листа, произвеждат по-хубава музика от тази на най-видните съвременни музиканти. Ако листата на дърветата свирят по-хубаво и от най-великите музиканти на земята, може да си представите, какви ще бъдат живите музиканти на новото небе! Ако слушате да свирят тия велики музиканти, по никой начин вие не бихте желали да се върнете на земята.

Някой казва: Това са приказки от 1001 Нощ. Човек трябва да благодари, че има приказки от 1001 нощ. Животът е красив, докато в него има поезия, докато има приказки от 1001 нощ. Дойдем ли до материалистическия живот, който се изразява във форми, той представлява живот на смъртта. Това, което не е оформено, то представлява живот на безсмъртието. С други думи казано: всичко, което няма тежест, съставлява предмет на Божествения свят. Когато някоя велика идея от Божествения свят стигне до вас, тя ще се яви във форма на ангел, но всъщност още не е ангел. Казвате: Тази мисъл е отвлечена, тя не е реална. Казвам: Всички неща, които са близо до вас и до разбиранията ви, вие наричате реални, а ние ги наричаме сенки на живота. Ние наричаме реални неща тези, с които можем да се разговаряме. Между реалността и отражението на нещата има разлика. В отражението човек чува само себе си, а в реалността той води разумен разговор. Зададе ли въпрос, ще получи веднага отговор.

Това положение мяза на музиката, която изпълняват особени източни

музиканти. Те свирят на инструменти, наречени сазове, които имат по 12 струни. Нареждат се обикновено 12 души музиканти в четири групи, по трима души в група, и започват да свирят. Публиката седи на ниски дивани, и музикантите започват концерта, като едновременно свирят, пеят и съчиняват. Те са добри поети. Най-напред започва да свири и пее едната група, а другите слушат. Като свършат те, започва втората група; тя отговаря на първата, а другите слушат. Така се изреждат всичките четири групи последователно. В тази музика има запитвания и отговори: едните задават въпроси върху смисъла на живота, а другите им дават обяснения. Една от групите, например, запитва, какъв е смисълът на страданията, а друга им отговаря, че всяко страдание носи добро за човека. Публиката, между които има и млади, и стари ги слуша с благоговение, без да ръкопляскат. Старците си гладят само брадите и благодарят на Бога, че има такива велики виртуози, които изливат живота в музика и в поезия. Съвременните артисти или свирят, или пеят, а източните музиканти едновременно и пеят, и свирят. Изкуство е това! Но и тази музика още не представлява най-великото. Един ден тя ще се преведе в нова, по-съвършена форма от сегашната. Това, което днес имаме, то е само предвкусване от онова, което ще дойде в бъдеще.

Питам: Що е поезия? Що е наука? Ние наричаме истинска поезия тази, която може да трансформира състоянията на човека. Истинска наука наричаме тази, която може да обясни един велик закон, а същевременно дава и начин, по който този закон може да се приложи в живота на човека. Както Божественият Дух борави с висшата математика, така и човешкият дух, и на най-простия човек даже, трябва да борави с тази висша математика и да я приложи в живота си. Обаче, човешкото „аз“, или развиващата се човешка душа, сега трябва да изучава висшата, Божествената математика. В човека живеят едновременно две същества: едното е родената човешка душа, която трябва да расте и да се развива едновременно в четирите променливи свята, а другото същество е Божественото начало в човека, наречено „небе“. За земята, дето се намират четирите свята, е казано: „И земята беше неустроена и пуста.“ Значи, тя трябваше да се устройва. За небето не се казва, че трябва да се устройва. „Земята беше неустроена и пуста, и Дух Божи се носеше над нея.“ – Значи, Духът Божи ръководи човешката душа и работи върху нея. По какъв начин? – Като развива Божественото начало в човека. Ако той слуша Божественото в себе си, животът му постоянно ще се подобрява.

Единственото нещо, което ще остане от света, който виждаме около нас, са месецът, звездите и слънцето. Светлината, която иде от слънцето, докато достигне до нас, минава през четири плоскости от различна материя, дето претърпява различни пречупвания. И в нашия организъм става същото:

слънчевата светлина преминава през четири плоскости, дето претърпява различни степени на пречупване. Ето защо, когато светлината преминава през материята и се пречупва, същевременно тя намалява и силата си; за да имаме истинска представа за светлината, ние трябва да превръщаме тия пречупвания. По същия начин и всяка идея, която иде до нас претърпява тъкмо четири пречупвания, за които говори Исайя. И за да се разбере тази идея, ние трябва да я превърнем в нейното чисто състояние. По какъв начин ще се постигне това? – Като я прекараме през нашето сърце, през нашия ум и после през нашия разум, докато най-после стигнем с нея и до Божествения свят и разберем, какво представлява този свят. В това превръщане главно участие ще вземе волята.

Казвам: Няма по-хубаво нещо от това, да изучава човек небето. То е запазило своя първичен образ. Да се изучава небето, това не значи, че всичко ще знаем. Ако човек излиза всяка вечер на открито и съзнателно, със свещен трепет в себе си, повдигне очите си към небето и наблюдава звездите около 5 – 10 – 15 минути вдълбочен в себе си, всичките мъчнотии които го очакват на другия ден, ще се разрешат по Божествен начин. Щом изгрее слънцето, всички мъчнотии ще се разрешат. Защо иде нощта в живота? – За да разберем Божествения живот на земята. Защо има ден в живота? – За да разберем човешкия живот. Следователно, денят и нощта представляват алегории в живота. Слънцето изгрява за хората, а залязва за Бога. Денят иде за хората, а нощта – за Бога. Другояче казано: дните идат за хората, за обикновения живот, а нощите – за Бога, за необикновения живот. Щом изгрее слънцето, всички хора тръгват на работа, и никой за никого не мисли: жена, мъж, деца – всеки се залавя за някаква работа. През деня всички хора се разпръсват като пилци, а вечер се прибират. Значи, хората се плашат от нощта, затова се прибират по домовете си. Обаче, нощта крие в себе си Любовта, Мъдростта, Истината – изобщо всички опитности на живота. Що е нощта? – Денят на Бога. – Що са страданията? – Денят на Бога. Хората мислят, че като дойде Бог, ще бъде ясно и светло. Казано е в Писанието, че когато Бог дойде на земята, ще се явят големи бури и ветрове, ще станат големи наводнения и земетресения, цялата земя ще се разтърси. Частиците на земята, които от хиляди години не са виждали Бога, ще се разиграят, ще се разтърсят. Учените наричат тази игра на земята земетресение. Реките ще започнат да плискат и да излизат от коритата си. Това учените наричат наводнение.

Ще ви приведа един действителен случай, станал преди години с един от преподавател по геометрия във Варненската гимназия. Той бил много нисък на ръст. Един ден, при някакво тържество, на което присъствал той с учениците си, един ученик, който бил един път и половина по висок от учителя, въодушевен нещо от празника, почнал да ръкопляска, да маха с

ръце и да вика: Ура! Да живее България! Във въодушевлението си той не забелязал, че удрял силно върху главата на своя учител. Тъй удрял и ръкопляскал той около 5 – 10 минути. Най-после учителят го хванал за ръката и го попитал, какво има. – Ура! Да живее България! – Нека живее България, но върху моята глава ли трябва да се стовари всичко? – Извинете ме, господин учителю, без да забележа, без да искам направих тази голяма грешка. Учителят се засмял и му казал: Няма нищо, но пази се, утре, като те дигна на урок по геометрия, ако не знаеш урока си, по същия начин аз ще слагам ръцете си върху твоята глава и ще викам „ура“. Тъй щото, голямо тържество ще бъде, когато Бог дойде на земята. Върху главите на хората ще има удари, сътресения, докато съзнанието им се пробуди.

Казано е в Писанието: „Бог създаде небето и земята.“ Под думата „небе“ се разбира връзката, която съществува от една страна между Бога и нас, а от друга страна – между всички души. На тази вътрешна връзка, именно, се дължи законът на инволюцията и законът на еволюцията. Чрез тази два закона душите прогресират. Едно от качествата на Бога е, че Той никога не се изменя, а душите постоянно се видоизменят. Нищо лошо няма в това, че душите се променят. Красиво, е когато душата се мени. Когато се променя една душа, само тогава тя придобива нови качества и се развива. Божественият живот непрекъснато се влива в душата. И в това отношение, еволюцията и инволюцията не са нищо друго, освен вливане и изливане на Божествения Дух в душата. Той трябва да се влива вътре и да се излива навън, за да може душата да придобие онова знание и онази любов, които са необходими за развитието й. За да се пробуди човешката душа, нужни й са скърби, страдания. Дойде ли човек до тия скърби, той трябва да се радва, защото Бог ни посещава само вечер, т.е. във време на скърби и страдания. Вечер, когато излезем под открито небе, наоколо ни е само мрак, тъмнина, но погледнем ли към небето, ние ще видим безброй звезди, безброй слънца, които изпращат към нас своята светлина. Чрез тях само ние можем да познаем и разберем истинската поезия, истинската музика и красота в живота. И колкото по-често човек повдига погледа си към небето, толкова по-лесно той ще се издигне над дребнавостите в живота.

Астролозите казват, че звездите разрешават въпроса на живота. И действително, така е. Всяка звезда е разумен център, чрез който Господ говори на хората. Той им говори по хиляди начини: на човешки език им говори, те са недоволни; чрез слънцето им говори, пак са недоволни. Хората са доволни от слънцето само сутрин, най-много до обед. След обед вече те стават недоволни, от него и започват да търсят дебела сянка да се скрият от лъчите му; страх ги е от него, защото то ги боядисва, прави ги черни. Това показва, че и слънцето е нещо недоволно от хората. Защо

почерняват хората от слънцето? Слънцето има едно особено свойство да извлича навън лошите мисли и желания на хората, вследствие на което те почерняват. Ако искате да познаете, какъв е човек, поставете го на прякото влияние на слънцето. Ако той почернее напълно, значи в неговите мисли и желания има нещо нездравословно; ако пък никак не почернее, и това не е добре. Туй показва, че този човек не е здрав, и слънцето не е в сила да го лекува. Все трябва да стане поне малко изгаряне на кожата. Обаче, има начин когато човек може да не почернява от слънцето. – Какъв е този начин? – Да преобрази своите мисли и желания в добри. Някой казва: Аз бих преобразил своите мисли и желания, ако се заема с изучаване на небето, но затова ми е нужна зрителна тръба. В човешкия мозък има такава тръба и с нея човек може да наблюдава всички звезди, да види, как живеят съществата там. Колко ще струва днес един голям телескоп, с който да наблюдават най-далечните звезди от земята? Един съвременен математик, като прави своите изчисления, казва, че за наблюдение на най-отдалечените звезди от земята, се изисква телескоп с тръба дълга 25 км. Представете си, какъв трябва да бъде обективът на този телескоп! Да допуснем, че такъв телескоп се намери. След това ще трябва да се търсят хора, които да го местят от едно место на друго. Значи, около такъв телескоп ще бъдат ангажирани много хора. Що се отнася до телескопа в човешкия мозък, той има големина най-много 5 см., и затова всеки, лесно може да си служи с него.

Това са проекти за новото небе и за новата земя. Те показват, каква е бъдещата култура, която иде вече в света. Когато говорим за бъдещия живот, ние разбираме живот, в който Бог ще се проявява най-много. Ние не говорим за такъв Господ, който се нуждае от нашите молитви. Нима майката се нуждае от молитвите на своето дете, за да го нахрани? Първият ден ще ѝ бъде приятно да го слуша, как се моли, но после ще ѝ дотегне и ще му каже: Стига вече! Детето трябва да бъде разумно. Като погледне веднъж майка си, да разбира, какво иска тя да му каже. Много от съвременните хора постъпват като неразумните деца. Те отиват при Бога и постоянно викат: Господи, хляб нямаме, пари нямаме. Грешни сме, прости ни! И като не получат, което искат, в тях се заражда недоволство. Не, ние трябва да бъдем хора с будно съзнание, с възвишен и благороден характер, и всякога да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал в живота. Дойде ли ви някое изпитание, излезте вън, погледнете към небето и се зарадвайте, че на другия ден, след изгряване на слънцето, всички ваши мъчнотии ще бъдат разрешени. Когато Христос се роди, на небето се яви една светла звезда, която разреши един от важните въпроси. Тогава ангели слизаха от небето и пак възлизаха нагоре, като пееха: „Слава на Бога и мир на человеците.“ Обаче, хората заместиха тази светла звезда с кръст, като на умрял човек.

Днес учените хора казват, че слънцето представлява голяма огнена маса, в която има нажежени и запалени газове, като кислород, водород и ред други елементи. И тези твърдения са верни, но трябва да се знае, че кислородът и всички елементи, които се намират в слънцето, са живи, и човек може да се разговаря с тях, като с живи, разумни същества. Казва се, че температурата на слънцето е около пет милиона градуса. И пет, и десет, и сто милиона градуса да е температурата му, обаче, влезе ли човек в този огън със своите лоши мисли, чувства и желания, всичко ще изгори, и той ще се преобрази. Светлината и топлината на физическото слънце не са Божествени, но светлината и топлината на духовното слънце са Божествени. Всеки човек познава, кога се явяват в него Божествената светлина и топлина. Когато извършите едно възвишено дело, вие сте доволни от себе си; в този момент ви огрява Божествената светлина. Кога човек прави добро? При какви случаи в живота си той може да прояви Божественото? – Когато е най-скръбен. Човек проявява най-големите си добродетели при най-големи скърби. Когато забогатее и стане щастлив, тогава той проявява най-малките си добродетели.

„И видях ново небе и нова земя.“ Небето подразбира човешкия дух, който трябва да се проявява в свобода и полет нагоре; земята подразбира човешката душа, която трябва да расте в знание и мъдрост. Сега ще приведа един пример за обяснение на вътрешното противоречие, което съществува в живота. Когато Господ създал света, който вече си заминава, изпратил на земята един ангел, наречен Азраил, облечен с много хубава дреха, на която били написани всички най-красиви неща, които могат да се случат в живота на онези души, които вървят по Божия път. Ангелът не знаел, колко красива била неговата дреха. Господ го изпратил при един от тогавашните царе, наречен Бетман Халвег, който имал една красива дъщеря, наречена Мелита Лебил. Царят бил един от първостепенните адепти по онова време. Той направил на дъщеря си една хубава бяла дреха, с много краски и върху влакънцата на дрехата написал миналото на цялото човечество. Дъщеря му не знаела, че има нещо писано върху дрехата ѝ. Той пазел дъщеря си затворена в един хубав парк и не позволявал на никого да се приближава към нея. Обаче, ангелът Азраил влязъл в градината и се отправил към царската дъщеря. Като го видяла тъй красив и хубаво облечен, тя се влюбила в него и му казала: Твоята дреха ми се вижда по-хубава от моята. Хайде да ги разменим! Според правилото на ангелите, да не, отказват никому нищо, той веднага съблякъл дрехата си и я дал на царската дъщеря, а облякъл нейната. След това ангелът излязъл от градината и се върнал на небето при другите ангели. Събрали се ангелите около него, искали да прочетат написаното върху дрехата му, но нищо не могли да прочетат. Царят, от своя страна, отишъл

при дъщеря си и видял, че тя е облечена с някаква нова дреха. Той започнал да се взира, да види, какво е написано върху дрехата, но не могъл да чете. Видял нещо ново написано върху нея, което не може да се чете, както е чел старото. Тъй щото днес и на земята не могат да четат написаното върху дрехата на царската дъщеря, и на небето не могат да четат написаното върху дрехата на ангела.

Казвам: Ангелите не се занимават с човешките грехове и престъпления. Това нещо е съвършено скрито за тяхното съзнание. Ангелите не знаят, какво нещо е грях, или какво е престъпление. Тъй живеят в абсолютна чистота. Зароди ли се у някой ангел желание да разбере, какво нещо е престъплението, той веднага иска да го опита, а с това се опорочава. Въз основа на същия закон, когато у някой човек се зароди желание да разбере, какво нещо е Добродетелта, той веднага иска да я опита, да заживее в нея. Следователно, да пробудиш една душа, значи да предизвикаш в нея желанието да й се говори за Божествения живот, за великото в света, и тя иска да направи опит в това отношение. Направи ли човек и най-малкия опит в това направление, той ще го доведе до Божественото в него.

Питам: Как ще примирите противоречието, в което се намерили ангелите на небето, както и царят, които не могли да четат написаното върху дрехите на ангела и на царската дъщеря? Дрехата на царската дъщеря, с която ангелът се качил на небето, станала причина да слезе Христос с нея на земята, да разбере, какво нещо е карма и да понесе кармата на човечеството, да изплати дълговете на хората, и в замяна на тази дреха да даде своята – дрехата на новия живот. Той показал на хората начин, по който могат да помирят Божествения живот с човешкия. Това е великата задача на всеки човек – да помири Божественото в себе си с човешкото. Ето защо, съвременните хора трябва да се научат да четат всичко, което е написано по тях. За тази цел трябва да слезе на земята великият Учител, великият Дух и най-после и сам Господ. Много неща са написани по човека. Има хиромантици, физиогномисти, френолози, които по някои общи черти на ръката, на лицето и на главата на човека могат да определят неговия характер и темперамент, както и неговите способности. Обаче, те още не са истински хиромантици, физиогномисти, нито френолози. Истинският хиромантик само по палеца на ръката може па прочете всичко за човека. В горната фаланга на палеца е изразен висшият, Божественият живот на човека, а този живот включва всичко. Това не е алегория, но действителен факт. Затова, именно, турците наместо да си служат с печат, за удостоверение на своята личност, те натопяват палеца си в мастило и го отпечатват върху документа. По чертите и извивките на този пръст може да се познае, дали даден човек е лъжец или искрен, дали е поет или философ и т.н. Изобщо, по този пръст може да се познае

целият характер на човека, но затова се изисква голямо умение, тънко разбиране. По лицето на човека пък се правят коментари върху нещата. Вие харесвате, например, тънките вежди на някого, или черните му очи, или червените му устни. Зад тънките вежди, или зад черните очи, или зад червените устни на човека се крие по едно благородно качество. Голямо разнообразие има в устните на хората. Те се различават и по форма, и по цвят. Често от устните на някой човек лъха свежест, живот. И затова, когато светията целува, човек възкръсва, но когато грешникът целува, човек умира. Когато ученият слага ръцете си върху главата на някой човек, той става учен; когато простакът слага ръцете си върху главата на някой човек, той става простак. Божественото Божествено ражда, а човешкото – човешко.

Казвате: Да се обичаме! Любовта и обичта в новото небе и новата земя представляват велик закон, който осмисля нещата. Сегашната земя е мъртва по причина на човешките грехове. Следователно, и нашата земя трябва да възкръсне, да се съживи. Нейната материя трябва напълно да се обнови. Когато хората стъпват с краката си по земята, те постоянно я опетняват. Когато един престъпник спре пред някой извор, той веднага пресъхва. След известно време същият извор излиза на друго място. Значи, дето мине престъпникът все, ще причини някаква пакост: или някоя гора ще се запали, или някой извор ще пресъхне, или някое растение ще увехне и т.н. Питам: Ако такъв един учител влезе в някое училище, какво ще стане с училището? И след всичко това хората казват: Ние трябва да се осигурим, не ни трябва нито поезия, нито наука, нито музика. Как може човек да се осигури? – Като намери Истината. Истината се заключава в красивото, в благородното, във възвишеното. Истински благороден и възвишен човек е този, който живее в закона на жертвата. Който живее в закона на жертвата, той придобива живота; който живее в егоизма, той придобива смъртта. Който иска да се домогне до Вечния Живот, той ще се занимава и с поезия, и с музика, и с наука, и с философия. Поезията запознава човека с висшите светове, с небето; музиката доставя вътрешна наслада на човека и го тонира. Каквато работа и да започва човек, да обмисля някой въпрос, да чете, да пише или да учи нещо, преди всичко той трябва да започва с музика. Музиката е ключ за тониране. Който не е музикант, не може да влезе в Царството Божие. На това основание в Питагоровата школа не са приемали за ученици ония, които не са музиканти. Някой казва: Аз не искам да свиря. Казвам: Който не иска да свири и пее, ще остане за дълго време на земята; такъв човек не може да влезе в Царството Божие. Като говорим, че всеки човек трябва да свири и да пее, ние не разбираме да стане музикант или певец, като съвременните музиканти и певци. Ние говорим за музика и за пеене, в които душата се излива. Такива музиканти и певци се срещат много рядко на земята. Те са извънредни таланти, които

идат на земята да свирят и пеят на хората, да ги повдигат и по този начин да изкупят греховете си. Ако те не изпълнят своето предназначение, както трябва, невидимият свят ще ги изпрати отново на земята, но вече като обикновени хора. Дойде ли един велик музикант на земята, той трябва да съзнава своята мисия, да свири, да работи със своя талант за облагородяване на човечеството. Неговата музика трябва да вдъхва вяра между хората и да ги примирява.

Един американец мой познат, ми разправяше за едно свое силно преживяване, предизвикано от музиката на Камила Русо, ученичка на Паганини. Той разправяше: „Когато слушах Камила Русо да свири „Сънят на живота“, в мене стана цял преврат. От този момент аз бях готов да се примиря с всички хора, да раздам имането си на бедните и да започна чист и свят живот.“ Това значи да свири човек с вдъхновение. Само такава музика може да внесе нови импулси в живота на човека. Без музика животът губи смисъла си и постепенно се изхабява.

„Ще създам нова земя и ново небе.“ Това значи: старата земя и старото небе ще заминат, и Господ ще създаде в нас нова земя и ново небе – нов свят. Любовта ще бъде основа на този нов свят. Това е ново не само за хората, но и за всички напреднали същества, както и за ангелите. Сега Любовта влиза в нова фаза, и затова, който иска да осмисли своя вътрешен живот, той трябва основно да проучи Любовта. Не проучи ли Любовта, той ще живее в старата земя и в старото небе. Ако слушате един музикант с любов, той ще вдъхне във вас живот, и вие вътрешно ще го разберете; не го ли слушате с любов, той ще остане за вас чужд, и вие ще долавяте само външната страна на неговото свирене. По същия начин, ако живеете с любов, вие ще чувате навред такава симфония, каквато никога не сте слушали; тогава всички неща, всички явления ще придобият за вас дълбок смисъл.

Казвам: Ние трябва да пожелаем да познаем Бога, Който всеки момент ни се открива. У нас трябва да се събуди свещен трепет към Него, като към наш Баща и да вършим всичко заради Него с радост и веселие. Дали ще работим с пари или без пари, това не е важно; служим ли с любов, парите не опетняват. За нас е важно да вършим всичко с радост и веселие. Някой казва: Колко да ям? – Ако ядеш без любов, и малко, и много да ядеш, това ядене не хваща място, то не е благословено. Ако ядеш с любов, и малко да ядеш, и много да ядеш, това ядене е благословено. Такъв е законът. В любовта няма преяждане, нито преливане. Следователно, под думите любов, музика, изкуство, наука, се разбират велики дарби на човешката душа; когато се изучат тия дарби вън от човека, ние ще видим, че има нещо по-велико, по-красиво от тях. В този смисъл Бог е дал и на човека

богатство, красота и сила. Питам: Какво трябва да правят хората с хубавите дрехи, които Бог им е дал? Мнозина казват: Дотегна ми животът, искам да се освободя от него, искам да умра. Казвам: Ако можете да умрете, както праведният умира, вие сте за облажаване; обаче, ако умирате като грешник, вие сте за съжаление. Друг казва: Аз искам да живея. – Ако живеете, както праведният живее, разбирам; ако живеете като грешник вие сте за съжаление. В това отношение, да живее човек или да умира, подразбирам да живее или да умира, като праведен, като душа, готова на всякакви жертви за своя брат и то не само в един момент на живота му, но през всички моменти. Това значи, че в душата на този човек цари великата Божествена Любов, която се изявява всеки момент в неговия живот.

Казвам: Тази е великата философия, която трябва да се приложи в живота. Съвременните хора търсят начини за поправяне на света. Светът всякога може да се оправи. Как? – Чрез закона на Любовта. Каквато служба и да заема човек, бил той военен, писател, учител, философ, държавник или свещеник, тури ли в живота си Любовта, като основа, неговата служба е благословена. Ако във всяка служба няма любов, тя е отклонение от правия път на живота. Имаш ли любовта в себе си и лук да пържиш, все ще научиш нещо; нямаш ли любов в себе си, и в най-големия университет да си, ще изгубиш и това, което знаеш. Много хора, след като свършат няколко факултета, казват: Животът няма смисъл, всичко е празна работа. Те изгубват всякаква вяра и в науката, и в живота – всичко се обезсмисля за тях.

Така е, без Божията Любов, животът няма смисъл, няма никаква основа. Обичате ли поне едно лице в света, тогава и знанието, и мъдростта, и поезията, и изкуството, и науката, и философията придобиват смисъл. Кое е това лице, което трябва да обичате? Някое лице на земята ли? Човек ли трябва да обичате? Не, хората на земята са само сенки, отражения. Вие трябва да намерите душата на този, когото обичате. Наистина, душата живее в тялото на човека, но заради нея ще обичате и човека. Душата има Божествен произход. В нея Бог живее. Намерите ли душата на човека, вие ще бъдете готови на всякакви жертви, Божественият закон гласи: обичате ли една душа, вие ще обичате и всички останали. Обаче, на земята този закон се прилага в съвършено обратен смисъл: щом обикнете една душа, вие се затваряте в себе си, и не може да обичате останалите души. Вследствие на това задържане на Любовта във вас, раждат се ред противоречия и разрушения. И смъртта е резултат от неправилното приложение на Любовта. Който не люби, той непременно ще умре. Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от дървото на познание доброто и злото, ти непременно ще умреш.“ То значи: който ден се откажеш от живота и престанеш да живееш съобразно Божията Любов, ти ще влезеш

във вечните противоречия, дето всичко се обезсмисля. В този живот човек постоянно губи, докато най-после се превърне в животно. Питам: Защо идват хората на земята? Знаят ли, какво е написано на техните дрехи? – Не знаят. Те промениха дрехите си, и сега отново трябва да учат Божествения език.

Сега ще ви дам едно правило, което ще ви помага при всички трудности и мъчнотии в живота. Нападне ли ви някаква неприятна мисъл или чувство, попейте им или им посвирете и наблюдавайте, какъв резултат ще имате. Всяка неприятна мисъл, която достига до вашия ум, не е нищо друго, освен една странстваща душа, която е грешила на земята, та не е могла да завърши развитието си и сега не може да си намери място. Изпейте ѝ една песен и кажете: Не бой се, и твоята работа ще се уреди! Тъй щото, всички тъжни мисли, които ви нападат, това са такива, именно, скръбни души, които седят вързани между физическия и астралния свят и не могат да се развиват. Дойде ли такава една душа при вас и ви се оплаче от положението, обърнете ѝ малко внимание, изпейте ѝ нещо. Ако не влезете в положението ѝ, тя ще ви каже няколко тежки думи, каквито от никого не сте чували. В това отношение младите започват добре своя живот – с хора, с музика и с песни. На стари години, обаче, престават хората, престават песните, и хората казват: Остаряхме вече, не ни се играе и пее. Каква е тази философия? Не само на млади години, но и 120 годишни да сте, пак играйте и пейте. Такъв е Божественият закон. Сега човек, като остарее, казва: Като бях млад, играх и пях, но за моите години е срамно да пея и да играя. Този човек мисли, че не е благочестиво да играе и да пее сега. Ако той на млади години е играл и пял от любов, това е било от Бога. Ако и сега, на стари години, пак играе и пее от любов, и то е пак от Бога. Вие казвате: Стар човек съм вече, какво ще кажат хората, като видят, че съм се разиграл и разпял? Съвременните хора остаряват от такива мисли; от думите и мнението на кои хора се безпокоите вие? От тези хора, които не разбират живота нито на земята, нито на небето и са обезсмислили всичко, от тях ли се смущавате? Аз бих взел във внимание думите и мнението и на такъв човек, но най-напред ще го изпитам, като му кажа: Братко, дай ми 20,000 лева назаем! Каже ли ми, че иска полица, аз не приемам никакъв съвет от него. Ние не можем да приемаме съветите на хора, които нямат вяра в нас. Който има вяра в нас, ние ще изслушаме неговите съвети, неговото мнение по известен въпрос. Такива са съществата от духовния свят. И сегашният свят е на мястото си, но само едно качество още му липсва, за да се изправи. Ще кажете: Кое е това качество? Питам: Каква е разликата между мъртвия и живия човек? – Мъртвият няма топлина. Внесете топлина в мъртвия човек, и той ще възкръсне и ще почне да се движи и да говори. Що е топлината? – Божествената Любов. Следователно, душите се различават една от друга по степента на Божествената Любов,

т.е. по степента на своята топлина. Значи, дето Божията Любов цари, хората са живи.

„И ще създам нова земя и ново небе.“ Основата на новата земя и на новото небе е Любовта. Искате ли да придобиете тази Любов, наблюдавайте небето и отправяйте към Бога по една малка молитва. Каквото и да е времето вън, излизайте вечер да наблюдавате небето. Не вършете това по буква, но от любов. Погледнете към небето и отправете към Бога една малка молитва, от няколко думи само, но нека тя бъде пропита от любов. Кажете си: Господи, ние Ти благодарим за хубавия живот, Който Си ни дал. Ние Ти благодарим за този свят, който Си създал. Ние искаме да живеем по новия начин, по закона на Любовта, която си внесъл в душите ни. Нека Твоята светлина озари умовете ни, да разрешим въпросите, които седят пред вратата на нашата душа!

Беседа от Учителя, държана на 13 февруари, 1927 год. в гр. София.

1927_02_13 Светото място
лекция пред специалния клас

СВЯТОТО МЯСТО

VI година (1926-1927)

20-а школна лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 13.II.1927 г., неделя, 7.25 ч вечерта.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Преди вечерята – обща, учениците от класа с Учителя. Картошки със сол. Всичко е готово.)

Яденето към кой род от науката спада? (- Към физиологията.)

Тази вечер вие ще се храните научно чрез езика. Каквото можете да вземете чрез езика си, то ще бъде за главата и сърцето ви. Тази вечер вие ще видите как ще почувствате, че иде енергия чрез езика в мозъка и после – в сърцето. Сега трябва да бъдете крайно свободни, да не би нещо да ви смути да възприемете духовната енергия чрез храната. Като децата ще бъдете, разумните деца. Туй е правилото за тази вечер.

Сега донесете картошките, те ще предадат първия урок. Те ще ви предават каква философия има у тях. Първият акт на природата започва с яденето. Първото пробуждане на съзнанието започва с ядене. Като се вземе съзнанието като единица, щом човек започне да яде, то вече и съзнанието е будно. Като сдъвчете хубаво храната, ще приемете и повече енергия в ума и сърцето. Раздайте сега картошките, ще видим колко картошки може да изядете всеки един. (''Раздават се картофите на всеки по 5 и малко сол.'')

''(7.30 ч. Вечерята.)'' Запалете всички лампи в салона. ''(В 8 ч се свърши вечерята.)''

Преди да се чете нещо, изпейте «Давай, давай».

Б. Б.* ''чете нещо върху приказката: Един свещеник казал веднаж на слушателите си: «Знаете ли какво ще ви кажа?» – «Не знаем», отговорили те. Тогава той казал: «Щом не знаете, няма защо да ви го казвам.» Друг път той пак попитал слушателите си същото, но те отговорили: «Знаем.» Тогава той им отговорил: «Щом знаете, няма защо да ви го казвам.»''

Слушателят е човекът, а свещеникът е Бог. Когато човек каже, че не знае, свещеникът не говори, защото в слушателя не се е събудил духовен глад. При втория случай свещеникът пак не казал нищо, защото слушателят отива с пълна торба и няма какво да му се даде. Заключението: Човек, като отива при Бога, трябва да отиде празен и с глад.

Г. М., прочетете Вие нещо. (- Прав ли да стана или да седя?) – На Вас както е най-добре. По пълна свобода. Ако прав се усещате свободен, прав; ако седнал сте свободен, седнал четете. ("Г. М. чете седнал. За красотата, поезията и музиката. И двете са слезли от звездите.")
"
(Г. Т.: Три псалома. I псалом: Хлябът наш насъщний. Не искай заплата за твоята любов. II псалом: Младост. III псалом: Юнак. Господи, юнаци ни направи!"

"Р. Г.: Три малки притчи."

"П.Т-а.: Върху зададената от Учителя приказка за свещеника и слушателите. В туй «знаем» и «не знаем» не се крие копнеж у слушателите, че те искат да узнаят нещо. То е едно фалшиво докарване на учениците пред учителите си.)

("8.20 ч вечерта. Учителят:")

Има три положения, които са неблагоприятни. Да паднеш на пътя, да паднеш в тръницата и да паднеш на камениста почва отгоре. Това са неблагоприятните условия за живота. И после, има три зърна, които паднаха на добрата почва. Едното даде 30 зърна, другото – 60, а третото – 100 зърна. Това са благоприятните условия. Там, дето има условия, има растеж. Условията се дават само за красивите души. Ако светът съществува, той съществува само за красотата. Туй е външният израз на света, тъй както е наредено. А красотата се дава на кого? (- На добрия човек.) Не, на любящия човек. Който не люби, той не може да бъде красив. Красотата е израз на Любовта. И всякога, когато човек люби, става красив. Когато говорите за красотата, ще знаете едно – Красота без Любов не съществува в света. Тя съществува, но само в ума на художниците, но тя е мъртвата красота. А Добротата дава само цена на човешките постъпки. Добрият човек е добре дошъл навсякъде. Човекът на Любовта е опасен човек, него не го приемат. Знаете ли защо? Хора, които любят, са опасни в света. Опасни са, ви казвам, то е един факт. Сега, като казвам така, то е един парадоксален факт в света. Но красотата произтича от Любовта. Други фактори има, то не е само едно предчувствие на Любовта.

Другото положение за красотата е както Г. Т. засегна – трите псалома. И те са хубави. Той първо засегна въпроса за хляба. Хлябът е потребен за хората, за да бъде тялото яко. Вторият псалом, второто положение – младият. Младият значи човек с възприемчив ум, начало на живот, начало на Божественото проявление. И най-сетне, третото положение - младият трябва да бъде юнак. Юначество трябва! Значи хляб, младост и юначество трябва. Защото, който яде и е стар, той не заслужава хляба. И който, като яде, и остарява, той не разбира живота. Остаряват хората, когато ядат и не разбират силата на хляба. И право е. Когато човек почва да остарява, стомахът му взема малко храна, днес – малко, утре – също. И казва: «Не работи стомахът ми.» А младият? Вие знаете това.

Сега, туй е вярно и в умствено отношение. Същият закон е и там. Щом човек почне да се не интересува от нищо, казва: «Мен това не ми трябва, онова не ми трябва», той клони вече към старост. Защото има старост физическа, на тялото, има старост на чувствата. Остарява тялото, но по-опасна е старостта на сърцето. А още по-опасна е старостта на ума. Като дойдат тия три състояния [на] остаряване, няма по-опасно нещо от това. Затова, като дойде старостта на тялото, гледайте да сте млади по сърце и ум. Всякога човешкият ум трябва да се стреми към незнайното и към Любовта.

Сега за примера на свещеника ще ви кажа друго сравнение. Попитало Слънцето една пъстра райска птица «Знаеш ли защо аз изгрях?» Тя казала: «Да покажеш моите хубави дрешки, които нося на гърба си.» Но Слънцето казало на райската птица: «Аз довечера, като си свърша работата, ще те запитам още един въпрос.» Като залязло, Слънцето попитало пак птицата: «Защо сега залязвам? Защо стана мрак?» – «За да ида да си почина» – казала птицата. Питам отговорила ли е тази птица право на Слънцето? Че, то е същият въпрос, ако ви попитам защо Слънцето изгрява. Вземете туй като символ, като една разумна проява – защо изгрява Слънцето? Ако под перата на тази птица вие разбирате всичката разумна деятелност на човешката душа, защото тия цветове, това е една изложба, какво усилие има в това да се направят тия пера? Един естественик може да изучава перата чисто физиологически. Но на перата на гърба на една райска птица има написани сума хубави работи, толкова разумни неща има написани там. Природата е вложила много нещо в тия пера. Защо природата е нашарила райската птица с най-хубавите дрехи, а другите птици не е облякла така хубаво? Има си свой произход. Провидението казва така: Ако ставаш сутрин рано и Слънцето не те завари в кревата си да спиш, а си буден и се молиш, и вечерно време си почиваш както трябва, природата казва: «Ще имаш дрехи като райската птица.» Но

ако те завари Слънцето да спиш в леглото си и после се потриваш, не искаш да работиш, тогава какви дрехи ще имаш?

Хубавото и красивото седи в усилието на душата. Всичките птици трябва да се изучават по цветовете, които имат на перата си. И ако се изучава естествената история така, тя си има свое приложение на самовъзпитание. И трябва да се изучават птиците според цветовете на перата си. И животните когато се изучават, пак според техните цветове трябва да се изучават, какви цветове преодоляват*.И после – тяхната външна форма каква е. Ако искаме да изучим природата по този закон, трябва да изучим растенията и цветята.

Сега, ако искате да бъдете млади, ако искате да имате хляб, трябва да работите. Ако искате да бъдете млади, сутрин рано трябва да ставате. Когато дойде майка ви и ви пришепне само да станете, ще станете веднага. Нали когато дойде майката при люлката на детето, то трябва да стане. Тя като му покаже своето биберонче, и то става веднага. А юнак ще бъде човек, щом Слънцето залезе. Щом Слънцето залезе, той трябва да бъде юнак. Юнак денем не се показва. Защото денем всички са юнаци. Юначество се показва вечерно време. Вечерно време трябва да ходиш тъй, както денем. Това е юнак. Който иска да знае дали е юнак или не, нека вечерно време да мине през една гора, без да се спъне о някое дърво. А щом се сблъска на няколко дървета, той не е юнак, има нещо, което го тревожи.

Ако искате да знаете млади ли сте, влезте в света, и ако се зароди у вас известна малка ревност, вие не сте млади. Младостта се отличава с едно Божествено качество: в младостта няма ревност. Като ида при един извор, аз се радвам, че всички пият от извора. Ако пък завиждам, показва, че изворът е малък. Следователно той не е извор на младостта. Изворът на младостта се отличава с едно крайно изобилие. И онова недоволство у вас, то е старата култура. А при новото схващане на нещата ще се стремите сърцето ви да бъде доволно, то ще донесе красотата и младостта.

Друг път пак може да имаме такава една вечеря, и тогава пак двама или трима нека напишат по нещо. Но искам нещо оригинално да излезне от вас, от сърцето ви. Или ако пишете нещо от някой списател или философ, прочетете туй, което на вас ви приляга, което вие сте преживели.

("9.25 ч вечерта"). Изпейте сега една хубава песен. Най-любимата ви песен.

«В начало бе Словото».

Предметите, които избрахте за четене тази вечер, бяха хубаво подбрани, ще мислите върху тях. Има ли някои да зададе някой въпрос, който го интересува? Върху притчата на Г. Р. – какво е искала да каже тази малка мушица, която е кацнала на този стих отгоре: «Аз съм във всичко. Аз във всичко пребъдвам.» И този философ взел и я щовъкнал с пръста си. (- Понеже този философ, като чел тази книга, се спрял именно на този стих. Тази мушица е искала да му покаже едно малко присъствие на Бога и в нейната малка формица: «Аз прониквам във всичко ». А той не е можал да намери това, Живото, Великото в това малко същество, което Бог му е пратил за доказателство на тази идея: «Аз прониквам всичко!»)

Въобще мухите представят, като символ, същество, което не мисли. Тя кацне на носа ти, без да те пита, и ти я къшнеш с пръста си. Тогава, ако у тебе дойде една мисъл, която тъй кацне върху ти и ти я къшнеш с пръста си, питам: ти разбра ли защо тази мисъл е кацнала отгоре ти? За пример ти четеш философията, това е една отлична наука, чрез нея хората могат да се подобрят, и изведнъж ти дойде една посторонна* мисъл: там нейде си има една бедна вдовица, иска хляб. Ти къшнеш тази мисъл пред твоята философия. Но ти, като идеш при бедната вдовица, ще научиш нещо от нея.

Физическата храна е емблема за друг глад, по-страшен от физическия. Защото има глад умствен, има глад и сърдечен. Например някой от вас е отпаднал, той е недоволен от всичко. Аз зная причините. Нахрани го хубаво, веднага стане весел. Дойде някой, умствено е обезсърчен – нахрани го, веднага ще стане весел. Глад е това. Нахрани хората, противоречие няма да има в света. Нахрани човека, дай му подтик да може умът му да работи, и той няма да се смущава.

Когато стомахът работи, тялото е здраво. Когато сърцето работи, душата е здрава. Когато умът мисли, работи добре, тогава Духът е здрав, Духът се проявява добре, тогава има приготвена енергия. Защото умът приготовлява храна за човешкия дух. А сърцето приготовлява храна за душата, тя да се прояви. Сега някои от вас сте недоволни, физически сте разстроени. Можем да ви нахраним с картошки, не е мъчно, ще ви мине. Но някой не е доволен с това, казва: «Не искам аз картошки, сърцето ми е студено.» Е, как ще го нахраните вие?

Аз ще ви представя един пример. Да кажем, една ученичка, баща ѝ е болен на легло, на умиране. А нейното бъдеще зависи от бащата. Тя е натъжена. Как ще я развеселиш? Ще идеш у дома ѝ и ще дадеш лекарства за бащата. Тази скръб веднага ще се махне от нея и тя ще се развесели.

Заплитания има в света и трябва да се разплетете по един правилен начин. Аз наричам дисхармонията в света като една необходимост. Често в окултната наука знаят всичките тия караници и неразбирания между хората, но те са необходими. Това са сплетни, а сега трябва да знаете да отвивате вашите жички. Има много двойници, преплетени във вашите нишки, и следователно не че този, който е преплетен, иска да те безпокои, но завързан е някъде и трябва да извадиш неговия двойник из твоя, и така да се освободиш. Заплитания има, целият свят представлява една заплетена работа и трябва да се спре човек, да помисли по кой начин да се разплете. Начин за възпитание е това.

Вие някой път правили ли сте опит как може правилно да се разплетете? Някой казва за някого «Този човек е трън в плътта ми. Много ме безпокои. Като го видя, нищо не ми е направил, но не мога да го търпя ». Ако този съсед би седял на няколко километра далеч от вас, би ли ви смущавал? Пък сега казвате: «Как го пратили до мене да седи? Пък и като му слушам кучетата да лаят, и те ме безпокоят. И воловете му като мучат, и туй ме дразни. Всичко от него ме безпокои.» Много е странно преплитането. Сега отплитане ви трябва. Затуй по някой път е необходимо човек да остави друг да го отплете. Ако можеш сам – добре; но ако не можеш, остави да те оплетат.

Отплитането е както растенето. Ако в едно дете се събуди преждевременно неговата душа, и то почне да мисли за неговото растене, то се спъва и не расте вече. Има деца, които искат много да растат. Ден след ден бележи колко е израснало. Минава се година, две, туй дете ще се стопи, не расте. Щом престане да мисли за ръста си, веднага почне да расте. А от този род е и умственото развитие на човека: той трябва да обича да има знание, да се стреми, без да го свързва това с растежа на своя ум. Почнеш ли да мислиш за растенето на своя ум, непременно ще се спънеш. За знание да придобиете, да, за това ще мислиш, но да развиете ума си с това, няма да мислиш. За своето умствено растене нищо няма да мислиш.

После, същият закон е верен и за сърцето. Като почнеш да мериш любовта си, тя пресъхва. Не се спирай да определиш каква е любовта ти. Защото, без да я ограничаваш, тя се развива много по-добре; ограничиш ли любовта, тя не расте вече. После, същият закон е верен, ако искате да знаете кой колко ви обича, и съдите по това заради любовта, колко сте израснали. И себе си ще спънете, и който ви обича, и него ще спънете.

То е закон: не мислете кой колко ви обича. Защото, ако искате да узнаете колко ви обича някой, тук има вече едно малко користолюбие. То е търговска работа, искате да знаете какъв е капиталът му. Това са

базиргянски* работи. Прояви любовта си и вярвай, че това е Бог, Който се проявява. По-нататък не разбутвай, то е един свещен олтар, Любовта. И когато идеш при този Олтар, едно правило ще държиш. Свещеник, който принася жертва на олтара, има право да бута огъня. А ти не бутай с дилафа свещения огън на Олтара - ще си създадеш едно нещастие. Само Свещеникът, само Учителят може да бута.

Вие ще кажете: «Защо да го не бутаме?» Хубаво, ако влезнете в една лаборатория и не знаете елементите, какво ще правите там? Ще седите мирно и няма да бутате нищо. Този огън е толкова свещен, че най-малкото побутване може да произведе една дисхармония. А дисхармонията ще произведе страдание и скръб. Често хората страдат от това, че бутат преждевременно свещения огън на Олтара. Чакай, като дойде този, който принася жертвите. То е символически - вие ще чакате, да видите как ще пристъпи той; и като научите туй изкуство, тогава и вие постъпете така. Тогава имате позволение и вие да постъпите по същия начин.

Сега, най-първото: вие искате да знаете колко сте учен. После – любовта ви каква е. Но първото – любовта ви каква е. Според мене, аз не правя различие. Една росна капка, която може да падне в моята чиста чаша, и големият извор имат еднаква цена. Една росна капка представлява част от Божествения свят и ако вие разбирате закона, ако вие вярвате в нея, тя може веднага да расте и да се увеличи. Ти само щом си съсредоточиш своята мисъл, веднага тя ще напълни твоята чаша, и после от тази чаша можете да напълните хиляди други чаши, и като кажеш «стига», тя ще спре. А вие тази малка росна капка не считате за нищо. В Божествения свят работите не седят тъй.

Искам да ви наведа на следното: една Божествена мисъл, колкото и да е малка, която е дошла във вас, ако вие вярвате и вложите любов в нея, веднага тази мисъл ще напълни ума ви, сърцето ви, и ще ви е радостно. [На] другия ден се разколебаете, пак всичко се изпразни, изворът пресъхне – един закон е това – и вие пак сте жаден. И туй не трябва да ви безпокои. Малкото, то може да се напълни и може да се изпразни. Онова малкото, което е хубаво у вас, ако вие вярвате в него, веднага чашата ви ще се напълни и ще имате всичките Божествени блага. И външните хора, като дойдат при вас, всички ви разбират. Пък ще дойде друг ден, никой не те познава. Някой ден ще ви намерят някой кусур: там, в книгата си някоя запетайка не си турил на мястото ѝ, или местоимението не е хубаво, или глаголът не е верен, или еди-как си постъпил, какво си казал, не било вярно. А когато дойде Божественото, тогава ще намерите само хубавото.

Ще знаете едно: У всеки един човек хубавото преобладава. Злото у хората е

по-малко в сравнение с красивото. И е хубаво да обработвате хубавите работи. Ще вярвате повече. Вяра в Бога най-първо, после – вяра в себе си и в ближните си. Аз наричам, ближните, това е физическото поле. Под «аз» се разбира духовният свят. А Божественото – то е Бог. С ближните – значи във физическия свят. И то е необходимо. «Аз» е една връзка между физическото и Божественото, Бога. То е един закон, който съществува в живота. Та, по отношение на ближните, ние сме на физическото поле. Човек без своите ближни не може да расте. «Влизането на човешкото» или «между ближните», това са синоними. Една необходимост е това. Както те са необходими за вас, така и вие сте необходими за другите. Вие съставяте едно условие за другите. Някои от вас съставят условия за развиване на другите. Той е негов ближен на физическото поле, той ще му помогне, без него той ще се спъне. Тогава, щом се качите в Божествения свят, там има едно отделно висше Аз, което представлява една необходимост, една връзка между отделните същества, както ближните на Земята.

Та, засега ще схващате така ближните – като условия за вашето развитие, вие – като вътрешна връзка, а Бог – Великата Цел, към Която вие трябва да се стремите, или Изворът, отгдето иде всичко разумно в света. Тъй като схващате целокупността, ще ви е ясно всичко, което става. Ако ви дойдат някои други мисли за обяснение на тази идея, приемете ги. Всичко, което може да улесни вашия възглед по въпроса и разбирането ви, и да разшири вашето сърце, то е все от Божествен произход, откъдето и да е то. Каквото са писали пророците преди хиляди години, каквото сега говорят разумните хора, учените хора, каквото и вие говорите. Може би след векове и вие ще бъдете учени хора, може [би] сте били някога, но сте забравили. Може и вие да сте писали това, но сте забравили. Ако ви се падне едно ваше изречение сега, много ще ви хареса, но вие не знаете откъде е. И ако ви кажа «Вие сте го писали преди хиляда години», вас ще ви бъде приятно. Казвам ви, преди 3000 години тъй изречение е излязло от вас. Да живее една мисъл 3000 години – тя е силна. И тогава ще кажете, благодарение на тази мисъл, че е дошла сега на Земята, че пътят ви е отворен. Ако тази мисъл не беше тъй силна, всичките ви пътища на земята ще бъдат затворени. И всичките условия, които сега имате, се дължат само на това ваше изречение. Затуй всяка една светла мисъл, която имате, пуснете я в пространството, тя за бъдеще ще ви отвори пътя, пред вас ще върви, хиляди години ще минат, тя ще ви отваря пътя за вашия прогрес, тя ще ви бъде носителка на вашето щастие, като един пророк ще върви тя напред и ще се грижи за вашето бъдеще.

Сега аз правя следния извод понеже сега сте на Земята, казвайте всякога по едно хубаво изречение или мисъл, за да живеете добре. И сегашният ви живот се дължи на такива мисли, които преди векове сте казвали. За това в

моя ум две мнения няма. Всеки един от вас е изкарал едно хубаво изречение. Питам ви сега срещнали ли сте някъде тия свои изречения ? Оставили сте ги в някоя книга, но те ще дойдат. И това е красивото.

Я изпейте сега «Сине Мой!»
----

*Б. Б. – вероятно Боян Боев

*преодолявам – остар. преобладавам

*посторонен – остар. страничен

*базиргянски – търговски, търгашески; базиргян(ин) (от перс-тур.) – остар. търговец, търгаш

Начало: 19:00

1927_02_16 Великата задача на човека
лекция пред общия окултен клас

ВЕЛИКАТА ЗАДАЧА НА ЧОВЕКА

Размишление.

За тази година ще ви дам следното мото: “Бог царува на Небето, Бог царува в Живота. Да бъде благословено Името Му! ”

Хората живеят и се развиват според закона на еволюцията, който гласи: човек трябва да започне от най-малките идеи и величини, от най-близките до него предмети и постепенно да отива към по-големите величини, към по-далечните предмети. Само в приложението на този закон могат да се очакват постижения. Значи в еволюционния процес имаме отиване от малките към големите неща, а в инволюционния процес имаме точно обратното: отиване от голямото, от Великото към малкото. В еволюционния процес Духът изучава отношенията на малкото към Великото, а в инволюционния процес Той изучава отношенията на Великото към малкото. Много хора правят погрешки в живота си, понеже започват със закона на еволюцията, а вървят по инволюционния път, т.е. занимават се с велики идеи, с големи величини. Те искат изведнъж да станат съвършени. Ако съвършенството се постига в един ден, защо трябваше тогава Бог, Който е Съвършен, Който включва в Себе Си всички блага, да създаде целия космос, да създаде безброй същества, които да скърбят и страдат? Значи Той е имал предвид великата задача на човека: да работи, да се учи, като започне от малките величини и върви към големите. Хората не разбират смисъла, който Бог е вложил в техния живот, но един ден, когато съзнанието им се разшири, те ще разберат този смисъл, ще разберат задачата, която Бог им е определил. Днес те са в положението на човек, който влиза в гората и чува само шума на листата. Обаче ако музикантът влезе в гората, той няма да чува шум, но от движението на листата ще създаде цяла музика. Нещата и явленията в живота имат един или друг изглед според това, как гледа човек на тях. Например благообразието за едного е безобразие за друг. Това, което съблазнява едного, окуражава друг. Този закон съществува навсякъде в природата: когато едни се качват, други слизат. И в инволюционния процес едни се качват, други слизат. Ако качването се преустанови, и слизането ще спре. В такъв случай и качването, и слизането са еднакво необходими. Кое е за предпочитане: да се прояви Божията Любов в света, или да не се прояви? Ако е по-добре да се прояви Божията Любов, отколкото да не се прояви, защо хората плачат, когато тази Любов се изявява в живота? Защо малките деца плачат, когато майките им ги

оставят в люлките? Майките оставят децата си в люлките от Любов, да не се учат все на ръце да ги държат.

Под думите “малки деца” разбираме хора, на които съзнанието още не е пробудено. Някой влиза в Божествения път, но не е доволен. Той е малко дете, което вдига шум. Този човек може да е 60 годишен, но в люлката си той вдига шум със своя ум и със своето сърце. Физически малкото дете лесно се укротява: ще му пъхнете един биберон с мляко в устата и то млъква. Обаче когато физически голямото дете плаче в люлката, какво ще му дадете, за да се укроти? И след всичко това тия физически големи деца задават въпроса: Защо Господ създаде света? Казвам: Господ създаде света, за да крякате в люлките си. Ако светът не съществуваше, вие нямаше де да викате. Сега като крякате в люлките си, вие изпитвате удоволствие, че можете да пеете. Да, певци сте, но в люлката. Питам ви: харесвате ли своя плач? Често малките деца плачат вследствие на това, че не са ги задоволили в нещо. В тях има скрита, потаена гордост. Някой се моли на Бога, иска нещо, но като не го задоволят, той плаче. Казвам: преди всичко този човек не се моли както трябва. Той се моли за пред хората, а не за себе си. Щом всички го виждат, че се моли, това вече не е молитва, това е тщеславие. – Ама аз така усърдно се молих, цял бях унесен в молитвата си. – Кой не се унася? Аз срещам по улиците все унесени хора. Гледам някой върви, спира се, пак тръгне, пак спре ту пред една, ту пред друга витрина – цял унесен в изложените дрехи, обуща, шапки. Тъй унесен върви, но минава покрай него автомобил, той не го забелязва и става жертва на автомобила. Щом пострада някой от автомобил, това не говори в негова полза. Когато човек се моли, никакъв автомобил не трябва да го засяга. Когато се молите, никой не трябва да подозира това. Никой не трябва да знае как и кога се молите. Човек може да бъде замислен, но не унесен. Когато е скръбен, той може да мисли, да се съсредоточава, но съзнанието му всякога трябва да е будно. В скръбта, в страданието човек трябва да учи.

Следователно веднъж дошли на земята, вие сте ученици. Всички живи същества, колкото малки да са, учат. В този смисъл всяка наука е на мястото си. Когато ученикът отива на училище, пита ли учителя си защо му преподава известен урок? Не, ученикът слуша учителя си и после учи зададения урок. Защо учителят му е преподал този урок, той нищо не пита. Казано е в един стих от Писанието: “Всички пътища, които водят към Бога, са добри”. Че някой имал едно верую, втори – друго верую, това не е важно. Важно е вашето верую да води към Бога. Щом води към Бога, то е добро. Хората могат да имат хиляди стремежи; те могат да мислят по различни начини, но едно е важно – стремежите и мислите им да водят към Бога. Когато употребявам думата “към Бога”, аз нямам предвид някакъв външен, физически стремеж, но разбирам най-възвишения

стремеж на човека. Който има този стремеж в себе си, той може да се нарече човек в пълния смисъл на думата. Докато този стремеж съществува в човека, дотогава той може да носи името "човек". Заглъхне ли този стремеж в него, едновременно с това той се обезличава като човек. Щом човек има стремеж към Бога, Духът пък има стремеж към човека. Това са две течения в живата природа. Дойде ли човек до това дълбоко разбиране на нещата, вълните на неговото море трябва да утихнат и да се възстанови първоначалната хармония в живота. Това е задачата на всеки човек.

Някой се моли на Бога и казва: Господи, внеси мир в душата ми! Този човек се обръща към Бога като към същество извън него. Преди всичко той трябва да знае, че Бог е в него, Той живее в душата му, дълбоко някъде скрит, и оттам се проявява, оттам дава импулс, подтик за работа, за учене. Щом Бог е в човека вътре, сам по себе си той има Мир, няма защо отвън да търси мир. Мирът е качество на Бога, но не и на хората. Следователно колкото повече даваме път на Бога да се прояви в нас, толкова по-големи са възможностите за придобиване на мир. Представете си, че в даден момент вие сте тих и спокоен в себе си, но искате да знаете де е човекът във вас. Човешкото може да се изпита при разни случаи в живота. Отивате в гората, срещне ви мечка и вие се уплашите. Останете без пет пари в джоба си – вие се уплашите. Дават ви една трудна задача за разрешаване, вие пак се уплашите. Това, което предизвиква страх, уплаха, е човешкото; това са прояви на обикновения човек.

Който иска да преодолее страха в себе си, да надрасне своите слабости и да даде предимство на Божественото, той трябва да се ръководи по вътрешния си глас, по вътрешните закони, които представляват истински образец. Докато човек не се добере до законите, написани в неговата душа, той ще виси във въздуха, нито на земята ще живее, нито на Небето между светли и възвишени същества. Тази е една от задачите на човешкия живот.

Много задачи са дадени на човека, които той постепенно трябва да разрешава. За да ги реши правилно, той трябва да учи. И наистина ние виждаме съвременният човек да изучава всички отрасли на науката: математика, естествени науки, медицина, социални науки, богословие и ред практически предмети – изкуства, музика, художество и т.н. Казвате: Какво отношение имат тия науки и изкуства към целокупния живот? Те имат отношение към частния живот на човека, но понеже той съставя частица от целокупния живот, следователно и човешкият живот има отношение към общия. Например човек трябва да изучава медицината не само за другите хора, но и за себе си. Всеки трябва да бъде лекар на себе си. За тази цел окултният ученик трябва да има на разположение малка аптека с най-необходими медикаменти. Той трябва да бъде и художник, да

има на разположение четка, бои, моливи, та като минава през различни местности, да прави скици на тия места, да знае отде е минал и с какви забележителности се отличават. Например кой от вас, като е наблюдавал небето вечер, е направил поне една скица? Ще кажете, че това е работа на астрономите. Не, окултният ученик трябва да има някакво познание за небето, за звездите, да може по тях да се ориентира, да чете. Някой ще възрази, че той не се нуждае от познание за звездите, но търси само спасението, т.е. пътя към Бога. – Бог не е вън от човека. Ако Той е вън от човека, как ще си обясните стиха, в който се казва, че ние живеем и се движим в Бога? Щом този стих е верен, тогава де ще търсите Бога?

Сегашните религиозни и духовни хора, при голямото знание, с което разполагат, често изпадат в положение светът да им влияе вместо те да влияят на него. Защо? Те не са калени; те се влияят от времето, от климатическите условия. Щом барометърът спада, и тяхното разположение се понижава; барометърът се повдига и тяхното разположение се повдига. Духовните хора имат мощни сили в себе си, които трябва да приложат за да изпитат своята сила. Ама въздухът бил много влажен -това нищо не значи. Тази влага съдържа в себе си много енергия, с която вие трябва да се справите. Щом не можете да се справите с тази влага, у вас става известно подпушване, което причинява тежест в организма. Значи част от тази влага трябва да се отнеме. Как ще постигнете това? Ще пробиете каналите, които са запушени, и водата в тях ще потече. Когато казвате, че искате да имате за приятел някой духовен човек, това подразбира, че вие искате да влеете част от вашата излишна вода в морето на своя приятел и по този начин да постигнете уравновесяване на силите в своя организъм. Така именно става обмяна между силите на двамата приятели. Обмяна на енергиите става не само между двама души, но между всички хора. Ако разбирате живота по този начин, вие лесно ще разрешавате малките задачи, лесно ще се справяте с малките мъчнотии, на които се натъквате.

Мнозина мислят, че като влязат в Божествения свят, няма да имат никакви мъчнотии, никакви страдания. Напротив, който влезе в Божествения свят, той ще има по-големи мъчнотии и страдания, отколкото е имал по-рано. Какви мъчнотии може да има мъртвият? За какво мисли той? За хляб не мисли; за пари не мисли; за нация не мисли; за женитба, за деца не мисли. Тогава от какво се интересува мъртвият? Той се интересува само от едно положение – че е умрял и не знае какво да прави. Живият обаче се интересува от много неща. Кое е за предпочитане от двете положения: да бъдеш жив или умрял? Да бъдеш жив е за предпочитане. Хиляди страдания да преживее човек, но жив да бъде – това е важно за него. Противоречията неизбежно ще дойдат. Вие не можете да измените този

закон, нито можете да го избегнете. Каквото и да правите, неизбежно ще минете през страданията на Йова. Много религиозни хора във време на страдания са се отчайвали, разочаровали, какво ли не са преживяли, но страданията не са избегнали: много от тях са горили, късали Библията си, отказвали са да се молят на Бога, но и това нищо не им помогнало. Във време на страдания много хора казват: Няма вече да се молим на Бога! И молитвите не помагат. Ако времето, което бяхме употребили за молитви бяхме употребили за наука, поне учени хора щяхме да станем. Това е крива философия, крив начин на мислене. Човек може да се моли на Бога и пак да учи. Истински духовният човек трябва да бъде високо културен, високо учен и образован човек. Един евангелски проповедник казваше: Когато трябваше да стана човек, аз пасях магарето на патриката. Като изгубих всичко, тогава се заех човек да ставам, но късно беше вече. И след това този проповедник се самоуби. Значи когато имаше възможност вече човек да стане, той се самоуби. В такъв случай ако е въпрос живота си да изгубиш, по-добре е да пасеш магарето на патриката – все ще научиш нещо. Чудна работа! Не могъл човек да стане, защото пасъл магарето на патриката. Магарето има ли нужда да се пасе? Магарето не се нуждае от човек, който да го пасе. Магарето се нуждае от пастир дотолкова, доколкото хората се нуждаят от проповедници, които да ги учат да вярват в Бога. Хората сами по себе си или вярват, или не вярват. Няма защо отвън да ги учат да вярват. Някой казва: Трябва да се проповядва на хората да вярват в Бога! Не, това е крива философия. Няма защо да учите хората на това, което те сами могат да научат. Какво ще обръщате хората към Бога? Да обърнеш човека към неговия Създател, това подразбира желание да го заставиш да прилича на тебе. Има кой да обръща хората. Който е създал човека, Той е в сила да го обърне към Себе Си. Преди всичко задачата на човека не седи в обръщането на хората към Бога, но в работене върху себе си.

За следния път пишете върху темата: "Великата задача на човешкия живот".

Казвате: Какво да правим с противоречията в живота? Противоречията са временни положения в живота на човека. Те съществуват поради неправилните възгледи върху важни въпроси в живота. Щом тия въпроси се разрешат правилно, и противоречията ще изчезнат. В Божествения, във Великия свят няма противоречия. Всички пътища, които водят към Бога са добри. При сегашните условия на живота и при разбиранията на съвременните хора, за да излезе от противоречията, човек трябва да има широта на душата и простор, свобода на Духа. Иначе с тесни, с ограничени възгледи той всеки час ще се натъква от едно противоречие на друго. Мнозина мислят, че като влязат в духовния свят, ще бъдат посрещнати с

музика и песни. Влезете ли в духовния свят, вие ще се намерите пред сериозни задачи. Там ще снемат булото ви, ще ви покажат доколко сте били несамостоятелни, доколко нещата са били криво поставени във вас. Например вие ще се учудите когато видите, че само отгоре сте били калайдисани, а отвътре сте направени от бакър, от мед, която лесно се окислява и се превръща в отрова. Истинският човек трябва да бъде чисто злато и отвън, и отвътре, а не само позлатен отвън. Да превърне неблагородното в себе си в благородно, в чисто злато, това е задачата на човека. Докато не стане това, докато не разреши тази задача, той винаги ще се натъква на противоречия, а с противоречия животът не може да се уреди.

Казвам: много проповедници ще срещнете в света, които препоръчват на хората да се отрекат от себе си, да раздадат имането си на бедните и да служат на Бога. Отлична е тази идея, но как трябва да се приложи? Ако един милионер рече да изпълни този съвет и раздаде богатството си на бедните, какво ще спечели? След това ще му кажат, че трябва да отиде в някоя гора, да се посвети на Бога и да прекара там 10-20 години в пост и молитва, далеч от съблазните и суетата на света. Ако и това направи, какво ще спечели? Ще се върне най-после в света да проповядва на хората, но вече остарял, окъсан, без пет пари в джоба си. Ще отиде тук-там да проповядва, но като го видят така остарял, окъсан, всички ще му кажат:Няма какво да проповядваш; тези идеи са за стари хора като тебе, те не са за младите. Младите трябва да си поживеят докато им е времето, та един ден като дойдат на твоето положение, останат сами, боси и окъсани, тогава ще потърсят Бога. Този светия ще се полута година-две сред тези материалисти хора, докато един ден каже:Напразно изгубих времето си!

И тъй по този начин човек нищо не може да направи. Чрез раздаване парите си на бедните и чрез отделяне от света той не може да научи закона на себеотричането, нито може да служи на Бога. Ако човек външно изпълни тия неща, след това той ще очаква отвън да получи нещо, и ако не получи, ще се разочарова от живота. Друг е законът, който хората трябва да имат предвид, когато се стремят към Божествения свят. Щом влезе в Божествения свят, човек първо придобива, а после дава. Например когато здравето дойде в човека, той дава от себе си, от своя организъм всичко излишно, всичко непотребно. Следователно щом дойде хубавото, красивото в човека, той е готов да даде от себе си всичко онова, което до този момент не е бил готов да даде. Това нещо, в сравнение с Великото, с Красивото, което е придобил, нищо не струва. Когато Бог проговори на човека, когато му каже една дума само, тя струва повече от всичко, което е имал до този момент. Ако Бог каже на човека да раздаде имането си, всичко е свършено. Този човек не очаква вече от никого нищо. Ако след

тези Божии думи той очаква от Бога още нещо да му каже, това показва, че не е разбрал първите Му думи.

Значи докато човек живее на земята, той трябва да различава нещата, да знае кой какво му говори и да прави верни преводи. Ученикът трябва да бъде искрен, добър, смел в себе си, да е готов на всички жертви, на всички отстъпки. Той трябва от една страна да бъде мек, отстъпчив, а от друга – твърд като камък. И ако давате, пак трябва да знаете как да давате: някъде ще давате всичко, някъде няма да давате нищо. Опасни са добрите хора! По-опасни от тях няма. Казвате: Как е възможно добрите хора да са опасни? Например водата, която е благословение за хората, в даден случай тя може да им причини ред нещастия. Ако тази вода е дълбока един метър, в нея може да се удави вашето любимо дете. Ако тя е дълбока четири-пет метра, и вие можете да се удавите в нея. Следователно докато не знаете как да употребявате нещата, и най-хубавите от тях могат да бъдат опасни. В този смисъл по-безопасни от добрите хора няма, но и по-опасни от тях пак няма. Лошият човек е плитка вода, добрият – дълбока вода. Когато отивате при добрия човек, трябва да имате на разположение лодка, която да бъде съвършено здрава. Понякога в дълбоките води на добрия човек стават такива бури, и ако той не е внимателен, ако лодката му не е здрава, нито от лодката, нито от него ще остане нещо. Вземете примера с Христос и Неговите ученици, когато бяха с лодка в морето. Докато Христос беше между тях на земята, морето беше тихо. Щом заспа, т.е. щом се качи горе, веднага се яви буря в морето и вълните заливаха лодката. Учениците Христови се уплашиха да не потънат. Като се събуди Христос, т.е. слезе отгоре, морето отново се укроти.

Не мислете, че добрият, светият човек трябва да бъде "Божа кравица", да не смее да каже дума на човека. Не е така. Например казано е, че Бог е Любов. Да, но когато Бог говори на хората, земята започва да се тресе, вулкани да изригват, морета да се вълнуват, къщи да се събарят и т.н. Казвате: Дано Бог ни проговори. – Бог може да ви проговори, но ще знаете, че от вашата земя, от вашите морета, от вашите къщи помен няма да остане. – Тогава по-добре да не ни проговаря. – Не, Бог ще проговори на хората и те трябва да желаят това, но зависи по какъв начин ще им проговори. Три начина има, по които Великият може да проговори на хората: чрез Природата, чрез добрите хора и най-после чрез лошите хора. Чрез природата Бог говори със земетресения, с наводнения, с бури, урагани, циклони и т.н. От друга страна Той говори и чрез меките сили в природата. Чрез добрите хора Бог се изявява във вид на водопади. Добрите хора вдигат шум наоколо си. Те имат голяма сила в себе си. Те са като буйна, силна вода, която и воденици кара, и мотори кара, и градини полива. Чрез лошите хора Бог се проявява във вид на тиха, плитка вода,

която много работа не върши: големи градини не може да полива, жаждата на много хора не задоволява. Често тя минава тихо, от никого незабелязана, но виждаш, че след време тук прокопала, там прокопала, ред пакости извършила.

Та от всички ви се изисква да си създадете нова философия за живота, но естествено обоснована. В това отношение вие можете да тълкувате науката, изкуствата, за всичко де имате свой мащаб, своя мярка на действие, но в края на краищата не трябва да забравяте, че и Природата има своя мярка за нещата. Природата, която е изразителка на Великото, на Божественото, има своя абсолютна мярка за нещата. Който влезе в нейното училище, само той има право да се ползва от тия абсолютни мерки. Ако някой се опита да злоупотреби с тия мерки, тя безпощадно се нахвърля върху него. Всеки удар, който Природата слага върху човека, показва, че той все е нарушил нещо. Щом е така, той не трябва да се сърди, но да се запита: Де съм сгрешил аз? Какво да направя, за да коригирам погрешката си? Всеки неправилен замах с ръката на невежия човек е в сила да наруши нещо от хармонията на великата Природа. Един ден, когато очите на човека се отворят, той ще види какви пакости е извършил. С един свой неправилен замах човек понякога става причина да изчезне един остров от великия океан, а понякога – да се яви един остров. Всяко движение, правилно или неправилно, има свои резултати, добри или лоши. Обаче човек и тук може да изпадне в крайност.

Вие искате да бъдете идеални хора, но въпреки това имате своеобразни разбирания, които често пречат на вашите стремежи. Например българинът има свои разбирания за Небето, за великите и свети хора. Той си представя, че пророците на Небето прекарват в пълно мълчание. Пред тях се поставят всичките им добри дела, които вършили на земята, и те сега само гледат, мълчат и нищо не правят. Горе-долу такава е представата на българина за рая – място за възмездие за добрите дела на хората, които са живели на земята. Ако някой пророк се осмели да проговори, ще го изпъдят от рая. Защо мисли българинът така? Защото той счита, че който говори много, той не говори Истината. Българинът не обича хора, които много говорят. Ако някой човек отиде в село и поговори повечко, веднага казват за него: Какво се разкрякал този толкова много? Или ще кажат: Брей, че обича да лъже този човек! Такова е разбирането на българите за всеки, който обича много да говори. Ако отидете между англичаните, французите, германците, китайците или другите народи, ще видите, че всеки народ има свои особени, психологически схващания за живота. Запример китаец, християнин и индус християнин не разбират еднакво християнството, нито както европеецът го разбира. Даже и българинът християнин, както и французинът християнин напълно се различават в

своите възгледи по отношение принципите на християнството. Защо? Ред причини има за това.

Като наблюдаваме живота на съвременните хора, виждаме, че никакво християнство не е останало в тях. Чудно е когато те говорят за християнство. Съвременното християнство е примесено с езичество. То още не се е проявило в своята пълнота. Съвременните християни носят своите идеи отвън, а отвътре остават със старите си вярвания и идеи, каквито са имали преди християнството. Например българите не казват "Рождество Христово", но "Коледа". Значи те честват своите стари богове. Те казват още: "Замъчи се Божа майка от Игнажден до Коледа". Това подразбира, че се е замъчила майката на техните стари богове. Когато празнуват Великден, това подразбира възкресението на някой техен бог, който отговаря на Христос. По същия начин и у вас възкръсват някои ваши стари вярвания. Като знаете това, вие трябва да пресявате вашите стари вярвания, събрани от вековете, и да останете само с ония положителни възгледи и знания, които носите в себе си от създаването ви още. Това значи ликвидиране с кармата.

Сега настава епоха на ликвидация. През това време всеки трябва да преобрази себе си като извади настрана старото, негодното за работа, а задържи само здравото, полезното за живота. Старото ще остане за тор, а новото – за основа на бъдещата култура. Всичко старо трябва да се пречисти, преработи и да остане само новото.

Казвам: докато не стане пресяване на чистото от нечистото, на здравото от болното, животът на хората всякога ще бъде безсмислен. Като не разбират закона на пресяването, хората се обезсърчават и казват, че животът няма смисъл. Чудно нещо! Бог намира, че животът има смисъл, а човекът казва, че животът няма смисъл! Кой има право: Бог или човек? Когато някой казва, че животът няма смисъл, това говори за неговите възгледи и за положението, в което той се намира. Този човек е дошъл в съприкосновение със същества, които в културно отношение седят по-ниско от него. Вследствие на това той има възгледите на тия същества. Психологически този закон е верен. Когато някой казва, че животът има смисъл, това показва, че този човек е влязъл в съприкосновение със същества, които седят по-високо от него и той се влияе от техните възгледи. Докато човек е в съприкосновение със старите богове, животът няма смисъл за него. Докато е в съприкосновение с парите, човек се намира под тяхното магическо влияние. Щом изгуби парите, едновременно с тях той губи и силата си. Докато държи ножа в ръката си, човек е силен; щом друг вземе ножа му, той става слаб. Питам: защо това, което ти държиш и това, което другите държат имат два различни

резултата? Докато ти държиш ножа в ръката си, чувстваш се силен; щом друг вземе ножа ти в своята ръка, ти губиш вече силата си. Значи когато някой вземе твоя нож в ръката си и ти ставаш слаб, падаш духом, това показва, че този човек има по-ниска култура от твоята. Какво представя ножът? Словото. Словото пък е Разумния живот в човека, който му дава сила, мощ да се развива.

Вие трябва да разсъждавате върху тия неща, да се освободите от заблужденията. Докато имате заблуждения, каквото и да ви се говори, вие ще разбирате по своему. Например аз говоря за принципите, които съществуват в Природата, които нямат отношение към вашия личен живот, но вие разбирате съвсем други неща. Водата не е създадена само за една риба; въздухът не е създаден само за една птица; слънцето не е създадено само за едно същество; животът не е създаден само за един човек. Ако аз съм първият, който посреща слънцето, мога да мисля, че то изгрява за мене или че Бог много ме обича и т.н. Друг пък може де мисли, че Бог не го обича. Това са човешки разбирания. Всъщност кое е правото? Обстоятелството, че съм дошъл на земята, че имам живот, това показва, че Бог ме обича. Обаче ако не съм доволен от живота, ако не искам да живея, при това положение мога да мисля, че Бог не ме обича. По-вярно е, че който не обича Живота, той не обича Бога, а не обратното. Защо? Защото казано е, че Бог е Живот. Докато човек има цел в живота си и върши всичко с разположение, той е обичан от Бога. Щом е недоволен от живота и не намира цел в него, Бог казва: “Изпъдете това дете от училището! Върнете го в дома му, Аз ще му дам друга работа”.

Когато Бог изпраща човека на земята, Той му дава всички възможности и условия да следва училище, да свърши университет. Ако той не остане доволен от тази задача, втория път Бог ще го изпрати на земята да оре нивата. Ако и от това не е доволен, Той ще го изпрати на земята да пасе говедата. Ако и това не иска да прави, най-после Бог ще го остави да върви по закона на инволюцията, да мине през всички форми, през които някога е минавал. И след като странства милиарди години из пространството, най-после тази човешка глава ще вземе опитност от всички тия неща, ще узрее и ще каже: Искам вече да уча, да свърша университет. Пред програмата, която Бог определя на човека, няма какво да се философства. Той разбира душите добре и на всяка душа дава съответна работа. Обаче като не познават себе си, хората искат неща, които не са за тях. Например някой обича да философства, да говори на хората, да ги поучава, а те да го слушат. Друг обича да морализира хората, да ги коригира, да им казва как трябва да постъпват. – Добре е човек да философства, добре е да учи другите, но преди всичко той сам трябва да е приложил своята философия, сам трябва да е живял и постъпвал добре. Някой от вас е

професор по химия и казва на студентите си: Вземете тези химически съединения, направете опит с тях, а след това аз ще ви покажа как трябва да се направи този опит. Не, професорът първо трябва да направи опита, да видят студентите как се прави, а след него и те ще го повторят. Казвате: Тогава ние не трябва да говорим нищо. – Всичко можете да говорите, но трябва да спазвате законите на говоренето. Можете много да говорите, можете много да се молите, но трябва да знаете как да правите това. Има хора, които много се молят, много говорят, но не е в многото говорене и молене.

Един евангелски проповедник обичал много да се моли, да чете молитви, цели глави от Библията, от Евангелието и с това заставял слушателите си дълго време да седят на колене. Един баща завел своето десетгодишно дете в неговата църква на служба. Проповедникът започнал да чете от Библията, а слушателите му коленичили. Коленичило и детето и така прекарало цял час. Като се уморило, запитало баща си: Татко, много ли още ще седим на колене? – Още, синко, ще седим. Проповедникът едва е в пустинята. Там ще прекара цели 40 години. Много време има, докато дойде до Новия Завет. – Втори път ще си помисля дали ще дойда в тази църква – отговорило детето.

Казвате: Философията на живота не седи в многото. – Не е в многото, но не е и в малкото. Не е в омразата, но не е и в любовта. Не е в злото, но не е и в доброто. Тогава де е философията на живота? За да се прояви Любовта в ученика, той трябва да има послушание. Ще кажете, че Любовта се проявява чрез някакъв акт.- Все трябва някой да направи нещо или да каже нещо, което да събуди Любовта в човека. Да любиш значи да слушаш. Ти не можеш да любиш докато не си чул нещо. Някой ще възрази, че той е залюбил някого само като е видял лицето му, без да чуе дума от него. Да видиш лицето на човека, да те погледне той и ти да го погледнеш, това е първата разменена дума между вас. Очите на човека говорят както и устата му. Вие още не сте изучавали това изкуство да разбирате човека и да се разговаряте с него по очите. Чрез очите хората могат да се разговарят и да слушат. Това се отнася до проявите на Любовта. Очите са език на Любовта. Това не е иносказателно, но действителност.

Следователно човек не може да люби докато не се е научил да слуша. За да слуша, той трябва да е научил основния закон на слушането. По този начин само човек ще да дойде до идейната Любов, в която няма абсолютно никакво прекъсване, никакви противоречия. Тогава един живее във всички и всички в един. Докато не влезе в Любовта и не живее в нея, човек не може да разбере тази идея. Тя е нещо като математиката; каквато област представляват безконечните числа в математиката, такова нещо

представлява и Любовта в живота. Какво ще разберете например ако ви напиша едно число с 90 нули? Може ли вашият ум да обхване това число? Никой философ в света не може да го обхване. То седи извън границите и възможностите на човешкия ум. Ето защо човек трябва да дойде до малките, до основните величини на слушането. Ако си сред природата, ще слушаш пеенето на птичките, бръмченето на бръмбарите, хвърченето на пеперудките и ще се радваш; после ще гледаш към цветята, които цъфтят, към дърветата, които връзват плод и към Слънцето, което грее, и ще се радваш. И най-после като влезеш между хората и слушаш как говорят, пак ще се радваш. На всичко ще се радваш!

Съвременната наука върви по свой определен път, различен от този, по който са поставени науките в природата. Последните вървят по спиралообразен път. Ако съвременните учители нямат успех в работата си, това се дължи на обстоятелството, че те не преподават на учениците си по ония естествени пътища, по които върви човешкото развитие. Животът не започва с музика. Когато детето стане на седем години, тогава иде музиката. Тя се явява във втората фаза на човешкия живот от седем годишна възраст нагоре, когато започва развитието на чувствата. До седем годишната възраст детето се занимава с обективните, с предметните науки. Какъвто предмет попадне в ръцете му през това време, то ще го отваря и затваря, ще го вдига и слага, ще го развива и завива, ще го къса, ще го чупи – с една дума ще го изучава като естественик. Някой казва: Трябва да се говори на детето за Бога! – Няма какво да му се говори за Бога; това само по себе си ще дойде.

Питам: с какво трябва да започне възпитанието на детето? – С хляба. Хлябът е първата музика за детето. Като започне да дъвче, да смуче хляба, то свири своите първи песни. Ако подложим на анализа възпитанието на сегашните деца, то не издържа на критика. Ето защо вие не трябва да се смущавате от кривите възгледи на хората. Тия възгледи сами по себе си ще се изправят. Как? Представете си, че сте посадили една ябълчена семка, от която израства едно ябълчено дърво, което някъде се е изкривило. Можете ли да изправите това дърво? Самото дърво не можете да изправите, но ще вземете от плода му, ще го посадите в добра почва и от него ще излезе нова ябълка, която грижливо ще отглеждате да не се изкриви. От вас зависи да ѝ дадете права насока. Ябълката съдържа в себе си възможности за своето изправяне. Ако и втория път не се изправи, ще я посеете трети път. Всеки сам може да се изправи. В душата на човека се крият възможности за неговото изправяне. Това всеки трябва да знае, да не мисли, че изправянето му ще дойде някъде отвън или че Господ трябва да се заеме да го изправи. Условията за изправянето на човека са външни, а силата и възможностите за това изправяне са в него самия. Защо? Защото

Духът Божи работи отвътре-навън. Важно е веднъж Духът да заработи в човека. Щом Духът почне да работи отвътре, Той заставя вече и външните условия да бъдат в хармония с вътрешните. Духът е Господар и на външните, и на вътрешните условия в живота.

Първо човек започва да живее външен живот, а после иде вътрешният. Този е пътят на всеки човек. Христос казва: "Аз Съм Пътя, Истината и Живота". Мнозина се страхуват, безпокоят се как могат да следват Христовия Път. – Няма нищо страшно в този Път. Човек не трябва да се безпокои, но не трябва да бъде и съвършено спокоен. Аз не искам да отнема безпокойството ви. Защо? Колата не трябва да бъде много натоварена, но не трябва да бъде и много празна. Всеки кораб, всеки параход има известна стойност дотогава, докато съдържа в себе си определен баласт. Ако съдържа повече баласт, отколкото е нужно, има опасност да се претовари и да потъне някъде в океана. Казвам: не товарете корабите си повече отколкото трябва! Мярката е определена. Носете колкото можете! Днес съществува лакомия навсякъде. Като пазите определената мярка, вие ще се доберете до положителната философия на живота.

Казвате: Какво ще стане със света? – Няма какво да разрешавате този въпрос. Той отдавна е разрешен. Веднъж Бог е направил този кораб и го е пуснал в пространството, Той има вече грижа за него. Този кораб има свой капитан, който го управлява, няма защо вие да се грижите за него. Капитанът има на разположение много матроси, които му помагат. Вие сте пътници, влезли сте в кораба; на вас не остава нищо друго, освен да се доверите на капитана. – Ама морето било бурно, голяма буря пристигала. Капитанът казва: Не се безпокойте, бурята ще мине след 48 часа. Също така се плашат и окултните ученици като се натъкват на някои мъчнотии. Няма защо да се плашат. Мъчнотията ще мине-замине покрай тях, няма да ги засегне. Някои хора бягат от мъчнотиите преди те да са дошли до тях. Една госпожа, наша позната пътувала в кола със свои близки. Изведнъж тя скочила от колата и хукнала да бяга. Защо? – Видяла отдалеч един бивол. Навярно в миналото си някога е била гонена от бивол, та и днес още не може да го забрави. Голям страх има тя от бивола. Казвах на тази госпожа: ако ти беше останала на колата, опасността от бивола щеше да бъде по-малка, а така като си скочила на земята, по-голяма вероятност им биволът да те гони.

Казвам: много от съвременните хора приличат на тая госпожа. Те седят в колата, разсъждават, но щом видят отдалеч още някаква опасност, скачат на земята. – Няма защо да скачате от колата. Ако Бог ви е поставил в тялото, т.е. в колата, а вие искате да напуснете тялото си, да отидете в онзи

свят, това не е ли бягство? Външните мъчнотии не са нищо друго, освен бивола, от който бягате. Вие искате да бягате вън някъде, но там е по-страшно. Докато сте на колата, стойте там, не се страхувайте. По този начин по-лесно ще разрешите мъчнотиите във вашия живот, отколкото ако скачате от колата. Това са проповядвали апостолите, пророците, мъчениците, Великите Учители, защото и те са имали тази опитност. В това седи великото учение на живота. Като не разбирате този закон, вие искате Бог да постъпва по друг начин, както на вас е добре. Не, Бог никога няма да се поддаде на вашите умове. Всичко може да стане, но по детински умове Бог не върви. Казвате: Нима няма никаква вероятност Бог да ни послуша? – Вероятно е, но не е възможно. Има неща вероятни, но невъзможни. Например някой казва: Аз държах такава реч на Витоша, че тя тръгна подир мене. – Вероятно е, но не е възможно. Или някой говорел нещо на реката и тя се отбила от коритото си.-Вероятно е, но не е възможно. Ще дойде някой при вас и ще ви убеждава, че Бог може да отклони земята от нейния път. – Това е вероятно, но не е възможно. Защо? Невъзможно е Бог, Който е начертал пътя на земята, да я отбива от този ѝ път, само да ви убеди във вашето вярване. Смешно е да дойде при вас някой човек, който е лишен от философски ум и от поетически дарби и да ви доказва, че може да стане философ или поет. Не, в този живот той нито философ, нито поет може да стане. В друг живот възможно е да постигне това, но засега това е само вероятно, но не е възможно. – Ама това е обезсърчително за нас. – Няма защо да се обезсърчавате. Трябва ли да се обезсърчавате от това, че работите ви не стават както вие сте мислили? Красотата на живота седи в това, че нещата не стават както ние ги нареждаме, но стават според Волята Божия. Ако искате да бъдете поет, пишете за себе си. Работете в това направление, докато един ден постигнете повече. Не е лесно човек да стане прочут поет, да получи Нобеловата премия.

И тъй не влизайте в противоречие, в разрез с Природата! Ако е въпрос за постижения, дръжте се за възможните неща. Ако е въпрос да се повдигнете, да работите върху себе си, дръжте в ума си непостижимите неща. Във Вечността, в обширния свят всичко е възможно и постижимо. Във физическия свят обаче всички неща са вероятни, т.е. възможни и невъзможни. В този свят малко неща могат да бъдат възможни, но условия се изискват за това. Например всички хора не могат да бъдат царе. За малко хора е определено това положение. Има статистика, според която е точно определено колко души в света могат да бъдат царе, колко могат да бъдат държавници. Също така е определено колко души могат да бъдат музиканти, поети, художници, учени, философи и т.н. Освен тия, които са в действие, определено е още, кои и колко предстоят да станат видни хора на земята. Това не трябва да ви обезсърчава. За в бъдеще, във Вечността,

всеки може да стане виден човек. На всеки човек е определено някога да стане поет и то от първокласните поети, да получи Нобеловата премия. Когато такъв поет дойде отново на земята, ще го посрещнат хиляди души, на които той е посочил пътя чрез своята поезия, и ще кажат: Благодарим ти за стиховете, които ни дадоха Светлина, чрез Която намерихме Пътя към Бога и се отправихме към Него. Тази е най-голямата награда на поета. Тя ще му послужи за стимул в живота да продължава работата си за повдигане на човечеството. Така дават награди за насърчение на ученици, свършили с отличие. Тази награда ще им служи като стимул за преминаване от едно училище в друго. Обаче това са външни стимули, външни награди. Има и вътрешни награди, вътрешни стимули, дадени от Природата на ония, които изпълняват нейните закони. Тя им дава добре устроено здраво тяло; дава им ред дарби и способности, които те използват както за своето благо, така и за благото на своите ближни.

И тъй ако можете да реализирате онова, което е определено в сегашния ви живот, това е достатъчно. Целта на живота е да реализира човек нещо безсмъртно на земята, което да остане за Вечността. В този смисъл всеки човек, всеки народ може да остави нещо безсмъртно. Кое е забележителното в еврейския народ? Кои евреи минават за видни, за знаменити хора? Това са библейските пророци, както и някои от учениците кабалисти. Всъщност те представят еврейския народ. Вън от тях еврейският народ нищо не представлява. Който е готов да работи по този начин, той ще се насърчи; който не е готов, който не разбира законите, той ще се обезсърчи. Някой човек е закъснял, бърза да отиде на банката да вземе пари. Казват му: Късно е вече, утре елате. – Ама аз искам днес, не мога да чакам, ще ми се развалят плановете. – Няма нищо, ще дойдете утре. Ако не успеете да дойдете утре, ще дойдете друг ден. Най-после, банката е отворена през цялата година, все ще можете един ден да получите парите си.

Казвам:вие трябва да имате вяра в Божественото, Което работи в човека. Казано е в Писанието: "Нито ухо е чуло, нито око е видяло, нито през ума на човека е минало онова, което Бог е приготвил за ония, които Го слушат, които Го любят и вървят по Неговите Пътища". Който слуша Бога и Го люби, той постоянно ще расте и усилено ще върви към постигане на своя Висок Идеал. За този човек земята е училище, дето ще среща и красиви, и весели, и комични уроци.

"Бог царува на Небето, Бог царува в Живота. Да бъде благословено името Му!"

Общ Окултен Клас
16.02.1927 Сряда, София

1927_02_20 Праведният
Неделни беседи
Праведният, IX серия, III том (1927)

ПРАВЕДНИЯТ

"Беседа от Учителя, държана на 20 февруари, 1927 г. в гр. София."

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ *1)

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ – Това е едно от важните изречения на Свещеното Писание. Върху него са говорили много проповедници от старите времена; върху него говорят много проповедници и от новите, от сегашните времена. Думата „праведен“ може да се вземе в широк смисъл, а може да се вземе и в тесен смисъл. Думата „вяра“ пък често се употребява в смисъл на вярвания. Обаче, казано е, че праведният чрез вярата ще бъде жив, а не чрез вярванията. Ако съвременните хора разбираха дълбокия смисъл на живота, тогава нямаше защо да бъдат праведни; тогава нямаше да се говори нито за Правда, нито за вяра. Животът щеше да тече и да се развива правилно. Нима вълците и лисиците, които нямат понятие за Правдата, за вярата, не живеят? Вълците нямат нито храмове, нито владици и папи, нито свещеници и проповедници, и въпреки това живеят самостоятелно.

Някой казва: Без религия не може да се живее. Аз пък казвам: Може да се живее без религия. Когато се казва, че не може да се живее без нещо, това подразбира, че при известни условия само не може да се живее. „Може“ и „не може“ са относителни положения. Ако религията представя система, която държи нещата в известен ред и порядък, то е едно нещо; ако религията представя законност, Правда във висшия живот, това е друго нещо. Обаче, що се отнася до нашите мисли и идеи, до нашия ред и порядък в света, тия неща не могат да бъдат вечни. Само Бог е вечен. Когато философите говорят за вечните неща, за вечността, тази идея у тях е съвсем неопределена. Човешките мисли нито могат, нито трябва да бъдат вечни, защото вечните неща са неопределени, а определените неща са конечни и гранични. Ако на един съвременен човек се даде безконечен, вечен живот, какво ще придобие той от него? Когато се говори за безконечност това понятие се свързва с физическия живот, защото той продължава във вечността.

Сега аз се спирам върху думата праведен. Вълкът не може да бъде праведен, защото няма тези качества, които се изискват от праведния, или които Правдата изисква. И овцата не може да бъде праведна, защото няма

тези качества, които се изискват от праведния, или които изисква Правдата. Праведните хора трябва сега да се създадат! В този смисъл именно, праведният чрез вярата ще бъде жив. Това не подразбира, че в света няма Правда. Има Правда в света, но в прочетения стих се говори за някаква специфична Правда, която се отнася към Вечния живот. За тази Правда се изисква и съответстваща вяра, а не вяра на обикновените хора. Днес кой няма вяра? Съвременните духовни хора са толкова вярващи, че отиват дори до суеверие. И най-ученият човек, ако се намира в затруднено материално положение, може да се убеди, че на известно място, още от турско време, има заровена тенекия със злато. И този учен човек, който е свършил два факултета, ще остави всичката си работа и ще дойде заедно с вас да копае пари. Ако види, че няма никаква тенекия с пари, той няма да се усъмни в истинността на вашите думи, но ще каже: Навярно друг някой е дохождал преди мене и е изкопал парите. Често учените хора са много суеверни. Обаче, вярата, за която се говори в цитирания стих, не се отнася за преходните неща в този свят. Има специфична правда, която се занимава само с материални работи; има специфична вяра, която се занимава само с материални работи. Има специфична Правда, която се занимава само с духовни работи; има специфична вяра, която се занимава само с духовни работи. Има специфична Правда, която се занимава само с Божествени идеи; има специфична вяра, която се занимава само с Божествени идеи. Тъй щото, всеки човек трябва да премине през тези три гами на правдата и на вярата.

Някой казва: Аз имам вяра. – Каква вяра имаш? Ако имаш вяра на материята, тя включва в себе си всичко видимо и осезаемо, всичко живо и мъртво. Някои хора вярват в света, а не вярват в Бога. Такива хора по отношение на света са праведни и вярващи, а по отношение на Бога са неправедни и неверници. Друг някой казва: Аз поддържам висшата Правда и вярвам в Бога. Такъв човек по отношение на света е неправеден и безверник, а по отношение на Бога е праведен и вярващ. Въз основа на този закон ние можем да си обясним психологически, защо като тръгне някой човек в Божия път, колкото и да е учен, хората го оплюват и наричат извеян. Вземете пример с Толстой, който беше такъв виден писател и щом изнесе своите убеждения пред света, всички казаха: Чудно нещо, Толстой, който беше толкова умен и интелигентен човек, като остаря, започна да оглупява и да вярва в такива неопределени неща! Толстой им отговори: Аз живях вече по правдата и вярата на света, т. е. по материалната правда и вяра, опитах ги и зная, какво носят те за човека. След това живях по правдата и вярата на духовния свят, и тях опитах, но и те оставят човека обиден, онеправдан и наскърбен. И най после аз пожелах да живея според Правдата и вярата на Божествения свят. Казвам: Сега, именно, трябва да се внесат Божествената Правда и вяра в света. Божествената Правда иде за

пръв път на земята. Колкото хора до сега са се опитвали да внесат Божествената Правда и Любов в света, всички са били разпъвани. Това виждаме в историята на развитието на човечеството. Сега, обаче, светът ще бъде разпнат, а Божествената Правда, Божествената вяра и Любов ще се въдворят.

Сега ще приведа един малък разказ из индуския живот. Знаменитият поет и мистик, Толсида, вглъбен в своите размишления, тръгва един ден по течението на реката Ганг да разреши един важен житейски въпрос. Увлечен в своите мисли, той дохожда до мястото, дето индусите изгарят своите покойници. До тялото на един мъж покойник той вижда жена от високо произхождение, добре облечена и наредена. Като вижда поета, с изглед на светия, жената става от мястото си, приближава се към него и му казва: Учителю, позволи ми да придружа мъжа си до небето! Учителят-поет я поглежда и запитва: Дъще, защо искаш да напуснеш земята и да отидеш на небето? Рано е още за тебе, толкова повече, че не те викат оттам. Тя му отговорила: Аз не се интересувам толкова за небето и за живота там, но искам да отида при мъжа си и да остана при него. Значи, тази жена не се интересува от небето, но тя не искала да се разделя от мъжа си. Мнозина запитват: Има ли мъже и жени на небето? Казвам: Тия хора, които задават такъв въпрос, не се интересуват изобщо от небето, дето има възвишен живот, но се интересуват от това небе, дето е техният мъж или тяхната жена. Значи дето е техният мъж, или жена, там е небето, там има и рай; дето не е мъжът или жената, там няма небе, няма рай. Дето има пари, там е небето, там е раят; дето няма пари, там няма небе, няма рай. Дето е службата на човека, там е небето, там е раят; дето няма служба, там няма небе, няма и рай. Изобщо, дето няма мъже и жени, дето няма пари и служба, там няма небе, няма рай, няма никаква вяра, никаква Правда.

Често хората се запитват едни други: Ти от коя вяра си – от православната, евангелската или от католическата? Казвам: В света има три вида православни, три вида евангелисти и три вида католици. Към първата категория се отнасят вярващите в парите, към втората категория – вярващите в службите, но от третата категория малко хора има. Към тази категория спадат вярващите в Бога. Веднага ще запитате: Тогава, какво нещо е Бог? Ако ви кажа, че Бог има три лица, това е материален Бог. Това е определение за Бога по отношение на материалния свят, даже и по отношение на духовния свят, но не и по отношение на Божествения свят. Дойдем ли до стиха, че праведният чрез вярата ще бъде жив, ние си представяме Бога без лице, за да не се опетнява. Всяко нещо, което има лице, се опетнява. Мислите ли, че лицето на Христа днес не е опетнено? Мислите ли, че майка, която родила две-три деца, не е опетнена? Мислите ли, че храната, която влиза в устата и оттам през цялата пищеварителна

система, не е опетнена? Всяко нещо, което се е проявило и се проявява на физическия свят, е опетнено. Когато храната влезе в стомаха, езикът, външният инспектор, погледне към нея и казва: Добро е това нещо, може да се приеме. Това значи: Добър е този законопроект, той може да се приложи. Обаче, когато храната слезе в стомаха, в долната камара, дето са депутатите, всички заедно, начело с председателя на камарата, казват: Не може да се приложи този законопроект, мястото му не е тука! Скоро да се изхвърли навън! След дълго разглеждане и разискване върху законопроекта, одобрен от първата комисия, излиза решение на долната камара: Законопроектът не се одобрява и се изхвърля навън.

Някои казват: Трябва да се говори по меко на хората, за да не се породи някакво недоволство между тях. Често недоволството се поражда от храната. Кой съвременен човек, като седне пред трапезата да се храни, се вглъбява в яденото и се разговаря с хляба и с всичко, което е сложено пред него? Той трябва да се поразговори първо с хляба, да разбере, какъв човек го е правил, после да провери, кой воденичар е млял брашното, и по този начин да проследи целия път, през който хлябът е минал. Човек трябва да знае, каква храна приема. Жената казва на мъжа си: Добър е фурнаджията, от който взех хляба. Фурнаджията е добър, но брашното не е добро. Или воденичарят е добър човек, но селянинът, който е сял и жънал житото, не е добър. Достатъчно е един от тия хора, през които е минал хлябът, да е внесъл нещо лошо от себе си, за да бъде и самият хляб опорочен. Човек трябва да знае Истината, Правдата от единия до другия край на живота. Преди всичко Правдата, Истината трябва да имат отношения към разумния, към реалния живот. Това не значи, че материалния живот не е реален. Напротив, материалният живот е съществeният живот за човека. Ако той не може да се справи с тялото си, как ще може да се справи с духовния и с Божествения свят, които не вижда? Физическият, духовният и Божественият живот са степени, фази, през които съзнанието на човека трябва да премине. Ако човек не мине най-напред през материалния живот, а после през Правдата и вярата на духовния живот, как ще разбере той Правдата и вярата на Божествения живот?

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Това значи, че праведният е минал вече през фазата на материалния живот, вследствие на което той е господар на тялото си, може да прави с него, каквото иска. Той може да обнови тялото си, както иска и когато иска. И на 120 години да стане, той моментално може да обнови тялото си. За обикновения човек това е чудно, но окултистът, който се занимава със законите на живата природа, разполага с методи и начини, чрез които може да се подмладява. За такива хора ние казваме, че те са два пъти родени. Христос казва: „Ако се не родите от вода и дух“. Той не говори за обикновеното раждане на хората.

„Ако се не родите от вода и дух“. Роденият от вода и дух е свободен от всякакъв порок било в тялото си, би по в сърцето си, било в ума си, било в душата си, или най-после и в духа си. Той е абсолютно чист и съвършен човек.

Днес много от съвременните хора, били те вярващи, учени, или философи мислят, че подобна на тях няма. Ученият мисли, че като неговата научна теория друга няма. Религиозният мисли, че като неговото верую друго няма. Философът мисли, че няма друга като неговата философска система. Обаче, не се минават сто години, и ние виждаме, че теорията на учения пропада, верують на религиозния човек се замества с друго, философската система на философа се обявява за невалидна. Питам: Могат ли да се считат за прави тия учения, които само в продължение на сто години претърпяват такова крушение? Онази теория или онова учение могат да се нарекат донякъде прави, които са изнесли на плещите си поне 6,000 годишен живот. Кажете ми поне един философ, теорията на когото да е преживяла 6,000 години. Има една мисъл, изказана от Хермес, която е преживяла 6,000 години. Тя е следната: „Както е горе, така е и долу.“ Това значи: Какъвто е човек на небето, такъв е и на земята. И обратно: Какъвто е човек на земята, такъв е и на небето. Ако облечете вълка в най-добрата човешка форма, той пак ще си покаже вълчия характер. Българите дълбоко вярват в тази философия. За потвърждение на тази мисъл, ще ви приведа следния пример. В древността един царски син се разхождал един ден из града, дето срещнал една млада, хубава циганка, която, с дисаги на гърба си, ходила от къща на къща да проси. Като я видял, той я харесал и пожелал да се ожени за нея, и по този начин да я освободи от това тежко положение. И, наистина, той се оженил за нея и я поставил в положението на царица. Тя имала на разположение и дрехи, и храна, и прислуга, всичко, каквото пожелала. Обаче, скоро след оженването си тя почувствала скръб за стария си живот, особено, че не може да проси. Един ден, в отсъствието на мъжа си, тя взела известно количество брашно, което насипала по столовете, и тръгнала от стол на стол да го събира. Така тя поддържала в себе си илюзията, че ходи от къща на къща да проси. Турила това брашно в дисагите си и направила от него една питка. Като хапнала от питката, тя си казала: Сладка е питката от изпросеното брашно.

Казвам: Не е лесно да се откаже човек от своите стари навици, които носи от миналото. Той носи тия стари навици от хиляди и милиони години на своя живот, така че в един ден не може да се откаже. За да се освободи от миналото си, човек трябва да се ражда и преражда много пъти на земята, което индусите наричат странстване на душата. Някои философи криво разбират въпроса за слизането на човешкия дух на земята. Един дух сам не

може да слезе на земята. Обикновено слизат по няколко заедно, свързани един с друг, във вид на верига. Като дойдат до някое място, едни от тия духове срещат среда, която не могат да преминат, и затова остават на това място. Други пък успяват да преминат тази среда и слизат по-надолу. Като дойдат до тази среда, пак някои от духовете остават на това място, не могат да преминат тази среда, а други я преминават. Така се обяснява слизането на духовете на земята. Значи, духовете слизат винаги групово и то само до тази среда, която те могат да преодолеят. Има духове, които по никой начин не могат да преминат през гъстата среда, и затова остават да живеят в по рядка среда. По същия начин става и качването, т. е. възлизането на душите нагоре, или еволюцията им. Те пак се качват групово, при което едни успяват да преминат по-рядката среда, а други не могат да я преминат. Всяка душа спира там, докъдето тя може да преодолее средата, която се изпречва на пътя й. Така се образува непрекъсната верига от души и духове, които се намират на различна степен на развитие.

Някой казва: Аз мога да се кача или да сляза изведнъж. Така мислят само децата. За децата всяко нещо, във всеки случай, е възможно, но за мъдреца има неща, които са верни и възможни само при дадени условия. Мъдрецът знае, че това, което е невъзможно за физическия свят, е възможно за Божествения. Физическият живот се обуславя от Божествения, който трябва да се изучава. Който иска да има цветущо здраве, непременно той трябва да бъде свързан с Бога, да има един непрекъснат приток в себе си от Божествена енергия. Ще кажете: Ние можем и без Божественото. – Не е така. Знаете ли, каква хармония ще съществува между тялото, сърцето и ума на човека, ако тялото му е свързано с физическия свят, сърцето – с духовния и умът – с Божествения? Тялото, сърцето и умът на човека представляват три категории сили, които той трябва да владее. Владее ли тия сили, само тогава той може да се нарече истински човек. След ума нагоре идват душата и духа – висшето начало у човека. И затова, когато се говори за красивото в човека, за ангела, който живее в него, ние разбираме неговите копнежи към познаване на своята душа и дух. Дето няма душа, там няма и дух; дето няма дух, там няма и душа. Дето има душа, там има дух; дето има дух, там има и душа. Дух и душа, това са две основни положения на Битието. Те не съществуват едно без друго. Те са така свързани, както умът и сърцето. Изключим ли ума от сърцето, имаме безумие; изключим ли сърцето от ума, имаме безчувствие. Например, какво ще ни ползва философията без чувство?

Ще кажете: Отмерената, материалистическата философия има смисъл днес. Казвам: В отмерените неща няма живот. Ако математиката на материалния живот, която се занимава само с неорганическа материя, сравните с математиката, която се занимава с величини от човешкия

живот, ще видите, че те имат диаметрално противоположни методи. В материалистичната математика всяко нещо е точно измерено. Дето няма живот, там всички неща са точно измерени, прецизни. Колкото по-точно са измерени нещата, това показва, че там действа материята. Когато материята има предимство над духа, тогава разумността е по-слаба. Когато някой химик изучава отровните, избухливите газове, той трябва да бъде много точен, много прецизен, но когато изучава човека и проявите на неговото сърце, на неговия ум и на неговата воля, той не може да приложи същите правила и методи. Тук вече взима участие закона на свободата.

И тъй, за да може човек да се ползва от законите и правилата на живата математика най-напред той трябва да е минал през материалистичната математика, после през духовната и най-после през Божествената. Значи, има три вида математики в света, законите и методите на които коренно се различават. И след всичко това вие срещате един духовен човек, който не е проучил още тези математики, но се гордее със своите знания и казва: Знаете ли, кой съм аз? Знаете ли, че аз говоря с Господа? – Кой не говори с Господа? И вълкът, и заекът, и малката мушица говорят с Господа, защото и техният живот е произлязъл от Бога. Дето има живот, там е Бог. И в растенията, и в минералите е проникнал Бог. Обаче, като говорим за същината на Бога, ние разбираме възвишения, красивия живот, който е проникнал и прониква в човешкото сърце и в човешкия ум. Хубавото и красивото в човека се дължи, именно, на този възвишен и благороден живот, в който няма смърт, нито разрушения. Някой казва аз изгубих първата си любов. Казвам: Това, което се губи, което се опорочава, не е Божествено. Божествените неща нито умират, нито се губят, нито се опорочават. Дойде ли Божията Любов у човека, всички противоречия за него изчезват. Човекът на Любовта, като види, че някой вълк яде овца, той ще го помилва и ще му каже: Няма нищо в това, че ядеш овца. Аз нямам право да те съдя, но искам да ти кажа, че не ядеш правилно, музикално. Невидимият свят не съди вълкът за това, че изяжда овцата, но че яде неправилно. И музиканта ще съдят не за това, че не свири, но че не свири правилно. И вас ще съдят не за това, че сте направили някакви погрешки, но че не сте ги направили по всичките правила на музиката. Животът е музика, в която не се позволява никаква дисхармония. Ако някой беден човек открадне един килограм хляб да се нахрани, държавата ще го съди за кражба и ще го постави в затвора. Питам: Де е онова жито, което Бог изпраща с милиони тонове на земята? Бог е определил, по колко килограма жито се пада на всеки човек през годината. Получава ли той житото, което му е определено? Не го получава. Де отива то? В хамбарите на търговците, които чакат благоприятни моменти, да поскъпне житото, и тогава да го продават. След всичко това ние казваме, че имаме държава, която следи за реда и порядъка на страната; от друга страна ние се хвалим

с религия и казваме, че сме християни и вярваме в Христа. Каква е тази държава, която не следи за житото на всеки човек поотделно? Каква е тази религия, която оставя да взимат житото на този или на онзи? Щом е така, ще излезе, че правилото на Хермес, какво[?казващо,гласящо] всичко, което е горе, това е и долу, не е вярно.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив." Божията Правда има предвид не само хората, но и всички живи същества, от най-големите до най-малките. Бог е предвидил храна за всички същества, и то не само за една година, но за през целия им живот. Питам: Кой човек от света е изпратил едно благодарително писмо до Бога за благата, които Той му е дал? Досега аз не съм срещнал нито един човек, който да е благодарил на Бога за всичко, което е получил от Него. Говорил съм и с индуски жреци, и с владици, и със свещеници, но нито един от тях не е изпратил такова благодарително писмо. При това, не е достатъчно само да изпратите своето благодарително писмо, но да получите на него обратна разписка, че в невидимия свят действително е получено такова писмо. И след всичко това хората имат смелостта да разискват, кой бил Христос, защо е дошъл на земята и т. н. Казвам: Това, което Христос проповядваше преди 2,000 години, остана неразбрано на времето си. Неговото учение и след две хиляди години пак остана неразбрано. От учението на Христос хората разбраха тъкмо това, което Той не е говорил. Учениците на Христос често Го запитваха: Защо говориш на тия хора с притчи? Христос им отговарял: Аз им говоря с притчи, за да не разберат думите ми, та след време да ги изопачат. Аз не мога да дам оръжието си в ръцете на един невежа, който утре ще го обърне против мене. Докато оръжието ми е в ръцете, аз съм силен човек. Оръжие назаем не се дава. Ум назаем не се дава. Сърце назаем не се дава. Според Божията Правда пазете ума си неопорочен, никому не го давайте. Той е свещен нож, с който всеки сам трябва да си служи. Докато човек е с ума си, дотогава само той е силен. Въоръжим ли се един ден, ние ще се браним със своя ум и със своето сърце. Имаме ли сърце и ум неопорочени, нямаме нужда от никакви други оръжия. Освен тези две оръжия, на помощ иде и волята ма човека. Няма по-страшна бомба от сърцето и по-разрушителна сила от волята, проявени във физическия свят.

Следователно, човек трябва да умее правилно да манипулира със силите в своя организъм. За да може да действа правилно с тях, той трябва да придобие Божествената Правда и Божествената вяра. Това значи да придобие човек Божествения живот. Такъв човек никога не се съмнява, никога не се колебае нито в себе си, нито в другите хора. Той знае, кога му се говори истината, и кога не. Когато някой човек ви говори от гледището на земната правда, той ви казва само една трета от истината; когато ви говори от гледището на духовната Правда, той ви говори две трети от

Истината и най после, когато ви казва нещо от гледището на Божествената Правда, той ви говори цялата Истина. При Готама отива един млад човек и му казва: Учителю, искам да следвам твоето учение, да ми покажеш пътя към великата Истина. Учителят му отговорил: Много искаш, млади човече. Това учение е само за брамините, за великите и благородни души, които имат висок произход. Какъв е твоят произход: Онзи, който иска да намери Истината и да я следва, той трябва да е от царски, а не от цигански произход. Мнозина от вас, като чуват тези думи, протестират в себе си, но и аз повтарям, че може да следва Истината само онзи, в жилите на когото тече царска, а не циганска кръв. Под думите „циганин, циганска кръв", разбирам човек, който се намира в паднало, в греховно състояние.

Сега, като обърнем погледа си към живота на всички хора, млади и стари, виждаме, че всички търсят щастие. Да търсите щастието, това е добро нещо, но човек не знае, какво го очаква утрешния ден. Той не знае, какво му носи животът, изобщо. Някой казва: Аз не искам да зная своето бъдеще. – Ти можеш да не знаеш своето бъдеще, но непременно трябва да знаеш пътя, по който вървиш. Този път ще те доведе до предназначението, което имаш, като човек, като душа, като част от цялото. – Ама аз се числя към еди-коя си църква. – Това още не е гаранция, че ти си намерил своя път. Всички хора имат крака, но това още не е гаранция, че тези крака могат да вървят. Краката на много хора могат да бъдат парализирани. Всички хора имат умове, но това още не е гаранция, че те могат да мислят правилно. Всички хора имат сърца, но това още не е гаранция, че техните сърца чувстват правилно. Питам: Какво ни ползват свещените крака на парализираните хора? Или какво ни ползват свещените умове и сърца на парализираните хора? Какво ни ползват свещените ръце на парализираните хора?

Какво означават краката и ръцете на хората? Краката представляват техните добродетели. За да влезе човек в Царството Божие, той непременно трябва да има крака, изтъкани от живата материя на добродетелите и да бъдат чисти, свети и непорочни. Ръцете на човека представляват Божествената Правда. Който влезе в Божествения свят, той трябва да познава Божествената Правда, която е мощното начало в неговия живот. В това отношение ръцете на човека трябва да бъдат чисти, свети и непорочни. Погледне ли човек горната част на ръката си, на нея той трябва да прочете правдата на физическия свят. Там е написана тя. Погледне ли ръката си отвърта както и горната част на пръстите си, там е написана Божията Правда. Като погледне на ръката си, всеки човек може да каже, постъпвал ли е правилно в миналото, постъпва ли справедливо и днес. У всички съвременни хора липсва законът на Правдата. От единия до другия край на света съществува насилие, а насилието ражда всички нещастия в

живота. Насилието не е наложено от природата, но човек, със своята лакомия, сам го налага и върху себе си, и върху своите ближни. Ако човек има желание да стане богат, за да облагодетелства своите ближни, това негово желание е на място, но ако той иска да стане богат, за да се удоволства, неговото желание не е на място. Този човек не е разбрал смисъла на богатството. Ако ученият събира знания, за да просвещава умовете на своите ближни, неговото желание да стане още по-учен е на място, но ако той събира знания за слава и почести от хората, това желание не е на място. Ако някой иска да стане добър, за да се ползват и неговите ближни от тази доброта, като ги поощрява в святост и чистота, това желание е на мястото си, но ако той иска да стане добър, за да го турят като икона в църква и да му се кланят, това желание не е на място. Божествената Правда изключва всякаква слава и почести, всякакви богатства и знания за лични облаги. В Божествения свят не съществуват учени, философи, поети, музиканти, като тия на земята. Като наблюдавате съществата от Божествения свят, вие не можете да кажете, кой е философ, кой е поет, учен, музикант и т. н. Всеки гражданин от Божественото Царство едновременно е и философ, и поет, и учен, и музикант, тъй щото вие можете да го наречете и с едно име, а можете да го наречете и с много имена. Обаче, какви са неговите дарби, вие не можете точно да определите. Вие казвате за някой човек: Този човек е много учен, той е отличен биолог. За друг казвате: Този е отличен астроном. За трети: Този е отличен химик. Питам: Докъде е стигнала биологията, астрономията, както и химията на тези учени? Учените казват, че на слънцето имало кислород и водород. Най-новите учени, обаче, отказват това. Те казват, че, наистина, има кислород и водород на слънцето, но не така, както нашите учени твърдят. Съвременната наука определя някои неща механически. То е, защото тя разглежда явленията в материалния свят, без да ги свързва с тия от духовния и от Божествените светове. Например, съвременните учени химици казват, че водата е съставена от водород и кислород. Вярно е, че водата е съставена от водород и кислород, но тя съществува и независимо тия два елемента. Съвременните естественици пък казват, че животът се проявява от съединението на две клетки. Това е толкова вярно, колкото и твърдението, че водата е образувана изключително от съединението на водорода и кислорода. Животът е абсолютно независим, той не произтича от съединението на две клетки. Да мислим обратното, то е все едно да кажем, че затворникът е извършил престъплението в затвора. Не, той е поставен в затвора само за изправяне, а престъплението е извършил, когато е бил свободен, в широкия свят.

И тъй, ние трябва да знаем, отде иде нашият живот. Ако знаете, отде иде животът ви, вие ще гледате на всички хора със свещен трепет като на души. Щом вие обичате хората като души, и те ще гледат по същия начин

на вас.

От прочетената глава виждаме, че Мария помаза краката на Христа с миро. Защо? – Защото възкреси брата й. Питам: Можете ли да отнесете тази нейна постъпка към Божествената Правда? Коя жена не би помазала нозете на своя Учител, ако той възкреси умрелия й брат? Тя не само, че ще помаже краката му с миро, но ще ги целува и ще му благодари. Така щото, постъпката на Мария в този случай беше похвална. Тя беше израз на голяма благодарност. Обаче, един от учениците на Христа, като видя, какво направи Мария, каза: Защо трябва да се разлива това миро по краката на Христа, когато можеше да се продаде и парите да се раздадат на бедните? Защо се породи това користолюбие в него? Съвременните хора все за сиромасите говорят. В църквите се проповядва за грешните. Педагозите говорят за непослушните, за извратените деца. Майките искат да намерят методи за възпитанието на своите деца. И при всичко това светът и до днес още не е изправен. Каква е тази философия? Ако някоя добродетелна майка роди дете, то може да изпадне в най-низко и недостойно общество, но няма да се опорочи. Има случаи в живота, когато хората от най-низко общество са излизали най-добродетелни, и такива от най-високо общество са излизали най-безхарактерни и са пропадали. Как може да се обясни този факт? Добродетелният, умният човек от нищо не може да се поквари, с нищо не може да се подкупи. Като не се спират върху дълбоките причини за падането и за въздигането на човека, хората казват: Отиде младото поколение! Развратиха се младите! Според тях, младите се развалят, а старите са светии, Кой покваря младите? Ако старите хора, свещеници, възпитатели, майки и бащи бяха наистина, чисти и свети хора, те щяха да бъдат в сила да спасят младото поколение. Днес виждаме точно обратното: Всички млади хора бягат от църквите. Ако свещениците и проповедниците са свети хора, защо младите бягат от църквата? Ако майките и бащите са свети хора, защо децата им бягат от домовете си?

Сега ще приложим този закон по-нататък. Мнозина казват: Ние не сме обични на нашата среда, близките ни не ни обичат. Питам: Дали ли сте си отчет, защо вашите близки не ви обичат? Ако в едно общество не ви обичат, няколко души това показва, че във вас има нещо нехармонично, с което те не могат да се справят. И от тяхна страна може да има нещо нехармонично, но и вие не сте безпогрешни. Щом съзнаете това, отстранете причината за тази дисхармония, и всичко ще се нареди добре. Често, като се срещате, вие се измервате от главата до краката. Така измерват и мене. Не, тъй не се измерва човек. Ако искате моята точна мярка, аз мога да ви я дам. Това не е скрито нещо, това са физически данни. Аз бих дал на всеки своята мярка, стига той да е в състояние да

направи нещо от нея. Бих ви дал подробно мерките на дължината и широчината на тялото си, на краката и на ръцете си, на ушите, на очите, на носа си и т. н. Ще кажете: Ние искаме приблизителна мярка. Когато искате да се произнесете за един човек, вие трябва да имате точни мерки за него. Който мери нещата приблизително и той сам не знае, защо прави това. Как си обяснявате следното явление? Някой измерва човека от главата до краката, и там спира; друг пък го измерва от краката до главата. Този, който мери от главата до краката, с това той иска да каже: Ти от кои хора си? От тия, които започват с Божественото и свършват с човешкото, или обратно? Този, който мери от краката до главата, с това иска да каже: Ти от кои си? От тия ли, които започват от човешкото и свършват с Божественото? Какъв човек съм, ще познаеш от това, какво ще направя, като вляза у дома ти. Най-напред ти ще ме нагостиш, като човек, а после ще се поразговорим, и аз ще ти покажа правия път.

Сега ще продължа по-нататък разказа за Толсида и вдовицата. На молбата на вдовицата да остане при мъжа си на небето, Толсида отговорил: Върни се дома си и там чакай мъжа си; той ще се върне след един месец. Тя се върнала у дома си малко успокоена и разправила на някои от своите близки, че мъжът ѝ ще се върне след един месец. От този ден Толсида започнал да я посещава редовно и да ѝ обяснява смисъла на живота, като ѝ посочвал правия, истински път, който тя трябвало да следва. След изтичането на месеца, Толсида я запитал: Какво ще кажеш сега? Мъжът ти върна ли се? – Върна се. Той живее вече в моето сърце.

Казвам: Докато търсите нещата вън от себе си, вие сте в материалния свят, и всеки може да ви вземе благата, които имате. Влязат ли благата в сърцето ви, вие сте намерили вече вашия възлюбен, както тази вдовица го намерила. Това е Божествената Правда, която дава стабилност на човека. В това се заключава истинската философия на живота. Ако някой иска да бъде истински поет, той трябва непременно да има в себе си тази Божествена Правда и Божествена вяра. Ако някой иска да стане истински художник, той трябва непременно да живее в Божествената Правда и в Божествената вяра, да се шири в тяхната безграничност. Живее ли по този начин, човек ще бъде свободен от всякакви съмнения и подозрения. Колко мъже и жени са се огорчавали и обиждали само от съмнения и подозрения! Един мъж отишъл с жена си на гости, дето били поканени други мъже и жени. По едно време един от гостите започнал да говори с жената на първия. Той имал навик да намигва с окото си. Този човек говорил с жената по един, по втори въпрос, и по свой навик намигвал. Жената слушала внимателно разговора. Мъжът забелязал това нещо и започнал да се съмнява, че те си правят някакви знаци. Не се стърпял и казал на жена си: Какви са тези знаци, тези наговаряния, които правиш с

този мъж? Докато жената се приготовлявала да каже нещо за свое оправдание, събеседникът ѝ се намесил в разговора и казал на мъжа ѝ: Извинете, господине, аз от дете още имам навик да затварям от време на време окото си, за което много пъти съм вече бит, но не можах и до сега да се откажа от него. Знайте, че не правя това нарочно, със зла умисъл. Често и вие, като този мъж, прибързвате в своите изводи и давате криви заключени за движенията, за погледите или за постъпките на хората. Не бързайте в заключенията си, но се научете да оценявате дълбоките пориви, които се крият в душата на човека. Лесно е да осъдите човека, но аз виждам, как и най-големият престъпник вечер плаче, моли се, съжалява за своята погрешка. Значи, има две същества, които живеят едновременно в човека. Единият греши, а другият съжалява за това и плаче. Истински човек е онзи, който сам осъжда своите погрешки и престъпления. Съдете за хората според техните дълбоки пориви и виждайте у тях Божественото. Не гледайте на човека само от горе и не се произнасяйте, че той нищо не струва. Дойде ли при вас някой човек, кажете му, както Готама каза на своя млад ученик: Иди попитай родителите си, от какво произхождение си. И, наистина, този млад ученик трябваше да отиде при майка си, да я пита за своя произход, защото би могъл да бъде приет за ученик, само ако е от високо произхождение, ако е произлязъл от Божествената Правда и Божествената вяра.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Божествената Правда освобождава човешката душа от всички пороци. Божествената вяра пък върви заедно с Любовта. Ако Любовта, вярата, надеждата и Правдата се съединят в едно, те ще освободят човека от всички ограничения. Свободният човек е Божественият човек. Който има любов, той има и вяра; който има вяра, той има и надежда. Вяра, надежда и любов, това са три велики добродетели, основа на целокупния живот. Който има вяра, той може да разбира всички науки. Аз не говоря само за тия науки, които днес се изучават, но има още ред науки, които за в бъдеще ще се разработват. Който има трите основи на живота – вярата, надеждата и любовта, той ще бъде истински поет. Истински поет наричаме този, който, след като издекламира едно стихотворение вечер, в тъмен салон, веднага от светлината на неговото слово целият салон се осветли. От слушателите му пък започва да излиза светлина. Това значи да чуете истинската поезия и да я разберете. Не я ли разберете, никаква светлина няма да излезе от главата ви. Когато дойдат бъдещите хора, от главите на които ще излиза светлина, светът няма да се нуждае от никакво друго осветление. Светлината, която ще излиза от главите им, ще бъде по-силна от дневната. Така ще действа и музикантът със своята музика. Първият тон ще предизвика запалването на една лампа; вторият тон – втора лампа; третият тон – трета лампа. И колкото повече този музикант свири, толкова повече

и светлината в пространството ще се увеличава. Ще кажете, че това са приказки от 1001 нощ. Днес е така, но нима всички открития, с които сега се ползваме, не са били някога приказки от 1001 нощ? Вземете, например, грамофона, който Едисон е изобретил. На времето си това беше чудо. И наистина, не е малко чудо да накараш една игла да говори. От лъковете на бъдещите музиканти и от перото на бъдещите поети и писатели ще излиза светлина, която ще осветява цялото пространство. Днес е векът на електричеството; бъдещето е векът на човешкото сърце. Енергията, която ще излиза от човешкото сърце, ще осветява и отоплява света. Божествената Правда, която иде сега в света, тя ще стопли човешките сърца. Само така можете да се повдигнете. Само така можете да постигнете истинското знание. Това е идеалът на човешката душа.

И тъй, съвременните научни теории и факти за в бъдеще ще се развият в стройна, велика наука. Всички досегашни открития няма да отидат напразно. За в бъдеще ще дойдат истински гениалните хора, които ще използват всички досегашни открития и придобивки на науката, ще ги разяснят от ново гледище, от нова светлина и ще покажат на съвременните хора, че те се нуждаят главно от повече светлина в съзнанието си. Ще дойде истинската вяра, която ще обедини всички хора, като братя, като деца на един Бог, на един Баща. И тогава истински вярващ ще бъде този, който включва в себе си три неща: изобилие на вечен живот; изобилие на светлина, която никога не загасва; изобилие на абсолютна свобода, в която човек може да мисли, да чувства и да действа по Божествените начала, без никакво ограничение. Обаче, тази свобода е възможна само при абсолютната Божествена Правда и абсолютната Божествена вяра.

Сега, поставете за основа в живота си положителната наука и работете в това направление, без да се тревожите. Не мислете, че ако отидете някъде да прекарате в пост и молитва, ще придобиете много нещо. Само с пост нищо не се постига. Не мислете, че ако раздадете имането си на бедните, ще постигнете много нещо. И с това много не се постига. Апостол Павел е казал, че има само един начин за постигане на съвършенство. За тази цел, като първо стъпало на вашия живот, поставете Божествената Правда, в която влиза любов към всички същества: хора, животни и растения. Придобиете ли това, където и да погледнете, ще виждате само доброто. Виждате ли навред доброто, то предизвиква в душата ви свещен трепет. Тогава ще кажете, че Бог царува навсякъде в живота: и в мислите, и в желанията, и в действията на всички същества. Следователно, щом Бог царува навред, аз ще живея, както Той ми диктува.

Казвам: Само по този начин вие ще създадете правилна система за възпитание на младото поколение, съвършено различна от тази, по която

днес го възпитават. За в бъдеще ще се създадат съвършено нови отношения между майки и бащи, между бащи и синове, между майки и дъщери, между приятели, между учители и ученици. Знаете ли, какво нещо е майката и бащата? – Те са символи, които трябва да се разгадаят. Знаете ли, какво нещо е братът и приятелят и какви отношения трябва да имате към тях? Братът е близък по кръв, а приятелят – по чувства. Значи, дето брат ти може да те изостави, там приятелят ти може да ти помогне. Затова вие трябва да започнете от братството и да вървите към приятелството, т. е. от краката, от материалния свят и постепенно да вървите към духовния, а след това към Божествения свят, към главата. Следователно, основата на живота трябва да бъде братството и да се върви към приятелството. Братството представлява кръвта – чистотата, възвишеното, благородното в материалния живот. Ако не започнете от брата и от сестрата, нищо не можете да постигнете. Втората стъпка, второто стъпало на живота е приятелството – разширение на любовта. Третата стъпка на живота е мъдростта; всички трябва да станете мъдреци, или както ги наричат източните народи – брамини. Брама значи Божествен човек, Син Божи. Синът Божи носи в себе си абсолютната справедливост и вяра, израз на Божията Любов в света. Днес Божията Любов се опорочава по причина на това, че хората нямат вяра в Бога. При най-малката мъчнотия в живота си, те стават недоволни. Сиромахът е недоволен от сиромашията си; невежата е недоволен от своето невежество; неспособният е недоволен от своята неспособност и т. н. Как ще превърнете недоволството в доволство? Радвайте се на богатството на другите, като на ваше! Радвайте се на учеността на другите, като на ваша ученост! Радвайте се на способностите на другите, като на ваши способности! Радвате ли се на чуждото благо, и вие ще придобиете това. Днес вие сте една затворена пъпка, която утре ще се разцъфти. Едни пъпки се разцъфтяват по-рано, други – по-късно. Първата пъпка е плакала, молила се е, дигала шум, но Господ й казал: „Почакай малко, и твоето време ще дойде!“ – Боя се, да не пропусна момента. – Не бой се, аз съм до вратата, чакам да дойде момента на твоето разцъфтяване, и веднага ще отворя вратата да излезеш навън и да се проявиш. Тогава всички ще знаят, че ти си се разцъфтял и надалеч разнасяш своето благоухание. Това значи роден отново.

Някой казва: Какво ще стане с мен? Дали ще се проявя и аз някога? – Почакай още малко скрит в пъпката си. Господ чака пред твоята врата, и когато дойде часа ти. Той веднага ще отвори вратата, ще ти се усмихне и ще те изпрати вън, да разнесеш миризмата на твоя цвят далеч от тебе. Тогава ще те посетят безброй мушици, ще забръмчат наоколо ти и ще кажат: Дай ни сега малко от твоето благо, което си крил досега в себе си! За да постигнете този момент, трябва да поставите за основа на живота си великата Божия Правда и великата Божествена вяра. Придобиете ли тези

добродетели, вие ще се освободите от смъртта, от всички отрицателни качества и ще влезете е Божествения свят.

Казвате: Как ще се оправи светът? Кажете дълбоко в себе си: „Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Как трябва да произнесете тази мисъл? Като православните ли? Нито като православните, нито като евангелистите, нито като будистите, нито като католиците, но тъй както сега ви обясних смисъла на праведния, смисъла на Божествената Правда и Божествената вяра. При това, с никого не се сравнявайте, но имайте пред себе си само един велик идеал – Бога, както Той живее във вас. Следвайте Неговите мисли, Неговите чувства и Неговите постъпки! Христос е казал: „Отец никого не съди.“ Когато престанете да съдите хората, вие ще добиете тази Правда. Казвате: Как да не съдим, когато постъпките на хората не са прави? Който иска да намери Баща си, той трябва да престане да съди. Докато съдите вие сте далеч от своя Баща; престанете ли да съдите, вие сте близо до вашия Баща. Философствате ли много, вие сте далеч от Мъдростта, от своя Учител; престанете ли да философствате, вие сте близо до Мъдростта, вие сте при нозете на своя Учител. Не съдете, за да бъдете близо до своя Баща. Не философствайте, за да бъдете при нозете на своя Учител! Това са закони за праведния, който иска чрез вярата да бъде жив.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Нека тези думи се втълпят в ума ви, та когато се намерите пред най-големите мъчнотии в живота си или когато се намерите на върха на най-голямата опасност, кажете си: Слушах някога Учителя да казваше: „Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Направете опит с тези думи. Те са Божествени. Тези думи имат смисъл не когато сте в добро разположение, на само когато се намирате в безизходно положение в живота си. Когато кажете, че праведният чрез вярата ще бъде жив, лицето на Кого ще видите? – Няма да кажа името. Той е без име. Ние Го наричаме Баща, но Той е нещо повече от Баща. Ние Го наричаме възлюбен, но Той е нещо повече от възлюбен. С хиляди имена можем да Го наречем, но нито едно от тях не може да изрази това, което е Той всъщност. Той е повече от всичко. Засега Той минава като наш Баща, като наш възлюбен, като наш приятел.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Животът означава връзка с Бога. Следователно. Правдата и Вярата са необходими за нас, за да ни дадат живота, който изтича от нашия Баща.

''Беседа от Учителя, държана на 20 февруари, [[1927]] г. в гр. София.''

----

*1) Иоана 12:23

Начало: 10:00

1927_02_20 Трите зрънца
лекция пред специалния клас

ТРИТЕ ЗРЪНЦА

VI година (1926-1927)

21-ва лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 20.II.1927 г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Размишление.)

Фиг. 21.1

Имате три точки (фиг. 21.1): "а" представя едно пясъчно зрънце – кристал, "Ђ" означава едно житно зърно, "с" означава един зародиш на едно млекопитающе.

Сега, ако на тези трите тела притурите единица калории топлина, какви резултати ще се получат в трите единици? На пясъка ако приложите единица топлина, ще се разшири само, ще се сгрее, нищо друго няма да стане. Ако притурите на житното зърно, може да му се даде един импулс за растене. А в този зародиш на млекопитающето – ще се зачене. Защо в първия случай топлината, в този кристал, ще произведе само разширение? (– Защото е неорганична материя, няма условия за друго вътрешно растене. Съвременната наука смята, че на молекулите на телата се придава повече сила, тази енергия увеличава разстоянието между тези молекули. Движението на частиците се увеличава.) В зародиша и семето тази единица топлина, която се прибавя, ще произведе по-сложни резултати. Следователно, когато вий говорите за трите вида математика, в органическия или психическия свят, когато боравим с физика на физическото поле, имате отмерени величини. Щом влезнете в органическия свят, има вече едно видоизменение. И ако вий постъпвате в органическия свят както във физическия, почвате да усещате едно вътрешно ограничение. И често хората... идва вече склероза. Тя се появява от едно механизиране на организма. Организмът изгубва своята пластичност. Ти седиш, недоволен си от живота – туй недоволство вдървява организма.

Защо трябва да изучавате окултната наука? Трябва да я свържете с вашия организъм. Вий трябва да изучавате окултната наука, доколкото тя може да съгради във вас мощно, силно тяло, да преорганизира вашите чувства, да създаде един мозък, една здрава нервна система. Учениците, които следват този курс – за тях туй е задача. След туй – приложение в обществото. Ако вий не знаете да я приложите в себе си, как ще я приложите вън? Вън е още по-трудно.

Най-първо – една задача. Някой от вас е недоволен. Недоволството може да дойде по един незнаен начин. Даже най-разположения от вас, ако го убодете с една губерка, цял въпрос ще стане. Туй мушване може да бъде от причина външна, или загуба на пари, или баща му умрял – причини всевъзможни. Пък може да дойде една малка губерка, да произведе същия резултат на недоволство. Питам: защо тази губерка произведе туй недоволство у човека? Аз ви казвам: ако един човек, който ви обича тъй, както обича себе си, ако той ви мушне с тази губерка, освен че няма да ви причини недоволство, но ще ви причини една радост. Но ако един човек не ви обича, и най-голяма услуга да ви направи, ще ви достави една неприятност. На какво се дължи туй недоволство?

Туй са факти. Аз не искам да ги разрешавам. В света съществуват три вида тайни: физически, тях можем да ги разгадаем, да ги обясним напълно. Втория вид можем 75% да разкрием, те са от духовния свят. А Божествените тайни винаги са покрити, никога не се разгадават. Когато идеш при извора, има една част на извора, която е неразкрита. То е там, откъдето идват водите на този извор, пластовете. Ти не можеш да разкопаеш пластовете – ако разкопаеш, ще го развалиш. Но там, където извира, може да измериш водата му, неговата форма, интензивност и качество на водата, колко вода извира в секунда – можеш да направиш много опити. Туй е духовното проявление на извора. Сега идва физическото. То е дължината на извора до морето. Тук вече качеството на водата, няма първоначалната чистота. Той ще има само дължина. Питам: изворът, който извира, мяза ли на Божественото? Реката, която излиза от духовното, мяза ли на духовното? Има някакво подобие. Може ли от реката да съдите какъв ще бъде изворът? Има малко наподобяване.

Трябва да се изучава вътрешната връзка. Божествените неща всякога ще бъдат прости. Туй, Божественото във вас, дръжте го всякога закрито. Речете ли да го разкриете, ще го развалите. Някои от вас искат да покажат: «Какво съм аз.» Този въпрос не го разрешават. Никой досега не е разрешил този въпрос. «Ама аз съм душа, аз съм Его.» То са думи, не го разрешавайте. Аз чувствам, действам, воля имам. Играя, пея, ям, ходя из небето, връщам се,

всичко правя. Какво съм аз? Това съм аз. Ама, има нещо повече. Аз, който ходя, в движение съм, движението не съм аз. Аз, който мисля, правя своята мисъл, но не съм в мисълта вътре.

Божественото, не го засягайте. Някой път обезсърчавате се от простия факт, често искате да разкриете целия си живот: «Вижте, ето ме какъв съм!» Че, цялата Слънчева система не е достатъчна да направите едно изложение какво сте вий. Онзи, който ще дойде, ще има и достатъчно средства да направи туй посещение. Онези от вас, които мислят. Туй са философски мисли. Един от вас трябва да има закона на смирението, то е закон за консервиране на енергиите. Смирението – той чака, той не се безпокои, той с най-малката енергия извършва най-добрата работа. Защо трябва смирение [на] човек? За да може с най-малка енергия, при най-бедните условия да извърши най-добрата работа. То има своето приложение. Някъде, да кажем, седят хората, мислят, че си прост, не си учен – ти си мълчиш, проучваш ги. И ако можеш да се повдигнеш вътрешно, движението на твоя ум да стане толкова силно, да проникне вътре техните мисли, те ще изменят своето настроение.

Да се върнем към мисълта. Тази топлина, да кажем, е от живота. Пясъкът ще я възприеме като едно механично действие, затова той се е само разширил. На физическото поле пясъкът какво е? Ако вземем единица топлина, то е, един човек, да кажем, него му се пада един милион наследство. Той изеднаж само ще се разшири. Ще си направи къща, ще каже: «Има сега да се живей.» Това е пясък вече. Втората единица органически живот, ще направи фабрика, ще иска хората да работят с него. Този милион ще го тури в действие. Обаче, ако вложите в чисто органическия живот: той е човек, който ще занимава хората с вътрешния смисъл на живота.

Следователно тази единица топлина, съзнателно турена в трите свята, ще извърши три различни резултата. И ако Божествената топлинна енергия влиза в тялото, ще произведе някой път само едно оживяване. Ставате сутрин, мислите, че всичко можете да направите. Ако тази единица жива топлина е проникнала вашето сърце, вий ще станете с обновени чувства, вий ще искате да направите нещо. Ако проникне във вашата мисъл, веднага ще се яви желание да пишете – една нова мисъл. В тялото – оживяване, в чувствата – въодушевление, а в ума ви светлина произвежда. Тази същата топлина във вашия организъм ще произведе три различни резултата.

Не мислете, че тази енергия, когато тялото ви е здраво, се различава от онази, която е в сърцето. Най-първо е засегнала вашия физически живот.

Като не е намерила отглас – минала е в сърцето и като не е намерила и там отглас, засегнала е ума. После ще засегне по-висшите области на живота. И след туй тази енергия ще се върне към своя източник. Тази енергия, и тя ще вземе от вас нещо – всички недъзи, недоволство, скърби. Ще ги занесе там, в Божествения свят, там си имат реторти и ще я превърнат в нещо красиво. Този живот, който ни се струва безсмислен, за Божествения свят има смисъл.

Приложението на тази велика наука да ви бъде едно ръководство и спомагало в живота ви и спомагало в сегашната ви наука. Да ви научи как трябва да употребявате сегашното си знание. След като минете в друг свят, в друго едно състояние, туй, което вий не сте преживели, туй, което вашата душа не е преживяла, всичко туй ще слети като листата и у вас ще остане само вашето. И вий ще се намерите много обикновен човек. Тук може да сте първокласен философ.

Има една книжка от д-р Миркович за духа на Виктор Юго. Колко знаменит бил тук, на Земята, а там бил много обикновен. Той сам говори за себе си. Защото мащабът в другия свят е други.

Сега, при тези условия, благоприятните, при които се намирате, аз искам във вас да има юначество. Някой път бих ви препоръчал да идете да видите онези хора, които се занимават с революции, с бунтове. Да видите какво въодушевление имат тези хора, оттам да се насърчите. Вий седите с тези велики идеи, казвате: «Тази работа няма да я бъде.» И онези македонствующи се наострили, този умрял, онзи умрял, но не им мига окото. Ето една хубава черта. Отлична черта.

Именно вий лошите хора не ги изпъждайте съвършено от ума си. Вий дръжте връзка с тях. Не се свързвайте, понеже по някой път ще намерите добър прием, добър урок и добри познания, даже някой път те може да ви дадат и помощ. Съвременната култура страда от един голям недъг – избиването на млекопитающите, пък те представят резервоар на органически човешки живот. Следователно, като се избиват, обеднява животът, хората стават нервни. Изгубват се жизнените сили за развитието, за растенето. Щом се изтребват млекопитающите, тази енергия се разпръсква в пространството. Ние пряко съобщение с природата нямаме, за да черпим тази енергия.

Писанието казва: «Не се свързвайте със света.» Но то подразбира илюзиите на света. Ходиш край някоя витрина: хубави обуща – не прави връзка с обущата! Гледаш шапки, пасти, милинки – не прави тези връзки! След това четете във вестника – еди-кой си виден виртуоз ще свири – трепне ти

сърцето: «Защо аз да не съм?» Не се свързвай! Защо ще ходиш да си губиш времето? Радвай се, че е дошъл. И като минеш край витрината, радвай се, че този човек има дрехите. Ако бих имал пари, бих доставил на този човек едно малко удоволствие. Не че ти да се зарадваш. Пък като минеш край витрината, ще кажеш мислено: «Бих желал да ти доставя удоволствие – но нямам пари, пък ти не даваш на вересия.» Ето философия, тогава ще имаш свеж и бодър ум – няма да правите като Настрадин Ходжа, да ви бият. Няма да седите под крушата отдолу, да чакате отгоре да падне. Ще работите, разумно ще работите. Ще имате едно трезво разбиране за живота. Ще примирите физическия, духовния и Божествения свят, да вървят паралелно. Тези светове са свързани един с други. Пък каквито чувства имате, каквито мисли имате, изучавайте ги!

Има един закон. Всяко едно желание в света е определено кога да дойде. То си има своето време. Има желания в живота, да кажем едно дете, кога се заражда съзнанието? (– [На] 4-5 години.) Има желания на петата година, на шестата, на седмата, деветата, десетата – до 120-ата година разпределени са желанията ви. Не вземайте желанията, които са на 80-ата година, да ви се случат на 30-ата година. Пък не правете другата погрешка – желанията на 30-ата година да ви се случат на 80-ата година. Оставете всяко едно желание, всяка една мисъл точно на поставеното време – то е красотата на Божествения живот. Ако тъй разсъждавате, ще се отличавате с един особен организъм, ще се отличавате с един особен мозък, с една особена пластичност на душата. Тогава ще може да носите мъчнотиите. Една задача има и тя е следующата. Как мислите вий, как може да се образува между вас една връзка, не фамилиарна, не интимна – да турите идеята, която тази сутрин аз лансирам: братството като основа, оттам почнете да градите нагоре. Братство и приятелство.

Втората фаза. Да допуснем, имате една сестра, която вас ви е чужда в братството. Вий не сте родени от една майка, от един баща. Тя е чужда заради вас – да може да я посрещнете със същото чувство, както един брат посреща сестра си. И да може такава една сестра тъй да го посрещне, както посреща брата си. А сега, първото нещо: у вас ще се роди една свенливост. Хубаво, аз я уважавам. Но в свенливостта ще се роди едно чувство изопачено, едно чувство атавистическо, което опорочава човека, ще се роди една лоша мисъл. Най-първо някои от вас ще помислят: «Тази сестра, тя ме обикаля», но тя може да ви завърти ума. Или то е един брат, но той може да ви завърти ума. Ученици, щом влезне тази мисъл, става една каша. То са неща отвън вашия живот – тези мисли ще дойдат, вий не сте отговорни за вас: «Какво имам общо аз, че някой в райската градина ял и пил, съгрешил, от негова данък турили на мен?» Писанието казва: въздава престъплението на бащата и на чадата до четвъртия род. А в

Езекиила и по по-просветените пророци казва: който яде киселец, неговите зъби ще станат скомени.

Двояк е законът. Значи, който пипа огъня, той ще се изгори. По закона за наследствеността, ако бащата изгори ръката си и се ожени, този недъг ще се пренесе ли у сина му? (– Няма.) Бащата ще си носи последствието на своята изгорена ръка. А синът няма да участва в изгарянето. Синът може да носи само тогава, където е вземал участие с бащата. Понеже те са групови души. Ако бащата, когато е правил, и синът е участвал, има дял и в добродетелите. И тъй, ако бащата е ял киселец без съдействието на сина, неговите зъби ще оскоменеят.

Не се плашете, сега, от влиянията. Не се плашете, че може да се повлияете. Че, ако е за влияние, всяка вечер вий се поставяте на най-опасни влияния. Щом заспите, вий се поставяте под влиянието на целия свят и какви ли не глупости ви идват. Но вън от това има същества, братя и сестри, които се интересуват [от] вашия успех, те се грижат за телата ви. И благодарение, че щом оставите телата си, те ви пазят. И ако те не пазят, вий като се върнете, ще намерите къщата си ограбена. Тази идея ще я пазите за себе си.

Искам да укрепнете. Божественото няма да го разкривате. Щом дойдете до Божественото – «Ама, вий вярвате ли в Господа?» За този въпрос аз съм много прост. Нещо за съвременната наука, астрология, хиромантия – за всичко ми говорете, но за Бога – не, ще ми замотае ума. Той е далечен път. Спрете го там. Пък сега, току изведнаж: «Ама, вярвате ли в Бога?» Вий изведнаж изтеглите ножа. Искате да разкриете. Или по някой път спрете се и мълчете. Хермес – когато неговите ученици го запитали какво е грехът, произходът на злото, той само си стиснал устата. Вий да сте, веднага ще разрешите въпроса. Хермес, който е секретар на боговете.

И вий всички за някои неща трябва да затваряте устата си – ще стиснете устните си. Понеже, ако отворите устата си, ще се напълнят с нещо много лошо. Сега аз бих ви обяснил. Аз не искам у вас да създам идеята за Бога. Мислете вътре, чувствайте, но тъй нека остане като свещено чувство. Да има един свят, незасегнат от окръжающата среда. Да има нещо, на което вий да се осланяте. Да имате място, където може да си починете. То е красивото. Красивото ще развивате и Божественото у вас. Него ще пазите.

Сега задайте един от най-умните въпроси. За физическия свят. Най-умния въпрос, който съвременната наука се мъчи да разреши. Не физически въпрос, но въпрос, който засяга живота в три посоки. Ако не може сега да го оформите, може в следующото събрание – безразлично. (– По какъв начин душата, която е нещо нематериално, може да докара в движение

тялото на човека? В каква връзка се намира душата в тялото, за да може да се прояви животът, който е нещо нематериално?) Те считат, че душата е полудуховна и полуматериална. (...)

Тогава какво са разбирали старите пророци? Те казват, че Бог изпълня всичко. Значи, пространство има, щом изпълня. Ако живеем и се движим вътре в Него – ние нали се движим? [В] идеята за време и пространство съвременните философи са засегнали само физическата част. Само физическата част на времето и пространството. (– Повечето философи не приемат днес субстанциалността на душата. Щом се приеме субстанциалността на душата – разрешават чрез дуалистичното схващане.) Тогава как разрешават философите въпроса? (- Тези философи, които приемат субстанциалността на душата, вземат полуматериално, полудуховно – нещо средно, което свързва абсолютното с материалното, по този начин се мъчат да обединят субстанциалния свят с материалния и свеждат всичко до един монотеизъм – Спиноза.) ''(Приятелите цитират мнението на Бергсона по този въпрос.)
''
Мисля, че има един френски писател, Себатие (Sebatie). Той поддържа, че материята, това са спящи духове и будни духове. Че будните духове, които влияят на материята, се мъчат да разбудят спящите духове. Този сложен въпрос се опростява малко. Състоянието на спящите духове съставя материята. Те са негови изводи. Когато човек е в едно спящо състояние, безучастен, той е материален. Но душата изобщо има форма. И когато говорим ние за Козмичната Душа, тя включва всички слънца. Те са нейни клетки, тя ги прониква, в нея те се движат. Всеки един атом, или всеки един йон, те се проникват от тази Космична Душа. И следователно тя с тях може да манипулира, както иска. За душата да бъде материална е тъй лесно. Дали е материална или духовна или Божествена – и трите състояния са еднакви. Душата е материална, когато няма никакво съзнание пробудено, тоест в съществата, в които Космичната Душа работи. Когато всички същества спят, всичко е материално. Първото същество, което се пробужда в тази Космична Душа – разните йерархии, то е вече духовната страна. Тези пробудени същества стават духовни съзнания, вземат участие в нейната работа. Когато един ден всичко се одухотвори, всичко ще стане съзнание, тогава материя няма да има. То е само извод. Тъй ли ще бъде или не, аз правя само един извод. Туй още не е моят извод. От теорията на Себатие – ако туй може да хвърли светлина върху тази идея.

А пък този въпрос за душата, аз бих желал всеки един от вас да си го разреши по своему. Вий изучавате общите теории за душата, всички са хубави, но дръжте се близо до вашите понятия за душата! Всеки от вас си има едно схващане за душата – дръжте го като една ядка, никога не го

заменяйте с една философска система, защото вий имате едно схващане, добито от дългия ваш живот, то е много ценно, философски не може да го изкажете, но то е много ценно. Че когато Христос каза: «Скръбна е душата ми до смърт», какво е подразбирал? Или българинът казва: «Боли ме душата» – разбира, тялото го боли. Тялото разбира той. Удари те някой, казваш: «Няма да го забравя», но зарасне ръката ти – забравиш. То е физическа болка. Но има болки духовни, тя не е физическа, ръката ти не е счупена, минават 5–10–20 години, не може да забравиш. Тези вътрешни болки са по-опасни. Те са състояния на човешката душа.

Спомняте си за един от американските психолози, Браун, един ден, като дефинира пред студентите какво нещо е «аз», смесва се с учениците и не знае какво е той. Той ли е или не е той. Забравил той ли говори или някой друг говори вътре в него. Не може да се познае. Психологически като гледал, питал се: «Дали съм вчерашният Браун или не съм аз?» «Ако аз се меня всеки ден, пита се той, идеите, които днес имам, не са вчерашните.» Учениците седят и чакат, а той разрешава един въпрос. Той е толкова искрен, изнася го като един научен факт – как човек може да се обърка.

После, в туй отношение може да изучавате френологията. Аз бих ви препоръчал едно хубаво съчинение. От френологично гледище философията може да стане по-ясна, отколкото сега. Философите обясняват с три елемента (вземат мисълта, волята и чувствата като проява). За пример интелигентността на човека, това е група от способности. После, чувствата, и те се групират. После, волевите проявления, това са други философски центрове, и те се групират.

Фиг. 21.2

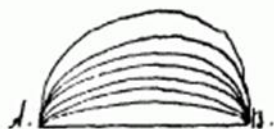

Фиг. 21 3

За пример вземете в човека – ако спуснем перпендикуляр на човешката глава през ушите (фиг. 21.2). Допуснете, тук е ухото – тази е задната част. Следователно, колкото тези дъги на задната част са по-изпъкнали, има по-

голяма чувствителност. Ако има една хубава глава, може да се определи френологически дали неговите чувства са постоянни или не. Може да се определи на процент какво ще изпълни от това, което обещава. Едва ли ще се намери някой, който да изпълни 75%. Защо не изпълня всичко? Защото няма достатъчно енергия – това се обуславя от един чисто физически закон. Да кажем, имате тази крива линия (фиг. 21.3). В тези, кривите линии къде силата е по-голяма? Да кажем, това са гранати – силата, която е изхвърлила тези гранати. Този същият закон е с човешкото чело. Колкото повече се отдалечават тези линии, толкова силата е по-постоянна. Вследствие на това тези гънки на мозъка – по-интензивни, по-интелигентни – изискват по-голяма площ, за да се развие нейната действителност; вследствие на това в едно малко пространство се образуват гънки. Гънките, това е плоскостта, в която трябва да се прояви мисълта, където човешката мисъл трябва да работи. И когато за бъдеще се изучава мозъкът...

Ако разгледате мозъка на един човек, клетките, строението, ще намерите грамадна разлика. Клетките на един морален човек се различават от клетките на един престъпник и на един обикновен човек. Ако вземете моралните клетки или чувствените, навсякъде ще намерите едно различие. Обикновеният живот е наложил своя отпечатък. Питам: вий розовото масло може ли да го турите в една обикновена българска стомна? И след колко време ще го намерите там? Ще го турите в един съсъд.

Изисква се един отличен мозък. Трябва да се стремите да пресъздадете вашия мозък – че за едно съществуване, второ, трето, този мозък, той ще дойде с вас. Тази материя, която вий ще развиете, ще се одухотвори. Втори път като дойдете на Земята, тя ще се привлече. Туй, което е ваше, никой не може да го вземе. Подобие има. Тази материя може да е по Слънцето някъде, но когато дойдете да се въплотите на Земята, тези частици от всички звезди ще дойдат, ще се съберат и ще създадат организма ви. Че, то е цяла една мистерия. Влиянието на звездите. За да влияят, те са ни дали нещо. Щом дадеш, имаш влияние. Щом не даваш, не може да имаш влияние. То е закон вътре в природата, даваш и вземаш, обмяна има. В туй отношение ще бъдете безстрашни. Не главоломно да кажеш: «Аз всичко мога да направя.» Има нещо, което не можеш да направиш.

Ще ви приведа този анекдот: Среща един млад човек един стар дядо на 100 години, качил се на магарето и казва: «Дядо, да говорим за философия.» Дядото казва: «Всичко може да направя, всичко може да разреша.» – «Е, дядо, да говорим за една работа, която няма да стане.» – «Как, синко, всичко може да стане.» – «Я слез, дядо, от магарето, аз да се кача.» – «А, синко, това не може да стане.» Среща дядото младия, качен на магарето. –

«Синко, хайде да говорим за една работа, която може да стане. Слез, синко, от магарето, да се кача аз.» – «Заповядай, дядо.» – Качва се старецът. Значи, за младия всичко е възможно. А за стария всичко е възможно, но от магарето не може да слезне. Вий ще се запитате млади ли сте или стари. Ако може да слезнете от магарето, въпросът е разрешен. Ако не...

Туй магаре, ще го приложите в живота. В живота ще го вземете като един символ и с него ще си разрешите въпроса. Дойдете [до] един въпрос, на кръстопът сте, ще кажете: «Аз старецът ли съм, на магарето отгоре, или младият?» Ти разрешаваш въпроса, казваш тъй: «Защо аз трябва да страдам! До гуша ми дойдоха страданията. Съдбата няма ли да каже за мен някоя хубава дума?» Но вий не знаете как страдат другите хора. Аз страдам, но има хора, които хиляди пъти повече страдат от мен. Имам очи, здрави ръце, крака, книги имам, недоволен съм. А там има един човек сляп, глух, той благодари на Бога. Кой от двама ни седи по-високо? Провидението казва: «Със своято недоволство, ти ще намериш неговото място.» А на този казва: «Ти ако търпиш, един ден ще бъдеш като него.» Мойто положение ще вземе той. Следователно, ще се разменим.

Сега аз не искам да се образува у вас доволство, но съзнателно да дойдете до едно разрешение на един въпрос. Аз искам да страдате, не страданията ви да се прекратят. По същия закон: не да изгорите, но да се стремите да се превърнете на вода, че да почнете да поливате градините. Не трябва да се унищожат нашите желания – всяко желание може да се изпълни, но не като лед, а като онази, хубавата, бистра водица, която може да полива растенията.

Основната мисъл. Труден е въпросът. Какво нещо е душата, вий знаете. Тогава ще кажете: «Защо трябва да го учим?» Туй, което знае човек, него учи. Туй, което не знае, него не учи. Действително, само туй, което знаем, то ни интересува. Него обичаме всякога да ни го казват хората. Не е ли същото за живота? Туй, което ние знаем в живота, искаме да го видим във всичко. За този живот искаме всичко да ни говори от единия край до другия. Ние всички говорим само за живота, в него е смисълът. За живота чувствата имат смисъл. Законите, добродетелта, всички работи, проявената страна е това. С това аз не казвам, че любовта се обуславя от живота, но в проявения живот са всички тези добродетели. Засега нашето съзнание е достигнало до живота. Този живот, той има един елемент. Тази чувственост. Той ще се елиминира.

Аз говоря за живота в един по-специфичен смисъл. Различава се животът на едно растение и [на] човека. Следователно, човешкият живот е създал човешката глава, мозъка, съобразно с неговата пълнота, формите на

живота са създадени според техния живот. Вий може да ги приведете в една философска система. Тази същата терминология може да се приведе и в други научни термини. Във всяка философска система трябва да има нещо, което е нам понятно и разбрано. Вий правили ли сте опит някой път да влезнете 5 минути да живеете в една круша, да почувствате нейното състояние? Но това само един адепт може да го направи. Или да опитате състоянието на един вълк, на една овца, един вол – да влезнете в неговото положение. Вий ще се учудите какъв широк свят ще се разкрие. Туй животно, щом влезнете, вземете малко от товара му, с други очи ще погледне към вас. Енергиите имат друго отношение, ще се свържете с него. После, опасността е, ако не знаете как да се развържете, може да останете в тази област. Затуй - казвам за слабите, не се свързвайте с грешните! А силните трябва да се свързват, да помагат. За известно време, тъй, докато станат силни.

Може да концентрирате мисълта си. Може да направите сега първия опит. Направете следния опит, целият клас да концентрира ума си. Изберете си 10 хубави книги или на английски, или на френски, направете следния опит – концентрирайте се, пожелайте тези книги да ви ги изпратят от странство – ето един опит. Може да вземе месец-два, година-две, десет години ви давам. Повече от 10 години няма да иде. Защото 10 години като дойдат, все ще се намери някой, който да ви ги изпрати. Ще ги отбележите, че те са окултни и мистични книги.

После разделете се на групи. Да кажем, някой път ви трябват средства, пари; закъсали сте сега със списанието си и се чудите откъде да извадите пари. Че, къде са окултните ви сили? Ако вие, младите, едно списание не може да го прокарате, къде ви са силите? И там се опитва вашата воля. Ще вземете интерес всички. Ако е идейно списание – как е? «Житно зърно». Хубаво, щом е житно зърно, тогава всички ще орете, ще сеете, ще жънете – различно, кой колкото може. Вий не сте се научили, за някои неща трябва да чакате 5, 10, 15, 20 години. Вий не сте се научили да чакате. Сила и мощ има. В списанието, после – за издаването на лекциите.

Има един закон, вашето списание може да следва този окултен закон: всяко списание, когато се издава... Нали сте астролози, направете му хороскопа! Най-после, вие сте ученици на една окултна школа, направете хороскопа! Кои планети му съдействат, кои му противодействат. Годината, деня и минутата, когато се роди, когато го кръстихте. Направете му хороскопа и ще видите ще живее ли или не.

Има англичани търговци, отиват при един астролог и плащат 5-10 лири, казват: «Ще започна такава и такава работа, ще успеем ли или не?»

Човекът му взема 10 лири – тази работа няма да успее. Той седи, после дойде пак. Ще издавате списание – отивате при врачките, само че учени врачки са те.

(-... Лотария.) Аз ви давам един съвет: да не правите лотария. Те са методи на света, които са опетнени. Лотария, просене на пари да няма у вас – тогава посредствени хора ще станете. Според мен, никаква лотария, никакво просене пари от този, от онзи. Турците имат една поговорка – в една работа трябва да има няколко души, които да се заинтересуват. Трябва да има един, който да е заинтересуван дълбоко в работата. В списанието ви трябва да има един фактор – като зародиш. Кой е душата? Аз не съм я видял още. Житното зърно на пътя ли е паднало, защо трябваше да бъде озобано? Да не е в трънето. Ако израсне и повехне – на камениста почва. Пък ако узрее и даде плод... То са само възможности. Резултатите ще покажат къде е. Ако се заглуши, в трънете е. Ако повехнат корените – на камениста почва. Ако даде плод – все-таки плод трябва да имате.

Едно списание, да кажем списанието на вашия брат Марков, погребаха го. Изскочи «Житно зърно». Идеята трябва да върви сега. «Нов живот» или «Житно зърно». И аз мисля, понеже «Нов живот», «Н» – закон на противоречие, следователно «Нов живот» ще срещне противоречия. Списанието на Марков имаше чисто духовни препятствия, а вашето – материални работи. Неговото списание пострада от несъчувствие отвън, а у вас мнозина съчувстват, но нямате масло да намажете (пари няма). Следователно неговите мъчнотии бяха по-големи.

За вас сега, цял един клас, физическите мъчнотии може да ги преодолеете. Че вий се съберете, целият клас, насочете вашата мисъл върху тези ваши абонати, пратете им по една мисъл, когато те спят, кажете им: «Братя, вий се въодушевявате – пратете вашия абонамент, иначе ще умре списанието.» Тъй вий ще работите и парите ще дойдат. Направете един опит. Извадете целия поменик, колкото абонати имате, които не са платили. Тогава онези от вас, на които работи умът, направете един опит. Ще седнете вечерно време, ще проследите къщата, когато те спят – ще концентрирате вашата мисъл по братски, ще им кажете. Ще видите дали има резултат. Все ще останат 25% да не си платят – ще ги извадите, туй се нарича сгурия. Даром ще иде на тях. А другото ще дойде всичко. Ще имате една интензивна и практична мисъл. Ако мисълта ви е насочена, ще я възприемат, парите ще дойдат – пък като дойдат парите, ще се въодушевите и може да напишете нещо по-хубаво.

Е, колко пари ви трябват още? (– Около 6200 лв.) Списанието ви е като

едно предметно учение. Вий трябва да го прекарате, да уякчите вашата воля. Започнахте една работа, трябва да я доизкарате. Не да я свършите, аз не искам да я свършвате. Да успява списанието. Как мислите, какъв е вашият проект? (– Мислим да пишем по едно писмо.) Вий, като напишете писмото, ще идете при някой човек тъй, неофициално, ще му го прочетете; и щом той извади и каже: «Аз искам да се заинтересувам, да се абонирам», извади и плати – пратете писмото. В списанието трябва да бъдете толкова искрени, че този човек, като възприеме вашето писмо, да почувства, че трябва да помогне. Трябва да възприеме мислите ви, идеята ви. «Житно зърно» трябва да го прокарате вие. Там се опитва вашата воля, разумната ви воля, вашият ум и вашето сърце. Като идея, като един опит трябва да го вземете само.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

Начало: 19:00

1927_02_23 Природните звукове
лекция пред общия окултен клас

ПРИРОДНИТЕ ЗВУКОВЕ

"Бог царува на Небето, Бог царува в живота. Да бъде благословено Името Му!"

Размишление.

Чете се темата: "Великата задача на Живота".

Можете ли да предскажете какво е писано в останалите теми, които не можаха да се прочетат тази вечер? Казано ли е в тях нещо по-разумно, по-вярно от това в прочетените досега теми?

Сега ще ви задам въпроса: Защо ви е знанието? Ще кажете, че знанието е потребно, за да живеете по-добре. Без знание не можете ли да живеете добре? И математикът си служи с числа, но питам: не може ли той да смята без числа? Много хора не знаят числата, не могат да ги пишат, но пак смятат. Те взимат бобови зрънца, нареждат ги по едно, по две, по три, по четири, по пет и смятат. Значи човек може да смята и без да знае числата; той може да говори и без да брои колко пъти е произнесъл всяка буква. Например правили ли сте опит да видите колко пъти сте произнесли буквата "а" след като сте говорили цял час? Велика наука е след като говорите цяла година, да знаете колко пъти сте произнесли буквата "а" през това време. Знаете ли, че от това колко пъти сте произнесли буквата "а", зависи вашето щастие или нещастие? От това пък колко пъти в годината ще произнесете буквата "б", зависи вашето поумняване или оглупяване. От произнасянето на буквата "в" пък зависи вашето благородство. Когато човек огрубява, той употребява повече такива букви, които съдържат в себе си твърдост, сухота, коравина. Следователно и буквите се делят на категории. Тъй щото от това колко пъти ще произнесете едни или други букви, зависи благородството, знанието, успеха и ред още придобивки в живота на човека. Тия неща са маловажни наглед, но всъщност те са от голямо значение.

И тъй понеже звуковете указват голямо влияние върху човека, ще ви дам следната задача. Сега в петък ще направите следното упражнение. Като станете сутринта, от изгрева на слънцето до залеза, ще следите внимателно всичко каквото говорите или пеете и ще го записвате в тетрадка. Какво ще говорите, дали ще се карате или ще водите приятен разговор, дали ще се молите или само ще произнасяте отделни звукове, всичко ще записвате.

Дали сте сам или се разговаряте с някого, всичко, което излезе от устата ви, ще записвате. Задачата не се заключава в това какви думи сте изговорили, но да се види колко думи и колко букви са произнесени през това време, както и това кои букви най-много се повтарят. Тъй щото при изпълнение на упражнението трябва да бъдете свободни и искрени спрямо себе си. Които не знаят да пишат, все трябва да потърсят някакъв начин да изпълнят задачата. Вечерта преди да си легнете, направете сметка колко думи и колко букви сте произнесли за даденото време и кои букви преобладават.

Казвам: ученикът трябва да гледа на всяка задача с еднаква сериозност, да не ги дели на важни и маловажни. Колкото малка да е по външен вид една задача, тя има дълбок вътрешен смисъл. Опасно е за ученика когато дойде до положение да омаловажава работите. С това той сам себе си разваля. Ако е права мисълта, че някои работи са маловажни, как ще си обясните стиха от Евангелието, дето се казва, че космите на главите ви са преброени? Какво представлява един косъм, та Невидимият свят да се заинтересува от космите на човешката глава и да ги брои? Значи колкото малък да е косъмът, Невидимият свят се интересува от него както лесничеят се интересува от всяко дърво в гората, което става за работа. Той го отбелязва, туря му знак, има го предвид. Казвате: Като не разбираме тия работи, по-добре да мълчим или поне по-малко да говорим. Не, вие криво разбирате тази работа. Ще говорите, но разумно. Само умрелите мълчат, само умрелите не могат да говорят. Мълчанието още не е никакво разрешаване на въпросите. Човек трябва да говори, но разумното, здравото Слово. В живота на всеки човек е математически определено колко думи трябва да произнесе всеки ден. Ако произнесе повече или по-малко отколкото трябва, ще го глобят. Човек не може и не трябва да говори каквото му дойде на ума. Това се отнася не само за възрастния, но и за малкото дете. За всяка възраст и за всеки човек е точно определено колко думи на ден трябва да изговори. Тъй щото никой не може да говори колкото иска и каквото му дойде на ума. В живата природа съществува математика на говоренето.

Някой казва: Аз съм свободен да говоря колкото и каквото искам. – Не си свободен. Защо? Защото ако ти говориш каквото искаш, ако и Невидимият свят говори каквото иска, главата ти ще се запали от четири страни. Ако ти вървиш и мълчиш по пътя си, никое куче няма да те лае. Обаче ако вземеш камък и го хвърлиш върху кучетата, всички ще те лаят. Кой дава повод на кучетата да лаят? Самият човек. От лаенето на кучетата ще познаете какъв човек минава покрай тях. Ако минава добър човек, кучетата ще го полаят малко, ще го поздравят само и скоро ще млъкнат. Кучетата познават какъв е човекът, който минава покрай тях. Те не хапят добрите хора. В това

отношение в кучетата има такова кавалерство, каквото между хората не се среща. Ако добър човек влезе в някой двор, кучето ще залае, ще се доближи до него, ще завърти опашката си и ще каже: Ще ме извиниш, аз съм турен на служба да пазя, да съобщавам на господаря си кой влиза и кой излиза. Днес господарят ми не е у дома, утре ела! Ще се поразговори кучето и ще млъкне. Обаче ако лош човек влезе в двора, кучето ще го познае, веднага ще се хвърли върху него и ще го ухапе.

Съвременните хора разискват върху въпроса какво нещо е морал. – Истинският морал седи в това да изговори човек през деня толкова думи, колкото са определени за него от Невидимия свят. Когато дойде до този морал, той ще познае Бога. Великата задача в живота на човека седи в познаването на Бога. Трудна задача е тя, но красива. Казано е в Писанието: "Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Какво нещо е Вечният Живот? – Той представя Свещен трепет на душата. Как се изразява този трепет? Ти си беден човек, нямаш пет пари в джоба си, нямаш земя за обработване, нямаш никакви средства за живот. Изведнъж получиш 200 000 лв. наследство. От този момент сърцето ти започва да трепти, на всяка крачка изпитваш трепет: седиш в къщи, безпокоиш се да не те нападне някой да те обере; пътуваш в гората, страхуваш се да не се натъкнеш на някаква засада. Дето мръднеш, все не си спокоен. Защо? Боиш се да не изгубиш парите си. По същия начин когато човек придобие Великата Истина в душата си, той изпитва този Свещен трепет, страхува се да не Я изгуби. Може ли човек да изгуби богатството си, било то физическо или духовно? Има един начин, по който човек никога не може да изгуби своето богатство. Кой е този начин? Когато той вложи своето богатство, своя капитал в разумно обръщение. Ако получите 200 000 лв. наследство от вашия чичо, така трябва да го вложите в обръщение, че и вие, и вашите ближни да се ползвате еднакво от това благо. Тъй употребено това богатство, подразбира, че сте дали ред угощения на ближните си.

Значи вашият чичо, който живее на физическия свят, ви оставя наследство, а същевременно от Духовния свят определят колко сладки думи да кажете на всеки ваш ближен през деня. Физическото даване се изразява по един начин, а духовното – по друг начин. Мнозина се хвалят, че са посрещнали своя гост добре, нагостили са го както трябва. Питам: казахте ли на този гост това число сладки думи, които бяха определени за него от Невидимия свят? Ако сте го нахранили добре, а не сте му казали определеното число сладки думи, все едно че не сте го посрещнали както трябва. Да нагостиш човека и едновременно с това да му кажеш няколко сладки думи, в това седи Новото в живота. Тъй както живеят съвременните хора, това е стар, изтъркан, отживял времето си живот. Това е цигански живот. Когато

тръгва да проси, циганката започва и свършва по един и същ начин. Влиза в една къща и започва да изрежда какво иска: хляб, лук, сол и т.н. Оттам излиза, отива във втора къща, после в трета, в четвърта и т.н. Навсякъде се повтаря едно и също нещо. В живота на циганката, която проси, няма нищо ново. Тя придобива само един занаят – просия, но с този занаят не се прогресира.

Казвам: който иска да прогресира, той всеки ден трябва да внася нещо ново в живота си, от което да се учи, да се облагородява. За смекчаване, за облагородяване на характера трябва да се изговарят специални звуци, специални думи. Всеки звук, всяка дума действат по различен начин върху човешкия характер. Това всеки възпитател трябва да знае, за да може съзнателно да работи върху своите възпитаници. Дървото само расте, но все трябва от време на време някой да го полива. Човек иска да бъде добър. За да бъде добър, все трябва да се намери някой да полее това негово желание. И той трябва да работи върху себе си, но и други трябва да му помагат. Ако човек не е дошъл до положение да работи върху себе си вътрешно, духовно, той трябва да работи външно, по физически начин. За тази цел той трябва често да произнася известни думи по определено число пъти на ден, докато те проникнат в съзнанието му и почнат да работят вътрешно. Например според наредбите на православната църква, за ония, които искат да се подвизават духовно, определено е думите "Господи помилуй" да се произнасят 40 пъти на ден. Щом това произнасяне става бързо, по-скоро да се свърши, то се превръща в механически процес и вместо да принесе някаква полза, донася съвсем обратни резултати. В Невидимия свят не се позволява никакво бързане. Има определен ритъм, темп на говорене, на ходене, на действие. Разумният човек трябва да се подчинява на този закон, на този ритъм, определен от самата Природа. Рече ли човек да бърза с цел да произведе известен ефект, той ще изгуби Божествената мисъл и работата му ще приеме търговски характер. При търговията пък вие знаете, че този ще ви завлече, онзи ще ви завлече, докато останете с празни ръце. В края на краищата какво сте придобили от всичко това? Ето защо при честото повтаряне на известни думи трябва да се пазят някои правила: отчетливо да се произнасят, спокойно, тихо, с вдълбочаване. Само по този начин ще имате резултат. Ако в характера на някой човек преобладава мъжкият елемент, той трябва да произнася меки срички, меки звуци. Според вас кои срички, кои звуци са меки? Всички срички, които завършват накрая с "ъ", са меки.

Сега ако започнете да изреждате кои букви или кои срички са меки, ще дойдете до ред мнения, но мненията още не съдържат Истината в себе си. Едно трябва да знаете: всяка буква означава известен закон. Например

буквата “В” означава вътрешен стремеж на зърното да цъфне – закон на разцъфтяване. В тази буква се съдържат ред сили, които трябва да намерят начин да излязат навън. И наистина когато зърното се разпука, то се превръща в буквата З – . Чрез разпукване на зърното е станало трансформиране на енергиите, т.е. преминаването им от едно състояние в друго. Лесно е човек да напише превръщането на буквите една в друга, но мъчно е, когато при някое противоречие в живота, той трябва да превръща енергиите според разумните закони на Природата. Който разбира смисъла на законите, вложени в буквите, той ще може да превръща и техните енергии. Например някой казва: Аз мразя еди-кого си. – Какво трябва да направиш? На думата мразя, т.е. на първата сричка “мра”, трябва да се противопостави такава сричка, която да е в състояние да измени ефекта на думата мразя. Коя сричка или коя дума може да измени състоянието, което се предизвиква от енергиите на думата мразя? Мнозина ще кажат, че думата “Любов” може да се противопостави на омразата. Не, само обичта е в сила да унищожи действието на омразата. Вие можете много пъти да изговаряте думата любов, но ако не обичате човека, никаква промяна не може да стане в неговото състояние. С думи само светът не се оправя. Ако искате да измените състоянието на човека, непременно трябва да му дадете нещо реално. За тази цел човек трябва да знае какво да даде и как да постъпва. Не е въпросът едно да се изправи, друго да се развали.

Казвам: в света съществуват ред школи, които едно изправят, друго развалят. Това са школите на черното братство. Обикновено те си служат с два различни метода, с две съвършено различни мерки за действие: добрата мярка прилагат към себе си, а лошата – към окръжаващите. Те знаят Истината за всяко нещо, но Я задържат за себе си. Школите на Бялото Братство имат точно обратни методи: строгата мярка прилагат към себе си, а меката, добрата – към своите ближни. Това е изразил Христос в стиха: “Който иска да ме последва, той трябва да се отрече от себе си”. Мойсей казва: “Око за око, зъб за зъб”. Христос казва: “Ако те ударят по едната страна, обърни и другата”.

Това са ред философии, но да се спрем върху практическата страна на тия философии. Всяка философия е от значение дотолкова, доколкото има поне микроскопическо приложение в живота. Без приложение всяка философия не е нищо друго, освен логически извод за нещата, гимнастика за ума. Някой човек може да познава философиите на ред учени и сам той да минава за учен, но ако тия философии нямат приложение в живота, в края на краищата и той ще стане обикновен човек. Този човек минава за учен, но от най-малката мъчнотия се плаши.

Питам: кой е най-големият страхливец в света? Ледът. Той е стегнат, свит, никой не може да го раздвижи; обаче изгрее ли Слънцето, първите лъчи още започват да топят леда. Казвате, че ледът е твърд. Твърдостта на леда качество на водата ли е? Може ли водата да се превърне в твърдо състояние? Водата не може да се превърне в лед, т.е. в твърдо състояние, нито в пара, във въздухообразно състояние. Противоречие е да мислите, че водата може да се превръща в твърдо или газообразно състояние. Ако сутрин сянката на телата се увеличава, на обяд се намалява и вечер пак се увеличава, коя е причината за това? Слънцето е причината за увеличаване и намаляване на сенките. Сянката на някое тяло може да стане много голяма, но това не означава, че самото тяло е толкова голямо. Следователно когато водата замръзва или се превръща в пара, става увеличаване или намаляване на сцеплението между молекулите ѝ, но самите молекули на водата не се изменят. Това могат да потвърдят и естествениците. Ако в съд с вода поставим малко брашно да се образува каша, това не значи, че между частиците на водата е станало особено изменение. Тук влиза един чужд елемент – брашното, което не придава свойствата си на водата. На същото основание когато водата замръзва, казваме, че в нея влиза чужд елемент, който не е присъщ на естеството ѝ. Това нещо физиците обясняват като особено състояние на молекулите на водата. Значи водата нито замръзва, нито се изпарява. Вода, която замръзва и се изпарява, не е вода. Че става изпаряване и замръзване на водата, това е факт, но в него не се включва самата Истина. Това може да са противоречия за вас, но вие сами трябва да ги примирите. Едно ще знаете: водата нито се изпарява, нито замръзва.

И тъй когато Великата наука разглежда въпросите, те седят другояче. Докато учените приемат, че водата се изпарява и замръзва, това показва, че те не са дошли още до положителната наука. Верен е фактът, че водата се изпарява и замръзва, но той не е правилно изяснен. Казвате: Водата замръзва. Да, водата замръзва, но никога не измръзва. Какво нещо е изпаряването и замръзването на водата, ще се обясни в бъдеще от новата наука. Питам: каква е тази сила, която сгъстява и разрежда молекулите на водата? Откъде иде тя? Значи брашно има във водата, което я прави гъста. Щом брашното се махне, водата дохожда в първото си положение. Че водата замръзва, това е факт, но обясненията за замръзването на водата не са пълни. За онзи, който иска да изучава явленията в природата, тия обяснения не са достатъчни. Например той вижда как постъпват в индустрията, в техниката, когато искат да получат някои метали в свободно състояние от техните руди, но същността на процесите остава неизяснена. Взимат сребърната или златната руда, в която среброто или златото е пръснато във вид на зрънца или жили, и я нагряват, за да могат всичките частици на метала да се стопят и по този начин да се слеят в едно

цяло. От гледище на техниката се задава въпросът: кога именно има смисъл да се изразходват толкова средства, да се топи рудата за да се получи металът свободен? Отговарят: Когато приходите от метала надминават разходите, има смисъл да се предприема топене на рудите. Обаче от научно гледище се задава следния въпрос: защо някои метали като злато, сребро и други, са пръснати във вид на малки зрънца из рудите, а не са в едно цяло? Има случаи, когато златото е във вид на жили, но често се среща пръснато във вид на малки люспи. Който искрено се интересува от науката, той ще се домогне до въпроса за произхода на златото и ще си обясни причината за неговото явяване във вид на люспи или зрънца.

Следователно който иска да се занимава с истинските процеси в природата и в живота, той трябва да намери една идея като златото. Обаче за да дойде до такава идея, той трябва да разтопи цели тонове руди и оттам да освободи онова вещество, подобно на златото, необходимо за създаването на неговата мисъл. Откъде ще дойде тази идея? Тя ще дойде от природата някъде. Много идеи идат или се образуват при разни процеси в природата. Например при храненето се създават много идеи. В този смисъл храненето е важен процес в цялата Природа. Днес той се разглежда повече физиологически, но има и своя психическа, и морална страна. Някоя идея дохожда в ума на човека, когато се храни. Какво представлява тази идея? Тя не е нищо друго, освен руда, в която има някой ценен метал. Какво трябва да направите с тази руда? Ще сложите рудата в своята огнена пещ да се стопи. За да стопиш рудата и да извадиш от нея метала чист, в свободно състояние, изискват се специални окултни методи. Ако не можеш да направиш това, металът, ценното в рудата ще остане неизползван. И в такъв случай ако човек не може да обработи идеята, която е дошла в неговия ум, той ще прилича на празна воденица, която вдига шум, но работа не върши и казва: Ядох, пих цял живот, но защо беше всичко това, не зная. Ето защо човек всякога трябва да бъде буден, да може да възприеме и правилно да обработи всяка дошла до него идея. Великите, светлите идеи не идат всякога. Има определени дни и часове през годината, когато Божествените идеи слизат от Невидимия свят и посещават хората. Обаче по причина на това, че тяхното съзнание не е всякога будно, много от тези идеи минават-заминават и остават неизползвани. Съвременните хора търсят красивите неща отвън, вследствие на което губят времето си напразно. Не е така. Когато ученикът иска да изучава музиката, първо той трябва да има в себе си силно желание да учи; той трябва да има идея за вътрешната музика и след това вече ще търси учител отвън, който да го занимава. Само по този начин човек може да реализира своите идеи. Умът му трябва да бъде винаги зает, и то със светли, велики идеи.

Сега като свършите дадената вече задача, ще ви дам още една. Тя ще се състои в следното: за един ден само проследете какви мисли минават през ума ви. Важно е не какво говорите, но какво мислите. Всичко, каквото помислите този ден, ще го запишете. При това ще бъдете искрени в себе си, няма да скривате мислите си. Някой от вас помислил нещо добро, бърза да го запише. После помислил нещо лошо за някой брат или за някоя сестра, но като не му хареса тази мисъл, въздържа се да я запише. Не, всичко ще записвате. Аз ще стана този ден ясновидец и ще видя какво сте скрили. Друг пък мислено ще търси погрешките на хората, но като дойде да напише тази своя мисъл, въздържа се. Искрени трябва да бъдете първо към себе си, а после към другите. Питам: вие знаете ли, че това, което наричате погрешки на хората, са истински погрешки? Един наш познат казваше: Нашите погрешки са добродетелите на света. А пък нашите добродетели са погрешките на Небето. Какво ще кажете на това? Как ще примирите това противоречие?

Често вие употребявате думите: Добро, Правда, Разумност. Питам: какво отношение има между тия три думи? Доброто е свързано с материалния свят. То няма нищо общо с личния живот на човека. Доброто има отношение към хората, към всички живи същества. Когато човек се затрудни материално, той казва: Няма ли някой добър човек в света, да даде нещо, да отвори хамбара си? Разумността пък има отношение към живота на хората. И затова когато работите на някой човек се забъркат, той казва: Няма ли някой разумен човек да ни покаже начин как да се оправим, да разплетем обърка:ните си работи? Правдата пък е свързана с Божествения свят. Значи Правдата е свързана с Божествения свят; Разумността – с живота на хората, а Доброто -с материалния живот на нашите ближни. От тук се виждат двете допирни точки, двата полюса на живота: едната допирна точка е с Божествения свят, а другата – с нашите ближни. Правдата има само една допирна точка до нас. Тя представлява източниците на Вечното Благо. В това отношение никой не може да се добере до същността на Правдата. Това значи: никой не може да разкрие Правдата. Много естествено! Кой може да разкрие източниците на един извор? Източникът на кой и да е извор може да се уподоби на мястото, откъдето извира Разумността на човека. Доброто пък е водата, която изтича от извора и се влива в Морето. Следователно Доброто е водата в реката; Разумността е изворът, от който изтича тази вода, а Правдата е онова Неизвестно, скрито място, откъдето иде енергията.

И тъй на първо място човек трябва да бъде разумен. Някой иска да бъде добър. Не, човек първо трябва да бъде разумен, а после ще му се дадат условия да бъде добър. Само на разумния човек Бог дава блага, да се

прояви като касиер, да раздава. Дойде ли въпрос до Правдата, човек не може да бъде праведен. Само Бог е праведен. Какво подразбира стихът: "Праведният чрез Вярата ще бъде жив". Това означава, че Правдата може да се пренесе в Живота само чрез Вярата. Чрез коя Вяра? Чрез разумната Вяра.

Като говоря за Правда, за Разумност, за Добро, аз не искам да се самокритикувате. Самокритиката не води към добро. Тя е метод за физическия свят. Човек трябва да уповава на своята Разумност, да гледа да не я изгуби. Разумността е качество на човешкия ум, дадено от Бога, и затова той трябва да започне живота си с нея. Не започне ли с Разумността, той нищо не може да постигне. Който започва с Разумността, той може да постигне всички останали Добродетели. Всяка постъпка на човека трябва да бъде разумно направена.

В една от беседите си казах, че човек трябва да се стреми да получи от Бога писмо с обратна разписка, да знае, че наистина е получил. Само онзи човек може да получи такова писмо, който откак се е родил докато замине за онзи свят, не е казал никому лоша дума; през сърцето му не е минало нито едно лошо чувство и през ума му не е минала нито една лоша мисъл. Сърцето на този човек е подобно на извор, който постоянно блика и дава. Каже ли човек, че животът му няма смисъл, че иска да се самоубие, той нито е изпратил писмо до Господа, нито е получил писмо от Него. И да пише на Господа, писмото му няма да отиде до своето местоназначение. Още на първата станция ще прегледат това писмо и ще го върнат назад. На мнозина се вижда чудно как е възможно човек да живее цял живот и нито през сърцето му, нито през ума му да е минало нещо нечисто. Който може да прекара един такъв живот, той ще бъде посетен от Ангел Господен. В историята на човечеството има само един такъв пример, човек да бъде посетен от Ангел. Това е станало с Мария, майката Христова, която живя чист, издържан живот, за което Ангел Господен дойде при нея с поздравление. За да постигне своята цел, човек трябва да води абсолютно чист живот, проникнат от една велика идея, от музика, изкуство, поезия.

Сега да се върнем към задачата. Ние се отвлякохме от нея, както се увлякъл един беден американец с мечтите си. Както копал лозето на един богат човек, той се подпрял на мотиката си и започнал да мисли: Ако бих имал богат чичо да ми даде един милион долара, аз зная какво щях да направя. Щях да си купя къща, ниви, лозя; щях да имам много слуги, които да ми работят, да орат и да копаят, аз щях само да ги наглеждам. Казвам: и бедният мислил така, и вие можете да мислите така, но какво ще правите, когато богатият чичо го няма? Бедният отново взел мотиката си и започнал да копае. Мнозина казват: Учителят ще ни даде нещо. Не, аз не давам

лесно. Всичко давам, но пари не давам. Вие ще орете нивата, ще копаете лозето и като мина покрай вас, ще ви питам: какво правите, как е кръстът ви, как са ръцете ви? – Тежък е животът ни.- Не, този е най-красивият, най-приятният живот, който прекарвате сега на земята. Според мене тежък е животът по баловете, по локалите, по бирариите, по кръчмите, а на лозето при чист въздух, при изобилна светлина, приятно се живее. Кой е най-хубавият концерт, най-красивият изглед? Това е изгревът на Слънцето. По-велика хармония от изгрева на Слънцето не съществува. Като видя чистия изгрев на Слънцето, който обещава хубав слънчев ден, аз се радвам. Не по-малко се радвам и на бурната тъмна нощ, на светкавиците, на гръмотевиците. Във всичко това аз слушам великия концерт на Природата. Всяка дъждовна капка, която пада върху мене, напомня такава музика, каквато и най-великият музикант не може да изпълни. Вятърът пък със своето бучене, е друг род музика – Вагнеровска. Който иска да слуша велик концерт, нека отиде някоя бурна нощ сред Природата и застане близо до някоя канара: там ще слуша той ехото на всички гръмотевици, ще гледа как мълниите разкъсват небето, ще чува падането на дъждовните капки, придружено от бученето на вятъра. Във всичко това той ще схване великата хармония на Природата. Падането на дъждовните капки е говор. Обаче това ще разбере онзи, който има ухо да чува и око да вижда. На сутринта ще се върне радостен, в добро разположение на Духа и ще каже: Тази нощ присъствах на един велик концерт в Природата! Който не разбира тази красота, той ще каже: Да ме пази Господ втори път да преживея подобно нещо! Какъвто дъжд ме валя, какъвто вятър ме духа. Пък онези светкавици, онези гръмотевици – ужас! Дано втори път не преживея подобно нещо! Когато Мойсей се качи на Синайската гора, там също така имаше дъжд, вятър, бури, светкавици.

Казвам: хубавите дни в живота са за вашите ближни, а бурните нощи, когато има вятър, дъжд, гръмотевици, са за вас. Казвате: Скръбна ми е душата! Щом скърбите през тия дни и нощи, това показва, че вие не разбирате още този велик концерт. Няма по-хубави часове в живота на човека от тия, които той е прекарал в тъмните бурни нощи. Така трябва да гледате на живота. Казвате: Как да разбираме това, в буквален или в преносен смисъл? За мене това е вярно и в положителен, и в символичен смисъл. Докато човек не чуе този велик симфоничен концерт в Природата, той не може още да говори за музика. Ще каже някой, че е ходил на Мусала, че го е валял силен дъжд, придружен със светкавици и гръмотевици, с буря. И това още не може да ни убеди, че той е слушал и разбрал този концерт. Да слушаш и да разбираш тази велика симфония, това подразбира да си съвършено сам сред Природата, кацнал на някоя канара като птичка и от там да броиш всяка дъждовна капка и да я наричаш с нейното име, както музикантът нарича всяка нота; да схващаш

песента, която вятърът изпълнява и да пееш след него; да следиш гръмотевицата спокойно и да чуваш в нея повишавания и понижавания, каквито срещаме в музиката. И най-после докато се изпълнява тази симфония, да можеш да определиш нейния темп къде върви пиано, къде алегро, къде адажио и т.н. Това значи разбиране! Какво правят съвременните хора? Като се дават хубавите, великите концерти, те бързат да се скрият в къщи и от време на време поглеждат през прозорците и казват: Дъждът престана ли! Бурята утихна ли? Щом дойдат топлите слънчеви дни, те се радват и казват: Слава Богу, стопли се малко, можем да поизлезем навън! Значи те са се научили да се радват на благото на своите ближни, а на своето благо още не могат да се радват.

На онези от вас, които са смели и решителни, ще дам следната задача: през бурна, тъмна нощ ще ги изпратя на някой планински връх, там да прекарат цялата нощ. Сутринта като се върнат, ще ги питам: разговаряхте *ли* се с дъждовните капки, с вятъра, със светкавиците и гръмотевиците? Чухте ли и разбрахте *ли* великия симфоничен концерт, който Природата ви даде? Така са правили всички ученици на окултните школи. Днес виждаме какви големи усилия правят англичаните да се качат на Хималаите. Може някога да се качат, но не се превземат лесно високите върхове. Сега онези от вас, които искат да направят упражнението с написване на изговорените думи и букви, трябва да се определят в себе си, да има връзка помежду им. Които не искат да правят това упражнение, могат да бъдат свободни. Следната сряда ще видим какви са резултатите от упражнението. От това колко пъти сте употребили дадени звукове, ще извадим малки правила за самовъзпитанието на човека. Някой ще каже: Нямам друга работа, ами да записвам какво говоря. Не искам да губя деня в подобни упражнения! Какво трябва да каже тогава домакинята, която е заставена цял ден да гледа къщата? Какво трябва да каже онази жена, която цял ден преде, тъче или шие? Трябва ли да счита, че тази работа е еднообразна и губене на време? Не, разумният човек намира смисъл във всяка работа, във всяко упражнение. – Какво щяхте да кажете, ако някой би ви заставил да правите това упражнение цяла година? Щом е само за един ден, лесно е; за един ден съзнанието на човека може да бъде будно, но мъчно е тази будност да се поддържа цяла година. Не, когато се касае за благородното, за възвишеното, човек трябва да бъде готов да жертва. Той трябва да има готовност, смелост поне колкото светските хора. Срещате някоя светска дама с отрязани коси, модерно причесани, с модна рокля, голи ръце, с цигара в уста, говори, смее се, не се стеснява от нищо. Свободна е тази жена. Защо? Служи на нещо. Казвате: Мода е това. Не е важно, може и на модата да служи, но смела е тя, от никого не се смущава.

И тъй аз искам да бъдете свободни Духом, да бъдете искрени спрямо себе

си. Тези са първите необходими условия за човека, когато той започва някаква работа. Като свърши работата си, той ще каже: Сега съм доволен, че свърших работата си както трябва. Дали ще четете или ще пишете нещо, спрете се за малко, помислете върху това, което работите, извадете някои принципиални положения, вижте как можете да ги приложите в живота си и в края на краищата ще изпитате едно доволство от себе си. Целта на всяка работа, която човек върши, е да го доведе до едно малко вътрешно доволство.

Изпейте упражнението "Сила жива, изворна, течуща".

"Бог царува на Небето, Бог царува в Живота. Да бъде благословено Името Му!"

Общ Окултен Клас
23.02.1927 Сряда, София

1927_02_27 Слънцето не ще зайде
неделна беседа

СЛЪНЦЕТО НЕ ЩЕ ЗАЙДЕ

Беседа от Учителя, държана на 27 февруари, 1927 г. в гр. София.

„Слънцето не ще зайде веч“. *)

„Слънцето не ще зайде веч“. Този стих подразбира, че слънцето няма да залязва вече. Тези думи имат двояко значение. Ако разглеждаме света като механическо проявление, а себе си считаме божества, ние ще имаме един поглед върху външната природа. Ако пък разглеждаме света като съзнателно, разумно проявление, а себе си считаме като части на едно велико цяло, ние ще имаме друг поглед върху външната природа. От всички небесни тела най-познато ни е слънцето. Колкото малко и да мислим за слънцето, обаче през целия ден, ако не прямо, поне косвено мислим само за него. Събудим ли се сутрин, първата ни работа е да погледнем светло ли е вън или не, т. е. изгряло ли е слънцето или още не е изгряло. Тръгваме на път, пак поглеждаме навън дали слънцето е изгряло или още не е изгряло.

В Писанието се казва, че в началото Бог създаде небето и земята, а после луната и слънцето. Слънцето е необходимо, защото то определя времената и годините, т. е. то определя съзнателния човешки живот като живот на еволюция. Слънцето хроникира всичко, което става под небето. То отбелязва всичко във великата книга на живота.

„Слънцето не ще зайде веч“. Питам: Възможен ли е свят, в който слънцето да не залязва? В умерените и в топлите страни на земята слънцето всеки ден изгрява и залязва, обаче на полюсите слънцето изгрява и залязва само един път през годината. Учените хора, астрономите, например, разбират какво значи изгрев и залез на слънцето. Те приемат, че има привидно изгряване и залязване на слънцето, но всъщност слънцето нито изгрява, нито залязва. Изгряване и залязване на слънцето съществува само за простите, за неучените хора, които знаят нещата по това, както ги виждат; обаче, истински ученият знае и разбира нещата, както са в действителност. Ако простият човек попадне на полюсите и види, че слънцето изгрява и залязва само веднъж през годината, как ще си обясни това явление? Какво става със слънцето, какво става с луната, това интересува живо както обикновените, така и учените хора. Защо? – Понеже всички прояви, всички явления в природата са тясно свързани с техния живот. Дейността на слънцето, на луната, на звездите, както и на всички небесни светила

упражняват грамадно влияние върху душевния живот на човека, независимо от това, дали той го съзнава или не.

От това гледище всички небесни тела съставляват велик Божествен свят. Всички заедно представляват разумни светове. Ние виждаме само външната им страна, но не и вътрешната, в която се крие всичкото величие. Всяка слънчева система представлява известна степен на интелигентност. Всички слънчеви системи, както и нашата, представляват от своя страна група от системи. Тези идеи са отвлечени и непонятни за обикновените човешки умове, както е непонятен за мравката животът на човека. От този живот тя може да разбере толкова, колкото нейното съзнание е развито. Какво може да разбере една мравка за човека? Преди всичко мравката няма такива очи, с които би могла да схване целия човешки образ. Речете ли да й разправяте нещо за религията на човека, тя още повече ще се обърка.

Казвам: Съвременните религии имат отношение до възпитанието на човешкото сърце. Някои хора казват, че между религията и науката няма никаква връзка, те са в постоянен разрез. Това твърдение говори за неразбирането, което съществува между обикновените хора, между учените, между мъдреците и между поетите. Всъщност, между религията и науката няма никакво противоречие, никакво несъгласие. Религията винаги има предвид човешкото сърце, когато науката има предвид човешкия ум. Следователно, във всяка наука има религия и във всяка религия има и наука. Ние не говорим за външната страна на религията, нито за нейните обреди. Религията не се заключава във външната форма, в облеклото, в обредите и т. н. Ако е въпрос за външна страна, и науката има външна страна; и тя има свое външно облекло, но всъщност то не представлява никаква наука.

И тъй, когато казваме, че слънцето не ще зайде, ние разбираме възвишения Божествен свят, дето слънцето действително не залязва. Слънцето, което не залязва, принадлежи на човешката душа. Значи, душата има свое слънце. Ние разглеждаме душата в смисъл на истинския човек. Тъй щото, иска ли някой да знае какво всъщност представя човек, нека той има предвид душата. Външният човек, когото виждаме, не е „азът“; той е слуга на същинския човек, на душата. Някога човек казва: Аз съм. Ако това „аз“ е същинският човек, тогава защо често той търси помощта на другите хора? Ако ти си „азът“, т. е. великото и славното у човека, защо търсиш помощта на баща си и на майка си, както и помощта на своите приятели и близки? Щом казваш „аз съм“, направи нещо подобно на земята или на някоя слънчева система! Ти казваш аз съм и нищо не можеш да направиш. Някой казва: Знаете ли кой съм аз и какво

мога да направя? Ти си едно аз, което нищо не може да направи. Това не трябва да ви обезсърчава. Човек трябва да започне с негативната страна на живота, за да разбере великите закони, които се съдържат в него. Един ден, когато човек се съедини със своята душа и каже „аз“, той ще може да създава цели системи. И тогава човек няма да създава своите системи между готовите вече, да нарушава законността и реда в тях, но ще го поставят в някое празно пространство, там да създава и твори, както иска и както разбира. Във вселената има още много празни, ненаселени пространства, които един ден трябва да се изпълнят и населят. Дойде ли човек до това положение да се слее със своята душа, ще му дадат възможност да създава, да твори. Ще му кажат: Хайде сега, направи един свят, какъвто ти искаш, дето слънцето да залязва и да изгрява, или да изгрява, без да залязва. Ще кажете: Възможно ли е Бог да предостави на човека сила и власт да създава светове и системи? – Възможно е, защото и без това светът, в който сега живеем, е създаден от ангели, вследствие на което и в него виждаме известни дефекти. Тия ангели, макар и да са работили по всичките правила на висшата математика, все пак са допуснали известни погрешки, които и до днес изправят. Наистина, те са работили с милиони години върху създаването на този свят, тъй щото грешките, които са допуснали, са съвсем малки. Например, когато слънцето се завърти сто милиона пъти около себе си, забелязва се само едно изключение. Същото нещо се забелязва и в движението на земята, както и в движението на човека: когато земята, както и човекът се завъртят сто милиона пъти около себе си, забелязва се едно изключение от правилния ход на тяхното движение. Великото и красивото се заключава именно в това изключение, понеже в него едновременно става повдигането и падането на човека.

„Слънцето не ще зайде веч“. Докато слънцето изгрява и залязва, дотогава всякога ще съществуват две възможности за ума: да се развива, да придобива известна интелигентност, след време да я загуби. Вземете, например, как човек постепенно се развива от дете до зряла възраст: най-ранната си възраст детето се развива по малко, после, колкото расте, то се развива все повече и повече и като дойде в средната си възраст, човек достига най-високата точка на своето развитие; и най-после, колкото повече преминава тази възраст и отива към старост, неговата интелигентност като че се губи някъде. И тогава, за такъв човек всички казват, че е оглупял нещо. Този стар човек не е оглупял, но енергията, която е причина за неговата интелигентност, се оттегля някъде.

Сега, всички вие се нуждаете от велика наука за разбиране на живота и на великите Божии закони, които царуват в този живот. Аз не говоря за законите, които хората са поставили, нито за религията, с която хората са

установили известни обреди, форми, символи и т. н. Аз говоря за законите, които Бог е написал в сърцето на човека. Животът на сърцето представлява вътрешен живот, който иде от Бога. Животът на сърцето ние наричаме „живот на Любовта“, който живот има пряма връзка, прямо отношение със сърцето и с душата на човека. Освен живота на сърцето, има и друг живот, който е в прямо отношение с човешкия ум и с човешкия дух. Животът на ума и на сърцето, т. е. на духа и на душата, представляват един и същ живот, който обаче се поляризира в две различни направления. Такова е свойството и на самата материя. Щом духът от невидимия свят слезе на земята, материята веднага се поляризира в две противоположни направления, в две полушария: едното полушарие е животът на сърцето, а другото полушарие е животът на ума. Засега, както се проявява животът на земята, по-голямата деятелност се намира в северното полушарие, а за в бъдеще тя ще се премести в южното полушарие. Северното полушарие има връзка повече с човешкия ум, а южното полушарие има връзка повече с човешкото сърце.

И тъй, когато се говори за великия океан на живота, разбират се всички девствени сили, събрани в човешкото сърце. Те образуват разумния свят на чувствата, на любовта. Някои ще кажат: Достатъчно ни е да знаем, че слънцето изгрява и залязва. Ако можете да схванете в пълнота идеята какво нещо е изгрев и залез в живота, както и в природата, вие бихте разрешили много от противоречията, които съществуват във вашия живот; и ако проучите земята в нейните специални движения, както и колебанията и промените, които стават в северния полюс, вие бихте разрешили една важна задача и в своя живот, а именно: вие ще разберете, че такива колебания и промени стават и във вашия ум и щяхте да видите, че полюсът ви постоянно се мени. Например, как ще си обясните обстоятелството, че някога сте обичали някои хора, а сега не ги обичате? Това е много естествено. Този факт се обяснява по следния начин: Едно време вие сте били богат човек, хамбарите ви са били пълни с жито и сте имали възможност да посрещнете и нагостите всички хора, които са ви посещавали. Обаче, след години хамбарът ви се изпразва и вие вече нямате възможност да посрещате и угощавате гостите си. Сега, понеже честолюбието ви е голямо, вие не искате да се излагате пред тях и казвате: Аз не приемам гости. Ако пък имате смирение в душата си, вие ще кажете: Понеже хамбарът ми се изпразни, аз нямам с какво да угостя гостите си, затова не приемам никого. Обаче, при сегашното състояние на развитие, в което се намирате, изгревът на нашето слънце, както и неговите ранни часове се отнасят до човешкия живот. Денят е създаден за хората, а не за Бога. Денят е създаден за човешкия дух и затова на първо място трябва да се възпитава човешкият ум. Задачата на съвременния човек е да възпита първо своя ум и своите мисли, а после своето сърце и своите чувства.

„Слънцето не ще зайде веч“. Този стих се отнася до Божествения свят. Когато човек се свърже напълно с Бога, когато той повярва, че наистина е душа, която може да излиза и да влиза в тялото си, когато пожелае, а също така и когато той повярва, че може да разглобява и да сглобява тялото си, да го прави видимо и невидимо, както и Христос правеше това, той може вече да каже за себе си: Моето слънце не ще зайде веч. Когато поставиха тялото на Христа в гроба, Той го разглоби и когато отидоха да Го търсят, не Го намериха на мястото Му и казаха: Христос е възкръснал! Човек като Христа не може да лежи в гроба. По какво се отличавал Христос? Той се отличавал по абсолютната любов, която имал към Бога. Той всякога е бил готов да пренесе всички поругания и хули за Бога, макар че е знаел високото произхождение, което имал, както и науката, с която разполагал. Някои казват, че Христос се е учил някъде на земята. Не, Христос имал пробудено съзнание и затова Той е могъл да се учи направо от невидимия свят, както и от връзката си с Бога.

Следователно, първото нещо, което човек трябва да направи на земята, е да възстанови връзката си с Бога. Като направи връзка с Бога, той не трябва тук да спре, но след това, именно, му предстои работа – да учи. Някои религиозни хора казват: Щом човек е роден от Бога, той е учен вече, няма какво повече да учи. Казвам: Щом човек е роден от Бога, той трябва да учи повече, отколкото преди да е бил роден от Бога. Затова, именно, Бог е създал света, да се учат хората. Много религиозни хора казват: Ние не се нуждаем от ум, достатъчно е да имаме чисто сърце. Те мислят, че всичката наука излиза само от сърцето. Те мислят още, че целият живот се заключава само в живота на сърцето. И тогава те цитират стиха: „Многото знание възгордява“. С това те искат да кажат, че знанието възгордява човека, понеже излиза от ума. Следователно, щом многото знание възгордява човека, той не трябва да учи. Питам: Кое знание възгордява човека? Знание без любов възгордява, а знание с любов прави човека целомъдрен. Знание без любов произвежда зло, знание с любов произвежда добро. Днес човек се нуждае от знание повече отколкото всеки друг път, за да разбере връзката, която съществува между хората, както и връзката им с Бога. Някой ще каже: Любовта свързва хората. Не, днес доброто е единствената материална връзка, която свързва хората. Тъй щото, рече ли човек да прояви своята любов, преди всичко той трябва да признае доброто в себе си и във всички хора. Доброто е първата връзка между хората. Бог е поставил доброто като основа на живота. Щом е така, човек никога не трябва да казва за себе си, че не е добър. Каже ли, че не е добър, той отрича първата връзка в живота. Доброто е първата връзка между душите на всички хора, без разлика на това, дали те са на земята или на небето. Съзнае ли човек своята първа връзка, той може да извика от

другия свят когото пожелае и да влезе в общение с него. По същия начин и него могат да повикат от невидимия свят за разговор и после пак да го върнат на земята. Имате ли връзка с доброто и съзнавате ли тази връзка, вие можете да се разговаряте и с баща си, и с майка си, които са заминали за другия свят. Страхувате ли се от това, не се занимавайте с него! Разправят за Елифас Леви, добър, виден писател, който се занимавал с висшите духовни науки, че един ден пожелал да извика някой от древните Учители на Мъдростта, да му обясни едно кабалистическо изречение, което той не разбирал. За да се удостои за това посещение, той се приготовлявал цели 40 дни по разни кабалистически начини, с огън, с кадене и с вода, и най-после, когато бил готов, явява му се един от тия Учители, който го запитал: „Какво искаш от мене?“ Елифас Леви, като го видял, паднал на земята в безсъзнание. Като се събудил от това състояние, той си казал: Втори път не ще посмея да извикам един такъв Учител. Той дойде при мене, искаше да ми каже нещо, но аз не го разбрах, понеже заспах.

И сега, когато между съвременните хора се засягат такива въпроси, те казват: Отдалечени, отвлечени са тия въпроси, те не са за нас. Хората искат да се разглеждат въпроси, близки до техния живот и до тяхното разбиране. Казвам: Материалните блага, които съществуват на земята, са отражение на духовния свят или са резултат на любовта на някои близки нам души. Ако някой човек е щастлив на земята, то е защото той има близки приятели повече в невидимия свят, отколкото на земята. Например, когато някой виден цигулар свири на сцената, около него има десетина музи от невидимия свят, които му помагат. Публиката, която го слуша да свири така хубаво, казва: Отлично свири този музикант, с голямо вдъхновение! Да, отлично свири той, защото музи го вдъхновяват. Махнете тия музи от него и той ще се прояви като обикновен цигулар. Има ли нещо чудно в това? Когато вие нагорещите парче желязо от един килограм от 1 – 1000°, ще можете ли лесно да го дигнете? Вие не можете да го дигнете, докато не премахнете тази нова сила, вложена в него. Премахнете ли я и децата могат да дигат това парче желязо и да си играят с него. Следователно, колкото повече приятели от невидимия свят са заинтересувани от нашия живот, толкова по-голяма ще бъде и нашата интелигентност. Те са притоци към нашия живот, които влагат любовта си у нас. Те са звездите на нашето небе. Както големината на реката зависи от притоците, които се вливат в нея, така и нашата интелигентност зависи от любовта, която висшите същества вливат в нашия живот. Ръководещата душа пък, в която се вливат тия притоци от живот и от любов, тя е изгряващото слънце, което ни показва пътя към Бога. В душата на човека се включват и луната, и звездите, и всички небесни светила, които ние виждаме по небето. В това отношение човек представлява в миниатюр

един велик свят. За този свят, именно, говори и Исайя.

И тъй, ако схващате живота по този начин, у вас ще се зароди силно желание да свържете вашия живот с живата природа и по този начин да разрешите правилно мъчнотиите, които срещате на пътя си. Ако разберете истинската Божествена наука, вие ще имате храна, каквато искате; ще имате правилно развит ум, какъвто искате и най-после ще имате правилно развито сърце, каквото желаете. От вас зависи всичко. Сега хората се молят на този, на онзи. Защо се молят едни на други? – Защото не се молят на Бога. Те считат за срам да се молят на Бога, а когато се молят едни на други, това не е срам. Никога в света не са се отправяли толкова много молби, както сега: Моля ви се най-учтиво, господин Министре! Или: Моля ви се най-учтиво, господин Директоре! Навсякъде се отправят заявления и просби. Всички съвременни хора и бедни, и богати, и учени и прости, са просяци. Синът и дъщерята отиват в странство да учат и един месец след заминаването си пишат на родителите си: Моля ви се, мамо и тате, изпратете ни толкова и толкова пари! Защо синът пише на баща си „моля ти се, татко“, а да не пише: Обични ми татко, толкова пъти си ми услужвал, винаги си бил готов да ми помогнеш, помогни ми и в този случай, имам нужда от малко пари. Нима синът, като е отишъл в странство да учи, трябва да пише на баща си толкова сухо? Той иска да покаже, че научил смятане, аритметика, всякакъв род уравнения и уравновесяване на сметките, та и в този случай гледа да се изрази по търговски начин. И като се върне от странство, синът поема сметките на баща си, но работите не вървят, както трябва. Тогава бащата казва: Синът ми ходи в странство, учи разни науки, но сметките не вървят, работите повече се забъркват.

„Слънцето не ще зайде веч“. Питам: Коя е причината, че вашето слънце постоянно изгрява и залязва? Щом вашето слънце постоянно изгрява и залязва, това показва, че вие сте на физическия свят, дето има пролет, лято, есен и зима, дето температурата постоянно се сменя. Щом знаете, че става смяна в температурата, вие трябва да вземете всички мерки, да се приготвите за студена, мразовита зима, когато температурата може да спадне и до 25 – 30° под нулата. В такъв случай вие трябва да имате дърва и въглища, трябва да имате дебели дрехи, за да издържате на външните условия. Ако пък вашето слънце изгрява и залязва само веднъж в живота ви, вие живеете в полюсите, т. е. в духовния свят, дето се изискват много знания. Ако нямате тия знания, вие ще се намерите в още по-големи затруднения, отколкото във физическия свят. В духовния свят има по-голям студ, отколкото във физическия. В това отношение студът представлява противодействие срещу лошите хора и лошите духове в духовния свят. И тъй, що е студът? – Енергия, която противодейства на

лошите хора в света. Що е топлината? – Енергия, която дава живот на всички добри хора, за да работят. Значи, студът и топлината са две сили в природата, които са разпределили службите си между хората на земята, както и между духове в духовния свят. Има ли голям студ в света, това показва, че лошите хора са взели надмощие в живота. Има ли повече топлина, това показва, че добрите хора са взели надмощие в живота. Такова съвпадение се констатира и във всеобщата война: когато германците бяха съюзници с българите и с турците и взимаха надмощие във войната, времето всякога биваше студено; когато съглашението взимаше надмощие, времето всякога ставаше топло. Тези и ред други причини могат да повлияят на времето, да стане по-топло или по-студено. Когато съюзът взимаше надмощие, тогава се проявяваше електричество, което действа по права линия; когато съглашението взимаше надмощие, проявяваше се магнетизъм, който действа по криви линии. В електричеството, както и в магнетизма, действат две състояния: възходящо и низходящо.

„Слънцето не ще зайде веч“. Това подразбира чисто Божествения свят. Когато човек има просветен ум и чисто, благородно сърце, тогава той ще има не едно слънце, но две слънца и една луна. Един ден, когато нашата луна се запали и гори, както слънцето, което гори без да изгаря, ние ще имаме постоянна вътрешна светлина. Когато човешкият ум и човешкото сърце дойдат до абсолютно вътрешно съгласие, вътрешна хармония и се слеят в един живот, тогава в живота на човека ще настане такова положение, което се изразява със стиха: „Слънцето не ще зайде веч“. Велика задача предстои на човека, да изчисти ума си от всички странични мисли и сърцето си от всички странични чувства. Мнозина се запитват: Каква е нашата задача на земята? Сега вече може да им се отговори: Нашата задача е да възпитаме и очистим ума си и да облагородим сърцето си. Това не може да се постигне в един, в два, в три, в пет или в десет дни и месеци, но се изискват години усилена работа. Някои окултисти твърдят, че за да се постигне това нещо, изискват се поне 777 живота и то епохални, през които човек да е играл някаква велика роля. Покрай тези животи има още много незабелязани. Ако някои религиозни хора слушат тия неща, ще кажат: Това учение е еретическо, не е по Бога. Чудно нещо! Да се казва на хората, че те се раждат и прераждат, не било по Бога, а да отиват на бойното поле да се бият и убиват, това е по Бога. При това, някои религиозни твърдят, че никъде в Писанието не се говори за прераждането. Казвам: На всяка страница в Писанието се говори за прераждането, но то се отнася само за онези, които имат очи и могат да виждат и за онези, които имат уши и могат да чуват. Преди всичко прераждането не е закон на материята. Да се облича човек, това е закон на материята, а да се прережда, това е закон на човешкия дух. Когато се казва, че човек един път

само се ражда, това се отнася до Божествения свят, дето има само един дълъг ден, а когато казваме, че човек се преражда много пъти, ние разбираме материалния свят, дето могат да се реализират идеите, които Бог е вложил в човека.

Питам: Защо трябва да има противоречия в живота? Нали Господ царува навсякъде? Какво лошо има в това, че човек живее един дълъг ден, или 10,000 дена? Защо хората се плашат от прераждането? Защо този въпрос ги поставя в противоречия? Какъв смисъл има живота, който трае само един ден? Това е живот на еднодневката. При това, често ние срещаме случаи, когато някой човек се роди сутринта, живее до вечерта и умира. Каква култура може да има в такъв живот? Коя майка би желала да роди дете и след един ден то да умре? Кое е по-хубаво: детето да живее един ден или да живее 10,000 дена? Красиво е човек да живее 10,000 дена. Красотата на живота седи в дългия разумен живот. Някои от съвременните хора считат красивите, хубавите неща за лоши. И след това, като заключение на своите разбирания, тези хора считат прераждането за нещо страшно в техния живот. Прераждането е страшно, но за грешните хора, а за праведните то е благословение. Прераждането е икономия в природата. Защо някои хора не приемат прераждането? – Защото те не искат да изплащат дълговете си или най-малко не искат да ги признаят. Когато човек дойде на земята и признае прераждането, той трябва да се наеме с изплащане на всичките си дългове, които е направил в миналото. Като се роди, ще го кръстят с някакво име и ще му кажат: Слушай, ти си Иван еди-кой си, който имаш от миналото дългове, дето си ял и пил. Сега трябва да ги изплатиш. Днес много хора идват на земята инкогнито и казват: Аз не съм онзи Иван, на когото приписват тези дългове. – Да, ти не си старият Иван, със старите дрехи, но си същият онзи Иван със старите дела, със същия ум, със същото сърце и със същата воля. Аз пък в твоето лице познавам именно онзи Иван, който обичаше да си похапва и попийва. Ти обичаш ли да си похапваш и попийваш? – Обичам. – Значи, ти си същият Иван, когото аз познавам. Днес си се преродил на земята да си изплатиш старите дългове и да се научиш да живееш правилно – нови дългове да не правиш. Следователно, когато човек не приема прераждането, той прави това, защото интересите му го диктуват.

И тъй, когато се казва, че слънцето няма да зайде веч, ние подразбираме човешкия ум. Слънцето на човешкия живот е неговият ум, който постоянно трябва да свети. Ние не говорим за онзи илюзорен ум на луната, която постоянно се пълни и изпразва. Човек има два ума: умът на луната и умът на слънцето. Умът на луната постоянно са пълни и изпразва и нищо не донася на човека. Понякога луната е толкова красива, че хората се страхуват от нея. Когато българите сеят дини, например, те винаги се

съобразяват със състоянието, в което се намира луната. Те не обичат да сеят дините, когато луната е съвсем пълна, защото са забелязали, че тогава те не узряват добре. Добре е да се сеят дините, когато луната е малко празна. Слънцето означава висшият човешки ум. Когато се казва, че слънцето не ще зайде, това подразбира висшият ум, който никога не залязва, той постоянно свети. Умът на слънцето подразбира култура, която никога не залязва и не изгрява, а постоянно свети и грее. Луната пък постоянно се празни и пълни. Учените астрономи знаят причините за изпразването и пълненето на луната.

Съвременните учени казват, че водата замръзвала при 0°. Какво става обикновено, когато телата замръзват? Всички тела при замръзване се свиват, т. е. намаляват обема си. Обаче водата прави изключение от това правило, а именно, водата при замръзване се разширява, като увеличава обема си. Това разширение учените обясняват с увеличение на междумолекулните ѝ пространства. Питам: Как става това разширение на водата при замръзване, когато в науката е известно, че телата се разширяват само от топлина. Тогава защо водата се разширява именно при замръзване? В такъв случай аз казвам: В света не става никакво замръзване. Ще кажете: Как е възможно да не става никакво замръзване? Кажете ми тогава, в коя епоха на човешкия живот водата е замръзнала и до последната си капка? Това наричам аз истинско замръзване. Знае се положително, обаче, че и при най-големия студ водата е замръзвала най-много до дълбочина десет метра, но никога не е замръзвала изцяло, до дъно. Щом е така, това не може да се нарече замръзване в пълен смисъл на думата. Под думата „замръзване“ ние разбираме смърт. Когато едно тяло замръзва, ние разбираме, че то изгубва своя живот. Щом човек замръзне, той умира. Съвременните хора считат, че със смъртта на човека за него всичко е свършено. Не, когато човек умира, свършват се само неговите безпокойствия, илюзии и тогава, освободен от всички ограничения, той се намира пред реалността на живота и казва: Едно време, когато живях на земята, аз бях малко дете, което се смущаваше и безпокоеше от дреболиите на живота, но сега виждам, че за всичко това не заслужава човек да се спира в своя път. Докато човек живее с илюзиите на живота, той мяза на пътник, който се е нагърбил с голяма, тежка раница, защото мисли, че дето отиде, няма да намери храна. Обаче, като пътува, той среща по пътя си ред ханчета, дето спира и намира всичко, което му е било нужно. Тогава той разбира, че не е трябвало да пълни раницата си с толкова много провизии. Ако продължава да носи тази тежка раница на гърба си, в заключение гърбът му ще се охлузи и той нищо няма да спечели. Казвате: Не трябва ли човек да мисли за утрешния ден? Та сега, именно, хората не мислят. Те мислят само върху това, как повече да напълнят раниците си, а всъщност трябва да се справят с въпроса, има ли

ханчета по пътя, през който ще пътуват и ако има такива, да не носят тежка раница. Ако има спирки по пътя им, те трябва да вземат раница с най-насъщните си потреби и припаси, за да пътуват леко, спокойно, доволни от живота си. Сега, грешките, които съвременните хора правят, произтичат от факта, че тяхното слънце постоянно изгрява и залязва.

И тъй, кога залязва слънцето? – При въртенето на земята около слънцето. Когато земята се върти около оста си, настава светлина и тъмнина, които хората наричат ден и нощ. Като настане тъмнина, те правят своите изчисления. Питам: Могат ли да бъдат верни изчисленията, правени в тъмнина? Може ли да бъде права постъпката на човек, когато той е бил в тъмнина? Например, някой учител поставя на един от своите ученици двойка по предмета, който преподава и този ученик, като не може да понесе това положение, отчайва се и си тегли куршум. Той изпада в тъмнина на съзнанието си и решава въпроса криво. Такава постъпка е направена в тъмнина. Щом е така, тя не може да се разглежда като права постъпка. Ако учителят постави шесторка на този ученик, той ще се радва. Обаче, в действителния живот двойката твори. Когато професор или учител постави на своя ученик двойка, с това той иска да му каже: Ти не учиш, но си един от способните ученици, който може да работи. На неспособния си ученик учителят поставя шесторка, като число на илюзии, с което иска да каже: Турям ти шесторка, за да не се обезсърчиш. И ученикът се радва. Когато разумният учител оценява учениците си, той знае какво прави: на способния си ученик поставя двойка, защото иска да го изправи, да му посочи грешките и да го застави да учи, да работи; на неспособния си ученик поставя шесторка, да го насърчи да работи. Влязат ли и двамата ученици в живота, онзи, който в училището е получавал шесторки, той се отчайва и самоубива, защото не е разбрал дълбокия смисъл, който учителят е вложил в шесторките; онзи, който е получавал двойки, той се засилва и започва самостоятелно да работи, да решава трудните житейски задачи. Някой ученик се оплаква: Учителят ми не ме прецени, както трябва, той несправедливо ми тури двойка. Казвам: По-хубаво число от двойката няма. Светът се създаде от двойката. Всичко зависи от двойката. Има ли двойка в живота, всичко има; няма ли двойка в живота, нищо няма. Без двойка нищо не може да се направи. Селянинът впряга два вола, заедно да орат. Един ум и едно сърце правят две; един дух и една душа правят две. Ум, сърце, дух и душа, събрани заедно, правят четири. Това са два свята, събрани на едно място.

Често хората се натъкват на ред противоречия. Някой казва: Защо страданията идват все до моята глава? В този смисъл страданието е голяма двойка. Изобщо, двойката е число на противоречия. Със страданията Господ казва на човека: Ти си способен да разрешиш трудните задачи в

своя живот. Човек може да разреши правилно своите задачи, когато слънцето на неговия живот никога не залязва. Залязва ли неговото слънце, той непременно ще направи поне една малка погрешка.

Казвам: При сегашната култура всеки трябва да самовъзпитава своя ум. Как може да се постигне това? Като се занимава човек с всичко, което той обича. Като изучавате митологията на старите гръцки богове, вие виждате, че хората са олицетворявали в тях разни човешки образи, със свойствени тям качества и достойнства. Евреите, например, са приемали, че съществуват 22 богове, както са имали и 22 букви в своята азбука. От тях 12 съставляват предверието на небето, а останалите - богове и богини, значи, между тях имало и жени, живеят на земята като хора, раждат се и прераждат се, имат синове и дъщери, спорят помежду си, при които спорове по-силните взимат надмощие над по-слабите и т. н. Такива са били понятията на старите хора за боговете, но това са детински схващания. Те показват, че човек, в своето първобитно развитие, е подигнал [издигнал?] своя близък в божество. Обаче, това са човешки божества. Под думата Бог ние разбираме разумното върховно начало, от което произтичат всички души и богове и на което не знаем същинското име. По естество и по строеж всички хора мязат на Бога. И когато хората се освободят от материята, с която днес са преплетени, ще видят, че във всеки човек има стремеж към добро, а същевременно и условия за постигане на доброто. Някой казва: Нямам условия. Защо нямаш условия? Защото не впрегнеш ума си на работа. Ти си способен за работа, но твоето честолюбие, твоята гордост не ти позволяват да работиш и ти казваш: Как ще отида да работя? Питам: Кой трябва да работи? Умният човек, именно, трябва да работи, а глупавият трябва да легне под сянката на някоя круша, да почива. Само глупавите хора трябва да бъдат богати, а умните хора трябва да бъдат сиромаси. В действителност е така. Сиромасите не носят раници на гърба си, а богатите носят. Какво разбирам под думата „сиромах“ човек [думите „сиромах човек“?]? Под думата сиромах човек [думите „сиромах човек“?] аз не разбирам сиромах по сърце и по ум. Питам: Способният лекар има ли нужда от пари? Способният музикант има ли нужда от пари? Способният скулптор има ли нужда от пари? Способният земеделец има ли нужда от пари? Да мисли човек, че парите му са необходимост в живота, това показва, че неговото слънце още изгрява и залязва. Когато казвам, че човек не се нуждае от пари, разбирам, че той е господар на парите, а не обратно. Парите не са господари на човека. Веднъж човек е създал парите, той не трябва да се безпокои за тях, дали има пари или няма. Всеки човек може да провери в себе си доколко мисълта за парите го е хипнотизирала. Вървиш из пътя спокоен, безгрижен, но потрябват ти за нещо пари: бръкнеш в джоба си и нищо не намираш. Веднага ти се смутиш, изгубиш присъствието на духа и се

сгушиш. Намериш ли пари в джоба си, една книжна монета от сто лева, веднага ти се ободряваш, разполагаш се, почувстваш се силен и започнеш смело да крачиш по пътя си. Ако влезеш в някоя гостилница без пет пари в джоба си, гледаш по-скоро да излезеш навън. При това положение и гостилничарят не ти вярва, имаш ли в джоба си тази книжка от сто лева, ти си смел, горд; същевременно и гостилничарят има вяра в тебе. Изкуство е човек да влезе в гостилницата без пет пари, да се обърне свободно към гостилничаря и да му каже: Погледни ме в лицето и ми кажи, за колко можеш да ме кредитираш! Англичанин отива в една гостилница без пет пари в кесията си и казва на гостилничаря: Сър, за колко лева можеш да ме кредитираш? Той го погледнал в лицето, намерил, че е честен човек и му казал: Отпущам ви кредит за шест хиляди шилинга. Англичанинът започнал да се храни на кредит в гостилницата цял месец и след изтичането на този срок той му заплатил определената сума. За толкова време му било дадено доверие. Има хора, на които веднага можеш да отпуснеш кредит до 20,000 лева, а има такива, на които никакво доверие не можеш да дадеш. Защо? – Понеже тези хора вътрешно не внушават никакво доверие, а външно си турят маска на благочестиви хора. Когато отивате при някого за някаква услуга, казвам: Хвърлете маската си и го попитайте за колко ви оценява и какво доверие ви определя. Някой казва: Ние не трябва да се отваряме много пред хората. До сега аз не съм срещал нито един отворен човек. Имали ли сте случай в живота си, да разтворите душата си пред някой човек и той да ви отговори със същото? Спомняте ли си случай в живота си, когато сте се разтваряли пред някой свой приятел и сте се разговаряли от душа, без да съжалявате за това, но да го считате за привилегия и благословение от Бога? Усещали ли сте благоуханието, което излиза от отворените души? Да се отвори една душа, подразбира се, същевременно и умът, и сърцето ѝ да са отворени. Отвори ли човек душата си, неговото слънце само изгрява и никога не залязва.

Сега, като наблюдавам съвременните хора, намирам, че повечето от тях изпадат в големи дребнавости. Те са готови за нищо и никакво да развалят красивото и благородното в душата си. По този начин те изгубват Божественото в себе си. Най-малкото противоречие ги изкарва от релсите на техния живот. Всъщност, противоречията са дадени на хората като задачи за разрешение. Понякога поставят човека на противоречие, на изпит, с който искат да помогне той на някои души от задгробния живот. Значи, понякога страданията ни се дават с цел да помогнем на някои заминали души. Например, дохождат при тебе някои твои близки и те молят да кредитираш една сума от 20,000 лева за едно лице, което в дадения момент е силно притеснено. Ти правиш тази услуга не от доброто желание да услужиш на този нуждаещ се, но само да не откажеш на своите близки, които ходатайстват за него. Обаче, след време срокът за изплащане

на полицата изтича и този беден човек не може да я изплати. Тогава тебе теглят под отговорност за това лице. В дадения случай ти носиш страданията, отговорността за тази душа, която сама не може да си изплати дълга. По същия начин всеки ден и вас ви заобикалят същества, които ви убеждават да вършите волята на Петко, на Стоян, на Драган, но не и волята Божия. Вие се подписвате на една, на друга полица, за които след време ще плащате. Затова казвам: Първо трябва да придобиете светъл ум и чисто, благородно сърце и като придобиете това богатство, да го употребите за благото на своите ближни.

И тъй, всички трябва да прочетете цялата 60 глава от книгата на пророк Исайя, за да разберете какво точно е искал да каже той с изречението: „Слънцето не ще зайде веч“. Дойде ли човек до това положение, той вече е намерил идеалния живот, за който неговата душа е копняла. В този смисъл всеки трябва да се стреми към знание, към добродетели, на които слънцето никога не ще зайде. Те носят мир и радост за човека. И тогава, като срещнете човек, когото считате за приятел, ще си зададете въпроса: Този човек, този приятел, който влиза в моята система, ще помрачи ли моето слънце или няма да го помрачи? Ако помрачи вашето слънце, дръжте го настрана; ако не го помрачи, приемете го за приятел. Като се жените, пак си задайте въпроса: Жената, която избирам за другарка в живота си, ще помрачи ли моето слънце или няма да го помрачи? Ако го помрачи, дръжте я настрана; ако не го помрачи, оженете се за нея. Ако искате да вземете пари назаем от някой банкер, пак се запитайте: Парите, които ще взема от този банкер, ще помрачат ли моето слънце или няма да го помрачат? Ако не го помрачат, вземете парите; ако го помрачат, и даром да ви дават, не ги взимайте. Влизате ли в някое религиозно общество, пак се запитайте: Ако вляза в това общество, то ще помрачи ли моето слънце, или няма да го помрачи? Ако го помрачи, не влизайте в него; ако не го помрачи, влезте. Ако искате да изучавате някаква наука, пак се запитайте: Тази наука ще помрачи или няма да помрачи моето слънце? Ако го помрачи, не я изучавайте; не го ли помрачи, изучавайте я.

Казвам: За в бъдеще ние ще изучаваме всички науки от ново гледище, от нова светлина. Тъй както изнасям фактите, мнозина мислят, че аз не ценя науката. Аз ценя науката, но я разглеждам от друго становище. Например, за мене понятието биолог е съвсем друго от това, което учените разбират. Според мене биологът трябва да разглежда как се е сформирал животът на земята, а не само как се е образувал животът на клетките. Преди да се заеме с изучаване живота и произхода на клетките, той трябва да е изучил всички разумни сили, които са създали малките центрове в живота. Когато някой изучава картините на един велик художник, преди всичко той трябва да се запознае със самия художник, а след това и с неговите

картини. Той не може да има ясна представа за картините, ако не познава самия художник. Художникът струва много повече от своите картини. Той не се е вложил цял в картините. Тъй щото, когато изучаваме картините на някой художник, ние изучаваме само част, т. е. една фаза от живота на самия художник. Всички останали черти и качества от характера на художника остават скрити за нас. Когато изучаваме някоя картина, ние можем да схванем на лицето ѝ или само благородство, или само любов, или само смирение, а всички останали добродетели ще липсват. В един и същ момент, на едно лице, ние не можем да намерим изразени всички добродетели. Всяка картина представлява само един момент от човека, а ние знаем, че човек се мени всеки момент. Добродетелите, които се крият в нашия ум и в нашето сърце, се изразяват всеки нов ден на лицето ни, вследствие на което човек представлява една интересна, но винаги незавършена книга. Човешкото лице е кинематограф, върху платното на който всеки момент се пише нещо ново. В очите, в устата, на страните, навсякъде по човешкото лице се пишат все нови и нови добродетели. Понякога устните на човека са червени, някога жълти, някога бледи, някога зелени и т. н. Какво показват тия промени на цветовете? Ония физиогномисти, които разбират дълбоките причини на тия промени, които разбират слънцето, луната и звездите, знаят, защо, например, цветът на лицето у някой човек е жълт, на друг – червен и т. н. Има един жълт цвят на лицето, подобен на този у светиите, но има един жълт цвят, който се дължи на разстройство на черния дроб у човека. Хора, които страдат от разстройство на черния дроб, от жълтеница, имат жълт цвят, но нито са мъдреци, нито светии. Обаче, приближите ли се към някой светия, от него излиза необикновено благоухание. Ако нашето слънце не залязва, това показва, че ние сме при такива условия, отдето можем да черпим великата мъдрост на живота. Можем ли да кажем, че нашето слънце не залязва, ние сме вече господари на своята съдба.

Какво се разбира под думата „съдба“? На латински език съдба значи fortuna. В латински език тази дума е в низходяща степен. Обаче, когато говорим за Божествената Правда, ние разбираме всички блага, които Бог е определил за душата. И когато цитираме стиха, че слънцето не ще зайде веч, ние разбираме именно тия блага, които Бог е определил за душата. За душите Бог е приготвил такива блага, каквито ние и не подозираме. Всичко това ще постигнем постепенно, а не изведнъж. Човек не може изведнъж да се пробуди, изведнъж да развие голяма вяра в себе си, че да прави чудеса пред хората. Малки постижения са необходими, но в малкото се крият големи сили и възможности. Христос е казал: „Ако имате вяра колкото синапово зрънце, вие бихте могли гори и планини да премествате“. За големите дела се изисква голяма вяра; за малките дела се изисква малка вяра. Следователно и вярата е на степени. Тя е свързана с

човешката еволюция. Когато Христос казва, че с вяра могат и планини да се преместват, Той имал предвид малки планини.

И тъй, в живота на човека са необходими два полюса: на единия полюс е поставен човешкият ум, а на другия – човешкото сърце. Ако вие не можете да разберете вашия ум и вашето сърце, които са толкова близо до вас, как ще разберете вашия дух и вашата душа, които отстоят далеч от вас? Който изучава сърцето и ума си, той ще може да изучи и онези велики, мощни сили, които се крият в съзнанието му. Чрез съзнанието ние дохождаме до положение да разберем какво всъщност представляваме.

Казвам: При всяко положение на живота се запитвайте дали вашето слънце е залязло? Някои казват: Едно време имах голяма любов, но отиде вече, изгубих я. Мислите ли така, това показва, че вие се намирате в материалния свят, дето земята ви се е завъртяла около своята ос. За да не залязва вашето слънце, вие трябва да се повдигнете по-високо, да отидете на полюсите, а оттам и в още по-висока област.

Религия и наука са два важни фактора във вашия живот. Няма по-опасно положение за човека от това, да има религия без наука и наука без религия. Тези две положения внасят отрова в кръвта на човешкия организъм. Човек не може нито без религия, нито без наука. Истинската религия трябва да даде абсолютна свобода на човешкото сърце, да може то свободно да изказва своите чувства; истинската наука трябва да даде абсолютна свобода на човешкия ум, да може той свободно да изказва своите разбирания и схващания. Тъй щото, рече ли някой човек да изкаже своите разбирания по известен въпрос, той трябва да бъде свободен, да знае, че никой няма да го осмее, нито осъди. И детински да са неговите схващания, той не трябва да се стеснява. През тях е минал и най-напредналият светия или адепт. Всеки е бил дете, пеленаче в своите разбирания. Всеки е бил малко дете. Често малките деца запитват майка си отде е дошло малкото им братче или малкото им сестриче? Майката казва, че бабата го е донесла от реката. Вие ще кажете: Ние знаем отде ги носят бабите. Не, никой не знае отде бабите носят малките деца. Никой не знае как се ражда човек. Който се ражда, само той съзнава това нещо. Един американец ми казваше, че знае кога се е родил. Той казва: Моментът на моето раждане е този, когато за пръв път почувствах, че мога да мисля. Оттогава насетне моят ум се измени. Това значи раждане. Когато тялото на човека се сформира, той трябва да знае защо се е родил. Някой казва: Не знам защо съм се родил. Щом не знаеш защо си се родил, това показва, че ти още не си роден. Че си излязъл на бял свят, това показва, че майка ти само те е изнесла вън, но ти още не си роден. Майка ти още е бременна с тебе и след като се родиш, тогава тя ще каже: Олекна ми вече. Роди се най-

после това дете. Новороденото дете трябва да има слънце, което никога да не залязва. Какви са качествата на бъдещите деца? Бъдещите деца трябва да носят на главите си слънца, които никога да не залязват, нито на земята, нито на небето.

Сега аз желая и вашите слънца никога да не залязват и да почувствате, че сте родени. Дойдете ли до това положение, вие ще почувствате в себе си вътрешна свобода. Само при това положение човек може да говори за религия и за наука. Знаете ли какво нещо е истинската религия? Няма по-свещен момент за човека от този, да повдигне ума си към Бога и да почувства връзката, която съществува между всички умове. Няма по-свещен момент за човека от този, да повдигне сърцето си към Бога и да почувства връзката, която съществува между всички души. Значи, човек е свързан едновременно с две връзки: в едната връзка действа Любовта, а в другата – Мъдростта. Свързан ли е човек с Любовта и с Мъдростта, той ще почувства, че в света действа великата Истина, в която Бог се проявява. Съзнае ли това, той ще направи всички усилия да се домогне до великото благо на живота, дето слънцето никога не залязва.

Беседа от Учителя, държана на 27 февруари, 1927 г. в гр. София.

----

*) Исайя 60:20

Начало: 10:00

1927_02_27 Здрави връзки
лекция пред специалния клас

ЗДРАВИ ВРЪЗКИ

VI година (1926-1927)

22 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 27.II.1927 г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Размишление.)

(Някои бележки от миналата лекция.)

Как се привързва човек? Интересно е вашето мнение. На какво се дължи привързването? Значи, ако може да се привърже, може и да се развърже, нали?

Нека вземем в музиката седемтях основни тона. Защо между някои тонове не може да се образува хармония, не може да се образува акорд? На какво се дължи това? Музикалната теория как обяснява това? Между кои тонове има една добра хармония? (- Тези, които се намират в интервал терца, например До-Ми-Сол.) Значи, при сегашните условия в природата несъвместима е пълната хармония с устройството на вселената. Необходимо е едно малко разногласие. Между кои тонове съществува този дисонанс? Във всяка една гама (- Този интервал секунда До-Ре, например. Повече музиканти смятат увеличената кварта Fa-Si като дисонанс.)

Нека се доближим до поетите, които вървят паралелно с музикантите. По какво се отличават например тези, гениалните поети? Не само по своите идеи. То и простите хора изказват идеи, но гениалните поети имат и строеж. (- Имат жив, картинен, прост език; и богат вътрешен живот.)

Не сте изучавали да превеждате звуковете. Словесните звукове да ги преведете в музикални тонове. За пример звука “т” да го направите музикален. Съгласните букви какво носят в себе си? Аз ги наричам спънатите звукове – “п”, “д” нямат простор, съгласната буква се мъчи, гласната като че дава простор да се разшири. Съгласните букви ги наричат още неми букви. Значи, съгласните букви правят немите, гласните ги карат да проговорят, добиват израз.

Аз искам да ви наведа на онази мисъл: всяко едно неразположение се дължи на такава малка причина, че ако вий бихте знаели, на този философ или поет бихте се смели презглава. Тези, големите хора са малки деца и те се обаждат. Или не го поздравил някой, или турил някое местоимение не на място, или някоя дума изпуснал. За тази дума направи цял източен въпрос.

Нали знаете онзи анекдот. Като се запознавали, германецът казал: "Я, фон", българинът казал: "Аз съм Трифон." Като идете в Англия, те са за своята титла – ще кажат "мис", "господин" или "сър". Ако каже "мис" – госпожица. Ако каже "леди" – значи от благородните. Онзи, който би се осмелил да тури думата не на място – прави се източен въпрос. Въпросът е сега какво е липсвало.

Разбира се, светът си върви по своите обикновени пътища. Това са наклонени плоскости, по които човешкият живот върви. Всеки един човек има една наклонена площ – ти не можеш да си помогнеш, да проявиш известен характер, плъзгаш се. В един събор на мисионерите в България, двама души видни мисионери, които проповядват Христовата любов, се скарват за нищо и никакво, че трябвало другите да ги примиряват 2-3 дена. Не е въпросът скарването, но какво става вътре в човешкото съзнание. Сега ще извадите друг закон: че всеки един човек има вещества, които може да се възпламенят. Те са вън от вашата воля. Вашият противник - това е запасът на вашите енергии, и вашите неприятели може да се домогнат до вашия запас на тези запалителни вещества и да направят цяло избухване. Хвърлят някоя малка бомба и направят цяло запалване. Запаси са това за време на война. С известни думи или известни мимики лицето помръдне. Може с помръдването на устата да произведе цяла една вълна, която, като удари твоя противник, да го изкара из релсите. Или мръдването на окото – дадеш такова направление на мисълта му. Или свиването на очите, или отварянето на устата – вий всички наблюдавате.

Трябва да разбирате вътрешната психология и да прилагате тази психология във вашия ежедневен живот, за да може да се самовъзпитавате. Виждам, някой върви из пътя, удари се о камък, грабне камъка и го захвърли – той сега не се усеща да вземе камъка и да му каже: "Ще ме извиниш", а го хвърля. Какво прилага той на своя характер? Удариш си крака – спри се, не бързай, има важна причина. Погледни камъка, вземи го, тури го на мястото. Туй е характер – на един поет, на един скулптор, на един учен човек, на един философ. Вий знаете тези анекдоти, може би под този камък да се крие едно голямо съкровище за вас. И ако вий се помъчите този камък да го вдигнете, ще намерите съкровището отдолу.

Мен ми разправя един мой познат. Човек трябва да бъде внимателен. “Чета една философска книга аз и си турям бележка. Виждам един ден, един турил един плик вътре. Мен ме догневя – кой е бутал книгата?! При това той е турил вътре този плик. Вземам този плик, смачквам го и го хвърлям в печката, но мина ми през ума: чакай да видя плика! Отварям, виждам една голяма банкнота.” Изведнъж неговото мнение се изменя. Не е турил 100, 200, 300, 900 – колко е турил. Тогава се замисля: “Виж каква глупава работа щях да направя!” Този човек искал да обърне вниманието му. Турил там, казва: “Употребете тези пари както обичате”, нищо повече. Не си турил името.

Ако у вас честолюбието е развито, ще търсите този човек да му върнете парите. Те са човешки понятия. Онзи, неговите схващания са такива. Но в другия се явява желание да разкъса плика, мисли, че някой си е играл. След туй лицето му вземало една поза весела. Най-първо стане сериозен, но след като види, че са 900, поусмихне се.

Вий трябва да свързвате малките факти. Клетките, ако сами по себе си се изучават, в тях няма никаква наука. Клетките, докато те са носители на съзнателен живот – проводници. Мен ме интересува една крушка, доколкото е носителка на светлината. Клетките, те са лампи, доколкото те са носители. Съзнателен живот имат, и естественик, и учен човек – и физика, и геометрия. Има известни ваши задачи, които може да разрешите само по известни прави линии. Неразположен сте например, вземете да разрешавате задачи с прави линии само. Например изчислявате с каква скорост се движи светлината. След колко милиона години един лъч, излязъл от Слънцето, ще се върне обратно пак в Слънцето. Пак ще се върне назад. (- Бързината на връщането ще бъде ли равна на бързината на движението?) Да, с една малка придобивка.

Следователно този закон, ще го приложите. Туй, което е вярно до светлината, вярно е и до вашата мисъл. Вашите мисли, които сега изпращате в пространството, един ден, или в този живот, или в някой друг живот, те ще ви намерят. Защото вие сте една определена величина, един определен център, една малка вселена, която е записана.

Има една малка хумореска от Волтер. Като търсили Земята между другите планети, едва могли да я намерят. Същества от Сириус дошли да посетят Земята. В туй време една френска експедиция правела своите изследвания. Туй същество от Сириус хванало с два пръста кораба, поставило го на дланта си... и останало учудено, че могло да разговаря с това микроскопическо същество, учения французин, разумно. Експедицията

отивала за Северния полюс.

Сега ще свеждате, като ученици. Целия живот вий не може да го сведете, но има известни явления, които могат да ви помогнат на вътрешните ваши състояния – затуй четенето на хубави книги, размишленията, науките, всички изобщо науки, които днес съществуват, като се изучават, те принасят известна полза. Систематически ако се изучават. Педагогически човек може да се възпитава. За пример някой от вас може да се възпитава с поезия, друг – с музика, трети – с рисуване. Най-първо ще започнете с най-възвишеното изкуство. Докато дойдете до физическия свят, дойдете до мотиката и ралото и най-после с последното изкуство – почивката. Седнете под някоя круша, заспите там и след като се събудите, усещате едно обновяване.

Питам: по какво се отличават видните поети? Според вас кой е най-знаменитият съвременен поет в Европа? Тук, между вас, има доста поети. Или: кой е най-видният философ сега в Европа? Кой е най-видният композитор? Кой е най-видният лекар? Най-ученият човек кой е днес? (- В какво отношение?) Математика например.

Малките върхове имат цена в големите. Малките неща съществуват благодарение на големите. Благодарение на малките неща ние се забавляваме. Например някой седнал, цял ден пише. С какви малки работи той се занимава! Китайците пишат отгоре надолу, евреите – обратно. Малките неща, това са приятни забавления. После, забелязали ли сте: при писането някои хора изядат постоянно по някоя буква. Някой не дописва. Като дойде до "ъ", той изчезва. Разбира се, в тази, писмената реч, философите имат думата. Не дописването. Какъв смисъл "а", "б", "и" имат? "А", то значи умният човек, който расте, всякога намира истината. Стенографски.

Вий сте накрая на една епоха, от която трябва да се ползвате. Трябва да намерите достатъчно енергия и опитност, за да можете да си служите с новите форми. Няма да се мине много време, за бъдеще науката ще вземе друга посока. Онези, които не са готови за новите форми, те ще се повърнат към старото. Такъв е законът. А който е готов за новото, той ще еволюира. Е, Методи, напиши нещо важно. Напиши едно изречение. Нали изучавате философията.

"Цялата вселена почива на вярата. – Силният човек не търси обект да вярва, а той сам е изтъкан от вяра."

Как го разбирате вий? Сега какво разбирате вий, дали Методий говори за

цялата вселена на звездите или говори за своята вселена? (- За своята вселена.) Вярно е, цялата вселена... Как тълкувате вий думата “вселена”? Значи туй, което се вселява. Цялото, което се вселява, почива на вярата. Понеже туй, което се вселява в нас, има вяра, затова е влезнало. Всичките звезди, като са се вселили, образували са вселената. Вселените звезди влезнали да живеят, у кого? У някого. Пространството, в което звездите живеят, е живо. философите казват (...) Сега, кой го е изтъкал? Той ли се е изтъкал? “Изтъкан” какво подразбира? (- Иска да каже, че той не е с предразсъдък, да търси обект вън от себе си, а е живо въплъщение на тази вяра.) “Изтъкан” е много материализирано. Ти като поет ако си бил – тук “изтъкан” е много материалистично. “Въплъщение” е друго. Какво друго може да се тури?

Сега превърнете тази формула в строго научна. Георге, я превърни туй в една научна форма – то е права мисъл. То е съзнанието – вярата е закон на съзнанието. Значи, съзнанието намира опорна точка във вярата. Всеки знае, че щом някой се въодушевява с вас, вий може да говорите, но щом не се въодушевява, сковавате се. Ако той вярва, че може да говорите, говорете. Ако той вярва, че той може да пее, той пее. Няма поет, докато няма среда – известна среда. Условия трябва да има. То са съзнанията на живите хора. Един учен човек, след като е изнамерил известни теории, той няма вяра в себе си. Той ще намери други учени да потвърдят теориите му и като намери двама, окуражава се. Той сам като твърди, няма сила в себе си. И всеки един от вас, каквото напише, той ще намери един свой приятел, ще иде и ще му го прочете. И ако неговият приятел каже, че е хубаво, тури го в джоба и се върне с едно съзнание, че е хубаво. Но трябва да имаш един приятел, едно разумно същество, което мисли като теб, и да ти даде една правилна преценка на твоите мисли. Затуй е хубаво и в науката да имаш един, на когото да разчиташ. Не да те хвали – тъй, да направи една истинска преценка.

(- Може ли цялото изречение да се изрази с тези ваши думи: Съзнанието почива на вярата?) За пример, ако преобърнем така, кажем: “В целокупното съзнание вселената почива” – вселената не може да почива. Почива в преносен смисъл. Почива човек, който е работил, но вселената не е свършила своята работа – може ли да почива? Колко значения има думата “почива”? Двоен смисъл – установен седи, положен.

При какви условия се ражда вярата или вярването? Кога изпъква – кога се ражда? Кой е първият подтик, който извиква нашата вяра? (- Многократното повторение. – Божията любов спрямо някоя душа.) Вземете, когато ние обичаме някой човек, някой път го преценяваме и след туй, не се мине дълго време, направим си второ заключение. И първите са

преувеличени, и вторите са намалени – трябва да ги съберем и да вземем средното. Представете си един гениален човек, дипломат, който ви играе или който е обикновен човек. Питам: с кого трябва да имаш работа – с гениалния или с обикновения? Един обикновен човек гениален може да стане, но гениалният човек обикновен може ли да стане?

В природата съществува един закон: същества, които са завършили своето развитие, не може да паднат. Защо? Много естествено: те са имали своите падения и са излезнали от тях – значи, преодолели са. Значи, те не могат да паднат, защото са минали по своя път. Човек, който е завършил своето развитие, той не може да падне. А онзи, който не е завършил. Пък има същества, които не са слезнали. Съвършени са те, чисти. За тях, при слизането падането е възможно. Който е завършил своето развитие – падането е изключено. Но за онзи, който не е завършил, падането е възможно. Тогава, като казвам "възможно е всеки да падне", разбирам: всички онези същества, които слизат по закона на инволюцията, не е изключена възможността за падане. Но всички онези същества, които възлизат нагоре по закона на еволюцията и завършват своето развитие – падането е изключено.

Този закон може да го приложите и частично. Една ваша опитност не може втори път да се преповтори. Вий няма какво да се плашите от миналото. Ако веднъж ви е плюла мечката, няма какво да се плашите втори път да ви плюе. Веднъж като ви плюе мечка, всички други мечки няма да ви плюят. Да те плюе мечка, то е нещо изключително. Колко души има в България, които мечка ги е плюла? Той най-малко ще боледува 3 месеца от страх. Ако искате да знаете психологически, на мечката очите са много близо до носа. После, в сравнение с носа са малки. Следователно тя възприема малко впечатления, но много ги задържа дълбоко. Тя интензивно обича, но и много мрази. Когато те обикне мечка, да се радваш, но когато те мрази, да се пазиш. Когато мечка е плюла някого, тя се вдава един вид на съзерцание.

Всякога, когато се нарушат чувствата, тогава се зарежда туй желание да плюеш, да си покажеш негодуванието, че е попречил на хубавото ти разположение. Защо ще се плашиш? Мечката е страхлива. Как бяга тя, от кон повече бяга. Всички животни, изобщо, от човека се страхуват. Страхът е за тях закон. Някои от тях изразяват страха си, някои от тях чувстват страха, но повече изпъкват и други чувства – показват се смели и решителни. Но изобщо, като закон, всички животни и птици са страхливи и ако човек срещне мечка или вълк, или тигър, или бик, ако държиш очите си съсредоточени, няма да посмеят да те нападнат. Страхът у тях действа като един закон.

Сега, този закон, ще го прилагате. Някой път вий се уплашвате. Туй, което се плаши у вас – има такъв един център, който ви туря във връзка с животните. Щом се уплашите, вий сте във връзка с животните. Гневите се – вий сте във връзка пак с тях. Под думата "животни" разбирам специфично, не разбирам общия живот, който минава през животните – тази мощна сила, която се проявява.

Какъв резултат имате от опита? Може ли някой да си каже опитността? 20 дена направихте ли го тъй, както трябва? (- Една малка опитност имам: два пъти се случи, бях много разсеян, не можах да работя. Тогава усилено се концентрирах с тази мисъл, извиках тези клетки на помощ, клетките на разсъдливостта, и забелязах едно силно повишение. Имах резултат.) Колективно същество е човекът. И той има много помощници, за да му вървят работите. Орачът оре, но милиони червеи орат земята по-рано от него. Милиони мушици спомагат за оплождането на дърветата и цветята. Слънцето, ветровете. Те казват: той е изорал, но трудът, който той е положил, е микроскопически. Хиляди и милиони същества, разумни същества, са работили.

Каквато и да е философска мисъл – преди вас хиляди същества са мислили. Като дойдат от невидимия свят, те работят заедно с вас, помагат ви. Съберат се около вас, един ви каже своята мисъл, друг ще ви я докара до известно място. Някой проблем разисквате – голямо количество разумни същества ви помага, за да го разрешите. Някой камък, трябват няколко души, за да го вдигнат. Една мъчна задача с една глава не може да се разреши. За пример от времето на Платона – Аристотеля, въпросът за душата разрешен ли е? Не е. То е един важен въпрос. После, въпросът за човешкия ум – и той не е разрешен. В туй отношение индусите имат по-правилни схващания за ума. Но те имат схващания само за облеклото на ума, органите, чрез които умът функционира. Има спор дали умът е сила или принцип. Някои приемат, че е сила, други – че е принцип. В някои отношения философията им е права. Ако се пренесем още по-напред -има други теории, които дават чисто инволюционно гледище, по-правилно схващане за ума. Според тях умът е облечен в свое тяло. Само когато се развие умственото тяло, органите на ума, тогава той може да функционира.

Сега, ако се даде една тема... Каква тема можем да изберем за следующия път? Една любима тема, върху която всички бихте могли да пишете. Можете ли вий да си припомните първата играчка във вашето детинство, която ви са донесли? Първата играчка, която ви е оставила най-дълбоко впечатление. Тема: "Първата играчка от детинство." Да видим кой какво

ще напише. Да видим докъде се простира вашата памет. Нещо, което ви е обърнало внимание, някой предмет или дрешка, или шапка, или чепиче, или конче, или ябълка, или круша, или каквото да е, откъдето може да започвате. Туй във вашето детинство, което отбелязва една епоха.

Предното упражнение какво беше, преди тези 20 дена? Да ви кажа за 10 дена, всеки ден да премествате по един камък. Не тук, из града, но някъде. Тъй, като вървите по пътя, ще намерите камъчето, което трябва да преместите. Не тъй, всяко камъче. Ще го преместите – първата мисъл, която ви мине, ще я отбележите с някакъв знак. Сега, ще правите наблюдения: някой път ще се случи, че камъкът, който трябва да преместите, може да е от дясната ви страна, а може да се случи и от лявата. Някой от вас ще каже: "Какво от това, че съм преместил един камък?" Но един, преместен от вашата ръка, вий сте имали най-добрите мисли, някой, който е отчаян, искал да се самоубие, стъпи на вашия камък – той ще възприеме вашата мисъл, ще тури револвера в джоба и ще се върне вкъщи радостен. Този камък ще го спаси. (Един брат пита дали насред пътя да туря камъка.) Настрани. Тези, отчаяните хора, те посред пътя не вървят - все отстрана, все отляво или все отдясно. Те не вървят по общото течение. Отчаяните хора са крайно индивидуализирани, затова и страдат. Те се чувстват в дадения случай като изолирани, те са дошли до крайния предел на своята деятелност. На тях им трябва едно малко свиване, едно малко прибиране навътре. Всички органи са отишли на повърхността и следователно в този случай се губи по-голяма енергия. Недоимък на енергия има.

След това този камък мен не ме интересува. Камъните, които ще ги местите по пътищата. След това ще преместите във вашия живот по едно ваше твърдо желание вдясно или вляво, което спъва другите. И след туй една ваша твърда мисъл, и нея ще преместите, за да бъде задачата пълна. Сега, ако се случи сутрин да преместите камъчето, значи желанията ви са във възходяща степен. Ако се случи следобед, са в низходяща. Задачата е от като изгрее Слънцето докато залезе. След като залезе, няма вече какво да местите камъните. Те не се местят.

Самата идея, тези, малките идеи: да премести човек един камък, да го тури на правото място – той гради в себе си. То е един малък импулс. То е както на платното: ти нарисуваш един малък лист, но хиляди такива желания имат сцепление. При сегашния живот младите разрушават най-хубавите идеали. Вий вървите по пътя, искате да преместите нещо. Има на пътя някоя пръчка турена; казвате: "Тази работа не е моя." От невидимия свят казват: "Вземи тази пръчка, премести я! Ти си човекът, който трябва да я премести." Ако ти преместиш тази пръчка, ти в себе си преместваш един

голям недъг. По същия закон ти дава стимул.

За туй как човек мисли, как действа – в малките работи той трябва да бъде прецизен. (Англичаните.) Минава някой студент – някоя малка книжка, той ще я вземе, ще я тури. И видите, по пътищата листа няма. Или плод няма да видите разхвърлян. Те го вземат и го оставят, те го вземат и го оставят. Тъй че пътят е чист. То е възпитание. И студенти, и студентки тъй постъпват. Пък тук, ако тръгнете в България, ще намерите толкова книги* по пътя, че трябва да дойдат англичаните. Ако дойдат англичаните, 10 години да управляват, не може да намерите книга по пътя.

Казвам: Тези упражнения, трябва да ги правите. Понеже вий ще дойдете в стълкновение с външния свят и трябва да имате една опорна точка. Това са идеи, това са методи за възпитание, и може да ги приложите където и да е. Ще имате техните добри резултати. Ако сте един учител на малките деца, с тези малки премествания на камъчета, чистене извори, листа може да вдъхнете на тези малки деца най-хубавите идеи, да ги направите способни да мислят.

Сега животът, както вий го живеете, то е вече старото възпитание. Някой път сте доволен, някой път не сте доволен. И прави сте. За бъдеще трябва да се възпитавате по друг начин. В моята стая има две стомни, и двете изпущат вода. Подложих им, обаче подливат дъските. Дойде ми наум, трябва да им купя две панички. Хубави са стомните, но трябва да туря панички. Какво ще ходя да критикувам грънчаря, че не опекъл тези стомни хубаво – толкова можал. Аз съм по-умен – ще направя две панички, ще ги туря отдолу. Всеки от вас има по две стомни, които пускат вода. Умът е една стомна и сърцето е една стомна, пущат по нещо. Някой път гледаш, изпуснали нещо, излязло навън, иди да го търсиш. Един ден идва в стаята ми един, който се занимава, виждам, учен човек. “Замръзнало е отвън, казва, пукнала е стомната.” Не е – благодарение на тези пори, че водата е излезнала навън през порите, напорът се намалил. Ако беше корава, щеше да се пукне.

Ето философията на българина, казва: “Здрава стомна не се прави, понеже се пука при замръзване.” Сега, вий, като живеете в света, често направи човек погрешка. Окръжающите се насърчават от него. А като не прави погрешки... У добрия човек и погрешките му за добро действат, и добродетелите му. Не се обезсърчавайте. Има грешки на добрите хора, има и добродетели на добрите хора. Пък има добродетели на лошите хора, има и грешки на лошите хора. Те се различават.

Представете си, един човек, един хлебар ви меси хляб - брашното хубаво,

водата хубава, но той е болен, заразен. Той е имал всичкото добро желание. Този хляб същият ли е, ако е месен от този, здравия? Ама, ще кажете, как може човек да бъде лош и да прави добро? В духовния свят не е възможно, но на физическото поле всичко е възможно. Добрият човек каквото да прави, и лошо да прави, е добър; и добро да прави, е добър. А лошият човек, и добро да прави, е лош; и лошо да прави, пак е лош. Трябва да бъдете всички добри. А знаете ли защо трябва да бъдете добри? Понеже доброто е основа на целия живот. Всички разумни същества са свързани с доброто. Който вярва в този, великия закон, той е едно разумно същество. Има възможност. Любовта в живота има основа, откъдето може да започне.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

----

* книга – диал. хартия, парче хартия

1927_03_02 Възможни постижения
лекция пред общия окултен клас

ВЪЗМОЖНИ ПОСТИЖЕНИЯ

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

Съвременните хора си служат с радиото, с което правят опити да се съобщават на далечни разстояния. Обаче радиото често предава някои дисхармонични вълни, които препятстват на правилното възприемане. Един ден хората ще се съобщават не само с далечни и близки места на физическия, т.е. видимия свят, но и с невидимия свят. И днес даже човек може да има връзка, съобщение с невидимия свят. Достатъчно е той да има будно съзнание във време на молитва, за да бъде във връзка с този свят. Когато някой изпадне в затруднение, казвам: Моли се, за да влезеш във връзка с разумни същества, които могат да ти помогнат. – „Аз се моля, но не получавам никакъв отговор." – Причината, поради която човек не получава отговор на своята молитва, се дължи на това, че съзнанието му не е будно. В това отношение човешкото съзнание не е нищо друго, освен радио-апарат, който възприема и предава звуковите вълни от пространството. Учените казват, че над земята има един дебел пояс, който отклонява вълните и препятства на изкачването им. С това научно твърдение може да се обясни защо молитвата на някои хора не може да се издигне по-високо от тях. Колкото по-будно и по-високо е съзнанието на човека, толкова по-голяма е вероятността молитвата му да бъде приета. Твърдението, че хората могат да се съобщават с другия свят, не е ново. От хиляди години насам хората са се съобщавали с невидимия свят. Какво се иска от човека, за да бъде в съобщение с този свят? – Да има свое радио. Който има радио в себе си, той може да се съобщава и с този, и с онзи свят: той може да влезе във връзка със съществата, които живеят на Хималаите; той може да влезе във връзка и със същества от невидимия свят.

И тъй, като отправяте молитвите си нагоре, ще се пазите от вълчите вълни, които се отразяват вредно върху духа на човека. Съмнението, неверието, безлюбието са вълни от вълчи характер, които се образуват от омнибусите на астралния свят. В астралния свят има стари омнибуси, стари, повредени електрически трамваи, които създават ред катастрофи. Който се е качил на един от тия трамваи, той вече се е осакатил. И наистина, много от съвременните хора носят остатъци от това осакатяване. Срещнете ли такъв човек, ще видите, че той се бори или със съмнението, или с безверието,

или с безлюбието, или най-често с алчността си за забогатяване. Много хора днес искат да станат богати, да печелят. Казвам: Не е нужно човек да се стреми към печалби, но да запази богатството, което му е дадено. Не е нужно човек да се стреми да създаде в себе си радио, но той трябва да усъвършенства своя говор, правилно да предава своите мисли. Каква полза, ако имате радио, по което предавате вашите изопачени, криви мисли и чувства? Невидимият свят е затворен за такова радио. Защо ви е радио, което съска само? Звуковете, които вашето радио предава, трябва да бъдат чисти, отчетливи, ясни. Ако мислите ви са чисти, и трептенията, които те произвеждат, ще бъдат чисти, свободни от всякакви препятствия. Никакви препятствия, никакви спънки не могат да им попречат. Такава мисъл непременно ще бъде приета и в невидимия свят.

Сега, аз говоря за герои, за хора, които съзнателно работят върху себе си и се справят с мъчнотиите в живота си. Мъчнотиите не са нищо друго, освен нападения на човека от тия вълчи вълни, или нехармонични астрални звукове. Както вълците, мечките, тигрите, змиите оказват влияние върху човека и го плашат, така и тия астрални вълни, съскания, оказват влияние върху неговите молитви, пречат да се повдигнат нагоре и с това смущават духа му. Тия нехармонични вълни смущават духа му. Тия нехармонични вълни оказват влияние не само върху молитвите на човека, но и върху неговите добри желания. За пример, някой мисли да направи някакво добро, но щом се натъкне на една от тия дисхармонични вълни, той веднага се раздвоява в себе си и казва: „Защо ли пък трябва да направя това добро?“ Или: „Дали, наистина, аз съм в правия път?“ Друг пък казва: „Моите работи не вървят добре“. Вие трябва да знаете, че законите на физическия свят са точно обратни на тия от духовния свят. За пример, ако на земята една кола не е намазана добре с катран, с масло, тя не може да се движи. Ако пък в духовния свят тази кола е добре намазана с катран или с масло, не може да върви напред. Ето защо, не мислете, че като тръгнете в духовния свят, работите ви ще се оправят. Не, докато не се очистите съвършено, никакво духовно богатство няма да получите. До това време ще си служите със стари капитали, със стари богатства. Освен това част от капиталите, с които сега си служите, са чужди и трябва да ги върнете, откъдето сте ги взели. Христос казва: „И ако в чуждото се не показахте верни, кой ще ви даде вашето?“ Човек трябва да бъде честен, изправен към чуждото, та като дойде до своето, до онова, което ще му подарят, да бъде достоен за него, да се покаже и към него добър господар, добър стопанин. За тази цел от всички се изисква знание.

Казвам: Когато дойдете до процеса на чистенето, от всички се изисква присъствие на духа. Не е достатъчно само да пожелаете да се изчистите, но трябва да знаете как да направите това. Преди няколко дни забелязах, че

на пода в моята стая имаше едно петно. Запитах една от сестрите как може да се изчисти това петно и тя каза, че ще може да се изчисти с гореща вода и сапун. – Скоро ли ще стане това? – „Не може да се изчисти скоро, дъските трябва да се търкат с четка.“ – Виж тогава какво ще направя сега. Взех спирт и налях върху петното. После запалих една клечка кибрит и го приближих до спирта. Мазнината се беше вече разтворила в спирта, който се запали, а с него заедно изгоря и мазнината. Сестрата погледна към мазното петно, което беше на пода, но то беше вече изчезнало. По този начин петното се изчисти скоро, но изисква се присъствие на духа. Ако горенето на спирта продължава дълго време, има опасност подът да се запали, но ако опитът се направи бързо и ловко, никаква опасност няма.

Сега, кой от вас ще каже какъв е резултатът от зададеното упражнение? По колко думи и букви изговорихте в определения за упражнението ден? При това кои букви преобладаваха? Има ли някой от вас, който да е казал само една дума? Човек може да изкаже колкото иска думи, но той трябва да знае, че за всяка празна дума ще дава отговор пред невидимия свят. Всяка празна дума не е нищо друго, освен съскане, което нарушава хармоничните вълни в пространството. Можете ли да си представите какво съскане се произвежда от празните думи на хиляди и милиони хора? Голямата дисхармония в света се дължи, именно, на тия безброй празни думи, които излизат от устата на хората.

За следващите 3 петъка ще ви дам друга задача. Тя ще бъде подобна на първата, но малко по-лека, защото няма да бъде за цял ден, а само за 3 часа, от 9 до 12 часа преди обяд. Колкото и каквито думи изговорите през това време, ще отбелязвате. След това ще преброите колко думи сте изговорили през трите часа, колко гласни и колко съгласни букви има в тях, както и това, колко от тия думи са съществителни, прилагателни и глаголи.

Мнозина мислят, че задачите, които се дават в Школата, са маловажни неща. Не е така. Без тия задачи ученикът не може да направи никаква връзка с невидимия свят. Всяка добре изпълнена задача представлява нова връзка на ученика с хармоничните вълни, които му дават подтик, импулс за работа. Който от вас изпълни тази задача, както трябва, той ще придобие повече, отколкото четенето на книги цяла година наред. Една добре изпълнена задача ползва ученика повече, отколкото четенето на произведенията на някой поет. Какво е поезията? Поезията е сянка, под която хората си почиват. Поезията, музиката са почивки в живота на онзи, който е работил. Обаче освен от почивки, ученикът се нуждае от съществена храна, която той трябва да сдъвче, да преработи в себе си, за да получи от нея необходимата енергия за живот, за работа. Който се наеме

да изпълни тази задача, той трябва да я приеме не от страх, не с насилие, но съзнателно, от Любов. Всяка добре изпълнена задача може да събуди в ученика някаква малка дарба или способност, от която цял живот да остане благодарен. Нищо лошо няма, ако не изпълните задачата, но малкото птиченце, което щеше да ви попее, да направи полог във вас, ще потърси друго място, където ще занесе своето благословение.

Когато влезете в Школата, първото нещо, което се изисква от вас, е смирение и послушание. И царски синове да сте, ще съблечете своята мантия и ще уповавате не на царската кръв, но на своя ум и на своето сърце. Ще работите за развиването на ума и на сърцето си. Каквито вярвания сте имали до това време, ще ги оставите настрана. За вас са важни умът и сърцето ви. Те са капиталът, с който ще разполагате, като ученици. Каква философия сте имали до това време, или какво верую, това са стари работи, които за времето си са имали значение. Днес тия неща ще останат назад, като тор, върху който ще израсте нова философия, ново верую. За дадения случай са важни вашият ум и вашето сърце. Кой учен какво е казал, това е стара работа. Какво казват новите учени, това е важно за вас. То не значи, че съвършено ще се откажете от старото. Ще държите и старото, но към новото ще се стремите.

Следователно, като ученици, обръщайте внимание на упражненията, те ще допринесат нещо за развитието ви. Мнозина ще се откажат от упражненията под предлог, че са заети. Сестрите ще кажат, че имат да готвят; братята ще кажат, че са чиновници, учители, не могат да изпълняват задачата. Питам: Колко време се изисква за готвене? Според мене за един час може да се сготви едно ядене. Сестрите се оплакват, че много време им трябвало за пране. Едно се изисква в работата, която вършите: разположение на сърцето и участие на ума. При тези две условия работата ви ще върви успешно. Съвременните хора работят много, придобиват малко; учат много, прилагат малко. Някой казва, че прочел една голяма книга. Не е важно каква книга е прочел, но какво е останало в главата му. Ако той прочете тази голяма книга и не задържи нищо от нея, какво е придобил? Ще каже той, че трябва да я прочете няколко пъти, за да я запомни. Питам: Колко време ще ви остане за другата работа, ако за да запомните няколко мисли от тази голяма книга, трябва да я прочетете няколко пъти?

И тъй, стремете се към новия път, към новата насока в живота. Ако нямате свободно време за тази работа, тогава използвайте поне онова време, което не знаете как да употребите. Обаче един ден ще разберете, че това време е най-добре използвано, защото ви е дало най-добри резултати. Един ден ще разберете, че това, което сте придобили в Школата, е истинска

придобивка. Тогава ще имате възможност да сравните резултатите на работата си извън Школата и тия в Школата. Каквото вършите, вие сами трябва да бъдете доволни от него, да не кажете в себе си, че това са глупави работи. Според мене глупаво нещо е само онова, в което сърцето и умът не взимат участие. При това положение човек е принуден да върши онова, което другите му налагат. За пример, поканват ви да отидете на представление; вътрешно вие нямате желание, обаче не искате да откажете на своите познати. Отивате на представлението, но се връщате недоволен, намирате, че сте направили нещо глупаво. Защо? Защото програмата на невидимия свят за този ден е била съвсем друга. Друго нещо се е изисквало от вас. Времето, през което сте били в театъра, е съвпаднало със зададената ви задача от невидимия свят и вие не сте могли да я изпълните. Обикновено невидимият, духовният свят работи вечер, а на физическия свят се работи през деня. Добре е, ако човек може да работи едновременно и във физическия, и в духовния свят. Ако някой отиде на концерт или на представление и през това време може да слуша и да върши своята духовна работа, нека отиде. За вас е важно духовната работа да не страда. Каквото вършите, влагайте в него духовен елемент. Според мене на първо място стои духовната работа, т.е. работата за Бога, а после човешката, т.е. работата за себе си. Така гледам аз на работата, така трябва да гледате и вие.

Сега, от упражнението, което ви дадох, трябва да извлечете мисълта, че имате свобода да говорите, колкото и каквото желаете, но същевременно трябва да следите колко от изказаните думи са на място. Казано е, че за всяка празна дума ще давате ответ. Един ден, като влезете в астралния свят, ще се намерите в чудо. Там ще ви дадат задача, да изброите колко думи сте изговорили през целия си живот и колко букви има във всяка дума. И най-после, ще ви заставят да проследите добрите и лошите последствия на всяка дума. Само по този начин ще пречистите живота си, ще отделите потребното от непотребното. Като се пречистите, тогава ще ви приемат в духовния свят. Ако сте изговорили определеното число думи в живота си, ще останете в духовния свят; ако не сте изговорили определеното число думи, ще ви върнат на земята, да свършите задачата си. Първото нещо, което се изисква от човека, е да бъде свободен по дух, за да създаде в себе си вътрешна хармония. Свободният човек е добър човек. Тази доброта ще му послужи като велик подтик в живота, да работи за своето благо, както и за благото на своите ближни. Ако всеки човек работи по този начин, Царството Божие ще дойде на земята. Така трябва ученикът да разбира живота, където и да се намира той, при каквито условия и да живее. Това подразбира освобождаване от старите възгледи на живота. Човек трябва да се съблече от старото, както съблича старите си дрехи и облича нови, чисти дрехи и започва нов живот – живот на свобода, на истина и красота.

Едно важно условие, което се изисква от ученика, е искреност. Искреността трябва да бъде негова спътница във всяка мисъл, във всяко чувство и във всяко действие. За пример, когато изпълнявате задачата си, трябва да бъдете тъй естествени, като че нямате никаква задача: ще говорите, както обикновено си говорите, без никакво въздържане. Може би мнозина ще пожелаят да говорят по-малко, да подбират думите си, но това вече не е естествено положение. Така правят мнозина, когато някои графолози искат да изучават техния почерк. Като знаят това, те написват няколко реда, но ясно, красиво, да не би да се каже нещо лошо за тях. Не, ще пишете естествено, ще говорите естествено. Някой казва: „Понеже ще давам отчет за всяка изговорена дума, днес ще говоря малко“. Не, и днес ще говорите, както през другите дни, с една разлика само, че през тези 3 часа съзнанието ви трябва да бъде будно, да записвате всичко, каквото говорите. Покрай другото тази задача има предвид да ви постави в положение да работите при всякакви условия, а не само при благоприятни. Едно условие се изисква при тази задача: да бъдете свободни и естествени. По този начин ще се създаде вътрешна идея във вас, която ще ви направи силни, да устоявате на всички мъчнотии в живота. Когато ученикът разбере, че върви напред, здравето му се подобрява, умът просветява, сърцето се разширява и облагородява. Той вече върви в правия път без съмнение, без колебание. Докато живеете на земята, всички хора се нуждаят от задачи, от упражнения. Много пъти човек ще се отклонява и отдалечава от правия път – това е неизбежно и естествено. Такива са земните пътища; те криволичат, извиват, пак се изправят. Ученикът обаче не трябва да се плаши. Неговата задача се състои в това, да разбира кога се отклонява, да познава колко се е отклонил и да има силно желание да се върне в правия път. При всички тия условия той учи, придобива знания и опитности. С тия знания и опитности той развива сърцето и ума си. Без ум и без сърце ученикът не може да бъде приет на небето. Докато човек е на земята, сърцето, като по-старо, ще помага на ума. Като отиде на небето, между ангелите, там е обратно: умът ще помага на сърцето. Там умът е по-стар от сърцето.

И тъй, разбрахте ли задачата? Ще я изпълните свободно, без никакъв страх. Интересно е да наблюдавате какво ще ви се случи през тези 3 часа. Щом невидимият свят ви дава тази задача, много ваши приятели ще се заинтересуват от нея и ще ви наблюдават как ще я изпълните. Това ни най-малко да не ви смущава. Ако първият път не я изпълните добре, вторият път ще я изпълните. Ако и вторият път не успеете, третият път ще успеете. Както и да е, вие няма да мислите за успех, но ще работите. Едно трябва да знаете: условията на човека се дават даром, а усилията зависят от самия него. Може ли да се нарече човек онзи, който не прави никакви усилия?

Някой ще възрази, че геният постига нещата без усилие, че се е родил такъв. Не, така се само говори, но всъщност никой не се ражда гений. За да се прояви някой на земята като гений, това подразбира усилена работа на човешкия дух в редица свои минали съществувания. Геният е човек с пробудено съзнание, който е работил и работи непрекъснато, при всички условия на живота, и на земята, и на небето. Високо съзнание, непрекъсната работа и непоколебима воля се изисква от човека, за да дойде той на земята като гений. При това геният трябва да се роди от добродетелна майка и от умен баща. Ако майката е мечка и децата са мечета. През каквато среда минава човек, такава ще бъде неговата форма. В това отношение майката и бащата са живи среди за своите деца. Не е лесно човек да се справи с влиянията на своите родители: или той ще заприлича на тях, или те на него. Голяма наука, велики знания се изискват при въплътяването на душата в някаква форма. Ако рече да проследи целия път на своето създаване, като душа, която се е въплътила в една или в друга форма, човек ще се натъкне на своето велико невежество. Кой човек, например, помни своето детинство, от първия месец на раждането си? Някои хора помнят своя живот едва от третата си годишна възраст, а други – от по-късно. Ако вие не помните своето сегашно детинство, как ще помните своите минали съществувания? Как ще помните своето създаване като душа и живота и в невидимия свят?

Следователно, да бъде човек гений, това подразбира да помни той поне 10 свои прераждания. Талантливият пък трябва да помни поне 2–3 свои прераждания. Геният е построен въз основа на строго определени математически данни. Всяка черта, всеки уд от неговия организъм е точно определена математическа величина. Майката и бащата на гения също така са гениални хора. Ако средата, почвата, от която геният се ражда и в която расте и се развива, не е гениална, той не може да бъде гений. Думата „гений“ подразбира начало на нещата. Каквото е началото, такъв ще бъде и краят. Ако началото е добро и краят ще бъде добър.

Задачата на ученика е да се освободи от всички странични влияния в своя живот, насадени в него било по наследство, било от въздействието на окръжаващата среда. Той трябва да се освободи от чуждото в себе си и да остане само с онова, което Първичната Причина е вложила в него още при създаването му. Върху тази основа той трябва да гради своя по-нататъшен живот, да разработи своите заложби, та един ден да бъде господар на положението си. Какво придобива малкото пате, като живее на земята? То се излюпва и веднага започва да плава и да се храни като майка си. Придобило ли е нещо ново? Малкото птиченце излиза от гнездото си и веднага започва да хвърчи, да си търси храна като майка си. Придобило ли е нещо ново? Животът на ученика, обаче, не трябва да бъде такъв. Веднъж

освободен от чуждото в себе си, той трябва да развива своите сили, своите дарби и способности, да изработи в себе си нещо самостоятелно, независимо и оригинално. Когато ученикът работи върху себе си съзнателно и от Любов, той непременно ще се натъкне на ред противоречия и изкушения, но трябва да ги преодолява; крайният резултат решава неговото положение. Той ще изпадне, например, в положението на човек, който иска да прави добро. Върви този човек по пътя и носи в торбата си един килограм хляб. Среща го една бедна, гладна вдовица, която 3 дни не е яла. Тя се обръща към него с молба да ѝ помогне, да ѝ даде малко хляб, защото умира от глад. Той започва да мисли какво да прави: ако целия хляб ѝ даде, за него няма да остане, а му предстои път. Ако нищо не ѝ даде, тя ще умре гладна. Два гласа се борят в него. Ако не ѝ даде хляб, ще сгреши; ако ѝ даде, правилно ще постъпи. Ученикът не е нито в единия, нито в другия глас, той е в решението, което ще вземе. Когато някой влезе в Школата, веднага два гласа ще започнат да му говорят: единият го съветва да излезе от Школата, да не се ограничава, да живее, както всички хора, защото тук ще се обезличи. Влез в света като другите хора, да разбереш защо живееш. Това е подобно на съвета да не даваш хляб на бедната вдовица. Друг някой му казва: „Остани в Школата да работиш, да учиш, да се молиш. Само така от тебе човек ще излезе“. Това са два различни съвета, но решението, което вземеш, това си ти. Казвам: Истинският човек може да се прояви само при една вътрешна борба. Тъй, както днес е организиран, човек не може да се прояви, ако не се натъкне на тази вътрешна борба в себе си. Това е неизбежен закон. Ако животът ви е хармоничен, вие ще бъдете в положението на непроявени житни зърна в хамбара. Този живот не може да се сравни даже и с живота на кристалите. Докато са в хамбарите, житните зърна са мъртви, в спящо състояние. Щом стане някакво стълкновение между тия зърна, животът в тях започва. Тази борба, това стълкновение може да е малко, но то е начало на живот. Колкото малка да е вътрешната борба в човека, била тя за добро или зло, радвайте се; тя е посещение от невидимия свят. Невидимият свят е обърнал внимание на вас. Той изпраща малък ветрец към вас, да ви поразхлади, да понаведе клончетата ви наляво, надясно, да се поборите малко. Такъв е законът на равновесието. Когато някоя външна или вътрешна сила дойде върху човека, той излиза от своето равновесие, но за да не го изгуби, наклонява се ту надясно, ту наляво. Обаче целта не е да вървиш нито наляво, нито надясно, но да запазиш равновесието си и да вървиш нагоре. Следователно вътрешната борба в човека е важен психологически закон, необходим в живота на човека, за урегулиране на силите в него, за запазване на равновесието. Всеки човек има равновесие, но не го задържа за дълго време. Рече ли да предприеме нещо добро, веднага един глас ще му каже: „Отложи това нещо за друг път! Днес условията не са благоприятни, не му е времето сега“. Аз пък казвам: Не

отлагайте нито за един час! Всякакво отлагане е губене на време, губене на сили. Решите ли да направите нещо, приложете го. И в съдилищата често отлагат делата. Какво се постига с отлагането? Разноските се увеличават, времето се губи, хората се разтакават нагоре-надолу и в края на краищата се изгубват благоприятните условия. Никакво отлагане! Когато човек отлага нещата, той мисли, че утрешният ден ще му донесе по-добри условия, но винаги остава излъган.

Съвременните хора очакват големи резултати, големи придобивки в живота, но остават разочаровани. Те не знаят законите на живота и затова се обезсърчават. Закон е: Малките работи, малките придобивки са предшественици на големи, на велики резултати. Ако човек разбере и приложи този закон в живота си, той ще придобие вътрешно спокойствие, вътрешен мир. Не е лесно да придобие човек този мир в себе си. За такъв човек може да се каже, че има характер. Някой казва: „Аз имам голямо въздържание“. Въздържанието и вътрешното спокойствие са две различни неща. Когато водата ври в добре затворен котел, това е въздържание. Външно само човек е спокоен, но вътре има голямо брожение, голям напор. Добре, че обвивката на човека, т.е. неговият котел, е здрав, та издържа на вътрешното налягане. Но при това положение все трябва да се намери един отдушник, парата да излиза навън. Ако огънят, на който водата в котела ври, е много голям, човек трябва да остави отдушника отворен, да не се пръсне котелът. Умният човек впряга парата на работа и подкарва трена. Глупавият оставя котела да се пръсне и се чуди защо машината не върви. Вика веднага лекар, който го преглежда внимателно и казва, че е станало някакво усложнение. Никакво усложнение не е станало. С глупавия всякога стават усложнения. Когато колата се движи, осите трябва да са намазани с масло. Щом не са намазани, от движението, от търкането се образува топлина и осите се запалват. Тогава всички казват: „Колата се запали, някакво усложнение е станало“. Никакво усложнение не е станало и нямаше да стане, ако вие бяхте хора предвидливи, досетливи и със самообладание. При тези условия човек има възможност да реализира повече неща в живота си, да придобие повече знания, които днес му са потребни.

Има знание, което днес, именно, е потребно на човека. За тази цел необходимо е той да работи за развиване на своята интуиция. Тя ще му помогне в много случаи на живота. Когато интуицията в човека е развита, той знае кога и какво да говори, какво да направи, какво да научи и т.н. У когото интуицията не е развита, той не знае къде какъв разговор да води. Дойде му някой приятел на гости и той започва да говори работи „ни в клин, ни в ръкав“ и в края на краищата двамата остават недоволни. Като си отиде приятелят му, той казва: „Не трябваше да постъпя така. И аз не

исках това, но така излезе". Да имаш интуиция, това значи да разбираш кому какво е нужно и да го задоволиш по най-разумен начин. Ако срещнеш някой философ, ще се разговаряш на неговия език. Необходимо е всеки човек да развие в себе си интуицията. Тя му е дадена от Бога, за да схваща той отдалеч събитията. Условията се дават даром, а резултатите се придобиват. Това значи: Условията за развиване на интуицията са дадени на човека даром, а той трябва да работи върху себе си, да прави усилия, да я развие. Когато се развива интуицията, човек престава да се дразни, става тих и спокоен, придобива разположение на духа и вътрешна радост. Той не допуска вече в съзнанието си нищо чуждо, а в ума си нито една отрицателна мисъл и в сърцето си нито едно отрицателно чувство. Интуицията изключва от себе си всякакви одумвания, всичко речено-казано. Който се ръководи от своята интуиция, той е затворен за шума на външния свят. Той влиза в сърцето си, затваря се там, взима бърсалката и започва да изтрива. Кой какво казал, това се изтрива и остава чисто сърце, на което ще се пишат само Божествени работи. Красиво е да отидете до една чиста дъска, на която нищо не е написано и очаквате да дойде Божият пръст да пише. Красиво е да спрете и да си починете на една неразорана нива. Ще си починете и ще се помолите Бог да изпрати работници да изорат тази нива. Красиви места са ония, на които човешки крак не е стъпвал, нито човешкият живот е орал. Тези места са девствени и те очакват Божият крак да стъпи върху тях.

Сега, моята цел е да насоча вниманието ви към тия места, тях да търсите. Вие четете произведенията на някой поет, но виждате, че много човешки крака са стъпвали на нивата, която той е орал и сял. Преди тебе никой не трябва да е стъпвал на мястото, където ще ореш и ще сееш. Това място е определено само за тебе. Нека всеки стъпи на ново, чисто място, определено само за него. От това място той ще определи посоката на своето движение. От своето място той по-добре ще разбере и другите хора, по-добре ще определи и техния път. Всяко нещо се цени и познава на своето място. Ако вземете един хубав хляб и отидете при един чист планински извор да си хапнете от хляба и пийнете от чистата вода, вие ще оцените хляба и ще благодарите за него. Ако вземете същия хляб и отидете да орете на една нива, обрасла с тръни и бодили, ще оцените ли хляба? От непосилния за вас труд и хлябът ви ще бъде горчив. Следователно, за да оцените един поет, вие трябва да имате интуиция, да схващате мисълта му. Вие четете едно стихотворение за кокичето или за минзухара и се чудите откъде този поет е измислил тези неща! В хубави образи той е описал страданието на кокичето, но вие не го разбирате. Защо не го разбирате? Защото нямате интуиция. Ако имате интуиция, щяхте да разберете защо поетът пише така. Наистина, кокичето не може да пролива сълзи, но поетът е вложил тия думи в устата на кокичето, с цел

да изрази друго нещо, което вижда в живота. Поетът описва действителността в разни образи, или я изказва чрез устата на различни живи същества, били те растения, животни или хора.

И тъй, хората могат да се разберат помежду си само когато се ръководят от интуицията. Щом се разберат, те ще могат да живеят добре. Щом живеят добре, те ще бъдат радостни и весели и Царството Божие ще се въдвори на земята. Един наш познат събрал няколко свои приятели на угощение и казал: „Днес се въдворява Царството Божие на земята“. Казвам: За него може да е така, но дали приятелите му ще го разберат? Христос казва: „Наближило е Царството Божие на земята“. Съвременните хора, обаче, се запитват: „Ако преди 2,000 години беше наближило Царството Божие на земята, защо още не е дошло?“ С биволска кола да пътуваше, пак щеше да дойде до днес. Верни са думите на Христос, че е наближило идването на Царството Божие, но далечно е разстоянието, откъдето идва. Днес Царството Божие е по-близо, отколкото във времето на Христос.

Изпейте сега упражнението „Давай, давай“, с движения. Когато между думите и движенията има съответствие, мисълта се усилва. Силните мисли, чувства и постъпки са високи върхове. Когато при пеенето искаме да изразим дълбочина и устойчивост в чувствата, служим си с басовите тонове. Високите тонове не са толкова устойчиви. Ниските тонове представляват дървета с дебели клони, които издържат при всякакви условия в живота. Високите тонове пък са нежни дървета, с тънки, деликатни клончета, които не са пригодени за действителния живот. Изпейте сега упражнението „Любов ме чиста озари“. Първо я изпейте с ниски тонове, както мъж би я пял, а после – с високи тонове, както жена би я пяла. Защо човек не може да пее хубаво? Защото умът и сърцето му не са свободни. Ако иска да пее хубаво, той трябва да бъде съвършен. Когато умът и сърцето на човека не са свободни, неговото съзнание се натъква на влиянието на вълчите вълни, които му препятстват да пее хубаво. Пък и другите, като го слушат да пее, ще кажат: „И той ли се намери сега да пее?“ Който иска да пее хубаво, той трябва да бъде вътрешно свободен, да се радва, че пее. Ако видите някоя стара сестра или стар брат да пее, вие ще се смеете. За пеенето смях няма. Който се смее, който се радва, само той може да пее. Не е лесно човек да пее. Школуване, дисциплина се изисква, за да може човек да пее. Колко години трябва да се упражнява човек, докато дойде до положение да контролира гърлото си, да пее, както иска, да развие меката, магнетична сила в себе си! Който може да разбере и приложи законите на пеенето, той става отличен певец; който не може да разбере тия закони, той остава обикновен певец. В съвременните песни няма съответствие между думите и тоновете, вследствие на което те не могат да произведат нужния ефект. Но и при това положение за

предпочитане е човек да пее, отколкото да не пее.

Изпейте упражнението „Киамет“!

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Лекция от Учителя, държана на 2 март 1927 г., София.

1927_03_06 Възпитание и самовъзпитание
лекция пред специалния клас

ВЪЗПИТАНИЕ И САМОВЪЗПИТАНИЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Размишление.

Чете се темата: „Първата играчка в моето детинство".

Тема за следния път: „Първата ми учителка или първият ми учител”. Спомени около нея или него: името, характера им и т.н.

Как ще обясните движението на кометите? Добре е да прочетете нещо върху движението на планетите и на кометите. Това е от областта на астрономията. Като ученици добре е да изучавате астрономия, както и други някои науки. Всяка наука оказва известно влияние върху мозъчните центрове и по този начин предизвиква нахлуване на кръв в главата. Човек започва да мисли повече, вследствие на което мозъчните центрове в него се развиват.

Като казвам, че човек трябва да мисли, нямам предвид обикновената мисъл. Човек трябва да се занимава с възвишени мисли. Обикновените мисли заравят ценните работи. Какво става с една книга, която с години не се отваря? Щом не се чете, книгата се покрива с прах и се разрушава. Същото може да се каже и за човешкия ум. Ако човек не мисли, умът му прашасва; ако не чувства, сърцето му прашасва. Обикновените мисли и чувства са прах, Който внася известно наслояване в човешкия ум и в човешкото сърце. Така са прашасвали цели култури, докато най-после са изчезнали. Дойде ли до прашасване на ума и на сърцето, човек трябва вече да търси спасение. Само Божествената мисъл и Божествените чувства могат да го спасят. В ръцете на малкото момченце и момиченце дървеното конче и восъчната кукла са на място. За тях те струват повече и от най-ценната научна книга. Обаче дойдат ли до известна възраст, когато ги интересуват по-високи неща, кончето и куклата губят своето значение.

Необятна е Вселената! Тя трябва да интересува човека – да я изучава, да проникне в нейната дълбочина. Човешкият мозък е малка вселена, която също заслужава изучаване. Днес хората изучават своя мозък, но само анатомически и физиологически. Те не проникват в подробности, да видят защо някой човек е астроном, друг – химик, трети – математик или философ и т.н. За да разрешат тия въпроси, учените казват, че някой човек е астроном, защото е работил повече върху астрономията. Но какви са

мозъчните клетки на астронома, какви на химика, на философа, те не знаят. Ако в специален мозъчен център разгледате мозъчните клетки на астронома и химика, на химика и философа, ще видите, че те се различават. После, ако сравните мозъчните клетки на два химика, ще видите, че и между тях има разлика. Изобщо, човешкият мозък не е още изучен. Той крие в себе си големи тайни, които един ден ще се проучат.

Днес всички хора говорят за възпитание и самовъзпитание и търсят методи вън от себе си. Те не подозират, че методите за възпитанието и самовъзпитанието са в самите тях. Всяка наука е метод за самовъзпитание. Например, като изучава астрономия, човек се натъква на същата наука и в себе си. Той разбира, че между външните явления в природата и явленията, които стават в неговия организъм, има известно съответствие. Затова е каза¬но, че човек е микрокосмос. Например, както се явяват петна на слънцето, така се явяват петна в слънчевия му възел, в черния дроб и т.н. Като изучава състоянията си при явяването на тия петна, човек може да съди за промените, които стават във външната природа. Съответствието между явленията в природата и в човешкия организъм се забелязва особено ясно при влиянието на планетите върху даден човек, Например явленията, които стават на слънцето, се отразяват силно върху ония хора, които се намират под негово влияние. Влиянието на луната се отразява върху лунните типове. Изобщо, пълне¬нето и празненето на луната се отразява върху съграждането на човешкия ум.

Планетите оказват влияние не само върху човека, но и върху земята. Забелязано е, че когато има повече петна на слънцето, влагата на земята се увеличава. Когато петната се намаляват, сушата се увеличава и на земята настават неплодородни години. Много хора боледуват поради отсъствие на влага в организма. Водата е добър проводник на електричеството и магнетизма в природата. Следо-вателно организъм, лишен от влага, е лишен същe¬временно от електричество и магнетизъм. Като зна¬ете това, вие трябва да поддържате здравословното състояние на своя организъм. Разумни сили управляват човешкия организъм. Те се подчиняват на великите закони на природата.

Иска ли човек да поддържа здравословното състояние на организма си, той трябва да бъде във връзка с разумните закони на природата и да им се подчинява. Например, срещате едно малко дете, на което бащата е милиардер. Ако е своенравно, детето ще се налага на слугите, на учителите си. Учителите му са учени хора, но се подчиняват на детето, защото е малко още, защото баща му е богат, силен човек. Обаче те ще му се подчиняват, докато бащата е жив. Щом бащата умре, и слугите, и учителите му ще се почувстват свободни и ще наложат своя авторитет

върху него.

Следователно, докато човек е още дете, немощно и неотговорно, разумните сили са снизходителни към него. Щом стъпи на краката си, на свой ред те го заставят да им се подчинява. С други думи казано: докато човек е свързан със своя Велик Баща, разумните сили го толерират, понеже Бащата плаща за погрешките му и ги изправя. Щом се прекъсне връзката, разумните сили в природата започват да го учат, както те разбират. На същото основание човек трябва да знае как да се отнася със своите дарби и способности, които му служат. Те са негови слуги, но са по-учени от него. Не знае ли как да се отнася с тях, той ще изгуби влиянието си върху тях и ще осиромашее. Човешкият организъм може да осиромашее и да забогатее – от човека зависи. За да не става това, човек не трябва да се тревожи, не трябва да създава мъчнотии на разумните сили, които работят за негово добро. Например, за да не страда много, препоръчва се на човека да яде малко. Защо? Ако много яде и преяжда, голяма част от мозъчните енергии отива в стомаха, а с това се намалява деятелността на мозъка. Мозъкът е акумулатор на електричество и магнетизъм. Едва успее да събере тази енергия, храната отива в стомаха, дето се поглъща. В края на краищата излиза, че мозъкът работи само за стомаха.

Съвременната наука не е определила какво трябва да бъде разстоянието между едно ядене и друго. Сегашните хора закусват сутрин, обядват в 12 ч., към 4-5 часа пак закусват и към 8-9 часа вечерят. Обаче всеки стомах има свое специфично време, когато трябва да приема храна. Всеки човек трябва да знае времето, когато ще се храни, а същевременно и количеството на храната, която ще употреби. Общо правило е човек да остава малко гладен, да усеща, че може още да яде, но да не си дояжда. По този начин той не изразходва всичката мозъчна енергия. В мозъка всякога трябва да има известно количество запасна енергия.

Като ученици вие трябва да правите упражнения, да прилагате правилата за хранене, за дишане, за пиене на вода, за спане. Като прилагате тия правила, вие съзнателно си въздействате и се самовъзпитавате. Много има да работи човек върху себе си, докато се справи със старите си навици. Колкото работа да ви предстои, не се обезсърчавайте. Започнете още отсега. Колкото по-рано започнете, толкова по-добре за вас. Човек е свободен да работи или да не работи, но ако се откаже от днешната работа, той ще изгуби условията на деня. Той губи условията на онази вълна, която днес го е подела. После и да има желание да учи и да работи, условията ги няма. Той може да има запас от енергия, може да има добри идеи, но условия няма. Христос казва: „Работете, докле е ден, защото иде нощ, когато никой не може да работи". Като види, че е пропуснал

условията, човек казва: Като отида на онзи свят, там ще бъда при други условия. Едно трябва да знаете: този и онзи свят са неразривно свързани. Условията на онзи свят се определят от тия, които сте имали на земята. Ако на земята не сте работили съзнателно, не мислете, че на онзи свят ще можете да работите по-добре. Там само ще преглеждате сметките си. Ако на земята сте работили добре, и в духовния свят ще работите добре. Там ще имате добри резултати и ще се радвате на плодовете си. Това наричат рслигиозните „живот на блаженство". Енергиите от физическия свят се преливат в духовния.

Като ученици вие трябва да се научите да трансформирате нещата. Всяко желание трябва да се превърне в духовна сила. Не постигнете ли това, животът ви се обезсмисля и става еднообразен. Наистина, какво по-голямо еднообразие може да съществува от живота на обикновения човек? Стане сутрин, облече се, закуси и отива на работа. После обядва и пак отива на работа. Вечерта се връща уморен – вечеря и ляга да спи. На другия ден пак същото еднообразие. От човека зависи да осмисли живота си и да внесе в него нещо ново. Духовният елемент в човека разнообразява и осмисля неговия живот. Без този елемент човек минава през животинско състояние. Следователно, като живеете, вие ще се проявявате като човек или като животно, например като вълк. Ако вълкът има надмощие в човека, овцата в него ще изчезне – вълкът ще я изяде. Ако човекът се проявява, овцата свободно ще се размножава. Човек ще се ползва само от вълната и млякото на овцата, но кожата й ще бъде здрава. Когато духовното естество в човека се проявява, той развива своята интелигентност, своята умствена деятелност. Прояви ли се животното в човека, на първо място виждаме неговите низши желания и чувства.

Задачата на човека е да работи върху себе си, да се самовъзпитава. Както възпитава другите, така трябва и себе си да възпитава. Правили ли сте опити да се откажете от някое свое желание, да не го задоволите? Представете си, че у вас се яви силно жела¬ние да си купите парче баница. Понякога в човека се явява толкова силно желание за баница, че и да няма пари, той ще задоволи желанието си. Той ще вземе пари на заем и пак ще си хапне баница. Изкуство е сега, като е купил баницата, да я даде на друг някой да я изяде, а той да гледа как другият яде баница вместо него и да е доволен. Това значи самовъзпитание. Има известни чувства и желания в човека, които трябва да се ограничават. Такива чувства и желания трябва да се възпитават. Обаче има чувства и желания в човека, които трябва да се задоволяват. Всяко естествено желание трябва да се задоволи. То дава подтик на човека.

Естествените желания са разумни. Гениалните хора са разумни. Значи те

знаят кои желания трябва да се ограничават и възпитават и кои трябва да се задоволяват. Гениалните хора знаят кога и колко да спят, да ядат, да работят. Обикновено те решават задачите си сутрин, в ранните часове, когато всички хора спят. Тогава работата на човека е най-плодотворна. Има часове през деня, които са най-благотворни за работа. Ако хората знаеха тия часове, те щяха да ги използват. В малко часове те щяха да имат големи резултати. Това е от значение главно за учителите. Днес учителите работят по пет-шест часа на ден, но резултатите им са слаби. Учителят може да работи с учениците интензивно, благотворно най-много два-три часа на ден. Работи ли повече, той не може да има резултати. Това се отнася главно до ония учители, чиито ученици само приемат, без да дават. Друг е случаят, ако между учителя и учениците става правилна обмяна. Тогава и учителят, и учениците дават. При правилна обмяна от двете страни, учителят може да работи плодотворно четири-пет часа.

Правилна обмяна трябва да съществува не само между учители и ученици, но между всички хора. Днес хората не са доволни едни от други, защото се затварят. Едни за други те са затворени шишета. Красиво е понякога да гледаш затворено шише, но то нищо не дава. За предпочитане е отвореното, хвърленото жито на нивата, отколкото затвореното. За предпочитане е отворената круша, която е готова да дава на всички, отколкото затворената. За предпочитане е да срещнеш човек с отворен ум, отколкото човек със затворен ум. Болният човек трябва да бъде затворен за себе си, защото няма какво да даде, но отворен към другите, за да приема от тях. Здравият човек обаче трябва да бъде отворен, да дава и да приема. Като четете някоя хубава книга, вие се отваряте, за да приемете нещо от съдържанието ѝ. Като приемете нещо, което може да ви ползва, вие благодарите на онзи, който я писал. Човек трябва да приема красивите и велики неща отвън, но да е готов да дава нещо от себе си. Ако приемате и не благодарите и ако давате и не благодарите, вие няма да се ползвате от благата на живота.

Мнозина четат, слушат какво им се говори, но казват, че това са отвлечени работи. Те казват: Хляб, облекло, къща е нужна за нас – нищо друго. Важно е да осигурим старините си. Те не подозират, че осигуряването им зависи от добрия и правилен жи-вот. Ако живеят разумно, и младините, и старините им ще бъдат осигурени. Като живеят добре, те са вътрешно спокойни и каквато работа започнат, добре я свършват. Външно човек може да се вълнува, но вътрешно трябва да пази своя мир. Когато сте разтревожени, мислете за слънцето, за енергията, която иде от него. Слънцето постоянно дава и взима. Правете опити да излагате гърба си на слънце и да мислите през това време за него, да се свържете с неговата енергия, да видите какво влияние ще окаже върху вас. Излагайте гърба си

на слънце и когато сте разположени, и когато сте неразположени и наб¬людавайте какви резултати ще имате в единия и в другия случай. При това човек трябва да знае през кои часове на деня да се излага на слънце, за да възприема само неговите благотворни лъчи. Има лъчи, които уморяват, убиват човека. Той трябва да избягва влиянието на такива лъчи. Когато земеделецът работи на нивата по цели дни и е принуден да се излага по всяко време на слънце, за да се предпазва от вредните лъчи на слънцето той трябва да носи шапка във форма на многоъгълник, да пречупва вредните слънчеви лъчи.

Като ученици на Велика Школа вие трябва да бъдете здрави. Каквото се случи в живота ви, трябва съзнателно да търпите, а не по неволя. Какво ще направите, ако някой ви боде с игла? Ако сте търпеливи, ще гледате как забожда иглата в ръката ви един сантиметър дълбоко и ще стоите спокойно, без да трепне един мускул на лицето ви. Това е търпение. Някои минават за търпеливи, но по необходимост търпят. Подлагат ги на различни изтезания, като завързват ръцете и краката им да не ритат и да не се бранят, запушват устата им с кърпа да не викат. Това не е търпение. Този човек и да иска да вика, да се брани, не може. Понякога човек има сила да се справя с големите мъчнотии. Обаче дойде ли до малките мъчнотии, той се спъва. Търпеливият човек се справя еднакво и с малките, и с големите мъчнотии. Следователно вие трябва да работите първо с малките величини и постепенно Да отивате към големите.

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

23 лекция от Учителя,

държана на 5 март 1927 г., София

1927_03_06 Иди повикай мъжа си!
неделна беседа

ИДИ ПОВИКАЙ МЪЖА СИ!

Беседа от Учителя, държана на 6 март, 1927 г. в гр. София.

Казва й Исус: „Иди повикай мъжа си и ела тук.“ *)

Прочетената глава от евангелието на Иоана е една от важните глави. В нея Христос засяга важни положения от живота. Ние виждаме, как Христос, като дошъл до този кладенец, пожелал да пие вода, но не могъл да си извади, понеже нямал въже. Затова, като видял, че жена самарянка идва да си налее вода, Той се обърнал към нея с думите: „Ще те помоля да ми направиш една услуга, да ми дадеш малко вода.“ По този начин Христос влязъл в разговор с тази жена. Той говорил за съвременните традиции, които съществували по това време в света. Жената се зачудила, как така един евреин, един израилтянин се осмелява, според тогавашните традиции, да говори с жена и да иска от нея вода. Това положение е подобно на едно от положенията в турския закон, според което се забранявало на всеки турчин да иска и да пие вода от ханъма. Осмели ли се някой турчин да престъпи този закон, с това той може да създаде източен въпрос. Традиции са това! Днес никой човек не е свободен от традиции. По целия свят, между всички народи съществуват ред традиции. Всички стремежи на съвременното човечество се свеждат към желанието им да се освободят от тези традиции и да постигнат съвършенство на своята душа. Връзките, които съществуват между съвременните хора, от които те и до днес носят лоши последствия, аз наричам неразумни връзки. Например, някой човек много обича да играе на игрището пред хората, да се показва за голям юнак, но случайно един ден той пада, счупва крака си и дълго време след това носи лошите последствия на своето неразумно желание. И когато хората го питат, защо куца, той трябва да каже: Аз куцам поради своите стари традиции и желания, да се покажа пред света голям юнак и добър борец.

Най-напред Христос засяга въпроса за личните отношения между мъже и жени. Даже и учениците на Христа, като видели Учителя си да се разговаря с жена – самарянка, казали в себе си: Как е възможно нашият Учител да се разговаря с жена и да излиза от рамките на старите традиции? Христос каза на тази жена: „Ако ми дадеш да пия от водата на този извор, един ден аз ще ти дам от моята вода, от която, като пиеш веднъж, никога няма да ожадняваш. Тази вода носи в себе си Вечния Живот.“ Самарянката, като чула думите на Христа, казала: „Дай ми тогава

от тази вода, за да не ожаднявам никога и да на става нужда да идвам повече на този извор.“ Тя прибързала да поиска от тази вода, както всички хора бързат, когато искат материални блага. Например, съвременните хора искат веднага да се въдвори Царството Божие на земята и за това се запитват: Кой е причината, че Царството Божие не може още днес да се въдвори? Питам: Как може да се въдвори мир и любов между съвременните хора? Как е възможно да се въдвори мир и любов между съвременните мъже и жени при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и любов между братя и сестри при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и любов между учители и ученици при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и любов между съвременните свещеници, проповедници, владици и техните пасоми при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и любов между съвременните управници и управляеми при сегашните им разбирания за живота? Традиции са това! Всяка държава има свои традиции. От тези традиции много държави са загинали. Традициите представляват вътрешния консерватизъм на хората, който често ги спъва. Някой казва: Как е възможно аз да взема мотика и да отида да копая някое лозе, или да взема цигулка и да отида да свиря пред хората, да ги забавлявам, когато съм роден от родители с висок произход? При този висок произход, аз трябва да стана рентиер, да получавам пари, с които често да ходя в чужбина, да се разхождам с автомобили, да посещавам театри, концерти и т. н. Според мене, съвременните хора вместо да се разхождат с автомобили, те разхождат автомобилите си. Някой казва: Аз се разхождам с автомобил. Не, всъщност ти разхождаш автомобила, а не той тебе. Тъй щото, първо Христос засяга материалните въпроси, личните отношения. После Той засяга обществените отношения и най-после засяга въпроса за вътрешните отношения и за вътрешните вярвания на хората.

Казва Му самарянката: „Господине, гледам, че си пророк и всичко знаеш. Бащите ни в тази гора се покланяха, а вие казвате, че Ерусалим е мястото, където трябва да се кланяме.“ Казва й Исус: „Жено, хвани ми вяра, че идва часът, когато нито в тази гора, нито в Ерусалим ще се поклоните на Отца.“ Тук думата „гора, планина“ е употребена в символичен смисъл. Под думата „планина“ не се е разбирало това, което ние днес схващаме. Хората на миналото не са били толкова глупави, да се кланят на планина. Под думата „планина“ те са разбирали умните хора, а за умни хора те са считали своите деди и прадеди, на които са се кланяли. Планината представлява материалната страна на въпроса. Ерусалим пък представя мястото, откъдето се разнася културата. Значи, тогавашните хора се кланяли на културата. И съвременните хора казват: Ние, културните хора, трябва да признаваме науката, изкуствата, музиката и на тях да се

покланяме. Христос казва на жената: „Според вашите вярвания, действително, вие трябва да сте се кланяли и на тази планина, както и в Ерусалим, но идва време и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят на Отца с Дух и Истина.“ Според гръцката митология, старите гърци се кланяли на планината, с което те символизирали юначеството, героизма. Ако съвременните хора разбираха дълбокия смисъл на тази митология, те биха разбрали, защо именно, старите гърци се кланяли на планината. Питам: Нима апашът, който отива да обере касата на някой банкер, не се моли пред нея? Той сяда на колене пред касата и започва да я човърка, да ѝ чете една, две, три молитви, докато най-после касата каже: Хайде, като имаш голямо постоянство, вземи си нещо от мене! Обаче, притежателят на касата не признава молитвите на този апаш и търси случай да го улови и накаже. Христос казва на самарянката: „Бъдещите поклонници, които ще имат живата вяра в себе си няма да се кланят нито на тази планина, нито в Ерусалим, но ще се кланят на Отца с Дух и Истина.“ Да се поклони човек с Дух и Истина, той трябва да знае какво нещо представлява душата му. Това не значи, че като душа, той е нещо по-особено от другите. Не, той трябва да познава душата си – нищо повече! Той трябва да знае и разбира въпроса за душата само за себе си, а не с цел да доказва на хората, какво нещо всъщност е душата. Какво нещо представлява той като душа, от това хората не се интересуват. Този въпрос интересува самия него. Не е въпросът за душата вън от човека, но важен е въпросът, какво представлява човек в света, като проявяваща се душа. Освен това, човек трябва да знае за себе си, какво представлява той като дух, и най-после той трябва да знае, какво нещо е Бог, без да се стреми да докаже това и на другите хора. Знае ли човек тези три въпроса за себе си, той се намира вече в правия път. Познаването на тези три важни въпроси съставлява великата бъдеща култура, която може да съгражда, да поставя здрави основи в живота на човека.

Някой ще каже: Докажете ни, че има душа и дух. Аз мога в пет минути да ви докажа, съществуват ли душата и духът, или не, без да ви аргументирам или доказвам този въпрос теоретически, както правят някои от философите, като Кант, Шопенхауер и т. н. Как ще направя това? – Ще извадя душата от тялото на някого, и той веднага ще падне на земята. След това пак ще я върна назад. После ще го питам: Какво видя? – Видях, че на земята лежеше човек, който напълно приличаше на мене. Какво ще кажеш сега, съществува ли душа, или не? От същия човек аз мога да извадя още двама и ще го питам: Кой е този, който лежи на земята и не говори? Кой е този, който мисли, разсъждава и говори, и най-после, кой е този, който свързва и двамата? Този, който лежи на земята и не може да говори, това е облеклото, материята, в която душата е облечена. Този, който мисли, разсъждава и говори, това е самата душа, а този, който свързва и

двамата, това е духът на човека. Ще кажете: Щом е така, направете този опит, да го повторим. Ако е въпрос за фокуси, аз мога да направя този опит за пет минути, но не е работата там. Ние не защитаваме никаква кауза, но разглеждаме въпроса по същество. Всяка душа трябва да се развива в своята същина, но това не значи, че тя трябва да придобива неща, които не са вложени в нея. В света има погрешни схващания по много въпроси, учените знаят, какъв е пътят на човечеството. Те знаят, че човек не може да придобие нищо ново, но трябва да развива вложеното в своята душа и в своя дух. Човек нищо не придобива на земята, но развива вложеното в него. Че е така, питам: Може ли човек да занесе със себе си спечеленото богатство в онзи свят? Някой човек може да е завършил и четири факултета, да е придобил много знания в главата си, обаче един ден, когато тръгне за онзи свят, той няма да занесе със себе си нищо от това знание. Ето защо, съвременните хора казват: Когато човек умре, всичко се свършва с него. Те са прави само в това отношение, когато не признават съществуването на душата. Българите, като не могат да разрешат някой въпрос, употребяват поговорката: „Чуждото нещо на връх Великден се взема.“ Да, взема се само това, което е взето назаем. Всяко нещо, което сте взели назаем, е чуждо.

Същото нещо може да се каже и за религията. Някой казва: Моите баща и майка, моите дядо и прадядо са вярвали в това и това, те са се кланяли на планината, затова и аз ще вървя по техния път. Това значи да вземаш вярвания назаем. Значи, щом неговите отци се кланяли на тази гора, и той ще се кланя на нея. На този човек казвам: Ти си самарянин. Друг казва: Аз ще се кланям на тази църква. – Ти си евреин. Христос казва: „Който е дошъл до новите разбирания на живота, той нито на тази гора ще се кланя, т. е. нито на своите отци, нито в Ерусалим, т. е. нито на старите религии и култури, но ще се кланя на Отца с Дух и Истина.“ Дойде ли човек до последното положение, да се кланя на Отца с Дух и Истина, според Христа, той е човек с пробудено съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Пробудят ли се тези неща в човека, той вече може да влиза във връзка с живата природа, т. е. с външната страна на Бога. По този начин Духът, който живее в него, ще принесе своето поклонение и служене на Бога. Под думата „поклонение“, съвременните хора разбират коленичене на земята. Това не е поклонение. Много хора, като отиват на църква, кланят се, коленичат на земята, с което искат да представят, че са истински християни и служат на Бога. Обаче, същите тези хора обират бедните вдовици, продават и последната им вещ. Като се върнат у дома си, пак коленичат пред Бога. Отидете ли при тях за някаква услуга, още при първата дума ще ви продадат. Това не е никакво служене на Бога.

Христос каза на самарянката: „Иди и повикай мъжа си!“ Защо ѝ каза така? Това показва, че мъжът играе важна роля в живота. Отговори жената и рече: „Нямам мъж.“ Каза ѝ Исус: „Право си казала, че нямаш мъж, защото петима мъже си водила, и този, когото сега имаш, не ти е мъж.“ Петте мъже показват, че тази жена е служила на своите чувства. Пред хората и пред Бога тя не е имала един законен мъж. Христос ѝ каза: „Това си право рекла.“ Значи, Той намери в тази жена една благородна черта, че не лъже, но винаги говори Истината. Ако днес дойде Христос и се спре пред някой извор, какво ще кажат хората, които посещават този извор? Аз зная, какво мислят религиозните хора по този въпрос. Те мислят, че като дойде Христос на земята, най-първо трябва да излязат свещениците със своите корони и хоругви, с песни и музика, а после останалите хора. Слезе ли Христос на земята, кракът Му няма да стъпи в никой европейски град. Той ще срещне всички богати, всички поети, художници, музиканти, учени и ще ги попита, на кого са служили досега. След това ще отиде при майките и при бащите и ще ги попита, на кого са служили досега. И тогава Христос ще каже: „Идете сега и повикайте вашите мъже, своите възлюбени, на които сте дали сърцето си, те да ви препоръчат. От тях ще заключа, какви сте били в живота си.“ – Защо трябваше да дойде мъжът на тази жена? – За да се произнесе за нея. Никой друг, освен мъжът, не може да познае жената. Някой казва: Дълбоко е женското сърце! Действително, дълбоко е женското сърце! Никой не може да го познае и измери, защото е голяма неговата мярка. Само една мярка може да определи големината на женското сърце. Коя е тази мярка? – Мъжкото сърце. Само мъжкото сърце може да преплава океана на женското сърце. Никакъв друг кораб не е в състояние да преплава този океан. Само мъжкото сърце е издържало на бурите и на вълните на този океан. Колкото бури и вълни да има в този океан, мъжкото сърце е в състояние да го преплава, и то благодарение на женското сърце, което го пази. Следователно, мъжкото сърце е мярка за дълбочината на женското сърце. Чрез мъжа се определя характера на женското сърце. Ако жената е сухичка, тя ще си избере малко пълничък мъж. Ако тя е пълничка, ще си избере малко деликатен, височък мъж. Ако чувствата на някоя жена са силно развити, тя трябва да си избере мъж със силно развит ум. Законът за контрастите се проявява навсякъде в живота.

Като говоря за отношенията между мъже и жени, аз разглеждам вътрешния смисъл на тези отношения, а не повърхностните отношения. Няма смисъл да се говори за повърхностни отношения, понеже те не представляват здрави връзки. Природата признава само Божествени връзки, само Божествени отношения между мъже и жени. Мъжът и жената представляват души, които са излезли от Бога. Освободете мъжа от неговата форма, както и жената от нейната форма и наблюдавайте, как те ще се обичат, като души. Следователно, от гледището на висшата

математика, като съберете тези две души и ги слеете в една, тяхната светлина ще се увеличи два пъти повече. Същевременно и топлината на тези души ще се увеличи два пъти. При това, ние не говорим за топлина, която изгаря, но за топлина, която носи живот в себе си. Щом топлината и светлината на тези души се увеличи два пъти, едновременно с това ще се увеличи и тяхната интелигентност, както и всички останали способности. Докато между душите не става такова съчетание, бъдещата култура няма да се създаде. За в бъдеще мъжете и жените няма да се женят, но ще се съчетават като души, ако искат да създадат ново поколение, което да бъде носител на нови идеали, на нов живот. Бъдещите хора трябва да станат носители на възвишен, Божествен идеал. Любовта не се изразява само в близост между хората, нито само в хващане на ръце, или само в гледане в очите. Да гледаш човека право в очите, това подразбира да гледаш през прозорците в неговата осветена стая.

Христос казва: „Иди и повикай мъжа си и ела тук." Питам: Как ще познаете мъжете? Едно време, когато Бог създаде Адам, той имаше мъжка форма. Бог беше Учител на Адам и му преподаваше уроци по всички предмети. Адам беше отличен геолог. И до сега има запазени цели глави написани от него по геология. Адам беше отличен астроном и отличен естественик, от него има написани по няколко глави върху тези предмети. Адам беше и добър градинар. Съвременните градинари би трябвало да се поклонят на Адам за неговите знания и опитности по градинарство. Същевременно Адам беше и отличен астролог. Той знаеше влиянието на Слънцето и на планетите върху човека, както и отношенията, които съществуват между тях. Питам: Знаят ли съвременните астрономи и астролози причините за поставянето на планетите в известни съотношения и дистанции една към друга? Например, защо, когато Сатурн и Марс дойдат в известно съотношение със Земята, винаги на Земята настават големи пертурбации? Мнозина считат тези неща за суеверия, но казвам: Няма човек в света, който да не вярва в суеверията. Не мислете, че суеверията почиват на някакви илюзии. Не, в суеверията има известна доза истина. Мнозина се смеят на хората, които вярват в уроките и ги отричат. Казвам: Има уроки в света. На какво се дължат те? Аз ще ви обясня, на какво се дължат уроките. Например, като ви погледне някой човек, вие започвате да се чувствате неразположен, заболява ви глава. Мнозина казват, че това се дължи на уроки. Има хора, които, като погледнат някой бивол, или някоя крава, те веднага заболяват и умират. Причината за това се дължи на силния поглед, който този човек е отправил към вас, или към даденото животно. Силният поглед пък се дължи на електричеството, което излиза от лицето, или от очите на този човек. Това електричество се отправя към вас, и ако не можете да го асимилирате, то ще произведе у вас известна дисхармония, която ще се

отрази върху организма ви. Има баби, които знаят да лекуват урочасали [урочасани?] хора по много прост начин. Те вземат едно здраво яйце, чукнат го в челото на бивола, или на урочасалия [урочасания?] човек, и той в скоро време се окопитва. Яйцето лекува, като поглъща излишната енергия, която се е натрупала в организма на човека, и по този начин той се освобождава от своето болезнено състояние. Някой казва: Щом е така, и аз мога да лекувам урочасали [урочасани?] хора. – Не, всяка баба не може да лекува; само тази баба лекува, която е добър проводник на това електричество. Значи, нейният организъм трябва да издържа на влиянията, които се отделят от болния. Същото може да се каже и за лекарите. Много лекари лекуват болни, но малцина имат добри резултати при лекуването. Малко хора са родени за лекари. Истинският лекар трябва да представлява среда, през която болестта може да излезе навън. Лекарят трябва да вземе нещо от болния. Същевременно той трябва да даде нещо на болния. Една болна жена пристъпи до Христа и си казваше: „Ако се допра само до дрехата Му, ще оздравея.“ – Защо оздравя тази жена? – Защото от дрехата на Христа излезе сила, която я излекува. Много от съвременните лекари не могат да имат резултати, понеже не дават нищо от себе си. Във всяка работа човек трябва да вземе нещо и да даде нещо.

Питам: На какво се дължат неуспехите на съвременните хора? – На тяхната немарливост в изпълнение на своите обязаности и задължения към Първата Причина. В това отношение и Адам беше немарлив. Той се представяше пред Бога коректен, изпълнителен, но всъщност не гледаше добре работите си, беше малко мързелив, нехаен. Той криеше от Бога нещо. Като отиде Бог при Адам и видя, че работите не вървят добре, Адам каза: Господи, сам не мога да върша добре работите си. Да имах поне една другарка, с нея заедно бихме могли добре да уредим живота си. Господ му отговори: Щом е въпросът за другарка, която да ти помага, това е лесна работа. Тогава Бог го приспа и от реброто му извади жената, която беше скрита в него. Адам, като видя жена си, своята другарка, веднага се заеме и зарадва, както момъкът се радва, като види някоя красива мома. Аз често съм наблюдавал какъв ефект произвежда момата, или жената върху мъжете. Срещам един момък, който няма пет пари в джоба си и го наблюдавам как, като види някоя мома, веднага се засмива, зарадва се, като че е получил някакво богатство. И наистина, богатство е момата. Момъкът казва: Докато имам тази мома, всичко мога да направя в света. Така мислеше и Адам, но не издържа изпита си. В Райската градина той беше поставен на изпит. Бог му беше казал: Другарката, която ти давам, пази като зеницата на очите си! Никога не я оставяй сама, защото изгубиш ли я от очите си, повече не можеш да я върнеш. Обаче този ден именно, когато Ева беше излъгана от змията, Адам се занимаваше със своите материални работи и не можа да придружи Ева, да се разходи заедно с нея. Ева излезе

сама на разходка, добре облечена, с бяла рокля, препасана с хубав колан, добре вчесана, с пригладена коса, с червени устнички, подобно на съвременните модерни жени. В Библията се казва, че Ева била гола. Друго нещо се разбира под думата гол човек. Всъщност и Адам, и Ева са били хубаво облечени. Красавица била Ева. В това време Адам, който бил зает със своите материални работи, си казвал: Какво страшно може да има в Райската градина, та да не може Ева да остане сама? Може ли тук да дойде някакъв дявол, да я изкуси? Щом е в Рая, тя е в безопасно място. Обаче, тъкмо този ден дошли един дух от Сатурн и един от Марс, заедно с които влязъл и дяволът. Лошото съчетание, което имало между Сатурн и Марс било причина да изгуби Адам своята другарка, която и до днес още не може да намери. И до сега още хората се питат, имат ли душа, или нямат. Казвам: Благодарете, че Ева беше сърцето, а не душата на Адам. Бог направи Ева от сърцето на Адам, а не от неговата душа.

Казва ѝ Исус: „Иди повикай мъжа си и дойди тук!“ Този стих се отнася до един вътрешен принцип в живота. Дойде ли човек до положението на истински религиозен, той ще се обърне към благородното, към възвишеното и мощното в себе си, което определя неговия характер. Когато човек иска да намери Истината, той трябва да се обърне към душата си. Това не подразбира, че душата е нещо материално, но човек трябва да се обърне към нея, за да събуди деятелността на своя организъм. За да стане това, човек трябва да има в себе си един вътрешен материален обект. Какъв може да бъде обектът, който събужда деятелността на човека? Науката, изкуствата, музиката не могат да бъдат този обект, те са само временни занятия за човека. Питам тогава коя е единствената сериозна работа в света? Единствената сериозна работа в света е Любовта, да люби човек. Любовта е първата и най-сериозна работа за човека. Както съвременните хора любят, това ние наричаме занятие. Рече ли човек да заработи с Любовта, като велика, мощна сила, неговата душа и дух се събуждат и той влиза във връзка и с физическия, и с духовния, и с Божествения свят. Само по този начин човек може да разбере отношенията, които съществуват между тези светове, както и смисъла на целокупния живот. Обаче, за да се домогне той до тези работи, от него се изисква да направи връзка с Бога. Има ли тази връзка, той ще може вече да люби правилно и да намери красивите съчетания в целокупния живот. В живота на всеки човек има само десет възможности, да започне той с Любовта. Всяка година има само по една възможност да работи с Любовта. И на всеки десет години има пак само по една възможност да работи с Любовта. Всичкото останало време на човека е определено само за занимание.

Някой казва: Какво нещо е Любовта? Започнете ли да любите, очите ви се

отварят, и вие виждате какво нещо е животът и неговата красота. Човекът на Любовта не може да се смущава от разни думи, от казано-речено. Човекът на Любовта минава за най-богат, за най-силен пред всички хора. Той не е богат като онези милионери, които за няколко години могат да разпилеят своето богатство. Човекът на Любовта е от онези богати, които разполагат със своята магическа пръчица навсякъде. Съвременната наука дава възможност на човека да си служи с магическата пръчица. Тя признава това изкуство. Казвам: Магията е достояние само на любящия човек. Някои разделят магията на черна и на бяла. Според мене и едната, и другата магия са полезни, но и двете трябва да се употребяват с любов. Не се ли употребяват с любов, те нямат добри резултати. Всяка магия, която е употребена без любов, в края на краищата е свършвала с фалит; при това тя е разрушавала живота не само на един човек, но и живота на цял народ. Ако някой маг става причина за разрушението на цели общества и народи, неговата магия, в заключение напълно се проваля. Когато резултатите на магията са вредни, това показва, че тя си служи с разрушителните сили на природата.

Казвам: Не мислете, че светът, в който живеем, е безопасен. В природата има известно количество недиференцирана материя и сили, които трябва да се трансформират, да се облагородят и така да се впрегнат в работа. Много учени, като не подозират това нещо, бутат с пръчицата си, където трябва и не трябва, и в резултат на това стават експлозии в ретортите им; вследствие на тези експлозии и те, и ретортите им, и цялата наука хвръкват във въздуха. Казвате за някои: Учени хора са тези! Преди всичко бъдещите учени хора трябва да работят с Любовта. Някой казва: Сърцето ми гори от любов. В любовта на човека трябва да вземат участие и съзнанието, и самосъзнанието, и подсъзнанието, и свръхсъзнанието, както и неговите ум и сърце, а също така и неговите душа и дух. Вземат ли тези неща участие в любовта му, вие имате пред себе си истински човек. Следователно, ако писателят е проникнат от тази любов, като топне перото си в мастилото, той ще напише нещо велико и красиво.

Казва й Исус: „Иди и повикай мъжа си и дойди тук!“ Апостол Павел казва: „Аз ви сгодих за един мъж.“ За кого говори той? – За Христа. Ако под думата „мъж“ разбирате Христа, тогава как ще разберете тази мисъл в нейната дълбочина? Вие трябва да разбирате възвишеното и благородното, което апостол Павел е внесъл в тези думи. Разбирате ли смисъла на тези думи, те са в сила да повдигнат душата на човека. Кой човек не е пъдил Христа, когато Той е идвал при него? Щом дойде Христос при вас, вие веднага започвате да Му разправяте своите дертове и недобори: дъщеря ви или син ви били невнимателни към вас, или жена ви била лоша, или че нямате къща, нямате нови обувки, нямате средства да се

препитавате и ред подобни въпроси. В резултат на тези оплаквания, Христос ще ви погледне, ще ви изслуша внимателно и ще отиде на друго място да види, там как ще Го посрещнат. Тогава вие оставате сами, недоволни от себе си, и тръгвате да търсите Христа. Тук Го търсите, там Го търсите, но никъде не Го намирате. Днес всички хора търсят Христа, искат Той да им се яви. Всеки е подал своето заявление до Него: един иска пари, друг иска хляб, трети иска къща, всички чакат отговор на своите заявления. Как мислите, колко години са необходими за да разгледа Христос заявленията на всички хора? Хиляди и милиони заявления са подадени до Него. Някой поет казва: Аз подадох заявление до Христа, искам да ми се отговори. Казвам: Не един, но хиляди поети са подали заявления до Христа. Хиляди поети, музиканти и художници са подали заявление до Христа, искат нещо от Него и чакат да им се отговори. До сега най-малко милиард и половина хора са подали заявления до Христа, и всяко заявление тежи половин грам. Питам: Колко вагона са необходими, за да се натоварят всички тези заявления? Колко ученици на Христа са необходими, за да прегледат тези заявления? И най-после, колко време е необходимо на Христа, за да тури резолюция на тези заявления? Обаче, този въпрос не може да се разреши по механически начин. Ако се разреши механически, това е частично разрешение. Благото, на което се радва човек, същевременно е благо и за целия му организъм, както и за всяка отделна клетка от общия организъм. На това основание в света съществува една велика Божествена душа, в която се съдържат всички останали души. Ние сме свързани с тази душа, и нашето благо зависи от нейното благо.

И тъй, от всички хора се изискват поне малки усилия, за да направят микроскопически опити в това направление, чрез които да проверят всичко, което им се говори. Знанията не могат да се доказват само с думи, но за това се изискват и опити. При това, за да се направи един сполучлив опит, изискват се най-малко десет години. Някой казва: Можем и за малко време да направим някой опит. Казвам: Искате ли набързо да правите опити, ще знаете, че резултатите на тези опити ще бъдат посредствени. Речете ли да направите един съществен опит, да се разговаряте например, с един жител от невидимия свят, вие трябва да употребите най-малко десет години, както и Христос употреби известно време, докато извика своите ученици, да се разговаря с тях разумно. Искате ли да влезете във връзка с вашите заминали майка или баща, вие можете да направите следния опит. Влезте в стаята си, затворете добре прозорците, за да не влиза отвън вятър, или някакъв шум, който да пречи на опита, и концентрирайте силно мисълта си към майка си например, като си представите една от нейните добри черти и така почакайте около 15 – 20 минути. Като мине това време, вие ще усетите една лека, приятна хладина

около вас, която се приближава към лицето ви и ви милва. Това е майка ви, която не е в сила да ви проговори, но може само да ви помилва. По този начин тя ви запитва: Синко, защо ме викаш?

„Повикай мъжа си и дойди тук!“ Кой е този мъж, за когото Христос каза на жената да го повика? Един обикновен мъж ли беше той? С тези думи Христос искаше да обърне внимание на самарянката в това, че тя трябва да повика само онзи, който я обича. По този начин Христос обръща внимание и на хората да не се самозаблуждават да мислят, че един обикновен човек може да ги обича. Мислят ли хората така, те пропадат в изпитите си. Който изгуби добрите условия в живота, той пропада. Днес и поети, и художници, и музиканти, и учени, и свещеници, и проповедници, всички пропадат. Защо? – Защото те не апелират към Онзи, който истински ги обича. Всеки човек трябва да има една душа, която да го обича с цялото си естество, т. е. със своето съзнание, със своето самосъзнание, със своето подсъзнание, със своето свръхсъзнание. Има ли човек такава душа, всички Божествени блага ще дойдат чрез нея. Тази душа именно, представлява канала, чрез който се пренасят благата от невидимия свят за душата, която живее на земята. Човек не може да възприеме Божията Любов и Божиите блага откъдето и да е. Тази душа, която ни обича, тя ще ни покаже начин, как да постъпваме с всички останали души. Не е лесно да обичате човека. Онзи, когото обичате, той трябва да има нужда от вас, а вие трябва в подробности да разбирате неговата душа, както и всички нейни нужди. Този човек може да страда от някаква болест, или да го мъчи някакво съмнение, но вие го обичате, ще извадите тези тръни от плътта му, и след това ще му покажете пътя, по който трябва да върви, за да се подигне. Всичко това трябва да направите по такъв начин, че той да вижда във вашето лице истински приятел, който желае неговото добро и повдигане.

Често вие имате добри желания, хубави и вдъхновени мисли и чувства, но ги отхвърляте от себе си и казвате: Това са празни работи, илюзии на живота. Казвам: Има наистина илюзии в живота, но тези илюзии някога почиват на здрава основа. Например, известна илюзия може да се основава на закони на тялото, които вие трябва да знаете. Засега тялото е необходимост за нас, но за в бъдеще може да не представлява такава необходимост и да можем и без тяло. Или пък най-малкото за в бъдеще нашето тяло може да премине през голямо развитие. Например, в миналото си човек е преминавал през разни форми, но когато е научил и придобил това, което всяка форма съдържа в себе си, той ги е напускал една след друга, докато най-после се явил във формата, в която днес го виждаме. Той е минал през формата на паяк, и като е научил изкуството да преде, напуснал и тази форма. После е минал през формата на риба, и

като научил изкуството да плува, напуснал и тази форма. След това е минал през формата на птица, и като научил изкуството да хвърчи, напуснал и тази форма. И най-после той е минал през формата на млекопитаещо, но като видял, че и тази форма не отговаря напълно на неговото умствено развитие, напуснал и нея, явил се във формата на човек. Коя е съществената причина, поради която човек се е изправил на два крака? Центърът на тежестта в животните е отзад на главата, вследствие на което те ходят на четири крака, а гръбнакът им заема успоредно положение с диаметъра на земята. Обаче у човека центърът на тежестта е в предната част на главата, вследствие на което той ходи изправен, на два крака. Изправянето на човека е във връзка с перпендикулярното движение на онези сили, които идват от центъра на земята към центъра на слънцето. Щом човек е влязъл в хармония с тези сили, той се е изправил на два крака. Животните пък, които не са могли да дойдат в хармония с тези сили на природата, и до днес са останали в положението, в което ги намираме, да ходят на четири крака.

Когато се говори за духовния свят, той представлява нещо подобно на физическия. И духовният свят е материален, както и физическият. Както във физическия свят се борави с математика и с геометрия, по същия начин и в духовния свят се борави с духовна математика и с духовна геометрия. Следователно, една физическа линия може да пресича една духовна, и една духовна линия може да пресича една физическа. Една духовна плоскост може да направи разрез на една физическа и обратно: една физическа плоскост може да направи разрез на една духовна. Едно духовно тяло може да пресича едно физическо и обратно: едно физическо тяло може да пресича едно духовно. Питам: Как ще разберете тези неща? Те са отвлечени въпроси. За да разберете тези въпроси, вие трябва да вземете в съображение всички духовни плоскости, както и всички физически плоскости.

Казвам: Всички тези неща показват, че има връзка между материалните и духовните явления в живота. Например, всички звезди не само, че светят, но те имат още и известно духовно влияние върху човека. Ако погледнете земята с окото на ясновидеца, вие ще видите, че тя е свързана с безброй нишки, като балон. Чрез тези конци тя е свързана с цялата Вселена. По тези конци именно, идват към земята грамадни енергии. Някой казва: Не зная защо, но еди-коя си планета силно ми влияе. – Разбира се, че ще ти влияе, ти си се закачил за нея, като с конец. Кой човек, ако би се закачил на електрическата жица, по която тече ток, не би изпитал неговото влияние? Казвате: Какво от това, че някой човек се е закачил на такава жица? Няма нищо от това, че сте се закачили на тази жица, но започне ли по нея да преминава електрическата енергия, тя ще ви жегне силно. Тогава ще

видите, какво става с вас. Ако се закачите на един от конците на Марс, вие веднага ще станете войнствени и ще кажете: Днес ще воювам! Да, и с кого ще воювате? Най-напред ще покажете силата и юначеството си у дома си, а после и вън от дома си. Цяла година наред вие ще бъдете все войнствени. Ако се закачите на един от конците на Сатурн, вие ще кажете: От сега нататък не вярвам в нищо! Човек не трябва да бъде толкова глупав, да вярва на хората. Казвам: Ти си се закачил на една от нишките на Сатурн, затова вече не вярваш в нищо. Откъде дойде у тебе това недоверие? Досега вярваше на всички хора, считаше ги за ангели, а изведнъж се разочарова от тях. Ако вие знаехте по какъв начин да бутнете нишките на Сатурн, щяхте да произведете в себе си велика хармония, като че излиза от струните на някоя арфа. Понеже не сте знаели, вие създадохте голям дисонанс в своя живот. Това не е наука. Който иска да следва духовната наука, той трябва съзнателно да работи.

Мнозина се произнасят за някои хора, че са като стари баби, които само се лутат насам-натам. Не, тези хора не могат да се считат за стари баби. Стари хора са само онези, които занасят на гробищата. Или пък ще кажат за някои, че са големи философи. Ние виждаме тези големи философи по гробищата, където черепите им празни, изкуфели се търкалят с години. За трети пък ще кажат, че са много вярващи хора. И на тези хора черепите им се търкалят по гробищата. Щом България има толкова философи, толкова религиозни и свети хора, защо не извика от невидимия свят някой от своите светии, да й дадат съвет, какво да прави в тези трудни условия, в които е попаднала? Ще кажете, че светиите не трябва да се занимават с вашите работи. Питам: Защо светиите не трябва да се занимават с тези работи? Светиите, именно, трябва да се занимават с работите на хората, но хората не искат да мислят по тези въпроси и казват: Дълго време ще мине, докато разумният живот дойде на земята. Не, дошло е вече време за разумен живот, за пълно разбиране на Божиите закони, за да се избави човечеството от страданията, които напълно го разяждат. Страданията на сегашното човечество приличат на живеница, която разяжда, както тялото, така и душата на човека.

Всички съвременни хора се намират на кръстопът, от който трябва да се избавят. Току-що започнете да четете някоя книга, и при вас дойде един критик, който ви казва: Какво сте се зачели? Хвърлете тази книга настрана, тя нищо не струва! Едва сте се запознали с известно верую, намерили сте по някакъв начин Бога, при вас дойде някой учен, който ви казва: Напусни това верую! Смисълът на живота не се крие в него. Влезете в православна църква, и веднага идват да ви кажат: Вие трябва да се прекръстите, да се помолите на Бога, за да се считате член на тази църква. Отидете после в протестантската църква и веднага ви казват: Вие трябва да прочетете

Евангелието, да научите няколко стиха, да научите няколко песни и тогава да се запишете за член на тази църква. Добре е всичко това, но питам: Какво означават трите пръста, които вземат участие в кръстенето? Палецът показва, че разумното начало в човека трябва да вземе участие в служене на Бога. Впрегнете ли палеца на работа, разумното в човека се събужда. С втория пръст се събужда сърцето на човека, а с третия пръст се събужда Божественото, което трябва да се постави за основа на целия живот. Разбере ли човек кръстенето по този начин, само тогава то има смисъл; иначе, колкото и да се кръсти човек, нищо не се постига. Не е въпросът да се кръсти човек вечер при осветление, той трябва да се кръсти на тъмно и от трите му пръста да излиза пламък, светлина. Ако от палеца на човека излиза бяла светлина, от показалеца – жълта и от средния пръст – розова, това кръстене има смисъл. Вие кръстили ли сте се по този начин? Виждали ли сте от пръстите ви да излизат тези три вида светлина? Някой казва: Ти не се кръстиш. Казвам: Дали се кръстя, или не, ела да провериш. Вземам този човек със себе си в една бурна, тъмна нощ и го водя на планината. Като се качим на някое високо място, аз поставям трите си пръста на челото, прекръствам се, и той вижда от пръстите ми да излиза хубава, ясна светлина. Излиза ли светлина от пръстите ми, аз се кръстя; не излиза ли светлина от пръстите ми, аз не се кръстя. Излиза ли светлина от пръстите ми, тогава и аз се кръстя, и сърцето ми се кръсти, и умът ми се кръсти, и душата ми се кръсти, а най-после и духът ми се кръсти. Щом всичко в мен се кръсти, и хората наоколо ми започват да се кръстят. Тогава и цялата ми къща ще бъде отворена: всички хора, които влизат вътре, ще се кръстят и ще излизат с разположение. И ако такъв човек отиде при касата на някой праведен, от касата му ще започнат да излизат светлини, и тя ще каже: Хайде, и аз ще се прекръстя заедно с тебе. Някой казва: Да бръкна ли в касата ти? Ако от твоите пръсти излизат три вида светлина, бръкни тогава; не излиза ли от пръстите ти тази светлина, не бъркай. Ако от твоите пръсти излиза тази светлина, тогава можеш да влезеш в къщата ми и да си вземеш, каквото ти трябва. Не излиза ли тази светлина, нищо не вземай. Тази е положителната философия на живота.

„Иди повикай мъжа си и дойди тук!“ Кой е този мъж? – Той е Божественият човек, първият човек, когото Бог създаде. За всеки човек трябва да дойде един мъж. В съвременната религия наричат това състояние раждане от Духа. Няма по-велико, по-красиво състояние от него. Докато Божествената душа и Божественият дух не дойдат у човека, той се намира в положението на животно, в мрак и тъмнина. Каквото започне този човек, в нищо не успява. Дойдат ли Божественият дух и Божествената душа в човека, той се намира във вечна светлина, и каквато работа започне, всичко му върви напред.

Като разгледате прочетената глава от Евангелието на Йоан, ще видите, че в един от стиховете се казва: „Иде час и скоро е, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина.“ Тук се говори за дух и за душа. Казвам: Имате ли душа и дух, вие не трябва да търсите никакви външни доказателства за духа и за душата си. Христос е доказал това нещо, но хората не вярват. Днес те вярват повече на другите, отколкото на своя ум, на своето сърце, на своята душа или на своя дух. Трябва ли да поддържаме неща, които в действителност не съществуват, когато Бог е вложил Истината в самия човек? Ние не говорим за нереални неща, понеже те, сами по себе си, са изключени от живота. Всяко нещо, за което говорим е реално. Следователно, душата и духът, за които говорим, са реални величини. Домогне ли се човек до реалността на нещата, той става мощен, велик, щастлив човек, и каквото започне, всичко се нарежда добре. И когато душата на човека проникне в някого, той го познава вече. Някой казва: Аз познавам хората по очите. Как познавате хората по очите? Всъщност хората се познават по добродетелите си. Всяка добродетел има свой определен цвят, както и свой определен тон. Когато минавам покрай някой добър човек, от него излиза приятна, хармонична музика. Една вечер минавах с един свой приятел покрай едно село и насред селото, над една от къщите, видях приятна, мека, синя светлина, която се издигаше нагоре към небето. Обръщам внимание на приятеля си към тази светлина и го питам: Знаеш ли каква е тази светлина? Тя показва, че в този дом, над който се намира светлината, живее един добър човек, който в това време се моли на Бога, и молитвата му се приема. Приятелят ми поглежда към небето, и той вижда тази светлина. Никъде другаде по небето не се виждаше такава светлина. Обаче, не всеки човек вижда тази светлина.

Следователно, всяка добродетел има свой специфичен тон и цвят. От добрия човек излиза приятна музика, хубава песен, която напомня звуци от някаква нежна арфа. Цяла симфония се чува от добрите хора. Добрият човек прилича на арфа, струните на която са нагласени по такъв начин, че само от докосването на въздуха до тях, се чуват нежни, приятни звуци. Добрите хора се наричат свирещи арфи, от които при най-малкото докосване, чувате да се разнася Божествено дихание. При това, от добрите хора се отделя особен аромат, отдалеч още се усеща някакво благоухание. Има добри хора по света, които наричат светии.

И след всичко това, ще дойде някой и ще каже: Докажи, че има душа! Да доказвам този въпрос, това е детински метод. Ние доказвахме нещата по самарянски, доказвахме ги по еврейски, а сега ще ги доказваме според новото учение, в Дух и Истина. Дойде ли някой да му доказвам, дали съществува душа, или не, ще му кажа: Братко, ела при мен, аз веднага ще ти докажа този въпрос. Как? Ще извадя душата ти, а ще оставя духовното

ти тяло в средата, да се разговаряте. Ще повярваш ли, ако видиш това? – Ще повярвам. Щом се върнеш отново в тялото си, ти ще приличаш на новородено дете, освободено от всички болки и страдания, от всички противоречия и недоразумения, и от тебе ще излиза благоухание, като от светия. Обаче за да дойде човек до това състояние, изисква се най-малко десетгодишен усилен труд, един живот чист и свят, свободен, пълен с непрестанна молитва. Десет години непрекъснато човек трябва да се моли, и като си ляга, и като става, и като работи, и като почива, за да създаде връзка с Бога и започне да работи според законите на Любовта. Това аз наричам здрава, положителна наука – наука на опитите. Аз не ви залъгвам, но ви говоря за наука, която днес вече започва да се открива, и на млади, и на стари. Придобиете ли тази наука, животът вече има смисъл и в най-малките си прояви.

Като ви говоря тези неща, мнозина мислят, че те са невъзможни, като приказките от 1001 нощ. Например, аз често се разговарям с мухите, и ако ви разкажа, какво говоря с тях, и това ще ви се види от приказките на 1001 нощ. Някоя муха кацне на ръката ми, например, и започва да се докарва, като някоя мома, която очаква своя любим. Аз я погледна и намирам, че е облечена, като модерна дама. Ако няма някакъв интерес, тя започва да хапе. Има ли интерес, тя започва да се глади с хобота си и да се докарва. Питам я: Какво правиш? – Стъпих на едно хубаво място и сега искам да се порадвам на Божия свят. Като ви казвам, че аз се разговарям с мухите, това ви се вижда чудно, но ако ви кажа, че мухата може да се влюби в някой слон, ще ми повярвате ли? Защо да не вярвате? Когато някоя муха кацне на гърба на един слон, и той я разнася целия ден от едно място на друго, това не представлява ли истински приятелски отношения? Слонът ѝ казва: Ти можеш да седиш на гърба ми, колкото искаш, а пък аз мога да нося не само тебе, но и целия ти род. Както виждате, слонът обича тази муха. По нататък аз продължавам разговора си с мухата. Питам я: Искаш ли нещо? Тя пък се докарва. Вземам тогава на една пръчица малко мед и го давам на мухата. Тя се зарадва, хапне си малко и се усмихне. Като си хапне добре, казвам ѝ: Хайде, сега, иди си у дома и носи много здраве от онзи, който ти даде угощение. Тя си поправи тоалета, докара се отново и си хвръкне. Как мислите, това илюзия ли е или действителен факт? Аз съм правил ред опити с мухите и съм дошъл до постижения, успявал съм да събудя съзнанието на някоя от тях и да вляза в разговор с нея. Наистина, мухата не може да бъде така умна и съзнателна, като човека, но според степента на нейното развитие, според малката ѝ главица, и тя може да се пробуди и да влезе във връзка с по-възвишени от нея същества. След това аз започвам да я милвам леко по крилцата, и тя се оставя, не бяга. Съзнае ли обаче, какво мисля да правя с нея, тя е готова да бяга.

В същото положение може да изпадне и човек по отношение на някое висше, напреднало в развитието си същество. Кацнете ли на ръката на някое възвишено, разумно и по-напреднало от вас същество, по същия начин и то ще ви помилва, ще ви даде малко медец, и между вас ще се създаде връзка, ще се завърже приятелство. След това туй същество ще ви каже: Хайде, носете си сега много здраве! Може ли да се обиждате от това? Всеки ден се правят такива опити. Като наблюдавам малката мушица, намирам, че нейната любов е безкористна. Тя не вижда моя образ, но се разхожда по кожата ми, следи, какво излиза оттам, прави си тоалета и най-после хвръква доволна и разположена. Това, именно, е красивото и понятното в живота.

И тъй, всеки от вас трябва да пази хубавото и красивото в своята душа, защото само чрез нея той има възможност да се развива. Само по този начин вие ще можете да използвате благата, които Бог ви е дал. Като се говори за новото, не е въпрос хората да се критикуват, да отхвърлят една или друга философска и религиозна системи. Нека всичко старо остане, но нека се приеме и новото, което сега идва в света. Ако е въпрос за критики, хората и до днес страдат от тях. Добре е човек да критикува, но на сто грешки той трябва да вижда само една. На сто грешки трябва да се чуват хиляда добри думи. В Писанието се казва, че Любовта не вижда грешките. Който обича, той не вижда грешките. Бог, в своята безпределна Любов, не вижда грешките на хората. Той вижда само добрите им страни и винаги ги подтиква напред и само напред. Да върви напред, това е вътрешният копнеж на човешката душа.

Сега на всички, които присъствате тук, казвам: Идете да повикате вашия мъж и за следващия път елате тук!

Беседа от Учителя, държана на 6 март, 1927 г. в гр. София.

) Иоана 4:16

1927_03_09 Силните течения
лекция пред общия окултен клас

СИЛНИТЕ ТЕЧЕНИЯ

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

(Чете се темата върху задачата, колко думи са изговорени в продължение на 3 часа и колко от тях са съществителни, прилагателни и глаголи.)

За следващия път ще изчислите колко от изговорените думи се отнасят към физическия, колко към духовния и колко към Божествения свят.

Като говорите за съществителните имена, трябва да знаете кога са произлезли. Те са най-нови, т.е. те са произлезли най-после, затова се считат деца в речта. Най-стари думи са съюзите. Значи съюзите са старците в речта. Следователно вие ще започнете от съществителните и постепенно ще вървите, докато дойдете най-после до съюзите. Ще започнете от младото поколение и ще стигнете до старците. Като изброявате думите, интересно е да знаете колко от тях се отнасят към материалния свят и са свързани с ядене и пиене. По този начин ще определите какви течения преобладават от 9 до 12 часа. Ще забележите, че в това време можете да изпаднете в някакъв разговор, от който не можете да се освободите: искате да млъкнете, не можете; искате да промените разговора, пак не можете. Това показва, че в природата съществуват известни течения, които силно влияят върху човека. Обаче за човека е важна повече мисълта, отколкото говорът. Важно е каква мисъл го занимава. Който мълчи, това не показва, че той е кротък. Кротостта е вътрешно, а не външно качество. Когато котката дебне мишка, тя не издава никакъв звук, даже дишането си притаява и седи със затворени очи, като светия, като че не се интересува от земни работи, но всъщност тя не е кротка. В дадения случай умът на котката е толкова съсредоточен към мишката, че нищо друго не съществува за нея. Тя седи пред дупката на мишката и с мисълта си я вика: „Излез, излез навън!“ Най-после мишката излиза от дупката си и котката я улавя. Ако 150 пъти викате упоритія човек да дойде при вас, най-после той ще отстъпи. Така ще проверите доколко човек може да издържа в упоритостта си. Това е закон, който действа върху човека.

Сега, като наблюдаваме света с всички живи същества в него, виждаме, че

той е построен върху известни разумни закони. И човешкият организъм е построен върху същите закони. Който разбира тия закони и ги спазва, той е здрав като канара. Който не разбира тия закони и не ги спазва, той е нежен, крехък като стъкло. Най-малкият ветрец го събаря. Кой е виновен за това положение? Майка дава на детето си хубава стъклена чаша да пие вода. Детето хваща чашата невнимателно и я изпуска на земята. То вижда чашата счупена и започва да плаче. Кой е виновен: майката или детето? – Майката е виновна. Тя трябваше да даде на детето си чаша, която не се чупи лесно, или поне такава чаша, която не струва скъпо. Ще кажете, може би, че детето е малко, а майката не е предвидила и ще ги оправдаете. – Лесно е да се извини човек, когато счупи една чаша, но как ще го извините, когато той поверява живота си на същества, които седят по-ниско от него? Как ще извините един човек, който употребява живота си за глупави работи? Аз се чудя на неразумността на съвременните хора. При това много от тия хора са с висше образование. Чудя се как нямат понятие от основните закони, които управляват живота! В това отношение тяхното знание остава неизползвано. Те носят това знание на гърба си като чужд товар, с който не могат да разполагат. Но чуждото всякога остава чуждо. Ако имате една огърлица от скъпоценни камъни, може ли тя да допринесе нещо за вашия характер? Тази огърлица е външно пособие, което не може да повлияе нито върху характера, нито върху ума или сърцето на човека. Следователно, ако поставите в ума си думи или мисли, дълбокия смисъл на които не разбирате, те ще бъдат тежест за вас, но не и благо. Колкото велики да са тия мисли, те не са ваши. На това основание казвам: Във всеки човек има нещо добро, което не е още негово. То ще стане негово само тогава, когато го разработи и прояви навън, и той да се ползва от него, а също така и близките му. Това се дължи на обстоятелството, че понякога човек е заставен, въпреки своята воля, да върши това, което не желае. За пример, впрегнатият в колата кон ще вози и светията, и разбойника. Ето защо, когато хората правят добро или зло, това не става по тяхната воля, но под влиянието на камшика: когато вършат добро, някой светия ги е впрегнал и кара колата; когато вършат престъпления, някой разбойник ги е впрегнал и удря с камшика. В това отношение вие нямате никаква отговорност, но носите последствията на злото и доброто, което правите. Ножът, с който е извършено едно убийство, не е отговорен за убийството, но той ще носи неговите лоши последствия: ръжда ще разяде този нож. Казвате: „Защо са толкова строги законите?“ Законите са строги, защото съзнанието на съвременните хора не е будно, вследствие на което те не могат да влязат във връзка със съзнанията на висши разумни същества и от тях направо да се поучат. Тогава не остава друго, освен да изпитат строгостта на законите, за да се пробуди в тях висшето съзнание. Онзи, в когото Божественото съзнание е пробудено, той никога не се натъква на разумните закони. Той върви в съгласие с тях и ги прилага. Вие живеете в

един несъзнателен свят и се чудите защо този свят е създаден така. Питам: Защо българите са недоволни от своите закони? Защо днес сте недоволни от тях? Защо не създадохте такива закони, които да превърнат България в цветна градина? Аз говоря за човешките закони, а не за законите на природата. Последните оставям настрана. Те нямат нищо общо с човешкото съзнание. Природата не се управлява от камари, подобни на човешките, нито по закони, създадени от хора. За пример, според човешките закони позволено е на ловджиите да убиват дивеч, на рибарите – да ловят риба, освен през времето, когато те се размножават. Ако съзнанието на рибите, на птиците и на млекопитаещите беше по-високо, те щяха да забележат, че от време на време смъртността в тях се увеличава. Те нищо не виждат, нищо не разбират, но едно след друго умират, без да ги питат, искат ли, или не искат. Ловецът гръмне, заекът се търколи, а другите зайци се разбягват. Те си казват: „Гръмна нещо, някоя птица отгоре падна, но какво гръмна, защо птицата падна, нищо не знаем". Те не виждат даже, че заек някъде наблизо е паднал. Същият закон се отнася и до хората: гръмне нещо вън от тях и току-виж, паднала някоя дума отгоре им и те се търколили. Има думи, които действат върху човека убийствено. Една такава дума може да го търколи мъртъв на земята, или най-малко може да го подлуди. Често хората се шегуват помежду си съвсем не на място. За пример, някой човек спи. Вие се приближавате тихо до него и на краката му поставяте една малка книжка, която после запалвате. Този човек моментално се събужда и извиква. Той може да полудее от тази изненада. Самообладание се изисква от хората!

Казвам: Условията, при които живеете, изискват будно съзнание. Човек трябва да се тренира, да се самовъзпита. Той трябва да работи, да учи, да се домогне до законите на кабалата, до законите на висшата математика. Много хляб още трябва да ядете, за да дойдете до тези закони, а при това ще ядете хляб не като сегашния. Ще престанете да ядете сегашния хляб. Висшата математика изключва употребата на лука, чесъна, праза, на различните пържени масла и т.н. Който иска да се занимава с висшата математика и да стане математик, в пълния смисъл на думата, той трябва да се храни с плодове, току що откъснати от дървото. Който яде развалени, гнили плодове, всякакъв математик може да стане, но не и математик на живата математика, която преобразява човека. Ще кажете: „Къде са тия условия?" Всеки може да си създаде тези условия. Наистина, в един ден той не може да ги създаде, но като работи съзнателно, в един живот той ще може да ги постигне. Ако работите съзнателно, интензивно, в 10 години вие ще можете да придобиете това, което при обикновени усилия можете да добиете за 50 години. Това не е ли достатъчно? За тази цел необходимо е човек да живее съобразно законите на живата природа, да развива скритите сили и дарби в себе си. Неусетно той ще развие и своето

вътрешно зрение, да вижда нещата ясно и да разбира дълбокия смисъл на живота.

Много ясновидци виждат светлина около себе си, около хората и разните предмети. Това още не е истинската светлина. Тази светлина е физическа, светлина на астралния свят, откъдето се вижда, че всеки свят има, също както и земята, няколко подразделения. Тази светлина се различава от духовната, която е жива светлина, неизменна и непрекъсната в своите трептения. Духовната светлина няма сенки. Тя прониква цялото пространство и всичко осветява. Пред нея няма нищо скрито-покрито. Сега, като ученици, от вас се иска работа. За всеки даден случай вие трябва да направите нещо, колкото малко да е то. Всеки ще работи според силите и възможностите си, но трябва да направи нещо. Това не значи, че нищо не работите, но има разлика между разумна и неразумна постъпка. Всяка разумна постъпка, всяко знание носят известни придобивки. Какво ви ползва хубавата бележка, ако нямате знание? Или защо трябва да ви обезсърчава слабата бележка, ако имате знание?

Представете си, че вие сте ученик в гимназията и учителят ви вдига на урок. Вие ставате от мястото си, отивате при учителя си, но нищо не знаете и започвате да плачете. Учителят ви погледне, съжали ви и ви пише добра бележка. Вие отивате на мястото си, нямате слаба бележка, но нищо не знаете, никакво знание не сте придобили. Може да се случи и обратното: знаете урока си, но учителят ви е нещо неразположен, няма търпение да ви изслуша. Вие се смутите и той веднага ви изпраща на мястото, като ви пише слаба бележка. Питам: Тази слаба бележка показва ли, че вие не знаете урока си? Не, слабата бележка, в дадения случай, говори за условията, при които ученикът е попаднал. Всъщност бележките служат само за поощрение на учениците.

Човек трябва да прави разграничаване. За пример, имаме 4 годишни времена, които съществено се различават едно от друго. Те представляват състояния, или промени в природата. Четирите годишни времена могат да се сведат главно към две промени: положителна и отрицателна, т.е. прилив и отлив. През пролетта се забелязва едно възходящо състояние – прилив, който през лятото се усилва. След това през есента настъпва отлив, който през зимата се усилва. Значи пролетта е начало на прилив, а зимата – край на отлив. Същите промени, същите състояния, на прилив и отлив, се забелязват и през деня: сутрин е пролет, на обяд – лято, след няколко часа – есен, а надвечер – зима. След залез слънце до зазоряване имате пак същите промени: докато е още светло, настъпва пролет на тъмнината; после – лято, есен, зима, докато дойдете до зимата, когато отново настъпва пролетта, но пролетта на светлината. Същият закон

действа и в психическия живот на човека. Когато сте радостни, вие сте в пролетно състояние; ако радостта ви се увеличи, влизате в лятото. Щом започнете да изтрезнявате, да губите радостта си, вие сте в есента; и най-после, ставате замислени, съсредоточени, започвате да философствате, вие сте в зимата.

Ето защо, каквото става в природата, става и в човека. Сега, вие трябва да изучавате тези състояния, да ги имате предвид, ако искате да бъдете здрави, силни, да се радвате на живота. Тези неща имат практическо приложение в живота. Ако нямат никакво приложение, какъв интерес представлява за вас знанието на четирите годишни времена, или смените в природата? Това знание има смисъл и значение за човека, когато се приложи в живота му. Тогава той ще разбере и промените, които стават в четирите свята, през които минава. Тогава човек ще разбере защо минава от един свят в друг. Когато в причинния свят настъпва зима, човек трябва да слезе на земята, във физическия свят, където е лято. Когато в дома на бащата настане зима, синът трябва да напусне този дом, защото там няма какво да яде. Когато на земята настъпи зима, той трябва да се качи в астралния свят, където е пролет. Там ще стане трансформиране на чувствата. За в бъдеще, когато на земята настане вечна зима, нейните енергии ще преминат в духовния свят, който така ще се организира, че ще стане годен за живеене на хората от физическия свят. Той ще бъде по-красив от физическия, с по-ефирна материя.

Казвам: Съвременният човек още не е готов за духовния свят. Задачата ви, като ученици, се свежда, именно, към това, да се приготвите за духовния свят. Животът на сегашните хора не е истински живот; той представлява живот на фалирали търговци. За да се уверите, че е така, поставете си като задача да отбелязвате колко дни в месеца сте добре разположени. После, извършете тази задача за цяла година, да видите през какви състояния минавате. Вие не сте правили такива изчисления, не сте отбелязвали разположенията си. Само по този начин ще можете да си дадете отчет, какво представлявате днес, докъде сте дошли и какво сте постигнали. Представете си, че вие сте били няколко години в Америка и се връщате в България със 100,000 долара печалба. Пътувате и си мечтаете как ще пристигнете в България, как ще си купите къща, да си поживеете богато и спокойно. Обаче нападат ви крадци и взимат всичкото богатство, оставате без пет пари в джоба си, с празни мечти. Какво ще бъде вашето положение сега? Ужасно е положението ви. Ще дойдат след това да ви говорят, че трябва да търпите, да понесете всичко с мир и спокойствие. Лесно се говори, но вие сте вложили в тия пари труд, енергия, свързани сте с тях, не ви е безразлично. Когато някой казва, че без пари не може да се живее, това показва, че този човек е вложил половината си живот в парите.

Щом парите ги няма, и половината му живот отива с тях.

Един виден виолонист занесъл цигулката си при майстор, да я поправи добре, защото била пукната някъде. Майсторът взел един нож и го прекарал по цялата дължина на цигулката, за да я разлепи. Какво било учудването му, когато видял, че виолонистът припаднал. Защо припаднал? При свирене виолонистът влагал своя двойник в цигулката си и когато майсторът минал с нож по нея, виолонистът усетил болка в двойника си, която му причинила припадък. Затова, именно, и в Писанието е казано: „Не се свързвайте!“ С какво? Не се свързвайте с временните, с преходните неща. Ако се свържете с къщата си и я изгубите, и животът си ще изгубите. Не се свързвайте с дрехите, с обувките, които носите. Ако се свържете с тях и ги обикнете, някой ще ги открадне, а след това вие ще страдате.

Казвате: „Това са суеверия, ние не вярваме в такива неща“. На онзи, който не вярва, казвам: Нека даде ризата си някому и да види, после, как ще се чувства. Най-малко 2–3 нощи след това няма да спи: ще се върти ту на едната, ту на другата страна на леглото, докато се умори и заспи. Защо е така, няма да обяснявам, но всеки може да направи този опит. Закон е това. Всички разумни, напреднали същества знаят този закон и го прилагат. Като не знаете този закон, вие търсите лек начин за постигане на вашите идеали и като не ги постигнете, казвате: „Толкова години се моля, плача пред Бога, но нищо не ми се дава“. Защо? Работа, мисъл се иска. Нещата не стават лесно. Когато се казва, че трябва да мислим добре, това значи да се свържем с онзи възвишен, чист свят, където всички същества разбират и изпълняват волята Божия. Когато се казва, че трябва да правим добро, нямам предвид правене на добро, както всеки човек го разбира, но както Бог изисква. Всеки трябва да прави доброто според Божия закон. Не е добро онова, което се прави пред хората, те да кажат, че този човек е добър. То е все едно с чужда пита помен да правиш. Всеки трябва да изразява онова, което Бог е вложил в него и да знае, че това добро не е негово, но Божие. Тогава човек не прави доброто, но Бог в него. Който мисли другояче, той сам ще се натъкне на известно противоречие в себе си. Днес лекарят отива при някой болен, дава му някакви лекарства и казва: „Плати сега!“ Като оздравее болният, лекарят казва: „Аз излекувах този болен“. Казвам: Който вярва, че сам лекува хората, той има право да взима пари. Обаче, който знае, че Бог лекува чрез него, той няма право да взима пари.

И тъй, първото условие в работата ви е самовладеенето, самообладанието. Самовладеенето не означава безчувственост. Ако самообладанието е свързано с отсъствие на чувствителност в човека, тогава парализираният ще служи за образец. Не, изкуството се състои в това, при най-голямата

чувствителност човек да се владее. Минава някой човек през гората, почувства, че някаква засада има срещу него. Като чувствителен, той веднага взима друг път и избягва засадата. Говорят нещо лошо за този човек. Като чувствителен, той възприема тези думи и се изкачва някъде високо в съзнанието си, да не го засягат. И тогава, под ударите на тия лоши думи, той оставя само физическото си тяло, като мишена, на което отровните стрели нищо не могат да направят. Противникът забива стрелите и мисли, че ще успее нещо, а истинският човек седи горе някъде в съзнанието си и се подсмива. Оттам лошите думи не го засягат. Обаче, ако някоя стрела попадне над мешанката, тогава положението става по-сериозно, засяга човека.

Сега и религиозните, и светските хора не издържат изпитите си. На какъвто изпит и да ги поставят, те пропадат. Невидимият свят изпитва днес всички хора. Особено силно се поддават хората на одумничество. Достатъчно е да се съберат 2–3 сестри на едно място, за да започнат да говорят за другите. Други пък, като се съберат на едно място, ще започнат да се сравняват помежду си, кои са по-напреднали. Това са детински работи. Някой мисли, че е напреднал, но утре го хване хрема или друга някаква болест и той не може да си помогне. Съберат се няколко сестри или братя около него, молят се, но не могат да му помогнат. Защо? Вяра се изисква! Гледам някоя майка, като се разболеят децата ѝ, тя се уплаши, изгубва всякаква надежда и съвършено отпада. Мъжът ѝ се разболее, пак същото обезсърчение я обхваща. Така човек се изпитва. Вие трябва да бъдете като ясновидците, да виждате края на нещата. Бъдете тихи и спокойни. Нещата, отвън и отвътре, могат да се менят, но вие трябва да останете неизменни. Казвате за някого, че е добър. – Добър е той, защото работите му вървят. Изкуство е да бъде човек добър, когато работите му не вървят. И светските хора са добри, когато са богати, здрави, от никого несмущавани. Някой се оплаквал, че откак тръгнал в правия път, всичко се обърнало наопаки, работите му останали назад. Едно трябва да знаете: който влезе в Божия път, той първо ще започне да оправя забърканите си работи. И след като оправи всичко, което е объркал, тогава, ако продължава да работи, ще види резултат. Тогава работите му ще тръгнат напред. Какво правят хората? Като заборчлеят, като изгубят богатството си, отиват при Бога, при своя Баща, да се нахранят малко, да си вземат някоя друга пара. Като забогатеят, пак отиват в света, където отново всичко изгубват. След това отново се връщат при Господа. Те ту отиват при Баща си, ту се отдалечават от Него, докато един ден съвършено обеднеят и казват: „Сиромаси сме, отникъде нищо нямаме“. – Не говорете така. Вие сте направили някаква грешка, затова сте изгубили богатството си. Сега ви е необходимо самообладание и работа, за да възстановите първоначалното си положение. Следователно, щом видите някаква грешка в другите или в

себе си, ще знаете, че тя е задача, която трябва да решите.

Казвам: Учете се от всичко, което става в света, било то добро или лошо. Хората в света нито са добри, нито са лоши. Има хора, били те религиозни или светски, които не могат да направят нито зло, нито добро. Мнозина говорят за свобода, искат да бъдат свободни. Може ли да се нарече свобода това, да вземе някой една тенекия, да удря на нея и да мине покрай прозорците на някой болен? Болният е чувствителен, той иска тишина, а ти удряш с тенекия. – „Не съм ли свободен да удрям тенекията?“ – Ти си свободен да правиш каквото искаш, но всяка неразумна постъпка не е вече свобода. Щом искаш да удряш тенекията, иди на разстояние два километра от къщата на болния, да не го смущаваш. Свободата подразбира служене на Бога. Свободен е само онзи, който служи на Бога и изпълнява Неговата воля. В основата на това служене седи Любовта към Бога. Само онзи може да служи на Бога, който има Любов към Него. Ще кажете, че се разкайвате, че се молите. – Това не може да ви спаси. Години усилена работа се изисква от човека, за да дойде той до дълбоко, вътрешно разкаяние и да започне да работи за Бога. Иначе никакви молитви няма да помогнат. При това положение никой Учител в света не може да ви изкупи. Вие сами трябва да се изкупите, сами трябва да дойдете до разкаяние. Всичко това зависи от вас. Понякога сърцето на човека се смекчава и после отново се втвърдява. Тази мекота не може да подкупи небето. Мекота, която се крепи на материална основа, е временна. Друга мекота на сърцето се изисква от човека – мекота, основа на която е Любовта. Мнозина употребяват напразно името Божие. Две думи кажат и ще споменат това име. Не, Божието име е Свещено и само онзи може да го изговаря, който върши Неговата воля. Дръжте това име дълбоко в душата си, ако искате да се повдигнете.

Следователно, търсите ли свобода, искате ли да се повдигнете, служете на Бога. Тогава ще бъдете и млади, и силни, и способни ученици. Старият казва: „Какъв бях едно време! Каква любов имах!“ Младият пък казва: „Изгубих любовта си, изгоря сърцето ми“. – Любов, която се губи, която гори сърцата на хората, не е истинска любов. Тази любов е свойствена на материята, а едно от състоянията на материята е твърдост. Според състоянията на материята тази любов може да доведе човека или до втвърдяване, или до разливане, или до изпаряване на чувствата му. Някой се оплаква, че не може да се моли, понеже нямал разположение. Не, ще се молите и когато сте разположени, и когато сте неразположени. Щом е въпрос за молитва, няма да чакате добро разположение на духа. Да се откажете от молитвата, значи да се откажете от дишането. То е все едно болният да каже, че не иска да диша. Той трябва да диша, а при това правилно, дълбоко да диша! Болният трябва да се откаже от нещо, но не от

въздух, а от ядене; той трябва да яде по-малко и да избира храната си. Болестта му е дадена, именно, за възпитание на стомаха. Близките му се чудят какво да му дадат, да не умре от глад, да се засили, да се поправи по-скоро. По този начин те ще претоварят стомаха му и ще влошат положението му. Дайте на болния една печена ябълка, няколко ореха и едно малко парченце хляб, препечен на огън. На другия ден вместо ябълка дайте му една печена круша. Причината на всички болести, на всички недъзи, на всички несрети в живота на човека е духовна, а не физическа. Ако искате да бъдете здрави, не допускайте в ума и в сърцето си нито една отрицателна мисъл, нито едно отрицателно чувство. Отрицателните мисли и чувства са мухи, паразити, които оставят своите семена по главите ви. Не допускайте тези мисли и чувства да кацат по главите ви. Ако са успели вече да нахвърлят семената си, вие трябва да вземете гребен и да ги изчистите. Ако оставите паразитите да се въдят по главите ви, това е лош признак. Причината за много от болестите се крие във вашето подсъзнание. Те са остатъци от вашето минало, с което днес трябва да се справите. Задачата ви, като ученици, е да се справите с всички неправилности на вашето минало и така да вървите напред.

Един благочестив, добър свещеник ми разправяше една своя опитност, за силата на изкушението: „Бях си поставил за задача да водя редовен живот, никога да не ям след залез слънце. Едни мои познати ми изпратиха една кошница грозде, но слънцето беше залязло. Поглеждам към гроздето, не искам да ям, не искам да наруша задачата си. Легнах да спя, но кошницата с гроздето се върти в ума ми, не мога да спя. Станах от леглото си и започнах да чета „Отче наш“, „Верую во Единнаго“ и се успокоих малко. Легнах отново да спя, но ужас! – кошницата пак в ума ми. Поглеждам към часовника, часът е 10. Обръщам се надясно, наляво, не мога да заспя, не мога да се освободя от кошницата. Пак ставам: поглеждам, часът е 12. Приближих при кошницата, взех малко грозде и си легнах. Каква беше изненадата ми, когато кошницата отново изпъкна в ума ми. Най-после реших: ще стана, ще изям всичкото грозде, да се успокоя. Казано и свършено: изядох гроздето и си легнах, но на другия ден вече бях болен. Седя после и размишлявам: Чудно нещо! – толкова годишен човек съм станал, на другите давам ум, а се изкуших от една кошница грозде. Опасна била тази кошница! Мисля си: Опасна е, защото чрез нея дойде изкушението. Утре ще дойде друго изкушение, друго изпитание, което пак няма да издържа. Гледам кошницата, а нещо ми говори: „Защо ставаш толкова суеверен? Тук сега е нощ, а на другата страна на земята е ден, там слънцето още не е залязло. Стани от леглото и си хапни малко грозде! То е благословено от Бога“.

Казвам: Самовъзпитание е нужно на човека! Ако иска да яде грозде, той

може да яде и среднощ, но трябва да се качи на своя самолет, да вземе със себе си кошницата с грозде и да стигне слънцето. Щом го стигне, свободно може да яде. Правило е: Човек трябва да яде след изгрев слънце и преди залез слънце. Преди изгряването на слънцето не е добре да се яде. При сегашните условия на живота това правило не може всякога да се спази, но който иска да живее редовно, той трябва винаги да го има предвид. Правете този опит в продължение на една година или на няколко месеца, да видите какви резултати ще придобиете. Човек трябва да измени своя начин на живеене, ако иска да създаде в себе си характер. Как живеят съвременните хора? Раждат се, натъкват се на противоречия, блъскат се натук-натам, създават теории и хипотези, философстват и в края на краищата нищо не постигат. Идват до ред разочарования, които обезсмислят живота им. Според мене една теория или една хипотеза не е нищо друго, освен една перспектива на даден предмет, разгледан в едно положение. Утре, обаче, за същия предмет ще имате друго положение, друга перспектива. Значи една теория е вярна за дадени условия, за дадено положение. Когато условията и положението се изменят, с тях заедно се изменя и теорията. За пример, виждам един равностранен триъгълник, но след известно време, при нови условия, този триъгълник не е равностранен, силите в него се изменят. Триъгълникът не е тяло, той е част от дадено тяло.

Следователно, както тялото се изменя, така и неговите части се изменят. И състоянията на хората не са нищо друго, освен части от състоянията на други същества, със съзнания, различни от техните. Всяко настроение е част, отсечка от някое тяло; то може да бъде триъгълник, четириъгълник, петоъгълник и т.н. Това са символи. Например триъгълникът, четириъгълникът, петоъгълникът и другите фигури показват качества, положения на съзнанието. Това са живи, а не мъртви картини, които показват как нещата менят своята форма, своето място, като минават от физическия в астралния, от астралния в умствения, от умствения в причинния свят. Само по този начин човек ще има ясна представа за развиването на съзнанието и за неговата роля в живота на човека.

Едно трябва да направите, като ученици: Да се заемете с изучаването на лекциите от първата година още. Там има известни правила, закони, формули, които трябва да заучите добре. По този начин вие ще развиете в себе си известни центрове, които ще ви помогнат в живота. За пример, вие можете да имате приятел само когато сте развили в себе си центъра на приятелството. Вие можете да влезете в някое общество и да живеете с хората в това общество само ако сте развили центъра на общителността. Вие можете да обичате Бога само ако сте обработили своето сърце. В Бога, като цяло, като единица, се включват всички живи същества. Ако обичате

Бога, в Него ще намерите и братята си, и сестрите си, и приятелите си, и обществата. На всяка наша проява, на всяко наше състояние отговаря известен център, който трябва да се развива. Това не са илюзии. Илюзии има само тогава, когато нещата не се развиват правилно. В илюзията нещата се усилват, увеличават се само, без да растат, без да се организират. За пример, сянката може ли да расте? Не, сянката се разтяга само, без да расте. Някой казва: „Слънцето изгрява". – Слънцето никога не изгрява. Защо? Защото никога не залязва. Ако се качите високо в пространството, ще видите, че слънцето не се върти, както на нас се вижда, но се движи спиралообразно нагоре и после слиза надолу.

Казвам: Ученикът трябва да се концентрира, да развива мисълта си, но не по начина на йогите. Има много начини, методи, с които йогите си служат, но ако човек не ги разбере, той може съвършено да се осакати. Тези осакатени ученици са вън от законите на природата. Законите на разумната природа са строги. Аз давам методи, които са свързани с най-малки рискове за човешкия ум. Те са методите на живота, методите на разумната природа. Методите на йогите, обаче, са свързани с големи рискове. Йогите приличат на англичаните, които обичат да се качват по високите върхове, даже с риск за живота си. Всяка година загиват по планините или потъват в моретата десетки англичани, но те смело вървят към целта, която искат да постигнат. Англичанинът е горд, не отстъпва лесно. Той казва: „И животът ми да костваа, аз ще постигна това, което желая". – Хубава черта е тази. Българинът е като циганина, който казва: „И чергата изгарям, и чука продавам, но не се подчинявам". Той е упорит, но не е твърд. Твърд човек е онзи, който с мисълта си може да се издигне в пространството, откъдето никой не може да го снеме. Каква твърдост е тази, да се държиш за земята? Утре земята ще се разклати и ти ще изгубиш твърдостта си. Твърдостта е висше качество. Твърд е онзи, който има пълно самообладание, който може да владее своите мисли, чувства и който има в себе си пълно равновесие. Той седи на някое място, където никой не го вижда; обаче той всички вижда, всички наблюдава. Ученикът трябва да развива в себе си такава именно твърдост, а не упоритост. Само така той ще разбира природата и ще се ползва от нея. Иначе каквито богатства и да има, ще му се отнемат. Кой от вас не е опитал това? Днес имате някаква радост, но при най-малката грешка от ваша страна радостта ви изчезва. Къде отиде вашият мир? Фиктивни са били вашата радост и вашият мир, а фиктивните неща са материални. Материалната радост, материалните блага, изобщо, всеки може да отнеме. Духовната радост, духовните блага никой не може да отнеме. Духовното е достояние на ангелите. Физическата любов е на пресекулки, ту се явява, ту изчезва. Духовната любов е постоянна; тя непрекъснато се увеличава, расте. Във физическата любов има разтягане, в духовната има живот, има растене.

Сега, като говоря по този начин, вие ще кажете: „На думи лесно се говори, но елате в нашето положение, да го опитате“. Аз пък ще кажа вие да дойдете на моето положение. Бил съм във вашето положение, няма защо пак да се връщам. Сега вие ще дойдете на моето положение. За да се развивате правилно, вие трябва да дойдете на моето положение. Това е идеалното положение, към което трябва да се стремите. То не е прахосване на сили, но разумна работа. Страдания, недоразумения ще дойдат – те са неизбежни. За да дойдете до разумния живот, необходими са страдания. Човек може да се разтревожи за нещо, но важно е да не се гневи. Не е въпросът да се разкайва, но той всякога трябва да държи съзнанието си будно. Това значи: Когато устата иска да каже нещо, първо да пита съзнанието, да говори, или не; когато очите искат да видят нещо, да попитат съзнанието, да гледат, или не; когато ушите искат да чуят нещо, да попитат съзнанието, да слушат, или не; когато ръката иска да се мръдне, да удари някого, да попита съзнанието, да направи това, или не. Понеже човекът, т.е. съзнанието в човека, е отговорно за всички прояви на своите удове, то трябва да бъде будно, да държи всички свои слуги в респект.

Казвам: Сложете това правило в живота си и вижте доколко ще го изпълните. Когато приложите нещата в живота, тогава ще ги научите. В древността един ученик отишъл при един от Великите Учители и го запитал: „Учителю, кажи ми какво нещо е Любов към ближния“. – „Иди в света и след 3 години се върни при мене, да ти кажа какво нещо е Любов към ближния.“ Той отишъл в света, според както Учителят му го посъветвал. Но след 3 години се върнал при Него и казал: „Научих първия урок. Сега съм готов за втория“. Учителят му казал: „Сега почни оттам, откъдето си спрял“.

Сега, поставете си за задача, в продължение на един месец да не съдите никого – нито себе си, нито ближните си. Дойдете ли до положението да съдите някого, кажете: „Господи, на Тебе оставям да уредиш тази работа и да се произнесеш за нея“. Казвате: „Ние сме правили такъв опит“. – Едно нещо трябва да научите: начинът, по който да възлагате товара си на Господа. Велика наука е да може човек да уповава на Бога и да знае как да възлага товара си на Него! Значи за един месец ще направите опит, във всичките си изпитания да уповавате на Бога. Каквито изкушения, мъчнотии или страдания ви дойдат, уповавайте на Бога! Ако успеете в тази задача, работите ви ще се оправят. Ако не успеете, работите ви още повече ще се объркат. Работете всички с упование на Бога! Вие живеете в свят, в който се изисква голямо внимание и съсредоточеност.

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името

Му!

Лекция от Учителя, държана на 9 март 1927 г., София.

1927_03_13 Няма тайно
неделна беседа
Праведният, IX серия, III том (1927)

НЯМА ТАЙНО

Беседа от Учителя, държана на 17 март, 1927 г. в гр. София.

„Защото няма нищо покрито, което да се не открие, и тайно, което да се не узнае.“ *)

Науката представлява поле за работа на човешкия дух. Аз не разглеждам науката в този смисъл, както днес се разбира. Под думата „наука“ днес разбират натрупване на знания. Ако в средата на някоя река се натрупа пясък във вид на остров, този новообразуван остров придава ли някаква особеност на самата река? Става ли тя по-солидна? Напротив, този остров отбива реката от нейния път. Натрупването на знания представлява натрупаните богатства на търговци, които тичат със своите полици натук-натам, да търсят длъжниците си, или пък да издават реклами за своите стоки. Обаче, не се минават и десет години, и вие четете във вестниците, че еди-кой си търговец фалирал, еди-коя си фирма фалирала. След това хората се запитват: Какво стана с тези видни търговци, че фалираха? Де останаха техните милиони? Навярно някаква криза е настанала в търговския свят. – Де няма криза в света? Целият органически свят претърпява голяма криза. Отиваш в някоя гора и виждаш едно голямо дърво съвършено изсъхнало. Казваш: Фалирал е този търговец. По-нататък виждаш, че клоните на някое дърво започват да изсъхват. Казваш: Този търговец е близо до фалит. Вървиш по улицата и срещаш някой виден професор или лекар, който се подпира на тояжката си, едва върви. Казваш: Криза е това! И този търговец е пред фалит. Де остава науката на този професор, или на този лекар? Това, което може да фалира, да изчезне, не е наука.

Казвате: В какво се заключава кризата? – Какво е криза, няма да обясня, защото нещата се обясняват само, когато станат явни. Значи, тайните неща трябва да станат явни, за да се обяснят. Като говоря, че тайните неща трябва да станат явни, аз не подразбирам, че тайните неща трябва да се знаят. Да знаеш, де е скрито съкровището на някой човек, това още не значи, че си разкрил някаква тайна. Защо трябва да се интересувате от богатството на някой човек? Да знаеш тайните подбуждения на човека, дали той те обича, или не, това е знание. Знанието не се заключава само в предположенията за нещата. Често в науката си служат с изразите: предполагаме, допущаме, по всяка вероятност и т. н. Какво показват

предположенията, допущанията или вероятностите? Предположенията са възможности, които съществуват в умствения свят; допущанията са възможности, които съществуват в чувствения свят. Тъй щото, когато се говори за истинско знание, нещата трябва да се знаят положително. Когато някой казва, че знае много неща, питам: Знаеш ли колко години ще живееш на земята? Знаеш ли господар ли си на своето положение? Знаеш ли, с какъв капитал разполагаш в живота си? Не знаеш ли тия неща, ти не си учен човек. Например, някое дете се ражда с малък капитал, и след седем години неговата банка фалира. То представлява банкер, който може лесно да фалира. След това бащата и майката казват: Отлично дете имахме, но замина. Казвам: Този търговец беше отличен, но капиталите на неговата банка скоро се изчерпаха, и той лесно фалира. Всички се питат: Де замина това дете? – Никъде не е заминало. Какво става с реката, когато изчезне от лицето на земята? – Тя не е изчезнала, но е отишла в океана. Истинският океан не е на земята. На земята съществува един общ резервоар, дето отиват всички умрели хора. Приближите ли се към този резервоар, вие ще видите, че душите на умрелите плуват там, като риби. На гърбовете на тия риби е написано: Тази риба е Иван, тази е Стоян, а тази е Джон, от Англия. Голямо е движението между рибите на този резервоар. Ще кажете: Истина ли е всичко това? Туй е толкова истинно и вярно, колкото е вярно твърдението ви, че някой човек е черноок, или синеок, защото имал черни или сини очи. Казват, че очите правят човека. Например, еди-кой си човек бил сприхав, защото имал сини очи. Не, очите не правят човека. Когато се говори за цветовете, за красквите, ние се убеждаваме, че от тях зависи и степента на развитието на даден човек. Ние живеем в органическия свят, дето краските, цветовете играят голяма роля в развитието на човека. По цвета на очите, на страните, на устните на човека може да се познае, след колко време, например, някой човек може да свърши училището, или да го напусне; също така може да се познае, дали някой човек е добър музикант, или само дрънка на инструментите; още можете да познаете, дали даден човек има силна вяра, или не. Казват за някого: Този човек има силна вяра. Като погледна цвета на неговите очи и страни, виждам, че вярата на този човек е толкова голяма, че от най-малкото шумолене в гората, палтото му ще дойде в хоризонтално положение. Достатъчно е да кажете на такъв вярващ човек, че има да плаща полица от 10,000 лева, за да изгуби всичкото присъствие на духа си. Той веднага се хваща за главата, отчаян и убит, и казва на жена си: Не зная, какво да правя! Казвам: Разбирам да се тревожи този човек, ако парите са нещо живо. Всъщност парите са мъртво нещо, написано на хартия. Трябва ли този човек, който минава за учен, за философ и мисли да напише някаква научна книга, да се безпокои за нищо и никакво?

Чудни са съвременните учени, когато искат, да придобият знания, да

пишат научни книги с единствената цел да печелят! Питам: Нима Господ създаде земята, за да я изучават учените, и по този начин да печелят с нея? Нима Господ създаде земята, за да могат свещениците, владиците, проповедниците, майките, бащите и управниците да печелят с нея? Нима Господ създаде земята, за да ходят певците натук-натам, да пеят, и по този начин да печелят? Преди всичко, човек трябва да знае, защо пее и какъв е смисълът на пеенето. Голяма философия се крие в пеенето! Ако болният иска да оздравее, той непременно трябва да пее; от неговото пеене зависи, дали той ще оздравее, или не. Който не обича да пее, от него човек не може да стане. Ако детето никога не пее, от него човек не може да стане. Ако някой свещеник не пее в църква, от него човек не може да стане. И най-после, ако и професорът не пее, от него човек не може да стане.

„Няма нещо тайно, което да не се яви.“ Да не се яви, това подразбира да не се обясни. Следователно, за да се обясни известен факт, както трябва, преди всичко човек трябва да има в ума си известна светлина и в сърцето си известна топлина. В това отношение умът и сърцето на човека трябва да представляват запалени свещи, с помощта на които да се разбере реда и порядъка, който съществува в природата. Не може ли човек да си обясни правилно реда и порядъка в природата, той ще си състави изкуствено понятие за нея. Има ли изкуствено понятие за природата, тогава и музиката, и науката, и религията за него ще бъдат изкуствени. Пее ли някой с трепетлив, или с прекалено силен глас, това говори за известни дисхармонични състояния в неговия организъм. Това не е пеене. Музикалните тонове са свързани с човешкия организъм. Мозъкът има свои определени тонове и вибрации; сърцето има свои определени тонове и вибрации; стомахът има свои определени тонове и вибрации; черният дроб има свои определени тонове и вибрации; мускулите, костите на човека също така имат свои определени тонове и вибрации. Тъй щото, за в бъдеще музиката ще служи като средство за лекуване. Болният през целия ден трябва да пее, да взима разни тонове, които се отразяват лечебно върху неговия организъм. Здравият пък, ако иска да запази здравето си, също така трябва да пее. Например, колкото по-правилно човек взима тона „ре“, толкова и състоянието на неговите дробове се подобрява. Ако искате да познаете, дали сте взели правилно този тон, трябва да се справите с тона на цигулката. Ако вашият тон и този на цигулката звучат еднакво, вие сте взели правилно тона.

Мнозина казват: С нетърпение ние очакваме да отидем на небето. Питам: Защо тези хора искат да отидат на небето? Какво очакват те от небесния живот? Други пък казват: Нека поживеем повече на земята. Питам: Какво очакват тези хора от земния живот? Земният живот представлява дейност на волята. В това отношение човек не трябва да се труди и мъчи, но той

трябва да работи. Какво виждаме ние? Някой човек излиза сутрин рано от дома си, отива на работа, но през целия ден той носи в ума си тревогите на своя дом: мисли за жена си, за децата си, как ще ги отхрани, как ще ги възпита и т. н. Казвам: Върне ли се човек от работа, той трябва да сложи своите грижи и товар на пода, както конят слага своята раница в дама и остава свободен.

Ще ви приведа един пример за архангел Михаил, когото Бог поставил на служба да взима душите на хората. Един ден той се обърнал към Бога със следната молба: „Господи, не ме поставяй на тази служба, защото, като тръгна да взимам душите на хората, те ще ме намразят. Дай ми по-трудна длъжност, но моля Те, не ме оставяй на тази!“ Бог му казал: „Ти ще отиваш само там, дето аз те пращам, и ще видиш, че никой няма да те намрази.“ Като отишъл при първия човек, при когото Бог го изпратил, архангел Михаил чул хората наоколо да се запитват: От що умря този човек? – Кон го ритна. – Добре че аз не съм виновен, да съм свободен от мнението и чувствата на хората. Втори път Господ го изпратил да вземе душата на една бедна вдовица, която умирала от злокачествена треска. Като влязъл в дома на вдовицата, той си помислил: Какво да правя сега тук, нито кон, нито вол е ритнал тази жена. Значи, аз трябва да взема душата ѝ. Като се обърнал настрана, той видял две малки дечица, които плачели за майка си. Архангел Михаил се съжалил за бедната вдовица и не се решил да вземе душата ѝ. Господ го попитал: „Защо не взе душата на тази вдовица?“ – Какво да правя, Господи? Като видях двете малки дечица около нея, съжалих се за тях и не се реших да взема душата ѝ. Тогава Господ го изпратил на дъното на океана, като му казал: „Извади оттам един камък и го разчупи!“ Архангел Михаил слязъл на дъното на океана, извадил един камък, разчупил го и в него намерил един червей. Бог го запитал: „Кой се грижи за този червей на дъното на океана?“

И тъй, съвременната статистика показва, че от ония деца, за които родителите полагат много грижи и усилия, хора не стават. И обратно: Родители, които уповават на Бога, и разчитат на Него, във всички случаи на живота си, децата им са станали добри и разумни хора. Някои родители се плашат от живота и казват: Дано нашите деца не се развалят! Това не е прав начин на разсъждение. Когато някоя майка роди дете, тя трябва да се обърне към Бога с молитвата: Господи, благослови моето дете! Запази го от всички злини и помогни да се развият и разработят всички дарби и способности, които Ти си вложил в неговата душа! Родителите не трябва да правят усилия, да отклоняват своите деца от правия път, който Бог им е предначертал, или от тяхното органическо развитие. Можете ли да считате, че вашата дъщеря е на прав път, ако, например, цял ден седи пред огледалото да си прави прически и да си черви устните? Добре е

устните на човека да бъдат червени, но те трябва да бъдат естествено червени. Срещате ли мома с червени устни, или момци със засукани нагоре мустаци, това показва, че те искат да развият нещо хубаво в себе си, но като не знаят пътя, по който могат да постигнат тези добродетели, те тръгват по най-лесния път, а с това изопачават своята природа. Ако момъкът иска да има мустаци нагори завити, той трябва да вложи в себе си повече жизнена енергия. По този начин той ще постигне своето желание по естествен път.

Вие ще кажете: Защо трябва да се засягат тия въпроси, именно, сега? Казвам: Тези прояви имат и външен израз у човека. Щом имат и външен израз, те представляват една от страните на живота, която заслужава вниманието на съвременните хора. Например, когато видите някой млад момък със засукани нагоре мустаци, това показва, че неговият дух е бодър. Видите ли някой мъж с увиснали надолу мустаци, това показва, че неговият дух е отпаднал. Докато опашката на кучето е вирната нагоре, то е здраво и върши работа. Увисне ли опашката му надолу, то е болно. Затова, като срещнете момък, който изкуствено е засукал мустаците си нагоре, той иска да покаже пред хората и пред младите моми, че е здрав, левент момък. Оженил ли се, не се минава много време, и той заболява. Тогава жена му се чуди, как е възможно този здрав, силен мъж в две-три години да се разболее. Казвам: Този момък беше здрав и силен, докато имаше машинка, с която си засукваше мустаците. Престана ли да си служи с машинката, и здравето му се изгуби. Затова, именно, и Христос казва: „Няма тайна, която да не се разкрие.“

Следователно, ние трябва да се стремим. към онова знание, към онази наука, които могат да служат за опитно поле на нашия дух понеже само те са в сила да улеснят и осмислят живота ни. Как ще се доберете до тази наука? – Като изучавате минералите, изворите, реките, ветровете, растенията, животните и най-после дойдете до човека. В това се заключава целият живот, така се постига връзка с живата природа. Например, от външния вид на растенията и на дърветата, вие можете с точност да определите, какви са били условията в природата и живота преди много векове. По кръговете на някое старо дърво, вие ще можете да определите, какъв е бил животът във времето, когато това дърво се е развивало, от какви болести е страдало самото дърво, какви са били хората по това време, какъв е бил техният морал, какви животни са живели по това време и т. н. Ще кажете: Вярно ли е това? Как можем да проверим истинността на тези думи? Ако не вярвате, аз ще ви кажа, как да проверите тези факти. Един ходжа бил заставен от султана да измери разстоянието от небето до земята. Ходжата донесъл пред султана едно голямо кълбо и му казал: Разстоянието от земята до небето е толкова, колкото е дълъг този конец,

навит на кълбото. Ако не вярваш, ето, аз ще държа единият край на конеца, а ти вземи другия и се качвай с него нагоре. И аз ще ви кажа по същия начин: Аз ще държа единия край на конеца, а вие вземете другия и се качвайте нагоре! Конецът представлява мисълта. В този смисъл всички неща могат да се проверят, обаче, не буквално. И в съвременната математика много истини са предадени в преносен смисъл.

Христос казва: „Няма скрити неща в света, които не могат да се изяснят.“ В това отношение, първото важно нещо за човека е да знае, че Бог е вложил в него способности и дарби, които той трябва да разработва, за да си служи с тях, да проучва тайните, които се крият в живата разумна природа. Първо човек трябва да разбира математиката, с помощта на която от една страна той ще може да въдвори ред и порядък в своите мисли, а от друга страна ще се ползва от реда и порядъка и на самата природа. После той трябва да има тон, музика и песен в себе си. За да придобие всичко това, човек трябва да бъде здрав. На физическия свят музиката представлява правилно съчетание между тоновете. И наистина, ако човек не е здрав, той не може да извърши никаква работа. Музиката, в това отношение, е съединителна връзка между физическия и духовния свят. Здрав човек наричаме този, у когото всеки орган има свой определен тон и свои определени вибрации. Щом всички органи у човека действат правилно, от тяхната деятелност се произвеждат приятни и хармонични тонове. Значи, ако деятелността на човешките органи е правилна и създава музика, човек може да се нарече напълно здрав. При това, всеки музикален тон има и свой определен цвят. Например, ако устните на някое дете почерняват, това показва, че черният му дроб е в безпорядък. Забележат ли родителите на това дете, че устните му почерняват, те трябва веднага да вземат мерки за неговото лекуване. Как трябва да се лекуват хората? За в бъдеще лекарите трябва да бъдат добри певци и музиканти, за да могат чрез музиката да лекуват своите болни. Който не знае хубаво да пее и да свири, той не може да бъде лекар.

Съвременните хора толкова са се отдалечили от правилния начин на живеене, че са създали изкуствен живот. Те трябва да знаят, че способностите и дарбите, които им са дадени, са свързани едни с други. У човека има кардинални способности и чувства, с които той няма право да злоупотребява за свои лични, материални изгоди. Например, едно от кардиналните чувства у човека е музиката. Щом е така, той не трябва да продава своята музика, а трябва да я употребява изключително било за своето здраве, било за това на своите ближни. Казвате: Кой ще ни учи на тази музика. – Няма защо хората да ви учат. Музиката, като чувство, е вложена в човека, и затова той трябва сам да упражнява тази своя способност, а отвън ще потърси някой учител, който от време на време

само да го напътва. Чрез музиката могат да се премахнат всички лични, семейни и обществени противоречия. Щом в дома на някое семейство възникне известно противоречие, мъжът трябва да пее с гласния звук и-и-и; жената – със звука а-а-а, а детето – със звука у-у-у. Запеят ли и тримата в един глас, всякакво противоречие от този дом ще изчезне. Чрез звука „и“ мъжът ще поддържа нормалното състояние на ума си; чрез звука „а“ жената ще поддържа нормалното състояние на дихателната система, или на сърцето си, а чрез звука „у“ детето ще поддържа нормалното състояние на своята воля. Детето представлява волевия принцип в света. Мнозина казват, че майката и бащата представляват волята в семейството. Не, децата са волевия принцип, както в домовете, така и в света, изобщо. Вземете, например, някой генерал, който е строг, недостъпен, дойде ли, обаче, детето му при него и го помилва, този генерал вече е готов на всякакви отстъпки, той е готов да даде всичко, каквото му поискат. Следователно, ако е въпрос за волеви хора в света, това не са нито майките нито бащите, но децата. Обаче, слабата страна у децата седи в това, че всичко, което те вършат и изискват, е само за тях. В света децата са всесилни.

Когато детето иска да постигне нещо, то ще преследва майка си, ще постоянства в искането си, докато успее. Не успее ли, то ще изкриви устата и лицето си по особен начин и ще започне да пее някаква особена музика, на необикновена гама. В плача на детето има особена интонация. Плачът действа магнетически върху майката, и тя, като не може да издържи това състояние, започва постепенно да капитулира и казва: Най-после ще дам на детето, каквото иска, да престане да плаче. Значи, и децата си служат с магия, с внушение. Те знаят, как да действат, когато искат да постигнат някое свое желание. Щом иска нещо, детето започва да прегръща майка си, пипа я отзад по главата, където се намират двата жизнени тока и с любящ, мил глас казва на майка си: Мамичко, много те обичам! Като направи тази операция, то пристъпва внимателно към майка си и казва: Мамичко, ще ми дадеш ли няколко ореха? Майката веднага отваря торбата с орехи и му дава, колкото иска. Докато младата жена не е имала деца, тя възпитавала своите близки, да не 6ъдат слаби, да не се поддават на волята на децата си. Дойде ли време тя да се прояви пред своите деца, веднага отстъпва и казва: Какво да се прави? Деца са, още не разбират. Волята им силна, не могат да се въздържат. Казвам: Лошото не е в това, че майката дава орехи на детето си, но тя трябва да знае законите на математиката и да я прилага в живота си. Когато дава на детето си орехи или ябълки, тя трябва да знае точно, колко да му даде. Много деца умират по единствената причина, че им се дават орехи или ябълки без определен брой. Природата дава на своите деца всяко нещо с брой. Като не знае тези закони, майката казва: Ще дам на детето си два ореха. Питам: Защо,

именно, два ореха? – Тогава ще му дам три. – Защо, именно, три? – В такъв случай ще му дам четири, пет, шест или повече. Защо, именно, толкова орехи ще му дадеш? За всеки даден случай майката трябва да знае, колко ореха да даде на детето си. Например, когато някое дете е своенравно, упорито, майката трябва да му даде два ореха. Числото две, т. е. двете единици са положителни числа. Като се съберат, те образуват числото две, което представлява магнетически метод, смекчаване на енергията. Числото две показва, че единицата, т. е. диаметърът в кръга се е завъртял два пъти около себе си. Кръгът пък представлява възможностите, при които разумният живот може да се развива. От друга страна, казвам, че диаметърът при двойката е извършил две трети от своята работа, защото при единицата диаметърът извършва 1/3 от цялата работа, а при двойката – 2/3 от цялата работа. Като се говори за възможности, подразбирам квадрат, плоскости, в които животът може да се проектира, и от които вие един ден ще излезете. Ако по характер детето не е уравновесено, а вие искате да го възпитавате в духа на новото учение, дайте му тогава три ореха, или три ябълки. Числото три е закон на равновесие.

Ще кажете: Това вече не е нищо друго, освен суеверие. Според вас, как трябва да се възпитават децата: да се задоволяват техните желания, или не? Възпитателите трябва да знаят значението на числата, защото всяко число представлява живи единици, които могат да помагат, а понякога могат и да противодействат при възпитанието. Ако някое дете изяде повече орехи, отколкото са нужни за неговия организъм, те могат да укажат противодействащо влияние върху него. Понякога орехите могат да се отразят вредно върху организма на човека, понеже съдържат голямо количество йод. Значи, и орехът е в състояние да отрови човека. Тъй щото, ако искате да развиете у детето чувство на справедливост, давайте му по четири ореха; ако искате да развиете чувствата, изобщо, давайте му по пет ореха; ако искате да развиете религиозните чувства, давайте му по седем ореха; ако искате да развиете разсъдъка, да стане философ, да придобие критически ум, давайте му по осем ореха; ако искате да стане благородно, с възвишени мисли и чувства, давайте му по девет ореха. Дойдете ли до числото девет, спрете. Не давайте на децата си повече от девет ореха!

Казвам: Вие трябва да прилагате този закон не само върху вашите деца, но и върху себе си, защото човек има нужда и от самовъзпитание. Ако някой ден се почувствате нервен, много активен, изяжте две ябълки или круши. Някой може да намери, че ябълките, които изял, са били малки, та трябва да си вземе още една. Малки или големи, законът действа еднакво. В случая, силата не седи в големината, но в количеството, в числото две, като принцип, който действа. Ако някой изяде една круша тежка един килограм, а друг изяде две круши, които тежат четвърт килограм,

последният може да извади от двете круши толкова енергия, колкото първият от едната круша. Според устройството на човешкия организъм, съвременният човек не е в състояние да извади повече енергия от месото, отколкото от другите храни, които минават за слаби. Защо е така? – Защото съвременните хора са много лакоми и мислят, че силата на храната седи в количеството, или в качеството, а не в начина на употреблението й. В магията има един закон на равновесие, според който, ако вие разполагате с десет златни монети, например и спазвате този закон, тяхното число никога няма да се намали, нито увеличи. Колкото и да се ползвате от тия монети, те винаги ще се набавят до десет: нито по-малко ще стават, нито повече. Питам: Вие вярвате ли в този закон? Дали вярвате, или не, за мене това е безразлично. Аз не ви казвам да вярвате в това, защото то подлежи на опит, но за да имате резултат в този опит, трябва да постоянствате с години. Казвате: Бог знае, доколко тия неща са верни. Да, Бог всичко може и знае, но въпросът се отнася до вас, вие да ходите в Божиите пътища. Бог знае всичко, но вие трябва да изправите работите си съобразно това, което Той знае. Бог е вложил във вас красиви подтици, способности и дарби, които вие трябва да развивате.

Срещам един млад човек, който иска да стане музикант, но близките му го съветват да стане държавник, да осигури положението си. Казвам: По-добре нека този млад човек стане музикант, да развеселява хората, отколкото, като държавник да издава неправилни присъди и да ожесточава хората против себе си. Истински държавник е този, който знае, как да се отнася със своите граждани; ако ги бие, или наказва, да прави това по всички правила на Любовта. И в боя се крие нещо добро, но човек трябва да знае, как да бие. В такъв бой има музика и изкуство. Ако стражарят бие хората без любов, един ден тези удари ще се върнат върху жена му, върху децата му, както и върху самия него. Ще кажете: Стражарят не бие хората по собствено желание, така му заповядват. Това е така, но когато стражарят изпълнява своята длъжност, той трябва да се допита до своя вътрешен глас, да изпълни ли тази заповед буквално, или да намери някакъв друг начин, по който да я приложи. Вътрешният глас в него ще му каже, да удари ли някой човек, и ако трябва да го удари, колко удара са нужни. Ако му заповяда началството да удари 25 тояги, вътрешният му глас може да каже, че за този човек са достатъчни само две тояги. Нека той послуша своя вътрешен глас, чрез който именно Бог, му говори. Двата удара ще донесат благословение, както на провинилия се, така и на самия стражар. Трябва ли след всичко това този стражар да се безпокои, че не е изпълнил заповедта, както трябва? Представете си, че някой човек тръгне от град на град да проповядва Словото Божие, но хванат го някъде стражари и го заведат в участъка. Приставът издава заповед да набият този проповедник добре и тогава да го пуснат. Обаче,

един от стражарите в участъка разбира положението на този човек и му казва: Няма какво да те бия, върви си, свободен си! Приставът не знае, какво ще прави стражарят, но в този момент съзнанието му се пробужда, и той извиква стражаря и му казва: Пусни онзи човек там! Нищо опасно няма в неговата работа.

Казвам: Светът, в който живеете, не е свят на произволи. Той е разумен свят, и ние сме заобиколени с множество разумни същества. Не мислете, че като ходите тук-там, вие сте свободни да вършите, каквото искате. Трябва да знаете, че каквото вършите и дето ходите, вие не сте сами. За всяка ваша работа са определени множество свидетели, които следят, как и при какви условия вършите зададената работа. Определено количество от тия разумни същества взимат участие заедно с вас във вашата работа. Те могат да бъдат един, двама, трима или повече, но ако имате девет помощници, вие ще бъдете гениален човек и ще можете да работите във всички изкуства. Затова, именно, първата ви задача е да спечелите благоволението на тия същества. Ученикът трябва да бъде разумен, да спечели любовта на своя учител, за да може той да му разкрие тайните на природата. Като се говори за учител, аз подразбирам учителите по музика, по изкуствата и по разните отрасли на науката. Не мислете, че е лесно да придобиете знания по известен отрасъл на науката, или на изкуствата. Например, някой ученик може да е способен по музика, по литература или поезия, но ако не дойде някой учител по съответния предмет да запали свещта на това чувство, или на тази способност, ученикът така ще си остане. Тъй щото, каквато способност и да има ученикът в себе си, било по науката, или в духовно отношение, ако той не намери своя учител по този предмет, който да запали свещта на неговото съзнание, той ще си остане обикновен ученик. И когато ученикът се приготви и изучи предадените уроци от своя учител, той се подлага на изпит. Същото нещо беше и с Христа. Той получи много уроци от невидимия свят чрез хората, и докато ги учеше, ангелите бяха далеч от Него. Щом научи уроците си и издържа изпит по тях, ангелите дойдоха да Му служат.

И тъй, първото нещо, което трябва да знаете, е следното: Докато сте в страдания и изпитания, вие се намирате в пустинята. Три изпита ще ви се дадат в пустинята. Първо ще се постави на изпит вашата вътрешна гордост, като ви заставят да превърнете камъните на хляб. Вторият изпит ще бъде по отношение на вашето тщеславие. Ще ви поставят горе на храма и от там ще ви накарат да се хвърлите, без да пострадате, за да покажете на хората, че сте праведен човек. При третия изпит ще ви поставят на планината, отдето ще ви покажат всички царства и ще ви кажат, че ако се поклоните на сатаната, ще придобиете всички тия царства. Обаче,

истинският ученик, който е изучил уроците си, знае, че при обикновени условия камъните на хляб не стават; от храма не може да се хвърли на земята неповреден и от планината царства не се превземат. Великият Учител на човечеството, Христос, когото невидимият свят постави на тези изпити, отговори: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко разумно слово, което излиза от устата на Отца." Когато сатаната му каза, че, ако му се поклони, ще притежава всички земни царства, Той му отговори: „Махни се от мене, сатана, защото всички царства горе на небето, както и долу на земята, са Божии, и само Той разполага с тях." Сега и вие седите на планината, искате да станете пръв министър в България. Намерите ли се в това положение, трябва да знаете, че сатаната е пред вас, иска да му се поклоните, за да ви даде министерско кресло. Така могат да мислят само профаните, които не разбират великите закони на живота. Човекът на новите идеи е разумен, безстрашен. Той знае, че това, което ние, като хора, предполагаме и очакваме, не става всякога. В живота има закони, според които става точно това, което е определено, а не това, което ние мислим. Туй, което вие никога не сте мислили, става; туй, което сте мислили, не става. Когато се казва, че нещата стават така, както са определени, вие мислите, че те стават, според както ги очаквате. Не, нещата не стават, както вие мислите. Могат да се наведат ред факти и данни от обществения, от политическия и от духовния живот на хората от миналото, както и от новите времена, от които се вижда, че ония, които са мислили, че от тях нищо няма да стане, са ставали видни хора: държавници, учени, философи; тия пък, които са очаквали от себе си много, нищо не са направили. Един от видните английски писатели Карлайл, след като изпаднал в голямо отчаяние от себе си, прекарал три дни в мъки и решил най-после да се самоубие. В това време, обаче, му дохожда мисълта да се обърне към Бога, да поиска от Него просветление и помощ. Като отговор на тази молитва, той дохожда в просветление и написва едно от най-хубавите си произведения. Обаче, трябвало е този писател да мине през това изпитание, през този вътрешен огън, за да се пробуди неговото съзнание. И затова, ако питате, защо са страданията в света, казвам: Страданията имат велико предназначение. Чрез тях хората се домогват до великата философия на живота. Който не страда, от него човек не става. Това не подразбира, че хората трябва изкуствено да си предизвикват страдания, но има разумни страдания, които трябва да се приемат по същия начин, както се приемат и радостите. За нас страданията и радостите трябва да бъдат еднакво приети. Дойде ли една радост, благодарете на Бога. Дойде ли едно страдание, пак благодарете на Бога. Правите ли разлика между радостите и страданията, като приемате първите с благодарност, а вторите с недоволство, това показва, че вие не разбирате великия, Божи Закон. Разумните страдания идат от Господа. Трябва ли тогава да се оплаквате, че Господ ви изпраща страдания? Ако се

оплаквате, вие сте в положението на тигана, който циганинът калайдисва. Представете си, че някой тиган има съзнание, и вие го дадете в ръцете на един циганин да го калайдиса. Циганинът най-първо го изчиства с пясък и парцал, да премахне всички мазнини и нечистотии. После го поставя на огъня, като сипва в него малко нишадър. И най-после туря отгоре калай, да го калайдиса. Какво трябва да каже този тиган, след като претърпи толкова търкания, толкова нагорещявания на огъня? Той казва: Какво иска този циганин от мене, като ме поставя на толкова страдания и изпитания? Циганинът казва: Аз искам да бъдеш чист, почтен, да бъдеш годен за работа на своя господар. И тъй, страдате ли, ще знаете, че сте в ръцете на циганина, който ви чисти и калайдисва отгоре.

Сега аз не говоря за величието на вашата душа, но за човека, който днес се среща на земята. Аз говоря външно за човека, който трябва да премине през ред страдания, за да може низшето в него да се подчини на висшето.

От всички съвременни хора днес се изисква положителна философия, положителна логика. Това се придобива с време, когато човек се добере до истинската, до Божествената наука. Например, като се разгледа ръката на някой човек, от формата, от нейния строеж, както и от дължината на пръстите ѝ, може да се съди за живота на неговите деди и прадеди. Например, на някои хора трябва да се продължават показалците, на други третите пръсти, на четвърти безименните и т. н. За това, обаче, се изискват големи усилия. Забелязано е, например, че ръцете на крадците са дълги, а на убийците – къси. Не правете общи заключения, че който има дълги ръце, той е крадец, или който има къси ръце, е убиец. Аз само изяснявам закона. Ако признакът, че някой човек е крадец, съществува, не само на ръцете, но още и на главата, и на лицето му, тогава само може да се каже с положителност, че той е крадец. Причината за продължение ръцете на крадеца се дължи на факта, че той дълго време е проектирал своята мисъл към ръцете си, вследствие на което в тази част, именно, е прииждала повече кръв. Ако крадецът, без да знае законите, е могъл несъзнателно да продължи своите ръце, защо гениалният човек, със своето знание и усилие на волята, да не може да продължи един от своите пръсти? Искате ли да продължите някой от своите пръсти, измерете предварително дължината на всяка негова фаланга и, след известно усилие и работа върху себе си, измерете, с колко е станало продължението. Ако в кратко време успеете да продължите пръста си с един или два милиметра, вие сте талантлив човек. Обаче, ако след десетгодишна продължителна работа не успеете да продължите пръста си нито с половин милиметър, вие сте човек без воля, без чувства и без мисъл. В такъв случай не се самозаблуждавайте в себе си. Някой казва: Не зная, защо ноктите ми много растат. Щом не знаеш, защо ноктите ти растат, това е механически процес. Ние не говорим за

механическите процеси. Например, сглобяването на няколко дъски във вид на каца и опасването им с няколко обръчи е механически процес. Самата каца няма съзнание. Смисълът на живота не седи в механическото нареждане на дъските. В органическия свят няма механически процеси. Там всяка клетка, всеки атом, всеки йон трябва да бъдат в хармония с другите клетки, атоми и йони. Например, ако един атом желязо и един атом злато влязат в организма на някой човек, те трябва още с влизането си да бъдат в хармония с всички останали атоми от елементите, които съставляват организма. В органическото царство всички атоми на един и същи елемент се различават. Например, един атом желязо се различава от друг атом желязо, ако първият е минал само през минералното царство, а вторият е минал, освен през минералното, още и през растителното царство. Ония пък атоми желязо които са минали и през минералното, и през растителното, и през животинското царства, се отличават в културно отношение от първите два. Същото се отнася и за храната, която приемаме. Например, ако вие приемете храна, атомите на която са минали само през минералното царство, значи, тези атоми нямат нужната култура и развитие, тази храна ще се отрази вредно върху вашия организъм. Засега минералите изпълняват велика служба в живота; те служат като оръдия на природата, те кристализират материята и са център на известен род сили. След тях идат растенията, които от своя страна приготвят живата материя в природата. После идат животните, които обработват специфичен род материя, докато най-после се дойде и до човека. Човек пък приготвя материята на мислите и чувствата, от които ще се ползват възвишените същества. В това отношение хората се намират в една фабрика за чорапи, дето приготвят материали за обличането и обуването на разумното бъдеще поколение. Значи, съвременната култура и съвременните хора приготвят онази материя, от която за в бъдеще напредналите души ще приготвят своите тела.

Казвам: Като знаете тези неща, вие ще можете съзнателно да продължите вашите пръсти. Например, ако вашият показалец е дълъг 7 см. и вие искате да следвате математика, не ще можете. Защо? Човек с показалец дълъг 7 см., не може да следва математика. Всичко друго може да следва, но не и математика. Значи, за всяка наука има определени данни, специфични белези, които благоприятстват за нейното развитие. Пръстите на разните учени хора, както и на художниците и артистите, са различно устроени. Ще видите, че у видните музиканти пръстите са развити точно толкова, колкото е мярката, дадена от природата. Всяко външно развитие на даден орган отговаря и на вътрешните качества и способности у човека. Ако външният свят не може да реагира върху някой човек, той не може да има нито силно развит ум, нито силно развито сърце, нито силно развита воля. Като се говори за воля, не се разбира

своеволие, но самообладание. Който се самовлада, той трябва да прощава грешките на хората, а главно да се учи от тях. Такъв човек никого не съди. Затова е казано: „Не съдете, за да не бъдете съдени!“ Светът, в който живеем, е добре устроен; той е хармоничен свят. По-хубав свят от него няма. Когато казваме, че в света съществува дисхармония, тя е внесена от хората. Значи, дисхармонията се дължи на самите нас. Страдания и скърби, които не са от Бога, се дължат пак на нас. Тъй щото, когато се говори за мирова скръб, всъщност такава скръб не съществува. Мировата скръб е резултат на това, че хората не са изпълнили волята Божия. Казвате: Навред ли съществуват страданията? Дето, хората не изпълняват волята Божия, страданията се явяват като естествени последствия на това неизпълнение.

Що е грехът? – Резултат от неизпълнение волята Божия. Грехът съществува само на земята, но не и на другите планети на слънчевата система, понеже там съществата са високо устроени. Ако на крадеца се предложи цяла планина, пълна със злато ще се яви ли желание в него да краде? Той вече няма повод да краде. Желанието му за пари, за злато е напълно задоволено. Ако пред алчността на някой човек се сложи цялата земя като владение, той веднага ще започне да мисли, какъв пост да заеме в света, как да разработи тази земя и т. н. Той ще намери хиляди работници, които да обработват тази земя. Значи, човек върши престъпления само тогава, когато му липсва нещо. Задоволят ли се неговите желания, той се отказва от всякакви престъпления. Престъпниците са най-дребнавите хора, буболечици, които нямат никаква идея. Който мисли, че не може без пари, без удоволствия в живота, той е буболечица. Човек може да живее и без пари, и без удоволствия и пак да бъде учен и богат. Няма по-голямо богатство за човека от неговия живот. Животът на човека и с милиони не може да се откупи. Съвременните учени, философи и писатели учат хората, как по-лесно да прекарат живота си, как да придобият по-големи богатства. Според мен задачата на учените и на философите е да покажат на хората начин, как да живеят правилно. Целта на човешкия живот не се заключава в придобиване на богатства, защото богатството, парите хората сами ги създадоха. Днес в света има около сто милиарда злато; ако речем да го разделим на един милиард хора, на всеки човек ще се падне по сто лева. Значи, всеки човек има право само на сто лева, които са резултат на труда на хората от миналите поколения. Дойде някой при мене, иска ми 2,000 лева назаем. Казвам: Ти имаш право само на сто лева, не повече. Отде ще се вземат останалите пари, които ти искаш? Ето защо, всички хора трябва да се впрегнат на работа, разумно да използват живота и силите, които Бог им е дал, за да имат придобивки, били те материални или духовни. Казвате: Нали орем, копаем, защо не сме богати? Казвам: Не е достатъчно човек само да оре и да копае. Истински работник е този, който

освен, че оре и копае, работи още и за напредъка на цялото човечество. Благодарение на усилията и работата на духовните хора, от невидимия свят пристигат към земята висши енергии и сили, които поддържат целия земен живот. Когато майката се грижи и моли за децата си, по този начин тя сваля от разумния и възвишен свят съответни енергии за своите деца. В това отношение родителите не трябва да се тревожат, как ще прекарат децата им, но трябва да се молят, да мислят и да работят усилено за тях. Молитвите на хората са необходими за сваляне висши енергии от невидимия свят. Тези енергии се използват за развитието на цялото човечество. И ако съвременните хора страдат, причината за това е, че им липсва нещо, че не са заели местата, които Бог им е определил. Например, някой човек е станал учител, без да е определен за тази работа. Друг е станал свещеник, без да е определен за тази работа. Трети е станал търговец, без да разбира нещо от търговията и т. н.

Христос казва: „Няма тайна, която да не се открие." Казвате: Какво ще стане с нас? Не е въпрос, какво ще стане с вас, но какво трябва да се прави за в бъдеще. Съвременните хора са дошли до безизходно положение, благодарение на своето голямо незадоволство. И който има, е недоволен, и който няма, е също недоволен. Всеки умира недоволен от живота и казва: Като отидем на онзи свят, там може да ни е по-добре. За кой свят разбират те? Да се говори за блаженство на онзи свят, без да сте придобили това блаженство тук, това е една вътрешна самоизмама. Когато човек умира, той трябва да знае, защо умира и де ще отиде след смъртта си. И ако има известно верую, той трябва да знае, какво съдържа това верую в себе. си. И ако има някакво изкуство, той трябва да знае, какво съдържа то в себе си. Ние трябва да имаме положителна наука. За да напредва човек, той трябва да следва идеала на своята душа. Докато българката сама тъчеше платната си, в нея имаше идеал; откак престана сама да тъче платната си и започна да носи черни дрехи, и нейният идеал изчезна. Като наблюдавам дрехите и цветовете на дрехите, с които съвременните хора се обличат, намирам, че те не допринасят нищо хубаво. На някои хора, например не е позволено да носят черни дрехи. На други не е позволено да носят червени дрехи. Всеки трябва да знае, какви дрехи може да носи. Казвате, че има мода на дрехите, възприета от Париж, и вие ще се обличате според тази мода. Обаче, парижката мода не е меродавна и за природата. При сегашното развитие на човечеството, най-добре е хората да се обличат с дрехи, които имат меки, приятни цветове, за да се смекчават чувствата им. Цветовете на дрехите трябва да бъдат такива, че да задоволяват и самия човек. Мнозина носят връзки или дрехи с ярки, неподходящи за тях цветове, които се отразяват вредно върху тяхната нервна система. Носят ли дрехи с такива цветове, от тези хора не могат да излязат нито художници, нито музиканти, нито учени. Религиозните хора се обличат с черни дрехи, но

работите им не вървят добре. Всеки цвят има свое предназначение, което учените хора знаят. Например, зеленият цвят е материалистически; червеният цвят е активен, той е цвят повече на животните; портокаленият цвят е на крайния индивидуализъм. Единствените цветове, които съответстват на сегашното развитие на хората са ясно-синия и ясно-жълтия. И затова, когато човек се чувства недоволен, нека обърне погледа си нагоре, към небето. Синият цвят на небето действа успокоително. Възприеме ли този цвят в себе си, той ще се домогне до онези вибрации, които носят в себе си живот. Тъй щото, аз говоря за цветовете не само като носители на известни вибрации, но и като носители на живот. Синият цвят внася в човека Истината. Тя пък тонира умовете на хората и ги прави свободни. Законът на свободата отваря сърцата на хората, разширява ги и дава простор на човешката воля. Истината дава тон на живота. Значи, между всички явление в живота има неразривна връзка.

Казвам: Вие трябва да изучавате всички съвременни науки, но трябва да знаете ролята на всяка една от тях. Изпеете ли една песен, кажете ли една дума, правете всичко това съзнателно! Това подразбира да знаете ролята на тоновете и думите, с които си служите. Често хората казват за нещо: Възможно е, допустимо е, мога да го направя и т. н. Изговаряте ли тези думи в техния общ смисъл, нищо няма да постигнете. Искате ли, например, да направите думата „мога“ мощна, пред нея трябва да поставите личното местоимение „аз“; иначе, буквата „м“ в думата мога означава смърт. Това значи, че всичко можете да направите, но след като умрете. Казвам: Ако като поет, като художник или като музикант, вие не сте могли да направите нещо, докато сте живели на земята, та като умрете ли ще направите? Не се лъжете в това! Умрете ли, ще ви направят един паметник и нищо повече. Обаче, кажете ли „аз мога“, вие ще опитате плодовете на вашия труд. Вие не трябва да умирате, че тогава да дойдат хората и да кажат: Бог да прости този човек. Поне едно благо ни остави! Ние благодарим за такива пожелания – Бог да ни прости! Чуете ли да казват хората за вас така, станете от гроба и кажете: Не желая да ми пожелавате това нещо, но елате да седнем всички заедно, да си поговорим, да ви дам едно угощение, и Бог да ни благослови, всички! Получите ли Божието благословение, вие всички ще си попеете и поговорите музикално.

И тъй, първото нещо, което трябва да имате предвид в български език, е да знаете значението на буквите. Например, буквата „и“ е свързана с ума; буквата „а“ – със сърцето, а буквата „е“ – с волята. Ако си служите с тия три звука при пеенето, вие ще можете да се лекувате с тях. Служете си с буквата „и“, но не я поставяйте в междуметието „их“. Когато имате голямо неразположение, и дойде някой при вас, изпейте звука „и“, а след това

изговорете думата Истина. Значи, всяка буква съдържа нещо тайно в себе си. Това показва, че тайните работи в нашия живот трябва да се проучват. Всички хора искат да бъдат талантливи, гениални, но талантите, гениалността се обуславят от много неща. Ако човек има недъзи и недостатъци, той не може да бъде талантлив, а още по-малко гениален. Талантливите, както и гениалните хора нямат никакви недостатъци, никакви недъзи. Според вас, и талантливите, и гениалните хора имат недостатъци и слабости. Не, талантливият и гениалният човек не трябва да имат никакви слабости. Талантливият и гениалният човек, за да бъдат такива, всичките им органи и чувства трябва да са добре развити. Казвате за някого, че е талантлив човек, но има известни слабости. Ако, наистина, този човек е талантлив това разбира, че поне областта, в която той е развил своя талант, е свободна от всякакви слабости и недъзи.

„Няма тайна, която да не се разкрие."

За изяснение на тази мисъл, ще приведа нещо от живота на Мойсея. Мойсей беше учен човек; той разполагаше с всичката тогавашна мъдрост, но си позволи да убие един египтянин, за да има доброто мнение на народа си. Обаче, след това той трябваше дълго време да изкупва своя грях. Той мислеше, че неговото престъпление е скрито, но не излезе така. Един ден, когато двама евреи се биеха, Мойсей отиде да ги примири, но един от тях се обърна към него с думите: „Какво мислиш да правиш, и нас ли искаш да убиеш, като онзи египтянин?" Тогава Мойсей избяга и отиде в пустинята, дето прекара цели 40 години между овците, от които се учеше. След 40 години ангел Господен дойде при него и му каза: „Чух скърбите и страданията на твоя народ, затова ти ще отидеш да ги освободиш." Мойсей беше смирен човек, затова каза на ангела: „Пратете някой друг вместо мен. Аз съм негоден за тази работа." Не, ти ще отидеш. Питам: вие пасли ли сте като Мойсея 40 години овцете? Мойсей, такъв голям държавник, трябваше 40 години да прекара в пустинята, да пасе овцете. Едно липсваше на Мойсея, и той го научи от овцете. Овцете, които той пасеше цели 40 години, представят израилския народ. Чрез тях той опитваше душите на всички евреи, които умираха в Египет, защото се вселяваха в овцете.

Казвате: Възможно ли е човек да влезе в една овца! Питам: Ако някой човек влезе в касата на един богаташ да го обере, това не е ли по-срамно, отколкото душата на някой човек да влезе в една овца? Човек може да влезе в овцата, а може и да излезе; като душа, той е свободен да постъпва, както иска. Това не значи, че той остава завинаги свързан с овцата. При това не мислете, че овцата и в невидимия свят представлява това, каквото и във физическия. В невидимия свят овцете живеят колективно, и там те

имат своя специална философия. Казвате: Овцете са създадени, за да услужват на човека, като му дават вълна, месо и мляко. Наистина, овцете дават много нещо на човека, но за всичко това се държи точна сметка. Когато овцата срещне онзи, комуто е давала своята вълна, своето мляко и месо, тя казва: Иване, време е вече ти да ми върнеш това, което едно време ти дадох! Ако Иван не иска доброволно да върне това, което е взел от овцата, в друг живот те ще сменят местата си: овцата ще дойде на неговото място, а той ще заеме мястото на овцата. – Възможно ли е да стане това? Питам: Ако това ви се вижда невъзможно, как можа човекът, създаден по образ и подобие Божие, да стане престъпник? Как може ангелът, който живее на небето чист и свят живот, като слезе на земята, да стане змия и да изкуси първата жена в рая? Ако един ангел може да стане змия, защо човек да на стане овца? По-низките форми в живота показват, че някога е станало деградиране с някои от възвишените същества. „В това отношение трябва да знаете, че ако човек не живее по законите на Бога, той може да се деградира. Това не трябва да ви плаши, но трябва да знаете, че единственият вечен и верен закон седи в изпълнение волята Божия. Изпълнява ли човек волята Божия, той вижда, че всичко в света е красиво. Защо? – Защото светът е създаден от Бога. Аз бих предпочел да живея в къщата на една овца, отколкото в къщата на един богат, но престъпен човек. Аз съм живял между овцете и зная, какво има в тях. Те имат отлично сърце. Там, дето има добро сърце, не липсва култура. Аз бих желал хората да имат благородни сърца като овцете. Що се отнася до ума им, казвам: По ум човек седи по-горе от овцата, но по сърце овцата седи по-горе от човека. Затова, именно, Христос казва: „Моите овце“. Значи, на съвременните хора липсва едно от качествата на овцете заради което те трябва да живеят между тях, да придобият това качество.

И тъй, великата задача на живота седи в разбиране великия Божествен закон. Разберете ли този закон, вие ще се доберете до тази велика наука да познавате себе си, да знаете значението на вашите външни и вътрешни органи. Знаете ли значението на вашите органи, вие ще можете чрез тази наука да ги поставите в пълна взаимна хармония. Знайте, че всички органи, които съставят нашето тяло, от най-големи до най-малки, имат велико предназначение. От тези органи зависи нашето бъдеще. Когато човек се обърне към Бога, той трябва да измени състоянието на своите вътрешни и външни органи, да внесе в тях известно подобрение; също така и в своите възгледи той трябва да внесе реформа, да стане съвършено нов човек. Това значи да бъде човек разумен. Велика е природата, и ние отвсякъде можем да черпим знания. Например, Библията, като книга е важна в това отношение, че в нея са събрани опитностите и знанията на хората от ред поколения насам. В тази книга е изложен живота и учението на Христа, макар и в съкратена форма, но който има просветен ум и чисто

сърце, той може да се учи от всичко, което е изнесено там. Просветеният човек се учи от всичко; във всички явления той намира непрекъсната връзка. По тази, връзка той съди за онази целокупност на живота, която се изразява в цялата природа, в целия космос.

Христос казва: „Няма тайна, която да не се разкрие.“ Това е само за разумния човек. Обаче, когато човек изгуби своето съзнание, както и пътя към Бога, той ще се намери в тайните на живота. Тайните неща са само за глупавите а явните – за разумните хора. Тъй щото, искате ли да ви се разкрият тайните на живота, да придобиете стабилност, вие трябва да бъдете ученици. Не се грижете да си осигурите места за онзи свят. Мнозина казват: Да се осигурим, да си купим места, дето ще ни закопаят. Не се грижете за това. – Ама искаме да бъдем близко до нашите майки и бащи. Казвам: Ако търсите вашите майки и бащи, вашите баби и деди по гробищата, вие се самоизлъгвате. Душите на хората не остават на земята. Архангел Михаил има грижа за това; той ще определи мястото на всяка душа. На вас предстои да се приготвите за този ден, когато Архангел Михаил ще дойде, ще похлопа на вратата ви и ще каже: Излезте вие, културните хора, от своите стари къщи!

Сега доброто семе, за което говори Христос в прочетената глава, представя разумните хора, които разбират Божия Закон. Които не разбират Божия Закон, те представят семената, които са паднали на пътя, на песъчливата почва и между тръните. Като знаете това, не се лъжете, че имате Божия Дух в себе си. Идването на Духа Божий в човека представлява продължителен процес на разширение и на придобиване на светлина. Постоянна светлина трябва да има човек! Той трябва да расте от слава в слава, от светлина в светлина и от доброта в доброта. Някой казва: Аз имам Божията Любов. В тази любов има градация. Започне ли човек да придобива Божията Любов, той постепенно се разширява, докато събере всички хора в себе си. Засега в сърцата на хората няма място за всички. Не е достатъчно човек само да обича хората, но той трябва да бъде във връзка с тях, както и с ангелите, да почувства и тяхната любов и култура.

Казвате: Еди-кои си хора са заблудени. Какво значи заблуден човек? Заблуденият човек има на лицето си було. Обаче, хората, които наричат заблудени, нямат никакво було. Тогава нека хората, които не минават за заблудени, да кажат, отде са дошли на земята? Те ще отговорят, че не знаят. Как да не знаят? Нали не са заблудени? Следователно, когато казвате, че някои хора са заблудени и се занимават с глупости, вие трябва точно да определите, в какво седи тяхното заблуждение и какви са глупостите, с които те се занимават.

И тъй, ако всичко, което ви говоря, разглеждате в буквален смисъл, вие ще извадите от думите ми някаква крива философия; обаче, ако в тях разберете законите, които действат в разумната природа, тогава ще разберете и смисъла на целокупния живот. Човек трябва да учи! Дойдете ли до науката, знайте, че там нищо даром не се дава. За да придобиете Божествената наука, от вас се изискват големи и постоянни усилия.

Сега, впрегнете на работа вашия ум, вашето сърце и вашата воля, ако искате да се домогнете до тайните, които Бог е вложил в самата природа. Днес тайните на Царството Божие са скрити от хората, но в Божия план е предвидено да се разкрият само за готовите души.

Беседа от Учителя, държана на 17 март, 1927 г. в гр. София.

----

*) Матея 10:26.

Начало: 10:00

1927_03_13 Реализиране на желанията
лекция пред специалния клас

ЩАСТИЕТО

VI година (1926-1927)

24-та лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 13.III.1927 г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

(Размишление.)

(Чете се темата: «Първият ми учител и споменът за него ».)

Основни точки на миналата лекция – помните ли ги?

Някой от вас занимавал ли се е със закона на статистиката?

Вземете една тема да пишете: «Причини на индивидуалните погрешки». Защо човек греши. Ще правите разлика между грешка и грях.

Вий сега сте още в младите години. Като достигнете до известна възраст, ще бъде мъчно да се учите. Има един основен закон, който гласи така: Човек трябва да стимулира всичките си клетки, всяка деятелност, т. е. всяка една клетка добре да функционира. И всяка клетка си има своя специфична работа, а група от клетки съставят малък мускул или орган и той си има свое специфично предназначение.

Чрезмерните желания стимулират някои клетки и те се изтощават преждевременно, а други се изморяват и вследствие на това се явява един дисонанс в живота. Лошите настроения се раждат от един дисонанс на задните центрове на мозъка. Лошите разположения се раждат не от човешкия ум, а от желанията, от чувствата, чрезмерните желания.

Има един закон: В човешката душа са вместени хиляди желания и някои от тях вий искате сега да ги реализирате, а те са определени за след хиляда години. И вследствие на това, като няма условия, вий се наказвате. Едно желание, за да се реализира в дадения случай, трябва да има условия.

Сега вашето съзнание будно ли е? Знаете ли какво нещо е да има човек

условия? Направете едно малко наблюдение с малките деца. Обърнете вниманието на кое да е малко дете, да иска да порасне, за цяла една година, и ще видите, че туй дете с милиметър няма да порасне. Отклонете вниманието му, да не мисли за растенето си следната година – ще порасне.

Този закон, ще го приложите. Той действува и в психическия свят. Има известни желания, колкото и да ги желаеш, остават непостижими. Ти не можеш да ги реализираш. Защо са непостижими? Да ви кажа. Представете си: едно голямо куче държи един голям бут месо и дойде едно малко бараче пред него. Този бут е в устата на това, голямото куче – каква възможност има за туй кученце да вземе бута? Има само една вероятност: че туй куче, като се наяде, ще остави другото и кученцето ще вземе туй, малкото парченце, ще се задоволи.

В света, в който живеете, има 1 милиард и 600 милиона конкуренти. Значи, законът е такъв. Искаш да те обичат. А – туй е стремежът. За него има 1 милиард и 600 милиона конкуренти. Каква е възможността вие да добиете? 1/1 600 000 000-на е. Ако един човек се занимава с търговия и не знае да манипулира с капитала, ще го изгуби, ще каже: «Защо ми трябваше да се занимавам с търговия?»

Най-първо, то е едно упражнение на мозъчната и нервна система. Трябва да се приготви умът ви за работа. И както тази сутрин ви загатвах, може да знаете, че сте станали твърд и постоянен, когато дойдат и скръб, и радост, да ги считате еднакво приятни. Да ги считате като гости вън от вас. Ако сте военен, направите погрешка и полковникът ви наказва бос да минете през града, да носите вода, нали ще го направите, това? Ако не, ще има наказание. Колцина от вас сега биха го направили, това, по добро желание? Щом е полковникът със закона зад гърба ви, ще минете, щом го няма...

Идеалът, той е полковникът. Идеалът – има нещо, което ни подтиква напред. По някой път вътрешно трябва да правите опити за себе си. Опит не такъв, изкуствен, но опит, за да опитате вътрешната сила, почива ли вашата воля на една здрава основа и да знаете истината, до която вий сте дорасли, и какво може да направите.

В живота има известни задачи, които ви са дадени. Как ще ги постигнете? Например според вас, за да си проправите път в обществото, кои методи ще употребите? Ще ви задам следующата задача. Представете си, че ви задават задачата, като човек, да преминете през една неприятелска линия – тъй, войник до войник. Но непременно трябва да минете. Ако не може да минете, туй ще ви коства живота. По кой начин може да минете? Кой

метод ще изберете? Може да минете като птица и второ – може да минете като кърт. Значи трябва да знаеш изкуството да си образуваш криле и прехвръкнеш, или да се превърнеш на един кърт – туй, което сега военните правят. Знаете ли изкуството как да станете на къртове? Този символ как ще го изтълкувате? (– Да може човек да лъже.) Не, никаква лъжа! Защо, пробиеш една дупка под неприятеля, да минеш...

Един милиард и 600 милиона след колко години може да се реализира? (– Трябва да се знае периодът на реализирането на едно желание.) Десет години. Но всеки ден имаме 1 милиард и 600 милиона случаи да се реализират на ден. (– Значи, за всекиго съществуват възможности.) Всеки ден. Но, за да се реализира, туй благо е разбъркано – ти може да вземеш чуждо благо. Да кажем, твоите условия за реализиране се намират в Африка. Докато дойде туй желание, колко време ще вземе? Всеки ден има един случай да се реализира едно твое желание, но условията не са поставени там, където живееш. То е една сложна задача. Затуй за бъдеще, когато цялото човечество по земното кълбо се организира психологически, ще настане тази хармония, защото тогава условията ще се трансформират чрез мисълта, телепатически. Твоите условия са в Америка, да кажем, тогава чрез радиото веднага ще ти се отговори. На други, от Англия, условията са тук – възлага на теб. Ще става размяна и то веднага. А сега за едно твое желание години ще минат, докато намериш правия път.

Всичкото щастие не е в България и всичкото щастие не е нито в Англия, нито в Америка. Ако би било така, американците не биха ходили в Германия да дирят своето щастие, англичаните – в Индия. Щастието на един народ не се намира само в почвата; тези условия се намират и вън. При това щастието на човека не се намира и на Земята – не че не се намира, част от тези условия само. Част от тия условия се намират в Слънцето и във Венера, Марс, Юпитер, и в другите звезди. То е една сложна задача. И когато се качите, съвършеният човек ще разбира законите и ще знае къде се намира. Известни елементи на моето щастие се намират на Слънцето, аз трябва да съм дорасъл до тази степен, да телеграфирам на моя приятел: «Моля, условията – известни елементи, които ми са необходими – да ми се изпратят.» Затуй в религията, като се обръщат към Бога, молят се на Бога Той да ги реализира – а Бог, това са всички възможности на живия Космос, на туй единство. Затуй в окултната наука човек ще изучава условията за развиването на човешкия ум – условията за всяко едно желание, за всяка една мисъл. Под думата мисъл и желание разбирам онова, от възходяща степен, което съгражда съзнанието на човека или егото на човека.

Ще ви дам едно упражнение. Ще го правите цяла седмица, сутрин и вечер

по 10 пъти. Ще наблюдавате какви резултати ще се произведат в ръката ви или в целия организъм.

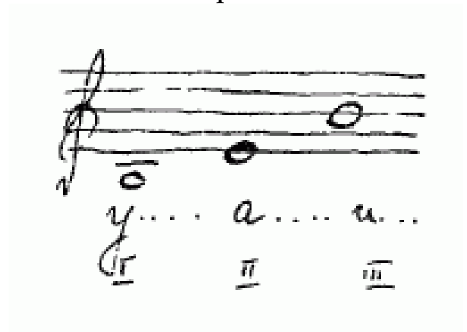

Фиг. 24.1

Ръката се разделя на три части: I – от рамото до лакета; II – от лакета до китката; и III – от китката до върха на пръстите. С лявата ръка теглим «паса» върху дясната от началото (рамото); докато минаваме първата част, пеем «У...-у...», през втората: «А...-а...», третата – «И...-и...», и то в акорда (фиг. 24.1).

«У» (I част) – упражнение на волята – физическия свят.

«А» (II част).- упражнение на сърцето, чувствата, духовния свят.

«И» (III част) – упражнение на ума, Божествения [свят]. Ще спазите тоновете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

Начало: 19:00

1927_03_16 Спасителни положения
лекция пред общия окултен клас

СПАСИТЕЛНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

Съвременните хора говорят за сила, за свобода на човешката воля. Питам: Докъде се простира силата и докъде свободата на човешката воля? Ще кажете, че силата на волята се заключава в това, да преодолява човек всички препятствия, за да постигне своите желания. Питам: Според вас кои неща са постижими и кои – непостижими? Съвременните хора вярват в невъзможните и непостижимите неща, а не вярват във възможните и постижимите. Представете си, че имате една кола с 4 колела и с 2 коня. Аз взимам тази кола като символ. Питам: За колко години тази кола може да ви се подчинява? Ако я държите в изправност, тази кола може да ви се подчинява 20–30 години; ако я употребявате много, ако всеки ден носите с нея пясък, тухли, тя ще ви служи най-много 1–2 години. Защо? Защото осите ѝ ще се счупят, колелата ѝ ще се развалят, конете ще отслабнат и т.н. Като се развали колата и като отслабнат конете, на кого ще заповядвате?

Сега, пренесете този закон по отношение на вашето тяло. Ако не държите тялото си в изправност, за колко години ще могат краката ви сигурно да стъпват, ръцете ви разумно да работят, ушите ви добре да чуват, очите ви ясно да виждат? Вие не се замисляте за това, но се занимавате с небето, с ангелите, искате да знаете как ще ви посрещнат на онзи свят. Знаете ли как са дошли ангелите до положението, в което днес се намират? Вие мислите, че лесно можете да дойдете до положението на ангелите. Срещате един банкер и си казвате: „Да имам неговото богатство в ръцете си, много нещо бих направил!“ – Много лесно искате да придобиете богатството. Богатството е сила. Какво ще направите, ако имате на разположение два милиона лева? Ще си създадете някакво нещастие – нищо повече. Ще започнете да се храните с печени агнета, кокошки, пуйки и ще развалите стомаха си в продължение на няколко години. Днес Бог ви е поставил в положението на сиромах, да се научите да ядете. Той ви казва: „Мазнини няма да ядете, защото те са причина на разни болести“. Понеже в миналото си не сте знаели как да се справяте с организма си, не сте могли да го управлявате, днес сте дошли на земята като беден човек, да живеете в лишения, да се изправите. Тъкмо сте тръгнали в правия път, намери се някой ваш дядо, който ви оставя два милиона лева наследство, но с това

разваля Божия план. Вашият дядо не е постъпил добре. Той трябваше първо да се обърне към Бога, да попита какво е Неговото мнение по този въпрос, да ви остави ли наследство, или не.

Мнозина идват при мене, искат да им кажа нещо, да знаят какво да правят. Това, което искат те, е равносилно на два милиона наследство. Тогава аз запитвам Бога, да отговоря ли на въпроса, или не. Бог ми казва: „Този човек е прекарал няколко непорядъчни живота, той трябва да се залови на работа, да не разчита нито на баба и дядо, нито на баща и майка, нито на приятели. Подобрението на съдбата му зависи изключително от него. Ако работи, ще има Божието благословение; ако не работи, главата му ще побелее“. Казвате: „Тежки думи са тия“. По-добре да знае истината и да се стегне да работи ден и нощ, отколкото да се заблуждава. Трябва ли на онзи затворник, когото съдът е осъдил на смъртно наказание, да кажа, че ще го освободят, че ще го възнаградят с Георгиевски кръст, че ще бъде щастлив човек? Бесилка чака този човек, няма защо да го залъгвам. Ще му кажа: „Братко, остават ти само 10 часа да живееш. Приготви се, прекарай тия часове в молитва. Ти си извършил едно престъпление и трябваше навремето да мислиш. Сега не остава друго, освен да се молиш“.

Човек трябва да бъде искрен: каквото говори, да изпълнява, да живее в него. Щом говоря за Бога, аз Му служа, не върша моята воля, но Неговата. Няма човек в света, който като е работил за себе си, да се е повдигнал. На първо време този човек може да печели, но в края всичко ще изгуби. И на вас казвам: Бъдете внимателни, да не направите и вие същата грешка. В миналото сте живели и работили за себе си, гледайте и сега да не вървите по същия път. Новата култура иска хора, служители на Бога, които да работят разумно и с Любов. Не е достатъчно човек да бъде добродетелен. Добро без Любов нищо не струва. Какво добро е това, ако дадете на някой беден човек един лев? От всички добродетели Любовта е най-голяма. Без Любов нищо не може да се постигне. Аз не говоря за любовта на сегашните хора. Тя е остаряла вече. Тъй, както хората проявяват любовта си едни към други, тяхната любов е изживяла вече времето си. Всичко, което днес се проповядва, е старо учение. Хората са знаели тия неща отпреди хиляди години още. Знанията на съвременните хора са ограничени. Те се занимават с физическия, с материалния свят. Това обаче е стара наука, през която са минали и минералите, и растенията, и животните. Растенията знаят химия, математика по-добре от много учени. Стомахът ви разбира математиката по-добре от вас. Единственото ново нещо е това, което се говори в Откровението: „Господ твори ново небе и нова земя“. Ново небе и нова земя – подразбирам новите възгледи в живота, с които ще се вдигне нова завеса и ще се открие нов свят.

Сега ще кажете, че еди-кой си професор, еди-кой си учен казал така. Казвам: Добро е това, което учените са казали или открили, но това още не е истинска наука. Че еди-кой си учен създал някаква теория, тази теория още не е абсолютна. Че еди-кой си професор направил някакви изследвания, тези изследвания още не са последната дума на науката. Че еди-кой си лекар направил някаква операция, тази операция не е единственият начин за лекуване на дадената болест. Истински лекар е онзи, който може да намери някакво сигурно средство против трудно лечимите, или по-право неизлечимите днес болести: туберкулоза, проказа и тем подобни. Истински лекар е онзи, който може да намери сигурно средство против всички нещастия. Достатъчно е този лекар да бутне един ключ в организма на болния, за да оздравее той моментално. Това значи лекар, това разбирам истинска наука.

Има два начина за лекуване: стар и нов начин. Съвременните хора обикновено се лекуват по стария начин, с лекарства, с бани и т.н. Този начин на лекуване е бавен и дава микроскопични резултати. И аз лекувам по този начин. Като дойде някой болен при мене, аз му давам известни методи, известни съвети и му казвам: Ако изпълняваш съветите ми, след 6 месеца ще имаш микроскопични резултати. Обаче аз не лекувам хората по новия начин. Защо? Защото те още не са готови. Новият начин е духовно лекуване. Ако излекувам някой човек по духовен начин, като не е готов да води чист живот, той ще греши още повече, а с това ще си създаде по-големи затруднения в живота. За онзи, който е готов, духовното лекуване моментално дава резултати. Достатъчно е да се даде на болния микроскопична част от елексира на живота, за да оздравее моментално. Засега един от начините на лекуване на съвременните хора е да ядат малко, изобщо, да не преяждат. Какво казват учените по този въпрос? Те казват, че храната, която човек употребява, трябва да съдържа като главни елементи водород, кислород, азот, въглерод и други някои второстепенни. При това те определят в какво количество трябва да се взимат тия елементи. Вярно е, че организмът се нуждае от всички тези елементи, но едно е важно да се знае: Стомахът се нуждае от малко храна.

И тъй, от начина на храненето и от живота, който човек води, може да се определи колко години неговата кола, т.е. неговото тяло ще му се подчинява. Това зависи и от разумността на човека. Който не живее разумно, той е осъден на преждевременно остаряване; когато човек остарее, краката му отслабват и се отказват да му служат. Такъв човек се намира вече в зависимост от другите хора и често става играчка в техните ръце. Според новото учение на човека е определено да живее 120 години и до това време да си служи сам, да не се нуждае от ничия помощ. Човекът на новото учение не трябва да боледува. И като дойде време да замине за

онзи свят, той пак трябва да бъде здрав, да не е боледувал. Заминаването на човека за онзи свят трябва да бъде като заминаването му от един град в друг, или от една държава в друга. Днес някой заминава за онзи свят, след като е боледувал дълго време, след като са изхарчени за него 20–30,000 лева, и в края на краищата продължава да смущава близките си и от онзи свят. В такъв случай по-добре е било да не заминава, но да остане да живее още на земята.

Следователно на ония, които мислят да ни смущават от онзи свят, казваме: По-добре останете на земята, да си поживеете още, че тогава ще ви изпратим на онзи свят. На земята ще посещавате театри, концерти, балове – каквото пожелаете. Освен това ще имате хубави къщи, хубави дрехи, от всичко ще бъдете задоволени. Бог е създал света тъкмо за тези хора. Този свят не е създаден за праведните хора, но за грешните, да не смущават праведните, да не пречат на работата им. И наистина, на грешните хора са дадени много блага, да ядат и да пият, да не правят престъпления. Въпреки това на земята пак стават престъпления. Това се дължи на недоволството на грешните хора. Праведните, добрите хора на земята са малко. Ако погледнете с окото на ясновидеца, ще видите каква малка част от хората светят, т.е. изпускат светлина. По-голямата част от хората на земята са грешници. За да ги задоволи, Бог им е дал безброй блага – ядене, пиене, къщи, ниви, богатства, само да не вършат престъпления. Наистина, и това е култура, но култура на грешни хора, която е временна, а не вечна. Без тези блага, без тези удоволствия животът на земята щеше да бъде още по-лош, с повече нещастия. При това положение тия хора не могат да се обърнат към Бога. Те трябва да минат през големи страдания, да се пробуди съзнанието им и тогава доброволно да потърсят Бога. Нека всеки се определи към кои спада – към светлите, или не.

Някой казва: „Чудно нещо, снощи свещта ми светеше, а тази вечер загасна“. Аз питам: Как е възможно една хубава свещ една вечер да свети, а на другата вечер да не свети? Оттук вадя следния закон: Когато тъчете платното си, т.е. своя живот, трябва да спазвате всички правила на тъкачеството. Основата на платното трябва да бъде много здрава и доброкачествена; вътъкът – също така здрав; бърдото, станът също така трябва да бъдат първокачествени. С една дума всичко трябва да бъде здраво, хубаво, за да можете лесно да продадете своето платно. Ако платното ви е долнокачествено, един–двама могат да се излъжат да го купят, но трети няма да се яви. С това вие пакостите първо на себе си, а после и на другите. Ето защо, знайте, че каквото мислите и чувствате, то първо ще се отрази върху вас, а после и върху другите хора. Животът на човека не е нищо друго, освен платно, което той трябва да употреби или за себе си, или за другите. Човек не може да живее само за себе си. Защо?

Защото животът е капитал, даден от Бога, част от който ще се използва за самия човек, а останалото – за общо употребяване. Горко на онзи, който задържа този капитал само за себе си! Напълнете своя хамбар, а излишъкът дайте на другите, и те да се ползват. Втори хамбар за себе си не градете! Един хамбар е достатъчен на човека. Дайте от изобилието си на бедните, на страдащите! Излишъкът не е за вас; той е предвиден за ония, които нямат. Който мисли да прави втори хамбар, нека знае, че добро не го чака. Един хамбар е нужен на човека! Учението, което ви проповядвам, можете да сложите в хамбара си, но остане ли излишък от него, раздайте го на сиромасите, на нуждаещите се. Ако намеря втори хамбар, аз ще ви държа отговорни – да знаете това. Достатъчно ви е да имате един хамбар пълен – втори хамбар не е позволено да имате. Казвате: „И ние сме съгласни с това; и ние искаме да живеем помежду си по Любов“. – По Любов могат да живеят само ония хора, които имат един хамбар, а не два.

И тъй, първото нещо, необходимо за всеки човек, е колата, т.е. тялото, да се подчинява на духа му. Човешкият живот се обуславя от законите, в които Бог го е поставил. Мислите ли тогава, че можете да бъдете свободни? Човек е свободен дотолкова, доколкото изпълнява тия закони, доколкото изпълнява волята Божия. Често хората мислят, че са прави в постъпките си, когато се ръководят от своите вътрешни разбирания. Обаче тук те трябва да бъдат много внимателни. Не всякога тяхното вътрешно разбиране е съгласно с Божиите закони. Знаете ли какво нещо е вътрешното разбиране? Човек може да възприеме някаква мисъл отвън, по телепатичен начин, и без да знае това, да я счита като проява на интуицията, на Божественото чувство в себе си. Без да мисли много, той казва: „Бог ми каза да направя това“. Не, това е мисъл, приета някъде отвън, както по радио се предават разни мисли. Човек трябва да се изпитва, да знае откъде идват мисли към него. Той трябва да познава проводниците, да ги различава; иначе ще изпадне в грешки. Някой възприел една мисъл от Париж или от Лондон и бърза да се похвали, че получил някакво съобщение от невидимия свят. Друг пък казва, че получил някакво съобщение от жителите на Луната.

Питам: Как е получил това съобщение, когато днес нямаме радиоапарат до Луната? Или: Как е получил съобщение от невидимия свят? Божествените вълни се отличават с особени свойства: ако си болен и възприемаш една такава вълна, моментално ще оздравееш; ако умът ти е объркан, моментално ще се проясни; ако сърцето ти се е втвърдило, моментално ще се смекчи; ако си бил скръбен, тъжен, моментално ще цъфнеш като цвят, ще станеш бодър, весел, радостен. Това значи да си възприел Божествена мисъл. Ако направите някакво добро по човешки, всеки ще каже: „Имал повече, дал и на другите“. Ако направите едно

добро по Божествен начин, всеки ще каже: „Благодарим на този човек, че е изпълнил волята Божия. Да бъде благословено името Божие!“ От Божественото добро всички се радват; от човешкото – само един се радва и то временно, за момента само. Някой казва: „Да дадем на този човек нещо, да му намажем колата“.

Питам: Кой човек, като е мазал колата си с катран, е останал здрав? С мазане работа не се върши. Да замазваш нещата, това е стара култура. Някой казва: „Да кажем на този човек една сладка дума, че да му мине“. – Това е мазане на колата с катран. Аз не съм против катрана, но той има място само в старата култура. В новата култура катран не се позволява. Катранът съдържа в себе си вредни за организма елементи. В старата култура кадене с тамян се позволява, но в новата – никакъв тамян не се позволява. Новата култура не позволява да се вадят никакви екстракти, никакви есенции от плодове. Всичко трябва да се употребява в естествен вид, както природата го е дала. Новата култура не позволява рязане на лозите. Сегашният живот е несъвместим с бъдещия. Не си правете илюзии, че можете да живеете по стар начин и да бъдете носители на новите идеи. Това, което днес научите и приложите, съставлява основа на бъдещето. Апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти мъдруваме. Когато дойде съвършеното, тогава ще познаем Бога, както сме и ние познати“.

Закон е: Краката ще ви се подчиняват дотогава, докато имате Любов към Бога. Ако Любовта ви към Бога престане, и краката ще се откажат да ви служат. Очите ще ви се подчиняват дотолкова, доколкото любите Бога. Умът и сърцето ще ви се подчиняват дотолкова, доколкото любите Бога. Ако съберете любовта на цялото човечество, на всички светии, добри и праведни хора, на всички ангели и богове на небето, едва ли тяхната любов ще съставя микроскопична част от Любовта на Бога. Човек трябва да влезе в Любовта на Бога и да не се заблуждава от окръжаващата среда. Всеки човек говори това, което той знае; той прави това, което може и разбира. Обаче, когато дойдем до Божественото, там вече има друга мярка.

Сега, като наблюдавам вашия живот, виждам колко мъчно издържате изпитите си. Защо? Защото не се съобразявате с условията. Някой има да минава дълъг път и тръгнал с натоварена кола. Срещат го пътници, казват му да свали част от товара си. – „Няма нищо, ще го изкарам, пътят ми е лек“. Наистина, той слиза по наклон надолу и колата лесно върви, но по-нататък пътят става по-труден. Той не предвижда това и си пее: „Горо ле зелена, водо ле студена“. По едно време пътят става равен и колата мъчно върви. Още по-нататък пътят се издига нагоре, колата спира вече, не върви. Какво да прави сега? Той трябва да снеме три четвърти от товара си.

– „Къде да оставя този товар?“ – След тебе идват бедни хора с празни коли, те ще го натоварят. – „Как да оставя товара си, за който толкова труд съм употребил, докато го спечеля?“ – Ако не оставиш товара си, колата ще оставиш, а то е по-страшно. Снеми част от товара си и Бог ще те благослови. Такова нещо представляват бурите, мъчнотиите в живота на човека.

Казвам: Положението на този човек е подобно на онова, в което изпаднал един селянин от Варненско. Един ден този селянин отивал за Варна и карал пълна кола със слама. Среща го един човек и го пита: „Колко продаваш тази слама?“ – 100 лева. – Ето, вземи 100 лева. Изсипи сламата на земята и всеки да си върви по работата. Селянинът изсипал сламата и седнал пред нея. Другият го попитал: „Какво чакаш, нали ти дадох парите?“ – „Даде ми парите, ами сламата?“ – „Щом ти е платено за нея, няма какво повече да мислиш, върви си по пътя!“ Седи този човек и мисли какво ще стане със сламата. Има кой да се грижи за нея. Ти продължавай пътя си. И съвременните хора сега седят и мислят какво ще стане със сламата. Няма какво да мислят; има хора, които се грижат за нея. На вас не остава друго, освен да си гледате работата и да вървите напред.

Като ученици, вие трябва да избягвате еднообразието, защото еднообразието убива, а разнообразието оживява човека. Аз говоря за вътрешното разнообразие, а не за външното. Казвате: „Тогава трябва да се отречем от старата култура“. – Няма защо вие да се отричате, тя сама се е отрекла от себе си. Защо? Защото нейната кола е остаряла вече. Нова кола се изисква. Животът на сегашните хора е толкова опорочен, че невидимият свят трябва да се заеме съвършено да го пречисти, да го филтрира. Тогава утайките на този живот ще останат на филтъра и ще се изхвърлят вън, а чистата вода ще влезе в употреба. Мислите ли, че след това филтриране на живота ще останат в него жаби да крякат? Не, ще престанат вече жабешките песни.

Казвате: „Хората трябва да се женят, да се развиват, да вървят напред“. Чудни са хората в своите разбирания! Представете си, че водата попие в земята и навред настане суша. Какви женитби могат да стават? На земята няма да има жито, няма да има царевица, глад ще настане. При това положение кой ще се жени, кой ще ражда? Къде ще останат тогава булките и младоженците? Къде ще бъдат майките и бащите? Хората могат да се женят, но когато има изобилие в живота. Тогава те ще скачат и ще пеят, както жабите във водата. Щом пресъхне водата, ще наведат главите си и ще се молят: „Помени и нас, Господи!“ – Къде ? – В новия живот. Всички ще се молите да ви помене Господ в новия живот, където водата изобилно тече и извира, където хлябът вечно расте и зрее. Така трябва да

гледате на живота, а не да се борите. Хората не са създали света и няма защо те да го оправят. Божият свят е създаден за ония души, които от хиляди години насам са търсили и търсят Бога и живеят за Него. Божият свят е създаден за ония души, които светят. Ще дойде ден да се запалят и онези, които не светят. Камъкът може ли да свети? – Не може. Защо? Защото не са намерени онези условия, при които той може да се запали и да свети. Учените разполагат със средства и днес още да запалят камъка, но това запалване ще коства много по-скъпо, отколкото самият камък. Ще дойде ден, когато тия средства ще бъдат по-евтини, тогава и камъните ще светят. Следователно няма нужда тия камъни преждевременно да се запалят. Има хора, които, като камъните, днес не могат да светят. Те ще чакат своето време.

Сега, като говоря за света, аз имам предвид всички пробудени, съзнателни души. Под думата „съзнателни души“ не разбирам само хора, но и животни, и растения. Има растения, които вървят по пътя на праведните; има растения, които вървят по пътя на грешните. Същото може да се каже и за животните: има животни, които вървят по пътя на праведните; има животни, които вървят по пътя на грешните. Един комар ще ухапе човека и няма да помисли, че му причинява болка. И той си има философия, с която се оправдава. Той казва: „Какво от това, че съм взел малко човешка кръв? Човекът е богат, може да ми даде малко от своята кръв“. Казвате: „Всеки ще си получи своето“. И човекът, и комарът, щом вървят по пътя на грешните, ще бъдат наказани. Така е, но Духът казва на човека: „Не претоварвай колата си“.

Бъди доволен от това, което Бог ти е дал, колкото малко да е то. Малкото богатство с Любов е за предпочитане пред голямото богатство без Любов. Малкото знание с Любов е за предпочитане пред голямото знание без Любов и без приложение. Каква полза от твоята хубава поезия, ако няма кой да я чете и слуша? Каква полза от това, че си виден цигулар, когато твоите слушатели са глухи? Следователно красотата на живота се състои в това, човек да бъде в съгласие с по-напредналите от него същества: неговата мисъл да бъде в съгласие с мисълта на тия същества. Това значи хармония, музика в мисълта! Каква по-хубава музика от тази, твоята мисъл да бъде в хармония с мисълта на хиляди напреднали същества? Да мислиш и да разбираш правилно, това е най-хубавата музика, която съществува на физическия свят.

Музиката подразбира още проява на любовта във физическия свят. Когато хората са нещастни, това показва, че те не разбират законите на Любовта. Любовта включва законите за лекуване, за забогатяване на хората. Казвате: „Бог е Любов“. И обратното може да се каже: Любовта е Бог. Любовта пък

носи живот. Животът носи светлина за човешката душа.

Като ви говоря по този начин, думите ми ще произведат различни резултати. На онези от вас, които са на камениста почва, думите ми ще образуват голям порой и те ще кажат: „Много неща се казаха, но нищо не остана в ума ни“. – Защо нищо не остана в умовете ви? Защото вие представлявате наклон, по който водата не може да се задържи. Онези, които са в долина, ще се удавят от моите думи. Те ще кажат: „От толкова говорене умовете ни се замотаха, без малко щяхме да се удавим“. Да, дълбока вода, дълбоко знание е това. За онези пък, които представляват добра почва, моите думи са семена, които ще се посадят, ще израстат, ще дадат добри плодове – ябълки, круши, сливи и др. Те ще кажат: „Разбрахме какво ни се говори“. Аз бих желал вие да бъдете добрата почва, за да разберете всичко, какво ви се говори, и да го приложите. Разбирайте нещата вътрешно, за да не се поддавате на лъжливи внушения. В старо време имало лъжливи пророци; и в сегашно време има такива. Човек трябва да разбира истината, да се пази от заблуждения. Тези лъжливи пророци могат да говорят на човека отвън и отвътре, но той трябва да бъде внимателен, да не се поддава. Например, някой ви говори отвътре: „Ти си много праведен човек. Ръцете ти са позлатени от добрини“. Не, този дух ви заблуждава. В живота си човек може да направи само едно добро. Едно добро, направено с Любов, струва повече от хиляди добрини, направени без Любов.

Ако е въпрос за добрините на света, нека светът прави своите добрини; обаче, когато се говори за доброто, което Любовта прави, ще знаете, че Любовта или много дава, или нищо не дава. Ако някой мисли, че Любовта трябва само да дава, той не разбира Закона. Може ли да се нарече безлюбие това, че майката и бащата отказват да купят на детето си нещо, което ще му причини ред страдания? Детето иска от баща си да му купи един голям револвер, да стреля. Разумният баща отказва да купи на детето си револвер, защото знае, че то веднага ще започне да стреля и който е близо до него, братя, сестри, всички ще пострадат. Бащата трябва да каже на детето си: „Синко, всичко мога да ти купя, но не и револвер“. Детето може да плаче, да вика, но бащата не трябва да изпълни желанието му. Питам: Може ли този отказ да се нарече акт на безлюбие? Ако някой каже, че сърцето на този баща е кораво, той се лъже. Меко е сърцето на този баща, той предвижда страданията, които револверът в детските ръце ще причини на близките нему братчета и сестричета. Ако сърцето на бащата беше жестоко, той щеше да задоволи желанието на детето си, без да мисли за лошите последствия. По същия начин много от вас искат да им се даде по един револвер. Казвам: Вие имате револвери, няма какво още да ви се дават. Нашата задача е да събираме оръжията ви, а не да ви даваме нови.

Какво ще направите, ако имате още един револвер? Ще цъкате надясно-наляво. Не, достатъчно сте цъкали. Не мислете, че е лесно да цъка човек. Ти ще цъкаш, но и онзи, в когото куршумът попадне, ще цъка. Следователно, когато Любовта дава и когато не дава, резултатите са еднакво силни. В разумния живот даването и недаването са два метода, с които Любовта си служи. На вас не остава друго, освен да благодарите и за едното, и за другото.

Та мисълта, която трябва да остане в ума ви, е всички да имате едно свещено верую, един велик закон, които да ви ръководят. Това свещено верую трябва да включва в себе си подтик към първичната Любов, към първичната Мъдрост и към първичната Истина. Само при това положение, само при такова верую между хората може да съществува пълно единство. Иначе, ако всеки мисли, чувства и действа по своему, светът няма да се оправи. Които не вярват в това, те ще го опитат. Те ще видят, че по техния начин умрелите няма да възкръснат, нито живите ще придобият безсмъртие. Възкресението ще дойде само за онзи благочестив, свят човек, който цял живот е работил и се е молил, но не и за онзи, който никога не се е молил и само за себе си е работил. Който е внесъл част от капитала си в Божествената банка, той има какво да получи, но онзи, който нищо не е внесъл, нищо няма да получи. В небето никакви просяци не се приемат. Ако някой просяк се осмели да влезе в небето, веднага ще го изхвърлят вън. Там просия не се позволява. Там спор, подозрение не се позволява. Там никаква критика не се допуска. На земята тия неща могат да съществуват, но на небето – по никой начин.

Сега, всички се нуждаете от прави разбирания за живота, прави разбирания за Бога и за служенето на Бога. В това служене ще разберете великата воля Божия, която иска да обедини всички добри, праведни хора в изпълнението на една воля, една Любов, една Мъдрост, една Истина. Само при такова съзнание, при такова прозрение човек ще види на земята безброй красиви, светящи души и ще каже: „Радвам се, че има такива души на земята, които работят, помагат на по-малките от тях“. Грешните пък са пръснати по земята като изгорели главини, от които днес нищо не може да стане. Обаче не е въпросът за грешните. Важно е сега какво вие трябва да правите. Ще кажете: „Тогава да се откажем от живота“. – От кой живот? Ако е да се откажете от стария живот, пълен с грехове и заблуждения, прави сте. Но след като се откажете от стария, т.е. от грешния живот, трябва да приемете новия живот, който сега идва. Не е работата да се откажете на думи само, но да свършите веднъж завинаги с него. Откажете се от стария живот и приемете новия! Откажете се от скръбта и приемете радостта! Откажете се от сиромашията, за да приемете богатството! Откажете се от невежеството, за да приемете

знанието! Откажете се от слабостите, за да приемете Божията сила в себе си! Откажете се от външното, от привидното благочестие и смирение, за да приемете истинското смирение, което ще послужи за основа на Любовта и разумността. Това е новото, което сега идва в света.

Казвате: „Какво да правим с настоящето?“ – Това, което днес преживявате, то са утайки от миналото. Това е слама, която трябва да продадете на онзи, който се нуждае от нея, и повече не мислете. Нали платиха за сламата ви? – „Не са ми платили.“ – На когото е платено за сламата, нека я свали от колата си и да продължи напред. На когото още не е платено, нека чака, докато дойде някой да я купи, но той непременно трябва да я изнесе на пазара. Щом се яви някой да я купи, продайте я и повече не питайте за нея, но кажете: „Да бъде благословено името Божие! Връщам се в село с двойна печалба: и сламата продадох, и новото придобих“. Тогава и онези, които купиха сламата ви, както и вие, които я продадохте, тръгнете напред в пътя! В кой път? В правия път. Докато дойдете до този път, вие ще минете през ред мъчения, изпитания, скърби и страдания.

Мнозина ще кажат: „Слава Богу, продадохме сламата, освободихме се от нея“. – Както разбирам нещата, виждам, че още не сте продали сламата си. Имайте търпение, ще я продадете, но кажете: какво разбрахте от това, което ви говорих досега? Аз зная какво сте разбрали, но питам само, като онзи умен дядо, който решил да купи къщата на своя съсед, но само за форма запитал синовете си: „Как мислите, да купим ли къщата на съседа?“ – „Да я купим.“ – „Добре, аз уредих вече този въпрос.“ И всички се радват, че дядото постъпил разумно, като взел мнението на синовете си. А дядото вече купил къщата. Казвате: „Друго нещо е да се чуят повече гласове, повече мнения“. – Според мене многото мнения не ползват. Една българска пословица казва: „Много баби, хилаво дете“. Какво са направили многото депутати в камарата? Какво са направили многото учени? Днес от много учени светът се е развалил. Защо? Защото всеки учен иска да мине неговата теория, неговото изследване. Един учен създава една теория, друг я опровергава. В края на краищата нищо не излиза. – „Ама моята теория е права.“ – Добре, нека твоята теория бъде права, достатъчно е работата да тръгне напред. Едно е важно: колата да върви. Какви теории ще теглят колата, това не е важно за вас. Старите теории представляват задните колела на колата; новите теории – предните колела. Тогава нека предните колела теглят колата, а задните да помагат. Обаче как е всъщност? Предните колела теглят напред, задните – назад. Значи имате две равни сили, които действат в две противоположни посоки. Резултатът на това движение е спиране на колата.

И сега много учени създават някакви теории и там спират. Защо? Чакат да

дойдат някои да признаят тяхната ученост. Няма защо да чакат другите да ги признават. Те трябва да работят и да вървят напред. – „Ама не искам да мислят хората, че съм глупав човек.“ – Това с мислене само не става. Пътят, по който вървиш, ще покаже на хората какъв си. Отивате при един силен човек, искате да си кажете думата за него, дали е силен, или не. Той хване едного, разтърси го; хване другиго, и него разтърси; хване трети, удари му една плесница. Вие казвате: „Силен човек е този!“ Силният лесно си пробива път. Слабият, обаче, оттук обиколи, оттам обиколи, този моли, онзи моли, да му отворят пътя. Божественият човек е силен, той сам отваря пътя си. Казвате: „Малко политика е нужна!“ – Никаква политика! Политиката е за слабохарактерните хора. Силните хора отварят пътя си сами, като борци. Това е метод за духовния живот. Щом при тебе дойде злото, т.е. дяволът, ти ще се бориш с него като юнак, ще гледаш да го повалиш на земята. Ако той те повали, за тебе ще бъде лошо – ще те тъпче на общо основание. Борили ли сте с дявола, да знаете как се бори той? Ако го хванете за опашката, той ще надвие; ако го хванете за рогата, вие ще надвиете. Достатъчно е да хванете рогата само на един дявол, за да внушите страх на всички дяволи. Те ще кажат: „Не закачайте този човек, той е силен, ще изкърти рогата на всинца ни“.

Казвам: „Такъв трябва да бъде ученикът!“ Той трябва да се отличава със смелост и решителност, да устоява на вътрешната борба, която става в него. Като дойде дяволът при него, той трябва да го хване за рогата и да го повали на земята. Като види дявола, малодушният ученик веднага капитулира и започва да се моли, но дяволът не отстъпва, той не иска да знае за никаква молитва. Щом дойде дяволът, ученикът трябва да го хване за рогата и да му каже: „Слушай, ти трябва да знаеш, че пред тебе седи окултен ученик, който разбира законите като тебе. Ти ще се подчиниш в името на Бога, защото Той е по-силен от тебе“. След това ще му сложи юлар, ще го възседне и ще отиде с него на хаджилък. Където иска, там ще го разкарва. Като се върне от разходката, ще му каже: „Сега, бъди свободен и знай, че окултният ученик не се плаши от рогата ти“. Ако ученикът не се съобразява с Божиите закони, той ще бъде тъпкан от дявола. Дяволът може да разтърси човека така, че с години да помни това разтърсване.

Следователно смелост се изисква от ученика! Като дойдат страданията, той трябва да ги понесе с упование и вяра в Бога. Само така може да имате успех в живота, само така можете да се справите с мъчнотиите. Бог работи в нас и ние трябва да бъдем сътрудници с Него. Вие трябва да бъдете победители в борбата. Как и с какво ще победите? С Любов. Бог е Любов и Той побеждава с Любовта. Следователно приложете в живота си закона на Любовта, ако искате да имате успех.

Сега, да направим едно упражнение с движение и пеене на буквите „У“, „А“, „И“. Лявата ръка напред и малко наклонена, с дланта надолу. Дясната ръка се движи по лявата: започвате от рамото и слизате до китката, като пеете упражнението с буквата „У“. После, ръката слиза до китката, като пеете упражнението с буквата „А“. Най-после, ръката се качва от китката до лакътя и пеете буквата „И“. Разстоянието на ръката от рамото до лакътя представлява материалния, физическия свят, или стомаха. Мястото от лакътя до китката представлява духовния свят – сърцето, а китката представлява умствения свят – умът. После, поставете дясната ръка напред, а лявата да се движи по нея. Правете това упражнение сутрин и вечер по 10 пъти, в продължение на една седмица. По този начин ще подобрите положението на стомаха, на гърдите и на мозъка си, ще се лекувате. Който пее, той е здрав човек. Който иска да бъде здрав, той трябва да пее: и като тъжен, и като скръбен, и като неразположен. Казано е: „Пейте и възхвалявайте Господа в душата си!“ В това се състои истинският живот, който носи радост и веселие за човешката душа.

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Лекция от Учителя, държана на 16 март 1927 г., София.

1927_03_20 Двете страни
лекция пред специалния клас

ДВЕТЕ СТРАНИ

VI година (1926-1927)

25-а лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 20.III.1927 г.

(*) САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Размишление.)(*)

Следния път ще имате една задача: Ще си изберете една звезда, ще ѝ кажете името. Коя звезда, в кое съзвездие, от коя величина – I, II, III, до VI величина. Ще се оставите според вдъхновението си, като наблюдавате ясното небе. Да видим кой на каква звезда ще попадне. После наблюдавайте, звездата, която ще изберете, в каква фигура влиза с околните звезди: триъгълник, квадрат или каква фигура ще образуват. Те образуват известни фигури, а тези фигури са центрове на известни влияния.

Можете ли да ми кажете кой философски въпрос спъва хората? Всеки човек разрешава един философски въпрос. Някой път може да го спъва той. Трябва ли човек да разрешава всички въпроси? За пример, ако вий запитате така: "Защо човек живее?", колко отговора могат да се дадат? Защо човек живее? Някой може да каже: "Човек живее, за да се мъчи." Друг ще каже: "Човек живее, за да яде." "Човек живее, за да се учи." Всевъзможни отговори. Но кой е правилният отговор?

Сега, въпросът е живеете ли вий. Може ли да докажете, че живеете? (- Мисля, следователно съществувам.) Вий живеете, но дали живеете – друг въпрос. Защото и камъкът съществува – но дали живее? Ако човек живее в този висок смисъл, както се разбира, съзнанието в него остава непрекъснато. Никой не може да го лиши от съзнанието. Живее онзи човек, на когото съзнанието не може да бъде прекъснато. А не живее онзи, на когото съзнанието се прекъсва. Той само мисли, че живее, а всъщност не живее.

Ще изучавате методите, които природата е вложила около вас. Ако вие искате да имате едно знание, което почива на основа, трябва да се ползвате

от простите методи на природата.

Сега, някой казва: "Аз трябва да бъда свободен." Сега, да оставим философската страна. Какво нещо е свободата - един дълбок въпрос е то. Но моят първи пръст кога е свободен? Докато се държи за ръката. Но тази свобода трябва да има ограничения. Свобода, туй се казва – връзка има, вътрешна.

В живота има два вида свобода. Моят пръст може да бъде свободен от своята длъжност, да не се мъчи – но ще престане да живее. За пример, ако пипам огъня, той ще почувства известна болка. Тази болка според физиолозите не е в пръста, а вътре в мозъка. Следователно, ако отрежете пръста, той ще престане да страда.

Сега, кое е по-хубавото в света: да бъде човек свободен или да бъде ограничен? Свободен всякога подразбира задължение. Свободен е човек да върши нещо. Следователно свободен – в едно отношение, ограничен – в друго отношение. Свободен си да се учиш, но все-таки ще седиш вечер, ще се ограничиш. Свободен си да ядеш, но все-таки ще се ограничиш.

Какво подразбират философите под думата "абсолютна" свобода? Човек има ли пълна свобода, какво казват философите? (- Има две мнения: едните отричат, другите приемат. Приема се, че свободата на човека зависи от условията. После, има фатализъм.) И двете страни са прави. Има ли свобода, няма ли свобода – то е като въпроса за сферата: че сферата отвън е изпъкнала, а отвътре – вдлъбната. Едновременно е и корубеста, и вдлъбнеста. Ако две същества изучават [сферата], едното е вътре, другото – отвън, какви мнения ще имат?

Човек и има, и няма свобода. Кога няма свобода? Когато няма какво да прави. "С" – това е закон на промяна. Свободата подразбира промяна, стремеж в известна посока. Промяна на разумната посока. Ако вървиш в дадена посока, която природата ти е определила, в правия път, свободен си. Или, казано с други думи, постигнал си онзи вътрешен смисъл, знанието, което човек е поставил.

Сега, за пример, ако вий срещнете себе си след 10 000 години, ще можете ли да се познаете? Много мъчно е човек да познава себе си. За пример някой път вървиш из пътя и чувстваш като че ще паднеш, не си господар, почваш да губиш своята мисъл. В София има една лекарка – на път, като върви, дойде туй състояние, изгуби вяра, че може да се държи на краката си и легне на пътя, лежи, докато мине туй състояние и се възвърне самоувереността ѝ, че може да ходи.

Как ще обясните това? За пример туй състояние: човек изгуби своята смелост. Един български офицер в Бургас, във времето на д-р Миркович, като чел неговата "Нова светлина", тъй живо били описани духовете, че той излизал препасан с пушка и жена му го пазела. Страх го е да излезне. От какво го е страх? Шашка* носи той, при това го е страх. От кого – от духовете.

Аз съм ви привеждал онзи пример: Един от най-способните българи, когото познавам, който много говори, като някой извор – реч като държи, думите се леят, в Америка излязъл да говори на един амвон. Имало в публиката една жена с черни очила. Като го погледнала, той забравил всичко. Седял, седял и слезнал. Изгубил всичко, нито една дума не може да каже.

Самовъзпитанието – вие имате една задача. Най-трудните въпроси сега са законът за самовъзпитанието на човешката чувствителност. И действително, хубаво е човек да се намери в една хармонична среда, няма по-хубаво. Тя въздейства нормално върху чувствата му, върху способностите му. Когато се намери пък в една дисхармонична среда, всякога могат да го извадят от неговите релси. В туй отношение светът практически е разрешил въпроса. Там, където има поет или музикант, насърчават го. Казват: много хубаво е писал. Хубаво е насърчението.

За пример написал си, да кажем, един псалом, описваш едно цветенце; прочетеш го еднаж, 2, 5, 10 [пъти] – като го четеш, да останеш ти доволен. По-голям критик от самия човек няма; и ако искате да знаете дали е хубаво, вий го прочетете еднаж и щом сте доволни, тъй, като критик, и като сте доволни, прочетете го и на другите. Ти не си останал доволен от себе си, че чакай дали другите ще го одобрят. Одобриш ли го, напиши го 10-100 пъти. То ще иде с хиляди години, всички хора ще го четат.

Допуснете, че направите една голяма погрешка и ви осъдят на смъртно наказание. Оставят ви само една възможност, дават ви само едно условие: да направите едно описание на кокичето, че всички хора да го харесат. Ако го харесат, ще ви простят прегрешението. Ако не, ще ви обесят. Как ще пишете, знаете ли каква поезия! Най-малко десет пъти на ден ще се молите. И аз казвам: Онзи, който тъй би писал, ще има едно отлично описание. Аз бих желал да ви осъдят малко на обесване, за да ви накарат да пишете хубаво. Един човек, който пише хубаво, не може да го обесят; който говори сладко – и [него]. Обесват само онези, които не знаят да пишат, не знаят да говорят. Па и смъртта, и тя се страхува от онези хора, които знаят да говорят. Тя ги души, но те възкръсват – не умират.

Да допуснем, че имате три единици от разни категории. Едната – житно зърно; втората единица – заек; третата -човек: 1ж. 1з. 1ч. Тези, трите единици по какво се отличават? (- По съзнанието си, физически – по формата си, по възможностите.) Между първата и втората единица коя ще принесе по-голяма полза? (- Житното зърно.) Заекът нали седи на по-висока степен на развитие, защо той не помогне? Че, той е помогнал на света, всичкото благо разумно в света заекът го е донесъл и всичката светска мъдрост заекът е внесъл. Дето светът е умен, той е умен от страх. И науката, и всичко туй го пишат все от страх. Един вътрешен страх има, който заставя хората да работят. Сега, има изключения, но аз говоря за света изобщо. Има хора, които мязат на житното зърно. За самия човек, какво е принесъл в света той – тази единица.

Напишете една единица, която да представя жълтата раса. Втора единица – да представя черната раса. Трета единица – червената, и четвърта – бялата. По какво се отличава жълтата раса? Жълтата раса се отличава по своя обективен ум, предметен ум. Черната раса се отличава по своето въображение, развиване чувствата. Червената раса – със своята активност: геометрия, математика. Бялата раса се отличава – тя тегли нещата, теглилка, и затуй, откак е дошла, все тегли нещата, Слънцето, звездите. Бялата раса – разумност. Жълтите хора са идейни. Източните народи, те са разположени; той седи под крушата и цял ден – кеф. Белият обаче, той е разумен, но идеи няма той... Бялата раса систематизира качествата на живота... Шестата раса, която ще дойде, ще образува един вътрешен синтез. Разбира се, ние оставяме лемурийската раса. Да ви не спъва, че са четири расите. Лемурийците остават. Щом човек е обективен – той има нещо от жълтата раса. Щом е на чувствата, на въображението, на фантазията – от черната раса е. Щом е активен, войнствен – червената. Белите, дето сега са войнствени – от червените е: войнствените хора са издръжливи. А белите всичко теглят с везни, измервания.

У човека къде можем да поставим жълтата раса? Те са крайно консервативни. Ние можем да ги наричаме религиозни – фанатици. Тези състояния, през които човек е минал; човек прежълтява в един живот. Всички състояния, през които е минал, някой път съзнателно, някой път несъзнателно. Да не ви е чудно, ако някой път изпадате в някои особени състояния, противоречия – то се дължи на вашето минало развитие. То е само една фаза от живота. Някой път се заражда у вас едно желание да хванете някого, да го разкъсате. Вий преживявате състоянието на един лъв, на един тигър, мечка, който все къса. И се чудите, толкова сте били кротък, а сега откъде се явява това? Значи, от съзнанието - то е вътре. И когато говоря да се чистят нашите мисли и желания – то е от всички тези мисли и

желания. Защото и вълкът има хубави черти, и мечката, и лъвът. Лъвът е крайно признателен. На един лъв направи добро – той не те забравя. Нали сте чели тази приказка за признателността на лъва? Слонът е признателен. Някои черти имат дълбок психологически произход, не е произходът от самите животни, още по-далеч отива. В лъва има особено достойнство. Една хубава черта: той, като скочи, ако не хване жертвата си, не я гони повече. Лъвът мяза на турчина – "от мен да мине".

В нивата на един турски бей, който я насял с жито, се народили толкова много лалугери, че всичкото жито изяли. Вдига турчинът чифтето – всички лалугери се изправят, нагоре вдигат ръце. "А, казва, признавате ме за господар!" Снема чифтето и се връща назад.

Някой път една малка погрешка в живота ви, тя е един лалугер; ти ще вдигнеш чифтето и – "Хайде, от мен да мине!" Една малка погрешка, едно зло мяза на един лалугер, дошло в нивата ти, де да знай той? У тези лалугери откога се образува този навик, да се повдигат нагоре? И после, като те видят, ще се скрият в дупката. Аз наблюдавам, има в нашето място щурци, те не се крият. За пример, като се приближиш, щурецът със задницата си влиза, той като философ, оттегля се като млада булка – като види някой старец, само поклон му прави. Когато в лалугера, той, като дойдеш, веднага се скрие, обърне задницата си. А щурецът ти прави почит с лицето. Хубаво.

Туй поведение на лалугера у хората съществува. Някой има да дава пари на някого, той се разгневи, обърне гръб, казва "Аз нито пет пари не давам ". Питам този човек, самият работил ли е? Не, той е лалугер, ако той би се повдигнал на краката си, щеше да му прости онзи. А другият там, той е щурецът, той обръща лице, казва "Господине, почакай ме малко, сега нямам, като имам, ще ви дам. И после, казва, ще ви попея малко." Разрешава се просто въпросът.

В природата трябва да се изучава характерът на животните. Може да придобиете от навиците, да поправите много свои погрешки, при това да придобиете някои добри черти. Цялото животинско царство не е нищо друго, и растителното царство – то е човекът, разложен на своите части. Съзнанието на човека е разложено в цялата природа, в растенията, в камъните, в животните, в рибите, в реката, във въздуха – навсякъде. Следователно да изучавате природата значи да изучавате състоянията на своята душа. Туй е философията, великото в живота. Туй е само за Земята, пък като речете да изучавате небето, то е за бъдеще. В туй отношение всички науки имат цена. В туй отношение да ни дадат всичкото знание, което има, то е колективен труд на цялото човечество. Тези гениални хора,

които седят зад, подбутват човечеството и сегашната наука е за тях.

Не се стремете да измените вашия характер! Характерът трябва да се очисти, да се облагороди. Сприхав си – бъди сприхав, нищо повече, ама справедлив сприхав. После, малко яваш си – нека да бъдеш, не се старай да станеш сприхав. Кой какъвто е, да си бъде на своето място. Разнообразието, то е една красота в живота. Пък ако си бързорек, и него не изменяй, и то е хубаво. Трябват и бързореки. Или някой никак не говори. Той мяза на една затворена курна* – малко вода има. Бързорекият обилно вода има. Олга, защо се смееш7 "Сега казваш да си бъда такава, каквато съм си, ама някой път се караше." В сряда аз ви се карах, че не сте такива, каквито сте си, а искате да станете други. Резултатът е да върви всеки на своето място. Ако заекът вземе, че си тури човешка форма, тури си цилиндър, ръкавици, ще стане ли той човек? Пак си е заекът – като притупа нещо, хукне. В живота нека всеки има тези качества, те са хубави. Ако си страхлив – хубаво, ще се научиш да бъдеш благоразумен. Ако си сприхав, ще си вършиш работата. Сприхав – разбирам един кон, който си върши работата, не го бий, него.

Мен ми разправяха за един кон във Варненско, наричал се е Колаксас Бил конят на Ат [Атанас] Черибашията в Николаевка. Вземал го той много слабо конче, но много умен кон станал. Когато Черибашията го няма в хармана, върви бавно, рита. Щом види Черибашията, като се засили, като го види отдалече, диканята наоколо бяга. Питам, сега: Кое е, което го заставя да бяга, като види Черибашията? Конят има обич вече. Те двамата са се обичали.

Един закон има в света – *Любовта винаги боготвори*. Имаме в историята египтяните, те боготворят Аписа*. *Любовта се познава по това, че когато любиш нещо, трябва да го боготвориш. Не го ли боготвориш, твоята любов не е пълна*. Следователно, ако ти имаш известна идея в себе си и не я боготвориш, тя не е идея. Идеята, която имаш за основното в живота си, трябва да я боготвориш. Ако човек боготвори един Апис, змия, заек – човек трябва да има една свещена идея, защо да не я боготвори? Когато *любиш, трябва да боготвориш нещата*.

Ако *любиш, ще те любят*. Не може да ви обичат, докато не обичате. Ако ние обичаме Бога, считаме Го за идеално, понеже Той обича. Бог ни боготвори, всичко жертва заради нас. И ако някой път ни наказва... Той не ни наказва, Той никого не връща от кривия път – Той иска да ни направи като Себе Си. Човек има в света едно велико предназначение. Идеята за Бога трябва да бъде в него една свещена идея. Тя е идеята, която дава мощ на съвременната наука, на всичко в човека. То е идеята за Бога.

И тъй, с колко качества се отличава Любовта? Как определяте вий Любовта? И всеки един от вас се срамува, като му кажат, че е написал едно любовно писмо. Сега, как трябва да започне едно любовно писмо? (- Скъпи и обични.) Обичният не може да бъде скъп. (- Безценен.) Нито скъп, нито безценен. Много е мъчно да се назове онзи, когото обичаш. Най-трудното нещо е да назовеш туй, което обичаш. Не можеш да му намериш името. Ние чувстваме, че като го кажем, идеята се понижава. Ние всички съжаляваме, че нашите любовни писма не са написани тъй, както трябва. Всичкото нещастие е там. И се тюхкаш, тюхкаш, все съжаляваш и после се срамуваш, че не си го написал тъй, както трябва. Но знаете ли кога човек може да напише най-хубавото любовно писмо? Я ми кажете, според вас. Аз засягам този въпрос принципално, аз говоря за Любовта тъй както е в природата, както се изявява. Човек все ще дойде един ден да напише едно любовно писмо. Като идете при вратата на Небето, най-първо ще ви дадат една хартия, ще се яви един ангел, ще ти даде едно златно перо, ще те накара да напишеш едно любовно писмо. Ако го напишеш – хубаво. Ако не го напишеш, ще те върнат назад. Туй е цяла истина. Все ще намериш някого в рая да му напишеш едно любовно писмо, като чете писмото в рая, да го одобри и да каже: "Пуснете го, той може да живее при нас."

Ще бъде много хубаво да образуваме сега един клас, най-първо трима, и да ги приемате само който може да напише едно любовно писмо. Сега, в този клас ще ви дадем една матура: да напишете първото любовно писмо. То ще бъде матурата, след туй писмо може да приемете вече една малка диплома. Ако ви е срам да го четем, няма да го четем – в плик, няма да се отваря. И после, като го четем, да се не срамувате. Сега ще се приготвите за матурата. Ще почнете да събирате материал. (- До кого ще се отнася писмото?) Вий сега пригответе писмото, материала. (- Може ли без обект?) Едно любовно писмо сега ще напишете. Сега, представете си следующото в алегоричен смисъл. Представете си, че онзи, когото вий обичате, Провидението го е превърнало на едно кокиче. Вий ще пратите писмото на кокичето. Пък той не може да стане като вас. Като четете писмото на кокичето, той ще ви слуша, ще въздиша. Вий ще се радвате, а кокичето ще въздиша. Защото може да пишете някому само който може да ви слуша, без да прави никакви забележки. Писмото е любовно, като го четете някому, той не трябва да направи никаква забележка, абсолютно никаква критика. Като го чете, туй трябва да бъде един авторитет. Върху едно любовно писмо не може да се критикува. Ще го четете като евангелие.

Аз съм ви привеждал този пример: Един български студент тъкмо мислел да се самоубива в една от колегиите. "Мисля, казва, да си поживея поне малко." Ляга на кревата и мисли каква смърт да избере. В туй време слуша,

в съседната стая някой пее: "Където и да ходиш, аз все за тебе мисля." Тези думи, като ги чул, всякаква мисъл за убийство изчезнала. Нали е хубаво любовно писмо? "Където и да ходиш, за тебе мисля." Една песен е тя, обикновена песен. Този закон е верен: Където и да ходиш на Земята, каквото и да правиш, падане, ставане, погрешки – има Един, Който всякога мисли заради нас. То е хубавото.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

----
*шашка (рус.) – остар. сабя.
*курна – диал. 1 каменно или циментово корито под чешма 2 чучур на чешма
*Апис – египетски бог на плодородието, в образа на бик

Начало: 19:00

1927_03_22 Отличителните черти на човека
извънредна беседа

ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЧЕРТИ НА ЧОВЕКА

22 март 1927 г.
В света има три важни неща. Този човек, който ги знае, е щастлив, а който не ги знае, е нещастен. Този, който ги изучава, просвещава се, а който ги заминава, без да им обръща внимание, невежа остава. Може да запитате: кои са тези три важни неща? — Те имат много имена, но никой още не е казал същинското им име. Тях кръщават с различни псевдоними. Когато земеделецът пълни хамбара си с жито, за кого прави това? Когато бакалинът пълни бъчвите с маслини, а кошниците с ябълки, круши, сливи, портокали, лимони и ред други плодове, за кого прави това? — Все за някого се върши всичко това. Когато някой човек влезе в хамбара на земеделеца, или в някоя бакалница, този земеделец, както и този бакалин веднага предлагат услуги си. Защо? Защото купувачът носи едно препоръчително писмо. Търговецът отваря препоръчителното писмо и според него, или се затваря, или се отваря широко и започва да дава, да услужва най-любезно. Ако писмото му се харесва, той става много услужлив, туря от стоката си на везните, тегли и казва: пак заповядай! Кое е това препоръчително писмо за човека? — Неговото сърце. Нямате ли това препоръчително писмо, бъдете уверени, никъде в света няма да ви приемат. При който бакалин и да отидете, с който земеделец и да се срещнете, вие ще получите нещо от тях, само ако имате това препоръчително писмо. Само на такива хора се дава. Иначе, излишък в света няма. Онези пък, които нямат препоръчителни писма, ще чакат, докато се раздаде на първите, и ако остане нещо, то ще бъде за тях.

Мнозина питат: животът не може ли да се развива и по друг начин? — Животът може да се развива само по един начин. Развиването в много посоки не е правилно развиване. Животът е изложба на великото цяло. Когато срещнете някой човек, вие търсите в него само една отличителна черта, не повече. Ние любим в човека малкото, а не многото, което той съдържа. Човекът не седи в много знания, нито в много добродетели, нито в много сладки думи, които може да изкаже. Някой човек може да напише само две думи и да му повярват, когато друг може да напише хиляда думи и пак да не му вярват. Значи, не е в многото. Някой човек като те погледне, повярва ти и те обикне. Коя е причината затова? Той казва: в лицето на този човек има нещо спокойно, тихо. Де е това спокойното, на кое място в човека седи то?

Следователно, има три неща, които отличават човека. Числото три е живо

число. Аз го разделям на три части: единицата, творческият принцип на това число е горе в челото; двойката е в носа, тройката е в подбрадника, т. е. самата брада у човека. Същинският човек е поставен в челото; растенията са поставени в носа, както и в самото му лице. Под думата „нос" разбирам и областта на скулите. Животните са поставени под носа, в брадата именно. Когато човек се умори, иска да си почине под някое сенчесто дърво. Това сенчесто дърво у човека е неговият нос. Затова, ако вие искате да си починете, вземете едно огледало и започнете да си гледате носа, да го пипате. Така вие ще си починете под вашето сенчесто дърво. Когато човек се оглежда, не иска да го виждат други хора. Той търси скрито место да се оглежда, защото там, дето има много светлина, човек не може да се види добре. Ако светлината прониква всички области на вашето тяло, вие не можете да видите образа си. Ето защо, трябва да има нещо тъмно, върху което образът ви да се отрази.

Та когато ние казваме, че в живота на човека трябва да има скрити неща, то е с оглед на това, скритото да послужи като сянка, върху която образът може да се отразява. Без сянка хората на земята не могат да се познават. В живота трябва да има силни контрасти.

Сега хората често говорят, че трябва да бъдат добри. Добрите хора живеят в силни контрасти. Те са хора на противоположностите. Като казвам, че тия хора се движат в противоположностите, в двата полюса на живота, не разбирайте, че те са в положението на воденицата, която като мели брашното дрънка, работи и след това спира. Когато воденицата престане да работи, тя вече е умряла. Когато отново започне да дрънка, да работи, тя възкръсва. Аз не говоря за тези две състояния, в които има преминаване от живот в смърт и обратно. В живота на противоположностите не трябва да има смърт. Кое нещо е воденицата в човешкия живот? — Това е неговият стомах, който постоянно дрънка. Това дрънкане е цяла музика. Оттук ние казваме, че листата на растенията в природата говорят само за необходимостта от храна, която необходимост е присъща и на човека. За да бъде човек щастлив, той всякога трябва да се храни. Човек е едно всеядно животно, което постоянно яде. Няма даже една секунда в живота на човека, през която той да не яде. Всяко знание, всяка мисъл, всяко чувство у човека, това е един обяд. Някои казват: ние сме от тези хора, които не ядат много. Не, всеядно животно е човекът, той всичко яде. Хората страдат, понеже не си дояждат, а не си дояждат, понеже яденето не е хубаво сготвено. Защо не обичаш някой човек? Защо не го харесваш? — Не е хубаво сготвил. Четеш някой философ, не го харесваш. Защо? Защото не е сготвил хубаво. Четеш някой поет, не го харесваш. Защо? Защото не е сготвил хубаво, не описва добре нещата. Всяка поетическа мисъл, в която има форма, съдържание и смисъл, е хубаво сготвено ядене. А засега всички

хора на земята и философи, и писатели, и проповедници, и майки, и бащи са кашавари. Той вземе хартия и перо, топне перото в мастилото и пише. От такова писане каша излиза. Мастилото е маслото на яденето. Искаш ли да напишеш нещо хубаво, не взимай никакво мастило. Пиши със светлина! Нека тя ти служи вместо мастило.

Докато ние имаме повърхностни схващания за живота, всякога ще се намираме в едно вътрешно противоречие. В сегашния живот има недоимък, от който хората страдат. В света има достатъчно Любов, но малко хора има, през които тя може да минава. Затова именно повечето хора страдат от недоимък. Такъв недоимък съществува и в умствения, и във волевия живот на човека. В тия три неща именно се различават хората едни от други. Вие, например, имате приятел, когото обичате. Какво именно обичате в него? Някой път отличителната черта на вашия приятел е неговото чело, неговият ум; някой път отличителната черта на вашия приятел е неговият нос, неговото сърце; някой път отличителната черта на вашия приятел е неговата брада, неговата воля. Някога, обаче, отличителната черта на вашия приятел може да бъде ръката му. В този смисъл ръката представлява волева проява. И в ръката също ще намерите числото три: от рамото до лакътя, от лакътя до китката, от китката до края на пръстите. Като разглеждате пръстите, и в тях ще намерите числото три. И тъй, това, за което обичате вашия приятел е неговата отличителна черта, към която вие несъзнателно насочвате погледа си. Има хора, на които вие разглеждате задната част на главата. Защо? Защото отличителната им черта е на това место. Вие разглеждате как е устроена задната част на главата му. Казвате: тези глава ми харесва. На други хора вие разглеждате главата отстрана, на трети — лицето и т. н. Какъв трябва да бъде погледа ви? — Хората отправят един към друг различни погледи.

Ще ви запитам: според тази дълбока наука на живота, по какво познавате, че вие сте същият човек, който бяхте вчера? Коя е отличителната ви неизменна черта? Едно време гласът ви беше тънък, слаб, вие бяхте дете. Сега гласът ви е станал дебел, ръцете ви са изменени, а при това твърдите, че сте все същият човек. Ако сте същият човек, у вас ще остане една неизменна основна черта. Коя е тази основна черта? Човек се познава по две неща: като стане сутрин, той съзнава за себе си, че е станал по-добър, или по-лош. Туй му служи за мярка. Ако няма тези две точки, той ще се забрави, не ще може да се познае. Един от видните американски философи, професор Браун, като преподавал веднъж на студентите си, объркал се и забравил, кой бил, дали е той, или не. Като анализирал известна философска мисъл, изпаднал в забрава и взел да си мисли: дали съм аз професор Браун, който преподавам на тези студенти? Като се явява такова съмнение в него, той напуща аудиторията. После влиза отново в

аудиторията и запитва студентите: кога и преди колко часа влезе при вас професор Браун? Те му казват кога влязъл и кога изля-зъл из аудиторията. Питам: защо този професор Браун се съмнява? По същия начин и у вас се явяват подобни съмнения. Някой път вие съзнавате, че сте лош. Щом станете лош, не сте професор Браун. После казвате: аз не съм лош, добър човек съм. Щом сте добър, вие сте професор Браун. Как е възможно човек едновременно и на едно и също място да бъде и добър и лош?

Следователно, добротата и лошавината са две състояния, две краски на човешкото сърце или на човешката душа, чрез които човекът се познава. В същност, душата няма такива краски, тя не може да бъде нито лоша, нито добра. В този смисъл в душата не може да съществуват контрасти. Тя седи над лошавината и над добротата.

Аз казвам: няма доброта вън от Любовта. Когато съвременните хора казват, че доброто може да съществува вън от Любовта, това не е вярно. Когато хората проявяват Любовта и живеят по нейния закон, те стават добри. Когато казвате, че някой човек е много добър, аз подразбирам, че той е човек без любов. Този човек казва сам за себе си: аз съм милостив човек, давам милостиня на хората. Казвам: ти правиш милостиня, ти си справедлив човек, защото не искаш да се урони твоя престиж. Ти си честен, не от любов към честността, но защото искаш да имаш повече клиенти в дюкяна си. Ти можеш да работиш в какво и да е направление, но докато мисълта ти е чисто материална, ти не можеш да свършиш тази работа, както трябва. Тогава ще те питам: ти професор Браун ли си? За да наречем някого човек, той трябва най-първо да бъде разумен. В какво седи разумността на човека? — Той трябва да съпоставя нещата правилно. Например, никога не трябва да тълкувате криво поведението и постъпките на хората. Да кажем, че някой човек взима известно направление в живота си. Щом си разумен, ти не трябва да тълкуваш неправилно тази негова постъпка. Дигнеш ли ръката си, трябва да знаеш защо я вдигаш. Дигна ли аз ръката си, ти трябва да знаеш защо правя това. Казваш: този човек си вдига ръката, защото тъй пожелал. Не, това са предположения. Ако мръдна окото си, или веждата си, ти като разумен човек, трябва да знаеш чистите мотиви на тия движения. Казваш за някого: той е много смирен човек, нищо не вижда, като божа кравица. Каква ти божа кравица? Представлява се за много смирен, а всичко вижда. Пък като го сравнявате с божа кравица, питам ви: каква интелигентност може да има в една божа кравица? Най-после Господ нуждае ли се от такива божи кравици? В този смисъл под божа кравица ние разбираме една дребна идея, която показва жертвата на Любовта. Кравата е символ на Любовта. Хората, като изгубили Любовта, създали тази малка кравичка. Когато известно желание или известна мисъл у човека е абсолютно безкористна, човек намира едно

удоволствие в нея. Колкото и да е дребна една мисъл, т. е. дали тя е проявена към някое растение, животно или човек, щом е безкористна, вие винаги ще почувствувате радост. Това е според закона на Любовта.

И тъй, ние сме свързани с растенията, понеже те са съединителната нишка между човешкия живот и този на животните. Човекът и животните представляват два противоположни полюса. Разрушителните сили у човека, силите, които творят и алчността у животните трябва да преминат през растенията. Като знаете това нещо, вие трябва да пазите вашия нос, защото той е вашата интелигентност. Носът представлява горите във вашия организъм, затова не ги изкоренявайте. Изкорените ли ги, всяка деятелност у вас, всяка мисъл, всяко чувство ще престанат. Тогава вашият нос или ще се вглъбне, като охлюв, или ще се разкриви, или ще се разшири — все ще придобие известна анормалност. Стане ли някакво деформиране на носа ви, това показва, че горите у вас не растат правилно. Щом не растат правилно, вашата интелигентност се намалява, и вие нямате вече разумна връзка с живата природа. Ето защо невидимият свят съди за нашето развитие и разумност по състоянието, в което се намират нашите гори в сърцето. По отношение на невидимия свят всички наши чувства представляват долини с ароматни цветя и хубави гори с чисти, кристални извори.

Човешкото сърце е отличен оазис. Когато някой висш дух слезе на земята, той влиза в човешкото сърце да си почине. А когато иска да посети нашата култура, да види какви училища, какви театри, какви лаборатории и библиотеки сме направили, той се качва горе в челото, по високите планински върхове. Иска ли най-после да знае, каква е икономията в живота ни, как преживяваме при домашните си, той слиза долу в брадата. Следователно, всички висши духове, които искат да проверят, как живеем, ще кацнат на брадата ни, или на носа ни, или на челото ни. В това отношение и мухите знаят този закон. Те кацват на човешкия нос. Защо? — Понеже мухата е чрезмерно активна, търси такова място, дето да остави своята енергия. Как се освобождават мухите от своята енергия? — Като жилят. По жилата на мухите се събира излишък от енергия, която като не могат да задържат в себе си, жилят и така се освобождават от нея. Те оставят по този начин тази излишна енергия в нашите тела. Това става най-често при промяна на времето. В живота ние срещаме хора, които обичат да се карат. Защо се карат те? — По същата причина, по която мухите жилят. Когато у тях се събере много излишна енергия, те търсят място да я пренесат. Как я пренасят? — Чрез езика си. Езикът на човека е неговото жило. Там се събира излишната енергия, която предизвиква отварянето на устата, и човек започва да вика, да се кара. Така се пренася тази енергия. Има и друго място, дето може да се натрупва енергията.

Запример, тази вечер се прочетоха много хубави работи. Колко от изказаните мисли можахте да възприемете? Много от изказаните работи бяха за вашия ум, други — за вашето сърце, а трети — за вашия стомах. Питам ви: когато вие говорите за любовта на земята, какво подразбирате?

От ваше гледище, по какао се отличава човека на Любовта? Той е човек с прекрасен ум, с прекрасно сърце и с прекрасна воля. Когато се явите при човека на Любовта за никаква услуга, той няма да ви откаже, всякога е готов да ви приеме и услужи. Човекът на Любовта никога не се налага. И когато ви услужва в нещо, той постъпва така, че с нищо не уронва вашия престиж. Той върши всичко, като за себе си. Ако той е богат, и вие дойдете при него, ще ви каже: „Наскоро като изучаваха живота си, разбрах, че вие сте били мой брат. Още от преди десет години аз получих от баща си 100,000 лева, като ми каза: ще дадеш 50,000 лева от тези пари на брата си. И ето, толкова години вече как ви търся, едва днес ви намерих. Вземете тези пари от брата си. Той ще ви убеди напълно в това, че сте негов брат. Как? — Ще ви докаже това нещо като окултен ученик.

И сега, ако вие разбирате живота по обикновеному, че някой ангел от невидимия свят ще слезе да се занимава с вас, вие ще чакате дълго време. Ако пък чакате да стане нещо отвътре в тялото ви, също тъй има да чакате много. Туй, което ще стане с вас, трябва да се извърши извън тялото ви. Апостол Павел имал такава опитност. Той казва: „Бях пренесен в небето, не зная, дали това беше в тялото ми, или извън тялото ми, но имам такава опитност, която желал бих всички да изпитате". Нека у винца ви се зароди желание да се познавате. Сутрин, като станете, нека изпъкнат в съзнанието ви следните три неща: вашата мисъл, вашето чувство и вашата сила, в какъвто размер Бог ви ги е дал. Значи, станете ли сутрин, първата ви работа е да разгледате, каква нова мисъл е вложена в вашия ум; после, какво ново чувство се появява в вашето сърце и най-после, каква нова сила се проявява в вашата воля. Това трябва да става всяка сутрин обезателно! Станете ли, не бързайте! Направете един малък преглед на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля и вижте, какво ново ви е посетило през нощта. Ако не схванете тази нова мисъл, това ново чувство и тази нова сила, вие ще прекарате целия ден в един вътрешен безпорядък, и вечерта, като се върнете дома си, няма да бъдете доволен от себе си.

Тази сутрин, например, какво ни показа изгрева на слънцето? — Че и душите ни трябва да бъдат така ясни, отворени. Вие видехте, колко хубав беше този ден! Имаше ли облаци? — Не. Облаците показват мисли от груб характер. Днес нямаше такава мисли, затова небето беше чисто, ясно, и слънцето изгря свободно, безпрепятствено. След това към обед то достигна до своя зенит, пак така чисто и ясно и най-после залезе. Слънцето на

физическия свят залезе, но остави у вас впечатления, които вие трябва да разработвате през тази година. Слънцето днес казва на всинца ви: „Вие трябва да имате в себе си такова ясно слънце, без никакви облаци! Вътре вие трябва да имате ясен ден, без никакви облаци и без никакъв ветрец. Не че няма да има никакъв ветрец, но той не трябва да изменя посоката на вашето движение. Вятърът духа, водата тече, а дърветата остават перпендикулярно към земята. Твърдите предмети запазват своето перпендикулярно положение към земята. Следователно, когато човек се движи перпендикулярно към земята, това движение е свойствено на твърдата материя. Движението на течностите показва живота на растенията, а движението на ветровете показва проявлението на мисълта. Човек трябва да разбира законите на вятъра; той трябва да разбира законите на водата и най-после трябва да разбира законите на твърдата материя, които действуват в самия него. Според тази наука твърдите, течните, въздухообразните и огнените вещества трябва да бъдат в известна пропорция, или в известно съотношение у човека. Никога не трябва да загасявате свещения огън на вашия живот! Кажете ли, че сърцето ви е изстинало, това означава, че вие сте загасили свещения огън на вашия олтар. Каквото и да става, никога не изгасвайте вашия свещен огън! Каквото и да става в света, слънцето може да изгрева и да залязва хиляди път, но казвам ви: не изгасвайте свещения огън на живота си! Огънят всякога трябва да гори, свещта всякога трябва да свети и в духовния свят трапезата всякога трябва да бъде сложена, никога да се не вдига! Там няма вдигане и слагане на трапезата. Защо? — Понеже всякога трябва да се яде. Казах ви по-рано и пак ще ви кажа: ако в духовния свят изпиете всичката вода от чашата си, и чашата ви ще изчезне, всичко ще се свърши.

Сега, да дойдем до качественото знание, с което трябва да прекарате тази година. Не може да се победи каква и да е мъчнотия без един светъл ум. Човек трябва да бъде много умен и разумен. Не може да победите каква и да е мъчнотия без едно добро и устойчиво сърце. Не може да победите каквато и да е мъчнотия без една волева сила. Тия три неща трябва да имате. Когато някой ви обикне, той ви обича за тия три неща именно: за вашия ум, за вашето сърце и за вашата сила. Той ще ви обикне, а няма да ви възлюби. Обикне ли ви веднъж, дълго време ще ви обича, а Любовта ще дойде отпосле. Знаете ли кога ще дойде Любовта? Според вас кога идва Любовта? Да възлюбиш някого, значи да го обожаваш. Когато вие казвате някому, че трябва да ви люби, аз разбирам, че той трябва да ви обожава. И наистина така е. Когато залюбиш някого, ти започваш да го обожаваш. Египтяните обожаваха аписа, обожаваха и котката. Ако някой се осмеляваше да убие една котка, намираше затвора. Любовта изисква правилно разбиране на нещата. Някой ви люби, но при това вижда всичките ви погрешки. Това не е Любов. Любовта изключва всякакво

подозрение, всякакво съмнение, всякакво недоволство. За онзи, когото любиш, ще жертвуваш абсолютно всичко. И когато казваме, че Бог ни люби, ние виждаме проявен същинския закон: Бог жертвува всичко заради нас. Той е създал този свят за нас, и каквото ни трябва за всеки ден, доставя ни го. От толкова милиарди години, всеки ден Бог ни изпраща своето благословение, за да задоволи всичките ни недоволства. И почти е сполучил да ни задоволи. Вие не можете да намерите живот по-хубав от този, който имате сега. Ако мислите, че можете да любите, без да разбирате закона на Любовта, вие сте на Крива посока. В това именно седи разочарованието на двама души. Те трябва да се обожават, без да виждат своите погрешки и недъзи, но същевременно да не виждат и своите добродетели. Когато любиш някого, ти не трябва да виждаш нито добродетелите му, нито недъзите му. Тогава какво ще любиш в него? — Неговия ум, неговото сърце, неговата сила. Това е човекът. Доброто у човека се изразява чрез известни постъпки. Не мислете, че ако аз направя едно добро дело, това трябва да даде повод да ме обичате. Утре пък може да набия някого. Трябва ли в този случай да ме намразите? Ако в първия случай ме обикнете, а в втория случай ме намразите, и в двата случая не сте прави.

Сега ще се върна към главната си мистър. Ще гледате, кое указва преобладаваше влияние във всеки едного от вас: дали ума, сърцето или волята. У никой от вас умът надделява, и той казва: мисъл трябва! У някой надделява сърцето, и той казва: човек трябва да има сърце! У някой надделява силата, и този човек казва: аз трябва да работя! Човек, който говори само за работа, той е волев човек. Човек, който говори само за доброто сърце, той подразбира растенията. А човек, който говори само за мисълта, той подразбира хората. Но светът не е създаден само от хора.

Днес, при самовъзпитанието на човека не се изисква голямо усилие. Старият метод за самоизмъчване, за самоосъждане е бил временен метод само, той не е донесъл добри резултати за човечеството. Да се хвалиш или да се самоосъждаш, това са два различни методи, които не дават добри резултати. В света или ще хвалят човека, или ще го укоряват, или ще бъдат индиферентни към него. Третото състояние е най-лошото, което човек може да преживее. В всеки даден случай аз трябва ясно да съзнавам, какво мога да направя със своя ум, какво мога да направя със своето сърце и какво мога да направя със силата на своята воля. За всичко това аз трябва да си дам правилен отчет.

Никога не трябва да се нагърбваме с работа, която не можем да свършим. Запример, вие какво очаквахте да придобиете от днешния ден? Благословение ли очаквахте? Питам ви: вие, например, кого можете да

благословите? Бащата благославя само онзи син, когото люби. Той даже ръката си не туря върху онзи син, когото не люби. Кого благослови Яков? Кого благослови Христос? — Той вдигна ръцете си и благослови своите ученици, които любеше. Христос любеше Йоана, който седеше и физически по-близо до Него, защото Йоан вътрешно разбираше своя Учител. Близостта седи в разбирането. Да любиш някого, значи да го разбираш. А да оценяващ любовта му, значи да не злоупотребяваш никога с нея. Ще помните следния закон: ако имате един приятел, той ще ви обича от сутринта до обед, а вие ще възприемате; от обед до вечерта вие ще го обичате, той ще възприема. На другия ден полюсите на любовта ще се изменят: от сутринта до обед вие ще го обичате, той ще възприема; от обед до вечерта той ще ви обича, вие ще възприемате. Понякога вие очаквате само да ви обичат, търсите човек да ви обича. И намирате такъв човек. Но за да не изгубите Любовта, трябва да знаете, че в понеделник сутринта вие ще обичате, в вторник сутринта ще ви обичат, в среда сутринта ще дойде друг някой да ви обича и т. н. Затова, всека сутрин като ставате, ще се запитвате: какво трябва да правя тази сутрин, да обичам ли, или да ме обичат? Ще видите, че този закон е верен. Вие казвате: един ден, като дойде Христос на земята, ще ни научи, как да се любим. Христос по два пъти няма да дохожда на земята. Той дойде веднъж и още не си е заминал. От как е дошъл, Той не е напущал земята и постоянно говори на хората. Когато казваме, че Христос трябва да дойде втори път на земята, това е по отношение на нашето съзнание. Когато вашето съзнание се пробуди, ще можете да изпитате великия закон на Любовта, която Христос е вложил в сърцата на хората. Всеки, който ви люби, ще запали или вашия ум, или вашето сърце. И тогава вие казвате: сърцето ми изгоря! Казвам: зависи кой ви е запалил и как ви е запалил. Ако сте барут или динамит и ви запалят, ще избухнете, ще експлодирате и от вас нищо няма да остане. Но ако ви запалят по всички правила на паленето, както Христос запалва сърцата на хората, от вас ще излиза мека, приятна светлина и топлина. Вие казвате: боли ме нещо сърцето, но приятна ми е тази болка. При такова запалване всеки човек се радва, че у него вече гори свещения огън на Любовта. Няма по-красиво нещо от този свещен огън!

И тъй, аз ви желая да добиете този свещен огън на Любовта, с който да се запалят вашите умове, вашите сърца и вашата воля или вашите причинни тела! През тази година аз искам да станете не от меките хора, но от кротките хора, да наследите земята. Кроткият човек е човек на Любовта. Ако нямате любов, не можете да бъдете кротки хора. Кротостта е качество на Любовта. Когато казваме, че някой човек е кротък, ние знаем, че той е придобил Любовта, той е придобил земята в наследство. Та каквито мъчнотии и да имате, стремете се да познаете себе си!

Може ли някой от вас да каже, каква беше главната идея в стихотворенията, които се четоха тази вечер? Кое от тях ви се хареса най-много? В първото стихотворение се чете за щастието. Как мислите, съществува ли щастие на земята? Аз ви говорих за щастието и ви казах, че ако чакате щастието да дойде в къщата ви, то никога няма да дойде, вие трябва да отидете при него. Който дири щастието, може да бъде щастлив, но който го чака на крака да му дойде, никога щастлив не може да бъде. Щастието ще мине покрай него и ще си замине.

Това стихотворение, в което се говори за новото и старото вино, се отнася до стиха, в който Христос казва: „Ново вино не се туря в стари мехове". При това, новото вино не трябва да ферментира. Ако вие имате мисли, които ферментират, те са в състояние да пукнат меховете. Защо е нужно за хората ново вино? Виното не трябва да ферментира! Тъй и човекът никога не трябва да ферментира. Той трябва да си остане винаги млад. Ако човек от раждането до смъртта си остане все сладък, това показва, че той никога не е ферментирал. Ако пък се вкисва в живота си, това показва, че той е ферментирал. И религиозните хора могат да ферментирате. Когато искате да ги запазят от ферментация, турят ги в бутилки, запушвате ги, за да не влизат в тях тия бацили, които са причина на ферментацията. Има известни мисли у човека, които съдържат в себе си такива сокове, които лесно ферментирате. Преди няколко дни един млад брат казваше: „Остаряхме ние вече!" Защо е остарял? — Понеже не може да люби, пък и няма кого да люби. Това означава старостта. Щом старият има кого да люби, подмладява се. Любовта подмладява хората. Та когато някой човек каже, че е остарял, това показва, че той е изгубил своите мисли, чувства и своята сила и сега не му остава друго, освен да чака смъртта си. Това е най-лесното. Смъртта не дава пет пари за човека. Тя не само че не го цени, но ще накара близките му да му направят ковчег, да го приготвят за онзи свят. Близките му, обаче, ще кажат: сега ли намери да умира? Да, но смъртта не плаща нищо, тя не иска нищо да знае. Казвам: не е време за умиране. Човек тъй трябва да се пресели от този свят, че да не плаща нищо. На земята ще остави само горните си дрехи, а със себе си ще вземе най-същественото. Но да оставим тия неща, те са алегорични работи.

Човек трябва да люби! Когато казвам, че човек трябва да люби, не се плашете. Вие трябва да разбирате правилно Любовта; трябва да я освободите от всички по-сторонни възгледи, от всички качулки, панделки, с които сте я натоварили. В Любовта има светла мисъл, светло сърце и светла сила. По това именно се отличава Любовта. Тази светла мисъл ще извърши всичко заради вас. И светлото сърце ще извърши всичко заради вас. И светлата сила ще извърши всичко заради вас.

И тъй, запомнете всичко това, което ви казвам. Вие питате: обича ли ме този човек? Щом ви обича, Бог е, Който обича, не се съмнявайте! Помнете следното нещо: човек не може да обича. Човекът не е Любов. Той още не се е научил на този закон. Човекът може да те обича, но той е само носител на Любовта! Само Бог е Любов. Следователно, когато казвате, че обичате някого, тогава ще подразбирате, че Бог се проявява чрез вас. Когато някой ви обича, пак същият закон действа. Ще знаете, че Бог се проявява чрез вас и няма да се съмнявате. Господ казва: „Утре, като се явят облаците и засенчат слънцето, вие не можете да обичате. Лъчите не могат да проникнат през облаците". Който има любов, трябва да се качи над облаците. Момата, която обича възлюбения си, напуща бащиния си дом и отива при него. По същия начин, ако ти обичаш Бога, ще напуснеш земята, твоята бащиния и ще се качиш над облаците. И тогава няма да се страхуваш, че слънцето ще се засенчи. Ти си у дома си вече.

Като ви говоря за Любовта. вие си представлявате като обект на тази любов някой човек. Затова някоя сестра, например, ще каже: едно време имах един възлюбен, но го изгубих вече. Не, това не е било никаква любов. Той е бил един актьор на сцената. Ако този човек през целия си живот не е готов да сподели с тебе всички тягости и скърби, той не те обича. Човекът, който ви обича, дето и да се намира, в Америка, в Африка било, всякога ще ви изпраща своята мисъл, своята сила. За Любовта времето и пространството нямат никакво значение. За онзи, който люби време и пространство не съществуват. В този смисъл всеки човек може да люби и то всички хора. Като живи единици, всички хора съставляват нещо красиво.

Моето желание е да се зароди у вас красива мисъл. Та като се събудите сутрин, схванете най-малкото в себе си, но това, което е мощно: мощната мисъл, мощното сърце и мощната воля. Вие често казвате: аз не искам да бъда под влиянието на когото и да е, искам да бъда господар. — Никога не можете да бъдете господар. Всеки човек, който иска да бъде господар в света, непременно¬но ще бъде роб. Аз бих желал да видя някой човек свободен. Няма свободни хора в света. Никой цар не е свободен. Никой учен човек не е свободен. Свободата седи в следното: Бог да живее в нас, и ние да живеем в Бога. И Христос казва така: „Аз съм в Отца си, и Отец ми е в мене". Това е великата свобода на живота. Човек трябва да подвържа това си състояние при всички скърби и страдания. Чухте, какво се каза в едно от стихотворенията тази вечер: „Ако съм поет, бих възпял скръбта и страданията." Да, така е, скръбта и страданията се понасят само с Любовта. Тъй мисли само любещия човек, а човек, който няма любов, даже и с малкия си пръст да го докоснете, ще каже: втори път не искам да те видя!

Та сега смело мога да ви кажа, че днешният изгрев на слънцето е от

извънредните. От как е започнало нашето дело, почти не е имало такъв изгрев. Той е епохален. Ще видим какъв ще бъде изгревът следната година. Каквото успяхте да възприемете тази сутрин, то ще бъде за вас благословение. Аз мога да уподобя днешния изгрев на Божията Любов. Желая на всички ви да мязате на днешния ден, да носите благата на този ден и да се проявите тъй, както слънцето се прояви днес.

И тъй, бъдете уверени, че всичко, каквото искате, всичко, каквото мислите, всичко каквото чувствувате, ще бъде. Като казвам, че ще бъде всичко, което искате, какво подразбирам? — Ще бъде всичко онова, което ние искаме, и което Господ иска. Яко ние правим всичко онова, което и Господ прави, ще бъде. И най-после, всичко онова, на което Бог е турил начало в света, на което и ние сме турили начало, ще бъде. Правилно трябва да разбирате, какво значи да искате и да се осъществи вашето искане. Значи, ще бъде, т. е. ще се реализира само онова, в което има съгласие между Бога и вас. Искате ли това, което Бог иска, ще бъде! Вършите ли заедно с Бога това, което Той върши, ще бъде! Туряте ли начало на нещо, на което и Бог туря начало, ще бъде! Когато се реализира всичко онова, което Бог е намислил да направи, ще опитате думите на апостол Павел, който казва: „Нито око е видело това, което Бог има да направи; нито в ума на човека е идвала мисъл за това, което Бога е приготвил за тези, които Го любят". Днес всички съзнателни хора се приготовлявате за този славене ден. Яко Любовта ви посети сега, когато не сте готови, вие ще се прострете на земята и ще кажете: стига Господи, не мога да издържам! Така е, вие не можете да издържите даже една минута на Любовта. Тя изисква герои хора. Вие ще се разтопите от нея като лоена свещ. Ние, обаче, не искаме да се разтопите, но да се разгорите и да светите. Топенето на свещта показва, че не е доброкачествена. Затова ние искаме да се запалите, да горите без да изгаряте и от вас да излиза топлина и светлина.

Аз ви поздравлявам с новата година на Любовта! Желая ви да бъдете тъй ефирни, както Любовта, и слънцето на душата ви да изгрева и да залязва тъй, както днешното слънце изгря и залезе! Само Божията Любов е Любов.

Беседа, държана от Учителя на 22 Март — духовната година — 1927 г., в гр. София.

Книги:

* Отличителните черти на човека

Отличителните черти на човека (София, 1928)
1 беседа на 22 март 1927 г.

Начало: 06:00

1927_03_23 Малкият повод
лекция пред общия окултен клас

МАЛКИЯТ ПОВОД

Двайсет и шеста лекция от Учителя, държана пред Общия окултен клас на 23 март 1927 г., София

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

Размишление.

За следния път пишете върху темата:"Защо съм недоволен?"

Нека всеки развие темата, както той я разбира. Аз взимам недоволството като контраст на доволството. Най-малкият повод в живота може да послужи като условие да се прояви недоволството. Причината за недоволството е толкова малка, че едва с микроскоп може да се види, когато доволството започва с нещо велико. За да бъде човек доволен, окръжаващата среда трябва да бъде напълно хармонична: небето трябва да бъде ясно и осеяно с безброй светли звезди; цветята трябва отдалеч да разнасят своето благоухание; дърветата трябва да са увиснали от плодове; реките трябва да текат и т.н. Дойде ли въпрос за недоволството, най-малкият повод изкарва човека от равновесието му. Не смесвайте, обаче, недоволството със скръбта. Недоволството представлява психически прах в съзнанието на човека. Човек е недоволен, понеже не е развил в себе си красивото, великото, Божественото, към което се стреми. Човек трябва усилено да работи върху себе си, за да преустрои своя свят. За тази цел, той трябва да отвори в съзнанието си голям прозорец, откъдето да влиза повече светлина. Тази светлина ще внесе в ума му прави разбирания, а в сърцето му благородни чувства. Разумният човек разполага със светъл и силен ум, с добро и устойчиво сърце. Ако не е силен, човек не би задържал онова, което е придобил и разработил в себе си. Ако не е силен, той ще изгуби онова, което е придобил. Когато някой дава доброволно от своите придобивки на другите, това е едно положение, но ако насила ги взимат от него, това показва, че той е слаб.

И тъй, като се говори за добродетелите – кротост, смирение, въздържание, тия добродетели имат отношение към Бога, а не към хората. Човек трябва да бъде смирен към Бога, а не към света. За пример, какъв смисъл има в това, човек да бъде смирен пред мечката? Тя може ли да разбере неговото смирение? Ако срещна мечка в гората, аз няма да се меря с нея по сила, но

ще й покажа своята разумност, ще й покажа, че по разумност аз стоя по-високо от нея. Аз съм въоръжен, но тя е по-силна от мене. Ако мине по пътя си без да ме предизвика с нещо, аз няма да посегна върху нея. Обаче, ако се хвърли върху мене, ще й покажа пушката си. Малцина могат да издържат мечка да ги срещне и да им проговори. Мечката е символ на големи страдания, които видоизменят направлението на човешката мисъл. Ти си философ, учиш хората, как да живеят, как да постъпват, възпитаваш децата, но щом се натъкнеш на някоя голяма мечка, на голямо страдание, ти изгубваш присъствието на духа си, не можеш да се справиш със страданието си. Тази мечка те е пленила вече, ти си неин роб, вследствие на което цели три месеца боледуваш от треска. Какво геройство е това? И след тази среща ти излизаш вън, на чист въздух, но вече пожълтял, отпаднал. И като те видят хората, казват: Много е страдал този човек. Казвам: мечка го е срещнала. Вие можете да се смеете на този човек, но трябва да знаете, че големи мечки, големи страдания има в света.

Сега, ще приведа един пример от живота, да видите, какво значи мечка да те срещне. Представете си, че някой богат човек има един верен, добър слуга, но сиромах. Господарят не влиза в положението на слугата си и често последният изпада в големи затруднения. Случва се, че слугата се влюбва в една млада, красива, но много взискателна мома. Тя му казва: Аз ще те взема само, ако си богат, ако имаш на разположение много пари, да задоволиш всичките ми желания. Този млад човек започва да мисли, откъде и как да намери пари да задоволи своята възлюбена. Мисълта му се спира върху неговия господар и той започва да мисли, как да го обере, или в краен случай да го отправи със специален билет за онзи свят. Ето, слугата е срещнал вече мечката в гората. Пък и господарят му скоро ще срещне мечка. Питам: как е възможно тези хубави, красиви чувства към момата същевременно да породят в сърцето на верния слуга желание да премахне господаря си от този свят? Ще кажете, че това е карма, че такива били условията на живота му, но тези обяснения още не са научни. Вие гледате към Черни връх, но същевременно си мислите друго нещо. Следователно, ако някой извади заключение, че вие наблюдавате Черни връх, това заключение не е право. Другаде е вашата мисъл, а не за Черни връх. Слушате някой виден оратор. Той започва: Господа, знаете ли, какво искам да ви кажа? Ще разберете ли това, което ще говоря? Цялата публика остава изненадана от въведението на тази реч. Защо се изненадват? Защото всички са учени хора, професори, а ораторът ги счита за прости, за невежи хора.Казвам: такава ще бъде изненадата на всички хора от онова, което бъдещето им готви. Тази изненада ще урони престижа, достойнството на хората и ще ги лиши от възможността да използват доброто, което се готви да дойде.

Следователно, за да се ползва от условията на живота, човек трябва да разполага със знание, което носи мир на душата. Това значи истинско знание. Невежеството пък изпълва човешкия живот с тревоги. Който разполага с истинското знание, той предвижда нещата отдалеч; на всяко предприятие той знае края. С тази наука разполагат не само духовни, но и светски хора. Един богат американец имал само една дъщеря, която се влюбила в един търговец милионер и решила да се ожени за него. Баща ѝ, обаче, я посъветвал да покаже портрета на годеника си на някой астролог или физиономист, да чуе неговото мнение. Дъщерята се съгласила да чуе, какво ще каже френологът за нейния годеник. Той казал, че тя не трябва да се жени за него, защото най-много след две години ще я убие. Дъщерята повярвала на думите на френолога и отказала на своя възлюбен да влезе в брак с него. Думите на френолога се оправдали: богатият търговец се оженил за друга мома, която след две години убил. Ще кажете: Как е могъл този френолог да предскаже това нещо? Наука има човекът. На лицето, на главата, на ръцете на човека има ред белези, по които може да се чете. Всеки трябва да изучава тези науки, да познава себе си, да познава и окръжаващите, с които има отношения.

Казвате: Духът ще ни открие истината. – Има неща, които Духът е написал на човешкото лице и втори път Той не ги открива. Той говори само за неоткритите неща, а откритите трябва да се изучават. Ето защо, хората трябва да изучават законите, които управляват живота. Според областта, в която действат, тия закони биват три вида: физически, които се отнасят до материята; астрални, които се отнасят до сърцето, до света на желанията и умствени, които се отнасят до ума. Тези три вида закони се различават по форма. Например, човекът на ума обича изящните, красивите неща; човекът на сърцето обича съдържанието на нещата; физическият човек пък разглежда нещата по обем, по външна форма, по големина. Следователно, физическият човек трупа знания; сърдечният човек използва знанията, а умственият човек ги подбира по смисъл и вади заключения от тях за правилен и разумен живот. За пример, правилно схващане е, че светът постоянно прогресира. В този смисъл, който прогресира, той влиза в първата категория числа от 1 до 10. Числата от 1 до 10 представляват Божествения свят; от 1 до 100 – ангелския свят; от 1 до 1000 – човешкия свят. Ако някой човек в числото 5342, е двойката, това показва, че той е заел последното място на физическия свят, т.е. той е на опашката. Ако пък имате числото 2435, вие сте в началото на това число, на първо място.

Първото място, главата представя Божествения свят. Щом сте в Божествения свят, трябва да знаете, че в този свят не се позволява никакво сърдене. Който живее в Божествения свят, той няма право да се сърди;

който живее на физическия свят, той има право да се сърди, да се гневи. Сърденето на физическия свят е масло, което се туря в яденето. Докато живее на земята, човек не може да не се сърди. Обаче, отиде ли на Небето, там по никой начин не трябва да се сърди. И най-великият Учител, Христос, като дойде на земята, разгневи се на търговците, които продаваха в храма, взе камшик и ги изгони навън. Няма човек на земята, който да не се е гневил. Няма кротки хора на земята. Казвате някому: Не се сърди! – Не мога да не се сърдя. Ако съм в Божествения свят, там съм повече от светия; там съм добър, кротък човек. На земята и най-добрият човек се сърди. Гледате някой се усмихва, дава вид, че не се сърди, но то е само външно поведение, той вътрешно се сърди. Казвате: Какво присъствие на духа има този човек! – Това е роля, която той играе. Турете му една малка запалка и ще видите, че моментално ще избухне. За физическия живот сърденето е необходимо. Ако човек не се сърди, главата му би се пръснала. Гневът заобля главата на човека, придава ѝ хубава форма. Ако човек не се гневи, главата му отстрани щеше да бъде сплесната. Гневът е войник, който стои на поста си и казва: Главата си давам за моя господар! Тъй щото, не е лошо, че се гневи човек, но гневът трябва да бъде на място. Гневът е запаленият огън в огнището. Ако умеете да запалите този огън добре, да се стоплите на него, да си сварите чорбица, той има смисъл. Но да духате този огън и да не можете да го запалите, да напълните очите си с дим и пепел, този огън не е на мястото си.

Казвам: само умният човек може да се гневи. Той духа на място и навреме, вследствие на което разумно изразходва своята енергия. Глупавият човек не се гневи. Когато умният, светията се гневят, те разбират, защо се гневят. С гнева си те помагат на по-слабите от тях, предават им енергия.

Всички трябва да имате предвид следното положение: всеки човек живее едновременно и в трите свята – на физическия, на астралния и на умствения. Питам: колко от хората, които живеят на земята, трябва да се гневят? От десет души само на един е позволено да се гневи. Ако ви накарат да изберете хора за земята, от кои ще вземете: от десетте, от стоте или от хилядата? Ако изберете само от хилядата, те ще бъдат хора от физическия свят, които само ще се гневят. Затова, трябва да изберете хора от трите свята: един от Божествения свят, от десетте, които ще турите на главата; десет ще вземете от ангелския свят, от стоте, които ще турите в сърцето; най-после ще вземете сто от хилядата, които ще поставите на физическия свят. След това ще размесите тия хора, за да си окажат известно влияние. Това е закон, който можете да приложите при възпитанието от една страна и за подмладяването – от друга. Ако не разбирате този закон, вие не можете да се подмладите, не можете да усилите паметта си. Защо отслабва паметта на човека? Защото той

изразходва физическите си сили и няма откъде да дойдат нови. Ако човек води война цели 10-15 години наред, той съвършено ще се изтощи. Следователно, по колко пъти на ден най-много човек трябва да се гневи?

Питам: по кой начин умният човек може да въздейства на гнева си? Щом се разгневи, той трябва да направи едно математическо изчисление, за колко време да даде ход на тази енергия да се изразходва. Невидимият свят, природата държи сметка за тази енергия. За тази цел има часовник, който определя количеството на изразходваната енергия при гнева. Човек има право да изразходва само толкова енергия, колкото е определено. Ако изразходва повече от определеното количество, ще го глобят. Има случаи, когато човек трябва да се разгневи на себе си, за да тръгнат работите му напред. Гневът събужда активността в човека. Той представя вътрешен процес в човека, който трябва да се изучава.

И тъй, човек трябва да изучава своите състояния, да прави ред изчисления. За пример, дойде някое радостно чувство в човека. Той трябва да изчисли, колко време ще трае тази радост, какво ще произведе в него и как ще се отнесат хората около него. Някои хора ще критикуват, ще кажат: Защо се радва този човек? Трябва да изчислите количеството на хората, които ще ви критикуват при гнева и тия – при радостта. Трябва да следите, какво може да произведе радостта и какво – гневът. За пример, радостен сте и влизате в една бакалница да купите захар, но нямате пари. Бакалинът ви поглежда и казва: Без пари не давам. След вас влиза друг човек, сърдит, гневен и казва на бакалина: Скоро, дай едно кило захар, или ще те убия! Бакалинът веднага дава едно кило захар. В този случай гневът дава резултат. На другия ден този човек отива при бакалина, извинява се и плаща захарта. Бакалинът се чуди и казва: Добър човек бил той. Обаче, едновременно с това той съзнава грешката си към първия, на когото не дал захар.

Оттук вадим следния закон. Човек трябва да работи в живота първо с низшите сили, а после с висшите, а не обратно. Ако отивате при канарите, няма да им говорите меко, благо, но ще вземете чук и длето и ще удряте, да получите от тях някакъв скъпоценен камък. Те ще ви дадат нещо и ще кажат: Добре, че с малко се освободихме. Същият закон действа и в живота. Когато дойде някой при вас да ви иска нещо и започне да вика, да ви се заканва, не мислете много. Дайте, каквото ви иска и благодарете, че с малко се освободихте. Често вие говорите за любовта, искате чрез нея да уредите живота си, но не върви. Защо? Вие трябва да знаете, къде какви закони да прилагате. Следователно, когато говорите за Божествени, за възвишени работи, вие трябва да измените положението си, т.е. да не бъдете на земята, но да се качите в по-висок свят. Божественото не може да

бъде в услуга на земните желания. Щом се отправяте към Божествения свят, трябва да се откажете от земните желания. Човек може да живее на земята, но да има възвишени желания и стремежи. Само по този начин той ще има резултатите на Божествения свят.

Казвате: Ние трябва да бъдем духовни! Духовен е само онзи човек, който е развил своето причинно тяло, с което да разбира причините и последствията на нещата. В широк смисъл на думата "духовен човек"се разбира онзи, който стои по-високо и от учения, и от разумния, и от гениалния. Обаче, в тесен смисъл на думата, духовен човек е всеки религиозен. Този човек живее повече на физическия свят. Истински духовният знае законите за трансформиране на енергиите. Когато работи умствено, или духовно, той знае, в кои центрове да локализира енергията си. Ето защо, духовният човек никога не иждивява енергията си напразно. Каквато работа започне, той всякога ще я завърши успешно. И вие, като ученици, трябва да научите закона за трансформиране на енергията и да го прилагате в живота си. За духовния човек всяко движение, всяко побутване по главата, по челото или другаде, има дълбок смисъл. Обикновеният човек прави несъзнателни движения. Той не разбира значението на тия движения. За пример, някой държи пръстите на ръцете си сключени. Това показва, че работите на този човек са стегнати, затворени. Когато някой тури показалеца на устата си, с това иска да каже, че за да разбере нещата, за да ги разреши правилно, той трябва да говори сладко, с любов. Когато постави ръката си на челото, на разсъдъчните способности, това означава: Аз трябва да мисля, да разсъждавам правилно, за да разреша добре задачите на живота си, или да се домогна до известна идея. Някой се почесва отзад по главата. Това значи: Няма да стане тази работа! Или: ами ако не стане тази работа? С почесването човек изразява съмнение, колебание. Понякога човек поставя ту левия крак върху десния, ту десния върху левия, с което мести енергията по цялото си тяло. Като знае, че всяко движение има смисъл, човек трябва да прави разумни, съзнателни движения. Ако не разбира значението на движенията, той трябва да наблюдава, да ги изучава. Движенията на човека трябва да бъдат хармонични! Някои държат главата си наляво, други – надясно. И едното, и другото положение на главата не е правилно. Всяко неправилно поставяне на главата, както и всяко нехармонично движение, изобщо, създава ред пакости на човека. Един млад, способен човек отишъл при един добър, богат американец, да иска някаква услуга. Като разказал положението си, богатият човек бил готов да му услужи, но се отказал от готовността си да му помогне по единствената причина, че младият човек го опръскал със слюнката си. Затова той му казал: Извинете, господине, сега не мога да ви услужа. Друг път дойдете! Младият момък трябваше да бъде внимателен: той трябваше да седи далеч от американеца, или по-

добре щеше да бъде да мълчи, писмено да подаде молбата си и да чака отговор. Мислите ли, че като говорите с някого и го опръскате със слюнката си, че той ще ви услужи? Като ви изслуша, богатият ще затвори вратата си и ще каже: Друг път дойдете! Друг пък като говори, себе си опръсква. И това не е добре. Да опръскаш хората със слюнката си, това подразбира да ги критикуваш; да опръскаш себе си, значи сам да се критикуваш. Казвам: нито едното е за препоръчване, нито другото. Да критикуваш хората, или да критикуваш себе си, това значи да критикуваш Божественото. Има едно начало в човека, което никой няма право да критикува! Доброто, Божественото начало в човека никой няма право да засяга! То е свещено начало и всеки трябва да го почита. Дали е в тебе, или в друг някой, не е важно – зачитай това начало. Ако направите някаква грешка, не считайте, че други са виновни за това. Не петнете Бога в себе си, но кажете: Аз съм причина за тази грешка и ще я изправя. Когато Бог види вашата готовност, благородството на вашето сърце, Той ще ви помогне да изправите грешката си. Ако откажете да изправите грешката си и очаквате на Бога, или на хората, те да я изправят, нищо няма да постигнете. Считайте, че освен вас, никой друг човек не съществува. При това положение, не остава друго, освен сами да свършите работата си. Всяка погрешка, направена от човека, е задача, която той сам трябва да реши.

Представете си следното положение. Вие сте заети с някаква сериозна работа, увлекли сте се в нея, нищо друго не ви интересува. Дойде някой, бутне ви, каже ви няколко думи, които ви изкарват от равновесие и вие се разгневите, направите нещо, което не сте мислили. Къде е грешката сега? Кой е причина за тази грешка: вие, или онзи, който дойде и ви предизвика?Вината е във вас. Веднъж завинаги вие трябва да ликвидирате с всички ония лица във вашата фирма, които, във ваше име, създават ред неприятности и страдания. Как ще ликвидирате? Като не се подавате на тях, като не ги съдите. Не съдете нито себе си, нито другите, но не допускайте нови грехове и грешки, които ще ви създадат страдания. Ако не правите нови грешки, Бог ще заличи старите. Той ще ликвидира с тях. Но ако правите нови погрешки, тогава ще ви остави сами да се разправяте и със старите, и с новите. Ако пък направите нова погрешка, гледайте веднага да я изправите. Божественото във вас казва: Изправи погрешката си и напред върви! – Ама знания нямам. – Ще придобиеш. – Условия нямам. – Ще ти се дадат. – Стар съм вече. – Ще се подмладиш. – Болен съм. – Ще оздравееш. Божественото в човека работи във всички положения. Колкото слаб да е човек, на каквато степен на развитие да се намира, Божественото все ще му даде някакъв подтик, някаква утеха. Иначе, човек не би могъл да съществува на земята. В този подтик, в този вътрешен стремеж на човека се проявява Божественото начало, както и Божият промисъл. Човек трябва да наблюдава своите прояви, своите състояния и

всеки момент да знае, къде се намира. Ако става сутрин и е неразположен, гневен, той трябва да знае, че е на физическия свят, на земята. Човек може да се гневи само на земята.

Преди няколко години срещнах една млада българка, която, без да знае някакви окултни закони и правила, е дошла до едно правилно заключение в живота си. Тя казваше:"Когато срещна някой човек, мъж или жена, богат или беден, прост или учен, добър или лош, първата ми работа е да потърся в него поне една добра черта, която да задържа в ума си. Като намеря такава черта, аз считам вече този човек за свой приятел. И наистина, този метод е дал добри резултати в живота ми. Благодарение на него аз имам добри приятели. На погрешките на хората не обръщам никакво внимание". Казвам: тази млада жена по естествен път се е домогнала до едно окултно правило. Питам: кое в човека търси хубавото, красивото? Божественото начало в човека търси навсякъде великото, красивото. На кое място в човека ще търсите хубавото? В сърцето му. Защо? Защото сърцето ражда, умът обработва, а волята изявява техните дела навън.

Казвам: който иска да успява в живота си, той трябва да избягва еднообразието. Еднообразието уморява човека. Ако някой се занимава дълго време с един и същ предмет, той ще се умори; ако дълго време се моли, той пак ще се умори. Човек трябва да разнообразява деятелността на мозъчните си центрове. Той трябва да знае, колко време най-много може да се моли, колко време може да учи и т.н. Казано е в Писанието:"Постоянно се молете!"Думата"постоянно"не разбира непрекъснато. Молете се постоянно, т.е. молете се разумно, на всяко време, което отговаря за молитва. Молитвата има три важни момента: момент на хилядата, когато човек е на физическия свят; момент на стоте, когато е в ангелския свят; момент на десетте, когато е в Божествения свят. Следователно, постоянно може да се моли само онзи, който живее в закона на Любовта, т.е. в Божествения свят. Този човек всякога има разположение за молитва. Каквото прави и където ходи, той всякога е в молитва. С други думи казано: в живота на любещия човек всичко е молитва.

Сега, ще изтълкувам значението на думата"молитва", както се пише на български. Буквата М означава закон на жертва. Буквата О – условия, при които жертвата дава добри плодове. Л – означава стремеж за молитва, т.е. за общение. И – общение с Великото, с Божественото. Т – победа на противоречията в живота. В – единство с Бога. А – придобиване на разумен живот. Значи, молитвата представя: жертва, условия, стремеж нагоре, победа на змията, на низшето, на противоречията в живота, единство с

Бога, придобиване на разумен живот. Който иска да придобие нещо ценно, той трябва да е победил змията в себе си. Без тази победа, никакъв духовен напредък не може да се очаква.

От това тълкуване можете да извадите заключение, че буквите определят смисъла на думите. За пример, според значението на буквите, думата "Елена" означава стремеж към размножаване, към придобиване на много неща. Единият крак на буквата Е е на земята, а другият – в астралния свят. Ако вземете думата Мария, буквата М показва, че единият й крак е на сушата, а другият – в морето. В думата "Слава", единият крак е на земята, а другият – на Луната. Има хора, на които имената отговарят точно на техния характер, на това, което те представят. Обаче, има случаи, когато името на човека не отговаря на характера му и той не го харесва. Какво трябва да прави този човек? Той трябва да промени името си. Някои хора никак не харесват имената си, не могат спокойно даже да ги слушат.

Изпейте упражненията"Давай, давай"и"Киамет".

Като пеете, мнозина от вас се смущавате, не сте свободни. Защо? Много причини има за това, но една от причините се дължи на обстановката, на местата, на които седите. Много от вас седят между хора, с които не си хармонират. Всеки трябва да седне там, където той си хареса, до лица, с които си хармонира. Хармонията зависи от мислите и чувствата на хората. В това отношение, мозъкът на хората може да се разглежда като батерия, от която излизат или положителни, или отрицателни, или неутрални мисли. Затова, направете опит, всеки да седне при когото иска. Първото условие в едно общество е да съществува хармония между членовете му.

Казвам: като дохождате на лекции, гледайте да се поставите в хармония, както със себе си, така и с околната среда, за да можете да възприемете поне малко знание. Ако мислите, че тук ще придобиете някакви велики истини, вие се лъжете. Невъзможно е да ви се предадат великите истини. Защо? Защото на земята няма такива условия. За пример, как ще обясните на хората, какво нещо са душата и духът, или какво нещо са сърцето и умът? Каквото и да им се говори, всеки ще схване тия неща по особен начин. Това зависи, както от устройството на мозъка на всеки човек, така и от състоянията на неговото сърце. За пример, радостният ще схваща нещата по един начин, скръбният – по друг начин. За едно и също нещо един ще се радва, а друг ще скърби. Това зависи от вътрешното разбиране на човека. Изобщо, на земята няма доволен човек. Ако някой днес е доволен, утре ще бъде недоволен.

И тъй, стремете се от всяка лекция да придобиете поне микроскопично

знание. Това е приложение на закона за малките величини. Започнете от малкото и постепенно вървете към голямото, към великото. За пример, толкова години вече вие слушате за любовта, но приложихте ли тази любов в най-малките ѝ прояви? Любовта иска дела, а не думи. Можете ли да проявите нещо от любов, в което никой да не ви критикува? Изобщо, всяка постъпка, продиктувана от любов, трябва да бъде издържана. За пример, когато обичате някого, вие гледате да не се докосвате до него, изпитвате свещен трепет в негово присъствие. После, внимавате, как ще го погледнете, какво ще кажете и т.н. Всички сетива взимат участие при изявяване на една любовна постъпка. Като срещнете някой човек, в когото любовта живее, вие тръгвате подир него. Той има особен ход, особени движения. Достатъчно е да мине покрай някого, за да го застави да тръгне след него. Обаче, това може да направи само онзи, на когото съзнанието е будно. За онези, на които съзнанието не е будно, любещият минава за обикновен човек. Човекът на любовта може да се уподоби на цъфнал цвят, към който се стремят пчелите, пеперудите и ред още насекоми. Защо всички се стремят към този цвят? Защото има какво да вземат от него. Такова нещо представя любовта; такова нещо представя идейният живот. Всяка идея дава импулс, подтик на човека, понеже тя представя живо същество. Зад всяка идея се крие някое разумно същество. Следователно, човек може да обича само онова, за което има някакъв свещен образ. Този образ е жив, подвижен, неуловим: ту се явява, ту изчезва. Той се явява във всички разумни същества. А кой не обича разумният човек? Кой не обича добрият човек? Кой не обича истинският герой? Човекът на любовта първо мисли за другите, а после за себе си. Като уреди работите на другите, той сяда доволен и започва да мисли за себе си.

И тъй, кое е отличителното качество на любещия човек? – Той мисли първо за другите, а после за себе си. Тази е неразбрана мисъл за вас. Какво подразбира тя? Да мислиш първо за другите, това значи да мислиш първо за Бога. И тази идея е неразбрана за вас. Как ще мислите за Бога? За Бога ще мислите като за някакъв идеал, като за най-красивото, най-великото нещо в света. Като мислите постоянно за Него, най-после Той ще ви се открие. Бог разполага с безброй начини, за всеки човек специални, чрез които може да се изяви на всяка душа и да я подтикне да върви напред. Достатъчно е да се прояви Божественото в човека, за да има той подтик, импулс да работи, да се развива. Той може да не следва никаква школа, но има вече този подтик в себе си. Всички имате тази опитност. Много пъти сте били подтиквани отвътре да учите, да работите, но не сте постоянствали. Започвали сте, но сте отлагали, като сте намирали, че времето за работа е минало. Не, времето за учене никога не минава. За онзи, който иска да учи, да работи, всякога има време; за онзи, който не иска да учи, няма време. По-хубаво и по-лошо време от сегашното няма.

По-добри и по-лоши условия от сегашните няма. Вие живеете при най-доброто и при най-лошото време. Що се отнася до талант, до гениалност, всеки може да бъде талантлив или гениален – това е въпрос на времето. Който иска, той може да стане гениален най-много в продължение на десет години. – Кога може да стане човек гениален? – Когато милиони хора съсредоточат мисълта, чувствата и желанията си към него. Той ще бъде център, фокус, в който всички добри мисли и чувства на тия хора се съсредоточават. По този начин той става израз на това общо желание.

Геният не живее за себе си, той е колективен дух, т.е. израз на колективното желание на множество хора. Талантливият е също така израз на колективен дух. Ще дойде ден, когато всеки от вас трябва да бъде такъв изразител! За тази цел той трябва да бъде готов. Часът на всеки ще удари и той трябва с готовност да посрещне този час. Срещнете ли някой талантлив, или гениален човек, радвайте се! След него ще дойдат още много; между тях ще бъде и вашият ред. Видите ли, че едно цвете е цъфнало, радвайте се! Това цвете е предвестник на пролетта. Много още цветя ще цъфнат след него. Радвайте се, че пролетта наближава. Не завиждайте, че това цвете е дошло първо. След него иде вашият ред. И вие ще цъфнете, като него, но на своето време, на своя час. В живата природа няма първи и последни. И в Божествения свят няма първи и последни. Тази идея има духовен, а не физически смисъл. Ако я разглеждате физически, вие ще се обезсърчите. Казано е:”Първите ще бъдат последни, а последните – първи". Дали ще цъфнете в началото, или в края, не е важно. За вас е важно пролетта да дойде. Какво представя пролетта? Пролетта е Божественият Дух, Великото благо на живота, който лъха към всички цветя и ги кара да цъфнат.

Казвам: когато просекът скърби и плаче, разбирам. Но когато царският син скърби и плаче – не разбирам. Как ще си обясните скръбта на царския син и на царската дъщеря? Странно е, как могат те да скърбят при приятели, при богатство, при удобства! Когато царските синове са недоволни, просяците са доволни; когато царските синове са доволни, просяците са недоволни. Законът в природата е такъв. Та и вие казвате, че сте Синове Божии, а при това скърбите и плачете, искате парички, искате богатства. Чудно нещо! Щом сте Синове Божии, всичко в света е на ваше разположение. Свободно можете да бъркате в касите, да взимате, колкото пари ви трябват. – Ама затвор има. – Щом има затвор, това показва, че сте на физическия свят. А на физическия свят никой не може да бъде царски син. Царският син е числото десет. Числото десет представя Божествения свят. Следователно, който живее в числото десет, щом слезе на земята, той първо ще уреди работата на другите хора, а после своята. Тъй щото, той няма време да скърби и плаче за себе си. Човек плаче за себе си, а не за

другите. Някой плаче, защото пръстът го боли, причинява му болка. Щом този пръст се смени с друг и плачът престава.

Казвам: ученикът трябва да изучава законите на живата природа, да знае, какво да прави, как да разрешава задачите си. И млади, и стари, не се стремете към големите работи, но изпълнете малките задачи, които ви са дадени. Силата на нещата седи в приложението. Каквито правила са дадени в лекциите, приложете ги. Ако християните биха приложили поне една част от правилата, които Христос им е дал, светът щеше да бъде друг, а не като сегашният. От всички се изисква приложение! И в тази лекция ви дадох три правила: правилата на десетте, на стоте и на хилядата. Вие трябва да оживите, да приложите тия числа в живота си. Числото десет представя любовта, т.е. главата на човека. Засега главата разполага със седем врати: две очи, две уши, две ноздри и една уста. Има още три врати, които някога ще се отворят, но засега Господ ги е затворил. Съвременните хора не могат да си служат, както трябва, със седемте врати, а какво ще бъде положението им, ако се отворят и последните три? Ще дойде ден, когато човек ще използва разумно и десетте врати на главата си. Това ще бъде, когато той живее в числото десет.

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

Начало: 19:00

1927_03_27 Кротките
неделна беседа

КРОТКИТЕ

Беседа от Учителя, държана на 20 март, 1927 г. в гр. София.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ *)

Думите, които се употребяват в речта, едновременно имат външен израз, както и вътрешно съдържание и смисъл. Стремежът на човешкия дух се заключава в това, да разбере съдържанието и смисъла на думите, които съставляват неговата реч. Думите приличат на скъпоценни камъни, които могат да се оценят само от разумните хора. Глупавите хора не могат да оценяват скъпоценните камъни. Това виждаме в баснята „Петел и елмаз“. Един петел, като ровил бунището, намерил в него един елмаз, голям като кокошо яйце. Като видял този лъскав камък пред себе си, той го ритнал и казал: „Как не можах да изровя едно житно зрънце вместо този камък?“ Обаче, петелът не знае, че ако елмазът се продаде, с получените пари ще може да купи жито, с което да нахранят хиляди петли като него. Казвате: Това се отнася за петлите. То се отнася за петлите, но същевременно се отнася и за онези хора, които обичат да ровят в бунището.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята.“ Какво се разбира под думите „кротък, кротост“? Кротостта е качество на сърцето, а не на ума. Следователно, когато чувствата на човека се намират под влиянието на разумното сърце, този човек е кротък. Кроткият човек никога не бърза. Като се казва, че кротките ще наследят земята, това подразбира, че те ще живеят на земята, колкото искат. Животът на съвременните хора не зависи от тях, вследствие на което ние казваме, че те не живеят на земята, т. е. те са нейни временни жители. Хората приличат на мухи, които влизат в къщата на някой богат човек, защото искат да се обогатят. Те намират в къщата нещо сладко, кацват на него и си казват: Хубава е тази книга, има какво да се чете! И в кратко време виждате тази книга покрита със студенти и с професори, като в някакъв съвременен университет. Дойде ли господарят на тази къща и види тези неканени гости върху книгата, той ги улавя една по една и ги изхвърля вън. Питам: Тия мухи успяха ли да завладеят къщата на богаташа? Щом богаташът влезе в къщата си, веднага ги изхвърля навън. Тия гости, като излязат вън, отново започват да разискват, по кой начин да завладеят къщите на хората. По същия начин и хората кацват на земята, но не се минава много време, и смъртта иде със своите намазани със сладко книги, които поставя пред хората. Те веднага се налепват на тия книги, и смъртта ги изхвърля навън. Казват: На еди-кого си се роди дете.

Казвам: Хората още не се раждат. Днес те се намират в положението на мухите, които още не живеят съзнателен живот. Те се качват на мухоловките, дето намират своята смърт. Тъй щото, съвременната култура свършва живота си на мухоловките.

Казвам: Съвременните хора страдат, мъчат се, защото си поставят великата задача да завладеят земята. Те трябва да се откажат от този стремеж. По какъв начин? – Като се домогнат до висшия разумен живот. Те трябва да изучат законите на разумния живот и според тях да живеят. Значи, задачата на съвременните хора не се заключава в това, да завладеят земята, но да изучат законите на разумния живот, за да живеят правилно на земята. Ако сте каменар, който чука камъни, вие се нуждаете от голям чук, който, като дигате и слагате върху камъните, да ги троши на по-малки парчета. Колкото и да е голям този чук, той е на мястото си. Философия има в него. И каменарят е на мястото си, защото знае как да чупи камъните. Обаче, ако сте философ и вземете един голям чук, с който да удряте върху някоя книга, този чук на мястото си ли е? Философът на мястото си ли е? Нито чукът е на мястото си, нито философът. За да се напише някаква философска мисъл, не се изисква чук, но едно малко, леко перце. С това перце могат да се пишат нежни, утешителни думи за сърцата. Питам: Когато хората разрешават важни въпроси, с пера ли ги разрешават, или с чукове? Когато в някой дом има спор за нещо, перото ли разрешава спора, или чука? Когато между ученици и учители има спор, недоразумения, перото ли разрешава тия въпроси, или чука? Когато между военните има спор, несъгласия, перото ли разрешава спора и несъгласията или чука? Когато между свещеници, проповедници и владици има разногласие, перото ли разрешава разногласията, или чука? На тези въпроси вие сами ще отговорите.

„Кротките ще наследят земята." Ако искате да разберете дълбокия смисъл на думите които Христос е вложил в този стих, вие трябва да оставите настрана вашите схващания и знания за живота; същевременно трябва да се откажете от мисълта, че сте достигнали върха на знанието и няма какво повече да достигате. Който мисли, че е достигнал върха на знанието и няма повече какво да учи, той сам си приготовлява нещастието.

Сега, като максими в живота, поставям следните положения: Начало на Божествения живот е духовният; начало на духовния живот е религиозният; начало на религиозния живот е материализмът; начало на материализма е смъртта. Ако разгледаме тия положения в обратен ред, ще имаме следното: Начало на смъртта е материализмът; начало на материализма е религията. Значи, материалистите са, най-религиозните хора. По-религиозни хора от материалистите няма. Те се държат здраво за

своите убеждения, готови са да умрат за тях, но не отстъпват. Кой богаташ не умира за своята каса? Кой чиновник от пощата, като носи в чантата си два-три милиона лева, не е готов да го пребият на пътя с камъни, но да не даде парите? Той казва: Само ако ме убиете, можете да вземете парите. Какво показва това? Това е религиозно убеждение, за което той умира. Казвам: Краят на духовния живот е религиозният. Значи, ако мислите, че сте много религиозен, вие сте в края на вашия духовен живот, т. е. намирате се в низходяща степен на вашето развитие. Тогава вие ставате религиозен човек. Що е религия? Религията е мъртва черупка, в която влизат само тия хора, които нямат какво да правят. Те вярват във формите на нещата. Казвате: Защо хората бягат от черквите? Не вярват ли в Бога? Питам: Нима хората непроменено трябва да седят в черквите? Преди всичко черквата не е създадена за душата. Тя не може да служи на душата. Ако, наистина, черквата е необходимост за душата, питам: Коя беше първата черква, в която се молеше Адам? Можете ли да кажете, дали тя беше православна, евангелска, католическа, теософска или друга някаква? Имаше ли черква по това време? Де се молеше Адам? Имаше ли икони и кандила? Адам признаваше само Един Жив образ, на който се кланяше. Всяка сутрин Бог посещаваше Адама и го извикваше: „Адаме, тук ли си?" Той излизаше пред Бога и Му се покланяше. Обаче, когато Адам сгреши, Бог го извика за последен път, но той се скри от Лицето Му, не смееше да се покаже. Следователно, когато някой каже, че е религиозен човек, питам го: Ти чуваш ли всяка сутрин гласа на Бога в твоята райска градина? Ако имаш райска градина, в която да чуваш гласа на Бога, ти имаш и религия; нямаш ли такава райска градина, нямаш и религия. Когато хората изгубиха рая, тук си направиха черква, да се забавляват; под думата „църква" се разбира общение на душата с Бога.

Съвременните хора изпадат в комично положение. Когато някой изгуби баща си, той туря портрета му на първо място и започва да се кланя на умрелия си баща, като казва: Благороден човек беше моят баща! Питам: Де се крие благородството на твоя умрял баща? Или, изобщо, в какво се заключава благородството на умрелите хора, или на хората, които умират? Казвате: Справедлив човек беше моят баща, пълен с добродетели. Де отидоха тия добродетели? Ако добродетелите могат да се стопят като лед, да се превърнат във вода и да отидат в черната земя, какви добродетели са те? – Моят баща беше духовен човек. – Да, твоят баща беше на края на своя духовен живот, на края на своя религиозен живот, на края на своя материалистичен живот, вследствие на което той умря. Ако човек се ражда като ангел, той трябва да запази това свое състояние през целия си живот. Как може да запази своето състояние? – Чрез волята си, чрез своето сърце и чрез своя ум. Защо са волята, сърцето и умът на човека, ако чрез тях той не може да запази състоянието си с което се е родил както и благата, които

Бог му е дал в началото на неговия живот?

Мнозина ще запитат: Как е създаден света? Как е създаден човек? – Не е въпрос, как е създаден човек, нито е въпрос, как е създаден света, но за нас е важно, че светът съществува. Как е създаден светът, това не знаят всички, но всички знаят, че светът съществува. Защо? Защото, когато Бог създаваше света, ние не бяхме при Него. Съществуват ред теории на учени хора върху създаването на света, но нека дойде един от тия учени да ни покаже едно клише, останало от създаването на света. В първа глава на Битието се казва, че Бог направи небето и земята. Значи, Той ги направи, но не ги създаде. Това подразбира, че Бог ги направи видими. В този смисъл земята не е мъртво тяло. Тя е живо тяло, върху кората на което живеем. Ако бихте погледнали земята с очите на ясновидеца, вие бихте я видели като красива жена, наша майка, в която живеем ние, хората, и които тя често потупва, понеже не изпълняват службата си, както трябва. По отношение величината на земята хората представляват малки буболечици. Когато някоя от тия буболечици не слуша майката-земя, тя я чукне с единия си пръст, и буболечицата отхвръква далеч някъде в пространството. След това останалите буболечици казват: еди-коя си буболечица умряла. Защо умряла тази буболечица-човек? Понеже бил недоволен, че нямал знания, нямал богатства и т. н. Земята казва: Слушай, синко, понеже си дошъл при мене да се учиш, ще живееш тук, докато израснеш, и след това ще те изпратя на слънцето да се учиш. Слънцето е грамадно тяло, милион и половина пъти по-голямо от нашата майка-земя. Някой казва: Голямо нещастие ме сполети, но няма какво да се прави, тъй е писал Господ. Не, Господ никога не се занимава с нещастията на хората. Веднъж човек е дошъл на земята, той трябва да знае, че тя е негова възпитателка. Тя казва: Каквото ти е нужно в живота, от мене искай. Аз ще ти дам и жито, и царевица, и ябълки, и круши, и бонбони, но от тебе искам да учиш и да слушаш. Не учиш ли и не слушаш ли, моят пръст ще те чукне, и ти ще умреш. Сега всички учени, философи, проповедници, свещеници, владици умират, а хората казват, че са отишли на онзи сят. Чудни са хората, които без да са ясновидци, казват, че техните близки отишли на онзи свят. Да поддържат това твърдение, то е все едно слепият да казва, че видял някой негов познат да отива към Витоша. Слепият, който не вижда нещата, трябва да каже: Казаха ми, че моят познат отиде на Витоша. Който вижда, само той може да каже: Видях своят познат да отива към Витоша.

„Кротките ще наследят земята.“ Някой казва: Аз от кротките ли съм? – Ако беше от кротките, земята щеше да бъде твое наследство. Пари имаш ли, касата ги пълна ли е? – Не е пълна. – Тогава не си от кротките. Разумност имаш ли? – Нямам. – Пак не си от кротките. Кроткият човек има всичко. Неговата градина е пълна с ябълки, с круши, с портокали, с

лимони, с праскови и т. н. Земята е негово наследство, и той разполага с нейните богатства. Някой казва: Аз не се занимавам със земни работи, аз се занимавам с поезия, стихове пиша. Казвам: Съвременният поет първо съчинява, после пише в ума си и най после превежда на книга. И наистина, виждаме някой поет седнал някъде, мъчи се, търси рими, съчинява и най-после преведе намисленото на книга. Значи, той превежда на книга, а не пише никаква поезия. Истинският поет е вътре в него. Казвате: Еди-кой си музикант създал нещо, написал някакво велико произведение. – Не, и този музикант не създава сам, но той само превежда. Истинският музикант е в него вътре: той диктува, а другият отвън превежда. Казвате: Този човек е много религиозен. Защо? – По цял ден се моли на Бога, поклони прави, чете псалмите на Давида. Питам: Колко свои псалми той прочете и написа? Това, което той прави, е пак превеждане. Това са псалми на Давида, а не негови. Всяка сутрин вие трябва да съчините по един псалом от себе си. Който не знае да съчинява псалми, той не знае да се моли. Първата работа, като станете сутрин, е да съчините по един малък псалом и да видите, дали Бог ще го одобри. Ако Бог го одобри, ще го оставите в първоначалния си вид; не го ли одобри, ще оставите Той да го поправи и ще го запазите в този коригиран вид. Колко псалми съчинихте досега? Ако всяка сутрин е трябвало да съчинявате по една песен и да нарисувате по една картина, колко песни и колко картини трябваше да имате досега? Великата Божествена наука определя точно чертите на истинския поет, художник или музикант. Ако се вгледате в лицето или в челото на такъв поет, ще видите, че от лицето, или от главата му излиза силна светлина, и той започва да съчинява някое свое произведение.

Казвам: Велико нещо е човешката душа! И след това хората още продължават да се запитват, съществува ли душа, или не. Който пита, съществува ли душа, или не, това показва, че неговата душа е по-малка от самия него. Този човек трябва да остави този въпрос настрана и да не разисква върху него. Душата осветлява човека. Всичкото знание, което той носи в себе си от памтивека, както и Любовта, Мъдростта и Истината – трите начала на живота, се крият, именно, в неговата душа. Тя е склад, хранилище на всички негови богатства. Всички трудни въпроси, които изникват пред човека, се решават пак от душата. Трябва ли тогава да запитвате, съществува ли душа, или не? Който не вярва в съществуването на душата, той се намира в края на материализма, и смъртта е негов дял. Какво става с този, който умира? Той изгубва всичко. И след това хората започват да се успокояват с думите: Ако има бъдещ живот и сме живели добре ние печелим; ако пък няма бъдещ живот, нищо не губим. Казвам: Ако има бъдещ живот и не си живял, както трябва, ти губиш, понеже влизаш в живота на страданията. В този живот ти ще бъдеш глух, сляп, сакат, ням и ще се намираш във вечна тъмнина и постоянно мъчение. Ако

влезеш в духовния свят глух, сляп, ням, сакат и не можеш да продължиш своето развитие, защо трябва да се излагаш на такова мъчение? Казвате: Бог не съществува. Това показва, че вие не вярвате в този бог, когото сами сте създали. Началото, от което сме излезли, е Бог. Той ни дава подтик към великото и красивото, вследствие на което ние се стремим да бъдем разумни, свободни, учени, щастливи, т. е. хора с широки сърца и светли умове.

Питам: Отде и как се създават тия подтици у човека? Гледате човека, като заспи, нищо няма в него, не се забелязва никакъв подтик. Когато спи, той нищо не разбира. Де е тогава истинският човек? Истинският човек никога не спи. Сънят представлява раздвояване на човешкото съзнание. Това показва, че между физическото и духовното съзнание на човека няма връзка. Следователно, явленията от духовния свят не могат да се реализират на земята, и обратно: явленията от земята не могат да се реализират в духовния свят. И затова, ако човек влезе неприготвен в духовния свят, той ще усети, като че пада отнякъде. Такова е положението на земния човек, който мисли за себе си,, че всичко знае. Питат го: Отде идеш? – Не зная. Кой е твоят дядо, или твоята баба от преди четири поколения? – И това не зная. И колко нещо още не знае, а се заема с разискване върху въпроса, съществува ли Господ, или не. При всичките ваши знания, щом ви сполети най малкото нещастие, веднага казвате: Няма Правда в света. Казвам: Тъкмо това нещастие показва, че има Правда в света.

Не мислете, че това, което ви говоря, има нещо общо с вашия личен живот. Аз изнасям старите схващания на хората от хиляди години насам. Има едно ново схващане, което трябва да приемете, ако искате да се освободите от страданията в света. Освободите ли се от страданията и нещастията, вие едновременно с това ще се освободите и от много други неща, които спъват вашето развитие. Представете си, че вие сте беден човек и се нуждаете от пари. Казвате: Без пари не може да се живее, без пари не може и да се работи. Така е, без пари не може в този свят, обаче, има един господар, на когото всички служат без пари и то доброволно. Кой е този господар? – Това сте самите вие. Когато човек работи на себе си, иска ли за това пари? – Не иска. Каквото ви накара този господар, вие с готовност работите: копаете, орете, жънете, учите – всичко това правите доброволно и гледате, да не ви изпъди само. Каквото ви накара и каквото ви даде този господар, от всичко сте доволни. Следователно, един ден, когото вашето съзнание се обедини с общото съзнание на всички хора, и когато всеки човек започне да работи и за другите, както за себе си, ще има ли тогава бедни хора в света? – Няма да има. И ако у всеки сиромах има това благородство, че той никога да не помисли за касата на някой богаташ

няма ли да има разбиране и съгласие между хората? Всеки ще предпочита да води идеен живот и да работи добросъвестно, отколкото да обира чуждите каси. Идейният човек е взискателен към всичко. Той може да е беден, да няма обуща и шапка на главата си, но отвън още ще познаете, че той е човек с идея. Ако пък е богат, той ще се облече с най-хубави дрехи, с най-хубава шапка, всичко в него ще бъде изискано. Неговото облекло ще представлява контраст на модата, но ще бъде изискано. Това, именно, показва, че той е идеен. Идейният човек не си позволява да ходи със скъсани дрехи, или със скъсани обуща. Дрехите му могат да бъдат стари, но няма да имат дупки. Яви ли се някаква дупка на дрехите му, той веднага взима мерки да я закърпи. Ако този човек няма шапка, той ще ходи гологлав, но никога със скъсана шапка.

Сега, като вървите от видимото към невидимото, питам: Какви трябва да бъдете във вашия вътрешен живот? Често вие не обичате хората да ви безпокоят. Тъкмо затова ще дойде пред къщата ви някой просяк, ще похлопа на вратата ви, и като му отворите, той ще ви говори около половин час, като че ви проповядва. За да се освободите от него, вие ще му дадете нещо и ще си кажете: Отде се намери сега този просяк, да ми отнеме толкова време? Питам: И вие, като този просяк, не заставате ли с часове пред Господа да Му разправяте за жена си, за децата си, за това-онова? Ако пък сте учен, който е написал никакво научно съчинение, което хората не преценяват, както трябва, вие веднага отивате при Господа и започвате да Му се оплаквате, че хората не ви разбират, не могат да ви оценят и т. н. Затова, именно, Христос казва: „Кротките разумните ще наследят земята.“ Това не значи, че не трябва да пишете, да работите, но хубаво трябва да пишете. На поета трябва хубаво перце, а не чук. На шивача трябва хубава игла, а не чук. На музиканта трябва хубав инструмент, а не чук. За деликатните работи се изискват деликатни инструменти, а не чукове. Всеки човек ще оправи работата си с инструмент, който отговаря на неговите знания и способности. Шивачът ще оправи работите си с иглата. Поетът ще оправи работите си с перото. Музикантът ще оправи работата си с лъка и цигулката. Земеделецът ще оправи работите си с ралото и мотиката. Умните хора с какво ще оправят работите си: с иглата, с перото, с лъка и цигулката, с ралото и мотиката, или с друго нещо? Всеки човек има нещо специфично за себе си с което може да оправи работите си, но той трябва да знае, как да управлява това нещо. Той трябва да управлява своя инструмент така, както вещият капелмайстор управлява с пръчицата си своите музиканти.

След освобождението на България, един българин тръгнал да търси служба, но каквато намирал, все му се виждала трудна. Един ден, като минавал покрай градската градина, видял един господин, с пръчица в

ръка, маха из въздуха, управлява няколко музиканти. Като видял това нещо, той си казал: Ето, намерих една лесна работа за мен. Като махам с тази пръчица, ще мога лесно да си изкарам прехраната. Този човек не знае, че голямо изкуство има в махането на пръчицата. Ако той маха, а музикантите не го разбират, нищо няма да излезе. Всеки може да вземе пръчицата и да я маха из въздуха, но той трябва да знае, как да я маха. Всеки може да вземе перото в ръка и да пише, но ако не знае, как да пише, нищо няма да излезе.

„Кротките ще наследят земята.“ Това значи: Земята ще бъде достояние главно на кротките. Защо? – Защото кроткият човек знае законите, чрез които може да придобие Вечния Живот. Затова хората трябва да изучават малките мистерии. Една от задачите на учениците е да изучават малките и големите мистерии в живота. Всеки човек е ученик, дошъл на земята да учи. Всеки от вас има майка и баща в невидимия свят, които са ви изпратили на земята да учите. Вие сте забравили вашите родители от невидимия свят, но като свършите земното училище, пак ще се върнете при тях. Там вие ще им разправяте, какво сте научили на земята, а те отново ще ви изпратят тук, да учите. Значи, ще има постоянно качване и слизане. В това отношение духовният свят е за напредналите души. Царството Божие е за възрастните, за разумните хора, а земята е забавачница за децата Всички съвременни учени работят в тая забавачница, за да има с какво да се занимават. Отлична забавачница е земята! Какво се учи и върху какво се говори в духовния и в Божествения свят, вие можете да съдите от живота на земята. Ако на земята се разисква върху толкова важни въпроси, какво остава тогава за духовния и за Божествения свят?

В една от миналите беседи говорих, че на земята от време на време идват ангели, които правят изчисления върху разни въпроси. Например, те правят изчисление върху въпросите: Колко милиона години са необходими, докато нашата вселена дойде до своето пълно развитие? Колко милиона разумни същества трябва да работят през това време във вселената? Нашата вселена крие в себе си възможности за развитието на разумните същества. Един ден, когато те завършат своето развитие, ще се създаде нова вселена. На същото основание, когато и нашата земя завърши своето развитие, тя, заедно с разумните същества, които живеят на нея, ще дойде до Божественото пристанище, и там ще спре. Тук тя ще се отърси от всичкия си багаж, от всички свои деца, и първо тя, а след нея разумните същества, ще се явят пред Бога, да дадат отчет за извършената от тях работа. След това те ще получат нова работа.

Питам: Де ще бъде тогава земята? Какво ще бъде вашето състояние?

Казвате: Какво ще бъде състоянието ни тогава, не знаем; какви ще бъдем, пак не знаем; но знаем, че досега сме стъпвали на земята с краката си и отсега нататък ще стъпваме по същия начин. Че трябва да стъпвате на земята с краката си, това е ваше специално схващане, но питам: Птиците, рибите, микробите и ред още живи същества, които живеят по лицето на земята, все с крака ли стъпват? Кой е истинският начин за ходене: с крака, или без крака? Ние трябва да дойдем до положението да ходим така, че краката ни едва да се докосват до земята. Сега земята се е превърнала на пустиня: дето стъпи човешки крак, всичко под него изсъхва. В няколко годишния ни живот на земята, всичко под нас е изсъхнало. Всички улици, всички шосета са покрити с прах. Шосетата на съвременните културни хора са покрити с толкова много прах, че техните учени умират от този прах. И след всичко това казват: Отлични шосета имаме! Благодарение на автомобилите пък, хората се задушават от техните газове. Американците, например, се видели в чудо, какво да правят с тъй много наплодилите се автомобили в Чикаго. Представете си една улица дълга 10 километра, по дължината на която са наредени автомобили един до друг! Те са се наплодили като рибите във водата. Какво ще правят по-нататък? Тогава ще се усъвършенства аеропланното изкуство, и хората ще летят с аероплани из въздуха. Значи, и в техническия живот всяко старо изобретение се замества с ново. Въпреки това, ние слушаме хората да казват, че старите вярвания трябва да се запазят, че старата религия трябва да се възстанови и т. н. Ако това трябва да бъде така, тогава нека възстановим първия ден от създаването на земята. Нека възстановим първоначалното състояние на земята. Следователно, да искате възстановяване на старите неща, това е неразбиране на живота. В света съществува само един живот Божественият, а всички стари религии не са нищо друго, освен листа на този живот. Утре листата ще окапят и ще остане само дървото на живота. И духовният живот е временен. Утре и той ще отлети. Само Божественият живот е вечен. Значи, кротостта у човека представлява Божественото, което ще наслади земята. Следователно, кротостта, тази велика Божествена проява живее у всеки човек. Както кротостта остава вечно на земята, така и човек не трябва да бъде лист на дървото, макар че това влиза в реда на еволюцията.

И тъй, кроткият човек трябва да води самостоятелен живот. Самостоятелен живот има само в узрелия плод, който съдържа в себе си всички възможности за развитие. В това отношение той се явява като символ в живота. Дървото пък има способност да се индивидуализира. То символизира душата. Само тя има възможност да се прояви в своята абсолютна свобода. Казвате: Защо човек трябва да бъде кротък? Ако човек не е кротък, той не може да постигне нищо. Аз не говоря за кротостта на овцата. Според мене овцата не е кротка. Мислите ли, че парализираният

човек, който не прави никакви пакости, е кротък? Мислите ли, че змийските яйца, които още не са излюпени, са кротки? Излюпете ги и ще видите тяхната кротост. Същото може да се каже и за човека. Излюпете човека и ще видите, че той не е кротък. Има нещо лошо в човека. Животът трябва да излюпи хората, да ги разтърси, за да им покаже, какви са. Казвате: Условията на живота са лоши. Условията на живота не са лоши, но съвременните хора са подобни на скъпоценните камъни, затова, каквото и да правите със скъпоценните камъни, те пак камъни си остават, макар и скъпоценни.

Казвате: Как ще познаем кроткият човек? Ще ви дам един начин, по който можете да познавате кроткия човек. Той е следният: Ако лишите кроткия човек от условията на неговото развитие, от неговите права и го изпратите някъде из пространството, той ще се превърне във вода, която е в състояние да ви разруши. Водата руши даже и най-твърдите скали и канари. Ако и втори път го спънете, той ще се превърне в електричество, в динамически сили, които ще разрушат живота ви. Ако му попречите и трети път, той ще се превърне в огън и ще запали къщата ви. Сега, хората като не разбират този закон, щом видят, че някой човек се провини в нещо, те веднага решават: Хайде да обесим този човек, или да го убием, да го изпратим по някакъв начин на онзи свят. Казвам: Хората не се поправят нито с убийства, нито с обесване. Ние не можем да изменим великия Божи закон, който казва: „Не убивай!“ Вие имате право да убиете човека само тогава, когато, като го извадите от неговата стара, нехигиенична къща, го поставите в нова, по-хигиенична къща от старата. Поставите ли го в нова къща, запалете старата! Така Бог прави с грешния човек. Той го изважда от неговото грешно състояние и го поставя в друго, по-благоприятно за неговото развитие. Следователно, и вие трябва да приложите в своите мисли и желания закона за смяна на състоянията, с които си служи Бог. Вие не можете изведнъж да премахнете едно лошо чувство което се е породило в сърцето ви, или една лоша мисъл която се е породила в ума ви, без да обмислите начина и времето за тяхното премахване. Вие трябва да работите разумно, да решите, трябва ли да ги премахнете, и ако трябва, по какъв начин да направите това. В Божествения свят съществува закон, който точно определя времето за реализиране на всека мисъл, на всяко чувство и на всяко желание. Не спазите ли времето което този закон е определил, вие ще чакате друго време. Първото време е вече пропуснато Божественият свят е свят на пълен ред и порядък. Като естествено последствие на този живот, и разумните хора живеят в пълен ред и порядък.

Питам: Каква е задачата ви за днес? Задачата на днешния ден е да оживеете, да възкръснете. да намерите смисъла на истинския живот да се

освободите от задълженията си, да обикнете ближните си, да се помирите и простите с неприятелите си и да се заемете с правене добро. Днешният ден не е определен за сказки, за концерти, за забавления. Някой казва: Тази вечер съм определил да отида на концерт, дошъл е един виден музикант. Аз наричам първокласен, виден музикант или певец този, който е готов да отиде в дома на някоя бедна вдовица, да събере децата и наоколо си, да извика след това още няколко бедни семейства и да започне да им свири или пее най-хубавите си номера. Сега какво правят видните музиканти? Те определят някой ден, или някоя вечер за концерт, събират хора от висшето общество, които ще им платят добре, и започват да свирят. След свършване на концерта, публиката ще им поднесе няколко хубави букети и с това всичко се свършва. Тия музиканти си въобразяват, че публиката е разбрала и оценила тяхното свирене. Истински музикален човек е този, комуто сърцето трепва при слушане на музика, или на пеене. Ако търсите истинския музикант, или певец, вие ще го намерите в кроткия човек. Каквото изкуство и да има, той ще го посвети за благото на своите ближни. Ако кроткият човек е музикант, той ще вземе цигулката си неделен ден и ще отиде поне при две три бедни вдовици, да им посвири малко. Ако е поет, той ще вземе своите най-хубави произведения и ще им прочете нещо от тях. Ако е учен човек, той ще отиде да им поговори нещо по науката, което те не знаят и от което се интересуват. Кроткият човек поне един ден от седмицата ще посвети за благото на своите ближни. Какво правят съвременните хора? Щом дойде неделя или някакъв празник, те излизат на разходка, по-близо или по-далеч от града, и се разговарят, спорят, критикуват ту държавата, ту света, че не бил направен, както трябва и т. н. Какво направиха европейците с Китай? Успеха ли да го изправят? Напротив, китайците се пробудиха и казаха: Не искаме насилие над нас! Колкото и да сме миролюбив народ, не искаме европейците да ни заповядват! Япония се освободи, Турция се освободи, и ние искаме да се освободим! Един народ от 400 милиона души не може да се подчини на европейците. Никакво насилие не търпим вече! Има ред постъпки на европейците, които не ги препоръчват. Аз не искам да изнасям техните постъпки, но казвам: Това, с което европейците се хвалят, не е никаква култура. Може ли да се оправи света с такава култура? Знаете ли, че един ден съзнанието у бедните, у сиромасите ще се пробуди? Божественото съзнание и у тях ще се пробуди и ще заговори. Време е вече да се живее разумно! Не се ли приеме разумният живот, катастрофите неизбежно ще дойдат. Разумното, Божественото ще се наложи в света. Това ще стане не чрез разрушение, но чрез разумност и любов. Разумните същества идат вече в света и насаждат новите идеи. Аз бих желал всички млади, всички учени и философи да дадат ход на новите идеи в света и да ги приложат поне в минимална степен. Това не може да стане изведнъж, но постепенно: лъч след лъч ще иде, докато светлината на изгряващото слънце се усили и

осветли всичко около себе си. Вярвайте в това и ще успеете.

Казвам: Преди две хиляди години дойде в света един велик Учител, когото хората приеха за Бог. Те направиха милиони църкви в Негово име, и продължават да Му служат и до днес. Питам: Колко свещеници и владици от тези, които служат на Христа, могат да умрат за Него? Ще кажете, че в Русия умряха много свещеници и владици за Христа. Те умряха насила, не по своя воля. Нима разбойниците и престъпниците в затвора умират за идея? Нима войниците на бойното поле умират за идея? Всички умират насила. Въпросът е, колко свещеници и владици доброволно биха умрели за Христа. Или, колко свещеници и владици биха прочели няколко молитви на бедни хора без пари? Сега, аз нямам предвид нито свещениците, нито владиците, но казвам, че съботата и неделята са определени дни за правене добро. Ако Бог ни хване в неизпълнение на Неговия закон, няма да остане косъм на главата ни, нито парче от дрехата ни. Всеки, който не изпълнява Божия закон, ще влезе в затвора, и там ще се разправят с него по всичките правила на изкуството. И ако ме питат, защо този учен, този музикант, този поет, този художник, или този свещеник страда толкова много, ще отговоря: Той страда, защото не е кротък и неделен ден не прави добро. Колцина от вас сте готови да правите добро? Ще кажете: Не знаем как да правим добро. – Който има желание да прави добро, той всякога ще намери начин как да го направи.

Една мома казвала на другарките си, че не знае да играе хоро. Другарките не и вярвали и един ден се наговорили да се пошегуват с нея, да видят, може ли да играе и да тропа на хорото, или не. Те взели една нагорещена тенекия и я турили под краката и. Като стъпила на тенекията, младата мома започнала да скача, да тропа, да играе. Като я видели другарките и в това положение, те започнали да и се смеят и казали: Както виждаш сама, ти знаеш да играеш. Кога знае да играе тази мома? – Когато тенекията се нагорещи силно, и тя трябва да стъпи на нея. Що е тропането? Какво представляват игрите? Игрите, с които хората се забавляват, са дошли случайно в света. В първо време хората не са знаели да играят, нито да тропат на хоро. После, при различни случаи в живота, те са започнали да прилагат игрите. В българските хора, например, въртенето става ту наляво, ту надясно. Въртенето при хората се основава на особен магнетически закон. Когато хорото се върти наляво, например, от момите излизат особени магнетични струи; след това, когато хорото се обърне надясно, тези магнетични струи засягат момците и оказват известно влияние върху тях. Същото става и с момите. Когато хорото се върти надясно, от момците излизат особени струи, после, когато хорото се обърне наляво, тези струи засягат момите. Ако погледнете хорото с окото на ясновидеца, вие ще видите, че тези струи се отделят във вид на светлина. Когато светлите струи

от момците засягат момите, сърцата им трепват; когато светлите струи от момите засягат момците и техните сърца трепват. В този случай хорото има смисъл и за момите, и за момците. Ако от едните и от другите не излизаха никакви светли струи, тропането нямаше да има никакъв смисъл. Тези светли струи са приятни, и затова хорото се върти. Питат: Защо хорото се върти ту наляво, ту надясно? – За да излязат светлите струи от момите и да ги възприемат момците; после пък да излязат светлите струи от момците и да ги възприемат момите. Без тези струи хорото не би се въртяло.

Що е животът? – Хоро. Някой казва: Чудно нещо, видях на едно място поп да играе хоро! Какво от това? То е обикновено нещо. Нима при венчаването на хората свещеникът не играе хоро с младоженците? Той ги хваща за ръка и обикаля с тях, хоро играе. Казвам: Лошото не е в това, че младоженците играят хоро, но защо престават да играят след като се оженят? Там е лошото. Какво по-хубаво от това, когато мъжът, жената или децата в един дом се разгневят нещо и се хванат на хоро да играят? Ако синът или дъщерята знае да свири на нещо, нека свири, а всички останали да се заловят на хоро и да играят. Няма по-добро нещо от това, да се върти хорото по домовете. Ще кажете, че това е срамно. Когато хората се карат, или бият, не било срамно, а да играят хоро било срамно. Няма по-голяма философия от тази, да се играе хоро, но тази философия трябва да се прилага в живота. Тя дава начин и методи, как да се постъпва при един, или при друг случай в живота. Обаче, всички хора не могат да постъпват по един и същ начин. Хиляди и милиони начини има, по които хората постъпват. Всеки трябва да се ръководи от своя вътрешен стремеж на душата, който именно, ще му определи и начин за постъпване. Този начин ще отговаря на неговото развитие.

„Кроткият ще наслади земята." Ако вие насладите земята, ще бъдете богати със сила, със знание, с живот, с пари, ще разполагате с аероплани, с автомобили – дето искате, ще можете да отивате безпрепятствено. Кроткият може да постигне всички желания на своята душа, но не изведнъж, а постепенно. И без това той ще живее вечно на земята; следователно в продължение на своя дълъг живот, ще има възможност да постигне всичко. Питам: Знаете ли, какво ще стане с вас, ако приложите веруюто, което имате? Например, каква мисъл ви дойде тази сутрин в главата? Едно трябва да помните: Каквато мисъл и да ви дойде на ума, тя крие в себе си нещо хубаво. Някои мисли са лоши по причина на това, че са окаляни, дълъг път са минали; изчистите ли ги, във всяка от тези мисли ще намерите по един скъпоценен камък, дълбоко някъде скрит. На това основание вие трябва да изчистите всяка нечиста мисъл, която минава през ума ви. Смисълът на живота не се заключава в това да избягвате лошите

мисли, чувства и желания и да се стремите да се освободите от тях, но трябва грижливо да ги чистите, както майката чисти малкото си дете. Кроткият човек е силен, защото постъпва така.

И тъй, какво имал предвид Христос преди две хиляди години, когато говорил на хората за блаженствата? Деветте блаженства, които Той е дал, представляват девет метода за работа. Тези методи се отнасят само за учениците, и то за онези от тях, които искат да се запознаят с мистериите на света. Само тия ученици, именно, трябва да изучават блаженствата. При това, те трябва да се научат да изговарят правилно думите в тия блаженства. Всяка дума, произнесена правилно, произвежда известен ефект. Например, ако произнесете думата „кротък“, както трябва, колкото и да сте тъжен, тя ще бъде в сила да измени вашето състояние. Съвременните хора говорят, правят добрини, но всичко това няма резултат. Защо? – Защото те говорят без любов, правят добро без любов и т. н. Добрините, които правим с любов, представляват едни от хилядите начини, чрез които се проявява Божията Любов. За да се направи някое добро с любов, човек трябва да има вяра. Вярата е вътрешна връзка, която човек трябва да има, ако иска Любовта да му даде начини и методи, чрез които той да действа. Когато поетът или писателят напише нещо, той трябва да е уверен напълно в това, което е писал. При това, той сам трябва да е доволен от своята работа. Кое у човека се задоволява лесно? – Божественото. Затова, живеете ли по новия начин, вие ще усетите в себе си присъствието на Божественото, вследствие на което ще изпитате вътрешна радост. Тази радост показва, че и Бог е доволен от вас. Станете ли сутрин недоволни, това показва, че имате някакъв недостатък в себе си. Ако някой от вас, като вегетарианец, сънува, например че убива някого с нож, това показва, че някаква нечиста мисъл го е вълнувала. Щом стане сутринта, той трябва да се освободи от тази мисъл. Друг сънува, че отива някъде да краде пари и разбива някаква каса. Такъв род сънища оставят у човека известно недоволство, което показва, че той не е от кротките хора. Добре е човек да бъде силен, но да не убива. Той не трябва да убива даже и насън.

Сега ще ви приведа един пример за геройство. В една от миналите войни се срещат двама офицери от неприятелски лагери – единият французин, а другият – англичанин. Единият от тях изважда револвера си срещу неприятеля и иска да го застреля. Вторият взима револвера от ръката му и го захвърля настрана. Първият изважда сабята си, иска с нея да го заколи. Вторият и този път успява да вземе сабята от ръката му, строшава я и я хвърля настрана. След това вторият офицер изважда своя револвер и го подава в ръката на неприятеля си, като му казва: Ето, сега можеш да ме убиеш. Първият офицер седи неподвижен на мястото си и не взима револвера. Вторият изважда сабята си и му казва: Ето и сабята ми! Сега

можеш да избереш едно от двете оръжия, да ме убиеш, с което искаш. Първият офицер и в този случай седи неподвижен на мястото си: поглежда към револвера, поглежда към сабята и ги захвърля настрана. Това е един похвален пример на геройство. Питам: Имате ли вие тази смелост, като дойде неприятелят ви, да вземете неговия револвер и неговата сабя, да ги захвърлите настрана, а после да му предложите своите с които да ви убие? По този начин, именно, вторият офицер победил своя неприятел. От този момент двамата офицери станали най-добри приятели. Вие знаете, че единият от тях е бил французин, а другият англичанин, но няма да ви кажа, кой от тях, как е постъпил. Желателно е да имаме такива офицери и войници, които по този начин да обезоръжават своите неприятели. Съвременните хора, обаче, се насърчават в убийства, кой повече хора да убие. Това се отнася и до религиозните хора. Обаче нека оставим всеки да върви по своя път.

Казвам: Ако схващате нещата по стария начин, вие можете цял живот да се молите, обаче, нещастията ще следват едно след друго. Искате ли да се освободите от страданията и нещастията в света, станете кротки. Като станете кротки, вие ще хванете ръката на неприятеля си и ще захвърлите настрана неговия револвер и неговата сабя. След това ще му дадете вашия револвер и вашата сабя, за да ви убие. Вашият револвер и вашата сабя представляват Словото. Закон е: Дадете ли вашето оръжие на противника си, той никога няма да ви убие. Никога противникът ви не може да ви убие с вашето собствено оръжие. В това седи силата на човека. Така направи и Христос. Той взе револвера на смъртта, после взе и сабята на смъртта и ги захвърли настрана. Христос не беше от слабите хора. Като дойде до едно място, Той захвърли кръста и каза: „Повече не нося този кръст! Вие го носете!“ След това се изправи и каза: „Сега вече можете да ме заковете.“ Но и на кръста Той не остана за дълго време. Скоро и оттам се освободи. Запечатаха гроба Му, но и оттам излезе. Ангелът, който причини смъртта на Христа, взе душата Му и я занесе в ада. И в ада Христос не остана за дълго. С влизането си още Той размърда жителите на ада и им каза: „Хайде, братя, излезте сега навън! Той тръгна напред, и в скоро време адът се изпразни. За да излязат по-скоро оттам, жителите на ада изпочупиха вратите, прозорците да не би някой да ги върне назад. От това време досега адът отново се е напълнил. И трябва отново да дойде Христос или друг, подобен на Него, да отвори вратите на ада и да пусне жителите му вън.

„Кротките ще наследят земята.“ За да дойдете до това положение от всички се изискват убеждения и устойчивост в убежденията. Казвате: Лесно се говори, но мъчно се изпълнява. Не, аз говоря неща, които могат да се приложат в живота. Всичко благородно и възвишено, което правите,

ще осмисли вашия живот. Осмисли ли се живота ви, тогава и болестите, и сиромашията, и страданията ви ще изчезнат – всичко ще се уреди. Казвате: Може ли да се постигне това нещо в кратко време? Ако вие живеете правилно и разумно, това може да се постигне най-малко в продължение на десет години. Най-дългият срок, който ви давам, е 30 години. Ако някой от вас живее чист и свят живот и в продължение на 30 години не реализира своите заветни цели, нека дойде при мен аз съм готов да му заплатя всички разноски, които е направил през това време. По-рано от този срок никого няма да приема. В Америка има правило по движението на трамваите, което гласи: Ако някоя от трамвайните коли закъснее с един час от определеното време, на всеки пътник, който по това време се намира в трамвая, се плаща по един долар. Американците изпълняват съвестно това правило, защото ценят времето. Затова аз казвам: Ако вие работите съзнателно върху себе си, и в продължение на 30 години не придобиете това, което е нужно за душата ви, аз съм готов да ви платя разноските за това време заедно с лихвите. Обаче, ако и вие не изпълните това, което се изисква от вас, тогава вие ще платите разноските, заедно с лихвите им.

„Кротките ще наследят земята.“

Сега аз желая на всички да наследите земята. Желая още вашите добри мисли, чувства и желания да се реализират в най-скоро време.

Беседа от Учителя, държана на 20 март, 1927 г. в гр. София.

----
*) Матея 5:5.

Начало: 10:00

1927_03_27 Планетни влияния
лекция пред специалния клас

ПЛАНЕТНИ ВЛИЯНИЯ

Година VI (1926-1927)

26-а лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 27.III.1927 г.

(*) САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Размишление.)

(Чете се резюме на темата: «Причини на индивидуалните погрешки».)

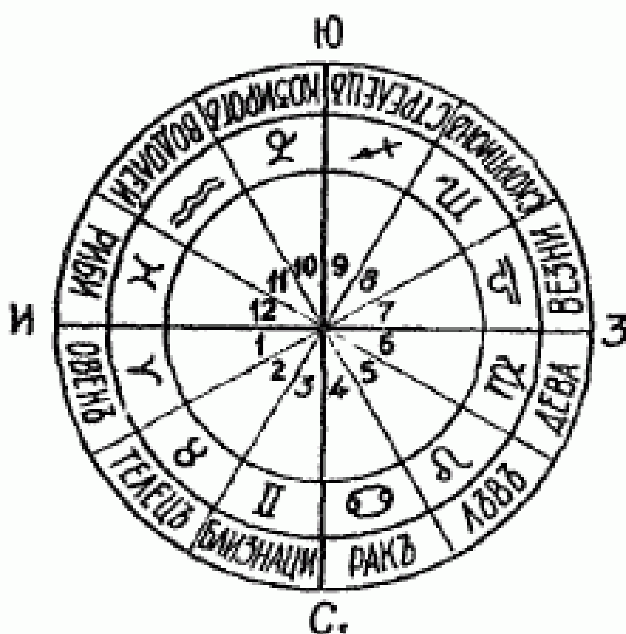

фиг. 1.

Зодиакът, който виждате на фиг. 1, представя пътя на физическото развитие на човека. Кръгът, който изразява зодиака, е в постоянно движение. През всеки 25000 години кръгът прави пълно обръщане. Значи, след 25000 години ще го видите на същото място, на което е днес. В сегашната епоха равноденствената точка е в областта на съзвездието Водолей.

Като ученици, вие трябва да се занимавате с външния свят, да изучавате и Земята, и небето. Изучаването на небето помага за развиването на човешкия ум. Изобщо, външният свят оказва влияние върху

подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието на човека. Някои считат, че астрологията е отвлечена наука, вследствие на което изучаването й няма никакво практическо приложение. От астрологическо гледище, какво влияние имат звездите върху човека? (- Влиянието на неподвижните звезди не е конкретизирано.) Сегашните астролози изучават влиянието само на ония неподвижни звезди, които са близо до зодиака.

Зодиакалният кръг е разделен на 12 равни части, наречени домове. Всеки дом е свързан с определено зодиакално съзвездие. Следователно всеки дом служи като резервоар, в който се влива, ако не всичката, то поне част от енергията на звездите от съзвездието, с което е свързан този дом. В който дом влиза човек, под негово влияние се намира. За да разберете влиянието на звездите, вие трябва да изучавате тяхното естество. За пример какво е влиянието на Овена? Овенът оказва влияние върху главата, мозъка, лицето. В умствено отношение дава активна мисъл. Той дава холеричен темперамент, който е активен, деятелен. (*)

Задачата на човека се заключава в това да се хармонизира, да влезне в правилно отношение с всички звезди. Човек не възприема правилно енергията на видимия космос. Сега енергиите, които човек възприема, са струпани само в известни области. Вследствие на това туй натрупване причинява сегашното неспокойствие на човешкия дух. Някой път всичко има и пак е недоволен. От какво произтича недоволството – натрупване има на излишни енергии. Всякога, даже най-прекрасните енергии, ако се натрупат, ще причинят едно тягостно състояние.

Астрологията е една наука, която ще ви покаже кога да започвате известно предприятие. За пример искате да прогресирате в науката – кое ще бъде първото стъпало в зодиака? (- Астролозите смятат за научни или индивидуални знакове въздушните: Близнаци, Везни и Водолей. Учени, художници, философи, 75% се раждат или под Близнаци, или Везни, или Овен и същевременно Скорпион и Дева – тези 5 знака са най-вече застъпени. Три знака са въздушните, три -водни, три – земни, три – огнени.) Огнените към кои спадат? (- Това са хора активни, волеви натури.)

Трябва да има вещи хора по астрологията, които да показват пътя на онези, които са изгубили пътя си. Много хора в света не може да успеят, понеже са изгубили пътя си. Нали сте изучавали разните плодове – някои хора имат обич към известни плодове, понеже растенията спадат под влиянието на планетите. Черешата към коя категория спада, какво влияние? (- Венера.) По какво се отличават формите, на които Венера влияе? (- Розов цвят или червен, форма – кръгла.) Ябълките? (- Също

спадат под влиянието на Скорпион и Венера.) Всички растения съдържат разни енергии, на които планетите са носители. А планетите са свързани със звездите извън зодиака. Когато искате да измените във философско отношение вашия характер, трябва да употребявате известна храна – или череши, или сливи, или портокали, или лимони. Чрез плодовете човек може да си въздейства. При това – чрез четене на някои писатели. Трябва да разделите и писателите. За пример романите на Жул Вери към кои спадат? Виктор Юго, Сент-Ив, Кант, Лаплас, Толстой? (- В Юго – Слънцето и Юпитер.) При едно четене трябва да систематизирате всички списатели съобразно с астрологията и в разните възрасти човек да избира.

За бъдеще храната ще бъде съобразно с развитието – всеки ден ще имаш определена храна. Днес ти е определена храна от Венера, утре – от Меркурий, всеки ден ще гледаш. На втория ден пак ще започнеш. Ще избираш авторите по същия начин. В понеделник, във вторник, в сряда, в четвъртък. Ще изберем няколко автори и ще направим един малък опит. После, ако дойдем до духовната наука (...) астрологическите закони. За пример за страха коя планета влияе? (- Сатурн.) Зависи. (- Луната, Меркурий.) А омразата? (- Марс.) Влюбването? (- Венера.)

Сега, аз не говоря за любовта. Влюбването аз наричам «любов от захар». Захарна любов я наричам, която се разтопява. Чувствата, влюбването не е едно качество на душата. Влюбването, това е една красива дреха, тъй, за Великден. Дрехата я облечеш, после пак я съблечеш. Не е едно постоянно качество. Преходно състояние. Когато едно преходно състояние у вас изчезне, не съжалявайте, то е едно детинско състояние. Загубата считаме ние като една вътрешна промяна, за да дойдат онези истински качества у човека.

Кое считате вий едно съществено качество? Дето казват, човек да има характер. По какво се определя човешкият характер? Първо: характерът се определя, да устояваш на думата си. И никога човек да не обещава онова, което не може да направи. Обещавайте, което можете да направите. Преди да обещаете, обмислете хубаво. После, човек с характер, каквато и погрешка да направи, той я изправя, той никога не оставя. Каквато да е погрешка, той я изправя. Може да му вземе цял живот – но ще я изправи. Не съжалява, но я изправя. Па и доброто, което има в себе си, характерният човек го проявява. Той може да направи опущения, всеки един човек може да направи опущения, но ги изправя. Съвършеният човек, и той ще направи опущения.

Питам ви сега: Ако срещнете една отровна змия, какво бихте направили? (- Трябва да я убиете или да й извадите зъбите.) Всякога един недъг, който се

явява в нас, това е образът на едно предипотопно животно. Недъзите, това са предипотопни същества, които се проявяват в характера. Мяркат се някакви образи. Животински състояния, които се проявяват и не можем да ги задоволим. Има предипотопни желания, които сега се проявяват, но такава храна за тях няма – условия няма. Не може да ги храним. И се проявява -докато умре, то те измъчва. На туй желание трябва да намериш съответстващо желание при сегашните условия, да пренесеш неговата енергия. За пример вземете мравата – на какво от предипотопни животни прилича? Гущерът – на какво?

Следователно, ако имате едно желание ненаситно, да имате всичко, то е едно от тези предипотопни животни (динозаври, ихтиозаври, игуанодони и др.) – не може да живее сега. Например желание имате да се прославите, че всички за вас да говорят. То е невъзможно. Даже и боговете, и те не могат. Вие имате едно желание цял свят да говори за вас. То е допустимо, но не може да се реализира. Най-видните писатели, Виктор Юго – хотентотите какво знаят за него? Бетовен – че какво знаят за него? Знаят културните хора. Тези културни хора, те важат за нас. Но тези културни хора, и те нямат еднакво мнение за Бетовен. Онези, които боготворят Бетовена, те са 1000-2000, не са повече. А онези музикални гении, те не са се изявили. Които са писали чрез Бетовена, тези гении, цели общества са те, не са казали последната си дума. Те ще дойдат пак. Днес празнуват празника на Бетовена – компанията Бетовен. Те не знаят кой е председател на тези гении. Според този закон, те ще дойдат, ще се проявят и ще създадат нещо по-хубаво, по-гениално. Няма условия още Бетовен. Той съществува сега, но той е обикновен музикант. И той не се съзнава, композира такива, малки работи. Малко знае да свири. (Преродил се е той.)

Вас ви се вижда, че е чудно. Вземете един философ, като дете на 1-2 години не може да бъде гениален, няма възможност да бъде гениален. В него геният спи. Трябва да има разумност. Организмът не е в състояние да издържи туй напрежение. Гениалност разбирам, когато нервната система е готова, силите са готови. Всички сили трябва да се приготвят от по-рано...

Вие сте изучавали хиляди години небето. Всеки ден може да си избирате по една звезда и да се влюбвате в звездите Някои от вас се влюбват и се разлюбват. И когато говорят и пишат писма на една звезда, тя ще ви погледне, ще ви се усмихне. А някой път няма да ви приеме. Ще си тури воал. Някой ден небето е облачно. Тя е като онази мома, която не си показва лицето на влюбения. Когато звездите ви се показват, достатъчно е, в туй се облагородява душата на човека. Аз не искам да направя Любовта като нещо прозаично. Любовта е най-възвишената. Това е човекът и

единственото, благородното, което повдига човека. Човек е Любов.

А за да разбереш Любовта, трябва да разбереш проявения свят. За да разбереш Любовта, трябва да разбереш най-първо качествата на всички души. Всичките да ги знаеш по име. Тогава може да говориш за Любовта. Колко такива души вий познавате? Също и вас познават ли? Някой път ви считат гениални, някой път – не. Някой път казват: «Аз мисля, че този момък е талантлив», а след време – обратното.

На всички ви трябва сила. Някои от вас сте в духовно отношение анемични. Вашата анемия произтича от непостигнати желания. Щом във вашата градина не могат да виреят тропически растения, сейте такива, които виреят в умерения пояс. Вас ви е мъчно, че нямате портокали. Сейте ябълки, карамфили, не сейте тропически растения. Не е хубаво да сееш цветя и да увяхват.

Сега, ще преведете: Имайте желания, които да устояват – не да увяхват. Имайте едно желание, което може да устои на всички изпитания в живота. Да допуснем сега: характерът ви по какво се отличава – като имаш един приятел, да се не съмняваш в него. Нищо повече. То е характер. Съблазниш ли него, и себе си ще съблазниш. Щом се съмняваш в него, и той ще се усъмни в теб. Следователно вий един други се разрушавате. Вий някой път се смеете на себе си, казвате: «Едно време, като бях малко детенце, правил съм много глупави работи.» Глупавият в младини е глупав и в старини. Ако детето е глупаво в началото, и в най-цветуща възраст е все глупаво. Умното дете отначало е умно. Наблюдавайте малките деца. Може да правят детински работи, но те са красиви неща. Детето прави известни постъпки, например някой път нареди камъчета, кукли, стане учителка, почне да ги учи. Ще кажете: «Колко глупаво!» Не е, идеално е. Учи ги, тези кукли, поред ги туря, наказва ги. Какво лошо има в туй? Къде е глупавото? Ами когато един търговец събере сто свине и почне да ги възпитава? Кой по-високо седи: туй дете или онзи свинар? Онзи ще продаде свинете – кой от двамата по характер седи по-високо? Детето. Вий ще кажете: «Те са глупави, детински работи, с кукли се занимава.» Не е. Във всяка една кукла има известна идея. Туй дете не е тъй глупаво. То е представено тъй, то иска да бъдат куклите живи. То казва тъй: «Ако аз съм едно божество, ще направя тези кукли живи.» То знае, че не може да ги направи, понеже не е могло да ги направи. Да не мислите, че детето е било глупаво – то предполага, че са живи куклите.
Толстой разправя за една своя опитност. Когато се пробудило неговото съзнание, когато го повивали като дете, усетил се, че го стегнали с такъв вързкозун, и той се възмутил: как да го свържат, че да не си маха свободно ръцете! И след това казва, че туй чувство изчезнало, но все помни туй

чувство на възмущение като дете, че са го свързали. И после човек се примири, казва: «Ще търпя, докато израсна, да ми снемат този повой, да бъда свободен.» Туй е хубаво.

Много пъти вашите идеи, окръжаващата среда, вашите приятели, бащи, майки свържат ви с повой. С негодувание приемате. Но понеже растете, след време ще ви освободят. Вий ще чакате времето, докато ви освободят, и тогаз ще се проявите. Ще чакате благоприятното време и в дадения случай ще работите най-малките работи. С кукли ако си играете, по всички правила как трябва да си играете. И може да се нареди за всяка година с какво да се занимава детето. Цяла програма може да има за вас – кой на колкото години е, да му кажем с какво трябва да се занимава. Вий турите четене. Казвате: «Остаряхме, станахме възрастни.» Кой е възрастен? Възрастен човек е този, който може да хване колелото на живота, да го завърти еднаж. Туй колело е толкова голямо – като го завъртите, цялото колело, вий ще обиколите вселената един път. Туй, голямото колело, за един ден не се завърта и за една година, и за 10 години, но трябват ви най-малко 120 години, за да го завъртите еднаж при сегашните условия. Колелото на живота се движи медленно* и не се старайте да усилите движението на това колело, понеже обратните резултати на туй движение са лоши.

Сега, в туй отношение ще изучавате астрологията, ще видите кой кога е роден, кои планети имат влияние. Не че абсолютно, но оказват влияние. Влиянията, това са възможности. Вий не считайте влиянията в лош смисъл, това са възможности, чрез които можете да черпите известни енергии. Да кажем, страхлив сте – потребно е влиянието на Марса. Разсъдливост – потребно е влиянието на Меркурий. Мекота – Венера. Трябва ви въображение – Месечината. Тези елементи, с които трябва да смекчавате условията на живота. После, трябва ви живот, енергия, радост, веселие – ще внесете енергията на Слънцето. Ще се събирате, ще се групирате. Класът може да състави цяла една система. Няколко системи може да се образуват, в зодии ще се групирате, и после ще се групирате кой към коя планета спада: Марсианци, Венерини типове, типове на Слънцето – тогава всички ще оказвате влияние. Тя е една наука, която ще внесе малко светлинка в живота ви. След като преминете тази фаза на вашето духовно детинство, вий ще дойдете в друга област на духовния живот. Ще ви се дадат по-големи възможности, по-голяма свобода, отколкото може да имате сега. Повече средства ще ви се дадат. Но при сегашните средства, които имате, трябва да постъпвате разумно. Смехът към коя планета спада? (- Венера.)

У себе си човек има право да запази само едно недоволство. Знаете ли кое

е? Недоволството, че не сте можали да приложите известни добродетели в дадения случай. Всякога да сте недоволни, че през деня не сте приложили известни добродетели. Недоволството да бъде само подтик за прилагане на известни добродетели. Добродетелите – качества за вашето развитие, тясно са свързани с живота ви, от тях зависи вашето бъдеще. А от другите неща бъдете всякога доволни. За всичко да бъдете доволни, само едно недоволство е достатъчно. А нека да има хиляди доволства. Трябва да сте доволни от всичко. Мнозина от вас са недоволни от положението си в живота – бихте ли желали вий сега с някой африкански главатар да си размените положението? Може да ви пратим в Африка. Питам ви сега: Бихте ли си разменили вий положението с положението на една царица в някой кошер? С каква абсолютна преданост и послушание и с какво усърдие работи! Хубава, красива черта – тя не мисли за външните несгоди на света. Вий работете, като че всичко имате в света. И тъй, нека пчелите ви бъдат едно насърчение. Мравите, дърветата, всичко да ви бъде насърчение.

Според астрологията откъде произлиза анемията, кои планети влияят? (-Като разглеждат жизнения проблем, смятат за мъжа, че физичната сила се предава от Слънцето. Ако Слънцето получава лош аспект от Сатурна, жизнената сила е по-слаба и човек може да страда от малокръвие. А за жените е Луната – ако се намира в дисхармоничен аспект с Марса или Сатурна.) Луната е свързана с религията, с формите на живота. Под думата «Луна» ще разбирате религията. Всяка една жена е силна, докато е религиозна, а човек е силен, докато той е духовен, справедлив. Жената трябва да бъде религиозна, а мъжът – духовен. То е само един аспект. Това е едно временно състояние. За анемичните от вас, който е обезсърчен, какво разбрахте, как ще се лекувате? Кажи, Олга!

Сладките плодове, киселите, лютите – кои към кои спадат? Сладките – към Венера. Киселите – към Меркурий. Лютите – към Марс. На три категории може да разделим планетите. Сладките и киселите, те произвеждат изобщо реакция, а другите действат лечебно. Понеже българинът е Сатурнов тип, много пиперки обича. Англичанинът – Марсианец, сладки и кисели обича. Българинът обича кисело и люто, а сладко не обича. Всяка една възраст си има своите храни. Въпрос, който тепърва трябва да проучвате. Следующия път може ли да дадете една таблица за тези плодове, които имаме в България – кои към кои влияния спадат?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

----

* медленно (от рус.) – книж. остар. бавно

Начало: 19:00

1927_03_27 Лозените пръчки
неделна беседа
Праведният, IX серия, III том (1927)

ЛОЗЕНИТЕ ПРЪЧКИ

Беседа от Учителя, държана на 27 март, 1927 г. в гр. София.

„Аз съм лозата, вие пръчките, който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много, защото без мене не можете нищо да сторите.“ *)

В този стих Христос изнася един от великите закони на органическия свят, или един от законите на развитието, или един от законите на разумните прояви в света. Проявите на разумния живот се заключават в това, че ние трябва да живеем разумно. Истинският живот се състои в разумността. Ако е въпросът за някакво просто съществуване, така живеят и малките песъчинки, така живеят и малките капчици, така живеят и цветята, така живеят и дърветата, така живеят и животните и т. н. Обаче, живот от живот се различава. Копнежите на човешкото сърце ние наричаме копнежи на душата. Никой човек още не може да определи, какво иска, какво той желае. В това отношение човек може да има днес едно желание, утре друго, но всъщност кой е истинският копнеж на неговата душа? Днес може да се занимава с една наука, утре с друга; днес може да е електротехник, утре биолог, химик, дрехар и т. н. Питам: Какви резултати има от тази човешка деятелност?

Да допуснем, че вие знаете всичко за малките буболечици, за растенията, за животните, за минералите, питам: Какво ще ви ползва това знание? Представете си, че ви оставят съвършено сам на една планета, като нашата земя, и вие имате всички богатства, разполагате с големи знания, питам: Какво ще ви ползва всичко това? Обаче, това са само предположения. Човек никога не може да бъде сам. Немислимо е човек да бъде сам в света! Това са само хипотези, предположения. Човек има хиляди клетки в себе си, хиляди желания, вследствие на което той никога не може да бъде сам. Че не може да бъде сам, се вижда по това, от какво в известни случаи той е недоволен. Значи, ако беше сам, той трябваше да бъде доволен. Щом не е доволен, това показва, че в него има друг някой, който е недоволен.

Христос изнася един закон, който изразява с думите: „Аз съм лозата, вие пръчките.“ Следователно, човек трябва да се постави в живота си в положението на пръчка върху тази лоза и да знае нейните закони. Народите на изток си служат със съкратена, с образна реч. Лозата, в този случай, е образ. Ако разбирате отношенията на нещата, вие ще видите, че

лозовата пръчка съдържа в себе си повече неща от самото грозде. Било е време, когато гроздовият сок не е ферментирал. Било е време, когато крушите не са гниели и буболечици не са ги наяждали, както днес. Било е време, когато през зимата водата не е замръзвала. Откакто водата започнала да замръзва, и животът се е изменил. Казвате: Водата замръзва при 0°. Учените хора не са разрешили напълно този въпрос. Те казват, че водата замръзва, когато се намали топлината ѝ. Значи, на леда липсва топлина.

От цитирания стих се вижда, че всяка лозова пръчка има отношение към самата лоза. Ако тази пръчка пребъдва на лозата, тя ще бъде почитана, ще дава плод и от този плод ще се оценява. Следователно, по отношение на целокупния живот, човек представлява малка лозова пръчица. Докато пребъдва на великия организъм, той ще има мир в себе си, от нищо няма да се безпокои. Когато казваме, че човек не трябва да се безпокои, ние подразбираме, че той е клон или пръчка от някоя лоза. Щом е така, той няма защо да се безпокои какво ще стане с него. Каквото стане с лозата, това ще стане и с пръчките. Някой казва: Какво ще стане с мене? Питам: Ти пръчка ли си, клонче ли си, или лист от някое дърво? Ти крак ли си, или ръка от някое животно? Ако си нещо подобно, работата ти е осигурена. Ако пък си специфично лозова пръчка, работата ти пак е осигурена. Съвременните лозари, които изучават модерното лозарство, режат пръчките на лозите на общо основание. Те казват: Тази пръчка трябва да се отреже. Те режат по своему, като оставят по едно, по две, най-много по три очи на лоза. Обаче, това не е правилно.

Сега, като говорим за лозовата пръчка, ние разбираме единството, което съществува във вътрешния свят. Ако се зададе въпросът каква нужда има човек от дясната, или от лявата си ръка, какво може да се отговори? Човек никога не е бил и не може да бъде с една ръка по следните съображения: Има служба, която дясната ръка по никой начин сама не може да извърши. Например, ако горната част на дясната ръка е нечиста, тя сама не може да се измие, затова лявата ръка трябва да ѝ дойде на помощ. Това пък, което дясната ръка сама може да направи, лявата ръка и да ѝ дойде на помощ, нищо няма да я ползва. Същото може да се каже и за лявата ръка. Обаче, работят ли и двете ръце заедно, те усилват своята деятелност. Следователно, има една специфична работа, която всеки човек сам може да извърши. Никой друг не е в състояние да го замести. Това е правило. Голямо разнообразие има в природата! И когато казваме, че всеки човек е на мястото си, подразбираме, че той извършва една специфична служба; измести ли го някой от мястото му, голяма дисхармония ще настане в природата.

Христос казва: „Сухите пръчки, които не дават плод се отрязват, и на тяхно място се посаждат други.“ След всичко това съвременните хора казват, че имат известни вярвания, че вярват в Бога. Казвам: Същината на вярата не се заключава във външните вярвания. Ако човек произнася думата „любов“ сто пъти на ден, без да има любов в себе си, какво го ползва тази дума? Ако той цял ден говори за богатства, за правене на къщи, за обработване на ниви, а няма пет пари в джоба си, какво го ползват тези предприятия? При такива случаи хората се утешават, като казват: Еволюция е това! Тежки са условията на живота, но все пак надяваме се на бъдещето: ако не в този, в друг живот поне ще успеем. Обаче, ние казваме, че животът е един. Като казваме, че има само един живот, ние подразбираме, че има само едно дърво, а другите дървета са негови части. Има само един живот, и върху този живот се нареждат всички останали животи. Всичко, което ние виждаме на земята, представлява човека, разложен на своите части. Минералите, растенията, животните, това е човекът, разложен на своите части. Следователно, когато изучаваме животните, ние изучаваме човека; когато изучаваме растенията, ние изучаваме човека. По тази причина, именно, влезете ли в една страна, по растенията, по животните, които съществуват в нея, вие можете да познаете окръжаващите хора и тяхната култура. Ако влезете в една градина, в която има само боб, какво заключение ще извадите? Ако влезете в една градина, в която има само царевица, какво заключение ще извадите? Все ще извадите някакво заключение, по-близо или по-далече от истината. Преди повече от 25 години във варненско, в село Николаевка, тамошните земеделци имаха обичай да сеят само зимница. Те минаваха за аристократи и казваха: Царевицата е само за свинете, не е за нас. Ние не се нуждаем от царевица. Те даже и летница не сееха. Близо до това село имаше една малка паланка, която наричаха Везир-Козлуджа. Населението на тази паланка беше гагаузко. Пред очите на своите съседи те минаваха за прости хора, защото сееха повече царевица. Обаче, една година житото на старите аристократи от Николаевка не стана, и те започнаха да се молят за царевица, за която по-рано се произнасяха, че е достояние само на свинете. Оттам насетне всеки земеделец започна да сее по десетина декара царевица. Гладната година ги накара да сеят царевица. Значи, и царевицата е на място, и тя е необходима за съграждане на човешкия организъм. Енергията на много растения взема участие при създаване на човешкия организъм, а отчасти и при създаване на човешкия мозък.

Следователно, при щателното изучаване на растенията ще видите, че и те се различават едни от други по своята интелигентност. Вземете например бора. Той е духовно растение, което расте нагоре конусообразно, под него нищо не може да расте. Значи, той не търпи под себе си нищо материално. Борът казва: Който иска да расте, да върви нагоре! Няма защо

под мене да растат дребосъци и да чуруликат птиченца. На научен език казано, това означава следното: Обикновено висшите духовни енергии използват нисшите. Първите изискват повече сокове. Ето защо, малките растения не могат да виреят под бора. Следователно, ако боровете в една страна се изсекат, това е лош признак; ако ябълките в една страна изчезнат, и това е лош признак. Преди години в цяла Европа се яви филоксера по лозята. Тя дойде от Америка и помете всичко по пътя си. След това се обяви всеобщата война. Значи, ако лозата не беше заболяла от филоксера, и всеобщата война нямаше да дойде. Това показва, че между явленията в целокупния живот и природата има тясна връзка. Освободете лозата от филоксерата, ще видите, че и войните ще престанат. Очистете плодните дървета от гъсениците, от всички мушици и микроби, които влизат под кората и ще видите, че страданията в света ще изчезнат. Освободите ли се от всички нечистотии в живота, и работите ви ще тръгнат напред. Може ли да бъде здрав онзи човек, който никога не мие краката, ръцете, лицето, както и тялото си? Не може да бъде здрав човек този, който никога не се мие, не се чисти. Порите на човешкото тяло винаги трябва да бъдат отворени, те никога не трябва да се запушват! Порите имат една магнетическа обвивка, която трябва да се пази. Един ден, когато хората развият шестото чувство в себе си, те ще видят, че около тялото на човека има една обвивка. Докато тази обвивка съществува и човек е здрав, защото тя регулира топлината на неговия организъм. Понякога, под влиянието на лошия живот, тази магнетична обвивка около тялото на човека се разкъсва, и външните влияния проникват в него, като създават ред болести. Тази магнетическа дреха обвива стомаха, дробовете, всички вътрешни органи в тялото на човека, а специално и клетките му.

И тъй, когато казваме, че трябва да бъдем религиозни, духовни, това нещо е имало смисъл някога, в миналата епоха, за да може по този начин да се поддържат обвивките на организма винаги здрави. Когато говорим за добър живот, ние подразбираме живота на растенията. Човек не може да бъде добър, ако той не разбира законите за развитието на растенията. Само растенията са добри. Когато говорим за твърдост, за устойчивост, ние трябва да разбираме качествата на минералите, изобщо, били те обикновени или скъпоценни. Защо? – Защото те играят важна роля в природата. Съвременните хора, например, разбират и ценят качеството на златото и на другите благородни метали главно външно. Ако вместо някакъв златен съд, или няколко златни монети в кесията си, вие имате известно количество злато в кръвта си, то ще създаде голяма устойчивост на характера ви. Такъв човек никога няма да се окислява, той винаги ще бъде здрав и весел. Всички весели хора са здрави и богати, понеже имат известно количество злато в кръвта си; всички песимисти са бедняци, те нямат злато в кръвта си. Турете малко злато в кесията, т. е. в кръвта на един

песимист човек и той ще стане весел. Някой казва: Ние не се нуждаем от злато. Христос казва: „Събирайте съкровища за небето!“ Значи, богатството е нужно за човека. Небето представлява разумния живот, където всичко е в пълен ред и порядък, в пълна активност. Ако златото в касата на богатия човек не се използва, то не е богатство. Туряйте златото в действие! Докато златото в касата на банкера е в бездействие, то не допринася никаква полза. Тури ли се златото в действие то вече придобива смисъл. На същото основание, ако и ние не туряме нашите идеи в действие, те нямат смисъл.

Казвам: Онези, които мислят, че могат лесно да намерят пътя на Истината, те изпадат в заблуда. Те казват: Аз се родих отново, аз познавам вече Бога. – Щом познаваш Бога, ще почнеш да учиш. Това е едно от качествата на новородения човек. Който не учи той още не е познал Бога. Познава ли Бога, у него се ражда любов; роди ли се любов, той ще започне да учи. Започне ли да учи, в душата му се заражда радост и веселие, и той става щедър и богат. И тогава, като дойде при него някой нуждаещ се, беден човек, той не се запитва колко трябва да му даде, но му предлага кесията си, сам да вземе колкото иска.

Сега, при съвременните норми и правила на живота, хората казват: Защо не можем да обичаме? – Защото отношенията между хората не са правилни. Ако двама приятели отидат в кръчмата да пият, кой печели? – Кръчмарят. След като се напият, те ще се скарат, ще се сбият, и ако нямат повече пари да пият, кръчмарят ще ги изпъди навън. Значи, в случая кръчмарят печели, а приятелите губят. Сега, ще представя друго положение, да видите в какво се заключава истинското приятелство, истинската обич. Ако вашият приятел намери на някоя планина хубав, чист извор и ви покани да отидете заедно с него на извора, да се напиете там с чиста вода, какво ще направите? Вие ще отидете заедно с приятеля си при извора, ще си начерпите малко от тази балканска вода и ще се върнете у дома си доволни и разположени. В този случай кръчмарят нищо не печели, а приятелите печелят. В това се заключава идейното приятелство, в това се заключава истинската обич. Кръчмар, който нищо не взема, той е безопасен; кръчмар, който на първо време е любезен и дава много, но после иска да му се плати, той е най-опасният човек в света. Питам тогава: Ако има такива опасни хора, как могат те да мислят, че са родени от Бога? Знаем, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, всеки човек съзнателно трябва да се запита, роден ли е от Бога, или не. Той трябва в себе си искрено да си дава отчет за всичко, което върши. Колкото и да е способен ученикът, ако той не учи, знанието няма да му се даде наготово. Някои казват, че човек се ражда учен. Не, човек не се ражда учен, но той придобива знанието с големи усилия. Всички съвременни учени

хора са работили в миналото, те работят и сега, и по този начин са придобили и придобиват плодовете на своите усилия. Днес невидимият свят работи върху тях, с единствената цел да събуди съзнанието им. Всеки учен човек в миналото си още е вложил богатства в някоя банка и днес, когато съзнанието му се пробужда, той знае вече как да използва своите сили и способности, с които Бог го е надарил. Той знае как да разполага със своите богатства.

Казвам: Единственият сигурен капитал, единственото устойчиво нещо у човека, това е неговият мозък. Така както е създаден сега човек във физическия свят, развитието му зависи напълно от устройството на неговия мозък. От всичко най-малко се изменя мозъкът на човека. Ако някой човек тежи сто килограма и заболее от някаква болест, след болестта си той може да изгуби повече или по-малко от теглото на тялото си, обаче мозъкът му едва ли ще претърпи най-малката промяна. Защо? – Защото той е направен от фина материя, която малко, или незабелязано, се поддава на промяна. Това показва, че в тази фина материя циркулират висши енергии, които са причина за проява на човешките мисли. Питам: В такъв случай, къде се намира човешкото съзнание, или както някои го наричат човешката душа? Христос дава отговор на този въпрос чрез стиха: „Отец ми е земеделец." Значи, земеделецът е Духът, който работи извън живота и създава благоприятни условия за лозата. В дадения случай Христос представлява духовния принцип у човека, т. е. неговата душа. Пръчките пък са физическия свят. Затова Христос казва: „Всички пръчки[“?], т. е. всички части вън от общия организъм, умират."[?] Докато пръчките са на мястото си, т. е. на лозата, те имат цена. Докато окото е на мястото си, то има цена. Докато косъмът е на мястото си, той е независим. Един ден, когато косъмът каже, че е свободен, че може да живее сам, той вече изгубва своята независимост. Значи, в света има два вида свободни хора: едните имат свободата на коловете, а другите – свободата на растенията. Колът е свободен, той няма никакви страдания, но същевременно той изгнива, в него няма никакъв живот, никакво растене. Някой казва: Не може ли без страдания в този живот? – И без страдания може, но тогава човек трябва да бъде в положението на кол. Обаче животът на растенията е съзнателен, в тях има страдания, но има и растене. Някой казва: Дотегнаха ми страданията. Питам: Кой живот искаш тогава? Ако искаш живота на кола, ще седиш в земята без да се помръдваш. При това ти ще бъдеш хубаво боядисан, но нито ще даваш нещо от себе си, нито ще получаваш нещо отвън, докато най-после изгниеш. Чудни са съвременните хора, когато искат живот без страдания! Има живот без страдания, но той е живот на смъртта. Органическият живот, в който има страдания, е живот на растене. В растенето вече има прояви на висша любов, чрез която хората се опознават. Ние сме дошли на

земята да се срещнем, да се опознаем със своите приятели. При сегашното развитие на човечеството, хората не могат да се срещат и опознават на небето, затова идват на земята, да се създават връзки между душите. Като се срещнете и си поговорите приятелски и любовно, като създадете правилни връзки помежду си, вие можете вече да отидете на небето, а можете, ако искате, и за в бъдеще да останете на земята да си поживеете още малко. Ако не искате повече да останете на земята, ще ви изпратят в друг някой свят, там да търсите други свои приятели.

Казвате: Ние трябва да любим Бога! – Как ще Го любите? Вие трябва да знаете, че Бог се проявява в целокупния живот, във всички живи същества. Затова, срещнете ли някой ваш приятел, вие трябва да намерите в него поне една хубава, красива черта, която представлява Божественото в него. За да познаете Бога във всички Негови прояви, вие трябва да обходите целия космос, цялата Вселена. Казвате: Колко време ще трае тази обиколка из Вселената? – Вечността е пред вас, няма защо да се безпокоите дали ще имате време, или не. Вие ще минавате през всички форми на минералното, на растителното, на животинското царства, докато дойдете до положението на човек. От това последно положение вие ще минете и през по-високи фази, ще минете през всички по-високи форми на Битието. Наука е това! Някой ще каже: Нима и през формата на свинята ще минем? – Какво от това, ако трябва да минете и през формата на свинята? – Тя е отвратително, нечисто животно! Питам: Ако намирате, че свинята е толкова нечисто животно, защо я ядете? Ако на някого кажат, че е свиня, той се обижда. Защо? Ако понятието свиня е толкова обидно, какво търси свинята между вас? Защо ходите по три пъти на ден в кочината да я храните? Щом става въпрос да отглеждате свинята и да се ползвате от месото ѝ, вие се радвате, казвате: Прасенцето ми! Когато нарекат някого свиня, с това искат да му кажат да не бъде толкова глупав и нечист като свинята; когато нарекат някого вол, с това искат да кажат, че този човек има рога, с които си служи; когато нарекат някого кон, това показва, че този човек има копита, с които рита. Какво правят с вола, който боде и с коня, който рита? – Впрягат ги и ги пращат на работа. Станат ли конят и волът разумни, дават им свобода. Така че, говорите ли за човека, в пълния смисъл на думата, той не трябва да бъде нито свиня, която по цял ден да рови, нито вол, който да боде, нито кон, който да рита. Човек трябва да бъде разумно същество!

Съвременните хора обаче, като се натъкват на положения, да разрешават въпросите за другите същества, казват: Вол е това, той трябва да се впряга на работа! Кон е това, той трябва да се язди, да се впряга в кола, да работи на господаря си! Казвам: Така е, волът и конят трябва да се впрягат на работа; ами човек какво трябва да прави? Според вас, хората трябва да се

занимават с разрешаването на сериозни въпроси. И наистина, хората заседават в камарите, разрешават различни въпроси, но въпреки това те страдат повече и от животните. Учените хора, философите, например искат да изправят, както своя живот, така и живота на другите хора, но не могат да намерят естествен начин за това изправяне. Днес хората се бият на бойното поле, чупят краката и ръцете си, а на другия ден пращат своите ранени по болниците, където им правят изкуствени ръце и крака – лекуват ги. И след всичко това, съвременните хора се хвалят със своята наука и казват: Много е напреднала науката днес! Тя ни дава начини да правим гумени крака и ръце на пострадалите от войната, и то такива крака, които не могат да се различат от естествените. Ние благодарим за тези гумени ръце и крака. Истински учен е този, който може да вземе краката на някой осъден на обесване и ги присади върху тялото на човек без крака. Инвалидът, на когото липсват два крака, ще каже на разбойника, когото осъждат на смърт: Приятелю, ако искаш, услужи ми с твоите крака след обесването ти. Твоите крака и така ще бъдат осъдени на изгниване, дай ми възможност да си послужа с тях! По този начин и ти ще имаш дял в моя живот. Казвате: Това е жестоко нещо! Значи, да обесите един човек и да му се отнеме целия живот, това не било жестоко, а да му отнемете двата крака след неговото обесване, това било жестоко. Ако престъпникът даде двата си крака на един праведен човек, ще изгуби ли нещо? – Нищо няма да изгуби. Праведният временно само ще си услужи с двата крака на престъпника, и после ще му ги върне. При това, престъпникът ще се ползва от живота на праведния.

Христос казва, че пръчките са излезли от лозата. Следователно, лозата е дала живот на пръчките. Значи, когато хората дойдат до вътрешно разбиране на великата духовна наука, т. е. до науката на великата разумна природа, или до Божествената наука, те ще разберат вътрешния смисъл на живота. Под думата „Бог“ съвременните хора не изразяват никаква дълбока идея. Тази дума днес е изгубила своя вътрешен смисъл. Преди всичко те търсят Бога вън от себе си, когато Бог вън от човека не съществува. Вън от човека Бог нищо не представлява. Каже ли някой, че разбира Бога вън от себе си, това показва, че той сам е вън от Бога. Някой казва: Аз изпъдих Бога от себе си. Това показва, че той сам е изпъден от Бога, а мисли, че е изпъдил Бога от себе си. Бог съществува и вън от нас. Кога? – Когато човек познае Бога в себе си, той ще Го познае и вън от себе си. Тогава вече има смисъл да казва той, че Бог е навсякъде, т. е. и вън, и вътре в човека. Тъй щото, ние трябва да имаме правилна идея за Бога. Ние живеем в Него и Той живее в нас. Това значи: Животът на всички същества се определя от Бога. Следователно, когато хората казват, че ние сме вън от Бога, и Той е вън от нас, това са идеи, които могат само да заблудят човека, но не и да го просветят. И затова съвременните хора са придали на Бога

качества, каквито те познават в себе си, но този образ за Бога е техен личен образ. Този не е истинският Бог, Който непрестанно работи в тях. Божественият живот в човека постепенно руши всички криви идеи, всички неправилни връзки, а създава прави идеи, прави, хармонични връзки, които го довеждат до правилно разрешаване на важните проблеми в живота.

Христос казва: „Всяка пръчка, която не дава плод, Отец ми я отрязва; и всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени.“ Това значи: Всяка идея, всяка връзка, всяко желание, които не са в съгласие с Бога, ще се разрушат, ще изчезнат. От тях ще останат само някои неща, които ще говорят за някогашното тяхно величие. Те ще представляват нещо подобно на разкопките, които и до днес продължават да правят в Египет, в Америка, в Африка и другаде. Тези разкопки говорят за съществуването на някаква велика култура, от която днес намираме само останки. Тази велика култура на миналото днес лежи дълбоко заровена в недрата на земята. И други култури има заровени във Великия Тихи океан, както и в Атлантическия океан, и от тях намираме от време на време само известни останки. Кои са причините за пропадането на тези култури? Невидимият свят е решил днес да възстанови тези култури, понеже те са изкупили вече своите грехове. Тези култури отново ще придобият своята свобода, както едно време руснаците дойдоха да освободят българите от турското робство. Казвате: Кое може да възстанови свободата на хората? Науката, религията са в сила да възстановят свободата на всеки, който искрено я търси. Обаче, ние говорим за Божествената наука и за онази религия, която не почива на никакви догми и правила, но която се диктува отвътре, от онези закони, които Бог е написал в душата на човека още във времето на неговото създаване.

Казвате: Като умрем, тогава ще бъдем свободни. Това не е свобода. Ние не говорим за свобода и за религия, които могат да дойдат, след като човек умре. Не, човек трябва да се освободи, докато е жив, а не след смъртта си. Живият човек е свободен, а мъртвият няма никаква свобода. Може ли да се нарече свобода положението, когато смъртта дойде, върже човека и го носи, където тя намира за добре? Ако хората се надяват да бъдат свободни след смъртта си, тогава те имат голяма вяра в нея. Наистина, съвременните хора имат голяма вяра в смъртта. Като дойде при някой болен, тя го вързва добре, хваща го в ръцете си и го занася в ада, където прави с него, каквото иска. Тя направи същото и с Христа: Хвана Го, завърза ръцете Му, заведе Го в ада и Го предаде в ръцете на дявола. Там Го посрещнаха с викове, с любопитство, всички искаха да видят кой е този, който се заема с реформирането на света. Още с влизането на Христа в ада, бомби започнаха да пукат, разтвориха се вратите, и в скоро време адът се

изпразни. Това значи пробуждане на Божественото съзнание у човека. Има моменти, когато у човека се пробужда мощното, великото, Божественото, и той знае, че е по-силен от околните. И тогава силата на човека не се заключава нито в богатството, нито в знанието му, но той поставя своята сила в упованието си на Бога, във връзката си с Него. Това значи: Когато съзнанието на човека стане едно със съзнанието на Бога, той е силен; когато животът на човека стане едно с живота на Бога, той е силен и когато тялото на човека стане едно с тялото на Бога, той е здрав. И след всичко това хората ще търсят Бога на небето. Кой човек е виждал небето? Кой знае какво представлява небето? Преди всичко това, което хората наричат небе, не е никакво небе. И човекът, когото виждате отвън, не е никакъв човек. Това е само сянката на човека.

Питам: Кои са отличителните черти на човека? Допуснете, че имате двама приятели: единият красив, добре облечен, богат, а другият – грозен, беден, простичко облечен. Вие отивате на гости при своя богат приятел, и той като ви види, веднага ви запитва: Кога дойде, приятелю, и кога ще си отиваш? Ако забележи, че вие имате намерение да останете няколко дни на гости при него, той започва да се извинява, че жена му не е разположена, че децата му не са здрави, и затова не ще може да ви задържи у дома си. Вие казвате: Прав е човекът, аз не съм дошъл в добро време. Друг път ще го посетя. Отивате след това при бедния си приятел. Той ви приема любезно, разположено, поканва ви да си хапнете каквото Бог дал, и след това, макар че няма библиотека на разположение, но изважда една от своите ограничени на брой книжки и започва по нея да ви разказва, какво е чел, какви въпроси го интересуват в живота и т. н. Както виждате, единият приятел се отличава от другия главно по ума си, по доброто си сърце. Тези са отличителните качества на човека. Умният човек никога не търси грешките на хората, той търси само техните добродетели. Следователно, два начина има, по които хората могат да постъпват. Който е кол, той ще търси грешките на хората; който е растение, той ще търси добродетелите на хората. Някой казва: Нима не трябва да се вглеждаме в грешките на хората? Питам: Какво спечелихте, след като цели 100 години се вглеждахте в грешките на хората? Търсете добродетели у хората, както търсите скъпоценните камъни в земята! Колкото по-големи добродетели намирате, толкова и вие ставате по-богати. Намерите ли малки люспици от добродетелите, радвайте се и на тях, но търсете големи добродетели.

Казвам: Във всички съвременни хора има един вътрешен стремеж към търсене на лесния път. Наистина, животът на кола е по-лесен, отколкото живота на растението, но в кола няма прогрес, няма развитие. Колът иска само да се одялка, да се боядиса, да се забие в земята и с това работата около него се свършва. Обаче не е така и с растението. Растението трябва

да се посади, да се прокопае, полива, обработва, да се пази от паразити и т. н. Същото може да се каже и за добродетелите: За развитието на една добродетел се изисква работа, грижи, вътрешни усилия. Христос слезе на земята от невидимия свят да направи едно добро на човечеството, но трябваше пот от кръв да потече от лицето му, докато го направи. И при това казват, че Христос бил велик, всесилен човек. Да, великият, мощният Христос трябваше дълго време да се моли, докато успее в работата си. Казвате: Защо трябваше да се моли Христос? Не беше ли достатъчно да каже само една дума и всичко, каквото желаеше, да стане? Думата „молитва“ подразбира разговор. Чрез молитвата Христос влизаше във велик разговор с невидимия свят, с всички висши йерархии в него и с Бога. Чрез молитвата предадоха на Христа един велик урок, който трябваше да научи още на земята. Всичко, каквото Той преживя на земята, беше предметно обучение за Него. Просветен ум имаше Христос, но при все това пот от кръв трябваше да потече от лицето Му, докато научи този велик урок, докато се роди в Него една велика идея. Мнозина мислят, че Христос трябваше да моли Бога за отменяне на своята съдба. Не, Той трябваше да реши задачата си, да намери най-правилния метод за нейното решение. И наистина, Христос разбра, че единственият път, чрез който човечеството може да се спаси, е законът на Любовта. Вложи ли се Любовта в целокупния живот като сила, която е в състояние да помага при развитието на всички способности и дарби в човека, работите му ще се уредят. Ако ученикът, търговецът, свещеникът, земеделецът, професорът вложат Любовта като начало на своя живот, всичките им работи ще се развиват с успех. И тогава търговецът няма да бъде най-богат човек в света, но ще бъде щастлив; ученикът няма да свърши с отличие, но ще бъде добър и примерен; професорът няма да бъде най-учен човек, но каквото научи, ще го помни, ще го прилага в живота си. Влезе ли Любовта в живота на хората, те ще вървят от сила в сила, от слава в слава, и деятелността им ще се увеличава.

Сега, ние не проповядваме любов, която се топи и изчезва. Любов, която се топи и изчезва, ние наричаме захарна. Такава любов мухите я изяждат и водата я разтопява. Така че, ако се оплаквате, че сте изгубили любовта си, вие трябва да отидете в някой кошер, там да я търсите. И пчелите обичат вашата любов. Обаче тази Любов, за която ние говорим, нито пчели я ядат, нито вода я разтопява. Тези гвоздеи, от които е скован съвременният свят, са направени от захарна любов. И затова, когато кажем, че съвременният свят ще се измени, ние подразбираме, че тези гвоздеи ще се изменят. Пчелите ще изядат тези гвоздеи, съвременният свят ще се разложи, и от него нищо няма да остане. По същия начин, когато заровят човека в гроба, той не изгнива, не се стопява, но червеите го изяждат. Вие казвате, че човек се стопява в гроба. Не, само захарта се топи. Тогава, как е възможно едно

организирано същество, съставено от множество органически вещества, каквото представлява човекът, да се стопи? Идеите на съвременния свят не трябва да бъдат повърхностни, защото каквото човек мисли, такъв става. Мнозина казват: Нашата работа се свърши вече. Щом мислите така, действително и вашата работа ще се свърши. Като се говори, че човек изчезва, че се стопява, това се отнася само до формата. Наистина, щом човек свърши капитала си като търговец, работата му се свършва, и ако не може да се продължи повече, той трябва да стане слуга на някой богат търговец. Това се отнася и до учения човек. Щом неговата наука повече не го задоволява, той трябва да отиде при някой виден професор като слуга, и от него да се учи. Имате ли новия живот в себе си, вие можете да станете ученик на великия професор в живота.

И тъй, щом разберете смисъла на стиха: „Аз съм лозата, вие пръчките“, ще видите, че той се отнася до напредналите ученици. Аз разглеждам думата „душа“ в широк смисъл. Напреднала душа е тази, съзнанието на която е пробудено. Човек с пробудено съзнание е готов на всички жертви, на всички разумни опити. Когато се прави някакъв духовен опит, от него може да има само печалба, а никаква загуба. Печалбата в живота се заключава в придобиване на души. Спечелите ли един или двама приятели, вие сте най-богатият човек в света; нямате ли приятели, вие сте най-бедният човек. Ако нямате приятели, какво ще кажете на Господа, когато отидете един ден при Него? Ще кажете: Аз се ожених, имах три-четири деца, които изучих. На какво ги научи? – Учих ги в училищата, завършиха Университет, оставих им наследство, и сега живеят като културни хора. Мислите ли, че за това ще получите похвала от Господа? Друг може да каже: Баща ми и майка ми минаваха за религиозни, вярваха в Бога, в духовния свят, но научно не разбираха живота. Добре, че ми оставиха богатство, да поживея охолно, както аз разбирам, а тях – Бог да ги прости! Мислите ли, че този човек е разбрал нещо от живота? Значи, този син е доволен от баща си и майка си само заради това, че му оставили наследство и след това казва: Бог да ги прости! Бог да ги прости, но кога? Ако са те научили да познаваш Бога, да живееш в светлина. Иначе, те не са изпълнили своята задача.

Представете си, че вие имате двама добри приятели. Единият от тях ви купува билет от сто лева и ви завежда на театър да гледате някаква нова пиеса. Вторият пък ви завежда в една добра гостилница, където ви угощава. Вие се нахранвате хубаво и излизате доволен. Кой от двамата приятели е постъпил по-разумно? Или, ако единият приятел ви купува лотариен билет от 500 лева за най-голямата печалба от 100,000 лв. Вие седите и очаквате деня, когато ще се тегли лотарията и си казвате: Дано спечеля! „Трай коньо, за зелена трева!“ Вторият приятел пък изважда една

сума от касата си и ви завежда на пазара, да ви купи дрехи и обувки. Кой от двамата е постъпил по-разумно? – Вторият. Съвременните хора постъпват като първия приятел, подаряват си лотарийни билети и очакват щастието да дойде. Професорът купува лотариен билет, очаква един ден да стане виден, да се прослави в цяла Европа. Поетът също купува лотариен билет, издава съчиненията си и очаква одобрение от хората, да го признаят за велик поет. Изобретателят открива нещо, т. е. и той си купува лотариен билет, очаква вестниците да се произнесат за неговото изобретение. Ученикът отива в училище, и той носи лотариен билет, очаква да се изучи, дано науката спаси човечеството и внесе ред и порядък в него. Питам: Какво са придобили съвременните хора от лотарийните билети? За човека е важно това, което в даден момент той знае и може да приложи, да види какви резултати то може да му донесе.

Да допуснем, че някой човек е слаб, има условия да заболее от някаква опасна болест. Всички го съветват да се лекува, да се покаже на добри лекари, но той няма средства. Какво трябва да прави? Идва при него един учен човек и му казва: Аз имам една рецепта, която, ако приемеш с вяра, тя ще те освободи от болестта. Каква е тази рецепта? – Всяка сутрин, преди ядене, ще изпиваш по три глътки вода. Как? – Ще постъпиш по следния начин: Ще потопиш трите си пръста в чашата с вода, ще я поразбъркаш малко и ще глътнеш три пъти. Този човек гледа, съмнява се и си казва: Каква ли ще е тази рецепта? Каквато и да е рецептата, изпълни я. Щом почувстваш подобрение, направи опита няколко пъти и ще видиш, че тази вода действа. Трите пръста, поставени във водата, представляват три извора. Какво ще кажете, ако този човек след една година се поправи, започне да мисли правилно, дробовете му се възстановяват и от посредствен човек, той става здравомислещ, солиден човек? Тази рецепта реална ли е или представлява някаква измама? Питам: Като ходите да проповядвате на хората, носите ли тези чашки със себе си? Вие казвате: Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен! Не, така не се проповядва. Няма какво да говорите на хората да вярват в Господа, но турете трите си пръста в чашата с вода и дайте им да пият. Те ще пият, вие ще поставяте трите си пръста, докато най-после хората напълно оздравеят. Който е опитал тази вода, само той може да каже, че има Господ и вярва в Него. Казвате: Такъв човек омагьосва. Кой от вас не е омагьосан? Като спите вечер, не сте ли омагьосани? Кога стават магиите? – Вечер, като спите. Магиите стават вечер, кражбите стават вечер, престъпленията стават вечер. Питам: Ангелите спят ли тогава? – Ангелите никога не спят, но хората спят. Защо хората спят? – Защото служат на себе си. Те служат на старата философия, според която считат, че първо трябва да помогнат на себе си, да задоволят всички свои желания, и ако им остане време, тогава ще помогнат на другите хора. Тази философия се проповядва и поддържа

от хиляди години насам. Донякъде тя е права, но понеже Бог царува на небето и на земята, пръчката няма защо да се грижи за своя живот. Ако тази философия не търпи никаква промяна, тогава направете опита да отрежете една пръчка от лозата и вижте, може ли тя сама да оправи работите си. След всичко това ще дойдат философите и ще започнат да убеждават хората, че ако се насади тази пръчка в земята, тя отново ще може да поникне. Така е, може да поникне, но ако тя се посажда десет пъти и отново пониква, най-после тя ще се изроди. След десет посаждания пръчката вече се превръща в кол. Този е неестествен път на присаждане. Единственият естествен път на присаждане е чрез семка. Стане ли присаждането с калем, с присадка, в края на краищата, се стига до израждане. При сегашните условия присаждането е необходимо, но когато се дойде до истинския живот, човек трябва сам да излезе от Божествената семка. Божественото запазва своите качества и в корена, и в стъблото, и в клончето. Когато присаждат с калем, присадката е Божествена, а в останалите части на дървото има и човешко, и животинско.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките." Той подразбира великия Божествен живот в нас. Когато става въпрос за организация, това подразбира Божествения живот. Само той е организиран. Животинският, както и човешкият живот още не са организирани. Някога човек е готов да се бори, да се състезава. Това е животинското в него. Някога пък е крайно инертен. Това са две крайности, два полюса в него, които показват, че той се движи в две противоположни посоки: към небето и към земята. Такъв е животът на растенията. Истинският живот е Божественият, който трябва да организира в себе си човешкия, животинския, както и този на растенията и да използва тяхната сила. Това подразбира Христос под думите: „Без мене нищо не можете да направите." Може ли детето без майка си? – Без майка детето не може да расте. Това, което днес детето взема от майка си, отникъде другаде не може да го придобие. Това, което детето взема от баща си, отникъде другаде не може да го придобие. Така че качествата, които сега имаме, ние сме ги придобили отнякъде. Човек все трябва да има майка и баща, независимо от това, дали те са видими, или невидими. Човек все трябва да има един извор, от който да черпи. Майката, бащата трябва да бъдат свещени за нас. Този е смисълът на Христовите думи: „Който се откаже от мене и не иска да приложи моето учение, той ще се отрече от лозата, и смъртта неизбежно ще дойде."

Казвате: Религия, наука е необходима за хората. Под думата „религия" ние разбираме мир, към който всяка душа се стреми. Придобие ли този мир, душата се освобождава и се връща при своите. Ние наричаме съвременните хора затворници. Какво очакват затворниците? – Да се освободят от затвора, да се освободят от веригите, да се освободят от

пазачите, да излязат навън, да придобият свобода и простор. Съвременните хора живеят под вечен страх. Дойде ли някоя болест, всички се плашат да не умрат. Защо се плашат? – Защото ще отидат на по-лошо място. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешниците.“ Значи, човек не трябва да умира, а трябва да преминава от един живот в друг, т. е. да преминава от смърт към живот. Мнозина казват: Като напуснем земята, всичко се свършва. Под думата „земя“ ние разбираме човешкия организъм. Иска ли човек да живее дълго време на земята, той трябва да познава добре законите и силите, които управляват неговия организъм. Щом ги познава, той ще може да владее материята; щом владее материята, той ще владее и себе си; щом владее себе си, той ще владее и над всички болести, ще може да преодолява всички мъчнотии, ще може да се справя с всички противоречия в живота. Днес хората страдат от различни болести и като не знаят причините за тяхното появяване, не могат да се лекуват. Причините за болестите са психически. Например, причината за тумора се крие в извращаване проявите на Любовта. Яви ли се у човека алчност, това показва, че известен брой клетки от организма се диференцират, искат да живеят самостоятелно, да не се подчиняват на общия ред в организма. По този начин те създават свое собствено жилище, като образуват нова държава, със свободно управление. Така работят с дни, месеци, години, докато лекарят със своята артилерия дойде срещу тези непокорни поданици и започва да ги бомбардира. Някога той успява да ги изпъди навън, а някога се явява усложнение, което отправя човека на другия свят. Обаче, има и друг начин на лекуване – чрез присаждане. Както става присаждане в плодните дървета, така може да става присаждане и в организма на човека, да се заставят соковете да вървят нагоре. Когато енергиите в живия организъм спират, на мястото, където става спирането, се явява известна подутина, която лекарите наричат тумор. Значи, който разбира законите на присаждането, той ще може по един или по друг начин да насочи енергиите в организма да потекат и през подутината. Щом потекат и през нея, тя напълно изчезва. Така че, ако новите клетки успеят да вземат соковете на клетките, които образуват тумора, той няма да има условия за развитие, и напълно ще изчезне. Като говорим за растенията и за животните, ние не сме за тяхното изтребване, нито за тяхното прекомерно размножаване. Те са необходими в икономията на природата, обаче техният брой е точно определен и не трябва нито да се увеличава, нито да се намалява. Съществува висша, божествена математика, която точно определя количеството на растенията и на животните в природата. Щом е така, те не трябва безразборно и безразсъдно да се унищожават. Днес хората колят животни, убиват ги, късат цветя, изсичат дървета безразборно, но затова носят последствията от своите необмислени постъпки. Например виждате, че някой човек изсякъл една череша, но не се минава много време, той се спъва, пада на

земята и си счупва крака. Той казва: Не зная какво стана, случи ми се голямо нещастие. Казвам: Причината на това нещастие се дължи на отрязването на черешата. Позволено е на човека да яде череши, те подобряват неговото храносмилане, но не е позволено да реже самото дърво на черешата.

Сега ще ви задам следния въпрос: Ако Христос е истинската лоза, а хората – пръчките, защо са толкова хилави, при все че от толкова хиляди години ядат грозде от тази лоза? Значи, съвременните хора ядат от плодовете на тази лоза, но се съмняват, измъчват се, изпадат в безверие и казват най-после: Нищо не съществува в света! Животът е илюзия, той няма никакъв смисъл. Не, в живота съществува нещо велико, съзнателно. Вземете, например, държавата. Истинската държава представлява сбор от велики, разумни души, които водят съзнателен, разумен живот. Членовете на държавата са свързани в общ организъм, както всички души са свързани с общия Божествен организъм. Когато се говори за държави, за хора, за животни и за растения, които са изчезнали, ние знаем, че са изчезнали само онези от тях, които не са спазили великите Божии закони. Тези пък, които са спазили великите Божии закони, те живеят вечно. Затова и Писанието казва: „Грешните ще изчезнат от лицето на земята.“ Това подразбира, че развитието на тези същества ще се прекрати. Това не е заплашване. Ние не казваме, че който не влезе в тази или в онази църква, ще изгуби живота си. Само една църква съществува в света, на която всички други същества се подчиняват доброволно, без насилие. Чрез насилие никоя църква, никакво учение не могат да спасят света. Ако е въпрос за насилие, и Христос можеше да спаси света с насилие. Той не можеше ли да дойде с 12,000 ангели от небето и да спаси света? Само един ангел е в сила да се справи с една 20 хилядна армия и да не остави нищо от нея. Значи, ако в един легион ангели има по шест хиляди, тогава в 12 хиляден легион ангели, ще има всичко 72,000 ангели[?]. При това, ако всеки ангел е в състояние да се справи със 150 хиляди души, можете да си представите, каква сила ще бъдат всички заедно! Обаче, чрез насилие светът не може да се поправи. И затова Христос казва: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?“

Следователно, първо трябва да се даде жертва, а после ангелите да дойдат на помощ. Ангелите идват със своята любов в помощ на силата. После ще дойде богатството, вярата, честта. Първият принцип, който трябва да се постави за основа в живота, е Любовта. Тя има два израза: висш, духовен и нисш, физически. Ако в духовния свят човек не обича всички, Любовта изчезва. И обратно: ако във физическия свят човек обича всички, Любовта пак изчезва. Значи, във физическия свят ще обичате само Един. Като се говори за висш свят, подразбираме небето, където живеят възвишени и

благородни същества. Те са силни, мощни, само с една ръка могат да вдигнат земята. Казвате: Тези същества имат ли опорна точка някъде? – Имат, разбира се. И те се хлъзгат по някаква плоскост, както и земята се хлъзга по едно платно. Това, което съвременните учени наричат етер, е платното, по което земята се хлъзга. Това платно е неделимо, нищо не е в състояние да го скъса. Така че, колкото и да е тежка земята, това платно никога не може да се скъса. То не е гладко, не е право обтегнато, но е набраздено, вълнообразно, и по тези вълни именно земята се хлъзга. С това се обяснява образуването на светлинните вълни. Когато светлината минава по тези бразди, тя претърпява известно триене, вследствие на което се образуват светлинните вълни. Адептите на науката знаят тези неща. Те знаят защо платното не се къса; те знаят, как земята е стъпила върху него и т. н. Един ден, когато и вие стъпите върху това платно, ще почувствате под краката си здрава почва, от която никой не може да ви помести. Някои учени наричат тази почва канара. Как се хлъзга земята по това платно, какъв е съставът на платното, това са отвлечени въпроси, които днес не могат да се разберат.

„Аз съм истинската лоза.“ Христос е самата лоза, а всяка пръчка от нея представлява живота на един човек. Когато всички тези пръчки дойдат в съгласие с общия живот на лозата, те ще могат да разберат живота и на самата лоза. На това основание всеки от вас ще може да познае и да разбере Бога; той ще може да познае и да разбере Христа. Познаете ли Бога, ще познаете и Любовта, която няма начало, няма и край. Казва се, че Бог е Любов. Речете ли да определите какво нещо е Любовта, вие ще се забъркате. Щом знаете това, не говорете за Любовта. Никой няма право да пита приятеля си или когото и да е, обича ли го. Зададете ли такъв въпрос на приятеля си и любовта между вас ще изчезне. Обичате ли някого и той ще ви обича, няма защо да го питате. Мислите ли, че който казва, че ви обича, изказва цялата Истина? Какво ви ползва любовта на някой беден човек, който няма нито дрехи, нито обувки, а няма и пари да се нахрани както трябва? Ако и вие сте беден като него, кой на кого може да даде нещо?

Представете си, че вие лежите в някоя болница. Аз идвам при вас да ви помогна. Като ме видите, вие първо ме запитвате, обичам ли ви. Аз не ви отговарям нищо, но ви поглеждам само. Не се минава много време, и вие ставате от леглото си здрав, разположен. Пак питате: Обичаш ли ме? Аз нищо не ви отговарям, но пак ви поглеждам, и вие се виждате облечен вече с нови дрехи, освободен от болничния халат. Излизате на двора и пак ме питате: Обичаш ли ме? И този път не ви отговарям, но вие се намирате пред богата трапеза, с хубави ястия. – Обичаш ли ме? Пак мълча. Обаче вие веднага заспивате и на другия ден, като се събудите, виждате, че сте в

дома си, здрав, весел, напълно доволен и щастлив. Казвате: Какво стана с мене? Вчера бях в болницата, днес съм в дома си. Сън ли беше това, което видях снощи? Дойде при мене един човек, който ми помогна да оздравея. Къде отиде той? – Този човек е заминал за небето. Той дойде да ви помогне само и си замина.

Казвате: Това са илюзии, нещо подобно на приказките от „Хиляда и една нощ". Питам: Кой от вас не е бил в болница? Кой от вас не е бил в калта? Съвременните хора бяха едно време във водата, във вид на малки или големи риби, но днес не са вече там. Кой ги извади от водата? Едно време съвременните хора бяха из въздуха, летяха като птици. Кой ги извади от тази среда? Това може да направи само Онзи, който има магическата пръчица и може да я управлява. Този Единният и до днес маха с ръка из въздуха, докато извади всички живи същества от неблагоприятната за тяхното развитие среда и ги постави в по-благоприятна. И днес всички хора могат да кажат: Не сме вече нито растения, нито риби, нито птици, нито животни, но сме човеци. Това илюзия ли е?

Казвате: Можем да умрем. Питам: Кой ви внуши тази мисъл? Който люби, той вечно живее. Има Един, Който всяка сутрин простира ръцете си върху вас. Ставате ли сутрин, помолете се: „Господи, простри и днес ръката си върху мен!" Мнозина се молят на Бога да им даде богатство, сила, власт и т. н. Не заповядвайте на Бога, но кажете: „Господи, простри ръката си върху мен, да придобия малко от Твоето знание! Когато бях в калта, Ти ми служеше с Любов. По същия начин и аз днес ще Ти служа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. От Тебе научих великия пример в живота." Сега разбрах смисъла на изречението: „Ти си лозата, аз пръчката." От днес вече тази пръчка ще дава своя плод.

Беседа от Учителя, държана на 27 март, 1927 г. в гр. София.

----

*) Иоана 15:5.

Начало: 10:00

1927_03_30 Съпротивление, напор и стремеж
лекция пред общия окултен клас

СЪПРОТИВЛЕНИЕ, НАПОР И СТРЕМЕЖ

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

(Четоха се темите „Защо съм недоволен?“)

За следващия път пишете върху някоя свободна тема. Добре е темите да бъдат по-разнообразни. При това нека всеки пише върху тема, която разбира, която му е понятна.

Представете си, че някой ви каже думите: „съпротивление“, „напор“ и „стремеж“. Щом чуете тези думи, вие веднага ще започнете да мислите в какви случаи те се употребяват. За пример, когато поставите вода в добре затворен котел и я нагрявате до кипене, тя ще се превърне в па̀ра и ще се стреми да излезе навън, но веднага ще срещне съпротивление от здравите стени на котела. Значи котелът ще се съпротивлява на водните пари. Водните пари ще окажат известен напор, известно напрежение върху котела, като същевременно ще се стремят да намерят път, да излязат навън. Стремежът на водните пари е да сложат нещо в движение, да извършат някаква работа. Следователно, когато човек се намира в трудно положение, това показва, че отвън нещо му оказва известно съпротивление. Той е обвит в нещо, което му се съпротивлява. Това нещо, вън от него, е собствената му обвивка. При това външно съпротивление в човека се явява вътрешно напрежение. Това не е нищо друго, освен животът, който иска да се прояви. Когато животът се прояви, с него заедно идва и разумното начало в човека, което създава стремеж, подтик за движение, за работа. Значи водата, т.е. животът в човека трябва да се нагорещи, да се превърне в пара, да създаде в него вътрешен напор.

И тъй, животът на ученика трябва да мине през огън, за да пречисти той мислите си. Това пречистване е необходимо за всички ученици, къде повече, къде по-малко, според степента на тяхното развитие. Всички не сте на еднаква степен на развитие. В това се състои красотата на живота. Най-голямото нещастие за хората щеше да бъде, ако всички бяха на еднаква степен на развитие. В света, в който живеете, нещата се оценяват според мястото, което заемат. Един лист от някое дърво е по-важен от един сух клон. Зеленият клон пък е по-важен от хиляди сухи листа. Ето защо, най-

малкото, но здраво желание е по-важно от някое голямо, но сухо желание. Някой казва: „Едно време имах силно желание, едно време имах силен стремеж, но всичко това изчезна“. Защо изчезна? Къде отиде? Желание, стремеж, който изчезва, е сух лист, който неизбежно ще падне от клона на дървото. Когато желанията и стремежите на човека изсъхват, това показва, че той е бил котел с малко вода, която скоро се е изпарила. Такъв човек не може да бъде свободен. Той се намира под влиянието на някое разумно същество, което постоянно подклажда неговия огън и заставя водата изкуствено да ври. Този човек мисли, че животът е негов, но щом огънят отвън изгасне, и животът му престава. Когато кипенето, вренето отвътре не престава, тогава човек мисли, че животът е негов, но щом огънят отвън изгасне, и животът му престава. Когато кипенето, вренето отвътре не престава, тогава човек е свободен.

Значи докато животът престава, човек не е свободен; докато стремежите и желанията му престават, той не е свободен. Когато едно желание се изпълни на физическия свят, то вече престава да съществува. В Божествения свят, обаче, желанията трябва да се задоволяват само, но не и да се изпълняват. А всяко задоволяване е временен процес. Човек временно задоволява глада си, но след това отново огладнява. Следователно желайте нещата да имат начало, но да нямат край. Не се стремете към завършване на нещата. Не бързайте да изкажете последната си мисъл. Някой проповедник разделил беседата си на три части: първа, втора и трета, в която иска да стигне до върха, да каже последната, заключителната си дума. Какво ще постигне, ако каже последната си дума? От памтивека хората все последната си дума са казвали, но и с това светът не се е изправил. Кога ще кажете последната си дума? Когато влезете в Божествения свят. Последната дума в човешкия живот е първата дума в Божествения живот. Краят на човешкия живот е начало на Божествения. Последната дума подразбира най-великата, най-високата дума в човешкия живот.

Сега, ще напиша една пропорция, образувана от буквите A, B, C, D, които представляват ума, сърцето, духа и душата на човека: A:B=C:D. Тя е образувана от живи, а не от мъртви букви, защото в духовния свят се работи с живи единици. Всяка единица представлява отношение на едно разумно същество към друго. За пример, умът се отнася към сърцето така, както духът се отнася към душата. Оттук можем да съставим и друга пропорция: душата се отнася към сърцето така, както духът се отнася към ума: D:B=C:A. Който разбере тези отношения, той ще се домогне и до начини за постигане на своите желания. Някой има желание да получи докторат по някой отрасъл на науките, или да стане член на Парижката академия на науките. Това желание е добро, но важно е как може човек да

го постигне и какво ще придобие, като го постигне. Истинското постижение се заключава във връзката, която човек прави с всички ония благородни, възвишени същества, които работят в научните общества. Той непременно ще почерпи нещо от тях. Ето защо, когато някой казва, че е член на Всемирното Бяло Братство, той трябва да си зададе въпроса, какво представлява това Братство и какво ще използва от него. Бялото Братство съществува от незапомнени времена. То съществува, откак Вселената съществува. Бялото Братство е взело участие още при създаването на света, на целия космос. Всеки член от това Братство е проява на Бога.

Следователно, като ученици на Бялото Братство, вие трябва да вървите по неговия път, да следвате живота на Белите Братя. Изучавали ли сте техния живот, да знаете как са дошли до това знание, до тази Любов? Те са придобили всичко това чрез усилена работа, а не по наследство. Ако изучавате живота на тия Братя, ще видите каква жертва са дали те на света. Ако би се намерил някой да опише живота им като роман, вие веднага бихте тръгнали в техния път. Преди всичко, засега не може да се намери поет или писател, който би могъл да напише такъв роман. Защо? Защото той не може да намери такива красиви образи нито в ума, нито в сърцето си. Когато дойде до положение да описва живота на младия момък и на младата мома, първата му работа ще бъде да ги постави в условия да се влюбят един в друг и после да се оженят. И като се оженят, ще дойде смъртта да ги покоси. Тези млади ще заприличат на печени яйца, ще изгорят и всичко с тях ще се свърши. Такъв е животът на младия момък и на младата мома в света, но не и на тия от Бялото Братство. Хората от света казват: „Едно време бяхме млади, сега остаряхме“. – Къде отиде вашата младост? – „Едно време имахме любов помежду си, но сега любовта ни изчезна.“ – Къде отиде любовта? Така не се говори. Любовта никога не изчезва, тя вечно съществува. Това, което вие наричате любов, не е Любов. Това, което изчезва, което пресъхва, не е Любов.

Казвам: Това, което преживявате, са изпитания, необходими за вас, за да развиете в себе си известни добродетели, като търпение, кротост, смирение, въздържание и др. Невидимият свят изпитва всеки човек. Чрез тези изпитания между хората ще се създаде хармонична, благоприятна атмосфера, в която те ще отворят душите си. Душата има хиляди прозорци, които днес са затворени, но трябва да се отворят. Казвате за някого: „Този човек е затворена душа, или затворен ум“. Знаете ли какво нещо е да са затворени душата или умът на човека? Каквото и да говорите на този човек, той казва: „Не разбирам това нещо“. – Затворен е човекът, затова не разбира. Всеки човек трябва да бъде проводник на Великото, на Божественото в света, поне дотолкова, доколкото е готов. От човека се изисква всеки ден да реализира поне най-малкото нещо, да задоволи най-

малкия копнеж на душата си, за да могат неговото сърце и неговия ум да се развиват правилно, да разбира проявите на Божията Любов. Ако днес се изяви тази Любов между вас, как ще я разберете? Съвременните хора разбират Бога само когато имат ядене, пиене, дрехи, къщи, имоти, като Аврам, и тогава казват: „Слава Богу, добре сме, Бог ни обича“. Обаче ако изгубят тези блага, те казват: „Бог не ни обича вече, Той не е разположен към нас“. В Свещената книга се говори за един от Божиите раби, когото Бог изпита по един тежък начин. Той му отне всичко, каквото имаше: имоти, къщи, говеда, деца, а най-после му изпрати и най-тежката болест – проказа. Този човек беше Йов. В едно от събранията на Боговете Господ разправял за Йов, за неговата любов, за неговата вяра. Един от Боговете казал: „Така е наистина, Йов е праведен човек, с вяра и любов към Бога, но той още не е поставен на изпитания, да се провери всичко това. Оставете на мене, аз да го изпитам, да видим доколко ще издържи“. Този Бог се наричал Сатана. Той обикаля около всички хора, изпитва ги, доколко те са убедени в своето верую, доколко могат да служат на Бога. Заел се той да изпита Йов, да провери думите на Бога. Сатана знае истината, но я заобикаля. Той казва, например, че Бог е създал света, но и за себе си казва, че е взел участие в това създаване. И за да докаже на хората, че знае много неща, той започва да прави чудеса пред тях. Като види, че някой човек е материално затруднен, той казва: „Колко пари ти трябват?“ – „Толкова.“ – „Заповядай!“ Сатаната хлопне с пръчицата си и всичко, каквото желаете, се явява: пари, плодове, ядене, дрехи. Чудно ли е това? Имате пример с магьосниците, които се състезаваха с Моисей. Те направиха много чудеса, каквито и Моисей направи, но дойдоха до едно място и спряха. Следователно парите и благата, които сатаната дава, коренно се различават от тия, които Белите Братя дават. Парите на Сатана съдържат отрова за човека. Ако ви дадат една златна монета, заради която е убит някой човек, непременно ще ви сполети някое нещастие. В този случай вашият ръководител ви предпазва, като ви нашепва: „Не взимай тези пари, те не са за тебе“. Или: „Дай тези пари на някого, опасни са за тебе, ще те отровят“. Вредата, която тази монета ще ти донесе, ще бъде 10 пъти по-голяма от придобивката. Обаче ако получите една златна монета от чист, свят човек, вие ще се благословите. Следователно, ако при получаване на известно благо чувствате някакво вътрешно стягане, откажете се от него, то не е за вас; дайте го на други.

Нова философия, нова наука е нужна за живота. Обаче при днешното възпитание на хората тази наука мъчно се прилага. Защо? Защото те ще се натъкнат на известни противоречия, както болният от ревматизъм в краката изпитва големи болки, когато ходи. Като седи на едно място, той не усеща болка, но щом започне да върви, болката веднага го спира. Той започва да нагажда крака си, наляво, надясно, докато най-после се

окуражи и тръгне. След това пак го заболи, пак спре. Така той пъшка, охка, не може да ходи много. Защо? Боли го кракът. Едно трябва да знаете: всички противоречия, всички трудни положения, в които се намирате, не са нищо друго, освен задачи, които вие, като ученици, трябва да решите. От решаването на тия задачи зависи вашето усъвършенстване. Някои от тия задачи са належащи, още днес трябва да се решат; други търпят отлагане, но все пак трябва да се решат. От ученика не се изисква да носи целия свят на гърба си. Едно се иска от него: да мисли, да чувства и да действа правилно.

Казвате: „Ние трябва да се обичаме“. – Как ще се обичате? Според мене любовта към хората трябва да се изявява тъй, както изворите, които текат в природата. Като отидете на някое планинско място, наблюдавайте изворите, да видите как извират. И любовта на хората трябва да бъде подобна на изворите, да се разнася във вид на дълга, непрекъсната струя и където срещне сухо, кораво място, да го напои, да го смекчи. По този начин всеки ще изпита влиянието на тази любовна струя. Изворът не може да напусне мястото си и да отиде да полива изсъхналите цветя и градини, но той ще се разлее във вид на дълги струи, които ще стигнат до местоназначението си. Такова нещо представлява и правата мисъл. Ученикът трябва да пусне своята права мисъл, да тече навсякъде, да полива, да оросява, да смекчава. Правата мисъл е непрекъсната. Всяко прекъсване в нея създава противоречия. Такова нещо представляват чувствата и желанията на човека. Освен това всички желания на човека трябва да бъдат еднакво ценни, да не се дава предимство на едно желание пред друго. За даден случай всяко желание е важно. За даден случай всяка мисъл е ценна.

Следователно вие трябва да бъдете справедливи към вашите мисли, чувства и желания. Когато паметта на човека отслабва, мислите му постепенно започват да се губят. Току-що дойде някоя мисъл в ума му и веднага след това изчезва. Причината за това се дължи на натрупването на голямо количество млечна киселина в мозъка. Млечната киселина действа върху пирамидалните клетки на мозъка, вследствие на което крачката им се свиват и те се упояват. За да възстановите паметта си, вие трябва да освободите мозъка от натрупаната в него млечна киселина. Как ще се освободите? С пречистване на мозъка, на кръвта в целия организъм. Това пречистване се постига с промяна на храната, с чисти мисли, чувства и постъпки. Ще станете философ, няма да се тревожите. Каквото и да ви се случи, ще гледате на нещата философски. Влязъл трън в крака ви, ще седнете някъде да го извадите. Ще се посмеете на себе си и ще си кажете: „Трябваше да бъда внимателен, да не ходя бос между трънаците“. – Това искаше да ви каже трънът, затова влезе в крака ви. Ако сте каменар и

дялате камъни, може да се случи някое малко камъче да влезе в окото ви. Какво трябва да направите? За да не влизат камъчета в очите ви, трябва да носите сини очила, които едновременно ще ви предпазят и от силните слънчеви лъчи. Натъкнете ли се на човек, който има бодили, като таралеж, какво трябва да правите? Ако той ви се обяснява в любов и пожелае да ви прегърне, вие трябва да му кажете: „Снемете първо дрехата с бодилите си и после ще говорим за любов". Който обича да критикува, той има на дрехата си такива бодили. Той говори за любов, но през всичкото време ви наблюдава и критикува в себе си, вследствие на което вие не сте свободни в негово присъствие. Той може да ви говори за нови идеи, за ново учение, за нова философия, но всъщност нищо не разбира. Той знае само да критикува. Само онзи човек познава новата философия на живота, който се е свързал с Белите Братя и върви в техния път.

И тъй, като ученици, вие трябва да добиете истинско смирение. Затова казва Христос: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие". Да бъдете деца, това не изключва възможността да имате знания, да се ползвате от вашите опитности. Вие имате големи опитности от миналото, сега трябва да направите една важна стъпка напред. Ако мислите, че в този живот трябва да придобиете всички добри качества на характера си, вашата работа е свършена. Невъзможно е в един живот да придобиете всичко. Вие сте в положението на един модерен стан, на който е поставена основата на платното, вътъкът е приготвен и очаквате само да дойде някое разумно същество, да влезе в стана и да започне работата, да тъче платното. Ето защо, ако отсега нататък трябва да предете, да слагате основа, да приготвяте вътък, да търсите място за стана си, вашата работа е съвсем изгубена. Сега станът ви е съвършено готов и нищо друго не ви остава, освен вие, разумното същество, да влезете в стана и да продължите започнатата работа. Мнозина от вас са започнали вече и продължават да тъкат, но някои скоро се насищат от тази работа, напускат стана и казват: „Аз не съм човек за тъкане. Ще намеря някой да ми свърши работата". Не, щом сте влезли в духовния свят, вие сами ще свършите работата си. Никой не може да тъче заради вас. Да търсите човек да тъче заради вас, това значи да накарате някой да мисли вместо вас. Това е невъзможно. Ако се намери такъв човек, той ще мисли за себе си. Всеки трябва да се научи сам да мисли. – „Не зная как да мисля." – Ще се научиш.

Главната цел на окултната школа е да приготви учениците си така, че като дойде Божието благословение, да бъдат готови да го приемат. Небето не изпраща благословението частично, но общо. Докато евреите бяха в Египет, Бог не им даде манна. Обаче като отидоха в пустинята, там им даде манната. Същият закон се отнася и до знанието. Докато човек е сам, той не

може да учи. Когато много хора са събрани на едно място, те колективно си въздействат и тогава Бог се изявява общо, чрез техните умове и души. При тези условия само знанието може да дойде. В такъв случай ако и най-простият човек дойде в съприкосновение с вашите умове, той ще може да ви даде нещо. Той може да не знае книжно учение, но е готова душа, която щом влезе в съприкосновение с вашите умове, създава подтик към мисъл. Също така и ученият може да подбуди умовете ви към мисъл. С когото и да дойдете в съприкосновение, благодарете за това. За вас е важно, че имате възможност да работите, да се развивате. Вижте например какво е положението на диваците и оценете културата, която днес имате.

Мнозина са се натъквали на такава точка на културата, където мисълта им съвършено престава да функционира. Тази точка, този възел се нарича мъртва зона. Той се среща навсякъде. Тази мъртва зона се среща и в България. Попадне ли в тази точка, човек не може да се моли, не може да чувства, не може да мисли. Много хора живеят в тази мъртва зона на културата, вследствие на което по развитие са останали назад. Ако влезете в къщите им, на пръв поглед ще забележите, че нямат прозорци. В средата на къщата имат огнище, около което всички се събират. Каква култура е тази, в която къщите са без прозорци? Не мислете, че като сте излезли от тези условия на живота, няма пак да се върнете. Като завършите учението си, ще ви дадат трудни задачи, които правилно трябва да разрешите. Например, ще ви дадат задача да поживеете малко между дивите хора и между напредналите; после, ще ви пратят между добрите и между лошите животни и растения и ще наблюдават как ще постъпите с тях и как те ще ви приемат. Най-после, ще ви дадат един скъпоценен и един прост камък и ще видят какво ще направите с тях. Ако и добрите, и лошите хора ви посрещнат с почит и уважение и ако използвате добре и простия, и скъпоценния камък, Белите Братя ще ви приемат за техен член. Обаче достатъчно е едно куче само да ви залае, за да ви върнат назад. Белите Братя са много взискателни към всеки едного, когото те приемат за член, защото той ще разполага с тяхната сила. Приемат ли го веднъж помежду си, те всякога ще му помагат. Това показва, че велика перспектива, велико бъдеще, велики постижения стоят пред вас. Като говоря по този начин, вие се обезсърчавате и казвате: „Колко работа ни предстои, а къде се намираме сега?“ – Не забравяйте колко същества се намират зад вас! Достатъчно е да погледнете на стълбата, по която съществата се възкачват, да видите колко много същества се намират зад вас. По отношение на тях вие сте много напреднали. А това трябва само да ви насърчава, да ви дава подтик да вървите напред.

Едно е важно за ученика – да има той прави отношения към Бога. Оттук отношението на човека към ближния му трябва да бъде такова, каквото е

отношението на Бога към Неговия Дух. Казано е в Писанието: „Бог толкова ни възлюби, че даде в жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него“. Бог ни възлюби като грешници, а не като праведни. Следователно и ние трябва да имаме помежду си такива отношения, да сме готови на жертва един за друг. Казвате: „Заслужава ли този човек да го обичам, да се жертвам за него?“ – Като душа, излязла от Бога, всеки човек заслужава да бъде обичан. Изкуство е да обичате човека, преди той да ви е дал нещо. Още по-голямо изкуство е да обичате Бога, преди да сте получили Неговото благословение. Който обича Бога, той непременно ще получи Неговото благословение, но първо трябва да Го обича. Благословението след това идва. Не дойде ли първо Любовта, нищо няма да разберете от благословението.

Сега, ако ви поставят на изпит, да видят какво сте разбрали от тази лекция, колцина от вас ще издържат изпита? Вие ще пропаднете при най-малкото изпитание. Представете си, че в рамото или в ръката ви се яви ревматизъм. Какво ще направите? Първата ви работа е да намерите някой масажист, да ви разтрие; после ще търсите лекар, да ви даде някакви лекарства. През това време ще викате, ще охкате, всички около вас ще разберат, че ви боли нещо. Това са все стари методи. Ако сте разбрали новите методи, вие трябва да се обърнете към Бога с благодарност, че е изпратил този ревматизъм, да ви научи нещо. Пейте на ревматизма и го благославяйте! Благославяйте Бога, светиите, ангелите, добрите хора по света и като се свържете с тях, няма да забележите как ревматизмът ви ще изчезне. Могат да минат месец, два, три и повече – това нищо не значи. Продължавайте да го благославяте, докато най-после той светне.

Съвременните хора търсят лесния път. Лесен път няма. Учение се изисква от всички! Някой казва: „От много работа забравих Господа“. – Всичко можете да правите, но същественото трябва да помните. Какво по-съществено за вас от Бога? Както помните какво трябва за вас, така помнете и за другите. Хората помнят за себе си всичко, но щом дойде до другите, забравят. Седнал някой да яде, а друг стои при него и го гледа. Той не се сеща да му предложи, заедно да хапнат. Молиш се на Бога, искаш да бъдеш постоянно в Неговия ум. Щом искаш това от Бога, и ти трябва да Го помниш. Ако Бог не ни държи в ума си, от нас нищо няма да излезе. Божията мисъл е постоянно върху нас и ни въздейства. Бог има търпение, с хиляди години чака да се обърнем към Него. Той всяка сутрин ни поглежда, изпраща ни своя поглед и ни оставя по-нататък да работим. Питам: Поглеждате ли и вие своите приятели така? Щом си спомните за някой ваш приятел, вие казвате: Вчера той ме погледна криво, каза ми една лоша, обидна дума. Обидната дума е таралежът, от когото хората трябва да се пазят, да стоят далеч от него. Недъзите в хората са също

такива таралежи, от които трябва да се предпазват. Ето защо, когато се натъква на своите или на чуждите недъзи и отрицателни мисли и чувства, човек сам си създава големи нещастия. Те не са нищо друго, освен отрова, която руши организма му.

Следователно всичко отрицателно ще държите вън от себе си, вън от съзнанието си, вън от физическата си обвивка. Това значи да има човек самообладание. Който има самообладание, той може да се противопостави на лошите мисли, които хората отправят към него. Как? Като си помисли само, че Бог е Любов. Такъв човек е силен. Някой казва: „Мразят ме хората, не мога да се справя с техните лоши чувства към мене“. Казвам: Всички хора не могат да ви мразят. Мразят само ония, които вървят в съгласие с черната ложа, но всички, които следват пътя на Белите Братя, не мразят. Невъзможно е човек, който люби Бога, да мрази хората. Някой може да ви каже една обидна дума, да ви огорчи – това не произлиза от неговата зла воля, но от подхлъзване на езика. Изобщо, човек трябва да се контролира, да владее езика си, да наблюдава движенията си, да не се поддава на външни, на чужди влияния. Яви ли се в човека желание да яде много, той трябва да владее това желание, да не го задоволява. Когато ядете и дойдете до най-сладката хапка, спрете там. Човек всякога трябва да остава малко гладен; щом дойде до момента, когато яденето е най-сладко, да спре. И в чинията, от която е ял, винаги трябва да остава малко от яденето, да не изяжда всичко. Когато пиете кафе, мляко или чай, винаги трябва да оставате една част от него недоизпита. Когато отивате на пазар, да купувате нещо, винаги оставяйте нещо в джоба си. Никога не изхарчвайте всичките си пари. Нека има нещо в джоба ви.

Закон е: Стремете се към изобилие, а не към недоимък. Сгответе пълна тенджера ядене, макар и да остане една част неупотребено. Това, което остава в тенджерата, е за други хора. Излезте на улицата и ги повикайте да си хапнат. Нека и те получат нещо от вашето изобилие. Природата дава всичко в изобилие. Ако понякога хората са лишени от това изобилие, причината са те самите. Когато плодовете цъфтят, но не завързват, или когато завързват, но не узряват, и за това хората са причина. Лошите мисли и чувства покваряват човека, а едновременно с това покваряват и всичко около него. Те са в състояние да заразят цялата атмосфера. Веднъж атмосферата заразена, тя се отразява вредно върху растенията и животните. И тъй, ще мислите върху думите: „съпротивление“, „напор“ и „стремеж“. На кого ще оказвате съпротивление? На дявола. Защо? Защото той ви заставя да правите добро или зло, когато не е време за това. Например, той ще ви накара да дадете някъде голяма сума, за да запишат името ви като почетен член. С това ще ви постави на голямо изкушение: ще повдигне вашето достойнство, ще поласкае честолюбието ви и няма да

усетите как ще се спънете. Това добро не е направено навреме. Вие не сте били готови за такова дело, но сте го направили по внушение. При това положение вие ще заприличате на онзи габровски богаташ, който дал една голяма сума за построяване на читалището в града, за да поставят бюста му там, като човек, заслужил за родния си град. Колкото пъти влизал в читалището, поглеждал към бюста си и казвал: „Колко боб изяде, докато дойде на това място!“ Значи човек трябва да прави само онова, което излиза отвътре, по свобода на духа, по вътрешно разположение на ума и сърцето. Само по този начин той ще се чувства душа, свободна от всякакви ограничения и външни влияния. Това значи да бъде той малко, Божествено дете. Каквито страдания да има, какъвто товар да носи, той всякога ще бъде като дете, радостен и весел. Тогава и Божествената наука ще бъде достъпна за него, а не както днес, да я пипа само отгоре. Ако повърхностно я изучава, тя още не е истинска наука.

Сега, представете си, че ви дават задача да направите добро на някой човек, без той да узнае това нещо. После, дават ви задача да направите добро на всички хора, които познавате. И най-после, да направите добро на целия град, в който живеете. Как ще решите тези задачи? Който прави добро на хората, той непременно ще вземе част от тяхната нечистота, от техния товар. Ето например, земеделецът впряга ралото и започва да оре земята. Той се поти, напрашва дрехите си, нечист става, но затова пък ралото е чисто, лъщи. Ако земеделецът е чист, ралото му ще бъде нечисто. Следователно ралото препоръчва земеделеца. Когато иглата на шивача е чиста, лъскава, без никаква ръжда върху нея, това показва, че той е работил много. Ако перото на писателя е изтрито, това показва, че той е писал, работил е с него. Ако бялата хартия се изпише с букви, с думи, с цели изречения, това показва, че тя съдържа известни идеи, които я осмислят. Това са на вид противоречиви положения, които трябва да се осмислят. Те могат да се осмислят, когато всяко от тях се постави на своето време и място.

Значи нещата имат смисъл, когато се поставят на тяхното място. За пример, вие ядете месо, а пред вас седи един тигър или лъв. Лъвът ще остане ли спокоен пред месото? Щом види месото, той ще почне да се движи, да се облизва – става неспокоен. Защо? И той иска да яде месо. Обаче ако пред вас стои овца, тя ще гледа, че ядете месо, но ще остане съвършено спокойна. Защо? Тя не яде месо. Обаче ако овцата види хубава, прясна трева, тя веднага ще стане неспокойна. Защо? Защото обича тревата, иска да яде от нея. Когато младият момък срещне млада, здрава, жизнерадостна мома, той става неспокоен. Защо? Той иска да вземе малко от жизнеността на момата. И ако момата му отговори, той отбива всичката ѝ вода в своята градина, вследствие на което тя става недоволна и казва:

„Изгубих сърцето си!“ Ако беше умна, momата трябваше да каже на момъка: „Стой на разстояние половин или един километър от мене и тук аз ще ти изпратя половината от своята вода. При това по никой начин не позволявам да се качиш над мястото, на което съм застанала. Долу ще седиш и там ще получиш една част от моята вода“. Същото трябва да каже и момъкът на момата. Някой казва: „Аз искам да се кача на високо място в света“. – Щом се качиш нависоко, ще започнеш да мърмориш, затова по-добре стой долу и чакай да ти пуснат половината вода. Богатството, което сега имате, представлява половината вода, която се спуска отгоре, а тя е достатъчна за вас. Тя ви е дадена от някой, който ви обича. Любовта, която имате в сърцата си, представлява половината вода, дадена ви от онзи, който ви обича. Въз основа на този закон всеки има право да отбие само половината от водата на онзи, който го обича. Тази половина ще изиграе такава роля, каквато ще изиграе цялата вода.

Сега, всеки трябва да прегледа живота си, да си даде отчет какво е направил. Не е въпроса да казвате, че не сте прогресирали, че нищо не сте направили, но трябва да направите равносметка какво сте придобили и какво – изгубили. Казвате: „Едно време чувствах нещата“. – Не е достатъчно само да чувствате. Ако чувствате без да мислите, вие в скоро време ще изгубите своята чувствителност. Има закони, които помагат за развиване на чувствителността в човека, но ако тия закони се престъпят, чувствителността се притъпява. За пример, ако изядете една бучка захар, ще изпитате приятност, сладчина в устата си. Но ако изядете няколко бучки захар една след друга, сладчината ѝ ще се намали, вследствие на затъпяване чувствителността на нервната система. Следователно, щом изядете една бучка захар, почакайте известно време и след това вземете втора, трета и т.н. Според този закон много години трябва да минат, за да се реализират някои от вашите желания. Ако преждевременно ги реализирате, те ще цъфнат, но няма да завържат; ще завържат, но няма да узреят и вие ще бъдете нещастни. В разумния живот всичко става точно на определено време и място. Само по този начин човек може да бъде добър, свеж, да се развива правилно, да прогресира, без да остарява. Има такива мъже и жени, които на 70–80-годишна възраст са свършвали университет. Моисей беше 80-годишен, когато Бог му даде задачата да изведе еврейския народ от Египет. Цели 40 години преди това той пасеше овцете и цели 40 години води еврейския народ в пустинята. И най-после, като стана на 120 години, умря. Тази е крайната възраст на сегашния човек. Пак повтарям: Мислете върху думите – „съпротивление“, „напор“ и „стремеж“. Съпротивлението се отнася до физическия свят, в който човек борави главно с твърдата материя. Напорът, напрежението се отнася до астралния свят, в който човек борави с течната материя. Стремежът, посоката, направлението се отнася до разумния, до Божествения свят, в който човек

борави с въздухообразната материя. Тези три свята са въплътени в самия човек. Който не може да владее физическия свят, той не може да владее и астралния. Който не може да владее астралния, той не може да владее и Божествения свят. Тези три свята са неразривно свързани един с друг.

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Лекция от Учителя, държана на 30 март 1927 г. София.

1927_04_03 Скрити сили
лекция пред специалния клас

СКРИТИ СИЛИ

VI година (1926–1927)

27-ма лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 3.IV. 1927 г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

Кои са основните положения на миналата лекция?

Може да направите следния опит. Ако някои от вас имат обикновена треска. Обикновено за треска колко хинин вземате? 30 сантиграма. Вий вземете 25 сантиграма мислено. Идете в аптеката, вземете, вижте какъв резултат ще даде. Да видите може ли да произведе същия резултат както действителния елемент. (– Мисълта трябва да бъде много силна.) Не много силна, само трябва да бъде концентрирана. Този опит ще направите, да покаже доколко вашата воля може да владее. Вий ще придобиете една самоувереност. Много положения може да се твърдят за елементите, без човек да е направил опит. За пример, сега ако аз взема един лимон и почна да го режа пред вас, нали ще ви потекат лигите? Защо лимона? Ако взема ябълка, ако я режа пред вас, нищо, но лимон щом почна да режа, най-малко, слюнки ще се наберат в устата.

В живота, в празното си време човек трябва да се учи да контролира елементите. Има една задача при възпитанието на човека – да организира елементите. Има известни елементи в неговото естество, неорганизирани. Трябва да ги организира. В нашия организъм има достатъчно хинин да излекува треската. Организмът има своята аптека. Ако вие концентрирате вашата мисъл, онези, лечебните клетки, вътрешните лекари-специалисти, щом вземете хинина, ако мисълта ви е силна, тези клетки, които се занимават с лечението, те ще извършат този процес. Разумни същества, малки душички, много разумни са те. А често с отрицателната мисъл, когато се прекъсва мисълта – ти вярваш, после казваш: «Може да не е така.» С това се прекъсва мисълта и вследствие на това вашата мисъл в света не се реализира. Много мисли и желания са останали нереализирани. И когато мисълта е слаба, желанията не се реализират – и

обратното.

Аз забелязвам, има животни, които разбират този закон. Имам две котки, които със своята мисъл ме извикват вън. Седи едната котка, концентрира мисълта си, казва, че е гладна и казва какво ѝ се яде. Ще дойде – има особен начин, тъй, като мине, ще се поглади, разполага те. Минава някой беден човек, ти не си разположен да отчупиш и дадеш на този бедняк, а минава котката, поглади се, отваря се сърцето ти, готов си да дадеш половината от хапката си. Как ще си обясните този акт? В котката има непреривност. Хубаво е човек, на когото концентрацията на ума е слаба – тя ще му предаде сила за концентриране. Тя е отличен адепт за концентриране. Седи някой път два часа пред дупката на някоя мишка и гледаш: мишката излиза из своята дупка – измича* я. Три-четири дена може да седи пред дупката всеки ден, докато хване тази мишка. То е концентриране.

Великите задачи в света изискват голяма концентрация. Вземете известни математически проблеми – каква голяма концентрация изискват! Седиш съвсем оплетен, тъй, като погледнеш тази формула, тези елементи представят цял един хаос – и мислиш. И като от невидимо, тази задача почне да се разяснява, разнищва се естествено, и най-после дойдеш до известно положение – проблесне ти основната мисъл, която разрешава тази задача. Гледаш: задачата – трудна, но може да мине ден, два, три, може цял месец. Колко време седи математикът и не може да я разреши, трудна е, много елементи има, такива, неизвестни елементи, а вие искате да постигнете едно ваше желание – то е така преплетено. То е възможно – трябва да знаете начина, пътя, по който трябва да минете.

За пример имате едно обикновено състояние, неразположение – тъй човек усеща нещо в слънчевия възел свито. Или тупане в слепите очи, неразположено, нервно, вие се свят – едно анормално състояние. Питам: Как ще измените състоянието си? Как го изменяте вий? Има един начин в природата – ще страдаш, ще мине един, два, три дни, ще мине колелото. Някой път може да мине цяла седмица, цял месец едно болезнено състояние. Но като се наберат ред такива състояния, разслабват нервната система, разслабват деятелността на мозъчните центрове. Човек не е концентриран и слабо учи.

Болките изобщо имат за цел да се концентрира човек. Няма по-силен стимул за концентриране от болката. Болестите са един начин за концентриране. Боли те кракът – забравиш всичко, все в крака си мислиш. Опасността е друга: концентрираш се на този крак, тъй може да влезе в ума ти, че тази болест, наместо да я излекуваш, ще я засилиш. Като

мислиш дълго върху болестта си, ще дойдеш до убеждението, че този крак е неизлечим.

Сега, откъде идва туй второ положение? То е една несамоувереност в законите на природата. Кракът на човека – той не може да остане хром по никой начин, то е изключение. Само когато човек ще извърши едно голямо престъпление, за да се избави душата му, тогава казва Христос: «Отрежете уда» – отколкото цялото ти тяло да остане здраво, а да изгубиш Божественото и възвишеното в себе си.

Сега, често казват, че когато двама хора станат положителни, отблъскват се – но кога става?

[[Картинка:fig27.1.jpg]]

(фиг. 27.1) Тези са две лица: А2, В2. Представете си, че от горната част идва известна енергия. Ако долу отворът е свободен, имате свободно движение. Този свят не се проявява, той е целокупен в себе си, но ако вий затворите изхода на тази енергия, а отгоре този напор продължава, какво ще стане? Тези, двете личности, А2 и В2, ще почнат да се отдалечават. Когато хората се отдалечават, енергиите отвътре действуват. Тези, двамата господа, които се отдалечават, имат един общ знаменател – напора. Енергията е отвътре. И двамата имат едно и също желание. Изменете сега, турете две желания в двамата – веднага ще измените тяхното състояние. А да турите две желания, значи да (...) Ти може да подпушиш себе си и да се яви същото. Не само отвън с приятелите си можеш да се отдалечиш, но съмняваш се някой път в идеите, които имаш. Раздвоява се мозъкът, лявото полушарие мисли по един начин, дясното – по друг начин. Решаваш в един момент да извършиш нещо, а в друг момент решаваш обратното, решаваш, решаваш и идеята остава нереализирана. Всяка идея трябва не само да постъпи в човека, но трябва да има място, където да може да се реализира. Нашите идеи трябва да се реализират във външния свят.

При сегашното състояние душата на човека не живее в тялото. Тя чрез личността има съприкосновение. Личността е, която живее. А идеите на личността са ограничени. Идеите на човешката душа, за които той копнее – усеща, че нещо му липсва. Неговата душа не е дошла да се всели напълно, той усеща, че му липсва нещо. В личността се явява някой път амбиция, но тя не знае как да постигне.

Туй раздвоение, което често чувствате, се дължи на това, че вашата личност не е скачена с вашата душа. Или – личността ви трябва да почне да се интересува от душата ви. Тогава тя ще даде друга насока на живота ви.

Когато душата дойде да живее с личността, тогава се ражда гениалността. Човек не се ражда гений. Душата отпосле идва. Как мислите, ражда ли се човек гений? В какво седи гениалността? Той не се създава, а се ражда. Създаването е механически процес, а раждането – органически. Кой го ражда? (- Идва със своите способности от друг някой мир.) Между личността и душата има второ състояние, което се нарича индивидуалност. Геният се крайно индивидуализира. Човек, на когото личността е силно развита, на физическия свят взема повече ширина. Индивидуалността скачва личността, временния живот, с вечността. Чрез личността той иска да реализира известни свои идеи, може да е музика или поезия, но за себе си. Ако би можал само, би писал поезия. Гений – това е едно състояние на неговия ум, когато всичките му сили са в положително развитие, той може да се прояви във всяко едно направление. Като при обикновени условия той не усеща никакви лични мъчнотии. Може да бъде изразител на една велика идея вътре и да я изнесе. В българския език на думата «гений» са дали специфичен характер. На гръцки какво значи «генеза»? (- Произход.) Туй, откъдето може да започват нещата. Гениалният прави нещата достъпни на окръжаващите.

Всеки от вас в известен случай може да бъде гениален. Вий сте гениални, без да можете да проявите вашия гений. Допуснете сега, че един, който е завършил своето образование, докторат има, а друг завършил, но няма тази титла. И двамата пишат еднакво хубаво, но на кого ще се уважи съчинението повече, при сегашните условия на живота. (– На този, който има диплома.) Защо така? И природата дава дипломи. Нейните дипломи са красиви. Гениалният човек, организмът му е изтъкан от една фина материя. Нервната му система е един добър проводник, в нея няма натрупани никакви излишни вещества. Мозъкът му, ако се разгледа под микроскоп, клетките му имат особена форма. Крачката на пирамидалните клетки [се] различават. Много голямо различие има. Някой ще каже, че гениалните хора са били грозни. Но тази грозота – това са сенки. Една планина в известен случай е грозна, когато хвърля сенки. Щом я огрява слънцето, красива е планината. Някой път някой гледа гениалните хора, когато слънцето залязва, и ги намира грозни. Не са грозни. Гениалният човек не може да бъде грозен. Някой смесва някои особени специфични таланти – талантът не е гениалност. Гениалността, то е целокупността на всичките му таланти. В сто години се раждат няколко гениални хора, в хиляда години се явяват няколко светии, а в две хиляди години се ражда един Учител. Гений е тяло на светията, а светията е облекло на Учителя. А Учителят е проявление на Бога.

Геният, той е още на физическото поле. И затуй всякога казват, че гениите имали много такива особености у тях, някои специфични слабости. Преди

20-30 години младежите, когато изучаваха гениалните хора в гимназиите, Шекспир, казват, имал такъв недостатък, намираха тази слабост в себе си. Казват: «Мяза на Шекспира, мяза на Байрона.» Почват да изучават такива гении – после станат такива едни, отрицателни гении. И действително всички гении си имат по една слаба черта.

Вземете Толстой – гениален, той имаше една слабост. Ходеше няколко пъти в гората да се самоубие и мисли, мисли, и най-после, като не можа да намери дърво... Мисли да се самоубие, няма смисъл в живота. И най-после, сенките на гората, тези сенки между дърветата – от тях разбрал смисъла на живота. Казва: «Моето положение прилича на злия разбойник, за когото нямало дърво, на което да се обеси.» Тогава той казва: «Само един разбойник може да бъде разпънат. Първият разбойник беше разпънат и нямаше какво да прави, казваше на Христа: «Помни ме в царството Си!» И аз съм един жив разбойник, но не мога да се убия. Трябва само да работя и да направя всичко, каквото може, докато и аз чуя гласа на Бога. Че и аз мога да влезна в царството Божие.»

Сега, и вий, ако някога търсите някое дърво... Геният всякога ще търси едно дърво. В гениалния човек личните чувства са много силно развити, той е като кон, прах не дава да падне върху него. Ако се осмелиш да му кажеш някоя погрешка, втори път няма да те срещне. Той не че не знае погрешките си. Той, само като те погледне, само от лицето ти ще познае – не му казвай, че не струва; той, като го прочете, ще забележи какво не достига. Ще изправи погрешката си. Толстой, който е бил умен, много свои произведения е чел на децата. Той казва: «Ако тези могат да ме разберат, тогава другите нямат извинение.»

Сега, първото състояние – трябва ви самообладание. Поставете в ума си идеята така. Щом си разтревожен, ще си кажеш, че ти живееш в един свят, където има пълна хармония и около теб има разумни същества, които са разрешили този въпрос, който ти не можеш да разрешиш и тези разумни същества, ако ти си разумен, те са готови да ти помогнат, да ти услужат. «Ама как?» Например баща ти е богат, обича те, но ти си го обидил, седи отдалеч. Години не ти върви работата – сиромашия, ти чакаш да ти пратят баща ти и майка ти, но те са умни. Какво се иска от теб? Просто да идеш да си признаеш погрешката. Само една дума ще кажеш на него, и сиромашията и недоволството, всичко тъй ще се махне. А вие ще кажете: «Аз съм глупав човек, Господ ме е създал тъй.» То е една обида. Самото положение не е вярно. Или ще кажете: «Аз съм лош човек.» То не е вярно. Че постъпваш лошо – вярно е; че известни задачи в живота не можеш да разрешиш – и то е вярно. Но тази задача е възможно да я разрешиш – и то е вярно.

Стремете се всички, докато сте млади, да не губите своята мекота. Гледайте да не се ожесточавате; да усещате в слънчевия възел една мекота, пластичност. Мекота както онази, хубавата изворна вода. Мекота, да има пластичност, че откъдето минава, да изчиства, освежава. Мекотата у човека има свойства на течност – мекота трябва. Често умът страда от сухота, влага няма той. Някои умове са много сухи. И действително, ако влагата изчезне, ще почне да се топи тялото ви, всички мазнини – с много мазнини работата не върви, но когато изчезнат съвсем мазнините, пак е лошо. Малко мазнини ще имаш, колкото колелата да намазваш. Маслото и водата в организма трябва да бъдат в такова количество, за да се задържа топлината на тялото. Ще пазите едно правило: никога предната част на тялото да се не сгорещява – всякога да бъде студено. Туй е едно от правилата. Да е гладко челото. Тук, долу, като се пипнеш, към слънчевия възел, там да усещаш топлинка. После, ръцете ви всякога трябва да имат една топлина. Студените ръце са един лош признак. Студените пръсти на краката – лош признак. Възстановявайте топлината на краката. Прекарайте ума си, прекарайте кръвта, докато се стоплят пръстите ви. Съответните центрове във вашия мозък ще почнат да работят. Прекарайте кръвта през пръстите. Те са малки опити, когато няма с какво да се занимавате.

Сега, много работи може да знаете за планетите, за Слънцето, а при това не знаете как да прекарате кръвта в пръстите си. Ако не можеш кръвта да прекараш в първия си пръст, ти приятелство с Юпитера не можеш да имаш; ако през средния – със Сатурн приятелство не можеш да имаш; ако през безименния не можеш да я прекараш – със Слънцето; ако през малкия не можеш да я прекараш, с Меркурий приятелство не можеш да имаш; ако през палеца не можеш да я прекараш, [с] Божествения свят не можеш да имаш. Може да имаш мисъл, но връзка, действителна връзка...

Има една известна приятна топлина – ще направите някой път опит. Има една топлина в тялото, като бутате пръста, той не е студен отвън, като се държи, усещаш, че от този пръст излиза топлина. И като пипаш, не е сух, но има една малка приятна влага. Някои ръце са влажни. Голямата влага не е нормална. Голямата влага, то е хубаво, но то е един лечебен процес. Ръцете отдолу не трябва да бъдат влажни.

Това са хигиенични условия, които трябва да спазвате. Не зная от вас колцина са боледували от главоболие. Главоболието, всякога гледайте да го избягвате. Щом дойде главоболие, на слепите очи – квас. Често в окултната наука има и други методи за лекуване на главоболието. Щом имаш главоболие, представи си пред себе си един съвършено здрав човек,

който няма никакъв недъг: на 33 години, без дефект, със свеж ум, свежо сърце – мисли за него, докато тази енергия от него мине в тебе, въображаемо. Ще намерите тези, здравите хора в света. От тях ще вземате. Всеки един здрав човек ще ти даде един метод.

Аз ви привеждам пример – с каквито човек дружи, такъв става. Мнозина са ми разправяли: човек, за когото мисли... Ако се свържеш с някои хора, ти ще придобиеш техните навици. И доброто, и злото минават. Ако мислиш за здрав човек, тези енергии на здравето ще протекат и у тебе. Затуй колкото се може мислете за хармонични хора. Не си туряйте в ума някого, с когото сте се скарали. Мислете заради* някого, когото обичате. Не тази обикновена любов, която имате. Има една естествена любов. Обичайте хубавите неща, които природата е създала. Добрите хора в света ние ги обичаме. Те са образец и по телосложение, и по сърце, и по ум – носители на Божествения живот, на Божествените енергии, живата природа се проявява. Може да е някой лекар, професор – навсякъде, където мине, благословение носи. Навсякъде ги има. Има ги и в София. София не би могла да съществува, най-малко 10 души има от тях.

В окултната наука има една опасност, тя седи в следующото: окултният ученик се заема да разрешава велики задачи и като не може, обезсърчава се. Започнете с малките тяжести, и в мислите. Ако искате да развивате вашата физическа сила, има ред гимнастически упражнения. Може с ума си, без да вдигате някоя тяжест, може да развиете вашата сила да вдигате големи тяжести; направо почнете с 2, 3, 5, 10, 20, 30 кг. – тъй, мислено ще турите под ръката си, ще направите един опит, доколко вашите мускули са силни. Мислено може да направите едно упражнение, тъй че да се изпотите. Като вдигнеш тъй мислено сто килограма с едната си ръка, да почне да излиза топло от челото ти, от тялото ти. Какво концентриране! Някой път, когато развивате някоя мисъл, трябва да усетите една малка приятна топлинка да ви обвие – и умът ви почне да мисли. Защото в дадения случай, когато човек се хармонизира, почне да мисли интензивно, всички, които вървят по тази линия на неговата мисъл, концентрират мисълта си и той стане фокус. Защото всяка една гениална мисъл не е единична. Закон на смирението.

Да кажем, тези върхове: А, В, С, В (фиг. 27.2).

[[Картинка:fig27.2.jpg]]

Дотогава, докато сте един самостоятелен връх, вий не може да бъдете гениален човек. Вий трябва да образувате една долина около себе си. Тогава всички енергии ще се стекат, вий ще бъдете фокус, от всички

посоки ще се стича към вас. За туй, когато се говори за смирение – само гениалният човек, само светията, само Учителят може да бъде смирен.

Той трябва да стане една долина, в която Божествената енергия може да се прояви. Всички тези хора са гениални, но в дадения случай те са върхове – къде[то] са съсредоточени. И където може да се проявят, те се радват. Друг ден, ако друг стане долина, ще изпращат енергията си в друга посока. Гениалните хора си помагат, на този закон се събират в колегиите, в гимназиите. Някой път учениците се обичат, хармонизират се, стават един друг[иму] стимул. Човек, ако е сам, по-мъчно учи. Когато живее с другите хармонично, явява се у него голям импулс. Съберат се другарите му, разправят, разправят, предметът му стане ясен. Силата на сдружението е там. Трябва да се разбират тези закони на мисълта. Тогава всички вий нормално ще се развиете. То не е един закон, който насила може да се наложи. То е един чисто вътрешен, душевен закон. Щом [го] изпълниш, тази енергия ще дойде от центъра.

Часът е 9.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

----
* измича - диал." измъквам
* заради - диал. за
Начало: 19:00

1927_04_03 Вехтото премина
неделна беседа

ВЕХТОТО ПРЕМИНА

Беседа, държана от Учителя на 3 април, 1927 г. в гр. София.

„За то, ако е някой в Христа, той е създание ново; вехтото премина, ето, всичко стана ново.“ (Коринтяни - глава 5 : стих - 17)

Вехтото и новото по отношение на човека представя обширен и дълбок въпрос от биологическа важност. Ние употребяваме тук думата биология по нямане друга по-подходна дума. Биологията, като наука, се занимава с разрешение проблемата за живота, като се започне от живота на най-малките същества, съзнанието на които още не е пробудено, и стигне до човека, съзнанието на когото едва е започнало да се пробужда. В това отношение човек може да се разглежда като малка клетка, чието съзнание е започнало да се пробужда. Съвременният човек, във формата, която днес виждаме, не е в състояние да дойде до ясна, абсолютна представа за живота. Защо? – Защото той е заобиколен с ред предмети, от които придобива най-разнообразни впечатления. Тия многобройни впечатления пък препятстват за неговото право мислене. Даже видни писатели и философи нямат днес ясна представа за живота. Животът не е някаква физическа форма, която може да се изрази математически.

Да допуснем, за пример, че някой човек изпадне в особено душевно състояние. Кой съвременен човек може да опише и обясни причината на това особено разположение или неразположение на духа и на душата? Гледате някой човек днес е весел, засмян, маха с ръце" нагоре – надолу, като актьор, после взима перото, съчинява стихове, проповядва на хората, казва им: тъй трябва да се живее! Не се минава дълго време, гледате този човек изпаднал в някакво противоречие, намира се пред едно изпитание и не знае вече, какво да прави, забравя всичката си философия. Какво е станало с него? Коя е причината за тази промяна на състоянието му? – Някой писал във вестниците нещо лошо по негов адрес, което уронва достойнството му, като човек от новото учение. На другия ден пак пишат във вестниците, че писаното не се отнасяло за него, но за друг някой, със същото име. Наистина, не са един Драганов или Иванов в света. И този човек отново се успокоява. Питам: какво лошо има в това, че някой с черно мастило написал нещо по адрес на-твоето име във вестниците? Каква сила се крие в черното мастило, че може да произведе такава пертурбация в ума на човека? Често съвременните хора се спират върху дреболиите на живота, а пропущат важните моменти, като казват: това са малки работи,

те не заслужават нашето внимание. Казвам: малките работи, обаче, са докарали живота до едно неестествено положение. Вследствие на тази неестественост от хиляди години насам хората не могат да заживеят-нормален живот. Съвременните хора живеят повече със старите си разбирания и пъшкат под техния хомот, грижат се, как ще завършат живота си, старините си. Защо човек трябва да мисли за старините си? Днес никой не мисли за младините си, но все мислят за старините си, как ще ги прекарат, кой ще ги гледа на старини и т. н. Да мисли човек за старините си в смисъл, че има някому да дължи и трябва да изплати дълга си, разбирам; да мисли човек за старините си, в смисъл, че е грешен човек и трябва да изправи живота си, разбирам. Обаче, да мисли за старините си, в смисъл, че е чиновник, работил е около 15 – 20 години и скоро ще се пенсионира, ще се осигури, ще води щастлив живот, това не разбирам. Покажете ми един чиновник, който след пенсионирането си да води щастлив живот! Да мисли човек постоянно за пенсията си, дали ще се увеличи и с колко ще се увеличи, като работи повече години, то е все едно да извади една скумрия от водата и да я тури на скарата, да се пече на огъня. Тя ще цъцри на огъня и все една и съща песен ще пее. Като наблюдавате живота, ще видите, че днес всички хора работят, за да се пенсионират: учителят иска да се пенсионира, свещеникът иска да се пенсионира, писателят иска да се пенсионира. Каква идея има в пенсионирането? Има ред статистики, от които се вижда, че всеки, който мечтае за пенсия, щом постигне това, става вече неспособен за живота. Като говоря за пенсионирането, аз не се спирам върху буквата на въпроса, но казвам, че тази идея разрушава ума на човека. Като говоря за старостта, не разбирам въпроса буквално, но казвам: започне ли човек постоянно да .мисли, че ще остарее, че трябва да се осигури, тази идея вече разрушава неговия ум.

И тъй, не мислете за беднотията, защото тази идея е в сила да ви разруши. Не мислете за богатството, защото и тази идея може да ви разруши. Не мислете нито за сиромашията, нито за богатството! Сиромашията и богатството са две различни състояния: сиромахът е разтоварено .добиче, а богатият човек е натоварено добиче.

Вземете, например, какво може да се случи с някой знаменит милиардер, за богатствата на когото всички говорят. Някой ден може да го настигне автомобил, да го удари в ребрата и едно от тях да се счупи. От натоварено добиче той може да се превърне в разтоварено. Тъй щото, когато се говори за величието, за богатството на някой човек, трябва да се разбира неговото сърце, неговия ум, неговата воля, а не парите, които той има. Един човек е велик дотолкова, доколкото той е във връзка с живите сили на природата и доколкото те могат да му бъдат в услуга. Когато часовникарят направи

един часовник и тури всяка вилица, всяко колелце на своето место, в какво седи важността на часовника: в неговите части, или в часовникаря,-който го е направил? Следователно, всеки човек представя един малък винт от общия велик организъм, и той е почитан и уважаван, докато е на местото си. Ако е на местото си, целият организъм върви правилно, напусне ли мястото си, и организмът престава да работи, или неправилно работи. Докато човек мисли, че трябва да го пенсионират, че трябва друг да го замести в работата му, а той да излезе и да поживее щастливо, животът на общия организъм ще куца. Вижте какво става със земеделските рала, които не работят. Щом не се работи с тях, те ръждясват. В този смисъл-пенсионерите са ръждясали рала. Най-голямото нещастие в света са пенсионерите. Значи, не трябва да има пенсионери в света. Писателят трябва да умре с перо в ръка; ученикът трябва да умре с книга в ръка; свещеникът трябва да умре с епатрихил на врата; орачът-трябва да умре с рало в ръка; майката трябва да умре с детето си в ръка, а да не се оставя, децата ѝ да я носят. Такива хора изисква бъдещето! Какво виждаме сега? Бащите гледат да се пенсионират, да си изкарат една. малка пенсия и да легнат на гърба на синове и на дъщери, на внучки и внучета. Горко на онзи баща, който очаква на децата си да го гледат. Какъв е този баща, когото синът трябва да гледа? Това са болезнени явления в живота, а дето има болести, там не може да има щастие, Това всички трябва да знаят! Следователно, болестите са само повод за вътрешна връзка между хората, да се примирят, да се опознаят.

Преди няколко дни дойде една госпожа при мене и се оплаква от сиромашията си, от тежкото положение, в което се намира. Разправя, че живеела във влажна, тъмна стая, вследствие на което страда от ревматизъм и ме запита, какво да прави, за да се излекува. Казвам ѝ: преди всичко, както познавам нещата, причината за ревматизма не е влажната стая, Ако влагата беше причина за тази болест, тогава, как ще си обясните заболяването на една богата госпожа софиянка, от същата болест, която живее във втори етаж, при комфортна обстановка? И богатата госпожа дойде при мене и ми се оплака от своя ревматизъм. И тя искаше да ѝ се даде метод, начин да се лекува. Истината седи в това, че и бедната, и богатата госпожи не изпълняват Божия закон. Всички болести в света са резултат на неизпълнение Божия закон. Следователно, и двете жени са заболели от ставен ревматизъм, вследствие на неизпълнение на Божия закон. Ако болестта е предизвикана от влагата, тогава бедната жена трябва да се премести в суха, здравословна стая; щом се премести в суха стая, ревматизмът трябва да изчезне. Така ли става в действителност? Както виждате, тук, при две различни обстановки, при различни материални условия, се явява една и съща болест. Следователно, причината на болестта не е във влагата. Същото нещо виждаме и на фронта, между

войниците: много войници лежат в един и същ окоп, обаче, едни от тях се простудяват, а други не се простудяват. Защо едни се простудяват, а други не? – Първите имат нечиста кръв, а вторите имат чиста кръв. Едни от войниците се заразяват от холера, а други нищо не ги хваща. Защо? – Защото кръвта на последните е чиста. Ще кажете, че влагата е причина за простудяването на войници, които са имали по-слаб организъм. Не, греховете на хората внасят отрова в кръвта им, и с това стават причина за простуда, за зараза и т. н. Ето защо, за да се избегнат болестите и страданията, трябва да се подържа добрият живот. Мнозина мислят, че само Бог живее чист и свят живот, защото е съвършен, и затова казват: ние сме слаби, не можем да живеем като Бога, но Той ще уреди нашия живот. Казвам: както Бог живее, по същия начин и ние можем да се ръководим от Неговите закони и да ги изпълняваме. Бог не се влияе от нашите разбирания, но като гледа на нашите престъпления и грехове, Той казва: не правете тези престъпления, понеже ще заболеете от ставен ревматизъм; не правете тези престъпления, понеже в стомаха ви ще се яви някакъв тумор; не правете тези престъпления, понеже ще заболеете от артериосклероза и ще остареете преждевременно. Заболее ли човек от артериосклероза, той започва да вика лекари. Дойде един лекар, дойде втори, трети, всички го съветват, какво трябва и какво не трябва да яде. Не, първото нещо: заболее ли човек от артериосклероза, ще яде по възможност малко и проста, чиста храна. Той трябва да се храни с варено жито, с варен ориз, като истински калугер.

В Нова Загора един стар човек, на около 60 години заболя, от корем. Боли го коремът, нищо не може да яде. Чуди се, какво да прави. Седи, мисли, говори си: Е, Георги, Георги, цял живот яде прасенца, агънца, това-онова, но видя ли, до какво положение дойде? Пита ме: какво да правя сега? Казвам: ще започнеш да постиш, да ядеш по-малко. Всяка сутрин ще изпиваш по една чаша дървено масло и по една чаша гореща вода. След това ще излагаш корема си на слънце, да се печеш по два – три часа на ден. Този човек изпълни, каквото му казах, и се подобри. Съвременните хора сами се .тровят от храната, която употребяват. Някой казва; аз живея чист живот. Питам: чиста ли е кръвта ти? – Не е чиста, но това няма нищо общо с чистия живот. – Не, чистият живот подразбира чиста кръв. Следователно, искаш ли да живееш чист живот, абсолютно ще пречистиш кръвта си. Организмът на съвременните хора е заразен от месо, от вино и от ред още храни. Духовното им тяло пък е заразено от алчност, злоба, омраза и т. н. За пример, вие обичате някого, но щом ви каже той някоя обидна дума, вие веднага го намразвате. Защо трябва да го намразите? Знаете ли, какво внася омразата във вас? Тя е цяла отрова за организма ви. В дадения случай вие пакостите на себе си, но не и на него. Други хора пък се тровят от гордост. Те искат да се осигурят, да станат пенсионери, да

прекарат щастлив живот.

Апостол Павел, като разглежда старата култура, казва: „Всичко старо, всичко вехто трябва да премине".. И съвременните хора искат да живеят според старата култура. Казвам: живеете ли по старата култура, в каквито къщи и да живеете, както и да спите, както и да се храните, ставният ревматизъм неизбежно ще дойде. Дойде ли ставният ревматизъм. и смъртта ще дойде, като естествено негово последствие. Казват, че някой учен открил в киселото мляко някакъв бацил, който продължавал живота. Аз пък зная едно особено мляко, което не само че продължава, но увековечава живота. В същност киселото мляко може да продължи живота с 10 – 20 – 30 години, не повече. Според статистиката, няма човек в България, който да е живял повече от 150 години. При това, малко българи са доживели до 150 години, /макар че са се хранили повече с кисело мляко. В Англия пък имало един англичанин, който живял повече от 250 години. Питам: този човек с кисело мляко ли се е хранил? Не, той не е употребявал кисело мляко, но други са причините, които продължили неговия живот. През неговия живот се сменили на престола 12. крале. Тъй щото, продължителността на живота у българите не се дължи на употребяването на киселото мляко. То е само едно съвпадение. Ако въпросът е за изстудяване на стомаха, когато човек има някакво възпаление, киселото мляко може да помогне, но що се отнася за продължение на живота от киселото мляко, това не е още доказано. От чисто биологическо и научно гледище, продължителността на живота зависи от развитието на една жлеза, която се намира зад ушите в човека. Ако тази жлеза не е развита, човек може и 20 години наред да се храни с. кисело мляко, и пак няма да живее дълго време. Тогава и кокошки, и агънца да яде, пак няма да се продължи живота му. Развита ли е тази жлеза у него, той може да живее повече от100 години. Това са мои наблюдения. По тази жлеза. и по ред още признаци може да се предскаже на човека, колко време ще живее. Казвате: как се определя това? Когато аз правих своите научни изследвания по френология, срещнах един познат във Варна и му казах: след две години, еди-кой си месец и ден ти ще преминеш. едно премеждие: ако съзнанието ти не е будно в този ден, ти ще паднеш и ще счупиш левия си крак. Той ми каза: ти искаш да ме плашиш. Как ще стане това? Отде познаваш? – Ще видиш. Ти трябва да бъдеш буден, да избегнеш това премеждие. И наистина, след-две години стана това, което му бях предсказал. Казвате: как може да се гадаят тези работи? – Това не е гадание, то е предсказание, което почива на чисто математически изчисления. Как се правят тези изчисления, сега няма да обяснявам, но казвам: аз мога да направя точни изчисления, след колко време ще се свършат въглищата в машината на някой машинист и да му кажа, че след 150 км., например, машината ще спре. Мога да определя точно и мястото,

дето машината ще спре. Машинистът казва: ти гадаеш по нещо. Гадая, разбира се. Аз взимам пред вид, колко въглища има той на разположение, по колко се изгаря на час и колко път му предстои да измине. Като имам тези данни на разположение, аз правя своите изчисления и предсказвам, какво може да стане.

И тъй, всеки, който иска да живее дълъг живот, той трябва да има някакъв запас. Остане ли да живее на някакво подаяние, да се моли на Бога, да се продължи живота му, неговата работа е свършена. Ние трябва да се молим на Бога не да продължи живота ни, но да ни научи, как да спазваме законите, за да разработим и увеличим онзи капитал, който ни е даден от преди хиляди години, от панти-века още. Има хора, които във физическо отношение са много деликатни, нежни. Достатъчно е да ги лъхне и най-малкият ветрец, за да се простудят. Ако такъв човек седи при отворен прозорец, той се страхува от течение и казва: ще се простудя. Не се минават два – три часа, и той, наистина, се простудява. Някои хора с години живеят при отворени прозорци и не изстиват. Защо? Те имат изобилно живот в себе си, те имат имунитет; те са облечени с магнетическа риза, която не се пропуква. Изстиването зависи от мисълта на човека. Каквото мисли човек и в каквото вярва, това става.

И тъй, първото нещо, което се изисква в новия живот, това е новата вяра. Новата вяра подразбира, да вярва човек в Бога, че в.Него е Вечният живот. Който вярва във Вечния живот, той не мисли за смърт, нито за осигуряване, нито за богатство или за сиромашия, нито за наука. Той мисли само за едно, че трябва да учи. Който не вярва във Вечния живот, той мисли за смъртта – как ще умре, как ще го закопаят, какво ще кажат хората за него, какъв надгробен камък ще му турят, какъв надпис ще поставят и т. н. Какво ще пишат хората за такъв човек? Те ще напишат: тук почива еди-кой си пенсионер, който живеел честно и почтено, получавал е по 6000 лв. месечна заплата. Значи, той е коствал на държавата 72000 лв. годишно. Казвам: не е въпросът за парите, но важно е, какво ще занесе човек, като отиде на онзи свят? Господ ще го пита: какво прави на земята? – Работих цели 30 години за своето отечество, получавах шест хиляди лева месечна заплата и сега ида тук малко на разходка. Не, този човек е бракуван вече на земята; там не допущат, че той е жив, и всички казват: Бог да прости този велик българин! Той пък от своя страна вижда, че е жив, препоръчва се навсякъде като добър, почтен човек, който е живял на земята цели 45 години и работил за благото на своя дом и своето отечество. Значи, тук се явяват две различни положения: хората мислят за него, че е умрял, а той се вижда жив. Обаче, от небето му казват: ние не искаме мъртви хора. Ти ще се върнеш пак в България, ще убедиш българите, че си жив и като дойдеш повторно тук, тогава ще ти дадем

нужния прием, Ние приемаме само живи хора. Живи хора наричаме тези, които и на земята, и на небето са живи. Сега ще преведа тези думи на ваш език: всеки човек, който умира на земята, трябва отново да се върне там, да уреди всички недоразумения, които имал с хората. Кому какво зло е направил, ще го изправи. Той трябва да се примири с всички хора, с всички животни и като няма вече с кого да се примирява, ще остави всичкото си богатство на земята. Освободен от всички задължения и връзки на земята, той ще замине за небето, ще влезе в новия живот, дето ще получи лавров венец за добре изпълнената от него работа на земята. Тогава всички ще кажат; ето един достоен гражданин на българската държава, когото Бог може да приеме при себе си!

Това е новото, което иде сега в света. То носи възвишени идеи и казва на хората, че Бог не е в старото, не е в миналото, но Той е в настоящето. Едва сега човек ще започне да съзнава, че в света, в който живее, той представя богат предмет за проучване. Вие можете да проучвате и разните философи, които говорят за психологията на човека, но нито един философ още не е изучил човешкия мозък всичките му способности. Те разискват върху. ума, сърцето и волята на човека, но това още не е човекът; това са само някои от проявите на човека. Тъй щото, обществото, в което живеете, противоречията, които срещате в живота си, добрите и лошите хора, всичко това трябва да бъде предмет за изучаване не само от страна на философите, но и от всеки човек поотделно. За това се изисква работа, усилия. Вземете, за-пример, рудокопачите, които търсят с години скъпоценни камъни в земята. Те знаят, че ще намерят някъде големи скъпоценни камъни, и затова работят непрестанно, докато най-после развият в себе си тънко чувство, с което лесно намират леговището на тези богатства. Така трябва да работи всеки човек, ако иска в грубата материя да намери скъпоценните камъни. И наистина, ще срещнете хора на вид груби, но достатъчно е да ги пипнете на някое чувствително място и ще видите, че в тях се крият отлични качества. В лицето на такъв човек вие-ще имате един добър, честен и почтен приятел, на когото напълно можете да разчитате. И обратно, ще срещнете хора културни, с образование, на които не може да се разчита. Направете опит, да видите, на колко от софийските граждани, с висше образование, ако дадете 100000 лева на заем, ще могат да ги върнат след две години, според както сте уговорили. Един богат американец направил такъв опит и видял, че парите му пропаднали. Само един човек се намерил, който признал дълга си и върнал парите на време. Мнозина от тях използували теорията за прераждането и казали: ние нямаме никакви задължения към този човек. Той ни дължи от миналото и днес изплаща дълга си. Казвам: този човек нищо не ви дължи, защото той доброволно ви даде тези пари. Ако той ви дължеше, законът щеше да го хване. Едно трябва да се знае: човек, който живее в духа на новото учение,

той няма никакви връзки, никакви взимания – давания. В този смисъл под „нов човек" разбирам онзи, който има само една връзка – с Първичната Причина. Тази връзка е направена още от създаването му. Следователно, когато човек се освободи от съдбата, или от кармата си, според както индусите я наричат, отново ще се възстанови връзката му с Бога, която съществува от панти-века, и човек ще бъде напълно свободен. Съвременният човек не е свободен, защото върху тази първа връзка, той е направил още ред връзки, които са го ограничили и заробили. Бог е направил човека свободен и го е пратил на земята да учи. Обаче, вместо да учи, той започва да се удоволствува, да ходи по забавления, да странствува, но като няма средства за това, от тоз банкер взима 10 – 15 хиляди лева, от онзи 10 – 15 хиляди лева, това залага, онова залага, докато най-после съвсем загази, намери се в трудно положение и казва, че животът няма смисъл. Питам: кой постави човека в това положение – Бог, или той сам, със своите неестествени желания? Какво придобива човек от такъв живот? Мислите ли, че банкерът, който ви дава пари на заем, ви прави някаква услуга? Мислите ли, че има някаква придобивка в залагането на своите ценни неща? Не, да залагаш нещата, това не е наука.

Една млада мома, бедна, но много спретната и красива, отива при един богат граф със следната молба: господине, от известно време майка ми е болна, аз искам да я лекувам, но нямам никакви средства, затова, моля Ви, дайте ми 20000 лв. на заем, срещу които мога да заложа някаква скъпоценна вещ, или пък след време да ги върна. Той й казал: аз не искам нищо да залагаш, но ще ми позволиш да те целуна, или пък ти да ме целунеш. Тъй щото, едно от двете ще избереш: ако ми позволиш да те целуна, ще ти дам 20000 лева; ако пък ти ме целунеш, пак ще ти дам 20000 лева. Питам: ако вие бяхте на мястото на тази мома, какво щяхте да направите? Тази мома е била чиста; тя до това време нито е целувала някого, нито е била целувана. Тя се спряла за момент и започнала да размишлява в себе си, след което отговорила: аз ще ви целуна. Тази мома разрешила въпроса правилно. Щом се отправила към него да го целуне, графът казал: не, няма нужда да ме целувате! Той разбрал, че тази мома има идея и е готова по-скоро да даде, отколкото да вземе. Тя си помислила: понеже този граф ми дава, и аз трябва да съм готова да дам нещо, да го целуна. Графът продължил: аз не искам да ви поставя на изкушение да ме целунете. Понеже разрешихте въпроса правилно, вземете тези 20000 лева и си услужете. Когато ви се яви нужда, пак елате при мене, вие всякога ще имате моето съдействие. Това наричам аз човек на новото учение. Той бил разумен, не искал да съблазни тази душа, но пожелал да види, как ще се прояви възвишеното и благородното в тази мома.

Същият закон съществува и в света. Силните хора трябва да целуват, а

слабите трябва да бъдат целувани. Грешникът трябва да бъде целуван, а праведният, който е завършил развитието си, трябва да целува. В този смисъл светлината не е нищо друго, освен енергия на възвишени, велики същества, която минава покрай хората, целува ги и си заминава със светкавична бързина. Значи, ние, хората, сме. израсли само от целувки. Някой казва: аз целунах и се изцапах. Казвам: щом си се из-цапал, ти не си светлина. Светлината, която се движи с бързина 300000 км. в секунда, минава покрай всички живи същества, целува ги и си заминава, пак тъй чиста, непокварена, каквато е дошла. Когато някой пита, да целуне ли, или да се остави да го целунат, казвам: ако си праведен човек, ти трябва да целунеш; ако си грешен, тебе ще целунат. Обаче, този закон има обратно разбиране и тълкуване в света. Защо? – Защото го разглеждат само външно. Аз не говоря за външните му прояви, но за вътрешните, като велик вътрешен закон, който действува в душите на хората и ги повдига.

И тъй, всички дарби и способности у човека могат да се развият само при красиви мисли и чувства. Ред статистики ни показват, че един поет, художник, проповедник, учител, майка или баща може да стане велик, виден в света, само ако има поне една душа, която да го обича, да милее за неговия успех, като за свой. Не може човек да се подигне, ако няма поне една близка душа до себе си, която да разбира нещата правилно. Съмнявате ли се във вашия приятел, нито вие сте негов приятел, нито пък той може да ви бъде приятел. Мислите ли за приятеля си лошо, никаква връзка не може да съществува между вас. Нови хора могат да се нарекат тези, в душата на които не може да се зароди никакво съмнение. Двама души могат да бъдат приятели само тогава, когато те не се използуват, Те са свързани помежду си с взаимно почитание и любов и са готови да жертвуват живота си за великата идея, за благото на човечеството. Човечеството, това са свободните души. Тези приятели имат взаимна обич помежду си. Някой казва: хората на земята крият своята любов. Така е на земята, но казвам: скритите неща на земята са открити на небето. Когато един акт се извършва на земята тайно от очите на хората, на небето той е представен ясно, като на сцена, дето ангелите го наблюдават и следят, дали действуващите лица играят ролите си правилно, или не.

Днес всички съвременни хора говорят за Любовта Христова, както и за своята любов към Христа. И апостол Павел казва, че всички сме свързани със съзнанието на Христа. Питам: ако наистина, ние обичаме Христа и сме свързани с Него, не държим ли сметка, как се отразяват върху Него всички наши недоразумения, отмъщения, омраза, гняв, завист и ред още анормалности? Както мравите, комарите хапят нашите тела и предизвикват малки ранички, също така и нашите отрицателни прояви предизвикват безброй такива ранички върху тялото на Христа. В този

смисъл Христос и досега още не е свободен от страдания. Всеки момент той трябва да прави грамадни усилия и да се лекува, и то от близките си. Когато се казва, че Христос дойде между своите, и те не Го приеха, не се подразбира светът,но се подразбират вярващите, които Го очакваха и казваха: Господи, като дойдеш между нас, ние всичко ще направим заради Тебе. Обаче, дойде Христос между тях, и те взеха от Него всичко, с каквото Той разполагаше, разпнаха Го и казаха: ние не можем така лесно да се подобрим; по еволюционен път ще подобрим живота си. Под думата „еволюция" аз разбирам развитие, което продължава цел живот. Истинското развитие подразбира разумно качване и слизане без падане. Представете си, днес вие имате добро разположение на духа, но дойде някой, вземе от вас 20000 лева на заем и не ги върне. Вие веднага се сърдите, дигате цял скандал, отказвате се от Христа, от Бога, че някой ви излъгал. Какво е виновен тук Христос? С този скандал вие си причинявате по-голяма па-кост, отколкото с загубата на тези 20000 лева. Не можете ли и вие, като Йова, да кажете: Бог дал, Бог взел. Ето защо, като хора, вие трябва да обърнете внимание върху малките си по-грешки, върху малките противоречия във вашия живот, които другите хора не виждат. Съвременните хора са в постоянно смущение, в постоянни тревоги. Защо? – Защото между Бога и тях няма хармония. Например, някой човек се моли, но молитвата му не е приета. Защо? Той се гневи на хората, сърди се, мисли, че те са причина за неговите неуспехи. Не, причината е в самия него. Той трябва да възстанови връзката си с Първичната Причина. Ама този човек искал да уреди живота си. Уреждането на живота е последна работа. По този начин, с пари, с богатства животът не се урежда. Нека той се помоли на Бога по следния начин. Нека се обърне към Бога и каже: Господи, досега живях нередовен, неправилен живот, никога не съм говорил Истината, баща си и майка си не почитах, с брата си и със сестра си постоянно се карах, приятелите си изнудвах и каквито обещания Ти давах, нищо не изпълних. Помогни ми да изправя живота си, да вървя напред. Не дойде ли човек до това самопризнание в себе си, между Бога и него не може да има никаква връзка, той не може да се надява на Божието благословение. Така трябва да постъпи всеки, който иска да бъде нов човек и който иска да се освободи от ограниченията на живота. Ще вземе някой да се хвали, че някога бил голям герой. Чудни са тези едновремешни герои!

Дядо Първан се хвалил, че някога, на млади години, бил голям герой, прескачал трапове, 10 м. широки. Казват му: щом си бил някога герой, и сега трябва да си такъв. Хайде, прескочи този трап! Засилва се той, и хоп в трапа долу. Да, на млади години не беше така, но ето, какво прави старостта. Като се по-оглежда насам-натам и вижда, че никой няма около него, той си казва тихичко: какъвто съм днес, такъв бях и на младини.

Закон е: щедрият човек и на младини, и на старини е щедър. За-пример, как можете да познаете, кое дете е щедро? Когато някоя майка даде на детето си една ябълка и то веднага я сподели със свое брат-че, или със свое другарче, това дете е щедро. Не е ли готово да раздели ябълката си с някое близко нему дете, то не е щедро. Такова дете не само че не е щедро, но често обича и да пооткрадва по малко. Причината за това се дължи на едно чувство, силно развито у човека, чувството на любостяжение. Центърът на това чувство се намира зад ушите.

Новото учение е потребно днес за всички хора, за да се създадат благоприятни условия, при които мозъчните центрове да се развиват нормално. За тази цел те трябва да приложат в живота си закона на Любовта. Дойде ли Любовта в човека, най-първо той трябва да си създаде идеал, образ, към който да се стреми. После, той трябва да развие здраво физическо тяло и най-после да създаде от себе си морален тип. Всеки човек трябва да има пред себе си тези няколко картини, които трябва да нарисува в своя живот. Сега какво правят хората? Те поставят в църквите образа на свети Никола и на други някои светии, на които се кланят. Каква светост има в тези образи? От френологическо гледище художникът не е представил никаква светост в тези образи. Щом те не представят тези възвишени образи, какъв смисъл имат тогава? Ако бяха идеални светии, светът поне на половина трябваше да се подобри. Старите гърци създадоха красиви форми, но тези. образи бяха лишени от морален устой. И парижаните създадоха красива мода в облеклата, но тази мода беше лишена от истинската хигиена. За пример, колко трябва да бъде открит гръдния кош на жената? После, колко дълги трябва да бъдат ръкавите на роклите? Истинска красота в модите е тази, която има предвид естетиката и хигиената, която природата налага. Кръстът на човека, както и гърдите му, трябва да бъдат добре запазени. Съвременните хора излагат, именно, тези части най-много. Срещате екскурзианти, на които колената са съвършено открити. И тук има неправилност. Те излагат на резки атмосферни промени тъкмо тия части, които най-лесно се простудяват. И това са все културни хора, .които говорят за наука, за хигиена. И след това същите тия хора казват: какъв смисъл има физическият живот, или какъв смисъл има духовният живот? Топлината указва влияние върху доброто разположение на човека. Човек не може да пише хубаво, нито да размишлява правилно, ако не му е топло. Движенията на тялото трябва да бъдат така свободни, че всички органи в него да функционират правилно. За да се реформира днес българинът, той трябва да се откаже от овчите шапки. Едно време българинът е бил много упорит, затова е трябвало да носи калпаци от овча кожа, да стане по-мек. Такава е била неговата философия,. но понеже времената сега са други, той трябва да замести калпака от овча кожа с шапка от памук или от мека вълна, малко по-рядко

изтъкана, за да може въздухът да прониква през косата му. Освен това, българинът употребявай навои на краката си. И тях трябва да намали малко, да не увива толкова много краката си, за да могат порите на краката му свободно да приемат въздух отвън. Ако отидете на някоя нива, дето българин оре, ще видите, че като дой де време за почивка, той не ляга на браздата, която орал, но ще отиде под някоя круша и под сянката й ще заспи. После казва, че го хванало уроки. Казвам: ако не искаш да те хване уроки, почини си на браздата, която си орал, а не под сянката на крушата. Ако пък ожаднееш, не пий студена вода, но пий от стомна, която е седяла няколко часа на слънце. Пиете ли студена вода, съзнанието ви трябва да бъде будно. Много болести се раждат от бързото пиене на студена вода. Когато човек пие студена вода, той трябва да мисли, съзнанието му трябва да вземе пълно участие в сладчината на водата и в нейната температура. Бързате ли, когато пиете вода, вие ще изгубите после повече време, докато се излекувате от последствията на водата, отколкото, ако бяхте употребили една-две минути, докато изпиете водата.

Съвременните хора ядат, без да мислят; пият вода, без да мислят; лягат, стават, без да мислят. Стават пенсионери, без да мислят; учени хора стават, без да мислят; богати хора стават, без да мислят. И ще видите, някой свършил гимназия и не знае, какво да прави. Преди години един младеж свършва гимназия и започва да търси служба. Отива в едно, второ, в трето министерство, никъде не намира служба. Най-после се отчайва, дохожда му мисълта да се самоубие, но си казва: защо трябва да се самоубивам? Това е безчестие от моя страна! Тогава той отива при един свой приятел и му казва: моля ти се, дай ми 200 лева на заем! Приятелят му дава 200 лева, и той си купува едно точило, на което в рамка туря диплома си от гимназията и тръгва да точи ножове. След един месец той спечелва малко пари и изплаща дълга си за точилото. Срещат го па улиците някои от началниците в министерствата, дето ходил да търси служба, и казват: как не го е срам, този млад, учен човек да точи ножове! Не, герой е този човек! Той точи ножове, но не се самоубива. Това е човек от новото учение, който не се спъва от мъчнотиите на живота. Като дойде някоя мъчнотия, тя натиска човека, души го. Мъчнотията не е мъртва, тя е живо нещо.

Днес всички християни казват: преди 2000 години Христос дойде да спаси света, но Го разпнаха, затова втори път трябва да дойде на земята, да оправи света. И сега всички очакват Христа, да слезе от небето. Що е небето? – Небето представя разумния живот, разумните закони, които трябва да се знаят. Разбира се, тези закони не могат всички да ги знаят, както не могат всички еднакво да разбират това, което сега ви говоря. Пък и аз не искам всички да. ме разбират еднакво. Това, което ви говоря, мога да изнеса в строго научна форма, в научни формули, но те ще бъдат още

по-трудни за разбиране. От всичко говорено има общи въпроси,-които са еднакво понятни и полезни за всички.За пример, между един професор и едно малко дете може да се образува връзка. Ще кажете:: възможно ли е това? Ако между една високопоставена дама, която гледа с презрение на низко стоящите около нея хора, и нейното малко кученце може да се образува връзка, колко повече-може да съществува връзка между професора и детето. Богатите американки, особено, си водят по едно малко кученце, вързано със синджир. Това е похвално, това е права постъпка. Питам: ако между една богата дама и едно малко кученце може да има такава връзка, че тази дама сама да къпе това кученце, да го храни, да го разхожда, защо тогава между богатите и сиромасите да не могат да се създадат отношения да се обичат? Един ден Господ ще извика богатите хора и ще ги пита: как можахте вие, богатите, да направите толкова нещо за вашите кученца, а нищо не можахте да направите за вашите бедни братя? На същото основание вие можете да се грижите и за вашите бедни братя и сестри. Кога? Някой ще каже, че тази богата дама не се грижи за всички кученца, но само за това, което тя обича. Да, мода е това. В Америка, по едно време, имаше и друга мода: дамите носеха на синджирче закачено живо жабче, като игла. Гледаш, нещо живо мърда по нея, току протака и свива крачката си. Вечер дамата сваля жабчето, туря го в чинийка с вода, дава му храна, а сутрин, като излиза из града, пак го закачва на врата си. Казвам: това е отлична постъпка, която показва, че са възможни любовни отношения между всички живи същества, Тази дама, като погледне към жабчето, казва му: ти при мене ще се учиш на нова култура, на нов живот.

Сега, пренесете тези велики идеи във вашия ум. Дръжте в ума си на почетно място бедните, страдащите хора, туряйте ги на врата си, вместо иглички, а вечер ги туряйте в паница с вода и хляб, да се нахранят. На другия ден пак ги закачете на врата си. Ще видите, че няма да мине дълго време, и бедните ще станат културни, като вас. Следователно, още при сегашните условия на живота всички можем да направим една малка жертва, без да изменим хода на общия живот. Всеки човек си има една велика идея, от която той не трябва да се отклонява. Обаче, има и една обща велика идея в живота, от която никой не може да се отклони. Вървите ли по този път, вие ще дойдете до положението на новия човек. Обаче, не е достатъчно само да се създаде нов човек, но той трябва да расте и да се развива. Не е достатъчно само да имаш едно плодно дърво, но то трябва да бъде доброкачествено; после, ти трябва да знаеш, как да го гледаш, за да може правилно да расте и да се развива: трябва да се натори, да се полива навреме, да се гледа и пази, както казват българите – като зеницата на очите.

Като наблюдавам, как хората са невнимателни към растенията и дърветата, виждам, че те са също така невнимателни и към себе си. Те обичат своята *личност*, както и *личността* на другите хора, но не обичат своята душа, нито душата на своите близки. Обаче, *личността* не е човекът; *личността*, това е тялото на човека, т. е. физическият човек.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да обича душата си. Тъй щото, когато човек обикне себе си, т. е. своята душа, той ще може да образува правилна връзка и с всички хора. Само по този начин, във всички свои близки човек ще види души, които страдат като него и ще може да им помага. Значи, между *личността* и душата на човека има голяма разлика. *Личността* се занимава с дребнави работи, а душата се занимава с възвишени работи. Разумният, Божественият живот е живот на душата, дето всяко нещо се извършва на своето време. Затова, именно, и Соломон е *казал*: „За всяко нещо има определено време". Има определено време за раждане, има определено време за умиране. Човек може да се роди само на времето, което Бог му е определил. По същия закон човек умира, само когато му е определено. Ако знаеше законите, той би прескочил времето, което му е определено да умре. Случва се човек да дойде до една точка на замръзване в своя живот, де-то непременно трябва да умре. И в природата има известни места, дето силите са в равновесие, в абсолютен покой. Ако човек попадне в едно от тия места, неговият пулс непременно ще спре. Разправяше един учител от варненско подобна своя опитност: както вървял, попаднал в едно от тия места на абсолютен покой и забелязал, че пулсът му започнал да спира. Един свещеник и други някои хора разбрали, че с този човек става нещо и започнали да го разтъркват, да предизвикват изкуствено дишане, от което той се съживил. Ако тези хора не бяха му се притекли на помощ, той щял да умре. Той е попаднал в мъртва зона. Така също и във всеки град и село има улици, през които мнозина не обичат да минават. Някой ще каже, че това е някакво самовнушение или суеверие от страна на тези хора. Това се дължи на трептенията на почвата в тия места. Трептенията не са хармонични, не съответстват на трептенията на минувачите. Щом забележите такова нещо, не минавайте през улици, трептенията на които не са хармонични с вашите. Същото нещо се забелязва и при яденето, и при спането. Има хора, които едни храни обичат, други не обичат. После някои хора обичат да -спят в една стая, а не обичат да спят в .друга. Всичко това има свои дълбоки причини, затова не бързайте, добре обмисляйте нещата. Яжте храна, която обичате! Спете в стая, която обичате! Това са идеи, които трябва дълбоко да за-легнат в ума ви. Като знаете това, не трябва да се плашите, но у вас трябва да се зароди силно желание да изпълните великата воля Божия и да знаете, че светът е разумно създаден.

Често съм обръщал внимание на това, как трябва да ставате сутрин. Повечето хора скачат веднага от леглото си, без да размислят, дали слизат от лявата или от дясната страна на леглото си. Ако някой стане сутрин от лявата страна на леглото си, през целия ден той ще има несполуки. Човек трябва да знае сутрин от лявата или от дясната страна на леглото си да слиза. Някога той може да слезе от лявата страна, а някога от дясната, затова не трябва да бърза. Мнозина, като не разбират този закон, казват: защо е необходимо да се спазват тия правила при ставане сутрин? Ако човек не спазва тия правила, с това той нарушава равновесието в природата. Също така има правила и при спането. Важно е, дали човек спи на дясната си страна, или на лявата, дали на гърба, или на корема си. Много майки не знаят на коя страна да поставят децата си да спят, Ако биха знаели, как да поставят децата си да спят, те биха могли донякъде да урегулират техния живот.

Казвам: човек трябва да обърне внимание и на своите мисли, чувства и желания. За пример, някой човек иска да обича, но той трябва да знае, че за да обича, желанията му трябва да бъдат чисти, кристални, като диамант.Защо? – Понеже има желания, които, след като се изпълнят, умират и оставят у човека известен род утайки, наслоявания, които предизвикват гниене. В този смисъл къщите на съвременните хора са пълни с такива мъртви мисли и желания. Човек желае едно, друго, трето. но като постигне тези желания, те умират, и най-после той казва: свърши се всичко! Не мога повече да живея, остарях. Не, човек всякога може да бъде млад, всякога може да живее всякога може да люби. Преди всичко, вие още не сте любили, както трябва. Апостол Павел казва: „Обезумяхме от любовта Христова". Да, човек като се влюби, безумен става. Разправят за Мохамед втори, че когато минавал през Балканския полуостров, той се влюбил в една гъркиня толкова много, че забравил задълженията си към войниците, вследствие на което те започнали да се бунтуват срещу него и го наричали обезумял. И днес още, когато срещаме човек, който люби, ние го наричаме безумен. Ако същият човек убие десетина души, считат го герой. Когато някой троши камъни, наричат го герой; когато същия човек направи нещо хубаво, тогава не е герой. Каква е тази логика?

Истинският живот се заключава в творчеството. Това, което Бог е вложил в човека, трябва да се развива. Човек никога не трябва да се обезсърчава. Някой се обезсърчи, казва: едно време знаех повече, имах повече вяра, повече любов. Да се говори за едно време, това е старото време. Сега е новото време, за него говорете. Сега ще обичате, както светлината обича; ще се движите с нейната бързина: ще минете, ще заминете, без да кажете някому, че обичате. Който иска да знае нещо за Любовта, той трябва да се движи с бързината на светлината. Ето как аз бих препоръчал на хората да

се обичат. Млади, момък и мома, се обичат, но родителите им не се съгласяват да се оженят, и те решават да забягнат в Америка. Не трябва да бягат в Америка, но аз ги съветвам да се повдигнат към слънцето, да се отдалечат с милиони километри от земята. Някой мъж взима жената на своя приятел и отива в някой хотел. И тях съветвам да се повдигнат към слънцето, а не да се крият по хотелите. Ако влезете в Божествения свят, там съществува следния закон: на земята човек може да обича само едного; обича ли повече, той върши престъпление. На небето пък законът е обратен: там човек трябва да обича всички; обича ли само едного, той върши престъпление. Било е време, когато на земята един мъж е имал много жени, или една жена е имала по няколко мъже. Това са били култури, които днес вече са залезли. Това са били неестествени положения, вследствие на което и тези култури са изчезнали. Законът на земята в това отношение е следният: на един мъж една жена. Обаче, и това положение е преходно, временно. Съществата, които живеят на небето, нямат такива нужди, каквито имат хората на земята, затова законите там са различни от тези на земята. Апостол Павел казва: „На небето нито мъж за жена отива, нито жена за мъж".

Сега, истинският живот се заключава в това, да се образуват правилни отношения между братя и сестри, между господари и слуги, между мъже и жени, между приятели, между вярващи, и всички хора да се научат да говорят Истината. В погледа на онзи, който носи великата Истина в себе си, няма абсолютно никаква лъжа. Когато се ръкуваш с никого, или когато целунеш някого, или когато кажеш нещо някому, във всичко това да няма абсолютно никаква лъжа. Докато човек живее в старото, ще обича само едного; щом влезе в новия живот, той ще обича всички, понеже те съставляват едно тяло. Дойдете ли до тази любов, всички ще бъдете свободни и щастливи. При сегашните условия, както живее човек, на земята всякога ще има скърби и страдания: един заминал, друг се осакатил, трети се разболял и т. н. Пари можете да имате, но щастие не очаквайте. Искате ли да бъдете щастливи, стремете се да приложите в живота си Христовото учение, да се свържете с Бога, Той да живее у вас, че дето и да се намирате, всякога да чувате Неговия тих глас, да ви говори и напътва. Работиш някъде по осем часа на ден, но удари часовникът, и Бог отвътре ти казва: спри! Чуеш ли гласа Му, веднага спри, не завършвай работата си. Проповядващ някъде, но чуеш гласа Му, който казва: спри! Послушай гласа Му и спри, без да довършиш изречението си. Шиеш някаква дреха, но чуеш ли гласа Му, спри, не довършвай работата си. Правиш къща, чуваш гласа на Бога пак спри. Нека останат някои работи недовършени.

Ще приведа един пример за потвърждение на последната мисъл. Преди

повече от 20 години при Варненската мъжка гимназия имаше един учител, грък, който строеше по това време втори етаж на къщата си. Една вечер сънува, че някой му казва да не довършва къщата си, защото ще умре. Той повярва на съня си и издигна нагоре една постройка, която приспособи за гълъбарник, а сам той остана да живее в първия етаж на къщата си. Другарите му се смееха, наричаха го суеверен, и най-после, след 12 години, той се убеди да изпъди гълъбите от къщата и издигна втори етаж. Щом свърши етажа, той умря. Казвам: ако той искаше да бъде жив, не трябваше да изгонва гълъбите от къщата си. Имате ли една свещена идея в ума си, не я изгонвайте навън. Искате, например, да учите. Не изпъждайте тази свещена идея от ума си, ако искате да живеете. Или, искате да работите за своето здраве. Не казвайте, че това не може да се постигне и да отложите тази идея за друго време. Не отлагайте реализирането на вашите свещени идеи, нито ги изгонвайте вън от своя ум. Те представят гълъбите, които трябва да живеят във вашата къща. И те могат да живеят във вашата къща, и вие можете да си живеете. Това е новото учение. Ако оставите гълъбите да живеят във вашата къща, Господ на друго място ще съгради къща за вас.

Днес от всички съвременни хора се изисква разумно сърце, светъл ум и силна воля, за да могат да се насърчават. Само така човек може да се освободи от личния елемент в себе си. За пример, като ви говоря, вие често мислите, че имам някого предвид. Да се мисли така, това е проява на личността. Ние не се интересуваме от грешките и престъпленията; на хората; ние имаме пред вид винаги доброто у човека. Като срещна някой човек, колкото и лош да минава за другите, аз гледам да намеря в него една добра черта. Намеря ли такава, радвам се, защото тази черта един ден ще се развие и ще победи лошото в него. Научете човека да се храни добре, и той ще стане здрав; научете го да мисли добре, и той ще стане умен; научете го да прави добро, и той ще стане добър. Видите ли, че някой човек направи най-малкото добро, насърчете го, дайте му възможност да се проявява в правене на добро. Не убивайте идеите в себе си! Колкото и да са малки днес, те един ден ще се развият. Насърчавайте, както в себе си, така и в другите, и най-малките добри прояви. Бог е в малкото, в незабелязаното, в невъзможното. Някой казва: от мене човек няма да стане. – Именно в тази невъзможност Бог ще се прояви. – Аз съм слаб, хилав човек. – Именно в тази слабост Бог ще се прояви. Ако искате да знаете, в силата седи нещастието на човека. Едно вре-ме вие бяхте малки бръмбарчета, плачехте и се молихте да станете големи сили. Ангелите ви казваха, че ще дойде време да станете големи, силни, да ви облекат в хубави дрехи. И наистина, дойде това време. Вие станахте големи, силни същества, но пак сте недоволни, пак сте в положението на малки бръмбарчета. Ангелите по същия начин ви утешават, че ще ви извадят от тези условия и ще ви поставят в по-добри: ще ви извадят, като риба, от

някоя малка локва, и ще ви турят в някое чисто, кристално езеро, или ще ви турят, като птици, в някоя райска градина, или най-после, като човек, ще ви поставят в някоя хубава къща, да се учите да свирите, да пеете или да рисувате. Всекиму ще дадат това, което желае. Така постъпва разумната природа. Няма да остане едно красиво желание в човешката душа, което Бог да не задоволи. Тогава всички хора ще бъдат радостни и весели.

Сега, благодарете, че сте дошли до това положение. Старото преминава, и новото иде. Всички ще бъдат млади, ще се движат с бързината на светлината. Дрехите ви ще бъдат от бела коприна, а лицата ви свежи, без бръчки; очите и ушите ви ще бъдат отворени, да можете с очите да възприемате светлината, а с ушите – да слушате правилно. Езикът ви ще бъде развързан, да предава разумното Слово Божие.

Казвам: всичко това иде вече. Старото, вехтото преминава, новото иде. Щом дойде новото, земята ще се освободи от своя товар и отвсякъде ще се чуват най-хубавите песни. Концертите, театрите няма да бъдат като сегашните. Актьорите ще играят на сцената по съвсем нов начин. Съвременните актьори не представят още последната дума на изкуството. Днес, в стария живот, всеки може да стане актьор. В новия живот, напротив, само възвишените хора ще дават представления. Живи представления ще бъдат те. И в тях ще се проявява Великият Закон на Любовта.

Беседа, държана от Учителя на 3 април, 1927 г. в гр. София.

Вехтото премина (Сила и Живот. Девета серия (1926–1927). Том IV. София, 1930)
11 беседи от 3 април 1927 г. до 19 юни 1927 г.

Начало: 10:00

1927_04_06 Начертаният план
лекция пред общия окултен клас

НАЧЕРТАНИЯТ ПЛАН

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

(Четоха се свободните теми.)

Често съвременните хора се запитват защо светът е създаден така. Питам: Според вас, като ученици, как трябваше да се създаде светът? Или кажете поне как трябваше да бъде създаден вашият свят? Когато хората казват, че светът не е създаден, както трябва, това подразбира, че в света, в който те живеят, има нещо дисхармонично, нещо, което те не желаят. За пример, в една приказка се разказва как земеделците молили Бога да им изпрати дъжд, а керемидчиите молили за сухо време. Ако Бог послуша земеделците, керемедчиите ще бъдат недоволни; ако послуша керемедчиите, земеделците ще бъдат недоволни. Тогава Господ им казал: „Влезте в споразумение помежду си и аз ще ви изпратя такова време, каквото искате". Следователно, ако хората днес са недоволни от външните условия на живота, това се дължи на самите тях. Те са се разделили помежду си по занятия, по интереси, по разбирания, вследствие на което в живота им съществува голямо разнообразие. Всяка мисъл, която прониква в ума на човека, и всяко чувство, което прониква в сърцето му, представляват специални занятия. Някой иска да си поиграе малко. – Това е едно занятие. И акробатът играе по въже, скача, хвърля се от една успоредка на друга – занятие е това. С него той изкарва прехраната си.

Ето защо, всяка мисъл, всяко чувство представляват известни форми, които оказват такова влияние върху човека, както и неговото занятие.

Ако се обърнете към миналото на човека, да проучите образуването на формите на мисълта, ще видите колко време се е изминало, докато мислите се оформят. Днес Провидението използва тия мисли като готови клишета, като добри и лоши гърнета. Добрите гърнета запазва, а лошите счупва и отново обработва, както грънчарят постъпва със счупените и изкривени грънци. Много мисъл, форми не могат да влязат в работа, но въпреки това се плаща данък за тях. Искате да реализирате някоя мисъл, но не можете. Щом не можете да я реализирате, вие започвате да се измъчвате. В случая мъката ви се дължи не на мисълта, а на данъка, който

трябва да платите за нея. Ето защо, при сегашното състояние, в което се намирате, вие трябва да извикате в ума си всички добри, положителни мисли, които са впрегнати на работа. Тези мисли имат приложение в живота и дават приход. Лошите, отрицателните мисли, като счупените гърнета, нямат приложение в живота, обаче трупат данъци, които трябва да се плащат. Въпреки това всички мисли, които минават през ума на човека, били те положителни или отрицателни, са на мястото си. Докога? Докато човек завърши своето развитие. Днес той е в положението на малко дете, което едва сега започва да учи, да се развива. Виждате някой човек работи, учи, иска учен да стане. В миналото той е бил учен, но всичко е забравил и сега отново трябва да учи, да придобива знания.

Казвате: „Това е противоречие". – Едно трябва да знаете: красотата на живота се състои в противоречията. Те подтикват ума към мисъл. Противоречия съществуват и на небето. Иначе как ще си обясните положението на Луцифер? Макар и на Небето, и той се натъкна на някакво противоречие, вследствие на което влезе в стълкновение с великия порядък в живота. Богословите обясняват причината за това по един начин; окултистите – по друг начин. Обаче нито едните, нито другите са могли да се домогнат до истината. Причината за падането на Луцифер за вечни времена ще остане една от великите тайни. Никой досега не е обяснил и няма да обясни как и защо са произлезли злото и доброто. Хората могат да си съставят теории, колкото искат, но тези теории още не представляват истината. На всеки щастлив ангел в небето отговаря по един нещастен ангел в ада. Ако по някакъв начин изчезне ангелът от ада, моментално ще изчезне и този в Небето. И обратно: ако изчезне ангелът от Небето, ще изчезне и този в ада. Те са свързани един с друг. Въз основа на този закон на всеки добър човек отговаря един лош. И на всеки лош човек отговаря един добър.

Но да оставим този въпрос настрана. Той е костелив орех, достъпен само за умовете на велики философи. Ако обикновеният човек се занимава с този въпрос, умът му ще се обърка. Но все пак добре е понякога човек да се позанимава и с отрицателната страна на живота. Когато някой е много недоволен от живота, нека се спре върху отрицателната му страна. Нека види какво пишат и говорят философите по тези въпроси. Това ще му послужи като метод за лекуване.

Мнозина се запитват за смисъла на живота. По този въпрос са дадени различни обяснения, различни мнения, но нито едно от тях не го разрешава. Някои казват, че смисълът на живота се заключава в това да живеем. Да, до известна степен може да се приеме, че е така, но как ще си обясните защо, като живеете, остарявате, губите силите си, губите паметта

си? Правилно е, като живеете, да не губите силите си, да запазите всичко, каквото ви е дадено. Има хора, които до дълбока старост запазват всичко онова, което в младините си носят. Обаче повечето хора се обезверяват, отслабват, изгубват любовта си и изпадат в пълно разочарование. Докато са млади, докато са здрави, те мислят, че обичат Бога, обаче някаква малка причина отвън е в състояние да ги събори. Те са като малките деца. Щом паднат на пътя, те започват да плачат, обезсърчават се и трябва да дойде някой отвън да ги утеши. Ставате сутрин бодри, весели, доволни. Обаче мине някаква мисъл през ума ви и до вечерта вие сте в друго разположение: отпадате духом, обезсърчавате се, изгубвате смисъла на живота. Тази мисъл е дяволският трън, който е влязъл в ума ви. Изхвърлете тази мисъл навън – нищо повече.

Сега, като говорим за доброто, подразбираме делата на ангелите, които живеят за ближните си. Като говорим за злото, подразбираме същества, които живеят за себе си. Когато говорим за боговете на ада, подразбираме онези същества, които са станали причина за идването на смъртта. Когато говорим за Бога, подразбираме Онзи, Който е станал причина да се прояви живота. И наистина, когато Бог каза на Адам и Ева да не ядат плодове от дървото за познаване на доброто и на злото, това значи: Ако служите на земните богове, на боговете от ада, ще умрете. Ако служите на Бога, ще живеете. Който мисли, че може да служи на дявола и да живее, той е на крив път. Той ще изпита всички нещастия и страдания в живота и в края на краищата ще умре. Дяволът ще вземе всичките му придобивки, всичките му добрини, а в замяна на това ще му остави злините си. Така постъпва циганинът с циганката. Той ще я изпрати да проси и тя цял ден ще ходи от къща в къща, ще хлопа ту на тази, ту на онази врата и каквото събере, ще го занесе у дома си. Циганинът ще ѝ вземе всичко, каквото е донесла, ще я набие и отгоре на това ще я прати пак да проси. На другия ден циганката пак взима дисагите на гърба си, една пръчка в ръката си, да се пази от кучетата, и тръгва да проси. Като ѝ дотегне това положение, циганката казва: „Не зная какво да правя“. – Няма какво да мислиш. Хвърли дисагите от гърба си, хвърли пръчката от ръката си и престани да просиш. Започни да работиш, да служиш на Бога, за да живееш. Дяволът е създал положението на циганите, на разбойниците, на крадците, на лъжците. Как ги е направил такива? Като ги е хранил със съответна храна. Това, което Бог е направил, коренно се различава от онова, което дяволът е направил. Ако същата идея предадем в научна форма, ще кажем: Великата еволюция на живота, с ония потайни сили в нея, неизвестни за ума, сърцето, душата и духа на човека, коренно се различава от онези субстанциални, есенциални сили, които работят в низките области на материята.

Казвате: „Това са философски работи“. – Философски работи са, но са хубави. Философите са умни хора. Те съзнателно скриват своята мисъл в научна форма, за да се разбере само от хора, които могат да се ползват от нея. Много въпроси са добре изяснени от философите. Те искат да покажат на хората, че трябва да се мисли. Без да мисли много, някой казва: „Човек е роден да страда“. – Не е така. Друг казва: „Човек е роден да бъде щастлив“. – И това не е така. Това са вметнати изречения в живота на човека. Според мене човек се е родил, за да живее. Че някой бил щастлив в живота си, а друг – нещастен, това е друг въпрос. Има хиляди начини, по които задачите на живота могат да се разрешат. Щастието не е единственият начин, по който задачите на живота могат да се разрешат. И животните могат да имат блага в живота си; и те могат да бъдат щастливи, без обаче да разрешат задачите на своя живот.

Следователно нито щастието, нито благата разрешават мъчнотиите и задачите в живота. За пример и пчелите могат да си устроят концерт, както хората си устройват. Влизали ли сте в някой кошер, да видите как живеят пчелите? И пчелите, като хората, се радват на живота. Един ден гледам пред един от нашите кошери, в едно гърне с вода, удавени около 20–30 пчели. Взех една от тях, духнах и малко, тя започна да се движи и се съживи. Взех втора, трета, съживих ги по същия начин.

Разглеждах ги под лупа и забелязах, че тия, които можаха да се съживят, не бяха окончателно скъсали с живота. Имаше някакъв бавен пулс в тях. Само 2–3 пчели не можаха да се съживят. В онези, които се съживиха, се забелязваше особена радост; те се радваха на живота. Ако не бях ги забелязал навреме, те щяха да умрат. Значи и човек може по същия начин да възкръсне – от нас зависи. Затова, именно, Христос е казал на учениците: „И по-големи чудеса ще правите от тези“. Как ще възкресите човека? Ще го сложите с гърба на земята и ще почнете да работите върху него. Ако искате пчела да съживите, ще постъпите по същия начин: ще я сложите на ръката си, с коремчето нагоре, и ще почнете да духате. Ако преди това крилцата ѝ са били разперени, животът е изчезнал от нея, тя не може да се съживи. Обаче ако крилцата ѝ са близо до тялото, животът е още в нея и вие ще можете да я съживите. Щом започнете една работа, не се съмнявайте в успеха ѝ. Ако имате вяра, и мъртвият ще възкресите; ако се съмнявате, и живият ще умъртвите.

Казвам: Всички се нуждаете от положителна вяра. Правете малки опити и не се обезсърчавайте. Една пчела всеки може да възкреси. Който може да възкреси пчела, той ще може да възкреси и човек. Обаче вяра се изисква. Тази вяра трябва да бъде подкрепена чрез опити. Без опити вие ще дойдете до механическо разбиране на нещата. Мнозина очакват да получат

блага по механически, по външен начин. Като дойдат до себе си, те са снизходителни, но щом дойдат до другите, веднага стават взискателни и започват да изискват от тях повече, отколкото могат да им дадат. На другите хора те казват: „Вие трябва да работите; вие трябва да покажете висок морал“. Значи това, което те сами нямат, от другите го изискват. Те трябва да бъдат и към другите поне толкова снизходителни, колкото към себе си. Лесно е човек да съзнава, че трябва да бъде съвършен, но мъчно постига това съвършенство. За пример, някой вижда един красив почерк и той иска да пише така. Взима перото, пише, но почеркът не излиза красив. Защо? Желание има човекът, разбиране има, но практика няма. Дълго време трябва да пише той, да се упражнява, докато почеркът му стане красив и докато животът му достигне съвършенство.

И тъй, за да достигне съвършенство, човек трябва да даде ход на Божественото в себе си. Божественото начало работи във всички хора и след време те ще бъдат в състояние да Го проявят. Ето защо, вие не трябва да се обезсърчавате. Като слушам темите ви, намирам, че мнозина имат добри разбирания, правилно разсъждават, но приложение нямат. Всеки трябва да прилага дотолкова, доколкото може, но непременно да прилага. Ако искате да успявате, пазете следното правило: Всякога в ума си дръжте само една мисъл, но тя да бъде главна, основна мисъл; в съзнанието си дръжте само един образ, а не много; в сърцето си – само една добродетел, и то най-силната, за да може тя да се храни, да расте и да се развива; във волята си – само един недъг или порок, за да можете да се освободите от него. Не търси своя порок в другите хора, за да не го засилваш. Мисли за добрите хора, без да разчиташ на тях. Ако разчиташ на тях, ще забравиш себе си, ще забравиш, че и сам можеш да си помогнеш. Добрият човек може да помага дотолкова, доколкото може да прилага нещата в живота си. Ангелът може да ти помогне дотолкова, доколкото ти си способен да възприемаш знанието, което той преподава. Всички трябва да спазвате тези принципи, тези правила в живота си, ако искате да успявате.

Другото положение, което трябва да имате предвид, е, че в света съществува една йерархия, според която всеки има определено място. Следователно човек трябва да знае на кое място се намира. Мястото на човека зависи от неговото развитие. Ако срещнете човек, по-умен от вас, ще го почитате заради учението му. С това учение един ден той ще може да ви помогне. Пътувате някъде, но дойдете до една дълбока река, която трябва да минете. Оглеждате се натук-натам и виждате един лодкар. Обръщате се към него с почит и уважение, защото той има лодка и може да ви пренесе на другия бряг на реката. Вие ще го почитате заради изкуството му да кара лодка. Той може да не взима пари, но все ще иска някакъв пропуск от вас. Какъв пропуск ще му дадете? Нека това бъде тема

за размишление, защото човек може да се натъкне на такива случаи в живота си. Човешкото съзнание е представено в Библията във форма на жива река, която прелива водите си, вследствие на което в него често стават приливи и отливи.

Следователно приливите и отливите в човека показват, че съзнанието му се движи, тече, изминава известен път. Учените казват, че приливите и отливите в моретата се дължат на Луната. Да, но зад Луната има друго разумно същество, което ръководи нейния живот. Воденичният камък ли мели житото, или разумната ръка, която го е поставила да се движи и да върши работа? Ще кажете, че без водата воденичарят сам нищо не би направил. Да, съществуването на водата е признак за съществуването на разумен живот; съществуването на водата е признак за съществуването на светлина и на любов. Където има разумност, там има светлина, там има и любов. Съществуването на доброто и на злото, говорят за съществуването на разумност в света. За Бога добро и зло не съществуват, защото Той е впрегнал на работа и доброто, и злото. Доброто и злото съществуват само за хората. Обаче с идването си на земята всеки сам е начертал своя път: възходящ или низходящ, светъл или тъмен, положителен или отрицателен. Като казвам, че всеки сам е начертал пътя си, разбирам, че той е взел решение в себе си по кой път да върви. Това значи още, че Бог е начертал нашия път, но ние трябва да имаме будно съзнание, да не се отклоняваме от Него. Следователно, щом вземете в ръката си плана, който Бог е начертал, вие се подписвате, че сте съгласни да го изпълните. Всеки може точно да изпълни този план при условие, че има будно съзнание. Ако кажете на някой религиозен човек, че вие сами сте начертали плана на своя живот, той ще каже, че не трябва да говорите така. Защо? Защото според него само Бог чертае пътищата на хората. Така е, Бог чертае, а хората, при будно съзнание, подписват, дават своето съгласие. Значи задачата на всички хора на земята е да изпълнят този план.

Сега, щом имате даден план за работа, трябва да се заемете с будно съзнание да реализирате този план на земята. Казвате: „Нима досега сме работили без план?“ – Аз имам предвид целокупния план – планът на общия живот. Ето защо, като изпълнява частично своя план, всеки трябва да се съобразява с общия план на Битието. Този трябва да бъде идеалът на всеки човек. – Не сме ли прогресирали? – Прогресирали сте донякъде, но само като кандидати ученици. Вие още не сте ученици, не сте завършили развитието си, не сте адепти, на които живата природа да служи. Вие още не сте дошли до положение да владеете живата природа, да се разговаряте с нея. Под думата „жива природа“ се разбират всички разумни, възвишени същества, които от незапомнени времена са завършили развитието си. Вие трябва да бъдете във връзка с тия същества, защото те

ще ви помагат в реализирането на вашия план. Един ден и вие ще станете техни сътрудници. Един ден, заедно с тях, ще бъдете съграждани в Царството Божие.

Изпейте сега упражнението „Давай, давай“!

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Лекция от Учителя, държана на 6 април 1927 г. София.

1927_04_10 Образи на реалността
лекция пред специалния клас

ОБРАЗИ НА РЕАЛНОСТТА

VI година (1926-1927)

28-ма лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 10.IV.1927г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

Може ли някой от вас да излезне на дъската и да напише една мисъл в стихове? Не само стихоплетство – стихотворна мисъл.

«Бог самичък ме посея

и поля ме, да раста.» "(Паша)"

Какво разбирате под туй «Бог самичък ме посея и поля ме, да раста»? (- Схващам го като процес, който се отнася до душата.) Каква е разликата между «посява» и «насажда»? (- Семената се сеят, а растенията се саждат. Посяването предшества насаждането.) При сегашните условия, при които живеем, ако се възстанови мисълта, че едно семе живее, има съзнание, то е друго. Едно съзнание може да внесе една тягостна мисъл. Седиш на един камък, мислиш, че той има съзнание, мислиш, че ще го натиснеш. Ходиш по тревата, мислиш, че има съзнание, почнеш да се огрешаваш. Като казваш: «Всичко има съзнание» – има и тела, в които няма съзнание. На тях имаме право да ходим отгоре – те са без съзнание. Едно безсъзнателно същество, като седнеш отгоре му, усеща голяма приятност. Ако не седнеш, усеща голяма скръб и страдание. То е контраст в природата. А съзнателното същество, като седиш отгоре му, твойто съзнание му придава и то се усеща в нещастие. Съзнателните същества не обичат да ги ограничават.

Тогава, как ще разберете вий идеята безсъзнание? Животът в този смисъл не е диференциран. Болките всякога идват, когато човек се отдели, индивидуализира, в него се образува личността, желания, известни мисли, тогава той се усеща така – ограничен. При сегашния живот всеки един човек мяза на една напълнена бомба: малко се изисква – веднага се запали и избухва. Тъй, както се възпитават, хората достигат до едно състояние, в науката го наричат разслабване на мозъчната система, нервите не може да

издържат, не са достатъчно калени, има голям наплив на енергия, която минава и разслабва нервната система. Тогава се образува едно индиферентно състояние. Индиферентен е човек, на външния свят не реагира. Нищо не го интересува, сам е недоволен от себе си, и той не знае защо. Ако го хвалят – лошо, ако не го хвалят – лошо; всичко, каквото му говорят, той е недоволен.

Толкова години сте следвали университет, но вий не сте изучавали признаците на недоволството. Какъв е цветът на недоволството? За пример, когато човек е завистлив или подозрителен, или отмъстителен – разни цветове има. Как познавате например, че някой човек мрази? Какви са признаците на омразата? Има хора, които мразят и хич не почернява лицето им. Има някои, на които лицето почервенява, като ви мразят. Има една физиогномия – трябва да проучите признаците на омразата. После, да знае човек признаците на братството, не в подробности.

В подробности – има друга една опасност. Лекарят, където ходи, само болести вижда. То е едностранчиво развитие на човека и психология на лекарите. Те вървят по един анормален път. Лекарят трябва да знае в какво седи здравето. Те казват: «Този човек е анормален.» Коя е нормата за здравия човек? Ако е яденето – най-хубаво яде прасето. «Ама казва, той е индиферентен.» Индиферентността не е един признак за здравето. Болните хора са индиферентни. Здравият човек се интересува от всичко в живота. В него всички чувства, волеви действия са нормално развити, той диша живот – енергия. Той не се безпокои. Когато срещне едно препятствие в живота, усеща голямо удоволствие, както един юнак, който среща един противник, с когото се бори. Тъй, както математиците, те са смели хора – като му зададеш една задача, казва: «Дай ми сложна задача.» То значи юнак. Насреща му седи трудна задача, ама той се бори – безстрашлив. А онзи, страхливият, [на него] му треперят краката. «А, казва, няма да може.» Хване се за главата. Има хора, които рисуват, казват: «Тази картина не мога да нарисувам.» А някой веднага вземе и я нарисува – то е здрав човек. В него има едно знание, усеща приятност в мъчнотиите. Усещате ли приятност в мъчнотиите, вий сте здрав. То е моя диагноза. Усещаш ли неприятност, когато си нещастлив, ти си болен човек. Тогава, как ще тълкувате?

Представете си, че Слънцето е едно разумно същество, с което може да се разговаряте. Допуснете сега тъй, както нещата са в «1001 нощ». Излизаш сутрин, когато небето е ясно, разговаряш със Слънцето, но един ден облаците закрият Слънцето и то не се показва. Веднага създадете във вас една мисъл, че Слънцето има нещо против вас. Право ли ще бъде заключението ви? Един от видните американски професори, идва при него

една вечер един от студентите му, но той така свил лицето си, че студентът, като си отишъл, казал си: «Професорът е неразположен, почти ме изпъди от стаята си.» И какво се оказва – голям цирей се бил набрал на професора на врата. Студентът си мисли, че спрямо него е била тази строгост.

Всички тези понятия, които хората сега имат за добро разположение и лошо разположение, са неправилна диагноза. Ще имате едно право схващане. Най-първо, какъв е признакът на едно здравословно състояние? Погледът ви трябва да бъде ясен, чист. Очите не трябва тъй да играят. Игране да няма. Малко, тъй, да се движат. Има едно движение на окото, както Слънцето, медленно, периодически. Не трябва да бъде заковано на едно място.

Вий, ако гледате някой китаец, не можете да забележите никакво мръдване на окото или мускул. Просто мислите, че имате една статуя. Но в китаеца има едно тънко наблюдение, обективният ум е толкова силно развит, в погледа му има една ирония. В китаеца съзнанието е будно. Там, където някой път става прекъсване на европейското съзнание, съзнанието на китаеца се пробужда. Следователно ти не можеш да видиш един китаец да се усмихне, защото той ще се усмихне там, където твойто съзнание ще се прекъсне. Щом твойто съзнание се пробуди, той е пак статуя. Китаецът не обича да хаби енергия, те са в едно спящо, почиващо състояние. Те обичат удоволствието. Има един писател, уподобява китайците на прасета – физиогномически. И действително, много умни са. Преди двадесетина години имали са спор с русите, идва руската флота – почти да отворят война в Далечния изток. Китайският адмирал отива на посещение на руския и му казва: «Твоят господар и моят господар се скарали, нима ние ще бъдем толкова глупави, да се избиваме? Тъй, с халосни патрони, няма да бием на месо. После ще се оттеглим. И ще пишем, че едно страшно сражение имаше между руската и китайската флота.» Практическо схващане. Те са преминали тази стадия на развитие. Този европейски национализъм, са го преживели преди хиляди години. Има ли да яде, китаецът е доволен, с малко се задоволява, но и когато намери – видели ли сте как яде? С две клечки яде ориз, но цяла редица, непрекъснато – в устата му. Но когато намерят много, тези техните мандарини – нашите турци са нищо пред китайците.

Искам да ви покажа какво е човешкото съзнание. И бялата раса е минала през туй състояние, но тя е излязла на по-висока степен на развитие. Не трябва сега повръщане назад. И повръщането има признаци, от чисто физиологическо гледище и френологически: челото почне да се навежда назад, двете челюсти се издават навън, брадата полягва, долните зъби се оттеглят, очите изпъкват навън, носът се скъсява. Изражда се лицето. И

обратният процес, когато човек почне да се развива: челото излиза напред, челюстите се оттеглят назад, тяжестта на мозъка отива отзад. И тази линия (от ухото до основата на носа) трябва да се удължи. Този ъгъл, който се образува, у всички не е еднакъв. У бялата раса има повече възможности за развитие. Камперовият ъгъл е 82 градуса, рядко 90 градуса.

За пример коя мисъл вас ви интересува най-вече? Ама, ваша мисъл. Защото има мисъл, която може да се натрапи отвън. Трябва да правите различие между разните състояния. За пример настроението какво нещо е? От гледището на новата психология настроението, това е едно по-низше състояние. По-низше съзнание, което ви влада. Група същества или на физическото поле, или от астралния свят са дошли. Под влияние на тяхното съзнание сте. Следователно, веднага се мени състоянието ви. Ту се усещате разположен, ту неразположен, ту въодушевен, ту обезсърчен. Вий може да отделите едно съзнание от себе си. Туй съзнание може да го отделите, виждате, че то е външно. Даже дебелината на туй настроение ще усетите. Някое настроение е по-тънко, някое е по-дебело, може да се измери с милиметри.

[[Картинка:fig28.1.jpg]]

Да кажем, туй е носът, нали? (фиг. 28.1) Но отгоре на челото има друг още един триъгълник. Вий него не го забелязвате – между двете ваши вежди. Когато кажем човек да разсъждава, разбираме да обърнеш своята мисъл не надолу, към земните работи, а към онези, космичните прояви, закони. У някой едва може да се забележи, у някои може да се види. Тук, на гърдите, и тук има друг един триъгълник – дихателната система. При правилното движение този триъгълник съвпада със слънчевия възел – при съзнателното дишане. Съзнателното дишане разбира, когато човек е спокоен, когато човек е уверен, че в света има разумен закон, не фаталистичен. Върху него ще градиш щастието си. Щастието е, което най-лесно се добива. Когото да е от вас, в една секунда мога да ви направя щастливи. За пример седите, нямате пет пари в джоба си, казват ви – 100 000 лева ви завещават. То е външната страна на щастието. То е само физичната страна. Второто положение: някой може да ви направи щастлив – показва ви, че той има доверие във вас. Да намерите едно лице, което, каквато щете погрешка да направите, всякога той да има доверие във вас – то е другото щастие.

Погледнеш някого, той те погледне тъй, на изкос, не те гледа тъй, прямо. Ще се изправиш перпендикулярно, от центъра на Слънцето до центъра на Земята – тогава ще дадеш поглед чисто хоризонтален, без никакво отклонение нито надолу, нито нагоре. Гледаш тъй, като че широко

схващаш. Поглеждаш с всичкото доверие като човек. Този, разумният човек, не гледа изпитателно. Когато гледаме човека, ние гледаме творението на Бога, душата му. В душата няма дефекти. За пример онзи учен човек, когато разглежда някоя микроба, пробужда се съзнанието му, вижда всичките възможности, скрити в тази микроба. Туй го интересува – как може да се развие в бъдеще.

После, трябва да определи колко време трябва да го гледаш. Колко секунди – математически е определено. Добрият поглед колко време трае, колко секунди? Вий не сте правили опит, но то е определено. Трябва да видиш човека. Щом като го видиш, ти не ще махнеш погледа си, ти минаваш вече напред. Твойто съзнание се повдига в четвърта степен. Добрият поглед е в трета степен. Щом е в четвърта степен, имаш друго съзнание. Има някои добри хора – той обърне мигачите си надолу, но очите му са обърнати нагоре. Той те погледне и после почне да разсъждава. След този поглед той се отдалечи. Тогава пък вий ще имате какво да наблюдавате. Ако вий погледнете в един човек тъй, по този начин, щом си отдалечите погледа, в неговото лице вий ще се отпечатате. Може туй да трае една секунда, някой път – половина, или няколко терции, 10 или 15, нещо мине като светкавица. Виждате нещо хубаво, красиво, но то не е той, то сте вий, който се отразявате. Затуй, когато съзнанието на някои хора е будно, той схваща, че когато ти се отразяваш на неговото лице, ако лицето ти е грозно, ще почувства той едно оттласкване, антипатия; но ако образът ти е хубав, той ще те обикне.

Да не мислите, че всякога можете да гледате човека. Трябва да има светлина в духовния свят, или на съвременен научен език казано – условия.

Сега, тези правила, може да ги прилагате, когато нямате с какво да се занимавате. Именно в кризите трябва да прилагате тези правила. Защо двама хора не се гледат едновременно? Единият само гледа, а другият представя платно, изображение. То е закон вътре в природата.

[[Картинка:fig28.2.jpg]]

Какво подразбират, когато се изчислява квадратурата на кръга? Ако вий завъртите един квадрат около неговата ос, какво ще получите? (фиг. 28.2.) Ако го завъртите около неговия център? Кръг. Допуснете сега – това е една плоскост. Имаме в съзнанието един илюзионен свят, или мечтан. Може ли върху този свят да построите реален свят? Може. Ако тези линии са живи, тези същества, които се движат в тази плоскост – ако вий в тях възбудите друго едно движение, в друга една посока, те ще образуват триизмерен свят и следователно туй, което е било илюзия, ще стане реалност.

Тогава, според съвременната философия, каква е формата на безкрайното пространство? Има ли форма? Щом се мисли за какъвто и да е край, за каквато и да е форма, то е едно ограничено пространство. Реалните неща в света, те са безгранични и без форма. Безграничните неща са реалните неща. Представете си една форма, една човешка форма, ако се яви в съзнанието ви за една милионна част от секундата, какво ще стане? Ако се появява и изчезва – значи всякога може да се създаде и всякога може да изчезва. Допуснете едно същество, което съзнава своята форма, а няма форма. Само в себе си има форма, а отвън не се проявява с форма. Тогава, къде е формата.

Туй, безграничното, безконечното – те са толкова високи измерения, че който падне, оттам няма да се върне. Вечното не е от четири измерения, не е от пет, шест, седем – не е. Измеренията са непонятни.

Вий схващали ли сте някой път какъв е вашият истински образ? Туй, което сте, туй не е още вашият духовен образ. Туй, което сте отвън, не сте още. Казват, външността показва човека. Онзи физиогномист-ясновидец, той вижда друго едно тяло, в което се чете. Тук го вижда, но не е този и след туй се изгубва. Интересно е туй състояние – някой мисли, че може да чете по лицето на човека. То е една илюзия. Ти трябва да намериш една примка, откъдето да можеш да разгатнеш, но трябва да имаш тази чувствителност.

Аз, когато правих своите изследвания с Кортеза, най-силната ясновидка – в обикновено състояние не вижда, но като влезне в своята стая, като се изправи пред иконите, разгатва нещата. Намери се в един нов свят. И тя казва: «Аз познавам хората по очите. От окото почвам да чета живота.» Като схване този първи лъч, чете. Върху гроба на някои от починалите трябва да има някой близък и ще прочете всичко. Има същества живи, тя ги познава, познава вибрациите; и този, умрелият, седи при гроба вързан, не е заминал още – разговаря се с него. Тя вижда умрелите там, на гроба – чакат да възкръснат. Човек, който иска да вижда мъртвите, трябва да бъде много силен, понеже те имат други трептения; ще се роди едно състояние на страх, затуй, като погледнеш, че той е жив. Мислиш ли, че той е мъртъв, веднага неговото съзнание ще дойде. Не трябва смъртта да играе някоя роля.

Хубаво е да правите упражнения психически – заякване, не отъпяване на нервната система, но като увеличавате вашата чувствителност, да разбирате законите, да самовладате чувствителността си. Другояче, в чувствителността ще се роди празнота, която е още по-ужасна, отколкото

чувствителността.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

Посока и растене (Лекции пред Младежкия окултен клас. Година VI (1926–1927). София, 2002)
37 беседи от 26 септември 1926 г. до 19 юни 1927 г.
* Образи на реалността

Светото място (Младежки окултен клас. Година VI (1926–1927). Том II. София, 1938)
18 беседи от 13 февруари 1927 г. до 29 юни 1927 г.

Начало: 19:00

1927_04_10 Двама синове
неделна беседа

ДВАМА СИНОВЕ

"Беседа от Учителя, държана на 10 април, 1927 г. в гр. София."

„Някой си человек имаше двама синове." (Матея 21:28)

„Някой си человек имаше двама синове". Защо този човек имаше двама, а не един син? Изобщо, човешкият живот започва с принципа на числото две. Двойката представя човека, изразен на физическия свят. Двамата синове представят цялото човечество. От памтивека те се ширят по земята. Единият все обещава да изпълни волята на баща си, но не я изпълнява, другият пък отрича да я изпълни, а после се разкайва и я изпълнява. Главното е, че този баща имал двама синове. Единият син. представя творческия принцип в човешката душа, този принцип твори. Другият син представя съграждащия принцип, т. е. принципът, който гради. Следователно, когато животът не се развива правилно, когато се явява някакво затягане в него, това се дължи на факта, че тези два принципа не действуват едновременно.
Сега, ако някой от съвременните проповедници би говорил върху този стих, той би обърнал внимание главно върху послушанието. Обаче, когато Христос е изказал този стих, Той е гозорил още много неща, които не са писани в Евангелието. Проповедникът ще каже, че единият син послушал баща си, обещал да изпълни волята му, но не я изпълнил; другият не послушал баща си, отрекал се да изпълни волята му, но после се разкаял и я изпълнил. Той ще развие тази тема по всичките правила на хомелетиката, т. е. по всички правила на науката за проповедване. Според съвременните проповедници, който не е учил хомелетиката, той нищо не знае.

И тъй, тези две положения – на послушание и на непослушание – съществуват в човека.Те са две мощни разположения, две мощни състояния, прилещи на човешкото съзнание. В този смисъл човешкото съзнание често се раздвоява. За такъв човек се говори и в Писанието: „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища". Значи, под думата „двоеумен" се разбира човек, който е раздвоен в съзнанието си. Какво лошо има в това, човек да бъде раздвоен? Да се раздвои човек в съзнанието си, това подразбира да разпредели работата си. Например, ако един учител преподава по музика и минава за добър музикант, той едновременно не може да преподава добре и рисуване. Следователно, един учител не може едновременно да преподава два предмета по един и

същ начин. Ако по единия предмет е специалист, другият предмет ще бъде по-слабо застъпен. Има предмети, които не си съответстват. Може ли, например, учителят по музика да преподава еднакво успешно и по земледелие, или обратно – учителят по земледелие да преподава музика? Може ли той да оре и да свири еднакво добре? Орачът не може да бъде музикант. Овчарът, обаче, може да бъде музикант. Той верви цял ден подир овцете и свири, и пее. Аз употребявам думата „овчар" и в преносен смисъл. У човека има мисли, които мязат на овците. И ако той знае, как да ги пасе, те ще му донесат големи богатства.
Съвременните хора имат материалистически разбирания за живота. Те очакват всички блага да им дойдат отвън, да капят пред тях като круши. Обаче, човек трябва да знае, че всички плодове, които капят от дърветата, не са здрави. Всеки плод, който сам окапва, той или не е узрял, или е червив. Здрав плод е този, който и ветър да го брули, пак не окапва, но чака да дойде господарят му, и сам да го откъсне. Всички други плодове, които окапват от дървото, преди още да е дошъл господарят, са хилави. На същого основание всеки чозък, който пада на земята от най-малкия ветрец, и той е хилав. Някой казва: аз имам идеал, вярвам в Бога. – В Бога вярва, но при най-малката буря на земята се събаря. Питам: как е възможно, ти, този велик герой, който едно време седеше отгоре на дървото и разискваше, сега се търкаляш на земята? Аз говоря на научен език, не говоря по форма. Разбиране се изисква сега от хората. Днес едни хора се занимават с минералогия, други с ботаника, трети – със зоология, четвърти – с антропология и т. н. Питам, обаче: какви са, например, дълбоките разбирания на минералога за скъпоценните камъни? Някой минералог ще каже, че забележителното у скъпоценните камъни е това, че те се явяват в хубави кристални форми. Може ли този минералог да каже, коя е била интимната мисъл на природата, когато е образувала кристалите? Той ще каже, че природата не е имала никаква интимна мисъл при образуване на кристалите. Те са се образували по силата на някакви външни, механически условия. Не е така. В живата разумна природа има не само механически, но и разумни сили. Казвате: възможно ли е минералозите да не знаят тези въпроси? Да питате така, то е все едно да мислите, че и свинята, която яде окапалите плодове, знае, кой е създал самите плодове. Свинята взима плода от земята, изяжда го и нито знае, нито се интересува, кой го е създал, как го е създал и т. н. Свинята казва: който е създал плода, той да му мисли. Моята работа е само да ям. Питам: каква е била интимната мисъл на природата, когато е създавала растенията? Каква е била интимната мисъл на природата, когато е създавала животните? И най-после каква е била интимната мисъл на природата, когато е създавала човека? Това е задача на философията, от която зависи живота на хората. Ако хората бяха разбрали, какво нещо е минералогията, те биха избегнали много нещастия в своя живот. Ако те бяха разбрали, какво нещо е

ботаниката, зоологията, и ред още науки, те биха избегнали много нещастия в живота си и много блага биха спечелили. Ако те бяха разбрали, какво нещо е психологията, великата наука за човешката душа, те биха избегнали много нещастия в живота си. Питам: защо природата, като е създала скъпоценните камъни, ги е заровила така дълбоко в земята, а не ги е турила някъде на повърхността? Ще кажете, че това е някаква случайност. Обаче, случайността е закон на рационалните числа. Тъй щото, случайността е рационално число, което седи извън границите на земния живот. Случайността е движение, което не се определя от законите на земята. Тя излиза от орбитата на земята, а същевременно влиза в нея, както някоя отсечка излиза от линията и пак влиза в нея. Отсечката излиза от орбитата на някоя линия, а вие казвате за нея, че тя случайно е попаднала в дадената линия.

Как е възможно да е попаднала случайно? Как ще си обясните тогава следните научни положения: има комети, които всеки ден минават през слънчевата система; има други категории комети, едни от които минават през слънчевата система само по един път през 2 000, или 3 000, или 10 000, или 100 000 години, а някои минават дори само един път през милион години. Какво ще отговорите за тези научни данни? Ще кажете, че те са предположения. Възможно е да са предположения, но и математиката си служи с предположения, с допущения. Например, някой математик иска да докаже, че дадено число е функция на друго число. И той предполага едно, предполага друго, докато най-после докаже това, което го интересува. Така и в живота предполагат, че някой човек е прост или не е прост, или че някой човек е умен или не е умен и най-после се убедят в това, което ги интересува.

Сега, въпросът не се отнася до познанието. Познанието представя сенки на живота. Хубаво нещо са и сенките, но те представят големи изненади за влюбените хора. Каква по-голяма изненада има за хората от тази, когато сънуват, че са намерили големи богатства, с които могат да разполагат, както искат, а сутринта, като се събудят, виждат, че всичкото богатство пред тях изчезва? През нощта те са били радостни, весели, богати, а на сутриньта стават тъжни, бедни. Казвате: кой създаде тази илюзия? Илюзията е закон на случаиността, и затова, понеже не спада към земния живот, тя е реалност на един възвишен живот. Ако наричат музиката илюзия, тя е такава за рибата, например, която не може нито да свири, нито да пее. Следователно, невъзможното за рибата е възможно за разумния човек. Някой мисли, че като стане сутрин и се изправи на краката си той има право вече да разрешава важния въпрос за съществуването на Бога и да се произнася, че Бог съществува, или не съществува или пък, че някои неща съществуват на земята, а други не съществуват. Възможно е известни идеи да не съществуват в границите на човешкия живот, но те съществуват извън границите на човешкия живот.

Сега, като се говори за кристалите, да допуснем, че всеки кристал представя велик закон за оформяване или проявяване на човешкото съзнание на земята. Щом е така, трябва да приемем, че всички закони са нагласени според кристалите; оттук ние си обясняваме, защо едни хора обичат едни скъпоценни камъни, други хора обичат други и т. н. От обичта и разположението на човека към един или друг от скъпоценните камъни се съди за произхода на неговото съзнание, или за степента на развитието на неговото съзнание. Чрез скъпоценните камъни вие ще намерите, кой човек, някога в миналото е бил бащата на вашето съзнание. Как ще докажете, коя е била ваша майка, или кой е бил ваш баща? Някой казва: знаете ли, че аз съм наследник на еди-кои си родители? – Как ще докажеш това? Ти трябва да докажеш това така, както когато дойде синът, наследник на някой велик цар, каже: аз съм син на еди-кой си цар, имам такива и такива документи, проверете това. Често и природата поставя особени белези на човека, било зад ушите, било на ръцете, или другаде, когато иска да отбележи за някого, чий наследник е този човек. И тогава тя казва: ако у някоя майка, или у някой баща съществува същия белег, както у някое дете това дете е тяхно. Не само по тия белези може да се различават хората, но и по строежа на порите. Какъвто е строежът на порите у майката, такъв е и у сина. Порите на някой хора имат правилни геометрически фигури;освен това, линиите между една пора и друга имат точни математически размери. За да се определят и измерят линиите, както и формата на самите фигури, дали са петоъгълници, шестоъгълници или други някакви, за тази цял си служат със специални за това инструменти.
И тъй, когато се изучават кристалите от окултно или от Божествено гледище, ние не се интересуваме само за произхода на кристалите, но ги разглеждаме като пергаменти, върху които е написана цялата история за развитието на човешкото съзнание. От тия пергаменти бъдещите минералози ще учат. Знаете ли, колко ситно са написани тези научни факти! Знаете ли, какви сложни математически и геометрически формули на велики учени се крият в тия кристали! Големи съкровища се крият в кристалите. И след всичко това някой ще каже: изхвърлете навън тия скъпоценни камъни! Човек не трябва да се украсява с тях! Не, ние трябва да носим скъпоценните камъни и вътре в себе си, а не само външно, и да разберем тяхното съдържание и техния смисъл.
Сега ще направя едно сравнение. Представете си, че срещате човек, който се е научил да чете и пише, разбира знаците на някоя от съвременните азбуки, била тя българска, или латинска и от тия букви може да съставя цели думи и изречения и да разбира техния смисъл. Представете си, обаче, че срещате друго същество, което не познава буквите външно, по техните знаци, но ги познава само по размерите им и така си съставя понятие за техния смисъл. Последното същество си служи с инструменти за

измерване на буквите. Питам: кой начин за четене е по-лесен – да познаваме буквите по техните външни белези, или да ги измерваме чрез инструменти? По втория начин постъпват и някои от съвременните учени. От 8 000 години насам те измерват буквата А, разискват върху нея, изучават я. Това значи: съвременните учени знаят, че човек се е изправил на два крака и е започнал да мисли. В мисълта си той се е разделил на два лагера: едни хора вярват, че Бог е създал човека и за създаването му има някаква причина; други вярват, че човек е създаден сам по себе си. Първият процес е механически: Бог взел пръст, вдъхнал дихание в нея и направил човека. А другият процес е механически: човек сам се е създал. И двете теории са правилни. Теорията, че Бог създал човека, е обективна. Когато разумните хора подържат теорията, че човек сам се е създал, те схващат великата идея, че Бог се проявява, именно, чрез този човек. И след всичко това, ще се намери някой да критикува тия хора, които казват, че човек сам се е създал. Той ще каже, че е грешно да се мисли така. Питам: тогава не е ли грешно от страна на някой човек, който поддържа теорията, че Бог го е създал, пък той да ходи да краде, да лъже, да създава неправилни закони и т. н.? Де е правилността на тази теория? Ако, наистина, аз съзнавам, че Бог ме е създал, трябва всичко, което върша, да е по Бога. Всеки, който вярва, че Бог го е създал по механически начин, той мяза на някое малко дете, на което майката дава ябълки да яде, и като ги изяде, отива само да си вземе още ябълки, да си пооткрадне. Онзи пък, който вярва, че човек сам се е създал, по механически начин, мяза на онова малко дете, което само си е посадило някои плодни дървета, но след това чака наготово да му донесат плодове. Да чакате наготово да ви дават, това не е никаква наука. Като говоря по този начин, вие трябва да разглеждате научната страна на въпроса.

Казват за някого: този човек разврати света. Питам: кога светът не е бил развратен? Казано е в Писанието: „В грях ме зачена майка ми". Значи, всички хора са родени в грях, а при това казват, че еди-кой си развратил младото поколение. Ако един човек може да разврати цяло поколение, той трябва да е мощен човек, или някакво божество. Не, това е криво разбиране на въпроса. Никой никого не може да разврати. Човек сам се развращава. Който допусне в себе си мисълта, че някой може да го разврати, той е бил играчка в ръцете на този човек. Ако един писател, или един свещеник, или една жена могат да ви развратят, това показва, че вие сте били играчка в техните ръце. В някои мъжки манастири считат за срам и грях да държат около себе си някое женско животно, било куче, котка или друго. При това, в този манастир съществува голям разврат. Някой казва: аз не искам да трупам пари. Те не съставят идеал в моя живот. Обаче, същият човек по цял ден мисли, колко повече пари да събере. Ляга, става, все за пари мисли и един ден, като види, че наближава края на живота му, той казва: Господи, заминавам вече от този свят, но идеите ми

не се сбъднаха. За какви идеи говори този човек? Той не е имал никаква друга идея, освен парите.
Казвам: това, което сега говоря се отнася за ония хора, които живеят в света на плоскостите. Всеки, който от научно гледище разсъждава извън времето и пространството, той се намира на хлъзгава почва, той няма основа под краката си. Такъв човек се намира в света на плоскостите, дето има изкушения, дето има илюзии. В праволинейния свят няма изкушения, няма илюзии; там има само отношения между две същества. Значи, праволинейните хора могат да се споразумяват по-лесно помежду си.
Питам: кои същества са праволинейни в съзнанието си? – Растенията. Съзнанието на растенията се движи само в права линия, затова между тях няма борба. Те се събират по много на едно място. От милиони години насам растенията изучават науката на събирането, и днес те учат хората на това учение. Растенията винаги се събират, те никога не се изваждат. И затова, когато кажат за някого, че не разсъждава право, това показва, че този човек живее в света на илюзиите. Представете си сега един конус, висок 10 метра, и го поставете в света на плоскостите, между същества, които имат съзнание на двете измерения; вместо конус, в техния свят ще се яви един малък кръг. Колкото повече прониква конусът в техния свят, толкова повече се разширява съзнанието на тия същества. Ще кажете, че тези явления нямат нищо общо със съзнанието на човека. Не е така. Ако тия кръгове се разглеждат от едно съзнание на трите измерения, те ще съставят едно цяло. Ако гледате една цев, която има цилиндрична форма, в света на двете измерения, там ще се види само един малък кръг, началото на цилиндъра. Краят на цилиндъра, обаче, няма да се види. Ако нашарите този цилиндър с различни цветове – червени, зелени, сини, виолетови – и го прекарате пак в двуизмерния свят, там ще се види във вид на кръг, който постоянно променя цвета си, като става ту червен, ту син, ту зелен и т. н. Съществата от този свят ще кажаг за кръга: на какво се дължи свойството на този кръг, да променя цветовеге си? Не, кръгът не се измъня, това е илюзия на съзнанието.
Казвам: по същия закон и хората често изпадат в такива илюзии. Изпаднете ли в някаква илюзия, ще знаете, че сте в двуизмерния свят и през вас е минал един цилиндър с различно боядисани кръгове. Ставате сутрин, въздадете цяла фантасмагория в себе си, но не се минават 2 – 3 часа, всичко изчезва. Защо? – Показали са ви един нашарен цилиндър, който после са отстранили от съзнанието ви. След 2 – 3 дни поставят друг такъв цилиндър пред вас. Казвате: кои са причините, заради които природата е поставила този кръг пред мене? Казвам: никакви дълбоки причини няма затова, но някое същество от триизмерния свят е поискало да ви направи едно представление, да се пошегува малко с вас. Това може да стане с всички същества, които живеят в двуизмерния свят.
И тъй, растенията живеят в едноизмерния свят. Каква разлика има между

рибата и човека? Рибата се движи в плоскост. Тя има плавателен мехур, с помощта на който се регулира движението ѝ нагоре и надолу. В това отношение човек е една голяма риба, която се движи перпендикулярно на плоскостта на земята.

Задните перки на рибата съответстват на краката у човека, а предните – на ръцете, с които той плува във въздуха. В това отношение по съзнание човек е триизмерна риба. Коя е причината, задето човек се е изправил на два крака, и по този начин днес се различава толкова много от рибата? Това се дължи на неговото триизмерно съзнание. Когато е живял в първото измерение на съзнанието и изучавал закона на събирането, съзнанието му е излязло вън от своя творчески център. Тогава той е вървял само в дължина. Животните пък са учили закона на изваждането. Човек е научил този закон от животните, които се занимавали с него хиляди години. При събирането съзнанието има две посоки на движение: едната е към центъра на земята, а другата – към центъра на слънцето. И затова, когато човек постави в себе си този велик закон на движение, едното движение ще бъде по посока на корените, т. е. по посока на своето възвишено аз, на своята възвишена душа. Другото движение ще бъде по посока на слънцето, т. е. към Бога. Ако човек се движи правилно в тези две посоки, той ще води благороден, възвишен живот. В своето обикновено съзнание хората имат само една посока на движение. Те се съобщават направо.
Съвременният човек едва сега е започнал да изучава закона на умножението. Умножението е закон на човешкото съзнание, закон на триизмерния свят. В света на плоскостите няма умножение. Умножение може да става само в триизмерния свят. Някои може да оспорват това положение, но то още нищо не значи. Да спори човек, това значи да мисли. Човек може да мисли по различни начини. Мнозина твърдят, че умножението може да се извършва и в двуизмерния свят, в света на илюзиите, на сенките. Например, спиш, сънуваш нещо хубаво, но като станеш сутринта, нищо не остава от този хубав сън. Защо? – Защото ти си бил в света на животните. Животните, като седят, мислят за хубави, за приятни неща: вълкът мисли за някоя овца; лисицата – за някоя кокошка. Обаче, това не е действителност, това е сън. От единия до другия край на живота си те само сънуват. Аз не говоря за външния човек, нито за неговата форма, но имам пред вид неговото съзнание. Човек е дотогава човек, докато съзнанието му е будно за всичко онова, което върши; не е ли будно съзнанието му, и той престава да е човек. Следователно, докато човек е в съзнанието си, той може да се движи по права линия, по плоскостта и по перпендикуляра на плоскостта. Значи, той може да се движи в три направления. Всички неразрешени въпроси се крият в умножението. Растенията дойдоха до заключение, че чрез събирането не могат да

разрешат живота. Те могат само да бъдат граници на разумния живот, но подобрението на живота не може да стане чрез тази граница. И животните дойдоха до заключение, че чрез изваждане, чрез света на плоскостта животът не може да се разреши, Поставите ли плоскостта за основа, върху която животът може да се разреши, вие ограничавате живота. Това ограничение е временно. Ето, и Бог се ограничава, но Той всякога може да махне границите на това ограничение. Следователно, разумен човек е онзи, който сам може да премахне границите на своя живот. И тъй, когато съвременните хора изработват известни закони, те сами себе си ограничават. Защо? – Защото разглеждат въпроси на плоскостите. Ако мислят, например, че всеки може да има земя, те се лъжат; ако мислят, че всеки, който проникне дълбоко в земята и узнае нейните тайни, ще бъде доволен, те пак се лъжат. И всичките тайни да знае, човек пак ще бъде недовольн. В този смисъл се казва, че знанието не задоволява, защото то е от двуизмерния свят; то е същество, което има широчина и дължина, но няма дълбочина. По същия начин много религиозни хора, които вървят в един праволинеен свят, мислят, че са създали свят, който не съществува другаде, освен в техните умове. Вярно е, има идеи, които съществуват само в ума на един, или на друг човек, но има идеи, които са общи за всички хора. И сега, когато се говори за Божествени идеи, за разумни идеи и за разумни хора, ние подразбираме идеи и хора, които живеят в триизмерния свят. Когато се говори за ангелите, подразбират се същества, които живеят в четириизмерния свят. Да се говори за триизмерно, за четириизмерно съзнание, това е много лесно, но да се обяснят, да се разберат тези понятия и да почне човек да функционира според тях, това е особено вътрешно благо за човека.

Казвам: всички трябва да започнете с изучаване на камъните, на твърдата почва, за да имате поне една твърда, опорна точка. Опорните точки са центрове, които не се движат. В света съществуват много такива опорни центрове. За да може човек да съгради нещо, или да успее в нещо, той трябва да има най-малко две опорни точки, от които нито едно същество да не е в състояние да го измести. Първата опорна точка ние наричаме Бог. Евреите са наричали Бога ЙЕ ХИ ЙЕ. Втората опорна точка е Духът. Едната опорна точка е горе в Космоса, а другата – в човешкия живот, в човешката душа. Човек пък е по средата между тези две точки. Благодарение на тези две основи той мисли. Животните нямат дълбока мисъл, благодарение на тяхното двуизмерно съзнание. За да може животното да мисли, не е достатъчно само да има съответни органи, но неговото съзнание трябва да се движи в триизмерния свят. Казват за някого: ние не можем да разберем този човек. За да го разберете, вие трябва да имате триизмерно, или четириизмерно съзнание. Ако този човек говори за оране, за садене на лук, на чесън, всеки ще го разбере, защото и животните отдавна знаят да орат. Например, къртът отдавна знае

да прави тунели в земята. Защо прави тези тунели? – За прехраната си. Защо човек прави тунели? – За по-удобни съобщения, за по-лесно пренасяне на храните. Съвременните хора са културни, те са хора на яденето и пиенето. Една от важните задачи, която човечеството трябва да разреши по закона на умножението е въпроса за яденето. Когато се ограничаваме, ние влизаме в четириизмърното съзнание, в сверта на щастието и благото, в света на ангелите. Дойде ли човек до този свят, той ще знае, как да постави законите и в своя свят.
Всички елементи, които съвременната химия познава, са на брой около 80. Обаче, старите алхимици са разделили всички дотогавашни елементи на четири категории: въздух, вода, огън и земя. Тези четири елемента са символи и показват различните видове материя, от която човек е направен. В тези елементи има съзнание, живот. Следователно, от това гледище, ако човек привлече с мислите си известен род материя, той ще придобие и съответни на материята състояния и настроения. Ако с мислите си той привлече твърда материя, и в него ще стане известно втвърдяване. Често стари хора се безпокоят, какво ще стане с тях на стари години, кой ще ги гледа, вследствие на което привличат към себе си твърдата материя и започват да се втвърдяват: артериите им се втвърдяват и заболяват от артериосклероза. Тази болест се явява от безверие. Старите хора са големи безверници, а децата имат голяма вяра. Да обърнеш стар човек към Бога, това значи главата да ти побелее. Той казва: синко, ти ли ще ме учиш сега? Аз съм вече 80 годишен, голяма наука имам. Казвам: никаква наука няма този дядо. Само онзи дядо има опитност, който може още приживе да разреши въпроса: има ли живот след смъртта, или няма? Нека остави той настрана идеята за Бога, или идеята за душата, но да разреши въпроса, може ли човек след смъртта на земята, да продължава да живее. Тъй щото, като казваме, че човек след смъртта си пак живее, ние подразбираме, че той може да живее при известни условия. В това отношение само разумният човек може да живее, а глупавият всякога умира. Човек всеки ден умира. Кога? – Когато изгуби съзнанието си. Чудни са съвременните хора, когато казват, че като умрат, всичко се свършва. Не, това още не подразбира смърт. Да умре човек, това значи да се намери при най-неблагоприятни условия за развитие. По-страшна смърт от тази няма. Това, че ще се прекрати съзнанието на човека за земния живот, ние не можем още да го наречем смърт. Що се отнася до прекратяване на съзнанието, това е нещо възможно. Кой може да прекрати съзнанието на човека? – Природата. Ако разумната природа е създала праволинейното съзнание, ако е създала съзнанието на плоскостите, ако е създала триизмерното съзнание и най-после, ако е създала съзнанието на тесаракта, т. е, четириизмерното съзнание, може ли някой да реагира срещу нейните закони и да се освободи от нейните обятия? – Не може. Всичко можете да направите, но никой не може да се противопостави на

нейния замисъл. Както вашите ръце, крака, очи или уши не могат да се освободят от вас, докато вие не ги отрежете, или извадите от себе си, така и вие сами не можете да се освободите от връзките на природата, ако тя сама не ви откъсне от себе си. И хиляди цървули да скъсате от усилия, вие сами нищо не можете да направите.
Сега ще ви приведа един анекдот за дявола, който скъсал много царвули, докато успял най-после да изкуси един учен философ. Този виден философ бил изпратен от невидимия свят да подобри положението на света чрез разумност. Идва при него дяволът и му казва: ти си най-умният, най-ученият човек, но ако ме послушаш и станеш мой асистент, ще ти дам един добър съвет, чрез който изведнъж ще наложиш волята си, и светът моментално ще се подобри. За тази цел дяволът изнесъл своята идея пред философа и започнал да му я доказва с ред математически изчисления на рационалните числа. Философът го изслушал, убедил се, че е така, но в скоро време разбрал, че се излъгал. Обаче, дяволът успял да го докара до бесилката. В деня, когато требвало да го бесят, дяволът пошъл пред бесилката и казал на философа: погледни в пространството и ми кажи, какво виждаш там? Философът погледнал пред себе си и видял три магарета натоварени със скъсани цървули. – Какво виждаш? – Виждам три магарета, натоварени със скъсани цървули. Това са цървулите, които скъсах, докато те доведа на бесилката. Когато скъсам още толкова цървули, тогава и ти ще подобриш положението на света. След това дяволът дръпнал бримката на въжето, и философът увиснал на него. Той дошъл и втори път на земята, но вече не се излъгал.
И в съвременния живот често казват: много цървули ще скъса този момък, докато вземе красивата мома. – Да, той ще скъса много цървули, но после и тя ще къса цървули. Със скъсани цървули не се придобива красивата мома. Някой казва: колко цървули скъсах, докато завърша образованието си! С късане на цървули не се свършва гимназия или университет. Аз наричам учен човек този, който през всичкото време на своето учение не е скъсал нито един чифт цървули: както е влязъл в училището, така е излязъл. Птиците разбират този закон и живеят според него. Макар и да живеят в двуизмерния свят, създадат ли си веднъж дреха, те си отиват с нея. При това и краските на дрехите им не се менят. Кой човек има такива шарени и такива чисти дрехи като птиците? Въпросът не е до външния живот, но до съзнанието на човека. Да имаш съзнание, значи да имаш различни цветове, с които да си служиш. Цветът е пасивна, а не творческа, съграждаща сила. Дойде ли човек до някакво помрачаване на съзнанието, това показва, че той е попаднал в гъста материя. За да излезе от това състояние, той трябва да внесе в себе си известни цветове, като мощни сили, с които да разчисти съзнанието си, да се освободи от своите криви разбирания. Не е въпроса в това, да се спира човек, какво мисли Евангелската или друга някаква църква, но той трябва да разчисти всички

облаци от съзнанието си и да дойде в съгласие със законите на живата природа. Казвам: всички живи същества са в контакт със законите на живата природа. Някой казва: аз се държа здраво за природата, за Бога. Не, не се държите вие, но Бог ви държи. Например, вие обичате някой човек. Добре е да се обичате, но знаете ли, коя е причината за тази обич? Да допуснем, че вашето съзнание се намира в света на плоскостите, но имате желание да влезете в триизмерния свят. Търсите някой да ви помогне, не намирате. Най-после срещате едно същество, което живее в този по-висок свят, и то ви поема. Това същество ви помага и затуй вие го обиквате. Следователно, Любовта в този случай е движение в обем. Вие можете да обичате само това същество, което разширява съзнанието ви. Не разширява ли съзнанието ви, не можете да го обичате. Тъй щото, онзи, когото обичате, той ви въвежда в един нов свят. Не ви ли въвежда в този свят, никаква любов не може да се развие помежду ви. Ако съзнанието на някой човек е достигнало до триизмерния свят, той непременно трябва да обикне някое същество с по-високо съзнание, от четириизмерния свят, което да го внесе в този по-висок свят.

Някой момък обиква една мома и казва: ангелско същество е тя! Тя ще ме подигне в по-висок свят. И той коленичи пред нея. Ако го види някой отвън, ще му се смее. Не е въпроса в това, че момъкът коленичил. Той коленичи, защото изказва любовта си, но едно е важно при любовта: човек придобива светлина и разширение на съзнанието си, което му дава мощ и сила в живота. Движенията имат смисъл, когато човек придобива нещо от тях. Например, в Индия има факири, които седят неподвижно с ръце нагоре или надолу, като истукани. Така прекарват по цели дни, по цели месеци, без да мърдат. Покрай тях минават тигри, лъвове, змии, кобри, но не ги докосват. Още отдалеч като ги зърнат, те обикалят, правят големи кръгове и ги поглеждат с благоговение. Защо? – Тия факири имат будно съзнание, те са във връзка с Бога. Затова и животните, които ги обикалят, отправят молбата си към тях: молим ви да ни изнесете нагоре към Бога, защото животът ни на земята е много тежък.

Питам: какво правят съвременните хора, като видят насреща си някое опасно животно? Те веднага вадят нож или пушка и стрелят. Казвам: нож и точило не могат да спасят света. Те могат да оправят лозата и дърветата, но света не могат да оправят. На първо време ножът се изостря, а после изхабява; точилото постепенно се смалява. В края на краищата и ножът си заминава, и точилото си заминава. Казвате: какво да правим тогава? Ще бъдете точило, което трябва да се остри отвътре навън, и ще бъдете нож, който се точи отвътре навън. Вашият нож трябва да бъде изработен от мислите на вашия ум, за да може право да реже. Вашето точило, което се изглажда отвътре навън, трябва да бъде смекчаващ закон.

Следователно, що се отнася до здравето, казвам: здравето зависи от съзнанието на човека. Не търсете здравето в силата! Силата е резултат.

Мирът, здравето, мощта, добрите чувства и всички сили, изобщо, които съществуват в човека, произтичат от неговото съзнание. Не мислете, че илюзиите, които преживявате, влизат в областта на съзнанието. Областта на съзнанието представя определен свят, с определени, хармонични величини. Който живее в областта на своето съзнание, и без пет пари в джоба си да е, той е спокоен, от нищо не се плаши. Той концентрира мисълта си към възвишения свят, да му помогнат. Не се минава половин час даже, и помощта дохожда: хлъбът пристига, колата пристига. Този човек, обаче, е разумен. Той никога не злоупотребява със силите и способностите, които притежава. Някой казва: да имам тези сили, света бих оправил! Светът не се нуждае от оправяне. Ако трябва нещо да се изправи, това е светът на съзнанието. Съвременните хора трябва да знаят, как да изправят съзнанието си; те трябва да знаят, че всеки ден минават през състоянията на кристалите, на растенията и на животните, затова трябва да изучават техния произход. Ако погледнете със силно увеличително стъкло на вашето тяло, ще видите, че представяте конгломерат от всички досега съществуващи растения и животни. Човешкото тяло е обрасло с гори от различни дървета, предпотопни и сега съществуващи; също така в човека живеят всички животни, големи и малки, от предпотопни времена до днес. Значи, погледнато на човека, с окото на ясновидеца, той представя съвокупност от всички минерали, прости и скъпоценни камъни, от всички растения и дървета, от всички животни, птици и риби, докато не дойде най-после и до човека. Всички тия същества живеят в съзнанието на човека и се стремят да развият и своето съзнание. Ето защо, човек няма право да прекъсва стремежа им. Който лишава другите от живот, той унищожава своето съществуване. Някой казва: да убием тези същества! Убивате ли тях, вие убивате и себе си. Вие трябва да мислите добре за тях, ако искате да не спрете и своята еволюция. Мислите ли добро, правите ли добро на другите, без да ви подозират даже в това, вие подигате своята еволюция. Ако с една красива дума можете да спасите някого, защо да не му я кажете? В древността един цар бил жестоко гонен и преследван от неговите неприятели, и той бил принуден да се скрие в дупката на един овчар. Овчарят го приел при себе си и се съгласил да му помогне. Като дошли неприятелите му да търсят царя, овчарят казал: не видях такъв човек де е минавал оттука. Той трябва да е минал през друг път. Така той спасил царя от явна смърт. Обаче, когато царят отново се върнал на престола си, овчарят бил един от облагодетелстваните хора в царството. Такова щастие носи за човека и всяка велика идея, която е гонена и преследвана от хората. Запример, някоя идея иде от Божествения свят, минава през много светове, но никой не я приема. Някой я възприеме, държи я известно време в себе си и после я захвърля. Някой религиозен човек чете Библията, възприеме оттам една хубава, висока идея, подържи я малко време в ума си, докато един ден

каже: що ми трябва тази идея? Тя не е за мене, други да я възприемат и прилагат. – Това не е убеждение. Ако трябва да живеете духовен живот, това е само за вас, за вашето развитие. Духовният живот представя велика наука за изучаване. Който изучава законите на този свят и ги разбира, той не може да се съмнява. Който се съмнява в другите хора, ще се осъмни и в себе си.
Някой казва: аз не се съмнявам. Всеки обикновен човек може да се усъмни. Как? Ако той каже, че вярва в себе си, в своите сили, дайте му да дигне един чувал с тежест от 100 кг. Той започва да го дига оттук-оттам, пъне се, пъшка и най-после казва: слаб човек съм бил, не знаех това. Обаче, силният човек, който разбира законите на съзнанието, може да дигне и 100, и 200, и 300, и 1 000, и 100 000 килограма тежест. Казвате: възможно ли е това? – Възможно е. По този начин се държи и нашата земя в пространството. Земята се държи от мислите на милиони разумни същества. Техните мисли я заставят да върви напред. Ако разумните същества престанат да я държат с мислите си, тя ще се спре в своето движение, ще. се разглоби, ще отиде някъде в пространството, където ще стене само на прах и пепел. Веднъж създадена земята и ние върху нея, това показва, че сме обект на един разумен живот. Тези възвишени същества следят живота на хората, виждат техните грешки, но прощават, като от време на време само ги удрят малко по главата. От този удар те падат на земята, но като станат, започват да се молят на Бога. С този удар разумните същества искат да кажат: слушайте, главите ви трябва повечко да мислят. Научихте ли събирането, изваждането и умножението?
Съвременните хора са в процес на разширение на съзнанието. Те трябва да се домогнат до всички идеи, които са необходими за съграждане на техния живот. Едва сега хората започват съзнателно да градят. Някои казват: хайде, да започнем градежа! Питам: в кой свят искате да градите – в едноизмерния, в двуизмерния, или в триизмерния? Ако градите в света на илюзиите, всичко ще се разпръсне и няма да остане следа от този градеж. Казва се, че някой баща имал двама синове. Кой е този баща? Бащата е разумното начало, което всеки ден иде в човека и го пита: какво правиш, синко, събираш ли, изваждаш ли, умножаваш ли? Да умножаваме, това подразбира да предаваме великите идеи, които възприемаме, на окръжаващите. Умножението е процес, който става в един възвишен свят. На земята може да се стигне най-много до умножението, по-нагоре не може да се отиде. Когато се отделим от тялото си, тогава можем да отидем в по-възвишен свят от земния. За този възвишен свят; именно, Павел говори: „Има дом неръкотворен. И ако земните ни къщи се разрушат, ще отидем в този неръкотворен свят." Това е велика наука, която ще се приложи в бъдеще. Тя е за хората, които искат да работят разумно. Сегашните хора са много променчиви. Виждате, че някой се разгневил и не знае, какво говори. Той казва: аз се заблудих. Щом си се заблудил, ти не си

за новото учение. Ние нямаме работа с хора, които се заблуждават, или които не могат да мислят право. Тези хора са за университетите, за разните колегии, за гимназиите. Те търсят старото. Обаче, ние виждаме, че старото, което досега се проповядваше, което досега се пишеше, не можа да спаси света. Всъщност, ние не отричаме и успехите на досегашните времена. Тази велика деятелност е подготовка за един мощен живот, който едва сега започва. Някой казва: защо трябва да живея? – Ще живееш, за да разшириш съзнанието си и да научиш закона на умножението. И за дарбите, които се крият в тебе, както и за благата, които ти се дават, ще благодариш на Бога, ще благодариш на цялото човечество, че разполагаш с условия да разрешиш вековната задача на живота. И тогава, като човек, пред тебе ще се яви великата перспектива, която ще те въведе в следната стъпка, в света на делението.
И когато Христос казва, че трябва да напуснем земята, ние разбираме, че трябва да преминем в по-горен свят – в света на делението. Делението не съществува на земята. Истинското богатство се заключава в човешките мисли и чувства; истинското богатство се крие в човешката душа и в човешкия дух. От тези богатства човек трябва да се самоотрече и да ги раздаде на сиромасите. Това богатство е като богатството на земледелеца, който раздава всичко и се радва на своите богатства. Някой казва: аз ще раздам всичкото си богатство на сиромасите. Да, но парите умъртвяват. Дадеш ли никому пари, дай ги от дълбочината на душата си; дадеш ли някому една книга, тази книга да не бъде обикновена, но да е свещена.
И тъй, иска ли човек да върви в духовния път, той не трябва да бърза, от нищо не трябва да се плаши. Някой се страхува да влезе в някоя от съвременните църкви. Не е въпроса да се влезе в една каменна църква. Църквата не е в зданието. Човек може да влезе и в една, и в друга църква и пак да остане верен, на това, което Бог е вложил в душата му. Трябва ли човек, като облече мантията на царската дъщеря, която е прокажена, да стане и той прокажен? Какво се проповядва в съвременните църкви? – Да се вярва в Бога. Това верую поправя ли живота? Днес и мъже, и жени, вярват в Бога, но съзнанието им е в едноизмерния свят. Някоя жена мечтае за кристали и иска от мъжа си да й купи пръстен с хубав камък. Той няма пет пари в джоба си, а тя иска пръстен с камък. Той няма пет пари в джоба си, а тя иска къща, Казвам: тази жена е малко дете, нека мъжът й купи пръстен, макар със стъклен камък. Нека й направи къща. Къщата показва, че тази жена живее в двуизмерното съзнание. Къщата може да е от дъски, а за в бъдеще може да се направи и от мрамор. Изобщо, от научно гледище не трябва да се противодействува на съзнанието. Никой няма право да реагира срещу Божествения ред на нещата. Казвам: всички трябва да се насърчавате в работата си. Срещате един човек, който носи на гърба си чувал, 100 килограма тежък. Не го питайте, защо се е нагърбил с такава тежест, нито го съветвайте да търси чужда помощ, но кажете: щом

си взел този чувал на гърба си, ще го пренесеш полека, пък и за друг път ще можеш да правиш подобни опити. Който се обезсърчава, той е в двуизмерен свят. Някой се заеме за някаква велика работа, но скоро се обезсърчи и казва: сега ще отложа тази работа, но един ден, като дойде Духът, Той ще ме научи, какво да правя. Този човек има механическо разбиране за Духа. Духът е машинистът на трена. Щом дойде, Той запалва огъня и пуща трена напред. Някой седи, чака да дойде Господ, Той да подкара неговия трен. Няма какво да очакваш на Господа, отвън някъде да дойде. Ти трябва да се вдълбочиш вътре в себе си, дето Бог е вложил ум, сърце, воля, душа и дух, които всякога могат да ти помагат. Само по този начин ти можеш да се освободиш от всички дисаги на живота. Например, ти дължиш 100 000 лева на 20 души. Тези кредитори дохождат в дома ти, хлопат, викат, искат да им изплатиш дълга си. Трябва ли да им разправяш, че ти нямаш средства, че не спиш по цели нощи; че постоянно страдаш, че имаш задължения към майка си и баща си? Не, ти трябва да им кажеш: моля ви се, извинете ме, сега не разполагам със средства, почакайте ме още малко, и като се улесня, ще платя на всички ви и то не по 10 на сто, както сме уговорили, но даже и по 20 на сто лихва. Кажеш ли така, и Господ ще те чуе, ще ти помогне, защото си готов да изплащаш дълговете си.

Това е наука! По тази наука живеят всички разумни хора и я прилагат в живота си. Всеки човек може да приложи тази наука. Ще кажете: тя е отвлечена наука, не може да се приложи. Има, наистина, отвлечени науки, но тази, за която говоря, е една от най-лесно приложимите науки в живота. Например, някой има малки познания по математика и казва: с много смятане работа не става. Не е така. Божествената наука изисква хора с умове, които изведнъж да смятат, да знаят, кои неща са прави и кои не, кои са добри и кои не. Дойде ли човек до тази наука, той не се сърди на злото, но го кани дома си, да му гостува. Разумният човек, още като стане сутрин, удари звънеца, покани доброто и злото, разговори се с тях, нахрани ги добре и после ги изпрати да си вървят. Злото и доброто са два ангела, хубаво, богато облечени и мъчно могат да се различат един от друг. Разумният човек, обаче, ги различава по миризмата им. Щом си отидат, той започва работата си. Не приемете ли така учтиво тези два ангела, те цял ден ще ви безпокоят. Ангелът на злото ще запали къщата ви от четири страни. Затова е казано и в Писанието: „Не противи се на злото!" Тъй щото, поканете тези два принципа на гости в себе си, нагостете ги и не се мъчеге да ги примирявате. Те са в отношение, подобно на отношението, което съществува между овцата и вълка. Ако сте адепт, който живее в четириизмерното съзнание, принципът на злото още от далеч ще ви познае, ще има всичкото почитание и уважение към вас, като към човек, който дълбоко мисли и разбира великите закони на живота и природата.

„Някой си человек имал двама синове". Сега, аз желая, като се върнете дома си, да поканите у вас на гости двамата синове – онзи, който обещал,

че ще отиде на лозето и не изпълнил обещанието си, и онзи, който се отказал да отиде, но се разкаял и свършил работата. Двамата синове представят тия два ангела – на доброто и на злото. Злото всякога обещава и нищо не върши; доброто никога не обещава, а всичко върши. Смешно е да отидете при един извор и да го питате: обещаваш ли да ми дадеш от твоята вода да пия? Той нищо няма да ти обещае, но ще ти даде. Ти можеш да си почерпиш вода от него, колкото искаш. Когато казвам, че доброто не обещава, аз уподобявам доброто на извор, който постоянно тече. Злото пък уподобявам на пресъхнал извор, който едва прокапва, едва тече. Той помни, че някога е давал, но днес вече не може да дава нищо, не тече. Хора, които само обещават и не изпълняват, мязат на щерни, пълни с дъждовна вода; те лесно пресъхват и казват: сухо е това място, вода няма. Дойдете ли до това положение, вие трябва да имате магическата пръчка на Мойсея, и като ударите с нея по канарите, да протече вода.
И тъй, станете ли сутрин рано, сложете хубав обяд на двамата синове. Тогава ще кажете на единия: синко, иди да работиш на нивата! Той ще обещае да отиде, но няма да изпълни.
Ще кажете на втория: синко, иди да работиш на нивата! Той ще откаже, но после ще се разкае и ще свърши работата. Вечерта, като се върне бащата дома си, ще види обратни резултати. Каквито и да бъдат резултатите, не се смущавайте. Пак поканете двамата синове, нагостете ги добре и ги накарайте да работят. Тази е най-добрата философия, която можете да приложите във вашия живот. Ако постъпвате така в продължение на една година само, бъдете уверени, че най-малко 50% от вашите мъчнотии и несгоди ще се разрешат. Да разрешите 50% от вашите мъчнотии, това не е малко нещо. Само по този начин вие можете да бъдете бодри, свъжи, радостни и със светли мисли за живота.

''Беседа от Учителя, държана на 10 април, [[1927]] г. в гр. София.''
Книги:

* Двама синове

Вехтото премина (Сила и Живот. Девета серия (1926–1927). Том IV. София, 1930)
11 беседи от 3 април 1927 г. до 19 юни 1927 г.

Начало: 10:00

1927_04_13 Една стъпка
лекция пред общия окултен клас

ЕДНА СТЪПКА

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

(Четоха се свободните теми.)

В математиката се работи с минуси и с плюсове, т.е. със събиране и с изваждане, както и с положителни и отрицателни числа. И в живота се работи с минуси и плюсове. Понякога минусите са по-приятни от плюсовете. За пример, в даден случай е по-добре да даваш, отколкото да взимаш. Обаче в друг случай пък е по-добре да взимаш, отколкото да даваш. Казвате: „Ние искаме да знаем абсолютната истина по този въпрос“. – Абсолютната истина не може да се изказва. За съвременните хора Истината е достъпна в най-малките си прояви. Красиво е, когато Истината не може да се изкаже. Някой пита: „Добър човек ли съм аз?“ – Нито си добър, нито си лош. Радвай се, че нито си от добрите, нито си от лошите. Това подразбира: Радвайте се, че не сте толкова лоши като дявола, нито пък толкова добри като ангелите. Първото положение ще ви насърчи, да вървите напред; второто положение ще ви въодушеви, че имате идеал в света, да дойдете до положението на ангелите. Ето защо, когато се говори за Истината, ще знаете, че тя е нещо сгъстено, което мъчно се разбира. Когато се теоретизира върху Истината, това е едно положение. То е идеализиране на Истината. Обаче когато се прилага Истината, това подразбира опити, живеене според Истината. Когато опитва нещата, човек винаги изживява известно съжаление, което се дължи на това, че или е попаднал на нещо, което не е очаквал, или че опитът му е излязъл несполучлив. За пример, давате някому парче сладка баница, да я опита. Той хапва баницата, доволен е от нея и казва: „Сладка е тази баница!“ Не се минава половин час, този човек започва да се превива от болки в стомаха. Защо? Брашното на тази баница било старо, вследствие на което предизвиква разстройство в стомаха му.

И тъй, животът на съвременните хора, с всички техни възгледи и теории, на пръв поглед е хубав, сладък, но щом се опита, той причинява разстройство на стомаха. Защо? Защото брашното, от което са направени тези теории, е старо, горчиво, останало от преди хиляди години насам. Следователно, каквото и да мислите за сегашния живот, теориите и

възгледите за него са вече остарели, вгорчени. Тази е причината, поради която днес всички хора са недоволни от живота. Едно време бяхте недоволни от рогата си. Бог махна рогата ви, освободи ви от тях. Едно време бяхте недоволни от големите си зъби и нокти – и от тях Бог ви освободи. Едно време бяхте недоволни от големия хобот, намирахте го много непрактичен – и от него Бог ви освободи. И от сегашното си положение сте недоволни – и от него Бог ще ви освободи, ще ви даде нещо по-хубаво. И тогава ще има нещо, от което ще бъдете недоволни. Това показва, че недоволството е неизбежен спътник в човешката еволюция. Докато живее във време и пространство, невъзможно е човек да се задоволи. Обаче щом живее извън времето и пространството, той всякога ще бъде доволен. При тези условия той разбира вече реда и порядъка на нещата, а това разбиране внася в душата му мир и доволство.

Значи, докато е на земята, при ограничените условия на живота, човек ще бъде недоволен и винаги ще се стреми към по-високи постижения, към по-големи блага. В резултат на своите усилия, на своя стремеж, той все ще постигне някакво благо, но скъпо ще плати за него. Човек трябва да се приготви за всяко благо, за всеки венец, който му предстои да получи. Ето, когато Христос влезе в Ерусалим, навсякъде Го посрещнаха с финикови вейки, с песни и викове: „Благословен Онзи, Който идва в името Господне!“ Обаче не се минаха 3 дни след тази слава и Христос седеше вече с ръце вързани и с трънен венец на глава. Трагедия е това! Как ще си обясните тази трагедия? Обаче това е само първата част на трагедията. Истинската трагедия има и втора част. Втората част съдържа в себе си разрешаване на задачата. Това разрешаване се заключава във възкресението. Всяко страдание има смисъл само тогава, когато доведе човека до смърт и после го възкреси. Това е истинско страдание. Трагедия, в която крайният резултат не е възкресение, е пълна комедия. Човек ще разбере великия смисъл в живота само след като умре и после възкръсне. Питам тогава: Какъв смисъл има да плачете за умрелия човек, ако с плача си не можете да го възкресите? Такъв плач не облекчава положението на умрелия. Ако можеш да го възкресиш, плачи! Не можеш ли да го възкресиш, не плачи! В такъв случай по-добре плачи за себе си. Когато плакаха пред гроба на Христос, Той се яви на плачещите и каза: „Не плачете заради мене, но плачете за себе си! Вашият плач не е в сила да намали моите страдания“.

Чудни са хората, когато мислят, че Господ жали, когато те страдат. Как е възможно Бог, Който е създал всичко и може да направи всичко, да жали за страданията на хората? Той гледа, че някой човек страда, увива се като змия. Какво от това? Страда, значи учи си урока. Виждате вие, че една змия, влязла в огъня, се увива от болки. Вие държите пръчка в ръката си и

наблюдавате. Достатъчно е само да прострете ръката си към огъня и с помощта на пръчката да избавите змията от страдания. Обаче вие гледате как тя се увива, но не мърдате. Змията си казва: „Жесток човек! Не иска да вдигне ръка да ми помогне, но гледа и мълчи". Следователно мъчнотиите и страданията на сегашните хора са мъчнотии и страдания на човека-животно в тях, което се учи. Това същество в човека, именно, трябва да се учи. Божественото в човека пък се поучава от него. Ето защо, невъзможно е Бог да жали, да скърби, че някой умрял. Човек трябва да страда! Без страдания той не е човек. Единственото нещо, което отличава човека от другите животни, е, че той страда морално. Животните страдат само физически, а хората – и физически, и морално. Страданията са необходими за човека като условия за пробуждане на тяхното съзнание. Тази е красивата страна на страданията.

Сегашният човек е повече отрицателен, отколкото положителен. И като страда, и като се радва, той се раздвоява. Това показва, че човек живее повече физически, отколкото духовно. Дайте на детето си най-хубавите дрехи, ще видите как ще се зарадва, но радостта му не е трайна. След 4–5 дни то вече не е доволно от дрехите си – нови, по-хубави иска. Защо? Защото радостта му е била физическа и като такава – временна. В страданията си човек се е повдигнал малко по-високо – той страда и морално. Обаче тези две величини – радост и скръб, трябва да се приравнят. Как се приравняват величините? Човек трябва да намери начин, метод как да приравни страданието със скръбта, а после – как да се примири със страданието. Понеже хората познават страданията по-дълбоко от радостите, затова искат да се освободят от тях. В това отношение хората са щедри в страданията, лесно се отказват от тях. Обаче като дойдат до радостите, там стават съперници, не ги дават лесно. В това, именно, се крие нещастието на съвременните хора. Да се приравнят радостите със скърбите, това подразбира, че хората са дошли до положение да се отрекат и от радостите си тъй, както и от скърбите и страданията си. Ако отидете при някой, който живее физически, и поискате да ви даде скръбта си, той ще се поусмихне и ще каже: „Заповядайте!" Ако поискате радостта му, той ще каже: „Едва дойде една радост в живота ми и вие идвате да я вземете. Не давам радостта си". – Това е неразбиране. Вие сте щедри към страданията и скърбите си, давате ги при първо поискване от страна на когото и да е. И това се дължи на неразбиране. Вие не знаете какво хубаво нещо се крие в скърбите и страданията. Обаче не е позволено да се говори за хубавото, за великото благо, което страданията носят в себе си. Като направите още една стъпка в страданието, вие ще разберете смисъла, който се крие в него, а едновременно с това ще разрешите задачата на страданието. Който не разбира страданията, той вика, плаче, роптае. Който ги разбира, той се

радва и весели. Така постъпиха Апостолите, когато ги биха на Петдесетницата. След като получи 3 пъти по 39 удара, Апостол Павел каза: „Ако има нещо, с което мога да се похваля, това са моите страдания, а не радостите ми“. Сега и на вас остава да направите още една стъпка в страданията, да влезете по-навътре, да разрешите задачата на страданията. Щом разрешите тази задача, ще влезете в нова фаза на живота, където знаменателите на скръбта и на радостта са изравнени.

Страданията не са нищо друго, освен особен род музика. Всичко в природата е музика. Следователно според функциите, които извършват органите в човешкото тяло, и те се определят като музикални тонове. За пример, сърцето представлява тона „до“, дихателната система – „ре“, черният дроб – „ми“, бъбреците – „фа“, далакът – „сол“, жлъчката – „ла“, храносмилателната система – „си“. Когато дихателната система на човека действа музикално във всички гами, ние казваме, че тя е нормално развита. При най-малкото нарушение на тази система нейният тон „до“ се изменя, минава в друг тон, а това вече създава известна дисхармония в някой от нейните органи. Тази дисхармония ние наричаме заболяване. Ето защо, за да не заболее някой уд от дихателната система, тя трябва да запази чистотата и броя на вибрациите на своя тон. Човешкият организъм има и свой специфичен ключ, според който се определят различните тонове. Този ключ е в съгласие с общия темп на природата.

Казвам: Ако разбирате ключа и тоновете на вашия организъм, вие ще можете да си въздействате, ще можете да трансформирате състоянията си, за да държите функциите на вашите удове в пълна изправност. Енергиите от сърцето минават към черния дроб. Това показва, че от сърцето към черния дроб има отворен път, обаче от черния дроб към сърцето – няма. Ето защо, като знаете това, вие не трябва да допускате в сърцето си никакви отрицателни чувства и енергии, които биха се отразили вредно и върху черния дроб. Който знае и разбира музиката на своя организъм, той ще може с нея да лекува някои заболели органи. Ако има някаква повреда в дихателната система, той ще пее или свири повече такива песни, в които често се повтаря тона „до“.

Жлъчката се лекува с тона „ла“.

Питам: Как бихте изпели упражнението:

Божествена Любов ме озари.
Божествена Любов душа ми разшири
и изпълни сърцето ми с лъчи.
Из дълбоки глъбини,

повдигна духа ми във висини.
На крилете си благословени.
От Божия поглед озарени;
от Божия поглед озарени.

Когато пее, човек трябва да вложи в песента и душата си, и духа си. Душата и духът са гами, които лекуват. Те изменят трептенията, повишават ги, а всяко повишаване на трептенията се отразява здравословно върху организма.

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Лекция от Учителя, държана на 13 април 1927 г. София.

1927_04_17 Раб и син
неделна беседа

РАБ И СИН

Беседа от Учителя, държана на 17 април 1927 г., София.

„Всеки, който прави грях, раб е на греха. И рабът не остава вечно в къщата; а синът вечно пребъдва". (Йоан 3:34,35)

„Всеки, който прави грях, раб е на греха. И рабът не остава вечно в къщата; а синът вечно пребъдва". Този стих, преведен в нова форма, може да се изрази с думите: „от смърт в живот". Смъртта и животът са две състояния на човешкия дух. В смъртта, духът на човека се намира в ограничения, във вързано състояние. Това показва, че смъртта се явява в гъстата материя. Съвременните учени се стремят да обяснят, какво нещо е материята, но и досега не са успяли да определят нейната същност. Материята, сама по себе си, е инертна реалност. Тя съдържа всичко в себе си, но не може да се разширява. Учените твърдят, че материята се разширява, но всъщност материята не се разширява.

Сега, ще обясня тази мисъл със следния пример. Представете си, че вие развивате един топ платно. Казвате: разшири се това платно. Питам: какво ново придоби този топ платно при развиването си? Нищо ново не придоби. Следователно, от физическо гледище, когато материята се разширява, това подразбира, че в нея се внасят някакви нови качества. Не се ли внасят нови качества в нея, тя не се разширява. Отличителни белези между материята и духа са следните: материята не се разширява, а духът не се дели. Щом духът се облече в материя, в последната се явява желание да го обсеби, да го раздели. Вследствие на това желание на материята, да обсеби духа, между тях се явява борба. По същия начин и вълкът, като хване една овца, започва да я дели на парчета, за да я обсеби. Когато човек туря храна в устата си, и той я дели на малки парченца. Защо я дели? Той иска да вземе от нея това, което е потребно за неговия организъм. Тази е причината за борбата между двата гиганта в света – духът и материята. Материята иска да обсеби, да раздели духа, а духът иска да се освободи от нея. Същото нещо виждаме във всеки човек. Той се усеща ограничен, иска да се освободи. И ще чуете всеки да се оплаква, че Иван, или Петко, или Драган го стеснявал. Не, никой никого не може да стеснява, но материята ограничава духа, а той се бори, да се освободи. Казват за някой човек, че е станал материалист. Какво означава думата "материалист"? Думата "материалист" подразбира човек, който е навлязъл дълбоко в материята. Преди всичко, вие трябва да знаете, че материята е обхванала всичкото

пространство, тъй щото, няма място за никого. Щом няма празно място в материята, тогава, где ще влезе човек? За да се освободи от обятията на материята, духът си служи с хитрост – създава си друга форма, в която отново се облича. Материята казва: сполучих да разделя духа. Тя пак започва да обсебва духа, като се стреми да разчупи това ново яйце, да види, какво особено се крие в тази нова форма. Ако материята успее да счупи това яйце, настъпва състояние, което наричат "смърт". При смъртта духът пак се освобождава, пак създава нова форма и така, борбата между него и материята се продължава непрекъснато. Добрата страна на тази борба е, че материята заставя духа постоянно да създава нови форми, все по-усъвършенствани едни от други.

Следователно, съвременната човешка форма е създадена от духа, а индивидуалността на духа е създадена от материята. Материята, като не е успяла да раздели духа, тя поне го е индивидуализирала. Духът, като се е индивидуализирал, той изпада в заблуждение, да мисли, че е разширил материята и затова казва: аз владея живота. Всички мислят, че могат да изменят материята, но каквото и да правят с нея, тя все си остава същата материя, все ще се изхлъзне от ръцете ви. Следователно, човек не може да стане господар на великото в себе си, на материята, която не се разширява. Разширението е качество на духа. Само духът може да се разширява, а в материята, която по естество е инертна, няма никакво разширение. Когато духът влезе в материята, той внася живот. Материята, без духа, е мъртва. Когато духът влезе в някоя форма, според законите, които познава, той се стреми да обнови материята, да я направи пластична, удобна.

И тъй, когато материята преобладава, ражда се смъртта; когато духът преобладава, ражда се вечният живот. Преодоляващото състояние на материята създава смъртта, понеже материята има желание постоянно да трупа, да събира. Много хора мислят, че като натрупат повече материя в себе си, като направят тялото си по-голямо, с повече мазнини, ще имат повече живот. Животът не се заключава в многото, но в малкото. В условията, при които сега живеем, голямото тяло представя излишен баласт за човека, с който той трябва разумно да се справя. Ако сравним, по тегло, тялото на един съвременен човек с тялото на един ангел, ще видим, че от тялото на човека могат да се направят най-малко хиляда ангели. Обаче, ангелът, със своето малко тяло, е толкова мощен, че може да носи цялото човечество на гърба си; когато човекът едва може себе си да носи. Човек едва ли може да дигне 100кг на ръката си, когато един ангел може да дигне един милиард хора на ръката си.

И тъй, силата на човека седи в неговия дух. Когато духът се въплъти в материята, той я разредява, защото тя няма схващания за безграничното

пространство, тя няма никакви стремежи. Тъй щото, когато казваме, че материята не се разширява, подразбираме, че тя няма идея за някакъв стремеж. Тя е спящо същество. Когато човек се нахрани добре, той изпитва известно удоволствие от това и започва да дреме. Дрямката, сънят, това са състояния, присъщи на материята. Като се събуди от сън, човек си спомня смътно, че е сънувал нещо, ходил е някъде, но где – не помни; разговарял се е с някого, но с кого и какво – и това не помни. Някои от съвременните физиолози казват, че естественото състояние за човека, когато спи, е да не сънува нищо. Това е сън на мъртвите. Човек трябва да сънува, но не лоши, тежки сънища, като например: че го гонят, че пада в пропасти, че къщата му гори и т.н. Тези сънища са резултат на анормалности, на отклонения в живота. Нормалният живот се придружава с приятни сънища. Сънят е най-приятната почивка. Има хора, които знаят закона на почивката и те могат съзнателно да излизат и влизат в тялото си. През време на своето излизане, те оставят тялото си на по-низкостоящите от тях същества, те да се грижат за него – да го обновят, да го пречистят и след като се пречисти, тогава се връщат. Те не се безпокоят за живота си, понеже са уверени във Великото Начало, което регулира и ръководи живота.

„От смърт в живот". Вие трябва правилно да разбирате тези два закона, а не механически. Не мислете, че ако вярвате днес, а утре не правите усилия, вашата вяра ще расте, сама по себе си. Семето, само по себе си, не може да расте. Някой казва: като сме повярвали веднъж в Господа Исуса Христа, Той ще ни спаси. Това е така, но то действа временно. В семето има зародиш на живот, но върху този зародиш трябва да действа слънцето, въздуха, влагата и почвата – ред разумни фактори. Всеки ден, човек трябва да прави нови усилия; всеки ден той трябва да придобива нови разбирания за живота. Ще бъде смешно, ако, откато сме се родили, докато умрем, имаме едни и същи схващания за живота. Някои казват: защо трябва да учим? Такива хора мязат на турците, които казват: „Всичко е седем ката нагоре и седем ката надолу. Повече от това няма какво да мислим". Какво разбират те под тия думи: „седем ката нагоре и седем ката надолу"? И съвременните биолози изпадат в догматизъм по отношение проблемата на живота. Като са взели клетката на протоплазмата, те я надуват, като сапунен мехур, докато изкарат от нея човека. Не, човек не излиза от клетката, както и кокошката не излиза от яйцето. Това твърдение може да ви се вижда противоречиво, но е факт. Смешно е, ако човек, като слезе от някой вагон, си въобрази, че е произлязъл от вагона. Той влиза и излиза от вагона, но не е произлязъл от него. На същото основание и кокошката не е произлязла от яйцето, но временно е на почивка в него. Тя седи, скрита в яйцето, като в бомба. Щом бомбата се пукне, и тя излиза вън от нея. След това казват, че кокошката излезе от яйцето. Да се твърди такова нещо, то е равносилно на това, да се казва, че

растенията произлизат от земята. Растенията растат в земята, но не произлизат от нея.
Питам: отде иде животът? Да ви задавам такъв въпрос, това подразбира, да имам механическо схващане за живота. Животът не иде отникъде. Дето духът се вселява, там животът се явява като непрекъснат процес, като постоянно течение. Дето духът преодолява, там и животът тече. Казано е в Писанието: „Изпраща Духа си, и те оживяват; отнима духа си, и те умират". Следователно, животът се отличава по това, доколко духът се проявява в нашите тела. Често в умовете на хората се раж-дат съмнения, но те не са продукт на техния дух. Например, мнозина се съмняват в реалността на сънищата и казват, че те са илюзорни неща, предизвикани от външни причини. Ако на краката на някой човек турят топло желязо, или гореща тухла и така заспи, има възможност, той да сънува, че ходи по нагорещени въглени. Тогава, как ще си обясните съня на човек, който сънува, че е станал голям богаташ, милионер? С какво са го нагорещили, за да сънува такъв сън? Кой е външният стимул за този сън? Наистина, топлината произвежда и известни анормалности, не само във време на сън, но и в будно състояние. Обаче, как се създават толкова многобройни сънища, без да се постави нещо горещо на краката на човека?

И тъй, смъртта всякога произтича от преобладаващото състояние на материята. Като резултат на това състояние се явяват ред анормални желания, които запушват кръвоносните съдове в човешкия организъм. От преяждане, пък, се явява задръстване на нервната система, вследствие на което кръвообръщението в човека не става правилно, мозъчната енергия не изтича и не приижда правилно. Тогава настава процес на втвърдяване на артериите, при което, те губят своята пластичност. Най-после, човешкият дух се принуждава да напусне тялото. Това състояние се нарича смърт. Или, в духовно отношение, ние наричаме това състояние прекъсване съобщението с Бога. Усъмни ли се човек, той веднага ще се намери в процеса на смъртта. При най-малкото съмнение в Бога, смъртта туря вече своето начало; това значи, че материята е взела надмощие над духа. И затова, който иска да стане силен, мощен, не външно, но вътрешно, и да осмисли живота си, той не трябва да допуща, дълбоко в душата си, абсолютно никакво съмнение. За това се изискват герои-хора.

Съмнението може да дойде отвън, но същевременно, човек трябва да различава в себе си две състояния: едно състояние – постоянно, неизменно, както Бог е неизменен; друго състояние – изменчиво, както човек се изменя. И тогава, чувствителният човек ще изпитва състоянието на хората. Ако един чувствителен човек влезе между хора, които имат желание да станат богати, и в него ще се яви желание за богатство; ако влезе между хора, които имат желание да станат музиканти, и у него ще се яви същото

желание; ако попадне между весели хора, и той ще стане весел; ако попадне между скръбни хора, и той ще стане скръбен; ако попадне между учени хора, и той ще има желание да стане учен; ако се намери между болни хора, и той ще се почувства болен; ако влезе в някое религиозно общество, и той ще стане религиозен. Обаче, той трябва да знае, че това не произтича дълбоко от неговата душа. Това са натрупвания, наслоявания в съзнанието, които идат някъде отвън. Тези състояния са подобни на състоянието на парче желязо, което се поставя в огън. То се нагорещява и започва да свети, но това състояние не е свойствено на желязото. Щом желязото се извади от огъня, то изстива и придобива първоначалния си вид. Следователно, има една топлина в живота, която е подобна на тази, на нагорещеното желязо. Обикновено, хората мерят температурата на болните и като видят, че тя се е повдигнала до 41°, плашат се. И наистина, ако температурата не спадне, болният заминава за онзи свят и всички казват: Бог да го прости, замина за онзи свят! Освен тази топлина, има и друга, която не може да се измерва. Тя е същинската топлина на живота, която не е физическа. Тя е мека, приятна топлина и се равнява на хиляди градуси. Тази топлина е толкова силна, че в нея могат да се разтопяват ония елементи на материята, които, при никаква друга топлина не се топят. Тя разлага материята и я реформира.

Съвременните учени знаят, че температурата на човешкото тяло е 36–37°. Физическата топлина на човека е 37°, но когато се говори за духовната топлина, тя е много висока. При това, отношението между физическата и духовната топлина е обратно пропорционално: когато духовната топлина се намалява, физическата се увеличава; когато духовната топлина се увеличава, физическата се намалява. Това е проверено с ред опити. На хора, които стават проводници на духовния свят, краката и ръцете изстиват. Много хора се плашат от това, защото знаят, че когато ръцете и краката на човека изстиват, смъртта настъпва. Обаче, това не е всякога така. Човек може да се изстуди и да излезе от тялото си, но след 43ч. пак може да се възвърне естествената му топлина. Индусите, които са изучавали тия закони, могат, шест месеца след смъртта на някой факир, да го извадят от гроба и да възстановят неговата топлина. За това те имат начини, които старателно крият от европейците. Когато говоря за учението, не мислете, че не оценявам знанието, което е придобито в науката. Знанието е резултат на усилията на човешкия дух. Има лъжливо знание, но има и знание, което е придобито чрез опитността на цялото човечество. Това знание, именно, се предава от род в род, от раса в раса, от човечество на човечество. Това знание изпъква естествено над всички други неща. Как ще си обясните, например, изкуството на паяка да тъче своята мрежа? Кой го е научил на това изкуство? Съвременните тъкачи още не са придобили това изкуство. Пчелата пък, отде е научила изкуството, да прави мед, и да се организира

по такъв разумен начин? Вземете пеперудите, например – какви добри хирурзи са, как майсторски правят операциите си. Когато наближи време на какавидата да излезе от пашкула си, тя бодва внимателно пашкула и излиза вън, като пеперуда. Много учени хора биха завидяли на изкуството на тия малки същества. Де са се учили те? Някои ще кажат, че Господ ги е учил на това изкуство. Не, това не е работа на Господа.

На същото основание, трябва да се заключи, че Господ е учил хората да правят топове, с които да се убиват едни-други. Да се мисли, че Господ учи хората да правят 42 сантиметрови оръдия в диаметър, за да се убиват, това са детински размишления. Бог никога не се е занимавал с такива работи. Те са изобретения на хората, които постъпват като малки деца. Ще видите, как малки деца си правят пукала от свирки и си въобразяват, че това е топ. Казвам: да разрушаваш, това не е наука; да живееш непорядъчен живот, това не е наука; да живееш охолен живот, това не е наука; да искаш всякога радостен да бъдеш, и това не е наука; да мислиш само за себе си, без да обръщаш внимание на страданията на другите, и това не е наука. Това е смърт. Всичко, което съвременните хора вършат, в по-голямата си част, представя условия за съграждане на своите ковчези. Месото, което закачат на куки, да седи по няколко дни и после го ядат, носи неизбежна смърт за хората. Българи, които са свършили в Германия, разправят, че германците имали някакви особени методи, чрез които, оставяли месото да ферментира и тогава го употребявали за ядене. Препоръчват го за много вкусно. Казвам: по-голяма глупост от тази няма. Американците пък считат за правило, всеки мъж да бъде без мустаци и брада, за по-голяма чистота. И в това няма никаква наука. То е необмислена работа. Да бръснат мустаците си, все още се търпи, но да бръснат брадите си, това е вредно. Като бръснат брадите си, те излагат гърлото си на простуда. И ще забележите, че американците, мъжете, разбира се, много често заболяват от бронхит. Причината за тези чести заболявания се дължи, именно, на това безогледно бръснене на брадите. Освен това, колкото по-често се бръсне брадата, космите стават по-дебели, от което и самият човек започва да огрубява.

Други пък, стрижат косите си до дъно, по военному, но и това не е правилно. Положителна, истинска наука е нужна на хората! Щом природата е създала космите на човека, тя е вложила някакъв смисъл в тях. От нас се изисква да ги регулираме, да знаем, как да направляваме своите мисли и чувства. Вместо да се бръснат и стрижат, хората трябва да кажат на брадата си: позволявам ти да изникнеш, най-много, до един сантиметър, не повече. У някои хора, брадата е дълга почти до пръстите на ръцете, както косите на някои жени са толкова дълги, че могат да ги обвият 2–3 пъти около себе си. И дългите коси не са лошо нещо. Те са

признак на дълъг живот, на изобилие. Когато косата на някой човек почне да пада, за него казват, че той е учен. Не е така. Когато пък цялото лице на човека се покрие с косми, това показва, че този човек се е върнал към своето първобитно, диво състояние. Обаче, когато главата на човека почва да оголява, и това е лош признак, който говори не за ученост, а за умствено подивяване. Причината за оголяването на главата се дължи на голямото натрупване на млечна киселина около космите. Млечната киселина изкоренява космите. Аз уважавам онзи човек, на когото главата е оголяла от трезва, възвишена мисъл за подобрение на човечеството, но няма такива случаи. Космите окапват и от тежки болести, каквато е, например, тифусът. Тъй щото, човек трябва да се пази от лъжливи заключения.

„От смърт в живот". Смъртта, тежките състояния, които човек прекарва, са неприятни за него. Понякога човек се усеща уединен, изоставен от майка, от баща, от приятели, никой не го обича, и той не може никъде да си намери място, ходи натук-натам, лута се отчаян, търси помощ. Това състояние е смърт. Това показва, че ние живеем още в неразумния свят. Възможно ли е човек да живее в разумен свят и да изживява такива тежки състояния? Не е възможно. Значи, всеки трябва да даде възможност на съзнанието си, да внесе в него начатък на Вечния Живот. За постигане на този живот има вече съответна материя, която е одухотворена, прогресирала. Духът е успял да повдигне, да събуди съзнанието на тази материя, от която ще се създаде в бъдеще новото тяло на човека. Само в такова тяло човек може да живее разумен живот. При сегашното състояние, в което човек се намира, както и тялото, в което сега живее, той всяка минута е осъден на смърт. И затова, човек трябва да се моли, най-малко по десет пъти на ден, ако иска да бъде запазен животът му. Казано е в Писанието: „Непрестанно се молете!" Като яде човек, той може да се задави и да умре; като минава покрай някоя къща, може да падне керемида върху главата му и да го убие; отива в гостилница, яде нещо, което е отровно, той пак може да изгуби живота си; запали мангал, внесе го неразгорял в стаята си, но от образувалия се въглероден окис, той може да се отрови. Всяка минута животът на човека е изложен на опасност.

Казвам: животът изисква дълбоко вътрешно разбиране и изучаване. Разумните и духовните хора трябва да изучават живота, без да се поддават на временни, преходни състояния в себе си. Трябва ли човек да се поддава на някакво неразположение? Тъй както разбирам Бога, Той всякога е разположен, всякога е тих и спокоен. В Него няма никакво безпокойствие. Как е възможно тогава, човек, който вярва в Бога, да се безпокои? Възможно ли е синът, който е в дома на своя богат баща, да живее в сиромашия? Това е немислимо. Такъв закон не съществува в природата. От разумна майка и от разумен баща, всякога се раждат разумни деца. Това е

правилното положение. От глупава майка и от глупав баща се раждат и глупави деца. От добра майка и от добър баща се раждат добри деца. Щом едно дете е родено от добър и морален баща и от добра майка, никой не е в състояние да го развали. Някой казва: човек не може да не се поддаде на някаква слабост. Казвам: това, което наричат човешка слабост, това е дяволска слабост. Дойде дяволът в него и му казва: без грехове не може. – Тази е дяволска мисъл. – Без пари не може. – И тази е дяволска мисъл. Може без пари. Какво разбирам под думите: „може и без пари"? Само синът може да работи без пари, а робът, както и всички хора, които умират, които мислят само за този свят, да ядат и пият, те работят с пари. Те са роби на греха и трябва да работят с пари. Когато казвам, че синът може да работи без пари, подразбирам, че той служи на великия закон на Любовта, която е погълнала изцяло неговия ум, неговото сърце и неговата воля. Любовта ражда живота. Защо евреите и досега страдат? Когато Яков бягаше от брата си Исава, той легна на едно място, да си почине и там заспа. В съня си видя една стълба, висока до небето, от която слизаха и възлизаха ангели. Той каза: това е Божие място. Тук ще направя олтар на Бога. После, той се обърна към Бога със следните думи: Господи, ако ми помогнеш да разбогатея и ме благословиш, да се върна при брата си забогатял, от всичкото си богатство, ще отделя десятък и за Тебе. Така разбирал Яков, и така се молил на Господа. Оттогава и досега, евреите са все същите. Някои казват: евреин е този човек! Питам: кой човек, днес, не е евреин? Обаче, евреите и до днес дават десятък за Бога от своите печалби, когато християните не дават нищо. Ако запитат българина, как вървят работите му, има ли берекет, той казва: не го бива тази година. Рядко ще срещнете българин да отговори: слава Богу, добре върви. Българинът се страхува да каже, че има добър берекет, защото съзнава, че трябва да даде десятък. Отде се яви у евреите идеята за десятък? Как дойде, на ума на Якова, тази идея, да каже на Господа, че ако разбогатее, ще Му даде десятък от своите богатства? Тази е дълбока мисъл, която има приложение и в самата природа.

„От смърт в живот". Често, в хората се събужда вътрешният живот и те поставят своята надежда, ту в църквата, ту в своя народ, ту в Бога, но всичко това е външно. Обаче, виждаме, че макар и външно, тези идеи, отчасти, са помогнали. Това не показва, че хората нямат и нещо хубаво, нещо дълбоко в себе си. Те имат вдъхновение, имат посещение на Духа, но скоро изгубват тези хубави състояния. Много хора са имали хубави опитности, но са ги изгубили. Много поети са изгубили своето вдъхновение; много хора на изкуството са изгубили своето изкуство; много хора на красотата са изгубили своята красота; много хора с добродетели са изгубили добродетелите си. Питам: где отидоха всички тия неща? Изгубиха се, хората ги заложиха. Днес има хора, които залагат съвестта си

за 10–100,000 лева. Други пък продават свободата си. Повечето жени днес са продали свободата си, като са се оженили, с цел, да има кой да ги гледа на старини. И мъжът продава свободата си, за да има кой да го гледа на старини. Питам тогава: кой-кого ще гледа? Тази идея, днес, не може да се реализира. Като седнат на два отделни кревата, какво ще правят? Положението на съвременните мъже и жени мяза на това, в което се намирали двама инвалиди в болницата. Единият бил с един крак, а другият – без крака и без една ръка. Първият казва на втория: стани малко от леглото, да ми помогнеш! Той му отговорил: стани ти, че и на мене да помогнеш! Нали виждаш, че аз съм без крака и без ръка, а ти поне един крак имаш? – Аз пък патерица нямам, не мога да ти помогна. Патерицата представя знание на законите. Значи, съвременните хора не знаят законите, не знаят, как да постъпят.

Следователно, сега се изисква от всички хора трезва мисъл. Хората мислят, че животът може лесно да се уреди. Така мислят обикновените хора. Както те мислят, животът не може да се уреди. Някой казва: не ни трябва много философия! Не, трябва ни философска мисъл. – Много богатство не ни трябва. – Много богатство ни трябва, но не външно; вътрешно богатство ни трябва! Истинското богатство още не е дошло. – Много красота не ни трябва. – Трябва ни красота, но не само външна; вътрешна красота ни трябва! – Много сила не ни трябва. – Трябва ни и сила, но главно, вътрешна. Под сила аз не разбирам външна, механическа сила. Да се разчита на машини, това не е право. Утре машините ще се развалят. Какво ще се прави тогава? Казват, че човечеството било напреднало. Колко е напреднало? Един автор изчислил, че мухата, или някой бръмбар може да се движи с бързина около 1300 километра в час. Питам: кой университет в Европа, или в Америка е успял да създаде такъв мотор, който да се движи с бързина, равна на бързината на мухата? При това, тази бързина не е най-голямата. Същият автор казва, че има друга муха, която се движи с бързина 5000км в час. И тази бързина още не е нищо. Дойдем ли до земята, тя се движи с още по-голяма бързина и то, в продължение на милиони години, непрекъснато. Отде черпи земята тази енергия, за да може да се движи толкова бързо? Има тела, които се движат с бързина, още по-голяма от тази на земята. Колкото повече се увеличава бързината на движението на едно тяло, толкова повече се увеличава и неговата интелигентност. Земята не е от най-бързите тела. В невидимия свят, има същества с напреднала интелигентност, които се движат с бързина, по-голяма от тази, на светлината. Ако едно от тези същества би дошло при нас, ние бихме казали, че то има около шест милиона крила, всяко от които развива грамадна енергия. Каква интелигентност се крие в същество, което може да си служи с толкова крила! Сегашните цепелини имат по 5 – 6 крила, по 4 – 5 мотора, и всички казват: грамадно нещо е този цепелин!

Какво нещо представят ангелите, със своите шест милиона криле, това хората не могат да го помислят.

Сега, аз обръщам внимание на съотношението, което съществува между бързината на движението и интелигентността. Някои от съвременните учени знаят причините за интелигентността; те знаят, от какво произтича Вечния Живот, но не смеят още да изнесат своите знания в света. В окултната наука, например, се говори, при какви условия човек може да придобие Вечен Живот. Старите алхимици, например, са се занимавали с откриване на жизнения елексир, от който се придобива Вечният Живот. Достатъчно е, да се тури малка капчица от тази течност в чисто вино, или в чиста вода и да се изпие, за да се получи, за хиляди години, вечен живот. Който веднъж придобие този живот, той и да иска, не може да се освободи от него. Ако човек е страдал от някаква тежка, неизлечима болест като туберкулоза, рак, проказа и други, една капка от жизнения елексир е в състояние да предизвика моментална реакция в него: да го съживи, да го подмлади и да го направи нов човек. Който не разбира този закон, той ще каже, че това е приказка от 1001-на нощ. Сам Христос, на времето си още, е говорил на учениците си върху темата „От смърт в живот".

„От смърт в живот". Това подразбира: който вярва в Бога, във Великия Закон, ще придобие Вечния Живот. Аз не говоря за физическия живот, защото животът не се заключава само във физическото тяло. За да се поддържа красивият, Божественият живот, преди всичко, необходимо е чиста и хубава храна, която навсякъде може да се намери. Мнозина мислят, че такава храна не може да се намери навсякъде и е скъпа. Не, най-хубавата храна е най-евтина, и тя навсякъде може да се намери. Някои казват, че сто лева не им стигат на ден за храна. Чиста храна, обаче, можете да си доставите само срещу пет лева. Във времето на кръстоносните походи, живял някакъв пустинник, който, цели 40 години прекарал върху един пън и се хранел само един път на седмицата. Питам: с бифтеци, с баници, или с прясно масло се хранил този човек? Той се хранил с много проста, но чиста храна. Хората от цялата околност се събирали около него и той им помагал, като им проповядвал, церял ги и т.н. Той минавал за светия. Този човек разбирал закона на вярата. Не само вярвал, но вярата му имала приложение. Тъй щото, ако ние приложим в храненето християнството като наука, ще имаме добри резултати.

Второто положение, на което трябва да се обърне внимание, е музиката. Днес навсякъде се чува музика. В това отношение, тя е предвестник, глашатай, който оповестява на всички идването на новото човечество. Музиката облагородява и развива чувствителността на човека. Тоновете в музиката се отличават с три измерения. Те имат дължина, широчина и

дълбочина. Истинските музиканти различават в музиката и тонове на вдъхновение. Някои певци пеят само по тоновете на продължението, други пеят само по тоновете на разширението, а малко засягат тоновете на дълбочината. Що се отнася до вдъхновението, срещат се малко певци или музиканти, които пеят или свирят с вдъхновение. В света има велики адепти на музиката. Ако човек присъства, само един път, на един от техните концерти, този концерт ще остане за него паметен, през целия му живот. Не само това, но каквито слабости е имал този човек, в един миг, те ще изчезнат от него. Това показва, че в музиката има запалки, както музикални, така и физически.

И тъй, когато човек е гневен, той не иска да пее. Затова, именно, музиката може да се използва като възпитателно средство. Някое дете се разсърди, започва да плаче, да вика, да удря. Майката не трябва да го бие, но нека го застави да изпее една песен, каквато детето пожелае. Някой ученик се раздразнил, ядосал се от нещо, не може нито да мисли, нито да внимава. Учителят не трябва да му се кара, но нека го застави да изпее една песен. Ако ученикът изпее песента, и мисълта му ще почне правилно да функционира. Какво правят повечето съвременни учители? Влезе учителят в клас, изгледа строго учениците си и те замръзнат на местата си. Каквото са знаели, всичко забравят. Нека учителят накара, най-напред, учениците си да изпеят една песен, а после да започне работата си. Знанието, което съвременните ученици придобиват, било в гимназиите или в университета, те го изгубват скоро, като влязат в живота. Само това знание остава за дълго време в живота, което почива на истинската музика и на правилното хранене. Докато мисълта е музикална, тя е мощна; докато чувството е музикално, то е мощно. Изгубят ли вашите мисли и чувства музикалността си, те вече нищо не представят. Тогава чавек престава да се моли. Има ли човек някакво неразположение, нека изпее една песен, или да изсвири едно парче на някакъв инструмент и неразположението му ще изчезне. Някой се отчаял от живота, иска да се самоубие. Преди да пристъпи към реализиране на това си желание, нека изпее една песен за последен път. Щом изпее песента, ще си каже: ще поживея още малко. Откаже ли се от това желание, всички мрачни мисли ще го напуснат и той ще изтрезнее.

„От смърт в живот". За да се поддържа животът, всеки трябва да знае методите, чрез които се постига това. Всеки трябва да се стреми да съчини една песен. Една наша позната заболяла доста сериозно, имала силна кашлица, висока температура, вследствие на което, била принудена да легне. Като размишлявала известно време върху болестта си, най-после, дохожда й мисълта, да съчини една песен за своята болест. Тя съчинила следната песен: нямам вече кашлица, нямам вече температура. Така, пяла

тя на болестта си около една седмица и духът ѝ започнал да се ободрява, да се повдига. След една седмица тя била съвсем здрава. За човек, който пее, действително, няма кашлица, няма температура. За онзи, който не пее, и кашлица има, и температура има. За онзи, който пее, и сиромашия няма. Трябва ли бъдният човек да подава ръка за помощ? Нека поработи върху гласа си, да го развие и после да излезе на главната улица, и да пее. Веднага около него ще се съберат много хора, ще искат да го чуят. Който е постигнал това изкуство, трябва ли много да мисли, как да разреши задачите на живота? Ще пееш и нищо повече. – Ама певец ли ще ставам? – По-добре ли е, да ходиш от министерство на министерство, да се молиш за някаква служба?

Преди няколко дни, вървя по една из софийските улици и виждам, край пътя, седнал стар човек, на около 60 години, с цигулка в ръка и свири. По всичко се вижда, че сега започва да се учи. Хванал цигулката по особен, своеобразен начин и стърже ли, стърже с лъка върху струните. Кой-как мине покрай него, поспре се, засмее се и си замине. Спира се една дама, усмихва се, навежда се към паничката на земята и хвърля нещо. Минаха още няколко души, всички му подхвърлиха по нещо. Поспрях се и аз, да го послушам, но нищо не му дадох. Ако бях му дал нещо, щях да опороча неговото изкуство. Никой музикант, досега, не ми е правил такова приятно впечатление, както този стар човек със своята цигулка. Той ме поглежда и като че казва: на стари години и аз се заех да уча. Да бях по-млад поне! – Нищо, и сега не е късно. – Желал бих хубаво да свиря, да спра вниманието на тия хора. – И това ще бъде някога.

Казвам: и ние сега трябва да се поучим от този старец. Така и животът се придобива. Животът, сам по себе си, е музика. Който пее, или който свири за самата музика, или за самия живот, той ще влезе в Божественото пение и в Божествената музика, дето истинският живот започва. Който пее или свири правилно, той е правдив човек. Който има широчина в тоновете си, той е пластичен човек и лесно може да се приспособи към всички условия на живота. Каквито мъчнотии и да срещне, той ги преодолява. Който има дълбочина в тоновете си, той съзнателно може да се справи с мъчнотиите в своя живот.

Сега, аз разглеждам музиката не само във външната, но и във вътрешната ѝ страна. Когато човек мисли и чувства правилно, той е доволен, понеже мислите и чувствата му се нареждат според законите на музиката. Писателят не може да пише, ако не е музикант. Художникът не може да рисува добре, ако той не е музикант. Между краските на боите и между музикалните тонове има известно съотношение. Не се ли спазва това съотношение, едни линии излизат по-къси, отколкото трябва, а други – по-

дълги. Това нарушава общата хармония на картината. Като наблюдавате картина, в която няма музика, ще видите, че в нея е изразено и състоянието на художника. Като разглеждате лицата на хората като картини, рисувани от някой художник, ще познаете, дали майката е пяла, когато е раждала своето дете, или е била скръбна. Усилията, които духът прави, се отпечатват върху нашите бъдещи тела, върху нашите бъдещи дарби, върху бъдещите ни мисли и чувства. И тогава, щом човек се обърне към Бога, нему се дават вече условия, да се развива. Обърнат веднъж към Бога, той започва да се учи. Тъй щото, не е достатъчно само човек да се обърне към Бога. Казват за някого: този човек влезе в Царството Божие. Щом влезе в Царството Божие, той ще мине през великия процес на учението, ще почне да учи.

„От смърт в живот". Ако вярваш, ще влезеш в безсмъртието; ако изгубиш вярата си, ще се върнеш към смъртта. Ако любиш, ще влезеш в безсмъртието; ако изгубиш любовта си, ще умреш. Ако придобиеш светлина, знание и мъдрост, ще влезеш в безсмъртието, във вечния живот; ако изгубиш светлината, знанието и мъдростта си, ще влезеш в смъртта. Ако обичаш Истината, ще влезеш в живота; ако се подхлъзнеш и нарушиш първото правило на Истината, като кажеш, че без лъжа не може да се живее, ще влезеш в смъртта. Това е приложението. Искате ли да постигнете Вечния Живот, ще изхвърлите греха, вън от душата си, а в душата си ще поставите великия идеал на безсмъртието. За лошите, за страничните мисли и чувства, които идат отвън, вие не сте отговорни. Аз говоря за онова, което е скрито дълбоко в душата. То не трябва да се разклаща от нищо. Човек трябва да има свещена, велика идея за Бога, да не мисли, че Бог е подобен на него и желае да го използва. Това никога не е било и няма да бъде! Бог постоянно дава живот, от себе си, на всички същества. Бог никога не бърза, никога не се безпокои. Той не се интересува нито от радостите, нито от скърбите на хората. Обърнете ли се към Бога, с молба за нещо, Той ще ви отговори. Бог има следното качество: Той е готов да помогне на всички, без изключение, но при известни условия. Ако чакате Бог да дойде при вас, Той никога няма да ви се отзове. Искате ли нещо от Него, вие ще хлопате на вратата Му 99 пъти. Който не хлопа на вратата на Бога, а чака, Бог да отиде при него, той е горделив човек, той е величие. Някой казва: ако иска Бог, Той ще ми помогне, Той ще ме успокои. Да, ако Бог иска, Той може и да те умъртви. Обаче, това не е разрешение на въпроса. Смирение се иска от хората! Всички велики хора са били смирени. Смирението представя Божествена долина, в която растат всички безсмъртни плодове. Смирението е райска градина. Който не е смирен, той няма рай в себе си. Дето има смирение, има и високи върхове. Смиреният човек има и достойнство в себе си. То ще заговори в него, ще му каже: и ти си човек, и в тебе има дух и душа, и в тебе има

високи върхове. От тези високи върхове, обаче, влагата слиза в долината на неговия живот и освежава и напоява всички плодове, всички живи същества. В долината на живота, пък, растат всички безсмъртни плодове. Тъй щото, който не е смирен, той не може да бъде и горделив човек. Аз взимам гордостта в прав, в хубав смисъл. Гордостта, без смирението, е болезнено състояние на човешкия дух. Самоуважението, пък, е качество, присъщо на човека, да съзнава, че заради своята чест, заради своята душа и заради своя дух, той никога не трябва да изневерява на онзи велик принцип, върху който е съграден неговия живот. Дойде ли до този принцип, той трябва да е готов да приеме всички страдания, отколкото да стане роб. Той трябва да предпочете свободата пред робството, живота пред смъртта.

Някои казват: да умрем, е по-добре, отколкото да живеем. Добре е да се умре, но да се премине от смърт в живот. Други казват: каквото има, тука е всичко, на онзи свят няма нищо. Сега, аз няма да ви убеждавам, дали съществува друг свят, или не, но казвам: който вярва, че има друг живот, за него действително има; който не вярва, за него няма друг свят. Който вярва, че има душа, дух, за него и живот има. Който губи духа си, нито живот има за него, нито бъдеще има.

Христос казва: „Всеки, който прави грях, роб е на греха". Робството, пък, е ограничение. Сега всички хора трябва да пожелаят, дълбоко в душата си, да придобият вътрешни добродетели, които да ги освободят от греха. Аз не говоря за обикновения грях, който всички хора виждат, но говоря за онзи, префинен грях, който се таи дълбоко в човека, че и той сам не го подозира. Докато този грях не се е проявил и никой не го вижда, човек е добър, но, щом го поставят на големи изпитания, тогава може да се познае, какъв е, дали е добър, или не. Когато реката излезе от своя извор, тя е чиста, но в пътуването си, тя се опетнява. Влезе ли в морето, започва се борба – между вълните на морето и новия живот на реката; докато най-после нечистотиите, които по-рано тя е съдържала, се утаяват и тя отново става чиста. Следователно, и човек, като реката, в началото и в края на своя живот е чист, а в средата е кален, защото ограниченията в живота му внасят тази кал. Отде иде тази кал? Ти се ожениш, родиш деца, дъщери и синове. Дъщеря ти иска да се ожени, но нейният възлюбен иска 100 000 лв. зестра. Ти имаш къща, но зет ти иска да припишеш къщата на негово име, за да вземе дъщеря ти за жена. При всички тия положения на живота ти се каляш, правиш грехове, падаш-ставаш, докато най-после заминеш от този свят. Питам: защо трябва да родиш такава дъщеря, за оженването на която трябва да приписваш къщата си? У циганите пък, обичаят е точно обратен: там момъкът плаща за момата. И колкото по-скъпо плаща за нея, толкова повече ще я използва после, като я праща да проси. Той казва: много пари

дадох за своята жена, но имам голям приход от нея. Питам: циганите ли мислят по-право, или българите? – Нито едните мислят право, нито другите.

Сега, аз не искам да засягам никого, не искам да ви ограничавам, но казвам: това са традиции, влезли в живота, с които хората взаимно се възпитават. Това не е учение по Бога. Хората трябва да знаят, че женитбите не стават на земята. В света няма женитби, но има съчетания на разумни души, които Бог е изпратил на земята. Това, което хората наричат "женитба" не е нищо друго, освен престъпление. Защо? – Защото те първо ги венчават, а после ги развенчават. Писанието казва: „Това, което Бог е съчетал, човек да не го разлъчва". Тъй щото, когато говорим за женитба, ние разбираме вътрешната връзка. Любов може да съществува само между две разумни души. Между един разумен и един глупав човек, никаква любов не може да съществува. Между тях може да има отношения само, като между господар и слуга. Човек не може да обича един мъртъв камък. Той не може да обича едно мъртво куче. Любовта съществува само между разумни души. Тази любов не мяза по нищо на любовта на стършелите. В нея няма ревност, няма подозрение. Любовта между разумните души е широка; тя е Божията Любов, която обхваща целия свят. В своята Любов, Бог ни оставя свободни, да се проявяваме, както разбираме. В тази свобода, ние правим и добро, и зло. Някой казва: защо грешим? – Защото Бог ни обича и ни оставя свободни. Защо правим добро? – Защото Бог ни обича и ни оставя свободни. Той казва: И при доброто, и при злото, вие сте свободни. И когато някой казва, че други го заставили да греши, той лъже. Можете ли да заставите умрелия човек да яде? Само живият човек иска да яде. Дайте, обаче, горчива храна на този човек, и вижте, може ли да го заставите, да яде от нея. Щом хапне от нея, той веднага ще я повърне. Никой никого не може да застави да върши зло, или добро. Един българин се връщал от града в селото си, като водил и своето магаре. Той бил доста пиян, защото, дето ходил на гости, пил много, ту за хатъра на едного, ту за хатъра на другиго. Като видял чешма на пътя, той се отбил да напои магарето си. Магарето се напило добре и се дръпнало от чешмата. Господарят му казал: хайде, пий още малко, за хатъра на господаоя си! – Не, аз не пия за никак хатър повече, отколкото трябва. Затова, няма да пия и за хатъра на господаря си. Свободно е магарето, никой не може да го застави да направи това, което не иска. На същото основание и ние сме свободни. Тази мисъл трябва да влезе в умовете на всички хора, както и в умовете на младото поколение. Някой казва: условията са такива; човек е роден така и т.н. Не, ние всички сме свободни.

Никой не може да ни застави да направим това, което не искаме. От хиляди години насам, бият магарето, но то си остава пак магаре. Магарето

прави това, което си знае. То казва: трябва да знаете, че аз имам воля, свобода имам. Може да ме бият, каквото искат да правят с мене, но аз ще устоявам на своето. Магарето не е тщеславно, но горделиво. То казва: аз съм магаре, но навреме ставам, навреме лягам, навреме пия и рева; но, ако моят господар не живее добре и не разбира законите, главата му ще оголее. Когато магарето върви пред овчаря, то всякога му показва, кога ще дойде вълк. Понякога магарето върви напред, понякога назад. Върви ли магарето пред камилите, и ти върви, не бой се. Остане ли магарето зад камилите, и ти се обърни назад. Слушай магарето! Докато петлите пеят в двора ти, не бой се, и ти върви. Всичко ще се оправи тогава и здраве ще имаш. Престанат ли петлите ти да пеят, напусни тази къща. Докато кучетата ти лаят денем, не бой се; престанат ли да лаят и избягат, и ти избягай от тази къща. Това са закони! Когато горите изсъхват, когато изворите се пресушават, напусни тази местност.

И тъй, докато магаретата вървят напред, докато кучетата лаят денем, докато петлите пеят, докато горите растат, докато изворите текат, не бойте се! Внесете сега тези символи на своето място. Турете магарето на своето място; турете кучето на своето място; турете петела на своето място; турете гората на своето място; турете извора на своето място! По този начин, ще имате една математическа задача, едно уравнение, с което ще можете да работите. Решите ли тази задача правилно, ще пеете с разширение, с дължина, с дълбочина, с вдъхновение. Кажете ли, обаче, кучетата да лаят, а керванът да си върви, вие не сте разрешили задачата правилно. Умните кучета не лаят кервана. Поговорката: „Кучетата нека лаят, а керванът да си върви" е изопачена. Умните кучета лаят намясто; умните петли кукуригат на мястото си; умното магаре върви пред камилите. И умният ученик трябва да постъпва по същия закон. Ако кучето лае навреме, ако петелът пее навреме, ако изворът извира навреме, ако дървото расте навреме, питам тогава: ние, разумните хора, които имаме зачатъка на духа, можем ли да останем назад? Не, възможността за разумен, за възвишен живот, у нас, е хиляди пъти по-мощна, по-силна.

И тъй, казвам ви сега: „От смърт в живот".

Беседа от Учителя, държана на 17 април 1927 г., София.
17 април 1927 г.

Книги:

* Раб и син

Вехтото премина (Сила и Живот. Девета серия (1926–1927). Том IV. София,

1930)
11 беседи от 3 април 1927 г. до 19 юни 1927 г.

Начало: 10:00

В списъка на беседи по:

* време
* заглавие
* ден

1927_04_17 Справяне
лекция пред специалния клас

СПРАВЯНЕ

VI година (1926-1927)

29-та лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 17.IV. 1927 г.

(*) САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

"(Четоха се свободните научни теми.)"

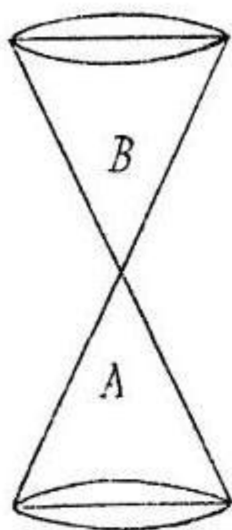

фиг. 1.

Представете си сега, че в един конус има множество разумни същества, с които вие трябва да влезете в контакт. Ония същества, които се намират в основата на конуса А (фиг. 1), имат широко съзнание, вследствие на което гледат на живота и на явленията в него с широк замах. Колкото по-горе отиват, съзнанието на съществата в конуса става все по-тясно, дока то стигне точката, дето е върхът на конуса. Колкото по-тясно става съзнанието на съществата, толкова по-мъчно се разбирате с тях. Дойдете ли до ония, които се намират на върха на конуса, вие казвате, че това са тесногръди хора, с които не можете да влезете в никакво

разбирателство. Върхът на конуса представя крайната точка, до която съзнанието на съществата може да се стесни. Щом дойде до това състояние, съзнанието минава в друг конус, обърнат с върха надолу. Колкото по-нагоре се качват съществата в конуса В, толкова повече съзнанието им се разширява. Най-после, когато съзнанието дойде до правата, която представя диаметъра на конуса, там има най-голямо разбирателство. (")

Добре, тогава, в каква посока тези същества трябва да се движат, за да не влизат в стълкновение? (– Ако се движат в една посока.) Хармонично, едно подир друго. Аз го наричам праволинеен свят. Втората посока, за да се избягнат противоречията – понеже тук има една възможност, която не е известна за тези две същества. Следователно, за да се избегне противоречието, едно от тези същества трябва да намери новата посока на движение.

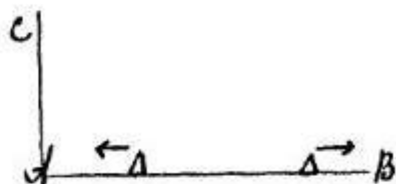

Фиг. 29.2

(фиг. 29.2) Следователно, щом дойде до точката А, туй същество А, което тръгна в посоката С, ще бъде ли вече видно за посоката А? Туй същество е минало в едно ново направление. То не е умряло. Следователно второто същество от голяма скръб ще мине в същото движение. Всякога две същества трябва да се движат в две противоположни посоки или едно подир друго. Всяко едно трябва да се движи в една нова посока. И затуй има тази идея: Всеки, който живее в триизмерно пространство, има едно същество, което го ръководи от четириизмерното пространство. Ние не го виждаме, не знаем формата му. Всеки един от вас има ръководство на едно същество от четириизмерното пространство. В четвърто измерение идеите са несъизмерими. Идеята, незавършена, принадлежи вече на един по-висок свят. Ако някой път вий се оплаквате, че не може да реализирате вашите идеи, вий не искайте, защото те принадлежат към един по-висок свят. Как ще реализирате безсмъртието на Земята? Или как ще изкажете любовта си на Земята? Вий може да говорите с известни знаци, думи, може да пишете стихотворения или каквото да е, но на Земята, при тези условия, любовта, понеже принадлежи към един възвишен, Божествен свят, тя едва започва с четвъртото измерение – пето, шесто, нагоре, до онези безкрайни измерения

Идеите седят винаги отворени. За пример хиперболата принадлежи към един род идеи, които не може да се завършат на физическото поле – отворен кръг. Вас ви плаши, ама мойта идея, туй е красивото в тази хипербола: че вашата идея има безброй възможности. Идея, която има такъв характер, е безсмъртна идея. А онази, която има един завършен кръг, тя е смъртна идея. Тя може да се компрометира. Малките идеи, малките мисли лесно могат да се реализират. Един обяд, който ви струва десетина лева, всякога може да дадете. Но да създадете окото на един човек? И вие се ангажирате, като един учен човек – колко време се изисква? Може ли да се създаде окото? Разбира се, то не е направено от триизмерна материя. Тя е материя толкова чувствителна, че може да задържа вибрациите на слънчевите лъчи. В един ден не може и в един живот не може.

Христос казва на едно място: «Ако окото ти те съблазнява...» Той казва: «Ако твоето вълче око те съблазнява, извади го, не ти трябва, нека ти остане човешкото око.» Човек има много очи, той има очите на мухите, на паяците и когато те се отварят и погледне на света, той има чрезмерните желания. Само, ще забележите: вълкът, като ходи, все надолу гледа. Онези хора, у които се е събудил вълчият поглед, те винаги гледат към земята, надолу. Силите, които действат в човешките очи, произвеждат известно свиване.

За пример какви линии образува учудването? Човек, който се учудва, в какво положение поставя очите си? После, вземете ревността – едно чувство, от което целият органически свят страда. Подозрението – всяко същество има подозрение – към кое измерение спада? Ревността е двуизмерна, две измерения. Ревнивият човек, той има само две измерения. За ревнивия човек някои съвпадения са подозрителни. Знаете примера за онзи, който имал навика да мига с едното си око. Попада в едно общество – една дама с мъжа си. Става мъжът и казва; «Господине, аз Ви обявявам дуел. Защо намигвате на жена ми?» – «Господине, казва първият, аз страдам от един недъг, който ми причинява много голямо нещастие, и трябва да туря нещо на лявото си око, да го затуля.» Онзи, който има ревност, ще повярва ли? Ще каже: «Иска да ме излъже.» Или седите при някой в дадения случай, вий се усмихнете и погледът ви попада по права линия, но онзи схваща, че вий правите ишарет, че вий се смеете. То е двуизмерно.

По какво се познава, че две същества имат едно и също съзнание? За пример двама души – по какво се познава, че и двамата имат едно и също желание? За ясновидеца всяко едно желание си има своя цвят. Ако вие

имате едно възвишено и благородно чувство в себе си, ако чувството ви е от духовен характер, на физическото поле то ще има един прекрасен нежен розов цвят, ако е и в двама ви. Ако туй чувство се прояви в своя груб характер, този цвят ще бъде по-тъмен. Цветовете показват степента наявеното чувство.

За да не греши човек в своите заключения, трябва да вижда. Правили ли сте наблюдения колко от вашите предположения могат в дадения случай да бъдат верни? Математиците могат да изчислят при дадени условия утре какво ще бъде вашето състояние. Допуснете, че вие сте един беден студент, и казват: «Утре имате среща с един господин.» Аз зная, този господин е богат, обича да помага, честолюбив е. И аз ви казвам: «Утре ще бъдете в едно щастливо положение.» Обаче вас ви вземат за войник, виждам наборната комисия, утре се отвори война – казвам: «Вашето положение скоро ще бъде лошо.» Щом ви турят при тези условия, вашето положение ще се измени.

Но има един закон – човек предчувствува онова, което ще му се случи. Не само ден-два – даже месец и година може да предчувствува. Има в живота един такъв закон. Имате едно безпокойно чувство на повърхността на вашето съзнание. А вътре – едно спокойствие. Това показва, че ще дойде едно занятие, с което ще се занимавате, първоначално ще имате неприятности, а после ще имате много добри резултати. А друг вид проява: чувствате приятност на повърхността, а вътре дълбоко чувствате горчивина. Туй показва, че ще започнете много добре, но в края на краищата туй предприятие ще ви излезне горчиво и ще съжалявате през целия си живот. Как ще обясните туй вътрешно състояние? Туй е законът на кармата – причина и последствие. Туй нещо вече е станало, вий сте го създали в миналото и сега резултатът идва – вий ще видите последиците на онова, което сте създали в миналото.

Много от вашите душевни състояния, вие ги изпитвате от миналото. А има състояния, които сега ги създавате. Затуй трябва да бъдете внимателни. Искате да направите една работа, спрете се – може ли да я направите? Съмнявате се – защо се съмнявате? Какви са основанията ви, защо се съмнявате? Научно обяснете съмнението, кой е поводът. Зад всяко съмнение седи една велика истина.

Сега за пример може да ви запитам така: Светът без дявола може ли? Не може. Дяволът показва, че в света има свобода. Злото показва свобода. Злото е израз на свободата. Само в празното пространство могат да се създават новите светове. Свободата и празното пространство, това са синоними. Празно пространство един разбира, че нищо няма, но то е

възможност да можеш да се проявиш. Щом направите една погрешка, схванете идеята, че сте свободни. Само че грехът, който сте направили, то е възел; скъсайте този възел, понеже ще ви ограничи. Като направите едно добро, усилите тази връзка, понеже доброто спада към друго едно измерение. В доброто измеренията се увеличават, ти навлизаш във все по-широк и по-широк свят, а в злото – обратното. Ангелите, като направят погрешка, слизат в човешкия свят – слизане надолу, докато дойдат до двуизмерния свят, дойдат до точката, станат неподвижни. Най-мощните духове, като се спрат, те се поправят, изчезне всичката енергия на злото. Всичкото зло е до точката. Влезнат ли в точката, всичко се ликвидира.

Всяка една наука – в своито приложение. Сега, ако вие знаете езика на ноктите, вий щяхте да се изпоплашите. Ако някой знае, че след три месеца ще има сърдечен удар – има други признаци, които показват, че той може да ги отклони. Или показва, че след 6 месеца ще заболеете, но същевременно написано е на ноктите начина, по който може да се отстрани туй заболяване. Всичко е написано на ноктите. Като вземете човешкия нокът, може да четете целия характер на човека: устройството на физическото тяло, бита на неговите чувства и самостоятелността на неговите мисли, на каква степен са. Но всичко туй знание ще дойде, ще стане достояние, но трябва да знаете да владеете себе си. Някой иска в света да не греши. Ралото, което разорава земята, ще направи много грешки, но стига да изоре земята. Перото, което пише по книгата, ще направи много грехове, но стига да напише хубави неща. Онзи нож, който реже книгите, ще направи много грехове, може някой път и да пореже, но стига да реже хубаво. Разумният човек се учи. Само трябва да съжалява, че не е използувал някои случаи. Само при недъзите се развива съзнанието на хората. Направиш някоя голяма погрешка, тогава почнеш да мислиш. Дотогава ти седиш в едно латентно състояние, мислиш си, че си съвършен. Като направиш тази погрешка, дойде ти друга идея.

Не че няма и друг път. Има път на съвършенство, без грях. Но той е за друга еволюция. Много пътища има в природата. Но от многото пътища и този е добър. Някои от вас искате да бъдете учени. Защо? Някои от вас искате да бъдете красиви. Защо? Някои от вас искате да бъдете силни. Защо? Задайте си въпроса – задайте и отговорете. Всичко е хубаво, но човек трябва да знае тяхното приложение в живота. Разумният човек трябва да знае приложението. Ако ти, като станеш богат човек и се отвори твоето сърце и почнеш да мислиш за другите, с които си свързан, и човешкото богатство потече като благословение – хубаво. Но ако се свиеш като охлюв... Ако, като учен човек, туй знание потече, но ако се свиеш и само за себе си го използуваш, то е същото положение.

После, вий като млади някой път усещате се много раздразнени. Като минават някои хора, усещате ги като бомби от категорията отровни газове. Някой ден вий се разгневявате – този гняв, трябва да знаете дали е произлязъл от самите вас, дали сте господари на гнева, или е едно чуждо състояние. Давали ли сте си отчет: раздразнен си, казваш: «Да ме не бутате, не искам да срещам никого.» Очите се свият, чакат да стане нещо наоколо. Някой ден, всичкото красноречие на езика употребиш да изнесеш всички недъзи на хората. Изхарчиш тази енергия, започнеш друго да говориш, започнеш да проповядваш друго едно учение. Но друг се запалва, той се разгневява сега.

В дадения случай гневът е една енергия, която не е използувана, която се стреми към физическия свят и следователно трябва да ѝ отворите път. Най-хубавото нещо, когато дойде гневът, е една лопата, бел, да имаш градина, половин час да поработиш – да се лекувате. Аз считам копането и орането за лекуване. Хората трябва да орат и копаят само когато се гневят. А щом са в най-хубаво разположение на духа, да пишат поезия. Музикантите, само когато са в най-хубаво настроение, тогава да седнат на музика. Да не опорочиш цигулката си, перото си. А когато си гневен, вземи лопатата. Гладстон по един час е режел дърва. Как няма да реже дърва! Искал е да прекара известен закон в Камарата, а онези консерватори... Вземе си триона, той е духовен човек, после вземе Библията, почете, тогава отиде в Камарата. В школата, за да ви възпитаме, трябва да имаме една градина с белове, после – работилница с рендета, после – друга, трошене на камъни. То е една категория, гневът. Да видите как се възпитава. Има си начини.

Тези идеи са хубави, но трябва приложение. Природата има своите приложения. За съмнението има начин за лекуване, за подозрението, за малодушието. Това не са болести. Аз наричам болести, когато се развият органически вече в тялото. А другите са все състояния и именно докато са състояния, трябва да се стремите да държите ума си. Който от вас има градина – 10 минути с лопатата, тури крака си, ама съзнателно – тъй, не оставяйте нещата незавършени. Не цялата ви работа, но работата ви, специфичната ви работа трябва да бъде всякога добре завършена. Една основна мисъл през деня – завършена. Това е четириизмерният вътрешен свят.

Идния път, ако аз дойда тука на лекция, тогава всеки един от вас да направи по един анализ на I, II, III и IV измерение. Един малък опит. С една линийка може да пишете, с една плоскост може да мажете, а с един куб какво може да направите? Може да пукнете главата на един човек. Ще се стремите към трансформиране на енергиите. Някой път се набират

достатъчно енергии, понеже живеете в един свят, който се намира в едно анормално състояние. Сегашната култура е като една бременна жена, която е на раждане и хората са крайно нервни и вследствие на това всеки един от вас, в туй раждане на новото човечество, всички ще почувствате, че става нещо. Защото, когато някой ще ражда, всички вкъщи са в тревога. Целият свят сега е в тревога. Докато се роди новото, всички ще бъдем в тревога. Всеки един от вас казва: «Какво ще бъда за бъдеще, как ще уредя живота си?» Този живот разбира не сегашния наш обикновен живот, но бъдещия, идейния живот, който се обуславя от сегашното ви разбиране на живота.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
17 април 1927 г.

Книги:

* Справяне

Посока и растене (Лекции пред Младежкия окултен клас. Година VI (1926–1927). София, 2002)
37 беседи от 26 септември 1926 г. до 19 юни 1927 г.
* Справяне

Светото място (Младежки окултен клас. Година VI (1926–1927). Том II. София, 1938)
18 беседи от 13 февруари 1927 г. до 29 юни 1927 г.

Начало: 19:00

1927_04_20 Посоки и възможности
лекция пред общия окултен клас

ПОСОКИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

(Прочете се резюме от свободните теми.)

Знанието, което човек придобива, трябва да го внесе в съзнанието си, да не се натрупва в ума му като сухи факти. Истинското знание включва само ония неща, които имат своето място. За пример, само онзи камък е ценен, който намира място в градежа на някоя къща. Следователно знание е само онова, което има приложение. Също така и всяка опитност, всяко преживяване трябва да бъде разбрано. Преживяванията имат две страни: приятна и неприятна. Разликата в преживяванията се състои в това, че някой път преживяванията започват с приятно състояние, а свършват с неприятно; някой път обратно: започват с неприятно, а свършват с приятно. Питам: Кой закон регулира тия състояния? Коя е причината, че едно преживяване започва с приятност и свършва с неприятност, а друго започва с неприятност и свършва с приятност? Същите смени в състоянията се забелязват и в разбирането. Някой казва: „Разбрах тази работа“. Обаче към края идва до неразбиране. Друг пък започва една работа с неразбиране, а свършва с разбиране. И при преживяванията, и при разбиранията човек казва: „Излъгах се!“

Питам: Как е възможно да разбира човек нещата и да се излъже? Това показва, че и при разбирането, и при неразбирането човек прави грешки. Тези грешки, именно, създават приятните и неприятните състояния в преживяванията. Но има и трети вид преживявания, които започват тихо, спокойно и така свършват. По-право те започват, без да свършват. Тези преживявания се наричат безкрайни; те имат начало, нямат край. Приятните състояния се дължат на някаква придобивка. И забележете, когато роди дете, майката се радва. Защо? Придобила е нещо. Детето носи живот в себе си за слава Божия. Детето носи сила в себе си за своето повдигане. Детето носи блага, радост за родителите си и за своите ближни. Когато майката роди дете, което не носи в себе си живот за слава Божия, нито сили за своето повдигане, нито радост за ближните си, всички скърбят. Защо? Това дете е бедно и трябва много капитали да отидат след него напразно. Ако е духовна, майката ще вярва, че тези усилия и средства,

които се изразходват за това дете, в бъдеще ще дадат резултати; ако не е духовна, ако не вярва в Бога и нейният живот, и този на детето ще бъде тежък.

Сега, от всички се изисква работа, да не чакате наготово, както мнозина правят. Може ли човек да жъне, без да сее? Наистина, Христос казваше на своите последователи, че преди тях други са сели, други са се мъчили, а те ще влязат наготово в техния труд, но това са изключителни положения. Когато имате придобивки в работата си, вие изпитвате приятност, която се отразява в слънчевия възел, или, както някои наричат това място, „под лъжичката“. Когато се вслушва в този приятен трепет, човек може да определи дали дадена работа, която започва, ще се свърши с успех, или не. Който се гневи пък, и той изпитва някакъв трепет, но не под лъжичката. В края на краищата гневът ще предизвика известно стомашно разстройство. На какво се дължи това разстройство? То се дължи на факта, че част от енергията, която трябваше да се употреби за храносмилането, се изразходва при гнева. Вследствие на това храната не може добре да се смила. Не само гневът, но всяко отрицателно чувство в човека е в състояние да предизвика стомашно разстройство. Уплахата, малодушието, неуспехът също създават разстройство в организма. За пример, някой иска да стане учен, но не успява. Друг иска да стане велик музикант, пак не успява. Защо? Защото те искат да постигнат велики работи в късо време. Който скъсява времето, той не разбира живота. Великите прояви изискват голям период от време. Когато поставите някаква велика идея в ума си, не мислете за времето. Когато преследвате някакъв идеал, не слагайте определен срок за постигането му. Ако поставите някакъв срок, години, месеци или дни, за постигане на своите идеали, вие и себе си ще спънете, и своите ближни. За да не се спъвате, вложете идеята в душата си и за времето не мислете. Времето нищо не определя, то само хроникира нещата. Време съществува само за неща, които са се сбъдвали. За неща, които още не са станали, никакво време не съществува.

Някой се радва и казва: „Ще гледам да задържа радостта си цял месец“. – Откъде дойде това желание? Може да се продължи радостта цял месец, но след това ще дойдат такива скърби и страдания, каквито в живота си не сте изпитвали. Понякога радостта трае само половин секунда, но отражението ѝ продължава дълго време. Често в живота на човека идват радости преди той да е получил нещо. Такива радости винаги свършват с разочарование. Някой получава от чичо си в Америка писмо, че му изпраща 10,000 долара. Той се радва, пее, скача, очаква парите. Минават ден, два, три, един месец и той получава от чичо си писмо, че Американското правителство секвестирало тия пари, затова не може да ги прати. Веднага радостта се сменя със скръб и разочарованието идва.

Човек трябва да се изпитва, да наблюдава желанията си, да ги проучва. Например някои желания имат една посока на движение, а две възможности; други желания имат две посоки на движение, а четири възможности; трети желания имат три посоки на движение, а шест възможности и т.н. Желанията в човека и техните възможности се определят от законите на съзнанието. Ето защо, задачата на ученика е да изучава своите мисли, чувства и желания, за да види каква е тяхната посока на движение ; после, да изчисли колко посоки на движение имат те и колко възможности за тяхното постигане.

Представете си, че имате желанието A (виж фигурата), с една посока на движение, а с две възможности. Посоката на движение е AB, а двете възможности са BC и CD. Следователно при всяко свое желание човек първо трябва да определи посоката на неговото движение, а после – възможностите за постигането му. *Л*иниите BC и CD съществуват в съзнанието на човека като разумни същества. Значи състоянията, които преживявате, са пътища, по които трябва да минете. Тези пътища се чертаят от разумни същества, които са от различни категории. И тогава, каквато посока и да вземете, вие не сте сами. В тази посока се движат хиляди същества, които имат същия стремеж като вашия. Тези същества упражняват влияние върху съзнанието ви, както и вие върху тяхното. Този закон е верен и при физическите, и при духовните желания на човека. Като знае това, ученикът трябва да определи каква част от стремежа на мислите, чувствата и желанията принадлежи на неговото съзнание и каква – на съзнанието на други същества, които вървят заедно с него в пътя. За пример, ако музикалното чувство беше добре развито във всинца ви, вие щяхте да пеете с голямо вдъхновение.

Понеже всички не сте еднакво музикални, без да искате, т.е. несъзнателно, се спъвате едни други. Защо? Не можете да създадете музикална атмосфера помежду си. Същият закон се отнася и до желанията. За да се постигне някакво желание, необходима е благоприятна за него среда. Човек сам може да бъде и среда, и условие за своите стремежи. Когато е среда за своите желания, човек непременно ще бъде тъпкан, както се тъпче земята, която е среда за растенията. И наистина, растенията са недоволни от земята; те черпят от нея, без да ѝ благодарят. Обаче когато отгоре дойде влагата и пои растенията, те ѝ благодарят. Влагата е условие за растенията. Те не искат да знаят за земята, но очакват дъжда с трепет, с притаено дихание и му благодарят.

И хората постъпват по същия начин: към средата си те се отнасят невнимателно и с неблагодарност, а към условията са внимателни. Бащата

и майката са среда за децата си, но колкото и да са добри, децата им са невнимателни към тях. Дойде ли въпрос до някое условие, до някой техен приятел или приятелка, те всякога ги приемат с трепет, очакват нещо от тях. Бащата харчи за сина си 100,000 лева годишно, да следва в странство, но синът не написва на баща си нито едно благодарствено писмо. Обаче някой негов приятел му купил един билет от 100 лева за театър и той веднага пише писмо, бърза да му благодари за приятната вечер, която прекарали заедно. Защо синът постъпва по два различни начина? Защото бащата е среда, а приятелят – условие. Ако приятелят ви започне да се грижи за вас като баща, т.е. от условие стане среда – вие ще престанете да му благодарите, да бъдете внимателни към него.

Ето защо, пазете се да не правите нещата обикновени. Щом веднъж опитате едно желание, втори път не го опитвайте. Пазете се да не стане това желание среда за вас и да изгубите към него вниманието си. Щом желанията губят своя свещен трепет, те стават среда за човека, в която се раждат ред неприятности. Сега, вярвам, че сте разбрали тази идея, но трябва да мислите върху нея. Някои хора не могат да мислят, понеже мозъкът им е обвит с един пласт от утайки. Те трябва усилено да мислят, да се създаде голямо налягане, голямо напрежение в мозъка, което да пропука това наслояване. Това наслояване предизвиква стягане, неразположение в главата, а оттам и тъмнина в съзнанието. Ще мислите усилено, докато разработите мозъка си. Този пласт пречи на човека да се моли и той казва: „Днес нямам вдъхновение за молитва“. – Няма защо да чакате вдъхновение, но ще вземете чука и длетото, ще седнете пред камъка и ще започнете да чукате: днес ще чукате, утре ще чукате, докато най-после разбиете този пласт. Щом разбиете този пласт, ще се отвори път за външния свят. Ще вземете една тръба, ще съедините мозъка си с външния свят, откъдето ще приемате светлина. От този свят ще нахлуе в мозъка ви такава енергия, такава светлина, която ще може да превърне желязото в злато. Учените са започнали вече да приемат тази светлина. Сега и на вас предстои такава работа: да пробиете този пласт, за да нахлуе външната светлина в него. Който веднъж само се е докоснал до този пласт, той знае какво нещо е нещастието, какво – недоволството. В Писанието е казано: „Който победи, той спасен ще бъде“. Тази победа подразбира пробиване на този пласт в мозъка. Ако не можете да го пробиете, и след смъртта си пак ще се намерите в същата черупка. Ако не го пробиете, и в живота, и в смъртта да сте, ще се задушите. Пробиете ли го, вие сте извън смъртта, извън ограничителните условия. Ако сами не пробиете този пласт, ще дойдат някои приятели да ви помогнат, но ще задържат енергията за себе си. Законът в Божествения свят е такъв. Плаща се на онзи, който работи, а не на онзи, който не работи.

И тъй, точка А представлява желание с една посока на движение, но с две възможности. Има желания с две посоки на движения, но с четири възможности. Дотук ще спра. По-нататък на вас предстои да пробивате пласта, да направите дупка, да сложите тръба, която да води към външния свят. Вие трябва да пробиете страната BC. Някой казва: „Аз искам да живея, да стана учен, да намеря Бога, да се свържа с Любовта, Мъдростта и Истината“. Това са ред желания с няколко посоки на движение и с няколко възможности. Например, защо искате да се свържете с Мъдростта? Мъдростта носи светлина, която създава във физическия свят високите и ниските места. Животът създава растенията в низините, т.е. в долините. Истината пък дава насока, направление, в което всички живи същества трябва да се движат. Ученикът трябва да размишлява върху въпроса по кой начин може да придобие известни възможности.

Казвате: „За да се реализира нещо, изисква се вяра“. Каква трябва да бъде тази вяра? Един баптистки проповедник говорил на слушателите си върху стиха, че с вяра и гори могат да се местят. Той толкова се въодушевил от своята проповед, че си помислил: „Вън, пред вратата, седи един сляп човек. Като изляза, ще му кажа: „В името на Господа Исуса Христа, прогледни!“ Тъкмо се засилил към Него, но изведнъж се усъмнил, спрял се и казал: „Ами ако кажа това и слепият не прогледне?“

Той проявил едно желание, дал му една насока и трябвало да очаква две възможности: слепият или ще прогледне, или няма да прогледне. Неговата вяра щеше да реши положението, но понеже се усъмнил, той изгубил първата възможност. Значи слепият нямаше да прогледне. Това може да се сравни с положението, когато някой турчин си служи с чакмаклия пушка. Той цъка, цъка с тази пушка, но тя или хваща, или не хваща. Казвам: Понякога желанията на човека са подобни на такава чакмаклия пушка. Сложиш ги в тази пушка, цъкаш един, два, три и повече пъти, но не хваща, не може да изгърми. Защо? Влажни са тия желания, както барутът се овлажнява. Какво трябва да направиш? Ще извадиш рога си, ще сложиш в него сух барут и ще го запалиш. В модерните пушки няма такива изненади. Рядко се случва някой патрон да не хване. Ако един патрон не хване, в пушката става обратно движение, което изтегля този патрон настрана и на негово място идва друг. Ако и вторият не хване, идва трети, докато най-после един патрон хване. Обаче това рядко се случва. Ако се случи да хване, смяната на куршумите става много бързо, та не се губи време, както беше с турските пушки. Казвам: По-добре е човек да има една идея, изработена от самия него, отколкото да има много идеи, наготово дадени. Когато сам изработи идеята си, той ще разбере процеса на нейното развитие. За желанията пък човек трябва да знае пътя, посоката, по която те се движат. Ако се движат в една посока, ще имат две

възможности. А когато желанието има две възможности, то непременно може да се реализира. Според вас какви могат да бъдат тези две възможности? Този въпрос ще оставя на вас като задача, като ребус, вие сами да го разрешите. Щом се натъкнете на желание с повече възможности, вие се намирате вече пред изкушението. Там трябва да бъдете много внимателни.

Една от задачите на ученика е да изучава състоянията на съзнанието си, да види какви промени стават в него. Наблюдавайте каква е светлината на съзнанието ви, когато сте спокойни и когато сте развълнувани; при различни душевни състояния светлината на съзнанието е различна. За пример, ако мислите за някой добър човек и се свържете с него, в съзнанието и в ума ви ще се яви светлина, а в сърцето – топлина. Ако мислите за някой лош човек и се свържете с него, светлината в ума и в съзнанието ви започва постепенно да се намалява; също така и в сърцето настава известно охлаждане.

Следователно, без да съзнавате какви последствия ще имат връзките ви с хората, вие се свързвате с тях и като резултат на това в съзнанието ви настава или мрак, или светлина. Обаче дойдете ли до връзка с Бога, в съзнанието ви се явява непрекъсната светлина, а в душата ви – дълбок мир. Дойдете ли до връзка с ангелите, пак ще се изпълните със светли мисли и възвишени чувства. Ако пък се свържете с хора от различни краища на света, ще преживеете съответни на тях мисли и чувства. И най-после, ако изпаднете в света на животните, и те ще окажат известно влияние върху вас. Вие трябва да изучавате всички тия състояния и промени в съзнанието, независимо от това дали ги желаете, или не. Вие неизбежно ще минете през тези кръгове на съзнанието, които пък крият за вас известни възможности. Докато човек е на земята, и той ще влияе на другите съзнания, но и те ще му влияят. Той ще се намира под влиянието на средата и на условията на животните, на растенията и на хората. Това, обаче, са задачи, върху които той трябва да работи. За да реши тия задачи правилно, човек трябва да се моли. В това отношение молитвата е работа на човека върху себе си. Молитвата подразбира вътрешна връзка с Божествения свят.

Казано е в Писанието: „Свързвайте се всякога с възвишения свят!“ Това показва, че за когото мислиш, с него ще се свържеш. Каквато мисъл, каквото чувство или желание поддържате в себе си, с тях ще се свържете. Често някоя мисъл или чувство може да направи човека роб. Понеже човек е създал тази мисъл, той може да се освободи от нея. Мислите, които хората създават, са живи форми и вървят след тях, влияят им в добър или в лош смисъл. Където отиде човек, тия мисли навсякъде го преследват. Те са

тъй наречените „idée fixe“, които хората сами създават и сами трябва да се освободят от тях. Някой казва: „Хората не ме обичат“. – Това е идея-фикс. – „Аз съм нещастен човек.“ – Това е идея-фикс. – „Аз не съм даровит.“ – Това е идея-фикс. Даровит е онзи, който като се впрегне на работа, по 10 пъти на ден се изпотява. Който иска да развие в себе си някоя дарба или някой талант, той трябва да работи.

Дарбите, талантите се придобиват с усилия, с работа; те не се дават наготово. Ако беше лесно хората да станат ангели, всички щяха да имат ангелски крила. Не е лесно човек да стане ангел! Вие чели ли сте живота на Едисон, да видите през какви мъчнотии и страдания, през какви перипетии е минал, за да достигне копнежите и идеалите на своя ум и на своята душа? Колко пъти той е бил изхвърлян от вагоните навън! Въпреки всичко това той е употребил голям труд и постоянство, приложил е силна воля в работата си, но е постигнал нещо. С концентриране на мисълта си той е постигнал онова, което е било стремеж на неговия ум. В концентрирането си Едисон е идвал до забрава. По този случай разправят един анекдот за него. В деня на сватбата си той се е заел с решаването на една задача и толкова се увлякъл в нея, та забравил, че се жени. Трябвало да дойдат хора, да го дигнат от стола, да му напомнят, че днес е денят на неговата сватба. За Едисон тази задача е била по-интересна от женитбата му. И вие трябва да бъдете така концентрирани, когато искате да постигнете някаква велика идея. Дойдете ли до доброто, трябва да концентрирате мисълта си към него така, че да забравите всякаква женитба.

Сега, изпейте упражнението: „Вяра светла, вяра силна, тя крепи духа, що животът носи“. Вие лесно запомнихте това упражнение, защото стои близо до вас. Всяко нещо, което лесно се възприема, лесно се запомня. Като пеете, вие трябва да различавате такт от ритъм. Един ритъм се различава от друг, вълните им са различни. За да пее добре, човек трябва да има търпение. Търпението се култивира в страданията. Страдаш, че имаш някакъв дефект. Ще работиш върху този дефект, докато го изправиш. В изправянето на дефекта пък ще развиваш търпение.

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Лекция от Учителя, държана на 20 април 1927 г. София.

1927_04_23 Храна, Вода, Топлина, Светлина
3-и ден от срещата на Изгрев

ХРАНА, ВОДА, ТОПЛИНА, СВЕТЛИНА

Обща молитва с Учителя, 6 ч. и 40 мин.

Добрата молитва

Молитвата на Царството

Псалом 81:91

"Благославяй, душе моя, Господа"

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Бог царува на небето, Бог царува в живота, да бъде името Му благословено!

Отче наш

11.00 ч. в стаята на Учителя събрани всички ръководители

Тайна молитва

Едно важно правило: при едно ваше желание да придобиете, трябва да бъдете естествени. Всяко едно желание трябва да го нагласите според Божествения камертон, нито да го опвате повече, нито да го отслабвате - трябва да има нагласяне. А защо заспивате? Защото няма хармония, съгласие. Дойде един ваш нов брат. Иска да говори, окастри развитието на мисълта; дойде друг - същият резултат; и ето, окастрите дръвчето, дадете му висока корона и трябва да чакате 10-15 години, докато даде плод. Дойде вятър и го пречупи. Трябва да повикате майстор, за да го пореже. Но ще кажете вие: "Да не говори тоя брат." - Че защо да не говори? Нека говори. Законът е: онова, което Бог е съградил, никой не може да развали. Това да ви бъде като принцип, не че за Бога всичко е възможно. Вие трябва да бъдете изправни. Всяко чувство трябва да бъде нагласено. За да дадете на някого съвет, трябва да изберете часа, деня, седмицата, месеца. Търговците знаят този закон интуитивно, земеделците го знаят, а които не го знаят, страдат. Сега, първия закон ще спазвате за себе си. "Жътвата е голяма, работниците са малко." Господ ще изпрати работниците Си и тия работници трябва да знаят работата си. Вие пратите работник на лозето си, но като го пореже, и вие ще плачете с него заедно. Добрия работник

пък ще оставите сам да върши работата си - не ще го учите, нито упътвате, нито ще му казвате: "Добре да ми порежете лозето", така че добре ще работите, ще се молите. Съвети не давайте - трябва да се спазват правилата, иначе борбата в църквата може да се пренесе и в окултното братство. Пример с двамата дервиши. Единият от тях си имал една магаричка с едно магаренце, работил си с нея нивата, лозето и много скромно се препитавал - все бил беден. Един ден магаричката умряла, той се отчаял, единственото средство за препитание изгубил. От благодарност към нея направил й един хубав гроб и го украсил. Минаващи пътници като видели тоя хубав гроб, помислили, че това е гроб на някой велик дервишин и започнали да правят молитви за него и да принасят дарове. Разчуло се, че на този гроб ставали и изцеления на болни. Дервишинът си направил наблизо колиба и прибирал даровете и тръгнало му на добре - забогатял и си казал: "Добре, че ми умря магаричката!" Научил се и другият дервишин, и го заобиколил, и го попитал: "Какво стана така, че ти тръгна на забогатяване?" Той не му казал истината, но му дал магаренцето, което вече пораснало, за да си служи с него. Той го взел, за да пооблекчи своето материално положение. Обаче магаренцето, вече израснало магаре, умряло. Отишъл той да се оплаче на съседа си, че му умряло магарето. Той му дал съвет да му направи гроб и го украси. И ето, че се разчуло, че един велик дервишин умрял на еди-кое си място и започнали да посещават гроба му и да носят дарове и изцеление ставало. Отишъл той и се похвалил на другаря си, че му тръгнало на добре, след като умряло магарето му. Първият дервишин му казал: "Твоето магаре мяза на майка си!" Та сега казвам на вас: Докато не умре вашето магаре, няма да се прочуете.

Това е окултен разказ, върху който размишлявайте. Законът е: когато има изобилие, чакайте, нека се прояви. Дойде някой, иска да работи, не го спирайте! Пратете го по селата да работи, с радост да замине. Пратете го да работи, като му кажете:"Навреме си дошъл, братко, отдавна те чакат по селата." Никога не подпушвайте Божествената енергия, когато се проявява - нека да излезе това, което тече. Обижда те някой - нека каже. Откритото зло е по-добро, отколкото нескритото добро. Откритото зло е по-силно. Разкритото зло е по-силно, по-голяма светлина ще дойде оттам, отколкото от едно открито добро. А от скритото добро ще получиш по-големи благословения. Така че този закон като пазите, ще си възстановите мира. Чувствата са камъни. Ако не започнеш да мислиш, твоите чувства не могат да се облагородят. Божествената мисъл като проникне, ще ти облагороди чувствата. Целият културен свят сега е попаднал под една мрежа и искат механически да оправят света, а законът е: без Божествената благодат нищо не може да се направи! Преди да почнете да правите нещо, ще се спрете и ще се помолите. Невидимият свят тогава ще ви помага, та и да

направиш грешка, ще се коригираш - съдействат ти. А сега всеки гледа да използва света, да използва благата от другите за себе си. Ще ви дам пример, който и друг път съм казвал. Банда от 50 души разбойници пращат двама свои другари в града да им купят припаси, храна. Когато наближили да се завърнат, 48-те от тях рекли: "Хайде да ги убием, като си дойдат, и да си разделим техните пайове." Двамата пък рекли: "Хайде да турим отрова в храната, та като ядат 48-те, да се отровят и да си поделим дяловете." Така и сторили. Занесли отровна храна. Другарите им ги убили, но като почнали да се хранят, изтровили се всички.

Казвам ви: Трябва да се приложи Христовото учение. Всяка обратна мисъл действа болезнено - затвърдява сърцето и се явява болестта склероза. Та всеки ще се моли, за всяка мисъл, която ще реализирате, по-рано ще се молите. Вие искате да морализирате някой, но неговите дефекти един ден вие ще ги придобиете - такъв е законът. Когото обичате, ще придобиете неговите добри страни. Христос казва: "Любете враговете си!" т.е. иска да ви каже, да придобиете техните добри страни. Щом се привържете към нещо, вие ще придобиете неговите отрицателни страни и ще ви подейства разрушително. Трябва да постъпвате по Божественому, а не по човешки. В Божествената работа трябва да турим план. Ако искаме да поправим църквата, трябва да повикаме Христа. В Божественото учение ще слугувате и ще носите своите резултати. След вас ще дойдат други, те са определени. След като Христа дойде, много работници дойдоха! Та един ден като отидете в другия свят, ще ви посрещнат - те ви познават, а като дойдете втори път, ще ви изпратят и ще ви съдействат. Този въпрос ако не се разреши, ще получите помрачение, а то е едно лъжливо чувство.

Ние ще приложим този метод. 1. Молитвата - този метод е най-лесното нещо, а като се срещнем втори път, ще дам второто правило. Сега един бутон, а сетне втори. Ако ви дам и другите, ще започнете да бутате всички бутони. Ще практикувате сега първия бутон. Той е като че сте слуги при някоя кантора и ти питаш господаря за плана, за директиви, какво трябва да се направи, а за малките работи - вие сами можете да ги извършите. Но правилото е, че чрез молитвата ще получите напътване.

Сега, дойде някой и ми казва: "Охлаждане има." Отишла една сестра някъде на гости, хладно я приели, посрещнали. Тогава направете едно угощение, без да се досети тази сестра, и ще ви посрещнат весело. Тая сестра не е яла три дни, а като я нахраните, ще й дойде вдъхновение. Христос казва: "Пазете се от ония вълци", т.е. това са ония богати, които все пречат - от тях ще се пазите.

Трудно е като си ръководител, че настройват се против тебе и те обхванат

като в обръч със своите мисли, та и нощем те наблягат и покой не ти дават. Какво ще направиш? Ще се молиш: "Господи, не им давай муниции, оръжие имат, но муниции да нямат." И в България партии и организации се делят все на по-малки единици. Това е хубаво. На 99 езика говорят, нека се цепят. Ако българите бяха чакали в голямата война да не се намесват, щяха да имат сега положението на Румъния. Бързина не трябва. Ако имаше окултисти управници в България, щяха да имат и Тракия, и Македония, и Добруджа. Сега иде време да се оправя тази грешка. Идва Конференцията на народите и ще стане по-добре, отколкото се очаква. Не Велика България, а умни българи се искат. Както вчера идва министър Ляпчев сам, за да се осведоми кой му е изорал нивата и я засял - дали не сме ние, понеже е съседна на нашето място, или други са сторили това. Ако не беше умен, щеше да прати стражар.

Сега, второто нещо, което искам от вас, е: Всеки месец, всеки един от вас ще ми пише по едно писмо за положението и аз или ще отговоря веднага, или по-късно - но да не ви смущава това закъснение от моя страна. Вие все ще ми пишете по едно писмо на месец.

Брат Д. Цанев: Искаме да ни се даде нещо повечко като членове на окултното общество.

Учителят: Всеки, който е бил в лошо положение и съм му давал съвети и ме е послушал, не е ли успял? Трябва прозрение духовно и още повече ще се даде, например брат Ватев нека да каже - на конец бе увиснал, щяха да го задигнат, нали се спаси?

Брат Г. Куртев: Стомахът му се бе подул - не се ли излекува?

Брат Д. Цанев пояснява мисълта си: Нещо осезателно искаме да ни се даде, да владеем някои сили, да се направи нещо или пък не е ли настанал моментът, за да се види онази велика благодат? Трябва ли да чакаме още?

Брат П. Ковачев изтъква своето семейно положение - болна жена му, дъщеря му, синът му, всичко това го спъва да работи.

Учителят: Ще пиете гореща вода, за да се разширят порите ви отвътре и да приемете праната отвън навътре. Не отвън порите да се разтварят, а отвътре. Това са методи за вас, а не за света! Аз ви давам съвети, казвате ги на света. Нека те отиват при лекарите, за да си платят. А вие сега ще приложите молитвата и след една година ще видите резултата. Ще очистите сърцето си да няма никакви киселини, отвън нека има: като минава водата през села, градове, омърсява се, но като влезе в океана, става

чиста. Вашият извор трябва да бъде чист винаги. Най-малко два пъти в седмицата топли бани: 2-3 чаши топла вода, за да се изпотите и иначе пък да пиете вода, печена на слънцето. За децата ви: след залез слънце абсолютно никакво ядене. Смесване на храна никога да не правите. Например салата с яйца, чай и риба, риба и яйца, сирене и риба и пр. А най-добре е само една храна. После да имате спокойствие, сърцето да е сладко отвътре, киселините да останат навън. Трябва послушание и само послушание, за да имате успех в живота. Послушанието е принципиално - послушание на Бога! Вам ще дам едно правило да се държите винаги във връзка с живата природа, но трябва да поддържате едно строго държание с мене, без всякакво съмнение.

Ще се държите с Любовта, която ще ви даде силата.

Ще се държите с Мъдростта, която ще ви даде светлината.

Ще се държите с Истината, която ще ви даде свободата.

Така ще се свържете с други същества, които ще ви упътват, ще ви Подпомагат, ще ви подсещат и коригират в грешките ви.

Който не слуша със сърцето, ще получи паралич в сърцето си.

Който не слуша със стомаха си, ще получи паралич в стомаха си.

Който поддържа недоволството в себе си, то ще ви даде склероза.

Аз ще ви свържа със същества според вашето естество за всеки един от вас. Но всякога във всички непрекъснато ще пазите свръзката с мене и тогава ние ще наблюдаваме и ще коригираме.

В духовното лекуване трябва да се спазва методът: можеш да лекуваш оня, който иска да се лекува, а който не иска да се лекува, не можете да го излекувате.

Брат П. Епитропов пояснява и моли да ни се даде здраве, тъй необходимо за нас, за дома ни, както се излекува 38 години стоялият пред къпалнята.

Учителят: Всичко, каквото искате, ще бъде, то е станало вече, време не определяйте.

Ще ходите в топлината на Любовта.

Ще ходите в светлината на Мъдростта.

Ще ходите в свободата на Истината. И така ще бъде, ще го турите, че работи вече тоя закон - то е посято и ще го поливате по-скоро да расте.

Подлагам ви на първия изпит: да се молите. И тогава ще се определи кой от вас за какво е годен да работи. Ще ви дам метод, някои формули малки, които да приложите. Апостолът казва: "Мъртвите да възкръснат и живите да бъдат грабнати", умът да се повдигне на въздуха. Свидетели ще бъдете всички на всичко това.

Вие стягане имате още, щом се събуете, ще се освободите и ще бъдете нашироко. Вие трябва най-първо да оздравеете и тогава ще бъдете пратени да лекувате други - клосни, хроми, слепи, но тия от тях, които са избрани. Ще станат чудеса и с праведниците, но и с грешниците. Вие живеете на земята и без тъмнина не може - тя е едно естествено състояние на земята. Щом мръкне, ще запалите лампата, а вие за икономия, завъртите ключа, за да не гори лампата.

Има закони за лекуване чрез храната, чрез водата, чрез топлината, чрез светлината. Най-първо трябва да дадете светлина, после топлина и най-после храна. Христос събуди Лазаря от сън - не че бе умрял, а заспал в летаргичен сън.

"Ще бъдете грабнати на въздуха и турнати в нови тела." "Аз ще привлека всички към Себе Си" - това само по закона на любовта може да стане.

Сърдечните и умствените болести само мъчно се лекуват.

Нашите приятели си заминават в едно отношение, а са тук в друго отношение. До края на годината ще ви кажа: Ако можете да приемете еди-кой си брат (името му ще кажа - ето. Той е!) Но вие не пресилвайте нещата. Има един известен закон Божествен, по който стават нещата. Чакайте, всичко на времето си ще стане. Щом бързате, ще попречите, а външният свят е силен да произведе съблазън. През тая година има условия да се поправят всички досегашни грешки и да се турне всичко в ред. Това Божествено движение си има своите противници. От тях някои си мълчат, но щом им се дадат благоприятни условия, ще излязат. Тая година имате условия да постигнете много неща, но ако не постигнете, грешката ще бъде ваша. Нещата не се повтарят. На гроба на Елисея оживя един умрял.

Знания трябват. Еликсирът е като масло, което наливаш в кандило, което

гори; а което е угаснало, и да налееш, не ще гори, а трябва кибрит да драснеш, за да се запали.

Та за здравето на вашите деца екскурзии ще правите. А чудеса могат да се правят само там, където има вяра. Христос в своите Си не можа да направи чудеса заради безверието им.

ХРАНА, ВОДА, ТОПЛИНА, СВЕТЛИНА
Отче наш

Часът е 13 ч. и 20 мин.

Очаквайте да станат неща, които е определено да станат, а не очаквайте да стане онова, което не е определено да стане.

Вечерта от 21.00 до 23.00 часа вечеря и разговор с Учителя и ръководителите върху бъдещето.

Учителят говори за появата на нов континент на мястото на Великия океан.

Средиземно море ще се съедини с Каспийско море, в Азия ще се образуват много и големи езера; Балканският полуостров постепенно потъва; Средиземното море ще се приближи до Родопите и защо тогава се борят българите за излаз на Бяло море - то само ще дойде при тях. Някои крайморски градове на Черно море ще потънат - пристанище може да бъде един по-вътрешен град.

Япония ще потъне съвсем. Но сега стават катаклизмите на по-далечните места, а Балканският полуостров е оставен за по-подир. Всичко си върви по строго изработен план. Бог е, Който управлява сега и нарежда новото човечество да се явява и да расте.

Събота, 23-ти април, 1927 г. - 3-и ден от срещата на Изгрев 5 ч. и 30 мин.

1927_04_24 Хигиенични правила
лекция пред специалния клас

ХИГИЕНИЧНИ ПРАВИЛА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
Размишление.

Как може най-добре да отпразнувате един велик празник? Каква е задачата на огърлицата, която някой ви е подарил? Мястото на огърлицата е шията, а задачата ѝ – да краси човека. Къде е мястото на пръстена? На един от пръстите. Къде е мястото на часовника? В джоба или на ръката според това, дали часовникът е джобен или ръчен. Какво е предназначението на книгата? Да се чете. Следователно всяко нещо, което човек има, трябва да го тури действие. Не го ли използва, то ще му причини някаква пакост. Например, ако човек не употреби плодовете, които някои му е дал, те ще се развалят, ще се вкиснат. Органическите тела се разлагат и вкисват, а неорганическите се ще се разрушават.

Често се говори за вкисване не само в органическия, но и в психическия живот на човека. Слушате някой да казва за себе си, че се е вкиснал. Кое се е вкиснало в него? Чувствата му. Значи, когато не дава ход на своите чувства, човек се вкисва. Когато чувствата в човека се подпушат, те се вкисват. Мислите могат ли да се вкиснат? Мислите не се вкисват. За да не се вкисват чувствата, вие трябва да работите върху себе си, съзнателно да си въздействате. Докато е млад, човек може да прави повече опити върху себе си, да трансформира чувствата си и да се облагородява. Не работи ли съзнателно върху своите чувства, човек дохожда до застой. Същевременно вие трябва да работите и върху организма си, да прилагате дълбокото дишане. Ще дишате дълбоко, като правите специални упражнения. Правете често екскурзии по планините, да избягвате онази инертност, която води човека към мързел. Тази инертност внася в него разположение към покой, към бездействие. Той се стреми към охолен живот, т.е. към живот без мъчнотии и страдания.

Като млади вие трябва да пазите здравето си и да го поддържате. Първото условие за поддържане на здравето е чист въздух, слънце и разходки. Използвайте ранните утринни разходки, когато въздухът е пълен с жизнена енергия, която индусите наричат прана. Дойдат ли болестите, организмът постепенно се разрушава. Заболее ли човек сериозно, и лекарите мъчно могат да му помогнат. Задачата на лекарите не е толкова в лекуването, колкото в умението да затварят вратите за болестите. Ако младият не може коренно да измени живота си, старият никога няма да

постигне това. Ако не живее правилно, младият преждевременно остарява. Като наблюдавам лицата и походката на някои млади, виждам, че те са остарели преждевременно. Остаряването на човека се дължи на натрупване на известни киселини и отрови в организма, както и на утайки, които предизвикват болестта артериосклероза. Страшно е да гледате как човек постепенно се втвърдява, докато дойде до пълен фалимент: не може да мисли, да чувства, да диша, да се движи. Докато е на земята, човек трябва да мисли, да чувства, да се движи, да диша дълбоко, да работи. Рече ли, че не се нуждае от много мисъл, той е дал вече път на склерозата в себе си. Чуете ли някой да казва, че човек може да яде каквото намери, ще знаете, че той е отворил вратата на организма си за всички болести. Човек не трябва да яде каквото намери, но да знае каква храна отговаря на неговия организъм. При това, като се храни, и умът, и сърцето, и волята му трябва да взимат участие в процеса на храненето. Всяка клетка в организма трябва да взима участие в храненето. Само при това положение човек може да бъде здрав и да запази младостта си.

Като ученици вие трябва да изучавате организма си не само външно, анатомически и физиологически, но с окото на ясновидеца, да знаете как го е създала природата и какво е предвиждала, като го е създавала. Природата е поставила милиарди прозорци в човешкия организъм – порите, чрез които да прониква жизнената енергия и постоянно да го обновява. Тези прозорци трябва да бъдат винаги чисти и отворени, да става правилна обмяна между външния и вътрешния въздух. Станат ли нечисти прозорците, задръстят ли се с различни утайки, организмът е изложен вече на заболявания, на различни неразположения. Отде ще влиза светлина и въздух, ако прозорците на къщата ви са нечисти и затворени? Отде ще влезе и излезе водата, ако порите ви са запушени?

И тъй, първата работа на ученика е да отвори порите на тялото си. Порите на тялото се отварят чрез вода, която предизвиква изпотяване. Магическа сила се крие във водата. Без вода никаква култура не съществува. Вие как пиете вода? По колко чаши вода пиете на ден? Това са въпроси от голямо значение, които малцина са си задавали. Сегашните хора пият вода, както са пили техните деди и прадеди. Какво е значението на водата за организма, малцина знаят. Обикновеният човек знае, че като е жаден, трябва да пие вода, да утоли жаждата си – нищо повече. Що се отнася до това, че водата чисти организма, че разтваря утайките, които са се наслоили в него, че е добър проводник на магнетизма, той нищо не знае. Съвременният човек не знае как да пие вода и в какво количество. Всеки организъм се нуждае от известно количество вода, която да се задържа в самите клетки, да поддържа неговата влага. Изгуби ли влагата си, организмът е изложен на изсушаване. Такива хора са обикновено нервни,

сухи, раздразнителни. Ето защо, за да бъде здрав, човек трябва да поддържа тази влага в организма си. Без вътрешната влага и външната вода човек не може да пречисти организма си от външните и вътрешни наслоявания. Останат ли тия утайки в организма ви, те ще станат причина за нежелателни заболявания. Искате ли да не боледувате, дръжте в ума си мисълта за благотворното действие на водата върху организма. Пийте вода съзнателно и не мислете за болести. Дръжте в ума си мисълта за здравето си, за красивото и великото в живота и от нищо не се страхувайте.

И тъй, първият урок, даден днес, беше да се научите правилно да пиете вода, за да се свържете с нейните магнетични сили. Вторият урок, който ви давам, е да се научите да дишате правилно. Щом се запролети, започнете всяка сутрин да излизате на разходка. Колкото по-рано излизате, толкова по-добре. Излизайте на открито, на чист въздух, далеч от градския прах и дим и посветете за дишане, за гимнастика поне един час. След това можете да започнете работата, която ви предстои за деня. Правите ли тия разходки, работите ви ще вървят по-добре, отколкото, ако стоите в стаите си и работите. Очистете първо машината си, нагласете я и тогава започнете да работите с нея. Не направите ли това предварително, тя ще ви изненада в момента, когато не очаквате. И тогава, вместо един час, вие ще употребите десет часа, докато я поставите в пълна изправност. Сега, като говоря за дълбокото дишане, аз нямам намерение да препоръчвам специални упражнения. Индусите имат специални упражнения за дишане, които не са приложими за европейците. Ако европейците приложат същите упражнения, ще се натъкнат на големи противоречия. Затова и на вас казвам: Дишайте дълбоко, като се стремите да дишате плавно и ритмично. Когато дишате дълбоко, първоначално ще почувствате някакво препятствие, но като постоянствате, вие ще се освободите от него и ще придобиете свобода в дишането. За да бъде дишането ви пълно, вие трябва да отворите порите на тялото си. Това се постига чрез употребата на вода. Пълното дишане подразбира, да диша човек не само с дробовете си, но и с кожата на тялото си. Всяка клетка в човека трябва да диша. Който диша по този начин, може да се нарече здрав човек.

Съвременните хора страдат от различни болести. Днес рядко ще срещнете здрав човек. Причината на болестите се крие в запушените пори. В която област на организма става подпушването, там се явява болестта. Организмът не търпи никакви нечистотии, никакви чужди вещества в себе си. Съберат ли се някъде такива нечистотии, организмът заболява. Всяко заболяване има предвид освобождаване на организма от чуждите вещества. Ако става подпушване на някое от каналчетата на гръбначния стълб, човек губи своята жизненост. Гръбначният мозък има свойството да

поглъща праната или жизнената енергия от въздуха и да я предава на целия организъм.

Като изучавате процесите на човешкия организъм, забелязвате, че едни енергии излизат от центъра на всяка клетка и отиват вън, в пространството. Други енергии идат отвън и се отправят към центъра на всяка клетка. Там, дето се срещат тия енергии, се изявява деятелността в живота. Ако едно от тия течения на енергии, външното или вътрешното, се подпуши, явяват се различни болезнени състояния на организма. Всяко подпушване нарушава правилния ход на кръвообращението. Щом кръвообращението не е правилно, организмът се излага на различни заболявания.

И тъй, искате ли да бъдете здрави, работете върху тялото си, да се освободите от всички нечистотии и излишъци – утайки, мазнини. Забележите ли натрупване на мазнини в някоя част на тялото си, веднага приложете върху себе си спартански режим. Искате ли да се лекувате по природосъобразен начин, трябва да използвате главно месеците април и май, когато природата е богата с жизнена енергия. Всеки ден от тия месеци струва милиони лева. Това, което човек придобие през тези месеци, в никое друго време не може да го придобие. Никоя аптека в света не може да даде на човека това, което природата му дава. Не могат ли да използват тия енергии на природата,, хората изпадат в положението на онзи, за когото е казано: „Вода гази, жаден ходи”. Ако знае, как да използва енергиите на природата, в един месец само човек може да придобие толкова сили и идеи, че, дето мине, да остави нещо бодро и свежо от себе си. В който дом влезе, всички ще го очакват с нетърпение и радост. Човек трябва да придобива магнетична енергия от природата и да дава от нея на своите ближни.

Като ученици вие трябва да поддържате в себе си непрекъснато импулс за работа. Чрез работа и упражнения вие развивате своето тяло и ставате силни. Природата обича силните и смелите хора. Защо? Защото могат да се ползват от благата ѝ. Тя е сложила богата трапеза за всички живи същества. Види ли, че някой човек не може да се ползва от нейните блага, тя казва за него, че не е разумен. Който яде от трапезата на природата с благодарност и съзнание, той всякога е бодър и жизнерадостен и навсякъде е добре приет. Днес хората се събират в общества, но скоро се отегчават едни други и не могат да се търпят. Защо? Има нещо неестествено в техния живот, вследствие на което са неспокойни, неразположени и болни. Един се оплаква, че глава го боли, друг страда от сърце. Сегашните хора страдат главно от сърце. Когото срещнете, все ще чуете да се оплаква от сърцебиене. Много естествено. Поради неестествен

живот той е натрупал в организма си млечна и пикочна киселини, които се отразяват вредно върху сърцето и кръвообращението. След това ще се върти с часове в леглото си, не може да спи. Как ще спи при това положение? За да спи, той трябва да подобри кръвообращението си. За тази цел човек трябва поне два пъти през седмицата да предизвиква изпотяване.чрез пиене на гореща вода. Ще изпие няколко чаши гореща вода, в която може да изстиска няколко капки лимон. Като се изпоти добре, ще изтрие тялото си с влажна кърпа и ще се преоблече. След това нека изпие още половин или една чаша гореща вода. Чистата гореща вода помага за освобождаване на кръвта от натрупалите се в нея млечна и пикочна киселини. За да бъде здрав, човек трябва да има абсолютно чиста кръв. Щом човек подобри кръвообращението си, и праната се възприема правилно от организма му.

И тъй, две неща ви препоръчвам: пиене на гореща вода за чистене на тялото и за изпотяване и дълбоко дишане. Останете ли половин или един час свободни, дишайте дълбоко. Отправете мисълта си нагоре към Бога, свържете се с Него и започнете да дишате ритмично. Използвайте всеки чист въздух и чиста вода. Когато ходите на планината, носете си оттам поне един килограм чиста вода. Не се обленявайте да казвате, че ви е тежко да носите вода от такава далечина. Каква тежест представлява един килограм? Едно ви съветвам: взимайте мерки преди да сте заболели. Не чакайте болестта да дойде със своята артилерия и кавалерия и тогава да се лекувате. Пуснете ли болестта да влезе във вас, мъчно се лекува.

Като говоря за болести и заболявания, аз имам предвид болезнените състояния. Според мене болести не съществуват, но има болезнени състояния. Тия болезнени състояния произвеждат известно разстройство на някой орган, вследствие на което той заболява. Като знаете това, пазете се от причините, които създават болезнените състояния във вас, за да не се превърнат те в болести, или, както ги наричаме, в заболявания. Как може човек да се пази от болезнените състояния? Като поддържа вътрешна и външна чистота на своя организъм.

От днес нататък (от 25 април до 4 юли) ви давам следната задача за десет седмици. По два пъти в седмицата ще предизвиквате изпотяване чрез гореща вода. Ще изпивате по четири-пет чаши гореща вода, с десетина капки лимон, докато се изпотите добре. След това ще изтриете тялото си с влажна кърпа. После със суха кърпа ще попиете влагата добре и ще се преоблечете. Най-после ще изпиете още една чаша гореща вода, да възстановите изгубената топлина при изпотяването. Добре е да правите изпотяването сутрин или вечер – преди залез слънце, или преди лягане, към десет часа. Докато пиете гореща вода и правите движения, не се

страхувайте от простуда.

Като ученици трябва да помните следното: ни¬каква леност, никакъв мързел! Трябва ли да станете рано, не отлагайте. Станете веднага и не се залъгвайте с мисълта, че ви се спи или че сте работили много и сте уморени и т.н. Бъдете прилежни и изпълнителни в задачите си. Като изпълните даде¬ната днес задача, ще видите какъв резултат ще имате. Ако цветът на лицето ви се е подобрил и ако сте изтънели малко, трябва да се радвате, че имате резултат. През времето, когато изпълнявате задачата, ще мислите само за здрави, за жизнерадостни хора, а не за болести. Мислете само за природата, която е пълна с живот и енергия. Свързвайте се със силите на природата, които могат да обновяват. Мислете за слънцето, което изпраща енергията си по целия свят. Избягвайте ония области на живота, дето има застой на енергиите. Това се случва и между хората. Забележите ли такова нещо у някои хора, дръжте се настрана от тях. Дружете с ония, които търсят природата, разбират законите ѝ и ги прилагат.

Едно от условията за правилна обмяна между природата и човека, между разумните същества и човека е доброто разположение на духа. Когато обмяната между двама души става правилно, те веднага се обикват и сприятеляват. Това показва, че те са здрави хора. Само здравият човек може да обича. Като обича, той се разширява и облагородява. Обичта е достояние на душата. Само душата обича. Тя изявява любовта си не само към едно същество, но към всичко живо, което среща на пътя си: цвете, дърво, мушица, птичка, животно, човек. Птичката ще мине и замине, но това, което душата отправя към нея, остава във вечността. За да задържите в себе си любовта, пазете свещено правилото: да обичате, без да очаквате да ви обичат. Бъдете в това отношение като Бога. Той обича, Той дава инициатива, без да очаква да Му се отговори. Няма по-велико нещо за човешката душа от стремежа ѝ да обича всичко живо, създадено от Бога. Обичайте, както слънцето обича. Като изгрява, слънцето изпра¬ща светлината си към всички същества, грозни и красиви, малки и големи. Приложете любовта във всички свои прояви и не се страхувайте.

Нека някой от вас се заеме да направи хороскоп на днешната лекция и на задачата, която ви дадох. Вземете във внимание часа и времето, през което е дадена задачата. Времето е кално, ветровито, с леки облаци по небето. Вятърът показва, че в задачата ви трябва да има мисъл. Днес е неделя, 24 април 1927 г., 7 ч. 21 м. вечерта. Всички тия данни са необходими при направата на хороскопа.

Нека тази задача ви бъде един малък подарък за Великден. Приложете

задачата добре, да имате резултати, след което да помагате и на своите близки. Вие трябва да се отличавате по нещо от ония, които не познават законите на разумната природа и не работят с тях.

Упражнение за дишане. Ръцете се изнасят напред, нагоре, кръгообразно, през което време дълбоко поемате въздух. Бавно сваляне на ръцете настрана, надолу и бавно издишане. Упражнението се прави три пъти.

Изнасяне десният крак напред, дълбоко поемане на въздух и бавно клякане. След това тялото се издига полека, с бавно издишване и прибиране краката на място.

Същото упражнение се прави и с изнасяне левия крак напред. И двете упражнения се правят по три пъти.

— Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

30 лекция от Учителя,

държана на 27 април 1927 г., София

1927_04_24 Изостаналите укрухи
неделна беседа

ИЗОСТАНАЛИТЕ УКРУХИ

Беседа от Учителя, държана на 24 април, 1927 година в гр. София.

„И като се наситиха, казва на учениците си: „Съберете изостаналите укрухи, за да се не изгуби нищо.““ (Иоан 6:12)

Аз ще се спра върху думите: „Да се не изгуби нищо." В живата природа, както и в живота на човека има три важни момента. Първият момент е да даваш – качество, свойствено на Бога. Вторият момент е да приемаш – качество, свойствено на човека и на всяко живо същество. Третият момент е да задържаш – качество, свойствено на разумния човек. Умният, мъдрият, добрият човек се отличава по това, че той може да задържа.

„Да се не изгуби нищо". Кое не трябва да се изгуби? Ценното у човека не трябва да се загуби. Не е достатъчно човек само да добие нещо, било знание, богатство, красота или живот, но важният въпрос в света е да не изгуби човек това, което е придобил, т.е. да задържи това, което е спечелил. Всички нещастия в съвременната култура било в личния, било в семейния, било в обществения живот или най-после и в самото човечество се дължат на загубите. Адам беше велик човек, поставен от Бога в райската градина, при най-добри условия, като прие Божието благословение, но и той изгуби всичко това. Ева също така прие Божието благословение, но и тя го изгуби. Тя беше една от най-красивите жени, каквито светът е познавал някога, но изгуби и красотата си. Когато Адам я видя, той я хареса и каза: отлична е моята другарка! Тя ще се нарече Ева – начатък на всяка култура, на всяко добро, Ева или Иехова почти една и съща дума, показва, че жената съдържа в себе си всички творчески сили, които могат да се разработят. Следователно, под думата жена се разбира зародиш, който съдържа в себе си всички сили в потенциално състояние и чакат момента на своето развитие. Под думата мъж пък се разбира същество, което започва да се развива. Какво нещо е жената? Жената е зрънце, поставено в хамбара, или скъпоценен камък, поставен в някоя каса, или в някое скривалище.

Питам: какво ще се ползува скъпоценният камък, ако се извади от дълбочините на земята? Ползува се нещо. Колко сълзи е пролял. той през течение на хилядите години, които е прекарал в земята, докато стане красив! Някои от съвременните геолози казват, че скъпоценните камъни са се образували от газове в земята. – Скъпоценните камъни са минали през

газовете, но не са образувани от тях. Те коренно се. различават от газовете. Други учени пък казват, че диамантът, например, не е нищо друго, освен чист въглерод. Не, диамантът не е въглерод. Както човешката душа е облечена в тялото, така и диамантът е облечен в материята на въглерод, но сам по себе си той не е въглерод. В това отношение всеки скъпоценен камък има свое тяло, но ако речем да говорим, от какво е направен той, не можем положително да се произнесем. Едно трябва да се знае, че тялото на скъпоценния камък не е самият камък. Той е само неговото външно облекло. Значи, скъпоценният камък представя един затворен живот, който очаква своето-бъдещо развитие. И когато питат, защо хората обичат скъпоценните камъни, знаем вече причината. Хората обичат скъпоценните камъни, защото те крият в себе си сили в потенциално състояние, които очакват своето развитие. Тъй щото, и в скъпоценните камъни има нещо Божествено, Те не са прости същества, както ги виждаме външно. Казвате: защо съвременните учени не ни обясняват нещата, както трябва?

За да ви обясня, защо учените не изнасят Истината, както трябва, ще ви приведа един анекдот из арабския живот. Двама арабски дервиши живели дълго време в пустинята. По-старият от тях бил изложен на големи нещастия и страдания. Страданията го следели непрекъснато едно след друго. Той употребил срещу тях всичкото си знание, всички методи, но не могъл да се избави: страданията не преставали да посещават неговата колиба. Той си казвал: навярно Аллах е недоволен нещо от мене, но не зная, коя е причината за това. По четири-пет пъти на ден се молил, помагал на хората, викал ги да им говори, да им проповядва за Бога, правил добрини, но нищо не помагало. Единствената утеха в живота му била неговата магарица, която му прислужвала във всичко. Като нямал на кого да се оплаче, разговарял се с нея. Тя му била единствената другарка в живота. По едно време случило се, че магарицата заболяла и умряла. Дервишът си казал: и туй трябваше да ме сполети! Това животно ми беше единственият другар в живота, но ето, и него изгубих. Той плакал, страдал за нея и най-после решил да я погребе тържествено, като избрал за целта най-хубавото място в околността на своята колиба. Той избрал место при един голям извор, дето изкопал нейният гроб и там я заровил. Погребал я с най-големи почести, каквито могъл да измисли. От това време той не престанал да я посещава и да мисли за нея. Когато минавали кервани край това място, всички се спирали и се чудели на този хубав гроб. Те си казвали: навярно тук трябва да е погребан някой виден светия, защото и дервишът си е направил колиба до неговия гроб. Кой как минавал, все се спирал, а мнозина нарочно идвали на това място, понеже го считали за свято. Обаче, дервишът си мълчал; той никому не казвал, кой е погребан на това место. Защо не казвал Истината? Той знаел, че ако каже Истината, нещастията ще започнат да го следват едно подир друго. Преведено на

съвременен език това нещо подразбира: интересите не ми позволяват да кажа това, което зная, защото то ще ме компрометира, ще изложи личността ми, както и моето обществено положение. От човешко гледище този човек е прав.

Сега, на мнозина се вижда чудно, как е възможно около гроба на едно животно да се вършат толкова чудеса? Ако отидете при източните народи, при някой дервиш, например, те ще ви обяснят това нещо добре, но ако отидете при западните народи, те не ще могат да ви обяснят това положение. То е неясно и на самите тях. Аз, обаче, няма да обяснявам този факт. Когато предприемете едно пътешествие до източните народи, те ще ви обяснят, какви са техните вярвания. Аз ви приведох този пример, да видите, защо съвременните учени не искат да казват Истината. Защо дервишът не иска да каже Истината на хората? По същата причина и учените не искат да кажат Истината. Когато не искат да кажат Истината, все има нещо, което съзнателно крият. Ако един учен премине цели 20 – 30 години през ред страдания и после му се усмихне щастието, мислите ли, че ако той се натъкне на някаква лъжлива теория, ще се разправя с нея? Той ще се държи само за онези факти, които са верни и истинни, а за другите, които не са верни и не са още доказани, ще каже: нека с останалите факти и теории се занимава младото поколение. Нека един ден то да се произнесе, кои факти са верни, и кои не. Трудно е да се определи, кое е вярно, и кое не. Истината и лъжата в света са така преплетени, че мъчно могат да се разплетат.

И когато са задали на Христа въпроса, що е Истина, Той им отговорил със следната притча. „Уподоби се Царството небесно на человек, който пося добро семе на нивата си. Като спяха человеците, дойде неприятелят му, пося плевели между пшеницата и си отиде. Слугите на домакина дойдоха и казаха му: Господине, не пося ли добро семе на нивата си; отде се взеха плевелите? А той им рече: враждебник человек е направил това. Слугите му рекоха: искаш ли да отидем да ги оплевим? Той им рече: не, за да не би, като плевите плевелите, да изтръгнете заедно с тях и пшеницата. Оставете да растат наедно и двете до жетва; във времето на жетвата ще река на жетварите: Съберете първо плевелите и вържете ги на снопове за изгаряне, а пшеницата съберете в житницата ми."

От психологическо гледище тази притча подразбира, че не е добре човек да се занимава с греховете и с погрешките на хората. Защо? – Защото и когато обича, и когато мрази, човек се свързва с греховете и със слабостите на дадения човек. Когато обичате някого, вие се свързвате с този човек и придобивате неговите качества. И когато мразите някого, вие пак се свързвате и придобивате неговите качества. Забележете, например, как

пишат във вестниците против правителството, как изтъкват грешките и неправдите, които то върши. Дойдат ли, обаче, те на власт, веднага обръщат политиката. И като наблюдавате техните постъпки, ще видите, че и те вършат същото, каквото е вършило и предишното правителство. Те затварят тефтера, на който са писали грешките на бившето правителство, и вървят по неговия път. Какво показва това? Че светът не може да се изправи чрез критикуване. Да се говори, че някой човек имал грехове, това и децата могат да кажат. Няма защо да се разправя на човека, че е грозен. Дохожда при мене един човек и ме пита: харесваш ли ме? Казвам му: аз не съм толкова компетентен, не разбирам от това изкуство, но ако искаш да знаеш истината по този въпрос, ето, вземи моето огледало, то е по-умно от мене. Огледай се в него, и то ще ти каже истината тихо, мирно, без да те чуе някой. Каквото ти каже то, ти трябва да го повярваш. Ако аз ти кажа нещо, може да те обидя, а огледалото няма да ти каже нито една горчива дума,, но ще знаеш цялата истина. Огледалото представя Божествения Дух у човека. Когато дойдем до Бога, Той никога не се нахвърля върху нас, както правят другите хора, но само ни показва, какви сме. И когато ние се обезкуражим,, обезсърчим, Той се приближава до нас и ни казва: има един начин, по който можеш да изправиш грозотията си. Като дойдете до това огледало, вие ще разберете, че нито сте учени хора, нито музиканти, нито добри, както сте мислили дотогава. Обаче, огледалото ще ви покаже, че вие можете да бъдете и учени, и добри, и музиканти. Освен, че ще ви покаже отрицателните страни, огледалото ще ви покаже едновременно и пътя, по който можете да постигнете Божествения живот.

Следователно, все трябва да се даде нещо на хората. Ако майката не може потенциално да вложи някакви дарби в душата на детето си, от това дете нищо не може да стане, Ако градинарят посажда семена в градината си и не ги полива, от тези семена нищо не може да излезе. Ако каменарят не дяла камъните, които разчупва, от тях нищо не може да стане. От неодялани камъни къща не се гради.

Христос казва на учениците си: „Съберете изостаналите укрухи, за да не се изгуби нищо!" С този стих Христос е искал да постави един велик закон в умовете на своите ученици. Той искал да им обърне внимание на силата Божия, която е в състояние да увеличи хлябовете. След това Той им каза: „Аз съм хлябът на живота; който иде при мене, няма да огладнее; и който вярва в мене, никога няма да ожаднее." Според мене, всички хора във времето на Христа, които ядоха от този хляб, са щастливи, защото те и до днес живеят. От тези пет хиляди души, които са яли от този хляб, и днес можете да намерите из целия свят: и в Америка, и в Англия, и в Германия, и в България – навсякъде са пръснати. Те сами могат да ви кажат, че, наистина, са яли от живия хляб на Христа. От две хиляди години насам те

още живеят от този хляб. Може ли да умре човек, който се е хранил с хляб, който излиза от Бога? Смъртта е влязла в живота по причина на това, че човек е престанал вече да се храни с Божествения хляб. Храненето е процес на сърцето, а асимилирането, употреблението на храната, на хляба е процес на човешкия ум.

В съвременния свят често се говори за чувствата, и някой казва: накърниха се моите чувства. Ако в духовния свят влезе човек с накърнени чувства, той ще види, че неговите чувства там са твърди, като камъни, От такива твърди чувства може да се направи къща. Питам: тогава какво понятие може да има човек за своите чувства? И затова, когато се говори, че трябва да се възпитават човешките чувства, разбираме, че тази твърда материя, каквато днес представят чувствата, трябва да се смекчи, да се впрегне в работа. Възпитанието ще даде съответни методи. За тази цел трябва да се дойде до умствения свят. Както водата на физическия свят представя среда, която пренася необходимите елементи за развитието на растенията, така и мисълта в духовния свят служи за среда, която доставя нужните елементи за растенето и развитието на чувствата. Ако човек мисли, само тогава той ще може да постави чувствата си в правилен, хармоничен ред. Човек може да прояви *Любовта* само чрез закона на мисълта. Да чувствуваш, това още не значи, че *любиш*. То е само поставяне камъни при една постройка. *Любовта* е процес, който подразбира растене, разширение на човешката душа във всяко направление. Да *любиш*, значи да се задоволяват вечните копнежи на човешката душа и на човешкия дух. И ако човек не може да постигне своите желания и копнежи на земята, причината за това е, че той изгубва добрите условия за тяхното реализиране. На всички хора се дават добри условия, но те ги изгубват. На коя майка не са дадени деца? На всяка майка се дават деца, но много майки са изгубили децата си. Кому не са дадени приятели? На всички хора се дават приятели, но някои изгубват приятелите си, а някои ги запазват. Кому не е дадена красота? На всеки човек е дадена красота, но не се минават 20 – 30 години, и човек изгубва красотата си. Кому не са дадени знания? На всички са дадени знания, но не се минава много време, мозъкът на някои хора се поврежда, и те изгубват знанията си. Смисълът на живота седи в това: каквото имаме, да не го изгубваме.

Сега ще задам един въпрос на религиозните хора: защо те се съмняват? Съмнението е една от големите слабости, която се среща, както в религиозните, така и в светските хора. Например, някой религиозен човек, след като е вървял няколко години в правия път, усъмни се нещо и се запитва: дали пътят, в който върви, е прав? Докато човек е млад, той има вяра в себе си, но като дойде на средна възраст, той започва вече да вижда, че старост иде и казва: ще изгубя силата си. Той повтаря тези думи всеки

ден в ума си, докато най-после се намери в положение на безпомощен човек, взима тояжката си в ръка, подпира се и търси помощ от малките деца. Хората, като го виждат подпрян на своята тояжка, казват: този човек се подпира, защото силите му вече го напущат. Не, той не се подпира, но търси нещо. Какво търси? Той търси изгубеното. И ако го пита някой, какво е изгубил, той ще каже: изгубих здравето си, изгубих силата си, изгубих паметта си. Много нещо имах, но всичко изгубих. Този дядо върви замислен, подпрян на тоягата, но изведнъж, някое дете мине покрай него, хване го за джоба и го поразклати. Мине друго дете покрай него, хване го пак за джоба, потегли го. Дядото се поспре, погледне децата и си казва: така е, дядовото, човек, като остарее, става посмешище на децата. И турците имат подобна поговорка: когато вълкът остарее, става посмешище на кучетата.

Съвременните хора казват: ние трябва да имаме култура, да се развиваме. – Съгласен съм с тях. Обикновените хора трябва да имат култура, трябва да имат цивилизация, но питам: това, което имат и което придобиват, могат ли да го запазят? Проследете историята на българите от хиляда години насам и ще видите, през какви пертурбации са минали. Какво е останало от България от времето на Симеон Велики? Днес всички българи, всички европейски народи се хвалят все с това, какво са били едно време. Гърците се хвалят със Сократ, с Платон, със своята стара култура, но де са днес Сократ и Платон? И Адам едно време беше в райската градина, но де е днес? И Ева едно време беше в райската градина, но де е тя днес? Днес Ева е в своята кухня, с престилка и лъжица в ръка, готви, недоволна от положението си, стара, като баба. Всички казват: какво бяхме едно време! Не е важно, какво сте били едно време, важно е, какво сте сега. Ако отидете в Италия, в стария Рим, ще кажат: едно време какво бяхме! Питам: де е славата и величието на стария Рим? И българите казват: какво бяхме едно време! Не е важно, какво сте били едно време, сегашният момент е важен.

И в Писанието е казано: „И ще създам нова земя и ново небе.“ Там не е казано да вярвате в това, което Бог едно време е създал. За нас не е важен миналият момент, важен е сегашният момент, какво можем да направим от това, което сега имаме. И Бог казва: Аз създавам за вас нова религия, нова мъдрост, който вярва в това, което сега създавам, той ще бъде благословен. И днес, който дойде при мене, все ще ми разправя, как са живели едно време светиите. Не е важно, как са живели светиите едно време; важно е, как вие живеете днес. Аз зная, че светиите са живели чист свят живот в пустините; важно е, какво сте вие сега, как вие трябва да живеете. Или ще ми разправят как са живели едно време българите. Не е важно това; важно е, как вие живеете днес. Друг пък ще ми разправя: баща ми беше честен човек. – Остави, какъв беше баща ти. Кажи ми, ти честен

човек ли си? Баща ми беше добър човек. – За мене не важно, какъв човек беше баща ти; аз искам да зная, ти добър човек ли си.

Съвременните религиозни хора казват: ние вярваме в Христа, който дойде на земята преди две хиляди години. Знаем, че Той беше разпнат, погребан, на третия ден възкръсна и отиде на дясно при Отца си. Да се вярва само в този Христос, който е живял преди две хиляди години на земята, това е заблуждение. Сам Христос е казал на учениците си: „Идете и проповядвайте, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." Христос още тогава е говорил за себе си, не като личност, но като Дух, който ще пребъдва на земята през всички времена до скончанието на века. Значи, Той подразбирал, че ще бъде с учениците си през всички условия, през времената на насилието, на злото, което днес виждаме в света, т.е. до скончанието на века; след това ще настане нова епоха, време на нова земя и на ново небе. Христос имал предвид новия ден, когато хората няма да губят своя живот. Които дочакат този ден, ще получат новия живот. Изгубеното трябва да се възвърне. Сега настава епоха, когато ние трябва да намерим изгубеното. Казвате: как ще .намерим изгубеното? Мислите ли, че вие ще намерите изгубеното в университета? Ако изгубеното може да се намери в университетите, аз бих повикал всички видни европейски професори, да ни покажат, как може да се намери изгубеното, а същевременно да ни покажат начин за спасение. Ако пък изгубеното може да се намери в черквите, и това може да се провери. Нека всички свещеници, владици и проповедници от разните църкви, били те православна, протестантска, католическа, мохамеданска, будическа или каква и да е, дойдат и кажат: този е пътят на спасението! Ние веднага ще тръгнем подир тях. За Истината ние сме готови на всичко – достатъчно е да се намери някой да ни покаже пътя към нея. Ако децата могат да ни покажат Истината, ние и на тях ще благодарим. Ние не се считаме унижени, ако едно дете ни посочи пътя. Ако един турист се заблуди в пътя си и срещне едно малко дете, което може да го оправи, той ще счита ли това за унижение, че детето го е упътило? Туристът трябва да каже: благодаря на Бога, че ми показа пътя, макар и чрез това малко дете. Не е достатъчно само човек да тръгне в правия път, както не е достатъчно само студентът да слуша лекции в университета, но изисква се един вътрешен процес на разбиране, към който всеки трябва да се стреми. Не е достатъчно само човек да придобива знание, но това знание изисква и приложение. Значи, в живота трябва да се имат предвид два важни вътрешни процеса: процес на разбиране и процес на приложение. Например, съвременните християни постоянно говорят за Любовта Христова, но тази Любов нито е разбрана от тях, нито е приложена, Изкуство е да се приложи Любовта в живота!

Казвате: как може да се приложи Любовта в живота? За да се приложи Любовта, изисква се преди всичко човек да се освободи от своето минало. Под „минало" ние разбираме съвкупност от ред човешки предубеждения и заблуждения. Знаете ли, защо съвременните хора пропадат във всички свои изпити? – Защото не вярват в Христа, не вярват и в Бога. Коя е причината, че те не вярват в Бога? Адам, например, стана безверник, откак Бог му даде жена. Той повярва в жена си, а изгуби вярата си в Бога. Жената го съблазни. И Ева стана безверница, откак видя змията, която я съблазни. Змията започна да говори хубаво, убедително, и Ева, като я слушаше, каза: значи, не само Бог може да говори така хубаво; и змията може да говори красноречиво и убедително. Аз мога да. вярвам и на нея. И съвременните хора, като четат книгите на разни учени и професори, казват: ето какво казва еди-кой си професор за човека. Какво казва този професор? Той казва, че човек, като умре, се разлага на множество частици. Питам: този професор знае ли, какво представя всъщност разлагането? Професорът казва, че всички неща, след като се разложат, започват да миришат, понеже от тях се отделят миризливи газове. Не, при този процес миризмата още не подразбира разлагане, както професорът разбира. Миризмата е резултат на известни дисонанси, които се предизвикват от срещането на противоположни мисли или чувства в човека. Тези противоположни мисли и чувства се отличават по бързината на трептенията или на вибрациите си и, вследствие на това различие, те се отразяват неприятно върху нашата нервна система. Миризмата показва още, че и окръжаващата среда, в която живеем, е дисхармонична. В този смисъл ние считаме и умрелите хора за живи.

Питам: каква е разликата между умрелия и живия човек? Когато човек е жив, той е един, а когато умре, става на милиарди. Докато човек е жив, ние го познаваме под разни имена – Иван, Драган, Петко и т.н., като единица, но като умре, от него се образуват един и половина милиарда хора. Тогава той става множество. От единицата се образуват много човечета, които се наричат със същите имена, каквито единицата имала и всички се питат: кой е този,, който ни роди? Те го търсят и никъде не могат да го намерят. Някои ще кажат, че тази теория е невъзможна, не може да се приеме. Питам: теорията на Кант – Лапласа за създаването на света, права ли е? Там ли бяха Кант и Лаплас, когато Бог създаваше света? За да повярваме в теориите на съвременните учени, ние трябва да имаме картини, с които да ни убедят в истината. В природата съществуват картините за създаването на света, но ние трябва да насочим фотографиите си срещу тези картини и после да ги представим на света. Де е била фотографията на Лапласа, с която да увери днес хората в своята теория за създаването на света? За сътворението на света учените създадоха една приблизително вярна картина, но тя още не е истинска картина. Всички тия теории, обаче, не са

в ущърб на науката. Те са допринесли нещо за развитието на човечеството. Казвам, обаче: официалната и същинската наука са две различни неща. Аз не разглеждам, какво говори официалната и какво истинската наука за създаването на света, но казвам, че истинска наука е тази, която осмисля нещата и дава стремеж на човешкия дух да търси Истината. Знанията пък на официалната наука, за да станат истински, положителни, те трябва да минат през Божествения огън, та всичко скъпоценно да излезе от тях, а да остане само сгурия, която ще се изхвърли навън.

Казвам: в умовете и в сърцата на съвременните хора има много материали, натрупани от вековете, които днес трябва да минат през Божествения огън, за да се пречистят. Още старите алхимици са казвали, че всеки човек трябва да има в себе си такава една пещ, в която всичко непотребно да се постави на изгаряне. Питам съвременните християни: в какво вярвате? – Ние вярваме в Господа Исуса Христа. – Радвам се, че вярвате в Христа, но даде ли ви Христос план за тази свещена пещ? – Не. – Идете тогава при Него, да ви даде план за тази Божествена пещ. После, даде ли ви Той план, как да си палите огъня на свещеното огнище? – Не ни е дал още такъв план. – Даде ли ви Христос свещеното кандило, което, като запалите веднъж, никога да не изгасва? – За него дори и не сме сънували. Разправят някои, че съществува такова кандило, но ние нямаме още. – Онези, които имат свещеното кандило, те разбират, какво говоря, и затова при тях няма защо да се спирам. Онези пък, които имат свещената пещ, ще ми кажат, какво остава в пещта, след като изхвърлят сгурията навън.

Тъй щото, от това гледище, страданията в живота не са нищо друго, освен свещеният огън, който изважда скритите богатства, дълбоко заровени в нашата земя. Ето защо, без страдания човек не може да стане гениален: без страдания той не може да стане и светия; без страдания от човека не може да излезе нищо добро. Единственото велико нещо в живота на хората, това са страданията, които са направили човека велик, Щом минат страданията, ще дойде периодът на Любовта. Страданията приготвят пътя на великата Любов. Който не е минал през страданията, кракът му не може да стъпи в Любовта, да опита всички нейни велики блага.

Който не е минал още през пътя на страданията, той мисли само за ядене и пиене, и казва: пари, пари ми дайте! Нека този човек отиде в Америка, или в Русия, да намери там милиардерите и да ги пита, щастливи ли са? Срещате във вестниците, че някой княз се самоубил. Защо се самоубил ? – Намирал, че животът няма смисъл. Това са хора, които не искат да страдат. Който казва, че иска да умре, това подразбира, че този човек иска да се освободи от страданията. Той търси лесния път в живота. На такива хора казвам: ако искате да влезете в свещения път на Любовта, вие трябва да се

освободите от страданията, т.е. да преминете през тях. Те ще отворят пътя ви по-нататък; те ще отворят очите ви да виждате и да разбирате нещата. Като говоря, че човек трябва да мине през страдания, аз не подразбирам, че Бог иска да мъчи хората. При сегашните разбирания на хората, страданието е най-великият учител; то е Божествен процес, който отваря очите не хората. Без страдания животът няма смисъл. Питам: Бог, който създаде толкова светове, не можа ли да намери друг начин да спаси човечеството, но трябваше да изпрати единствения си син на земята, да бъде бит и поруган от хората? Не можаха ли римските войници да не го бият? Защо трябваше, именно, Христос да пострада? Значи, Христос трябваше, по този начин именно, да се изпита, да се види, доколко може да издържи. Силата и величието на Христа седи в страданията, които Той понесе. Някои казват, че Христос не е страдал толкова много. Други пък казват, че страданията на Христа били толкова големи, че пот от кръв текла по лицето Му. Това говори за голямото напрежение, за силната мисъл, която имал Христос. Този е пътят на героите, както и на великите хора. Тъй щото, ако човечеството иска да се избави от злото, непременно трябва да премине през големи страдания. Ако човек разбере страданията той ще разбере и смисъла на живота.

Сега, аз не говоря за обикновените страдания. Аз имам предвид вътрешното недоволство, вътрешните страдания на човека. Човек може да се намира при големи удобства в живота, да има най-добри условия, но пак да се чувствува самотен, неразбран от никого. Той чете тази, онази книга, но пак е незадоволен, вижда, че няма кой да го упъти. Той търси вече истинския път, към който само Учителят може да го напъти. Забележете, например, сега чувате навсякъде да се говори за прераждането,. за теософско движение и за ред още нови мисли и положения, но при всичко това и тия хора на новото пак чакат да дойде един велик Учител, да ги научи. На какво ще ги научи? Има нещо, което и те не знаят. Някой учен ще каже едно, друг учен ще каже друго, но в края на краищата, и тия учени очакват нещо. Има неща, които и те не знаят. Те виждат нещо, но в това виждане са като в затвор. Виждат една запалка, но са ограничени, не могат да се доближат до нея и да я запалят.

Ще ви приведа един пример, да видите, как действува тази запалка върху душата на човека. Срещате един млад момък, който и в гимназията, и в университета бил известен като най-лошия, най-несръчния; никой не е смеел да се доближи до него. Каквато пакост се направи в гимназията или в университета, все той бил виновен. Каквато разпра стане, все той ще се бие: пуснал пояса си, никой не може да мине, да се приближи до него. Майка си не слуша, баща си не слуша, учителите, професорите също така не слуша, свещениците не слуша, никой не може да поговори с него, като с

човек. Две думи не могъл да размени спокойно, все бил готов на скандали и на бой. Най-малкото недоразумение той уреждал с нож. Един ден, както вървял на улицата, среща една млада, красива мома, която го поглежда, усмихва му се и си заминава. Изведнъж той слага оръжието си, спуща кобурите и тръгва подир нея. От този момент той става мек, внимателен към всички. Кой каквото му каже, все слуша. Майка чу каже нещо, той е готов веднага да го изпълни. Всички се чудят, какво е станало с този млад момък. Някои си говорят: какво ще е станало? Навярно някоя млада мома го е срещнала и му е запалила чергата. Майката пък казва: Господ му е обърнал някак ума. Казвам: не се е запалила чергата му, но сърцето .му се е запалило, запалила се е неговата пещ и сега гори, чисти, отделя ценното от сгурията! Седи ли, ходи ли, той все момата носи в ума си и казва: само с тази мома мога да бъда щастлив! Този голям, страшен юнак сега омекна, на всичко се съгласява и пред всичко отстъпва, само да може момата да постигне. Кой професор го научи на тази обхода? Кой проповедник го обърна към Бога? Нито професорът го е научил, нито проповедникът го е обърнал към Бога, но тази мома, с някаква магическа сила можа да смекчи неговото сърце, да направи от страшния човек кротко агне. Тази магическа сила е Любовта.

Трябва ли след това хората да казват, че тази мома му омотала ума, или че това са младежки работи? Нито момата му е омотала главата, нито можем да наречем това младежка работа, .но казвам: има един велик закон, който работи в света. И моментът, в който този закон работи, е Божествен. В този момент, именно, Бог среща младия момък и му казва: знаеш ли, защо те изпратих на земята? Знаеш ли, защо ти дадох живот? – Не зная. Тръгни тогава подир мене. И момъкът тръгва. Бог говори на този момък чрез момата. Бог го пита: ти човек ще станеш ли? Момата се усмихва. Той тръгва подир момата и се бои, да не би най-малко някак да се намръщи тя, да се разсърди. Защо? – Бога е срещнал той. В лицето на младата мома той вижда Бога и затова. тръгва подир нея. Иначе, не може да се обясни, как този пехливан момък, който внушава. страх на всички свои познати и близки, да тръгне подир една мома. Ще кажете: истина ли е: всичко това? Това е Истина, това са обяснения, каквито дервишът дал на минувачите в пустинята. И затова, когато ние не искаме да кажем Истината, като този дервиш, казваме: това е магнетическо, или особено психическо състояние, което замотава главата на момъка. Не, вие трябва да говорите Истината, да кажете: Бог беше в сърцето на младата красива мома, и затова, като го срещна, тя му се усмихна, погледна го и му каза: животът има друг смисъл от този, който ти търсиш и разбираш. Не е този пътят, по който трябва да вървиш, за да се издигнеш и да те обичат хората. От погледа и усмивката на момата той намери смисъла на живота, намери пътя, който душата му търсеше и тръгна подир нея. Това наричам аз събуждане на човешкото

съзнание.

Казвате: как ще се оправи света? – Като дойде Господ и ви погледне с очите си и ви се усмихне. Един ден Господ ще срещне всички хора, ще им се усмихне, ще ги погледне и ще им посочи пътя, който трябва да следват. Казвате: как ще стане това? – То може да стане и в сън, и в будно състояние.

Сега ще ви предам една арабска приказка, да видите, как стават нещата в сън. Една; царска дъщеря била много недоволна от живота си, станала вече на 22 години и не могла да намери човек, когото да обича. Тя постоянно плакала, не могла да се примири с положението-си. В цялото царство не могла да намери някой млад, красив момък, когото да обикне. Една вечер тя сънувала, че вижда този, когото търси, и сутринта станала рано, но вече доволна, щастлива, че поне на сън видяла този, когото обича и когото душата й търси. Тя си казала: не го видях в действителност, но щом го видях на сън, ще го видя и в будния си живот.

Питам: как ще си обясните туй нещо? Това показва, че нещата най-първо стават на сън, а после и наяве. Първо човек си мечтае това-онова, но което си мечтае, то става и в будния живот, т.е и в действителност. Под думата мечта ние разбираме онова, което става в истинския живот, а не и в онзи живот, който се е проявил, защото *Любовта* не се изразява в целувки, в прегръдки, в подаръци, в писане на писма и т.н. *Любовта* се изразява чрез неизказаните неща, чрез ненаписаното и чрез нещата, които се чувствуват, но не се изказват. Който има *Любовта* в себе си, той духом не може да падне; той има дълбок мир в себе си, какъвто другите нямат. Човекът на *Любовта* може да носи тягостите на целия свят. И в лицето на Христа ние виждаме, именно, такава *Любов*. Христос издържа страданията, защото в душата Му цари Божията *Любов*.

И тъй, когато говорим за страданията, ние подразбираме онези страдания, с които можем да се удостоим, да влезем в света на *Любовта* и да видим нейното лице. Псалмопевецът казва: „Когато видя лицето Ти, Господи, аз ще бъда задоволен." Сега, кой от вас не иска да бъде красив? По колко пъти на ден се оглеждате в огледалото? Добре е да се оглеждате, но вие сами виждате, доколко сте красиви и казвате: няма го още този образ. Един ден, когато всеки се огледа в огледалото и види образа на Господа, ще каже: аз вече съм човек. И всеки, който може да каже с положителност за себе си: аз мисля, аз чувствувам, аз действувам, аз виждам, това показа, че Бог се е проявил в ума, в сърцето и във волята на този човек. Да кажеш, че любиш, това значи, че Господ се е проявил в твоето сърце. Да кажеш, че мислиш, това значи, че Господ се е проявил в твоя ум. Да кажеш, че имаш душа, това значи, че Господ се е проявил в твоята душа. Да кажеш, че имаш дух,

това значи, че Господ се е проявил в твоя дух. Докато нямате тази опитност, вие можете да се съмнявате в Господа.

Казвам: онези, които са изгубили нещо, нека търсят изгубеното, да го намерят. Онези пък, които са го намерили, нека го пазят, да не го изгубят, защото то е свещеното у тях. Какво трябва да пазите? Пазете да не изгубите страданието. То е свещеното за човека. Докато имате страдания, радвайте се. Някои искат да избегнат страданията, но ако ги избегнат, един ден те няма в какво да се облекат. Страданието е най-хубавата дреха, каквато човек може да има. Тя не е скъсана дреха, но хубава, здрава, от най-ценна материя. По-красива дреха от тази на страданието досега на съм виждал. Тя е дреха, като на райската птица.

Сега ще ви приведа един мит, който се отнася до създаването на Адама. Когато Бог създал Адама, пратил някои от птиците да се произнесат за него. Най-напред изпратил гаргата, тя да се произнесе, харесва ли Адама. Като минала покрай него, тя плюла отгоре му и си заминала, без да каже нещо. Затова, именно, гаргата и до днес носи черна дреха. След нея Бог изпратил враната, и тя да си каже мнението. Като минала покрай Адама, враната си затворила очите и казала: нищо особено не представя. Тя даже не забелязала, че гаргата плюла върху Адама. Най после Бог изпратил лебеда, и той да се произнесе за Адама. Като минал покрай човека, лебедът забелязал, че някой плюл върху него и затова се спрял и внимателно изчистил плюнката. Като видял постъпката на лебеда, Бог му казал: понеже ти извърши една хубава постъпка, аз ще ти дам бяла дреха. Един ден лебедът прекарал голямо нещастие: случило се, че едно от крилцата на хубавата му дреха се счупило, и той започнал да плаче. Като го видял тъжен, Господ му казал: не плачи, понеже ти прояви такава хубава постъпка по отношение на своя господар, аз ще те възнаградя, като дам добра служба на твоето перо. От тоз момент с него ще се пишат велики и красиви работи. Лебедът се зарадвал и успокоил.

Кое положение искате да имате: положението на гаргата, на враната или на лебеда? И още, кое от двете положения искате да заемате: положението на счупеното перце от крилото на лебеда, или положението на здравото перо? Следователно, всички велики и красиви неща се дължат на страданията. Страданията представят падналото крило от лебеда, с което се пишат най-великите и красиви поезии в живота.

Сега, за този Велик ден и аз пожелавам на всички да бъдете такива пера, с които да се пишат най-красивите поезии!

Беседа от Учителя, държана на 24 април, 1927 година в гр. София.

24 април 1927 г.

Книги:

* Изостаналите укрухи

Вехтото премина (Сила и Живот. Девета серия (1926–1927). Том IV. София, 1930)
11 беседи от 3 април 1927 г. до 19 юни 1927 г.

Начало: 10:00

1927_04_24 Великденският подарък
(Извънредни Беседи, 24.04.1927 Неделя, Търново)

ВЕЛИКДЕНСКИ ПОДАРЪК

24.04.1927 г, неделя, Великден, В.Търново

Кой е най-добрият начин за отпразнуване на Великденския празник? Всичко, каквото има човек, трябва да се тури в действие.

Сега за вас, младежите, могат да се правят големи реформи. Ако вие не се свържете със законите на Природата, ще имате същите резултати както възрастните. Трябва да започнете с тялото си. Например, знаете ли какво е набиране на пикочна киселина в човешкия организъм или какво е слабо дишане. После, знаете ли на какво се дължи оная вътрешна инертност, онзи мързел у човека. Има един „Свещен" мързел у човека. Хората го наричат свещена почивка или свещен покой, да няма мъчнотии и страдания. Човек иска да е тих и спокоен, да се намира в бездействие. И тъй, на вас, младите, казвам – за да бъдете силни и здрави, трябва да използвате сутрешния въздух и слънчевите лъчи. Защото утре, като заболее човек, той може 10-20 лекари да вика, но положението няма да се подобри. Ще мине година, две, три и той ще изгуби способността да се учи и да бъде сръчен. Болестите разрушават организма. Всички лекари са турени да пазят от болести човека, но до днес не са успели.

Животът на човека трябва да се измени коренно. Аз забелязвам по вашите лица, по строежа на кръвоносните съдове, една неправилност. Млади хора, на 22 години, а имате едно преждевременно остаряване и това преждевременно остаряване произтича от натрупване на известно количество пикочна киселина и отрови в организма на човека. После, набирането на вар. Тази вар се втвърдява в организма и се образува склероза. Артериите се втвърдяват, вените, мозъкът, не може да мисли. Дробовете се втвърдяват и най-сетне целият организъм и човек заминава за другия свят.

Старите хора казват, че човек не трябва много да мисли. Човек като говори, в тона има склероза. Ама трябва да ядем всичко, каквото намерим. В такъв случай храната е само приток за ускоряване на тези болестни състояния. За да яде правилно човек, в яденето трябва да вземе участие целият организъм, умът, сърцето, волята и всяка клетка.

Живата природа е направила къщата на човека с много прозорци. Турила е милиарди прозорци, през които да прониква прана и жизнена енергия,

за да се обновява постоянно организмът на човека. Тези прозорци трябва да бъдат чисти и отворени, а не задръстени.

Натрупването на прах става не само по кожата, но и във вътрешните органи чрез натрупване на киселини и отрови. И ако у вас няма една трезва мисъл, казвам ви, става едно вътрешно подпушване на клетките и на порите.

Та, първото нещо, трябва да отворим порите на тялото, а тези пори се отварят чрез вода. Най-първо ще научите магнетическото свойство на водата. Без вода не може да има никаква култура. Сега, вие, младите, знаете ли колко вода трябва да употребявате? Тя е проводник на магнетизма. Когато изучавате темпераментите, забелязвате, че у нервните хора кожата става суха. В сухите хора стават бързи изпарения, вследствие на което тази влага в организма изчезва. При силните изпарения се ражда сухият темперамент. Човек става нервен, неспокоен, не може да спи спокойно, не може да мисли спокойно. Затова ще употребявате вода. При това водата, която трябва да остане във вашия организъм, трябва да бъде най-чистата вода. Има известни мускули, известни части на тялото, които трябва да бъдат абсолютно чисти. Човек трябва да бъде абсолютно чист, за да може тази вода да се филтрира. Ако това филтриране става неправилно, тогава всички нечистотии от храната проникват в кръвните клетки или във водно, или в газообразно състояние. Тези газове преминават през порите на тъканите на целия организъм. После започват да се сгъстяват и образуват чувствителни втвърдявания. Ето защо е необходима водата, за да изхвърли тези нечистотии.

Сега, да се освободите от тези мисли, симптомите на болестите, ще мислите за благотворното влияние на водата. Аз не обичам да говоря за лошите влияния, за да не се запечатат в съзнанието ви и дето ходите, постоянно да мислите за болестите. Но казвам сега на вас, през този сезон, от Великден нататък, всяка сутрин излизайте всред природата и употребявайте най-малко един-два часа в дълбоко дишане, в приемане на вода и храна с най- добри мисли. Ако искате да бъдете здрави и силни, туй ще правите всеки ден. Като се върнете у дома, ще започнете една сериозна работа, ще учите. Непременно ще го направите.

Научете се да дишате правилно, широко и дълбоко! Като ви наблюдавам някой път, мисля, че миришете някое цвете, а вие дишате. Не всеки от вас може да диша дълбоко. Научете се да бъдете господари, да управлявате своето дишане. Някой път усещате като че ли някой ви противодейства. За да бъде дишането ви пълно, трябва да си отворите всички пори. А това ще стане чрез водата.

Дишането не трябва да става само чрез дробовете, но и чрез кожата и чрез всяка една клетка – туй е здрав човек. Според ирисовата диагноза, всички болести започват от там, че порите на човека са запушени и заболяват известни органи. С тия нечистотии се запушват каналите на гръбначния стълб. Щом се запушат тия каналчета, жизнеността на човека се губи. Живата енергия, която трябва да освежи организма, идва от гръбначния стълб. Мозъкът на гръбначния стълб има такова свойство да поддържа праната или жизнената енергия от въздуха и да я предава на целия организъм. Вие знаете как става това и в растенията – осмоза и всмукване. Природата има един процес, който предава, дтуг, който приема. Има известни енергии, които текат към центъра, а други – от центъра навън. И там, където се срещнат тези енергии, се образува тази деятелност на живота. Щом туй вътрешно течение се подпуши, тогава се образуват тези болестни състояния – нервност, съмнение, подозрение. После става подпушване на кръвообращението или в артериалната, или във венозната системи. В артериите няма достатъчно чиста кръв за хранене, а вените са подпушени изцяло. Нечистотиите, вместо да се изхвърлят навън, остават в кръвта и сега млади хора на 25 години, у тях има едно натрупване на нечистотии. Това натрупване не е органическа жива материя, но това са слоеве на мзнини, непотребни полуорганични вещества, които при най-малки условия дават възможност на различни микроби да навлязат в кръвта и тъй се явяват разни болести. Затова вие ще се попипвате зад ушите. Тази пълнота трябва да изчезне. После, гуша от вас никой не трябва да има. Тази част на костта зад ушите трябва да се вижда, да не се напълни с мазнини. Всички трябва да се предадете на един спартански режим. Ще работите върху тялото си, за да бъдете здрави и силни. Ако вие, като окултни ученици, не можете да дадете един образец на света, какво ви струва окултната наука.

Най-благоприятното време е сега. Нищо повече. Всеки ден от април струва десет златни лева за вас. Или, туй, което може да вземете от април, никъде не можете да го вземете, в никоя друга аптека не се намира. Ами че вие сега вода газите, жадни ходите. Вие сега, в един месец отгоре, можете да наберете такава енергия, да станете толкова свежи, жизнени, радостни, пълни с идеи, че, където ходите, да носите нещо свежо със себе си. Пък вие сега сте скържави. А тази магнетична енергия като че ли заразява хората. Всички искат да бъдат свежи, бодри, здрави. Сега като стоите, някой ви мисли, че сте философ замислен. Какъв ти философ – той трябва да бъде здрав човек!

В човека трябва да се роди желание да работи за приложението на тези методи.

Сега, като излизате сред природата, вие стоите отпуснати, заемате едно пасивно положение и като вървите, пак ходите отпуснати. Така не бива, трябва да се научите да ходите с будно съзнание. После, съзнателно трябва да вземате участие във всяко нещо. Сега, вие знаете, че природата не обича хилавите хора, понеже тя е сложила богата трапеза и когато някое дете не обича да се ползва от храната ѝ, тя има особено мнение за него, че то не е от много умните деца.

И сега като се съберете, образува се едно натегнато състояние. А то трябва да бъде на жизненост, на здраве, на богато разположение. Ще се образува едно течение, общ подтик между всички. А сега, като се покажат на някой болезнените състояния, той ще се уплаши. Но ние ще почнем от здравата страна.

Ако имате разтупване на сърцето, това показва натрупване на отровни газове, пикочна киселина и млечна киселина. Тогава вътрешната природа на човека казва: „Слушай, вода ти трябва. Трябва да филтрираш тия отрови – киселини и газове." А хората казват: „Сърцебиене имам." Хм... сърцебиене... Или сте неспокоен, не можете да заспите. Станете, стоплете вода, изпийте една, две, три, четири, пет чаши вряла вода и когато се изпотиш, вземи суха кърпа и направи едно хубаво търкане – тъй, хубаво по цялото тяло – по ръцете нагоре, по тялото надолу, тъй хубаво да се масажираш; ще се облекчиш и пак ще изпиеш една чаша вряла вода. Може да капнеш десет капки лимон, за да се възстанови топлината.

Направете този опит да видите какво ще бъде вашето състояние. Ще го направите не веднъж, не два пъти, но всеки ден – най-малко два пъти през седмицата.

През този сезон трябва да го направите. Нали искате да се чистите. По този начин ще се отворят всички пори на тялото ви, ще се подобри кръвообращението ви и ще дойде едно прииждане на прана у вас. И след това седнете тихо и спокойно и започнете да дишате. Концентрирайте си мисълта нагоре и започнете да приемате тия магнетични течения от пространството. Може изведнъж да нямате успех, но като постоянствате месец, два, три да дишате и да пиете гореща вода, ще се усетите освежени.

Човек трябва да излиза навън на чист въздух и да диша. И всякога, когато ви остане свободно време - половин час, използвайте го да дишате. Можете ли отнякъде да вземете най-хубавата вода – да не ви мързи. Може да е на десет километра далеч, но идете и си вземете един литър от най-хубавата вода. Вие сега ходите на Витоша, защо всеки не си вземе по една манерка

вода.

В света болести не съществуват, а има само болезнени състояния. На съвременните хора и на цялото човечество задачата е да се освободят от своите натрупвания и нечистотии. Затова са препоръчали древните миене и чистене. Ще пиете 4-5 чаши вряла вода, докато се изпотите хубаво. После, трябва да имате една гъба и една кърпа да се измиете от потта. Всеки в стаята си може да направи едно обтриване 2-3 пъти в седмицата най-малко и ще придобиете приятна свежест. Туй ще правите като един наряд. След туй, с една кърпа ще си изтриете тази влага хубаво.

Туй ще го правите десет седмици – от 25 април до 4 юли. След десет седмици ще видите какъв резултат ще имате. Туй ще се прави или сутрин, или вечер. С топлата вода това е хубавото, че няма опасност да се простудите. За фрикциите, кой когато има време, тогава ще ги прави. Вдишките ще ги правите 1,5 часа най-малко, за да можете да наваксате енергия за през зимата.

Помнете едно: Никакъв мързел. Сутрин като ставате, няма да казвате: Спи ми се. Това е леност. Като изпълните този наряд, ще се яви едно изтъняване. Именно това е хубавото. Аз искам да изтънеете. Това да не ви плаши. Това е оформяне на тялото.

Духовната страна на упражнението: през тези два и половина месеца за никакви болести няма да мислите. Ще мислите за един свят, дето няма болести. Цялата природа диша живот и свежест. Слънцето е пълно с живот, който изпраща на земята. Тези упражнения трябва да станат един навик.

Как се познава здравето? Като се срещнат двама здрави хора, винаги се сприятеляват. Човек, който обича, е здрав човек. И щом дойде до едно състояние да не може да обича, ще знаете, че това е едно болезнено състояние, макар че още не е органически болен.

Трябва да има едно разширяване, да обичаш всичко живо, трябва да се образува една обмяна на обич. Свещено правило е: Никой няма да търси да го обичат, но всеки ще търси да обича. И като обича, да се радва, че е проявил нещо. Всеки може да обича. Стани положителен. Всички хора, които обичаш, са положителни във възходяща степен. Да любиш, значи да бъдеш като Бога. Законът на Любовта е: Като Бога да бъдеш. Бог взема инициативата във всичко. В света ще въплътим Бога в себе си. Работите ще вървят. Тогава ще употребиш същите качества на Бога. Ще се стремите да обичате и да сте доволни, че проявявате туй свещено правило.

Сега ще направите хороскоп на тази лекция – 24.04.1927 год., неделя вечер.

- Хубав подарък ни дадохте. Благодарим!
- Ще го приложите. Като влезете в света трябва да се отличавате. Да имате за помагане комуто и да е. Една ваша опитност ще бъде това.

Беседа от Учителя пред група млади приятели в Търново, 24.04.1927 г.

Извънредни Беседи
24.04.1927 Неделя, Търново

1927_04_27 Забравената дума
лекция пред общия окултен клас

ЗАБРАВЕНАТА ДУМА

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

Сега ще обясня отношението, което съществува между силите, законите и принципите в живата природа. Казвате за нещо: „Сила е това!" Да, но сила без закон не може да се прояви. А закон без разумност не може да се приложи. Разумността пък има свой произход. В случая под думата „произход" не се разбира начало на нещата.

Тук ще представя графически отношението между сила, закон и принцип (виж фигурата). Коя е причината, поради която линията А в началото на своето движение е вървяла нагоре, а после се е изкривила наляво и надясно, в А1 и А2? Такъв е пътят на движението на енергиите в едно дърво. Първоначално енергиите от корените на дървото вървят нагоре и държат клоните в същото положение. Колкото повече дървото расте и се развива, толкова повече клоните се изменят, докато най-после се навеждат надолу. Това се дължи на факта, че силите m2 са изменили движението си в разумния свят, вследствие на което са изменили и посоката на идеала си в своя живот. Може ли човек да има някакъв идеал на земята извън разумността? Като се говори за идеали, трябва да се знае, че идеалите на човека се раждат после, а не заедно с него. Може ли в главата на детето да се роди някакъв идеал, ако то няма майка и баща? Ако детето е без майка и баща, никакви идеи не могат да се родят в главата му. Вие казвате, че идеите съществуват в света, а при това отхвърляте майката и бащата като първа причина за раждане на тия идеи. Следователно никакъв въпрос в света не може да се разреши без участието на тази причина. В този смисъл само онзи може да говори за идеи, който има баща и майка. Който няма баща и майка, той не може да говори за никакви идеи.

И тъй, идеалът може да се изрази само при съществуването на известен закон. За да се приложи даден закон пък, изисква се известна сила. Когато се прилагат във физическия свят, силите носят свои последствия. Тази е причината, поради която при сегашните условия на земята хората живеят в свят на последствия. Също така и идеите на земята се раждат по закона на последствията. Нашият свят, светът на промените, се топи така, както и ледът се топи. Достатъчно е да дойде една топла вълна, за да се стопи

ледът. Хората наричат това стопяване „смърт", „остаряване", а то не е нищо друго, освен трансформиране на материята. Това показва, че човек е попаднал в топла зона, вследствие на което се топи. Всъщност остаряване в природата няма. Силите, които взимат участие при известен творчески акт, при стопяване се оттеглят в по-висока сфера, вследствие на което на земята няма условия за тяхното проявяване. И тогава ние казваме, че е настъпил процес на остаряване. Условията за постижения са вложени в мозъка на човека, от който именно зависи бъдещото му развитие. Следователно, за да бъде човек здрав, разумен, богат, щастлив, това зависи от неговия мозък. Богатството на човека се крие в неговия мозък. Ако разумното начало в човека знае как да използва силите и заложбите на своя ум, той ще бъде в хармония с всички разумни, възвишени същества. Представете си, че при вас дойде един човек с някаква молба и вие го приемете любезно, усмихнато, с любов, този човек веднага ще се разположи към вас, ще иска да ви се отплати. С тази ваша постъпка вие печелите вече един приятел. Обаче ако се отнесете грубо, сурово, с пренебрежение към него, той веднага ще бъде готов да ви противопостави. Такова отношение към хората влошава и вашия, и техния живот. Казвате: „Коя е причината за нещастията в света?" Нещастията на хората се дължат на техните превзети идеи, които никога не могат да се реализират. Първо, човек трябва да знае има ли сили в себе си, с които да реализира своите идеи; после, той трябва да проучи законите, при които тия сили могат да се проявят; най-после, той трябва да знае с каква разумност разполага при всеки даден случай. Разумността е написана на лицето на човека. Онези, които се занимават с изучаване на човешката физиономия, знаят къде точно се намира разумността на човешкото лице. По този въпрос има ред съчинения на френски, на немски, на английски език. Който се интересува от физиономията, той може да изучава тези съчинения, да прави наблюдения, да вади свои заключения. На първо място човек трябва да изучава своето лице, да намери чертата на разумността. В разумния човек погледът не е раздвоен. Раздвоеният поглед говори за някакво болезнено състояние в човека.

Ето защо, всеки трябва да внимава да не изпадне в такова състояние. Раздвояването на погледа зависи от проникването на две противоположни мисли в ума на човека. Казано е в Писанието: „Двоеумният е непостоянен в своите пътища". Всеки трябва да се стреми да има строго определено, свещено убеждение. Той не трябва да мисли днес по един начин, утре – по друг начин. За всяко нещо човек може да мисли само по един разумен начин. Разумният начин на мислене е принципен начин. Принципът, по който може да се прояви живота, е един; обаче законите и силите, които действат в живота, са много. За пример, като дойдете до въпроса кой е създал живота, има само един отговор: „Бог е създал живота". Казано е:

„Аз съм пътят, истината и животът“. Значи има един принцип, едно начало: Бог е живот. Зададе ли си въпроса кой е създал Бога, човек вече се намира пред пропаст, в която неизбежно ще потъне. Който се е осмелил да борави с този въпрос, той е опитал дълбочината на тази пропаст.

Свещено нещо е Божието име! Когато се спомене името Божие, моментално трябва да настане абсолютна тишина. Душите и сърцата на всички хора трябва да се изпълнят с благоговение и свещен трепет. Когато някой каже за нещо, че такава е волята Божия, всички неразрешени въпроси трябва да се разрешат. Всеки трябва да поддържа името Божие и волята Божия в света! Вън от тия две неща всичко друго е преходно. Някой казва: „Аз имам особено мнение по този въпрос“. – Щом имаш особено мнение, кажи къде ще бъдеш след 10 години, какво ще бъде материалното ти положение, какви промени ще станат в космоса и т.н. Колкото и да искате да бъдете самостоятелни, независими, не можете. Каквото и да правите, в края на краищата вие ще се убедите, че сте зависими от цялото, от което съставяте една малка част. В този смисъл и трудът на учения е колективен, а не единичен. В света съществуват общества от учени хора. Това подразбира, че всеки учен гради своя труд върху колективния труд на много учени, които са работили хиляди години преди него върху същия въпрос. Много учени преди Нютон са наблюдавали падането на телата, обаче трябваше да дойде Нютон, да открие закона за земното притегляне, с който да обясни падането на телата. Мислите ли, че преди Бетховен не е имало музиканти-композитори? Достатъчно е да се върнете към предисторическите времена, да видите каква музика, какви композитори са съществували и тогава. Ако чуете симфониите на някои от тия музиканти, ще видите, че тези на Бетховен ще останат назад. Тяхната музика е била израз на възвишен свят, към който и до днес още хората се стремят. Изобщо, музиката е магическа сила. Тя има свои закони и принципи, с които си служи.

Сега, ако човек започне да се огъва надолу, както се огъват линиите А1 и А2 в чертежа, това показва излишък от непотребна материя в неговия организъм. Този човек се намира в обременено, в угнетено състояние на духа, което, според Луи Куне, се дължи на излишно количество утайки в организма му. В научно отношение причината за това огъване на човека се дължи на излишък от млечна и пикочна киселина в неговия организъм. Такъв човек е пълен, дебел, едва се движи и казва: „Не зная какво да правя“. – Ще постиш 5 дни, абсолютно нищо няма да ядеш. – „Ще отслабна.“ – Това, именно, е нужно за тебе. Товарът, който носиш, е голям, трябва да оставиш част от него настрана. Излишъците, както и недоимъкът в организма, правят човека нервен, болен. Тази нервност го прави сприхав, докачлив, лесно се обижда. Няма защо да се обиждате.

Който е дошъл на земята, той има само една задача – да изпълни волята Божия. При това всеки ще изпълни волята Божия така, както той я разбира, както е поставена в самия него. Докато човек върши своята воля, той живее в областта на личните чувства (Л. Ч. – чертежа). Щом пожелае да изпълни волята Божия, той се издига в по-висока област, където царува Божията Любов (Б. Л.). Следователно от човешкия живот, от живота на личните чувства, човек постепенно отива към Божествените чувства, които са на върха на неговия живот, и оттам постепенно слиза към разумния живот (Р. Ж.), където започва да се изправя. Значи личните чувства в човека се балансират с разумността. Между личните чувства и разумността в човека всякога трябва да става правилна обмяна. Ако тази обмяна не става правилно, в психическия живот на човека настъпва дисхармония, в резултат на която се явяват известни подпушвания в неговия организъм. Тази обмяна става навсякъде в живота. Когато двама души се обичат или мразят, в първо време те взимат един от друг своите положителни или добри черти, а после – отрицателните или лошите си черти. Това е неизбежен закон. Дали обичате или мразите някого, вие ще започнете да приличате на него.

Казвате: „Какво трябва да правим, за да се избавим от този закон?“ – Вие не можете да се избавите от този закон, но можете да се повдигнете в любовта си, да обичате Бога, т.е. да обичате Бога във всеки човек. Вие виждате, че някой човек е красив, добър, богат, щастлив, и го обичате. Защо? В този момент Бог се проявява в него. Следователно обичайте Бога навсякъде, където се проявява, за да започнете да приличате на Него.

Често съм наблюдавал отношенията между кучетата. Две кучета си играят приятелски; обаче ако на едното от тях се даде храна, то веднага се нахвърля върху другото и го прогонва далеч от себе си. Не се минава половин час, двете кучета отново си играят. Значи скарването и примиряването между кучетата става лесно. Когато хората се карат и сърдят помежду си, те мъчно се примиряват. Някога трябва да минат 10–20 години, за да се примирят. Кой постъпва по-право: кучетата или хората? Хората говорят за Божията Любов, но като дойде до приложението ѝ, постъпват по своему. Не, щом се скарате с някой човек, обърнете се с молба към Бога като Любов, Той да оправи тази работа.

Сега, като ученици, от вас се изисква да произнасяте името Божие не със страх, но с благоговение, и всеки момент да сте готови да изпълните волята Божия. Всеки ден правете опити, да видите колко сте готови да служите на Бога. Ако някои от вас не сте в добри отношения помежду си, направете опит, не механичен, но съзнателен, да видите каква е любовта ви към Бога, доколко сте готови в Негово име да се примирите. Дръжте името Божие

свещено в душата си и всякога си спомняйте за благата, които Бог ви е дал. И в миналото, и в настоящето вие сте поставени при условия да познаете Великата Божия Любов към вас и да Му благодарите. Здраве, сила, богатство, щастие – Той всичко ви е дал. На вас остава само да благодарите, да учите и да славите Бога. И в богатство, и в сиромашия; и в здраве, и в болест; и в щастие, и в нещастие Той всякога е бдял над вас и ви е утешавал с думите: „Идете да работите, аз съм с вас!“ Бог не желае да загине нито едно от Неговите чеда.

Обаче, който не изпълнява волята Му, той ще страда, не поради желанието на Бога, но понеже нарушава основния закон на живота – законът на Любовта. Който изпълнява волята Божия, той ще реализира благородните желания и копнежи на душата си и ще се повдигне. Той ще представлява желязо, нагорещено до хиляда градуса. В тази температура ще изгорят всички недоразумения, нещастия, болести. Само при това положение човек ще изпита дълбоко в душата си вътрешен мир и спокойствие. Той ще разбира страданията на хората, ще им помага, ще им посочва пътя, който води към необятния свят на Великата Божия Любов.

Сега, като наблюдавам живота на съвременните хора, намирам, че повечето от тях не са здрави. Когото срещнете, все се оплаква. Някой се оплаква от изкривяване на пръстите. Това се дължи на излишъци, утайки в организма, които предизвикват подпушване на артериите и вените. Това подпушване или циментиране на артериите и вените наричат „артерио-склероза“, болест, която постепенно свързва ръцете и краката на човека, докато му създаде по-големи усложнения. Щом забележи това изкривяване на пръстите, човек трябва да съзнае в себе си, че не е изпълнил волята Божия, не е разбрал Неговите закони. Тогава той трябва да пожелае да изправи живота си, да служи на Бога. Докато не живее според Божиите закони, човек ще страда не само от артерио-склероза, но ще се натъква на различни болести на сърцето, на черния дроб, на стомаха, на гърдите и т.н. Щом заболее някой от вас, нека се обърне към Бога, към разумните същества от невидимия свят и се помоли да му помогнат в изправяне на грешките. Ще кажете, че не знаете какви са грешките ви. Не, всеки човек знае своите грешки и трябва да се моли да му помогнат в изправянето им. Съмнението, подозрението, неверието, както и ред още отрицателни мисли и чувства са причина за разстройство на черния дроб в човека. За да подобри положението на черния си дроб, човек трябва да се моли усърдно, с будно съзнание. Започне ли да се моли, свърже ли се с Божието име, и земетресение да стане, къщите да се събарят около него, той трябва да остане спокоен, да не прекъсва връзката си с Бога. Такава молитва е в състояние да спаси човека от всички беди и напасти. Къщите ще се събарят около него, но главата му ще остане неповредена, косъм

няма да падне от нея. Магическа сила е молитвата!

Когато изнасям грешките на хората и на вас, като на ученици, вие не трябва да правите същото. Защо? Защото това, което на Учителя е позволено, на ученика не е позволено; това, което на богатия е позволено, на сиромаха не е позволено. Учителят знае законите и ги изпълнява. За всяка дума, за всяка изнесена грешка аз плащам скъпо. Само богатият може да плаща.

Следователно Учителят, като богат, има право да посочва грешките на учениците си, за да ги изправя. Казано е в Писанието: „Не съдете, за да не бъдете съдени!“ Само Любовта на Учителя към учениците е в състояние да плати за всяка изнесена грешка. Въпреки това Учителят трябва да се обърне към Бога с думите: „Господи, аз изнесох грешките на своите ученици, но с това познах Твоята доброта и милост“. Човек винаги трябва да се моли на Бога, за да не Го застави да оттегли лицето си от него. Страшно нещо е Бог да скрие лицето си от човека! Тогава настава такъв мрак, такава самота и студенина, каквато човек никога не е изпитвал в живота си. Той се моли, но около него се е образувал такъв похлупак, че с нищо не може да се пробие. Само молитвата е в сила да пробие този похлупак. Който се страхува, той ще остане под похлупака във вечен мрак. Каквото и да е положението ви, молете се на Бога. Знайте, че Той е по-силен и от най-големите злини и престъпления на хората.

Казвам: Страдате ли, радвате ли се, дръжте връзка с Бога, с възвишените и разумни същества. Много от страданията на хората са лични, но все пак са в сила да поставят човека в един похлупак, откъдето само молитвата ще го освободи. Щом излезе от този похлупак, в ума му ще светне, ще нахлуе нова светлина. Той ще бъде доволен, че е придобил ново разбиране на нещата. Докато Бог е с вас, вие не трябва да се съмнявате, не трябва да се страхувате. Той гледа благосклонно към всички хора. Това не подразбира, че Той одобрява техния неправилен живот, но не ги съди, оставя ги свободни да учат, да се развиват. Той има търпение да дочака онзи ден, когато те ще се пробудят и ще се обърнат към Него. Ето защо и вие, заради любовта си към Бога, трябва да бъдете благосклонни към всички хора, ако искате правилно да растете и да се развивате. Какво правят съвременните хора? Когато някой баща е недоволен от сина си, той се отказва от него и го изпъжда от дома си. Когато свещеникът е недоволен от пасомите си, той ги морализира. Мнозина даже заличава от списъка на църковниците. Когато учителите са недоволни от някой ученик, те го изключват от училището. Обаче хората не се поправят нито с пъдене от домовете им, нито с изключване от църквите и училищата, нито пък с морализиране. Кой е истинският път за изправяне на хората?

Като говоря така, аз не засягам грешките ви индивидуално, но принципно, като обръщам внимание на това какви трябва да бъдат отношенията ви към Бога. За да има човек правилни отношения към Бога, религиозното чувство в него трябва да бъде добре развито. В българите това чувство не е добре развито, затова те трябва да работят върху себе си, да го развият. Как се познава дали религиозното чувство в някой човек е развито, или не?

Ако хвърлите поглед върху чертежа, ще видите криви линии m, които се срещат в живота на човека, но те трябва да се изправят. Това изкривяване прилича на пружина. То е свързано с известни земни течения. Изкривяването на тия линии показва отслабване на желанията. Желанията, както и мислите на човека, биват два вида: постижими и непостижими. Следователно за всеки даден случай човек трябва да знае кои желания са постижими и кои – не; кои мисли са постижими и кои – не. Той трябва да знае с кои сили може да работи и с кои – не; с кои закони може да оперира в живота си и с кои – не. Всеки човек има желание да бъде особен, да се отнасят хората с него внимателно. Това е естествено желание и лесно постижимо. Какво се изисква в този случай? Да оградят човека добре и отвреме-навреме да го поливат с малко водица. В това отношение човек е подобен на малко, нежно цвете. Следователно и той се нуждае от това, от което и цветето. Обаче съвременните хора са внимателни главно към тия, които са се проявили в нещо: били те поети, писатели, музиканти, художници, философи, учени, велики майки и т.н. Тези хора чувстват това внимание и се повдигат. В този смисъл обществото може да повдигне човека, но може и да го понижи. Колективният ум на хората може да вдъхнови човека, а може и да го понижи. Това се забелязва особено с вярващите, с хора, които са се отделили от общия път на живота. И тогава, за да не бъдат смачкани от колективната мисъл на хората, те трябва да бъдат свързани със силите и законите на живата природа и с тях да работят. Ако това не могат да направят, те трябва да се свържат направо с Божественото съзнание, да апелират към Бога, Той да ги подкрепи. Кое е по-добро за човека: да познава силите и законите на природата и да ги владее, или да познава Бога? Най-великото нещо за човека е да познава Бога.

Мнозина питат какво нещо е Любовта. Всички хора знаят какво е Любовта, но не могат да говорят за нея, нито да я обясняват, защото е свещено нещо. Бог е Любов. Тогава какво можете да говорите за Любовта? Някой казва, че бил влюбен, че сърцето му горяло. Това не е Любов. Щом се каже нещо за Божията Любов, щом се спомене името Божие, веднага в човека се събужда мисъл и всякакъв смях, всякакви шеги престават. При това положение той е готов на всякакви жертви. Всеки има такава опитност.

Когато в дома ви дойде човек, когото обичате, вие го угощавате добре; ако е беден и няма дрехи, вие му давате от своите или му купувате нови. Каквото имате, вие сте готови да споделите с него. Обаче дойде ли в дома ви човек, когото не обичате, вие сте готови да затворите вратата си пред лицето му и да не го приемате. Казвате: „Ами ако този, когото обичаме, злоупотреби с нашата любов?“ В Любовта Божия злоупотреби не стават. Ако мислите, че онзи, когото обичате, е в състояние да злоупотреби с вас, това не е Любов. Давате ли нещо от Любов, дайте и не мислете повече. Вашата кесия всякога ще бъде пълна. Ако дадете някому 100 лева от Любов, в кесията ви пак ще има 100 лева. Откъде ще дойдат тези 100 лева? Някой ваш приятел ще ви ги даде. Който изпълнява волята Божия и дава, по същия закон и на него ще се даде.

Велика наука е Божията Любов! Когато Любовта започне да работи в човека, тя произвежда следните промени: първо, тя лекува човека; второ, тя го подмладява. Значи, ако някой човек е болен, Любовта ще го излекува; ако е стар, Любовта ще го подмлади. Не може да умре онзи, когото обичате. Когато майката обича децата си, те не умират. Ако умират децата, това показва, че майката не ги обича. Този закон е верен 100%, в него няма никакви изключения. Ако някой стане неврастеник, това показва, че има малко Любов; ако го боли корем – малко Любов има; ако го боли глава, стомах, гърди – малко Любов има. Любовта не признава никакви болести.

Сега, като говоря по този начин, това не значи, че трябва да се съмнявате в любовта си или да мислите, че Бог не се проявява и чрез вашите сърца. И вие имате Любов, Бог се проявява и чрез вас, но трябва да различавате Божията от човешката любов. При това трябва да знаете условията, при които Бог се проявява. Първото условие е абсолютна свобода. Грехът, престъпленията се дължат на факта, че хората не дават свобода на Бога в себе си да се прояви. Вие трябва да знаете, че сте органи, чрез които Бог трябва да се проявява.

Следователно, като органи на Бога, трябва ли вие да Му давате съвет как да постъпва? Бъдете на Негово разположение и каквото ви каже, това правете. Абсолютно послушание към Бога! Ако Той каже да напълните торбата си с хляб и да тръгнете с нея от къща в къща да раздавате, направете както ви казва. После, може да ви каже да върнете торбата си пълна – и това направете. Защо, за какво, не питайте. Каквито противоречия да минавате, не питайте защо Бог ви е поставил пред тях. Никой няма право да критикува Божиите заповеди и нареждания. Така са постъпвали всички пророци на миналото, всички ученици на Божествената Школа. Щом дойдете до волята Божия, там се изисква

абсолютна вяра и абсолютно послушание.

Казвам: Който живее според закона на Любовта, той ще се домогне до истинската наука. Противоречията в живота не са нищо друго, освен енергиите, представени чрез линиите m2, които хората не знаят как да употребят. Например много хора са богати, но не знаят как да употребят богатството си; много хора са учени, но не знаят как да предадат знанието си; душите на много хора са пълни с Любов, но не знаят как да проявят Любовта си; много хора не знаят как да се ръкуват. Когато се ръкувате с човек, който има Любов в душата си, вие през целия си живот няма да забравите това ръкуване. Защо? Особено благоухание се отделя от ръката на този човек. Който се ръкува, той трябва да знае колко време да задържи ръката на човека. Когато пък ви погледне човек, който има Любов в душата си, вие ще изпитате пълно спокойствие и мир. Погледът на Любовта не смущава човека. Поглед, който смущава, е раздвоен и показва, че в ума на човека са влезли две противоположни мисли, или в сърцето му – две противоположни желания. Когато погледът на някоя мома или на някой момък е раздвоен, те не са доволни от своята любов, което показва, че в тяхното сърце са влезли две противоположни желания. За да бъде доволен от себе си, човек трябва вътрешно, пред Бога, да се изповяда, за да изправи своя поглед. Момък или мома, който от тях изпълни Божия закон, той ще получи Неговото благословение. Не го ли изпълни, ще страда.

И тъй, кривите линии m2, във форма на плодове, представляват плодове на живота. Понякога тия плодове представляват материални, физически сили, а понякога чрез тях се проявяват законите, които управляват тези сили. В тези плодове са вложени възможностите за познаване на Бога. Обаче всичко това зависи от начина, по който ще се употреби този плод.

Различната употреба дава различни резултати. Например, ако употребявате плодовете на знанието за ваша слава, ще имате едни резултати; ако ги употребявате за Божията слава, ще имате други резултати. От това ще зависи какъв плод ще се създаде. Посоката на енергиите, възходяща или низходяща, определя качеството на плода. Следователно, който работи за себе си и употребява знанието за своя слава, той започва добре, свършва зле. Който работи за Божията слава, той започва с малко спънки, но към средата тръгва добре, а в края свършва още по-добре. Казано е в Писанието, че силата на такъв човек няма да изнемогне. Той няма да знае какво нещо е сиромашия, какво – болести, хули, гонения. Казвате: „Христос защо страда?“ – Христос беше гонен, преследван на земята само 3 години, а 2,000 години вече, откакто жъне плодовете на своята работа. Днес хиляди църкви са създадени в Негово име; 500 милиона хора Го следват и от всички краища на света Му се

изпращат най-хубави, най-светли мисли и възвишени чувства. Днес Христос жъне плодовете на своето послушание. Той казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца си“. Сега, ако и вие имате Божия Дух в себе си, ще бъдете едно с Христос. И тогава благото, което Той има, ще бъде и ваше благо. Затова и в Писанието е казано: „Който изпълнява волята Божия, той ще бъде сънаследник в Царството Божие“. Ако Христос се пожертва от Любов към Отца си, тогава и вие, които познавате Христос, ще постъпите по същия начин. Христос казва: „Както Отец ми ви е възлюбил, така и аз ви възлюбих“. Значи щом Бог ни е възлюбил, и ние трябва да Го възлюбим. При това казано е още: „Възлюбете се един друг!“ Това не подразбира земната любов. Немислимо е хората да се възлюбят според законите на земята. Любовта е качество на Бога. Тя съществува само в Божествения свят. Значи хората могат да се възлюбят само като души. Когато обикнете някой човек като душа, вие няма да обръщате никакво внимание на неговите слабости и грешки, както майката не обръща внимание на грешките на своето дете. Ако успеете да постигнете това нещо, вие сте разрешили една от важните задачи в живота си. Вие сте дошли вече до положението да изпълните волята Божия. Ще кажете, че не сте се още наживели. Според мене вие ще живеете истински само след като решите в себе си да изпълнявате волята Божия. Само при това положение в домовете ви ще настане радост и веселие; децата ще ви обичат, ангелите ще ви се радват. Само при това положение вие ще бъдете здрави, богати и щастливи и каквото намислите да направите, ще успеете. Да изпълнявате волята Божия – това е идеалът на всяка душа. Не изпълнявате ли волята Божия, вие ще дълбаете кладенец с игла. Знаете ли колко хиляди години се изискват, за да издълбаете един кладенец с игла? Обаче, който върши волята Божия, който люби Бога, достатъчно е да махне един път с ръка и да види пред себе си издълбан кладенец.

И тъй, Любов към Бога и изпълнение на Неговата воля, това са първите неща, които човек трябва да има предвид в живота си. Който люби, само той може да вярва. Без Любов вярата е немислима. Следователно може да се вярва само на онзи, който люби. Както вяра без Любов не съществува, така и Любов без вяра не съществува. Щом имате вяра, непременно ще имате и надежда. Любовта, вярата и надеждата са неразривно свързани помежду си. Не отделяйте вярата от Любовта, нито надеждата от вярата! Където има надежда, там има и вяра; където има вяра, там има и Любов. Където има Любов, там всичко има.

Мнозина казват: „Няма нищо ново в света. Навсякъде чуваме да се говори все едно и също нещо“. – Не е така. Всеки ден се правят нови открития, които хората досега не са знаели. Например днес учените знаят, че обикновеният звук има най-много 35,000 трептения; обаче в последно

време са открити още около 200–300,000 звукови трептения, наречени „глухи“, понеже не могат да се схващат с обикновено ухо. Който може да схване тия трептения на звука, той ще се намери в свят, съвършено различен от физическия. Ако се спрете върху изговарянето на думата „любов“ от всички народи, ще забележите, че коренът на тази дума във всички езици е един и същ. Обаче ако можете да схващате глухите звукови вълни, ще видите, че всеки народ, както и всеки човек поотделно, изговарят тази дума съвършено различно. Външно, т.е. слушана с обикновено ухо, думата „любов“ изразява едно и също понятие в различните раси, в различните народи и хора, а дори и във всички животни, растения и минерали. Вътрешно обаче Любовта произвежда различно въздействие върху различните хора. Ако някоя млада мома, която не е развита нито в умствено, нито в сърдечно отношение, сложи на ръката си пръстен с хубав скъпоценен камък, няма да мине много време и този камък ще започне да губи блясъка си, да се демагнетизира. И обратно: ако някоя млада мома, пълна с Любов, с Мъдрост, сложи на ръката си този пръстен, скъпоценният камък ще почне да възстановява цвета, блясъка си и ще придобие първоначалния си вид.

Ето защо, който може да възстанови блясъка на някой скъпоценен камък, той има право да го носи. Като знаят това, много бижутери в странство дават някои пръстени със скъпоценни камъни на млади моми, пълни с Любов, да ги носят временно, докато възстановят блясъка им. Това показва, че и камъкът разбира Любовта. Камъкът може да възстанови блясъка си само по закона на Любовта. Истинската дума, която определя понятието Любов, днес е забравена. Всички хора търсят тази дума, искат да си я спомнят, да я намерят. Щом си я спомнят, щом я намерят, с това заедно те ще намерят ключа на живота. Всички кабалисти, навремето още, както и днес, търсят този ключ. Защо? Защото само този ключ е в състояние да оправи обърканото кълбо. Животът на съвременните хора е това объркано кълбо. Достатъчно е един възел от него да се развърже, за да почне понататък да се оправят обърканите конци. Този ключ ще развърже първия възел, който хората от хиляди години насам се мъчат да развържат.

Свещена е думата на Любовта! Тя не може да се произнася. Досега и аз не съм произнесъл тази дума. Даже Христос не си е позволил да я произнесе пред хората. Когато е трябвало да произнесе тази дума, Той винаги се е уединявал и заемал особено положение, особена поза. Един ден, когато дойдете до по-високо съзнание, и вие ще произнасяте тази дума. Засега достатъчно е да знаете, че съществува такава свещена дума, която някога сте знаели, но впоследствие сте я забравили. Работете върху себе си, за да си я спомните. Поставете си за задача да мислите върху тази дума като свещена, велика дума, която болни оздравява, невежи просвещава, мъртви

възкресява. Магическа сила крие Любовта в себе си! Тя е ключ, с който всичко затворено се отваря. Тя трансформира отрицателните сили в положителни; тя повдига човека от земята към небето; тя може всичко да направи. За Любовта всичко е възможно. Казано е в Писанието: „В последния ден ще чуя гласа ти“. Този глас е гласът на Божията Любов. Който чуе този глас, той ще оживее. Днес всички хора очакват този глас, тази свещена дума. Само тази дума е в състояние да подмлади човека, да го възкреси, т.е. да го въведе от смърт в живот.

И тъй, нека всеки от вас, доброволно, в продължение на 10 дни, размишлява върху свещената дума на Любовта, която в магията е наречена „изгубената дума на човечеството“. Още първият човек е изгубил тази дума, с което започва падането на човечеството. Като забрави тази дума, Адам се видя принуден да напусне рая, а с това заедно изгуби ключа на живота, т.е. изгуби правия път. Който иска да се върне отново в рая, той трябва да си спомни забравената дума за Любовта. Усилията на съвременните култури към прогрес, към знание, към свобода се свеждат все към това, да се домогнат до свещената дума на Любовта, която крие всички тайни в света. Без тази дума светът няма никакъв смисъл. Без тази дума всичко е в пълно разединение. Без тази дума никакво разбиране между хората не може да съществува.

Казвате: „Ние трябва да се обичаме!“ – Добре е това, но трябва да знаете, че Любовта не прави разлика между хората. Тя иска всички да бъдат изправни помежду си. Каква любов е тази, която прави разлика между хората? Ще поканите гости в дома си и на най-важния от тях ще дадете първо място: ще поставите пред него хубава чиния, сребърни вилица, лъжица и нож; ще му сипете най-мазното, ще напълните чинията му до горе и т.н. Щом дойде ред до другите, ще сложите пред тях прости чинии, прости лъжици и вилици; след това ще им сипете от дъното на тенджерите, по-постно, по-малко, и след всичко това ще говорите за Любов. Всички хора в едно общество трябва да бъдат еднакво задоволени. На Божествената трапеза е сложено в изобилие и за малки, и за големи. Бог никого не пренебрегва. Ако е въпрос за пренебрегване, това се дължи на хората. Само хората се пренебрегват помежду си.

Казвате: „Не е дошло още времето за новото учение“. – Не, времето за новото учение е дошло. Ако искате да знаете, вие сте закъснели даже. Няма време вече за отлагане. Като казвам, че няма време за отлагане, това подразбира, че идва нова епоха, която изисква готови хора. Бъдете готови да ви изтръгнат като главни от огъня, които, веднъж запалени, продължават да горят и да светят. Достатъчно е веднъж да стъпи кракът ви в новата епоха, за да се ползвате от благата, които тя носи. Ученикът на

новото учение трябва да има положителни възгледи за живота. За него думата „любов“ трябва да бъде свещена. Що се отнася до Бога, до ближните му, до неговата душа, до дома, до държавата, той трябва да има точно определени възгледи. И като дойдат страдания в неговия живот, той трябва непременно да се моли; молитвата му не трябва да се заключава само в изговаряне на думи, но да излиза дълбоко от душата му и да го свързва с Бога. Някой се оплаква от сиромашията си. Няма защо да се оплаква. Нека благодари на Бога, че е сиромах. Друг се оплаква, че нямал къща. Няма защо да съжалява за това. Ще дойде ден, когато Бог ще му даде по-хубава къща от тази, която той сам може да си направи. Ще дойдат някои да ви смущават, че откак сте тръгнали по Божия път, всичко сте изгубили. Не, който люби Бога, той нищо не е изгубил, но е спечелил. При това той е спечелил такова богатство, което никога не се губи. Затова и Христос казва: „Не се радвайте, когато духовете ви се подчиняват. Радвайте се, когато имената ви са записани на небето!“ Радвайте се, че името ви е записано на небето. Това показва, че Бог ви обича. Какво повече може да искате от това? Щом Бог ви обича, благодарете в душата си за тази Любов и така работете, че да изкажете своята благодарност към Него.

Казвам: Отсега нататък ще размишлявате върху забравената дума. Всеки ден ще си казвате: „Искам да изгладя всички спорове, всички недоразумения, които са възникнали между мене и Бога, както и между мене и ближните ми, и да върша волята Божия“. Ако някой брат или сестра ви обиди, кажете: „От днес аз съм решил да изпълнявам волята Божия. Не ме интересува кой какво е казал“. Тогава и братът или сестрата ще кажат: „И аз съм решил да върша волята Божия“. Щом и двете страни решат да вършат волята Божия, ангелите ще започнат да работят между тях. По този начин и противоречията в живота ще изчезнат. Това значи да влезе Любовта между хората. Където Любовта цари, там има знание, там има и светлина. Където Любовта живее, там всичко е възможно. Който иска да бъде ученик, той трябва да започне с това свещено име. Нека се стреми да го познае, да го намери, да си го спомни. Хората наричат това име „любов“, но всъщност любовта е само превод на тази дума. Скрита е тази дума, но трябва да се намери. Тя е ключ, без който не може да се живее. Щом намерите този ключ, и Бог ще се прояви във вас. Готови ли сте да приемете Бога още тази вечер? Ако тропне на сърцето ви, ще кажете: „Господи, не сме готови да Те приемем“. Защо не сте готови да Го приемете? Защото се страхувате да не умрете. Не, ако приемете Господа в себе си, вие ще умрете за злото, а ще оживеете за доброто.

Чертежът на стр. 133 представлява минаване на човека от един свят в друг, или трансформиране на енергиите. Всъщност в природата съществуват едни и същи сили. Хората ги делят на добри и лоши, на положителни и

отрицателни, но човек трябва да знае как да разполага с тях. Един Божествен закон може да се употреби и за добро, и за зло, обаче принципът по никой начин не може да се употреби за зло. Законът и силата могат да се употребят и за добро, и за зло, но принципът може да се употреби само за добро – никога за зло. Следователно принципът проверява и законите, и силите. И според това, за какво и как сме употребявали законите и силите, ще носим техните последствия. Всеки ще жъне такива плодове, каквито е сял.

Първо, човек трябва да дойде до положение да разбере и познае Бога като Любов. В Любовта има една свещена воля, която всички хора трябва да изпълняват. Дойдат ли до тази воля, там има мисъл, но няма никакво разсъждение. Физическото разсъждение е пипане в духовния свят. Обаче в духовния свят не може да се ходи с пипане. Там е нужно знание и светлина, за да вижда човек къде ходи. Който се домогне до Любовта, той вижда вече нещата. В Любовта всяко знание е проверено. Щом влезе в света на Любовта, човек изпитва благата, които тя крие в себе си, и от изобилието на тия блага той изпраща на ближните си. Само Божията Любов носи изобилие в живота. Що се отнася до любовта на хората, там всичко е определено да се роди и да умре. В нея няма вечен живот. Обаче за Божията Любов е казано в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да наследи живот вечен". Няма сърце в света, което да не е изпитало Божията Любов. Когато изпълняваме волята Божия, ние сме доволни от себе си, изпълнени сме с радост и веселие, когато не изпълняваме волята Божия, ние сме недоволни от себе си и се натъкваме на ред отрицателни мисли и чувства. Няма човек в света, който да не е изпитал тия две състояния. Но като не знае причините, той им дава различни обяснения. Щом е така, всички хора трябва да се върнат към Бога, не физически, но духовно, в своето дълбоко вътрешно разбиране и приложение, в своето правилно служене. Христос казва: „Жетвата е голяма, но работниците са малко". Помолете господаря на жетвата да изпрати своите работници, т.е. духа на Любовта, да свърши работата. Когато дойдат работниците, всички ще бъдат силни, да вършат волята Божия.

Днес от всички хора се изисква молитва. Защо е нужна молитвата? Понеже те се намират на границата на един несигурен свят, където всеки момент стават промени в реда и порядъка. Идват дни на скърби и страдания, за които Писанието казва, че слънцето, звездите и луната ще потъмнеят. Това означава, че всички религиозни схващания, всички религиозни вярвания ще изгубят смисъла си; светската власт ще се помрачи, ще изгуби своята сила. Ето защо, окултните ученици трябва да работят върху себе си, да се

облекат в броня, в шлем, да издържат на тази вълна на страдания и изпитания, през която ще мине цялото човечество. Тази броня не е нищо друго, освен Любовта. Когато хората минат през тази вълна, те ще се оправят. Оправянето подразбира събличане старите дрехи на хората и обличането им в нови, в светли дрехи – дрехи на законност, на нов ред и порядък, на нов живот, на нова свобода. Това подразбира настъпване на нова епоха. Не се страхувайте от времената, които идват, но знайте, че само Любовта е в сила да победи злото.

И тъй, който има новото разбиране на Любовта, той едновременно ще бъде и майка, и баща, и брат, и сестра. Значи разбиранията на човека не зависят само от службите, които той изпълнява по форма. Разбиранията му зависят от Любовта, на която той служи. Само при това положение той може да бъде силен. За такъв човек няма нищо невъзможно. За човека на Любовта няма мъчнотии, няма изпитания. Някой казва: „Човек трябва да бъде смирен, да търпи, да бъде благ, да заема последно място“. – Хубаво е всичко това, но лесно не се постига. Не е лесно човек да трансформира едно свое състояние. За пример, обидят някого. Казват му да прости, да забрави всичко. – Лесно е да се каже, но колко време трябва да мине, докато човек прости, докато забрави обидата. Вън, в света, хората могат да се обиждат, но тук, в братството, никакви обиди не трябва да съществуват. Когато дойдете в братството, вие трябва да се чувствате, като че сте дошли на почивка, в хубава плодна градина, или като в дом между братя и сестри. Засега между вас аз зная само две тройки, които живеят по закона на Любовта. Като се намери още една тройка, и останалите ще заживеят по този закон. Имената на тия двойки няма да кажа, докато не откриете свещената дума на Любовта. Свещени работи има, за които не е време да се говори. Сега всички трябва да работите, да развивате в себе си кротост, смирение, въздържание, любов, вяра, търпение и т.н.

Казвате: „Воля нямаме, за да постигнем тия добродетели“. Не, всички имате воля, но трябва да проявите добрата, разумната си воля. Всяко дете има воля. Достатъчно е да пожелае нещо и веднага ще го постигне, но не трябва да имате такава воля. Вие не трябва да изисквате, да се налагате на Бога, но трябва да се молите Той да направи онова, което намира за добре. Това подразбираме волята на Любовта, т.е. изпълнение на волята Божия.

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Лекция от Учителя, държана на 27 април 1927 г. София.

1927_04_27 Екскурзиите и Слънцето
извънредни беседи

ЕКСКУРЗИИТЕ И СЛЪНЦЕТО

Учителят: Ще ви дам едно упражнение за 10 седмици от здравословно гледище

Сутрин или вечер преди лягане, в краен случай на обед, два пъти в седмицата - понеделник и четвъртък, ще правите една измивка с топла вода с натопен парцал - вълнен или ленен, на тялото си, съблечени до пъпа. Измиване с парцала ръцете отвън навътре, гърдите, отзад гърба, докъдето може ръцете ви да достигнат. Само от пъпа нагоре. После със суха кърпа изтриване влагата. Измиване и изтриване отвън и отвътре ръцете, гърдите, гърба, раменете, гръбнака. По възможност в тези 10 седмици рано да се излиза и се диша чистият въздух и бъдете във връзка с живата природа. Един здрав човек да седи в къщи, той е затворник - дяволът го държи в къщи. Христос, и Той излизаше навън за молитва. Така са правили всички велики хора. Така вие ще се върнете към оня естествен закон, който са практикували хората преди хиляди години. Така ще се опресни човек. Силите се възвръщат. Екскурзиите навън също опресняват силите, а не че ги изтощават, както си мислят някои.

После, научете се през тия 10 седмици да дишате сутрин не само с дробовете си, но и с костите си - така, като че въздухът прониква и в мускули, и в кости.

Бележки дръжте за състоянието, през което можете да минете.

През тия 10 седмици, като залезе слънцето, никаква храна. Вечеря - един чай, малко хляб, плодове.

През 10-тте седмици не започвайте с бързина в храната сутрин, обед, а съсредоточете се 5-10 минути и помислете, благодарете за онова благо, което Бог ви е дал за нахранване. Това е един свещен акт в живота.

След като го опитате, може да го предадете на други.

За екскурзиите - всички свободни дни сега през лятото използвайте в излети - екскурзии. Ще прекарате един-два дни в свобода. Пет-десет души, колкото се съберат, ще излезете. Поне десетина екскурзии през лятото трябва да направите. Можете 2 седмици в месеца да има събрание на закрито - в салона ви, и два неделни дни да имате събрание на открито -

той ще бъде и ден на екскурзията. В тоя ден на екскурзията трябва да си намерите работа за през целия ден - четене, пеене, беседване, там ще видите и научите кой обича да стои на сянка. Като правило никой да не ляга на сянка. На който съзнанието е будно, ще използва, на който не - нищо не ще придобие. И болните там ще станат здрави. Тия работи, които ви дадох, са достатъчни, за да няма претоварване. Като се иска много някой път, та нищо не се прави.

Животът има известен терен, където се ражда противоречие. Теренът са условията, даже и при най-благоприятните условия се раждат противоречия. Това са външни условия, при които всеки може да почерпи известно благо за себе си.

И така, сега имате задача. Десет седмици ще правите опит. Начало: четвъртък, 28-ми. След банята ще изпиете гореща вода - 2-3 чаши. Вън от банята, която така ще правите, ще пиете 2-3 или повече чаши чиста топла вода, сутрин и вечер, сряда и петък, да се предизвика изкуствено изпотяване. Ще вземете чиста вода. След изпотяване пак хубаво изтриване със суха кърпа и преобличане. След изтриването пак една чаша топла вода с десетина капки лимонов сок. Той действа на стомаха добре.

Законът е там Всяко усилие, което човек направи за едно упражнение, все принася известни резултати. А в начало и да има грешки, все ще се научи да го прави правилно.

При тия бани не ви са потребни публични бани, освен в някои, и то крайни случаи. Ако отидете в минерални бани, трябва да сте пръв от влезлите за къпане - много рано трябва да отидете. Ако може да намерите някъде из гората чист топъл извор, където никой не отива, използвайте го. Англичаните и американците са разрешили този въпрос много хубаво. Имат си своя баня. Може всеки от вас да си направи сграда, параван с бяло платно и там да си направи банята. Вода на слънце топлена дава най-добри резултати от баните.

Всички болести се раждат от изпражненията на микробите. Щом има чиста кръв, човек ще бъде здрав. Щом се чисти тялото, болести няма. В здравословно отношение всичкият свят се е преобърнал на лазарет. Всички лекари се състезават с болестите.

При дадените бани главата може само да се накваси (космите), миене главата със студена вода не е добро. Може само като изключение, но не е добро, не е хубаво.

Съобщение може да се даде на домашните - за да имате семейно здраве. Болезненото състояние пак може да се яви, но то ще бъде като изключение. Когато човек не е здрав, то върху тялото се образуват подпушвания на свободните течения, а тялото трябва да бъде добър проводник.

При екскурзиите и изобщо като свещено правило е съдът, от който ще пиете вода, трябва да бъде абсолютно чист. Никакво варене на друга храна в него, а после и вода да ври в него. Там има мазнини и др., които пречат на здравето. Ако и да се смята, че е измит, пак е вредно да се употребява за варене на вода. Чистота трябва.

Измиването на тялото - банята може и със студена вода, но тя предизвиква силна реакция, а банята с топла вода е мека, нежна и дава добър ефект.

Водата, която употребявате, трябва да бъде чиста, от извор, да не е употребявана, като например за производство на електричество. Такава вода е малко без каймак - обутано мляко, само айрана от млякото, на което маслото е взето.

Всеки трябва сам да си донесе вода - това е благословение, всеки човек сам да си носи стомничката с вода. Например при екскурзия на Мусала от езерото "Окото" да си вземе вода и по една чаена лъжичка от нея да смесва в другата вода. Ние ще употребим, което е потребно за човека, а другото ще оставим Бог да го направи - каквото Бог даде.

Хубаво е да се прекара десет дни на избрано място на Мусала например. Добри са тези срещи и да стават на такова чисто, хубаво място и ще се видят добрите резултати. Има няколко места хубави за такава среща: Мусала, Сините камъни, Казанлъшката околност, Чепино, над Батак Карлъка и другаде. Десет дни на спартански начала може да се прекара (под палатки).

(Учителят беше помолен от приятелите да ни даде някои сведения, да ни повери някои тайни.)

Учителят: В света има един закон, който урежда крайностите. Например за една екскурзия ще се дадат средства - но само за нея, а не и повече. На приятелите от градовете ще се прочете беседата от 22-ри март т.г.

Някой човек заминава за оня свят и му съобщават в тоя момент, че има едно наследство от 5-6 000 000 лева. Той казва: "Късно ме намери."

Трябва да се свързва физическият свят с духовния и тогава всичко ще бъде добре наредено. Имате болест: всяка сутрин като ставате, и ще се молите, и ще се запитвате, защо е дошла! Щом намерите причината, и тя ще си отиде. Тя прилича на онези войници екзекутори, които се изпращат по селата, ядат и пият за сметка на населението. Утежнения има и ще се увеличат, за да се събудят хората, народите. И времето е толкова близо, та ще го видите и няма защо да ви кажа - всички народи ще опитат. Война на изток ще има (тук няма да има в Европа). Война ужасна, с употреба на всички задушливи газове. Дано се отложи 4-5 години, за да си отдъхнете. Русия ще се опита да се съюзи с жълтата раса срещу Англия. Югославия я задушават, за да даде свобода на Македония, Херцеговина, хървати, както англичаните дадоха на Ирландия. В Русия толкова републики се създадоха и са свободни. Изобщо политическият строй ще се измени в насока на свобода на народите. Сегашното затишие е почивка временна и после пак път, но понеже е общо всичко, се носи лесно. Англия, и тя ще носи товара вече - досега тя не е носила. Другите разтоварят, както конете, а нея товарят. Англия ще се загуби, за да излезе нова Англия. Както сега в Далечния изток всички държави една по една - Америка, Франция, Япония, се оттеглят и Англия остава сама.

Балканският полуостров постепенно се снишава и ще потъне. Средиземно море, което ще дойде до Родопите, и тогава българите ще имат пристанище. Та няма защо българите да се борят за излаз на Бяло море, на Средиземно море ще го дочакате било в плът, или вън от плътта. Земетресенията се определят по точки и сега вървят постепенно, но още не е дошло до тук. Сега са например към Формоза (о.Тайван), Япония, Америка, а Балканският полуостров е оставен за по-далечни времена. Част от гръцките острови, Мала Азия ще потънат. Това са предсказания, за които време не се определя. Япония може да потъне в 10 000 години. Полярната година се състои от 25 000 години, значи 10 000 години се равняват на 4 месеца.

Вие бързате - тъкмо е подквасено млякото, и вие искате да го проверите, отвиете го и то се развали. Казвам на някого метод за лекуване - той ми иска изведнъж да оздравее. Аз го питам: Ти можеш ли да не кажеш нито една лоша дума от рождението си до смъртта? Казва ми, че не можал. Е, защо тогава аз да го излекувам изведнъж? Има еликсир, където в един момент като дадете една глътка на болния, ще оздравее. Къде е този еликсир? Има неща, които може да се кажат, но има и други, които трябва да се проверят. И Христос е казал за тези времена на свършване: "Народ върху народ" - ето сега вече имаме това предсказание. А после и слънцето ще потъмнее, и луната...

(Въпрос: По мерките, които духовенството ще вземе, какво поведение трябва да държим?)

Учителят: Каквото поведение и мерки да вземат, религия с насилие не се държи. Нищо не ще могат да направят. В съборните дни и на 22-ри март времето беше хубаво - значи каквото и да правят, все за наше добро ще бъде, ще се обърне за наше добро. Дръжте се надалеч от духовенството. От умрялата, заровената мърша бъди надалеч - да не ти мирише, къща, колиба надалеч си направи. Добрите и лошите хора не могат да се примирят вече. Духовенството навсякъде го плашат вече. А за техните закани "Аллах Билиорс!", но може да стане и противното. Родозащитниците и свещениците са заедно - но преди те нас да унищожат, те ще изчезнат. Преди те нас да избият, както се заканват, България ще се обезличи и ще остане една врана. Те не разбират закона. Те си имат планове, но управляващите си имат други планове и външният свят си има свои планове и се коригират. Това е католическа работа. На евангелистите дадоха ... декара място за постройка на училище. - Защо? Това е политическа тенденция към Америка за добри отношения. Забравете духовенството - не се свързвайте с тях.

Наши приятели има партизани - който си е партизанин, да си стои в партията; който не е, да не влиза в партията. Който е вързан, да не се развързва; който не е вързан, да не се връзва.

Бившият министър Русев да дойде пак министър, това ще е второ чудо - Адам наново да се намери в Рая. Може ли дяволът пак да го съблазни? Министър Русев е отписан от книгата. Света Бог управлява, а не хората. Други са, които управляват света. Министър Русев да дойде пак на власт, "Аллах Билиорс!" Дяволът ще дойде, но да работи, а не да управлява. Той каза, абсолютно невъзможно да разреши събора, и по същия закон се прилага на него - абсолютно невъзможно да дойде министър.

По въпроса за женитбата - най-първо трябва да изпълни волята Божия. Мъжът ще каже на жената: "Аз имам един Господ, Комуто служа, съгласна ли си да служим заедно напълно?" Времената не са такива, че да се родят деца и да се отглеждат добри деца. Да се жени като иска, но ще страда, като няма съгласие помежду им. Старите дават някога лош съвет - нека се женят, но утре не живеят добре и мъжът търси друга жена. Някой път органически не се схождат един за друг и страдат. Ако ли някой трябва да се жени, то е определено - ако ли не, и се жени, ще страдат. Дойде някой приятел и те пита: "Да се женя ли?" Ако нещо те стиска под лъжичката, ще му кажеш: "Не се жени", ако ли чувстваш радост, нека се жени. Ама искал да помогне на едно момиче. Ама те толкова момичета се прехранват като

слугини, защо и тя да не стане слугиня и се храни.

Старите братя да повикат младите и двама-трима стари приятели и им даде едно угощение, за да стане обмяна, иначе старите, като се отделят, и младите се отделят и се съблазняват. Ама отделили се две млади - имайте вяра, че е за добро. Трябва обмяна между старите и младите. Колкото обмяната между старите и младите е по-правилна, толкова резултатите са по-добри. Не може един млад да бъде светия. Най-първо обмяна между физическата енергия. Не е смъртен грях сношението, но се спъва човек в своята еволюция. Въпросът за брака е: да дойдат на земята онези души, които са определени, а като дойдат други, които не са определени, семейството не е изпълнило своето задължение. Сношенията между младите е временно отбиване от правия път. По принцип този акт съединителен ли е? Обмяна на енергиите трябва да стане, но каква храна трябва да вземеш. Трябва да бъдат интимни, но не фамилиарни. Глупостите развращават. Актът е развращаващ и опасността е там, че когато през пространството става обмяна, по-лоши последствия има. Близост трябва да има - оплождане, така става обмяната правилна, но не и фамилиарност.

Външният свят е така разгащен, че на младите трябва да се помогне да запазят своята чистота. Така трябва да се препоръчва и да се достигне. В раншните времена на братските вечери ядат и пият, и се напиват, и това пророкът осъжда. Колкото повече забраняване едно нещо, толкова е по-опасно, но трябва да се урегулирва. Докато се обичат по Бога, престъпление няма, но когато в чувствата се вложи отрова, когато започне лъжата и любов не по Бога, там е вече лошо. Може да се разреши моментално отделянето между двама, които се обичат, но ще се яви омраза. В резултат работата се лесно разрешава: "Вземи триона и отрежи сухия клон!" - всички тия работи са тайни, не е индивидуален въпрос, а колективен, понеже се касае за цяло едно общество, а девствена не е душата (!), но ще дойде ден да се очисти. Но да не се съблазнявате. Ние сме в един грешен свят. Дойдеш до един човек грешен, едва можеш да търпиш миризмата му.

Заминалите 25 000 000 души искат пак да дойдат, но всичко ще се оправи - най-трудните задачи трябва да се разрешат. Въпросите пред младите да се изнасят принципиално, а не частично. Една млада мома може да се повика от някоя по-стара сестра или от някои по-стари сестри и я вземат между себе си, и й подействат.

Може да останат някои неразрешени въпроси, но като дойде за разрешение, целият невидим свят взема мерки за неговото правилно

разрешение и всички светии и ангели по земята вземат участие за неговото разрешение.

Трябва да си замине старото, за да дойде новото.

Малка от сърце молитва е приета от Бог, пред голяма не от сърце.

Добрата молитва и Отче наш

Бог царува на Небето, Бог царува на земята, да бъде името Му благословено!

26-ти април, 1927 г., вторник, 5 ч. - 7ч. и 50 мин., ул. "Опълченска" 66

Забележка: От след обед братята ръководители бяха освободени от Учителя за заминаване по районите си, местожителствата си.

1927_05_04 Принципи на нещата
4 май 1927 г. лекция пред общия окултен клас

ПРИНЦИПИ НА НЕЩАТА

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Размишление

Мнозина казват, че не помнят принципа на нещата. Когато човек не помни принципа на нещата, това показва, че неговият ум е зает с много работи.

Сега, представете си, че върху дадена плоскост прекарате 7 прави, успоредни помежду си линии (виж фигурата). В обикновената геометрия това е проста работа, обаче в живата геометрия въпросът седи другояче. Тук плоскостта АВ представлява възможности, които се крият в един живот от 100 години. Началната точка А100 представлява първата възможност за постижение на нещо, а крайната точка В100 представлява последната реализирана възможност. Правите линии, които са перпендикулярни към плоскостта А100В100 пък представляват броя на възможностите за постигане на известни стремежи в даден живот. Тези линии са сили, които действат в живота. Как мислите, еднакви ли ще бъдат резултатите на тези сили? Да допуснем, че тези линии, т.е. тези сили, на брой 7, като 7 лъча излизат от различни точки. Понеже излизат от различни точки, те ще се различават помежду си. Всеки лъч ще има различно отношение към съзнанието на човека. Тези лъчи могат да бъдат мисли, чувства и желания. Ако са мисли, всяка мисъл първо трябва да се трансформира в желание, а желанието – във волев акт, т.е. в действие. И като действие вече, тя приема известна форма. Щом знаете това, вие трябва да се замислите върху въпроса за образуването на кристалите, за създаването на растенията и животните. Всеки трябва да помисли как, кога и защо са създадени кристалите, растенията и животните. Дълга е историята на тяхното образуване и създаване.

Ако проследите историята за създаването на растенията, специално, ще видите, че те са свързани с човека, в смисъл, че поддържат неговия живот. Обаче първоначално растенията не са били създадени за човека. Те предшестват човека, съществували са по-рано от него. В такъв случай интересно е да знаете каква е била службата на растенията преди съществуването на човека. Този въпрос може да се разбере само тогава, когато човек бъде абсолютно свободен от дребнавостите в живота. Следователно никой човек, бил той учен, философ, писател, или какъвто и

да е друг, не може да разбере дълбокия смисъл на живота, докато се занимава с дребнавости. Дребнавостите в живота могат да се уподобят на бодванията, които произвежда губерката върху ръката на човека. Представете си, че някой велик музикант или художник иска да изрази своя гений чрез музиката или чрез художеството. Тъкмо дойде до най-важния момент, където трябва да представи върха на своята сила, и някой се доближи до него с губерка в ръка и го бодне. Какво ще направи този майстор музикант, или художник? Ръката му непременно ще трепне и важният момент ще изгуби своята красота. Музикантът ще изсвири своето парче, или художникът ще нарисува картината си, но същевременно ще отбележи и ефекта, предизвикан от бодването с губерка. Който не разбира това нещо, той няма да забележи мръдването на ръката на музиканта, или на художника. Обаче който разбира, той ще забележи и най-малкото отклонение на ръката: той даже ще знае причината, защо и как е станало това бодване.

Казвате: „Това са отвлечени въпроси, които не ни интересуват“. – Тези въпроси не ви интересуват, докато не сте се натъкнали на тях. Обаче щом се натъкнете, започвате да се запитвате защо стана така, коя е причината за това, което ви сполетя, и т.н. За пример, някой човек е духовно добре разположен, намира се в третото небе. Но дойде някой при него, извади губерката си и го бодне. Изведнъж той изгубва разположението си и започва да се запитва: „Откъде дойде тази губерка? Какво съм направил, че трябваше така да ме нападнат? Нали бях при Бога?“ Докато разсъждаваш и търсиш причината за бодването, ще получиш още 2–3 губерки. Не усещаш как изгубваш разположението си и започваш да мислиш, че доброто ти разположение е резултат на някаква илюзия. И наистина, човек трябва да си отговори защо, след като се е качил при Бога, губерките започват отляво-отдясно да го мушкат. Причината за това се дължи на факта, че докато стигнете до Бога, вие ще минете през известни области в природата, където силите не са още организирани, вследствие на което не се подчиняват на Великия Божи закон. Колкото възвишени да са мислите и чувствата на човека, веднъж минал през тези области, той неизбежно ще изпита острието на губерката. Представете си, че вие обличате новата си дреха, която сте шили за Великден и при хубав слънчев ден излизате на разходка. Обаче внезапно небето се замъглява и започва да вали дъжд. Мислите ли, че дъждовните капки ще се загрижат за вашите нови дрехи? Ни най-малко. Дъждът ще намокри дрехите ви на общо основание. Че ще бъдете недоволни, че ще ви се карат в къщи, дъждът не иска да знае за това. Той ще си вали и ще намокри всичко, каквото срещне на пътя си. Такова нещо представляват неорганизираните сили в природата, те не искат да знаят причиняват ли някому пакости, или не.

Следователно има същества в природата, които ни най-малко не се интересуват за нашите мисли и чувства, както и за нашите идеали. Някой учен е работил цели 20 години върху известна теория, но дойде едно от тези същества, бодне го с губерката си, причини му някаква сериозна болка и той забравя своята теория. Друг учен открил нещо важно в науката, но едно от тия същества го спъне някъде и той падне, удари силно главата си и забравя всичко, каквото е работил. Защо тези учени забравят какво са работили? Защото онзи, който е създавал теорията, или онзи, който е откривал нещо, е напуснал това тяло. Какво показва това? Това показва, че много същества влизат в главите на хората, диктуват им разни идеи, заставят ги да работят върху разни въпроси и в края на краищата си заминават. Не е лошо това, но истински учен е онзи, който знае имената на тия, които са го вдъхновявали да работи, които са му диктували да пише върху различни научни въпроси. Казват за някой учен, че е голям авторитет в науката. За друг казват, че не е авторитет в науката. Съгласен съм с вас, но и вие трябва да бъдете последователни. Запитайте вашия авторитет знае ли кой го заставя да пише? Познава ли кое същество го вдъхновява в работата му? Ако нищо не знае по това, той не е никакъв авторитет.

Сега ще изясня тази идея с един пример от живота. Срещате един беден, нещастен човек, без авторитет пред хората, и му удряте една плесница. Той се обижда, иска да ви даде под съд, но няма средства. Каже ви някоя обидна дума и вие му удряте още една плесница. Тогава вие, човек с авторитет, с пари в джоба си, съзнавате, че сте направили грешка и казвате: „Аз трябва да дам на този човек поне 1,000 лева, да му помогна; той е крайно беден“. Давате му 1,000 лева и с това изправяте грешката си. Значи, за да покажете своя авторитет, в случая богатството си, вие първо сте си послужили с една груба мярка. Първоначално вашето богатство е било пасивно, а после, след двете плесници, е станало активно, изразило се е навън.

Казвате: „Не може ли без плесници?“ Питам: Какво разбирате под думата „плесница“? Освен това всеки трябва да си отговори, плесницата, която удря някому, съзнателно, волево движение ли е, или несъзнателно? Вие сте наблюдавали как малките деца нареждат картите за игра и образуват от тях разни фигури. Понякога те ги нареждат в триъгълна форма, понякога – в четириъгълна или в друга някаква форма, но достатъчно е да се вземе една от тях, за да паднат всичките. Как мислите, по свободна воля ли падат картите? По същия начин човек трябва да си даде отчет какъв процент от това, което мисли, чувства и върши, се дължи на неговото съзнание, какъв процент – на окръжаващата среда, какъв процент – на живата природа и какъв – на Великия Божи Дух. Под думата „окръжаваща среда“ се

разбират растенията, животните, хората; от друга страна – въздухът, светлината, топлината, водата и т.н. Изобщо всяко нещо, което обикаля човека и без което той не може, е окръжаваща среда. Тези среди се различават една от друга по степента на своето влияние, т.е. по степента на своето въздействие върху човека.

И тъй, правата A100B100 в чертежа представлява пътя, по който вървите, а успоредните прави представляват енергии, които идват от разумния свят. Вие можете да изчислите какво влияние упражнява всеки лъч върху живота на човека за всеки даден ден. Всеки ден енергиите на тези лъчи минават през ума, сърцето и волята на човека и по този начин упражняват известно въздействие върху него. Всеки нов ден тези енергии минават в различни гами. Това са задачи, които ученикът трябва да решава. Дойде ли до обикновения живот, той спира там. В обикновения живот няма какво особено да се търси и да се очаква. Един млад човек пише на приятеля си: „Аз те обичам, защото искам да обичам, без да настоявам за твоята любов“.

Казвам: „Прав е този млад човек“. Принципът се заключава в това: Да обичаш и да не изискваш от другите да те обичат. Обаче защо трябва той да пише това писмо на приятеля си? Не може ли да обича, без да изисква от приятеля си отговор на своята любов? Значи този млад човек се е намирал под влиянието на закона на необходимостта. Да напише писмото, това не зависеше от неговата съзнателна воля. Написването на писмото представлява падане в живота. Докато не беше написал писмото, той беше на покрива отгоре и от него зависеше да се хвърли от покрива, или да не се хвърли. Писането вече е един несвободен акт. Това значи, че писмото се пише без волята на човека.

Който пише писмо с такова съдържание, той пада. Това е научно обяснение. Щом падне, той ще се контузи накъде. Но след това пък ще дойде подскачане. Ако на такова писмо не се отговори, знайте, че то не е хубаво написано; от единия до другия край е фалшиво. След това пък ще съжалявате, че сте написали писмото. Ще съжалявате, разбира се, защото сте се хвърлили от високо. Ако не разбирате дълбокия смисъл на това нещо, вие ще изпаднете в друга крайност и ще кажете: „Тогава не трябва да пишем никакви писма“. – Не, искате или не искате да пишете, това не зависи от вас. Щом напишете едно писмо, ще признаете в себе си, че сте паднали не по своя воля. Защо? Защото едно сте писали, а друго излиза. Поетът се вдъхнови, напише нещо и казва: „Аз написах това стихотворение“. Не, той не говори истината. Той е възприел една чужда идея, която предава за своя. Това е заблуждение. Да се заблуждава с обикновено съзнание човек, това е в реда на нещата, но ученикът, който

търси пътя на Божествената Любов, Мъдрост и Истина, не трябва да се заблуждава. Той тръгва да търси други методи за работа и приложение. Ученикът трябва да разбира своите състояния, да бъде господар на своите движения. Ако клати главата си нагоре-надолу, без да съзнава защо прави това, той пада. Ако се съмнява, ако се обезсърчава, ако е недоволен от живота си, той пада. Следователно всеки момент в живота си човек трябва да знае къде се намира и какво го очаква. Някой казва: „Не падам само аз, всички хора падат". – За тебе е важно, като паднеш, колко ще се контузиш. Всяко падане носи свои последствия. Вие знаете, че празни пространства в природата не съществуват. Следователно, където паднете, вие все ще предизвикате някакво сътресение, заради което непременно ще ви държат отговорни. Кой би желал да хвърли някой човек от къщата му само затова, че се оплаквал от живота си? Всеки знае, че за такава постъпка ще носи голяма отговорност. Ето защо, както човек носи отговорност за своето физическо падане, така също той носи отговорност за своите паднали мисли, чувства и желания. Според окултистите този закон е един и същ и за физическия, и за духовния свят.

Сега, като говоря за падането на човека, имам предвид мощните сили в него, с които може да работи, да се противопоставя на всяко падане. Падащите мисли вървят в посока, в която хората се движат, вследствие на което и те падат, като същевременно се контузват някъде. От ъгъла на падането на известна мисъл зависи и контузването, което тя произвежда върху човешкия мозък. Ако се съмнявате в тази идея, направете следния опит: вземете при себе си само за един месец някой нервен човек и наблюдавайте влиянието, което той ще окаже върху вас. В това отношение вие не трябва да се заблуждавате, да мислите, че сте много устойчиви. И светии, и пророци са изгубвали равновесието си. Пророк Илия изгуби равновесието си от една жена само. Той имаше сила да избие 400 пророци в Израил, а когато пред него се яви една жена, той се уплаши и избяга. Ако пророк Илия, известен със своята смелост и решителност, се уплаши от една жена и изгуби равновесието си, мислите ли, че вие ще бъдете по-смели от него? Колко пъти и вие, като пророк Илия, сте се отклонявали и се отклонявате от живота си! С тези отклонения вие пакостите на себе си, а не на хората. Всички хора са наредени като атомите и молекулите, между тях винаги остават празни пространства. Следователно никой не може да напакости на душата на човека, но може да напакости на тялото му. Тази пакост се предизвиква от влиянието, което хората си оказват един на друг чрез своите мисли, чувства и чрез своята воля. Иначе, като души, те са абсолютно свободни, независими един от друг. В това отношение по-напредналите ученици трябва да дават пример. Да живеете като души помежду си, това е задача, която всеки ученик трябва да разреши. Трудна задача е, но постижима.

Питам: Според вас кой е правият път? Ще кажете, може би, че възходящият път е правият. Така е, но възходящите линии претърпяват известно отклонение, а където има отклонение, там има и падане. За да се избегнат тези отклонения, съзнанието на човека трябва да бъде абсолютно будно, да може предварително да разбере какво носи всяка мисъл в себе си. Като знае това, той ще може да я отхвърли или приеме, преди още да е достигнала до него. От днешния момент той може да определи какво ще го сполети след няколко седмици, месеци или години. Това всеки може да постигне, но изисква се работа, усилия, труд.

Една сутрин тръгвам на екскурзия с няколко души. Вървим по пътя и по едно време ги питам: Как мислите, отишъл ли е някой преди нас на планината? – „Да, преди нас са минали двама души." – Откъде познахте? – „Виждаме две различни стъпки." – Мъже ли са били, или жени? Едни казваха, че стъпките са мъжки; други казваха, че стъпките били женски. Обаче положително никой не можа да определи какви са стъпките. Аз мълча, нищо не казвам. Като се качихме на планината, никой нямаше там. Значи предположенията не излязоха прави. По стъпките аз познах, че преди нас е минал един селянин, придружаван от кучето си. Премълчах обаче, защото исках всеки сам да отговори на въпроса и после да провери доколко вярно е познал. Казвам: Както всяка стъпка на човека има своя форма, така и всяка мисъл има свои качества. Колкото многобройни да са мислите, всяка мисъл има свои специфични качества, по които се различава от другите. В съзнанието на всеки човек влизат съответни мисли, от които зависи неговото бъдеще. Като знаете, че сега градите вашето бъдещо щастие, вие трябва да сте внимателни към мислите, които допускате да взимат участие в градежа на съзнанието ви. Някой е нещастен, болен, по причина на това, че органите, с които си служи, не са здрави. Ако силата на обонянието ви се увеличи няколко пъти повече, отколкото е сега, вие не бихте могли спокойно да се движите между хората. Лоша, неприятна миризма излиза от телата на съвременните хора. Ако и зрението ви се увеличи няколко пъти повече, отколкото е било досега, ще забележите, че от очите на всички хора излизат неприятни, тъмни лъчи, които са в състояние да напакостят на всеки, към когото са насочени. Това са червени пламъци, подобни на тези на някоя нагорещена пещ, в която се пекат керемиди. Вие влизате в Школата болни, искате да се лекувате. Не трябва да бъде така. Вие трябва да влезете в Школата здрави, да учите. Който иска да учи, той трябва да бъде свободен от всякакви влияния, от всякакви ограничения и спънки. Вие изживявате света в себе си и затова не можете да бъдете свободни.

Казвате: „От толкова години вече следваме този път, нищо ли не сме

научили?“ – Ако вървите както сега, и хиляда години да следвате в Школата, ще останете с това, което сега знаете. Разликата между сегашното и тогавашното ви знание ще се заключава само в това, че ще променяте букварите. Все буквари ще учите, но от различни автори, т.е. с различни имена. Какво особено ще научите от тия буквари? 100 пъти наред да четете буквара, все едно и също нещо ще срещнете в него. Ученикът, който е влязъл в училището, трябва да минава от отделение в отделение, от клас в клас, няма защо с години да седи все в първо отделение. Значи ученикът трябва всеки ден да придобива по нещо ново. Срещате някой ваш приятел и казвате: „Познавам приятеля си“. – Колкото и да го познавате, все има нещо ново, и то някоя добра черта в характера му, която днес трябва да откриете. Също така и той трябва всеки ден да открива по една добра черта във вашия характер. Само при това положение и вие, и той сте придобили нещо в живота си. Не можете ли да откриете някоя добра черта във вашия брат, или приятел, вие нищо не сте постигнали. По право можем да кажем, че вие сте изгубили времето си. Станете ли сутрин, потърсете и в себе си някоя добра черта, която до вчера не сте познавали. Какво правите вие? Щом станете, започвате да се оплаквате: „Тази вечер не спах добре, защото съседите се караха, или защото бълхи ме хапаха. Нещо не съм разположен, не ми се работи, не ми се живее и т.н.“ Не, изпаднете ли в неразположение на духа, започнете да размишлявате защо бълхите са ви безпокоили. Като се вдълбочите в себе си, ще видите, че причината на неразположението ви, както и причината за безпокойството, което бълхите са ви създали, се дължи на факта, че е трябвало да се молите през нощта, да прекарате повече в размишление, а не в сън. Ще кажете, че трябва да си почивате. Така е, и почивката е нужна, но в Индия, в Китай, в Япония, в Америка, в Германия, във Франция, пък и в целия свят има адепти, които прекарват цял живот почти без сън. При това положение те са по-бодри, отколкото хората, които спят по 8 часа на ден. Сънят е изключително положение в живота на човека. Когато няма какво да прави, човек спи. Вечер, като започне да мисли, вижда, че не може да разреши задачите на живота и неусетно заспива. В този смисъл сънят на съвременните хора не е нищо друго, освен прекъсване на съзнанието. Когато съзнанието не е будно, човек заспива. Понеже съзнанието на ангелите, на адептите, на великите духове е всякога будно, те не спят, т.е. техният сън не е като този на хората.

И тъй, главната мисъл, която трябва да остане в умовете ви, е всеки ден да откривате в себе си по една нова черта, която Бог първоначално още е вложил в душата ви. Не можете ли да откриете такава черта в себе си, вие се лишавате от благата на живота. Казвате: „Добре е човек да чете различни книги, там да намира силни характери“. – От мое гледище това не е необходимо. Който пише романи или някакви драми, той се излага на

ред падения. За пример, в романа „Клетниците“ от Виктор Юго, главният герой, Жан Валжан, представлява самия автор. Лицето Жан Валжан не се среща в живота. И Толстой, в своите романи „Война и мир“ и „Възкресение“, също така описва себе си. Като четете тия романи, вие казвате: „Тук се изнасят велики истини“. Не, това още не са велики истини. Без да искат, авторите на тези романи са скрили малко истината. Не е лесно да се изнесе истината. Пък и всеки не познава истината. За пример, някой прави известни движения, без да разбира тяхното значение. Всяко движение е на мястото си само тогава, когато е в съгласие със Законите на природата.

Един господин вика приятеля си с пръст. Последният се обидил, защо го викат с пръст. Наистина, първият е трябвало да отиде при приятеля си и да му каже каквото иска. Значи да извикаш приятеля си с пръст, да дойде при тебе, днес се счита за обидно. Защо? Защото като не знаят значението на показалеца, хората са изопачили това движение. Благородни работи върши този пръст, но за онзи, който не знае неговата служба, той не трябва да се движи, да служи като знак за извикване на човека. Нагоре изправен, показалецът представлява кол, на който може да се набоде нещо. Надолу поставен, той изразява нещо приятно, благородно. Следователно, да викате човека с единия си пръст само, това представлява цяла анархия. И с петте пръста на ръката си не можете да извикате човека. За да извикате някой човек, да дойде при вас, вие трябва да отворите и двете си ръце и да съсредоточите към тях ума, сърцето, душата и духа си. Това подразбира истинско отношение на приятели. В приятелските отношения, като акт между души, целият човек трябва да вземе участие и по външна форма, и вътрешно, по ум, сърце, душа и дух. Това всеки трябва да знае, защото всяко движение, което човек прави, оказва известно въздействие и върху самата природа. Най-малкото помръдване на показалеца, например, се отразява в цялата природа. Вълните, които изтичат от този пръст, ще направят едно кръгосветно движение и в края на краищата пак ще се върнат към човека, от когото са излезли, с една придобивка, в добър или в лош смисъл. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни в своите движения.

Сега, пак ще се върнем към въпроса за мислите, които падат върху плоскостта А100В100 във вид на лъчи. Чрез тези мисли, разумните същества от невидимия свят изпращат своите добри желания към хората, но ако не намерят добра почва за своето развитие, те се отклоняват и се връщат пак там, откъдето са излезли. Всяка мисъл, която не може да намери съответна почва за развитието си, се връща обратно към своя източник. Тази е причината, заради която при голямото богатство, при голямото изобилие и благословение, което Бог изпраща на земята,

повечето хора са бедни, отколкото богати. Апостол Павел например казва, че е ходил на третото небе, видял светли, необикновено красиви неща, разбрал смисъла на живота, но въпреки това към края на своя живот той стана патриот, искаше да спаси еврейския народ. Не, патриотизмът не спасява хората. Той не е Божествена проява, но е човешко чувство. Какво разбирате под думите „патриотизъм“, „отечество“, „бащин дом“? Когато отиде при Бога, само тогава човек ще разбере истинското значение на тези думи. И след като ги разбере, тогава ще може да ги приложи в живота си.

Главната мисъл, която трябва да остане в ума ви от тазвечерната лекция, е, че трябва да имате любов към Истината. Като ученици, любовта ви към Истината е слаба. Дойде ли въпрос до Истината, тя не може да се разглежда двусмислено. Не може да кажете, че еди-кой си е по-истинолюбив от друг. Истината е една, в нея не може да има степени. Да обичате Истината, това значи цялото ви същество да е ангажирано с нея. Който обича Истината, той лесно се справя с мъчнотиите в живота. Слабата страна на хората се дължи не толкова на отсъствието на Любовта в тях, колкото на това, че нямат любов към Истината. Любовта е снизходителна към грешките, към слабостите, към нечистотата на човека. Истината обаче е строга, неумолима. Истината не търпи невежество, безсилие, хилавост, нечистота и в това, именно, се състои нейната красота. Следователно слабият да отиде при Любовта; невежият – при Мъдростта; който търси справедливостта – при Правдата; който иска да бъде съвършен – при Истината. По този начин човек ще познае себе си, ще познае и силата на нещата.

Често ние правим екскурзии и като минаваме през селата, кучетата понякога ни лаят, понякога не ни лаят. Когато някое куче ви лае, трябва да търсите причината, защо ви лае. Ако намерите причината в себе си, кучето ще престане да ви лае. Ако не я намерите в себе си, тогава може би кучето се оплаква от положението си. Ако и това не е причина, кучето може да ви лае, защото е гладно. Тогава не остава друго, освен да му дадете хляб. Дадете ли му веднъж хляб, повече няма да ви лае. От последния случай се вижда силата на хляба, силата на Словото Божие, което носи Светлина за съзнанието.

Следователно от всички се изисква любов към Истината. Не е въпросът да се критикувате, да се самоосъждате, но трябва да прилагате, за да се освободите от утайките, от наслояванията на миналото.

Сега, за 10 седмици ще ви дам една задача. Желателно е всички да направите тази задача. Тя се състои в следното: от месец май до половината на месец юли, всеки ден, когато вали дъжд, ще се излагате на

дъжда, докато добре ви намокри. Които от вас са чиновници, те ще използват дъжда през онези часове, когато не са на работа. Щом завали дъжд, те могат да излязат на двора или да отидат до някой дюкян под предлог, че трябва да свършат някаква работа. Ще вървят полека, за да може дъждът да ги намокри добре. След това ще се върнат у дома си, ще изтрият тялото си с чиста, суха кърпа, ще се преоблекат със сухи дрехи, ще изпият 1–2 чаши гореща вода и ще отидат на работа. Онези пък, които са свободни, нека използват дъжда по всяко време, като правят тия бани така, че никой да не забележи: ще отидат до някой свой познат, или ще работят нещо в градината си. Изобщо, всеки трябва да изпълни задачата внимателно без шум, без много говорене, за да види какви резултати ще има. Когато опитате доброто въздействие на дъжда върху организма си, можете да разправяте и на ближните си, да им препоръчвате дъжда като метод за лекуване. При това, като се излагате на дъжд, добре е вътрешно да пеете. В този случай пеенето подмладява човека. Благословение е дъждът. Дъждовните бани, които ще направите в продължение на 10 месеца, струват повече от всякакви минерални бани. Голяма енергия се крие в дъждовните капки. Те се отразяват благотворно върху нервната система и върху много хронически болести в човешкия организъм. Аз наричам дъждовните бани „бани на ангелите“. Като правите баните си, ще се молите на Бога да ви очисти чрез тях и ще благодарите за благословението, което Той ви изпраща от небето. Както дъждовните капки измиват човека отвън, така Божието благословение изчиства сърцето и ума му, като внася в него живот, сила и здраве. Който умее правилно да възприема енергията на дъждовните капки, той се е домогнал до онази първична материя, която алхимиците са търсили. Като правите тези бани, ще видите какъв здрав сън ще имате.

Казвам: Човек трябва да се свърже с природата, разумно да използва нейните сили. По този начин той ще дойде до вътрешното разбиране на дните, месеците и годините. Той ще започне да разбира какво Бог е вложил и влага във всеки нов ден и ще може да се ползва от него. В Библията е казано нещо за дните, но то не е достатъчно. Първият ден, например, неделята, денят на слънцето, не е ден за почивка, но е ден на живот, ден на възкресение. Той е ден на любов към Истината. Следователно започнете с този ден.

И тъй, от първи май ще започнете упражнението и ще си запишете кой ден сте го започнали и в колко часа. При всяка последователна баня ще отбелязвате деня и часа. Ще седите на дъжда около 15–20 минути, а може и повече, според силата на дъжда. Що се отнася до простуда, да нямате абсолютно никакъв страх. Невъзможно е човек да се простуди през май, юни и юли. През тези месеци природата е пълна с живот. С това

упражнение ще се опита геройството ви, доколко можете да издържате. Който не иска да прави упражнението, той може да бъде свободен, но ще остане хилав, слаб. *Дъждът ще внесе свежест, преснота в организма.* Изобщо, човек трябва да прави много упражнения, за да отвори порите на тялото си и да диша не само чрез дробовете си, но и чрез цялата кожа.

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!

Лекция от Учителя, държана на 4 май 1927 г., София.

1927_05_08 Координиране на силите
лекция пред специалния клас

КООРДИНАЦИЯ НА СИЛИТЕ

VI година (1926-1927)

31"" лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 8.V.1927 г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Размишление.)

Всички сте изучавали математика. Координация на силите. Тя е една от най-сложните системи – да си координиран. Аз вземам думата координиране на разумните сили в живота. Кръговете, това са възможности. Всеки един кръг представя една форма, която известни разумни сили са координирали. (фиг. 31.1)

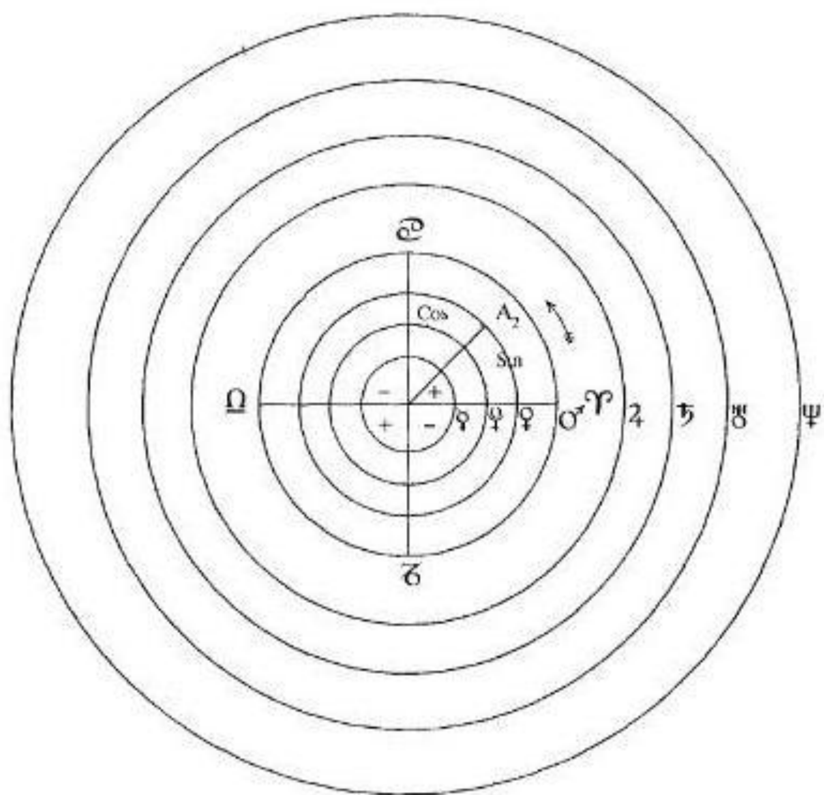

Фиг. 31.1

Следващият кръг е разделен на две равни части. Едното – положително полушарие, другото – отрицателно. После, и всяко едно полушарие има два знака (+ и -).

Къде е положителната страна в малкия кръг, къде е пролетта, къде може да е Меркурий положителен? (- Дясната част на кръга е +.) Ако разделим кръга на 4 части, тогава имаме: дясната част е положителна. Ако вземем горната част пролет и лято: горната – положителна, долната – отрицателна. Философията на живота. Когато Слънцето е отделяло всички тези възможности, всички тези планети – при какви условия са създадени? Нептун – когато Слънцето е създало Нептуна, какви са били условията? Когато Слънцето е създало Земята, условията едни и същи ли са били? Значи, различават се. Тук са условията, при които се е образувала Слънчевата система.

Тази слънчева система, тези кръгове съществуват в човешкото тяло. Има известна част от материята, има известни атоми, които трептят с трептенията, които има Нептун. Всяка една планета упражнява известно влияние върху органите на човека. Например, Марс върху кои органи действа най-много специално? (- Управлява цялата глава, понеже Овен се намира под неговото господство.) При сегашното състояние на човека Марс е във възходящо движение. Той не е на зенита си. Коя друга планета има силно влияние, освен Марс? Венера.

Сега, в координиране на органите съществува следният закон: За да се прояви силата на един орган, всички други органи трябва да въздържат своята сила. Ако искаш да усилиш окото си, непременно трябва да спреш малко вниманието на ухото си. Ако едновременно гледаш и слушаш, зрението не може да бъде силно. Някой път пък, ако искаш да слушаш по-добре, ще затвориш очите си. Окото ще изпрати енергията в ухото. Затуй хората сега замижват, когато искат да чуват по-добре. Туй е координиране на органите, взаимно подпомагане. Когато искаш да се концентрираш вътрешно, тогава окото и ухото престават да гледат и да слушат отвън – те се координират вътрешно. Когато този вътрешен орган на съзнанието изпълни своето предназначение, той се координира с тях, изпрати енергиите си навън и окото се отваря.

При вашето самовъзпитание, всеки ден ще се наблюдавате: кои органи у вас не се координират. Например, някой ходи тъй: клати се – то не е дефект. Туй е едно падане през ред други съществувания. Това изкривяване на органите показва, че няма никаква координация. По този начин човек, без да иска, ще извърши известно престъпление. Или той си

ходи, казва си тъй (с пръста си маха): «Псст!» Или вземал някоя броеница, или някой върти бастуня си, но тъй лошо, че ако бях учител по фехтовка, щях да го набия. Едно време маймуните, като се повдигаха, носеха своите бастуни. А като станаха хора, като маги вземаха да ги носят, като пръчици, тъй, под ръкавите.

Аз говоря принципно Аз ви казвам: Не носете никакви бастуни, никакви тояги. Ако носиш – една тояга, както един овчар кривака си. Даже и на екскурзия аз бих желал да ходите без тояги. Даже и аз ще хвърля бастуня. С бастун отвлича се вниманието ви. И всички велики философи, всички посветени в древността са ходили без бастуни. Бастун ако ще носите, трябва да го носите съзнателно. Ако искате да развиете волевата страна на вашия характер, носете бастун. Но щом развиете своята сила, хвърлете бастуня.

В живота, като ученици на една окултна школа, не трябва да внасяте никакви посторонни идеи, които да ви отвлекат от същинската идея. Сегашните бастуни, знаете ли кой ги введи* в света? Не са лоши, те са един добър признак, но като махнеш със своя си бастун, ти трябва да знаеш, че бастуня, който го имаш, трябва да го пазиш. Счупи ли се бастунят ти, туй влияе върху твоята воля, ти губиш силата си. Всяко нещо, което носиш в ръката си, ти трябва да го пазиш – изгубиш ли го, ти губиш от силата си. Трябва да имате един бастун толкова гъвкав, да го пазите да го не счупите. Не искам да паднете в суеверие, да идете в другата крайност. Туй е координиране на вашата мисъл. За да имате един бастун, вие имате обич към него. Но никога не носете един бастун по модата. Преди години имаше мода в гимназиите да носят учениците очила и тъй си даваха вид, че са някои професори. Мода – понеже някои учители носеха очила. След туй дойде друга една мода: всички ученици носеха дълги коси, защото философите носеха такива коси. Вдигна се дълга разправия между ученици и директори. Заставиха учениците да си отрежат косите. Подражанието не е идея. Когато човек има известна свещена идея, трябва да знае предназначението какво е.

Като дойдете до тази система на координиране, трябва да знаете как са поставени планетите. Всяка една планета е поставена в даден момент в някоя част на тялото и трябва да знаете в живото тяло къде се намира Марс, къде се намира Сатурн, Меркурий, Венера и т. н. Планетите се местят в тялото. Вий ще разбирате тяхното състояние – или присъствието на известни планети от мислите, които се намират в ума в даден момент. Необходимо е например да се яви Марс, понеже ще направи главата ви малко по-обла. Необходимо е например да се яви Сатурн, да упражни влияние върху главата ви, ще я направи малко продълговата. Необходимо

е да упражни влияние Юпитер – той ще даде височина на главата. Влиянието на Юпитера върви по радиуса на координативните сили. А влиянието на Марс и Сатурн върви по синус и косинус. Ако влиянието на Марс се увеличава, на Сатурн се намалява и обратно. Там, където философията престава, започва войната. Когато искаш да се биеш с някого, много мислене не трябва. Англичаните, които са много практични, щом срещне някого, който го е обидил, казва: «Господине!» – едно-две, едно-две, набият се, шапките им паднат, ръкуват се – «Квит сме вече.» Няма съд, няма обида. И двамата се набият. Много добре, това е английска черта. И в Америка е тъй. У славяните къде може да има Сатурн своето влияние? Българинът е отмъстителен. Години минават и българинът държи една зла мисъл и му търси времето да си отмъсти по един начин. Туй е влиянието на Сатурна - и се вкисва човек. Когато влиянието на Сатурна дълго време се е упражнявало, човек става сух – очите изпити, носът сух, тънък, вратът тънък, вените изпъкват, устата стават черни, човек изгубва своите чувства и всичко отрицава. Той е крайно интелектуален тип, отрича чувствата, а при това този тип, който отрича чувствата, има стремеж към чувствата.

В живота всички трябва да започнете с влиянието на Слънцето. Туй влияние може да съвпада със слънчевия възел и със симпатичната нервна система; и тя трябва да се координира с мозъчната система. Когато се увеличава влиянието на симпатичната нервна система, престава деятелността на ума. А щом симпатичната система се координира с мозъчната, тогава се усилва деятелността на мозъка. Затуй трябва да има преливане между тях – симпатичната нервна система, свързана с чувствата и мозъчната, свързана с мисълта. Между едната и другата трябва да има пълна координация. Щом има такова координиране, тогава може да има координация между костната и мускулната система. Например в ходенето – всички ученици бих желал да се отличавате, да имате едно пластично ходене. Като ходите, вашите движения да бъдат в координация с движението на природата; и тогава се добива красотата. Някой човек, като върви, харесвате го, понеже пластично върви; и по-малко енергия се изразходва – като се върнете дома си, усещате се освежен. Зародила се е някоя нова идея, а вървиш дисхармонично, връщаш се дома недоволен и губиш повече от силата си, понеже не си в координация с природата.

Първото нещо: Ще се стремите да се координирате. Какво струва 5-10 минути, половин час да обърнете внимание как ходите? Направете един опит. Извадете часовника, тъй щото крачките ви да бъдат отмерени. Да не прегрешавате нито с 1/2 секунда. Да кажем тъй: една крачка вземате за 2 секунди, за друга – 3 секунди, за другите няма никакво координиране. Крачките ви трябва да бъдат отмерени. Сега, в ходенето се явява някой път

известна дисхармония. След като ходите половин час, заражда се един закон, измените гамата на вървежа си. Ако сте дълбоко замислени, решавате някой велик въпрос, вземате големи, широки крачки. Всички философи вземат много големи крачки. (Учителят ходи бавно, но прави големи крачки.) Ако някой иска да спечели, той ходи тъй: ситно-ситно-ситно – каквато му идеята, такива му и крачките. Щом върви с дребни крачки, той няма никаква идея в себе си. Ако искате да бъдете велики в характера си, трябва да правите големи крачки. Ако ходиш дребно, ти не можеш да развиеш характера си. Следователно някой път, като излезнеш из гората, вземи позата – направи едно движение тъй: широка-широка крачка. Трябва едно механическо въздействие – то не е механическо въздействие.

При сегашните условия вий не трябва да бъдете изпити, но аз не искам да бъдете и пълни, но да има у вас развита мускулната система и лицето ви да бъде пластично. Който погледне, да види, че идея имате. Очите ви не трябва да са изпъкнали като на бухал, нито хлътнали, но който ви погледне, в погледа ви да има нещо – не изпитателно, но гледането има... Може да ви погледна 1/10 секунда, но погледът ми може да е толкова интензивен, че дълго време след това вие още усещате, че ви гледам. Ако някой дълго време те гледа, за да те хипнотизира или ти да го хипнотизираш, това не е правилно. Той може да те погледне малко и след туй да си отдели погледа – впечатлението от погледа ще остане, то е много силно, то вече мисълта е насочена към тебе.

Когато насочвате своята мисъл, гледайте заради вас тази мисъл да бъде хармонична. Понеже, каквото е отношението ви към хората, такова ще бъде и тяхното отношение към вас. Аз желая във вас, като ученици, да виждате погрешките, без да има този циничен характер. Погрешката да я считате като един факт в света, без да ѝ давате личен характер. Допуснете, някой от вас пада в някой трап и се окалва – какъв характер ще му дадете? Представете си, някой върви покрай някоя телена мрежа и палтото му се скъса - какъв характер ще му дадете? Върви и то се развява.

Казвам: В тази система ако живеете, най-първо трябва да се роди във вас идеята – координиране. Като ученици, трябва да почнете да се координирате. Където може, вий да помагате – след време ще дойдат да ви помагат. Взаимно трябва да си помагате умствено и сърдечно. А тъй, както сега се развивате, както сега вървите, вие вървите по пътя на вашето минало – повръщане има.

Да допуснем сега, че синусът (sin.) у вас се увеличава - какво представлява този радиус в дадения случай? Аз го наричам този радиус «насока на

съзнанието». Синусът показва усилване на съзнанието. Косинусът (cos.) показва резултат – който е резултат. И когато този косинус се слее с оста [на] кръга, плодът е узрял, растението е завършило своя процес, следователно започва другият склон – пролетта. Втората част на кръга, то е вече законът на старостта. И в старостта пак имаме координиране. Ако се координира, човек ще се подмлади, ако не – ще изгуби съотношението на силите си.

В старини не се координират хората и всички стари хора почти са под влиянието на Сатурна, а Сатурн засега е в низходяща степен. Той е минал своите младини, той се намира в противоположното полушарие на човешкия живот. При него трябва да отивате само в крайна нужда, за съвет. Но как трябва да прекарате своите младини – не Сатурна, не него [ще питате]. Ако искаш да знаеш как трябва да прекараш своите младини, иди при Венера, богинята на любовта. Ако искаш да знаеш как трябва да прекараш своя живот, иди при Меркурий. Той е младият секретар на боговете. Пък ако искаш дълбоката философия на миналия живот, иди при Сатурн. При Сатурн по-рядко трябва да се ходи. Засега ще се пазите.

Тези, крайните планети – Сатурн, Уран и Нептун, изобщо, според мен, върху младите упражняват едно отрицателно влияние. Не че туй влияние е лошо, но в младите няма онези органи съградени – като дойде влиянието на Сатурна, усилва се деятелността и като не могат да развият духовна деятелност, те употребяват духовните си сили за физически нужди и тъй се огрубяват. Ако на тези сили не можеш да им дадеш онзи израз на духовност, непременно ще се огрубиш.

Колко часа трябва да работи човек? Щом работи много, огрубяват се ръцете. Някой път не трябва да жертвате кожата си. Аз не съм и за онези, които никак не работят. Пак се огрубява човек, понеже става много впечатлителен, епикуреец става, удоволствия търси. Но и когато много работи, той съвсем огрубява, изгубва своята деликатност на ръката и като те пипне, ти ще чувствуваш като ръката на един труп. Тя изгубва онази деликатност на чувствата, не може да схване онези деликатни вибрации.

Ако ние дойдем като окултни ученици – ако идеш да копаеш на една нива, трябва да имаш една мотичка много лека и пръстта, където си сеял царевица или дини, трябва да бъде много рохка и лекичко да копаеш. Леките упражнения, това са в природата, а онези, грешниците, нека се занимават със своите чукове, със своите мотики. Няма никаква философия в това. Да чукаш камъни, няма никаква философия. А и да седиш целия ден и в писането пак да се безпокоиш – казвам, пак е чукане. Ако имаш вдъхновение, пиши; ако не, ще си намериш някаква работа. Не оставайте

никога празни. Ако не можеш да пишеш, научи един занаят. Някой от вас ходи със скъсани обуща – научи един занаят, да си закърпиш обущата. Ако един Толстой научи занаята обущарство... Набий клечки на обущата си, то е хубаво. Всеки един от вас да знае да си зашие дрехите в дадения случай.

Ще се научите на самостоятелен живот. Първо, за да бъдете самостоятелни, трябва туй, от което имате нужда, да знаете да си го правите сами. Туй трябва да бъде ваш идеал. Не че дрехите си трябва да ги шиете сами, но по някой път. Вървите по път, скъсат ви се обущата – какво ще правите? Ти на път отиваш, като екскурзиант ще имаш едно шило, едно малко чукче, клечки, конец, ще ги туриш в раницата, имаме една кръпка, ще го носиш, това. После, някой от вас ще си носи едно парче плат, игла, конец; ако се съдере нещо, ще го закърпи.

Казвам: Те са от малките работи, в тях трябва да се координираме. Как, по кой начин? Светът не трябва да се механизира. Ние трябва да се координираме с природата. Аз искам да ви насоча да се координирате с природата. В природата съществува един живот, разумен живот. Ако вий се координирате с нея и я обикнете, тя има методи, разумни методи – за един ден ще ви научи толкова, колкото за двадесет години при някой професор. Но ако не се координирате с нея, не я обикнете, може да минат няколко прераждания - нищо няма да научите. Природата, и тя си има... Когато те обича, учи те, когато не те обича, тя не предава, седи тя, чака, докато се пробуди съзнанието.

Сега вие ще изучавате астрологията. Къде се проявява, сега, Сатурн у човека?

(- Той управлява костната система и кожата. Лицето, слухът и ушите се намират под влиянието на Сатурна. Други, Парацелзус, смятат, че Марс управлява жлъчката и даже казва, че движението на жлъчката съвпада с движението на Марс.)

Какво разположение трябва да имат планетите, за да бъде един хороскоп хармоничен? Къде трябва да бъдат поставени планетите Венера, Марс, Меркурий и др.

(- Има разлика между хелиоцентричната и геоцентричната астрология. Първата засяга психологическия живот, а втората – физиологическия. Според хелиоцентричната астрология има един вътрешен живот и той не зависи от онова влияние, което дава знакът. Тя (планетата) има и второстепенно влияние, но се управлява и от положение, което дава едно второ влияние на самата планета. Но то е по-друго, вътрешно,

психологическо. Затова например може да имаме случай, където някой аспект, дисхармоничен от геоцентрично гледище, координиран от хелиоцентрично гледище, може да излезне добър.)

И двете тези системи може да ги хармонизирате, понеже същевременно и Слънцето, и то си има свой зодиак. Меркурий, Венера, Земята също си имат. Ако искате да имате правилно понятие, трябва тези седем зодиаци да ги имате едновременно в ума си.

Всяка една енергия, която не е използвана в младини, има обратно движение в старини. Ако известно желание не е постигнато в младини, ще се породи в старини и тогава има обратно движение. Затуй желанията трябва в младини да се постигнат, а в старини да имаме техните плодове. Защото няма по-опасно от това желанията да се появят в старини. Ако в младини не реализираш твоите желания, тогава в старини ще се зародят. Имаш, да кажем, едно желание да учиш – понеже тогава не може да се реализира, ще се зароди едно недоволство, туй недоволство ще го спъне за бъдещото му прераждане. Затуй в младини всички условия, които ви се дават, знанието, което може да придобиете, всички онези възвишени и благородни чувства, които може да развиете, развийте ги, за да не дойдат тези желания да ви безпокоят в старини и да ви мъчат. Най-първо човек ще прекара целия си живот в желания, без да ги реализира; и в старини ще ги прекара в друг живот и [ще] се измъчва, че това не е постигнал, че онова не е постигнал; докато дойде от невидимия свят едно по-напреднало същество – такива има – и ги кредитира и той започне наново живота си. И ако туй прераждане не ставаше, хората биха претърпели един адски живот – да седиш със съзнанието си и между живите хора да ходиш и да нямаш органи, да се проявиш. Никой не обръща внимание на теб: и от хората забравен, и от Небето забравен, и ти сам се занимаваш с голото съзнание – вие имали ли сте тази опитност в пустинята? Представете си, турят ви в Централна Африка да живеете десет дена. Вий не видите нито мушичка, нито тревка – какво ще бъде състоянието ви?

То са крайни идеи. Не че тези планети упражняват такова влияние. Венера сама по себе си не ви влияе, но има вещества във вашия организъм, които са подчинени на трептенията на Венера. Тези вещества, ако вие не може да се координирате, ще ви причинят вреда. Има други, които се подчиняват на трептенията на Сатурна – те ще ви причинят вреда, ако не знаете законите. Допуснете, седите, неразположен сте, с една мрачна идея. Казвате: «За мен никой не се грижи.» Питам сега: Кога се е родила тази идея във вашия ум? Как е възможно – вчера седите радостен, весел, а сега седите мрачен, как е възможно? Такъв бърз преход – има ли някоя истина в това?

Туй е вярно по отношение на целия свят. Вий сте влезнали във връзка с разумни същества, на които животът не е хармоничен. Радвайте се, че имате една опитност – тя не е ваша опитност. Някой път може да изпитате едно такова, горчиво чувство – то не е ваше. Някой път може да се чувствате – някой дядо 80-годишен влезне във вас, то не сте вий. Някой ваш дядо или прадядо, умрял преди стотина години или прекарал 200 години в пространството, научил се за вас, че сте в България, в Школата, казва: «Знаеш ли, дядовото, толкова години прекарани, я ме кредитирай, ти си богат!» И той ти предаде своето настроение и ти се чувстваш дядо, откъснаха се краката ти. Търси този дядо. Ще му кажеш: «Слушай, дядо, ти млад трябва да станеш. Ще ти дам един съвет – ще забравиш, че 200 години си седял в пространството. Нищо повече.» – «Е, какво ще правя?» – Тури само една свещена идея, че си готов да изпълниш волята Божия – ще се подмладиш. Какво ще ми разправяш за твоите двеста години и всичката философия!

Сега, когато ние разискваме хороскопите, трябва да забравим всички лоши аспекти на живота си. Един лош аспект, това е едно дисхармонично състояние. Ние сами се поставяме в тези аспекти. Едновременно, когато човек се ражда, той има три хороскопа. Има един физически, където са турени най-добрите условия за неговото физическо развитие; един духовен, където са турени най-добрите условия за развиване на неговите чувства; и трети хороскоп, където са поставени най-добрите условия за развитие на неговия ум. Щом влезнете в света, той може да [ви накара да] злоупотребите с тези ваши условия.

Само богатите хора могат да злоупотребяват. Бедните не могат да злоупотребяват. Човек, който има очи, може да греши; който няма очи, не може. Който има ръце, той може да греши. Ако вие нямате никакви чувства, ако сте едно малко семенце, затворено в някой камък, какъв грях ще направиш?

Сега, от миналото, вий преживявате вашия минал живот, пък трябва да живеете и настоящия. Вий сте в свръзка със сегашния свят, който преживява своя минал живот.

В света ти трябва да познаваш хората. Как трябва да постъпиш със силния човек? Много лесна философия – когато някоя мечка идва насреща ти и може да се нахвърли върху теб, а до теб има голяма скала, качи се на скалата, па наблюдавай оттам мечката. Какво ти коства да се качиш на скалата? Качи се горе на дървото. (- Ако ни срещне на равно поле?) Питам ви сега: Кой от вас го е срещала някоя мечка на равно поле? Едва е имало

някои ловци, които ги е срещала в гората, но те, ловците, са ходели подир мечката. Но досега в полето да срещне някого мечка – не зная. После, ще учите закона – ако вие знаете закона за координиране на органите, на кое да е животно, може да отклоните неговия поглед отдалече, да не ви срещне.

В закона на координирането вий ще избегнете известни неприятности, които може да ви се случат. Трябва да избегнете неприятностите. Например, ще се срещнете някой ден в пътя с някого, с когото може да се скарате. В координирането ти ще избегнеш тази среща – или десет минути ще минеш по-рано, или десет минути ще минеш по-късно. Координиране е това вече, тази система.

Астрологията е една наука много отвлечена. Според мен тя е философия, която мъчно се разбира. Но ако вий искате да изучавате астрологията, вий я оставете за най-после. Засега започнете да изучавате координацията на вашите мускули на лицето. Започнете да изучавате вашите мускули на носа, на челото, после изучавайте вашата брада. Както ви виждам, брадите на някои от вас – хей, че вий с брадите си отдавна сте фалирали! Вий имате сили, които не сте турили в обработване. Върху вашата воля никак не сте работили. Ако вие тука не може да имате влияние върху вашата брада, отвън никакво влияние не може да имате. Отвън всеки човек упражнява своята воля. Ти ще внушиш, но и той ще ти внуши. Ако две еднакви сили си противодействат, те се унищожават.

Еднаж Буда заспал в една китна ливада. Дошъл един змей, увил се около него, щял да го удуши. Тогава Буда, като се видял в гънките на змея, почнал да се смалява, станал толкова малък, че се изхлъзнал от тези гънки на змея – тъй се освободил. Хубаво, ако змията ви е обвила, какво ще правите – ще искате да се увеличите ли? Не, ще се смалите. Да минеш – туй е философията на живота. Що е нещастие? Змията ви е хванала. Там, където има едно ограничение, змията те е хванала. Смалявай се. Знаеш ли какво е смаляване? Започнете маневра, така: «Туй не ми трябва, онова не ми трябва» – от всичко се откажете, да остане в теб само Божественото съзнание, с което ти си дошъл на Земята; ти, като се изхлузнеш от гънките на змията, отново пак създай своята форма. Твоите идеи не са изгубени, пак ги създай; ти ще излъжеш змията само. Например, ти искаш тази година да свършиш училище, но змията те е свързала: пари нямаш, дрехи нямаш. Какво ще правиш – змията те е свързала. Ако нямаш условия тази година – другата; ако не тогава – по-идната.

Сега, аз говоря за изключенията на живота. Не казвам, който от вас има условия, че не трябва да свърши. Имаш ли условия, не отлагай, навреме

свърши, а щом нямаш условия – отложи. Ще чакаш, докато благоприятни условия дойдат – то е изключение.

Аз говоря сега за изключенията, с тях как да се справите. Те може да дойдат, понеже сте в края на века. Може да дойдат 5-10 изключения, ще знаете как да се справяте, защото едно изключение може да ви спре на пътя ви – да действа: вашият нос почне да се спитява, носа вий трябва да вземете под внимание. Или носът ви почне да става по-широк, отколкото трябва – пак няма координиране. Вий още не знаете колко трябва да бъде широк вашият нос според сегашната ви височина. И после, ако вашите уста почнат да стават по-тънки, но ако стават и много дебели, те са две крайности. Всякога, тъй както са устроени, лицето, бърните - има математическо отношение. Чрез устата вий приемате онези фини впечатления на живата природа. Ако нямате туй поле, да възприемате тези вибрации... Пък ако е много широка, ще станете епикуреец. Пък ако са много тънки устните, вий ще се лишите от тези фини чувства. Много пъти се оплаквате от едно апатично състояние – знаете ли на какво се дължи това? В туй апатично състояние се забелязва едно движение на тези две крила на ноздрите, дисхармония има между тези две течения в носа: между разумното течение -ума, и сърцето няма хармония. Тези, малките органи, оставят едно неприятно впечатление вътре в човешкия мозък.

Имайте предвид, всяка една мисъл има свой мирис, усещате я вий, ухание си има тя. И не само човек схваща мисълта, но ако някой човек не те обича, и това има свой мирис. Тогава, какъв ще бъде резултатът, щом се координирате? Добър. Щом координирате всички мускули и всички органи, първият признак – ще усетите да излиза от тялото ви една приятна миризма. Правили ли сте наблюдение, че тялото ви навсякъде не мирише еднакво? Щом се координират системите ви, органите, ще усетите да излиза една приятна миризма от органите. Затуй ви дадох туй упражнение, с топлата вода и фрикциите – не през целия си живот да го правите, за десет седмици само, за координиране. След туй ще турите други контраст.

Всички трябва да бъдете смели. Ще бъдете искрени, ще се стараете погледът ви да бъде устойчив. Не когато очите играят. Едно бързо движение на очите има. Туй движение не е хубаво. Но и пък да бъдете като маска – не. Очите ви да имат едно пластично движение. Забележете как се движат очите ви – туй е едно самонаблюдение. Ако вий вашите очи не наблюдавате, кой ще ви гледа? Ако вий сами не наблюдавате очите си, кой ще ги наблюдава? Ако вий сами не наблюдавате вашата мисъл, кой ще я наблюдава? Един човек, като направи нещо, да бъде доволен сам. И като гледа очите си, да е доволен. На туй твойто доволство ще бъде доволно и

Небето. После, като си погледнете носа, да бъдете доволен. Тези физически дефекти, ще се старaете да ги премахнете. Какъвто и дефект да имате, ще турите волята си да го премахнете. Може да ви вземе месец, два, година, десет години и като го премахнете, ще имате съзнанието, че сте волев човек.

Аз желая, като срещна един ученик, да мяза тъй, на мъж. Аз ще ви дам един път какво трябва да бъде мъжкото лице. Като те срещна, тъй, трябва благородното да излиза от очите, от лицето, да има една черта постоянна, пък лицето постоянно да се движи – пъргаво, тъй, живот да кипи. Пък и този брат, като го срещна, тъй, да има принципа на Правдата. Няма по-низко нещо за мъжа от да лъже. За жената, по как да е, но за мъжа... На мъжа да бъде малко груб е простено, но жената да бъде груба не е простено. Мъжът да бъде несправедлив – то трябва да бъде изключение в него. «Мъж съм аз: лъжа – никога!» А жената – никаква грубост! Тя трябва да има такова благородно сърце, отзивчиво – по това се отличава. Жена е само тази, която никога не се обижда. Аз наричам жена тази, която никога не се обижда. Аз употребявам тази дума – «обиждане», в много хубав смисъл. Ти не можеш да размътиш океана. Разбирам: жената да бъде едно езеро дълбоко, че какъвто камък да хвърлят, тя си е бистра. А мъжът трябва да бъде като една планина, че каквито и бомби да хвърлят отгоре му – той си е все същ. Каквито бомби да хвърлят отгоре му, той е като онези непоколебими скали, не се чупи.

Сега, аз да ви кажа как се влияем в координацията. Мъжът, ако обича лъжата, жената се е научила от него; пък ако жената не е благородна, мъжът е научил грубостта от жената. Мъжът не е родил грубостта. Благородството, търпението е свойствено на жената и мъжът учи търпението от жената. Мъжът трябва по женска линия да ги получи от майка си. Откъде трябва да дойдат, сега, някои добродетели? Аз говоря сега за Космичната Жена, за Девата – от Нея идва туй търпение. Или, казано на наш език, идва от областта на Божествената Любов.

Сега, не да посветите цялото си време – празното си време. У всички трябва да се зароди желанието да бъдете красиви. Все за красотата говорите, дайте ми един пример какъв трябва да бъде красивият човек. Като се срещнете, как се поздравявате? Като видите един свой брат, ще се спрете - искаш да му дадеш почитание, ще се спреш, ще го поздравиш, той като си тръгне, тогава ще тръгнеш и ти. А не да му кимнеш тъй, набързо – това го прави светът. Ако искате да се координирате. То е вече едно упражнение и не е тъй лесна работа да се справиш някой път. Ако го правите съзнателно, ще усетите един прилив, една благородна черта. После, срещнете някого замислен, скръбен – не търсете лошата страна.

Някой човек е скръбен – търсете истинските причини на неговата скръб в дадения случай, отгадайте не привидните причини – че той изгубил 1000 лева, то е привидно, по-далечна е причината. Открийте истинската причина. Неговата тъга, тя е по-далечна. Той ще каже, че е далеч от дома си – не е и това причината.

Това са упражнения, които трябва да правите. Най-първо се научете всички да имате един спокоен поглед. Като се гледате, да ви харесва погледът. Гледайте се 10-15 секунди, ако не се харесате, турете огледалото настрана. Разхождайте се 10-15 минути, пак наблюдавайте се. Не се безпокойте. Докато един ден забележите нещо хубаво в погледа си. И тогава забележете какви мисли, чувства действат във вас, с какви хора сте се срещнали, каква е средата около вас.

Аз съм за всичките естествени прояви. Ако плачеш, ще плачеш както трябва. Има един плач – тъй, отдълбоко да излиза. И когато ще скърбиш, тъй да се разклати душата ти, до дъното, че да е скръб. Всички неща тъй да бъдат, като на герои. Когато ще страдаш, да има за какво да страдаш. Пък и когато ще учиш нещо, туй да е равно на ума ви. Че, ако вий искате да ви обичат – вий казвате: «Тази идея не е за мен.» Ти искаш да те обичат – искаш най-многото в света. Щом искаш да те обичат, ти си герой, който може да върши всичко в света. Тогава, каквато работа ти дадат, трябва да я свършиш. Пък ако се откажеш, трябва да се откажеш от любовта. Нищо повече! В природата тъй седи законът, щом искаш да те обичат. Че ти искаш туй, което боговете искат, ти искаш туй, което ангелите, архангелите искат – най-много искаш ти. Най-големите претенции имаш ти. Ти си един мошеник, пък казваш: «Никой не се грижи за мен.» Ти искаш Бог да напусне работата Си, да мисли заради тебе, да се спре Той в космоса. Е-е-е-е, слушайте!

Веднаж на Брама, великия Бог в света, Му подарили едно яйце – целия този космос в едно яйце. Брама вземал, измътил това яйце, образувал сегашния свят. Благодарение на този подарък станал този космос. Питам сега: Ако Господ ви даде един подарък, какво ще правите, сега? Трябва да бъдете в сила да го турите в работа. Не че Бог не е в сила. Но ние не сме в сила, идеите, които Бог ни даде...

Това са ред разсъждения. Аз правя сега във вас само разкъртвания. Около вас има ледове, обвити сте в твърда стена – турете сега оттук-оттам, оставете да се разкърти всичко това. Закоравели сте с известни заблуждения и казвате: «Това не може да направя, онова не може да направя.» Великите работи в света стават най-лесно, а лошите работи в света стават най-мъчно. И следователно, ако най-мъчните работи досега

сме направили, какво ни остава сега да направим? Най-леките. Какво ще кажете, като излезнете в света, какъв идеал ще дадете? Как ще определите окултната наука, или как ще определите вашия идеал, или как ще убедите някого, че действително пътят, по който вървите, е по-добър, отколкото техния път?

Допуснете, че вие имате туй знание на един маг. Този, който не вярва, ще му кажете: «Елате с мен на една разходка.» Завеждате го на планината, махнете с ръка, отклонявате (?) неговото съзнание, въвеждате го в една пещера, показвате му всички тези богатства, скъпоценни камъни. Казваш: «Искаш ли да имаш всички тези работи? Вярваш ли?» Той пипа, пипа, пипа, след туй пак махнеш с ръка и на другия ден го питаш: «Какво видя там?» Какво ще каже този светски човек? Той ще каже: «Че видях нещата – видях, но как влезнах и как излезнах оттам, не зная.»

Света няма какво да го убеждавате, няма и какво да отричате. Ние ще държим онези методи, които съществуват в природата. Цветята имат ли език, с който да ни говорят? Онзи карамфил, като усетиш неговото благоухание, отиваш при него, отдаваш му всичкото почитание. Ако в нас има туй ухание, което светът иска, те ще дойдат. Вий ще се нагърбите с онези възвишени идеи – всичко онова, което е възвишено и хубаво във вас. Да мязате на един извор, който извира; на едно цвете, което е разцъфнало; на едно дърво, което е отрупано със зрели плодове; да мязате на една статуя завършена; да мязате на един храм, на когото всичките свещеници служат с певците му – хората ще дойдат. Към това трябва да се стремите. Не трябва да бъдете сухи чешми, нито сухи дървета.

Сега, някои от вас може да попитат, искат да знаят своето минало. Аз рядко се спирам, за мен миналото на човечеството няма голяма красота. Но виждам красотата в настоящето и в бъдещето – с туй оправдавам нещата. А миналите неща, тъй, както сега виждам хората, от онова състояние, когато човешкият дух е слезнал в материята вътре - човек трябва да бъде гениален, за да може да изтърпи онези големи противоречия, на които човек е подложен. Но като гледам настоящето и бъдещето, оправдавам тези противоречия. Да се връщаш назад – миналото, това е жертвата, която сме дали. Бъдещето оправдава настоящите страдания. Сега трябва да се приготвите за бъдещето. Ако живеете както в миналото, няма смисъл.

Никой астролог досега не е проверил, че Марс упражнява туй влияние. Туй е факт, че упражнява, но не е истина. Истината е само ако този астролог може да отиде до Марс и да се върне. Може да кажат, че Слънцето упражнява – енергията от него, туй е един факт, но не е истина.

Ние още не знаем дали Слънцето упражнява туй влияние. Съвременните окултисти намират, в мозъка има известен център, в неговия етерен двойник – той събира тази енергия от пространството и когато тази енергия, вътрешна на мозъка, се координира с енергията, която идва отвън, той усеща топлина в себе си. Пък ако тази енергия не се координира, той казва: «Тъмно ми е.» Има 25-30 градуса топлина, а той казва: «Мен ми е студено.» Питам: Защо в неговото тяло няма тази топлина? Неговите трептения не са координирани с тези в природата.

В нашата душа има известни органи, които трябва да координираме правилно. Затуй се изисква да координираме ние слънчевия възел със слънчевите енергии. Тогава, да координираме своя черен дроб със Сатурна; после, да координираме своя мозък с черния дроб, да координираме задната част на главата с Венера, долната част на мозъка – с Меркурий. Когато човек наблюдава, той е Меркурианец. Тъй, наблюдава хората, ходи, не като онези, които ги дебнат, но интересува се от всичко – той е Меркурианец. И като ги види, казва: «Какво правите? Туй какво е? Много са хубави тези неща, щастлив си, че ги имаш.» Туй е още детинското състояние. А Сатурн като дойде, той гледа тъй, философски – ще извади някое философско заключение. Питам: Кое е хубавото състояние? Седят вашите моливи, аз минавам, ще каже някой, не трябва да обърна внимание. Сядам до вас, трябва ми нещо да напиша, ще ви кажа: «Моля, може ли да ми услужите с един молив?» Казвам, от тези, малките постъпки - дойдете за благоприличието, казвам: «Може ли да разгледам вашите моливи?» Знаете ли защо питам? Зачитание е, понеже този, на когото принадлежат моливите, е турил част от своята чувствителност – като ги мръднеш, ще произведете малко сътресение. Но като кажете: «Моля, може ли да ги прегледам?», той вече се координира.

Не само това, но и вие, когато си говорите в клас, същото ви препоръчвам. Вий не си говорите хармонично. Спрете се и думите, които ще кажете, да хармонират, в ума си да имате една свещена идея, да имате нещо определено, без да визирате някого в ума си. Ще говорите приниципално.

Най-първо, всички трябва да се научите, в клас и където и да се срещнете, и в поздрава си между братя и сестри – да имате доверие. Като ходите, да спазвате известно самоуважение. Вий ходите двама, а целият невидим свят гледа на вас. Когато вий любите, цялото небе гледа на вас. Бог насочва Своя поглед, вий проявявате любовта си – вий сте едно видно лице, вий извършвате един от най-видните актове на вашето съществуване и всички ви наблюдават. Като проявявате любовта си, то е един свещен акт. От този акт ще зависи как вий ще се повдигнете – не в окръжающите, а пред онези, невидимите очи, които ви наблюдават. Като се върнеш дома, усещаш се

радостен и весел, сърцето ви се е разширило, умът ви – повдигнат и дойдат новите идеи вътре. И тогава казваме тъй, фигуративно: «Бог простря ръцете Си и ви благослови.»

Аз не говоря за обикновената любов, но за любовта, която има за обект истината. Когато говоря за любовта на истината, то трябва да бъде един свещен акт. Дойдеш ли дотам, твоят ум, твоето сърце, всичките тези противоречия в света, трябва да ги примириш. Пред лицето на всички онези, които са завършили своето развитие, пред Бога, Който те гледа – от този момент зависи твоето бъдеще. И само най-малката гримаса, която би направил и се провери (?) - свършено е. Няма по-страшно нещо от любовта на истината. Щом нямаш истината, никой не може да те обича. Любовта, това е един свещен акт за всички ви – свещен, общ. Дойдеш ли ти да боравиш с любовта, цялото небе е отворено и всички се радват като един човек. Когато видят, че ти обичаш, всички от невидимия свят те похваляват. Когато те видят, че не обичаш, всички обръщат гръб и те забравят. А щом ти обърнат гръб, ти се усещаш малък, по-малък и от най-малката буболечица, без никаква идея, без стимул, отпаднал духом.

Давам ви тези идеи, за да ви избавя от онази връзка. Мнозина от вас имат дяволски въжета още. Мнозина от вас искате да бъдете свободни, без въжета. Вий сега стъпите една стъпка, свързани сте, ходите като някоя коза. Не – свободен, тъй, като птица да ходиш, сам да се връщаш. Аз наричам това свобода. Желая всички тъй да се научите, тъй да мислите. Аз ще ви кажа: Във вас има прогрес, но аз не искам вий да се спирате. Туй, което сте постигнали, още е малко в сравнение с онова, което има да постигнете. Един други ще се координирате и с това ще се координирате с живата природа, и с това ще се координирате с всички добри хора по света, млади хора, които работят в тази посока. Щом се координирате, тези сили отвсякъде ще потекат.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

----

* въведи – диал. въведе

Начало: 19:00

1927_05_08 Сто пеняза
неделна беседа

СТО ПЕНЯЗА

"Беседа от Учителя, държана на 8 май, [[1927]] г. в гр. София."

„Но щом излезе този слуга, намери едного от служителите си, който му бе длъжен сто пенязи, улови го, та го давеше и казваше: „Плати ми това, що си ми длъжен." (Матея 18:23)

В прочетения стих важни са думите „улови го". Защо го улови? – Защото имаше да му дава. Като се наблюдава, докъде е достигнал съвременният културен свят, вижда се, че неговите морални устои са разколебани. Съвременният свят няма изработена мярка, с която да определя, кое е право и кое не, или кое е идеално и кое не. Вземете, например, съвременните учени и философи говорят за идеал, но запитайте кого и да е от тях, какво нещо е идеал, и те не могат да отговорят положително. Някои от тях могат да ви кажат редица неразбрани неща относно идеала, но какво нещо в същност е самият идеал, няма да засегнат. Попитайте ги, какво нещо е Любовта, и за нея не могат да ви кажат нещо положително. Въпреки това, всички хора говорят за любов. Всички казват, че трябва да се любим, но защо трябва да се любим, и те не могат да отговорят. Някой казва: трябва да обичаме този човек, защото е красив. Не, красотата не може да служи като повод за любов. Други казват: този човек трябва да се обича, защото е богат. И богатството не може да служи като повод за любов. Еди-кой си човек е жизнерадостен, затова трябва да се обича. И това качество на човека не може да служи като повод за любов, Питам тогава: кое може да послужи като повод за любов? В Писанието се казва за Бога: „Възлюбил Си Истината у човека". Следователно, човек не може да бъде обичан, ако Истината не е в него. Значи, само Истината може да послужи като повод за любов. Който може, нека се опита да оспори това твърдение. Питаме: можели да се обича умряло куче, паяк или свиня? Тъй щото, когато се казва, че някой човек се обича за красотата, и това е вярно, защото красотата е външен израз на Истината. Мнозина разглеждат въпроса за красотата, но що се отнася до етиката на красотата, нашето мнение коренно се различава от мнението на съвременните учени. Истинската красота не развращава човека. Красота, която развращава човека и събужда алчност в него, не е красота. Красота, която не събужда истинска любов, не е красота.

Съвременните хора говорят за някакви идеали, че трябвало да се слезе при простата маса, при бедните, при страдащите хора и да се работи за

тяхното подигане. Така са говорили много философи и писатели, като Толстой и други; така говорят и сега в България много видни мъже и жени, като обясняват, защо е необходимо да се работи всред простата маса. Питам: ако, наистина, бедните, страдащите хора са идеал за съвременното човечество, какво търсят хората из университетите, както и из домовете на изкуствата? Не е ли по-добре, вместо някоя хубава картина, да се изложи ралото на някой български земеделец, една биволска кола, един сноп жито, няколко връзки царевица, или един остен и т.н.? Обаче, същите тези хора идеализират простия народ в ума си, поставят го като идеал в своя живот, но същевременно го наричат маса, тълпа, простаци. Как е възможно от една страна да ги наричат маса, тълпа, а от друга страна да ги идеализират и считат за идеал в живота си? Какъв идеал може да бъде бедният човек? Тези хора, които поставят като идеал в живота си повдигането на бедните, на страдащите, мязат на онзи турчин, който по цял ден ходил с торбата си да обира гяурите. Дето отивал, по няколко пъти на ден се молел, четял всички молитви, дадени от Мохамед, и пред всяка молитва си миел ръцете, но щом му паднало, не се спирал да обере някой гяурин. Като го запитвали, как е възможно да се моли на Бога, да вярва в Мохамед, а същевременно да прави толкова обири, той казвал: да се моля на Бога, това е мой дълг, а да обирам гяурите, това е мой занаят. Той се стараел да примири дълга си към Бога с занаята си да обира, главно гяурите.

Сега аз няма да се спирам върху въпроса за бедните и за страдащите, да цитирам, как философите и поетите разглеждат същия въпрос, защото преди всичко в цялата европейска литература аз не съм срещнал досега нито един философ или писател, който да е засегнал този въпрос обстойно и правилно. Дето и да отидете, даже в Индия, и там върху този въпрос няма нищо положително и основно писано. Защо няма нищо положително по този въпрос? – Защото, още на времето си, когато е бил повдигнат, той е бил поверен на просветени хора. Само просветени хора на времето си са работили и познавали този свещен въпрос, вследствие на което те не са счели за нужно да го напишат на книга, но са го написали само в сърцето си. Който е написал този въпрос в сърцето си, той го е занесъл със себе си. Кои са тези същества, които искат да слязат и слизат при бедните и страдащите? Това са онези съвършени същества, които преди милиони години още са завършили своето развитие и са придобили такива грамадни богатства, каквито едва ли фантазията на автора на приказките 1001 нощ може да си представи. Тези същества имат възможност да достигнат до положението на божества, каквито умът на съвременните хора едва ли може да си представи. Тези божества, които се наели да помагат на своите бедни братя, са достигнали такива грамадни богатства, че са решили да слязат на земята, да помагат на бедните, на

страдащите хора и заедно с тях да се подвизават. И когато някой поет или певец възпява положението на бедните хора, в същност те са израз на онези възвишени и напреднали в развитието си същества, които очакват с нетърпение момента на своето слизане на земята между тези бедни хора, да видят, какво могат да научат от тях и в какво могат да им помогнат. Всеки народ има по един или по двама от тези същества, изпратени на земята, да работят за бедните и страдащите. Колкото повече са тия същества между хората, толкова по-добре е за тях. Те работят главно за истински бедните, а не за онези бедни, които никому нищо не са дали, а само гледат, как да забогатеят, да си създадат положение, да излъжат този-онзи. Някои от тези бедни отиват в университета да учат, да разработят ума си повече, та да могат лесно да извъртват Истината. И след това ще казват, че тези хора били учени. Тъй щото, при това разбиране на хората, бедните днес не могат да бъдат техен идеал. Защо? - Защото няма съвършени хора, които да работят за тяхното повдигане.

И тъй, всеки, който иска да има идеал, трябва да стане съвършен. Който не е съвършен, не може да бъде обичан. Мъжете и жените трябва да изхвърлят от ума си лъжливата идея, че могат да се обичат, без да бъдат съвършени. Докато човек не бъде съвършен, никой не може да го обича. Жената се оплаква, че мъжът й я оставил; мъжът се оплаква, че жената го оставила; майката се оплаква, че дъщеря й я оставила и т.н. Да, докато хората добият възвишен идеал, да жертват всичко, мъжът ще оставя жена си, жената – мъжа си; дъщерята ще оставя майка си, майката – дъщеря си; бащата ще оставя сина си, синът – баща си; господарят ще оставя слугата си, слугата ще оставя господаря си. И след това ще проповядват на хората, че те трябва да обичат отечеството си и да се жертват за него. Ние знаем, защо хората обичат религията, науката, или Бога. Какво значи човек да обича Бога? Да обичате Бога, това подразбира. Той да бъде идеал за вас и да сте готови при всички условия на живота си да жертвате всичко заради Него. Някой има фиктивна идея за Бога и за да се увери в съществуването Му и да Го обикне, той чете философията на Кант, или на друг някакъв учен, да се убеди, че наистина Бог съществува. Че Бог съществува, това е факт, но не е Истина; че слънцето грее, това е факт, но не е Истина; че земята се върти, това е факт, но не е Истина; че вие живеете, това е факт, но не е Истина; че вие мислите, това е факт, но не е Истина; че вие се жените, това е факт, но не е Истина; че вие се изоставяте един-други, това е факт, но не е Истина; че умирате, че се раждате, това са все факти, но не са Истина. Следователно, дето Истината не присъства, там няма любов. Тогава, може ли да се говори за любов там, дето няма Истина? Любовта е първият подтик към Истината. Само Истината може да се люби. Любовта е първият лъч, първият подтик, който прониква в човешката душа. Щом Любовта дойде, тя събужда великото, славното, красивото в човешката

душа, и човек става герой в света. Който люби, само той има Истината в себе си; който има Истината, той може вече да бъде обичан. Същото нещо е и в живота. Когото любим някого, ние му придаваме Божествени качества, като казваме, че той е благороден човек, че има такива и такива добродетели и т.н. Докато имаме тази Истина в себе си, и докато виждаме доброто в човека и го държим в ума си, ние го обичаме. Намерим ли, обаче, един малък дефект в него, и любовта ни към него отслабва. Защо не признаем Истината? Защо не обичаме човека такъв, какъвто е? Нека го обичаме с неговите недостатъци, но да обичаме в него Божественото. Бог е възлюбил Истината в човека. Вследствие на това, и в най-лошия човек, при всички времена и условия на неговия живот, все има нещо, което може да се обича. Ако Истината не дойде и не обхване целия свят, тогава и домовете, и обществата, и цялата земя ще изчезнат. Изчезне ли всичко това, земята ще представя гробница на някакво минало, на някаква минала култура.

Мнозина казват: ние трябва да бъдем свободни! Казвам: колкото и да се сили човек, той не може да бъде свободен. Казвате: как е възможно това? Ще ви докажа. Представете си, че вие сядате пред трапезата да ядете. Какво е положението ви в този случай? Вие се намирате в положението на слуга, комуто господарят е дал 32 чука на разположение, зъбите, с които той трябва да начука на малки парченца всичко онова, което е на трапезата пред него. И той, с помощта на тези чукове, трябва да натроши тези големи камъни, с които да павира улиците в своята държава. Той чука, чука, докато свърши работата си и предаде на господаря си всичко, което е счукал. Ако господарят намери работата добра, той ще я приеме, но ако намери, че не е добра, не я счукал, както трябва, ще я повърне назад и ще каже: да се научиш втори път да чукаш добре! Ако господарят е доволен от него, той ще му заплати с малка почивка. Почивката представя удоволствие в живота. Ако почивката не води към забрава, към унасяне, тя е истинско удоволствие за човека.

Ще ви предам един малък разказ, да видите, че почивка, която води към забрава, не разрешава въпросите на живота. Един пътник, като минавал през пустинята, бил подгонен от голям, страшен бик. Като бягал и търсил място да се скрие от него, попаднал в един дълбок, сух кладенец, и там се приютил. По едно време, той вижда в кладенеца, близо до него, една змия. С това положението му се влошило повече: отгоре седял бикът, а отдолу змията. Като се намерил при две големи злини, най-после успял да се хване за една шубрака, на която забелязал малко мед, от който започнал да си поблизва. Така той се успокоил малко, починал си, и по този начин забравил, че отгоре седи бикът, а отдолу – змията. Обаче, забравянето още не разрешава въпросите. Така и хората понякога близват малко медец от

щастието, но това е само близване, отгоре пак ги чака бикът, а отдолу – змията. Питам: де е вашият идеал? Има ли поне един човек, когото обичате, както трябва? В своите изследвания из България аз не срещнах нито една фамилия, в която мъжът или жената да не са казали една лоша дума един за друг. Де са техните идеали? Не само за мъже и жени мога да кажа това, но и досега още аз не съм срещал нито един свещеник или владика, който да вярва в Христа, както трябва. Това може да се каже не само за българите, но и за чужденците: нито в странство съм срещал истински хора, които да са последователни в своите идеи.

Някой казва: що е Любов? Що е истина? Когато човек се намери пред най-големи сътресения и изпитания в живота си, и сърцето, и умът му не се разколебаят и разклатят, казваме, че този човек има Любов, има Истина в себе си. Най-малкото смущение в сърцето на човека и най-малкото колебание в неговия ум, показват, че той живее още в свещения егоизъм и мисли само за себе си. Значи, животът започва от онзи велик акт, да съзнае човек Истината. Животът, с който разполагат съвременните хора, може лесно да им се отнеме, което показва, че той още не е техен; този живот принадлежи на някое напреднало в развитието си същество, и щом рече да си замине, те изгубват този живот. Може да се направи изчисление, от преди колко милиона години е започнал вашият живот. Някога вие сте били мъртви, но някои от тия възвишени същества, които са завършили своето развитие, като минавали покрай вас, дали са ви от изобилието на своя живот, с което помогнали и на вашата по-нататъшна еволюция. Казвате: кои са тези същества? Някога вие сте ги знаели, но после сте ги забравили и сте почнали да живеете по стария начин. И като не помните нищо от тези времена, вие пак наново запитвате, какво нещо е Истината. Истината е обект на Любовта. Единственият обект, без който никаква любов не може да се прояви, това е Истината; единственият обект,, без който никаква светлина не може да се прояви, това е Истината; единственият обект, без който никаква свобода не може да се прояви, това е Истината. И ако сегашните общества и народи търсят свобода без Истината, те се самоизмамват. Свобода без Истина не може да съществува. Кажете ми едно общество или един народ, който да е имал свобода без Истина. Някой ще каже, че Римската империя имала свобода. Не, римските затвори и сега, и на времето си: са били пълни със затворници и с роби. Ака отидете сега в Америка, в Англия, в Франция, в Германия, както и в малката България, навсякъде ще намерите затворите пълни с затворници. Не само затворите, но и домовете са пълни със затворници.

Някой казва: дотегна ни вече да слушаме духовни беседи, както и разни поучителни сказки. Питам: не ви ли дотегна да ходите по театри и по концерти? Какво особено има в театрите? Ще отидете в един театър, дълго

на сцената представят убийството на някой човек, и цялата публика се трогва от положението му, плаче, че станало никакво нещастие. Казвам: когато хората виждат на улицата да убиват човек, като някое куче, тогава те не плачат и не се трогват, а като отидат в театъра, плачат за съдбата на някакъв фиктивен герой. Този герой или тази героиня, за които вие плачете, в действителност не съществуват. Има смисъл да ходите и на театър, но след като излезете оттам, трогнати от неправдите и насилията в живота, като срещнете някой страдалец, беден човек, да го заведете у дома си, да се разговорите с него, да го нахраните и облечете. Какво правят съвременните хора? Те ходят тук-там за удоволствие и после гледат да се наредят, да си направят къща, да се осигурят. Казвам: хиляди къщи да съградите, пак същи ще си останете; хиляди деца да родите, пак същи ще си останете; и първи места да заемате, пак ще си останете същите. Външната обстановка не изменя положението на нещата. Това са само временни забавления. Някой станал владика, това е забавление за него; друг станал проповедник, това е забавление за него; трети станал поет, написал няколко стихотворения, това е забавление за него; четвърти станал актьор, и това е пак забавление. Истински поет е само онзи, който, след като завърши своето развитие, слезе на земята, за да напише само един стих, от който цялото човечество да се повдигне; истински философ или учен е този, който, след като завърши своето развитие, слезе на земята, за да напише само една мисъл, която да подвижи цялото човечество напред. Доказателства трябва да имаме от онези хора, които можем да наречем поети, философи, учени, музиканти или художници в света. Ако нямате такива разбирания в живота си, вие ще се развивате бавно, постепенно, при което 5–10 години ще вярвате в Бога, а после ще се усъмните и ще мислите, че сте се измамили. Такъв живот е живот на самоизмама, живот на забавления. Казвам: сегашните вярвания на хората в Бога, съдържат самоизмама; сегашните религии съдържат самоизмама; сегашната наука съдържа самоизмама. Това не са принципи, на които човек може да се опре. Съвременните хора нямат доблестта да кажат Истината, вследствие на което виждаме всички тия нещастия и страдания в живота.

Сега ще поговоря малко върху координация на човешките органи, мисли и чувства. Във всеки дом, във всяко общество, във всяка държава, във всяка религия или в наука трябва да има координация. Който иска да знае точното значение на думата координация, може да я намери в някой речник. Да се координират нещата, това подразбира, да се хармонират, да се подведат под онзи основен закон, при който всичка органи могат взаимно да си помагат. Например, всички органи в човешкия организъм трябва така да се координират, че всеки поотделно да помага на другите, като всеки от тях да изпълнява самостоятелно своята служба, без да се меси в работата на другите. Това е истинска наука! Науката на бъдещето

човечество, която е наука на шестата раса, ще започне, именно, със закона на координацията. Всеки орган в човека трябва да се координира с всички останали органи. Например, ако някой човек заболее от разстройство на корема си, той непременно трябва да знае, коя е причината на това разстройство. Щом човек заболее от някакво стомашно или коремно разстройство, това се дължи на две противоположни чувства, които са се сблъскали в него. Тези две противоположни чувства внасят нарушение в координацията на органите.Когато пък се яви нарушение в координацията на мускулите, тя се дължи на някакъв страх, който се явява в човека. Например, някой се страхува, как ще завърши живота си. Вследствие на този страх, в органите, които имат предназначение да извършват известна служба, се явява едно лъжливо положение, че те не могат да извършат тази служба и постепенно отпадат. С тези мисли, с този страх човек дава криво направление, крива посока на службата на своите мускули. По закона на координацията на човека е определено да изминава дневно 2–3–5–10 километра път. Ако той се уплаши и не изпълни това, което природата му е определила, няма да се мине дълго време, и тя ще му наложи глоба за неизпълнение на нейните закони. После, природата е определила на човека да се храни с чиста и проста храна. Веднъж изпратила човека на земята, тя е предвидила, с каква храна трябва да се храни. Следователно, човек сам трябва да си избере храната, предвидена за него от самата природа. Не избере ли тази храна, не се ли подчини на законите на природата, тогава и другите органи в неговия организъм няма да се координират със стомаха му и ще настане нарушение в общия ход на организма. Освен това, определено е на човека, по колко пъти трябва да диша в минута. Днес съвременните хора почти не дишат правилно и равномерно. Някои поемат въздух безразборно, дишат неравномерно, вследствие на което няма координация и между другите органи. И при яденето също така трябва да се спазват законите на разумната природа. Някои хора ядат много бързо, гледат да се нахранят час по-скоро, за да продължат работата, която ги чака отвън. Вследствие на бързото ядене пак се нарушава координацията на органите. Когато човек яде, той не трябва да бърза; в яденето трябва да има известна пластичност. В дъвкането трябва да взимат участие всички мускули, за да има пълна координация и между тях. Няма ли пълна координация между всички органи, както и между всички мускули на тялото, ще се образува известно противодействие, вследствие на което пък ще се родят ред болезнени състояния.

Религиозните учители на миналото, за да възстановят тази координация, са давали на учениците си ред правила и методи, едни от които се отнасят до храненето, други до правилното дишане, трети до правилните отношения, както и до човешките мисли и чувства. Те са препоръчвали на

учениците си молитвата, като метод за възстановяване пълна хармония, пълна координация на органите. Преди всичко, когато човек за почне да яде, той трябва да бъде напълно убеден, да приеме ли храната, която му предлагат неговите близки, или не; той трябва да знае, дали тази храна ще му се отрази добре върху организма. Ако някой човек, още като тури първата хапка в устата си, каже, че жена му не е сготвила добре, той трябва да престане да яде. Който пък иска да завърши добре храненето си, той трябва да вземе една хапка хляб, да я потопи в сол и да я глътне. Така той ще ликвидира с яденето и същевременно с всякакво недоволство, което се е породило в него през време на яденето. Ако човек се храни и изпитва недоволство от нещо, това недоволство ще предизвика някакво разстройство в мозъка. Недоволството внася лъжливи мисли и чувства в човека. Например, ако някой мъж е недоволен от яденето, което жена му е сготвила, той ще започне да мисли, че тя е нещо недоволна от него, че не е внимателна, не му обръща внимание, не се интересува, не мисли за него и т.н. Тези лъжливи мисли са вече на път да внесат разногласие и между вътрешните органи на този човек, което пък се отразява върху правилната им служба.

Следователно, първата работа, която се изисква от човека, е да въдвори известна координация в своите мисли и чувства. Тази координация ще регулира и правилната служба на неговите органи. Например, някой тръгва на път, иска да направи една екскурзия. Ако още при тръгването си започне да мисли, че ще се умори, или че няма да издържи дълъг път, по-добре нека спре, да не продължава по-нататък пътя си. Ако направи само една крачка след като се разколебае, той ще си причини по-голяма вреда, отколкото, ако би продължавал да ходи. Спре ли се да обмисли, че тази разходка му е необходима, че тя ще му принесе голяма полза, той ще координира своите вътрешни сили и ще може да продължи пътуването си. Ако някои каже, че има по-важна работа от екскурзията, по-добре да не предприема никакво пътуване. Следователно, при самовъзпитанието си, всички хора са длъжни да координират деятелността на своите органи. Някой ще каже: как е възможно да се координират вътрешните органи? Възможно ли е да им се заповядва? Не е въпрос да се заповядва на органите, но може да им се говори разумно. Органите са създадени от живи клетки, на които може да се говори, като на хора. Щом органите се убедят в това, което им се говори, те започват взаимно да си помагат. Тази взаимна помощ създава координация на органите. Наруши ли се координацията между клетките, зараждат се разни болести, като разстройство на черния, на белия дроб, и вследствие на това разстройство органите престават да си помагат едни на други. От различните разстройства в организма се явяват много отрови, много излишни вещества, каквато е, например, пикочната киселина. От тези излишъци в

организма става втвърдяване на артериите, втвърдяване на мускулите, и хората губят своята пластичност, своята подвижност. Това пък създава неправилности и в кръвообръщението, в дишането, докато най-после човек замине на онзи свят. И ние виждаме този същият човек втвърден, вцепенен, без всякакъв живот. Това наричаме ние смърт. Всички хора, които са заровени в земята, се вцепеняват и се превръщат на сухи мрамори. Много мрамори са направени от живи хора. Даже най-хубавите мрамори са направени от най-видните философи на миналото.

Казвам: природата е създала човека върху разумна база. Той трябва да започне с видимото, със своето тяло. Докато човек не координира органите на своето тяло, всички негови усилия, да въздейства върху чувствата и върху мислите си, ще отидат напразно. Човек може да започне с ума си да координира своите органи, но ако умът му не е в състояние да извърши това, този човек е слаб. Затова той трябва да намери другиго, който да координира органите му. Затова, обаче, от човека се изисква смирение. Придобие ли човек координация на своите органи, порите на тялото му ще се отворят, и дишането ще стане правилно. Тогава и в ума, и в сърцето на човека ще настане известна лекота, и той ще схваща лесно онова, което природата му е предначертала. Често хората се безпокоят за неща, които не са в тяхна компетентност да разрешат. Например, те не могат да разрешат въпроса, как ще живеят. Животът на хората ще се изрази така, както е определен. Това, обаче, не е фатализъм. Чудни са съвременните хора, като мислят, че те могат да изменят своя живот. Може ли котката да измени своя живот? Може ли вълкът да измени своя живот? Може ли овцата да измени своя живот? Може ли ябълката да измени своя живот? Може ли тигърът да измени своя живот? Може ли китаецът да дойде в Европа и да се приспособи на всички условия, при които европеецът живее? Или, може ли европеецът да отиде в Китай и да живее, както китайците живеят? Може ли европеецът да се приспособи на условията, при които черните живеят? – Не може. Нито мъжът може да се приспособи на условията на жената; нито жената може да се приспособи на условията на мъжа; нито братът може да се приспособи на условията на сестрата; нито сестрата може да се приспособи на условията на брата. Казвате: който обича, той може да се приспособи. Който е разрешил този въпрос, той трябва така да обича сестра си, например, че да е готов на всички жертви за нея; той трябва да е готов да жертва и живота си за нея. Който обича хората, той трябва да е готов да жертва живота си за всички, а не само за едного. Някой казва: аз обичам сестра си и съм готов да се жертвам за нея. Ако, наистина, обича жена си и сестра си, той трябва да е готов да се жертва за всички жени, а не само за една жена. Ако една жена е готова да се жертва само за един мъж, или ако един мъж е готов да се жертва само за една жена, това е губене на време. Така могат да постъпват

само ония хора, които се занимават с изучаване смисъла на вътрешния живот.

Казвате: тогава как може да се съгради домът? Ако един дом се съгражда върху Истината, в него няма да има никаква измама, никаква лъжа. Тогава, дето и да изпратите вашите синове и дъщери, няма да се безпокоите за тях. Ако синът пише писмо на баща си искрено, чистосърдечно, в което се чете дълбочината на душата, ще се разбере, че той предава Истината, както тя е поставена в неговата душа. Ако пък синът пише едно, а върши друго, лесно ще се познае, че Истината отсъства от неговата душа. Съвременният свят е пълен с измами, а при това знаем, че той се нуждае от мекота. Мекотата е качество на Любовта. За да обичаш някого, ти трябва да бъдеш мек. Мекотата пък ще внесе координиране на органите в тялото на човека. Има известни органи в човека, които са предназначени за изразяване на милосърдие; други са предназначени за търпението; трети – за вярата; четвърти – за любовта и т.н. Всяко чувство в човека има специфични органи, чрез които се предава. Човек не може да прояви любовта си чрез своя стомах. Рече ли да прояви любовта чрез стомаха си, той ще си създаде най-голямото нещастие. Съвременните хора създават нещастията си само чрез своята лакомия. Питам: какъв идеал може да има в яденето? Някой ще възрази: тогава какъв смисъл има в глада? Гладът е сила, внесена от самата природа за продължение на живота. Яденето пък е фактор, който трябва да прави връзки, съединение между Любовта и живота. Тъй щото, който яде, той трябва да знае, че прави връзка между Любовта и живота. При яденето връзката първо е само физиологическа, а после и духовна. Това не е само идея, но действителен факт. Всеки, който се е опитвал да яде по този начин, той ще види, че в него умът се развива по един начин, а сърцето – по друг начин. Следователно, който иска да бъде силен и мощен, той трябва да възстанови координацията между своите органи.

И тъй, хора, у които няма координация на органите, или у които справедливостта не е фактор в живота им, те се намират в пълна дисхармония със себе си. Тази дисхармония се забелязва главно в пръстите на ръцете им, а също така и в ноктите им, които са изкривени, деформирани. Казвате: красива е тази жена! Когато се произнасяте за една жена, че е красива, вижте първо, какви са пръстите, и ноктите на ръцете ѝ. Ако те са изкривени, в нея липсва координация на органите. Щом ѝ липсва тази координация, тя не може да бъде красива. Освен това гънките, линиите, на ръцете ѝ отвътре трябва да бъдат правилни, добре съчетани. Когато се говори за красотата на една книга, тази красота изисква, щото книгата да бъде хубава по съдържание. Същото може да се каже и за човека, който в това отношение е написана книга: колкото по-

съдържателна е книгата, толкова човек е по-красив. Цената на книгата седи в това, което тя съдържа. Моята ръка е дотолкова важна, доколкото има съдържание в нея; вашата ръка е дотолкова важна, доколкото има координация в нея. Изгуби ли съдържанието си, тя вече се деформира и вместо да принесе полза, тя причинява вреда на човека, Например, някога искате да направите едно добро, но изведнъж се изплашите от това и си дръпнете ръката назад. Или, искате да дадете пари на някой 6еден, но като погледнете в кесията си, виждате, че нямате дребни и казвате: нямам дребни, не мога да му помогна. – Като нямате дребни, дайте му сто лева, които имате в кесията си. – Ами защо трябва да се помага на бедните? – За координиране на вашите органи. Имате десет хиляди лева в джоба си, дайте ги на някой беден. Има смисъл да дадете тези пари на някой беден, ако можете да координирате органите си. Ако можете да запазите Божествената координация, това струва повече, отколкото ако дадете всичките си пари на бедни. Да обичате себе си, значи да обичате Истината. Казвате: може ли човек да не мисли за себе си? – Който мисли за себе си, той мисли и за смъртта. Покажете ми един човек който, като е мислил през целия си живот само за себе си, да е останал като образец на щастлив човек за цялото човечество. Който мисли за себе си, и който не мисли за себе си, представят два противоположни характера. И двамата, обаче, са еднакво виновни. Преди всичко, човек трябва да мисли за Истината. От като стане сутрин, докато си легне, през целия ден той трябва да мисли само за Истината. Някой се оплаква, че никой не го обича. Казвам: докато този човек не обича Истината, никой не може да го обича. Това значи: докато не държиш Истината в ума си, никой не може да те обича. На такъв човек може да се даде много нещо: може да го облекат, да му се дадат пари, да му се четат най-хубави поезии, да го учат, но всичко това още не е любов. Любовта е великото в света, което прави човека силен, мощен, благороден. Тя хвърля светлина в ума на човека. Който има любов в себе си, той вижда нещата. Мнозина се интересуват да знаят, какво нещо е реалността. Някои считат, че условията, в които живеят, представят истинската реалност. Да се мисли така, това значи да се намирате в един свят пълен със задушливи газове, които неизбежно ще ви уморят. Такова нещо представят мислите и чувствата на повечето от съвременните хора, вследствие на което, ако не излязат от този свят, те неизбежно отиват към смърт. Каква реалност има тогава в този живот? Доколко хората живеят със съмнения в своите мисли и чувства, се вижда по следното: вървя с един господин, разговарям се и изведнъж бъркам в джоба си, вадя нещо. Той веднага се усмихва; леко съмнение минава през ума му, че ще извадя някакъв кобур от джоба си. Аз веднага му подавам една малка, ценна книжка и му казвам: заповядайте! Мисля си: това е кобурът, от който вие се плашите. Казвам: отношенията, които съществуват между хората, трябва да водят към мисълта, че всеки човек е роден за нещо велико, а

именно, той трябва да знае Истината, той трябва да възстанови координацията на своите органи, за да се увери, че наистина, като човек, той е създаден по образ и подобие Божие. Тогава, като срещнете някого, ще видите, че в неговия ум, в неговото сърце има нещо особено, което го поставя в положението на истински човек. Често хората говорят за Бога. Обаче, те не трябва само да говорят за Бога и да произнасят Неговото име напразно. Добре е, човек да произнесе Божието име само един път в годината и като го произнесе, то да произведе известен резултат. Също така и за Любовта трябва да се говори малко: само един път в годината трябва да се произнесе името ѝ, и това да произведе някакъв ефект.

Питам: от какво произтичат страданията? Страданията произтичат от отсъствието на Истината в живота. В живота има и любов, и мъдрост, и правда, но Истината я няма. Обаче, дето има правда, има и безправие; дето има любов, има и омраза; дето има живот, има и смърт. Когато един живот се прелива в друг, това става причина да се унищожи външната форма. Това състояние хората наричат смърт. Засега смъртта съществува на земята, като нещо необходимо, но един ден, когато настане пълна координация между органите, тогава броят на хората, които се раждат, ще бъде точно определен. Тогава ще се раждат само толкова хора, колкото са потребни. Ние нямаме нужда от много хора. Ако е въпрос да се раждат хилави хора, по-добре да не се раждат толкова много. Светът няма нужда от хилави хора. Животът е училище, в което малко хора могат да се родят, т.е. малко хора могат да се учат. Ако в света има малко болни те ще влязат между здравите и ще оздравеят. Здрав човек може да ходи, но болният може ли да ходи със здравия? Здравият ,трябва да носи болния. Някой казва: без лъжа не може. Питам: прав ли е този морал? В същност без Истина не може, а без лъжа може. Казвате: без ядене, не може. Не, без ядене може, а с ядене не може. Наистина, храната носи живот, но ако човек се координира, той може да приеме храната и по друг начин, а ,не само чрез устата си. Ако човек координира своите органи, той може да приеме храната и чрез въздуха, и чрез светлината. Много хора се препоръчват за скромни. Казвам: не се препоръчвайте за скромни. Преди всичко с вашия обяд могат да се нахранят милиони пеперуди, или най-малко, с вашия обяд една пеперуда може да прекара цял живот. Кой е по-скромен тогава? Сега, след като сте яли и пили цял живот, казвате: животът няма смисъл. Щом намирате, че животът няма смисъл, значи вие отричате и Бога, Който е създал живота. Щом отричате Бога и казвате, че няма никаква координация в света, това показва, че вие считате себе си за първо божество. Ако това е вярно, тогава вие дайте правила, по които може и трябва да се живее. Казвате: няма Правда в живота. – Като казвате, че няма Правда, кажете тогава вие, каква трябва да бъде правдата в живота?

Казвам: хората трябва да освободят ума си от всякакъв страх, за да бъдат готови да говорят Истината. Аз не подразбирам грубата истина, но имам пред вид онази Истина, която освобождава човека. Някой казва: аз искам да кажа Истината, да изповядам своите грехове. Да се изповядa човек, подразбирам да изповяда онзи първичен грях, който е причина за всички останали грехове, а не да изповяда онези грехове, които се явяват като последствие на първичния грях. Затова, при възпитанието на хората в духовно отношение, първо се изисква координация на органите. Израждането на съвременната европейска култура се дължи, именно, на това, че хората са изгубили съвършено координацията на органите си, вследствие на което се раждат ред болести. Съвременните учени и лекари са дошли дотам, че казват: ако в развитието си хората вървят, както досега, броят на нервните болести ще се увеличи толкова много, че светът ще се превърне на болница от нервно болни, или на лудница. Аз превеждам: днес цяла Европа е изгубила координирането на своите органи, на своите мисли и чувства. Вземете, например, какво представят съвременните християнски народи, били те православни, протестанти или католици. Между тях няма никаква координация, и затова дребнави въпроси, дребнави раздори или спорове стават причина за внасяне омраза помежду им. Де е Истината,, де е Любовта между тези хора? Нали те трябва да проповядват Истината? Нали те трябва да покажат на света Великия Закон на Любовта? Когато се казва „не убий", ние разбираме, че всеки който убива, той не обича Истината. Истината изключва всякакво убийство. „Не убий" – това подразбира да не се убива онази душа, в която е вложено красивото, хубавото. Никой няма право да спре такава душа от нейния път на развитие. Оставете всяка душа да се развива така, както Бог й е определил. Направите ли първото престъпление в това отношение, върху вас ще дойдат всички нещастия. И затова, който иска да върви в правия път, нека се поощрява от живота на старите християни. Те са били доблестни: претърпявали са големи мъчения, и всичко са понасяли с достойнство. Те са умирали с доблест и самоотверженост. Съвременните християни, обаче, които се явяват носители на Истината, не могат да понесат и най-малката обида.

Често се казва за някои хора: тези хора се заблудили; те вървят в кривия път. Казвам: покажете ми един философ, който да не се е заблудил. Не е въпросът само да напишем едно съчинение и да мислим, че много нещо сме направили, но от това съчинение трябва след време хората да се ползват. Ако аз направя една къща с няколко прозорци, за какво ще ми служат прозорците? – Да влиза през тях светлина. Следователно, ние сме прозорци, през които трябва да влиза светлина, за да можем да се ползваме от тази светлина, както ние, така и нашите ближни. Ние не сме дошли на земята само да ядем и да пием. Нашите органи са удове на Бога,

и затова трябва да координираме тия удове. Като казвам, че сме органи на Бога, разбирам, че сме органи на живата природа. Живата природа пък от своя страна обича координацията. Когато вие се координирате, живата природа ще ви заговори на свой език. Заговори ли си живата природа, всички мъчения, всички страдания ще изчезнат в един миг, в една нощ или в един ден. Тъй щото, запитате ли, кога ще дойде възкресението на душите ще знаете, че възкресението на душите ще стане само тогава, когато те обикнат Истината. Някой казва: аз много обичам приятеля си. Питам: вашият приятел има ли Истината в себе си? – Не зная това, но и той много ме обича. – Щом мислите, че толкова много ви обича, кажете му да продаде къщата си заради вас. – Надали ще я продаде. – Щом не е готов на такава жертва, той не ви обича, както вие си мислите. Не е въпрос да се налагате. Любовта не търпи никакво налагане. Когато някоя жена се ожени за един мъж и почне да му се налага, това да й купи, или онова да й купи, Любовта си заминава, Истината си заминава, Мъдростта си заминава, и те остават съвършено празни. Докато хората се женят по този начин, както днес, докато в женитбата и в отношенията между мъже и жени има насилие и несъгласие, това показва, че отсъства координация според законите на живата природа.

Първоначално Бог е казал: живейте според закона на Любовта, която ще внесе живот между вас. Които живеят по този закон, само те могат да се нарекат женени. Хората трябва да живеят съвместен живот, без да се женят. Какво става днес? Мъжът, като се ожени, още на другия ден вижда дефектите на жена си; жената като се ожени, още на другия ден вижда дефектите на мъжа си. Това на е женитба, това е поквара. Мойсей е казал на евреите: това, което вие наричате женитба, то е разкриване на голотата. Съвременните хора сами разкриват своята голота и после се ужасяват от това положение. Когато мъж или жена се женят, в това отношение те трябва да имат Истината и да разкрият тази Истина пред себе си. Когато една жена се запознае с някой мъж, тя грабва да си каже Истината. Нека каже: аз не познавам този човек. Познала съм едва една десета от него. – Това, обаче, което тя е познала, представя човешкото, но не и Божественото в човека. Някой мъж пък казва: каквото и да мисли жена ми за мене, това не ме засяга. – Ако мъжът мисли така, утре той ще каже същото и за Бога: каквото и да мисли Бог за мене, това не ме засяга. Не е така. Ако мнението на Бога за нас не ни засяга, ние ще умрем; ако мнението на нашити ближни не ни засяга, ние пак ще умрем. Кои са нашите ближни? Нашите ближни са онези съвършени същества, които са завършили своето развитие на земята. Ако нашите ближни не мислят добре за нас, ние ще умрем, няма да имаме кредит. Днес всеки човек мисли за кредит, всеки иска да го обичат. Питам: какво могат да си дадат двама болни хора? В Евангелието се казва, че длъжникът, на когото

господарят простил дълговете, като срещнал един от своите длъжници, веднага го хванал за гушата и заповядал да го затворят.

Съвременните религиозни са се спрели при едно положение и постоянно запитват, кой има по-правилни вярвания? Кой е познал Истината? Някои твърдят, че са познали Истината. Питам: онези, които казват, че са познали Истината, готови ли са да жертват живота си не само веднъж, но откак са се родили, докато умрат, животът им да бъде жертвоприношение? Да служи човек на Истината, това подразбира целият му живот да стане жертвоприношение. Той трябва да счита това нещо за привилегия, както свещеникът или владиката счита за привилегия положението си, да се облече в своите най-хубави дрехи, да влезе в олтара и да изпълни своята служба. Когато видя някой беден човек, аз се радвам, че той разкрива душата си и му казвам: ти не си беден, но не си научил да живееш, както трябва. – Ама аз съм отчаян, обущата ми са скъсани. Не, аз виждам, че обущата ти са здрави, ти на друго място си скъсан. – Ама хората не ме зачитат. – Много лесно могат да те зачитат. Достатъчно е , да дам на твое име 200 000 лева в банката, и всички хора ще се произнесат за тебе, че си почтен човек. Не, парите не правят човека почтен. Има друго нещо в душата на човека, което го подига в очите на хората. Това е обичта към Истината. Когато говориш на човека, в душата му трябва да се зароди обич към Истината и желание да не лъже нито себе си, нито ближните си, нито Бога.

И тъй, казва се в Писанието, че този човек, на когото господарят простил дълга, като излязъл оттам, срещнал едного, който му дължал само сто пенязи, и му казал: плати ми дълга! Плати ми това, което ми дължиш! Този стих е свързан със закона на координирането. Този слуга, комуто господарят простил десет хиляди златни таланти, не бил в състояние да прости на своя длъжник само сто пенязи.

Казвам: ако искате, вие още днес можете да отворите нов лист. Мнозина казват: старата религия е вече проста работа; старата наука е проста работа; старият живот е проста работа; всички стари неща са все прости работи. Питам тогава: коя е новата религия? Новата религия е религия на Истината, религията на новия живот. Тази религия ще внесе свобода, светлина, знание и живот. Който има Истината в себе си, и в чутурата да го турят, да го сгрухат, той пак ще стане. Човекът на Истината не могат да го убият; човекът на Истината във вода не се дави; човекът на Истината огън не го хваща: и сто пъти да го горят на кладата, той пак жив остава. Той се скрива, смалява се. Тъй щото, когато се говори за закона на смирението, ние подразбираме закона на смаляването. Казвате: какво нещо е смирението? То е закон на смаляваме. Човек може толкова много да се

смали, че никой да не го види. И после, той може да стане толкова голям, че всички да го видят, но да не могат да го уловят. Като видите такъв голям човек, да ви обхване страх и трепет, да не можете да се приближите при него. Смирението съдържа в себе си и милосърдие. Смиреният човек може да се смалява, да става невидим, но той може и да се увеличава, да стане толкова голям, че погледът на човека да не може да го обхване. Някой казва: много малък станах, много се смалих. – Колко се смали? Като бръмбар стана ли? Ако си станал като бръмбарче, ще трябва да станеш още по-малък, като микроба. След това ще станеш още по-малък, като атом, и най-после ще станеш още по-малък, като йон. Станеш ли като йон, ще можеш да влезеш в главата, в мозъка на някой учен и ще научиш всички тайни в природата, ще научиш, защо се смущаваш. После пък ще научиш изкуството да се увеличаваш, да ставаш голям. Някой казва: да мога да се увелича, че да бръкна в някоя каса. Щом бръкнеш в някоя каса, ти ще станеш видим и ще те уловят. – Искам да науча Истината. – Щом научиш Истината, ти ще се зарадваш. Някой студент казва: искам да свърша университет, но нямам средства. Който е намерил Истината, той и средства ще намери, да свърши не един, а четири факултета. И каквато длъжност пожелае после, той ще може да я вземе. – Искам да стана министър. И това не е мъчно.

Казвам: когато човек иска да стане министър, или да заеме някаква почетна работа, която да повдигне неговото реноме, това значи да изпадне в смешно положение пред себе си. Да искате никаква почетна служба само за известно положение, то е равносилно да изпаднете на мястото на онзи българин, който свършил в Америка и отишъл при княз Батемберг да иска някаква добра служба. Този българин бил родом от Свищов. Князът го запитал: каква служба искате? Той имал пред вид да го назначи пръв министър. – Искам да ме назначите директор на една от софийските гимназии. – Тогава ще отидете при министъра на просвещението, той се занимава с такива служби. Съвременните хора се намират в същото положение: Бог иска да ги назначи министри, а те искат да станат директори на някоя гимназия, или градоначалници, или пристави, да носят по една звезда, да обръщат внимание на хората. И тогава Господ казва: ще отидете при министъра, той ще ви назначи на такава служба.

И сега, когато хората се запитват, има ли Господ или не, това подразбира, че те питат, има ли Истина или не, може ли да се намери Истината, или не може. Бог съществува само за онези хора, които вярват в Истината. Които не вярват в Истината, за тях Бог не съществува, те сами за себе си са богове. Онзи, за когото има Бог, той има вяра, има религия. Не е въпросът за формата на вярата и на религията. Важно е, че в каквато форма и да признава религията, за него Бог съществува.

Често между хората се говори, че трябва да обичат държавата си, да зачитат обществения строй. Казвам: само този човек може да поддържа обществения строй и да обича държавата си, който има Истината в себе си. Аз не говоря за човека на насилието. Когато имам Истината в себе си и минавам покрай някой въоръжен стражар или войник, те веднага слагат оръжието си пред мене. Когато имам Истината в себе си и минавам покрай затворите, вратите на затворите се отварят, и затворниците се пущат навън. И като срещна някой затворник, аз го питам: за Бога ли страдаш, или за себе си? Ако каже, че страда за Бога, аз му казвам: ти можеш да отидеш в затвора, да проповядваш на хората за Бога. Който каже, че страда за себе си, той носи ножа си нагоре. На този човек казвам: ти трябва да имаш в ума си само една идея - идеята за Бога. Войникът, който върви след затворника, въоръжен със своя нож, насочен нагоре, с това иска да му каже: ако ти, като влезеш в затвора, бъдеш така смел като мене, който сега те карам, и ако твоят нож на Истината бъде така остър и насочен нагоре, ти ще бъдеш ангел-хранител между всички затворници. Като влезеш при своите братя в затвора, които са обезсърчени от човешки неправди, ти им кажи: иде ден на вашето освобождение! Всички затворници могат, да излязат от затворите, обаче, важно е и за самите тях, дали ще могат да изпълнят волята Божия. Още днес всички затворници могат да се освободят, но въпрос е, дали като излязат от затвора, ще могат да изпълнят волята Божия. Ако не изпълнят волята Божия, те могат повторно да сгрешат, и тогава наказанието им може да се удвои: наместо 20 години, да прекарат в затвора 40 години. Днес всички затворници струват на България милиони. И ако тя би могла да ги пусне на свобода, какво по-добре от това? Те ще работят за нея, ще станат честни и почтени хора. Кога? – Само ако са готови да изпълнят волята Божия. Как могат тези хора да се обърнат? Религиозните хора казват: ние трябва да се обичаме. Досега и аз съм проповядвал на хората да се обичат едни други, но отсега нататък оставам този въпрос настрана и казвам: хората трябва да обичат Истината! Сега вече аз проповядвам любов, обич към Истината. Този е кардиналният въпрос, който може да освободи хората от робство. Затова у всекиго трябва да се зароди желание да даде всичко, а не да даде само от изобилието на своята душа. Както онзи, който е раздал имането си на бедни, така трябва да постъпи и всеки човек, който има обич към Истината. Ние не искаме това от бедните, но от богатите. И онези от богатите, които искат да служат на Истината, трябва да се върнат назад и да раздадат всичко, каквото имат. Които не искат да се върнат, нека продължат пътя си, но поне да кажат това на онези, които остават да живеят на земята, както и на онези, които искат да дойдат отново на земята. Обич към Истината – това е бъдещият идеал, към който всички трябва да се стремят.

Сега аз искам право да ме разбирате, да не би някои да кажат: много строга работа е тази. Значи, ние досега не сме вярвали в нищо! Не, в много неща сте вярвали, но не сте обичали Истината така, че да сте били готови да пожертвате всичко за нея, и то не само за един момент, но,през целия си живот. При това, не трябва да обичате само тези, които ви са приятели, но да обичате всички и да сте готови, както Бога, да дадете своето благоволение на всички същества. И това трябва да направите не само за доброто на другите хора, но за координиране на своята душа, на своето тяло, да бъдете в съгласие с великата Истина. Координирането е основен закон, който всеки трябва да знае. Координирането представя онази канализация, която трябва да се прекара в човешката душа, за да може всеки подтик да преминава през нея и
да дава ход на общото развитие на силите в човешкия организъм. Без тази канализация човек може да се пукне; щом се прекара тази канализация, тя ще даде път на Божието благословение да тече в него. Опита ли се човек да спре тази Божествена енергия, той ще подпуши: всички пътища в себе си, а с това ще наруши координацията на силите в организма.

Казвате: човек не трябва да люби. – Вие още не сте любили. Човек не трябва да говори Истината. – Вие още не сте говорили Истината. От опитността, която досега сте имали, по всичко се вижда, че вие още се намирате на границата между стария и новия живот. На първо място вие искате да бъдете здрави. На второ място вие искате да имате здрав ум и здраво сърце, за да можете да постигнете идеалите на вашите ум и сърце. За да постигне всичко това, човек трябва да има любов към Истината. Имате ли любов към Истината, вие ще можете да заемете: и най-доброто положение. Тъй щото, искате ли да прокарате в живота си великата идея – любов към Истината, вие трябва да имат любов към работата. В живота ще срещнете много граждани, които почти никак не работят; същевременно ще срещнете много селяни, които работят извънредно много. И едното е престъпление, и другото е престъпление. И онзи, който много работи, се притеснява, както и онзи, който не работи. Обаче, природата изисква да се впрегне на работа само толкова енергия, колкото е необходимо, при това, когато човек дава от себе си, той също така трябва да получи нещо. Трябва да става правилна обмяна. Казвам: човек трябва да води правилен религиозен живот, или правилен духовен живот. Някой казва: смисълът на живота седи в това, да пожертва човек всичко. Така проповядват и владиците, и свещениците, и проповедниците. Кои владици, свещеници и проповедници говорят така? Така говорят и са говорили онези, които заминават и са заминали за онзи свят. Живите имат друго мнение. Като дойдат новите служители на Бога, те ще служат по особен начин, а не като сегашните. Преди всичко те ще се обличат по съвсем друг начин.

Облеклото на съвременните Божии служители не е нищо друго, освен парадиране. Докато човек парадира с облеклото си, той не може да бъде истински Божи служител. И забележете, когато човек започне да остарява, той започва и да се дигизира. Човек трябва да стане като малко дете. Вземете пример от Христа. Той не се обличаше с цел да парадира. Той носеше римска тога, а на краката си имаше обуща, подобни на сегашните сандали. Христос имаше ли корона на главата си? – Нямаше. Аз не съм против короните, но Истината трябва да бъде корона на главата на човека! Казвам: трябва да ме разбирате правилно! Някой казва: значи, старата религия трябва да се разруши. Питам: от осем хиляди години насам кой е причина за разрушение на религията? Някой отдавна е разрушил религията, но кой е той? Човекът, който говори Истината, и слънцето, което грее, не могат да рушат нещата, те само ги разтопяват. И когато нещата се топят, това не става по наша воля, но законът е такъв. Понеже много хора искат да придобият вътрешния смисъл на живота, питам: как ще се домогнат до това нещо? Например, някой иска да напише нещо много хубаво, но не може. Друг иска да изсвири едно музикално парче много хубаво, но не може. Защо? – Защото в целия живот, както и в природата, от хиляди години има преповторение на нещата. Вземете, например, каквото е казали Платон от толкова хиляди години, и до сега се повтаря. Всички говорят за обективен, за субективен свят, за субстанция, за понятия и т.н. Казвам: животът не се заключава в понятията, но той се изразява чрез тях. Преди всичко, когато двама души се срещнат, те трябва да имат обща база на опознаване. Тази база осигурява правилните отношения, които се създават между тях. Отношенията между тях трябва да бъдат такива, както между окото и ухото. Как се запознават окото и ухото помежду си? Окото гледа, а ухото слуша. Следователно, между окото и ухото има известно координиране. Окото може да покаже посоката, отдето иде гласът, а ухото може да схване, какъв е гласът, който се чува. И затова, когато тези два органа могат да се координират, между тях има обич, любов; не могат ли да се координират, никаква любов не може да съществува и между тях. В такъв случай, ако двама души могат да се координират, те ще могат и да се обичат.

Сега, като слушате да се говори по този начин, мнозина ще се натъкнат на едно противоречие. Обаче, които могат да схванат дълбокия смисъл на думите ми, те ще изпитат голяма радост. Например, говори се за самоотричане, за отказване от старото. Някои ще кажат: какво ще стане с нас, ако се откажем от старото? Питам: когато човек умре, не се ли отказва от всичко? Нашите дядо и баба не се ли отказаха от всичко? Тогава, не е ли по-добре да се откаже човек доброволно от всичко старо още приживе, отколкото да чака смъртта и тогава, иска не иска, да се откаже? В това отношение Толстой беше ясновидец. Той предвиждаше, че този закон ще

се наложи, и затова предварително казваше на жена си: хайде да се откажем от всичко старо, да се откажем от богатството си. Жена му, обаче, не се съгласяваше. Не мина много време, дойдоха болшевиките и наложиха този закон насила. Казвате: страшно нещо са болшевиките! Да, страшни са, но те са ангелите на смъртта, които дойдоха, и без да питат някого, взеха всичко до стотинка. Че били владици,
попове или управляващи, те насила наложиха този закон. Казвате: кой ще ни избави от болшевиките? Само Истината е в състояние да спаси човечеството от болшевиките като внесе между тях законите на Любовта, Мъдростта, Правдата, Добродетелта, милосърдието, кротостта въздържанието, търпението и т.н. Само Истината може да освободи човека, никакви други илюзии не трябва да си правите. Дойдат ли болшевиките, те ще ви хванат за гушата и ще ви поставят в затворите. Обаче, Истината ще освободи всички хора, ще ги извади от затворите и ще ги пусне на свобода.

И тъй, обект на Любовта е Истината. Човек не може да люби, докато няма Истината. Ако искате да любите и да ви любят, непременно трябва да имате Истината в себе си. Който люби, той търси Истината. Някой казва: аз любя. Значи, ти търсиш Истината. Друг казва: защо не ме любиш? – Защото нямаш Истината в себе си. Казва се в Писанието: „Възлюбил е Истината в човека." На друго място се казва: „Бог толкова възлюби света, щото пожертва своя единороден син, за да не погине всеки, който вярва в Него. И от този стих се разбира пак същото. Истината у нас, която Бог е възлюбил, това е Любовта. И тъй, повдигнете се, вложете Истината в себе си и не бивайте вече роби на миналото, на вашите деди и прадеди. Стопете на нозете си и кажете: отсега нататък аз ще търся само Истината. Когато намерите Истината, вие ще знаете вече да любите, но и вас ще любят. Тогава и животът ви ще се осмисли и ще се освободите от всички болести и недъзи на миналото. И като говорите в името на Истината, ще престанете да се занимавате с греховете на другите хора. Да се занимавате с греховете и престъпленията на хората в името на Истината, това значи да се цапате. Какво могат да ви интересуват умрели хора? Нека умрелите почиват в гробовете си! Нека богатите почиват в своите богатства! Какво ще ме интересува това, че някой умрял? Или, какво ще ме интересува това, че някой писал нещо невярно за мене? Нека той бъде доволен от това, което е писал. Който има Истината в себе си, той се радва и на малките блага, които Бог му е дал.

„Възлюбил е Бог Истината в човека" - Това подразбира закон на координация. Запример, заболеете от някаква болест. Първата, работа е да намерите причината на тази болестта. Като намерите причината на болестта, вие веднага ще се координирате и болестта ще изчезне. Някой

ще каже: ами като се лекуваме сами, какво ще правят лекарите? Няма защо да се грижите за лекарите. Вие ще постъпвате, както сега правят испанците. В Испания при лекарите не ходят само болни, но и здрави хора. Там болните хора не плащат на лекарите. Всеки здрав обаче, внася в една касичка по два лева за лекар. Като се съберат около стотина абонати, лекарят събира тия пари. Дойде ли пред касичката и види, че в нея няма нищо, той знае, че някой болен е дошъл да се лекува. Значи, докато сме здрави, ще плащаме на лекарите за съвети, да не заболяваме. Щом сме болни, няма да плащаме нищо на лекарите. Следователно, оттук виждаме, че добро може да прави само здравият човек. Болният човек не може да прави никакво добро. И затова, само здравият човек може да плаща; болният нищо не може да плаща на лекаря.

Сега, аз ви поощрявам да плащате на лекаря си, докато сте здрави. Щом сте болни, нищо няма да плащате, ще се лекувате даром. Бъдещият ви идеал е да научите, какво нещо е Любовта. Човек не може да обича, не може да бъде силен, докато няма Истината в себе си. Не си правете илюзии, че без Истината можете да бъдете силни хора. Казвате за някого: този човек може да заповядва на духовете. Казвам: той не може да заповядва на органите си, че ще заповядва на духовете! За да може човек да заповядва на духовете, той трябва да научи законите на материята и да знае, как да я владее. Докато не научи законите на материята, не само че не ще може да заповядва на духовете, но те ще си играят с него. Духовете са ни научили на всички отрицателни прояви, на всички лоши занятия: на омраза, на кражба, на тунеядство и т.н. Рече ли някой да работи, те веднага ще му кажат: няма какво да работиш, нека другите работят за тебе. Съвременните хора се възпитават от духовете. Когато дойдат до положението да заповядват на духовете, в света вече ще дойде нова култура – култура на великата Истина, която ще внесе свобода в живота. Тогава всички хора ще бъдат еднакво свободни; училищата ще бъдат отворени за всички хора и ще им доставят нужното знание, което води към освобождение и просвета. Тогава всички хора ще придобият живота, ще знаят, колко да живеят; те ще живеят, колкото искат и ще бъдат свободни да заминат, когато искат. Тази е новата религия, която ще дойде в бъдеще и по която ще може да живее всеки, който търси Истината. Не казвам, че другите хора трябва да се мразят. Преди всичко, омразата не разрешава въпроса. Любовта разрешава всички въпроси. Казано е: „Да възлюбиш ближния си, както себе си!" Обаче, Любовта чрез Истината носи правилното разрешение на въпросите. И тогава, като обикнете някого, вие ще знаете, защо го обичате. Обичате ли някого трябва да намерите в него една черта, на която напълно да разчитате: нито той да си играе с вас, нито вие да си играете с него. Тази черта ще представя истинската връзка помежду ви.

Сега аз ви говоря за науката на Любовта, както и за науката на Истината. Тази Любов, и тази Истина, за които ви говоря, те не се проявяват отсега, те са проявени от хиляди години насам. Сега ние трябва само да си ги припомним. Ако се обърнете към вашето минало и си спомните за Любовта, за Истината и ги приложите в живота си, вие ще придобиете новата светлина. Тогава всички хора ще се разберат. Ако не се приложи тази Любов и тази Истина, в живота на хората винаги ще има противоречия.

И тъй, не очаквайте светът да се оправи по механически начин. Няма какво да се оправя светът, той е оправен. Едно насърчение ще ви кажа: вие трябва и можете да се оправите. Смъртта никога няма да изчезне от живота, но насърчителното за вас е, че вие можете да станете безсмъртни. Лъжата никога няма да изчезне от живота, но вие можете да намерите Истината, която да ви направи свободни. Сиромашията никога няма да изчезне от живота, но вие можете да станете богати. Невежеството никога няма да изчезне от живота, но знанието може да бъде ваше достояние. Ето защо, казвам: не примирявайте противоречията в живота, защото има сили вън от живота, които уреждат всички противоречия. Мравите не уреждат живота, но те могат да уредят само своите мравуняци. Човек не може да се разпорежда със себе си, има други същества, които уреждат живота. Когато дойдат културните ангели в света, те правят с хората същото, каквото хората правят с дърветата. Те казват: еди-кое си поле трябва да се окоси; съберете 20 000 левенти момъци и ги окосете като трева! Казвате: колко са жестоки. Те са жестоки, а когато вие режете дърветата, това не е ли жестокост? Ще кажете, че това не е жестокост, а култура. Ако вашата дъщеря е в някое леко заведение и продава себе си, не е ли по-добре тия културни същества да я откъснат от тази среда и да я занесат в техния свят?

Не е ли по-добре за един министър, който подписва смъртната присъда на 20 души, да замине за другия свят, между, висшите същества, преди да е подписал тази присъда? По-добре е такива хора да се отрежат, като дърветата, от своята среда, и да се занесат на по-добро място. Ние не искаме хората да умират, но да отиват в онзи свят, да се учат.

И тъй, ние сме за разумния живот. Казвате: какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота седи в това, да се възлюби Истината. Като възлюбите Истината, тя ще отвори всички врати, ще ви направи свободни. Това е проста задача, в която всеки за себе си, индивидуално, ще разреши следните важни въпроси: ще живеете или ще умрете, богати ли ще бъдете или сиромаси, умни ли ще бъдете или прости. Разрешите ли тези

въпроси, ще намерите и смисъла на живота.

Писанието казва: „Бог е възлюбил Истината в човека". Щом Бог е възлюбил Истината у вас, тогава вие сте в положението на онзи блажен човек, на когото господарят прости дълга. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да възлюби Истината.

Аз желая сега Бог да възлюби Истината, която е в душите ви, а вие да се радвате!

Беседа от Учителя, държана на 8 май, 1927 г. в гр. София.
8 май 1927 г.

Книги:

* Сто пеняза

Вехтото премина (Сила и Живот. Девета серия (1926–1927). Том IV. София, 1930)
11 беседи от 3 април 1927 г. до 19 юни 1927 г.

Начало: 10:00

1927_05_11 Четирите кръга
лекция пред общия окултен клас

ЧЕТИРИТЕ КРЪГА

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!”
Размишление.
Колкото високо да е минарето, ходжата все една и съща молитва чете.
Сега, ще начертая четири кръга с различни големини. Защо тия четири кръга А, В, С и Д, или 1, 2, 3 и 4 са различно големи, а при това постепенно се увеличават?

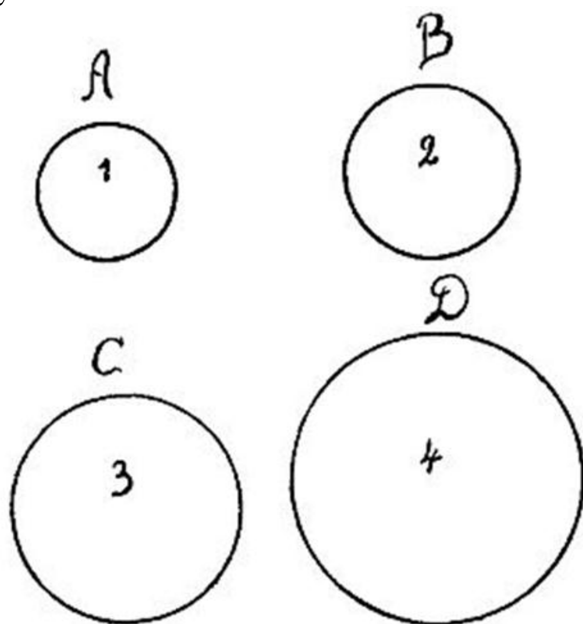

Фиг. 1.

Те растат и се увеличават според закона на природата. Всяко нещо в природата расте и се развива постепенно. Значи, за да разбираме нещата, трябва да знаем езика на природата. Често ние говорим за любовта и казваме, че всички неща имат любов. Например, водите, изворите, ветровете, въздухът, огънат, минералите, растенията, животните и хората имат любов помежду си. Два извора се обичат, както двама души се обичат; два скъпоценни камъка се обичат, както двама души се обичат. Някой казва, че разбира любовта. Щом разбира любовта, нека ми каже нещо за любовта на скъпоценните камъни. Вие казвате, че Бог е Любов, но тази любов е неразбрана за вас. И най-видните философи в света не разбират, какво нещо е Божията Любов. От осем хиляди години насам Любовта Божия е останала неразбрана и за адепти, и за светии, даже и за ангели. Всички хора говорят за Божията Любов, а като се натъкнат на някаква малка мъчнотия, веднага се смущават; ако ги заболи пръст, стомах, или изгубят парите си, те веднага забравят всичко. Уволнят някого от

служба, или заболее дъщеря му, той казва: Като ме назначат отново на служба, или като оздравее дъщеря ми, тогава ще мисля за Божията Любов. Сега нищо не ми е пред очите. - Който разбира Божията Любов, той болен не може да бъде, нито богатството си може да изгуби, нито от служба могат да го уволнят. Който разбира Бога, той няма да пита, какво нещо е Бог, дали ни обича, или не. Външно Бог не проявява любовта си към хората. Също така и външната любов на хората не отива до Бога. Някой се моли на Бога, чете две-три молитви, но молитвите отиват едва две педи над главата му. Това не е истинска молитва. Сега, ще обясня тази мисъл със следния пример. Един млад, образован човък, свършил университет, но нийде не може да намери служба; отива при един богат банкер, да иска работа от него, или пък да му услужи временно с някаква сума. Банкерът го поглежда строго и му казва: Господине, нямам работа за вас, пък и с пари не мога да ви услужа. След малко, при същия банкер дохожда млада, красива мома, която е свършила едва трети прогимназиален клас и поисква от него известна сума. Банкерът поглежда приветливо момата, изважда един чек и го подписва. Без да я пита, защо й са тези пари, той веднага дава исканата сума. Питам: как ще си обясните това нещо ? Казвате, че науката е сила, а в случая, младият господин, който учил цели 16 години, нямал сила да извади пари от банкера. Красивата мома, която е свършила само три класа, можа да извади пари от касата на банкера. Значи, красивата мома крие в себе си някаква особена, вътрешна сила, която влияе на душите на хората. Тази сила не е нито в лицето, нито в погледа на красивата мома, но се крие някъде дълбоко в нея и несъзнателно я проявява. Когато красивата мома влезе в канторага на банкера, още при влизането й, той застава прав пред нея, като войник пред своя генерал, и казва: Заповядайте! Какво обичате? Може ли войникът да не изпълни волята на генерала си? Значи, в случая, образованият човек, с висша наука, е посредствен човек, т.е. голямо шише, с малко съдържание. Красивата мома е генералът, който има сила да издава заповеди. Тя е малко шише, но пълно със съдържание. Такова нещо представлява човешката глава: голямо или малко шише, с малко или с много съдържание.

Съвременните хора говорят за човешкия мозък, за силата, която се крие в него. Всички хора имат мозъци, но тия мозъци се различават по динамическата сила в тях, както и по количеството на мозъчното вещество. Биолозите са правили изследвания на мозъчните клетки на гениални и на обикновени хора и са намерили голяма разлика между едните и другите. Също така има различие и в погледа на хората, в строежа на цялото им тяло. Красивата мома, която може да застави банкера щедро да отвори касата си, има особен израз на очите си, особен строеж на цялото тяло. Добрите хора са необикновени и всеки ги слуша. На обикновените хора никой не обръща внимание. Който е необикновен, той трябва да разполага

с необикновена сила. Обикновеният човек се моли на Бога, но сам не вярва в силата на своята молитва, а при това очаква да получи отговор, да бъде молитвата му чута. С това не искам да кажа, че сегашните хора нямат вяра; хората имат вяра, но в съзнанието им има малки пропуквания, отдето част от енергията им изтича навън. Вследствие на това изтичане на енергията, човек се демагнетизира. Това показва, че силата на човека може да изтича така, както изтича водата от шишетата.
Сега, ще се върна към четирите кръга. Еднакви сили ли са образували тия кръгове? Силите, които са образували тия кръгове, са различни. Даже и при начертаването на тия кръгове е употребено различно количество енергия. Не е лесно човек да начертае един кръг. Защо не е лесно? Защото, при начертаването на кръга, човек трябва да измени положението и състоянието си, да мине в нова област, в нов свят. Кръгът представя свят, съвършено различен от физическия. Значи, силата, която тече през ръката на човека, за да начертае кръг, е особена. Тя не се получава лесно. За да се добие, човек трябва да се свърже със съответни сили в природата, и така да ги проектира навън. Когато пое- тът и писателят пишат хубави неща, това се дължи на енергията, която изтича от тях. Всеки може да пише, но за да съчетае буквите, слоговете, думите, мислите така, че да изразяват нещо хубаво, нещо разумно, човекъ трябва да съгласи своята енергия с тази на разумната природа. Само разумната природа е в сила да подтикне човека към великото, към възвишеното в живота. Какво ще напише, или какво ще направи човек, това зависи от количеството на енергията, която разумната природа дава всеки ден. Човек не се ражда разумен. Той има в себе си условия да бъде, или да не бъде разумен, но природата всеки ден му дава известно количество разумна енергия, която той може да използва правилно, а може и да не я използва, както трябва. От него зависи какво ще направи с тази енергия. Който не разбира силата на тази енергия, той казва: Какво ме ползва тази енергия? Щом каже така, енергията се разпръсва.
Така постъпва всеки, който не разбира законите. Той начертава един кръг, погледне го с пренебрежение и казва: Какво има в този кръг? Който разбира силата на кръга, той ще го използва за лекуване: например, ще начертае този кръг около брадавицата на своя пръст, ще отдалечи ръката си и след половин час най-много брадавицата ще изчезне. Имате цирей на врата си. Начертайте около цирея единъ кръг и концентрирайте мисълта си върху цирея. Силите на кръга ще започнат да действат върху цирея, и след известно време циреят ще се пробие и изчезне. По този начин вие ще опитате силата на вашата мисъл, силата на вашата вяра. Ако казвате, че имате вяра, а не можете да лекувате най-малките болести, вярата ви не е силна. Тя е в зародиш само. Имате някаква малка пъпчица на ръката си. Направете опит да я махнете със силата на вашата мисъл, със силата на вашата воля. Направете един малък кръг около пъпчицата си и

концентрирайте мисълта си към нея. Ако пъпчицата не се махне, направете втори, по-голям кръг. Ако не успеете, направете трети, четвърти кръгове, по-големи от първите. Ако и при това положение не успеете, причината е или в мислите, или в чувствата, или във волята ви. Потърсете причината и я отстранете. Понякога причината може да се крие и в окръжаващата среда. На другия ден повторете опита. Докато не махнете пъпчицата от ръката си, не се отказвайте от този опит. Така ще усилите волята си, така ще усилите мисълта и вярата си. Някой има затвърдяване на ставите си. Нека направи същия опит, да види силата си.
Казвате: Кой ще си играе с такива опити? Питам ако лекарят ви даде някаква мас, да се мажете, това не е ли пак игра? За предпочитане е да направите един кръг около болното място на организма си, отколкото да се мажете с различни масти. Правете опити и не се страхувайте. Ако носът ви боли и направите на болното място един кръг, и се случи, че болката се усили, вместо да се намали, това е добър признак. Продължавайте опита без страх. С това се изпитва и вярата ви. Колкото и да се увеличава болката, продължавайте опита. Някой започва да се лекува, и като дойде до четвъртия ден, до четвъртия кръг, уплашва се и спира. Не, щом е дошъл до това място, нека продължава. На четвъртия ден положението ще се подобри. Правете тези упражнения, да се развивате. Добре е понякога да се лекувате едни-други. Някоя сестра ще се заеме да лекува друга; братът пък ще лекува друг брат. Така ще изпитвате силите си и взаимно ще си помагате. Вярата не може да се реализира, докато човек не приложи съответна на нея сила. За това пък се изискват опити.
Мнозина мислят, че ако не могат сега да направят нещо, ще постигнат това в друг живот, като се родят отново, като млади, способни за работа. Не, каквито сте сега, такива ще бъдете и в друг живот. Ако сега не работите, ако сега не правите усилия, и в другия си живот ще бъдете същите. За хора, които не спазват Божиите закони и не работят, и природата е еднообразна. В какво седи това еднообразие? В смъртта. Еднообразието носи смърт, а разнообразието – живот. Някой се оплаква, че не може да събере двата края на нещата. Питам: как се събират две неща на едно място? Какъв процес е събирането: колективен, или единичен? Събирането е колективен процес. На физическия свят, събирането е механически, несъзнателен процес. Събират се само такива неща, на които съзнанието не е пробудено. Умножението, обаче, е духовен процес. То е процес, в който взимат участие същества, с пробудено съзнание. Следователно, неразумните неща се събират, а разумните се умножават. Изваждането е също така физически процес. Когато изучаваме биологически развитието на клетките, виждаме, че те се размножават чрез деление. Това деление е разумен, съзнателен процес. И сега, като знаете тия неща, вие можете да употребявате събирането и изваждането за лекуване на един род болести, а умножението и делението за лекуване на

друг род болести. Също така, известни сили в нашия организъм могат да се събудят по законите на събирането и изваждането, а други – по законите на умножението и делението.
Сега, като говоря за събирането, имам предвид приложението на това действие навсякъде в живота. Например, то има приложение и във физическото развитие на човека. За да се развие физически, човек прибягва до разни методи и системи. Някои системи препоръчват всеки ден да се вдигат топки от различни тежести: започват от един килограм и постепенно увеличават, като достигат до 50 и повече килограма. И наистина, в продължение на няколко месеца, човек може така да развие мускулите си, че да вдига големи тежести. Значи, за да развива мускулите си, човек требва да прави упражнения, които да му указват известно съпротивление. Без съпротивление, мускулната система на човека не може да се развива. Без съпротивление ръцете му винаги ще останат слаби, пасивни.
Същият закон се отнася и до развиването на човешката мисъл. Казвате: Защо са мъчнотиите и страданията в живота? Без мъчнотии и страдания, човек ще мяза на морска гъба, или на морска медуза. Значи, мъчнотиите и страданията са съпротивление, което развива човешката мисъл. Без съпротивления мисълта не може да се развива. Който иска да стане разумен, той трябва да има мъчнотии, страдания. Методът на Д-р Мюлер, който препоръчва дигане на тежести за физическо усилване на мускулите, има приложение и по отношение умственото развитие на човека. Днес ще дигнеш умствено един килограм тежест; утре – два килограма; на третия ден – три, и така, постепенно ще увеличаваш, докато дойдеш до положение да дигаш тежести по-големи и от физическите. По същия начин идат и мъчнотиите на човека: днес мъчнотията му тежи един килограм, утре – два килограма, после – три килограма и т. н. С усилие, с постоянство той ще дига мъчнотиите една след друга, докато един ден се засили умствено и стане велик човек. Велик ще бъде, защото ще може лесно да се справя със своите мъчнотии и страдания.
И тъй, когато пожелаете да реализирате една своя мисъл, разумната природа непременно ще ви постави някакво препятствие, някакво съпротивление. Тя казва: Вие ще реализирате своята мисъл, само ако можете да преодолеете препятствието, което е поставено на нейния път. Забележете, когато човек пожелае да направи едно добро, веднага ще се изпречат на пътя му ред препятствия. Ако е слаб, той ще отстъпи, ще се откаже от доброто, което е намислил и ще се оправдава, че се явили пречки, нещастия, които му отнели възможността да направи доброто. В това, именно, седи красотата на живота. Спънките, противодействията са сили, които застават на пътя на човешките мисли, чувства и желания и го карат да се бори с тях, да ги преодолява, а с това заедно и да се развива. Който успее да преодолее тия спънки, той ще може да използва тяхните

сили за реализиране на мислите, чувствата и желанията си. И затова, знайте, че всяко противодействие е сила, която можете да използвате за вашето растене и повдигане.
Ще ви приведа един пример за изяснение ролята на отрицателните мисли, които понякога нападат човека. В топлите страни, а също така и в България, има особен род оси, които правят жилищата си от кал. Те хващат 10-20 паяци, надупчват телата им и ги поставят в жилището си, дето са техните личинки. След време, като се развият личинките им и превърнат в оси, те намират вече готова храна. Следователно, паяците, в случая лошите мисли, служат за храна на малките оси. Добрите мисли са семенцата, зрънцата, които се посаждат в земята. Лошите, отрицателните мисли са тор, от който ще се ползват добрите мисли. Като проследите този закон, ще видите, че той е верен при всички случаи на живота. Добрите мисли се хранят от лошите. Ако около една добра мисъл няма няколко лоши, които да й послужат за храна, тя не може да се реализира. Права ли е тази теория? Права е. За вас може да е теория, но за мене е природен закон. Щом е природен закон, той е реалност. Ще кажете, че това е игра на природата. Не, природата никога не си играе; тя се занимава, тя работи.
Тъй щото, на каквито противоречия да се натъквате, радвайте се. Тези противоречия са условия за вашето развитие. Колкото по-големи са противоречията, толкова по-големи са възможностите ви да станете гениални, велики, добри хора. Казано е в Писанието : „Дето грехът се увеличава, там и благодатта расте". Значи, грехът е условие да се увеличава благодатта. Може ли човек да живее на земята, без да се оцапа? Щом е дошъл на земята, той непременно ще се оцапа, но важното е, че природата дава методи за чистене. Нечистотиите не могат да се задържат на тялото, но в самия човек трябва да има желание всеки момент да се чисти. Възгледите на съвременните хора са толкова ограничени, че от най-малката мъчнотия, която иде за тяхното развитие, те се обезсърчават и казват: Не струва да се живее! Тогава, какво остава на човека? От гениален човек, какъвто е определен да стане, ще слезе в положението на обикновен човек, т. е. ще деградира. Такъв е законът в природата. Който не използва добрите, благоприятните условия на живота за своето развитие, той ще слезе в по-низко положение. Който не желае доброволно, по закона на жертвата да даде това, което Бог изисква от него, той пак ще го даде, но вече чрез насилие. Когато слезе в положението на обикновен човек, той ще даде десет пъти повече, отколкото като гениален. В този смисъл, гениалният дава по-малко, а обикновеният – повече. Казвате: Да живеем добре! – Само разумният човек, който разбира законите на живота и на природата, може да живее добре. Но докато дойде до това положение, човек ще мине през различни състояния, през разни фази на живота. Той

ще скърби и ще се радва, ще плаче и ще се смее. Например, след плача иде успокояването; след успокояването – смеха, а след смеха – заспиването. Сега, да се върнем пак към кръговете. Защо кръгът „А" е най-малък? Случайно ли е начертан най-малък, или има някаква причина за това? Този кръг се среща и в природата и символизира нещо. Той е форма, която изразява нещо живо. Сравнете, например, кръга около окото на бивола с кръга около окото на мухата. Какво забелязвате? Между окото на бивола и това на мухата има голяма разлика, не само по форма и големина, но и по строеж. Ако наблюдавате окото на някое млекопитаещо и това на човека, пак ще намерите грамадна разлика и по форма, и по големина, и по строеж. Колкото е по-голяма зеницата на окото на дадено животно, толкова по-малка е светлината на неговото съзнание. Щом зеницата се намалява, светлината на съзнанието се увеличава. Същото може да се каже и за хората: колкото по-интелигентен е човек, толкова и зеницата му е по-малка. И обратно: колкото по-неинтелигентен е човек, толкова и зеницата му е по-голяма. Тъй щото, намаляването на кръга перспективно показва усилване, увеличаване на нещо. Щом знаете това, ще кажете, че за четвъртия кръг е платено повече, в смисъл, че повече енергия е изразходвана. Обаче, ако тази големина се отнася до зеницата на някое око, този кръг има по-малко цена. Ако окото на някой човек по големина отговаря на четвъртия кръг, този човек е в категорията на по-низко културните, по-низко интелигентните хора, защото няма достатъчно светлина в съзнанието си, която да помага за неговото развиване. Той живее в гъста среда, вследствие на което няма условия да се проявява. Например, някой иска да бъде умен, но условия няма за това. Ето, и животните са в същата среда, в която и хората живеят, но нямат условия да се проявят. Има ред причини, които ограничават тяхната природа.
Сега, ще ви наведа на друга аналогия. Когато през ума ви мине някаква малка мисъл, вие сте недоволни от нея и казвате: Защо ми е тази малка идея? Според мене, малките мисли, малките идеи са човешки, а големите мисли и идеи спадат към животинското царство. И наистина, колкото по-нагоре се качва човек, в ангелските светове, толкова по-добре разбира, де се крие силата на идеите. Там идеите са по-малки от физическите, от идеите на хората. Ангелските идеи са по-малки, но по- силни, по-интензивни. Защо са по-силни? Защото малките идеи проникват навсякъде. Представете си, че един виден поет взима вашия албум и пише: Светлината е всичко. След това дойде един милиардер, взима албума ви и пише: Подарявам два милиона долара на своя добър приятел. Коя мисъл е по-силна: на поета, или тази на милиардера? По големината на кръговете вие ще познаете кои идеи са по-големи, и кои – по-силни. Физическите, материалните идеи са по-големи, но по-слаби. Ангелските, Божествените идеи са по-малки, но по-силни. Първите идат от по-близък до нас свят, и затова изглеждат по-големи, но нямат голяма сила в себе си. Вторите идеи,

ангелските и Божествените, са по-малки, но по-силни. Физическите идеи указват влияние върху брадата на човека; брадата му се разширява с около два милиметра. Духовните и Божествените идеи указват влияние върху врата на човека. Например, ако някоя майка изгуби детето си и после го намери, радостта й се отразява върху врата. Вратът й се разширява с един-два милиметра.
Питам: какво показва това? Това показва, че за всяка функция, за всяка проява в живота на човека има специален орган. Тия органи вътрешно са малки, но изпълняват своите служби. Като говоря за органи със специални функции, дохождам и до гимнастиката, в която взимат участие само известен род мускули, а другите остават неразвити. Когато работи съзнателно върху себе си, човек развива всички органи на тялото си, вследствие на което то става подвижно. Всички течения, всички трептения на тялото са хармонични. Такъв човек е в пълно съгласие със силите на природата. Щом не е в съгласие със силите на природата, човек се усеща стар, неразположен, без идеи и т. н. Това е лъжливо положение. Човек не трябва да се поддава на такива отрицателни състояния, но да работи върху себе си, да владее силите си. Срещате някой човек, който заема видно обществено положение, било като директор на банка, или министър, и гледате, как върви. Взел бастона си, върти го надясно-наляво, за нищо не мисли; утре го уволнят от служба, срещате го пак, но вече сгушен, свит, никого не смее да погледне. Защо и в този случай не е също тъй изправен, горд? Така и в скръбта си човек се свива, а в радостта си се изправя, пъчи се, всички да го видят. Защо не прави обратното: при радостта да се свива, а при скръбта, при страданието да се разширява? Има хора, даже светски, които се държат точно така: при радостта се свиват, а при скръбта се разширяват. Срещате такъв човек, с букаи на ръцете и краката, дрънкат тия железа, но върви той, смело пристъпва. Този човек е невярващ, но има някаква идея в себе си и от никого не се смущава. Кое положение е по-добро: да се свивате при скърбите, или да се разширявате?
Питам: Какво нещо са страданията? Страданията са трите топки от различни тежести, които постепенно трябва да вдигате. Има страдания, които не са по силите на хората. Ако се опитат да ги дигат, ще стане разрив на сърцето им, или пукане на кръвоносни съдове. Ето защо, човек трябва да се кали, за да може да носи страданията, без никакви катастрофи за неговия организъм. За тази цел, той трябва да страда разумно и да знае, че страданията са неизбежни. Можете да плачете, да се молите, но ще знаете, че страданията не могат да се избегнат. Те водят в един път, от който няма връщане. Страданията са живо нещо, а не мъртво. Те седят на пътя, по който хората вървят, и ги чакат. Като минете покрай тях, ще се спрете, ще се запознаете, ще се разговорите и ще научите езика им. Пътят на страданията е път, който води към Бога. В този път има страдания, но има и радости. Те вървят паралелно. Някой казва: Как се случи, че се

срещнах с този човек, да преживея толкова страдания? – Това не е някаква случайност, това е в реда на нещата. Хората се натъкват и на ред органически противоречия в своя живот, от които също тъй страдат, както и от ония страдания, които естествено ги следват в пътя им. И след всичко това, хората казват, че страданията са необходими, за да стане примиряване между хората. Не, Господ не се нуждае от никакво примиряване, от никакво оправдание. Праведният няма какво да се оправдава. Той сам за себе си е оправдан. Кой се оправдава? Който може да се опере, само той се оправдава. Кой може да се опере? Който има вода. Който няма вода, той никога не може да се опере. Нито пък богатият може да стане сиромах. Какво ще кажете за това твърдение? Когато казваме, че човек може да стане богат, може да стане и сиромах, ние имаме предвид физическия живот. Само там могат да стават смени в състоянията на човека. Турете на гърба на някое магаре 80 кг. злато, и то ще стане богато. Ако господарят изгуби това магаре, всички ще го посрещат с радост. В който дом влезе, ще му отворят вратата, ще го настанят в дама, ще го нахранят добре и после ще го пуснат да си отиде, облекчено от товара, който носеше на гърба си. Богатство, което може да се сваля от гърба на човека и отново да се туря, е физическо богатство. Ние не говорим за такова богатство. Когато казваме, че богатият не може да стане сиромах, и сиромахът не може да стане богат, имаме предвид духовното богатство, което никога не се губи. Духовното богатство представя същността на нещата. В този смисъл, добрият човек не може да стане лош, нито лошият може да стане добър. Добрият може да слезе в противоречията на живота, но съзнанието му никога не може да се измени. Любовта не може да се превърне в омраза, нито омразата може да се превърне в любов. Злото в добро не може да се превърне, нито доброто може да се превърне в зло. Външно човек може да се излъже, но вътрешно нещата остават такива, каквито са били първоначално.
За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример. Един ден дяволът се преобразил на един тих, безпомощен старец и се явил при един светия, с молба да се помоли за него пред Бога, да му помогне, по-леко да прекара старините си. Светията го съжалил и се помолил на Бога за този старец, да улесни някак живота му. Обаче, вместо отговор на молитвата си, той чул отгоре следните думи: Твоята молитва не може да се приеме, понеже ти се молиш за дявола. Затова, като дойде дяволът при тебе, ще му кажеш, че ще изпълниш молбата му с едно условие само, ако той се съгласи да се качи на някоя планина и там да се помоли на Господа да премахне греха от света. Тогава старецът казал на светията: Това нещо по никой начин не мога да направя! Аз, който заповядвам на греха, да се моля сега той да се махне от света! Това е невъзможно! Тогава светията си казал: Старата злоба не може да бъде нова добродетел.

Следователно, когато казваме, че хората трябва да се примирят, ние имаме предвид добрите, разумните хора, чадата Божии, които искат да служат на Бога, като на свой баща. Как можете да се примирите с лошите хора, с враговете си? За враговете ви Христос е казал: „Любете враговете си!" Какво значи да любите враговете си? Представете си, че някой човек е обрал парите на друг. Последният му става враг. Как може сега този човек да обикне онзи, когото е обрал? За да го обикне, той трябва да му върне парите и да му каже: Съзнателно, или несъзнателно, аз те обрах. Ето, връщам ти сега парите. – По този начин ти показваш, че си обикнал врага си. Това, именно, подразбира идеята, че само разумните, добрите хора могат да се обичат, да се примиряват. Що се отнася до отношенията ви към лошите хора, трябва да спазвате следните правила: Когато искаш да буташ огъня, вземи маша, дилаф. Когато искаш да черпиш вода от кладенеца, не влизай сам в него, но пусни кофа с въже и така извади, колкото вода ти е нужна. Ако искаш да забиеш някъде гвоздей, не си служи с ръката, но вземи чук и с него удряй главата на гвоздея. – Не е ли грешно да се забива гвоздея с чук? – Ако е грешно, не си правете къщи. Гвоздеят трябва да се начука добре, докато влезе в гредата. В това няма никакъв грях. По същия начин ще постъпвате и съ вашите непотребни мисли. Щом видите две или повече непотребни, блуждаещи мисли в ума си, вземете чука и ги забийте в гредите, нека вършат някаква работа. Ако не ги забиете в къщата си, да свършат някаква работа, те ще се набият в краката ви и ще ви създадат големи болки и неприятности.
Сега, аз не говоря за формите на нещата, но за силите, за енергиите, които действат в тях и се отразяват върху съзнанието на човека. Като знае това нещо, когато изпадне в неразположение на духа, в гъста материя, човек ще вземе мерки да се издигне над тази материя, да мине в по-рядка среда, дето условията са по-благоприятни. Това показва, че човек често минава от гъста в рядка среда. Гъстата среда създава противоречия в живота му; рядката среда помага за разрешаване на тия противоречия. Каквото и да прави, той не може да избегне противоречията, обаче, може да работи, да прилага разни методи за тяхното разрешаване.
И тъй, когато кръгът на зеницата в човешкото око се увеличава, това е лош признак. Това показва, че този човек се товари. Щом почне да се разтоваря, кръгът на зеницата му се намалява, а това е добър признак. Да грешиш, значи да се товариш. Да си праведен човек, това значи да се разтоваряш. На това основание, казвам: невежият се товари, ученият се разтоваря. Само разумният човек може съзнателно да се товари и разтоваря. Човек трябва да се разтоваря, да освобождава ума, сърцето и волята си от непотребния товар, с който се е нагърбил. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка имат своя определена тежест, които се отразяват и върху съзнанието на човека. Следователно, колкото мислите, чувствата и постъпките на човека са по-низки, толкова и тежестта им е по-голяма. Ако претеглите някоя

възвишена мисъл, ще видите, че тя е почти без тегло. Значи, има чувствителни везни, с които мерят и най-възвишените и светли мисли. Сега, какъв извод може да се направи от тази лекция? Едно важно нещо от тази лекция за приложение е въпросът за лошите мисли. Ако не можете да премахнете лошите мисли, да ги отстраните от себе си, те ще ви осакатят. Вие се молите на Бога, казвате, че трябва да вярвате в Него, че трябва да имате любов към Него, но всичко това са обикновени методи, които не помагат. Който иска да се освободи от лошите мисли, които минават през ума му, нека се заеме с четенето и изучаването на Библията от любов, а не по задължение, докато тази книга започне да прониква в съзнанието му, и един ден всички светли и възвишени мисли изникнат от него, като хубави, доброкачествени семена. Например, спрете се върху живота на Аврама, на Давида, на Апостолите, на Христа, да видите какъв е бил техният живот, какво са оставили за човечеството и т. н. Христос каза на болния от 38 години: „Стани, вземи одъра си и тръгни." И вие можете да кажете същите думи на някой болен, но той няма да стане. Защо? Казвате: Христосъе бил това, а ние не сме като Него. – Христос абсолютно е познавал и прилагал Божиите закони, Божията воля, без никакво съмнение и колебание, било в сърцето, било в ума си. При това, Христос никога не се е заемал да лекува безверници, или хора убийци и престъпници. За такива хора изцерение няма. Много религиозни искат да лекуват болни, без разлика на това, вярват или не вярват в Бога. Божието Слово не се отнася до хора грешни, безверници, убийци. Докато любовта не влезе в човека, колкото и да му се говори, всички думи ще отидат напразно. Мнозина се чудят защо нашите хора, които са толкова добри, не помагат на своите ближни. Новото учение не е болница. Наистина, то включва в себе си взаимопомощта, като средство за лекуване, но при този метод любовта по никой начин не трябва да се изопачава. Човек първо трябва да разбира любовта, като принцип, а после да се справя с малките работи. Някой казва, че ако не се помага на бедните хора, не може да се говори за доброта. Аз пък казвам, че ако с помагането на бедните, можем да станем добри, заслужава тогава да им дадем всичкото си богатство. Обаче, с раздаване на богатството си на сиромасите, човек не само, че не става по-добър, но става даже по-лош.

Казвам: според мене, този въпрос седи малко по-другояче. Представете си, че аз имам една крина жито, приготвено за посаждане на нивата. В това време дохожда при мене един разбойник и ме моли да му дам малко жито, или хляб, да се нахрани, че умира от глад. Ако му дам житото, той ще го смели или ще го свари и ще се нахрани. Като се нахрани, ще излезе на пътя, или ще отиде навътре в гората, да пресреща пътници да ги обира. Ще срещне някой праведен човек и ще го убие. В такъв случай, аз няма да дам крината с житото на този разбойник, но ще го оставя гладен, да не може да върши поестъпления. Ще посадя житото на свещената нива, да

даде плод. Казвате: Да дадем житото на този грешник, дано по този начин да се обърне към Бога. Не, Бог знае своята работа. Той е определил това жито за сеене, а не за разбойника. Щом това жито е определено за сеене, и десет разбойника да излязат срещу мене, смело ще защищавам житото. Ама щели да ме заплашват с убийство. При това положение, аз не се страхувам от никакво убийство.
Сега, по този въпрос няма какво повече да се говори. В известни случаи, многото говорене не ползва човека. Които слушат и нищо не знаят, те трябва да учат. Те не трябва да изпадат в положението на ония, които, едва свършили два-три класа казват на тези, които са свършили университет, че нищо не знаят. Не, човек трябва да бъде скромен. Има някои, които са свършили университет, но още не разбират какво нещо е координатна система. Под думата „координация или съгласуване" се разбира физически или механически процес, който се извършва в съзнанието на човека. Само в съзнанието силите могат да се координират. Координацията е закон във висшата математика и се разбира само от онези, които могат да четат по него. Който иска да се запознае с този закон, той трябва да започне с изучаването на небето: първо ще изучава планетите Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун, а после ще дойде до Слънцето. Оттам ще отиде към Венера, Марс, Меркурий, Земя и т. н. След това ще премине и към други слънчеви системи. Това значи координация. Само така човек ще разбере, че между всички планети, между всички слънца има пълна координация. Значи, между всички небесни тела има пълна координация, пълно съотношение. От координацията на небето, човек ще разбере и координацията, която съществува на земята. Ако някой жител от земята отиде на небето, на Венера, например, той трябва коренно да се измени. Най-малкото той ще забележи, че пулсът на неговото сърце се е изменил.
Питам: колко пъти в минутата бие вашето сърце? Сърцето на човека бие 72 пъти на минутата. Обаче, ако отидете на Венера, там сърцето ви ще бие два пъти по-бързо. Там пулсът е по-ускорен. По пулса на човека, особено на младия, можете да разберете какво е положението на неговото сърце, дали е влюбен, или не. Ако имате 16 годишна дъщеря, вие можете да разберете положението й по пулса на сърцето. Вечер, когато спи, опитайте пулса й: ако бие нормално, 72 пъти в минута, тя води редовен живот; ако пулсът й е ускорен, бие от 72—85 пъти в минута, тя е влюбена в някой непорядъчен момък. При туй положение, мнозина ще мислят, че това се дължи на някаква болест и ще кажат, че тази мома има огън, температура. Да, все някакъв огън е причинил усилване на пулса й, но този огън е наречен „огън на любовта". Когато човек изгуби любовта си, пулсът му се намалява, и той слиза в по-гъста материя. Това са елементарни работи, но за онези, които не ги разбират, те представят цяла наука. Например, трябва да се знае още, че между мисълта на човека и пулса на сърцето има

известно съотношение. Човек трябва да наблюдава какви вълни се образуват при биенето на сърцето в зависимост от неговите мисли. Той трябва да наблюдава какво въздействие указват върху сърцето светлите, възвишените мисли и какво – низшите. Пулсът, изразен графически на фиг. 2 представя отклонение на мисълта от правата ѝ посока. Всяко отклонение на мисълта от правата ѝ посока предизвиква известно отклонение и в движението на сърцето.

Фиг. 2.

Когато мисълта на човека срещне голямо противодействие, това противодействие се отразява и на сърцето: като че някакъв нож прерязва сърцето, или като че някаква оловена топка пада върху него, и този човек моментално припада. За да не стават тия припадъци, съзнанието на човека трябва да бъде будно, да е свързано с разумния свят, с Бога. Като работят хармонично, тия разумни същества създават около другите хора живот на пълен ред и порядък. Това значи да живее човек в пълна координация с Бога. Като говоря за гъстата материя, мога да ви дам признаците на слизането в гъстата материя, но съм решил да не изнасям тия неща. Защо? Защото не можете още да манипулирате с тези знания и де кого срещнете, ще гледате, дали има такъв признак. Като срещнете човек с такъв признак, ще кажете: Аз зная какъв признак имаш ти. Когато имате пред себе си знаковете плюс или минус, това показва, че същевременно вие имате напредък. Понякога човек се усеща толкова отпаднал духом, че не знае как да се повдигне. За да се повдигне духа на човека, изисква се малко усилие от негова страна. Това малко усилие е в състояние да даде добри резултати. И тъй, като говоря тази вечер, да не мислите, че искам да се примирите. Аз изключвам примирението. Да се примирява човек, това значи да губи времето си. Светът нека се примирява. – Да подобрим отношенията си. – Няма какво да подобрявате отношенията си. – Да се учим тогава. – Никакво учение не ви трябва. Какво разбирате като казвам, че не ви трябва никаква наука? Защо не трябва да се говори за учение? Защото, желанието на човека да учи идва още с раждането му. Трябва ли след това да казва, че иска да учи? В този смисъл, аз изключвам от вас идеята да учите. Тази идея трябва да се постави другояче във вас: днес вие трябва да търсите светлина, която да ви покаже красивите, хубавите неща в света. Ще изясня мисълта си със следния пример. Представете си, че вие сте учен човек, искате да издирите нови неща, да направите някакви открития, но се намирате в

тъмна стая, без никаква светлина. Аз влизам в стаята при вас, запалвам свещта си и започвам да ви развеждам: аз вървя напред, вие – след мене. В случая, вие сте ученик, аз – професор. Обикаляме цялата стая и ви показвам хубави книги, скъпоценни камъни и други забележителни неща. Вие гледате всичко това и се учите. Най-после, като разгледате всичко, каквото има в стаята, излизаме вън. Вие сте доволни, и аз съм доволен: вие сте доволни, че сте научили нещо; аз съм доволен, че моята свещ е могла да услужи на един човек.
Сега, тази вечер аз ви разхождам из стаята, светя ви с моята свещ и ви показвам ония неща, които могат да ви ползват. Ако нямах свещ, с която да осветя стаята, вие щяхте да се лутате, да падате, да ставате, и в края на краищата, един щеше да излезе вън с пукната глава, друг – със счупен крак, или със счупена ръка и т. н. Когато някои искат да придобият знания, казват: Искаме да напълните, да натъпчете главите ни. – Аз пък на никого не искам да тъпча главата, нито да го уча. Аз искам да растете. За тази цел, вие се нуждаете от почва, вода, въздух, светлина и топлина. Почвата ви е нужна, за да указва съпротивление на външната сила, а с това и вие да закрепнете. Водата е нужна, за да усили движението ви. Въздухът е нужен, за да раздухва огъня. Огънят пък е необходим, за да даде светлина и топлина на вашия живот.
Питам: разбрахте ли значението на тези кръгове? Ако сте умен човек, лесно ще ги разберете; ако сте глупав, нищо няма да разберете. Каква е разликата между умния и глупавия човек? Умният всякога се разтоваря, а глупавият се товари. Един глупав човек пътува през пустинята и води след себе си камила, натоварена с голям багаж – всичкото богатство на глупавия човек. Той среща един мъдрец спира го и пита: Можеш ли да ми кажеш колко години ще живее моята камила? – Ако я товариш малко, може да живее още 20 години. Обаче, тъй както си я натоварил, ако туриш на гърба и още една малка тежест, тя едва ли ще те изведе из пустинята. Глупавият човек продължава пътя си и вижда на земята някаква ценна вещ, паднала от някоя друга камила. Той взима тази вещ, туря я на гърба на камилата си и продължава да върви. Едва направила няколко крачки, камилата се спънала и паднала мъртва на земята. Питам: имаше ли нужда да туря тази вещ на гърба на камилата? Значи, последното ви желание може да счупи гърба на вашата камила. Щом счупи гърба на вашата камила, всичкото ви богатство остава в пустинята.
Това е една притча, а всички притчи са ценни за човека, защото имат отношение до неговото съзнание. Не е въпросът, трябва ли да бъде човек богат, или не трябва. Добрият човек не може да бъде сиромах. Ученият човек не може да бъде невежа. Глупавият човек е увеличил кръговете в своя живот до безконечност. Той има един милион лева и казва: Искам да имам два милиона. Има два милиона, иска да има три, четири, пет и повече милиона. Какво са спечелили богаташите в света? Когато някой желае

големи богатства, казвам: не увеличавай желанията си! Който има много желания, или много неразрешени въпроси, той мяза на американски милиардер. Не е леко положението на тези милиардери. Защо? Защото на тях не може да се помага. Никъде в Писанието не е казано да се помага на богатите, на грешните хора. Обаче, казано е да се помага на сиромасите, на праведните. Грешните, богатите хора не са за съжаление. В материално отношение те са умни хора, но вървят в крив път. Богатите хора служат за изкушение на бедните. Някой беден човек поглежда към богатия и си мисли: Чудно нещо, този човек в Бога не вярва, никому добро не прави, а при това е богат! – Не правете сравнение помежду си. Щом намирате, че положението на богатия е завидно, станете като него. Колкото и да е слаб, колкото и да няма мазнини, светията никога не би желал да смени положението си с един угоен банкер. Затова и на вас казвам: Не се сравнявайте с другите хора! Защо? С каквито се сравнявате, такива ставате. Когато правим аналогии, сравнения, ние имаме предвид някакъв образ, от който може да се извлече известна поука. И Христос си е служил с аналогии, със сравнения, за да изрази някаква идея. Например, Той казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките". Лозата подразбира възвишеното, благородното в човека. Лозата символизира още закон за самопожертване. Волът пък символизира търпение. Търпението е качество на ангелите. Тъй щото, когато се говори за търпението на вола, подразбираме една черта на ангел, и затова се отнасяме с благоговение към това негово качество. Дойдем ли до отрицателните прояви на вола, например, мушкането, ние имаме предвид низшето проявление на вола.

Сега, коя е основната мисъл в лекцията? За следния път направете резюме върху това, което говорих тази вечер, като извадите всички нови идеи, всички контрастни положения, които изнесох в лекцията. От това, което говорих, намирам, че сме стигнали до върха, повече не може да се пътува. Ако речем да насилим положението, да турим още една скъпоценност на камилата, гърбът й ще се счупи. И затова, като се върнете дома си, разтоварете камилите си, дайте им хубава храна, чиста вода, за да благодарят и да кажат: Слава Богу, че нашите господари ни нахраниха и напоиха добре. Казвам: дайте почивка на камилите си, от дългия път в пустинята, поне за няколко дена, а след това пак ги натоварете.

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

33. Лекция от Учителя, държана на 11 май, 1927 г., София.

1927_05_15 Светлият кръг
лекция пред специалния клас

СВЕТЛИЯТ КРЪГ

VI година (1926-1927)

32-ра лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 15.V. 1927 г., неделя

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

ТЯ ПОСТОЯННО НИ ВЕСЕЛИ.

Кой е правият път за самовъзпитание ?

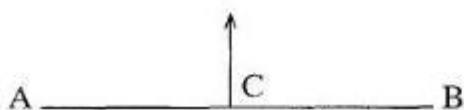

Фиг. 32.1

(Фиг. 32.1) В тази линия, АВ, има препятствие някъде, например в точката С. Представете си, че се движите по тази права линия с едноизмерно съзнание. Тогаз, как ще преодолеете препятствието С? Това същество, което се движи по правата АВ, като дойде препятствието С, трябва да се повдигне, значи, да отиде във второто измерение. Като срещнем препятствие в живота, понеже в мислите се срещат известни съпротивления, трябва да се повдигнат мислите.

Да допуснем, че някой [е] още в идеалния живот. Живот, за който страданията са чужди. Човек, в идеалния живот, всичко, каквото го поиска, го има. Той не знае лишения, болести в черния дроб и пр. Но всичкият този, идеалният, живот има отражение при слизане в реалния живот. И без това отражение животът не може да се зароди.

Представете си следното: вие мислите, че сте богати. Всеки един от вас може да е идейно богат и може да си въобрази каквото иска. Кой от вас не може да бъде богат идейно, кой от вас не може да бъде цар идейно? Той може да си помисли, че е богат, че е цар, но когато дойдеш да реализираш тази идея, ще срещнеш съпротивление, понеже всички желаят да бъдат царе, а на физическото поле няма възможност. В идейния свят има всички

възможности, а в материалния свят няма всички възможности. Следователно, когато ние кажем, че е потребна вечността, то тя е потребна за материалния свят. Т. е. за това, което в идейния свят става за момент, то за него в материалния свят трябват милиарди години, за да се реализира. Препятствията в живота произтичат от факта, че в материалния свят при сегашните условия това, което вие желаете, не може да се реализира веднага; нямате сега тези възможности. Затова ще дойдете много [пъти] на Земята. Да допуснем, че един първичен човек се ражда в растителното царство. Растенията са само една фаза на човешкия Дух. Животните са друга фаза. Сегашното човечество не е последната фаза. То е още една преходна фаза. От тези фази на живота има милиарди форми, които съставляват красотата на този живот.

Как може да реализирате идеите, които имате в себе си? За пример вие искате, да кажем, да имате една копринена дреха, а пък живеете в една страна, дето не знаят как да обработват коприната; ябълки, жито и пр. – в тая страна не може да имате лесно и ябълки. Често пъти вие искате да ви дадат другите хора това, което те нямат. Това от тях още не е опитано. Идейно схващате как да бъдете милостиви, а като речете да приложите, не знаете как. Например един иска от вас дрехи, пари или храна. Как ще му услужите, за да е той доволен?

В дадения случай, в дадения момент ти можеш да бъдеш любезен само с едного. С всички не можеш да бъдеш любезен в дадения момент. Един учител няма възможност в един университет да бъде любезен с всички в даден момент. Законът е: Ако ти не можеш да обичаш едного, ти не можеш да обичаш и другите.

Вие не се стремете да реализирате най-малките идеи. Формата на един лист и неговото състояние зависи от състоянието на цялото растение. Когато цялото растение е с добър сок, то всички листа ще бъдат добре. Ако дървото се стреми да подобри само един лист, то ще се сбърка.

Затова започнете с основната идея: да възлюбите живота! Някои хора правят усилие да станат добри. Да се стреми човек да придобие живота, това не може. Животът не е нещо, което можеш да придобиеш. Щом слезнем в реалния свят, при слизането в нас се заражда един импулс да придобиваме нещата тъй, както ги придобиваме горе. Горе веднага ги добиваш. Но тук трябва да чакаш. И затова се намираш в противоречие. Тогаз ще измениш своето съзнание, ще намалиш бързината на съзнанието си. Или, казано на съвременен материален език, ще намалиш движението си. Ще се ограничиш с икономичността. Всеки един житен клас представлява химическа лаборатория на много работници за изработване

на житни зърна. И колко много трябва да се иждиви*, за да се образува една мисъл във вашата душа и да се реализира!

Да допуснем, че си българин, но си живял като лемуриец, като атлантец, като французин, англичанин, русин, грък, турчин, китаец и пр. Когато искаш една своя идея, всички тия народи имат думата, понеже ти си свързан с тях. Общият закон е: всеки един списател пише, задрасква, пише, задрасква, а когато пише някой път без погрешки, това е изключение.

Цялото ваше минало ви влияе. Вие, освен това, възприемате и много други влияния отвън. Някой път си скръбен. Като станете, неразположен сте. Има изменение на мозъчните ви центрове; сънувате, че ви гонят разбойници. Сатурн е пратил своите стражари. Събуждате се с влиянието на Сатурн. На другата вечер сънувате, че сте в някой храм и там виждате някои жреци. Това е влиянието на Юпитер. Третата вечер сънувате хубава природа: небе, звезди, слънце, мечтаете. Това е влиянието на Луната. Въображението е коренът на идеите. Луната се счита като майка на религиите. Или сънувате, че си правите венци, късате цветя и пр. Това е влиянието на Венера. Или пък събуждате се и сте настроени да се борите. Това е Марс. Ще вземете от енергиите на Марс толкова, колкото ви трябва. За да вземете колкото ви трябва, то веднага ще затворите крана в нужния момент. Най-напред ще се спреш при Марс и ще кажеш: "Колко ми трябва от тази енергия?" Веднага ще я привлечеш към челото отпред. Вземи потребното количество в дадения случай. С други думи, в дадения случай вземи само една основна мисъл, тогаз в тебе ще заработят и други центрове. И няма да се мине половин час, и твоето войнствено настроение ще се замени с миролюбиво състояние. Ще се сменят енергиите на мозъка. Така ще се справиш със своите състояния, когато сутринта се събудиш с желание да се бориш.

Та, през деня ще минете не само едно състояние, но може да минете десетки състояния и те ще окажат своите влияния. Енергиите на Марс са около ушите, енергиите на Сатурн са отпред на челото – мястото на разсъдъка.

Някои от вас сте тип на Сатурн. Часовете на Сатурн не съвпадат с другите светове [часове?]. Тъй че вие имате влияния от всички планети, от целия космос. Тъй че красивите състояния в живота не ги създавате вие. Те са една благодат. Да не мислите, че вие създавате красивите си състояния! Когато те дойдат, пазете ги! Ако Слънцето не изгрява, какво състояние може да имате? Или ако няма нито едно живо същество, какво ще бъде вашето настроение?

Всяка идея, която се изразява в идейния свят, трябва да се реализира във физическия свят. Във вашия живот трябва да имате една основа, която да е неизменна. Това AB (виж фигурата на 1-ва стр.) е основа в дадения случай. Вашата основа трябва да е неизменна. Ако подпушите вашата енергия в основата си, какво ще стане с основата? Ако се пропука тази основа, какво ще стане с вас? Какво може да постигнете? Ето какво разбираме под пропукване: да допуснем, че имате два възгледа за живота. Тогаз вашият живот не може да има постижение. Не трябва да имате две идеи за живота. Например, вземете едно просто чувство. Да кажем, че имате стремеж да се нахраните. По колко начина може да се нахраните? Само по един начин. Тази храна, трябва да я възприемете чрез устата си. През друго място не може да я приемете. Ангелите приемат храната през порите си. Храненето през порите става у нас несъзнателно. Например порите всмукват праната от въздуха.

Могат да се постигнат вашите идеи, и то не със знание или самосъзнание, но или чрез подсъзнанието, или чрез свръхсъзнанието. Има два начина. Например искаш да си припомниш нещо. Помисли известно време и го остави. И след това то ти се съобщава. Има един разумен закон, който действува в случая. Има една плочка, на която е писана тая идея, която искаш да си припомниш. Но ти със своето самосъзнание си изместил тази плоча. Остави на своето подсъзнание и свръхсъзнание да намерят плочката. Остави свободно съзнанието си да работи! То е закон, трябва да го приложите отлично в духовния свят и във всеки друг свят.

Имаш една идея. Начертай я в съзнанието си. И като се мине известно време, дойде ти вдъхновение, и тогаз запали лампата и пиши! Прекрати ли се вдъхновението, престани. Дойде ти пак вдъхновение, ти в това време копаеш – остави копането и пиши! Турците казват: "Капка по капка – вир става." Значи, днес една малка идея, утре една малка идея и всичко това остава в нас като склад на нашия живот.

Ако се занимавате с живота на всички велики хора, ще видите, че те са минали през такава строга дисциплина, през такива страдания, каквито вие даже не подозирате. Чели ли сте живота на Толстой? Чели ли сте романа "Възкресение" от Толстой? Каква е идеята на тоя роман? По кой начин трябва да възкръсне човек? Трябва да поправи всичкото свое минало.

При своето самовъзпитание човек трябва да добие чистота! Няма по-хубаво нещо на Земята от чистотата! Да бъдеш изчистен, тук, на Земята, това значи да живееш в рая. Чистотата е нещо, към което трябва да се стремите. Чистотата трябва да изучавате като един закон. Това е хигиената

в живота. Желанието има своята тежест. Не увеличавайте желанията си. Не вярвайте на своите чувства. Не залъгвайте чувствата си. Например гладен си. Не залъгвай глада си, като туриш едно бонбонче в устата си, за да не си гладен. Този начин на самовъзпитание, новият начин за самовъзпитание трябва да ви стане естествен. Вие трябва да се домогнете до него.

Следователно трябва да имате една основа. Не трябва да имате две разбирания на живота. Трябва да имате само едно разбиране! Науката носи светлина за ума. Добрият живот носи топлина за сърцето. Има една вътрешна топлина. При самовъзпитанието влиза и следното: когато чуеш нещо да ти се чете, ще кажеш: "Това нещо струва, само че тая идея не е още довършена." Не казвай: "Това нищо не струва"! Всичките форми, които сега съществуват в природата, са начини за трансформиране на човешките енергии. Известни птици със своите форми, известни растения със своите форми могат да трансформират вашите енергии. Някои звезди, изворите могат да трансформират вашите енергии. После, някои автори може да си изберете, които да трансформират вашите енергии. За същата цел може да си изберете някои художници, някои музиканти и пр.

Следното ще държите като първо правило в живота си: Отдавайте на всеки човек толкова право в дадения случай, колкото и на себе си. Ни повече, ни по-малко! Идейно това се спазва, но реално не се спазва. Например умният господар, ако дойде слугата при него, ще постъпи с него по това правило. В педагогиката казваш на детето то да ти разправя. И ако ти го разбереш добре, то после ще влезе в твоето състояние, ще те разбере.

Да се организира едно общество, това е най-трудно. Понеже обществото не е само един механически сбор; това е проникване на множество интереси. Има обществени интереси, умствени интереси, духовни и пр. Мнозина от вас в умствено отношение сте се подпушили. Трябва да работите в това направление. Мнозина от вас имате интерес към някое изкуство. Трябва да изработите нещо. Някои от вас се интересуват от алхимията, от въпроса за елексира на живота. Някои от вас се занимавате с качествата на щастливите числа. Всеки ден си има щастливи числа. Ние ги наричаме щастливите моменти в живота. Например слизаш на трамвая и отиваш на гарата, и тъкмо тренът ще тръгне – тъкмо навреме си отишъл. Или пък отидеш, и тъкмо тренът тръгне вече.

Трябва да се образува във вас вяра. Има един велик закон: Трябва да намерим съотношението на идейния свят с реалния свят. Това е закон за хармонизиране на двата свята.

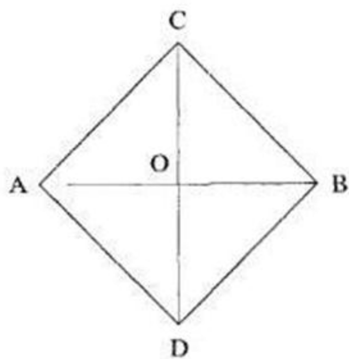

Фиг 32 2

Да начертаем на дъската един квадрат (фиг. 32.2). С този квадрат трябва да вършите всичките работи. Къде е най-голямата мъчнотия в квадрата? Квадратът е реалният свят, а кръгът е идейният свят. В тази рисунка на квадрата имате една и съща основа – AB. Но тази основа в единия триъгълник, ABC, произвежда едни резултати, а пък в другия триъгълник, ABD, произвежда други резултати. D е свързано с центъра на Земята, а пък C е свързан с центъра на Слънцето. Има две течения в човека. И вън от човешкото тяло те образуват един кръг. Течение от главата към краката и от краката към главата. И затова се казва: каквато е главата, такъв е и целият човек. Затова човек трябва да мисли дълго време, за да стане здрав. Човек така образува един кръг около себе си, и този кръг очиства цялото тяло и човек е чист и здрав! Когато човек образува този кръг, той може да пише. Той може да има много постижения. Човек отлага, отлага да пише, но когато се образува този кръг, той пише.

Всички трябва да направите около себе си този, светлия кръг! (Учителят показва с ръка, че този светъл кръг върви напред и назад около тялото.) Тогаз ще бъдете и защитени и от всичките бури на живота! В астрологията ще извикате на помощ влиянията на всички планети.

Няколко души да напишат една нова форма, която в българския език 200-300 години не е казана! Намерете корени отнякъде и създайте нещо, например създайте една нова дума!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

ТЯ ПОСТОЯННО НИ ВЕСЕЛИ.

----

*иждивявам – остар. изразходвам

Начало: 19:00

1927_05_15 Ще ви се даде
неделна беседа

ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ

Беседа от Учителя, държана на 15 май, 1927 г., София.

„Давайте, и ще ви се даде!" (Лука 6:38)

При сегашния развой на живота, хората са изучили само науката на взимане. Всички казват: "взимай"! Тъй щото, безсъзнателният живот започва с науката „взимай", а съзнателният живот започва с науката "давай"! Това не подразбира, че единият процес има преимущество над другия, но с това се изнасят два процеса в развитието на живота. От знанието на тези и на ред още процеси в живота се създава философия, с помощта на която, могат да се примирят всички действия, които изглеждат противоречиви. Често, страданията в живота на хората произтичат от факта, че те не разбират интимните, подбудителните причини в природата. По-право казано, те не разбират интимните, подбудителните причини на Бога. Когато се говори за Бога, съвременните хора имат особени понятия; когато се говори за живата природа, те пак имат особени понятия. Обаче, каквито и да са понятията им за живата природа или за Бога, един ден, те все ще се изправят. Да се говори за морализиране, за възпитание, за изправяне или за просвета, това не е достояние на хората. Хората са само носители на култура, но те сами не създават културата. Който иска да разбере смисъла на своя живот, най-първо, той трябва да разбере отношенията си към живата природа и към Бога. Той трябва да разбере себе си, т.е. да познае себе си. Какво представя човек, сам за себе си, т.е. каква е неговата отличителна черта, това е един от важните въпроси. Той трябва да започне с видимото. Казват: човек има ум, сърце, воля. Умът е нещо отвлечено; сърцето е нещо отвлечено; и волята е нещо отвлечено. Човек трябва да започне от себе си, от един конкретен факт.
Кое е това "себе си" в човека? – То е видимият човек. Кое представя видимият човек? – Това е неговото живо тяло, върху което природата въздейства, и то отвсякъде възприема нейните мисли, желания и действия. При това, човек трябва да знае, коя е неговата най-важна част от тялото му, т.е. коя е неговата опорна точка. Някои мислят, че опорната точка в тялото на човека са краката. Не, опорната точка в тялото на човека е неговата глава. В съвременната техника правят опити, да създадат желязна кола, която да пътува по една релса, а не както досега, на две релси. Тази кола ще бъде поставена на две колелета и ще върви по права линия. На тази кола, отгоре, ще има една топка, която ще се върти. Докато топката се върти, и

колата ще се движи по права линия. Престане ли топката да се върти и колата ще престане да се движи, или пък, ще се преобърне. Колкото по-бързо се върти топката, толкова по-бързо ще се движи и колата. Учените отдавна са забелязали същото нещо, по отношение на човека: и човек се движи по права линия, на две колелета и с една топка отгоре. Двата крака представят двете колелета. Човек се движи дотогава, докато и неговата глава мисли. Праволинейното движение в света е движение на правата мисъл. Триъгълникът е хармонично разпределение на силите в духовния свят. Квадратът е хармонично разпределение на силите във физическия свят. Точката, пък, представя опора на мисълта.

И тъй, човек трябва да има ясна представа за себе си. Ако ние имаме ясна представа за себе си, тогава и всички науки ще имат известно съотношение към нас. Докато ние не познаваме себе си, и природата ще ни бъде чужда, и светлината ще ни бъде чужда, и топлината ще ни бъде чужда; яденето, пиенето, приятелството, всичко ще ни бъде чуждо. Разберем ли себе си, ще знаем, че ние никога не можем да умрем. Например, картината, която художникът е рисувал, може да се изгори и разруши; къщата, в която човек живее, и тя може да се изгори, но що се отнася до самия художник – до създателя на нещата, никой не може да го разруши, никой не може да посегне на него. Това е основна мисъл, която всички трябва да имат предвид. Мисли ли човек, че някой може да го разруши, светът за него вече нищо не струва. Мнозина мислят, че като умрат, всичко ще се свърши. И затова, те казват: понеже, след смъртта всичко се свършва, сега поне да ядем и да пием, да си отживеем. Щом тези хора мислят така, ние няма какво да се разправяме с тях. Те са свършили вече. На тези хора ние пожелаваме, да си вземат своите дипломи. На всички хора, които са свършили университета на природата, тя дава диплом, като пише отдолу: „диплом на смъртта". Защо? – Понеже, тези хора са свършили всички науки на смъртта: те са свършили науката на страданието; те са свършили науката на греха; те са свършили науката на лъжата; те са свършили науката на измамата; те са свършили науката на личността. Лъжата е велика наука: тя е наука на дипломацията. Като говоря за науката на лъжата, тя не е още тази, която хората познават. Някой казал няколко лъжливи думи, това още не е лъжа. Някой бъркнал в касата, или в джоба на някого и извадил няколко лева, сто лева, например, това още не е кражба, то е само опит за кражба. Когато някой представя известни неща като верни, а всъщност не са верни, това още не е лъжа; то е само опит за лъжа. Когато човек се опитва да лъже, той изследва само естеството на лъжата. Това е само опит до съзнанието на човека, да познае, дали в даден случай, той е казал Истината, или не. Следователно, за да има човек постоянна мярка за нещата, той трябва да познава себе си, да познава своите отношения към живата природа и към Бога.

Сега, като говоря за познаването, аз не разбирам обикновеното познаване, което ни доставя ред страдания. Когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще престане да страда; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще престане да греши; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще ликвидира с невежеството; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще ликвидира с безсилието; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще ликвидира със смъртта; когато човек познае себе си, той ще започне с Истината, с великото и славното в живота. Човек не може да познае Истината и да започне с нея, ако не познае себе си. Ако той не познае единицата, себе си, как ще започне с тройката, т.е. с Истината, с Бога? Следователно, човек, като единица, като космически човек, трябва да излезе от своето инертно състояние. Допуснете, че в природата има такова инертно състояние на материята, при което, тя нито се дели, нито се умножава. Какво трябва да се направи с нея? При това състояние, материята трябва да се осмисли. Такова е състоянието на човека. И затова, за да се осмисли живота му, в него трябва да се роди някакво противоречие. Противоречието не се ражда в Бога. То се ражда в хората. Това противоречие се заключава в познаване на материалното в живота. То се явява като естествено последствие на стремежа в хората, да опитат всички желания. Желанията, пък, представят материала, с който ние трябва да съградим нашето тяло, главно външната страна на нашето тяло.

Мнозина се спъват по въпроса за желанията и казват: защо ни са желанията? Казвам: в живота на хората трябва да има много желания, за да съградят телата си. Щом се съградят телата, тогава ще се дойде до чувствата, които представят облекла на телата. След това ще се дойде до вътрешния процес, който представя мазилката на телата. Затова, именно, Мойсей казва: „Не туряйте желанията в сърцата си, понеже те са твърди и ще ги наранят". Като твърд материал, желанията трябва да останат вън, за да може с тях само да се гради. Значи, всяко желание трябва да се постави на своето място, да се използва като материал, за градеж на тялото. Щом дойдем до чувствата, човек вече трябва да има известен терк, известна форма, която да им предаде. Обаче, при сегашните разбирания на живота, хората считат желанията като нещо много важно, вследствие на което ги поставят в сърцето си и, по този начин, си създават големи нещастия. Желанията, както и чувствата, сами по себе си, нямат живот. Както много дрехи трябва да се скъсат, докато са развие и израсне нашето тяло, така и много чувства и желания трябва да се изтъркат, да умрат, докато се прояви животът на душата. Чувствата са най-хубавото облекло, с което душата може да се облаче. Някой казва: моите чувства са скъсани. – Нищо от това. Ако днес се облечеш с една дреха, утре можеш да облечеш втора, после

трета и т.н. Вие не трябва да се спъвате от това, че вашите чувства и желания се разрушават. Те трябва да се разрушат, да се направят на дребен материал, за да се поставят на своето място при градежа на тялото. Сега трябва да се спра върху човека, главно върху неговата глава. Преди всичко, той трябва да обърне внимание върху способностите си. Защо? Групирането на няколко способности съставят силата на човека. Също така и няколко желания, няколко чувства, групирани на едно място, съставят подтика на самия човек.

На първо място, човек трябва да оказва известно влияние върху своите способности. Той трябва да разграничава личните си чувства от висшите. Личните чувства у човека не представят никаква способност. Те представят само потоци. Любовта към Бога, също така, не е способност, но чувство, което дава силен тласък, подтик в живота на човека. Въпросите за способностите пък, могат да се разрешат само тогава, когато се разреши Питагоровата теорема. Въпросът за способностите може да се разреши само тогава, когато човек се научи да свири, да смята, да мисли за причините и последствията на нещата. Тъй щото, дойдем ли до способностите, ние трябва да разбираме причините на явленията, които съществува в природата, както и законите, които са свързани с тях. След това трябва да разбираме и последствията на тия причини. При това, забелязано е, че всяка способност дава известна пластичност на човешкото тяло. Например, силният човек трябва да има добре устроено тяло. Като говоря за силен човек, аз нямам предвид този, който може да се боксира, да надвива другите във физическо отношение. Според мене, такъв човек още не е силен. Ако такъв силен човек се намери пред човек със силна мисъл, последният може да го повали на земята. Човек, който има силна мисъл, може да се бори и с най-големия юнак. Някой голям юнак може да се бори с 20–30 души, но той не може да устои на човек със силна мисъл. Не е механическата или физическата сила, която побеждава човека. Следователно, има ред сили в живота, на които трябва да се знае естеството. От непознаването на тези сили произтичат страданията, които хората имат ежедневно. Една от тия сили е гневът. Знае ли се, например, от какво произтича гнева в човека? И гневът има свой произход. Той се е явил в най-ранни времена, когато у човека се събудило желание, да излезе от своето инертно състояние и да произведе единицата. Обаче, явят ли се две единици, ражда се злото в света; не както хората го разбират, но злото като творческа сила, като творчески принцип. Адептите, от древните времена още, са считали всички числа от 1 – 10 като реално добро, понеже произтичат от единицата. Всички числа пък, които произтичат от двойката, те са считали за лоши числа, понеже имат лоши, фатални последствия.

Днес, като се наблюдават отношенията между мъжете и жените, мнозина казват: жената може да примири двама скарани мъже. Не, жената никога не може да примири двама скарани мъже. По-скоро, жената може да скара двама мъже, но не и да ги примири. Само майката е в състояние да примири двама скарани мъже. Защо? – Понеже в нея има сили, които действат благотворно върху мъжете. Те имат любов към нея. На същото основание и мъжът не може да примири две скарани жени. Бащата само е в състояние да примири две скарани жени. В това отношение, мъжът и жената представят страни в един триъгълник. Тези две страни в триъгълник се основават на един вътрешен принцип, който дава подтик на тяхното движение. Мъжът и жената са излезли от майката, или от онази равнодействаща Божествена линия, която дава подтик на човека да мисли и да чувства. В своето развитие, човек си поставя като идеал известни идеи, които иска да постигне. Най-първо, той иска да развие своето физическо тяло, да създаде в себе си добре устроен стомах, добре развити ръце и крака, добре развити очи и уши, правилно развити бели дробове и добре разработен и развит мозък. Човек знае, че като има добре развито тяло, от това зависи и неговото бъдещо щастие. След като развие добре физическото си тяло, той има желание да развие и разработи в себе си известни добродетели. Например: седне до вас някой човек, който не е досетлив и ще се доближи с крака си, толкова близо до вас, че ще ви причини болка; но не се досеща да се отстрани малко. Ако пък до вас седне някой досетлив човек, той ще запази известно разстояние, ще седне, най-малко, един метър далеч от вас. Казвате: какво от това, че единият човек е досетлив, а другият недосетлив? От голямо значение е това. Досетливият човек на физическия свят ще бъде досетлив и в духовно отношение. Недосетливият във физическо отношение ще бъде недосетлив и в духовно отношение. Качествата на човека се пренасят от физическия свят в духовния.

Христос казва: „Давайте и ще ви се даде!" Какво трябва да дава човек от себе си? Човек трябва да даде всичко онова, което Бог е вложил в него. Следователно, духът, който, сам по себе си, е неделим, трябва да слезе в материята и да придобие от нея едно качество, каквото сам не притежава. Например, материята е инертна, тя се дели, но не може да се разширява. Обаче, духът не се дели, но се разширява. В разширението се заключава човешката еволюция. Следователно, щом духът слезе в материята, той ѝ придава това, за което тя не е способна. Той започва да я разширява, да образува от нея множество форми. Създаването на много форми представя хубавата, красивата страна на живота. Това, именно, осмисля и самия живот.

И тъй, докато даваме, нашият живот има смисъл. Щом престанем да

даваме, тогава и беднотията започва. Няма по-лошо нещо в света от това, да остане човек сам, да ходи тук-там, да очаква на хората да му дават. Казвате: какво имаме да дадем? Всеки може да даде нещо. Когато ученикът влиза в училището, и той може да даде нещо на учителя си: първо – той дава вниманието си към учителя, като го слуша, а после – започва да работи върху уроците, които учителят му преподава. Правилно ли е, след като учителят е предавал уроци, няколко часа наред, ученикът да каже: господин учителю, реши ми задачата! Ако учителят всеки ден решава задачите на своя ученик, в края на краищата, той нищо няма да научи. Учителят ще стане по-учен, а ученикът – по-голям невежа. Следователно, първото нещо, което се изисква от човека е, да знае, какво представя той, като човек. Човекът е първото число, единицата, която не се мени. От единицата са произлезли чувствата и способностите в човека. Тази единица постоянно радиира; тя е живата душа, от която е произлязло всичко в света. Аз не говоря за тази единица, която може само да се напише на черната дъска или на хартия, но под "единица" подразбирам всеобемащото съзнание, което непрестанно изпуща от себе си лъчи. Всеки лъч, който излиза от човека, се означава с числата: едно, две, три, десет, хиляда – до милиони; всеки лъч има свое предназначение. В този смисъл, всеки човек включва, т.е. съдържа в себе си единицата. Казвате тогава: да се обичаме, да говорим истината! Питам: какво нещо е обичта? Какво нещо е Истината? Да се обичате, да говорите истината, това са все още материални работи. Например: вие сте хлебар, продавате някому хляб и този човек ви пита: пресен ли е хлябът? – Пресен е. Тъй щото, да казваш, че обичаш някого, това подразбира, да имаш готовността и разположението да говориш с него искрено, чистосърдечно, да го приемеш дома си, поне за две-три вечери, да го нагостиш добре и т.н. Ако това чувство на обич не може да се прояви отвътре навън, и мислите на хората не могат да действат.

Много от съвременните културни хора са слезли до най-низкото положение, вследствие на което, се намират в противоречие със себе си. Каквото и да правят, в края на краищата, те казват: ние все ще умрем един ден и всичко ще се свърши с нас. Като се натъкнат на някой въпрос за разрешение, те казват: този въпрос не е за нас. Като дойдат до въпроса за Господа, те пак казват: дали съществува, или не съществува Господ, това ни най-малко не ни интересува. Като дойдат до въпроса за женитбата, те казват: за нас е важно да се оженим, а за каква жена ще се оженим и какви деца ще имаме, това не ни интересува. Каквито Бог даде, такива ще бъдат. Да, но тия хора трябва да знаят, че в женитбата има и техни работи. Тогава, какъв смисъл има такъв живот? Да се разсъждава така, то е все едно, човек да се намира в положението на старите турци, които имат обичай да женят младия, без той да знае, коя ще бъде неговата

избранница. Младият, като знае този техен обичай, казва на своите близки: щом искате, оженете ме. При това, той очаква, че те ще му изберат млада и красива мома. Един турски бей се оженил, според този обичай, именно, и неговата избранница трябвало да си свали булото, едва след оженването си. По този случай, тя запитала своя мъж, на кого да се показва, и на кого да не се показва. Той й казал: показвай се на когото искаш, но само на мене не се показвай! Защо й казал така? – Защото тя била много грозна. Питам: на какво се дължи нещастието, което сполетяло този турчин? То произтича от обичаите, които съществуват в живота. Според обичаите на турците, този човек нямал право да си направи свободен избор. Понякога и ние се намираме в същото положение: речем да се покажем пред хората, но с това създаваме и на себе си, и на тях, нещастие. Затова и ние трябва да запитваме: на кого да се показваме, и на кого да не се показваме? Обаче, при такъв въпрос, и на нас ще отговорят: на когото искате се показвайте, само на нас не се показвайте. Ти имаш една свещена идея в себе си и такъв, какъвто си грозен, запитваш: на кого да се показвам? Тази идея ще ти отговори: на когото искаш се показвай, само на мене не се показвай. Най-после, ти се чувстваш нещастен и казваш: аз съм човек без идеи. Питам: на какво прилича човек без идеи? Или, на какво прилича човек, когото идеите напущат? Той прилича на жена или на мъж, които са напуснати – жената от мъжа си, а мъжът от жена си. Той прилича още и на жена-вдовица, или на мъж-вдовец. Обаче, не е правилно да съществуват в света вдовици или вдовци. Да съществуват вдовици и вдовци, това е аномалия в живота. Според великия закон на живота, нито жена без мъж може, нито мъж без жена. Казвате: Господ дал, Господ взел. Не е така. Човек не трябва да бъде нито вдовец, нито вдовица. Ако децата на някоя майка измират, това не е по волята Божия. Какво представя дом без деца?

Сега, като говоря така, не трябва да се взима само външната страна на тия думи. Вие трябва да ги разглеждате в техния духовен смисъл. Децата представят нещо хубаво в живота. Защо? – Защото децата създават най-хубавите неща. И те представят известна интелигентност от себе си. Те са тактични, знаят, как да постъпват с родителите си. Често виждате някое дете да влиза в стаята на баща си. Бащата пише, работи нещо, а то дойде полека при него, приближи се, целуне го и седи, чака. Какво чака това дете? То знае, че баща му е купил кутия с локум и ще получи едно локумче. И наистина, бащата ще му даде едно локумче. Като получи локумчего, детето си излиза. На другия ден, пак отива при баща си, целуне го и чака. Така прави то всеки ден, докато кутията с локумите се изпразни. Щом кутията се изпразни, и детето престава да влиза в стаята на баща си. Защо? – Локум няма в кутията. Като пристигне нова кутия с локуми, детето пак започва да посещава баща си. Тези неща са обикновени, наистина, материални работи, но те стимулират човека в неговия път.

Докато му трябва локум, той и при баща си ходи, и на църква ходи, и на Бога благодари; щом кутията се изпразни, и той престава да ходи при баща си, престава да ходи на църква, и на Бога вече не благодари. Казвате: какво трябва да правим? Напълнете кутията с локум и с бонбончета, и бащата ще бъде посещаван от децата си, и църквите ще бъдат пълни с богомолци, и на Бога ще се благодари. Ето философия, която трябва да се приложи в живота на хората. Църквата представя човешкото сърце, което трябва да се отвори.

Съвременните хора са много невежи. Те мислят, че като излъжат някого, ще придобият нещо. Не, срещне ли ви някой човек и ви запита нещо, кажете му истината. Този човек ви пита, например: кой е пътят за село Раднево? Ти не знаеш пътя за това село, но не искаш да се изложиш, че не знаеш и объркаш човека. Щом не знаеш пътя, кажи си истината. Ако пък искаш да му услужиш, намери някой човек, който знае пътя и го помоли, да му услужи. Или пък, тръгни заедно с него, да търсите пътя за това село. Вземете работата му присърце, като ваша. Ако човекът, който се е заблудил в пътя, е умен, всеки ще бъде готов да му помогне. После, срещате един беден човек и той веднага започва да ви разправя за своето нещастие, за да го съжалите. Истински бедният е умен човек. Още като ви срещне той, веднага ще ви предложи своя труд. Ще вземе мотиката, заедно с вас и ще се опретне на работа. Като свърши работата си, ще се усмихне, с което ще покаже своята добра воля, че всякога е готов на работа. Тогава и този, при когото е работил, ще се усмихне, ще му благодари и добре ще го възнагради. И двамата са умни хора, а умните хора всякога могат да се споразумеят. Бедният човек ще каже: знаеш ли, защо съм дошъл при тебе? Три дни съм гладувал. – Радвам се на този случай, защото той те застави да дойдеш при мене, да се запознаем и да завържем добри, приятелски отношения. Сега вземи мотиката, да ми покажеш, разбираш ли от това изкуство. Той взима мотиката и аз взимам мотиката; аз му показвам, че разбирам от изкуството да обработвам земята, но и той го познава. Казвам: докато не научим езика на мотиката, т.е. езика на работата, ние няма да станем хора.

Някой казва: аз не обичам черния труд. Ние не говорим за черния труд, но за работата. В работенето с мотика има известни закони за възпитание на младото поколение. Който не разбира тези закони, и аз съм съгласен с него, че няма по-тежка, по-грозна работа от работенето с мотика. Да работиш цял ден с оралото или с мотиката, това е, наистина, черен труд; това е труд, който огрубява хората. Затова, именно, днес всички селяни бягат в градовете и казват: дотегна ни този черен труд, тази тежка, непоносима за силите ни работа! Който разбира законите, обаче, той ще намери в този "черен труд", както някои го наричат, нещо особено, някаква

особена философия. Всяка тревица, всяко дръвче, които израстват, представя проводник на Божествената интелигентност. Съзнаете ли това, всеки от вас ще се заеме да огради, да запази всяко новоизрасло стъркче, да му даде условия да цъфне и да даде плод. След време, това стъркче, което е станало голямо дърво, ще каже: много ти благодаря, че беше така благороден, да пожертваш един-два часа от времето си за мене! Аз ще се отплатя, като ти дам възможност да почерпиш от мене, колкото енергия имам, било като топлина, било като храна и т.н.

Питам: знаете ли, какво представят всички цветя и плодни дървета, които ви обикалят? Те представят синове и дъщери на ангелите. Те са слезли от небето, с единствената цел, да помагат на съвременното човечество. Тъй щото, децата на ангелите, днес, стават жертва за повдигането на падналото човечество. И след всичко това, ще дойде някой и ще каже: дайте ми една брадва, да отсека това дърво! Не е така, приятелю. Ти ще вземеш едно дърво, ще го отсечеш, ще го изгориш, но ще знаеш, че и ако днес хората страдат толкова много, това се дължи на изсичането на горите. Всички изчезнали култури се дължат все на изсичането на горите. Защо, например, в Сахара няма никаква култура? В растенията се крие известна енергия, без която, нито животинското, нито човешкото царство могат да прогресират. От това гледище, именно, обработването на земята е необходимо за хората. Без растенията няма никакъв прогрес. Човек трябва да работи земята, дневно поне от 2 – 10 часа, и след това да разпусне воловете си на свобода. Колко килограма жито трябват на човека! Не е нужно човек да има пълни хамбари с жито. При това и земята има свои особености. Тя казва на хората: доста вече сте ме мушкали със своите лопати и мотики! Какво искате от мене? Кожата ми съдрахте вече! Вие казвате: земята се радва, когато я копаем. Не, земята не се радва, тя не е доволна, когато хората я копаят и орат повече, отколкото трябва. Тя не обича много да я разорават. Ако хората обработват земята за прогреса на човечеството, изобщо, тя е доволна, но ако се оре и разкопава, с цел за разбогатяване, тя не кска да страда. Съвременните хора не искат да се убедят в това, но милиони хора изплащат тази своя неразумност, като пълнят гробовете.

Със своя живот те изплащат неразумността си. Следователно, време е вече да се впрегне човешката интелигентност на работа, за да може той да се освободи от чрезмерния труд. Казвате: „ние трябва да бъдем богати и затова, трябва да работим повече. Вярно е, че богатството дава условия за развитие, но за това се изисква разумносг. Само разумният човек може да използва добре своето богатство.

Сега ще направя аналогия между растителността в природата и

растителността в човешкия организъм. Човек трябва да живее добре! Защо трябва да живее добре? Добрият живот представя растителността в човешкия организъм. Следователно, от това гледище, човек постоянно трябва да върши добри дела, както земеделецът постоянно трябва да сади семена в своята градина, ако иска да придобива богатства. Добрите дела представят горите в човека, които привличат влага, необходима за неговия растеж. Те не могат да спасят човека, но му дават условия за растене. Така седи въпросът в научно отношение. Тъй щото, ако някой иска да знае, какво представят добродетелите в морално отношение, той трябва да има предвид, че те са нещо подобно на растителността. И тогава, ако в морално отношение се изсекат горите в човека, каква култура ще има той? – Никаква култура.

Следователно, първото нещо, което се изисква от всички добри хора е – да насаждат гори. Щом горите се насаждат и запазват, след тях ще се явят изворите. Засега, земята е доста суха. Някой казва: сърцето ми е студено. Какво означава студеното сърце? Това показва - отсъствие на гори. Места, дето няма гори, там климатът е студен, суров. Същото нещо се забелязва и в характера на човека. Когато няма гори, растителност в човека, и характерът му е студен, суров. Когато срещнем някой груб човек, ние казваме, че горите в този човек са изсечени. Какво трябва да се направи тогава? Трябва да се подобри състоянието на неговите морални гори. Когато се изсекат горите в моралния живот на човека, неговото лице се деформира. Щом човек престане да върши добро, престане да дава и да взима, и тогава настава деформиране на неговото лице. Брадата му, която представя нещо велико, започва да полягва малко навътре. Вдлъбнатината, която се намира на брадата, показва устойчивост в човешките чувства. Такъв човек е издръжлив в чувствата си. Нечистите мисли в човека представят порои вода, които се стичат от височините и падат по брадата, като по този начин, измиват и отнасят всичко, каквото намерят по повърхността ѝ, вследствие на което, тя постепенно полягва навътре. Тинята, всичката пръст, която представя добри условия за растителността, постепенно се измива и остават само камъни. След няколко поколения, от брадата на този човек, т.е. от тази местност, остават да стърчат само няколко чукари. Тогава казваме, че този човек се е деформирал в лицето си. При изсичането на моралните гори, и скулите на лицето започват да изпъкват навън, а страните хлътват навътре. Носът, също така, се деформира. Някой казва: не зная, защо скулите ми са изскочили навън. – Защото горите ти са изсечени. У някои хора пък, в такива случаи, носът са пречупва, или скъсява; челюстите започват да се издават навън, като у животните, черепът спада надолу; челото постепенно се изгубва и този човек се прегърбва и казва: тежък е животът ми! Щом центърът на тежестта на човешкия мозък мине отзад на главата, и животът на човека

става тежък; щом центърът на тежестта мине отпред на главата, животът на човека става лек. Това нещо може да се подложи на научен опит. Който казва, че животът е тежък, той може да прекара теченията от задната част на мозъка си в предната част, и по този начин да измени своите състояния. Измени ли състоянията си, и животът му става по-лек. Понякога електрическото и магнегическото течения в организма вървят перпендикулярно на гръбначния стълб, вследствие на което става силно сътресение в мозъка. Това се забелязва у хора, които, като ходят, удрят силно на петите си. Токовете на обущата, у такива хора, са много изядени и такива хора обикновено, биват неврастеници. За да не удря силно в петите си, такъв човек трябва да познава законите на ходенето. Злото не е в изяждането на токовете, но това ходене, става причина за големи разстройства в нервната система.

„Давайте, и ще ви се даде!" Въз основа на този закон, и ученикът трябва да дава на учителя си, за да бъде от него научен. Когато отивате при някой банкер, вие трябва да му дадете нещо от себе си, ако искате и вие да получите нещо от него. Сега, природата насила заставя хората да дадат онова, което те не искат. Страданията ще ги заставят да дават. Въпреки това, те се питат: защо страдаме? Ако не искаш да страдаш, трябва да дадеш, защото хамбарът ти е пълен. Някой има 100 – 200 милиона лева. Нека даде част от това богатство и на други хора. Не е въпросът да раздаде всичкото си имане на 6едните, но поне излишното. Ако пък има и богат ум, при това, нека впрегне ума си в работа, да направи една фабрика, едно училище или един чифлик, чрез който да създаде работа на много хора. Този е правилният начин на даване.

Съвременните учени трябва да намерят един метод за правилното възпитание на младото поколение. Много от учените искат да приложат старите методи, но с тях нищо не може да се постигне. Със старото е ликвидирано вече, невъзможно е да си служим с него, невъзможно е връщане назад. Условията, при които се намираме днес, не позволяват вече връщане към старото. Всяко връщане към старото ще внесе смут в целия живот. В съвременните учени хора се заражда желание да се подмладят. Има един правилен, естествен път за подмладяване. Съвременната медицина, например, прави опити за подмладяване, с присаждане на някаква жлеза, но това е временно средство. След това, човек пак остарява. Истинското подмладяване седи в това, да влезе човек във връзка с целокупния живот. Това вече не е подмладяване, но стимулация. Бащата и майката не трябва да гледат на децата си, като на средство за прехрана, да мислят, че на старини ще живеят на техен гръб. Казвам: синовете и дъщерите са разумни души, които са дошли да живеят при родителите си, не да ги поддържат, но да изпълнят известни закони, да разрешат известни

задачи. Ако те доброволно, от любов, от съзнание помагат на родителите си, това е благо за самите тях. Същото може да се каже и за държавите. Те не са създадени от хората, но са творение на Бога. Когато една държава се създава, и тук виждаме същия закон. Ето защо, всяка държава, която не се подчинява на Божия закон, тя се заличава. Когато един дом не се подчинява на Божия закон, и той се заличава. Когато един човек не се подчинява на Божия закон, и той се заличава. Отде се заличава? – От лицето на земята. И когато един учен човек не се подчинява на разумните закони, по които мисълта се развива, и той се заличава. Това не значи, че той не трябва да мисли, но нека да бъде искрен, да се занимава с положителната мисъл. В положителната мисъл се заключава Истината, а Истината не може да се отрича. Да отречем Истината, това значи, моментално да умрем. Дали има истина в света, дали тя може да се отрича, или не, това е опитал един от съвременните учени. Тсй свикал голямо събрание от хора и започнал да отрича Истината, да отрича вселената, да отрича Бога и всякакъв смисъл в живота, като добавил: ако, наистина, съществува някаква сила, ако съществува Бог, нека ме порази в този момент! Едва изрекъл тези думи, и той, наистина, паднал на земята мъртав. Американските вестници веднага изнесоха този важен факт пред американската публика. Не само един американец умря, но много хора пострадаха, като отричаха Истината и съществуването на Бога. Оттогава, много американци станаха внимателни. Много пъти човек може да се отрече от Бога, но при това отричане, случва се някога и да умре. Питам: ако се отречете от Бога, от Истината, от Висшата интелигентност и разумност, кому ще служите тогава?
С това, аз искам да ви дам едно изяснение, та да се откажете от старите възгледи на живота. Съвременният човек трябва да се откаже от своите стари разбирания и възгледи за нещата. Преди всичко, той трябва да се заеме с изучаването на своя мозък. Човек трябва да изучава своите състояния, както и енергиите на своя мозък, за да може правилно да ги трансформира. Когато човек е гневен, сърдит или неразположен нещо, той трябва да знае, че това гневно състояние се дължи на енергия, събрана около ушите; в задната част на главата; и той трябва правилно да разпредели, да трансформира тази енергия, да не стане някакъв взрив. Ако не успее да я трансформира, още този ден, той ще се скара или с жена си, или с децата си, или със слугините си. Затова, разгневи ли се, нека влезе в стаята си, да се съсредоточи и по някакъв начин, да трансформира тази енергия. Тя може да се впрегне в работа и разумно да се използва. Че се е разгневил човек, в това няма нищо лошо, но то показва, че Марс го е посетил и му казва, че трябва да воюва. Не, той не трябва да воюва с близките си, но да воюва със злото в себе си. На другата сутрин пък го посетил Сатурн, и този човек става подозрителен, страхлив, започва да се съмнява във всичко и очаква най-голямото нещастие.

Още като върви по пътя, той започва да мисли, да не би някой да го срещне, да го убие, или пък, да го сполети някакво нещастие. У българите има много суеверия. Например, когато някой селянин тръгва, рано сутрин, на работа и срещне поп, той мисли, че ще му се случи някакво нещастие, или пък, работата му няма да върви добре и се връща дома си. Питам този селянин: защо се връщаш от пътя си? Той ме пита: тебе срещал ли те е поп? – Не ме е срещал. – Тогава нищо не знаеш. Казвам: ти трябваше да излезеш, или преди да е тръгнал попът от дома си, или след като замине той. Други пък вярват, че ако срещнат пълна кола с дърва, или човек с пълни кофи вода, това е на добро. По този случай, псалмопевецът казва: чакайте да мине злото, да минат лъжливите числа, да минат нещастията, че тогава да излезете от дома си. Умният човек предвижда нещастията. Ако минава през някоя гора, дето има разбойници, той веднага схваща, че му се готви някаква засада и затова минава от друг път, или се обръща към Бога с молитва: Господи, моля Ти се, отпрати тези хора по друг път, защото работата им не е тук. Нека отидат при някой богат човек. Мнозина мислят, че молитвата не е работа. Важна работа е молитвата; тя може да допринесе много нещо на човека. Да се молиш, това е работа; да любиш, това е работа; да мислиш, това пак е работа. Музиката, науката, също така, са работа. Който работи, той може да бъде свободен. Който не работи, той пък е всякога роб. Защо човек става роб? Защо го затварят в затвора и му турят пранги на краката? – Защото не знае да люби. Някой казва: дотегна ми вече да любя. Казвам: ти още не си любил. Да любиш, значи душата ти да се разцъфти като цвят, на която да накацат Божествените пчелички и започнат да събират мед. Казвате: много се радваме! – Щом се радвате, вие трябва да давате. Забележете, например, когато пъпешът узрее, той, отдалеч още, започва да мирише. Това показва, че обича да дава. С миризмата си той привлича, готов е да дава. В това отношение, динята е много горделива, тя още не е научила закона на даването. В културно отношение, пъпешът седи по-високо от динята. Той отдалеч вика: аз съм узрял вече, давам ви своя плод. Елате да ме отрежете. Като ме отрежете, всичко можете да направите с мене, но искам семето ми да запазите, да го посадите отново в земята. Понеже динята е горделива, и да узрее, тя никому не съобщава това. Тя казва: който ме намери, може да ме отреже; ако никой не ме намери, аз ще остана на корена си. Хората, като не знаят това, казват, че динята е по-скромна. Не, тя е по-слаба в културно отношение.

Казвам: от всички растения, от всички извори ние можем да извадим морал. Светът е пълен с образци, които могат да дадат някакъв морал на хората. Като наблюдавам проявите на съвременните хора, казвам: колко много още има да живеят и да се учат хората, докато дойдат до

Божествения морал, докато придобият будно съзнание! Колко внимателен трябва да бъде човек, когато отива до някой извор! Той трябва да следи, да не стъпче и най-малкото листенце на цветята около извора. Освен това, той не трябва да бърза да пие от водата му, но да се огледа, да види, какво направление има тази вода, дали тече от изток или запад, дали от север или от юг и като се увери в доброто разположение на този извор, тогава, с благоговение, да се приближи и пие от водата му. Много от болестите на съвременните хора се дължат на това, че като пътуват някъде из планината, изпотени, пият студена вода; или, както са били натоварени с някаква тежка, лоша мисъл, набързо пият студена вода. Пият ли вода в такова състояние, те непременно ще се разболяват, или ще ги сполети някакво голямо нещастие. Пийте вода от извори, които са изложени на юг, а не на север! Южните извори са пълни с живот. Може да се пие вода и от северни извори, но само при специални условия. В България има извори, които действат добре на хората. Те са опитвали това нещо. Всеки учител може да направи ред опити в това отношение, за да провери истинността на думите ми. Учителят може да изведе около 50 – 60 деца в някоя планинска местност, при някой хубав, чист извор и там да прекара няколко часа. Като се върне, той ще забележи, че и в най-непослушните деца е станало някакво преобразование, макар и несъзнателно. За да се доберат до тази положителна наука, хората трябва да познават себе си. Те трябва да познават всички промени, които стават в техния живот, както и всички промени, които стават в тялото им. После, те трябва да разбират, доколко техните устни са възприемчиви към енергиите на живата природа. Забележете, има хора, които постоянно си свиват устните. Човек трябва да държи устните си свободно, да не ги свива. Свиването, изкривяването на устните, на устата говори за някаква анормалност в организма. В това отношение, учителите трябва да следят зорко върху своите ученици. Защо? – Защото в свободното и естествено държане на устата се крие правилното възпитание на децата. Ще видите хора, които се почесват тук-там по главата, бъркат в ушите си и т.н. Изобщо, много хора правят движения, които не са правилни и носят лоши последствия за тях. Човек трябва да прави хармонични и съзнателни движения. Например, ако човек пипа главата си с втория пръст, с показалеца, от този пръст излиза енергия на благородство, която може да възбуди съответна енергия и импулс в самия него. Тъй щото, трябва да има съответствие между импулсите на самия човъж и енергиите на неговите пръсти.

Като говоря тези работи, мнозина ще кажат, че това е суеверие. Не, това са научни данни, които могат да се проверят. Много от съвременните учени поддържат, че човек може да се възпитава чрез физически упражнения. Питам; как може, чрез физически упражнения, да се въздейства на човека и в морално отношение, когато той, преди всичко, не може и не знае, как

да държи ръката си? Някой започне да съчинява някаква поезия и не знае, как най-правилно да постави ръката си върху хартията. Как е възможно да напише хубава поезия, ако той не знае, как да постави ръката си? Или, как е възможно, цигуларят да свири хубаво, ако той не знае, как да държи лъка и цигулката си? Ръката на писателя и на цигуларя трябва да бъде съвършено свободна. Истинският цигулар не трябва да стиска силно цигулката си с брадата. Ако цигуларят е майстор, цигулката му ще прилепне добре и естествено до брадата му и ръката ще се движи свободно. При свирене на цигулка, има две течения, едно нагоре и друго надолу, които течения цигуларят трябва да уравновесява. Ако тези две течения са правилни, тогава и съзнанието на цигуларя ще бъде будно; ако те не са правилни, съзнанието му няма да бъде будно. Ако цигуларят няма будно съзнание, той силно ще притиска цигулката до брадата си, но тогава, ръката му няма да бъде свободна в движенията си.

Казвате: какво ни интересува въпроса за цигулката и цигуларя? Говоря ви за цигулката и за цигуларя, защото ги уподобявам на хората и на техните отношения. Имате приятел, когото държите като цигулка, до себе си, и казвате: той трябва да бъде под мое влияние! Какво разбирате под думата „влияние"? Влиянието е закон, който се отнася до висшето съзнание. Може да упражнява влияние върху някого само този, който води чист и свят живот. Не води ли такъв живот, той може да събуди в хората само известни стимули, но не и влияние. Влиянието носи най-великите неща в света. Всеки би желал да му влияят добрите, великите хора. Като отидете на планината, там ще ви влияят дърветата, цветята, изворите, върховете, светлината и т.н. Влиянието в живота не може да се избегне, но поне да е добро. В светлината има възвишен морал, добро влияние, понеже, чрез нея се изразява мисълта на възвишените същества. Любовта, пък, на възвишените същества, се изразява чрез топлината. Следователно, в онези елементи, които не разбират любовта, се образува силно горение, вследствие на което, някой път температурата се повдига на хиляда, на две, на три и на повече хиляди градуси. Според съвременните учени, кои са причините за повишението и за понижението на температурата? Аз няма да се спирам върху въпроса за промяната на температурата. Това спада към друга област. Едно е важно, обаче: горение без изгаряне носи живот, горение с изгаряне носи смърт.

Христос казва: „Давайте, и ще ви се даде"! В живота, кой дава? – Майката дава, бащата дава, учителят дава, слънцето дава, изворите дават, горите, дърветата дават. От тях ние ще научим закона за даването. Първото нещо в живота на човека е, да се научи – той да дава, но не безразборно. Като видя един карамфил и го помириша, аз изпитвам голямо удоволствие, нещо приятно лъха от него. Значи, той дава нещо от себе си. И при най-лошо

настроение, като се помирише карамфил, или друго някакво цвете, неразположението изчезва. Аз бих препоръчал на всички, да си насадите по един карамфил в саксийка, че като сте неразположени, да го помирисвате. Този карамфил ще ви каже: не бързайте, не се безпокойте, въпросът ви ще се уреди. И аз така разрешавам въпросите на своя живот. Казвам: нека младите моми и момци се кичат с карамфили, но не откъснати, а живи, поставени в малки саксийки. Ще кажете, че това не е модно. Тази, именно, е последната мода. При това, в този карамфил има живот, той не е откъснат от стъблото си. Като го поносите на гърдите си ден – два, и той ще бъде доволен, и вие ще бъдете доволни. Щом прецъфти, на другата година пак ще цъфне. Какво правят днес с младите булки? Турят на главата им венец от откъснати цветя, дадат им в ръка букет от откъснати цветя и след това искат да бъдат щастливи. Цветята, поставени на главите им, казват: както ние ще увехнем след няколко часа, такъв ще бъде и вашият живот. Ние не сме и за изкуствените цветя. Ако направите нещо, или, ако приложите нещо в живота си, нека то бъде такова, в което да има живот. Нека носят на младите булки саксии с карамфилчета и с рози, а не откъснати цветя. И ако през целия си живот младата булка може да запази всички цветя, които са донесли за сватбата й, каквото и да пожелае тя, каквато работа и да започне, във всичко ще има успех. Такова трябва да бъде възпитанието на младото поколение!

„Давайте, и ще ви се даде"! Ако ние не даваме, ще се деформираме. Ако пък се научим да даваме правилно, ние ще дойдем до онзи вътрешен, правилен строеж; коренно да преобразим себе си. Сега, като наблюдавам съвременните хора, аз се чудя, защо се плашат. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скръбен, и аз ще ви помогна!" Казано е още: „Прославете ме, и аз ще ви прославя!" И наистина, ако някой е лишен от мъдрост, да проси от Бога. Например, има студенти, които, професорите им постоянно ги късат, не могат да си издържат изпитите. Защо ги късат? – Понеже нямат вяра. Има един вътрешен разумен закон, който е свързан със съществата на вярата. И ако човек спазва този закон и се ръководи от него, той ще може да разреши много въпроси, които го смущават; той ще може да подобри състоянието на своя ум и на своята памет. Съвременните хора не са добре в това отношение. Казват за някого, че имал силна памет. Ако наистина, този човек има силна памет, нека каже, где сме се срещали с него, преди две хиляди години. Ще каже, че това е от много далечно минало. Питам: как може да се нарече тогава силна памет тази, която не може да помни неща, станали, преди две хиляди години само? Значи, най-първо, ние трябва да възкресим в себе си красивата памет на доброто, та като срещнем един човек, веднага да си обясним, защо го обичаме, или защо имаме неразположение към него. Ако го обичаме, трябва да си припомним всички обстоятелства на миналите животи, които, ни свързват

с тези хубави чувства; или пък, ако имаме неразположение, да си спомним всички обстоятелства, които са създали това неразположение и да разберем, как можем днес да поправим тези отношения.С такава силна памет, човек ще може да изправи не само своите лоши отношения с хората, но ще може да помогне и на другите. Красивото в религиозния, в духовния живот на хората е, да се отвори живота на миналото, на настоящето и на бъдещето, т.е. да можем едновременно да живеем в миналото, в настоящето и в бъдещето. Затова и Христос казва: „Давайте, и ще ви се даде"!

Казвам: при възпитанието на децата съвременните учители трябва да започнат с елементарната геометрия. Изобщо, децата обичат геометрията и ако учителят може, нагледно да ги запознае с много основни положения в живота, той ще може и да насади между тях истински морал. Всяко дете има в душата си написан морал, който седи като скрита сила в него. Моралът е съвкупност от строго определени положения, в които се крият разумни сили, които чакат времето за своето развитие. Да се стремим към този морал, това подразбира, да отворим вратата, отдето разумните същества могат да дойдат, за да ни упътват. Затова се казва в Писанието: „С каквито дружим, такива ставаме". Каквото и както мислим, такива ставаме. Като четете Посланията, какво разбирате под думата "послание"? Под думата "Послание" се разбира миналото, в което е вложено всичко онова, което е служило за щастието и нещастието на човечеството. И ние трябва да се освободим от лошото минало. Всяка мисъл, която спъва човека в неговото развитие, тя е едно послание; всяка мисъл, която го повдига, и тя е едно послание. Всяко неприятно чувство, което спъва човека, това е едно послание; всяко възвишено чувство, което го повдига, пак е едно послание. Какво трябва да се направи с една мисъл, или с едно чувство, които спъват човека? Той трябва да ги хване с щипци, като нещо отровно, вредно за него, и да ги изнесе вън от своята градина. Това не значи, че трябва да се унищожат, но да се изхвърлят навън. Такава мисъл, или такова чувство представят прасета, които непременно трябва да излязат вън от градината на човешката душа. Те нямат право да се настаняват в душата на човека и да препятстват на неговите красиви стремежи. Например, вие четете философията на Шпенглера, който казва, че европейската култура вече залязва. Питам: какво ще дойде след този залез?

Ние знаем, какво настава след залеза. След залеза винаги настъпва почивка. Залезът на една култура е начало на друга култура. Изгрев и залез са два процеса, които вървят последователно. Значи, в тях има смяна. Изгрев и залез, същевременно, са две състояния. Като се казва, че европейската култура залязва, това подразбира, че тя е изхарчила всички морални припаси, които е имала на разположение и сега не може да ги

набави, понеже върви по един крив, неестествен път на развитие.

Сега, като се говори за благоприятни условия за развитие на народите, всички европейци, главно англичаните, казват, че бъдещето е на славяните, които изхождат от Русия, макар че, те не гледат с разположение на нея. Един англичанин казва: ние, западните народи, сме станали много безчувствени. Бъдещето е на славяните. Защо, именно, бъдещето е на славяните? Той изнася следния факт: В едно село, в една руска губерния, обвинили една бедна жена-вдовица с четири деца, че запалила къщата на богат помещик. Осъдили тази жена на доживотен затвор и я изпратили в Сибир. Научил се за това един беден, млад човек, който нямал нийде никого: нито баща, нито майка, нито жена, и си казал: аз нямам никого в този свят. Моят живот няма смисъл. Ето, тази жена е майка на четири деца, които се нуждаят от нея, а сега тя лежи в затвора. Той отишъл в съда и казал: аз съм извършил престъплението, за което осъдихте бедната вдовица. Аз запалих къщата на богатия помещик. Тогава, съдът решил, да се освободи жената, а младият човек да се изпрати в Сибир, на доживотен затвор. Обаче, след години, се оказало, че нито вдовицата била виновна, нито този млад човек. Защо се пожертвал той? От съзнание, от разбиране на положението, в което се намирала тази жена с четири деца.

След години, пред един свещеник, се явил истинският престъпник и се изповядал, че той е запалил къщата на помещика. Потърсили тогава младия човек в затвора, да го освободят, но се оказало, че той вече се е поминал. Вдовицата, обаче, и до това време още била жива, останала да изгледа своите малки деца.

Питам: какво заключение може да се извади от този пример? – Че в новата култура се изисква самопожертване. Казвате: ние се жертваме за отечеството си. Мислите ли, че такова пожертване е истинска жертва? Да се пожертва човек на бойното поле, това е насилие, а не жертва. Аз бих желал, хората да отиват на бойното поле, да се бият доброволно, а не по закон. Нека държавата разчита само на тези, които доброволно отиват на бойното поле. От идейно гледище, от всички се изисква жертва, но доброволно дадена.

И тъй, бъдещето е на славяните. В този смисъл, славяните не трябва да вървят по пътя на западните народи, защото културата на западните е култура на насилието. Значи, време е да се даде място на Истината. Някой казва: трябва да уредим живота си! Не, хората трябва да придобият Истината, а не да мислят за уреждане на живота си. Придобият ли Истината и животът им ще се уреди. Намери ли се Истината, човек ще разбере, че в света съществува сама една сила, която управлява. И тогава,

той трябва да подчини волята си на тази Висша воля и разумност. Не се ли подчини на волята Божия, неговата воля ще бъде раздвоена: от една страна – ще бъде добра, а от друга страна – лоша. Обаче, в природата не е така. В природата, зла воля не съществува. Да се говори за зла воля, това подразбира, да се реагира срещу волята Божия. Когато хората противодействат на волята Божия, те създават злото. Иначе, само по себе си, злото не съществува. Съвременните хора имат неправилно понятие за злото. Да се мисли, че злото съществува като сила в природата, то е все едно, да се мисли като онези хора, които, като пътуват в пустинята, вдигат прах с краката си и казват, че цялата местност, зад тях и пред тях, е само прах. Не, това е криво схващане за нещата. Ако съвременните хора, по закона на жертвата, се отрекат от своите лични желания и започнат да дават, в тях ще настане вътрешен мир; и там, дето са мислили, че природата е мъртва, тя ще оживее; там, дето условията са били най-лоши, растителността веднага ще се поправи и всичко ще започне да расте, и да се развива правилно. Само по този начин, сърцата на хората ще се облагородят. Писанието казва: "Бог държи сърцата на всички хора". Ако е така, не могат ли, всички хора, да отворят сърцата си? Щом сърцата на хората са затворени и корави, това показва, че те са причина за това. Да ходиш в църква, това още не е даване; да направиш едно добро дело, това още не е даване. Това е само временно разположение на душата. Важно е, обаче, да знаеш, какво е твоето отношение към Бога. Когато говоря за Бога, за отношенията на душата към Първата Причина, аз имам предвид съзнателния живот, който се проявява в човека. В това отношение, целият космос не е нищо друго, освен израз на човека. Като се говори за ангелите, например, трябва да се знае, че те са разумни същества, подобни на хората, с тела, приблизително като техните, с тази разлика само, че те нито се женят, нито се размножават, нито се раждат, нито умират. Сега, каквото и да ви се говори за ангелите, вие ще си съставите крива представа за тях. Те са разумни същества, които седят по-високо от човека. Когато ангелът се храни, той използва всичко, което е приел като храна в себе си, и от нея не остава никакъв излишък. При това, те ядат много малко, понеже познават добре всяка клетка на организма си и съзнателно се разговарят с тях.

Ангелът има грамадни знания и възможности, каквито човек засега още няма. Един ангел мисли и с краката си, така както и с главата си. От наше гледище, ангелът ни се представя като сфера, но всъщност не е сфера. От центъра на тази сфера излизат безброй светли лъчи, които представят неговата разумност, неговата ингелигентност. Сферата изразява съвършения живот; формата, която имат хората, говори за тяхното несъвършенство. Засега, ние сме в квадрата, а квадратът показва великата мярка на Правдата, която изучаваме в живота си. От квадрата ще минем в петоъгълника, после в шестоъгълника и най-после, в триъгълника, дето е

Бог. Значи, квадратът представя абсолютната Божия Правда. Той е място на труда. Като минем през всички степени на труда, ще влезем в свободата. Ето защо, като се знае това, не трябва да се плашите от страданията в живота, но трябва да работите. Ще дойде ден, когато ще се справите и със страданията. Трябва ли да се дават примери за страданията на хората и за резултатите от тези страдания? Най-великите хора в света са страдали най-много. Обаче, след като са работили усилено върху себе си, те са преодолявали страданията.

Ще ви приведа един пример, за страданията на един американски студент, да видите, какво всъщност представят страданията. Той бил млад, красив момък, обичал една от своите състудентки в университета. Докато го обичала и тя, той имал разположение да работи, да учи, имал импулс в живота си. Един ден, обаче, тя решила да го изпита. Изписала му едно писмо със следното съдържание: отсега нататък, аз те напущам. Ти не си за мене. Потърси друга някоя мома, която да те обича. Като получил това писмо, младият момък изведнъж посърнал: животът му изгубил смисъл, науката – също и каквото започвал да учи, или да работи, намирал, че няма защо и за кого да учи и да се развива. Започнал да ходи чорлав, със скъсани обуща, недобре облечен – с една дума, съвършено се напуснал и отчаял. Два дни след това, тя му написала: аз исках само да те изпитам. Ти си пак моят обичен. Щом получил това писмо, той отново заживял с радост и осмислил живота си. Такова нещо са страданията в живота на човека. Докато човек страда, и животът му няма смисъл; щом страданието го напусне, и животът му се осмисля. Страданието е първото писмо на момата. Радостта е второто писмо на момата.

Питам: где се крие магическата сила на второто писмо, т.е. на радостта в човека? Магическата сила на второто писмо се крие в думите: "не се обезсърчавай, аз исках само да те изпитам". Той повярвал и веднага се насърчил. Не трябва ли да имате и вие такива отношения към Бога, каквито този студент имал към своята състудентка? Ти си посърнал, обезсърчил си се в живота, не знаеш, какво да правиш. Казвам: повярвай, че Бог те обича и веднага ще се насърчиш, ще се изправиш. Повярваш ли, че никой не те обича, и веднага ще се свиеш. Преди всичко, при вас трябва да дойде една разумна душа, която да ви обикне, за да се почувствате мощни и свободни. Дето има горение, там има и любов. Любовните работи стават все из горите, дето има ядене и пиене. Като говоря, че любовните работи стават из горите, аз не разбирам, че които се обичат, там трябва да се крият, нито пък считам, че в горите се крият разбойниците. Под думата „гора" аз разбирам място, дето се развива и расте най-красивият живот. Да те обича някой, това значи, да те срещне една разумна душа и да ти помогне, и то, в такъв случай, когато ти се

намираш в най-голямо отчаяние. Представете си един баща, човек с четири деца, останал без всякаква служба, ходи гладен, бос, търси прехраната си. Отиде на едно място, изпъдят го; отиде на друго място, и оттам го изпъдят. Най-после, той отива в гората, отчаян, обезсърчен, не знае какво да прави. Започва да се моли на Господа: Боже, на Тебе само ми е надеждата! Казано е, че Си Любов. Помогни ми по някакъв начин! След малко, той среща на пътя си един човек, който влиза в положението му и му помага. Из американския живот има много такива примери.

Ще ви приведа един от тези примери, да видите, какви са резултатите на вярата и на справедливостта. В един американски град, живял един беден, но много честен и вярващ човек, който бил работник в една от тамошните големи фабрики. Той минавал между всички за много ексцентричен човек, защото имал обичай, като влезе в стаята си, да отвори прозорците и да се моли на Бога. Които го виждали, смеели се на неговата вяра и упование в Бога. По едно време, във фабриката настанала голяма криза и господарят на фабриката уволнил много от своите работници, между които и този беден, честен работник. Той, обаче, не се отчаял и не преставал да се моли на Бога. Един ден, дохожда при него един от работниците в същата фабрика, уволнен като него, подхвърля пред краката му една умряла гарга и му казва: Ето, вземи тази гарга; Господ, на когото се молиш, ще ти помогне! Той искал, по този начин, да го подиграе. Бедният човек взима гаргата, но като я хваща случайно за гръкляна, усеща, че нещо твърдо има в устата ѝ. Отваря устата ѝ и издърпва оттам една скъпоценна огърлица. Като я вижда, разбира, че тази огърлица е на бившата му господарка на фабриката. Той измива огърлицата със сапун и вода и я занася на господаря си. Господарят, като видял честността на своя работник, отново го назначил на работа, като си казал: такъв честен човек не трябва да се изпуща. Друг, на негово място, би задържал огърлицата за себе си. Кое беше по-добре да направи този работник – да продаде огърлицата и да задържи парите за себе си, или – да я предаде на господаря си?

Казвам; при сегашните трудни времена на живота, тази огърлица е дошла точно навреме. Това са моменти, чрез които се познава Божията Любов. Само при трудните условия на живота ще познаете, че има една душа в света, която ви търси. Тази душа, именно, е вашият спасител. Само по този начин ще познаете и великата Истина в живота. Ако не можете да намерите онзи, който ви обича, тогава и животът ви няма да има смисъл. Ако ние трябва да се родим само и да умрем, без да намерим великата Истина, тогава и животът е безсмислен. Казвам: само в любовта има смисъл; само в науката има смисъл; само в изкуството има смисъл. За коя наука и за кое изкуство се говори? Наука с любов, изкуство с любов дават смисъл на живота. Не е достатъчно само да се мисли за Любовта, за

Мъдростта, за Истината, но светлината, която днес иде отгоре, минава през прозорците ви и предава думите на Онзи, който ви е пратил на земята: Отворете сърцата си на дневната светлина и цъфнете като цветята! Онзи, който ви обича, казва: Растете, развивайте се и завържете плод, като плодните дървета, за жертва на другите. Онзи, който ви обича, казва: Бъдете като изворите, които непреривно изтичат навън, и давайте като тях. Ако човек не може да направи това, тогава, в какво се заключава неговото благородство? Ако ние не сме готови да изпълним това, в какво седи готовността ни, да прославим Бога? Не е въпросът себе си да прославим, но Бога трябва да прославим с делата си. Не е достатъчно да носим името "човек", но и да го оправдаем. Да носим името "човек", без да сме такива, то е все едно, да се наричаме Ангел, Христо, Мария и т.н. Ангел, например, е хубаво име, но всеки, който носи това име, ангел ли е? Христо е хубаво име, но всеки, който носи това име, Христос ли е? Сега, ние имаме нужда от истински, вярващи хора, които да приложат новото учение.

Казвате: в какво седи новото учение? Новото учение седи в следните няколко положения: Не изсичайте горите, но всеки ден насаждайте по една семка от плодни дървета! Всеки ден, изчиствайте по един тревясал извор! Всеки ден, превързвайте счупения крак на някое животно! Всеки ден, гледайте да насърчите поне по един беден, или нещастен човек! Ако пък, вие имате някакво голямо нещастие, идете при някой човек, който страда повече от вас и се постарайте да го утешите. Малкото нещастие се лекува с голямото. По този начин, вашата скръб ще се асимилира, а скръбта на вашия ближен ще се намали. Вие трябва да постъпвате като онзи американски майстор, който, във време на работа, изгубил първата фаланга на един от пръстите си. Като показвал на работниците си, как да вдигнат един голям камък, за корниз на един прозорец, камъкът паднал върху ръката му и веднага откъснал първата фаланга на един от пръстите. Той повдигнал погледа си нагоре и казал: Благодаря Ти, Господи, че не ми даде по-голямо нещастие! И с радост продължил по-нататък работата си. Дойде ли ви някакво нещастие, веднага благодарете на Бога, че се е спряло само дотам, не се е продължило по-нататък, да дойде по-голямо зло.

„Давайте, и ще ви се даде"! Дошло е време вече за даване, понеже иде съдба на света. Господ иде в света! Като дойде, Той ще погледне в хамбарите, в главите и в сърцата на хората и ще каже: Толкова нещо вложих в сърцата и в умовете ви! Какво направихте за мене? Какво ще намери Господ в хамбарите на богатите хора? Какво ще намери в тефтерите на търговците? В тефтерите на търговците ще намери, че толкова и толкова имат да взимат и да дават. Какво ще намери в складовете на военните? В складовете на военните Бог ще намери, че хиляди пушки и милиони килограми барут се приготвят за бой. Какво ще

намери Господ в църквите? – Еди-колко си килограма тамян, восък и въглища са изгорени. Като отиде Господ при вярващите, какъв отчет ще Му дадат? Бог няма да съди хората, както те мислят, но ето каква ще бъде съдбата. Господ ще се изправи пред всеки едного, ще го погледне в очите, ще види всичките му прегрешения и ще каже: Ти ще се върнеш отново на земята, да научиш уроците, които досега не си научил. Който е научил уроците си и изпълнил волята Божия, той ще отиде на небето, да работи при по-добри условия. Като се говори за вечен огън, в който душите на грешните ще пребъдват, това подразбира – лошите условия на живота, които човек сам си е създал. Само веднъж да ви погледне Бог в очите, вие ще съзнаете своята грешка и ще кажете: съжалявам за милионите години, които прекарах на земята, без да използвам добрите условия, които имах! Съжалявам, че не бях полезен нито за себе си, нито за ближните си, нито за Бога.

Като говоря така, аз не искам да се самоосъждате, защото сега са най-хубавите минути, най-хубавите часове и дни, когато човек може да изправи живота си. Това може да стане и в един ден само. Казано е в Писанието: „Ако грешникът се изправи и се върне от своите грехове, те няма да му се вменят; те ще се заличат от книгата на неговия живот". Христос казва, на едно място в Евангелието, че работниците, които дошли в единадесетия час, получили толкова, колкото и онези, които работили от сутринта. По това, именно, се отличава Божията Любов. В това отношение, всички съвременни хора имат събрана опитност, от миналите векове, и сега трябва да я използват. Изучавайте себе си! Вярвайте в онова, което е вложено в душата ви! Вие имате желание да правите добро, искате да бъдете красиви, да бъдете разумни. И прави сте. Няма човек в света, който иска да бъде лош. Ако има лоши хора в света, причините за това не седят в желанието им да бъдат лоши, но те се крият другаде някъде. В съзнанието на всички хора живее Божествената идея за доброто, за красивото, за разумното. Когато някой човек направи едно лошо дело, или, когато през него минават лоши мисли и чувства, той веднага се смущава и казва: какво ли ще каже обществото за мене? Значи, той разбира, кое е добро и кое зло, различава доброто от злото.

„Давайте, и ще ви се даде!" Правете добро, и ще ви правят добро! Бъдете справедливи, и към вас ще бъдат справедливи! Новото учение изисква, никой никого да не съди. И в Писанието е казано: Всеки сам трябва да се съди. Всеки сам трябва да изправя погрешките си. Ако видите погрешка в някого, оставете го, сам да си я изправи. Вярвайте, че всеки е в състояние, сам да изправи погрешката си. Видите ли погрешка у някого, оставете сам да си я изправи. Не мислете, че той не я вижда и не я знае. Често, от нетактичност, хората искат едни-други да изправят погрешките си, а с това

повече влошават положението си. Единственият начин, по който можете да си изправяте погрешките, е да се сприятелите помежду си и да си кажете погрешката, като на себе си. Речете ли да спорите помежду си, това няма да ви доведе до положителни резултати. Така не се поправят погрешки. По този начин, нито държавата, нито църквата, нито училището, нито домът са в състояние да изправят погрешните на своите ближни. И държавата е възпитавала, и църквата е възпитавала, и училището е възпитавало, и домът е възпитавал, но по този начин, светът и до днес не се е изправил. Под думата „възпитание" се разбира питание, хранене. Следователно, ако за физическото развитие, или възпитание, на човека е нужна доброкачествена храна, колко повече е необходима такава за неговото духовно възпитание. Духовното възпитание седи в разумното слово, което пък се изразява в чисти мисли, чувства и действия.

Мнозина казват: тоягата ще спаси света. Тоягата не може да оправи света. Това, което може да създаде хармонични отношения между хората, то е абсолютната вяра в Бога, без изнасилване едни-други. Аз говоря за вяра на съзнанието. Казвате: при такава вяра, хората могат да ни изнудват. Питам: кой може да изнуди слона? Никой не може да го изнуди. Комарът може ли да изнуди слона? Не може. Никой не може да изнуди добрия, силния човек. Следователно, човек трябва да дава даром. Положителната вяра иска от нас да даваме всичко, каквото имаме. Направете опит в това отношение и постарайте се да изчистите тялото си, да изчистите ума и сърцето си, да се видоизмените и ще видите резултатите от чистото даване. Който е гърбав, да изправи гърбицата си! Старият дядо да стане млад момък! Аз съм против гърбицата. Тя може да се изправи. После, вие трябва да се пазите от големите натрупвания. Ако имате големи натрупвания, по някакъв начин трябва да се освободите от тях. Също не е за препоръчване и чрезмерното изтъняване. Човек трябва да бъде нито много пълен, нито много слаб. Има нормални мерки, на които трябва да отговаряте. Вратът трябва да бъде два пъти по-широк от размера на ръката. Като хванете ръката си, от нейните размери съответно тялото, вие ще познаете, в какъв път вървите. Тъй щото, човек трябва да работи върху физическото си тяло и от него, постепенно да върви към духовното. Освен това, при пипането на ръката, по нейната нормална топлина, се познава и здравословното състояние на организма. Ако ръката е студена или гореща повече, отколкото трябва, това говори за анормално състояние на организма. Усетите ли някакво анормално състояние на организма си, вземете мерки да го подобрите: прекарайте един-два деня в пост, пийте повече гореща вода, дишайте чист въздух и се излагайте на светлина!

Христос казва: „Давайте, и ще ви се даде!" Този е новият начин на възпитание. Истински религиозните и духовни хора трябва да живеят

хигиеничен живот. Този живот е необходим, за да могат порите на тялото да бъдат отворени.

„Давайте, и ще ви се даде"! Ако ние даваме, и Бог ще ни дава.

И тъй, пожелавам на всинца ви, като давате, и на вас да се даде!

Беседа от Учителя, държана на 15 май, 1927 г., София.

Начало: 10:00

1927_05_18 Общи упътвания
лекция пред общия окултен клас

ОБЩИ УПЪТВАНИЯ

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му."
Размишление.
Сега ще обърна вниманието ви на следното нещо : когато идвате в клас, умът ви трябва да бъде съсредоточен към работата. Когато ви се преподават лекции, никакви странични въпроси не трябва да ви занимават. Ученикът трябва да избягва ексцентричните движения. Всички тия неща пречат на мисълта ви, и вие не можете да възприемате, не можете да се ползувате от това, което ви се предава. Освен това, някои дохождат тук и заспиват. С това още повече губят възможността да се ползуват от лекциите. С тези няколко бележки, ние не искаме да ви съдим, но казвам, че и вие нямате право да злоупотребявате със закона на любовта, нито със закона на свободата. Школата, в която следвате, нито съди, нито изключва ученика, но трябва да знае, че при всяка най-малка злоупотреба с любовта, той ще носи голяма и тежка отговорност. Който греши против любовта, той мъчно може да създаде хармония в себе си.
Като ви наблюдавам, виждам, че имате желания, които искате да постигнете. Щом не можете да ги постигнете, обезсърдчавате се. Има желания общи за всички, които трябва да се задоволят. Например, ако един иска да яде, всички трябва да ядат; ако един иска да спи, всички трябва да спят и т. н. Освен тези, има ред още желания, които са общи не само за хората, но и за всички живи същества. Обаче, има специфични желания, които се отнасят за всеки човек отделно. В това отношение, всеки трябва да работи, да задоволи онези желания, които са присъщи на неговата душа. Ако не работи, той ще се превърне на сухо дърво, със сухи клони. Всеки трябва усърдно да работи и да не се спира върху погрешките на другите. Неразумната критика нищо не допринася. Пред вас седи велика задача, да разберете смисъла на живота, който Бог ви е дал. Когато влизате в клас, десет минути преди започване, трябва да прекарате в размишление. Малки или големи, прости или учени, всички трябва да пазите това правило. Големите, учените ще бъдат образец; те трябва да дадат пример на малките.
Сега ще ви дам една задача, която трябва правилно да решите. На фигура 1. стр. 37, са представени два кръга А и В, а между тях, кръгът Д, който служи за основа на конуса С. Тези три кръга се движат в три различни, т. е. в три противоположни посоки. Те представят три системи, с различни посоки на движение. Такова нещо представят трите свята: физически, духовен и Божествен.

Физическият свят, в който човек е поставен, е свят на промени. Затова, именно, физическото съзнание на човека е кратковременно и интензивно. Забелязано е, че желанията на физическия човек са кратковременни, вследствие на което, щом се задоволят, и животът временно спира. Трябва да дойдат нови желания, за да го продължат. Когато някой живее само с физически желания, животът му издребнява, придобива само материален характер.

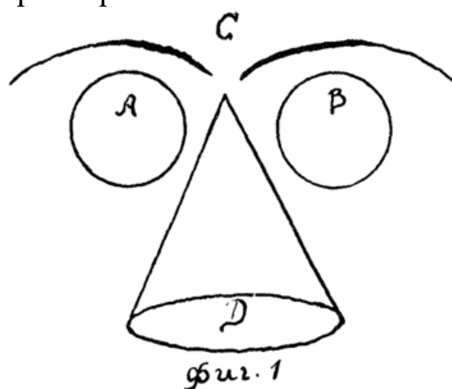

Съзнанието на този човек е прекъснато, вследствие на което той не може да мисли. Докато има потици, стимули в живота си, човек може да мисли, а оттам и да се развива.
След физическия живот иде духовният, или сърдечният и интелектуалният, в който съзнанието е по-будно, по-дълготрайно. Най-после дохожда третото, Висшето или Божественото съзнание, в което влизат първите две съзнания. Физическото съзнание се предизвиква от външни, физически причини. Достатъчно е да кажете на физическия човек една обидна дума, за да го предизвикате. Той веднага започва да реагира. По същия начин реагират и животните. Бутнете едно животно по крака, или по опашката, за да се хвърли върху вас. Колкото е по-високо съзнанието на човека, толкова той е по-устойчив. Защо? Той знае и предвижда нещата. Този човек не се съмнява в нищо. Той е човек с характер, издържа на всички изпитания и мъчнотии в живота.
Фигура 1 представя човешкото лице. Кръговете А и В — очите, точка С — горната част на носа; двете страни на триъгълника показват разширението на носа при основата. Тази широчина пък говори за желанията в човека. Елипсата Д — представя човешката уста. Когато кажем, че устата на някой човек е голяма, това показва, че той е лаком, мисли само за ядене и пиене, иска да погълне целия свят. Голяма уста има кита, акулата. Хора, които имат голяма уста, говорят много. Добре е да се говори много, но още по-добре е кратката, сбита реч. Когато някой говори много, а малко изпълнява, това говорене не допринася много. Например, някой казва: Ние трябва да живеем по любов. Той говори за любовта, а не живее според нея. Каква полза от това? Друг някой говори за истината, а не живее според нея. В такъв случай, колкото по малко се говори за любовта, за истината, а се живее според тях, толкова по-добре.

Когато наблюдавате носа на човека, можете да извадите ред научни заключения. Например, ако носът горе се стеснява, а долу разширява, има едно значение; ако горе се разширява, а долу стеснява, има друго значение. Когато носът е нормален, между широчината и дължината му има строго определено съотношение. Широкият нос говори за силно развити чувства в човека. Този нос е същевременно научен. Защото, когато чувства, в същото време човек учи. Страданията пък са във връзка с чувствата. Колкото повече страда човек, толкова повече чувства, а щом чувства, той се учи. Значи, страданията учат човека. В животните ноздрите са широки, обаче, носът им няма дължина. Носът у тях е свързан с горната челюст, затова само чувствеността в тях е силно развита, но не и интелигентността. В човека, обаче, носът е силно отделен, което е признак на съзнателен и интелектуален живот. Това показва, че съзнанието е в зависимост и от развиването на външните органи. Сетивните органи, които са най-добре развити в човека, служат като възприематели на силите от външната природа, а именно, на светлината, на топлината, на електричеството, на магнетизъма, на праната. Ако тези органи отсъстват, тогава силите мъчно ще указват влияние на организмите. Колкото по-добре се възприемат и правилно използват тия сили, толкова и съзнанието на хората е по-будно. Будното съзнание пък помага за правилния живот на хората.
Защо трябва хората да живеят правилно? Този живот е за самите тях. Ако живеят добре, правилно, те ще се ползват от този живот; ако живея добре, аз ще се ползвам от този живот. Добрият живот подразбира правилни отношения с външния свят, т. е. с Божествения свят. Затова пък се изисква добре развити органи, външни и вътрешни. Колкото е по-добре устроена ръката на човека, по форма, по линии, толкова тя ще бъде по-чувствителна към външни възприятия. Тогава, достатъчно е човек да постави ръката си върху главата на някого, за да познае, дали той е добър, или лош. От потта на хората учените познават, кой човек е добър, и кой — лош, или кой човек е учен и кой — прост. Потта на различните хора съдържа в състава си различни елементи, и по тях се съди за степента на тяхната доброта, интелигентност и т. н. И по слюнката на човека може да се познае, дали той е добър, или лош. Днес хората съдят за своята доброта по думите си: в думите на добрия човек се забелязва известна пълнота, а в думите на лошия човек тази пълнота отсътства.
Човек може да бъде добър, само когато има правилни отношения към Първичната Причина. Тогава и отношенията на хората към него ще бъдат правилни. При това положение само човек може да се учи. Знанието, което той ще възприема, е знание от Бога. В което училище да постъпи, каквито учители да има, знанието, което му се предава, ще бъде знание от Бога. Всички учители, професори предават наука, която са възприели от други учени. Те сами не са я създали. Другите учени също така са възприели тази наука от свои предшественици. Анатомията,

физиологията, която съвременните учени преподават, е взета от самия човек. В това отношение, човек съдържа в себе си и физиология, и анатомия, и химия, и физика — всички науки. Без съществуването на човека, никаква наука не би имало в света. Без човека, никаква наука „психология" не би съществувала. Сама по себе си, душата съществува, а хората изучават законите на душата; умът съществува, а хората изучават законите на ума; речта съществува, а хората изучават законите на речта. Забележете, музиката се движи около седем тона, с техните повишавания и понижавания. Значи, музиката си служи със седем тона, математиката — с десет числа, а речта — с 22 букви най-малко. Кое от трите изкуства е най-богато? Най-богата е речта. Колкото повече пособия са в услуга на едно изкуство, толкова и то ще бъде по-богато. В това отношение, музиката седи по- долу и от математиката. Още три тона са нужни на музиката, за да се изравни с математиката. Тия три тона съществуват, но хората не са в състояние още да ги възпроизведат. Един ден, когато се развият повече, те ще си служат с десет тона. Ето, виждаме животни, които си служат само с два тона. Затова и Апостол Павел е казал; „Докато сме младенци, ние отчасти знаем, отчасти разбираме, отчасти мъдруваме." Както сме устроени днес, доколкото е развит нашият организъм, толкова най-много можем да постигнем.
Сега, като ученици на Великата Школа, вие имате за задача, не само знания да придобивате, но да развивате нови органи, които се намират в зародишно състояние във вас. Без тия нови органи, вие не можете да отидете напред. Тази задача е трудна, но без нея не може. Да развиете един от тия нови органи, това значи да научите изкуството да плавате, да можете при всички трудни условия на житейското море да се държите на повърхността на водата, да не потънете долу. Когато бурята отвън бушува, вълните на морето се повдигат и слагат, опитният плувец лесно се справя с тия вълни: щом дойде една вълна, той се гмурне във водата и после пак излезе. Обаче, неопитният плувец се блъска от една вълна в друга, докато изгуби силите си. Какъвто е животът в моретата и океаните, такъв е животът и на сушата. Изобщо, животът не е равна повърхност; седиш тих и спокоен, размишляваш върху нещо, докато дойде една вълна и те блъсне. Едва се справиш с нея, дойде втора, трета, и т. н. Това става всеки ден. Кой човек не е губил равновесието си? Някой излиза от дома си добре разположен и, докато измине два-три километра път, състоянието му се изменя. Защо? Една вълна го е срещнала и го блъснала в някоя канара. Човек всеки ден е изложен на ударите на тия вълни. Дали сте в клас, или у дома си, все ще изпитате тия удари. Защо идат вълните в класа? Защото не сте наредени според законите на хармонията. Вие сте насядали положителни енергии до положителни и отрицателни до отрицателни, вследствие на което става взаимно отблъскване. Освен това, разстоянието от един до друг трябва да бъде най малко половин метър.

Казвате: Тези неща не ни интересуват, те са обикновени работи. Наистина, в обикновения живот няма нищо интересно, обаче, човек трябва да знае, кое е обикновено и кое — не. Например, някой ученик страда, било душевно или физически. Дойде в клас, слуша лекцията и казва: Нищо интересно няма в тази лекция. — Защо няма нищо интересно в лекцията? — Защото тя не засяга неговото страдание, не дава никакъв лек за него. А в това време ученикът мисли само за болката си. При това положение, наистина, нищо интересно няма в тази лекция. Кога лекцията ще бъде интересна за този ученик? Когато болката му премине. Следователно, учениците на окултната школа не трябва да боледуват, не трябва да имат никакви болки. Ученикът сам трябва да си прави психологически превръзки. Ако един ученик обиди друг, последният не трябва да постъпва като светските хора, да се прави, че не е обиден, а същевременно, дето отиде, когото срещне, все да се оплаква, че еди-кой си го обидил. Не, обиди ли се един ученик, той трябва да каже на онзи, който го е обидил: Братко, ти ме обиди. В името на Бога, вземи думите си назад, ако искаш да възстановим хармонията помежду си. Така трябва да постъпва ученикът. Иначе, кракът му няма да стъпи в небето.
Сега, като ученици, вие трябва да знаете, че ви предстоят ред задачи за решаване, както и ред упражнения. Каквото ви се дава, трябва точно да изпълнявате, ако искате да се ползувате. Ще кажете, може би, че гимнастически упражнения са дадени от много автори. Това е вярно, но има разлика между техните упражнения и тези, които са копирани от живата природа, каквито ние правим. Едните и другите упражнения се различават по резултатите си. Ако резултатите, последствията не са важни, тогава и вие можете да си съставяте упражнения. Мислите ли, че природата ще санкционира вашите упражнения? Тя ще ги санкционира дотолкова, доколкото държавата ще санкционира парите, които някой частен гражданин си е отпечатал. Какво ще направи държавата с този фалшификатор? Ще го тури в затвора. Вашите упражнения са за вас само, но не и за всички хора. Вашите лични разбирания за живота, за света са само за вашата глава, те не могат да бъда общи за всички глави. Всеки за себе си може да се занимава със свои мисли, но дойде ли до окръжаващата среда, там се изисква приложение на Божествените мисли, защото те са общи за всички живи същества. Божественото важи еднакво за всички. То е общо за всички, както езикът на един народ е общ за неговите поданици. Ако някой създаде свои думи, никой няма да го разбере, какво говори. Следователно, дръжте се за Божественото, което е общо и достъпно за всички хора, за всички живи същества, за всички времена и епохи.
И тъй, щом дойдете до вашите лични възгледи, ще ги държите за себе си. Вие трябва да си създадете нови възгледи, според природата. Само тия възгледи правят човека вътрешно свободен. Няма по-красиво нещо от свободата. Затова всички трябва да работите, да придобиете свобода в

движенията, в мислите, в чувствата си. Засега вие още не сте свободни. Защо? Защото сте ограничени от миналото, с него още не сте ликвидирали. Материята, от която сте направени, ви ограничава. Докато не бяхте слезли в материята, вие бяхте големи идеалисти, стремихте се към любовта, но щом слязохте на физическия свят и се облякохте в материя, тя ви ограничи. Докато сте в духовния свят, вие сте готови всичко да пожертвате за Христа, но като слезете на физическия свят, започвате да казвате: Дали съм в правия път? Ами като раздам всичко, какво ще остане за мене? — Не е въпросът в даването, нито в многото говорене. И като даваш много, няма да станеш по-добър; и като говоря много, пак няма да ви направя по-добри. При това, между едно и друго говорене, има разлика. Някой път, като говори повече, човек обижда слушателите си, а някога — не ги обижда. Значи, много внимателен трябва да бъде човек, като говори. Той трябва да избира думите си, да бъдат меки, безобидни. Сега, вие искате да бъдете бодри, весели, умни, здрави, лесно да разрешавате задачите си. Преди всичко, вие трябва да изучавате естеството си, да знаете, с какъв материал и с какви сили разполагате. Това нещо сами трябва да разберете. Ако аз ви кажа някои признаци, които се отнасят до здравето ви, ще се уплашите: ще погледнете само на отрицателната страна на тия признаци и ще извадите криво заключение. Например, казано е, че който има малки очи, той е лош човек; който има големи очи, той е лаком човек. Обаче, в абсолютен смисъл на думата, нито едното е вярно, нито другото. Същото нещо се отнася и до четенето на Писанието: ако приемете нещата буквално, те носят смърт; ако ги приемете по дух, те носят живот. Има неща, обаче, които могат да се вземат в буквален смисъл, но повечето трябва да се разбират по дух. Прочетете, например, първа глава от Битието и размишлявайте върху нея, да видите, какво ще разберете. В първите няколко стиха на тази глава е казано: „В начало създаде Бог небето и земята. А земята беше неустроена и пуста. И рече Бог да бъде виделина, и стана виделина. . . И нарече Бог виделината ден, и тъмнината нарече нощ. И стана вечер, и стана утро — ден първи".

Първият ден подразбира цяла епоха, цяла култура, работа на хиляди напреднали, разумни същества, които изпълнили Божията дума — разделили тъмнината от светлината. Тъй щото, светлината, от която ние днес се ползваме, е резултат на работата, на усилията на безброй разумни същества, които са прилагали ред методи, закони, докато я произведат. До това време светлината е съществувала само в духовния свят, но не и на физическия. За да се създаде светлина и на физическия свят, трябвало да минат хиляди и милиони години. Като се говори за светлината, наред с нея изпъква тъмнината. Тъмнина е всичко онова, което не може да се превърне в светлина. Има известна част от материята, или известна област от живота, която по никой начин не може да възприеме светлината, вследствие на което всякога остава тъмнина. А всичко онова, което, само по

себе си, е тъмнина, не може да се развива, и затова очаква някаква бъдеща еволюция. Всеки живот, който е произлязъл от светлината, има условия да се развива. Този живот, който ние прекарваме на земята, е живот на светлината. Ако разумните, напредналите същества не бяха създали светлината, и ние нямаше да се радваме на сегашната култура, нямаше да разбираме, какво значи ден, а още повече, какво означават думите „ден първи на Битието".
Следователно, същото може да се каже и за вас: и вие, в първия ден на вашия живот, създадохте светлината. Първият ден на живота подразбира деня на светлината, а той — възможности, условия за работа. Светлината разрешава всички тъмни въпроси. Някой изгубил богатството си и започва да чупи ръцете си, да скубе косите си. Каквото и да прави вече, това нищо не помага. Сега не остава друго, освен да концентрира мисълта си, по обратен път да се върне в съзнанието си, да си спомни, де и как е загуби парите. Преди години, когато правих научни изследвания, трябваше да се кача на един плет, оттам да наблюдавам обстановката. В това време, като съм се навеждал, без да забележа, лупата паднала от джоба ми. Връщам се дома си, търся лупата — няма я. Пипам в джобовете — няма я. Да я откраднал някой — не е възможно. Да е паднала някъде в къщи, щеше да се намери, не е малък предмет. Най-после, като се върнах мислено в съзнанието си, да видя какво съм правил този ден, спомних си за изследванията, които правих върху плета, и намерих, че лупата може да е паднала от джоба ми само при навеждане под известен ъгъл. Спомних си, че трябваше да се наведа там, и навярно тогава лупата е паднала. Отидох на мястото и намерих лупата. Интересувах се нещо от плета и изгубих лупата си. Значи, докато се интересуваме от плета, ще изгубим някой ценни работи. Какво трябваше да направя, за да не изгубя лупата си? Трябваше да зашия на джоба си секретно копче. По същия начин и вие трябва да постъпвате: за да не изгубите нещо ценно, ще зашиете секретно копче на джоба си, или на устата си. Когато устата ви трябва да каже нещо хубаво, ще извадите секретното копче. При изпълнение на волята Божия, устата трябва да бъде свободна. Във всички други случаи, устата трябва да бъде затворена. Българската пословица казва; „Говоренето е сребро, а мълчанието — злато". Това не значи, че човек постоянно трябва да мълчи, но на място да мълчи, на място да говори. Когато аз преподавам, вие трябва да разсъждавате. А вие какво правите? Цяла наука е, да може човек да слуша правилно, да възприема правилно и да прилага правилно. Какво ще ви говоря аз, или друг някой, това зависи от вас.
И тъй, първо човек трябва да изучава себе си. Това е най-великата наука. Като изучи себе си, той може вече да изучава и другите: ще прави наблюдения, сравнения, и от тях ще се поучава. Човек се учи и от книгите, т. е. от това, което са писали видни автори. Някога хората ще четат това, което вие сте писали. Писаното може да бъде на хартия, а може да бъде и

върху самите вас. Важно е човек да може да чете написаното. Велика наука е да познаете себе си. Това са казали още в древността гръцките философи. Какво трябва да познае човек в себе си? Той не трябва да се спира само върху своите отрицателни черти, но трябва да познава възможностите, условията, при които може да се развива. Като изучава тия възможности, човек ще дойде до методи, чрез които ще развива в себе си слабите страни на своето естество. Ако паметта му е слаба, той трябва да намери начин за нейното усилване. Ако сърцето му е слабо, той трябва да работи върху него, да го кали, да го засили. Ако дробовете му са слаби, той трябва да работи върху тях, да ги развива. Ако нервната му система е изтощена, той трябва да я обнови. Ако музикалното чувство в него не е развито, той трябва да работи, да го развива. Следователно, не е важно за вас, защо тия неща не са развити още, но важно е да намерите методи за развиването им. Всички не могат да станат поети, музиканти философи, но от всеки може да стане нещо. Какво може да стане от вас? От вас могат да излязат учени, писатели, учители, проповедници, търговци и т. н. Едно е важно: всеки човек все влага в себе си желание да излезе от него нещо.
Сега, желая всички да бъдете сръчни, не само външно, както сте сега, но и вътрешно, като ученици на окултна школа. Вие сте родени веднъж, но отново трябва да се родите. Новото раждане подразбира да развивате в себе си нови качества. Старото, с което сте живели досега, е добро, но то е било само за времето си; в него е действал законът, т. е. вие сте живели по закон. Сега, като влизате в Христовото учение, законът спира вече, тук той е невалиден. Христовото учение е учение на благодатта, а не на закон. Нови неща изисква Христовото учение: нови способности, нови отношения, нови стремежи. Като ученици на окултна школа, вие трябва да живеете помежду си в пълна хармония. Това не значи, че трябва да бъдете сплотени в една маса, но между вас да цари хармония. Най-малко по двама заедно трябва да работите. Не може да бъде ученик онзи, който се чувствува чужд за всички. За да се създаде хармония между всички, първо трябва да се сдружите двама по двама, които взаимно се допълват. След това две двойки ще се съединят заедно, ще станат четирма. Към тях ще дойдат още четирма, ще станат осем души. После, към тях ще се присъединят още осем и така ще се образуват големи ядра, които вече са хармонизирани помежду си. По тоя начин целият клас ще бъде в хармония. Този закон на групиране съществува и в самата природа. Когато между учениците възникне някой въпрос на разглеждане, те могат да разискват върху него, да го обясняват от разни страни, но спорът трябва да се избягва.
Като разглеждате носа в чертеж 1., как мислите, може ли да съществува толкова широк нос? Ако носът е много широк, той е преувеличен, както има преувеличаване и в речта. Например, когато искат да кажат, че някъде е имало много хора, българите си служат с фигуративния израз: „Яйце да

хвърлиш, няма де да падне". Когато искат да покажат, че някой човек се движи с голяма бързина, те си служат с израза: „Бяга като куршум". Възможно ли е човек да се движи с бързината на куршума? Даже и най-силните, най-здравите аероплани не могат да се движат с бързината на куршума. Всеки се стреми към разнообразие, към нещо ново, макар че новите неща са временни, както е временно дохождането на лястовичката. Обаче, не се дохожда лесно до новите неща. Новите неща са подобни на високите тонове в музиката. Докато дойде до високите тонове, човек дълго време трябва да се упражнява. Числото пет, например, представя самия човек. Не е лесно за него да разбере това число, т. е. да разбере себе си. Човек представя пентаграм, който, за самия него, трябва да оживее, да се одухотвори. Главата, ръцете и краката му представят страните на този пентаграм. Най-главната част на този пентаграм е главата. Човек трябва да разбере и числото четири, квадрата. Квадратът представя човек без глава, т. е. главата му е в квадрата някъде; тук тя не управлява, както в пентаграма. Квадратът представя мярка за измерване на нещата.

Като говориме за човека, можете ли да кажете, коя е най-важната черта, която го определя като човек? Какво мислят учените по този въпрос? Какво е вашето лично мнение? Какво са мислили по това старите гръцки философи? Какво мислят новите, модерните философи? Някои от философите са мислили, че една от възвишените добродетели в човека е знанието. Обаче, всички не са съгласни с това. Значи, различни са мненията по този въпрос. И наистина, ако ви се зададе този въпрос, всеки за себе си да каже една такава черта, която да го отличава от другите, вие ще се затрудните, макар често да казвате: Знаеш ли, кой съм аз? Това, именно, е интересно да знаете за себе си, коя е чертата, която отличава едно „аз" от друго. Като ви наблюдавам, виждам, че някой от вас се усмихва така, както ннкой друг. Значи, неговата отличителна черта е в усмивката. На друг пък очите са светли, ясни, както на никой ученик в класа. Трети пък прави такива хубави движения с ръката си, каквито никой друг не прави. Четвърти има красива уста, която веднага спира вниманието. Красивата, правилно развита уста, говори за добре развита реч. Някой пък е строг, има сериозен израз на лицето, което показва, че той има философска мисъл. Някой има нещо хубаво, поетично в себе си. Изобщо, всеки човек има по една особена, отличителна черта, която изразява нещо хубаво в неговия характер. За тази черта, именно, той се ползва от обичта на невидимия свят. Когато всички красиви, благородни черти в характера на хората се съединят в едно, те ще образуват едно хармонично цяло. Това хармонично цяло може да се уподоби на поема, съставена от сто различни думи, изговорени от сто малки деца. При изговарянето на всяка дума, стоте деца ще внесат нещо хубаво, красиво, специфично за всяко дете.

И в човека има сто различни способности, които още не са известни на учените. Те познават само някои от тия способности, а останалите ще ги изучават в бъдеще. Тия сто способности в човека могат да се уподобят на сто деца, с различни характерни черти. Когато човек говори, мисли или чувства, всички тия способности се проявяват в него, както се проявяват децата в училището. Ако едно от децата сгреши, другите ще го поправят. Дисциплината в училищата изисква всяко дете да знае мястото си, да знае реда, по който да говори. Това, което е на последно място, ще чака реда си, докато другите се изкажат. Само при такава дисциплина, в мозъчните центрове на човека, може да се установи дълбок вътрешен мир. Щом придобие този мир, ученикът вече има съдействието на светлите същества от невидимия свят. При това положение, ученикът ще бъде посещаван вечер от добри същества, от светли и възвишени духове, които ще го поучават. По този начин, и сънят, и будното състояние на човека се осмислят. Човек заспива вечер, за да престане временно да се занимава с материални работи. Тогава, светлите и възвишените същества ще го посещават, ще го поучават. Той се събужда сутрин, и през целия ден е буден, за да се срещне с добри хора и да се разговаря с тях. Следователно, вечер човек слуша и възприема от светлите същества, а денем се разговаря с добрите хора на земята. Добрите хора са само на земята, а светлите същества — на небето. На небето добри хора не съществуват. Това показва, че Божиите блага са разпределени между небето и земята: небето има едни преимущества, земята — други. Въпреки това, между небето и земята има вътрешна връзка. Корените на дърветата и растенията имат едни преимущества, а клоните — други преимущества, но и между корените и клоните пак съществува вътрешна връзка.

Сега, във връзка с тези мисли, изпейте песента: „Стани, Господ ще те оживи !"

Казвате: Защо трябва да пее човек? Пеенето е необходимо като средство за трансформиране на енергиите в човека. Окултната наука препоръчва пеенето, като метод за превръщане на отрицателните енергии в положителни. Светът е пълен с отрицателни мисли и чувства, които непременно трябва да се трансформират. Цялата съвременна култура се занимава повече с отрицателното, отколкото с положителното. Много философи, учени, писатели, поети пишат повече за отрицателните прояви в живота, отколкото за положителните. Питам: какво печели човек, ако се занимава с отрицателните прояви на живота, или ако се занимава със своите недостатъци? Едно трябва да знаете: бъдещият живот, бъдещата култура зависи от мислите, които се поставят за основа. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни: мислите ви трябва да бъдат светли, възвишени. Те ще послужат като материал за съграждане на бъдещата култура. Като казвам, че хората не трябва да се занимават нито със своите, нито с чуждите недостатъци, имам пред вид лошото въздействие, което те

указват върху човека. Само онзи има право да се спира върху недостатъците, който може да ги изправя. Този човек ще вземе четката си и като художник, тук ще драсне, там ще заличи и ще ги изправи. Иначе, гледате картината на някой художник, виждате недостатъците ѝ, но не можете да ги изправите. Казвате на художника, че картината му има недостатъци, които и той сам вижда, но нито той, нито вие можете да ги изправите. Понякога дефектът на някоя картина е много малък, почти микроскопически. Ако знае, как да го изправи, човек ще тегли една линия, и цялата картина ще се изправи. Обаче, като не знае, как да я изправи, цели седмици и месеци минават, и картината остава недовършена. Някой човек съзнава, че има някаква погрешка в себе си, но не знае, конкретно, де е тази погрешка. Щом я намери, работата се урежда: взима четката, тегли една малка линийка на някое специфично място, и картината добива своята цена. Това е истинско знание. А тъй, да разправяте, че имате грехове, и да не можете да ги поправите, това не е знание. Някой казва: Много съм грешен човек. — Не, картината ти е хубава. Имаш само един малък дефект, който трябва да знаеш, как да изправиш. Най-мъчното нещо за художниците е да представят лъча на светлината, който излиза от очите. Някой иска да бъде мек, но не знае, как да постигне това. Той казва: Да съм метал, лесна работа, ще вляза в огъня, ще се стопя, ще омекна. Казвам му: дружи с добри, с меки хора. — И това не помага. Докато съм между меки, между добри хора, и аз съм мек. Щом се отделя от тях, ставам пак такъв, какъвто съм бил по-рано.
Казвам: за да постигнете онова, което желаете, започнете да работите с мисълта си. Като ставате, всяка сутрин размишлявайте около 5—10 минути. Научете се да мислите право, конкретно, без излишни думи. И когато се молите, не говорете излишни думи. Молитвата ви трябва да бъде кратка, ясна и да се отнася точно за това, което искате. Какво ще говорите на Бога, че е милостив, добър, любящ? Или, какво ще Му разправяте за греховете си? Кажете Му: Господи, имам един трън в себе си, който разваля всичките ми работи. Каквото добро направя, щом дойда до този трън, развалям го. Тъкмо съм сварил, приготвил млякото, но щом дойда до този трън, ритна с крака си, и млякото се разлива. Не искам да ритам, а все ритам. От толкова години насам, все разливам млякото. А това е загуба! Вече 45 години наред, все решавам да не ритам, и все ритам. Колко мляко съм разлял досега! Ако още 15 години отидат в ритане и разливане на млякото, не зная, кога ще работя и какво ще постигна. Моля Ти се, Господи, като дойде момента, когато трябва да ритам, прати при мене някой ангел да ме въздържа. Нека той бъде спирачка в моя живот! Щом чуе молитвата ви, Бог непременно ще ви изпрати един ангел на помощ. Когато дойдете до мястото, дето трябва да ритате, ангелът ще ви представи много хубави и красиви неща, и вие ще забравите да ритате. Като мине опасността, ангелът пак ще се върне на небето. Значи, молитвата на човека

трябва да бъде конкретна, да съдържа онова, от което той се нуждае. Виждате някой справедлив човек — зарадвайте се. После, обърнете се към Бога и се помолете - Господи, помогни ми и аз да стана справедлив, да не ритам, да не разливам млякото си. Ако човек е искрен спремо себе си, и всеки ден се справя с някой свой малък дефект, за сметка на който прилага някоя добра черта, той лесно ще се справи с мъчнотиите и трудностите на своя характер. Сега хората казват: Да ни пази Господ от злото! — и с това свършват молитвата си. Не, конкретно ще говорите с Бога.
Един български поет ми разправяше един ден: Има нещо фатално в моя живот. Току що съм направил едно малко добро и съм се зарадвал, ще дойде дяволът, ще каже една незначителна дума, с която ще плюе на работата ми, и всичко ще се развали. Не зная, какво да правя. — Дръж гърнето си всякога затворено, да не може дяволът да плюва в него. Казвам: трудна работа е да се справи човек с изкушението. Като наблюдавам съзнанията на хората, както и техните мисли, виждам, че върху тях влияят ред същества, светли и тъмни. Те трябва да имат светлина, разбиране, за да се справят с тия странични влияния. Едни им влияят отляво, други отдясно, и те не знаят, кого да слушат, как да се справят. Едни от тия същества са красиви, други — грозни. Със своите добри или лоши влияния, те хвърлят отражение и върху лицето на човека, което някога е тъмно, а някога светло. Тия същества се борят в човека, защото всяко от тях иска да има надмощие върху неговия мозък. Онзи, който е чувствителен, той сам различава влиянието на тия два вида същества върху себе си: отляво той усеща особена пихтиеста материя, която се стреми да проникне в него и го безпокои; отдясно пък забелязва някаква приятна светлина, която му създава радост. И наистина, ако има някаква чувствителна фотография, тя би могла да фотографира тия същества.
Сега, като говоря за тия същества, не искам да се плашите, но да различавате доброто от злото. Доброто и светлината идат отгоре и отдясно, а злото и тъмнината идат отдолу и отляво. Някои се оплакват, че сърцето им започнало да изстива, или че мозъкът им започнал да се помрачава. Казвам: когато сърцето ви, или пръстите на ръцете и краката ви започнат да изстиват, правете упражнения, молете се, за да се възстанови изгубената топлина на организма ви. Когато умът ви започне да се помрачава, молете се, докато се възстанови изгубената в него светлина. Най-малката загуба в топлината на вашите чувства и в светлината на вашите мисли ви налага работа, без никакво отлагане. Окултният ученик трябва да постоянства. Той трябва да се моли, да размишлява, докато светлите духове му дойдат на помощ. Тогава той ще почувства лекота, като че голям товар са свалили от гърба му. Като мине всичко, ще кажете, че това са били някакви халюцинации. Не, никакви халюцинации не са това. Окултният ученик непременно трябва да мине

през тази област. Не само окултните ученици, но всички хора трябва да минат през тази област. Това е неизбежен път за всички хора на земята.
Сега, да направим следното упражненение: ръцете се поставят на гърдите, с допрени пръсти (с дланите навътре), като пеете тона до (долно); разтваряне ръцете настрана — пеене тона ре; ръцете горе, със събрани пръсти при върха — пеене тона ми; ръцете напред — фа; ръцете долу — сол; ръцете нагоре — ла; ръцете — настрана — си; ръцете горе, с допрени върхове на пръстите — до (горно).
„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

34. Лекция отъ Учителя, държана на* 18 май, 1927

1927_05_22 Що искате?
неделна беседа

ЩО ИСКАТЕ

Беседа от Учителя, държана на 22 май, 1927 г., София.

„Що искате: С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?“ (I Послание към Коринтяните 4:21)

„Що искате: с тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Този стих е изказан от апостол Павел, който е бил учен човек. Той е говорил на хората и с тоягата. Ако тълкуваме думата тояга в буквален смисъл, ще дойдем до положение на смърт. С тояги хората се убиват; с тояги хората се наказват. В друг стих от Евангелието Христос казва: „Когато тръгнете на път, не взимайте нито тържик, нито дреха, нито обуща, нито тояга." Това е казано пак на научен език. Какво нещо е тоягата? Какво нещо е дрехата? Какво нещо са обущата? Човек трябва да разбира нещата в техния дълбок смисъл, както трябва да разбира и своето естество, а именно, какво представя той като личност, като индивид и като душа. Това са три различни положения, които трябва добре да се разбират. Като личност човек се представя във физическия свят. Като индивид – в духовния свят и като душа – в Божествения свят. Щом се говори за живота на личността, подразбира се материалния живот. Божественият свят пък представя главата, мозъка на човека, който е най-важното нещо в организма. Когато казваме, че някой човек живее материален живот, ние имаме пред вид неговата стомашна система, която е тъй необходима, както и мозъчната.

В Битието се казва: „Първоначално Бог създаде небето и земята. А земята беше неустроена и пуста**. Земята представя материалния свят на човека, неговия стомах. Ето защо, след създаването на земята е трябвало да минат шест дни, цели шест периода, за да се създаде връзка между духовния и материалния свят, т. е. между стомаха и дробовете на човека.

И тъй, под думата тояга се разбира някаква външна сила в човека. Който упования на тоягата, той е слаб човек. Тоягата е преходна сила, с която днес ти можеш да налагаш другите хора, но утре тебе ще налагат. Съвременните хора мислят, че който има тояга в ръцете си, той е силен човек. „Нито дреха", И дрехата е преходна сила. Който има топла дреха, и тялото му е топло. Обаче, утре времето се стопли, и тази дреха вече не е необходима. Тоягата представя кармата на хората, за която индусите говорят. Тя изразява закона, с който искат да покажат, че ще накажат някого. Като влезете в някоя българска къща, дето има деца, непременно

ще видите на стената закачена тояга – законът на този дом. Щом детето погледне към тоягата, веднага му казват: ако направиш някаква погрешка, ето, виждаш ли тази тояга? Това подразбира, че който сгреши в нещо, той трябва да изпее една миньорна песен. Бащата, като налага детето с тоягата си, ще види, дали то знае да пее хубаво, или не знае. Когато детето пее, бащата, като капелмайстор, се произнася за песента, дали е хубаво изпълнена, или не. Когато детето греши и пее, предизвикано от тоягата, това показва, че то не се е научило хубаво да пее и затова трябва да се упражнява. Пението е наука, и който не знае да пее, ще остане голям простак. Някой казва: аз не искам да пея. – Тогава ще останеш простак. – Ама аз не искам да се храня. – И при това положение пак ще останеш простак. – Аз не искам да се за-нимавам с тези или с онези работи. – Не, ще се занимаваш с хубавите работи в живота: иначе, ще останеш простак. – Аз съм се отрекъл от много неща. – Ти можеш да се отречеш от всички твои глупости, но не можеш да се отречеш от любовта, от мъдростта, от истината, от кротостта, от въздържанието и от ред още добродетели – с тях ще богатееш. Когато казвате, че не искате някои неща, казвам: не трябва да искате стари неща, които са отживели времето си. Не трябва да искате стари дългове, стари полици, с тях да се разправяте. Не искайте комарите да ви посрещат. Някой казва: знаете ли, как ме посрещнаха комарите И до днес още имам възпоменание от техните медали.

„Що искате: С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Питам: по какво конкретно се отличава Божественият живот, по какво – ангелският и по какво – земният живот? В човешкия живот има два полюса: полюс на доброто и полюс на злото. Когато злото е отвътре и преодолява, а доброто е отвън, тогава има зло на земята. Значи, адът господствува на земята. Когато пък доброто преодолява и е отвътре, а злото отвън, тогава небето управлява. Тъй щото, на земята постоянно се сменят двете камари – камарата на небето и камарата на земята, т. е. камарата на ада. Ту едната камара се разтуря, ту другата. Днес земята се управлява от камарата на ада, но хората вече се приготовляват за нови избори; време е да дойде на власт камарата на небето. Камарата на ада се отличава от камарата на небето по следното: в камарата на ада злото е и вътре, и вън, а в камарата на небето доброто е и вътре, и вън. Какво нещо е адът? – Място, дето и вътре е зло, и вън е зло. Какво нещо е небето? – Място, дето и вътре е добро, и вън е добро. Какво нещо е човешкият живот? – Място, дето понякога отвътре е добро, а отвън зло, а понякога отвътр е зло, а отвън добро. Това показва, че в човешкия живот има два полюса. Следователно, ако злото преодолява у хората, те ще имат една мярка, едно разбиране и за живота, и за науката. Всичко ще бъде съобразно разбирането на злото. Всъщност злото не е някаква глупава проява и разбиране. То е проява на висша интелигентност, която дава

правилни разбирания на Божиите закони. Ако пък доброто преодолява, тогава хората ще имат други разбирания, друга мярка за нещата. В такъв случай всеки човек, според живота, който води, спада или в единия, или в другия полюс. Какво се забелязва в човека, в сърцето на когото е злото? Такъв човек живее в голямо безпокойствие. Отвън той може да разполага с големи богатства, да има почитанието на хората, но отвътре той е неспокоен, не може да спи, има лоши предчувствия и смущения, започва да губи здравето си: краката му отслабват, очите му потъмняват и т. н. Това показва, че злото е вътре в този човек. Когато пък доброто е в сърцето на човека, той може да няма пет пари в джоба си, но е радостен и весел. Значи, условията са лоши отвън, но добри отвътре. Този човек има нещо мощно в себе си, заради което всички хора го обичат.

Апостол Павел казва: „Що искате? С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Той още не засяга ада, но само запитва: „По човешки ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Аз отнасям тези думи към стиха, който Христос е казал на учениците си: „Когато тръгнете на път, не взимайте със себе си нито торжик, нито тояга, нито обуща". С тези думи Христос е искал да каже: не угаждайте на стомаха си – на торжика си; не угаждайте на своенравието си – на своята тояга. Дето има тояга, там има и своенравие. „Не взимай със себе си нито обуща, нито две дрехи". Това подразбира: ако имаш два чифта обуща, или две дрехи, все ще се намери някой да бръкне в торбата ти и да вземе единия чифт. Вземе ли нещо от тебе, тогава ще има спор. Който носи тояга, пак се предвижда спор, борба. Дълбокия смисъл, който Христос вложил в този стих, е следния: който иска да се справи със себе си, той трябва да се освободи от закона на противоречията. Като се казва „с тояга ли да дойда при вас", не се подразбира физическа тояга, каквато хората познават. Тази тояга, за която апосгол Павел е говорил, тя се намира в Божествения свят. Тя представя ума на човека в по-висок свят от физическия. Тъй щото, когато човек иска да се опре на нещо, нека се опре на своя Божествен ум. На физическия свят хората се разправят с физическа тояга. И тъй, стремежи има във всяка личност, във всеки индивид и във всяка душа, но тези стремежи се различават. Личността е създала стомаха; индивидът е създал дробовете, а душата е създала мозъка. Значи, дробовете са съединителната връзка между стомаха и главата. Главата и стомахът са двата противоположни полюса в организма на човека. Когато говоря за стомаха аз не го разбирам, както хората го схващат, но подразбирам една сложна система в живота на човека. Между стомаха и главата на човека има тясна връзка, затова, като се разстрои стомахът, разстройва се и главата. На същото основание има тясна връзка и между Божествения и материалния живот. Земният живот представя велика лаборатория, в която трябва да се изучава великия живот в своята целокупност. И Божественият живот е велика лаборатория, в

която не се правят опити, но се проверяват опитите правени на земята. Който иска да се учи, той непременно трябва да слезе на земята. Даже и напредналите същества има какво да учат на земята, затова и те търсят начин, да слязат в материалния, в земния живот, да продължат своето учение. Някои слизат доброволно, по закона на жертвата; други слизат по убеждение, а трети – чрез насилие. Някой казва: веднъж да отида на небето, не слизам втори път на земята. Не, доброволно, или не, човек все ще слезе на земята. По-добре е той да слезе доброволно, по свое желание, да се жертвува, да помага на другите, отколкото да го заставят насила. Който не иска да слезе доброволно, това подразбира, че той не иска да се подчини на волята Божия.

Има една философия за човешкия организъм, която непременно трябва да се проучи. Например, трябва да се изучи устройството на главата, защото тя е едно от условията за проявленията на Божествения живот. Главата е причина за живота на човека. Каквато е главата на човека, такъв е и неговият основен капитал. Лицето на човека представя капитала, турен в обръщение. То показва, какъв капитал е изра-ботил човек. Ръцете пък показват, не само какъв е капиталът, турен в обръщение, но още печалбите и загубите, които те допринасят. Тялото показва изработеното и придобитото през хилядите и милионите години, които са минали преди нас, както и онова, което сме спечелили и изгубили. Тялото говори не само за видимите, но и за невидимите придобивки и загуби, вследствие на това и след заминаването си от този свят, пак ще бъдем свързани с хората. Казвате: след смъртта тялото се стопява, изгнива и изчезва. Не, има нещо, което и след смъртта на човека, не изчезва от тялото. Напротив, след като умре човек, тогава, именно, той даже по-силно чувствува, че е свързан с хиляди и милиони още същества. Значи, с каквито хора сте били свързани преди смъртта си, тази връзка ще чувствувате най-силно. Ако сте били свързани с хора на стомаха, например, тази връзка ще чувствувате най-много. Ако сте били свързани с хора на дробовете, с тях ще чувствувате най-силна връзка. Тъй щото, не мислете, че като отидете на онзи свят, ще бъдете свободни. Ако на земята сте били свързани с хора, които живеят само за стомаха си, и на другия свят ще бъдете свързани с техните желания, които непрекъснато ще ви пекат. Да се измъчвате от тези желания, това е равносилно на положението, в което може да изпадне човек с изтънчен, развит слух, когато се намери между хора, които постоянно се карат помежду си. Или ще мязате на човек със силно развит литературен вкус, с вкус към поезията, а при това сте принудени да четете някакъв роман, или друга някаква книга, без идея и съдържание. Такъв човек, без да иска, ще набръчка лицето си, челото си, ще свие веждите си. Защо? – По този начин той изказва своето недоволство. Има начин, когато човек може да чете някоя книга, която не задоволява вкуса му, без да

набръчква лицето си и без да свива веждите си. Какво от това, че някой автор употребил по-рано глагола, а после местоимението? В българския език поне много неща се търпят в граматическо отношение, когато, особено в някои езици това не е така. Изобщо, всеки език има свои особености. Например, англичанинът не може да каже две думи, без да употреби личното местоимение „аз". В него личността е силно развита. Той казва: аз съм англичанин! Законът на Англия е закон на природата. Каквито са законите на Англия такива са законите и на природата. Англичаните имат високо мнение за себе си, те са подобни на старите римляни. Отдето мине англичанин, той все ще фотографира. Англичанинът е практичен човек. В Европа има главно четири типа народи, с четири различни характеристики. Те са: славяни, англосаксонци, латини и тевтони.

Ще приведа един пример за характерните прояви на някои от тия народи. Пред една маса, под открито небе седят и се разговарят англичанин, французин, германец и славянин. По едно време и четиримата виждат на небето нещо като птици, но не могат отдалеч добре да различат, какво е. Англичанинът веднага взима чантата, тръгва към мястото, изважда бинокъла си и започва да изследва какво е това, което хвърчи. Французинът веднага отива в най-близката редакция, да види, дали няма нещо писано във вестниците по появяването на тези птици. Германецът се запътва към някоя библиотека, да прочете, дали някой учен не е писал нещо в миналото по този въпрос. Славянинът, обаче, полегнал на гърба си върху росната зелена трева, погледнал към небето и спокойно казал: орли са това! Той проверил този факт чрез своята интуиция. Там е философията, да може човек направо, без ничия помощ да провери истината. Това не е подигравка, но казвам, че всеки народ има специфичен начин за изразяване на своите психологически стремежи и състояния. Англичанинът от памтивека още е образувал тези качества в себе си. Всеки човек има качества, които сам е изработил в себе си, от далечното минало още, и днес ги носи, готови в себе си. Тъй щото, всеки човек може да изследва нещата, или като англичанина, или като французина, или като германеца, или като славянина. Важният въпрос е човек да се добере до Истината, а по кой начин ще се досегне до нея, това е второстепенна работа. И като англичанин да се добере, не е лошо; и като германец да намери истината, не е лошо; и като французин да намери истината, не е лошо; и като славянин да намери истината, не е лошо. Французинът бърза да прочете във вестниците, да види, какво те пишат за истината; германецът отива да провери в библиотеките, да види, какво е писано от учените върху истината; англичанинът гледа с бинокла си на небето, да види, дали този факт няма да го доведе до някаква търговия. Забелязано е, когато англичаните открият някакъв остров, те веднага турят на това място

знамето си и казват: този остров е наш! Славяните пък, понеже имат много земя, те казват: не ни трябва повече от това, което имаме. Туй, което виждаме на небето, са птици; нека си хвъркат, както знаят и дето искат. Нека бъдат свободни!

„Що искате: С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" От този стих се вижда, че истинският живот може да се развива само при известни условия. Можете да кажете, че така е писано и в Евангелието. Да, на думи много неща са писани, но в Писанието едновременно има и закони за разбиране на всичко писано в него. Например, вие можете да четете кой и да е поет, можете да изучавате кое и да е изкуство, от какво и да е гледище, но при това се изисква и дълбоко разбиране на нещата. Сега, например, мнозина изучават гръцкото изкуство. Питам: защо изучават, именно, гръцкото изкуство? На този въпрос се дават разни отговори. Някои пък изучават египетската архитектура. Изобщо, всеки човек си има известен план, известна цел, защо изучава тази или онази област от изкуствата, или от науката. Египтяните представят физическия, човешкия живот. Ако е имало държава в миналото, в която хората да са живели идеално, това е египетската държава. Някои дават за пример индусите, но те не могат да се сравняват с египтяните. Ако е въпрос за истинска култура, такава са имали само египтяните в миналото. Ако биха могли на времето си да се запазят от чужди влияния, те и до днес щяха да задържат своята държава. Докато бяха запазени от чуждо влияние, те имаха държава, на която поданиците живяха в мир и съгласие цели 5 – 6000 години. Влезе ли чуждото влияние между тях, те се развалиха. Същият закон се отнася и до личния живот на човека. Докато човек се подчинява на закона на Любовта, той може да запази своя вътрешен мир и съгласие; щом престане да се подчинява на този закон, той изгубва всичко.

Мнозина схващат Бога като личност, искат Бог лично да им говори. Не, Бог не е нито личност, нито индивид. Като личност, Той се представя между хората; като индивид – между ангелите. Как ще си представите Бога като душа? Да си представите душата, това е невъзможно. Всяко нещо, което можете да си представите, има форма, а щом има форма, то не е Божествено. Божествените неща нямат никаква форма; те имат само съдържание. Ако се говори за форми в Божествения свят, там формите се отличават по това, че имат светлина, т. е. те са само светлина. Влезете ли в Божествения свят, вие ще се намерите изключително в светлината, която може да изпълни изцяло и сърцето, и ума, и душата ви. От тази светлина вече вие можете да си създадете, колкото форми искате. Обаче, тези форми ще бъдат пак ваши, а не Божествени. По същия начин и ние в живота си създаваме наш свят. Съвременните хора, например, мислят, че все има нещо на небето, но кой от тях има ясна представа за небето? Преди

всичко хората не помнят преди колко хиляди години са излезли от небето. Те отдавна са излезли от небето, и ако днес се върнат назад, ще намерят големи реформи. Не мислете, че в Божествения свят не стават промени. Напротив, там стават даже по-големи реформи и преобразования, отколкото на земята. В Божествения свят стават промени, но така хармонично, че не се раждат никакви лоши последствия, никакво зло.

Сега, аз не искам да отвлека вниманието ви във форми, които са непонятни за вас, но казвам, че тези форми са свързани и с физическия свят, вследствие на което Божественият живот се влива във физическия. Всички това трябва да знаят, за да могат да си помагат. Три източника има, чрез които Божественият свят ни влияе: чрез храната, която иде от растителното царство; чрез въздуха, в който влизат светлината, топлината, магнетизмът и електричеството и чрез мисълта и чувствата. Следователно, тези са трите най-важни притоци, които постоянно идат от Божествения свят. Ако затворите кой и да е от тези притоци, вие ще се намерите в голямо противоречие. Значи, човек може да възприема Божественото чрез храната, чрез светлината, топлината, електричеството и магнетизма и най-после и чрез всички останали сили, които действуват в природата. Човек може да възприема Божественото и чрез най-възвишената и чиста мисъл. Божественото се възприема и предава специално чрез най-чистата и възвишена мисъл, защото и в мислите има различни категории. Например, често хората смесват едно състояние на приятност с вярата. Не, приятното състояние, предизвикано от хубави и приятни чувства, още не е вяра. То е само едно приятно състояние на добри чувства и на чисти мисли, когато истинската вяра е принцип на ума, нещо съвършено отделно от чувствуванията. Някога човек може да има добро разположение на духа, но духът, сам по себе си, не може да бъде добре, или лошо разположен. Дали сте добре, или лошо разположени духом, това е по отношение на вашите чувства. Когато Духът дойде между хората, той има две намерения: ако ги намери зле разположени, той ще употреби един метод за въздействие; ако ги намери добре разположени, той ще употреби друг метод на въздействие. Според състоянията на хората, той гледа да намери съответен метод, да им въздействува. Той може да им въздействува или чрез храната, или чрез топлината, светлината, електричеството и магнетизма, или най-после чрез мисълта и чувствата.

Съвременните хора често си задават въпроса: по кой начин може да се поправи света? – Света може да се поправи по три начина. Ако е разстроена стомашната система на човека, ще се лекува чрез храната. Ако е разстроена дихателната му система, ще се лекува чрез светлината, топлината, електричеството и магнетизма; и най-после, ако е разстроена мозъчната му система, той ще се лекува чрьз мисълта и чувствата. Искате

ли да лекувате мозъка си, вие не трябва, да допущате в себе си никаква отрицателна мисъл, като се основавате на закона, че Бог е абсолютна Любов, абсолютна хармония. Отхвърлите ли всички отрицателни мисли от ума си, веднага ще възстановите в себе си всичката си сила и мощ. Паметта ви ще се усили, и вие ще почнете да изучавате музика, поезия, изкуство, наука – всичко това ще започне у вас да цъфти, да се развива. Само при Божествения живот човек мисли и чувствува правилно. Изгуби ли човек Божествения живот, в него остава само животинското. Това е необходимо да се знае, защото в повечето съвременни хора няма чувства, в пълния смисъл на думата. У тях има само елементарни желания, които са така разпокъсани, че не носят нищо полезно за човека. За себе си те носят нещо, но за самия човек не носят нищо хубаво. Божественият живот е необходим за всички хора. Той носи здраве за клетките, замислите и за чувствата на човека. Както храната може да разстрои стомашната система на човека, така и желанията на човека понякога са в състояние да развратят неговите клетки, неговите мисли и чувства. Ние трябва да знаем, че и клетките са живи същества; и в тях има личности, индивиди и души. Следователно, щастието на човека зависи от това голямо, безбройно количество малки души, групирани в едно цяло. Не мислете, че вие можете да живеете само за себе си. Никой не може да живее за себе си, нито да мисли само за себе си. Ако мислите, че човек може и трябва да живее и да мисли само за себе си, вие ще се натъкнете на философия, която носи нещастие. Всички живеем за Бога, за Божията Любов; умираме за Бога и възкръсваме за Бога. Да любиш, това е великият смисъл на живота. Аз не говоря за обикновената, за човешката любов, но говоря за възвишената, за Божията Любов, която носи новия живот и лекува хората от всичките им рани. Докато човек има рани, любовта му не е съвършена; докато човек има язви в мозъка си, любовта му не е съвършена; докато човек има язви в стомаха си, любовта му не е съвършена; докато човек се безпокои, любовта му не е съвършена; докато човек завижда, любовта му не е съвършена.

Казвам: Божественото учение иска да обърне хората в правия път, който Бог е определил от памти-века. Някои хора са разбрали Бога, някои не са Го разбрали, а някои тепърва ще Го разберат. Някой пита: какво нещо е Любовта? – Бог е Любов. – Ама как ще Го разберем? Как ще Го познаем? – Със стомаха си. Щом разберем и познаем Бога със стомаха си, тогава сладко ще ядем, сладко ще пием, сладко ще спим, ще разбираме езика на всички плодове и растения – на царевицата, на житото, на ориза, на ябълките, на крушите, а също така ще разбираме езика и на всички животни и птици. Казвате: всичко, каквото Бог е създал, може да се яде. Да, съгласен съм с това, но ако се ръководите от закона на любовта. Ако ти изядеш едно агне по закона на любовта, то ще оживее в тебе; ако не го

изядеш по закона на любовта, то ще умре в тебе. Тъй щото, можем да ядем и птици, и агнета, но само по закона на любовта. Можете ли, също като изядете една птица, да я направите безсмъртна? Ако можете да я направите безсмъртна, тя сама ще се съгласи да стане жертва.

Апостол Павел казва: „С що искате да дойда при вас – с тояга ли, или с любов и кротък дух?" Тоягата подразбира старото учение. Значи, да се яви спор, кой е правият път; има ли вечен живот, или не; коя църква е по-права; мъжът или жената има повече права; кой дом е на правата страна? Това са все елементарни въпроси, стари работи. Истински вярващият, истински религиозният, истински духовният човек е разрешил тези въпроси. Обаче, който е влязъл в новия път, той трябва да знае тези неща; няма защо да се смущава той от старото и да запитва, какво е Господ, същестеува ли Той и т. н. Ако ти познаваш Бога със своята дихателна система, ще имаш отлични дробове, ще бъдеш отличен певец. Само ония пеят хубаво, които имат добре устроена дихателна система. Само ония могат да мислят и да чувствуват правилно, които имат добре устроен мозък. Задната част на мозъка се занимава с обикновените чувства; горната част на мозъка се занимава с възвишените чувства, а предната част на мозъка се занимава с мисълта. Да любиш Бога, това не е способност, това е изкуство, това е чувство. Да философствуваш, това вече е способност. Музиката е способност, тя не спада към областта на сърцето. Казват никому: ще пееш от сърце! Не, със сърце не се пее, с мозък се пее. Долната област на мозъка се занимава със стомаха, т. е. с грубата енергия. Следователно, в мозъка има три важни области. Ако главата на някой човек е продълговата и се развива главно задната й част, такъв човек е силно чувствен. У някои хора предната част на главата, челото е силно развито; те са умствени хора. У някои хора главата е широка. Значи, у тях е развита стомашната система. Тъй щото, като погледнете главата на човека, ще познаете, коя система преобладава в него. Като знаете това, няма да изпадате в грешки и ще можете правилно да градите и работите върху себе си. Всеки човек има недовършена работа, за което се изискват хиляди години, докато я завърши. Зад всеки човек седи усилена работа за съграждане на новото. Някои очакват да отидат на небето, да вземат участие в тържествата, които се готвят там. Те могат да вземат участие в тези тържества, но преди всичко от тях се изисква велика работа за Бога. Съвременните хора още не са работили за Бога, те само са се мъчили и трудили и отсега нататък те ще работят за съграждане, за устройване на новото. Как ще се работи за съграждане на новото? Няма да се започне с тояга, но ще се започне със закона на Любовта, с кротък дух. Само по този начин човек може да се абстрахира от старото и да живее с новото в себе си.

Казвам: за да постигне това, човек трябва да е готов да се откаже от старите обичаи, да престане да се занимава с хората. Ако вие се интересувате от това, какво прави този, какво прави онзи, ще можете ли да преминете Ниагарския водопад само по едно въже и с една върлина в ръка? Искате ли по този начин да преминете водопада, вие трябва да се концентрирате, да забравите ръкоплясканието, да не виждате, кой как ви гледа, или какво говорят за вас. Вие трябва да вървите напред, защото от концентрирането на вашата мисъл ще зависи благополучното преминаване на водопада. Ако гледате на всички страни и се интересувате от хората, вие ще паднете долу, отдето никой не може да ви избави. Докато сте на въжето, ще мислите само за себе си. Щом преминете водопада, свободни сте да гледате накъдето искате. Следователно, и съвременните хора днес са поставени на такова тънко въже и ако се интересуват от това, какво правят другите около тях, те ще паднат долу, и никой не ще може да ги извади. Ето защо, те трябва да бъдат внимателни. Някой се занимава с музика, а другите му казват: защо се кривиш така? Той трябва да им отговори: елате на моето място, опитайте, какво е, и ако можете, свирете по-добре от мене. Ако е въпрос за смелост, мога да ви приведа пример за двамата американци, които преминали Ниагарския водопад по въже; единият от тях с върлина в ръка, но сам, а вторият с другаря си на гръб. Питам: кой от двамата е по-смел: който е на гърба на другаря си, или този, който го пренася по въжето? По-смел е този, който е на гърба на другаря си, защото той трябва да има голяма вяра в него. Следователно, ние трябва да имаме такова присъствие на духа, че без страх да преминем през всичките мъчнотии. Казвате: знаете ли, какви мъчнотии имам? Казвам: каквито мъчнотии да имате, колкото и да се клатушкате на една, или на друга страна, никой няма да ви съди, никой няма да ви намира погрешки, само вървете напред. В продължителното пътуване все ще направите някакво отклонение, но това да не ви спира в пътя. Казвам: не се смущавайте от отклоненията, които стават в пътя ви. Казвате: между нас няма любов. – Да, това е едно малко отклонение. – Ама ние не се обичаме. – Това е друго отклонение. Тези отклонения са в реда на нещата, затова не трябва да говорите за тях. Ще бъде чудно, ако пуснете един параход в океана, и той да не се клати. И параходът ще се клати, и пътниците ще се клатят, ще помнят кога са минавали с параход през океана. И нашият организъм е параход, с който ние пътуваме. Земята е бурно море, или океан, през който минаваме. Казвам: здрав е параходът ви и ще издържи на бурите и вълните. Не може да потъне параход, който Бог е направил, Това всеки трябва да има пред вид и да се не смущава. Възможност за потъване на такъв параход е изключена не сто на сто, а сто и едно на сто. Някой казва; един ден аз ще умра. – Това са твои заключения. Ако не грешиш, няма да умреш; ако грешиш, ще умреш. – Ама мога ли да свърша училището? – Ако учиш, ще свършиш училището; ако не учиш, простак ще умреш. –

Дали ще придобия съвършенство? – Ако живееш добре, ще придобиеш съвършенство; ако не живееш добре, няма да придобиеш съвършенство. Това зависи от трите системи на човека, от вътрешното разположение на неговия мозък, на неговите дробове и на неговия стомах. Това зависи от тези три главни връзки в човека: от деятелността на неговата глава, на неговите дробове и на неговия стомах. Другояче казано: ако поставим Бога за глава на нашия живот, всичко можем да постигнем. Някой казва: да вярвам в Господа, това е глупава работа. Питам: приятелю, глупаво ли е да живееш с глава? Глупаво е да живееш без глава, но не е глупаво да живееш с глава. Казвате: може ли да се вярва в духовете, които живеят в задгробния живот? Питам: можете ли да живеете без дробове? Казвам: да вярвате в ангелите, това е възвишен живот; то значи да дишаш. Да вярваш в другите хора, това подразбира низш живот: това е живот на минералите, на растенията и на животните. Това е живот още и на стомаха. Обаче, всичко това е необходимост. Човек трябва да вярва в Бога, защото Той е неговата мозъчна система. Той е главата на неговия живот. Човек трябва да вярва в ангелите, защото те са дробовете на неговия живот. Човек трябва да вярва и в хората, защото те са неговата стомашна система. При това положение всичко придобива смисъл. То ще послужи за основа на бъдещата философия, която ще се развие във всичката си красота и ще донесе нов ред и порядък в света. Бъдещите хора ще се радват в тази нова философия, ще се възпитават от нея и ще заминават за другия свят пак с нея. Тогава няма да има смърт, но ще има само идване и заминаване от единия в другия свят.

Казвате: как да приемем това нещо? То е превръщане на енергията от едно състояние в друго. За такова превръщане на енергията говорят и съвременните учени. Например, когато въглищата горят, те се превръщат в топлинна енергия. От тази топлинна енергия водата се пръвръща в пара, а от водата можете да получите електрическа енергия. От превръщането на енергията от едно състояние в друго и ние се ползуваме, като трансформираме енергиите в нашия организъм. Когато не знаем, как да ги трансформираме, в нас се зараждат ред болезнени състояния. Значи, много от болестите на-съвременните хора се дължат на незнание, вследствие на което се подпушват енергиите в организма. Днес най-даровитите, най-великите хора, както и обикновените хора, са изложени на големи страдания. Въпреки това, много хора казват; и аз ли трябва да страдам като другите? – Ако не страдаш, ти си по-долу от обикновен човек. Някои казват: хората от новото учение са големи мистици, много замислени хора. Чудно! Нима само новите хора са мистици? Нима само новите хора са замислени? Всеки търговец е замислен. Срещаш един търговец, нищо не разбира от мистицизъм, но замислен е човекът. Някой чиновник, уволнен от служба, и той мисли, и той става мистик. Някой

ученик не си знае урока, и той мисли, и той става мистик. Всички съвременни хора са все мистици. Хора, които нямат полици, са реалисти. Тази реалност, обаче, не е истинска.

Ще ви приведа един пример, да видите, как някои хора гледат на духовните. Офицер и войник вървят по пътя и се разговарят. Срещат някои хора от религиозно, от духовно общество, и войникът запитва офицера: тези хора от кои са? – Тези хора са от изгубените. – Кои са изгубени хора? – След време ще раз-береш това. Аз прибавям: действително, много право казва офицерът, че тези хора са от изгубените. Всички хора, които са излезли от рая, са все от изгубените, но отпосле намерени. Едно време те бяха изгубени в грях, но сега са намерени. Блудният син не беше ли изгубен? – Изгубен беше, но се намери. Мнозина се до-качат от това положение и казват: как, нима ние бяхме изгубени? Да, изгубени бяхте, но трябва да се радвате, че сега сте намерени. Радвайте се, че намерихте правия път. Тъй щото, питат ли ви, от кои сте, ще кажете: от изгубените някога, а сега намерени. Тази е правата философия. Нима откриването на тайни в природата не говори за изгубени неща? Сега всички хора се стремят към безсмъртието, да придобият новия живот.

Павел казва: „Що искате? С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Аз казвам: с любов. И невидимият свят, и Бог идат при хората все по закона на Любовта. В Бога няма абсолютно никаква тояга, и помен не съществува от нея. В небето тоягата съществува, но само като приятен спомен. Някой ангел, като види тояга на небето, целува я и казва: много неща ме научи тази тояга! Ако не беше тя, не бих научил Божията Любов. А ние какво правим с тоягата? – Начупваме я на няколко парчета, хвърляме я в огъня и я изгаряме. Ангелът върши обратното: взима тоягата със себе си; тя му служи в живота като магически жезъл. Добре е всички да имате тази тояга, но вътре в себе си, а не отвън.

И тъй, всички трябва да изучавате системата на вашата глава, системата на вашите дробове и системата на вашия стомах. Всички трябва да изучавате влиянието на разните храни, влиянието на въздуха, влиянието на мислите и чувствата и да видите, каква мощна сила упражняват те върху кръвта на човека. Те съставляват три велики фактора, които, ако не приложите в живота си, нищо не можете да научите. Това се отнася и до всички велики хора. И те трябва да вървят по тези три пътища. Само по този начин може да се очаква идването на новата култура. И трите метода са добри и за личността, и за индивида, и за душата. Те ще ви свържат с миналото, с настоящето и с бъдещето.

Беседа от Учителя, държана на 22 май, 1927 г., София.

Начало: 10:00

1927_05_22 Седмият кръг на живота
лекция пред специалния клас

СЕДМИЯТ КРЪГ НА ЖИВОТА

VI година (1926-1927)

33-та лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 22.V.1927г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

Размишление.

Ще ви задам една задача: Ще се разделите на групи, ще разпределите всичките книги на Библията, ще проучите характерите, които се срещат в тях. Например коя е характерната черта на Авраам – излезна из бащиния си дом – послушание. И Авраам ходи в страни непознати. Ходи в Египет да се учи. Ходи и се връща: Абра-Хам. Какво мислите, откъде почерпи Авраам този идеал, от гледището на сегашната култура? При сегашните условия казваме: "Нашите условия са много трудни, ние едва можем да издържаме." Питам: В онези тъмни времена откъде почерпи Авраам тази сила?

В човешкия живот има един движещ се кръг, той е седмият кръг на живота. Шест кръга има на живота, които не се движат, а седмият е постоянно в движение. И човек, който схване движението на седмия кръг... И в окото е същият закон: в окото има шест кръга, но за да познаеш окото - онзи, който не може да види седмия кръг, той нищо не може да изучи от окото. Да не мислите, че всеки може да изучава окото? Тъй е и във физиогномията – трябва да изучавате чертите, които се движат. Има известни подвижни черти на лицето, те са, които дават характера. Не са костите, които определят човека. Една кост, тя не определя силата на човека. Постоянното изменение на вашите бърни, на вашето лице, на вашите очи, туй показва характера; това, което се движи. Тогава, от една мъртва мумия какво ще изучаваш? Казват: "Гениална статуя" - той е схванал една основна черта, някоя добродетел. Никаква добродетел няма. То е дотолкова, доколкото скулптурът е турил известна идея. Всеки един автор, като работи дълго време, туря своята мисъл в камъка вътре и да го направи ценен. Затуй именно трябва да четете хубавите книги, да мислите хубаво, да направите тялото си, ръцете си, челото си ценни – тъй. Трябва да мислите, то е цяла философия.

Само по този разумен начин може човек да се повдигне. Не че сега ще създадете своя организъм – ще трансформирате енергиите набрани. У вас има толкова енергия излишна, че не знаете какво да правите. Вий мязате на майка, на която детето е умряло и млякото напращяло и тя чувства болки. Трябва да се издои. Трябва да трансформира и ако не, ще се създадат страдания, страдания, страдания вътре. Ще се създадат болести; от хубавото ще излезне лошото.

Сега именно ще схванете у вас този, живия кръг, този, седмия кръг. Дойде една хубава мисъл, дръжте я. Реализирайте я. А вие отпуснете тази, хубавата мисъл, кажете: "Не е за мен", и ви се наложи следующата, която е от долен свят. С хубавата идея ще работиш, а с лошата ще се мъчиш, ще се трудиш. Вземете германския император – не мислете, че не е умен, той има знание. Откак са го изпратили в Холандия, той реже дървета. Шест хиляди дървета е нарязал от мъка, за да трансформира енергията, иначе ще полудее. Реже целия ден, какво ще прави? Той се отдалечи от своя народ, като божество го считаха всички германци.

Сега, ще разбирате основния закон. Вий не сте поставени при по-лоши условия, отколкото Авраам беше поставен - относително. И кога може да се реализира известна мисъл? Понякога вие държите тази практика, на света – очаквате като от една лотария, че да спечелите. А то може да излезне, а може и да не излезне, не чакайте! Едно правило: Един приятел обещае ти да дойде навреме, в 5 часа, 7 часа – не го чакай, щом дойде време, тръгни. Тъй се създава характер в света. Защото отлагането – има чисто психологически причини, които ви спъват. Има някои същества заинтересувани, които ви спъват, за да използват вашите енергии. Това е духовен вампиризъм – спъват ви, за да използват вашите енергии. Някой път дойде ти хубава, светла идея, те кажат: "Не му е времето." Ти се спреш – погълнат енергията. Ти направи един опит – може да не сполучи, но този опит ще бъде едно благословение. Не се плаши, че не можеш да постигнеш нещо, направи опит, един, два, три, четири, пет опита – по този начин ще държиш обезсърчението отвън. Отвън личността нека се обезсърчава колкото иска, индивидът нека се колебае колкото иска, но душата като дойде – тиха, неизменна като океана, като небето отгоре! Нали искате да носите една нова култура в света – как ще я носите? Ако идете сега в Америка, цели окултни школи има с ред правила, какви ли не упражнения правят, много продължават и много малко резултати имат. Приготовляват се. Постоянство, постоянство има в тях. Че не може да сполучите, това не е грях. Трябва да имате постоянството на мравката.

В своето бягане, Мохамед обезсърчил се в своето учение, мислел да се

отрече. Влезнал в една пещера, навел глава, замислил се. Гледа – една мравя, която носела един висок товар, на едно стръмно място. Той броил: 99 пъти се качвала и падала, на стотния път успяла. Той си казал: "Ако мравата има такова постоянство..." Той последвал нейния път и успял. Умният човек може да използва много малка подбудителна причина. Тази мравка никога не е мислила за Мохамеда. Умният човек вижда една отлична черта на постоянство.

Сега, разбира се, няма да се ограничите в една посока. Каквото ви дойде, всичко, каквото се случи с човека, все работи за неговото добро. - Кога? - Когато спазва Божиите закони. Не е само човек да придобие известна философия. Много философи изгубват своята философия в стари години, много поети изгубват своя талант, много музиканти. Питам: Защо им е тази музика? - Не! С поезията си да умре човек, с философията си, с музиката си да умре човек. И аз харесвам в туй отношение живота на Калвин. Идея имал той. На умиране, като дошли да го причестят, казал: "Няма нужда, и без кардинали ще ида на небето." Една хубава черта на постоянство. "Не се нуждая никой да ме изповядва, нито между Бог и мен да има някой." Туй е човек, който умира с убеждението си. Отличен човек е той. Нали сте чели живота на Калвин? Той е бил малко ексцентричен. Но една хубава черта е.

("Издадоха се номерата за Писанието - упражнението"). Ще ви дам едно упътване. Когато изучавате псалмите, изучавайте най-важните псалми. За вас са нужни тези псалми, които са най-важни. При какви условия Давид ги е писал, как се очертава характерът на Давида? Тъй, като минете отгоре, с един птичи поглед, да схванете основното във всеки псалом: неговия характер, неговите стремежи и разбирания. Там е неговата красота. Онези от вас, които са изучавали Исая, кои глави са най-важни? От ваше гледище, вий как схващате, обективно. После, какво може да изучите за характера на Исая, как ви се вижда – да го охарактеризирате. Разликата между Исая, Еремия, Езекиил и между малките пророци. После, от посланията на апостол Павел, разните условия, при които е бил поставен, можете ли да извадите какъв е бил неговият характер? Най-първо Павел е бил много оптимист, но след като са го били пет пъти, казва: "Братя, с много големи страдания се влиза в царството Божие." После се оплаква от беди, болести и най-после дошел до едно вътрешно състояние, казва: "Кой не се е разколебавал, че и аз да се не разколебая?" Но това са временни състояния. Но има една основна черта, казва: "Пътя опазих, вярата опазих, сега ми остава венецът на живота." Ще схващате основните черти, не подробности. После, от псалмите – най-важните изречения, основните идеи, които минават през всички псалми. Или най-важната идея, която минава през пророчеството на Исая или през посланията на Павла...

После, някой път ще направите опит кои тонове ви влияят най-добре: целите тонове и полутоновете. Може да направите опит, когато се взема "до" четири такта, после – 1/2, 1/4, 1/8, все в кратки интервали, какво влияние упражнява известен тон. От ваше гледище, когато се произнесе известна дума, например думата "любов" и вземете един тон висок, къде трептенията са повече, във високия тон или в думата "любов"? Колко трептения има в думата "любов"? Може да достигнете известни трептения, където музиката може да се превърне в говорима реч. Може да дойде дотам, че онзи майстор, който свири на цигулка, като свири, да може да говори цигулката.

Вий още не сте се учили на закона на красноречието. Да произнесеш една дума – думата "наука" или "любов", или "истина", или каквато да е. Изберете си една дума, произнасяйте я, докато вий сте доволен от тази дума. Сега, може да ви кажа, че не знаете да говорите български. Аз съм присъствал на [...] професори и прависти, но това не е говорене. Когато един професор е запознат добре, не теоретически само, но и на опит, думи има в неговата реч – има една самоувереност, последователен е той, много не говори.

В експерименталната наука трябва да впрегнем математиката, не само с числа – след много числа изкараш една нула. Аз, за задачата на тази нула, какво означава – това са условията, при които твоята идея може да се разрасте. То не е нула, това. Нулата, това е една единица в отрицателен смисъл, в магнетичен смисъл. Това показва какви са условията, при които в пасивно състояние една идея може да се реализира. Всички идеи се реализират под нулата. Тогава, какво ще кажете? Представете си, това е почвата. Искате да реализирате растенето на едно зърно. Нали тук (АВ) е нулата. Под нулата ще го посеете. Всички идеи под нулата – то е почвата. Щом дойде страданието (препятствия известни), тук е вашата идея; като влезе една идея, тя е по-силна. Всяка една идея, посадена в мозъка, тя има живот, както едно житно зърно. Ти посади идеята в мозъка си вътре и не я бъркай; вий само ще поливате вашата идея. Тя ще порасне като една ябълкова семка или както зърното; да не ви смущава, че е малка като просо – не е то. Тук е животът, който се проявява като просо – животът, който се проявява като ябълка. Животът не е казал последната си дума. След туй, щом мине тази фаза – това е първата фаза, на растенията, – след това ще почнат идеите да се реализират над нулата. Под нулата, това са растенията. Нашият живот сега се реализира във въздуха, например.

Има известни идеи, които сега се реализират във въздуха. Пък ще дойде време, когато известни идеи ще почнат да живеят в една по-рядка среда – в

светлината, други – в топлината, в електричеството, в магнетизма. Сега, ако нямаме въздух... Известни идеи не може да се реализират без въздух. Известни идеи без вода не може да се реализират. Вий не сте изучавали живота на поетите, аз забелязвам, известни поети има английски от старовременните и сегашните – човек, като е пил вода, пише едно, като е пил ликьор, пише друго. И аз може да ви кажа за един поет какво е пил той, като е писал поезията си – чай ли е пил или друго. Например има известна фаза, когато той е вземал сладко, той е възбуден, има известно странично влияние на известен сладкиш, упражнил е известно влияние върху поета и то се е отразило в поезията вътре. След туй, на обяд, яденето не е било сготвено и той е турил известна строфа, която показва, че яденето не е било сготвено. Ще кажат: "Поезията – велика", като погледнеш – и чаят вътре, и кухнята вътре, и казват: "Поезия". И след туй, в някои поети виждаш – той е писал, когато се е молил, самичък, в уединение. Чета, след това казвам: "Това е поезия!" Виждам го отнесен в онази, чистата мисъл, и като го четеш, разширява се душата ти. Ние всички сме подложени на тези влияния, ние не можем да се избавим от външните влияния. Туй не може да ви обезсърчава. Най-великите хора, поети, всички все се повлияват.

Че Христос, като влезе в храма, какво имаше да Го смущава, че продават? Но като хвана един камшик, и маси, и всичко претури. Защо го направи туй? Как, знаем ли интимната причина каква е? Това са влияния отвън, те го предизвикаха. В душата Му се появи едно възмущение – в тези хора няма чувство на святост, обърнали всичко на пазар. "Вън търговците! Имате право из целия град да продавате, навсякъде сте опетнили, и тука ли? Стига вече!"

Изводът: У вас има едно свещено място. Не опетнявайте туй, малкото място – сърцето. Навсякъде опетнено, тялото, храмът там – нека да е чисто сърцето ви. Поне туй, малкото място – сърцето, да е чисто. Микроскопическо да е, колкото един лешник, туй място да е чисто. Туй, свещеното място, то е човекът. Една малка стаичка трябва да си имате. Навсякъде, в целия град търгувайте – но да си имате едно местенце, тъй, място свещено. Какво бихте казали вие днес?

Един виден адепт, който бил запознат с магията, имал си той жезъл, кръгове, чаша. Идва му друг един маг, той го завежда в светилището си, където никого досега не въвеждал. И какво става? Онзи му открадва чашата и жезъла. - Кой е виновен? - Той не трябваше да отваря храма си.

Няма какво да се показваш, този храм е за теб. Няма какво да отваряш сърцето си, да го показваш на хората. Човешкото сърце нека седи

затворено. През него трябва да мине животът. И ако иска някой да познае моето сърце – само по един начин: ще станеш на чиста кръв и тогава само можеш да минеш. Ще влезеш в стомаха, ще те сдъвча, тогава ще минеш през сърцето – дробовете, ще станеш червен.

Ще разбирате духовно. Дето казва Христос: "Ако не ядете..." Това е закон. Аз ви говоря като на млади. Старите хора, какво ги очаква? (- Нали и ние ще остареем?) Ако остареете като старите, ще остареете. Сега, трябва да покажете. Трябва да се борим с миналите поколения. Може би ред поколения трябва да се борим – 10, 15, 20, за да реагираме върху една лъжлива идея. Туй не е за обезсърчение. Злобата, омразата, това са наследствени черти, придобити отпосле. Старостта отпосле е придобита. Та сега, по обратния път на развитието, постепенно трябва да реагираме. Може в един живот да не постигнем, може в един, два, три, четири. В този живот все-таки ще постигнем нещо. В този живот можем да постигнем нещо. В Писанието казва: Почина си и заспа (умря стар и сит от дни), прибра се при отците си.

Упражнения трябва. У някои от вас стомашната система произвежда грамадна енергия. Някои от вас живеете в стомашната система. Пък някои живеят в белите си дробове, трети – в главата. Всичко туй трябва да се хармонизира. Няма какво да се смущавате. И когато дойдат енергиите на стомаха, едно сгъстено състояние е то, едно страдание.

Не мислете, че само за вас е страданието, то е общо за всички. Колкото човек е по-повдигнат – толкова по-големи страдания. Само че на страхливия човек във физическото поле като дойдат страданията, главата му в една нощ ще побелее, а духовните хора издържат. Не мислете, че не страдат. Те съзнават, че трябва да минат този път.

И в сегашната наука, тези науки, които имате, упражнява се вашият мозък, чувствата; известна храна упражнява стомаха. Въздухът преди хиляди години е бил в едно състояние, сега – в друго състояние. Сегашната светлина на Слънцето не е такава, каквато е била преди хиляди години. Животът сега не е такъв, какъвто е бил преди хиляди години.

Ние трябва да използваме тези промени. Животът на Земята - на Земята условията са се изменили. Вий трябва да използвате миналото, не мислете за него. "Ама, аз щях да бъда виден човек." Да кажем, вас ви познава цял един народ, утре целият този народ изчезне – кой ще ви познава? Нима едно време нямаше видни шимпанзета – къде останаха те? Нима нямаше видни млекопитающи, навсякъде из горите всяваха страх и трепет – кой ги помни сега? Изучават ги някои. Дървета имаше грамадни. Дърветата са

много тщеславни. Завземат грамадно пространство, да блеснат. Цветята са малко по-скромни. Но тези, големите дървета - то е за полза, не е лошо. Култура са създали те.

Някой път, по закона на атавизма, ние минаваме живота на растенията в миналите векове, събужда се туй чувство - да ви не обезсърчава. Тогава ще изучавате живота си. Казвате: "Да имаме знание." Колкото повече човек знае, толкова повече страда. Да кажем, някой от вас има ясновидство, може да види тайните мисли на хората. - Какво ще ви ползва? - Че, ти в ясновидството ще видиш най-първо, че ти си непостоянен. Ще видите лошото у себе си. Сега вие не се виждате и мислите, че сте много добър. Хубаво е да мислите. Да не ви се отварят очите преждевременно. По-добре е да започнете с положителната философия, да виждате доброто в хората. А като станете адепт, тогава ви се позволява да виждате и лошото. Щом мислиш за слабостите, ти се заразяваш. За доброто мисли! Тази е философията сега. После ще дойде една фаза, когато ще изучавате недъзите на хората, но то е още далеч.

Нали ви дадох един пример: Един учител накарал своя ученик да чука сол и му казал да мисли за всичко, само не за носорога. А той през цялото време само за носорога мислил. Например вий седите, четете, някой ваш приятел ви е казал една дума, това е все в ума ви: "Ама, неговото обръщение не е хубаво." Пак седи, пак това: "Той за мен тъй да говори!" После тупне с крака си: "Аз ще му кажа!" Каже му и пак не става работа. Неразбиране е. Не че е лошо, то е един приятен разговор. Но, казвам, може да се избиете с един ваш приятел.

Аз да ви дам едно правило: Носете си една кутия локум. Не ви посрещне добре, извадете кутията – "Заповядайте един локум, една чаша вода. Много ви обичам. Аз бих желал и друг път тъй да ме посрещнете." Не се подиграваш, това е една философия и за теб, и за него. И вашият приятел се изсмее. Но колко е мъчно да го направи човек. Ти го изваждаш от джоба, но като речеш да го направиш, ще кажеш: "Не ми подобава, то не е искрено." Не, не, ти го направи. Ти като мошеник му дай локума. Ти като станеш като праведник, няма какво да му даваш локум. Всяка една сестра, носете кутията. Те са хубави правила за младите. Кажете: "А, сестро, Вие сте говорили много хубави работи за мен, аз Ви благодаря за препоръката." Нали е красиво? После, ако разполагате с повече средства, на онзи, който ви е "препоръчал", говорил е нехубави работи за вас – една хубава кърпа ленена или коприна, подарък, с особено внимание, с известен стих. Хубава работа, за възпитание, да надделее човек над някои свои чувства. Пък като го направи, като се мине, ще усети една вътрешна радост. Едно вътрешно самоодобрение, че постъпката ти е права. И тогава

ето какво ще стане – тогава носът ви тук, при основата, ще почне да се разширява. Когато идеите на хората почнат да стават дребнави, основата на носа почне да се стеснява. Тук трябва да расте носът. Тази основа трябва да съответства на долнята, симетрия трябва. Можете всички да турите здрава основа. Може – от вас зависи. И когато почне носът да изтънява, не е хубаво. Когато носът почне да става остър като на някой орел, тези хора стават критици, недоволници.

Това са правила, не че от носа зависи. Носът е израз на тези идеи, те се складират, те се складират върху устата, върху веждите. - Какво означават веждите? - Веждите са предел на духовния и физическия свят. Граница са те между Божествения и човешкия свят. Следователно, в дебелите вежди и в тънките – зависи каква е границата.

Упражнение: [...] *

(*)Като ученици на Велика Школа, вие трябва да се изучавате, да знаете какви сили и способности криете в себе си.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. (*)

----
* Недописано в оригинала.

Начало: 19:00

1927_05_25 Постъпки
лекция пред общия окултен клас

ПОСТЪПКИ

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

Размишление.

Прочете се резюме от 34 лекция.

Сега ще ви задам един странен въпрос : Срещали ли сте някъде статистически данни, след колко ядения човек умира? При това, важно е да се знае, дали това число е чифт, или тек. Знаете ли, при какви условия се раждат чифтните числа, двойката например, и при какви — текните, като тройка, петорка и т. н.? Единицата не се ражда. Двойката, тройката и другите числа се раждат. Те се раждат от единицата, и то, двойката — направо от единицата, а тройката — от двойката. Знаете ли, какви условия са нужни, за да се роди едно число? Голяма философия, голяма наука се изисква, за да отговорите на този въпрос. Щом не можете да отговорите, това показва, че вие се занимавате с обикновени работи в живота. Хората умират от обикновените, от лесните работи. Например, когато видя плода на забраненото дърво, Ева намери, че е много лесно да откъсне този плод и да си хапне от него. Каква философия има в опитване плода на едно дърво? При това, какви последствия може да носи след себе си този опит? Това дърво не беше външно, то съществуваше главно в първите човеци, а после вече имаше отражение и на физическия свят. Дървото на желанията се крие в самия човек. Когато еврейският език се изучава кабалистически, какво означава думата „пожелание" в този език? Мойсей казва: „Не пожелай!" — Какво да не желаеш? — Не желай това, което причинява смърт.

Някой казва: Аз искам да умра. — Много лесно. Яж от забранения плод и ще умреш. Когато някой казва, че иска да умре, аз подразбирам, че той има желание да яде от забранения плод. Той седи при това дърво и се разговаря с черния адепт, който го уговаря да яде от плода на забраненото дърво, за да стане велик като Бога. Същият човек казва: Аз не съзнавам всичко това, не подозирам даже, че такава мисъл се крие в мене. — Да, ти не съзнаваш, но вътре в тебе се крие един, който всичко съзнава. Той е твой господар, а ти — негов слуга. Змията, която караше Ева да яде от плода на забраненото дърво, предварително знаеше, какво ще стане. Ева, обаче, в първо време нищо не знаеше, но като излезе от рая, тогава научи, каква

грешка е направила. Като съзна грешката си, Ева изпадна в голямо противоречие и започна да страда. Змията казваше на Ева : „Бог знае, че ако ядете от плодовете на това дърво, ще бъдете подобни на Него, затова забранява да ядете от него". Думите на змията внесоха в ума на Ева голямо противоречие. На човешки език казано: съзнанието на Ева се раздвои. Когато при една добра мисъл в човешкия ум се вмъкне и една лоша, последната създава в съзнанието му раздвояване. При това положение, човек започва да се бори, след което една от двете мисли издържа борбата: ако лошата мисъл е надвила, добрата отстъпва ; ако добрата мисъл е надвила, лошата отстъпва. Силата на човека се заключава в това, именно, да даде място на добрата мисъл в себе си да живее.

Например, една добра мисъл, която всички хранят в себе си, е мисълта за красивото, за красотата. Всички хора искат да бъдат красиви. Как се създава красотата? Може ли злото да създаде красотата ? Не може. Злото създава грозотата в живота. Въпреки това, ще забележите, че най-лошите, най-злите хора най-много говорят за красотата. Лошият човек никога не може да бъде красив. Външно той може да тури някаква красива маска, но тази маска всякога може да падне от лицето му. Какво представя красотата? Нека някой от вас прочете по-важните произведения на известни писатели върху красотата и извади от тях основните мисли. Този, който е сьбрал мнението на някой видни писатели за красотата, нека напише тези мнения на четири-пет страници, и следният път ги прочете в класа, всички да чуят, какво е писано по този въпрос. След това той може да напише и своето мнение за красотата. Ако иска, първо може да напише своето мнение, а после това на великите, на видните хора. Правилно е, обаче, първо да се пише или изкаже мнението на великите хора, а после — това на обикновените. Такъв е порядъкът в природата. Красотата е привлекателна сила. Тя е уловка, за която всички се залепват. Красотата привлича и мъже, и жени. Ако жена види красива жена, в нея се поражда завист. Обаче, ако тя види красив мъж, веднага пожелава да го владее. Ако мъж види красив мъж, той му завижда. Види ли красива жена, той пожелава да я обсеби. Това са положения, които всички познавате. В случая, важно е, кои са подбудителиите причини, които пораждат в мъжа или в жената желание за владане, за обсебване. Не е лошо това, но питам: законно ли е туй желание, или не? Преди всичко, никъде в Писанието не се казва, че красотата трябва да се обича. В „Песен на песните", един от най-мъдрите израилски царе, като говори за красотата, туря в устата на възлюбената думите, че нейният възлюбен, по красота, личи между десетки хиляди хора. Тук се говори за външна красота. Но трябва да се знае, че красота без съзнание не съществува. Без мъдрост, без съзнание, красотата може да се вкисне, да се превърне в оцет. Когато тази киселина влезе в организъма, тя изсушава. Ако пък красотата е образувала вино,

всички знаят, какво е действието на виното върху организма. То опиянява, огрубява човека. Това, което става с организъма, става и със съзнанието на човека. И тогава, щом попадне под влиянието на тази красота, човек губи съзнание, опива се и не може вече да разсъждава правилно. Тази красота е опасна област за човека. И в Писанието е казано: „Не любете света, защото неговата красота е опасна". Затова, именно, Христос е слязъл на земята, с милион ангели около себе си, които да учат, да направляват човечеството в Божествения път. Казва се по-нататък, че като видели красивите дъщери на човеците, ангелите се влюбили в тях, оженили се и останали на земята да живеят. Синът Божи трябвало сам да завърши своята мисия. Тия ангели и до днес още са затворени в плътта и не могат да се върнат назад в небето. Това е едно окултно предание за слизането на Сина Божи на земята. Мислите ли, че вие ще излезете по-силни от тия ангели? Щом влезете в света, и вие, като тях, ще си изберете по една възлюбена, за която ще се ожените, ще си родите три-четири деца, ще си направите къща и ще кажете, като някой от индуските философи: И тук се живее добре.

Като се натъкват на известни факти, хората искат да ги тълкуват, да се доберат чрез тях до истината. Обаче, както и да се тълкуват, фактите не представят още самата истина. Когато някой казва, че говори истината, това показва, че той сам не знае, какво нещо е истината. В прав, в абсолютен смисъл на думата, само онзи може да говори истината, който е съвършено чист, свят, добър и любящ човек. Вън от това положение, всеки обикновен човек говори факти, но не истината. Някой казва: Аз изнасям голата истина по еди-кой си въпрос. Апостол Павел пък казва: „Да се не намерим голи". Това значи: на небето трябва да бъдем облечени". Който говори голата истина, той говори факти на истината. Някой казва, че говори истината, а при това се смущава. Който говори истината, той по никой начин не може да се смущава. Ако музикантът владее своя инструмент и излива от него меки, фини тонове, може ли да дразни ухото на слушателя си? Обаче, ако взима тоновете фалшиво, дрезгаво, той ще дразни ухото на своя слушател. Дето има дразнене на ухото, там истината не съществува. Който говори истината, тоновете на неговия глас са чисти, меки, музикални, и той нито другите смущава, нито сам се смущава. Докато в мисълта, или в чувствата на човека съществува най-малкия дефект, това показва, че той още не може да говори истината. Това не трябва да го обезсърдчава, но той трябва да работи, да се повдигне, да преодолее всички спънки в своя живот. Ако един напреднал, в духовно отношение, човек, какъвто беше Апостол Павел, който имаше наука, опитности, преживявания, видения, можа да каже в края на живота си, че се страхува да не изгуби това, което е придобил, туй показва, че има възможности човек да изгуби всичко. Кога може човек да изгуби придобитото? Когато не спазва великите закони на живота и на

природата. Най-после той казва, че всичко превъзмогнал, остава му само да разбере смисъла на живота.

Сега, ще напиша на дъската смесената дроб 1 1/24. Какво означава тази дроб? Тя е ребус за разгадаване. (- Дробта 1 1/24 означава едно денонощие и един час). — Възможно е да е така. Изобщо, на физическия свят рационалните числа показват един завършен кръг на движение. Какво число е нулата? (— Рационално, реално число). Ако отделим 1/24 част от даден кръг, какво показва това? Ако една стрелка обикаля даден кръг, както стрелката в часовника, при едно пълно обикаляне на кръга, тя ще образува едно рационално число. Ирационалните числа пък означават незавършени, духовни движения. Физическият свят се отличава от духовния по това, че в него всички движения, всички прояви са завършени, когато в духовния свтят са незавършени, т. е. имат начало, нямат край. Следователно, когато някой ви пита, какво нещо е физическият свят, кажете: Всяко нещо, което има начало и край, спада в областта на физическия свят. А всяко нещо, което има начало, няма край, спада в областта на духовния свят. Когато състоянията на човека се менят бързо, от радост в скръб, и от скръб в радост, това показва, че той живее на физическия свят. Когато състоянията на човека не се менят рязко, т. е. не минават от радост в скръб, и от скръб в радост, това показва, че той се намира в духовния свят.

Значи, духовният свят се характеризира с това, че става намаляване в състоянията, които човек преживява. Например, ако той изпитва голяма радост, постепенно се забелязва намаляване на тази радост. Или, ако човек изпитва скръб, постепенно се забелязва намаляване на неговата скръб. Физическият свят е отличителен с резките смени: току що човек казва, че вярва, изведнъж в него дойде съмнението, и той се обезсърчава, губи вярата си. Какво трябва да направи този човек? Той трябва да превърне това състояние в положително, за която цел е необходимо да мине от физическия в духовния свят. Този е правият път на човешкото развитие. Иначе, скокове в развитието на човека не се допущат. Като казвам, че физическият свят се отличава с резки промени в състоянията на човека, искам да обърна вниманието ви на факта, че много от скърбите и радостите, които преживявате, не са ваши. Например, някога вие скърбите, без да знаете, защо скърбите. Радвате се, като че имате някаква придобивка, но не знаете, защо се радвате. Наука се изисква, за да може човек да различава своите скърби и радости от чуждите, както и да знае, защо скърби, или защо се радва. Скърбите и радостите в живота на човека имат смисъл, само когато донасят някакви придобивки. А това е възможно при условие, човек да съзнава, защо скърби и защо, се радва.

Коя е причината, задето някой от скърбите и радостите ви не са ваши? Причината за това се дължи на факта, че всеки човек участва в цялото, като във велик, общ организъм. Какво лошо има в това? Привилегия е за човека да взима участие в общото съзнание, да взима дял в радостите и скърбите и на другите същества. Същият закон се отнася и до него: когато той скърби или се радва, другите хора взимат участие в неговите скърби и радости. Когато взимате участие в скръбта на някой човек, вие влизате в неговото положение, разглеждате условията, при които живее и работи, и по този начин имате сила да му помогнете. Обаче, каквото и да се говори на хората за страданията, докато съзнанието им не се пробуди, сами да разберат техния смисъл, те всякога ще търсят радостите, а ще искат да се освободят от скърбите. Щом разбере смисъла на страданията, човек ще дойде до положение сам да се освобождава и справя с тях.

Представете си, че по невнимание, върху ръката на едно дете падне една капка азотна киселина. Детето започва да плаче, да вика, да търси майка си да му помогне. Докато намери майка си, на ръката му ще се образува малка раничка от азотната киселина. Ако върху кожата на някоя жаба капнете малко азотна киселина, тя веднага ще насочи крачето си към болното място и ще премахне киселината. Тя не чака да дойде майка ѝ на помощ, нито очаква други някои да ѝ помогнат отвън, но бързо действа, сама да си помогне. Учени физиолози, естественици са правили ред опити с жабите и са дошли до заключение, че жабите, както и всички останали животни, сами си помагат при случай на страдания. Например, ако на лявата страна на гърба на жабата сипят малко азотна киселина, а същевременно прережат двигателните нерви на левия ѝ крак, тя с десния крак ще изчисти киселината от гърба си. Как ще си обясните този факт? Защо детето, което е по-умно от жабата, не може само да си помогне, а жабата, която нито е толкова умна, нито съзнателна, сама си помага? Ако ризката на някое дете се запали, то веднага бяга при майка си, да я изгаси, но докато стигне дотам, ризката му изгаря, а то се поопърля.

Казвате: Чудно нещо, как да не се сеща това дете, какво да направи, ами трябва да бяга при майка си, тя да му помогне? — В духовно отношение, и вие сте такива деца, и постъпвате по същия начин, като тях. Като сипят една капка духовна азотна киселина върху ръката ви, вие бягате ужасени, и дето когото срещнете, оплаквате се и питате, какво да правите, за да се премахне болката ви. И най-после, намирате един умен човек, който взима малко памук и изтрива киселината от ръката ви. Тия хора, като познават законите, всякога влизат в света с ръкавици, да не сипват по ръцете им азотна киселина. И в невидимия свят съществата турят на ръцете си бели, хубави ръкавици, да се предпазват от азотната киселина. Там състезанията са по-големи от тия на физическия свят. Значи, жабата по-лесно се

освобождава от азотната киселина, отколкото детето, което е по-разумно от нея. Жабата повдигне крачето си и изчиства азотната киселина от кожата си. Детето пък, докато няма опитност, само не може да си помогне. Един ден, когато мине през тази опитност, само ще може да си помага.

Сега, като ученици, вие трябва да изучавате законите, сами да си помагате. За тази цел, ученикът, както и духовният човек, трябва да започнат от най-близките неща в живота си. Ученикът трябва да знае, например, кога да ляга и да става, как да се храни и т. н. Някой ляга рано, в осем или девет часа, и след един или два часа се събужда. Това не е правилен, не е здрав сън. Когато спи, човек трябва да изкара съня си без пробуждане, непрекъснато. Като легне и заспи веднъж, да се събуди след като се е наспал добре и повече да не заспива. Ако се събужда няколко пъти през нощта, това показва, че или в кръвообръщението на човека има някаква неправилност, или стомахът му е разстроен, или страда от главоболие. Изобщо, безсънието се дължи на някаква дисхармония в организма. Когато не спи добре, човек сънува тежки сънища, което показва известна възбуденост в нервната система. Сънищата се подчиняват на известен закон. Изобщо, за всяко нещо има точно определено време. Разумният се съобразява с това време, а неразумният не признава този закон и нарежда работите си по свои разбирания. В това отношение, природата постъпва по два различни начина: онези, които не изпълняват законите ѝ, тя ги оставя свободни, да правят, каквото искат, но затова и тя постъпва, както намира за добре. Към онези, които изпълняват законите ѝ, тя има съвсем други отношения. Тя ги пита, какво мислят да правят, но когато намисли да върши нещо, тя им казва: Аз съм решила да направя еди-какво си, затова вземете предпазителни мерки. Казано е в Писанието: „Бог открива своите тайни на онези, които Го любят".

Следователно, човек може да живее по два начина: да върши всичко по своя воля, без да взима във внимание законите на природата; вторият начин е да живее според законите на природата и да бъде в пълно съгласие с нея. Каквото намисли да прави, той запитва природата. Тогава, нейните разумни същества ще му кажат, трябва ли да направи това нещо, или не трябва. На разумния човек тя казва: Начинът, по който искаш да постъпиш, не е правилен. Тя ще корегира начина му, ще му даде упътвания, както добрият учител постъпва със своите ученици. Когато природата дава съвет и на вас, вие трябва да бъдете готови, да корегирате мисълта си, да пречистите желанията си, и тогава да пристъпите към реализиране на идеята си. За реализиране на идеите, първо се иска любов, а после страхът може да дойде. В някой хора става обратното: първо иде страхът, а после — любовта. Същото нещо се забелязва и по отношение на мъдростта: в едни хора първо иде мъростта, а после глупостта; в други пък

е точно обратно: първо иде глупостта, а после мъдростта. Това са контрасти в живота, между които човек неизбежно се движи. Някой направи една голяма глупост в живота си, но после става разумен и разбира, че не е трябвало да направи такава глупост.

Сега, като ученици на тази Школа, мнозина намират, че много години вече, как следват в нея и нямат големи постижения. Какво искат да постигнат те? Знаят ли, колко години се изискват от окултния ученик, за да завърши той образованието си? Като ученик на земята, нужни му са 16—18 години учение, за да завърши образованието си. Тогава, колко години трябва да учи окултният ученик? Ако живеете на земята 80 години, почти една четвърт от живота ви отива за учение. Значи, за 80 години живот, прекаран на земята, една четвърт от него употребявате в учение; ако пък, като духовно същество, живеете 25 000 години, колко време трябва да прекарате в учение? Пропорционално на първото отношение, в духовния свят се изискват шест хиляди години учение. Значи, колкото повече човек се повдига, толкова повече времето за учение се продължава. По това се познава, че човек прогресира. Колкото човек слиза по-надолу към физическия свят, толкова повече времето за неговото образование се съкращава. Щом времето за образованието ви се съкращава, ще знаете, че вие не сте от напредналите ученици. Който иска в кратко време да завърши образованието си, той е подобен на плод, който скоро узрява.

Един ученик отишъл при един знаменит германски професор, с желание да следва неговите курсове и казал: Господин професоре, моля да ми предадете вашия курс в няколко месеца само; искам в скоро време да свърша. Има ли такъв курс? Професорът му отговорил: Когато Бог създал тиквата, определил за развитието й всичко шест месеца. Когато създал дъба, определил сто години за развитието му. Тъй щото, ако искаш дъб да бъдеш, трябва да следваш най-малко сто години, за да свършиш курса на моите науки. Ако пък искаш да станеш тиква, ще учиш само шест месеца. — Такъв е законът в природата. Който иска да стане чист и свят човек, той трябва да употреби дълъг период от време за изучаване на великите Божии закони. За тази цел, човек трябва да се домогне до великата Божия програма
и да я изучава от любов, а не от страх. Не мислете, че Божествената програма нарушава програмата на земята. Ще кажете, че нямате време да изучите Божията наука. Не, и затова има време. Човек може да учи и когато спи. Това може да се потвърди с ред примери от живота. Например, някой ученик решава една задача, но не може да я реши. Опитва се веднъж, два, три пъти и не може да я реши. Вечета, като си легне, без да съзнава, той става, решава задачата си и пак си ляга. Като стане сутринта, вижда на масата си задачата решена. Чуди се, кой е могъл

да реши задачата му. Значи, когато е бил в будно състояние, той не е могъл да реши задачата си, а в съня си я решил. Това показва, че и в сън човек работи.

Странни и чудни са законите на природата! Някой желае да стане богат, учен, силен човек, но колкото повече желае това, толкова по-големи спънки и препятствия среща. Най-после, той се уморява да се бори, да преодолява и се отказва от всичко: Не искам вече нито богатство, нито ученост, нито сила — да става, каквото ще. Щом се откаже от желанията си, щом се примири с положението си, всичко, каквото е желал, започва едно след друго да се реализира : богат става, учен става, силен става. Той се чуди, защо тия неща идат сега, когато вече се е отказал от тях.

Ще ви обясня, защо природата работи по този начин. Да желае човек нещо, това значи да събира материал за изработването на това свое желание. Той събира материал, а природата го взима. Когато събере достатъчно материал, природата ще го изпъди вън, ще затвори вратата след него и ще започне да работи година, две, три или повече, според желанието, което е проектирано от човека, и като свърши работата си, предлага я на онзи, който е доставил нужния материал. Като не знае този закон, човек казва: Природата ме забрави. Не, природата не те е забравила, но трябва да имаш търпение да чакаш. Като свърши работата си, тя казва: Ето твоето желание се реализира. Тъй щото, пожелайте нещо и го забравете. Ако с вашите желания постоянно хлопате на вратата на природата, тя няма да ви отвори. Тези желания ще се реализират в други съществувания. Срещате някой човек, който ви обича, а вие се чудите, защо ви обича. Някога вие сте пожелали този човек да ви обича и сега, когато сте забравили това свое желание, той ви среща и ви обиква. Неизповедими са Божиитте пътища.

Сега, от всички се изисква работа, четене и учение. Не е достатъчно само да четете онова, което великите хора са писали, но трябва да изучавате законите, по които те са работили. Като изучавате един писател, трябва да видите, отде е черпил той своето знание. И като вървите от един писател към друг, ще дойдете най-после до онзи, който е черпил направо от Първоизточника на нещата. Всички велики хора са работили и работят в същото направление. Те коментират една и съща идея по различни начини, вследствие на което я правят достъпна за вашия ум. В това отношение, всички велики хора имат своето място. Важно е всеки да знае мястото, което трябва да заеме в живота.

Много от религиозните хора се стремят към видения, искат да видят нещо. — Ако е въпрос за физически видения, всякога можете да имате такива.

Достатъчно е да отидете един път на кинематограф, за да се върнете обогатени от видения. Там ще видите, колкото щете фантазии. Смисълът не е в тези видения. Привилегия за човека е да види онази безкрайна лента на Битието, която датира от създаването му до днес. Това е достъпно само за високо напредналите ученици. Останалите могат да философстват, колкото искат, защо светът е създаден така, а не иначе. Който иска точно да знае, как е създаден светът, той трябва да се върне по лентата на създаването на света и да дойде до първия момент на това създаване; оттук, по същата лента ще върви напред, като минава през векове и епохи, докато дойде до настоящия момент. Само по този начин той ще има пълна и ясна картина за цялото Битие.

Като говорим за създаването на света, имаме пред вид неговата физическа страна. Физическият свят е подобен на дреха, която всеки ден събличаме, за да се облечем на другия ден в нова, по-хубава, по-устойчива. Новата дреха, в която се обличаме, е дрехата на духовния свят. Като съблечем нея, ще облечем още по-хубава — дрехата на Божествения свят. По същия начин и светът се създава. При всеки нов свят, видим или невидим, се създават нови дрехи, нови облекла, нови форми, в които създаденото се облича. Като наблюдава различните форми в света, човек с пробудено съзнание трябва да внимава, да различава тия, които са създадени от човека, от ония, създадени от Първата Причина. Според това, той трябва да знае, как да постъпва с едните и как — с другите.

Преди няколко деня показвам на учениците си едно малко дръвче и казвам: Ще внимавате, никой да не бута това дръвче; искам да направя с него един опит. След няколко деня, две сестри седели при това дръвче и се разговаряли помежду си. Дошъл при тях един брат, и като видял дръвчето, извадил ножчето си и започнал да го окастря, според своите знания по градинарство. Сестрите не му казали нищо. Те мислили, че той разбира от тази работа, затова така смело се заема да кастри дръвчето. Като видях дръвчето така окастрено, попитах брата, защо е направил това без позволение. Преди всичко, той още не е завършил науките си в тази област. Не се режат дръвчетата така. Сегашното градинарство е изопачаване на природата. Природата на много дръвчета е изнудена, те на сила са станали високи. После, градинарите отрязват върховете на тия дървета, за да върнат енергиите им надолу, да ги направят по-дебели. Значи, енергиите на дърветата се препращат по изкуствен начин ту нагоре, ту надолу. Дърветата трябва да се развиват естествено. По същия начин и вие кастрите своя живот. Дойде някой със своето ножче, направи една или друга операция. Като види, че някой е понадебелял малко, отправя енергиите му нагоре, като казва: Нагоре трябва да вървиш! Като тръгне много нагоре, обръща енергиите му надолу, към корените. При това

положение, и той сам не знае, накъде да върви, в какво да вярва. Човек трябва да вярва в онова, което е дълбоко вложено в него: първо, той има стомах — реалист ще бъде; после, той има дробове — духовен ще бъде; най-после, той има глава — Божествен ще бъде. В това отношение, човек е подобен на дървото, което има корен, стъбло и клонища. Значи, той ще се развива по начин, по който дървото се развива. Това показва, че само във физическия свят има кастрене, но не и в Божествения.
Кастренето е закон на кармата. Присаждането е също така кармически закон. В любовта няма абсолютно никакво кастрене, никакво присаждане. В Божествения свят нещата се развиват правилно, естествено, без никакво давление отвън.

Като наблюдавате развиването на вашия живот, забелязвате две течения: едното е под влиянието на кармическия закон, а другото, — под влияние на Божествения закон или закона на Любовта, на дихармата. Ако работите едновременно с двата закона,, ще се намерите в противоречие със себе си, с окръжаващата среда и с Божествения свят. От вас зависи, как да живеете. Ако живеете по първия закон — кармическия, ще ви кълцат. Ще се намерят много градинари, които ще ви кастрят и присаждат. Ще дойде един градинар, ще отправи соковете ви нагоре; ще дойде друг, ще отправи соковете ви надолу. В края на краищата, от вас нищо няма да излезе.

Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша". Това значи: който има желание да учи, той може да се учи. За да се учи и да постигне това, което желае, човек трябва да има търпение. Без търпение нищо не се постига. Казвате: Как да придобием търпение? — Търпението се регулира чрез дишането. Колкото по-дълго време човек може да задържа дишането си, толкова по-голямо е търпението му; колкото по-малко време задържа дишането си, толкова по-малко е търпението му. Който иска да развива търпението си, той трябва да започне да задържа дишането си, в първо време десет секунди, после — петнадесет, двадесет, половин минута, една минута и т. н. Това не може да се постигне изведнъж, но след много упражнения. Като стигне до една минута, пак ще увеличава постепенно, докато стигне две, три и повече минути. Ако някой стигне до десет или повече минути, той минава за голям адепт. Години работа се изисква, за да достигне човек това нещо. Някои, като задържат дишането си няколко секунди, започват да се страхуват, да не се пръсне сърцето им, или да не се скъса нещо в дробовете им. Като правят тия упражнения за дишане, те трябва да бъдат тихи и спокойни, с будно съзнание в себе си. Дишането е най-добрият начин за развиване на търпение. При това, дишането трябва да става така, че никой да не забелязва, че дишате.

Сега, изпейте гамата, от долно '''до''' до горно '''до''' с движения на ръцете,

както беше дадена в миналата лекция.

„Бог царува на небето, Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

35. Лекция от Учителя, държана на 20 май, 1927 г. София.

1927_05_29 Хармонични положения
лекция пред специалния клас

ХАРМОНИЧНИ ПОЛОЖЕНИЯ

VI година (1926-1927)

34-та лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 29. V. 1927 г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Сестра Паша чете своята работа върху книгата от Библията, която ѝ се падна: «Пророк Софония».)

Може да учите Библията по един научен начин. В зоологията защо се изучават животните? В «Съдии» интересно е при какви условия се явяват някои съдии. Защо този период се нарича период на съдиите, епоха на съдиите? Първо имаме Битие – туй, което става, начало. После – «Изход», туй, което излиза. Трябва преходи. После – «Левит»: после трябва да има кой да служи на този, който ходи, да го ръководи. След ходенето – Числа: значи, за колко дена ще проходи. След това – Второзаконие: законът трябва да се приложи. Исус Навин вече се явява, той спада към героите. Той се учи от Мойсея. След героите – епохата на съдиите. След «Съдии» – Рут, царският институт, почва да се приготвя институтът. Значи, жената влиза в ролята си. Влизат жените, почват да упражняват влияние. Вън, едно течение от света влиза в избраните – приготвят се условия да се яви еврейският цар. После идва коя книга? За пример кой говори за Соломона? Той е един отличен характер. Соломон съставя в историята, след Давида, той е цветът, най-високото положение на културата. И тогава започва упадъкът. Краят на еврейската мъдрост – свършва със Соломона. Пророците носят вече друга култура – говорят за бъдещето. Понеже остава само една еврейска цивилизация, те вече пренасят своята деятелност към другите народи. Пророкуват за далечното бъдеще, за една нова култура, която ще настъпи в света. Всеки един човек има Битие, после има Изход, Числа, има Второзаконие, има и Левит. Религиозното чувство започва с формалната, външната страна. Външната страна – човешкият закон, формите. Човек е привързан към формите, физическата страна.

Как мислите сега, ако сега дойде Соломон, ще бъде един виден професор, запознат с физиката. Той е снемал огън от небето, после, с химията е бил много добре запознат. По морал е имал много свободен морал, понеже се

е опитвал да разгадае каква връзка съществува между мъжа и жената. Иска да изучи сърцето на жената. Там се оплел. После иска да изучи сърцето на жената. Соломон живее между хората, сега ги учи на своето учение. Цялата съвременна култура, почти по-голяма част, все са със Соломона още. Като духа в сегашната култура живее – разбирането, вътрешното разбиране, психически; кабалистично разбиране. Той иска да проучи пасивния принцип. Той иска да проучи онзи творчески принцип вътре в природата – оплел се е той. Той е събрал най-видните жени в неговото време. Действително придобил е голяма мъдрост – но вследствие на това изгубил е нещо от своя характер, не е можал да издържи. Не само Соломон, но и по-напреднали от Соломона, като слезнаха на Земята, и те имаха същата участ като Соломона. И не само Соломон, но и първият човек, Адам, не този по образ и подобие – той, първият Адам, остана, не падна, но вторият Адам, който имаше диханието, той не можа да издържи. Видна култура беше културата на Адама.

Допуснете – по някой път ние искаме да имаме съобщение с невидимия свят. Вий не можете да си представите туй, което човек не вижда, какво представлява. Представете си сегашния културен свят: имаме тази вечер съобщение, всички грамофони са отворени – каква какофония ще имаме. Не само музикални концерти, но и кабарета, какво става в Лондон, Париж, Берлин, в Япония, Индия.

Човек за една висока духовна култура... Мнозина от вас искат да се развият чувствата, да бъдат във връзка с невидимия свят, но опасността е, преди човек да образува връзка с невидимия свят, да влезне в тази висша култура. Има едно средно състояние, преходно състояние, където седи всичката опасност и който не може да издържи... Когато децата влезнат във вашата къща, имате орехи, мед – изкушения за тях, те не може да не развържат гърнетата и да опитат. Те могат да дадат всичките обещания, но деца са. И хората, като влезнат в окултното учение, като деца са. Туй прегрешение на хората е много естествено. Затуй човек трябва да бъде с един твърд характер. Вий си съставяте едно мнение, че стопанинът е скържав. Там е заблуждението. Ние бързаме. Адам не чака да се роди Ева, пожела я, предивременно дойде тя. На седмия месец се роди Ева, не чака деветия. Вследствие на това дойде падането. Този е законът.

Някой път ние бързаме. Нашите идеи някой път се раждат предивременно. Туй имаме и в евреите: те прибързаха, забележете в характера на Мойсея. Мойсей прибърза и туй се отрази върху целия му живот. Защо той не можа да влезне в Ханаанската земя? Най-първо, след като придоби всичкото свое знание в Египет, той се опита по един начин да спаси евреите и не сполучи. Вследствие на това избяга. И той се отказа

от плана си. Той прибърза и затова трябваше да седи четиридесет години. След това, когато дойде същинското време, отказа. Като дойде ангелът, той отказа: «Аз не съм човек красноречив.» Но откъде му дойде туй пелтечене? Откато уби той онзи египтянин, гъгнив стана. Той е адепт – като знаеше всички закони, той извърши едно престъпление, което не беше простено на един член от Бялото Братство. И тъй му стана недъгът. Най-после изпращат брата му. Туй бързане на Мойсея се отрази.

В сегашните времена пак същият закон действа. Туй е закон лично, индивидуално за вас. Каквато да е идея, свещена мисъл за вас или за вашия индивид, или за вашето духовно повдигане – всяко нещо си има своето определено време. Туй трябва да се спазва. Как ще бързаш? Трябва да има хора, които да те слушат. Искаш да напишеш някоя теория – няма човек, те са още деца. Ще чакаш. Ти можеш да я напишеш, но твоята теория ще чака, докато тези деца станат възрастни, да я четат. Не мислете, че хората са възрастни. На четиридесет години, но по ум е дете.

В бързането има друга една опасност. Бързането винаги се дължи на известни силни желания. С тях човек остарява предивременно. Остаряването – умът изгубва своята сила и човек не може да мисли. Щом човек престане да мисли, той е остарял. Докато мисли човек, той е млад. Престане ли да мисли, той почне да остарява, в него се явява само един атавистичен процес: че краката му отслабват, че стомахът му отслабва; почва да бъде внимателен, той става като дете. В млади години необходимо е да се създаде един навик – като четете Библията, има неща, които не ви са потребни: изчисленията, родовете. За да четете родовете в Библията, трябва да учите изчисленията. Име по име, тъй да ги прочитате хубаво. Много пъти ще оставяте Библията настрана и ще се разхождате. Туй показва какъв ум е еврейският – статистика. Тяхната статистика мяза на «Секретната доктрина» – малко теософи има, които са я прочели. Тя е мъчна за четене, както еврейската статистика – цитати, цитати, цитати. Голямо търпение се иска. Такава книга може да я четете, да образувате търпение. Той е разхвърлян материал, трябва да бъдете един архитект, да съберете този материал. Такава книга е и Библията, и тя е разхвърляна. Туй е външната страна на човешкия живот.

Всеки един човек, от единия полюс до другия, такава мисъл: има толкова жени и толкова наложници – те го отдалечават от неговия възвишен идеал. Има мисли, идеи, като фараоновата дъщеря. Някоя идея завлада те, отклони те от правия път. Главната идея: многоженството започва с грехопадането. Човек трябва да има само една идея, а всички други идеи... Едно слънце има и около него всички планети се въртят. Тъй е създадена сега Вселената. Всеки един трябва да има една свещена идея. Външно

падане и вътрешно падане – сегашните причини за социалното положение. Търсят причините му.

Вий готови ли сте да понесете хулите, гоненията? Страх ви е. Колцина от вас, ако ви подложат на един изпит, както старите християни, колко от вас ще издържат? Мнозина ще издържат, но и мнозина ще пропаднат. Пък може би някои от вас са минали този изпит. Трябва човек да има една строго определена идея, не като догматик – но идея. В «Съдиите» интересно е, всички имат връзка с невидимия свят. Всички тези съдии, пророци, които са имали връзка с Божествената култура, при тях са идвали братя от невидимия свят, или от реалния свят (този свят те го наричат «невидим», аз го наричам «чисто реалния свят») – те са слизали да се разговарят. Допуснете, че при вас е дошел някой от тези братя – знаете ли какво ще му говорите? Как ще го посрещнете? Какъв е сегашният заведен ред в университета: като дойде професорът за пръв път, ставате на крака, посрещате го. След това той вече държи лекцията си.

Сега, ще направя тази мисъл малко по-ясна. Като ви дойде на гости един учен англичанин и нямате преводчик, какво се изисква от вас? Да знаете английски език. Ако той ви посети, вий трябва да знаете английски език. То ще бъде почит за гостенина. Ако дойде един от една по-висша култура, ние трябва да знаем неговия език. То ще бъде почит. А когато ние идем в този по-висш свят, те говорят на нашия език. Един българин, като иде в невидимия свят – ангелите знаят български език, тъй, чистия, неопетнен, в своята първична чистота български език. Нали сте имали туй положение – някой път сънувате, че някой ви говори на чужд език, но го разбирате. Французки ви говори, но разбирате; думите не разбирате, но съдържанието в думите разбирате и може да преведете речта, която ви говори.

Пътуване – в живота не бързайте да пътувате, не трябва да се пресилвате. Изхарчването на голяма физическа енергия има своите лоши последствия. Има едно умерено пътуване, при което става една пълна обмяна. Този закон трябва да се приложи и в живота. Да се обнадеждвате всякога. Там, в «Съдии» може да се обнадеждите. Идват съдии, втори, трети род не се женят, живеят един добър живот – дойде им избавител. Прегрешенията в живота носят лошите условия. Тези, които са закъснели, с голям жар са вървели. Импулсът е бил в тях много силен. Бързат сега да влезнат и да усвоят материала. Закъснява човек, когато влезне в един клас и не е изучавал материала. Закъснял и изостанал. Бързането какъв резултат може да даде? Обратното: закъснението е следствие на бързането. Защото всеки, който бърза, се успива, после и закъснява.

Разбира се, общото развитие на цялото човечество изисква един дълъг период, в който ще вземате участие. Дълго време се изисква още, докато човечеството дойде до онази просвета. Тогава и вий ще получите – каквото и да направите, колкото и да успеете, вий ще чакате. Павел казва, след като учил толкова време, казва: «Ние, живите, няма да изпреварим мъртвите.» Трябва всеки да работи.

Сега, има три неща, от които трябва да се пазите. Във вас често се зараждат атавистични мисли на миналото, вашето минало съществуване; атавистични мисли на народа, в който живеете; атавистични мисли на човечеството. Те са слоеве, течения, в които човек може да попадне и може да се спъне. Те не са ваши мисли. Най-първо ще се занимавате с онова, собственото, което вие сте създали в себе си, пък като забогатееете, после се занимавайте с чуждите. Мнозина от вас се обезсърчават. Туй обезсърчение не е ваше. За пример идеята: «Как ще прекарам аз живота си, на старини кой ще ме гледа?», тя е чужда идея. Преди вас тази мисъл от памтивека хиляди хора е преследвала – все същата мисъл. Как ще прекарате? Всеки знае как ще прекара. Най-първо ще поседиш 4-5 дена гладен, ще ти отслабнат краката и ще умреш. Ще кажат: «Тук умря един гладен човек», но нещастие ли е това? На друго място имаш богат човек, и той живял и умрял на същото време. Единият умрял гладен, а другият – сит. Каква разлика има? Този, гладният, има своето последствие в друг един живот. А другият умира от преяждане.

Законът какъв е? Онзи, който живее правилно, от глад не може да умре. От глад човек никога не може да умре. От преяждане човек умира по същата причина. Аз наричам хора, които умират от преяждане, често в тяхната стомашна система се набират некултурни същества и като се бият за онези магнетични сили, отнемат соковете от този човек и той умира предивременно. Той яде, но те вземат силата. Най-първо, като ядеш, ще знаеш за себе си ли ядеш, или за хората ядеш. Вие имали ли сте туй състояние – тъкмо си се наял хубаво, дойдат да ти предлагат и ти ядеш? Ял си кисело мляко, не се минава много, идват да ти носят череши, след туй – чесън, след малко – сутляш, след туй идва някой сварил сливи, и ти все ядеш. Най-после какво става? Туй са все подбуждения, туй са все чужди желания. А ти ще разпределиш така: черешите – в понеделник, чесъна – във вторник, сливите – в сряда. Тъй ще ги разпределите, всичко навреме. Такава една програма трябва да си създадете, положителна програма. В света няма никаква положителна програма.

Донесли на един православен свещеник една кошница от 12 кг грозде, той бил на 60-70 години. «Какъв дявол, казва, цяла нощ ме държа да ям грозде.» Казва: «Чета всички молитви, легна си, да спя не мога –

кошницата седи пред мен. Като изядох всичкото грозде, чак тогава си легнах да спя.» Той си признава: «Накараха ме тези дяволи – донесоха една кошница.» Най-първо трябва човек да се научи на онова пълно вътрешно въздържание.

Сега, вий, като се срещнете, някой е замислен от вас, вий го оставите, но трябва да знаете да си помагате един на друг. Помагането в какво седи? Имате изобилно. Да кажем, някой гладува, пък някой има повече. Как разрешавате вий въпроса? Според Божественото учение, ако ти имаш хляб, ще дадеш от този, който ти остане. Днешният хляб за утре не трябва да остане. Колцина биха изпълнили [това?] (...) Днес мисли ти за днешния ден, за утре ти имаш пълна надежда, че ще се уредят работите. Пък ако не дойде хлябът този ден, Божественият ден не мяза на човешкия. В класа ще ви дам за един месец да живеете според правилата на новото учение. Законът, той не е труден, той е един много лесен закон. Аз ще ви дам туй, което аз съм опитвал. Отличен резултат има. За да се убедите, че в света има нещо разумно, и като се остави човек, много разумно работи. Този закон ще ви се изяви според степента на вашето съзнание и тогава ще придобиете самоувереност, по-голяма, отколкото сега имате.

Проучвайте характерите. С какво се е отличавал Давид, Исая, ако може да извадите същественото в тях кое е. Исая, неговият тип, какъв е бил той? Изобщо във всички еврейски пророци има един войнствен дух, не са страхливи. Издръжливи са били. Достойнство – така рече Господ. Само един Слънчев тип има – този на Елисей. Еремия, той, като го туриха вътре в един голям кладенец, зарича се вече да не говори, става Сатурнов тип. После си казва, че запалило се Словото Божие, ще го изгори отвътре. После много се оплаква, махна намира на Господа. «Застанал си, казва, напреде ми като мечка – плашиш ме.» После направи той една погрешка, излъгал се някъде. Казва: «Господи, излъгах, излъгах, излъгах.» Мъчи се. После в плача Еремиев съединява и Божественото, и национализма, и своите страдания. Казва: «Господи, побеля ми главата, откак почнах да Ти служа.»

Един пророк плаче, колко повече – вий! По някой път и вий, ако плачете, и вий кажете: «И ние сме един пророк.» Най-усърдна молитва е произнесъл пророк Йона. Тъй усърдно се е молил, че китът го изхвърли, не можа да го търпи. После и той се оплаква, казва: «Аз знаех, че си много милостив и благоутробен*, аз ще проповядвам на тези хора, ще Те помолят, ще ги простиш и ще ме оставиш като един лъжлив пророк, за резил – затова бягам.» Господ му показа, че любовта му е малка. Щом повяхна тиквата: «Ти ми я взема! Не стига, че ме лиши от пророчеството, ами и тиквата ми взема.» Господ му казва: «Ти за една тиква жалиш, която за една нощ

порасна, Аз да не пожаля ли тези хора?» Той има едно чистосърдечие изразено. Йона е един отличен характер.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

* благоутробен – книж. остар. добросърдечен, милосърден, благодушен.

Начало: 19:00

1927_05_29 Благо и леко
неделна беседа

БЛАГО И ЛЕКО

Беседа от Учителя, държана на 29-ти май, 1927 г., София.

„Защото моето иго е благо, и моето бреме е леко.“

„Защото моето иго е благо, и моето бреме е леко.“ Ако всяко живо същество, което е дошло на земята мисли, че може да прекара живота си в щастие, без мъчнотии и страдания, то живее в илюзии, в самоизмама. Всяко живо същество, веднъж дошло на земята, трябва да знае, че най-важното нещо за него е да разбере същината на живота. Животът на земята не може да бъде нито без иго, нито без бреме. Който търси лесния път, той очаква на другите хора, те да свършат неговата работа. Съвременните хора, например, не са си задавали въпроса, даром ли идат слънчевите лъчи на земята, или трябва да плащат и за тях. Мнозина дори и не подозират колко усилие, колко труд се полага за образуване на светлината, от която ние се ползваме днес. Мислите ли, че светът, който е тъй разумно създаден, трябва даром да се ползва от слънчевата светлина? За всяко нещо в живота трябва да се плаща – нищо не се дава даром. Природата е предвидила един грамаден бюджет за разходи, но същевременно тя е предвидила един бюджет и за приходи, които трябва да събере оттук-оттам във вид на данъци или доброволни пожертвувания. Някои разумни същества имат строго определена задача да събират данъците от всички ония, които се ползват от благата на природата. Те събират данъците в определено време.

Мнозина мислят, че светлината, топлината и животът се дават даром на хората, затова нито живота си пазят, както трябва, нито светлината ценят и използват правилно. За всичко, което природата тъй изобилно дава, трябва да се плаща: за живота, за светлината и топлината, за въздуха, за водата и т.н. Животът е сила, вложена още от памтивека в човешката душа. От осем хиляди години насам съществуват ред лъжливи теории, от които се вижда, че животът се дава даром, вследствие на което всеки може да живее, както той разбира. Тези теории са създадени от същества, които са останали назад в своето развитие. Днес тези същества се намират в мрак и тъмнина, тъй че в техен интерес е да държат и другите хора при същите условия. Много от съвременните научни теории, както и някои религиозни системи, са създадени все от тия същества. И ако днес почти цялата земя е покрита с кости от умрели хора, това пак се дължи на тия същества. Голяма част от катастрофите по земята, които стават от осем хиляди

години насам, се дължат пак на тях.

Сега, като говоря за „осем хиляди години“, аз нямам предвид наши официални години, но говоря за научни години. Всяка научна година се състои от 25 000 официални години. Вие сами можете да изчислите, на колко се равняват тия осем хиляди научни години. Може да се яви спор, какви са тези научни години, но това не е важно. Целта на разумната природа е да разшири кръгозора на съвременния човек. Едни могат да вземат тези осем хиляди години в буквален смисъл, други – в преносен смисъл, но и при първия, и при втория случай Истината остава една и съща.

Един американски професор, д-р Стронг, имал смелостта да разглежда въпроса за създаването на света в буквален смисъл. Той казвал, че Бог наистина е създал света в шест дни, както се казва в Битието. Обаче той заминал за онзи свят, без да докаже на хората истинността на своето твърдение. Той нямал достатъчно данни за доказване на своята теория. Друг американски професор, председател на Бостънския университет, твърдял, че първият човек не се явил в Мала Азия, но някъде на Северния полюс, където бил раят. Обаче и той не могъл да докаже своето твърдение, защото нямал положителни данни. Казвам: и при едното и при другото твърдение, Истината по тези въпроси остава незасегната. Един ден хората ще се доберат до нея, но сега само я напипват.

И тъй, много неща могат да се твърдят, но не могат да се докажат. Следователно, и Христовите думи „Моето иго е благо, и моето бреме е леко“, могат само да се твърдят, но не и да се докажат. Те трябва да се преживеят. Забележете например, никой не иска да носи иго, нито бреме, а при това хората имат иго, имат и бреме. Кой човек днес не е обременен? Кой човек днес няма иго? Ако някой има 100 – 200 000 лева дълг, това не е ли иго, не е ли бреме? Който има такъв дълг, той вече се е ограничил, навел се е под неговата тежест. Дължиш някому една голяма сума. Той те дава под съд, осъждат те да изплатиш дълга си, и ти губиш своето достойнство. Това не е ли бреме? Ти завършваш университет, но още нямаш служба. Беден човек си, обръщаш се за подкрепа тук-там, но един твой познат те нагрубява, обижда те, казва ти някои горчиви думи, и ти не можеш да възстановиш честта си. Защо? – Защото нямаш средства да го дадеш под съд. Това не е ли бреме? Обаче, това са странични въпроси, само за изяснение. За човека е важно да разбира истинския смисъл на живота. За да го разбере, той трябва конкретно да разбере своите първични желания, които играят важна роля в живота му. Например, някой човек има едно конкретно желание да учи, обаче, ако той е гладувал няколко дни, не може да учи. Иска да се яви на изпит, не може, краката му

не го държат, свят му се вие, губи съзнание. Следователно, първо човек трябва да задоволи нуждите на своя организъм, да се нахрани, а след това да задоволи своите второстепенни желания. Също така едно от първичните желания у човека е нуждата да диша. Ако не може да диша правилно, той всеки момент рискува да се задуши. Друга първична нужда у човека е стремежът му да мисли, и то правилно да мисли.

Много от съвременните хора са изоставили своите първични желания и нужди и мислят за големи, за велики работи. Те не се занимават с всекидневните си идеи и желания, но говорят за блага, за щастие, за велики идеи, които не могат да се реализират дори след хиляди години. Преди всичко трябва да се знае, че Онзи, Който е поставил конкретните желания и нужди в човека, Той ги е преценил като важни и необходими. Например, как може човек да мисли за велики идеи, ако той е гладен, и ако не може правилно да диша и да мисли? Ето защо, първо той трябва да изучи естеството на глада. Гладът е най-добрият учител и съветник на човека. По-добър съветник за човека от глада няма. По-добър професор за човека от чистия въздух няма. И най-после, няма по-добър професор за човека от светлината. Само светлината може да научи човека да мисли правилно.

Сега, като говоря за светлината, аз не разбирам отражението на светлината в очите. Когато човек казва, че вижда нещата, това не е нищо друго, освен възприемане отражението на светлината. В този смисъл човек вижда много малко. Той възприема само няколко слънчеви лъчи, които влизат направо в очите му, получава няколко външни впечатления и казва, че вижда света. Това още не е истинско виждане. Например, ако аз кажа, че ви виждам, и вие казвате, че ме виждате, това могат да бъдат само предположения. Или ако аз кажа, че ви чувам, и вие казвате, че ме чувате, и това могат да бъдат само предположения. Защо? Представете си, че пред вас е поставен грамофон, на който се свири или говори нещо. Вие можете ли да кажете, че виждате и чувате еди-кой си певец или говорител? Не, гласът, който слушате да пее или да говори, е само отражение от гласа на еди-кого си. Нима този човек е влязъл в грамофона?

Питам: Ако е вярна теорията, че човек живее в тялото си, защо той постоянно се мени? Значи, у човека, както и на грамофона, плочите всеки ден се менят, вследствие на което и той се мени. Днес туриш една плоча, мислиш по един начин; утре туриш друга плоча, мислиш по друг начин. Днес свири плочата на баба ти, утре свири плочата на дядо ти, и ти започваш да мислиш като тях. Около мозъка на човека има една игличка, като тази на грамофона, която, като започне да се върти, докарва в движение цялата мозъчна система, и той мисли вече според плочата,

която е поставена в неговия мозък. Когато тази игличка спира движението си, в мозъка се забелязва едно спиралообразно движение, вследствие на което и мисълта моментално спира. Тогава човек усеща виене на свят, губене на съзнание, и той пада на земята. Щом движението на игличката се възстанови, и човек дохожда отново в съзнание.

Казвате: Докажете това! Това не може да се доказва, то е твърдение. За в бъдеще може да се докаже, но засега не е възможно. Преди години вървя с един приятел из града и се разговаряме. Аз му казвам: Според моите изчисления Мусала е най-високият планински връх на Балканския полуостров. Той е по-висок даже и от Олимп. Той се заеме и ми отговори: Има изчисления от учените, според които се знае, че Мусала не е най-високият връх, както ти казваш. – Изчисленията на тези учени не са верни. Ще се увериш никога, че съм прав. Обаче, не се мина много време, и някои германски учени направиха свои изчисления и доказаха, че Мусала е с 33 м по-висок от Олимп. Преди години един виден български геолог минавал покрай Провадия и забелязал, че на някои места от земята излизала солена вода. Запитали го, дали близо до това място има сол? Той казал, че имало само солена вода, но не и сол. Аз казах на тия хора, че на това място именно, има толкова много сол, че всички българи могат да се осолят с нея. И наистина, след време учени доказаха, че на това място има голяма площ от сол, с около 30 м. дълбочина. Значи, всяко нещо, което се твърди с положителност, може да се докаже, макар и след време. Това, което ние знаем, няма защо да го доказваме. Къде се намира сол, или къде се намира злато – това нещо ще дойде на своето време. Има хора, определени специално за тази работа, да покажат къде се намира сол, злато или други природни богатства. Това не е работа на учените хора. На един светия, на един благочестив човек не е определено да управлява, или да урежда социалния строй на държавите. Това не е тяхна работа. Трябва ли да се доказва на един човек, който цял живот ял, пил и заборчлял, че не е на прав път? След като цял живот е ял и пил, той вече е достатъчно опитен сам да оправи работите си. Той знае вече кой е правият път. Трябва ли друг някой да оправя работите му? Който знае да яде и да пие, той знае и да плаща.

Често съвременните хора не успяват в своите работи, защото се месят в неща, които се явяват ни в клин, ни в ръкав в живота им. Например, те искат да докажат, дали човек е праведен и доколко е такъв. Този въпрос е неразрешим. Преди всичко човек при разбиранията, които има днес, не може да бъде праведен на земята. В света има само Един праведен – Той е Бог. В света има само Един учен – Той е Бог. Всички други са ученици, които се учат сега. В света няма и гениални хора. Да се казва, че еди-кой си е гениален, това е човешко предположение. По какво се отличава

гениалният човек? Гениалният човек, в пълния смисъл на думата, трябва да познава своите сили и способности, да разбира устройството на организма си, да е пълен господар на своята съдба. Истински гениалният човек, като създаде някаква научна теория, той трябва да я обясни и докаже на хората, да я направи приложима в живота. Да бъдеш гениален човек, това подразбира да започнеш нещата отново. Има гениални хора в света, но те идват и си заминават, без да оставят гробове и паметници на земята. Гениалният човек няма гроб. Ако хората му направят гроб, ако те му издигнат паметник, това е друг въпрос. Обаче, той сам нито гроб, нито паметник оставя.

Христос казва: „Вземете моето иго, защото е благо, и моето бреме, защото е леко." Съвременните хора търсят живот без иго, без бреме. Игото представя ограниченията в живота. Мислите ли, че ако нямате никакво иго, никакво бреме, животът ви ще бъде по щастлив от сегашния? Игото, което съвременните хора имат, съответства на напрежението на силите, които действат в техния организъм. То е съобразно с идеите, които те имат. Колкото идеите са по-силни, толкова и тяхното иго е по-силно. Игото същевременно съответства и на чувствата у човека. Вследствие на това, който има по-силни мисли и чувства, той изпитва и по-големи противодействия. Всяко тяло, което се движи с по-голяма бързина, изпитва и по-голямо съпротивление. Щом е така, схващанията ви за живота трябва да бъдат поставени на съвсем друга основа от тази, на която сега живеете.

Сега, ние няма да се спираме върху посредствените схващания за живота. Защо? – Защото с тях нищо не може да се постигне. Има хора, които постоянно се безпокоят, тревожат, че могат да изгубят живота, щастието, благото си. Майката се безпокои да не изгуби детето си; банкерът се безпокои да не изгуби капиталите си; момъкът се безпокои да не изгуби своята възлюбена; учителят се безпокои да не изгуби учениците си; ученикът се безпокои да не изгуби своето учение; богатият се безпокои за своето богатство; здравият се безпокои за своето здраве и т н. Няма човек на земята, който да не се безпокои за нещо. Обаче тези тревоги, тези безпокойства не са реални. Защо? – Понеже в живота, както и в природата нищо не се губи, нищо не се придобива. Като казваме, че нищо не може да се придобие, разбираме, че нищо не може да се създаде. И действително, засега нови неща не могат да се създадат. Защо и за какво, няма да обяснявам. Едно е важно да знаете, че светът е вече на ликвидиране. Той почти е изминал кръга на своето развитие. Иде вече нова епоха, в която нови неща ще се създадат. За да може човек да създаде нещо ново, той трябва да бъде в хармония с целия космос, с всички първични сили, които работят в света. Човек трябва да има правилни схващания за Бога, да

разбере Неговата същина. Не е въпросът да се определи какво нещо е Бог, но Той трябва да се разбере.

Някой пита: Какво нещо е вечността? Вечността не може да се определи. Ако става въпрос за проявената, за определената вечност, може да се каже много нещо, понеже тя се е самоопределила. За непроявения живот нищо не може да се каже, но за проявения живот много нещо може да се каже. Обаче, ако сега се кажат много неща, те могат криво да се разберат. Например, ако определя характера на човека по неговия нос, по неговите очи, уши, той ще каже: Отде знаете това нещо? Какво отношение има носа към моя характер? Носът има отношение към харектера на човека: дали той е широк или тесен, завит надолу като кука или гърбав, той има, ако не абсолютно, то поне относително отношение. От носа се определя и състоянието на дихателната система. И обратно: когато дихателната система на човека е добре развита, и носът е добре развит. Например, когато дихателната система у човека е добре развита, той диша правилно, вследствие на което мускулите на носа се упражняват повече, ноздрите се отварят широко и в края на краищата носът се развива правилно. Когато пък дихателната система у човека е слаба, дишането става по-бавно, вследствие на което носът се сплесква, ноздрите се свиват. Ако някой човек има повече желания, те се отразяват върху лицето, главно върху устните му. Вследствие на многото желания, кръвта приижда към устните и те надебеляват. Според астрологията хора, с дебели устни и широки ноздри са известни като венерини типове. Като говоря за венерини типове аз нямам предвид онази Венера, която се движи на небето между звездите, но имам предвид друга Венера, която е на земята. Тази Венера, която е на земята, е разумна, тя създава дебелите устни и широките носове у хората. Тя създава желанията у хората, вследствие на което в устните им приижда по-голямо количество кръв. После тя взема четка като художничка и размазва равномерно червената боя по устните и по страните. Ще кажете: Какво отношение има между червените устни, червените страни и желанията на човека? Тази червенина е резултат на вътрешен процес, който става у човека.

Казвам: Често хората изпадат в заблуждения. Като видят някоя мома с червени устни и страни, те мислят, че този цвят е естествен и си правят ред заключения. Всъщност, тези моми сами са се червисали. Като виждат, че Венера не дохожда с четката си да ги поначерви, те купуват червена боя и сами правят устните и страните си, колкото желаят червени. Венера ги е научила на това изкуство. Някои хора пък обичат къдрави коси, и ако богинята естествено не ги е накъдрила, те купуват специални за тази цел машинки и сами къдрят косите си. Те турят тия машинки вечер, та като станат сутрин, косите им да са накъдрени. Които имат естествено къдрави

коси, тяхната работа е лесна. Питам: какво се крие зад червените устни и страни? Какво се крие зад къдравите коси? Обаче, човек трябва да различава краските. Има една естествена, приятна червенина на лицето и устните на човека, която изразява неговото здравословно състояние. Такъв човек по характер е слънчев тип, той е израз на живота. Тоновете на краските в слънчевите типове са приятни, чисти. Видите ли такива краски по лицето или по устните на някой човек, ще знаете, че слънцето има правилно, хармонично влияние върху него. Тогава и отношенията на този човек към слънцето са правилни. Такъв човек представя здрава основа, върху която може да се работи. И затова, който иска да бъде гениален, той трябва да има правилни отношения към слънцето. Щом има правилни отношения към слънцето и слънцето ще му въздейства. Слънцето има свой представител на земята. Колко пъти вие сте срещали този представител? Разговаряли сте се с него, разправяли сте му за слънцето, за астрологията, а той само се поусмихва. Вие даже не подозирате, че този, с когото говорите, е представителят на слънцето, който урежда всички работи на земята.

Сега, ако някой учен човек чуе да се говорят тези неща ще каже, че това са заблуждения. Нима между всички теории, които се преподават в университета, няма заблуждения? Всяка теория съдържа в себе си известна истина, но също така съдържа известна доза лъжа. От мое гледище, в живота има голямо преувеличаване на нещата. Ако турите под микроскоп едно малко същество и го увеличите 2 000 пъти, нима това не е заблуждение? Нима това не е преувеличение? Като извадите това малко същество от микроскопа, вие го виждате вече другояче. По същия начин хората говорят за неща, които не са виждали. Те говорят за любовта, но питам: Кой е виждал любовта? Ще кажете: Любовта не се вижда, но се чувства. Не, любовта не може да се чувства. Това, което хората чувстват, не е любов. Любовта може да се схване само с човешкия дух. Когато човек долови само един лъч от любовта, в него настава такъв мир, такова разширение, че той веднага разбира отношенията си към хората и става герой, не се страхува от нищо. Обаче, това състояние е моментно. Изгуби ли този лъч, той пак дохожда в своето първоначално състояние, става малодушен, плаши се, тревожи се, намира се вече в едно болезнено състояние.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички хора е да уредят отношенията си с онзи, който ги обича. Засега всички искат все отвън да се прославят. Не уреждайте въпроса с хора, които не ви обичат, които не ви познават. Уреждайте отношенията си само с онзи, който ви обича. Кой е той? – Слънцето. Тъй щото, първата задача на всеки е да уреди отношенията си със Слънцето. Щом уреди отношенията си със Слънцето, с

останалите планети – Юпитер, Нептун, Марс, Сатурн – лесно ще се уредят. Не може ли човек да уреди отношенията си със Слънцето, с никоя друга планета не може да ги уреди. Следователно, всички криви схващания на хората, били религиозни или научни, се дължат все на техните криви отношения към Слънцето. И обратно: правите, хармоничните схващания на хората се дължат на правилните им отношения към Слънцето.

Сега, ние не говорим за физическото слънце, но за онова слънце, което е проява на целокупния живот. Върху него е построен разумния, идеалния живот. Само по този начин и вие можете да съградите вашия живот, вашето щастие. Това може да се докаже с ред примери от живота и развитието на растенията. Хора, които се занимават със земеделие, с градинарство са забелязали, че растения или плодни дървета, посадени на богата, хубава почва, винаги са давали най-добри резултати. Ако пък същите тия растения или дървета ги садят в бедна, хилава почва, те са изсъхвали, или са се развивали много слабо. Такива почви трябва непременно да се наторяват, за да дадат добри плодове.

Някой казва: Аз мисля правилно. Питам: Твоите отношения към Слънцето правилни ли са? – Не са правилни, но това не е важно. Не, докато отношенията ти към Слънцето не са правилни, ти не можеш право да мислиш. Какво разбирате под правилни отношения към Слънцето? Ако имате правилни отношения към Слънцето, първото нещо, което ще констатирате в себе си, е следното: вие ще престанете да се борите със себе си, ще се примирите напълно, ще имате правилни схващания за своите мисли и чувства, ще разбирате вашето минало и настояще и ще проникнете във вашето бъдеще. Това не показва, че човек ще живее в своето минало. Не, човек не живее нито в миналото, нито в настоящето, нито в бъдещето си, но за всеки даден момент той трябва да разбира условията, в които е поставен неговият дух. Тези условия съставят за човека бреме, което той неизбежно трябва да носи. Ти си гладувал два-три дена, нямаш пет пари в джоба си, но очакваш един твой приятел да дойде при теб, да ти помогне. Минават час, два, три от обещаното време, но той не дохожда, отишъл някъде, забравил, че ти имаш нужда от него. Това не е ли иго? Това на е ли бреме?

И тъй, Христос, Който добре разбирал човешкия живот, понеже иде от областта на разумния свят, казва: „Вземете върху себе си моето иго и моето бреме и се учете от мене, защото съм кротък и смирен по дух“. Това подразбира: аз имам долини, имам и високи върхове; върху мене всичко расте: и грозде, и сливи, и круши, и ябълки, и царевица, и жито – всичко, каквото потърсите за ядене, имам. Ако искате да знаете, върху мене растат и всички научни теории. И наистина, всяка научна теория се развива по

същия закон, както се развива краставицата, тиквата и т н. Тя е посята върху човека, като семенце, и трябва да минат година, две, три, докато израсте и узрее това семенце, да стане голям плод. Например, някое семенце от тиква попадне на добра почва и тази тиква се развива добре, узрява скоро и хората казват: сладка е тази тиква! И теориите, като тиквите, или са сладки или не. Има теории за самоотричането, под влиянието на които много хора се самоотричат, но някои от тях впоследствие съжаляват за своето самоотричане. Например, много от българските опълченци казват: Какво направихме ние? Ходихме да гоним Михаля. Защо мислите, че сте ходили да гоните Михаля? – Защото каквото направихме, не го признават. Ние сме отхвърлени, пренебрегнати от младото поколение. Значи, те са очаквали да получат нещо за своята работа, да влязат в Царството Божие. Така е, прави са те, но и Русия като дойде, положението не беше по-добро; пак не дойде Царството Божие на земята. Впрочем, положението беше малко по-добро, отколкото в турско време, но и тогава, па и сега пак има бой. В турско време, като влезеше турският ага в някоя българска къща и не му сложат кокошка на масата, имаше бой. Питам: Сега не е ли същото? Сега няма ли бой? Едно време българите казваха: Да ни избави Господ от турците! Сега няма ли пак бой? Влезете в някое християнско общество, където очаквате друг живот, други отношения и постъпки, но и там има бой. Следователно, и в турско време, и в по-новите времена на християнството, все има бой. И тогава, хората се обезсърчават и казват: Как може да се образува истинско религиозно общество? Истинско религиозно общество се образува само тогава, когато хората определят отношенията на сърцето си.

Сега, можете да запитате: когато майката бие детето си, права ли е? – Някога е права, някога не е права. Когато детето иска да суче, а майката го бие, права ли е тя? – В някои отношения е права, в някои – не е права. Какъв е законът на природата в такъв случай? Природата точно е определила по колко пъти на ден майката трябва да кърми детето си. Обаче детето, като не разбира този закон, почти всеки час иска да суче. Понякога майката излиза от търпение и набива детето си. Права ли е тогава? – Права е. Тя може да му даде по два-три пъти на ден да суче и то да се задоволи. Има майки много усърдни в това отношение: щом детето заплаче, и те веднага го кърмят. Понякога детето може да има някаква болка, но майката пак гледа по-скоро да го накърми, като казва: Хайде, яж и мълчи! Това дете не е къпано няколко дена, усеща се неразположено, плаче, но майката,
за да се освободи от повече работа, казва: Яж, но само млъкни! С плача си детето казва: Майко, окъпи ме! Не искам да ям. Майката му отговаря: По-лесно ми е да те нахраня, отколкото да те окъпя.

Казвам: от всички се изисква дълбоко разбиране, дълбоко проникване в нещата. Всеки човек има свое бреме, както и свое иго. И на всеки игото и бремето са тежки. Има моменти в живота на човека, когато той усеща игото и бремето си леки. Има моменти пък, когато ги усеща много тежки. Това са относителни неща. Разумният човек постепенно се освобождава от своето бреме и от своето иго, без обаче да ги стоварва на гърба на другите. В един от романите на Жул Верн се разказва за един човек, който изпаднал в един съвършено самотен остров, сам, без никакъв човек около себе си. Той си направил медено вино, което поставил в няколко картунки и от време на време се разхлаждал с него. Един ден, като минавал покрай една река, видял един старец, който седял на отвъдния бряг на реката. Той се зарадвал, че най-после вижда човек пред себе си и предложил на стареца да го пренесе на гърба си на другия бряг на реката. Обаче като се качил на гърба му, старецът вече не пожелал да слезе. Той го носил така ден, два, три и вечер, като си лягал, все на гърба му лежал; сутрин като ставал, пак на гърба му седял. Най-после този човек се видял в чудо, как да се освободи от стареца. Казал си: не стига, че попаднах в този самотен остров, но отгоре на това ми дойде и това изпитание, да нося толкова тежко бреме. Един ден като обикалял острова, дошло му на ум, че има хубаво медено вино в картунките си и пийнал малко. Понеже виното било силно, той скоро се опил. В това време старецът го хванал за гушата и казал: Дай и на мене от виното! Той му дал картунката да пие. Старецът пил от виното, докато се опил. След това отпуснал ръцете си от врата на своя другар и започнал да играе. Последният се възползвал от това положение и веднага свалил стареца на земята, като си казал: Втори път не пренасям никакъв старец от единия бряг на реката на другия. Не ми трябва такъв другар!

Питам: Какво е отношението, каква е връзката между тези двама души и вас? Дойде някой при вас и ви казва: Моля, подпишете за мене една полица, станете ми поръчител за хиляда лева. Бъдете спокойни, ако ми станете поръчител, аз ще бъда внимателен към вас и в най-скоро време ще изплатя дълга си. Обаче, минават година, две, три и този човек не мисли да плаща. Вие плащате за него, но си казвате: Втори път не нося старец на гърба си! Подпишете ли някаква полица и вашият живот става нещастен, но и животът на стареца става нещастен. Аз съм против даването пари на заем. Ако мислите, че със 100 – 200 000 лева можете да подобрите живота си, вие сте на крив път. Парите не оправят живота на хората. Съвременните държави все вземат пари на заем, но по този начин и до днес никоя държава не е могла да оправи работите си. Коя е причината за това? Причината за това седи в обстоятелството, че отношенията на хората спрямо Вечния принцип не са прави. Вследствие на това, днес бедни и богати, прости и учени не разбират живота. И ако днешните сиромаси се поставят на мястото на богатите, и те ще живеят като тях. Или, ако

богатите заемат мястото на сиромасите, и те ще станат като тях идеалисти. Обаче, това не е идея. Какво виждаме днес в живота? Всеки човек като осиромашее, отива при Бога; обаче, разбогатее ли, той се отдалечава от Бога. Тъй щото, искате ли да отдалечите един обикновен човек от Бога, направете го богат. В притчите е казано: „Не ми давай голямо богатство да не би да Те забравя. Не ми давай голяма сиромашия, да не Те излъжа." Казвам: голямата сиромашия и голямото богатство са две крайности, две ограничения. Щом човек дойде до голямата сиромашия, трябва да му се помогне; щом дойде до голямото богатство, пак трябва да му се помогне. Преди 20 години американското правителство издаде един законопроект, според който да се определи точно границата, до която най-много може да се простира богатството на един човек. Ако богатството му надмине тази граница, държавата има право да тури ръка на излишното богатство. Преведено на религиозен език, този социален американски проект се основавал именно на закона, че голямото богатство отдалечава човека от Бога. Тъй щото, излишното богатство трябва да се раздаде за Бога. Държавата не трябва да взема тези пари в джоба си, но да ги раздава на сиромаси, дошли до голяма беднотия, която ги заставя да лъжат.

Питам: От това гледище, какво трябва да правим с живота, който ни е даден? С въздишки животът не може да се оправи; с кършене на ръце, с убийства, със затвори и с тем подобни животът пак не може да се оправи. Животът може да се оправи само като уредим отношенията към сърцето си. За да се уредят тези отношения, от хората се изисква изобилие. В мислите и в чувствата на съвременните хора има известни подпушвания, които се изразяват по разни начини. До известна възраст човек има силна памет, чете, работи, занимава се; след някоя и друга година той забелязва, че паметта му отслабва и вече престава да се интересува от науката. В такъв смисъл, какво представлява ученият човек? Той представлява натоварено животно. Ако се снеме товара на такъв учен, той престава да бъде учен, става обикновен човек. Тъй щото, ако човек е учен, само докато има силна памет, той не е истински учен. Докато има силна памет, той може да се ползва от всички научни теории; изгуби ли паметта си, той губи и знанието си. Обаче, знание, което се губи, не е истинско знание, не е истинска храна, Всяко знание трябва да се приложи!

Често вие говорите за планетите и за влиянието, което те оказват върху човека. Като говорите за Марс, за Венера или за друга някоя планета, питам: Имате ли връзка с тях? Нещата важат за нас дотолкова, доколкото сме свързани с тях. На същото основание, като се говори за пробудени души, ние пак разбираме тези, към които имаме известни отношения, известни връзки. Казано на обикновен, или на религиозен език, ние разбираме следното: щом определим отношенията си към Бога, или към

Вечната Любов, ние се интересуваме вече и от всичко онова, което Бог е създал. Ако обичаме някого, ние се интересуваме от всяка негова проява; каквото той направи, ние се радваме. Ако той е поет, ние се възхищаваме от неговите произведения; ако е художник, ние пак се възхищаваме от неговите произведения, от неговите картини; ако е цигулар, ние се интересуваме от неговата музика; ако е облякъл нова дреха, ние пак се възхищаваме от нея. Ние харесваме всичко, каквото той направи. Само по този начин ние можем да се изучаваме. Защо? – Понеже любовта внася у нас нов идеал, нов поглед за нещата, благодарение на който намираме, че в любимия ни човек и най-малките работи са красиви. Когато обичаме Бога, ние едновременно обичаме и всичко онова, което Той е създал и казваме: Добър е Бог! Ако не обичаме Бога, и отношенията ни спрямо Неговите създания не са прави. Тогава казваме, че хората са лицемери, лоши и т.н. При това положение ние отричаме красотата изобщо или красотата на отделните части.

Казвам: Красиво нещо са човешките очи? Всъщност, кое е хубавото в човешките очи? Хубавото в човешките очи е онзи лъч, който излиза от сърцето и минава през очите. Този лъч се среща у малко хора. Той обикновено се проявява, когато човек е в напълно нормално състояние. Ако схванете този лъч, той ще произведе у вас радост, надежда, разширение, свобода. Човекът, у когото сте съзрели този лъч, може да не е учен, но той е в сила да събуди добрите състояния у хората. Когато този лъч излиза от очите на някой човек, тогава и хора, и животни имат пълно доверие в него; няма ли този лъч, и хората, и животните бягат от човека. Казвате: Еди-кой си е учен. Питам: Има ли този лъч в очите си? – Няма. – Тогава той не е учен човек. Може да има знания, може да е натоварен с много багаж, но той не е истински учен.

Сега, под думата „очи“, аз разбирам прозорци на човешкия дух. Най-ценното нещо, което човек има, това са неговите очи. Като говоря за лъча, който излиза от очите на хората, аз нямам пред вид неговия нисш ум, който представя най-долното състояние на човека; аз нямам пред вид даже и разумността, която е средното състояние на човека, но подразбирам висшата Божествена Мъдрост, която произтича от Духа. Следователно, аз имам предвид висшия ум на човека, който крие в себе си всички дарби и способности. Думата „ум“ или „ом“ е санскритска и означава висшето начало у човека. В този смисъл ум и дух са едно и също нещо.

Казвам: В това отношение, ако иска да бъде щастлив, човек трябва да се заеме с изучаване устройството на своя организъм. Истински духовните и религиозни хора знаят това нещо и те са се заели с разрешението на проблема за щастието, т.е. с изучаване на очите. Те гледат на очите като

израз на любовта, която се крие в човека. Те разглеждат любовта като особен свят, свързан с най-възвишените същества, които живеят на небето. На земята обаче, любовта заема най-долно положение.

Втората стъпка след Любовта, това е Мъдростта. Обаче, вие не можете да се занимавате със самата Мъдрост, но се занимавате със знанието. Например, вие трябва да се занимавате с живота на растенията. Защо? – Понеже много растения, както и много плодове ни служат за храна. Следователно, вие трябва да знаете, какво влияние оказват те върху вашия организъм. Ако ядете череши например, те оказват едно влияние; ако ядете ябълки или круши, те оказват друго влияние; ако ядете тикви, те оказват трето влияние и т.н. Изобщо, всеки плод служи за проява на една или на друга добродетел в човека. Разнообразието на добродетелите зависи от употребата като храна на различните растения и плодове. Човек сам по себе си не може да бъде добродетелен. Той може да възприеме добродетелите само от растителната храна. И за в бъдеще, когато хората се научат да се храня правилно, те няма да употребяват само една храна, например, само сливи или само ябълки, но ще употребяват разнообразна храна. Христос е казал:„Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Обаче, каквато храна и да употребява човек, той трябва да се храни така, че тази храна да даде плод в него, да се конкретизира. На същото основание всяко човешко желание и всяка човешка мисъл трябва да се конкретизират. Ако се конкретизират, те ще внесат нова насока в живота на човека, а впоследствие те ще дадат и нов плод. И всеки човек отвън, който може да внесе у вас една нова мисъл, която да се конкретизира, той непременно трябва да ви обича. Не можете да внесете в човека някаква нова мисъл, ако не го обичате.

Христос казва: „Вземете моето иго и моето бреме!" Следователно, игото и бремето са необходими, за да се конкретизира любовта. Щом човек приеме закона на любовта, той непременно ще се ограничи. Първото ограничение в света е внесено чрез любовта. Когато любовта дойде, тя казва: Който иска да бъде мой ученик, той непременно трябва да се ограничи. Някой казва на приятеля си: Аз те обичам. – Щом ме обичаш, ще се ограничиш. И в Писанието е казано: „Надпреварвайте се да си отдавате почит и уважение! Покорявайте се един на друг!" Ама някой бил учен – и той ще спазва същия закон. Какво може да се очаква от едно религиозно общество, ако членовете му не се покоряват един на друг? Това покоряване не трябва да става по закон, но по съзнание, по свобода. Ако хората се покоряват по закона на любовта, питам: Ще има ли тогава някакво ограничение? Ако хората започнат да си налагат покорство един на друг по силата на някакви установени правила, това е вече механичен закон. От осем хиляди години насам хората все проповядват, че светът

трябва да се управлява с тояга. Казвам: Направете един съзнателен опит в това отношение и ще видите, че тоягата има само разрушително влияние. Ако прекарате в някоя гора цели 20 години и водите чист и свят живот, а след това излезете от гората и набиете един грешник с тояга, той ще спечели нещо, ще се поправи, но вие ще изгубите, ще деградирате. Вие ще плащате неговите дългове, а той ще използва вашето богатство. Между тоягата и вас ще настане обмяна: вашата енергия чрез тоягата ще премине в грешника.

И тъй, когато се казва, че не трябва да се свързвате със света, това подразбира, че не трябва да се прави връзка между богати и бедни. Разбирайте мисълта ми право. Преди всичко, в отношенията на богати и бедни трябва да се създаде не външна,„привидна“ връзка, но трябва да се създаде истинска вътрешна връзка, те да се считат равни помежду си, като души, излезли от Бога. Че богатите имали пари, а бедните нямали пари, това е друг въпрос. Парите не могат и не трябва да определят отношенията на хората. Ако богатите и бедните са свързани помежду си чрез любовта, това вече е достатъчно, те ще разрешат въпроса. Богатият, като има пари, той всякога ще може да нагости бедния; бедният, от своя страна, не трябва да изисква от богатия повече, отколкото му е необходимо. Щом богатият нагости бедния, това е достатъчно. Бедният не трябва да пита: Ами за утре? Любовта не мисли за утрешния ден. Днешният ден е в закона на любовта, утрешният ден е извън любовта. Това, което сега преживяваме, то е в закона на любовта. В Писанието е казано: „Ние живеем и се движим в Бога“. Тогава аз поставям на разглеждане следния въпрос: щом Бог е Любов и ние живеем и се движим в Него, щом Бог е светлина и Истина, как е възможно тогава Той да ни остави на произвола на съдбата? Това е абсолютно невъзможно! Ако някой учен е мислил дълго време върху създаването на слънцето и на звездите, както и върху създаването на света изобщо, и създал своя теория, най-после той трябва да отиде при Господ и да каже: Господи, аз имам своя теория за създаването на света, но Ти, Който си го създал, моля Те, коригирай моята теория и ми покажи доколко тя е съгласна с Истината. След това този учен трябва да остави тетрадката си на Господ и да си замине. Казвате: Как ще го коригира Господ? Питам: Вие оставяли ли сте тетрадката си на Господа да ви коригира?

Сега, ще ви разкажа един случай, да видите как Господ може косвено да коригира хората. Двама англичани, млади хора, следвали Оксфордския университет. Те често се разговаряли върху задгробния живот, като разсъждавали дали има друг свят или не. Един ден те се уговорили: ако наистина има друг свят, тогава този от тях, който по-рано замине, ще даде по някакъв начин доказателство на приятеля си, че има друг свят. След

известно време един от двамата студенти заминал за онзи свят, а на земята останал да живее Мориц, тъй се казвал другарят на заминалия. Мориц очаквал вече от другаря си някакво съобщение от онзи свят. За тази цел той правил разни сеанси по един или по друг начин, но нито един от сеансите не му вдъхвал доверие. Най-после той прибягнал до следния случай: взел едно малко моливче и един бял, чист лист и ги поставил между две плочи. На сутринта отишъл да види дали няма нещо написано на листчето и останал силно изненадан, когато видял написано мотото, което само те помежду си знаели. Те предварително решили, това мото да напише онзи от тях, който по-рано замине за другия свят. Същевременно другарят на Мориц написал в това листче и следното: Аз съм много добре, но още не ми е дадена работа.

Питам: Кой друг може да напише това нещо? Мнозина ще кажат, че това го е писал друг някой човек. И така може да се мисли, но важното е, че на плочата било написано мотото, което знаели само Мориц и другарят му. Съвременните хора се отличават с крайно отричане на реалността. Впрочем, аз не отказвам правото на хората да се съмняват, да се отнасят критически към неща, в които те не са уверени, но казвам: Има една вяра, която води хората към великата Истина. Тъй щото, те трябва да се предпазват от лековерие, но да се стремят към абсолютната, към положителната вяра. Дойдат ли до тази вяра, тя ще отнеме тяхното иго и тяхното бреме. Забелязано е, че и богати и бедни, все се измъчват. Хората изобщо се чувстват изоставени: те ту се залюбват, ту се разлюбват. Някой казва: Влюбих се в еди-коя си мома. Казвам: Скоро ще бъдеш разлюбен . – Как тъй! Тя е благородна мома. – Ще видиш, тя скоро ще си намери друг. – Защо? – Законът между хората е такъв. Ако един ангел дойде на земята, той ще възлюби всички хора – където мине, все ще направи връзка. Казвате: Това е неморално! Моралът на земята е безморалие на небето. Като слезе на земята, Ангелът ще се влюби във всички хора, без да счита това за грях. Тогава и за хората казвам: Не е лошо, не е престъпно това, че те се влюбват, но лошото е там, че искат да се обсебват, да се ограничават. Да се влюбиш в някого, това показва, че имаш сърце. Обаче, искаш ли да туриш гем върху сърцето на своя възлюбен, това вече е грях. Значи, опасността в любовта се явява тогава, когато човек иска да ограничи своя възлюбен, да го задържи за себе си. Бог, Който е висш принцип, проява на Любовта, Той ни показва безграничната си любов към нас, като ни оставя напълно свободни. И в тази свобода ние, или вършим волята Му, или грешим. Той казва: Постъпвайте, както мислите, но един ден, когато дойдете при мене, тогава аз ще ви дам съвет как трябва да се постъпва. Някой се чувства изоставен, измъчен и казва: Защо Господ се отдалечава от мен? Защо не ми даде някакъв съвет? Казвам: Преди още да се обърнеш към Бога, Той, като те види, че правиш нещо, което не е добро, казва:

Според моята любов, не прави това, което си започнал! Обаче, ако имаш силно желание, направи го. Бог никога и никому не желае злото. Той винаги има пред вид доброто, но оставя всяко същество да се проявява свободно. Бог никого не ограничава и никому не се налага.

Съвременните хора често разискват върху греха. Казвам: Грехът може да бъде неразбран, а може да бъде и разбран. Ако грехът се разбере като вътрешна свобода, в която човек се проявява правилно и неправилно, тогава той ще помогне за изправянето на много погрешки между хората. Само в свободата може да се греши. Представете си един човек, на когото езикът или ръцете са парализирани. Може ли този човек да греши? Външно той не може да греши, защото с парализиран език не може да се говори и с парализирани ръце не може да се бие. Такъв човек ще мине пред хората за светия. Аз бих желал да мине за светия само онзи човек, на когото езикът и ръцете са здрави. Следователно, ако Някой може да контролира своите удове така, че да не върши никакво престъпление при здрав език и при здрави ръце, той е истински човек. Представете си, че аз искам да ви заставя да вярвате в нещо, като мене, и по този начин ви заблуждавам, какво печелите от това? Ни най-малко не искам да ви заставям да вярвате в нещата, както аз вярвам. Онова, което ме е заставило да вярвам в нещо, то е специфично за мене; онова пък, което ви е заставило да вярвате в нещо, то е специфично за вас. Няма двама души в света, които да вярват еднакво, или които да любят еднакво. Някой казва: Моето сърце гори от любов. Друг казва: И моето сърце гори от любов. Обаче, едното горене се различава от другото. Като измервате температурата на любовта, ще видите, че един човек има 10 000° топлина, друг има 20 000°, трети 50 000°, четвърти 100 000°, пети – един милион градуса и т.н. Следователно, температурата на любовта може да достигне до два, три, четири, пет, десет и повече милиона градуси. Като отидете при един ангел, или при някое възвишено същество, на което вибрациите са много силни, неговата любов ще има още по-висока температура. Обаче, любовта на едно възвишено същество е безлюбие за човека. За човека любов е това, което той конкретно може да почувства. Колкото повече се развива човек, толкова и неговата любов се разширява, а същевременно и температурата ѝ се увеличава. Ако някой желае повече, отколкото може да възприеме, това е лакомство.

Сега ще обясня друг закон. Вземате шише от един килограм съдържание и отивате при една чешма или при един извор да го напълните. Колко струва това шише с вода, напълнено от самия извор? Тази вода налята от самия извор, докато е на мястото си, няма никаква цена. Кой как дойде при този извор, ще си напълни шишето даром, никому нищо няма да плати. Обаче, колкото повече се отдалечавате от извора, водата в шишето

става все по-ценна, понеже наблизо няма подобен извор, от който да си налеете вода. Следователно, цената на водата в това шише се увеличава пропорционално с отдалечаването от този извор. Аз разглеждам въпроса математически и казвам: а, а2, а3, а4, а5 – а10. Значи, величините а, а2, а3, а4, а5 – а10 представят различни положения или състояния, които непрекъснато се менят. И най-после, когато водата стане много скъпа, казваме, че изворът е много далеч. Ако водата е евтина, казваме, че изворът е близо. И когато срещна един човек, чиято любов е много скъпа, казвам: Този човек е много далеч от Бога. Или, когато срещна човек, който цени много своето знание, казвам: Този човек е много далеч от мъдростта. По същия начин човек може да бъде далеч от правдата, от истината, от добродетелта и т.н. Такъв е законът. Това са положения, твърдения, които по един, или по друг начин изясняват истината. И колкото повече се отдалечаваме от Бога, толкова повече придобиваме критически ум. Това е правило, което показва посока на движение. Разумният, ученият човек трябва да каже: Аз ще се върна към първия извор, към източника на нещата. Там е крайният предел. Земята, например, може да се отдалечи от слънцето толкова много, че животът ни да не бъде такъв, какъвто е сегашният. Ако земята се отдалечи от слънцето повече от сегашното си разстояние, тя няма да бъде земя, и всякакъв живот върху нея ще престане. Тя е земя само при положението, в което сега се намира. И затова, именно вашите личности, вашите индивиди, вашите души могат да живеят и да се развиват. Доколкото вие спазвате тази орбита, в която сега се движите, дотолкова имате условия за развитие. Туй е една широка, научна област, за изучаването на която се изискват специфични условия.

Сега, като се говори много, аз уподобявам многото говорене и резултатите от него на положението на бедни хора, кои го са гладували три-четири дена и очакват отнякъде да им се даде обед, да задоволят глада си. Колкото повече време минава, толкова и гладът им ще се усилва. В Америка има църкви, които дават обед на бедни, гладни хора, обаче, условието да получат храна било следното: позволено е да се нахрани само този, който е слушал проповедта на пастора. Влизат тия гладни хора в църквата и през всичкото време, докато продължава проповедта, те само за яденето мислят и си казват: Стига вече толкова проповед, ние знаем всичко това! Като ни говориш за Божията Любов, ние искаме да я опитаме реално. И наистина, по-добре би било първо тези бедни и гладни хора да се нахранят, а после да им се говори за Божията Любов. Така постъпва и Бог: Той първо ни нахранва, а после ни говори.

Христос казва: „Вземете моето иго и моето бреме!“ Как да се вземат игото и бремето на Христа? – Доброволно трябва да се понесат. Те не могат да се налагат. И в действителност е така. Ако човек иска да бъде свободен, ако

иска да се повдигне, ако иска да бъде щастлив, той непременно трябва да приеме това иго върху себе си. Ако пък търси живот без иго и без ограничения, той ще намери своето нещастие. Ограниченията не се налагат отвън. Това е аксиома. Преди всичко, ние сами налагаме ограниченията върху себе си. Бог не налага ограниченията. В невидимия свят ние сме били свободни, но желанието ни да дойдем на земята да се учим, ни налага вече известни ограничения. И след това да мислим, че Бог ни ограничава, измъчва, или че Той е определил нещата така или иначе, това говори за кривите схващания на хората за живота. Бог е определил едно нещо, а ние сме определили друго. И сега ние опитваме това, което някога сами сме си определили. Това, което Бог е определил, ние още не сме опитали. Има едно управление, което Бог е определил, но до него още не се е дошло. Когато хората приложат това управление, те трябва да имат възвишено съзнание, да управлявате без писани закони. Всички закони трябва да бъдат написани в човешкото сърце. Дали някой ще има свободна професия, или ще бъде назначен от държавата, той трябва да знае законите, които Бог е написал в сърцето му, той трябва да знае и своето предназначение. Тогава службите няма да се дават с указ от държавата, но всеки ще заеме доброволно службата си. Как ще разберете това нещо? Обаче, при сегашните разбирания на хората, това управление не може да се приложи. Например, ако се каже, че съдиите трябва да дойдат доброволно, тогава всички ще се явят за съдии, всички ще искат да управляват. Ако е въпрос за свещеници, всички ще искат да проповядват, да говорят на хората, да ги убеждават. И най-после, ако дойде въпрос за министри в България, и тук ще се явят много кандидати. Следователно, при сегашното разбиране на хората, при съвременния строй, сегашният ред на нещата е естествен, но не е идеален. Ако беше идеален, ние трябваше да бъдем щастливи, а всъщност не е така. Ако този строй беше идеален, всички хора щяха да имат правото да пътуват по железниците. Така ли е сега? Днес, който има пари, само той има право да пътува,; който няма пари, няма право да пътува. При това, таксите по железниците от ден на ден се увеличават. И ако съвременните хора чакат първо държавата да се оправи, а после те да се оправят, какво ще бъде тяхното положение? Обратното е вярно: първо трябва да се оправят гражданите, а после държавата. Държавата може да се оправи, когато между гражданите ѝ има поне няколко напълно съзнателни държавници или министри, които абсолютно да са убедени в своите идеи. Ако имаше поне няколко такива държавници или министри, те щяха да образуват една верига, едно ядро, около което щяха да се съберат още много съзнателни граждани, да формират новите идеи. И затова именно, разумният, възвишеният свят, в който хората не вярват, е решил да създаде такова ядро и да започне своята съзнателна работа. Предполага се, че до края на този век ще дойдат осем хиляди адепти, които ще се въплътят по всички краища на земята и ще

дадат нова насока на обществения, на религиозния, на семейния живот, както и на цялата култура. Всичко до сега съществуващо ще се измени и ще се създаде нов, правилен живот, какъвто те разбират и познават. Те са взели предвид всички мерки за тази реформа, с която ще изненадат света. Така те ще създадат новото човечество, каквото никой не е очаквал. Само по този начин светът може да се оправи. Как ще разберете това? Дотогава обаче, всички трябва да бъдете готови, да приемете игото на тези осем хиляди адепти. Това иго ще ви се наложи.

Като имал пред вид това положение, Христос казал на учениците си: „Вземете моето иго и моето бреме!" Аз не говоря за това иго, което е било преди две хиляди години, но говоря, за игото, което сега ще дойде. Питам: Вие готови ли сте да приемете това иго? Искате, или не, то ще ви се наложи. Някой от вас ще го приемат по закона на любовта, а на други, които не са готови да го приемат по този закон, ще им се наложи. В Съединените Щати, когато двама видни кандидати спорят, кой от тях да бъде избран за председател на Републиката, след като единият от тях се избере, другият му изпраща поздравителна телеграма, че много се радва за неговия успех. Доколко в същност се радва, това е въпрос, но важното е, че той спазва известни правила на учтивост. Последният знае, че след четири години и той ще има надежда да се кандидатира и да бъде избран за председател.

Мнозина запитват: Кога ще се оправи светът? – Светът ще се оправи, когато дойдат тези осем хиляди адепти. Това не подразбира, че трябва да напуснете живота си, домовете си, мъжете си. Някоя жена казва: Ако напусна мъжа си, аз ще бъда съвършено свободна. Мъжът пък казва: Ако напусна жена си, аз ще бъда съвършено свободен. Като се напуснат мъжът и жената, те ще бъдат толкова свободни, колкото е свободен волът, като напусне дома си, или колкото е свободна кокошката, като напусне курника си. Някоя жена напусне мъжа си, но утре я виждате с друг мъж; някой мъж напусне жена си, но утре го виждате с друга жена. Някой казва: Аз искам да служа на Бога. Той иска да служи на Бога, напуска службата си, но утре търси друга служба. Днес напусне градинарството, утре търси друга служба. Питам: Какво е това напускане? Само разумният, само високо мъдрият човек, който е изпълнен с любов, мъдрост, истина, правда, добродетел, може да бъде напълно свободен човек. Той трябва да постави добродетелта за основа в живота си, т.е. той трябва да постави слънчевата енергия за основа на живота си, за да бъде здрав във всяко отношение. Това, което съвременните хора наричат неврастения, неразположение на духа, не е нищо друго, освен състояния, които показват, че е дошло време за ликвидиране, за разплащане с греховете, с дълговете. Здравето на човека не трябва да е като на съвременните хора, но всяка клетка от неговия

организъм трябва да е изтъкана от най-чиста, фина материя, да не се разваля при никакви условия. Като погледнете очите на такъв човек, те не трябва да светят, но да бъдат като бисери, като скъпоценни камъни. В очите на човека трябва да се чете неговата интелигентност, да се вижда, че Бог говори чрез него. Като погледнете веждите на човека, трябва да съзнавате, че те представляват граница между Божествения и човешкия живот. Който има хубави вежди, това показва, че този човек има правилни, красиви отношения към Бога. Който няма хубави вежди, значи отношенията между Бога и него не са правилни. Ако окапят веждите на човека, това показва, ча неговата работа е свършена. Тъй щото, веждите са от голямо значение за човека, те показват отношението, което съществува между видимия и невидимия свят. Всяка сутрин като ставате, вие трябва да поглеждате нормални ли са веждите ви или не. Ако не са нормални, ще молите Бога да възстанови тази граница, т.е. веждите ви да бъдат правилни. Ако река да си послужа с тази азбука, каквато представят веждите, ще се разкрият много неща. Във веждите се крие цяла наука, но сега за нея няма да се говори. Достатъчно е само да се погледнат веждите на човека, за да се познае какъв е той. Казвате: По какво се познава? – По броя на космите на веждите, по формата и дължината, както и по основата им. Значи, веждите показват, какъв е проявеният живот на човека.

И тъй, всичко, каквото човек представлява отвън, то е израз на много неща, но това могат да четат само разумните, добрите хора. И затова е казал Христос: „Няма нищо скрито-покрито!“ Всичко е изразено навън. Затова именно, човек трябва да бъде абсолютно чист. Днес нищо не може да се крие. Природата е толкова разумна, че е могла да напише всичко върху тялото на човека: тя е писала върху лицето, върху главата, върху ръцете, върху краката и най-после върху самото тяло. Казвате: Как ще дойде Бог в света? – Той ще дойде чрез космите на човека, чрез ръцете, чрез краката, чрез очите, ушите, носа и т.н. Ако някой иска да ме съди, ще му каже: По моето лице можете да четете, в него ще прочетете моето минало, както и моето настояще, а ако сте по-опитен, можете да прочетете и моето бъдеще. Щом прочетете всичко, вие ще имате цялата истина. Няма какво повече да се говори – всяка дума по-нататък е излишна. Истината е написана върху моето тяло. Ако искате още да знаете, тогава ще ви разправя моите сполучливи и несполучливи опити. Всички неща в живота трябва да съдържат в себе си абсолютната истина. Обаче, това не трябва да се разправя на мъртви хора. Ако човек се изповядва, той трябва да се изповяда пред онези, които разбират живота, които са минали през същите мъчнотии. И Писанието казва: „Изповядвайте се!“ Пред кого? – Пред напредналите братя. Съвременните хора страдат от един голям недостатък, че крият своите погрешки, но в края на краищата тези погрешки излизат на лице. Срещаш някой човек, тялото му мирише, на

друг – устата мирише, на трети – носът мирише и т.н. И след всичко това те казват: Така сме родени. Всеки сам може да изправи погрешките си. Как? – Като понесе Христовото бреме и Христовото иго. Кое е първото иго в света? – Любовта. Кое е първото бреме? – Мъдростта.

Сега, аз желая да се справите с това иго и с това бреме, както разбирате. Справите ли се с тях, ще имате Божието благословение. И за в бъдеще, когато дойде последният век от идването на осемте хиляди адепти, вие ще бъдете първите, които ще посрещнете вашите разумни и напреднали братя. За сега от всички се изисква да работят за спасението на човечеството.

Христос казва: „Моето иго е благо – моята Любов е блага, и моето бреме е леко – моята Мъдрост е лека.“

Беседа от Учителя, държана на 29-ти май, 1927 г., София.
Начало: 10:00

1927_06_01 Съзвучно движение
лекция пред общия окултен клас

СЪЗВУЧНО ДВИЖЕНИЕ

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"
Размишление.
За следния път пишете върху темата : „Най-лесният въпрос в живота".
Изпейте упражненията: „Духът Божи" и „Блага дума на устата".
Сега ще ви задам въпроса: С какво е по-важно да се занимава човек — със себе си, или с хората? Със себе си. Някой хора се занимават само с единия си пръст. Единият пръст още не представя целия човек. Други пък се занимават само с ухото си, или с окото си, или с ръката си, или с врата си и т. н. Всичко това са само части от цялото, но не и целия човек. Да се занимаваш със себе си, аз разбирам да се занимаваш с целокупния човек.
Като наблюдавате проявите в природата, виждате, че прави линии в нея не съществуват. В природата съществуват главно криви и счупени линии. Тъй както хората си представят правата линия, такава права линия в природата не съществува, обаче, тя е основа на всички останали линии. Правата линия е най-късото разстояние между две точки. Следователно, тя е невидима, и с най-силен микроскоп не може да се види. Пътят, разстоянието между два атома, или между два йона е толкова малко, че е равно почти на точка. Някои си го представят като малка, светла, права линийка.
Съвременната физика се занимава със светлината, с топлината и с ред още отдели. Как се образува топлината? — Чрез триене на телата. — Как се образува светлината? — При горене на телата. Ако за образуването на топлината е нужно две тела да се трият, или да се търкат, защо тогава казвате, че е лошо, когато двама души на физическия или на духовния свят се търкат в отношенията си? Какво лошо има в търкането? Когато два предмета се търкат и между тях се образува топлина, това показва, че между тях по-рано е съществувал студ. Щом се образува топлина, всички се радват. Както се радвате за образуваната топлина при търкането на два предмета, така трябва да се радвате и за търкането между двама души. Не е лошо, че двама души се търкат, но лошо е, когато при това търкане не се образува топлина и светлина. Всяко търкане, което произвежда топлина и светлина, е добро. В природата съществува постоянно търкане. В български език е станало смешение между думите търкане и триене. Търкането е процес, който не произвежда нито топлина, нито светлина. В този смисъл, търкането е произволен процес. Триенето, обаче, произвежда и топлина, и светлина. И наистина, когото търкат, боледува; когото трият, оздравява.

Представете си, че правата линия АВ изразява известно ваше състояние. В тази линия се съдържат условия за проява на вашето състояние. От средата на тази линия надолу слиза перпендикуляр, който се опира в точка С, която представя дадено желание. Това желание указва известен напор, или налягане върху състоянието, изразено с правата АВ. Търкане ли предизвиква това напрежение, или триене?

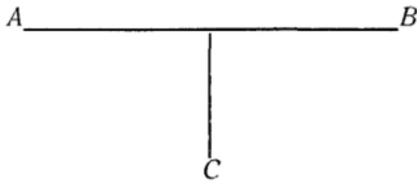

Когато напрежението е нагоре, както става в природата, например, при образуване на топлината, имаме процес на триене, т. е. на сближаване между две тела. Триенето може да става между две, три, четири и повече частици, но важното е, че тези частици се движат в успоредни посоки, но в две противоположни направления. Това движение е правилно, и при него еднакво се засягат всички частици на движещите се тела. Триенето между частиците на телата става постепенно, при което образуваната топлина толкова се увеличава, че телата, или едното от тях, което е способно да гори, се запалва. При това положение имаме процес горене. Триене се извършва и между клетките на растенията. Те трябва много пъти да се трият, докато се образува между тях нужната топлина. Триенето трябва да става деликатно, внимателно, и то така, че да не става претриване. Претриването подразбира търкане, а триенето е правилен, съзнателен процес, който върви в паралел с растенето.
Тъй щото, дойдете ли до понятията, вие трябва да ги различавате в психическо отношение, според резултатите, които те произвеждат. И думите в речта се подчиняват на известни психологически закони. Следователно, ако една дума е граматически правилно поставена, логически правилно изказана, а не е съгласна с Божествените закони, тя е в състояние да наруши мира на човека, вследствие на което той изгубва своята топлина и светлина. Всяка дума, която не е съгласна с Божествените закони, произвежда мрак, тъмнина в съзнанието на човека.
Сега, аз говоря върху практически въпроси, които всеки момент можете да опитате. Всички сте забелязали, например, какви пресичания стават в мисълта на човека. Започвате да говорите нещо, но без да мислите много, кажете някоя дума не на място, и веднага мисълта ви се прекъсва. Защо? Станало е някакво нарушаване в Божествения свят. Когато съзнанието на човека е будно, той всякога ще нарежда своята мисъл, своята реч според Божествените закони. Тогава, нито мисълта му ще се прекъсва, нито говорът му ше бъде дисхармоничен. При това положение, човек може да изпадне в друга крайност и да каже: С чужди мисли не искам да се занимавам, даже и да са Божествени. И това е добре. Какво по-хубаво от

това, да бъде човек самостоятелен, т. е. да бъде свободен? Но той трябва да знае, кои мисли са чужди, и кои — негови. Всички мисли, които произвеждат търкане, са чужди. Всички ония мисли, които произвеждат в човека светлина и топлина, са Божествени, т. е. негови. Като казвам, че са негови имам пред вид Божественото в човека. Топлината пък трябва да се превърне в светлина. Светлината трябва да се превърне в чувство, а чувството — в мисъл. Това показва, че триенето трябва постепенно да се усилва, за да се превръща във все по-високи процеси: триенето произвежда топлина ; топлината — светлина ; светлината - чувствуване, а чувствуването — мислене. След мисълта има още по-високи прояви. Важно е, че процесите трябва да бъдат непрекъснати. Всеки процес приготвя материали, с които, човек може да работи.
И тъй, ще знаете, че топлината, светлината, чувствата, мислите са условия, материали, с които човек трябва да работи, както алхимикът работи в своята лаборатория, а домакинята — в своята кухня. Според мене, и домакинята е ученичка. В това отношение, домът е научна лаборатория. Мъжът и жената са студенти, които следват висша наука в домашната лаборатория, т. е. в дома. Като стане от леглото си, първата работа на жената е да запали огъня в камината и да тури на него тенджера с вода, т. е. колба или реторта, в която последователно ще прибавя елементите, нужни за известна реакция. Елементите, с които извършва алхимическите процеси са: лук, чесън, сол, черен и червен пипер, боб, картофи, домати и т. н. Тя нарязва лука на дребно, туря го в тенджерата, прибавя към него една-две лъжици масло и започва да мери, да размерва, колко вода трябва, колко зеленчук и т. н. После, следи за огъня, като ту го усилва, ту го отслабва. След два-три часа реакцията е свършена, и домакинята си въздъхва спокойно, като казва : Приготвих обеда!
Като говоря по този начин, вие се смеете. Няма нищо смешно в това. Днес жените готвят механически, не знаят, колко сериозна и важна работа е готвенето. Те не са изучили още свойствата на лука, не знаят, защо го турят в яденето. Ако запитате съвременната домакиня, защо туря лук в яденето, тя ще каже, че го туря за вкус. Това не е наука. Лукът има съвсем друго предназначение; той е елемент с определени свойства, необходими за организъма. Маслото също така има своето предназначение в готвенето, а не само затова, че яденето трябвало да бъде мазничко. И водата има свое дълбоко предназначение в готвенето, което всяка домакиня трябва да изучи. Ако разбирахте свойствата на водата, вие бихте могли да лекувате с нея всички болести. Има болести, които могат да се лекуват само с една капка вода, други — с две капки, трети — с три или с повече капки. Ако вземете десет капки вода, те произвеждат съвсем друг резултат. Всичко това е строго определено в природата, но човек трябва да познава тази наука. Водата, с която ще се лекувате, трябва да бъде абсолютно чиста. Това може да се изпита с езика. Значи, езикът на човека трябва да бъде толкова

чувствителен, че да различава качествата на водата. За тази цел, човек трябва да прави опити, да ходи по планините, да пие вода от чисти извори и после да сравнява различните води, да изработи тънък усет на различаване. Човек не трябва да се обленява, но да прави опити, изследвания. Той трябва винаги да пие чиста вода. Ако пие нечиста вода, той греши против себе си. Ако днес, утре пие нечиста вода, няма да забележи, как ще поквари съзнанието си. Не, чистота се изисква от човека. Той трябва да търси начини за пречистване на водата. Дали ще я прецежда през камък, дали ще я пречиства със стипца, или по друг някакъв начин, не е важно, но нечиста вода по никой начин не трябва да пие. Това значи умен човек.
Казвате: Нали Бог всичко може да направи? И да пиеме нечиста вода, Той пак може да ни запази от болести. Казано е в Писанието: „Не изкушавайте Господа!'" Защо трябва да пиете нечиста вода, когато Бог е изпратил на земята чиста вода, като я прекарал през ред дезинфектори ? Водата, която иде от далечни места на пространството, минава през светлина, през топлина, през електричество, като същевременно се озонира и магнетизира; след това тя минава през ред земни пластове, дето се филтрира, и тъй пречистена, дохожда до човека. След всичко това, трябва ли човек да пие нечиста вода? Не, той трябва да пие само такава вода, каквато природата му е предложила, със свойства, каквито тя й е създала. Не пие ли такава вода, той непременно ще боледува. Казвате: Де ще намерим такава вода? Ние нямаме време да търсим, нямаме благоприятни условия. — За окултния ученик всякога има време, всякога условията са благоприятни. Щом тръгне за вода, той трябва да знае, де има вода и след колко време може да намери. В движението си, водата се подчинява на известни природни закони, тя не тече произволно: някога се управлява от електричеството, някога — от магнетизъма. И ще видите, че на места водата отива на големи дълбочини, а някъде тече на плитки места. С мисълта си, човек може да намери, де има чиста вода и да я изтегли на повърхнината. Искате да направя този опит. Не, за другите не правя опити. За себе си правя опита, когато пожелая, но щом съм с други, и жаден да съм, нося жаждата, но опитът не показвам. Защо? Всеки сам трябва да дойде до това положение. Ако някой успее да ме види сам, когато правя този опит, то е друг въпрос, той печели, но иначе, съзнателно никога няма да направя този опит пред хората. Той е духовен опит, който изисква специални условия. Това е наука, това е изкуство, което може да се предаде само на онзи, който искрено е доказал, че обича това изкуство и е готов с любов и безкористие да му служи. Ако дойда при вас да ме научите да готвя боб, вие трябва да предадете изкуството си, само след като се уверите, че наистина аз обичам боба. Готвачът може да предаде изкуството си само на онзи, който истински го цени. Музикантът има особени парчета, които свири само за себе си и на никого не ги съобщава.

Художникът рисува особени картини само за себе си, които на никого не показва. Няма човек в света, който да не е скрил от другите нещо красиво в себе си. И така трябва да бъде! В красивото, което човек понякога крие и от себе си, се съдържат всички възможности за постижения.
И тъй, когато казвате, че Бог всичко може да направи, това е вярно. Въпросът е, обаче, какво вие можете да направите. — Ама заради мене Бог всичко може да направи. — Това е тщестлавие, с което искате да покажете, че Бог особено благоволи към вас и е готов специално да ви слугува. Не, в мене този въпрос е поставен другояче. Аз си казвам: Слушай, приятелю, ти трябва да се впрегнеш на работа и да спужиш на Бога! Аз зная, какво Бог, моят Баща, може да направи за мене, но важно е да се изпитам сам, да видя, какво аз мога да направя за Господа. Бог всичко ми е дал даром, но важно е, какво аз мога да направя за Него.
И тъй, търкането трябва да се превърне в триене. В какво трябва да се превърне топлината? В приятно, красиво чувство. В какво трябва да се превърне светлината? В светла, красива мисъл. Като знаете това, при всяка среща с човека, вие трябва да си зададете въпроса, защо сте се срещнали, какво трябва да дадете на този човек, и какво той трябза да ви даде. Иначе, тази среща би била безпредметна. Всяка среща с човека предвижда известни допирни точки с него. Представете си, че вие следвате в странство, и по един специален куриер получавате от баща си писмо. Този човек дохожда при вас и ви пита, вие ли сте сина на еди-кого си. Вие го посрещате любезно, разговаряте се с него, и между вас се създава връзка. Тогава вие написвате на баща си писмо и го изпращате по същия куриер. Чрез тези писма, между сина и бащата, се образуват отношения на триене: двете писма са в успоредна посока, противоположни едно на друго, но хармонични. Тези отношения вървят по един вътрешен закон на съзнанието. Ако човек знае, на кое място в съзнанието е поставена всяка негова мисъл, или всяка негова проява, той се е домогнал до известна философия. Например, можете ли да кажете, на кое място в съзнанието седи доброто? Ако е за теория, много нещо можете да кажете, но важно е да кажете това, което сте опитали. Добрият човек има един белег на устните си, по който се познава неговата добрина. Също такъв белег има и в съзнанието си, но трябва да се знае мястото на този белег. У някои хора този белег на устните отсъства.
Сега, ако продължавам да говоря по този въпрос, ще се объркате, защото вие слагате всичко на лична почва. Личното пък представя физическата страна на въпроса. Докато живеете по физически начин, постъпките ви никога няма да бъдат свързани. Също така и мислите, и чувствата ви няма да бъдат свързани. Въпреки това, вие се стремите към съвършенство. Има хора, обаче, в мислите, в чувствата и в постъпките на които има единство, те са свързани в нещо цяло, стройно и хармонично. Движенията им също така са пластични, хармонични. Това говори за здрав човек. Само здравият

се отличава с такава пластичност и хармония в движенията. Всички кости, всички мускули в него са в движение. В това движение има красота. И наистина, красотата се проявява чрез движения. Който иска да бъде външно красив, той ще изгуби и тази красота, която има. Красотата се създава сама по себе си, по известни вътрешни закони, а не по желанията на човека. Колкото и да желае да стане красив, ако не работи върху себе си, човек никоги няма да стане красив. Колкото повече мислите и се безпокоите за някои неща, толкова по-лесно ще ги изгубите. Например, научите едно стихотворение наизуст, но веднага ви мине мисълта: ами, ако го забравя? Щом се усъмните в паметта си, ще забравите стихотворението. Вие не трябва да се съмнявате в паметта си, ако не искате да я губите. Паметливият човек никога не се съмнява в паметта си. Напротив, той всякога уповава на нея.
От толкова години насам вие следвате Школата, слушате, какво ви се преподава, но не прилагате. Словото, което ви се предава, трябва да се подложи на опит, ако искате да се ползвате от него. Иначе, ше слушате, без да разбирате. Да се утешава само човек, това още не е наука. Да се говори на болния, че ще оздравее, без да се забелязва някакво подобрение, това са празни думи само, които не помагат. Като отида при болния, няма да говоря нищо за болестта му, но ще извадя от джоба си едно малко шишенце с течност, ще взема от нея с върха на една игла и ще туря иглата на езика на болния, като го накарам да глътне тази малка капчица от течността. На втория ден ще топна два пъти с иглата в същата течност и ще я мазна на езика на болния. На третия ден ще топна иглата три пъти в течността, и така ще правя в продължение на десет деня. На десетия ден болният ще стане от леглото си и ще бъде напълно здрав. До това време няма да го слушам да разправя, че това или онова не може да направи. Най-лесно се лекува болният по вътрешен път, а не външно, като му се говори, или като се утешава.
Като слушате, че ви се говори така, мислите, че всичко сте разбрали. Ако сте разбрали всичко, тогава трябва да знаете, защо човек в раменете и в бедрата, т. е. в таза е по-широк, отколкото в кръста? Отдавна е трябвало да си отговорите на този въпрос. Ако досега не сте си отговорили, много сте закъснели. Ако речете да се справяте по този въпрос със сегашната анатомия, тя няма да ви задоволи. Тя е останала назад от новите обяснения по този въпрос. Затова, ако искате да се домогнете до положителни знания, вие трябва да потърсите нови начини за изучаване на себе си, на своя организъм. Ако искате да си отговорите положително на този въпрос, ще наблюдавате хора с различни рамене, ще изучавате характера им и, след дълги наблюдения, ще извадите известни научни заключения. Например, първо ще изучавате характера на около сто души, които имат рамене, с форма А; после ще изучавате характера на други сто души, които

имат рамене с форма В и най-после — още на сто души, които имат рамене, с форма С.

Правете тези наблюдения през свободното си време, когато нямате работа. Вместо да се търкате помежду си, по-добре правете научни наблюдения. Има случаи, когато човек трябва да е с широки рамене. Широки рамене имат повече мъжете, отколкото жените. Жените имат кръгли рамене. Мъжът е широк в раменете, тесен в бедрата, а жената — обратно - тясна в раменете, широка в бедрата. Оттук вадим следния закон: мъжът е силен в духовния свят, а жената — във физическия. И наистина, ако дадете на мъжа много работа в духовния свят, той ще издържи; ако същата работа дадете на жената, тя няма да издържи. Обратно: ако на жената дадете много работа на физическия свят, тя ще издържи; ако същата работа дадете на мъжа, той няма да издържи. Аз вадя това заключение от формата на раменете и бедрата на човека, без да взимам във внимание, какво знаете по този въпрос. Според вас е точно обратно: мъжът е силен на физическия свят, а жената — в духовния. Защо вашите знания и моите изводи не се съвпадат, върху това няма да се спирам.
Представете си, че главата на един човек е дълга от 17 — 21 см., а мозъкът му има 15 см. широчина и 17 см. височина. Какво показва това? Колкото по-широк е мозъкът на човека, толкова по-голяма е неговата издържливост на физическия свят. Широчината на мозъка отговаря на широчината на бедрата в жената Дължината на мозъка отговаря на раменете в мъжа. Значи, мъжете са дългоглави, а жените — широкоглави. Хора с широки рамене са мъже, безразлично дали са в женска, или в мъжка форма. Жена с широки рамене е повече мъж, отколкото жена. Мъж с широки бедра е повече жена, отколкото мъж. Така седи въпросът, когато се произнасяме за него според законите на природата, а не според формата на нещата. Това е наука. Природните закони ще ни служат за мярка на нещата, и всяко нещо, което е вън от тази мярка, е отклонение от нея. По степента на отклонението ще съдим и за причините на това отклонение от закона.
Вие трябва да изучавате и носа си. Например, някои хора имат малка гърбавина на носа си. Коя е причината за тази гърбавина? Като изучава характера си, човек ще се домогне до причината на тази малка гърбавина върху носа. Всяка форма на носа, всяко най-малко отклонение от нормата, указва влияние върху характера на човека. Нос, който е малко увиснал надолу, говори за човек с песимистичен характер. Този човек не се

интересува от онова, което става около него. Кой какво казал, какво направил, това той не чува и не вижда. Нос, който е малко вирнат нагоре, говори за любопитен човек. Този човек иска да знае всичко, каквото става около него. Всичко външно привлича вниманието му. Неговите прозорци са отворени, и той приема много впечатления отвън. Когато ноздрите на носа у някой човек са много отворени, той е особено чувствителен към любовта. Щом стане дума за любов, ноздрите му започват да трептят. Когато ноздрите са стеснени, този човек не чува даже, че около него се говори за любов. Всички хора наоколо му горят от любов, а той не иска да знае даже. Когато носът при гърбавината е широк, такъв човек има хубави възприятия. Не е лошо човек да възприема отвън впечатления. Добре би било, ако всяка частица от тялото на човека бъде тъй чувствителна, че да възприема красиви впечатления от небето, от земята, от растенията, от животните и т. н. Човек трябва да бъде проводник на Божиите блага, безразлично отде идат те, дали от небето, или от земята. Каквото минава през пространството, трябва да се предава чрез човека. Той ще задържа за себе си онова, което е нужно за него, и след като си услужи, ще го пусне пак да тече. Не може и не трябва да се спира Божествената енергия. Тя непрестанно трябва да тече. Така става със здравия човек. Здрав човек е онзи, през когото Божествените енергии текат правилно.
Да се върнем към въпроса за търкането и триенето. Търкането трябва да се превърне в триене. За да се преустанови триенето, то трябва да се превърне в топлина. Ако искате да получите светлина, трябва да продължавате триенето дотогава, докато образуваната топлина стане толкова голяма, че едно от телата се запалва и почва да свети. Горенето, светлината създава разположение на духа. Ако тази светлина продължава да се развива, тя създава приятни чувства; значи, чувстване се явява. Когато горенето е пълно, светлината е приятна, и в този род чувства няма дим, няма пушек. И най-после, приятните, красивите чувства трябва да се превърнат в мисъл. Щом мисълта дойде, явява се истинският човек, който разполага с условията на живота и може вече да гради. Този човек може да се нарече алхимик, защото знае, де се намира елексира на живота, може да го получи и да се ползва от него. Той знае, колко капки са нужни на човека от този елексир, за да добие безсмъртието.
От Божествено гледище, каквото човек преживява в съзнанието си, било колебания, съмнения, мрак, всичко това са уроци за него, предвидени от невидимия свят; всички изпитания и страдания, които човек минава, също така са неизбежни уроци за него. Всяка грешка, която човек прави, се дължи на неправилни възприятия. Ако възприятията в него са правилни, щом се натъкне на някакво отрицателно състояние, той веднага ще влезе в своята лаборатория, ще капне няколко капчици върху състоянието си, и то веднага ще се измени. Някой се оплаква, че е сиромах, че сиромашията го нападнала. Що е сиромашията? Сиромашията не е нищо друго, освен

положение, в което човек желае това-онова, и ако в даден момент не може да го постигне, той започва да мисли, че е сиромах. Хората мислят, че нямат условия да учат, да се развиват, че нямат пари, че не са здрави и т. н. Като мислят по този начин, те започват да вярват, че е така, и казват, че са сиромаси. Всички хора трябва да разберат, че причината за сиромашията се крие в тяхното съзнание. Елементите, които им са нужни в дадения момент, отсъстват от тяхното съзнание, т. е. от лабораторията на тяхното съзнание. Какво трябва да направят тогава? Те трябва да заемат тези елементи от лабораторията на друго съзнание и, като си свършат работата с тях, да ги върнат назад. Човек трябва да знае, че не е роден нито сиромах, нито богат. Човек се ражда с всички възможности в себе си да бъде богат. Това не се отнася за обикновения човек. Обикновеният човек не се ражда с всички възможности на гения, но той се ражда с такива възможности, с които, при формата, която му е дадена, може правилно да расте и да се развива. В съзнанието на обикновения човек има ред възможности и условия, при които той може да прогресира.
В този смисъл, питам: какво нещо е водата? — Условие. — За какво ? — За разтварянето на твърдите тела, и по този начин да ги прави годни за възприемане. — Какво нещо е въздухът? — Условие. — За какво? — За горенето, за подържане на живота. Без въздух нито горенето може да става, нито животът може да се подържа. И тогава, вие можете да направите аналогия между водата и чувствата от една страна, и между въздуха и мислите на човека от друга страна, и по този начин да се домогнете до един алхимически начин на работа. Някой заболява от ревматизъм и започва да търси лекари да го лекуват. И това е добре, но преди да се обърне към лекарите, нека се върне към миналото на своя живот и проследи причините на заболяването си. Той ще види, че когато дядо му бил на 60 години, заболял от ревматизъм ; после, ще види, че когато баба му била на 50 години, и тя заболяла от същия ревматизъм. И най-после, знае, че и майка му, когато била на 45 години, заболяла от същата болест. И днес, според линията, по която той върви, мъжка или женска, на същата възраст наследява същата болест. Като намерите причината на вашия ревматизъм, по обратен път ще се върнете към онова време, когато баба ви, например, е заболяла, и ще търсите причината за нейното заболяване. Ще видите, че причината се крие в някакви неправилни мисли или чувства, които ще гледате, чрез внушение, да отстраните от вашето подсъзнание. Щом се освободите от тия мисли и чувства, и ревматизмът ще изчезне.
Когато се лекувате, вие трябва да употребявате някой магически формули, и то през времето, когато луната се празни. Например, някой страда от ставен ревматизъм. Нека направи следния опит: да вземе половин килограм сол, на бучки, морска или каменна, и в един съд с чиста изворна вода да туря всеки ден по една бучка от тази сол. Ще стане рано, преди

изгрева на слънцето, ще тури бучката сол във водата и ще каже: Както солта се разтопява във водата, така да се разтопи, т. е. да изчезне моя ставен ревматизъм. Ако не мине веднага, ще прави този опит цели две седмици, докато луната се празни. Ако и след това ревматизмът не си отиде, нека направи същия опит при залязване на слънцето, или вечер при луна. Като прави опита, ще гледа никой да го не вижда и на никого да не разправя, докато не получи резултат. Някой може да употреби четвърт килограм сол, и болестта му да мине; друг може да употреби половин килограм; трети — един или два килограма. Важно е човек да постоянства, докато оздравее.
Ще кажете, че това са заблуждения, суеверия. Питам: когато лекарят прегледа болния и му препоръча да употребява на всеки два часа, например, по пет капки от някакво лекарство, това не е ли суеверие? Болният взема шишенцето и внимателно сипва капка по капка в лъжица, гледа да не сипе една капка повече. Когато взима лекарства, болният свещенодейства, а когато му се препоръчва един окултен метод, това било заблуждение или суеверие. Не е заблуждение това, но този метод е мъчен за приложение. Знаете ли, каква точност, какво постоянство се изисква от болния, за да приложи този метод? Знаете ли, как се топи един килограм сол? Вяра, усилие се иска за това. Ако човек един път закъснее с една минута от определеното време, опитът му пропада, и отново трябва да го започне.
Същият метод се отнася и до развиване на известни добродетели в човека. Да живееш добре, това е цяла алхимия. Колко години трябва да работи човек върху себе си, за да развие някой добри качества! Богатство са добрите качества, т. е. добродетелите в човека, заради които заслужава да работи. Какво по-хубаво от това, да бъде човек милосърден, добър, кротък, въздържан? Милостивият човек не може да бъде сиромах. Въздържаният човек не може да бъде слаб. Казват за някого, че е нетърпелив човек. — Как познавате търпеливия и как — нетърпеливия човек? Ако някой, като гледа, как убиват човека, може да издържа, търпение ли е това? Ако някой гледа пред очите му да убиват човека, и той се застъпва за него, нетърпение ли е това? Търпеливият човек се познава в моменти когато му взимат онова, което той обича и за което се е приготвил. Например, някой човек работил цял ден, уморил се и, като се върнал дома си, навечерял се и легнал да спи. Тъкмо заспива, дохожда един негов приятел, сяда до леглото му и започва да му разправя някаква дълга история. Ако може да го изслуша, без да се раздразни, този човек е търпелив. Или, представете си, че някой е гладен и сяда да яде; в това време отвън дохожда един негов познат и започва да яде от яденето му. Ако първият остане спокоен и отстъпи яденето си на своя познат, той е търпелив човек.
Само умният човек може да бъде търпелив. Той е над обикновените условия в живота. Много са случаите в ежедневния живот, при които може

да се изпита търпението на човека. Търпеливият е предвидлив. Когато иска да се освободи от слушането на някаква дълга история, от казано-речено, от оплаквания, той излиза няколко минути по-рано от времето, когато гостът ще дойде, и отива да се разходи. Търпеливият човек е способен на жертви. При такъв човек се готви да дойде един негов познат, с цел да го подкупи с нещо. Първият знае, че тази среща ще бъде в 10 ч. в. За да не се натъква на неприятности, предпочита да харчи средства, да замине някъде, но да се освободи от предстоящата среща. Той си купува билет и заминава за странство. Оттук вадя заключение: хора, които обичат да пътуват често, бягат от своите познати, не искат да се срещнат с тях, да не би да ги подкупят. Който не пътува често в странство, той е свободен вече от тези изкушения, няма защо да го подкупват.
Окултният ученик трябва да работи, да размишлява, да развива в себе си ония качества, с които да решава задачите на своя живот. Дойде му едно страдание — той трябва да мисли върху него ден, два, три, докато се свърже с невидимия свят и се справи с това страдание. Иначе, той ще събира една след друга неразрешени задачи, и животът му ще свърши пак с неразрешени задачи. Не, има задачи в живота на ученика, които той непременно трябва да реши. Ама не съм търпелив. — Ще решиш задачата на търпението. — Не съм милосърден. — Ще развиеш милосърдието си. — Нямам любов. — Ще работиш, докато развиеш любовта в себе си. Това са задачи, които ученикът непременно трябва да разреши. Щом ги разреши, той ще се домогне до онези принципи, до онези сили, които действат в духовния свят, както и в човешкото съзнание.
Като ученици, вие навлизате в област, в която мъчно се работи, но достатъчно е да имате желание да постигнете нещо, за да преодолеете всички мъчнотии. При това, всяко желание е постижимо, ако се прилагат за него Божествени методи. Човек може да има много желания, не само едно, но тия желания са свързани едно за друго, като халки на някоя верига. Така са свързани и удовете в човешкия организъм. Първата халка в човешия организъм е главата. Следователно, за да реализира едно свое желание, или една своя мисъл, човек трябва да прекара през ума, или през сърцето си всички мисли и желания, свързани с главната мисъл, която предстои за реализиране. Всяка мисъл представя кръг от възможности. Тия кръгове трябва да се свържат в едно цяло с кръга на главната мисъл. И когато между всички кръгове има единство, тогава само главната мисъл ще може да се реализира. Тъй щото, реализирането на една мисъл, или на едно желание, представя от себе си дълъг процес на свързване. Какво се свързва при този процес? Кръгове се свързват.
И тъй, не се обезсърдчавайте, когато не можете да постигнете някое свое желание. Могат да минат две, три, пет, десет години, вие постоянствайте. Някога може да мине цял живот, и пак да не реализирате желанието си. Едно трябва да знаете: кога и да е желанията ви ще се реализират. Ако по

един начин не успеете, опитайте втори, трети и т. н. За реализиране на мислите, съществува следния закон: в десет години дадена мисъл се реализира в положителна степен, т. е. тогава тя се посажда, израства и приема известна форма. През другите десет години тя се реализира в отрицателна степен, т. е. дава плод. Следните десет години отново се посажда, после пак дава плод и т. н. Ние казваме, че мисълта се е реализирала, само след като видим нейния плод. Обаче, плодове дават само положителните мисли. Затова, именно, в Писанието е казано, че човек трябва да расте и да се развива правилно, да приеме Божествена форма и тогава да даде плодове, които да отговарят на Божествения свят. Това значи Божественият Дух да работи в човека, за да даде условия на „дървото на живота" да расте и да се развива в него, да даде своите плодове.

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

36. Лекция от Учителя, държана на
1 юний, 1927 г. София.

1927_06_05 Трениране
лекция пред специалния клас

ТРЕНИРАНЕ

VI-та година (1926-1927)

35-а лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 5.VI.1927 г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

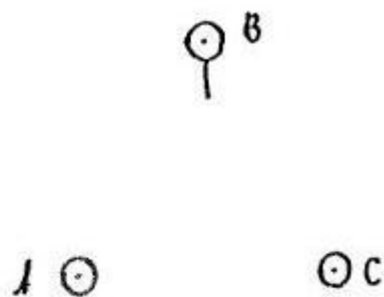

Фиг. 35.1

Предположете, това са три основни възможности (фиг.35.1). Не въображаеми, но възможности в живота. Откъде трябва да започнете? Природа та откъде започва движението? Отдолу. Това е ляво. Отляво към дясно е движението.

Има три основни метода, които вие трябва да упражнявате. Най-първо, А представя тренирането на тялото. Методите за трениране на тялото в съвременната цивилизация, в съвременния учен свят, в съвременното общество – правят гимнастически упражнения. Но това е повече едно механическо трениране. С упражнение на тялото могат да се постигнат някакви действителни резултати. Някои от вас трябва да започнат с трениране на тялото си. Вие не може да започнете с трениране на сърцето си. Защото има известни методи как да постъпвате със сърцето си. Най-първо трябва да знаеш как да упражняваш сърцето си; и не само сърцето, но и всички органи, прямо свързани със сърдечната система. Най-после, трябва да упражнявате ума си. Законите, чрез които може да въздействате на вашия мозък. Трябва да знаете откъде да започнете. Да се борави с човешкия мозък е най-трудно. Най-първо ще започнем с тялото.

Представете си, това е главата на човека, туй е гръбначният стълб. Енергията, която минава през гръбначния стълб, се спира в малкия мозък. Тази енергия не минава в предната част на мозъка, става едно подпушване. Щом се спре енергията в малкия мозък, ако вий не знаете да работите, ще се родят най-лошите работи. От малкия мозък енергията може да потече странично, в долната част на мозъка, има една плоскост, тогава ще се зародят разрушителните инстинкти. Ти трябва да разбираш закона, да прекараш кръвта отпред, в челото. Да облее кръвта мозъка ви. А тази кръв не може да премине в мозъка ви, ако не знаете законите, по които се движи живото електричество и живият магнетизъм – тази прана, с която индусите оперират.

От вас някои може да започнат с тренирането на тялото. Тази наука, може да се занимаете с науката на йогите. Трениране на тялото, трениране на сърцето, трениране на ума, или възпитание. Когато аз говоря, трябва да ви разделя на три категории. Едни от вас трябва да започнат с трениране на тялото – упражнения за тялото; на други – за сърцето, на трети – за ума; и след време – резултатите на тези три процеса. Ще направим един опит. Ще съединим тези трите. Ако можем да образуваме тези три течения, ние ще ги съединим и ще направим един опит, да видим какви резултати ще се добият. Ако тренирането на тялото е правилно, ще имаме изобилие – известна енергия, която може да се употреби за добро. Ако тренирането на сърцето е правилно, ще има едно изобилие на сърдечните, чувствените енергии, които пак за добро може да се употребят. И ако възпитанието на мозъка е правилно, пак ще има едно изобилие.

Между вас има едно сънно състояние. Когато хората навлезнат в тази област, на духовния живот, ако не започнат с тялото, правилно да го тренират, почват за заспиват. Едно тягостно състояние почва да се набира в мозъка. И понеже не сте будни във физическото поле, трябва да се пренесете в астралния свят. Но като не разбирате законите на астралния свят, почвате да се скитате навън и не можете да намерите астралното училище. Като се събудите, казвате: "Нищо не разбрах."

Най-първо тялото ви трябва да бъде тренирано. Да не ви е страх от страданията. Трябва да бъдете с едно присъствие на съзнанието. Той, страхът, ще дойде, но ти въздействай с волята си, върви напред. Онзи човек, който не го е страх, може да се образува един трепет в него, но той равномерно върви, няма да се спира. Но като върви, неговият слух тъй силен ще бъде и чувстването – може да знае има ли в пътя някое препятствие или не. Туй тялото ви може да го знае. Да се тренира тялото. При страха да не се пресичат краката или да не отслабва сърцето. Пулса на сърцето, да може да го държите да бие редовно.

Кой от вас иска да започне с трениране за десет дена? В топлото време няма да се тренирате. Вий сте виждали тези, които се тренират в тичане. Един метод, от старите времена останал. Той развива дихателната система. Най-първо трябва да подобрите дихателната система – дълго време да издържате. Онези от вас, които се тренират физически, до Изгрева, онова място, ще излезнете с 10 стомни, да се запъхтите. Най-първо ще се запъхтите, но постепенно плавно ще излезнете и тези двете стомни, няма да усещате никакво задъхване, а една приятност. То е развиване на дихателната система. Стомните няма да бъдат големи; малки, един килограм от едната ръка, друг – в другата; после – по две кила, после – по 3, 4, 5, до 10 кг в едната и 10 – в другата. Не да отслабнат мускулите, може да се образува обратната реакция. Може само с 1 кг за 10 дена да се яви резултатът. Трябват ред години, за да се тренират дробовете хармонично по този начин. После ще дойде другото трениране. Докато дихателната система е под вашето ръководство, да бъде в равновесие с тези закони. Най-първо ще слезнеш веднъж, втория ден ще слезнете два пъти, третия ден – три пъти и т.н.: шест, седем... Ще разделите времето, сутрин, вечер, по обяд, може и посред нощ. Но посред нощ е уморително. Може да си изберете и друго място. Може да си изберете Витоша. Може да си изберете кое да е място, свободно. И доброволно наложете волята си. Ала аз съм забелязал: ако ви оставя на вашата воля, нищо няма да направите. Аз съм решил за ваше добро да ви заставя. Не, аз ще взема да ви натопя вътре във водата. Ти си се накалял – ще те натопя във водата. След като се окъпеш, изчистиш в тази вода, ще почувстваш една приятност. Ние не искаме тези, яките мускули – мускулите трябва да бъдат пластични, меки. В даден момент, като приложите мускулите, тези мускули трябва да стават меки и яки. В даден случай да бъдат толкова меки, а в даден случай – толкова яки, че и желязото да разкъсат.

Аз бих желал някои от вас тъй да се тренират, че като срещнат някой, каже: "Ех, религиозни хора!" – но като го хванеш, да го вдигнеш нагоре, тъй. Аз не искам да идете в другата крайност. Не може да си представите един ангел слаб, хилав! Тялото е един израз на човешката интелигентност. Когато тялото е напълно, разумно подчинено на човешката воля, тогава човек е здрав. Но не да мислим ние да турим силата си в тялото си, а тялото да изразява един орган на волята, на ума, на сърцето.

Някои от вас, които са тренирани тъй, може да започнат с трениране на сърцето, с дихателната система. А с мозъчната е още по-трудно. Да се правят малки опити, защото може да нахлуете в една област, в която има някои лоши последствия. Но с трениране на тялото няма никаква опасност. Които искат от вас – доброволно, а другите ще ги насилим.

Копането, работенето на нивата, то е само за трансформиране на енергиите, излишно даване. А трениране на тялото, то е вече в съприкосновение с всички разумни сили в природата, съзнателно и несъзнателно. Най-първо, като се тренира тялото, да понасяш и умствените, и сърдечните процеси, без да се тревожиш. Тялото ти е едно, а ти работи (?). Ще употребявате свободното си време. Ще бъдете много изправни. Никаква философия! Няма да кажете, че сте на особено мнение. Щом дойдете до науката, и имате особено мнение – направете опит.

При трениране на тялото, ако ние започнем със сърцето и ума, веднага ще се събуди едно противодействие. В природата има противодействия, сгъстяване на условията, сгъстяване на електричеството и магнетизма, и може да се образува едно противодействие. Най-първо човека го обхване една леност. Ако речеш утре в 5 часа да захванеш да се упражняваш, ще те обхване леност. Ще почнеш да отлагаш. Друг път не си отлагал. Или разстройство на стомаха, или ревматизъм и други – когато речеш да се тренираш, ще дойдат всички тези противодействия. Онзи, който иска да се тренира, ще дойдат тези противодействия. Но трябва чрез труд и постоянство да се премахнат и постепенно пътят ще се отвори. Не че чрез трениране на тялото всичко може да се постигне, но 1/3 от живота на Земята се регулира правилно, щом се тренира правилно тялото, дихателната система, смилателната система, мускулите. Човек добива изобилие на живот и способност да се занимава повече. А туй е желателно.

Ако искате, можем да изберем 10 души от вас да се тренират физически най-малко за един месец. Може да направите по закона на Свободата. Насилието на Любовта, Мъдростта и Истината. Колкото Любовта позволява, толкова насилие; и колкото Истината и Мъдростта позволяват.

Телата ви на вас не са тренирани. Най-първо искам всички тези гърбове, изкълчвания на една, на друга страна... Ще имате всички една поза – една много малка кривина трябва да има тук, горе на гръбнака, друга – на кръста, и там не трябва да бъде кривината голяма. После, знаете ли сега методи за изправяне на гръбначния стълб? На стената. Американците имат такива уреди. Ще ви посочим някои методи за изправяне. Отвесен трябва да бъде гръбначният стълб, с едно малко отклонение. Трениране на тялото – разбрахте в един месец отгоре какво може да се постигне.

Някои от вас са доста тренирани. Но някои, както ги гледам, не ми се харесват. После, вратът се измерва колко да бъде дебел, после – кръстът, ръката; всичко това трябва да се тренира, че да се докара онази норма. Според вас колко трябва да бъдат дебели ръцете ви, тази идеална мярка приблизително? Един месец няма да я постигнете, но ако може да се

приближите, значи законът е верен – една малка тренировка.

Много от недъзите ви при сегашния живот се дължат на тялото. Тялото носи останките на всички тези животи, на минали съществувания носи в себе си – ще се учудите на известни прояви. Всеки от вас може да се обсеби, да се прояви у вас едно желание, старо желание, което може да е отпреди 100 000-200 000 години.

Минават студенти, туй беше в Търново, абитуриенти, всички почнаха да мучат като биволи, други почнаха да лаят. Защо, сега, как ще си го обясните? Аз се спрях при тези ученици, казвам: "Нещо от Дарвиновата теория знаете ли? Как е произлязъл човек?" Поразговорихме се малко за Дарвиновата теория.

Ако има някое недоволство, разумно ще го поставите. Нали сте ученици? Да зададете някой въпрос. То е атавизъм. Аз зная, сега, причините и лесно може да ги отстраня. В дадения случай можех да мина от друго място. Но като предизвикам туй атавистично чувство, същевременно ще се създаде един прецедент за говорене.

У вас често се явява едно чувство на упорство. Човек казва: "Няма да го правя това" – не че неговата воля сега участва. "Няма да го правя това" – но положението мяза като на Настрадин Ходжа, който нямал пари. Като минавал през чаршията, казал: "100 жълтици да намеря, ще ги взема, но ако са 99, няма да ги взема." Чува го един търговец и за да го изпита, подхвърлил му 99 жълтици. Ходжата ги прибрал и рекъл: "Онзи, който даде 99, ще даде и едната." Тук вече умът работи в него. Той опитва. – "Няма да ги взема." Той подразбира: "Ако не ги сложите на земята, няма да ги взема."

Всичките учени хора, най-видните хора, са работили. Гладстон всеки ден по един-два часа е рязал дърва. Всички тези велики хора са имали по някое физическо упражнение, това е трениране на тялото. Гладстон, щом се върне от парламента, имал сила веднага да заспи. Кой от вас има тъй тренирано тяло – като си легне, веднага да заспи? Някои от вас се въртят 1/2 час, 1 час, 2 часа. Туй не е тренирано тяло. Тогава станете, вземете топла вода или студена, намокрете тялото, краката, не премахвайте влагата, легнете си. Ще се образува едно затопляне и ще се унесете в приятна дрямка. Веднага ще потече магнетизмът и електричеството. Туй е трениране на тялото. Но пот ако имате, ще я отстраните. То е едно хубаво упражнение. Който се поти, то е един правилен начин за чистене. Човек, който се поти, е здрав. Има болезнено потене, но здравите хора се потят. Когато човек се поти и бързо диша, то е болезнено състояние. Но когато се

поти и плавно диша, всички пори се отварят – да дишаш чрез цялото си тяло, това е изкуство.

При трениране на тялото, трябва да се научите да дишате чрез цялото си тяло. Не само чрез дробовете си, чрез всички клетки може да дишате. Ще усилите дишането на тялото си. Туй е един сложен процес. С хиляди поколения индуси са практикували този метод. Този метод за европейците е опасен, понеже, като се набере тази енергия, европейците не знаят какво да я правят; и едно добро ще роди едно зло.

Първото нещо: Някои от вас се нервират, лесно се дразнят – трениране на тялото се изисква. Често между вас няма взаимно уважение и почитание? Защо? Вашето почитание се движи на физическото поле. Ако дойде един снажен, левент юнак, веднага ще го уважавате. Но ако дойде един хилав, както да е учен, не може да го уважавате. Трябва да бъдете пълни със сила. Имате ли тази сила, окръжаващата среда, като черпи от вас, ще има уважение. Уважението е един естествен процес. Трябва да имаш нещо, да почерпиш от природата.

Външният свят сега както е, имат един метод – те черпят. Като влезнеш в света, ще почнат да ти приписват известни епитети – щом почне един твой приятел да те дразни, той вече черпи от тебе. Туй е дразнене. А най-способните ученици в света, може ли да ги дразните? Не. Той дойде, на този ще разправи, събрали се около него, на всички разправя; разположен е той, дава от себе си. Тези ученици, според моите наблюдения, имат много правилно развити глави. Те са много правилно развити; има едно съчетание на тялото, имат една естествена тренировка. В тях цялото им тяло диша. Едно вътрешно благородство.

Няма сега всички да станете тъй – хлътнали лица, почернели, хлътнали очи. То е било едновремешното светийство. То е един метод. Светиите изобщо не са с хлътнали очи. Светиите са хора изобилни. Един светия, тези адепти, те са снизходителни, те са толкова любвеобилни. Знаят погрешките на хората, никога не обръщат внимание. Като те видят да правиш погрешка, те няма да ти забележат. А един отшелник, той може да те хване, да ти държи една проповед и може да ти приведе всички стихове от Свещеното писание. Нали В. Юго, като говори за епископа Мериел, посреща той Жан Валжан, вземал му той свещниците.

И в живота на Епиктет има един хубав пример. Той имал един хубав златен светилник, срещнал един, който му вземал златния светилник, оттеглил се назад и казал: "Голямо зло направих, че изкуших хората" – и си купил един от пръст. Ако един Епиктет във времето на Христа – езичник,

но много хубави неща има от него.

Най-първо, щом не можете да спите, вий как възстановявате вашия сън? Аз наричам трениране на тялото, като си вън, легнеш и си покриваш главата, като си кажете: "Ще спя", и веднага идва една сладка дрямка. Тренировка на тялото е то. Младият човек лесно може да го направи. Старият човек 20 пъти ще го обърка. И в него ще се появят всички тези атавистични чувства, че е остарял и вижда особени видения. Връща се назад. Като няма какво да го стимулира напред, връща се назад. Не преживявай как си следвал в гимназията. Говорете повече за бъдещето. Какво ще се връщаш назад, в първи клас какво е било? Ще го повториш веднъж, дваж, а за бъдещето нямаш никакъв идеал. За бъдещето говорете. Ще гледате да си съставите един идеален живот, какъвто искате да постигнете.

Имате едно желание – ще работите математически. По колко начина може да се постигне? Искате да бъдете учен човек – в какво отношение? Или искате да бъдете щастлив – в какво отношение? Щастлив всеки може да бъде. Нали на

вас аз съм обяснявал какво нещо е щастието? [символ], това е човешката ръка: [символ]. А най-първо щастливият човек трябва да бъде човек на вярата. [символ], това е носът, той трябва да бъде човек умен. [символ], това е закон на промени, влиянието на месечината. [символ], това е човешкото сърце, където ще вложим всичкото си богатство. При всички условия трябва да има къде да вложим тези богатства. [символ], то е закон на Земята; средата, в която живеем, да знаем с какви сили да работим. [символ] това е начало на нещата, изворът. Това е един египетски йероглиф. Тъй са изписвали египтяните началото на нещата, извора. Възможността на извора – може да се повдигне толкова високо, тази сила може да се повдигне до туй ниво, до главата, откъдето да извира. Възможността седи за нас според слизането и качването нагоре. Следователно, когато правим известни упражнения, можем да ги правим по закона на [символ], свиването на тези мускули, то върви по един правилен начин. Туй свиване трябва да бъде според силата, дадена от вашия мозък. Никога не дигайте ръката повече, отколкото е началото. Затуй човек не трябва да мисли много високо за себе си. Той трябва да бъде скромен. И всеки ден да прилага по едно малко желание. С малки величини да се занимава. [символ], това е закон за придобиване на енергия. Щастието съдържа вярата, ума, въображението (Месеца), чувствата, "т" – чисто физическия свят, твърдата материя, "и" – произволните сили, които действат, жидките сили, теченията им. Да манипулираш с твърдата почва, с водата, въздуха и светлината. То е закон

за произвеждането общия този процес – "щастието" на български.

Ако дойдете на английски – според темперамента на англосаксонската раса, там е по-друго. Туй е за славяните. Англичаните не търсят своето щастие по пътя на славяните и не може да го търсят. $h - Y = r$ Защо англичанинът "h" латински вземал и обърнал $Y®$ надолу, а славянинът го турил нагоре? Англосаксът е цъфнал и завързал, той няма какво да чака. А славянинът не е цъфнал, чака да се разцъфне. После, как имате у тях? "Р" у славяните е "П" у латинската раса. В еврейския какво означава тази буква: [символ] (хет)? Туй са форми, те са сили, кабалистично. "Хепинес" [happyness] – щастие. "Хепи мен" [happy man] – щастлив човек. "Блесинг" [blessing] – благославяне. Коренът: "кау" [cow] – крава. "Уота" [water] – вода.

Сега, тези символи, някои от символите, са взети от човешкото тяло. Много от тези букви, символистически, са взети от тялото и според дължината имат си свой смисъл. При сегашното ваше развитие, ако ви се разправи, смисълът на азбуката е взет от тялото, ще изпаднете в друга една погрешка. Всички букви почти са взети от тялото.

За пример едно А, измервали ли сте при писането какъв е ъгълът на разширението на А? Направете едно измерване. В туй отношение малко от анатомия трябва да разбирате. От дължината на костите, дългите кости, строението на мускулите; и после – да различавате организмът доброкачествен ли е, средно качество или лошо качество. Как се определя чувствителността? От кожата. Гладкостта и мекотата на кожата определят често чувствителността. Колкото ръката ви е по-халтава, отпусната, толкова енергията е по-слаба. Колкото ръката е по-яка – тогава зависи тази якост каква е. Има една якост, която се придобива по волята. Някои ръце са яки и сухи, нямат никаква влага и топлина. Само яки са. Значи, да се придобие една пластичност на ръката, да има якост, мекота и при това ръката трябва да има една малка топлина и една малка влага, да не е съвсем суха. Туй значи една яка ръка, а същевременно мека. Да не е студена.

Щом почнат да ви изстиват пръстите, показва, че кръвообращението не е правилно. Електричеството. Ще се отърквате с вода. Отваряне на порите, обтривки с ленен плат, ще пиете вода, печене на слънце. Ако пиете студена вода, може да пиете, но за всяка чаша – по един километър ходене. Да се образува топлина, тази вода да се проектира навън от тялото, докато дойдете до едно нормално състояние. Като пиете водата, да усещате една приятност. Аз ви казвам опит, който може да направите. Който иска, да се тренира. Ще си носите един термос, една българска бъклица, закачена с

ремък. Аз ги харесвам, тези бъклици, много са хубави, плоски, събират килограм – до два килограма.

А онези от вас, които искат да тренират чувствата си - по-специално. Има опасност при развиване на окултните науки. За пример, че човек може да влезне да живее в по-ниска форма. То е едно свещено верую. А казват, че той може да влезне в куче, в магаре. То е крива посока, човек не може да влезне да живее в магарето или в кучето. Като душа не може да влезнеш. При магарето може, но в магарето вътре не може. После, дават крива посока, казват: "Той ще се прероди в магаре." То е немислимо.

Туй знание, трябва да го държите за себе си. То е окултно знание, то не е за прости хора. Има същества напреднали, които, като са обезплътени, носи ги въздухът навсякъде. И тези същества, отрадно е за тях да намерят приют във формата на едно животно – намират се в затруднение да манипулират с мозъка на едно животно. Знаете ли какво нещо е да се обезплъти една душа? Носи се из пространството. Тези гръмотевици, тези бури, които минават, предизвикват ужасно нещастие. Те считат за голямо щастие да се скрият в някоя мравка, животно, паяк. Да се скрият от Гнева Божий, както го наричат. Да влезнеш в някое животно, ти трябва да разбираш тази форма. Щом влезнеш във формата на едно млекопитаещо, като един машинист да знаеш да управляваш колелото. Човек не може да бъде естественик, може да се занимава с естествени науки – в тази смисъл той е естественик. В широк смисъл всеки е естественик. Той е, казва, физиолог. Когато се занимава човек специфично с известна наука (анатомията показва костите), групира известен род сили около себе си, мускулите, клетките, мозъка, сърцето, групира разни сили от природата, които съвременната наука определя с електричество и магнетизъм и сродство – има много сили неизвестни. За пример, ако някой от вас, следващия път се случи да го боли глава – вий как лекувате главоболието? (Олга я боли глава.) На вас къде ви е болката? То – малко от напрежение. То не е лошо, то е напрежение, главата ви иска да се разшири.

Упражнение: Гамата с движение на ръцете. (Ръцете напред, десният крак напред ... – първото от общите).

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

Начало: 19:00

1927_06_05 Две думи
неделна беседа

ДВЕ ДУМИ

Беседа от Учителя, държана на 5 Юни, 1927 г. в гр. София.

„В начало бе Словото; и Словото бе у Бога; и Словото бе Бог.“ (Йоан 1:1)

Ще взема само първите думи от първия стих: „В начало бе Словото".

Да се произнесат и да се напишат две думи, това е най-лесната работа, но трудно е да се изтълкуват и осмислят тия думи. Още по-трудно е пък да се реализират тия думи. Реален, действителен свят, или свят на щастие и блаженство е този, който има начало, а няма край. Който търси края на нещата, той живее в материалния свят. Обаче, в материалния свят няма слово. Той е безсловесен свят. Както виждате, има известни идеи, които непременно трябва да се изяснят, да се представят в прост вид. Например, ако вие сте пътували три деня през някоя пустиня и сте ожаднели, първата капка вода, която ви даде някой, ще бъде най-ценна за вас. После могат да ви дадат още много капки вода, но веднъж сте задоволили жаждата си, вие не искате повече вода. Казвате: тази вода вече не ми е нужна. Значи, първата капка вода е най-ценна за вас; последната капка вода няма вече такава цена.

Същото нещо се отнася и до разбиранията на хората за душата. Те казват: душата е малко нещо, тя представя малка част от цялото. Представете си, че всяка такава част събира по един килограм вода. Като се съберат 100 части по един килограм, те ще напълнят цяло буре. Това показва, че хората на физическия свят оценяват големите, великите работи, когато Божественият свят се занимава с безконечно малките величини. Красивите неща в света са малките, а не големите величини.

Сега вие разсъждавате и казвате: философ е само онзи, който разбира живота, който нито плаче, нито скърби, нито съжалява. Който плаче, скърби и съжалява, той не разбира живота, той не е философ. И наистина, кой плаче най-много? – Децата плачат най-много. Защо? – Защото нямат никаква философия и се намират, като загубени, като захвърлени в този свят; те плачат, за да ги намери майка им, да ги отгледа и отхрани. Като ги намери майка им, те престават да плачат. Майката е рибарката, която хвърля мрежата във водата и улавя децата в мрежата си.

„В начало бе Словото.“ Всички неща в света са създадени само за словото.

Онова, което осмисля живота, това е словото. Правиш къща. Защо? – Да влезе някой да ти проговори. Правиш училище. Защо? – Да дойдат деца да се учат. Правиш църква. Защо? – Да дойдат богомолци да се молят. Правиш си нови дрехи. Защо? – За своя възлюбен, или за своята възлюбена. Ако вашата възлюбена е няма, безсловесна, т.е. не може да говори, тогава и новите ви дрехи стават безсмислени. Следователно, всички неща в света имат смисъл само в словото. Като се цитира стихът „в начало бе Словото", питам: кое е това начало? Това начало аз наричам момент на пробуждане съзнанието у човека. В този момент човек започва да мисли за първия лъч на Божествената Любов. Тогава човек се пробужда. Започне ли да мисли за края на нещата, той моментално умира. Някой пита: какъв ще бъде краят на Вечния Живот? Който пита за края на Вечния Живот, това показва, че неговият край е свършен вече; той е свършил своя живот. Какъв ще бъде краят на праведния? Когато праведният започне да мисли за края на своя живо, той ще изпадне в положението на грешника. Когато пък грешникът започне да мисли за началото на нещата, животът му ще протече като светлина. Следователно, когато праведният започне да мисли за края на своя живот, той става грешник; когато грешникът започне да мисли за началото на своя живот, той става праведен. Как ще разберете тези неща? Може ли грешникът, като помисли само за началото на нещата, да стане праведен? Може. Защо? – Защото само онзи човек мисли за начало на нещата, у когото живее Божественото Слово. Тъй щото, мислещ човек е само онзи, у когото е Божественото Слово. Може да мисли само онзи, който обича, който люби. И забележете, човек може да мисли само за този, когото обича. Тъй седи истината. Всека друга философия, всяка друга мисъл, в която няма любов, аз наричам афектация, а не любов. Такава любов съществува и в растенията, и в животните. Казвате: еди-кой си плаче от любов. Ако е въпрос за плач, и растенията плачат, и животните плачат. Какъв е смисълът на плача? – Еди-кой си скърби. – Ако е въпрос за скръб, и растенията, и животните скърбят. Какъв е смисълът на скръбта? Скръбта, страданията са отрицателни прояви, по които може да се намери истинският живот. Ако човек скърби и не може да намери противоположното нещо на скръбта, тази скръб няма смисъл; ако човек се радва и не може да намери противоположното на радостта, тази радост няма смисъл. Радостта е началото, а скръбта е краят на един живот. Грехът е краят, а правдата е началото на един живот.

Следователно, всички отрицателни прояви, в които човек може да изпадне в живота си, това са зачевания, в които той е търсил само края на нещата. Обаче, казано е в Писанието: „Бог е безначален и безконечен." Любовта, която Бог изявява към хората, няма начало, няма и край. Искате ли да видите края на живота, както и края на любовта, посетете хората и вижте, как те свършват живота си. Искате ли да намерите началото на словото,

идете при хората, да видите, как се раждат. Аз не подразбирам само раждането на съвременните хора, но имам предвид процеса на раждането и в миналото, в най-отдалечените времена от днес, когато вселената едва се е пробуждала, когато ангелите се пробуждали от своя дълбок сън. Това означава начало на словото. Казвате: какво може да стане от един ангел? Питам: какво може да стане от един човек, който едва сега започва живота си? Един знаменит проповедник държал няколко беседи на една конференция. Като свършил беседите си, запитал: какво мога още да направя? Един негов приятел му отговорил: да си отидеш в къщи. Същото може да се каже и за някой писател, който написал много книги. Този писател казва: написах много книги за бъдещето поколение. Какво още трябва да направя? – Да си отидеш в къщи. Съвременните хора, които не знаят, какво да правят, умират. Които умират, търсят края на нещата. Какво означава краят на нещата? – Смърт. И действително, човек трябва да умре, за да дойде до началото на живота. Който иска да намери края на нещата, той трябва да; слезе в ада, дето ще намери края на всички противоречия. Който търси началото на нещата, той ще отиде в рая. Значи, краят на всички неща се намират в ада, а началото им – в рая.

Йоан, който бил запознат с науката на Божията Любов казва: без любов не може да съществува никаква положителна наука; без любов не можем да изговорим нито една дума; без любов не можем да проучваме човешката душа. Изобщо, без любов не можем да направим нищо. Любовта е единствената светлина, с която разполагаме, за да познаем живите същества, с които сме заобиколени. Да познаваш една душа, това значи да придобиеш нов смисъл в живота. Какво би било тогава, ако всички хора в света отворят душите си едни за други? При това, около един и половина милиард хора днес имат отношения към вас. Не само хората, но и млекопитаещите птиците, рибите, насекомите, всички живи същества имат отношение към вас. Това е велико благо за човека! Всяко живо същество все допринася нещо за щастието на всеки човек.

Сега, аз разглеждам този въпрос, защото той е във връзка със закона на кармата. Според обясненията на някои учени, кармата не е нищо друго, освен странстване на човешката душа из космоса. След като направи обиколка из целия космос, след като завърши екскурзиите си, тя се връща при Баща си, отдето е излязла, но вече обогатена, пълна с опитности и знания. Душата, дошла при своя Баща, не седи без работа; тя веднага започва да прилага знанията си: тя работи, създава нови системи. Колкото една душа е по-напреднала, толкова и вселената, която тя съзнава, е по-голяма. Казвате: какво може да се работи в онзи свят? Ако отидете в онзи свят, ще видите, че ангелите работят усилено, цели слънчеви системи творят.

„В начало бе Словото.“ Някой казва: какво ще стане с мене, като умра? Като умреш, ти ще се разпръснеш навред из пространството на безброй малки частици, и тогава от тебе нищо няма да остане. По този начин ти ще научиш закона на абсолютно малките величини, и ще се смалиш. Сега, хората на щастието и нещастието учат закона на абсолютно малките величини, чрез страданията и смъртта. Само по този начин се лекуват негативните страни на живота. Например, вие сте недоволни. Казвам: има едно изкуство, което може да ви направи доволни. Кое е това изкуство? – Ще вземат всичко, каквото имате и ще ви оставят без никаква собственост. Няма да ви дадат даже и едно стъпало, да си турите крака. Тогава у вас ще се зароди желание, да имате едно малко местенце, с каквото разполага микробът, та да осмислите поне малко живота си. Казвам: днес вие сте на земята, дето се сипят най-големите богатства, и пак сте недоволни. Бог ви е дал здраво, силно тяло, но вие не сте доволни и казвате: защо ни е това тяло? Храните се, не знаете, защо се храните; спите, не знаете, защо спите; обличате се, не знаете, защо се обличате; дишате, не знаете, защо дишате. Човек трябва да знае защо се храни, защо диша, защо спи, защо се облича и т.н. Човек яде, а мисли, че яденето е безсмислен процес. Не, по-смислен процес от яденето няма. Безсмислен е само, когато човек преяжда. В яденето е вложено началото на словото. Някой казва: аз се уча да постя. – Колко време можеш да постиш? Най-много 40 – 50 деня. Един Ирландец постил 80 деня, и след това умрял – повече не могъл да издържи. Има напреднали същества, които могат да постят хиляда години и на края на поста те закусват. С какво нетърпение, с каква радост очакват те тази закуска! След нея те се разцъфтяват, като цвят. Съвременните хора ядат на всеки два-три часа, вследствие на което са обезсмислили процеса на яденето и казват: какво представя яденето? Трябва да се знае, че Божественият живот се влива в човешкия чрез яденето. Бог е направил устата и езика, за възприемане на този живот. Когато Христос е из-казал стиха: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си", Той е вложил дълбок смисъл в него. Духовното е скрито във физическото. Духовният свят става понятен само чрез физическия. Душата е достъпна за нас само чрез тялото. Ако човек не познава тялото си, как ще познава душата си? И ако не познава сърцето си, как ще познава ума си? Съвременните физиолози, например, имат особено понятие за сърцето. Те го считат нещо като помпа, от свиването и разпущането на която кръвта се докарва в движение из цялото тяло. Това е отчасти вярно, но всъщност сърцето само не докарва кръвта в движение. За докарване на кръвта в движение е причина особена жива сила, която иде като течение в организма и кара клетките на сърцето да пулсират. Тази сила има свой регулатор в мозъка. Следователно, клетките на сърцето са разумни същества с голяма интелигентност. След клетките на мозъка по

интелигентност идат клетките на сърцето. Оттук се вади заключението: каквото е сърцето на човека, такъв е и самият човек. Затова, именно, идейно човек трябва да държи живите същества близо до сърцето си, а далеч от ума си. Защо? Причината за това е следната: когато някои същества са близо до неговото сърце, те идват на гости у него, и по този начин му носят своето благословение. На онези пък, които са далеч от него, той ще отива на гости и ще им занася своето благословение. Правило е: на едни същества вие да ходите на гости, а на вас други да дохождат. Следователно, в умствено отношение вие ще отивате при Бога, а по отношение на сърцето Бог ще дохожда у вас, чрез Духа си. И когато ние казваме, че Господ трябва да ни научи, ще знаем, че Той не може да дойде в ума ни. Дойдем ли до живота на ума, ние, трябва да отидем при Бога; за тази цел трябва да водим чист и свят живот, за да олекнем. Същото нещо е и в училищата: ученикът отива при учителите си, а не учителите при ученика. Такъв е законът. Няма изключение от този закон. Не е известен случай, когато учител да е отишъл при ученика си. Ученикът отива при учителя си. В Писанието е казано: „Които ме намерят, само те ще придобият живот.” Щом човек се допитва до Бога, той ще се освободи от злото, което съществува в света. Бог напътва хората към положително знание.

Съвременните хора и досега още спорят, съществува ли Бог, съществува ли Учител в света и най после казват: какъв е смисълът на живота? Чудно е, когато един ученик се запише в първо отделение, научи се да брои до десет и после казва: какъв е смисълът на това смятане? Той още не знае началото на математиката, а иска да знае, какъв е краят на тази наука. Питам: какво е началото на математиката? Когато единицата се завърти четири пъти около себе си, тя образува двойката. Какво ще разберете от това? Ще разберете, че се образува едно количество. Когато двойката се завърти четири пъти около себе си, тя образува тройка и т.н. Такъв е законът. Или, друго положение: нещата стават ясни, осезаеми, видими, реални, само когато се сгъстяват. Това са отвлечени работи, които имат смисъл към сегашния живот на хората. Това, което осмисля земния живот, не е нито богатството, нито знанието, нито тялото. Богатството, знанието, тялото са само средства, условия, дадени на човека, за да се домогне той до великата Истина, която може да му даде свобода. Под думата свобода се разбира работа. Свободата може да се постигне само чрез усилена работа. Засега хората не са свободни, но има хора, които и след сто хиляди години няма да се освободят. Казвате: Христос ни е освободил. – Това още не е свобода. Най-голяма свобода, човек може да постигне, когато спазва стиха: „Ако устоите в моята дума, наистина сте мои ученици; ще познаете Истината, която ще ви направи свободни." Следователно, само онзи човек е абсолютно свободен, който живее в закона на Любовта. Такива трябва да

бъдат отношенията на ученика към учителя. Който се домогне до великата Божествена наука, той ще придобие големи опитности. Само тази наука е в сила да обърне човека към Бога. Когато казвате, че сте обърнали някого към Бога, вие се самоизлъгвате. Никой никого не може да обърне към Бога. Да посочите на някой човек пътя към Бога, това е възможно; обаче, да го обърнете към Него, това е абсолютно невъзможно! Моисей навремето си казваше: „До този ден още не мога да обърна еврейския народ към Бога." При това, Моисей беше голям адепт и като такъв, пак не можа да обърне еврейския народ към Него. И днес още евреите не вършат това, което Моисей им казвал. Днес и християните още не вършат това, което Христос им проповядвал. Това показва, че у човека съществува вътрешен закон на свобода. Законът на свободата, законът на великата Истина изисква човек сам да се обърне към Бога. Той сам трябва да Го потърси. В това отношение човек трябва да разбере, какво нещо е сърцето. Той трябва да намери сърцето си и да го изучи. Следователно, най-важното нещо за човека е свободата. Всеки иска да бъде свободен. Всяко живо същество иска да го обича някой. Този е основният камък на живота. Когато човек се убеди, че има някое същество, което го обича, животът му се осмисля. Щом се поколебае в тази основна идея, животът му отново се обезсмисля. Обаче, пробуди ли се съзнанието на човека, той вече разбира, че първото същество, което го обича, това е той сам. Щом човек обикне себе си, той се свързва с Бога. Иначе, той не може да намери истината. Казвате: да обичаш себе си, това е егоизъм. Ако човек в любовта към себе си не може да види онзи, който го обича и внася в него истината, тази негова любов няма смисъл, т.е. любовта му не е на място.

Йоан казва: „В начало бе Словото." Той говори за разумното Слово, което иде в света, да обясни нещата и да се всели във всяко живо същество. Например, вие още не сте си обяснили, какво нещо е любовта. Често хората наричат любов онези повърхностни отношения, когато едни-други се ревнуват, дразнят, обиждат и т.н. Това не е никаква любов. Това са само изпитания. По този начин Бог изпитва хората, да види, каква е тяхната любов. Някой господар има слуга или слугиня: господарят изпитва слугата, а слугата – господаря си; свещеникът се учи от своите пасоми, а пасомите се учат от свещеника; овчарят учи овците и овците учат овчаря. Всяка проява, всяко отношение на хората едни към други не е нищо друго, освен изплащане на стари дългове. Това показва, че хората имат много дългове. По този начин те учат закона на златото; те изучават алхимическия закон, да могат от малко злато да създадат повече, да го увеличат. Вие трябва да дойдете до знанието, с което разполага адептът, който, ако има в джоба си една златна монета, с нея ще може да прекара цял живот. Като я тури веднъж в джоба си, през целия си живот ще дава от нея, и тя няма да се свърши. Както водата тече и не се свършва, така и

златото на адепта всеки ден приижда и не се свършва. Учените казват, че златото е твърдо тяло. Също така и водата при студ може да се втвърди. Обаче, адептите, като привличат златото от пространството, те го докарват в особено състояние, в най-високото му състояние. Щом обикнете златото, вие ще се домогнете до неговия възвишен живот, до неговото най-високо състояние. Това пък ще ви даде големи знания. Учени, които се занимават с астрология, уподобяват златото на слънце. Те го взимат като емблема. И действително, живот без злато не може. Мнозина запитват: какво нещо е животът? Казвам: животът, който ние имаме, е злато. От този живот и вие можете да изкарате, колкото искате злато. Колко злато трябва на човека за един ден? Малко злато му трябва. Обаче, ако познавате свойствата на златото, което имате в себе си, с него вие ще можете да превръщате неблагородните метали в злато.

Сега, у вас може да се яви желание, час по скоро да придобиете това знание. Казвам: вие трябва да придобиете живота, който носи знанието, а не самото знание. В какво седи този живот? – В словото. Тогава, за да придобиете това слово, този живот, какво се изисква от вас? Положителна вяра. Божественото учение, Божественото Слово не допуща абсолютно никакво съмнение. Съмнението е признак на невежество. Дето има невежество, там Словото не може да се прояви, не може да работи. Някои казват, че за да се намери Истината, човек трябва да се съмнява. Истината се намира само чрез положителни качества, но не и чрез съмнение.

„В начало бе Словото." Ние казваме, че Йоан е проповядвал за Христа, а Христос преди две хиляди години още е проповядвал на хората, но какво от всичко това? Какво са направили хората през тези две хиляди години, след като им е било говорено словото? Вие трябва да знаете, че това начало, за което Йоан е говорил, днес е по-реално, отколкото в неговото време. Какво са реализирали хората от това слово? Какво са изработили досега? Словото представя Божествения план, който постепенно ще се реализира. Де е словото у нас? Велика наука е да знаете, как действува словото в човека. Доколко словото е в човека, се познава от това, какво той е изработил, какво е придобил в себе си. Има хора, у които словото отсъствува. Когато словото работи в някой човек, вие ще познаете това по степента на неговата разумност. Разумният човек има специфична светлина на съзнанието си. Този човек е направен от разумни линии, които са в постоянно движение. Ако погледнете на разумния човек с окото на ясновидеца, вие ще видите в него друго същество, което постоянно свети.

Сега, мнозина от вас се вглеждате повече в отрицателните прояви на живота и казвате; .ние знаем всичко това, което ни се говори. Какво знаете? – Знаем стиха „в начало бе Словото." Много пъти сме слушали това нещо. –

Нищо не сте слушали. Опитвали ли сте онази любов, при която да сте готови всичко да извършите заради Бога? Можете ли в тази любов да изпълните волята Божия? Казвате: ние сме опитвали тази любов, но вече сме я изгубили. Казвам: ако разсъждавате така, вие сте на крива посока. Това, което се губи, не е реално. Ако веднъж само сте се докоснали до любовта, вие не можете да я изгубите. Тя е реалност, а реалността не се губи. Закон е това! Пръстът, който е свързан с ръката ми, той не може да се отдели по своя воля. За този пръст смисълът е само ръката. Отдели ли се от ръката, той е осъден на смърт. Следователно, когато човек познае Бога, той става вече уд на Божествения организъм. Само тогава той има тежест и сигурност в живота. Той има вече тил зад себе си. Някой беден човек ме пита: де е Господ? Казвам: ела с мене, аз ще ти покажа, де е Господ. Започвам да му проповядвам „в начало бе Словото". Той казва: тези неща сега не ми трябват, аз съм беден човек, жена ми е болна, децата ми са гладни, а сам съм гол и бос, дрехите и обущата ми са окъсани. – Почакай малко, аз сега ще ти покажа, де е Господ. Завеждам го при един дрехар и казвам: услужете на този човек! Бедният човек веднага сваля старите и окъсаните си дрехи и облича нови. Казвам: познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Как не го познаваш? Той те облече. След това го завеждам при един обущар и казвам: услужете на този човек? Бедният събува старите обуща и веднага обува нови. Питам го пак: познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Как не го познаваш! Той те обу. После този беден човек казва: аз ти благодаря; облякох се, обух се, но гладен съм. Завеждам го в една гостилница да се нахрани добре. – Ами сега нямам пет пари в джоба си. Отивам с него при един банкер и го питам: познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Той те познава и сега ще ти услужи с една сума. Казвам: виждаш ли сега? Този, който те облече, обу, нахрани и напълни кесията ти с пари, той е Господ. Иди сега и разкажи на другите, какво направи Господ заради тебе.

Казвам: има една велика, Божествена наука, която показва на човека начини и методи, с които да си послужи при случай на обезсърчение. Когато се обезсърчите, спрете се в себе си и? кажете: защо трябва да се обезсърчавам, когато имам глава, ръце, крака, с които мога да преодолея всички трудности? Значи, Бог ми даде всички възможности да преодолявам мъчнотиите в живота. Едно време нямах глава, нямах нито ръце, нито крака. Ако влезете в пространството, като дух, вие няма да имате никакви удове. Духът е само мислещ център. Той има съзнание за себе си, че може да направи много работи, но глава няма. Иска да направи нещо с ръцете си, но ръце няма. Такова е състоянието на обезплътените човешки духове. И най-после, той трябва да ходи от човек на човек, да се моли да му услужат в нещо. Духът е в положението на майстор, който може да направи много нещо, но няма инструменти, с които да си

послужи. Като му дадат тесла и чук, майсторът вече е в ролята си. Тъй щото, докато ние сме на земята, имаме отношения и с Божия Дух, имаме отношения и с духовете у нас.

Тъй както Бог е създал хората, те представят складове за разумните души. И затова, всяка душа, като се въплъти на земята, тя трябва да има на разположение всички инструменти, с които Духът може да си послужи. Само по този начин Духът може да работи. Затова и Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!" Значи, когато Духът влезе в сърцето на човека, той почва да работи. Ако не разбирате тези закони, вие си създавате големи мъчнотии. Мъчнотиите се крият във вътрешното неразбиране на живота. Вземете, например, един ден човек е щастлив, а на втория ден изгубва щастието си, изгубва смисъла на живота. Да изгубите смисъла на живота, това показва, че не сте били в реалността на нещата.

Някой казва: еди-кой си човек ме обича. Кои са признаците на истинската обич? Не се минават две години, и същият човек казва: този, който ме обичаше, вече не ме обича. Питам: каква е тази любов, която след две години изчезва? Каква е тази любов, когато някой ти даде една дреха, а на другия ден си я взима? Какво добро е това, което на другия ден ще го разказвате наляво-надясно, ще проглушите ушите на хората с него? Бог, който е направил толкова добрини на хората, не е казал дума по това. Той никому не се е хвалил, че е направил добро на този – на онзи, или че обича хората. Бог ви прави добро, а вие, като не съзнавате това, всеки ден вършите грехове и престъпления. Той само погледне към вас, усмихне се и мълчи – нищо не казва. И добро да вършите, и зло да вършите, Бог ви оставя свободни, сами да се учите от това, което правите. И когато скърбите, и когато се радвате, Господ знае, че ще придобиете нещо хубаво. От Божествено гледище, между скръбта и радостта няма разлика. Следователно, ако не искате да скърбите, трябва да приложите Божията Любов в живота си, да бъдете подобни на Него. Като направите някому добро, не го споменавайте, но радвайте се за самото добро. Направите ли някому добро, не му го натрапвайте, не казвайте, че вие сте го направили. Оставете човека свободен, той сам да съзнае доброто, което Бог му е направил чрез вас. Много християни изпадат, именно, в тази грешка. Направят едно добро, и после цял живот го споменават. Няма по-лошо нещо от това, да ограничиш съзнанието на човека.

Следователно, правилният начин за развитие е пътят на Любовта и Мъдростта. В Божествения свят нещата се дават даром. Каквото добро направиш, ще го забравиш. Този пък, на когото си направил добро, той сам трябва да изрази любовта си спрямо тебе. Ако дам никому семенца от хубави плодни дървета, трябва да забравя това. Обаче, няма да мине много

време, и аз ще получа плодове от тези развити вече плодни дървета. Значи, ако обичате някой човек и му правите добро, то е все едно, че насаждате семенца от най-хубави плодни дървета в неговата градина. Вие ще видите, че след известно време всички тия семена ще дадат плодове, на които и той ще се радва, и вие ще се радвате. По същия начин и ние трябва да разработваме всичко онова, което Бог ни е дал, за да можем след време да принесем от тези плодове пред олтара на Божията Любов. Като помагаме на другите хора, същевременно помагаме и на себе си. Всеки човек трябва да вложи в ума си мисълта да помага, да дава и на другите. Дали ще можете да помагате, или не, то е друг въпрос, но никога не трябва да се съмнявате в това. Каже ли някой, че не може да помага на другите, той е слаб човек. Погрешката седи в съмнението. Който иска да служи на Бога, той може да реализира всички желания и копнежи на своята душа. Всяко добро желание може да се реализира още сега, а не след хиляди години.

„В начало бе Словото". Това начало разполага с цялата вечност. Щом е така, няма защо да се бърза. Законът е следният: всеки ден вие виждате слънцето да изгрева и да залязва. Какво означава изгревът на слънцето? – Начало на деня и край на нощта. Какво означава залезът на слънцето? – Край на деня и начало -на нощта. Началото на деня е край на нощта, а краят на деня е начало на нощта. Значи, имаме два живота едновременно. Какъв е краят на радостта? – Скръбта. Какъв е краят на скръбта? – Радостта. Какъв е краят на знанието? – Невежеството. Какъв е краят на невежеството? – Знанието. Следователно, щом дойдете до някакво противоречие в живота, ще знаете, че следният момент минавате във възходящо състояние, т.е. вие сте в началото на нещо, от което сте се отклонили. Какъв е краят на безверието? – Вярата. Какъв е краят на вярата? – Безверието. Какво е началото на вярата? – Безверието. Какъв е краят на безверието? – Вярата. Вярата, сама по себе си, има начало, а няма край. По същия начин ние не можем да говорим и за края на нашия живот, понеже още не сме завършили нито една стомилионна част от това, което за в бъдеще ни предстои да извършим. Преди всичко, съвременните хора още не са развили своите тела, както трябва. Те така трябва да усъвършенствуват телата си, че никога да не боледуват. Те така трябва да изправят живота си, че дето отидат, всеки да е готов да им услужи. Адептът на доброто само като се усмихне, всички врати пред него се отварят. Достатъчно е той да спре пред едно плодно дърво, и то вече навежда клонете си пред него, да си откъсне, който плод пожелае. Хиляди примери из живота ни говорят за знанието, което съвременните хора трябва да придобият, както и за знанието, до което сега са дошли. Днес знанието на хората е дошло до своя краен предел. Краят на живота, според сегашното разбиране на хората, ще бъде смъртта. Днес нищо друго не ги

очаква, освен смърт. За да излязат от смъртта, те трябва да изменят своите стари възгледи. Както живеят, както мислят и както чувстват хората днес, всичко това не носи нищо друго, освен скръб, нещастие след нещастие и смърт. Съвременните хора трябва коренно да изменят живота си. Това не значи, че сегашният живот няма смисъл, но всички търсят днес само края на нещата, края на живота.

Срещате един млад момък, едва 21 годишен, и той вече мисли за края на живота, иска да се осигури, да тури стотина хиляди лева в някоя банка за черни дни. Той ще се осигури толкова, колкото се е осигурил един господин от Варна, който във време на войната спечелил сто хиляди лева. Турил парите си в една банка и казал: сега вече се осигурих най-малко за 20 години. Войната може да продължи, колкото иска, не ме е страх вече. Обаче, след 24 часа той умира. Ето как се осигурил. Това е крива философия. В природата не съществува никаква философия на осигуряването. Този човек се осигурил само за 24 часа.

Казвате: ние трябва да бъдем силни, ако искаме да постигнем своите желания. Аз считам силен човек само онзи, който без пет пари в джоба може да прекара цял живот. Не е въпросът да тръгнете от къща на къща да просите. Както вървите из улицата, срещате един каруцар и го поглеждате. Той веднага ви предлага да се качите на колата му, да ви заведе дома си. После както вървите по улиците на някой град, минавате покрай някоя къща, виждате един човек отвън и му се усмихвате. Той веднага ви поканва дома си, да ви нагости. При това, като влезете вътре, вие няма да разправяте, че имате жена, деца, че сте човек без средства, но ще мълчите. Малко ще приказвате, повече ще мислите. А какво правите вие? Отивате в някоя къща, отваряте Библията и като започнете от Битието, свършвате с Откровението – приказките ви нямат край. Вие искате изведнъж да научите хората. Понеже и вие едва сега започвате, то и на хората ще давате малко. Ако отивах в света, ето какво бих направил аз. Ще вляза в един дом и ще забележа, че един от домашните страда от цирей. Ще взема малко вода, ще го измия, ще го превържа и ще кажа: циреят ще мине, в скоро време ще се освободите от всякаква болка. Както казвам, така става. Това е проявление на Божията Любов. Щом излекувам този човек, той никога вече няма да ме забрави, никога няма да изляза от ума му. Циреят ще бъде връзка между мене и него. И после, аз няма да кажа на този човек, че съм го излекувал, но той сам ще си помисли: какъв беше този човек, който така скоро можа да ме излекува? Как е името ми, какъв е баща ми и каква е майка ми, отде съм роден, това не е важно за него; за него е важно, че го излекувах. И най-после, ако той пожелае да ме познава, аз пък ще се заинтересувам от това, дали той ме обича и дали аз го обичам. Тъй щото, когато искам да се запозная с някой човек, мене не

ме интересува нито името, нито произхождението му, нито какво е свършил, но аз искам да зная само едно мога ли да го обичам, и той може ли да ме обича, за да съм готов при всички условия на живота на всякакви услуги и жертви за него, както Бог е готов на всички жертви за нас. Аз искам да зная, мога ли да постъпвам с този човек така, както Бог постъпва с мене. Като ни е пратил на земята, Бог никога няма да ни остави да пропаднем. Той ще ни постави в положение да скъсаме хиляди костюми, за да Го познаем. Тези костюми не са нищо друго, освен разните форми на раждане и прераждане. Например, много ангели, много адепти, облечени в костюми на обикновените хора се срещат навсякъде по земята, в големите градове, като в Лондон, в Париж, в Берлин, в София и другаде. Някой казва: какви ли са ангелите? На вид те са обикновени хора, но дават насока на всички същества в живота. Те са капацитети по разни въпроси и представят нещо подобно на стрелките в часовника, които определят времето и дават посока на движението. Те са постоянни по характер и прояви и всякога верни на обещанието си: каквото казват, изпълняват.

Сълзи на очите им няма да видите, скърби – също нямат, обаче, носят скърбите на хората.

Богати не са, но дето отидат, в който дом влязат, внасят богатство и щастие.

Казвам: такова трябва да бъде новото положение, към което всички хора се стремят. Всеки има някакъв идеал, но питам: какъв е този идеал, когато всички хора едни-други се ограничават? Днес хората се групират и казват: има обществено мнение! Утре това обществено мнение се изменя. Не, трябва да има само едно мнение, което през всички времена да бъде едно и също. Днес хората едни-други се ограничават и казват: какво ще каже общественото мнение за това? Какво представя днес общественото мнение? Често то представя сбор от най-некултурни хора, от хора на модата, облечени със светли, или с черни дрехи. Какъв трябва да бъде истинският цвят на дрехите? Всеки човек има свой любим цвят, който отговаря на него. Всички хора не трябва да носят еднакви цветове. Всеки човек има право сам да си избира цвят и модел на дрехите, каквито той желае. В природата съществува вечно разнообразие. Такова трябва да съществува и в живота. Обаче, ние казваме: това не трябва да носиш, или онова не трябва да носиш! Човек може да носи, каквото желае, стига то да не бъде спънка в живота му. След първия костюм ще дойде втори, после трети, четвърти, които ще се сменят един подир друг. Всяка дреха, всеки костюм трябва да съответствува на знанието, което сърцето на човека има. Ако човек е хубаво облечен, това съответствува на неговия ум и на неговото сърце едновременно. И тъй, при тази наука всеки трябва да предвижда своето бъдеще, да знае, какво го очаква. Това интересува човека. При това,

той иска да знае, богат ли ще бъде или сиромах, учен ли ще бъде или прост и т.н. Има моменти в живота на човека, които определят неговото положение. Ако разумният човек иска да подобри съдбата си, и той, като земеделецът, трябва да спазва годишните времена. Всяко нещо трябва да се постави на време и на място. Ако го постави навреме, и работата му ще излезе успешна; ако не го постави навреме, и работата му няма да бъде сполучлива. Ако човек възприеме истината не навреме, той непременно ще я пометне. Казвате: не е мъчно да се възприеме истината. Обаче, трябва да се знае, че всеки човек не може да възприеме истината, както и всеки не може да я предаде. За да предадете истината в душата на другите хора, вие сами трябва да бъдете чисти и съвършени. Всеки може да проповядва, но истината може да внесе само онзи, който е чист и съвършен. И само онзи може да обърне човека към Бога, който има чистота и съвършенство. Тъй щото, опасността в предаване на истината седи в това, че едновременно с предаване на положителните качества, вие предавате на хората и своите отрицателни качества и недъзи. Това е опитано. Има хора, които могат да лекуват по магнетичен начин, но в това лекуване има опасност, да не би самият магнетизатор, с внасяне на положителното в своя пациент, да внесе и своя някаква болест. Тъй щото, той ще го излекува от една болест, но ще му внесе друга. Например, един човек има никаква физическа болест, но при лекуването си по магнетичен начин, той изгубва тази болест, а придобива някакво отрицателно качество, става съмнителен, изгубва вярата си в Бога, която по-рано имал. По-добре е човек да има някаква външна болест, отколкото да изгуби вярата и любовта си към Бога. Тъй щото, истината не може да се проповядва на всички хора. Който проповядва истината, той трябва да внесе любов в душите на хората. Който проповядва истината, той трябва малко да говори и да не преувеличава нещата. Той не трябва да изпада в положението на онзи свещеник, който, за да убеди слушателите си, че наистина Христос нахранил петхиляден народ с пет хляба и две риби, той казал, че тези хлябове били големи като могили. По този начин ние искаме да докажем, че и невъзможните неща са възможни. Не е така. Ние трябва да знаем, че малките неща могат да се разрастват. Вземете, например, ако всеки житен клас дава по 30 зрънца, в продължение на 15 – 20 години, той може да се развие толкова, че да покрие цялата земя. Кога? Ако се дадат благоприятни условия на това житно зърно, то ще бъде в сила да изхрани цялата земя. Тази възможност е вложена в самото житно зърно. Следователно, ако човек има в себе си такава малка сила, каквато има в житното зърно, след 5 – 10 години тя ще се развие в такава грамадна енергия, че той ще може да разполага с големи богатства, каквито земята има. Може ли да се нарече сиромах онзи, който има богатствата на цялата земя?Днес светът се нуждае, именно, от такива хора, които могат да вярват и да помагат на цялото човечество. Такъв човек беше Христос.

Казвате: как ще се преобрази светът? Светът вече е преобразен. Казано е: „В началото бе Словото". Сега вече ще се даде начало на новата култура, на новото сеене. Всички досегашни култури са били приготовителни условия за идването на новата, на бъдещата култура. Време е вече да се посее началото на Словото. Това начало не беше нито във времето на Адама, нито във времето на Моисея, нито пък във времето на Христа. Всички тия времена бяха приготовителни епохи. Сега е време вече за разумното начало, за пробуждане на съзнанието. Христос казва: „Когато Син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра между человеците? Това означава: когато Любовта дойде в света, ще бъдат ли хората готови да възприемат тези благоприятни условия на живота, да подемат тази велика работа? Казвате: какво трябва да правим? Сега е началото на великата култура, на великата епоха на Любовта. – Ама знание нямаме. – Не се лъжете. Извадете торбите си и ще видите тук-там скрито богатство, знание. Извадете златото от торбите си и го стопете. Всичко трябва да пожертвувате за Царството Божие. Какво коства на европейските народи на място да дават средствата си? Съвременните народи влагат своите средства за направа на топове, оръдия, задушливи газове, но ако те разбираха нещата правилно, биха могли да вложат тия средства, тия богатства на друго място. Казах ви, че в света идат вече осем хиляди адепти. Те са. носители на бъдещето, и това бъдеще ще се наложи на човечеството. Бъдещата култура ще се наложи на хората, както спят още. Както спят хората, сутринта ще се събудят преобразени от гъсеници в пеперуди. Много хора са в положението на копринените буби, въртят си главите на една, или на друга страна. Казвате: какво мисли тази буба? – Тя размишлява, прави си някакви планове, ходи, снове, създава някаква своя архитектура.

Някои казват: много от съвременните хора са изветрели, извеяни са станали. Не, те не са извеяни, но размишляват, защото иде новото в света. Те са разумните хора в света, които се приготовляват за новите условия на живота. Аз наричам изветрели или извеяни хора само тия, които не правят нищо. Сега е начало на нещата. Мислете за това начало, а не за края. Не мислете, че началото е било в миналото. Не, началото е сега, а краят, именно, е бил в миналото. И в Писанието е казано, че нощта вече е преминала. Значи, краят е това, което наричат тъмен век, нощ. Сега иде пробуждането на онзи светъл, вечен Божествен ден, в който Бог слиза и казва: „Ще залича всичките им грехове и няма вече да ги поменавам. И тогава, от мало до голямо, всички ще ме познават. Няма да има нужда вече да се проповядва на хората: познай Господа!

Сега ще ви приведа един пример за един адепт от древността. Един от

великите адепти – Анмру-Мура, като завършил развитието си, трябвало да принесе жертва на свещения огън на Любовта. Този безсмъртен огън се палил с особена запалка. Запалката носил един от учениците на адепта. Каква била изненадата на адепта, когато видял, че ученикът му забравил кутията със запалката. Жертвеникът бил вече приготвен, обаче, нямало кутията със запалката. Ще кажете: защо ученикът не се затичал да я донесе? Този свещен огън трябвало да се запали при първия лъч на слънцето, а кутията този момент, именно, я нямало там.

Казвам: вие всякога трябва да носите със себе си кутията със запалката, за да може великият адепт на Любовта да принесе своята жертва на време. Питам: вие носите ли със себе си огъня на безсмъртието? Това не е за обезсърчение, но за поощрение. Аз не разглеждам въпроса както вие досега сте го разглеждали. Какво е досегашното ви положение, не ме интересува; какво е новото ви положение, това е важно и за вас, и за мене. Казано е: всички ще минем от смърт към живот. Смъртта, това е тъмният век – век на омраза, на убийства и т.н. Цялата земя е покрита с кости на смъртта. Всички тия кости трябва да оживеят. Това значи: всички души, които са заспали, трябва вече да се пробудят. Когато Божественото дойде в човека, всички отрицателни състояния и прояви ще изчезнат. Без него все ще има нещо, което да го измъчва. Вие сте недоволни, страдате от съмнение. Оглеждате се наоколо, няма кой да ви обича. И действително, малко любов има днес на земята. Ако бащата не праща пари на сина си в странство, синът веднага се съмнява в него и казва: не ми трябва такъв баща! Сега хората са толкова материалисти, че ако синът не дава нищо на бащата, последният казва: не ми трябва такъв син! Съвременните хора са крайни материалисти. Докато мъжът принася в къщи той е добър мъж; докато жената работи в къщи, тя е добра жена; докато синът помага на родителите си, той е добър син; докато дъщерята помага, и тя е добра дъщеря. Престане ли всеки да изпълнява своите задължения към дома си, той вече не е добър, не е човек на мястото си. Тъй щото, докато се плаща на хората, те са добри. Днес на всички хора се плаща за извършената работа. Аз разглеждам този въпрос от добрата му страна. Не е лошо, че се плаща някому. Че хората работят с пари, в това няма никаква съблазън. Златото е живот. Обаче, тъй както се разбира животът, ако на един професор не се плаща, той ще престане да работи. Следователно, ако човек работи в тялото си, той има живот; престане ли да работи, всякакъв живот изчезва. Значи, от всички се изисква работа.

И тъй, истинското благословение, което иде в света, това е новият живот, който трябва да се вложи в душите на хората. Със стария живот, който сега имат, те по никой начин не могат да влязат в невидимия свят. Старият живот може да се уподоби на книжните пари, с които си служат

съвременните държави. Те не представят някакъв ефектив. Колко струват, например, българските книжни пари? Тяхната цена един ден ще се изгуби, както се изгуби цената на германските книжни пари. Те се обезцениха толкова много, че с 45 милиарда марки човек не можеше да си достави един добър обед. Това положение мяза на приказките от хиляда и една нощ. Сегашният живот се е обезличил като германските марки. Човек, след като живее сто години на земята, той не може да си изкара даже и за един обед. Като отиде на онзи свят, и там не може да се нахрани. И в този, и в онзи свят, за да се нахраните, трябва да плащате. И затова Христос е казал: „Събирайте съкровища за онзи свят, които никой не може да ви отнеме!" Кои са тези съкровища, които трябва да събирате за онзи свят? Те представят великото добро, което човек може да извърши на земята. Питам: можете ли да направите такова добро, което да ви радва през целия живот? Човекът, на когото сте направили такова добро, може да не съзнава това, но вие да го чувствувате и нито за момент да не го помрачите с нещо. Това наричам аз добро на Любовта. То създава голяма радост за човешкия дух. Ако целият живот на човека е пълен само с такива добрини, той би изпитвал неописуема радост. Този е идеалният живот, който човек може да прекара. Живее ли по този начин, тогава лъжа няма да има, и кражба няма да има, и сиромашия няма да има – всеки ще бъде доволен от положението си. Като видиш, че някой човек се готви да краде, ти ще се приближиш до него и тихичко ще му кажеш: ти имаш нужда от пари. Колко ти трябват? Ще му напълниш кесията и ще се оттеглиш. Обаче, при Божиите благословения, които ни са дадени, днес ние сами отваряме вратата на злото.

Новата култура изисква работници за Бога! Тези работници трябва да работят от любов, да не мислят за пари. Обаче, засега златото е велико благо на човечеството, и всички хора казват: ние трябва да бъдем богати! Често аз съм казвал, че зная местата, дето има заровено злато в земята. По този случай българите ми казват: като знаеш, де има злато, защо не ни кажеш, да отидем и да го разровим, да си платим дълговете? Това, че българите имат много дългове, се дължи на неизпълнение задълженията си към Бога. Ако те изпълнят задълженията си към Бога, аз ще им кажа, де има заровено злато. Ще кажете: ти ни покажи, де е златото, ние обещаваме, че ще изпълним задълженията си към Бога. Тяхното положение мяза .на онова, в което се намерил един циганин, който искал да прегази една река, но не се решавал, та се обърнал с молитва към свети Никола и му обещал нещо. Той му казал: моля ти се, свети Никола, помогни ми да прегазя реката, без да се удавя. Ако ми помогнеш, ще ти запаля една голяма свещ. След молитвата, той се опитал да прегази реката, и я преминал благополучно. Като се видел вече на другия бряг на реката, той се обърнал пак към свети Никола с думите: свети Никола, ти си богат

човек, аз съм беден, откажи се от свещта, която обещах да ти запаля. При това, както виждаш, цял се измокрих. И съвременните хора, какво ли не обещават на Бога? Обаче, дойде ли да изпълнят обещанието си, отказват се и намират ред причини за оправдание. Бог не се нуждае от нищо друго, освен от нашите сърца. И в новата култура всеки трябва да посвети сърцето си за служене на Любовта. Това не подразбира, че трябва да напуснете живота си, да станете отшелници. Вие трябва да се стремите към красивия, към великия живот. Не мислете, че като станете отшелници, ще бъдете добри. Добротата на човека седи в сърцето, което той е посветил на Любовта. В това сърце блика светлина; в това сърце блика живот. Човек с такова сърце знае, кой от какво се нуждае и може да му помогне. Отдето мине, той знае вече, какво трябва да прави. Целия ден, от сутрин до вечер, той е зает да помага. Аз разглеждам въпроса от мое гледище. Ако река да ви съдя, че не сте направили това или онова, не съм на правата страна. Важно е, какво аз мога да направя, затова разглеждам въпроса за себе си, като казвам: това, което е вярно за мене, е вярно и за вас. Някой казва: аз съм болен. – Следвайте моя път, и всякаква болест от вас ще изчезне. – Ама не съм учен. – Следвайте моя път, и наука ще придобиете. – Как да го следвам? – Изучавайте ме. Елате при мене, и както постъпвам аз, така постъпвайте и вие. Аз съм търсил ред методи, пътища, и видях, че друг път, освен този на Любовта, няма. Като влезете в Божия път, всички болести, всички страдания ще изчезнат. Щом дойдете до този път, ще постигнете всичко, каквото душата ви желае.

„В начало бе Словото". Ние трябва да приемем това слово с отворени сърца и души. Това слово трябва да светне в училищата, в домовете, в църквите, и като се срещнат хората, всички да представят запалени свещи. Тогава всеки ще се радва на присъствието на своя брат. Това наричам аз хора на новата култура. Днес, обаче, хората не се срещат по този начин. Те са чужди едни на други. Когато хората станат запалени свещи, те ще се разбират, ще могат да работят солидарно, ще правят опити от различен характер. Ако сега, например, ви кажа, че човек може да отиде до слънцето, вие ще кажете, че това може да говори само умопобъркан човек. Питам: преди 400 години, когато хората казваха, че може да се лети с някакви машини из въздуха, бяха ли умопобъркани? И тогава може да са ги считали за умопобъркани, но днес вече не са такива. Днес хората летят из пространството с аероплани. Това хвърчене на хората из въздуха днес още повече осмисля живота им. Ако човек за половин час може да отиде до слънцето, да види, как живеят съществата там, той няма да бъде тъй стар, както го виждаме днес. Ако някой отиде до слънцето и се върне, той ще каже: виждам вече, как може да се живее. Можете ли да отидете поне до луната, като до по-близка станция? Учените днес казват, че на луната нямало никакъв живот, никаква култура. Така е за човек, който не е ходил

там, но за онзи, който е ходил и се върнал от луната, не е така. Като слуша твърденията на съвременните учени, той казва: това е само едната страна на въпроса, но аз зная и другата страна. Който знае, какво има на луната, той няма да разправя, да убеждава хората, да го вярват, но ще им каже: ето един билет за луната! Идете и вие там и сами вижте, какво има. – Какво има на слънцето? – Заповядайте един билет! – Ама аз не мога да отида. – Щом не можеш да отидеш, тази наука не е за тебе. Тази наука е само за онзи, който може да отиде до слънцето, до луната и да се върне обратно на земята. Въпросът може да се постави ребром: или ще отидеш сам да провериш, или ще вярваш на тези, които са ходили. За нас е важно новото, великото, реалното, което можем да приложим в живота си.

Христос, великият брат на човечеството, днес хлопа пред вратата на всяко сърце. Не само Христос хлопа, но заедно с Него хлопат и всички ония, които са избрани като предвестници на новото. И за това ние се радваме на всички нови хора, на всички нови течения в света. Всичко ново работи за доброто. Няма крайни течения в света. От Божествено гледище всички крайни течения работят днес за реализиране на Божествения план, който сега ще се приложи. Знанието, което новата култура носи, е за онези, които го възприемат. Това знание ще бъде ката лек за всички рани, които старата култура е създала. Имате ли някаква рана, ще вземете от това лекарство, и раната веднага ще премине. Някой има слаба памет. И за това има лекарство. Друг има слаби разсъдителни способности. И за това има лекарство. Новият живот, новата култура носи хиляди начини и методи, чрез които може да се подобри живота на съвременното човечество.

"В начало бе Словото." Казвате: започнало ли е това начало? Започнала ли е новата култура? Като дойде новата култура, човек ще има велики стремежи. Тогава духът му няма да отпада, ще бъде винаги бодър и крепък. Само чрез тези велики стремежи, той ще се добере до великата Истина, да стане гражданин на Царството Божие. Само по този начин човек ще може да разполага с всички средства и възможности на своята душа. И по този начин само той ще може да възлюби Бога с всичката си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум. Такъв човек, и като става, и като ляга, ще бъде изпълнен с трепет към Бога. Тогава ще настане онова време, за което се казва в Писанието: „Земята ще бъде изпълнена със знание за Бога."

Виждали ли сте лицето на Бога, или поне лицето на някой ангел? Вие се давите в някоя река, например , и ангелът ви хваща за ръката, извежда ви вън от водата и казва: идете си сега дома! Казвате: кой беше този, който ме спаси? – Това беше ангелът на вашия живот. Някой човек е беден, поставен на големи изпитания, рискува да изгуби живота си. Веднага се явява

неговият ангел, подава му ръката си, усмихва му се, извлича го от това бедствие и му казва: иди си дома! Този човек се чуди, кой е този, който, в такъв тежък момент на живота му, иде със своята помощ при него. Кой от вас не е минал през такава опитност? Вие се запитвате: кой беше този, който ми помогна? Казвам: не е важно, кой беше той; важно е, че в. него беше скрит Бог. Бог се крие и се изявява чрез хиляди образи. Той се крие във всички: форми на битието, и в малки, и в големи. Този, който иде да ви помогне, ще ви подаде ръката си и след това ще изчезне. Докато се обърнете, той вече не е при вас. Когато учителят влиза в клас, и той се усмихва на учениците си. Този момент е кратък, но в него се крие цялата работа на учителя. И денят има своя усмивка. Този момент, тази усмивка крие всичкото благо за света. Може да има ред още промени през деня, но всичко се крие в тази усмивка. Тя е най-важното нещо в живота. Някой казва: защо не ми се усмихнеш? – Няма условия. Както виждаш, тъмно е сега, вечер е, няма да видиш усмивката ми. И за усмивката се изискват условия. В това отношение и духовният свят се изразява с усмивка. Ти си болен, гладен, беден, искаш усмивка. Как ще ти се усмихна? Аз мога да се усмихна, само след като ти донеса дрехи да се облечеш, или след като ти дам да се нахраниш, или след като те излекувам. Тогава вече мога свободно да си изляза, да ти се усмихна и да кажа, че и втори път пак ще дойда. Ако пък дойда при вас, които сте гладни, боси, болни и нищо не ви дам, нищо не направя за вас, а само ви се усмихна, вие ще кажете: защо този човек дойде и ни остави скръбни? Само онзи може да се усмихне, който е дошъл от Бога и ви е донесъл всичкото Негово благословение. Носителите на новата култура ще бъдат богати, ще разполагат с всички средства, ще бъдат силни и мощни. Те ще бъдат извори, които непрестанно бликат.

Време е вече да се ликвидира със старото и да се постави в живота началото на словото, за което се казва: „В начало бе Словото." Който приема този ден, той е за него. Който не го приема, за него ще дойде друг ден. Приемете ли този ден, тогава ще дойдете до велики открития. Тогава ще разберете отношението на слънцето към човека, както и отношението на светлината към човека. Светлината има седем цвята, и всеки цвят е носител на нещо. Питам тогава: на какво са носители човешките мисли? На какво са носители човешките чувства? Ние говорим за човешките чувства, но те трябва да се разбират конкретно, като плод. Ние говорим и за човешките мисли, които също така трябва да се разбират конкретно, като плод. Истинско знание е само това, което вие разбирате конкретно, като плод. И тогава, от всяка ваша мисъл, от всяко ваше чувство или от всяко ваше знание вие ще можете да извлечете сладостта, както я извличате от зрелия плод. Човешката мисъл или човешкото чувство расте в Божествения свят, като плод. Обаче, със своето съмнение, със своето неверие, със своята малка любов хората проглушиха света и се лишиха от

благоприятните условия за развитие. Някой казва: знаете ли, колко много съм дал за Господа! – Колко си дал? – Цели десет хиляди лева. Друг казва: аз цял месец съм слугувал на Господа! Какво представя един месец работа за Господа в сравнение с дългия живот, който Бог ви е дал? Човек трябва да работи най-малко един живот за Господа. Целият живот на човека трябва да бъде работа за Господа! В новата култура Божиите служители няма да се ръкополагат, както сега. Те ще бъдат ръкоположени отгоре, чрез дух и огън. Днес казват за никого, че Духът го ръкоположил, а всъщност този човек живее и свършва по старому. Той започва добре, а свършва зле. Новата култура изисква хора абсолютно безкористни, които нито да съдят, нито да се самоосъждат. Новата култура не се занимава с недъзите на хората.

Разправяше ми един познат, виден евангелист, как е постъпил при едно оплакване от страна на един свой другар. Другарят дохожда при него и започва да му разправя, колко много му дължал еди-кой си, пак евангелист. Като го изслушах, казва моят познат, веднага добавих: знаеш ли какво? Грешката тук е моя Този човек отдавна ме беше задължил да му платя дълга, който имал към теб, но аз забравих. Предвид на това, вземи тази сума и считай, че въпросът с него е уреден. Това изисква новото учение – да платиш за брата си, който се е затруднил в живота си, и ти да минеш за виновен. Ще платиш за брата си, нищо повече. Това е любов! Сега хората знаят само да се оплакват и да казват: Господи, не виждаш ли, колко страдам, какви големи изпитания имам? Не, вие не трябва да призовавате Бога, да вижда вашите страдания, но трябва да Го призовете да види, какво сте посели, да види, какво добро сте направили. Като посееш нещо, кажи: Господи, ела да видиш, какво съм направил! Ако пък нищо не си посял, ще се обърнеш към Господа с думите: Господи, досега нищо още не съм посял, но почакай малко, ще изпълня, каквото трябва. Тъй щото, докато нищо не сте посели, не викайте Господа да вижда вашите страдания и неправди. Бог често влиза в онзи, който ви измъчва, и пита: познаваш ли, кой съм?

Сега ще ви предам един случай, станал някъде в България. Един ловец отишъл в гората, да лови мечки. По едно време видял една мечка и насочил пушката си към нея. Обаче, пушката била пълна със сачми, вследствие на което той могъл само да рани мечката, но не и да я убие. Мечката се разярила, хвърлила се върху ловеца и започнала да го натиска, да го души. Като се видял на тясно, ловецът веднага се обърнал към Бога с молитва: Господи, моля ти се, избави ме от тази мечка! Отсега нататък обещавам, че ще хвърля пушката, няма повече да убивам мечки. Щом се помолил така, мечката го отпуснала и продължила пътя си в гората. След това Господ му казал: Как няма да те натиска тази мечка, щом искаш да я

убиеш? Тази работа не става лесно. Питам: кого не е натискала мечка? Човек трябва да обещае пред Бога, че няма да убива мечки, ако иска да се освободи от техните лапи. Великата наука на Любовта е новият път, по който всички хора трябва да вървят.

Казвам: великата наука на Любовта включва в себе си всички други науки. Който има любовта в себе си, той познава хората, разбира ги и може да се справя при всички положения в живота. Вземете, в Америка, например, тази културна страна, има ред бюра от опитни физиогномисти, астролози и хиромантици, които услужват на хората, когато някой иска да се жени, или когато някое семейство иска да си избере съответни за тях слуга или слугиня. По чертите на лицето, по устройството на главата и по линиите на ръцете, те познават, кои хора си подхождат, било когато ще влизат в брак, или когато ще взимат лица за прислуга в домовете си. Това са ред науки, които влизат и в науката на Любовта. Понякога тези учени се подкупват, но влязат ли парите в тези науки, те вече нямат успех и попадат в грешки. Когато някой човек дойде при мене, аз мога да му покажа характерните черти на лицето, или на главата му. Ако той има някаква лоша черта, която е в зародиш, тя е поставена само като малка точица. Обаче, развие ли се тази черта, тогава вече тя се изразява в линия, или в друг някакъв знак. Щом линиите се оформят в човека, той може да види в себе си правата линия на любовта, правата линия на мъдростта, правата линия на истината, правата линия на правдата, правата линия на добродетелта и т.н. Пет главни линии има на човешкото лице, както и на главата му. Който ги знае, той ще ги види разположени във вид на пентаграм на лицето на човека. Това не са измислици, но действителни положения. Всеки човек има тия пет линии. Например, ти виждаш един човек, обикваш го, харесваш го и си готов, в случай на нужда, да му дадеш пари, без никакво съмнение. И този човек е готов също така да ви услужи. Кое ви дава право да повярвате в този човек и да го обикнете? Вие виждате в него линията на любовта. Така и светските хора се познават. Усъмните ли се, обаче, веднага и злото се явява. Всички трябва да познавате тези пет основни линии по лицето на човека. Щом научите тези пет линии, ще се заемете с изучаването и на останалите линии по човешкото лице. Ако познавате линиите по лицето на човека, вие няма да си правите илюзии, няма да се заблуждавате едни в други, но ще се разбирате и познавате. По този начин хората ще могат лесно да се сприятеляват. Има хора, които по никой начин не могат да живеят заедно. Защо? – Понеже техните знаменатели не могат да се подведат под общ знаменател. За да живеят заедно, между тях трябва да дойдат други някои. Това не показва, че те са лоши, но не могат да се уравновесят. Провидението не ги е създало едни за други. Например, между краката и ръцете има известно подобие. В някой случай краката могат да помогнат на ръцете, и ръцете могат да помогнат

на краката, но те извършват две противоположни служби. Следователно, ръцете и краката не могат да се съберат на едно място и да си приказват. Ако те спрат своята служба, всичко в света ще се свърши. Някои мислят, че всички хора трябва да се съберат на едно место. Няма защо хората да се събират на едно място. Едно е важно: всички хора да мислят еднакво за любовта. Еднаквото разбиране не е закон на еднообразие, но е закон на велико разнообразие. В това разнообразие се крие Божественото. Божествено е, когато човек е доволен от себе си, че никога не е изневерил на своя морал, на своето вътрешно разбиране. Доволен ли е човек от себе си, всички хора ще бъдат доволни от него; ако човек не е доволен от себе си, никой не може да бъде доволен от него. Ако човек е доволен от Божествената светлина, той ще може да изпълни волята Божия. От това гледище, ако човек върши всичко в името Божие, тогава най-малката работа ще бъде благословена, ще бъде написана с златни букви.

Често хората казват, че са отдалечени от някого, например, че се чувствували отдалечени от Бога. Какво разбирате под думата отдалечени? Ще приведа един пример, за да изясня значението на тази дума. Например, един писател иска да напише една голяма книга. За тази цял той взима няколко топа хартия и започва да пише: написва първата страница, после втората, третата, четвъртата, и така продължава, докато изпише първото топче хартия. След това оставя първото топче настрана и започва да пише второто топче. Като изпише него, взима третото, после четвъртото и т.н. Така продължава да пише, докато свърши замислената книга. Трябва ли сега първото топче хартия, което писателят отдалечава и туря настрана от себе си, да мисли, че той го е изоставил? Трябва ли след това и второто топче да мисли по същия начин? Или, трябва ли първите страници, които вече са изписани и оставени настрана, да мислят, че писателят ги е изоставил? Не, този писател пише, сравнява, връща се отново към първите страници, докато свърши цялата работа. Най-после той написва заглавието на книгата върху първото томче и с това счита, че делото му е завършено. Тази е великата философия на живота, която всеки трябва да разбира. В този смисъл всеки човек е лист от великата Божествена книга, която сам Бог пише. Всеки човек има свое определено име и място в тази книга. Бог държи всички тия листа в ума си и каквото ново напише, сравнява с написаното дотогава. Тъй щото, който мисли, че е изоставен от Бога, той е още ненаписан лист, към който Бог току-що се отправя. И ако иска да бъде близо до Бога, той трябва да се задоволи с положението на бял, ненаписан още лист.

Желая на всички да бъдете по ум далеч, а по сърце близо до Бога! Следователно, по сърце всички сте ненаписани още книги, в които Бог всеки ден пише по нещо ново.

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога!" Това слово трябва вече да се прояви!

Беседа от Учителя, държана на 5 Юни, 1927 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1927_06_08 Основни мисли
лекция пред общия окултен клас

ОСНОВНИ МИСЛИ

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

Размишление.

Чете се темата : „Най-лесният въпрос".

Питам: кой е най-лесният въпрос? Най-лесният въпрос, който болният може да зададе, е кой, как и кога може да му помогне да възстанови здравето си. Кой е най-лесният въпрос за ученика? — Ще свърши ли училището успешно? — Кой е най-лесният въпрос за гладния? — Въпросът за хляба. — Кой е най-лесният въпрос за бедния? — Въпросът за парите. Значи, лесните въпроси са от различни категории. Ученикът лесно може да запита, ще свърши ли училището успешно, но той сам не може да си отговори. Обикновено един запитва, друг отговаря. Запитването и отговорът са две различни неща. Който запитва, той не е длъжен да отговаря. Освен това, ако някой зададе въпрос, това не значи, че веднага трябва да му се отговори. Тъй щото, както въпросите биват различни, така и отговорите могат да бъдат различни.

За следния път пишете върху темата : „Категории на лесните въпроси".

Както виждате, мъчно е да се отговаря на лесни въпроси. Често елементарните работи объркват човека. Затова, именно, човек трябва да започне с разбиране на елементарните неща. Ето, вижте в музиката, например: можете ли да разместите тоновете без ущърб на хармонията? Можете ли в някоя гама да вземете тона '''до''' вместо тона '''ре'''? Не може. Значи, съществува един велик закон, който регулира всички неща. Ако един тон в някое музикално парче се повиши, тогава всички останали тонове, които са свързани с него, се изменят. За да не се изменят, и те трябва да се повишат с толкова, с колкото се е повишил първият тон. Същият закон се отнася и до обществата. Когато хората в едно общество са наредени по известна гама, щом стане промяна с основния тон на тази гама, изменят се и всички останали тонове. Такъв е законът на хармонията. Някой казва, че не се интересува от този закон. Да каже някой, че не се интересува от този закон, това е равносилно тонът '''до''', например, да каже, че не се интересува от другите тонове. Тонът '''до''' не може да не се интересува от останалите, защото най-малката промяна с него нарушава

цялата хармония. Важността на някои тонове се определя от други, от които те се намират в зависимост. С един тон музика не става. В този случай българите казват: „С един камък къща не става". С една мисъл човек учен не става. С едно добро желание човек добър не става. Следователно, когато говорим за основни мисли или желания, разбираме основните тонове, от които започват промените на всички останали тонове.

Сега, като говоря за хармония в музиката, имам пред вид същия закон и при самовъзпитанието на хората. Нова наука, нова философия е нужна при самовъзпитанието. В първо време майката възпитава детето си, но дохожда момент в неговия живот, когато това възпитание спира, и детето започва само да се възпитава. Самовъзпитанието започва през такава фаза, която се налага на всички хора. Тази фаза представя физическата страна на духовния живот. След тази фаза идат другите страни на духовния живот. Да се самовъзпитава, да се самооблагородява човек, това е велика наука. В първо време майката възпитава, облагородява детето си, но после то започва само да се облагородява. Ако майката и бащата са внесли в детето си елемент на благородство, неговата работа е по-лека. То пак ще работи за своето облагородяване и ще постигне по-големи резултати. Обаче, ако родителите не са внесли в детето си благородство, на него предстои тежка задача, само да се справя с мъчнотиите на живота. Това не трябва да ви обезсърдчава. На каквито мъчнотии да се натъквате, с усилие на волята си, с разумна работа ще можете да ги преодолеете. Когато благородството отсъства от характера на човека, това показва, че неговите деди и прадеди не са работили в това направление, и днес на него е предоставена тази задача — да работи за развиване на благородството в себе си. Когато математиката не се подава на някого, причината затова е същата: неговите деди и прадеди са работили с всичко друго, но не и с математика; всички центрове, всички способности са развили в себе си, но този център специално не са развили. Когато музикалното чувство в някого не е добре развито, това показва, че ред поколения преди него не са работили в областта на музиката. Всяка способност, всяко чувство, които човек има в себе си, говорят за една предварителна работа. Нищо не се дава на готово. Всичко се придобива с работа, с труд, с усилие на волята.

Чувството любов към Бога не е дадено на готово, но постепенно се придобива. Това чувство подразбира отношение на душата към Бога. Когато се говори за любов към хората, това подразбира пак първото чувство на човека — любов към Бога. Има случаи, когато при първа среща с човека, вие го обиквате, без да знаете, защо и за какво. Обаче, има случаи, когато, едва след дълга дружба с някой човек, вие го обиквате. И в първия, и във втория случай се създава връзка, но втората връзка е по-трайна, по-устойчива. Може да обичате човека само тогава, когато в ума ви никога не е

прониквало съмнение или недоверие към него, нито в сърцето ви някакво лошо чувство. Това значи идейна любов. Такава е любовта на Бога към нас. Каквото да правиме, Бог никога не е допуснал една лоша мисъл, или едно лошо чувство по отношение на нас. Такава трябва да бъде и вашата любов. Ако не спазите този свещен закон на Любовта, страданията неизбежно ще ви следват. Човек може да избегне страданията, както и болестите, само ако знае техните причини. Ако рече да се самоосъжда, това не разрешава въпросите. — Ама аз съм грешен човек. — Този човек не знае, че грехът може да не е негов. Много са причините за греховните състояния на хората. Например, някой ляга вечер разположен, доволен, като че е на седмото небе, но сутринта става убит духом, изгубил всякакво разположение, чувства, като че в ада е слязъл. Отде дойде това състояние? Негово ли е? Колкото беше негово доброто разположение, толкова е негово и лошото. Лошото състояние показва, че колелото на неговия живот се е завъртяло тогава, когато съзнанието му не е било будно, вследствие на което той е попаднал в един дисхармоничен живот. Той трябва да знае, че това неразположение, това лошо състояние е чуждо. И обратното се случава: някой ляга вечер с тежко, мрачно разположение, а става добре разположен, доволен, щастлив. Това са промени в състоянията, които се отразяват и върху съзнанието на човека.

Всички се стремят къмъ благодатта — към състоянията на благодатта, които, обаче, имат две противоположни посоки. Например, благодат е за човека да му се изтъкнат погрешките, с цел да се поправи; благодат е за човека да му се каже нещо хубаво, да се изрази известно разположение към него. Нима учителят не може да каже погрешките на своя ученик? Ако не каже погрешките му, той го излага на голяма опасност. Учителят ще каже на ученика си приятелски, че тонът, с който си служи, не е верен, че мислите и постъпките му не са прави. Ученикът трябва да знае, че от учителя си, който го обича, може да получи най-добър съвет. Любовта никога не оскърбява. Любовта рани никога не отваря. Мнозина казват, че любовта отваряла рани. Това не е вярно. Онази сила, която отваря рани, не е любовта. Според мене, по мека ръка от ръката на любовта не съществува. Който се оплаква от ръката на любовта, той няма нищо благородно в себе си, той не е разбрал живота. Казвате: Защо страдаме тогава? — Щом искате да разберете този въпрос, ще повикате всички хора, с които сте свързани, и заедно с тях ще разрешите въпроса. Сам никой не може да разреши въпроса за страданията. Когато едно дружество, съставено от стотина души, иска да ликвидира, всички тия сто души трябва да се съберат на едно място и заедно да решат въпроса, трябва ли дружеството да ликвидира, или не. Следователно, има закон в природата, който определя отношенията между хората, и според него, човек сам нито страда, нито се радва. Когато се казва, че човек трябва да живее за себе си,

т. е. за Божественото в себе си, това подразбира, че той трябва да е минал вече фазата на самовъзпитанието и да е дошъл до положение, на жертвата. От това, доколко човек е стигнал в самовъзпитанието, зависят и неговите прояви като истински човек.

Когато познава законите и силите, които работят в разумната природа, човек може да се справи с всички мъчнотии в живота. Ето, сега, например, минава кола по улицата, дрънка, дига шум, пречи на вниманието ви. Как мислите, тази кола нарочно ли минава? Коларят знае ли, че ви смущава? Коларят нищо не знае, но зад него седят същества от низка култура, с низък морал, които специално устройват тази работа. Те имат за цел да внесат смут в душите ви, да пречат на вашата работа. В случая, колата е изкушение за вас. Обаче, вие трябва да знаете, че изкушенията ви не се създават сега. Те са предвидени от черната ложа от преди няколко стотици години. Вие мислите, че изкушенията ви датират от вчера, от днес. Не, голямо изкуство, голяма дипломация се крие в начина, по който изкушенията ви се дават. Те са замислени отдалеч, с известен план, та като се натъквате на тях, да изглеждат тъй естествени, като че са в реда на нещата. Това, което днес вършите, е замислено отдавна, а днес само се реализира. И затова, когато казваме, че някой неща са неизбежни, това значи, че те са замислени преди хиляди години. Как ще спрете водата от планинския връх? Слънцето силно грее, снеговете се топят, и водата неизбежно тече надолу, нищо не може да я подпуши. Никакъв морал не може да ѝ се чете, че тя няма право да слиза надолу, когато вие сте се разположили на почивка. Водата казва : Аз не искам да зная, че вие сте се разположили тук, и трябва да мина покрай вас. Моят път е оттук, даден ми е наклон и направление, което по никой начин не мога да изменя. По-рано бях тиха, спокойна вода, седях на едно място, но днес искам да сляза долу.

Вие трябва да знаете, че нищо в живота не е случайно. Това, че салонът ни е поставен на улицата, дето се вдига голям шум, е отдавна предвидено. Също така отдавна е предвидено нещо по-добро, и по-хубаво, което в бъдеще ще ви се даде. Прозорците на този салон са обърнати на север — към истината. Отгоре има един тавански прозорец, който показва, че имате врата и към Божествения свят. На запад и на юг няма никакви прозорци. Юг е свързан с доброто, но и с гъстата материя. Който обича юга, той е мързелив човек; той обича широкия живот, с удобства. Който обича запада, той върши работите си вечер. Той взима, но не дава; говори, без да мисли много. Като каже нещо, след това вижда, че е сбъркал и казва: Не трябваше да казвам това нещо. Той сам си пакости. Тръгне на път и току виж, спънал се, паднал някъде. Защо? Не вижда човекът, вечер пътува. Велика наука е да познава човек силите на своя организъм и да се

справя с тях. В това отношение, окултната наука иде да улесни човечеството в неговия път. Астрологията, например, показва гамата, в която човек се движи, както и нейният основен тон. Това значи: астрологията изучава планетите, които влияят върху човека. Казано е в Писанието, че Бог създал слънцето да управлява деня, а луната — да управлява нощта. Астрологията казва, че слънцето, луната и останалите планети указват влияние върху човека. И наистина, ще срещнете хора, на които луната силно действа. Тези хора имат особени прояви. Такива хора се наричат лунатици. Въображението в тях е силно развито, вследствие на което те преувеличават нещата. Турците обичат да преувеличават. Те казват, че султанът имал на разположение безброй милиони хора. Като ги слуша някой българин, той ги пита : Де ще се събере този народ? Орехи да са, земята не би могла да ги побере. Хора, които се намират под влиянието на слънцето, са жизнерадостни, весели, не отпадат духом. Животът в тях тече като извор. Те са щедри, обичат музиката, поезията, изкуството. Луната е майката на идеите, те в нея зачеват и се развиват, докато един ден се родят. Луната се е създала в четвъртия ден, когато на земята е съществувала вече известна култура. Ако слънцето не беше се създало, и луната нямаше да се създаде. И преди тях е съществувал животът, и преди тях е живял човек, но при много трудни условия. Докато човек не се е нуждаел от слънце и от луна, те не съществували. В който момент, обаче, човек е почувствал нужда от слънцето и от луната, Бог ги е създал да бъдат в негова помощ. И наистина, когато културата, при дадените за нея условия, се затрудни и не може повече да прогресира, Бог веднага изпраща нови условия, да продължи развитието ѝ. В бъдеще слънцето няма да задоволява човечеството, и то ще изчезне. Тогава пък сам Бог ще бъде Слънцето на живота.

Следователно, човек трябва да схваща правилно нещата, да знае, че всичко в света предстои на промяна. Тъй както виждаме днес света, той не е абсолютен, не е неизменен. Божественият Дух постоянно работи и пресъздава нещата. Това е неизбежен закон.

И тъй, вие трябва да изучавате планетите и техните влияния върху човека. Това трябва да става от любов. Човек трябва да обича слънцето, луната и звездите, за да ги изучава. Има хора, върху които луната указва лошо влияние, особено вечер, когато спят. Затова те затварят прозорците, пущат пердетата и така се запазват от нея. Луната изсмуква силите на човека. Има племена в Индия, които толкова се плашат от луната, че не смеят да я гледат. Луната има свойството да изтегля, да изсмуква лошите, нечистите влияния. Обаче, като изсмуква лошите влияния, с тях заедно изсмуква и добрите. Затова човек трябва да бъде буден. Който е неразположен духом, добре е да се разхожда вечер, на лунно осветление, но трябва да пази

съзнанието си будно. Правете опити, да видите, какво влияние указва луната върху вас при пълненето й, при пълнолуние, както и при изпразване. Тези опити са необходими, за да се усили вярата ви, да видите, че наистина планетите влияят върху човека. Правете същите опити и със слънцето, да видите влиянието му върху човека. Има хора, които не могат да издържат силното слънце. Други пък обичат изгряващото слънце. Всичко това говори за любовта и разположението на човека към слънцето.

Като изучавате науката за небесните светила, с нея заедно ще изучавате и свещените книги, които представят бъдещата култура на човечеството. Засега свещените книги са затворени за хората. Няма да мине много време и, тайните, които те крият в себе си, ще излязат на яве, ще станат достъпни, ако не за всички хора, поне за тези, които искрено се стремят към тях. За тази цел вие трябва да се приготвите, да разбирате тези тайни. Ако не можете да се ползувате от знанията, които днес имате бъдещите знания ще представят нещо по-мъчнодостъпно за умовете ви. Днес всички хора говорят за внушението, едни го препорчват, други го отричат. Това показва, че като сила, като закон, хората още не го познават и не могат разумно да си служат с него. Прави са хората, когато се боят от внушението. Те са забелязали неговото вредно действие върху човека, но не знаят, как да приложат този закон. Значи, има дни и часове, когато внушението се отразява вредно върху човека. Тогава нито той трябва да внушава на другите, нито другите — на него. В такива моменти човек трябва да се огражда от внушението така, както военните, с ред крепости, се ограждат от своите неприятели. Както виждате, законът на внушението е съвременен въпрос, и въпреки това, хората не са се научили още да си служат с него. Питам: ако те не могат да се ползват от днешното знание, как ще се ползват от бъдещето ? Ако не се ползват от днешното знание, те ще изпадат в илюзии, в заблуждения, в преувеличаване на нещата.

Съвременните хора преувеличават нещата, вследствие на което създават помежду си големи неприятности и страдания. Като знаете това, бъдете внимателни, първо проверявайте, каквото ще говорите, и после говорете. Не бързайте да съобщавате неща, които не сте проверили. С бързане работа не става. Важните въпроси с бързане не се решават. Помнете следното нещо: каквото и да става в живота ви, то е необходимо за вашето самовъзпитание. За всички случаи, които се представят в живота ви, трябва да се радвате, защото в тях се крие нещо дълбоко, нещо смислено. Това, именно, показва, че разумните същества от невидимия свят се интересуват от вас и се радват, когато вие правилно използвате случаите, които ви се дават в живота за работа. Те се радват така, както вие се радвате, когато имате в градината си някоя хубава ябълка или круша, която дава сладки, вкусни плодове. Вие се радвате на вашата ябълка или

круша, и дето отидете, все за нея разправяте. Такова нещо представяте и вие за разумните същества от невидимия свят. За тях вие сте една хубава ябълка, круша, или доброкачествена лоза, и дето отидат, все за вас разправят. Радвайте се, че има кой да се интересува за вас. Никой не живее за себе си, никой не е сам в света.

Мнозина мислят, че са изоставени, че никой не се интересува от тях. Обаче, ако те разбираха отношенията, които съществуват между всички живи същества, в душата им щеше да цари пълен мир и хармония. Отношенията, вътрешните връзки между съществата са такива, че и за най-малките, и за най-ненапредналите е дадена поне една малка благодат, която да ги тегли нагоре. Бог никого не изоставя. И при най-лошите условия на живота, за всяко същество Той е предвидил един план, който хората не знаят. Добре, че те не знаят плана, който Бог е определил за всички живи същества. Те трябва само едно нещо да знаят, а именно: Всичко, което Бог е намислил, е добро. Какви са Божиите мисли, как ще се реализират, това ще остане тайна за всички времена и епохи. Бог е предвидил условията за вашето сърдечно, умствено и духовно развитие, но въпреки това е оставил един специфичен кръг на деятелност, изключително за вас, в който Той никога не се намесва. Когато вие работите в този кръг, Той поглежда отдалеч, какво правите, и веднага след това се оттегля. Това е областта, в която човек е свободен да прави, каквото иска. Вън от този кръг, човек не е свободен. Щом излезе от този кръг и влезе в друг някой, той се усеща вече ограничен. Дойде ли до кръга на великия живот, там Бог поставя граница и казва на човека: Оттук нататък не можеш да мръднеш. Морето, това е великият живот, пред който Бог поставя граница на човека и казва: Само до брега можеш да дойдеш, по-нататък не е позволено. Можеш да философстваш, колкото искаш; можеш да плачеш, да викаш — всичко ще остане глас в пустиня. Щом дойдеш до брега, ще се върнеш назад. Това, което днес ви е дадено в живота, е достатъчно. За друг живот други работи ще се разкрият пред вас. Много неща предстоят за работа. Съвременните хора се занимават с чужди работи, а своите изоставят.

Например, върви пътник с колата си, но по едно време колата му се счупва, и той остава сред пътя. Събират се около него 10—15 души и започват да разискват върху въпроса, защо се е счупила колата на този човек, и какво трябва да се направи, за да се поправи. Говорят, окайват го, но нито колата поправят, нито своята работа вършат. Щом дойде някой, който разбира от тази работа, веднага разпръсва събралите се около колата хора и казва: Моля, нека останат тук само онези, които могат да помогнат, а останалите да се разотидат. Също така и вие се събирате около счупената кола, но приказвате само, без да вършите работа. Обаче, когато

майсторът дойде, той веднага се заема да изправи колата. Първо разпръсва тълпата, а после започва да работи. У мнозина се заражда желание да не се разотиват, да седят около колата, макар и без работа. Не, свободните, които нямат работа, нека вървят напред, и то на такова разстояние един от друг, да не вдигат никакъв прах. Колкото разстоянието между един човек и друг, както и между една кола и друга, е по-голямо, толкова по-добре.

Като ученици на окултна школа, вие сте минали и през други училища — отделения, прогимназия, гимназия, висше училище, дето сте изучавали числата и различните действия с тях. Щом е така, вие познавате дробите, знаете, какво нещо е числител и какво — знаменател. Например, в дробите 1/2, 2/3, 3/4, 4/5 и 5/6, числителите показват, какъв е капиталът, с който се работи. Представете си, че тия числители 1, 2, 3, 4, 5 са скачени съдове. Скачените съдове пък представят пътя, по който идеите вървят и се развиват. И наистина, шом една идея мине през ума на човека, след нея иде втора, трета, четвърта, докато се прояви едно хармонично цяло. Хармоничните идеи имат един и същ знаменател. Всяка идея съдържа в себе си сила, която дава потик на душата. Силата, която идеята съдържа, още не е самата идея, както и любовното чувство не е още любов. Всяко любовно чувство е признак, че любовта иде, но самата любов е далеч някъде, тя още не е дошла. Следователно, когато казвате, че обичате някого, това още не е любов. Колкото любовта е по-далеч от формите на нещата, толкова тя е по-чиста, по-неопетнена. Например, имате приятел, когото обичате. Обаче, един ден приятелят ви умира. Сега вие обиквате приятеля си повече. Колкото повече времето минава, толкова и любовта към приятеля ви се увеличава. Вие започвате да виждате неговите добри черти — нещо, което по-рано не сте забелязвали. Вашият приятел може да бъде мъж или жена — безразлично. В дадения случай, формата не указва влияние за накърняване чистотата на любовта. Тази любов е идейна. Когато духовното в човека преодолява, той и на земята може да обича идейно, без да опорочи с нещо любовта. Там, додето съвременният човек е достигнал, любовта не може за дълго време да се запази в своята чистота. Не че той не желае това, но условия за тази любов в самия него още не съществуват. Един ден, когато тия условия се подобрят, и любовта ще се прояви във всичката си чистота.

Днес всички хора плачат за изгубената си любов. Питам: любовта може ли да се изгуби? Любовта никога не се губи, но токът на любовта, който минава през човека, може да се прекъсне. Който разбира законите на любовта, той може да възстанови своите първи отношения към любовта, и по този начин отново да я придобие. Който не разбира законите на любовта, той ще съжалява, че я изгубил, и ще казва: Едно време, като млад, имах любов, но сега остарях и изгубих любовта си. Питам: когато Яков

обикна сина си Йосифа, млад ли беше? Защо го обичаше повече от другите? Казва се, че Яков направил на Йосифа пъстра дрешка, с която той и външно го отличил от братята му. Казват, че Яков имал слабост към Йосифа. Според мене, слабостта на Якова не беше в любовта му към Йосифа, но в това, че изказа любовта си към него външно, пред другите. Яков не трябваше да прояви любовта си към Йосифа пред братята му; те не трябваше да знаят за неговата любов. В това, именно, се заключаваше неговата грешка. Братята на Йосифа не можаха да разберат, защо баща им го обича повече от другите си синове. Причината, задето Яков обичаше Йосифа повече от другите си синове, се дължи на любовта му към Рахила. Той обичаше Рахила, и в лицето на Йосифа виждаше нея. Яков обичаше Рахила, но Лаван му даде за жена първо Лия, по-голямата си дъщеря, а после Рахил. Това показваше, че Йосиф, когото Рахил роди, ще преживее нещо особено.

И тъй, от единия до другия край, животът на съвременните хора представя скачени съдове. Ето защо, те трябва да изучават законите за скачените съдове, да знаят, какви трябва да бъдат техните отношения. Сегашният живот не трябва да се отрича, но към него трябва да се приложи нещо ново, да се подобри, както земеделецът подобрява почвата на своята нива, дава й условия да изкарва по-доброкачествено жито. Това подобряване става чрез наторяване. Ще кажете: земеделецът лесно може да подобри нивата си: ще вземе тор и ще го нахвърля отгоре. Но ние как можем да подобрим живота си? И най-бедният живот може да се натори. С какво? Със знания. Човек трябва да знае, как да постъпва, как да се справя с всички условия на живота. Какво струва на човека да бъде любезен, да има широко сърце? Някой казва: днес не съм разположен, никой да не ме докосва. — Какво от това, че не си разположен? Твоето неразположение не е нищо друго, освен барометър, който показва, че времето се е развалило малко. Какво от това, че времето се е развалило? Трябва ли да считаме, че времето е виновно в нещо, или че барометърът е виновен, задето показва лошо време? Нито времето, нито барометърът са в състояние да изменят естеството на човека. Утре времето ще се подобри, и барометърът ще се повдигне. Значи, при промяна на времето, барометърът трябва да се повдига и спада, но човек трябва да знае, че при всички тия промени на неговия барометър, естеството му остава неизменно. На неизменното в себе си, именно, той трябва да разчита. Ако барометърът на някой човек показва само лошото време, той не е здрав човек. Барометърът на здравия човек показва и добро, и лошо време. Ако барометърът ви показва само лошото време, вие мязате на часовник, който има един-два счупени зъбци, вследствие на което цъка, но стрелките не се движат, не показват времето. Този часовник трябва да се поправи, да показва точно времето.

Едно се изисква от вас: да бъдете толкова чувствителни, че да схващате и добрите, и лошите влияния и промени, които стават във вас. Вие нямате право да се оплаквате, че бял ден не сте видели в живота си. Ако сте видели черни дни, видели сте и бели дни. На човека са определени толкова страдания, колкото и радости. Когато някой казва, че не е видял бял ден в живота си, това показва, че той е бил по-чувствителен, по-отзивчив към скърбите и страданията, вследствие на което радостите са минали незабелязано покрай него, без да ги е използвал, както трябва. За тази цел, човек трябва да има будно съзнание, да схваща еднакво и радостите, и скърбите. Тъй щото, мрачните състояния на човека говорят за низходящите промени на неговия барометър. При всяко подобно положение, умът на човека трябва да бъде буден, да схваща и възходящите състояния на своя барометър. Който приема радостите в живота, той трябва да приема и скърбите.

Животът се движи между контрасти. Затова, онези, които изучават астрологията, виждат, какво голямо влияние указват слънцето, луната и другите планети върху човешките темпераменти. Следователно, човек трябва да познава своя темперамент, свойствата на своя организъм, а оттам и влиянието на планетите върху себе си. Ако организмът на някой човек е доброкачествен, слънцето ще му влияе по един начин. Ако организмът е долнокачествен, слънцето ще му влияе по друг начин. От качеството на организма зависи и влиянието на планетите върху него. В това отношение, задачата на човека е да си изтъче един доброкачествен организъм. Това означават думите, че човек е творец на своята съдба. От него зависи бъдещето му. Бъдещето на човека пък зависи от това, какъв организъм той ще си изработи, и какво самият организъм ще изработи.

Днес всички хора говорят за подобряване на своя организъм, на своето тяло. Прави са те, защото тялото не е нищо друго, освен организирана материя. Организирането на тази материя се постига с ред усилия, със съзнателна и непреривна работа от страна на човека. Апостол Павел казва : „Има тяло естествено, има тяло духовно". Естественото тяло е не организираното, неоформеното още тяло, в което съзнанието не взима участие. Духовното тяло е организираното тяло, в което съзнанието на човека взима участие и го прави буден за всичко онова, което го заобикаля. Такъв човек се радва и на радостите, и на скърбите, които невидимият свят му изпраща. Той се радва и на благата, и на лишенията, в които е поставен.

Изпейте упражнението „Изгрява слънцето".

Когато се говори за новата философия на живота, аз имам пред вид онова съзнание, което показва на човека миналото и бъдещето му. Той трябва да

знае своето минало, за да изправи настоящето си. Той трябва да изправи настоящето си, за да приготви своето добро бъдеще. Това нещо може да се познае по пръстите на човека. Някой от пръстите показват миналото на човека; други показват настоящето, а трети — неговото бъдеще. Тия неща не могат да се обясняват, защото ще уплашат човека. Понякога хората се плашат от големите благословения. На един турчин, от Цариград, му се паднал на лотария един голям английски параход. Като го въвели в парахода и му казали, че е негов, от радост той полудял.

Следователно, човек трябва да бъде готов да се ползува разумно от благата, които природата му е определила. Ако не е готов да се ползва от тях, те ще бъдат тежест за него. Затова, именно, много от своите блага природата е скрила от ония, които не са готови; за готовите тя всеки ден разкрива своите тайни. В природата лицеприятие няма. Готов ли си, тя вдига завесата пред тебе и открива онова, което ти е нужно. Не си ли готов, тя всичко затваря пред тебе с девет ключа. Ето защо, който иска да се домогне до великата Истина, той трябва да се приготовлява за това. Иначе, не работи ли съзнателно върху себе си, човек изпада в еднообразие, което го довежда до сънно състояние. Ако човек мисли върху едно и също нещо по един и същи начин, най-после той дохожда до хипнотично състояние и заспива. Ако седите близо до някой водопад и се вслушвате в монотонното падане на водните капки, вие можете да заспите. Също така човек може да заспи и под монотонното удряне на някой чук. Еднообразието обикновено докарва човека в сънно състояние.

Един баща често водил детето си на воденицата и забелезал, че под звуковете и шума на воденицата, детето много лесно заспивало. Като се връщал у дома си, детето не могло да спи, и постоянно плачело. Като търсил причината за безсънието на детето, бащата разбрал, че това се дължи на отсъствието на воденичния шум. Детето заспивало на воденицата лесно, под влиянието на монотонните звукове на воденичното колело. За да го приспи, майката взела една тенекия и почнала да дрънка на нея. Щом чувало дрънкането, детето заспивало. Значи, равномерните, еднообразни и монотонни звукове и движения успиват човека. Понякога те са потребни, но щом дойде въпрос до мисъл, до облагородяване, до работа върху себе си, тези движения не са потребни. Напротив, те са опасни и трябва да се избягват. Те са потребни, само когато човек трябва да заспи. Вън от това положение, те са вредни. Когато искате лесно да заспите, четете някоя неинтересна книга. Само че в това време около вас трябва да се навърта някой, да изгаси свещта, да не стане някаква пакост, някакво нещастие. Индусите имат разни методи за заспиване, но тези методи на запад са неприложими. Достатъчно е човек да концентрира мисълта си, като гледа на края на носа си, за да заспи лесно. Обаче,

западният човек по този начин не може да заспи. Хората на запад имат съвсем други методи за заспиване от тези на индусите.

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

37. Лекция от Учителя, държана на 8 юний 1927 г. София.

1927_06_12 Типове и образи
лекция пред специалния клас

ТИПОВЕ И ОБРАЗИ

VI година (1926-1927)

36-а лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя в София на 12. VI. 1927 г.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

Йона какъв тип е? Към кои типове спада? (– Изтълкувано на еврейски, «Йона» значи гълъб, под Венера спада.) Скоро се обезсърчава. (– Луната изглежда, че му е повлияла.) Луната – се поглъща, изчезва.

Соломон? (– Меркурий, Юпитер, Венера.) Венера в кой аспект? Много силен е в Соломон. (– Може би с Марс да е имала силна конфигурация.) Баща му – Юпитерианец. От майка си той е наследил. Той е роден от Уриевата жена. После, той е човек, който може да мени своите възгледи. Не се придържа толкова о онези постановления Мойсееви, но се вдаде в научни изследвания. Венера – с кого? Кои са любовниците на Венера? (– Все мъжествени хора, които имат здраво телосложение, особено военни хора; истински мъже, и Аполонови типове.) После, много неща е събрал той в Притчите, «Песен на песните», «Еклесиаст». «Песен на песните», тъй както е написана, какви черти издава в неговия характер? Ако разгледате неговото лирическо произведение, към кой тип ще го приведете? (– Венера и Луната.) Даже религиозните хора забраняват да се чете «Песен на песните». Мнозина, които са чели «Песен на песните», мръднала им дъската. Трябва да е много напреднал човек. (– Тя е една от най-хубавите книги на Стария Завет.) Забележете, той събира Притчите, после – «Еклесиаст» и «Песен на песните». Има и други книги, които минават за негови. Но по какво се отличават Притчите? Какъв тип трябва да бъде онзи, който пише притчи? В Притчите се явява тщеславието на Соломона. Имаме едно съвпадение – Толстой е събрал много изречения в «Пътят на живота». Чрез Притчите Соломон, като съзнава своите погрешки... Той е написал Притчите, като ги четат хората, да изправят своите погрешки. Те са притчи, чрез които човек може да изправи своите погрешки. А в «Еклесиаст»? (– Проявява се като стар Сатурнианец-мъдрец.)

Йоан към кои типове спада? (– Слънчев тип с Венера, на Венера в една възходяща гама, добър аспект.) Сегашният час на коя планета спада?

''(Близо 9 часа – 21 часа нощно време.)'' 8 и 1/2 часа – коя планета имаме? (– Венерин час трябва да е.)

Ако ви представя един избор... Например бих ви представил първо билет от най-хубавото представление, или билет за някой концерт, или билет за галаобяд, или билет за екскурзия в странство. Кой от тези билети ще изберете? Трябва да имате предвид, че окултните познания са (кондензирани). Трябва да разбирате алхимия, някой път трябва да ги размивате. Всяко окултно знание, трябва да му дадете по няколко килограма вода. Ако не разбирате тази наука – да размивате окултните познания, няма да може да ги използувате.

Трябва да знаете употреблението на водата. Ще ви дам една задача да се лекувате по някой път с няколко капки. Да лекувате известни психически недъзи. Някой не може да търпи – ще му кажа колко капки вода му трябва. Или някой има съмнение, или някой обича. За да видите какво влияние упражняват капките на водата. Ама навреме ще ги пиете. Питам сега: Дали водата ще упражни влияние, или внушението, или времето? Три фактора. Времето, това са условия и онзи, който ви е дал тези капки, той ще бъде като една подбудителна причина. Щом се събирате, за да добиете познания – каква е целта на знанието? Знанието трябва да влиза като един елемент за усилване на живота, да осмисли живота. Красота е то. В знанието събужда се човешкото самосъзнание. Само по този начин може да се осмислят всички стремежи на човека...

[[Картинка:fig36.1.jpg]]

Сега, не сте проучвали отношенията на белите дробове и стомаха, по какво се отличават? Когато се пълнят само горната част на дробовете, психически какво положение добива човек? Всички онези хора, нервни, нетърпеливи, имат горно дишане, дишане само с върховете на дробовете и кратко дишане (Фиг. 36.1). А онези, търпеливите, издръжливите хора, имат дълбоко дишане. Няма никакво повдигане на рамената. Туй сега едно съвпадение ли е, или един закон? Трябва да знаете, че търпеливият човек е свързан с абдоминалното* дишане. С дълбокото дишане друго едно течение [се] образува вътре в организма. Когато се пълнят долу крилата на дробовете, когато се пълнят всички алвеоли с въздух, упражняват едно специфично влияние, магнетично влияние. Човек, когато диша с целите си дробове, тези малки станции на дихателните органи, когато се напълнят с въздух, предават своята прана на клетките. Или, специфично, тези около 10 милиона клетки, които се намират в дробовете, те трябва да дишат.

Когато искате да бъдете търпеливи, непременно трябва да дишате дълбоко. Всички трябва да се научите да дишате с крайниците на вашите дробове. Може ли някой от вас да покаже едно абдоминално дишане? Трябва да има едно силно напрежение на диафрагмата. За пример тези, дълбоките мислители, когато искат да изразят една дълбока мисъл, приемат дълбоко въздух и дълго време не дишат. Не дишат бързо. След като е мислил, мислил, минава една минута, дълго време задържа. Затуй, когато се намерите в трудно положение, вдъхвайте повече въздух! Понеже, ако Бог изпълва всичкото пространство със Своя Дух, колко повече въздуха! Колкото повече въздух приемате, толкова повече прана приемате и толкова повече идеи ще влезнат. Може да кажете, че идеите се зараждат, се посаждат в мозъка, но се оплодяват чрез белите дробове. Ако чрез вашето дишане вий не можете да приемете тази жизнена енергия и да изпратите тази чиста кръв, тези идеи във вашия ум няма да се зародят; и може да се зародят, но няма да израстат.

Не е само чистата кръв, но в кръвта + трябва да има. При всяко едно дишане правете наблюдения каква мисъл се зарежда. И ако напишете една теза, когато не сте дишали дълбоко и когато кръвообращението стане дълбоко и правилно, пак ви се зададе друга теза, ще намерите голяма разлика.

Всеки от вас трябва да има един малък албум, да направи една теза. Тезата може да бъде само от 4 реда. Може да напишете цяла една теза с едно зрънце – развиването на една теза, то е вече въпрос на време.

Най-първо, трябва да се посеят сега във вас, в този живот, най-великите идеи. Посейте ги. Може да стане. Не е въпросът за развиване. Бременната душа с велики идеи, тя предчувствува какво може да бъде нейното бъдеще.

Сега, в края на века, не се старайте, по някой път отвън, и във вас идва едно желание, вий искате да се изживеете. Започнете живота! Имайте великата идея как трябва да се живее! Удоволствието не е живот. В живота има подбудителна причина, каквато да е, тя е непреривна. Да кажем, сънувате някой сън, толкова приятен. В сън сте преживели нещо, но този сън ви причинява много по-голяма радост и импулс, отколкото будният живот. Защо? Намеренията ви са били по-чисти.

Най-малко по три минути в клас трябва да се учите. Според мен пет минути за молитва са достатъчни. Англичаните две минути определиха, след войната, да отправят ума си към Бога. Наряда, ако се спреш, в две минути можеш да изпееш всичкия наряд. Ако пътуваш с биволска кола до Варна – нарядът си е на мястото си. Аз не съм против наряда.

Интензивност трябва – концентриране трябва в мисълта. Може един наряд да става еднообразен, той става като един дълг – само да го изкарате. Не от приятност, но искате да се освободите, като от нещо, което ви е вързало. Тъй, да се освободиш, не да си свободен. В две минути можеш отгоре и Добрата молитва, и всички песни можеш да изпееш в душата си. Две минути, но като идеш, не трябва да гледаш никъде; две минути абсолютно да забравиш и света, и всичко – туй наричам наряд. Ако цял английски народ може за две минути да спре всичко – и телеграфи, и телефони, кой където е, спряха работата си за две минути. Че, ако две минути спреш и накараш всички тези готвачи в парахода, всички за две минути да настане онази вътрешна тишина и в мозъка, и в дробовете – ще поемеш въздух и две минути ще задържиш. А ти ще се молиш на няколко пъти, ще издъхнеш.

Вий не сте направили една молитва, да поемете въздух и в туй съзерцание – не да мислите за дишането, че ще се задушиш. Самовъзпитание е то. Ако не две минути – една минута. Най-първо започнете молитвата с 10 секунди, но ще спреш всичко; после – 20-30, докато дойдеш до две минути. Англичаните дойдоха до две минути и онези финансисти изчисляват за две минути колко загуба имат. Колко милиона.

Хубаво е във всеки един момент човек да има една известна идея, за която всеки ден да отделиш две минути. Но те да бъдат свещени минути – сутрин или [на] обяд, тези минути да бъдат паметни в живота. Да останат паметни.

Сега, другото положение: Мнозина чакат в напреднала възраст да се поправят. Сега, да ви кажа философията, да разсъждавате правилно – в напреднала възраст! Ето какво уподобление ще ви дам. Представете си: От една наклонена плоскост една кола пускат надолу. Питам ви: В този устрем на тази кола, може ли да я поправите? Казвате: «Оставете я, в стари години, като се спре в полето, ако не излезе из релсите, ще я поправя.» Туй значи в стари години – като слезнеш в полето. Но ако речеш да пътуваш, пак трябва да те изкачат горе, на хълма.

[[Картинка:fig36.2.jpg]]

Нормалният живот, той е като слънчевата светлина – ту слиза, ту се качва. Светлината върви тъй: (Фиг. 36.2). От един бряг ще се спуснеш, по най-малкото съпротивление ще минеш през долината. Щом се спираш в долината, има някаква повреда. А щом се движиш отгоре, без да се спираш, нямаш никакъв контрол. Ако човек се движи в младини без контрол, в него съзнание няма. Пък ако в старини остава да се поправя, ние

знаем неговото минало, той нищо не придобива. Казват: «поумнял». Не е поумнял, но изправя погрешките на онзи, безконтролния живот. Старецът нищо не поправя.

Туй не се отнася до вас, аз не казвам, че вашите спирачки са развалени. Туй е обяснение на един вътрешен принцип на живота. Допуснете, качили сте се в един трен по невнимание, машинистът – пиян и не се сеща да тури спирачките, тренът пътува с голяма бързина. Кой е виновен? Вий съжалявате, че сте се качили на този трен, поверили сте съдбата си на този, глупавия машинист. Но вий не сте отговорни, но трябва да се молите на Бога или на машиниста, да тури спирачките, или тренът да не излезе от релсите – и втори път да не влизате в този вагон. Често пъти в живота имате такава опитност.

Имате ли някакво упражнение? Онова, за 10 дена, с тренирането? Като се направи чешмичката, тогава ще започнете туй трениране. Мнозина от вас трябва да научите едно от магнетичните свойства на водата, едно от елементарните свойства на водата. Мнозина артисти, когато искат да представят някои любовни работи, хранят се с овче месо – и много сполучливо излиза. В стълкновение ще дойдете сега. Ако нямате любов и дойдете до някоя любовна драма, непременно – овче месо. Преведете! Аз ви говоря тъй: В растителното царство има овци. Кои от плодовете са овци? И ние ще ядем овче месо. Ще намерите от растенията кои спадат към кокошките, пуйките, гъските, вегетариански – в растенията. Тези, сегашните животни, някога са били растения. Към кои типове спадат овците? Под кои типове ги считат? (– Те са под знака на Водолей, Венера, Слънцето.)

Ние трябва да преведем. Най-първо трябва да пристъпим към един коренен опит при хляба. От този хляб, както сега се храните, нищо не може да се постигне. Трябва да вземете или вий сами да си обработите, или от някой добър човек да си вземете жито и сами да си направите хляб. Десет, 15, 20 дена да се храните с този хляб. Индусите, когато правят своя опит, то употребяват ориз. Около 100 г ориз употребяват. Но тук, при нашите зони, където вий живеете – жито, да е смляно, на 2-3 дена; като се мине една седмица, наново трябва да се смели, съвсем прясно. Аз не съм за многото варене на житото. Ако дълго време се вари житото, пак се изгубва туй свойство; и ако добре не се мели, пак се изгубва едно от главните свойства на житото. В старо време евреите са имали свой хромел, млели са го на булгур – тогава по-хубаво се запазва.

Казвам: Ако се направи такъв един опит, тогава ще изберете – има през деня един ритъм на енергиите, които идват от Слънцето. Различават се по

степен тези енергии и този ритъм носи всички елементи, които влизат в устройството на човешкото тяло = чувства = мисъл. Трябва да знаете силите, които идат. Да кажем, сутрин трябва да знаете, според вашето устройство – ти в специфичен час ще идеш да си донесеш вода, друг ще иде в определен час да събере дърва, друг ще замеси брашното. И ако туй брашно се приготви тъй и водата се донесе и се опече добре, имате един хляб магически приготвен; ще го пазите, той става свещен хляб. Разбира се, туй през цялата година не може. Може да се направи такъв един опит за 10, 15, 20 дена, до един месец, то е достатъчно. Може да компенсира за 11 месеца. А едно разумно общество може и 2-3 месеца. За онези малодушни хора има друга опасност: да станат формалисти, да се придържат в буквата на закона. Щом му кажеш в еди-кой си час... Но трябва да знаете, че часовете се местят. Той ще запомни времето, но часовете се местят; и дните, и те се местят. И ако вий пресметнете математически, в сегашния календар от 8000 години, казват, че в първия петък е създаден човекът. Преди него не е имало петък. По-напред 6-ия ден не го е имало; като е направен човекът, шестият ден тогава се образувал. Човек е образувал шестия ден. А седмият ден, той е на Господа. Седмия ден, не го знаем какъв е. Шестия ден, ние го опитваме сега какъв е. Ние го знаем. Животът, който го живеем, това е шестият ден, ние го виждаме какъв е. Но седмият ден е ден на почивка – за бъдеще ще го учим.

Главната мисъл за тази вечер, която може да приложите? Аз искам във всяка една лекция да има две минути. От вас, специалния клас, не изисквам цял час, но две минути. Защото една минута не може. Две минути, тъй цялата лекция да мине.

За да направите едно добро, колко време се изисква? Да спрете, да отворите кесията си и да дадете милостиня колко време се изисква? Да посрещнете един ваш приятел – 10 години не сте го виждали, колко време се изисква да го поздравите? Казват: 12 часа. Две минути! Две минути, то е голямо преживяване, то е толкова интензивно, че който е минал, казва: «Цял час приказват», пък то е две минути. И действително, във всяко едно занимание – тази вечер – едва ли във всяка една лекция има две минути. Аз говоря само две минути. Аз говоря много минути, но на една публика две минути ако говоря, тя ще ме разбере. Хубаво е две минути човек да има. Като влезнеш някъде, театър или концерт, две минути като го слушаш, то е достатъчно. Ти и себе си ще ползуваш, и доста*. Ако е някой музикант, две минути – той ще почувствува и веднага ще насочи погледа си към тебе, и за две минути по-хубаво ще свири. Ако аз подам някому, който да е от вас, ако му дам само две минути, да съсредоточа мисълта си към него, той може да напише гениални работи. Две минути е достатъчно. Туй значи да помагаш – за две минути да го подкрепиш.

Нали знаете онзи пример за една знаменита певица, която била под влиянието на един мъж, в когото музикалността е била силно развита, но нямал глас? Намира той една певица, в която музикалното чувство го няма, но хубав гарант има и той влага своите чувства и тя става най-добрата певица. Но друг някой се влюбва в нея и понеже вижда, че този господин постоянно я придружава, от ревност го застрелва. Веднага всичкият талант на певицата изчезва.

Тези две минути трябват. Когато ние говорим за един приятел, подразбираме приятел, който може да ти даде през деня две минути. Неговото присъствие, то те повдига. Да мислиш за някого само за доброто, което е у него, тъй да го повдигнеш – никаква негова погрешка, тъй, както Господ ни държи. Господ не всякога ни държи. Той по-малко време ни държи. Колкото да сте болен, щом помисли – веднага се разшири душата ти. Туй е хубавото, красивото. Затуй, по две минути се спирайте. Две минути да го държиш в ума си, да го повдигнеш – правиш полза и на себе си. Само на едного да направиш, е достатъчно. Едно добро, направено за две минути, струва повече, отколкото хиляди добрини, направени през деня. Като се върнеш през деня, да знаеш, че две минути са прекарани да направиш едно добро. 365 дена по две минути колко дена правят през годината? Правят близо 1/2 ден. Значи, тази година, ако ние сме прекарали от сутрин до зенит тъй, без да проникне нито една лукава мисъл, ни желание в нашата душа, то значи годината [е] завършена хубаво. Половин ден е цената на годината.

Сега, ние ще направим този опит за по-дълго време по две минути. Този опит ще го правите в едно и също време. Ще бъдете свързани с всички. Когато човек служи, той трябва да бъде свързан психически с всички онези хора, на които съзнанието е пробудено. Само за онези от вас, които са свободни. То не става по закона на насилието. За какво ще мислите? За какво мислят англичаните? Вий се позаинтересувайте тези две минути за какво употребяват англичаните. За какво искате да ги употребим? Казвам: Ще ми дойдете на един обяд у мен за 2 минути. Специфично трябва да се определи за какво: ако е за обяд – за обяд; ако е за четене, разговор, писане или какво, да знаем.

В окултния закон най-първо започваме с яденето и свършваме всички тези работи. Ще ядем най-първо. Туй е само възпитание, трениране, за туй не трябва да се безпокоите. Тези работи няма да станат в един ден. След като работите 10 години над себе си по 2 минути на ден, вий ще имате 5 дена; десет години, за да създадете характер. Тези 5 дена, те са важни. Туй е размиване на една окултна идея. Има окултни идеи, които не може да се

възприемат. И даже почнеш да се плашиш от нея. «Ама, казва, да се откажа от себе си, да не ходя на театър.» Или да се молиш – цял ден може ли да се молиш? То е изопачаване на онзи, същинския живот.

Двете минути, които трябва да употребиш, които стават център на живота, оттам всичко ще се регулира, всичко последователно. Ще се качиш на небето и ще усетиш всичката радост горе. После ще слезнеш през животните, растенията, минералите, ще слезнеш до ада. Ще дойдеш до долу, там, където е Люцифер – всички страдания. След туй ще се издигнеш до небето, пак ще се измиеш, ще си отдъхнеш за две минути, ще го направиш, ще въздъхнеш, ще кажеш: «Велик е животът.» То е търпение – да издържиш там, долу. Господ го е запушил, той дири път и като не може, иска да пръсне котела. Господ го държи там. Докато намериш своя път, ще излезеш из тази дупка, която е определена вътре.

Когато турят едно яйце да се мъти, коя част на яйцето пробива пилето? И всички пилета не пробиват яйцето. Един много хубав опит е той. Не на едно и също място пробиват тези пиленца. Тъй също, за да излезнеш, ти трябва да си пробиеш място в тази черупка. А в психическия живот всеки от вас е обвит в една черупка. Вий сте хора, но трябва да се измътите. Вий сега усещате стеснение. След като пробиете яйцето и се измътите, вий ще се усетите свободен. Но тази свобода, тя ще се придобие след време. Сега трябва да се пробуди съзнанието. Като се излюпи, той ще бъде съвършен човек.

Тези са посторонни работи. Вий дълго време ще седите в яйцето. Аз ви насърчавам. Колко дена седи квачката на яйцата? – 22. Десет години, те са 5 дена, 20 години са 10 дена, 40 години са 20 дена. След 48 години ще се излупите. По две минути като работите. Какъв труд е той! И какво постоянство! И какво постоянство трябва да имате! И действително, този период е верен. Светиите, които са отивали, те са живели 40-50 години, и последните години от живота си – те го посветяват. Там, в гората, 48 години седи той, докато се излюпи. В туй отношение и вий не трябва да се обезсърчавате. След 48 години. Сега на колко сте?

Тъй, малко да се събуди вашата мисъл. Има много интересни неща в живота. Живата природа е една много разумна майка. В нея няма никакво своенравие, всичко е наредила много хубаво. Когато научим нейния език, ние ще хванем пътищата ѝ и животът ни ще стане по-сносен. Ще изучавате този език на природата в себе си.

Всяка сутрин две минути ще посвещавате!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

* абдоминален (от лат.) – коремен.
* дост (от перс.-тур.) – "нар." приятел, другар.

Начало: 19:00

1927_06_12 Ще оздравее
неделна беседа

ЩЕ ОЗДРАВЕЕ

Беседа от Учителя, държана на 19 юни, 1927 г. София.

„Рекоха учениците Му: „Господи, ако е заспал, ще оздравее.““ (Йоана, 11:12)

„Ще оздравее". Само здравият човек е способен за работа. Ако е болен, той ще бъде на легло; ако е умрял, той ще бъде в гроба. При истинското здраве става правилна обмяна между всички удове на организма. Съвременните хора трябва да разбират правилно философията на здравето. Те имат много атавистични възгледи върху живота, вследствие на което търсят щастието там, дето го няма. Някой момък се влюби в една болна мома и очаква да бъде щастлив с нея. Болната мома не може да го направи щастлив. Изобщо, тя никому не може да донесе щастие. Грешният, сиромахът, глупавият също така не мотат да донесат щастие на никого. Питам: какво носи умрелият? Умрелият носи само миризма. – Ами заспалият? – Заспалият носи безгрижие.

Казвам: много момци се влюбват не само в болни моми, но те се влюбват и в парите. Обаче, парите са мъртви същества, мъртви моми, умрели от преди милиони години насам, и сега трябва да дойде някой, да ги възкреси. Някои от сегашните хора са заспали, а други – -умрели, и за тях трябва да дойде някой, да ги събуди, да ги възкреси. Те са подобни на змийските яйца. Трябва да възкръснат някои мъртви или заспали неща, но човек трябва да знае кои неща да възкресява. Парите трябва ли да възкръсват? Покажете един човек в цялата история на живота, който, като е възкресил парите, той сам да не е умрял! Който е възкресил парите, той рано или късно, е бил убит от някого.

Сега, като говоря по този начин, аз имам пред вид съвременната култура и цивилизация, на които съвременните хора са пълно отражение. Те нямат нещо свое изработено, но живеят с възгледи и разбирания от минали култури и цивилизации и затова ще ги чуете и днес още да казват: без пари, без злато не може да се живее. Ако това твърдение е право, дайте на хората няколко тона злато, отнемете всичкото жито от хамбарите им и вижте, какви ще бъдат резултатите. Като съпоставите нещата правилно, ще видите, че златото служи само за обмяна, но не и като цел в живота. Само по този начин човек ще се увери, че в живота има известни идеи, които са така необходими, както и житното зърно; обаче, има и такива

идеи, които служат само за обмяна, като златото. Те са мъртви идеи, т. е. идеи без живот.

Питам:какво се разбира под думата „смърт"? Под думата смърт се разбира недиференцирано състояние на материята. Ако човек приеме храна, която не е диференцирана, т. е. в която не е вложен живот, тя ще му причини смърт. Дървото за познаване доброто и злото, за което се говори в Битието, било недиференцирано, вследствие на което .плодовете му носели смърт. По тази причина, именно, Бог забранил на първите хора да ядат от плодовете на това дърво. Има отрови, от които само една капка е в състояние да предизвика моментална смърт за човека. За пример, достатъчно е да дойде някой при един религиозен човек, вярващ в Бога и да го отклони от този път, за да внесе в него най-силната отрова. Той може да му каже: слушай, никакъв Бог не съществува. Яж и пий, за нищо не се безпокой. Удари нашироко, да знаеш поне, защо си живял. Няма по-силна отрова по-страшна смърт за човека, ако успее някой да го отклони от Бога! Такъв човек изпада вече в хипнотично състояние: дето отиде, той все парите държи в ума си и за нищо повече не мисли. Питам: кой създаде парите? – Човекът. Започне ли човек да живее само за парите, за богатството, той търси вече лесния път. Който иска да живее правилно, той не трябва да става роб на парите, но да стане техен господар. Такъв човек може да бъде богат, да разполага с пари, когато пожелае. Как ще стане богат? – Като развие своята чувствителност, своята нервна система. Той ще вземе пръчицата си и с нея ще открие, де има заровени пари: ще ги разрови и ще разбогатее. Има ли смисъл такъв човек да се моли на този или на онзи банкер за пари? Трябва ли такъв човек да се моли на светиите да му помогнат да разбогатее? Едно трябва да се знае: светиите пари не дават. Те сами нямат пари. Когато дойдоха при Христа да искат от Него данък, какво направи Той? Петър, без да мисли много, каза, че Христос ще плати данъка, защото и Той се подчинява на общия ред. Обаче, Христос го запита: Петре, в Царството Божие кой плаща данък – синовете, или поданиците?- Поданиците. Значи, синовете са свободни. За да не ги съблазним, обаче, вземи мрежата си и я хвърли във водата. Първата риба„ която хванеш, извади я от мрежата, отвори. устата й и ще намериш вътре един скъпоценен камък. Продай този камък и с получените пари плати данъка!

И тъй, в новата култура, в новите разбирания хората трябва да държат пътя на учените. Те трябва да се свържат с хората на експерименталната наука, а не само с тия на теорията. Ученият трябва да прави ред опити и изследвания, докато се добере до известни закони и правила. Истински ученият не очаква на никого, той не се моли на светиите да му помогнат,. но работи усилено, прави свои изследвания, търси закони, общи изводи и

казва: Бог е поставил известни закони в живота, които аз непременно трябва да изследвам и проуча. И той.-се моли, но неговата молитва представя само допитване. Когато някой човек не може да разреши един въпрос, той се допитва до някого, как трябва да разреши този въпрос. Способният човек се задоволява само с едно малко загатване – по-нататък той сам работи.

Сега, например, като сте събрани тук, мнозина могат да ви запитат: защо се интересувате от новото учение? Наистина, всички заемате известно обществено положение, повечето от вас са женени, имате жена, деца, наредени сте, осигурени сте материално, защо ви е тогава ново учение? Вие имате старо учение; защо ви е ново? Когато хората се държат за старото, те се намират в положение подобно на това, в което се намират съвременните родители и деца. Някой баща има дъщеря, която много обича. Той е толкова привързан към нея, че по никой на-чин не желае тя да се ожени. Ако не беше неин баща, той би се оженил за нея. Той я обича тайно в душата си. Майка, която има син, по същия начин обича сина си и за нищо не би се съгласила да го ожени за някоя мома. Ако не беше негова майка, тя би се оженила за него. Майката казва на сина си: синко, пази се от момите! Нали виждаш, и аз се ожених, но нищо не придобих от женитбата. И бащата казва на дъщеря си: дъще, не се жени, не ти трябва беля на главата! Тук имаш и ядене, и пиене, каквото ти е нужно; защо трябва да напущаш нашия дом? Това са факти, които се срещат в живота. Обаче, това може да се продължава до известно време. Докато бащата и майката са здрави, те не искат да женят децата си, но като остареят, като почнат ръцете и краката им да не държат, бащата казва вече на дъщеря си: няма какво, ти трябва да си намериш някой момък, да го обикнеш, да помислиш и за себе си. Бог е наредил така. Майката, от своя страна, казва на сине си: време е вече, синко, и ти да се задомиш. Намери някоя добра мома, която да обикнеш и се ожените. Така е наредил Господ. Питам: какво се постига с такива женитби?

Същият закон се отнася и до вярванията на хората. Съвременните хора имат някои свещени вярвания, от които не искат да се откажат по никой начин. Обаче, понякога условията така се изменят, че и те сами се чудят, какво стана, че приеха новите възгледи, за които никога даже не са помисляли. За пример, някой не обича даден човек и казва: кракът ми няма да стъпи в дома на този човек! Обаче, не се минава много време, някаква нужда от пари заставя този човек да отстъпи от първото си решение и да отиде в дома на онзи, когото не искал да види. Някой син се сърди на баща си и казва: не искам да ям! Докога няма да яде? – Докато огладнее. Гладът е такава сила, че е в състояние да измени възгледите на хората.

Сега, да се върнем към съществената мисъл от прочетения стих; „Ако е заспал, ще оздравее". Изобщо, спящите хора се разглеждат като такива, на които мислите и чувствата с разсеяни. Те водят почти обикновен живот и живеят само днес за днес, без да свързват миналото с настоящето, и настоящето с бъдещето. Здрави хора пък се наричат тези, които живеят в настоящето, използуват миналото, а имат пред вид и бъдещето. Спящите хора същевременно са и болни хора, защото сънят е -болезнено състояние за човека. Сънят не е естествено състояние. Ангелите, например, не спят; светиите не спят. Обаче, хората, като болни, спят. И затова те казват: не може без сън. Да, докато човек е болен, той ще спи. Малките деца спят по 10 – 15 часа на ден, обаче, колкото повече растат, часовете на съня в тях намаляват. Старите хора спят малко, в изключителни случаи само спят много.

Казвам: някои хора се интересуват само от физическата страна на живота и признават за работа само физическата. Духовният живот не ги интересува. Те се интересуват главно от обикновения живот, който носи най-големите изпитания, страдания и мъчения. Питам: защо трябва да си създава човек ненужни страдания? За пример, Някой не вярва в Бога, не вярва в разумните същества, в напредналите братя, които работят върху него и по техен адрес говори лоши думи. По този начин той си създава ненужни страдания. Казвам: всеки трябва да има пред вид, че разумните, възвишените същества са добри, но когато хората се опълчват срещу Истината, тогава и те са безпощадни, никому не прощават. Някой казва: съседът ми е сърдит. Питам: кой е виновен за това? Ако твоята дъщеря слънчаса, слънцето ли е виновно за това? Често хората се страхуват от слънчевите лъчи, да не почернеят. Какво лошо има в почерняването? Който чернее от слънцето, трябва даже да се радва, защото това показва, че той е здрав човек. Ако човек не изгаря, не почернява от слънцето, това показва, че той не е здрав, и затова слънцето не може да му въздействува, не може да го лекува. Следователно, ако човек изгаря от слънцето, той трябва да се радва, защото слънцето може да го лекува. Има хора, които слънцето не може да лекува. Между слънцето и човека трябва да става правилна обмяна. Чернота, предизвикана от слънчевите лъчи, показва, че слънцето е извлякло от организма на човека всички утайки, нечистотии, всичката гъста материя. Ако човек не почернява, тази гъста материя остава в организма му и впоследствие създава ред болезнени състояния. В духовния човек тази гъста материя излиза на повърхнината, и той се чисти, а в обикновения човек тя остава вътре. Обикновените хора вътре са жестоки, а отвън – меки, добри. Често хората .си служат с израза: „Крокодилски сълзи". Какво подразбира този израз?

В един анекдот се разправя, че когато крокодилът иска да глътне жертвата си, той плаче върху нея, да я намокри, за да я глътне по-леко. По същия начин постъпват и някои хора. Те плачат за някого не защото този човек е умрял, нито защото го обичат, но понеже искат да го изядат. Те плачат, за да могат по-лесно да го глътнат, Казвате: това е жестоко. Питам: когато заколите едно агне и го сготвите, нали го намазвате отгоре с масло? Защо го намазвате? – Да го глътнете по-лесно. После, туряте отгоре малко лук, магданоз, това-онова, да стане по-вкусно.

Казвам: злото не седи в това, че човек изял една овца или кокошка. Това не е .нито грях, нито престъпление, но то трябва да стане по любов. Ако една овца се влюби в човека, той непременно грабва да я изяде. Защо? – Защото животът не е нещо обективно. Човек не може да даде живота си другиму, ако не влезе да живее в него. И Бог даде Сина си жертва заради нас. Казано е: ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си. Значи, ако обичаме Бога, ние трябва да ядем плътта му и да пием кръвта му. Това значи: ако обичаме Бога, непременно трябва да абсорбираме Словото Му, което е Неговата плът, и тогава ще имаме живот в себе си. Обаче, мнозина разбират този стих буквално, и казват, че не трябва да ядем месо. Да не ядем месо, това подразбира да не се удоволствуваме. Да се удоволствуваме, това подразбира да вършим грях, т. е. да ядем храна, за която организмът не е готов. Ядем ли такава храна, тя служи като отрова. Това пък е най-голямото зло, което можем да извършим със себе си. Месната храна съдържа най-силната отрова за човешкия организъм. Тя символизира „дървото за познаване доброто и злото". Ева внесе първото животно в райската градина и го закла. Бог каза на Адама: „От всички животни и птици, които оставям в рая на твое разположение, нито едно няма да заколите. Ще късате само от плодовете на дърветата и с тях ще се храните". Обаче, един от черните адепти влезе в рая и каза на Ева; ако ядете плътта на животното и пиете кръвта му, вие ще придобиете вечен живот. Въз основа на това, Христос казва, че човек е станал човекоубиец, т. е. той пръв е внесъл в живота убийството.

Следователно, жената първа внесе месоядството в света. И сега, за да изкупи този грях, тя е определена да ражда децата си с мъка и да ги кърми със собственото си мляко. Всички деца, които сега се раждат, представят ония избити, заклани души в миналото. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че Господ е наредил, жените да раждат, но защо и за какво, не знаете. Не е така. Както днес раждат и кърмят съвременните жени, това е за изкупване на техните грехове. Вижте например, как се развиват растенията и дърветата. Вземете една семка, боднете я в земята, и след време тя израства и започва самостоятелно да се развива. За нея майка не се грижи: нито я кърми, нито в пелени я повива, нито в корито я къпе. Тя

само израства нагоре и дава плод.

Сега, като се говори така на съвременните хора, някои от тях минават за учени и казват: и така може, но и по друг начин може. И Ева разсъждаваше така. Тя казваше: не мога ли да постъпя и по друг начин? Не съм ли господарка на себе си? Не мога ли да заколя това животно? Да, тя може да направи, каквото пожелае, но в едно от своите прераждания тя пак ще се роди жена, ще се ожени, ще роди един нехранимайко, когото ще кърми със собственото си мляко. Нейният син е животното, което тя е заклала в едно от своите прераждания, и сега е длъжна да му даде живот, да работи за неговото повдигане. Тези неща не са ясни за вас, но ако бяхте ясновидци, щяхте да видите, каква верига от минали проявления следва настоящия ви живот. Сега, като не виждате това, нищо не знаете. За пример, вие не знаете, защо сте събрани тук, де сте били в миналото, де сте се срещали, какви отношения сте имали и т. н. Казвате сега сме братя и сестри, навярно и в миналото сме имали добри отношения. Какво сте били в миналото, не се знае. Теоретически е така, но трябва да сте ясновидци, да видите и разберете всичко. За тази цел вие трябва да бъдете свободни, да разбирате отношенията между хората и правилно да ги използувате.

Най-първо човек трябва да подбира своята храна, тъй щото при процеса на храненето да създаде в себе си здрави и положителни възгледи за живота. Моята задача досега е била да внеса в умовете на хората поне един правилен възглед за любовта, в нейните основни, нови форми. Ако съвременните хора бяха разбрали любовта, престъпността между тях щеше да се намали, умът им щеше да се просвети, а сърцето им – да се облагороди. Преди всичко, човек трябва де знае, че няма здрава, положителна наука без любов; няма дом, няма общество без любов. Любовта е вътрешна връзка в живота. Няма ли любов, вътрешната връзка ще почива върху свещения егоизъм. Обаче, там,. дето егоизмът цари, всякаква връзка се разкъсва. Ето защо, само Любовта е в сила да създаде връзки. Мъдростта затяга тези връзки, а Истината им дава свобода и ги реализира. През. цялата вечност любовта е била и е единствената връзка, която се хвърля в морето, в света, да лови риби. Какво ще прави с тези риби? Вие какво правите с рибите? – Печете ги. Обаче, трябва да знаете, как да печете. Ако пък имате едно семе, трябва да знаете, как да го посадите. После ще дойде мъдростта, да ви покаже, в каква почва да го посадите. Най-после ще дойде истината, да обере плодовете. Следователно, чрез любовта, мъдростта и истината ще се дойде до вътрешния смисъл на живота. Забележете, понякога у човека се явяват прояви, каквито у месоядните животни. Ако обидите някой човек, той е готов веднага да се нахвърли върху вас с нож. Така постъпваха и английските жени суфражистките, когато воюваха за правата си. Те носеха

на шапките си големи игли, който се приближаваше до тях, те го бодяха. Това принуди английските държавници да забранят на жените да носят такива игли на главите си. Те не искаха да им дадат права, но с това още повече ожесточиха жените и ги заставиха да си послужат с разни средства в борба за свободата.

Питам: отде се яви това желание у човека, да мушка своя неприятел с нож, или с друго някакво оръдие? Не е ли по-добре щом някой иска да се пoбори с неприятеля си, да се упражнява известно време, да развие силата си и да излезе срещу него на борба? Така поне физически ще се развие. Трябва ли брат брата да убива за нищо и никакво? Мушкането с нож е изкуство, което мъжете прилагат. Жените пък си служат с вързване с въже. Какво прави жената, когато иска да постигне нещо, за което мъжът не е съгласен? Тя ще приготви хубава баница, ще купи винце и ще го покани да яде и да пие. Той ще си хапне добре, ще си пийне и от действието на виното ще заспи. Като заспи, тя ще го завърже с едно здраво въже за краката и за ръцете и като са събуди, ще му се засмее и ще каже: сега, ще се съгласиш ли да изпълниш това, което искам? Ако не се съгласи, тя ще започне да го налага по всички правила. Тогава, ще не ще, той ще се съгласи да направи това, което тя иска.

Казвате: никакъв морал не е това. Питам: какъв морал е този, когато една майка цели 20 години е възпитавала сина си в религиозен дух, карала го е да ходи на черква, учила го е да вярва в Бога, да бъде честен и добър, но един ден той се влюбва в една мома и заради нея зарязва всичко. Той не се интересува вече от майка си, от баща си, на черква не ходи, към хората е невнимателен и т. н. Това от убеждение ли е? Не, той прави това от страх, гледа да угоди на момата, да не я изгуби. Когато затворят някого в участъка и го бият, за да се откаже от своите убеждения, питам: коя е причината, дето той се отказва от своите убеждения? Убеди ли се в друго нещо, или се отказва от страх? Той се отказва от страх, да го не бият повече. Често хората се отказват от своите свещени убеждения от страх, да не страдат.

Сегашният живот, със своите мъчнотии и насилия, е в състояние да разруши хубавото и красивото у човека.

С това аз не искам да изнасям противоречията, които съществуват в живота, но говоря за атавистичните мисли и чувства, събрани от хиляди години насам в живота на човека. При дадени условия тези мисли и чувства се проявяват, развиват се, и по този начин разрушават хубавото и възвишеното в човека. За пример, казват за някого, че откак се влюбил, разбил живота си. Какво лошо има в това, че се е влюбил? Любовта трябва да бъде чиста и свята. Истинска любов аз наричам тази, при която

момъкът, който се е влюбил в момата, даде пълна свобода на чувствата, на вярванията ѝ и каже: Господ, в когото ти вярваш, е свещен, както за тебе, така и за мене. И ако ти се откажеш от Него заради мене, тогава и аз ще се откажа от тебе. Момата пък трябва да каже на своя възлюбен: заради мене ти не трябва да се откажеш от майка си и от баща си. Тази е идеалната любов между двама млади. Майката и бащата, от своя страна, трябва да кажат на двамата млади, че преди всичко, те трябва да останат верни на идеала, който Бог е вложил в душите им. Не кажат ли така, няма идеализъм в живота. Ето защо, в живота се изисква вътрешна идейност, а не да се налагат хората един на друг, според обстоятелствата. Само по този начин човек може да бъде здрав. Само по този начин ще има пълно разбиране между всички хора.

Съвременните хора трябва да бъдат много внимателни в думите, в езика си. Говори ли човек, особено пред общество, той трябва да изпитва, да проверява думите си, да следи, каква сила и значение влага в тях. Защо? – Защото всяка дума може да се тълкува двояко. Говори ли човек лично, той трябва малко да говори. Всяка дума, която изговаря, предварително той трябва да я прецеди през девет решета и тогава да я пусне в обръщение. Забелязано е, за пример, когато човек иска да каже нещо идейно, той тогава, именно, мълчи; когато говори лично за себе си, много неща разправя. Когато човек изнася неща от своя личен живот, той може да създаде цял роман. Друг пък, като разправя за себе си, увлича се и най-после казва, че всичко това видял на сън. Казвам: това не е нито сън, нито ясновидство, но въображението му рисува тези картини. Той иска още да убеди хората, че отгоре му диктували тези неща. Който разбира законите, той знае, отде идат тези истории. Ще дойде някой да ми разправя, че донесъл тази вода от еди-кой си извор. Казвам: аз съм открил тази вода и съм я опитвал много пъти. Трябва ли да ми разправяте това, което аз зная?

Казвам; любовта образува първата връзка. Тя дава топлина, начало на живота. Дойде ли любовта в човека, в него се явява мощ, сила и той казва: сега вече аз мога всичко да направя. Човекът на любовта е богат, той не се нуждае от нищо. Какво е умора, упадък, той не знае. Любовта никога не отпада. Това е едно от нейните свещени качества. Колкото повече време минава, любовта все повече и повече се усилва. За любовта препятствие няма. Явят ли се някакви препятствия, тя ги преодолява. Любов, в която стават промени, показва, че почвата, теренът, върху който животът се гради, е слаб. И тогава нищо друго не остава, освен да се изучат свойствата на твърдата материя. Аз съм изнесъл пред вас много неща, но има много още, които няма. да изнеса, защото те са твърда храна. Днес всички знаят, че твърдата храна не е за децата. Тя е само за възмъжалите. Често се говори, че човек не трябва да се жени. Тази е една твърда мисъл, която не е

за деца. Тя се отнася само за съвършените. За несъвършените казвам: човек трябва да се жени, колкото пъти иска. – Колко пъти трябва да се женя? – Жени се 99 пъти по девет. Дойде друг, пита: колко пъти трябва да се жени? – Ти ще се жениш още 85 пъти. На трети казвам: ти ще се жениш още 80 пъти. Най-после, на четвърти казвам: ти ще се жениш още веднъж.

Следователно, който се жени, той се учи от жена си. За да дойде човек до закона на съвършенството, той трябва да е минал през 99 професори. Жената не дохожда на земята да готви на мъжа си, но тя се явява като негова професорка, да му държи лекции. Когато жената – професор иска от мъжа си да й купи нещо, с това тя иска да му каже: ако ти не си способен да платиш за уроците си, аз няма да те уча. Може ли той да намаже колата с малко масло, всичко тръгва добре. Така е поставен днес въпросът за женитбата не само за българите, но за всички хора на земята. Разбере ли човек физическия живот, той ще разбере и духовния. Същото се отнася и до идеите. Човек трябва да има такава идея в живота си, която за нищо да не отстъпва от него. За пример, най-първо той трябва да обича Бога и да знае, как да Го обича. Някой казва: аз никога не съм виждал Бога; тогава, как мога да Го обичам? Питам: с виждане ли се проявява любовта? Чудно нещо! Ако трябва да виждате Бога, за да Го обичате, какво ще кажете тогава за слепите хора? Всъщност, има слепи, които любят Бога повече от онези, които виждат. В историята на човечеството има случаи, когато сляп човек люби повече от този, който вижда. Някои слепи познават любящите хора само с докосване до тях. Като се докосвате до хората на любовта, те излъчват особена топлина, особени трептения, които човек никога не забравя. Между хората на любовта се създава вътрешна връзка. В душата на човека, любовта представя готова клада за запалване. Тя е огнище, на което са поставени дърва или въглища. Достатъчно е само да се докоснете до него с запалена клечка, и огънят се запалва. При това, колкото времето минава, толкова повече огънят, любовта се разраства.

И тъй, при сегашните условия на живота, всички хора се нуждаят от здрави възгледи, с които да надраснат възгледите на съвременното общество. Младият трябва да люби и да знае, защо люби. Който се жени, той пък трябва да знае, защо се жени и да люби като женен човек, т.е. като човек, който се е свързал вече в името на любовта. Който умира, трябва да знае защо умира; той трябва да люби като умрял. Който заспива, и той трябва да има любов. Будният пък, който седи около заспалия, когото обича, трябва да знае, кога да го събуди. Така направи и Христос, като събуди Лазаря. Казва се в Писанието за Христа, че Той обичал Марта, обичал сестра й, обичал и Лазаря. Ако не го обичаше, щеше ли да го възкреси? Следователно, първото нещо, необходимо за всички е вие да обичате Бога, и Той да ви обича. Бог обичаше Мария, Марта и брата им,

Лазаря, щото и те Го обичаха. Вие казвате, че ще възкръснете, а същевременно питате: обича ли ни Господ? Как ще ви възкреси, ако не ви обича? Да се задава такъв въпрос, то е все едно да сте в положението на мома, която женят. Тя се запитва: обича ли ме този човек? Казвам: пипни ръката му и ще разбереш! Ако от неговата топлина се запалят дърветата на твоята клада, той те обича. Не те ли обича, ти, ще умреш от студ; твоят огън няма да се запали.

Значи, вие трябва да имате нови, свежи, правилни възгледи за любовта. Любовта носи физически, духовен и умствен живот. Изопачи ли се любовта, в човека се явяват ред отрицателни състояния. Тъй щото, упадъкът на човека се дължи на изопачаването на любовта. Затова, именно, в новата култура, в новите вярвания любовта трябва да се внесе като нова фаза на живота. Това може да се постигне при условие, да има човек пълно доверие към всеобемащата любов, към Бога. Обаче, животът на съвременните хора е пълен с подозрения. Защо трябва да подозира човек? Нека стане ясновидец, да проверява всичко. Човек трябва да вярва само в онова, което вижда. Подава ли се човек само на онова, което чува, което му нашепват отвън, той ще има постоянни смущения в ума и в сърцето си. Защо трябва човек да се смущава? На онзи, който се смущава, казвам: спри се, концентрирай ума си и провери всичко, което виждаш и възприемаш! Само по този вътрешен начин човек може да се домогне до Истината. Що се отнася до думите на този – на онзи, това нищо не значи. Питам: ти сам видя ли това нещо? – Видях. – С кои очи: с физическите или с духовните? Да виждаш нещата с физическите си очи, това не е истинско виждане. Някой хванал ръката на някого, друг целунал някого, това още нищо не значи. Никой не знае вътрешните подтици или намерения в душата на човека. Вие не знаете още, когато момък целуне някоя мома, какво може да направи той с нея след 10 – 15 години. Вие трябва да бъдете физиономисти, или френолози, за да познавате човека.

Един богат американец изпраща портрета на един млад момък до един знаменит американски физиономист със следната молба: моята дъщеря се е влюбила в този момък. Искам да ми кажете, след като видите и нейния, и неговия портрет, ще мотат ли тия двама души да водят един хармоничен живот, да се разбират помежду си. Физиономистът отговаря категорично: по никой начин вашата дъщеря не трябва да се ожени за този човек. Ако те се оженят, след две години той ще я убие. Той е престъпен тип. Дъщерята отказва на този момък. Той се оженва за друга мома. След две години, обаче, той убива жена си.

Сега и вие трябва да учите, да придобиете тази положителна наука: като вярвате, да знаете, защо вярвате; като обичате, да знаете, защо обичате.

Освен това, каквото човек има, той трябва да го цени. Само по този начин между хората могат да се създадат правилни отношения. Ако и ние имаме същите отношения помежду си, каквито светът има, по какво се различаваме от тях? Всъщност, само онзи, който живее в любовта и я прилага, той има един плюс в себе си. Човек може да не съзнава, в какво седи този плюс, но той трябва да влезе дълбоко в живота, да проникне дълбоко в себе си, да оцени всичко, каквото има. Човек трябва да се постави на големи противоречия, за да оцени онова, което му е дадено. Понякога човек трябва всичко да изгуби, за да го оцени. За пример,някой казва: беден съм, нищо нямам. Защо ми е това голо здраве? Във варненско някъде имало един млад, здрав момък, който се наричал Стоян. Той често казвал на майка си: Мамо, здраве, сила имам, но беден съм! Защо ми е това здраве? Случило се, че Стоян тежко заболял, три години боледувал. При това положение, той казвал на майка си: Мамо, нищо не искам, освен здраве. Ако ми помогне Господ да оздравея, ще ценя само здравето си. И с камъни да ме товари, ще се радвам на здравето си и доволен ще бъда. За този Стоян се говори в българските народни песни.

Казвам: като знаем цената на здравето, и ние трябва да искаме от Бога главно здраве, живот, пълен със светли мисли и чувства. Имаме ли това, и с камъни да ни товари, ние ще бъдем радостни и доволни. Вземете за пример, живота на първите християни. Те бяха подлагани на мъки, на изтезания, но всичко претърпяха, всичко понесоха с радост за своя идеал – Христа. С това, обаче, те спасиха живота на хиляди хора, като ги обърнаха към Бога. Така е било, и така ще бъде всякога за човек, който живее по Бога. Пътят на този човек е винаги отворен.

Мнозина се оплакват, че нямат пари. Един поп ми казваше: ти проповядваш хубаво, но пари нямаш. Освен това, и одежди нямаш. Като чета някоя молитва, аз веднага си турям епитрахил. Без епитрахил работата не върви. И ти трябва да четеш с епитрахил. Казвам: дядо попе, и аз имам епитрахил. Изваждам от джоба си едно малко шишенце, пълно с една особена течност и казвам: този е моят епитрахил. Достатъчно е, като отида някъде, да сипя само три капки от тази течност, и всички изпитват нейното благотворно действие. От тази течност болни оздравяват; страдащи се просветяват; недоволни се задоволяват. При това, никакво възнаграждение не искам от никого. Обаче, млечната баница ме чака. Свещеникът ме запитва: можеш ли да ми кажеш, каква е тази течност? Казвам: няма защо да я знаеш. Ти имаш епитрахил, с който си служиш. Ако искаш да придобиеш тази течност, ела с мене, да ме придружаваш.

Сега, да се върнем към основната мисъл. От всички се изискват трезви идеи. Ние не сме за аскетизма, но за правилните идеи. Ние не сме за

вътрешните ограничения, за изтезанията, но за правилните, за идеалните отношения между хората. И ако човек търпи, ако люби, ако търси истината и славата Божия, един ден той ще има свещен дял във всичко това. Ако е заспал, той ще се пробуди. В този смисъл, първото нещо, което ви пожелавам, е да бъдете здрави, в широк смисъл на думата. Само по този начин могат да се възстановят между хората правилни отношения. Без здраве нищо не се постига.

Следователно, за да се постигне това, което душата желае, изисква се усилена работа. Вземете например, за да посветим две минути от времето си за работа за Господа, за възстановяване мира между всички хора, между всички общества и народи, трябваше ред приготовления. За приготовлението отиде повече време, отколкото за работата, която свършихме. Всеки трябва да знае, че красотата и смисълът на постиженията седи повече в приготовленията за тях, отколкото в самите постижения. Двете минути, които посветихме в работата за Бога, представят идейното, което твори и създава. Приготовлението представя обработване на идейното. То може да се обработва през целия ден. Разберете ли така живота, той ще стане лек и приятен. Ако определят цял час за молитва, всички ще се уплашат. Определят ли само две минути за молитва, както беше днес, те са като въздух, като хубавата вода и като твърдата почва, на която седим.

Беседа от Учителя, държана на 19 юни, 1927 г. София.

Начало: 10:00

1927_06_12 Дойде на себе си
неделна беседа

ДОЙДЕ НА СЕБЕ СИ

Беседа от Учителя, държана на 12 юни, 1927 г. в гр. София.

„И като дойде на себе си, рече: „На колко наемници бащини ми изостава хляб, а пък аз мра от глад.““ *)

„Дойде на себе си". Ако светът се разглежда от физическо гледище, всеки може да го обясни. Ако изговорите думите бял цвят, червен цвят, сини очи, черни очи, голяма къща, малка къща, голямо дърво, малко дърво, всички тия думи са разбрани. Или, ако изговорите думите гладен съм, жаден съм, спи ми се, уморен съм – и тия думи са разбрани. Те не се нуждаят от обяснение. Обаче, в цитирания стих думите „като дойде на себе си", те се нуждаят от обяснение. Тези думи означават пробуждане на човешкото съзнание. Пробуждането на съзнанието е непрекъснат процес. Мнозина имат повърхностно понятие за този процес, както и за процеса зазоряване. Те гледат на зазоряването като на временен, еднократен процес и затова казват: съмна се вече! В същност зазоряването е вечен процес. Когато на земята има някакъв зор, всякога се зазорява. Зорът на земята никога не престава, вследствие на което зазоряването е вечен, а не временен процес. Откак слънцето е изгряло, то никога не е залязвало; то постоянно грее. Следователно, зазоряване има всякога.

Някой казва: моето съзнание се пробуди. Да, твоето съзнание се пробуди, но има и смени в състоянията, има ден и нощ в съзнанието на човека. Това показва, че във физическия свят човек не седи на едно място, той постоянно се движи. Вследствие на това и явленията в природата изглеждат прекъснати, независими едни от други. Най-напред се явява зората, изгревът на слънцето, което постепенно се изкачва до най-голямата си височина, до своя зенит. След това слънцето започва да слиза, докато съвършено залезе. Следователно, от зазоряването, от изгрева на слънцето до залеза се извършват ред непрекъснати процеси. От научно гледище, ако човек живее само на физическия свят, знанията му ще бъдат подобни на състоянията, през които минава слънцето. Например, в първо време човек има малко знания, които постепенно се увеличават, дохождат до своя зенит и после започват да отпадат, да губят своята сила, и той казва: защо ми трябва това знание? И без знание може да се живее. Последната фаза е залез, нощ на човешките знания. Каже ли човек така, това показва, че той се изявява само като физическо същество, което минава живот, подобен на дървото. Това подразбира човек да се роди, да расте, да се развива до

известно положение и после да умре.

Казвам: този въпрос е поставен другояче. В живота си човек може да заеме три различени положения по отношение на слънцето: той може да пътува заедно със слънцето, може да пътува пред слънцето, а може да пътува и след слънцето. Ако пътува заедно със слънцето, той ще се намира на зенита на своя живот, на пълния, на съвършения ден; ако пътува пред слънцето, той ще има вечен изгрев в живота си; ако пътува след слънцето, той ще има вечен залез в живота си. Обаче, явява се въпрос: какво да бъде отношението на човека към слънцето? С гърба си, или с лицето си трябва да бъде обърнат към слънцето? Щом задавате този въпрос, това показва, че вие разсъждавате като същества, които живеят само на физическия свят. Съществата от духовния свят имат три лица: накъдето се обърнат, все слънцето гледат. Като казвам, че съществата от духовния свят имат три лица, това не трябва да се разбира буквално. Числото три означава закон на вечна хармония, на вечно движение Не само в триъгълника има три страни, три плоскости, но също така и в света на вечното движение има три плоскости. Тъй щото, който има три лица, той е хармоничен човек, с него не може да се води никакъв спор.

„Дойде на себе си". Този син дойде на себе си, т. е. съзнанието му се пробуди, и той каза: „На толкова наемници бащини ми остава хляб, пък аз мра от глад". Блудният син е повод само за изяснение на вътрешните състояния, които стават в човека. Често някои ваши мисли, чувства и постъпки не могат да се реализират. Защо? – Понеже се намирате в положението на блудния син: искате да воювате, пари нямате; искате да поканите някого на гости, къща нямате; искате да купите никому дрехи, пари нямате; питам: може ли да се нарече праведен човек онзи, който не може да подари никому едни нови дрехи? Може ли да бъде известна на хората една чешма, която тече капка по капка? Само онази чешма е известна на хората, която тече изобилно.

Сега ние имаме нови обяснения за нещата. Например, аз мога да съм далеч от някоя чешма и да се произнеса, изобилно ли тече, или слабо? По какво ще позная? По разположението на хората. Ако те се трупат около нея и се карат помежду си, значи водата на тази чешма тече слабо. Ако пък хората отиват и се връщат бързо от чешмата, радостни и весели, казвам, че тази чешма тече изобилно, затова и между хората няма разправии и караници. Когато обичат някой човек, това показва, че той е чешма с изобилна вода. Когато мразят някой човек и се карат около него, той е чешма, която едва тече. Ако синовете слушат и почитат баща си, той е чешма с много вода; ако не го обичат или не го слушат, той е чешма с малко вода. Ако слугата не слуша господаря си, последният е чешма с

малко вода. Това са духовни състояния извън времето и пространството на сегашния живот. Така трябва да разглеждате въпросите в живота. Вие не ги разглеждате дълбоко, и казвате: защо хората не ме обичат? Трябва да знаете, че ако отношенията ви към невидимия свят са прави, тогава и отношенията на хората към вас ще бъдат прави. Ако вие се колебаете за нещо, тия колебания ще преминат и в другите хора.

Казвам: при пробуждане на човешкото съзнание се забелязват четири важни фази или състояния: пробуждане на самосъзнанието, на съзнанието, на подсъзнанието и на свръхсъзнанието. От фазите, до които е стигнало пробуждането на съзнанието, зависи и човешката интелигентност. Ако човек не разбира закона на вечното движение, той не би могъл да си обясни промените, които стават в съзнанието му. Например, понякога съзнанието на човека се помрачава толкова, че той изгубва всякаква светлина. Това се дължи на факта, че съзнанието на човека не е будно. Или, преведено на Божествен език: отношенията на човека към Първичната Причина не са хармонични. Също така и мисълта му по отношение на законите на мъдростта не е хармонична. И най-после, когато отношенията на човека към законите на истината не са хармонични, пак се явява тъмнина в съзнанието. Промените, които стават в съзнанието на човека са подобни на музикални тонове, които не траят дълго време. Те бързо се сменят и от бързината на траенето им зависи и състоянието на човека. Промените в състоянията на човека, между скръб и радост, се дължат, именно, на неразбиране законите на вътрешните процеси. Гладният скърби, защото има някаква липса. Жадният скърби, защото има някаква липса. Обаче, задоволят ли се нуждите на човека, той престава да скърби и в него се явява вътрешно доволство. Доволството показва, че вътрешните нужди на човека са задоволени.

„На колко наемници бащини ми изостава хляб, а аз мра от глад". С кого говори блудният син? – Със себе си. По същия начин и вие някога говорите със себе си. Може ли човек да говори със себе си и на себе си? Ако някой човек се разговаря със себе си, всички наоколо го считат смахнат. Не, този човек не е смахнат, той се разговаря със себе си. По естество човек е двоен: в него има едно разумно същество, което не взима участие в личния, в обикновения му живот. Това същество повече мълчи; докато не го запитат нещо, не говори. То вижда страданията на човека, но нищо не казва, никакъв съвет не дава. То гледа спокойно страданията, сълзите на човека, но щом той се обърне към него за някакъв съвет, веднага му дава. Щом това разумно същество даде съвета си, веднага се отдалечава. То никога не се интересува от последствията на нашите постъпки. Обаче, хората, като своенравни същества, искат да заставят това същество да се интересува от дреболиите на техния живот и казват: не виждаш ли, че ние страдаме?

Каквото и да казват, това същество всякога е тихо и спокойно, то разбира езика на страданията. Тъй щото, когато страданията дойдат до най-високата си точка, ние можем най добре да се разговаряме с тях. Човек, на когото всички клетки не са се разнищили, не са се разбили от страдания, той още не е дошъл до тях и не знае, какво нещо са страданията. Страданието е духовен въпрос. То представя най-великото нещо в живота. Страданието предизвиква най-голямо раздвижване на силите в човешкия организъм, докато те се уравновесят. Често хората изпитват големи вътрешни мъчнотии, които се дължат на подпушвания на порите в организма им. Трябва да дойде някакво голямо страдание, за да предизвика отпушване на тия пори. Казвате: нали хората се мият със сапун, с вода, не може ли по този начин порите им да се отпушат? При такова миене порите се измиват само отвън, а дупчиците им отвътре пак остават запушени. В тялото на човека има около седем милиона пори. В това отношение, те представят прозорци, главни отдушници на човешкия организъм. Когато всички пори са отворени, човек е напълно здрав. Тъй щото, отварянето, отпушването на порите у човека става чрез вътрешно миене, което наричаме изпотяване. Съвременните хора се мият външно, но не и вътрешно, вследствие на което се явяват ред болезнени състояния. Казвам: съвременните хора имат една особена философия, с която те поддържат, че човек не трябва много да работи, не трябва много да се движи, не трябва много да яде и т. н. При това, когато видят, че някой човек слабее, те казват, че работата му е опасна. Действително, опасна е сухотата, но и затлъстяването е опасно. Сухотата и затлъстяването са две състояния у човека, подобни на богатството и сиромашията. Ако човек иска да урегулира енергиите в организма си, той трябва да поддържа в себе си мисълта, че и като богат, и като сиромах, трябва да дава. Ако човек не дава, ще дойде затлъстяването, скъперничеството, понеже той е спрял пътя на Божествената енергия в себе си. Който не се подчинява на Божествената енергия, която тече в организма му, той сам се осъжда на разрушение. По който и да е начин, човек трябва да отвори път на тази енергия. Това е вярно и по отношение на нашите мисли, чувства и желания. Всяка права мисъл, колкото малка и да е тя, търси път да се прояви, да се реализира, понеже има Божествен произход. В този смисъл ние сме дошли на земята, като съработници с Бога, да реализираме всички Негови мисли, които се носят в пространството. И доколкото човек реализира Божествените мисли, дотолкова той расте и се развива. От това гледище, човек трябва да знае, че развитието и растенето му не зависят от самия него. Клончето само не може да се развива, но енергията, необходима за развитието му, иде от цялото дърво. Развитието на дървото пък става в две посоки: към корените и към клоните. Обаче, има едно вътрешно, централно движение, което иде от центъра на живота и изпраща енергии, както към корените, така и към клоните на дървото.

Следователно, всяко клонче от дървото трябва да съзнава, че е част от великия организъм и ще се подчинява на неговите закони. Каже ли клончето, че може самостоятелно да живее и се отделя от общия организъм, то се осъжда на смърт. И човек може да играе в живота си роля на клонче, но щом съзнава, че е част от цялото и не се отделя от него, той ще се развива правилно.

Казвам: съзнанието на хората трябва да бъде будно първо за физическия свят, за да реализират най-близките си идеи. Хората още не живеят правилно даже и физическия си живот. Никой човек още не живее без злоба, без съмнения, без терзания. Съмнението, злобата, омразата представят кал, тиня в живота на човека. Те са остатъци от животинското царство, от царството на дявола. Когато дяволът яде и пие, той измива чиниите си и нечистата вода от тях изпраща към хората. И затова, когато двама души се карат, щом съзнаят грешката си, те казват: дяволска работа беше тази разправия! Апостол Павел казва: „Има разни съсъди – едни за почит, други за безчестие". Ще кажете, че Бог е наредил нещата така. Не, ако хората не се подчинят на великия закон на Любовта, и съзнанието им не се пробуди, те ще станат съсъди на безчестие. Това подразбира: по-нискостоящите същества от вас, които не вървят по Божия път, ще ви направят оръдия за постигане на своите цели. Когато някой господар праща слугата си да краде и му дава за това голяма сума, всъщност какво печели слугата? Тази кражба може ли да подобри живота на слугата? Тази слуга печели толкова, колкото печели човек, когато механически възприема една теория или едно учение. Например, какво ще ме ползува знанието, че земята се върти около слънцето?

Казвам: между явленията в природата и в живота има известни съотношения. Ето защо, необходимо е човек да знае и да разбира смисъла на природните явления и закони. Например, когато разглеждам въртенето на земята около слънцето, казвам: както земята се върти около слънцето, така и аз ще се въртя около моето слънце. Следователно, щом аз се въртя правилно около моето слънце, тогава и земята се върти правилно около слънцето, като дава възможност на всички други същества да се въртят около нея, да растат и да се развиват. Земята, сама по себе си, е авторитет; тя не вярва в никакъв друг авторитет, освен в Бога. В Битието е казано, че в начало Бог създаде небето и земята. Първо са били създадени небето и земята, а после се говори за създаването на слънцето. Под думите „небе и земя" се разбира същината на нашия живот. Под думата „земя" разбираме целия човешки род. Като се казва, че земята е била неустроена и пуста, Бог се заел първо нея да устрои. Това значи, че Бог се е заел да реформира, да устройва самите нас. Мнозина казват: ние сме направени от земя и в земя ще се превърнем.

Питам: какво ще придобиете, ако ви разправят, как е направена земята? При това, самият превод на Свещеното Писание не е правилен. Много думи не са предадени в точния им смисъл. Казано е там: „И направи Бог небето и земята". Думата „направи" се отнася до видимия човек, до проявения човек. После се казва, че земята била неустроена и пуста. Как се разбира тогава, че земята била направена, когато всъщност тя била неустроена и пуста, без ред и порядък? Някой казва: Бог ме е направил. – Да, направен си, но не си устроен. При такова направяне на човека в него има още кал на омраза, на злоба, на съмнение. Покажете един учен човек, или философ, който е свободен от съмнението? В живота има доста примери на търпение, но много малко примери за отсъствие на съмнение. Разправят за Епиктета, един от гръцките философи, един случай от живота му, дето той проявил велико търпение. Епиктет бил роб на един римски патриций, известен на всички със своята голяма жестокост.Той имал много роби, които изтезавал безмилостно. Така се отнасял и с Епиктета, обаче последният при всички случаи оставал спокоен, невъзмутим. Когато господарят го биел, Епиктет го поглеждал усмихнато, със спокойно лице, без да капне сълза от очите му. Той даже не се молил на господаря си да престане да го бие, но казал в себе си: нека ме бие, колкото иска, щом това му прави удоволствие. Това негово поведение особено дразнело господаря му, и един ден той го повалил на земята, натиснал го и започнал силно да го удря по краката. Епиктет понесъл и този бой с търпение, но казал на господаря си само следните думи: господарю, прави с мене, каквото искаш, но внимавай да не счупиш крака ми; счупиш ли го, не ще мога да ти работя, както досега съм правил. Наистина, господарят счупил крака му. Обаче, този бил последният изпит на Епиктета по търпение, който той издържал отлично. С този изпит господаря му бил победен, а Епиктет освободен от робство. От това време Епиктет прекарал до края на живота си в Гърция, дето се проявил като философ и написал отлични работи.

Казвам: Епиктет не вярвал в Христа, нямал никакво верую, от което да черпи сила, но дал пример на човечеството за велико търпение. Отде черпел тази сила? Мнозина твърдят, че той имал връзки с апостол Павел. Следователно, този езичник все пак имал някаква велика идея в себе си. Ако Епиктет е могъл да победи своя външен господар, това показва, че всеки човек има възможност да направи същото. Най-важното за Епиктета е, че той имал будно съзнание. Той писал като правоверен християнин. В книгите му няма нищо излишно. Каквото е писал, се дължи на положителни знания, извлечени от житейската му опитност. Съчиненията му са много насърчителни.
И като дойде на себе си, той каза: „На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мра от глад. Този е само един стих от една дълга Христова беседа,

която е предадена на съвременните хора отчасти само. Ако имахме на лице цялата беседа, тя щеше да ни даде много обяснения на ред въпроси. Обаче, при това положение, нашата задача е да работим за пробуждане на своето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Щом постигнем това, ние ще дойдем до положението, от един стих само да възстановим цяла беседа на Христа. Това е възможно, понеже всяко произнесено слово съществува в пространството. По този начин ще възстановим всички хубави, велики неща в живота, които привидно са изчезнали.

Някой казва: как можем да четем Евангелието? Правилното четене се състои в това, като прочете човек един стих, да възстанови всичко, което е казано около него. Човек може да възстанови всички беседи, които Христос е държал на учениците си, както и всичко, което е говорил от две хиляди години насам. Казвате: колко е говорил Христос в три години? Питам: какво прави Христос от две хиляди години насам ? Той никога не е мълчал, както и сега не мълчи, Христос постоянно говори и продължава да говори. Ако съвременните хора могат да възстановят знанието, което Христос е проповядвал на учениците си в продължение на три години, и това, което е говорил от две хиляди години насам, те щяха да придобият ценна наука. Съвременните християни живеят от това, което Христос е говорил преди две хиляди години. Малко християни живеят с това, което Христос говори в последните времена. Христос днес е прогресирал много. Едно време Той е бил по-слаб, отколкото е днес. На времето мнозина мислили, че Той е слаб, че не може да се бори, и затова могли да Го разпнат. Казвам: причината да бъде разпнат Христос не е Неговата слабост, друга е причината; обаче днес силата Му е толкова голяма, че няма дърво в света, на което могат да Го разпнат. При това, Христос не би дошъл вече на земята. Казвате: нали се говори, че Христос и днес е на земята? Питам: ако слънчевите лъчи влизат в къщата ви, можете ли да кажете, че слънцето ви е посетило? Ако слънчевата топлина сгрее тялото ви, това показва ли, че слънцето е влязло у вас? Ако мислите, че слънцето може да влезе в къщата ви, или в тялото ви, вие се самоизлъгвате. Следователно, когато казвате, че Бог е вътре у вас, това показва, че не разбирате правилно тази идея. Никога Бог не може да бъде в човека вътре. Духът на Бога може да бъде в човека, но Бог – никога! В човек, който има дяволска кожа, Бог никога не може да живее. Да се мисли, че Бог може да живее във физическото тяло на човека, това значи да се дава голямо значение и цена на физическия свят. Физическият свят не съществува извън духовния и Божествения. Физическият свят, без другите два свята, е нищо друго, освен илюзия.

Казвам: без духовния и Божествения свят, физическият представя

сапунени мехури, които всеки момент могат да изчезнат. Колко може да се разчита на такива сапунени мехури? Какво може да се направи с тях? Някои съвременни хора се домогват до идеи, подобни на сапунените мехури, и казват: ще реализираме тези идеи! Обаче, ципиците на тези идеи се пръскат и нищо не остава от тях. Следователно, физическият свят сам за себе си, без другите светове, не е реален. Само в този свят не може да се живее. Въпреки това, хората се стремят да станат богати, щастливи, да живеят добре, именно на земята. Право е тяхното желание. И Христос дойде на земята, именно, за това, да подобри живота на хората, да ги научи правилно да живеят, за да може Бог да се всели между тях. Христос искаше да направи връзка между физическия и Божествения свят. За тази цел човек трябва да обърне погледа си навътре, да подобри първо своя организъм, а с това заедно да подобри и живота си. Нека всеки прави опити в това отношение, да изпита силата си. Днес много хора мислят, че са силни, без да са проверили силата си. Кой от вас, като минава за силен, може с молитвата си само да спре няколко хилядна армия в пътя ѝ, да я порази и по този начин да я обезоръжи, както това направи пророк Елисей? Щом един човек е направил този опит, и всички останали могат да го направят.
Истинското знание седи в това, човек да прави опити в съзнанието си, което представя велика лаборатория на живота. Чрез ред упражнения и опити, човек може да дойде до възможностите, които се крият в един маг. Има маги, които с мисълта си само могат да дигнат човека във въздуха. Ще кажете, че това е невъзможно. Питам: как е възможно да се качите на десетия етаж на някое здание с помощта на асансьор? Когато един маг може да дигне човека във въздуха, това показва, че той познава и владее законите на мисълта.
„Дойде на себе си". Блудният син дойде на себе си, когато започна да мисли право. Следователно, чрез страданията и изпитанията, невидимият свят или разумната природа желае да насочи мисълта на хората в права насока. Започнат ли право да мислят, те ще могат лесно да разрешат и задачите в живота. От хиляди години насам хората все решават задачите си, но още не са ги решили правилно. В камарите, в църквите, в училищата, в семействата, навсякъде хората заместват стари закони и правила с нови, стари вярвания с нови дано светът някак се оправи, но и досега още не е изправен. Защо? Желанието на хората да оправят света е добро, но методът, по който искат да постигнат това, не е прав. Приложат ли един метод, там спират. То е все едно да кажат: зазори се! След малко казват: зората се изгуби. Не, зазоряването е непрерывен процес. Така и методите за изправяне на човечеството са непрерывни. Човек постоянно се чисти, постоянно се изправя. Това са духовни процеси, които нямат начало и край. Каже ли някой, че със смъртта всичко свършва, той е физическо същество само; в него няма нищо духовно. Каже ли някой, че като остарее,

животът изгубва смисъла си, и той е физическо същество.

Казано е в Писанието: „Които уповават на Господа, те ще възобновят силата си". Дойдат ли хората до това положение, те ще могат да се разбират помежду си. Който върви в новия път, той ще разбере смисъла на този стих. За тази цел съзнанието на хората трябва да бъде в движение, никакво прекъсване на съзнанието не трябва да става. Дойдат ли страдания или радости, изпитания, богатство или сиромашия, за всичко трябва да се благодари. За човек с будно съзнание, всичко това е привилегия. Тия неща представят условия за работа. Дойде ли у вас невежеството, сиромашията, заблуждението, или някакво незаконно желание, ще ги хванете внимателно, ще ги занесете у дома си, ще им дадете по една лопата и количка и ще ги впрегнете на работа, като им кажете: в моя дом има място за всякакъв вид работници.

Съвременните хора страдат по причина на това, че с години носят в себе си известни желания и заминават за онзи свят, без да ги реализират. Те мязат на онзи българин, който казвал, че ще замине за другия свят с отворени очи, понеже не могъл да си хапне баница, полята с прясно мляко и каймак. Когато го запитвали, доволен ли е от това, което е преживял до днес, той отговарял: всичко, каквото пожелах в живота си, опитах, но не можах да опитам само баница, полята с прясно мляко и каймак. Всеки човек има по едно нереализирано желание в живота си. В същото положение се намирал и този българин с желанието си да яде млечна баница. Тази баница се среща и в живота. Който намери млечната баница и яде от нея, той веднага оживява; който не може да я намери и да си хапне от нея, той умира.

„На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мра от глад". Питам: коя е причината, че много от съвременните хора са болни и сиромаси? Нима у Бога няма достатъчно сила да излекува болните хора? Нима на земята няма достатъчно богатства, за да задоволят нуждите на всички хора? Бог е в състояние и болните да излекува, и на сиромасите да даде всичко в изобилие, но Той седи тих и спокоен, наблюдава какво ще направят хората при тези анормални прояви в живота. Казвате: защо Бог е дал на еди-кого си толкова богатства? Щом Бог е дал на едного, Той ще даде и на вас, но трябва да имате търпение, да дочакате благата, които са определени за вас. При каквото положение и да изпаднете, не се смущавайте. Щом се смущавате, това показва, че приписвате на Бога пристрастие. Богатият човек е ходил по-често при Бога, хлопал е, искал да му даде богатство, и Бог му е дал. Сиромахът не е ходил да тропа на вратата на Господа, и затова е останал сиромах. Ученият е хлопал на вратата на Господа, затова има знания. Невежият не е хлопал на вратата на Господа, затова останал

прост. Красивият ходил при Господа, хлопал на вратата Му, затова станал красив. Грозният, обаче, не е хлопал на вратата на Господа, и нищо не е придобил. Тъй щото, искате ли богатства, знания, красота, ще ходите да хлопате на вратата на Господа, и каквото желаете, ще получите.

Един вярващ, като чел в Евангелието стиха „Хлопайте, и ще ви се отвори; искайте и ще ви се даде", той отишъл да хлопа на вратата на владиката, като му казал: моля ти се, кажи на Бога, че съм беден, да ми помогне по някакъв начин. Обаче, работите му не се оправили. Среща го друг беден и му казва: слушай, остави владиката на спокойствие, няма защо да го безпокоиш. Едно време и аз, като тебе, хлопах на владишката врата, но работите ми не се оправиха. Обърнах се след това към Господа, похлопах на Неговата врата, и Той ми помогна. Иди сега и ти при Господа, похлопай, и Той ще ти отговори. Питам: кой е владиката? Владиката представя богатия, учения, силния човек в света. Казвам: престанете да хлопате на впадишката врата! Престанете да хлопате на вратата на богатия, на учения, на силния човек! Престанете да хлопате на вратата на красивата мома, или на вратата на красивия момък!
Сега, аз говоря за онези хора, които искат да придобият истински, дълбоки разбирания за нещата, а не механически. Въпросите на живота не се разрешават по механически начин. При механическото разрешение на въпросите, човек може да стане богат и скоро след това да осиромашее. Той може да стане учен и да изгуби учеността си. При това положение на нещата, човек се намира в състоянието на машинист, който е изхвърлен вън от прозорците на трена. Той казва: едно време 6ях учен човек, но след като изхвръкнах вън от трена, изгубих всичките си способности. Съзнанието на съвременните хора трябва да се пробуди. Те трябва да си създадат съвършено нова идея за Бога, като за същество, което обича хората и се грижи, интересува се за тях, без да се тревожи и безпокои. Той има великото търпение да дочака времето, когато хората ще се обърнат към Него. Той ги оставя да придобият опитности, макар да изпият и горчивините на живота. Той знае, че някога те ще се обърнат към Него, и тогава ще им помогне. Докато човек не е научил уроците на живота, той няма желание да се обърне към Бога. Придобие ли опитности, той се приближава вече към вратата на Бога, с всичкото смирение на душата си и Го призовава на помощ. Приближи ли се човек към Бога, той трябва да се изпълни със смирение, с вяра и с любов и да каже само няколко думи, но тъй интензивни, че да спечели Божието благоволение. Похлопате ли веднъж на вратата на Господа и получите отговор, повече не се безпокойте. Ще кажете: ами, ако Господ ни забрави? Похлопате ли веднъж, ще чакате, докато Господ изпрати благословението си. Ако се забави малко, причината за това е, че Той иска да изпита, да провери стремежа, усърдието ви, и тогава да ви отговори. Ако сте готови за това

благословение, Бог няма да чака даже да хлопате, но преди още да сте пристигнали до вратата Му, Той ще каже на слугите си да ви дадат изобилно това, от което се нуждаете. Тази е новата философия, която съвременните хора трябва да изучават постоянно. Тя не може да се изучи нито за година, нито за десет, за сто или повече години. Ако хората не можаха за две хиляди години да я изучат, и за десет хиляди години няма да я изучат. Приготовленията за новата философия продължават хиляди години, а приложението ѝ става моментално.

„Дойде на себе си". Добрата черта в блудния син беше готовността му да се върне при баща си, да се разкае и да иска да му работи като другите слуги. Като го видя, баща му излезе насреща, прегърна го, целуна го и каза на слугите си: заколете най-тлъстото теле и го опечете, да ядем и да се веселим, че жив се е върнал. Сам той му даде пръстен. Другият син, като се върна от нивата и видя угощението, което бащата прави за блудния син, разсърди се и не искаше да се яви. Баща му каза: не се сърди! Каквото имам, всичко е твое. Обаче, той беше скрил нещо от богатството си и за блудния син, което другият брат не знаеше. Добрият син представя външната страна на живота. Външният, видимият свят е създаден за всички добри братя, които работят на нивата при баща си. Вярващите, правоверните пък са блудните синове, които са ходили в странство, дето изяли и изпили всичкото си богатство, и най-после се връщат при баща си разкаяни и готови на всякаква работа. Някои религиозни мислят, че светските хора, богатите хора са грешни. Не е така. Преди всичко, трябва да се знае историята на богатия човек, как е започнало неговото разбогатяване. Богатството му не е само физическо, но то се крие в неговото сърце и в неговия ум. Истински богатият трябва да има добро сърце и добър ум. Само, материалното богатство е безпредметно за нас. Първото нещо, което се иска от човека, е той да дойде до пробуждане на висшето съзнание в себе си, за да възстанови отношенията си към Първата Причина. Пробуди ли се това съзнание в него, той ще придобие в себе си новата радост, каквато никога не е чувствувал. Понякога, за кратко време само, човек изпитва такава радост, но щом се натъкне на някакво изпитание, той изгубва радостта си. Това се дължи на прекъсване връзката си с Първата Причина. Христос никога не скъса тази връзка. В най-тежкия момент на живота си, Той запази будно съзнание, запази връзката си с Бога и каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си". Кръв течеше от порите на Христа, но Той издържа, не скъса връзката си с Бога. Докато кръвта не започна да изтича от порите навън, прозорците и вратите на Божествения свят бяха затворени за Христа. Обаче, започна ли да излиза кръвта от порите Му, всички врати и прозорци на Божествения свят се отвориха за Христа, и Той беше приет от Бога. Ако и вашата кръв по същия начин не се пожертвува, никаква възвишена идея не може да се

осъществи. Културата, знанието на съвременните хора се дължи на мъчениците за Христовото учение. Каквото те посадиха на времето си, то и до днес продължава да расте и да се развива. Сегашните хора само поливат. Които не са проливали кръвта си за Христовото учение, те днес я проливат за отечеството си. Все трябва да пролее човек кръвта си за нещо. Жалко е, ако той не може да пролее поне капка кръв за нещо възвишено и благородно.

„На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мра от глад". Блудният син съзна грешката си и се върна при баща си разкаян, с будно съзнание. И съвременните хора трябва да постъпят по същия начин. Щом се пробуди съзнанието им, те трябва да кажат: на колко хора Бог отваря сърцата, а ние се обезсърчаваме, отчайваме и хлопаме на вратите на този-на онзи лекар, или на този-на онзи светия, но отнийде не се чува ни глас, ни услишание. Обърнат ли се към своя Баща, Той веднага ще ги приеме и ще им се изяви. Гордостта в човека трябва да отстъпи на смирението, и така да се яви пред Бога. Смири ли се човек, тогава всички добри, благородни хора ще му се притекат на помощ. Дойдат ли всички хора до това положение, те ще заживеят в закона на вечното зазоряване. За всеки човек любовта трябва да бъде в зазоряването си. Някой чака да дойде любовта до своя зенит, че тогава да я прояви. Любовта няма никакъв зенит, никакво запазване; тя има постоянно зазоряване.. Същото се отнася и за мъдростта, и за истината. Следователно, Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина имат само зазоряване. По същия закон и във всяка наука трябва да има само зазоряване. Ако съвременните хора възприемат и приложат тази мисъл в себе си, те ще придобият големи богатства. Хората имат заровени богатства в себе си, които не знаят, как да използуват. Например, на лицето, на главата, на ръцете им е написан живота на техните деди и предци, и ако те знаеха да четат по тях, щяха да разберат себе си, щяха да избегнат много от нещастията в своя живот. Всеки сам трябва да чете по ръката си. Не е позволено друг да чете и да му разказва, какво е написано там. Изучите ли науката хиромантия, вие ще придобиете големи богатства. Който познава хиромантията, ще знае, защо средният пръст на ръката е най-дълъг, и защо малкият е най-къс. Ще кажете, че Господ ги е създал така. При това, забелязвате, че пръстите на някои хора в основата си са по-дебели, а на други – по-тънки. У някои хора пръстите горе са заострени, а у други – широки. Всичките органи у човека са създадени съобразно неговия характер, съобразно неговата душа. Каквато е душата на човека, такова е и цялото му тяло; какъвто е умът, такива са и очите му; каквото е сърцето, такава е и устата му; какъвто е носът, такава е и интелигентността му; каквито са краката, такива са и добродетелите му; каквито са ръцете такава е и неговата правда. Очите на някои хора са премрежени, дяволът им турил черни очила, вследствие на което те

виждат всичко черно. Казвам: хвърлете черните очила от очите си! Между Бога и вас не трябва да има никаква преграда. Човек трябва да гледа направо през очите си, без никакви прегради. Очите трябва да са отворени, да виждат ясно. Душата на човека трябва да е така отворена и свободна, че на всичко да се радва. Срещате учен или прост, богат или сиромах, радвайте се; срещате някой беден, паднал от глад на пътя, радвайте се, защото имате възможност да се прояви Божията Любов. Радвате ли се на всичко, вие сте разбрали Божиите пътища. Между падналия човек и вас се създава връзка, отношение, понеже вие се спирате да помогнете на бедния човек. Ако се образува любовна връзка между двама души, не струва ли единият от тях да падне на улицата и да си навехне крака или ръката?

Някой казва: счупено ми е сърцето. Не, сърцето може само да се нарани, но не и да се счупи. Има случаи, когато трябва да се нарани сърцето на човека. И Христа боднаха в сърцето. Питам: кой ще запуши тази дупка на Христа? Тя и до днес още е отворена. Запитали един евреин: каква е вашата мисия на земята? Той отговорил: нашата мисия е, след като се усъвършенствуваме, да запушим дупката, която направихме в сърцето на Христа. Ние трябва да възстановим изгубената вяра. Ако ви запитат, каква е вашата мисия на земята, и вие трябва да отговорите: нашата мисия е да запушим, да заздравим раната в сърцето на Христа.

Сега, аз искам да ви наведа на мисълта, да работите за образуване вътрешна връзка с Първичната Причина, да си създадете положителна философия на мисълта. Само по този начин ще имате в душата си вечно зазоряване. От ума ви зависи да изпъдите всички облаци и мъгли от вашия хоризонт. Не мислите ли право, винаги облаци и мъгли ще се движат по вашия хоризонт. Усъмните ли се, дойдат мъгли и облаци, дойде дъжд, град, и вие започвате да страдате. Изведнъж човек не може да придобие свобода. За да придобие свободата си, той трябва усилено да работи. От две хиляди години насам хората са изоставили много от работата си за Господа недовършена. Някой казва: аз всеки ден чета молитви, всеки ден върша работата си за Бога. Не, работата за Бога не се заключава само в четене на молитви. Истинската работа за Бога седи в това: каквото вършите, да е от любов. Молитва без любов не се приема. Да се мисли, че молитва без любов е приета, това е криво схващане. И детето се моли когато иска хляб от майка си, но то се моли с любов и изпитва любовта на майка си. Ако детето не се молеше с любов, тогава нямаше да има никаква разлика между неговата молитва и молитвата на просячето, което иска хляб от тази жена. И детето се моли, и просячето се моли, само че детето се моли на майка си за хляб с любов, а просячето се моли без любов. И затова детето, което иска хляб от майка си с любов, седи в къщи, а просячето, което иска хляб без любов, седи отвън. Същият закон има

приложение и в отношенията между Бога и хората. Докато съвременните хора отправят молитвите си към Бога без любов, те ще седят отвън; щом започнат да отправят молитвите си към Бога с любов, те ще бъдат приети вътре. Тъй щото, будно съзнание се изисква от хората, за да могат те да запазят правилни отношения към Бога. Ако те спазват тези сношения, и Бог ще ги спазва. Колко пъти хората са нарушавали отношенията си към Бога! Въпреки това Той никога не е казвал да постъпват по един, или по друг начин. Той всякога ги е оставял свободни. На ония, които са искали да вършат Неговата воля, Той мислено им е подсказвал, какво трябва да направят, но никога не им се е налагал. Такъв пример имаме в Новия Завет със Захари, на когото се яви ангел Господен и каза, че волята Божия е жена му да роди син. Обаче, Захари се усъмни, за което онемя до деня, в който трябваше да му се роди син. Значи, могат да се съмняват даже и ония хора, към които Бог се обръща. Това показва, че на хората е дадена свобода да мислят, чувствуват и действуват свободно, независимо това, което отвън им се казва. Който се съмнява, той е несъвършен човек; който не се съмнява, той е съвършен. Онези пък, които са будни в съзнанието, в самосъзнанието, в подсъзнанието и в свръхсъзнанието си, те са новите хора, които идат сега. Следователно, ако искате да продължите живота си, да бъдете носители на новата култура, да бъдете хора на шестата раса, вие трябва да започнете съзнателна работа още днес, още тази сутрин.

Някой ще каже: нека започнем работата си от утре, с изтриването на слънцето. Не, не трябва да чакате изгряването на слънцето. Който иска да види изгряването на слънцето, той трябва да се качи в Божествения свят, дето има вечно зазоряване, вечен изгрев и вечен зенит, от който слънцето никога не се мърда. Това е вечно изгряващото слънце, което не се мърда от своя зенит, но обикаля само около един център. Отношенията на това слънце към всички същества са едни и същи. Това слънце едни наричат Бог, други – духовна сила, трети – вечен-живот и т. н. Тъй щото, първо трябва да се започне със зазоряването, а после с изгряването на слънцето. След това ще се дойде до вечния ден, до вечния зенит. Един ден, когато отидете при ангелите, дето ще изучавате тяхната наука с хиляда години, ще разберете най -после, каква е великата идея за Бога, скрита в космическия свят.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички, е да започнете с изучаването на тялото – това е зазоряването; после, изучавайте сърцето си – това е изгревът на слънцето. Най после трябва да дойдете до разбиране на душата си, която представя пълния ден, вечния зенит, чиято светлина огрява всичко наоколо си. Който разсъждава по човешки, ще каже: какво ще правим след това? Щом искате и това да знаете, ще се намерите в залез на слънцето, в нощ. На другия ден ще имате нова зора, нов изгрев, нов

зенит. Дръжте в ума си мисълта, да имате правилни, хармонични отношения към Първата Причина, към Разумното начало в живота. Докато не създадете в себе си тези правилни отношения, никаква наука не можете да придобиете. Само по този начин ще разберете, че всичко, което става в живота, е на мястото си. Ако човек не разбира нещата така, той ще спори, ще отрича или поддържа нещата, но това е човешката страна, а не Божествената. От Божествено гледище, причината, която подтиква всичко към Бога, е на мястото си. В това отношение идеите на хората са прави; причините, които ги подтикват нагоре, са прави, но те не са намерили прав път; те не са намерили правилен метод, чрез който да дадат израз на своя живот. Вследствие на това, често в живота на хората има малки или големи отклонения от правия път. Тези отклонения са подтици, които дават възможност на човека да се прояви. Не може ли да се противопостави на дадено отклонение, това показва, че волята му е още слаба. Например, колко от съвременните хора могат да издържат като Епиктета? Епиктет имал тренирано тяло, устойчиво сърце, което могло да издържа не само външно, но и вътрешно. Като наблюдавате човека, колкото и да е сърдит, гневен, на лицето му ще забележите една черта, която остава неизменна и придава на лицето малко усмихнат вид. Ако този човек е светия, ще видите, че той се кара на някого, но щом дойде при него някой болен, той веднага ще го излекува; ако дойде някой беден, и на него ще помогне. След това пак ще продължи да се кара на онзи, на когото главата е дебела. Казвате: защо светията се кара на този човек? Той не се кара, но чука, изтънява главата му, да я направи, каквато трябва. След това ще му каже: сега си свободен, върви в света, да работиш за другите.

„Дойде на себе си". Пожелавам и на вас такова пробуждане, зазоряване на съзнанието, да дойдете на себе си. Пожелавам на всички да се свържете с Първичната Причина, която ще внесе във вас новата култура. Тя всеки ден ще разкрива богатства, скрити, дълбоко заложени в душите ви. Казвате: ние остаряхме, никой не ни обича. – Отсега нататък всички ще ви обичат. – Знание нямаме. – Отсега нататък ще придобивате знание. – Сила нямаме. – Отсега нататък, от днес ще придобиете и сила, и здраве, и богатство – всичко, каквото желаете. Каквото досега сте имали, то е било само предисловие на живота. Космосът едва сега е започнал своето развитие. В начало Бог създаде небето и земята, и земята беше неустроена и пуста. Следователно, Бог сега устройва земята и човека върху нея. Казвате: казано е, че Бог е направил, създал човека. Той е създал човека, но не го е устроил. Един ден, когато станем съвършени, когато сърцата и умовете ни придобият светлината на ангелите, тогава ще се разберем, познаем и придобием Божията Любов. Тази любов не е във време и пространство; тя е извън времето и пространството; тя е любовта на вечния живот.

Сега, пожелавам на всички пробуждане на Божественото начало в съзнанието, в самосъзнанието, в подсъзнанието и в свръхсъзнанието. Забравете външните си прояви и вървете напред. Някои от вас са тщеславни, говорят много; други са горделиви, говорят малко. Едни са страхливи, други – много смели. Човек трябва да бъде предпазлив, но не и страхлив. Той трябва да има любов към Бога, но да не бъде фанатик, Той трябва да бъде фанатик да разсъждава, но да не рови.

Казвам: всички трябва да живеете в поезия. Ако дойде прозата, оженете я за поезията. Едни от децата ще бъдат поетични, други – прозаични, но ще живеят в мир и съгласие. Само по този начин светът ще се оправи. Като говоря така, аз не казвам, че трябва да се върнете при баща си, защото вие сте на път вече, но мислите, как ще ви посрещне баща ви, с тояга или с любов. Вие не трябва да изпадате в положението на онзи свещеник, който казвал на слугата си: синко, не зная, какво ще правя на онзи свят. Ще има голямо скърцане със зъби. – Дядо попе, поне ти няма защо да се тревожиш. Твоите зъби отдавна са изпадали, няма с какво да скърцаш. Не е въпросът там, да разчитаме на някакво щастливо съвпадение. Ние не трябва да се правим, че не разбираме нещата. Един свещеник изпраща със слугата си пет хубави риби на архимандрита и пише на една бележка: тук има пет риби. По пътя слугата ги изял и занесъл на архимандрита празна кошничка. Архимандритът му казал: Стояне, тук имало пет риби. – Така ли, отче, аз пък се безпокоях да не са изгубени някъде? – Не, по този начин светът не може да се оправи.
Сега, като отивате при своя небесен Баща, вие трябва да оставите настрана цялата човешка философия, всички насмешки, подигравки, недоразумения и т.н. Всичко това ще се използува като тор, като предисловие на свободния, на новия живот, който е живот на радост и веселие, на вечно зазоряване и на вечен изгрев. Няма по-красив живот от този, в който съществува вечно зазоряване на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Който има зората на новия живот в себе си, той всичко е придобил; който има изгрева на новия живот в себе си, той всичко е разработил; който има зенита на новия живот в себе си, той всичко е осмислил.

Беседа от Учителя, държана на 12 юни, 1927 г. в гр. София.

Начало: 10:00

1927_06_15 Връзка на съзнанието
лекция пред общия окултен клас

ВРЪЗКА НА СЪЗНАНИЕТО

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"
Размишление.
За следния път пишете върху темата : „Отличителните черти на Соломона, на Сократа и на Толстоя".
Животът е изкуство, вследствие на което трябва да се изучава като изкуство. Същевременно животът е и наука. Следователно, когато разглеждаме живота като изкуство, ние трябва да го поставим по отношение на вътрешното съзнание, което свързва всички факти на живота в едно цяло. При това, тия факти трябва да се тълкуват положително, всеки от който да се постави на своето място по отношение на целокупния живот, както и по отношение на всички живи същества. Това може да се постигне при положение, когато човек има частично, или индивидуално отношение към космоса. В този случай, аз разглеждам космоса като живо същество. Космическото съзнание има пред вид човека само тогава, когато неговото съзнание е будно и в четирите свои области: като съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Днес хората се намират на повърхнината на космическото съзнание, тъй щото, каквото започват, от негово гледище, всичко свършват успешно.
Като говорят за живота, сегашните хора имат пред вид главно материалните работи, материалните интереси на хората. Обаче, материалните блага са последните блага в света. Когато от невидимия свят решат да уморят някого, да го лишат от живота, дават му материални блага. Например, достатъчно е да окачат на врата на някого торба със злато и да го пуснат в морето. Затова и мъдрецът е казал: Господи, не ми давай богатства, да не потъна на дъното на морето. Не ми давай и голяма сиромашия, да не олекна много, че вятърът да ме отнесе някъде. Тъй щото, ако човек е богат, има опасност да не потъне в морето; ако е сиромах, има опасност вятърът да не го отнесе. Значи, колкото е опасно голямото богатство за човека, толкова е опасна и голямата сиромашия.
Казано е в Евангелието: „Блажени нищите духом". Под „нищ духом" не се разбира сиромах човек. Някой може да е сиромах и да бъде горделив. Или, може да бъде богат и пак да е нищ духом. Когато постъпва в училище, ученикът не трябва да мисли за своя произход. Не бъдете като горделивите царски синове, които, като постъпват в училище, мислят, че много знаят. Те знаят толкова, колкото знаят и другите ученици. А това, че имали царска кръв, те трябва да знаят, че тази кръв е човешка, и като така, еднаква с кръвта на всички хора. Тъй щото, първата задача на ученика е да

учи, да придобие достойнство от знанието, което всеки ден черпи от училището, а не да се гордее със своето произхождение и със своята кръв. Някой казва, че се обърнал вече към Бога. — Това още не е достатъчно. Да се обърне към Бога, това е в реда на нещата, но след като се обърне към Бога, той трябва да влезе в Царството Божие. На същото основание, казвам: ученикът не се нуждае само от знания, но той трябва да има и характер, с нищо да не се подкупва. Истински характер е този, който с нищо не се подкупва: и цялата земя да му дадат, той пак няма да се подкупи. Човек още не е минал през всички процеси на живота, да изпита характера си. Всичко, каквото животът и природата дават на човека, имат за цел да изпитат устойчивостта на неговия характер, като морално същество. И след като се изпита и познае, едва тогава човек може да говори за любов. Любовта се проявява само при морално стабилен човек. Когато човек изгуби своята морална стабилност, и любовта изчезва от него. Казвате: Какво правят тогава грешните хора без любов? Любовта се проявява и между грешните, но там тя произвежда големи страдания. Бог е и в ада, но там Той произвежда такъв огън, какъвто никой не би пожелал.
И тъй, щастието ви зависи от вашите разбирания, от това, което правите във време и пространство. В това отношение, всеки ден стават промени в човешката душа, както и в съзнанието му. Обаче, каквито и да са тези промени, мирът на човека не трябва да се нарушава. По повърхнината на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката душа, както и на съзнанието му, могат да стават ред промени, обаче, дойде ли въпрос до вътрешното му естество, никакви колебания и смущения не се позволяват. Каквито усилия да правите, през каквито изпитания да минавате, те са необходими за вашето развитие. От всичко трябва да се учите. Добрият човек може да бъде и богат, и сиромах — той от всичко се учи. Сиромашията и богатството са вътрешни, а не външни процеси. Когато човек раздаде богатството си на другите и остане сиромах, той е добър човек. И обратно: ако задържи всичкото си богатство само за себе си и не помисли за другите, той е лош човек.
Питам: какво разбирате под връзка на съзнанието? Под връзка на съзнанието се разбират правилни отношения към Първата Причина, или към Космоса, или към Бога. Като говорите за Бога, това още не означава, че Той живее във вас. В тялото на човека Бог не може да живее, но Той живее в неговата душа. Днес човешката душа не е напълно в тялото му. Човешкото тяло още не е устроено, както трябва, т. е. не е още добре организирано. Един ден, когато човешкото тяло се устрои добре, тогава душата му ще се въплъти напълно в него, и той ще стане безсмъртен. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие, но това още не е реализирано. Човек е създаден по образ и подобие Божие, но още не е направен така. И наистина, казвате, че Бог е всезнаещ, обаче, човек не е всезнаещ. Знае ли той, какво има на слънцето? Знае ли той, какво в

същност е въздухът? Знае ли, на каква височина достига атмосферата около земята? Знае ли, какво има в дълбочината на океана? Знае ли, какво има в центъра на земята? Защо не знае всичко това? Нали е създаден по образ и подобие Божие? Само онзи може да знае тези неща, в когото космическото съзнание е пробудено. Той може да напуща тялото си и да обикаля цялата земя, да влиза във вътрешността ѝ, да види, от каква материя е направена, от колко пласта е съставена. Той може да слиза и на дъното на океана, както да отива и на слънцето. Много неща знае този човек, но нищо не съобщава за тях. Ако някой от вас на сън само отиде на слънцето, всички вестници ще пишат за него. Така постъпват децата. Те обичат да се хвалят. Каквото чуят, или видят, веднага съобщават на всички. Обаче, който е развил в себе си космическото съзнание, той е разумен човек. Той знае, какви усилия, колко работа, колко енергия е иждивил, докато стигне до това положение. Той постъпва внимателно, за да не изгуби това съзнание. Големи препятствия е срещнал той в пътя си, докато развие своето космическо съзнание. Щом стигне до това положение, той счита понякога земното богатство за спънка, а земната сиромашия — за благословение.
Един богат американец вложил шест хиляди долара в една банка, да му послужат на стари години. От този ден той престанал да спи, престанал да се моли, все за банката мислил. Най-после той решил да се освободи от това тежко състояние: извадил парите си от банката, раздал ги на бедни и се успокоил, започнал да се моли на Бога усърдно. Значи, вярата му в шестте хиляди долара била спънка в неговия живот. Този пример не се отнася за бедните хора. Те ще си кажат: Като имаме тия пари, ние и спокойствие ще имаме. Този пример се отнася до вас, като ученици, които искате да направите връзка в съзнанието си, да дойдете до космическото съзнание. Докато това съзнание не се е пробудило във вас, вие можете да внасяте парите си в разни банки. Щом се пробуди, без да мислите много, ще извадите шесте хиляди долари от банката и ще ги раздадете на бедни. Докато сте обикновени хора, в реда на нещата е да внасяте парите си в банки. Щом станете необикновени, ще вършите необикновени работи. Христос е казал: „Не влагайте съкровищата си там, дето ръжда и молци ги изяждат, но вложете ги в небесните банки, дето нито молец, нито ръжда ще ги изядат!" Вие ходили ли сте в тия банки? Знаете ли, какъв е редът и порядъкът там? Вложите ли парите си в тия банки, и след хиляди години да отидете, ще си ги вземете, без да се е изгубила стотинка от тях. И най-малкият капитал да сте вложили, той ще ви се върне без никакви удръжки, без никакво накърняване. Но и за най-малкия заем, който сте направили в една от Божествените банки, също така се държи сметка. Ще ви извикат и ще кажат: Платете си заема, който сте направили преди еди-колко си хиляди години! Там за всичко се държи сметка.

Сега, ще ви задам няколко въпроса: Защо, когато обичате някого, трябва да го питате, обича ли ви и той? И защо трябва да му кажете, че го обичате? Защо трябва да ви говоря днес? Вие сами не можете ли да се учите? Ще кажете, че ви говоря, защото служа на Бога. Да служите на Бога, подразбира да приложите Неговия закон на земята. По този начин само хората ще направляват своя живот. Ако хората живеят според свои закони, а говорят за Божествени, техният живот няма да устои. Може ли да устои връзката между две въжета, едното от които е здраво, а другото слабо? — Не може. Такова нещо представя връзката между Божествения и човешкия живот, ако човешкият живот не се ръководи от Божествения. Когато между съзнанията на двама души се прави връзка, и двете съзнания трябва да бъдат еднакво силни. Силен човек е онзи, на когото съзнанието е винаги будно. Будно съзнание пък е това, в което няма никакво прекъсване. Греховете и страданията на хората се дължат на отклоненията, които стават в техните съзнания. Например, някой човек отваря Евангелието всеки ден, да прочете поне един стих от него. Една сутрин, обаче, казва: И без четене на стихове може. Щом каже така, в съзнанието му се вмъква нещо чуждо, което го отклонява, прекъсва връзката му. Когато съзнанието на човека се прекъсне, той не може вече да контролира своите мисли, чувства и постъпки. При теи прекъсвания на съзнанието, човек губи своя дух, губи смисъла на живота. Изпитанията, страданията, сиромашията стават причина да се прекъсва съзнанието на човека. Някои хора в сиромашията си са много ревностни към Бога. Те се молят, работят, подвизават се духовно. Щом забогатеят, забравят Бога. Не, човек трябва да търси Бога и като богат, и като сиромах, и като учен, и като прост. Най-красивото нещо е човек да гледа на живота като на изкуство и като на наука. Чрез тази наука той ще създаде в себе си характер, чрез който ще моделира своя ум и своето сърце. Да моделира ума и сърцето си, това значи да моделира, да оформи, да организира мислите и чувствата си. Ако срещнете човек, в когото мислите и чувствата не са организирани, ще кажете, че съзнанието му е прекъснато. И наистина, всяко прекъсване на съзнанието създава в човека известна аномалия. За такъв човек се казва, че е особен. Той се намира под чуждо влияние на безброй същества около него. Мускулите на ръцете и краката му треперят, цялата му нервна система е разклатена. Всичко в него е в дисхармония. Ако хванете ръката на този човек, тя е разслабена, мека, отпусната. Често разваления хора имат такива ръце. Развалени, значи развъртяни, развинтени. Развратен, развален човек е този, който не върви в Божия път. Той не може да задържа в себе си и най-малкото количество Божествена енергия, понеже има дупки, през която тя изтича. Като резултат на това изтичане, идат различните болести. Това изтичане на енергията от човека се нарича в науката демагнетизиране. Много от болестите на съвременните хора се дължат, именно, на това демагнетизиране. Главоболието, например, се

дължи, или на натрупване излишък на енергия в стомаха, която не може да се пласира, или на недостиг на енергия в стомаха. Това показва, че между главата и стомаха има известна връзка.

Като се знае това, човек трябва да регулира силите в своя организъм. Това може да се постигне чрез връзка с Първата Причина, с космическото съзнание. Само по този начин човек може правилно да се лекува. Космическото съзнание е в сила да регулира енергиите в човешкия организъм, като ги насочва в права посока. Когато имате връзка с Божественото, или космическото съзнание, и започнете да изучавате някой предмет, то ще хвърли светлина във вашето съзнание, и вие лесно ще изучите този предмет. На това се дължи факта, дето едни хора разбират Библията правилно, по дух, по вътрешен смисъл, а други я взимат само в буквален смисъл. Първите имат връзка с космическото съзнание, а вторите — нямат такава връзка. Да разбирате Библията правилно, това е изкуство и наука. Да разбирате вътрешната връзка на живота, това е изкуство и наука.

Като ученици на Великата Школа, вие се различавате помежду си по възраст, по опитности, по преживявания, вследствие на което едни от вас са стари души, а други — млади души. Като не знаете това, вие казвате: Защо тия млади момичета и момчета са влезли в Школата? — Вие не знаете още, дали те са млади, или не. Дали човек е млад, или стар, това зависи от възрастта на неговата душа. Някой може да е 15—20 годишен, но като душа да е стар; друг може да е 60—70 годишен, но като душа да е млад. Казвам: който не разбира живота като изкуство и като наука, той е млада душа, безразлично, на каква физическа възраст е на земята. В това отношение, всеки трябва да се стреми да разбира живота като изкуство и като наука. Като разберете живота така, ще видите, какво велико бъдеще се разкрива пред вас. И млади души да сте, пак е добре, но трябва да знаете положението и мястото си в природата. И млади, и стари души, всички трябва да работите, да развивате космическото съзнание в себе си. Ако с това съзнание започнете да изучавате астрологията, ще знаете, на кое място трябва да поставите всяка планета. Ако всяка планета поставите на мястото й, вие ще се домогнете до живота като изкуство и като наука. Тогава ще можете да гадаете върху събитията, които се случават в живота. Същевременно ще гадаете и върху събитията във вашия живот, ще знаете всяка година, какво ви предстои да минете. Само онзи може да гадае бъдещето си, в когото е пробудено вече космическото съзнание.

Във връзка с въпроса за предсказване бъдещето на човека, турците казват: Каква полза от гаданието, когато никой не може да отмени това, което е писано на човека? — Вярно е, че има неща, които, веднъж определени, не могат да се отменят, но те могат да се отложат. Когато човек не е готов да посрещне нещо, било добро или зло, това нещо може да се отложи. Едно е важно за човека днес: той не трябва да мисли, как може да отмени лошите

условия, които му се готвят, но да работи върху себе си съзнателно, с цел да приготви добри условия за своето бъдеще. Тези добри условия ще го поставят при същите условия и в невидимия свят. Ако води непорядъчен живот, без да иска, той си приготвя лоши бъдещи условия, които ще го заведат в ада, в тъй наречената „тринадесета сфера на земята". Подобното подобно привлича.

Ще ви дам едно правило за живота : всяка сутрин, преди да започнете работата си, отправете съзнанието си само за две минути към космическото съзнание, да се свържете с всички живи същества на земята. През тези две минути постарайте се абсолютно да се отделите от този свят, като че около вас нищо не съществува. Първи англичаните направиха този опит. След свършване на общоевропейската война, в цяла Англия се издаде заповед, на еди-кое си число, в точно определен час, за две минути да спре всякакво движение, всички фабрики, работилници, училища, всякакви заведения, и кой дето се намира, да отправи мисълта си към Бога, към невидимия свят, да се свърже с него. Красив момент е този! Две минути цял народ да посвети на Бога! Ако един ден се определят пет минути — още по-добре. Цяла Англия спря своя обикновен живот, своите ежедневни работи за две минути, за да се свърже с Бога. Какво би било, ако цялото човечество определи един такъв момент за връзка с невидимия свят! Мощна вълна би се разляла из целия свят!

Сега и на вас казвам: всяка сутрин, след ставане, ще определите две минути за връзка с невидимия свят. Силата на човека седи във връзката му с невидимия свят. Всички, които са завършили своето развитие и се интересуват от човечеството, имат тази опитност. За вас е достатъчно за две минути само да отправите съзнанието си към космическото, Божественото съзнание, за да се свържете с напредналите същества и да опитате силата, която те упражняват върху вас. Достатъчно е само две минути да тече тяхната енергия през съзнанието ви, за да можете през целия ден да се чувствувате силни, мощни по мисъл, по чувства, по дух, да свършите успешно работата си през деня. И тогава ще отправите благодарността си към невидимия свят. Две минути са достатъчни за вас. Някои се оплакват, че нямат време за духовна работа. Не, само две минути са нужни на човека, за да се свърже с невидимия свят.

Като ученици, предстои ви вътрешна работа. Способният ученик пише хубаво, говори хубаво, рисува хубаво, свири хубаво, чувства и мисли правилно. Това значи да разбира човек живота като изкуство и като наука. Изкуство е да знае човек, как да услужва. Едно е нужно за това: сърцето му да е отворено, щедро. Щом сърцето на човека е отворено, хиляди начини има, чрез които той може да помага, да услужва на другите. Изкуство е, наука е да знае човек, как да взима и как да дава. Така трябва да искате, че да останат доволни от вас и да кажат: Дано този брат и друг път дойде да ми иска нещо. Така трябва да свирите, че да останат доволни от вас, да

пожелаят и друг път да им свирите. Това значи да разбирате живота като изкуства и като наука. Това не може да се придобие в един ден, нито в една година — това е задача на вековете. Но работата в това направление донася всеки ден несметни богатства. В един ден човек милиардер не става, но като придобива всеки ден по няколко милиона, някога ще стане милиардер. Милиардерът не се задоволява с милиони. Обикновеният човек се задоволява с един милион даже. Ученият с малко знания не се задоволява, но обикновеният човек и на малко знания е доволен. Три категории знания има в света: едните знания са необходимост в живота; другите — са украшения в живота, а третите — са благословение в живота. Последните дават мощ, сила на човека. Следователно, човек трябва да се стреми към трите категории знания.
Сега, като ученици, пред вас седи великата задача — всяка сутрин да употребите две минути от времето си за връзка с великото космическо съзнание. Две минути през деня, използвани правилно, съставят истински ден. Като умножите 365 деня по две минути, ще получите 12 часа. Значи, истинската работа през годината се равнява на тия 12 часа, или половин ден. Този половин ден ще ви донесе големи богатства. Следователно, всички мъчнотии и страдания на човека не са нищо друго, освен приготовление за тия две минути. Англичаните са определили тия две минути за вътрешна, духовна работа, под ръководството на своя духовен ръководител. Техният ръководител е един от видните адепти. Благодарение на тези две минути, англичаните можаха да се спасят. Те благополучно минаха през мъчнотиите, които невидимият свят им беше определил. Голям беше кранът, през който благословението от невидимия свят тече през тези две минути. — Какво ще направим за две минути? За какво първо да мислим? — Първата минута ще мислите за любовта си към Бога, а втората минута - за любовта си към ближния. Няма по-велико нещо от това, да мислите за Бога и за ближния си.
Изпейте сега песента „Бог е Любов!"
В неделя, рано сутринта, преди да е изгряло слънцето, целият клас, без изключение, ще дойдете на „Изгрев" да приложим закона „за двете минути". Който е готов да изпълни този закон, той е ученик. Първата минута ще мислите върху първия закон: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила!" Втората минута ще мислите върху втория закон: „Да възлюбиш ближния си, както себе си!" Ще мислите само върху тия два закона, а всичко друго ще оставите настрана. Ще мислите само — нищо друго. Кашлици, смущения, болки — всичко ще забравите. Ще забравите даже и да дишате — всичко трябва да спре. — Може ли да стане това? В Бога всичко е възможно. Когато Бог иска, и ние трябва да искаме. Когато ние искаме, и Бог иска. При тези условия всичко е възможно. Когато Бог ни

покани да ни даде нещо, ние трябва да бъдем точно на определеното от Него време.
И тъй, по закона на любовта, всички ще бъдете на „Изгрев" на определеното време. Каквато спънка да ви се яви, ще дойдете на време. Всичко трябва да преодолеете пред мисълта за тия две минути. Че сте били болни — нищо от това — от леглото си ще станете и ще дойдете. Че майка ви или баща ви умрели — пак ще дойдете. Даже и вас на носилка да носят — пак ще дойдете. Ще спрете носилката, ще слезете от нея и на време ще дойдете. Ще постъпите по английски: точно на време, и то само за две минути. Целият ви живот се заключава само в тия две минути. — Не може ли да изпълни този закон всеки сам, в дома си? — Не, всички трябва да дойдете на „Изгрев", колективно да го изпълните. Там има достатъчно място. Ще се наредите пред и зад боровете, на метър, метър и половина разстояние един от друг, всички да бъдете свободни. Ако опитът излезе сполучлив, ще направим и втори, и трети опит. Тъй че и за онзи свят да заминавате, пак ще дойдете на „Изгрева". Докато не се изпълни закона за „двете минути", на никого не се позволява да замине за онзи свят.
„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

38. Лекция от Учителя, държана на 15 юний, 1927 г. София.

1927_06_19 Три посоки
лекция пред специалния клас

ТРИ ПОСОКИ

Година VI (1926-1927)

37-ма лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 19. VI. 1927 г., неделя

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

Каква е ползата от математиката в живота? Представете си, че сте гладен. По кой начин ще разрешите въпроса за глада, с коя наука? Като вземете глада в неговата същина - като една сила, която се проявява. Гладът е сила, която заставя хората да работят. Ако не беше гладът, не зная какъв би бил съвременният свят и дали светът би могъл да прогресира без глада и без жаждата. То са сили, които подтикват хората по закона за необходимостта. Те са като онзи учител, който влиза с тоягата си в класа. От вас има ли някой да е ял бой на фаланга* или на гръб? Попитайте някои от по-възрастните – Дядо Благо, той ще ви каже.

Действително природата първоначално е постъпвала по един начин, но сега е изменила някои свои методи съобразно с хората. Във всяка една епоха и в известна възраст тя употребява разни методи. Може да ви даде една майка и един баща, в пълна възраст да ви носят на ръце. Слуги, слугини - каквото заповядате, слушат ви. Но дойде едно нещастие: умре майка ви, баща ви, приятелите ви и ви изхвърли, че всички почнат да ви хукат.

Има една реална страна. Понякога път ви липсва памет или вниманието ви е разсеяно. Вие, младите, все сте студенти, от какво произтича разсеяността? (Тази вечер има едно успиване.) (- От горещината.) Не е от горещината, горещината е една второстепенна причина. Например стомахът ти е разстроен, ядеш баница, заспиваш. Баницата е второстепенна причина. Когато имаш стомашно разстройство, трябва ли да ядеш баница?

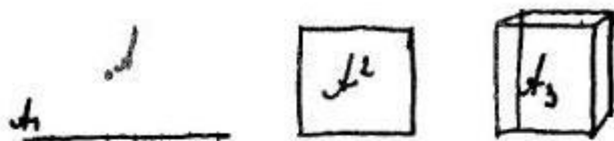

Фиг. 37.1

Сега, аз вземам точката А и линията А, и квадрата А2, и куба А3 (фиг. 37.1). Какво тълкуване сега може да дадете? Разбира се, ако вие боравите с една малка точка от злато или линия, или квадрат, или куб – златото по какво ще се отличава? По своята тежест. Допуснете, че едно същество - точката А, представя същество в зачатие, непроявено, туй същество живее в себе си, не заема никакво пространство, няма никаква форма, но съдържа в себе си известна енергия. Вие имате мисли, които не са проявени. Съществуват някъде в съзнанието. Ако вашата идея или туй съзнателно същество вземат известно направление в една посока – проявяват се.

Първото проявление какво е? Правата линия. Казвате вие, че правата линия е най-късото разстояние между две точки или правата линия е връзка между две разумни същества, най-късото разстояние между две разумни същества. Две същества, след като се запознаят, какъв живот може да водят? Както двама млади, които се запознават от два противоположни края и се разхождат по алеите, разправят за Кант, за този, за онзи, разхождат се, разхождат, разправят – все по права линия. Вие питате защо се разхождат там – един слуша, другият разправя, разправя, после другият казва: "Слушай моето мнение!"; някой път и двамата се съгласяват. Питам: След като са се движили по права линия, какво са разрешили? Къде е сега разрешението на въпроса?

Сега, ще ви дам разрешението в преносен смисъл. Двамата решават да изучат един занаят и направят един стан. Единият стане горно кросно, другият – долно, насноват платното и започват да се обаждат – единият отгоре, другият отдолу. Единият се навива, другият се развива. Най-първо единият нищо не съдържа, но взема от другия капитала у себе си. И понеже горният остава без капитал, турят му прът на долното кросно, за да не избяга. Тогава той казва: "Аз ще вложа своя си капитал", но да не злоупотреби, турят на горното кросно една ръчка – и двамата се обуславят. Тогава дойде совалката. И платното започне от едното кросно да се развива и влиза в другото – туй е квадратът.

Тези, двамата хора, след като са се запознали, изучават изкуството да тъкат платно. Какво представлява кубът? Двамата развиват платното, или го

продават, или направят дреха и се обличат и тръгват да се покажат на хората.

Сега, представете си, че вашите желания се намират в първото положение А. Вие намерите един знаменит автор по астрология, той чувства идеите вътре. Почвате с него. Второто положение – става вече гадател, дойде при него някой, направи му хороскоп; или хиромант, или френолог, изучава главата и казва: "Плати сега!" Най-после става виден автор; след като е изследвал хиляди глави, става учен, капацитет, издава книга, става А3 – виден.

Основен закон е: Всеки един човек трябва да намери противоположното на себе си. Този закон важи и на физическото поле, и в умствения свят. Винаги, щом намериш една идея, ще намериш и противоположната, да се разберат тези две идеи или тези две чувства.

Съпоставяйте и вие чувствата си, да няма туй подобие - всякога може да се самовъзпитавате. Противоположното на тебе е, което може да реализира, защото в дадения случай в природата има един велик закон, той е следният: Ти можеш или да даваш, или да вземаш. Когато даваш, ти си в едно състояние, когато вземаш, ти си в друго състояние. Следователно през целия си живот ти не можеш да вземаш. В природата има едно съотношение: ако в един момент вземаш, във втория момент ще даваш – смяна на състоянията. Когато известни идеи не са реализирани, тогава образуват вътрешно смущение в човека. Всяка идея, която не е реализирана по своя прав път, тя смущава човека. Всяка идея, която влезне в човека, трябва да се реализира по прав път.

Сега, с тази формула вие може да спазвате един основен закон, той е следният: Туй, което искаш да постигнеш, трябва да си съставиш една ясна форма за него. Един пример: Допуснете, вие сте земеделец, имате малко ниви, 10 декара земя, а имате нужда да придобиете повече житце. По кой начин вие ще направите вашите ниви да дадат изобилен плод? Първо, да наторите. А някой път и наторяването не помага. Случи се суха година или град убие. Вие може да наторите с всички учени изобретения, но дойде град или наводнение. Хората в този свят употребяват първия начин - трябва да се изоре, натори хубаво нивата, да се посее добре. Земеделецът там спира, но един човек, който се занимава с окултната наука, той, след като е изорал добре, ще си представи класовете, но тъй, пълни, едри, да имат по 150-200 зърна вътре. И ако той проектира тази мисъл в природата, житото му ще роди много големи класове.

Този закон, може да го приложите не само в земеделието – може в

науката, в математиката. Ще си представиш, че си велик математик, ще си представиш, че решаваш всички задачи – един ден, два, ще поставиш.

Колко души са идвали, аз съм им препоръчвал този закон – изключение няма. Преди 15 години една ученичка дойде при мене, музиката в нея беше толкова слабо развита, че два основни тона не можеше да вземе правилно. Казва: "Искам да пея." Казвам ѝ този метод и една-две години трябва да се упражнява по същия начин. Работи законът. Непременно трябва да има едно постоянство – туй, което искаш да постигнеш, ще го конкретизираш така определено, да познае природата, че ти искаш. Определено, точно – това значи човек, който работи по известни идеи. Обущарят иска да те опита, ще ти покаже един модел, втори, трети – "Този модел искам!"

Тъй, както ние ядем хляба, той е безидеен хляб. За да бъде идеен, ние трябва да си го мелим с песни, замесим с песни, печем с песни. Да видите какъв ще бъде сладък хлябът. И онзи, който ще го меси, трябва да бъде най-големият здравеняк. Здрав трябва да бъде, да вложи нещо в хляба. Понеже сега всички вие имате мъчнотии, някои от вас са неразположени. Неразположение имат и животните. Във вас не трябва ли да има поне досетливост, която забелязах в Търново, между едно старо куче и едно младо. Едното – голямо, рунтаво, старо куче, зло, завистливо, може да смъкне на 10 кучета кожата, а другото кученце – малко, със заострена муцунка, интелигентно, дяволито много. Хвърлят една кост с месце, малкото се затича, взема костта. Голямото изведнъж идва. Малкото, като го вижда, поставя костта пред него и започва да го милва: "Не, не, казва, аз ти го нося." Той погледна, погледна кучето и отърва кожата си. Казвам: Браво! Ако едно малко куче му стига умът да освободи кожата си от такава мъчнотия, колко повече един човек, който минава за интелигентен! Туй кученце, ако се беше опитало, щеше да смъкне кожата му. "Тази кост не е заради мен, тя е точно заради Вас."

Сега, как ще приложите туй? Съдбата, това е голямото куче – каквото тя ти е наложила, не се противи! Донеси костта и кажи – колкото да е лоша съдбата, но като ѝ донесеш костта: "Каквото наказание определиш, аз ще го приема." Няма да бъдеш излъган. Но бориш ли се със съдбата си, непременно кожата ти ще бъде съдрана.

Да ви кажа сега как. Има мнозина, които бързат в Америка, искат много бързо да свършат. Но след като са учили в отделенията, гимназия, университет, има специални науки, пресилят се. След като се е пресилил, става едно разслабване на мозъка. Няма да се пресилваш, не бързай, време не туряй за постигане на знанието си! Целия живот посвети за постигане

на знанието си! Не да туриш 5-10 години – то значи да се осакатиш. Целия си живот тури за постигане на известна своя идея! А същевременно пак ще турите един период. Тази кост като носиш, ще оставиш на съдбата си: "Аз бих желал в 7 години да свърша, но – както обичаш."

Съществува един велик закон, който постоянно ни подшепва Разумното в света. Този закон действа, той е Божествен. Казва: "Не бързай!" Някъде казва: "Побързай!" Някъде казва: "Спри!" Някъде казва: "Отвори спирачките!" Искате да учите вечерно време – този закон казва: "Легни да си починеш, утре в четири часа, рано всичко ще се уреди". (Влиза един чужд човек.) Изяснява се идеята, влязъл е там, където не трябва. Това е закон за повдигане на ума. Винаги ще си представиш нещата в положителен смисъл. Искаш да се подобри паметта ти – ще вложиш известно изречение в ума си, ще държиш тази идея, докато тя се реализира. И ако постоянстваш, непременно желанието ти ще се реализира и то ще се реализира по начин, по който Живата Природа е определила. Затуй постоянство е необходимо за реализирането на идеите. Без постоянство нищо не се постига.

Окултната наука е наука за приложението. Естествените науки, това е събиране на факти, материали. В окултната наука, то са методите, физиологичните процеси. Вие сте изучавали анатомия – физичните процеси, в които сега влиза съзнанието. Мъчнотиите, които може да ги срещнете, нито най-малко може да ви смущават. И не разрешавайте изведнъж всички въпроси. Най-мъчните въпроси оставете за най-после. Законите, даже на Земята, са: че, когато станете пълновъзрастен, тогава ви се дава наследството. Преди това управлява настойник. И в природата е така. Човечеството не е пълновъзрастно. Затуй под този закон е – не може то да прави каквото си иска. Един ден, когато стане пълновъзрастно, няма да има опекун, тогава може да разрешава въпроса по друг начин. Сега под закона на необходимостта сте и се стремите към закона на свободата. Евангелистите пеят: "Ние сме вече свободни от закона." Но дойде гладът – хич не е свободен. Дойдат болести – не е свободен от всички тези несгоди на живота. Но съвършеният е вече господар на положението.

Сега, ще започнете с точката А. Непроявената. За пример, ако би ви се задала една задача, каква задача бихте изпълнили с правата линия? Ако бих ви задал такава задача: "Отношенията на правата линия към живота"? Всички хора правят изобщо погрешка, че в разрешаването на известни задачи не вървят по права линия... Когато аз задавам известен въпрос, задавам го по права линия и онзи, който трябва да ми отговори, ще ми отговори по права линия. За пример следния въпрос: Допуснете, вие искате да отидете на една екскурзия. Имате един ваш приятел, казвате:

"Утре ще обичате ли да дойдете с мен на Витоша?" Прямо. Той ви казва: "Ще дойда." Туй е по права линия. Обаче него го мързи малко, но няма да ви каже направо. Ще намери някой предтекст, че имал важна работа, ще ви заблуди. Туй не е права. Права - ще кажеш истината. Ще питате по права линия и ще приемате отговор по права линия. Питаш някого: "Ти ще завършиш ли скоро училище?" - "Какво те интересува?" Не е въпрос от правата линия. "Ти скоро ще приемеш ли наследство от баща си?" – права линия ли е? Не е. Заинтересован си.

Сега, приложението в самите вас. Вие ще си задавате въпроса по права линия – разумно, и разумно ще си отговаряте. Където не може разумно да се отговаря, ще оставите този въпрос настрана. Разбира се, вие вземате буквалния смисъл. Ако тъй започнем да говорим, по права линия, всички препятствия, които съществуват на Земята, ще се развалят. Колцина от вашите приятели, които имате сега, ако попаднете след 20 години в нужда, биха ви помогнали? Нали казвате да не се развалят отношенията ви. Туй, което наричат хората доброта, съществува в света. Това са всички онези хора, които са вървели по тази права линия – всякога животът им се е слагал по-хармонично. То е едно желание, което трябва да изпълните в себе си. Винаги трябва да имате едно желание вътре разумно, да задавате въпроси и разумно да отговаряте, и разумно да ви се отговаря.

Защо природата отговаря? И тя има своя програма – тази програма природата изпълнява. Програмата не е направена от природата. Тя върви по тази Божествена програма. За пример, ако от учителя по химия изискват да преподава по висша математика – ще преподава ли? Не, не е в програмата. Вложените идеи във вас, това е Божествената програма на вашия живот и като реализираме тази програма – осъществяване на Божествената програма. Програмата, тази, правата, ние ще изложим пред природата, тя ще ни помогне, ще ни покаже пътя, начина, по който може да се реализира. Човек непременно трябва да вярва, че онова, което е вложено в него, е постижимо. Вие само да не искате златни къщи във въздуха – всичко друго е възможно. - Може ли да си построите златни къщи във въздуха? - Може. Тези цепелини с кабини, със стаи... Но то е за съвършените хора, да стоят във въздуха.

Основната идея, която трябва да залегне в ума ви: Всяка идея, вложена във вас, може да се постигне в този живот. Христос е турил закона така: Всичко, каквото попросите с вяра, ще ви бъде. Всичко онова, което искате.

(- По какво можем да познаем кои идеи са вложени в нас?) Американците плащат на един френолог един долар и той ще попипа главата и ще ви каже какво може да стане от вас. Може да идеш при някой хиромант или

астролог, или графолог – все са науки, които упътват човека какви вродени идеи има. Даже в Англия употребяват астрологията. Някой търговец, при някое голямо предприятие, отиде при един астролог, но който разбира своята наука, плаща 20-30 лири, казва му: "Ще сполучи ли това предприятие?" Казва му: "Ако предприемете тази работа, ще загубите." Ходи два-три пъти, казва му астрологът: "Предприеми тази работа, ще сполучиш." Англичаните са много практични – вземат лотариен билет, астрологът ще му каже не само ще спечели ли, но и колко. Тук, между вас, има астролози, но още не могат да определят – само определят местата, където се намират планетите, имат ли или нямат съвпадения. Астрологът трябва да носи нещо в себе си, трябва да има един ключ, който да носи в себе си. Астрологът трябва да предвижда.

При мен идва един богат господин от Пловдив. Между другото, като се разговаряхме, казва ми: "Приготвил съм материали да строя една голяма къща. Какво ще кажеш?" - "Мен не ме интересува, ти си свободен." – "Но, казва, кажи ми!" Казвам: "Не трябва да строиш къщата си. Не трябва да строиш по никой начин." Започна войната в 1914 година, дойде при мен: "Защо не ми каза тогава?" Няма работници. Това значи неблагоприятни условия. И къщата свърши след войната. Друга една госпожа, в Търново беше, иска да си построи къща. "Не, казвам, недей си строй къща!" Дойде земетресението – къщата се събори.

Един астролог, той ще предвиди дали ще стане земетресение в човешкия живот или война ще дойде. Всички тези неща, хубаво е човек да ги знае, за да се предпази. Но тези работи може да се кажат на разумния само. Един френолог изследва главата на един богаташ. "Какво ще ми кажеш?" - "Нищо не мога да ти кажа, много ситно е написано, не може да се чете." Има неща, които не може да се кажат. Даже някои натури, които са слаби, каквото да му се случи – ако му се каже истината, че ще дойде нещо много добро, той ще стане ленив. Това е една опасност. Когато изучавате хиромантията, френологията, трябва да бъдат като едно възпитателно средство. Някой път няколко души астролози трябва да бъдат. Някои врачуват с хвърляне на боб. Не че го е хвърлил – то е един повод.

Ето на какво се дължи законът: У човека има едно чувство на досетливост. Всички събития, които има да се случат в живота на човека, лоши или добри, имат отражение в неговия мозък (съзнание). Отиваш при някоя гледачка на кафе – насочи ума си, твоите мисли, туй, което има да стане у теб, отпечатва се по браздите. Един астролог или един хиромант, като пипне ръката ти... Защото ти, като му даваш ръката си или като пишеш, ти влагаш своята идея вътре. По четенето на туй писмо, без да ти построява хороскопа, ако е от тези психометри, пак може... Трябва да има

един от вас психометър толкова чувствителен, да кажем, някоя вещ от Африка донесена, тури я на челото си, веднага опише историята ѝ. Всеки човек носи своето бъдеще скрито в съзнанието си. И даже вие може да знаете вашето бъдеще. Щом човек има нещо хубаво да го очаква, една малка светлинка, то насърчава. Чете той тези мисли.

Трябва да изучавате (...)

Бъдещето на човека зависи от възможностите, които са вложени в него. Колкото по-големи са възможностите му, толкова по-светло е неговото бъдеще.

Често се говори за миналото, настоящето и бъдещето. Това са три момента в човешкия живот, скрити в съзнанието му. За да проникне в тия моменти, човек трябва да изучава окултните науки. Чрез тях той се запознава със силите и възможностите, които са вложени в него. Чрез окултните науки човек може да се предпази от някои нещастия и неприятности в живота. Чрез тези науки той познава себе си. Казано е: "Познай себе си!" Към това познаване се стреми всеки човек. Това е една от задачите на неговия живот.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

* фаланга, фалага (от ар.-тур.) – дървен уред, с който стягали краката на наказания и го биели с пръчки по стъпалата.

Начало: 19:00

1927_06_22 Отличителни черти
лекция пред общия окултен клас

ОТЛИЧИТЕЛНИ ЧЕРТИ

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!" Размишление.

Чете се темата: „Отличителните черти на Соломона, на Сократа и на Толстоя".

Като говорите или пишете за някои отличителни черти, те трябва да бъдат такива, които напълно да характеризират дадено лице, или даден предмет. В такъв случай, като оставям настрана второстепенните неща, питам: Коя е отличителната черта на Соломона? Като погледнете едно чело, един нос или една уста, вие веднага можете да кажете, коя е отличителната черта на челото, на носа и на устата. Казвате: Отличителната черта на челото, например, е разумността, на очите – способността да виждат, т.е. зрението, на устата – чувствителността. Чувствителността произтича от съзнанието, в което се явяват ред желания. Значи, устата показва, какви са желанията на човека. И други неща се определят по устата, но те са второстепенни. И гладът предизвиква в човека желание да яде, което желание се задоволява първо чрез устата. Какво се разрешава с яденето? Като се наяде, човек може ли да стане учен? Определено ли е колко пъти трябва да яде човек? Значи, колкото пъти и да яде, човек не може да стане учен. Яденето е само условие за учене, но чрез ядене човек нито учен става, нито знания придобива. Знанието иде от друго място, от друг източник. Тренирането на тялото е условие за нещо, но знания не дава. Зрението е друго условие, но и то знания не дава. И знанието даже не е най-важното нещо в живота, и то е условие за нещо. За какво? За разбиране на живота, за използване на неговите сили. Без знания вие не можете да живеете. Колкото и да е малък животът, поне елементарни знания трябва да имате.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Обаче, за разбирането на този път, на тази истина и на този живот, необходими са знания. Под думата истина, Христос разбирал всички методи, чрез които животът може да се реализира. Значи, пътят води към истината, а истината – към живота. Без път човек не може да намери истината, а без истината не може да намери живота. Дотук Христос е спрял. Като казва за себе си, че аз съм пътят, истината и животът, искал да каже, че сам Той е в този път, в тази истина и в този живот. Ако и вие намерите този път, тази истина и този живот, ще разберете Христа. Иначе, ще Го критикувате, ще разисквате върху личността и живота Му, без да придобиете нещо. Ако имате един

приятел, когото критикувате, и той ви критикува, какво печелите? Ако двама художници рисуват картина, която представя красотата, но и двамата се критикуват, печелят ли нещо? Единият казва на другия: Очите, носът, устата в твоята картина не са правилни. Другият пък казва : Сенките в твоята картина не са добре поставени. Ако критиката на двамата художници е на място, всеки сам ще изправи картината си и взаимно ще се усъвършенстват. Обаче, ако критиката не е на място, и двете картини ще останат непоправени. От резултатите, които критиката произвежда, се съди, дали тя е била права, или не. Да кажете на някой, че не живее добре, това още не е критика. Вие трябва точно да определите, де, как и на кое място той не живее добре. Той трябва да знае, в какво се изразява неговия лош живот, за да може да се поправи.

Коя е отличителната черта на Соломона? Преди всичко, Соломон е бил юдеин, и като такъв, той не е могъл да се освободи от общите национални черти на юдеите. Те са крайни материалисти. Братята на Йосиф, например, го продадоха за пари. Те не го убиха, но го продадоха. Също така юдеите продадоха Христа пак за пари, и то много евтино, само за 30 сребърника. Тази е отличителната национална черта на юдеите. И Соломон, като юдеин, трябваше да реагира срещу тази национална черта на своя народ. И еврейските пророци реагираха срещу тази черта. Като четете Библията, ще видите, че те навсякъде са сипвали огън и жупел, само заради тази черта на евреите. Те са търсили злото в духовенството, в управляващите. Направете превод да видите кое в човека отговаря на духовенството и кое — на управляващите. Духовенството, т.е. духовната страна в човека представя принципите, веруюто, от които се ръководят умът и сърцето на човека.

Коя е отличителната черта на Сократа ? По произхождение, Сократ бил грък. Значи, той изразява гръцките национални черти. Гърците са хитри, те се отличават със слаб морален устой. Например, след като воюваха десет години с Троя, те измислиха най-после една хитрина: направиха един голям дървен кон, с който превзеха Троя. Гърците са на по-високо стъпало на развитие от евреите: те умъртвиха Сократа с отрова, с по-изтънчено средство, а евреите продадоха Христа и Го разпнаха на кръста. Затова, именно, Сократ трябваше да се бори с по-големи престъпления.

Най-после ще дойдем до Толстоя. С какво се отличава Толстой? Той е славянин. Някои учени изтъкват като отличителна черта на славяните нечистотата. Те обичат да оцапат човека. Както и да е, каквото и да се казва за евреите, за гърците и за славяните, това още не е абсолютно, защото отрицателните черти на един човек или на един народ не могат още да го характеризират. Те са в процес на развитие, следователно, един ден от тия

отрицателни черти помен няма да остане. Толстой имал големи уши, което говори за щедростта на славяните. Много престъпления в света се вършат от щедрост. По характер, Толстой е доблестен, която черта отсъства в характера на Соломона и на Сократа. В края на живота си, Соломон казва: „Суета на суетите, всичко е суета!" Той е изпитал всичко, и след това изказал тази мисъл, като считал, че всичко това е било необходимо за придобиване на знания. Сократ пък разсъждавал точно обратно: Той казал, че чрез волята си, човек може да обуздае всички свои недостатъци и слабости. Толстой, като се основава на християнството, изнася още по-високъ морал, а именно: недостатъците не трябва само да се обуздават, но те трябва да се трансформират. Като енергии, които вървят в низходяща посока, те могат да приемат обратна посока на движение – възходяща. В това отношение, Толстой има по-хубави черти от тия на Соломона и на Сократа. Обаче, и тримата не са завършили още своето развитие. В бъдеще те ще дойдат на по-висока степен на развитие.

И тъй, всеки човек е минал или минава през формата на Соломона, на Сократа и на Толстоя. Соломон е прекарал един живот само на ядене и пиене, физически живот. За такъв живот се изискват хора. И наистина, около него е имало много жени и прислужници. Това е аристократически живот. Този живот се е поддържал и с наука, с четене и писане на притчи. В Сократа виждаме точно обратното. Той искал да ликвидира с физическия живот, с живота на ядене и пиене, затова се предал на размишления, на философски разговори и беседи. Неговата философия се заключава в мисълта: „Познай себе си!”. Той се оженил за една сприхава и нервна по характер жена, като си казвал: Ако с философията си мога да се справя с характера на моята жена, много нещо ще постигна. Един ден, когато Сократ се разговарял с учениците си, жена му взела леген, пълен с вода, и го изсипала върху главата на Сократ. Последният запазил пълно присъствие на духа. Той погледнал спокойно към учениците си и казал: „Когато едно дърво се посади, непременно трябва да се полее". Значи, той взел добрата страна от постъпката на жена си, защото разбирал законите на живота и правилно ги прилагал.

Великите хора, това са светлите точки на хоризонта, това са високите върхове на планините. Кривата линия А (виж по-долу) представя небосвода, т.е. идейният, възвишеният, непостижимият свят. Кривите линии В представят високите планински върхове. Точката С, долу, представя долините. Когато слънцето по високите върхове започва да изпраща повече светлина и топлина, снеговете и ледовете по тях започват да се топят. В морално отношение, топенето на снеговете и ледовете представя разпуснатия живот на планините. Следователно, когато хората

са много любезни, много учтиви, това показва, че те са горе, по високите планински върхове, дето се топят и изпращат водите си надолу.

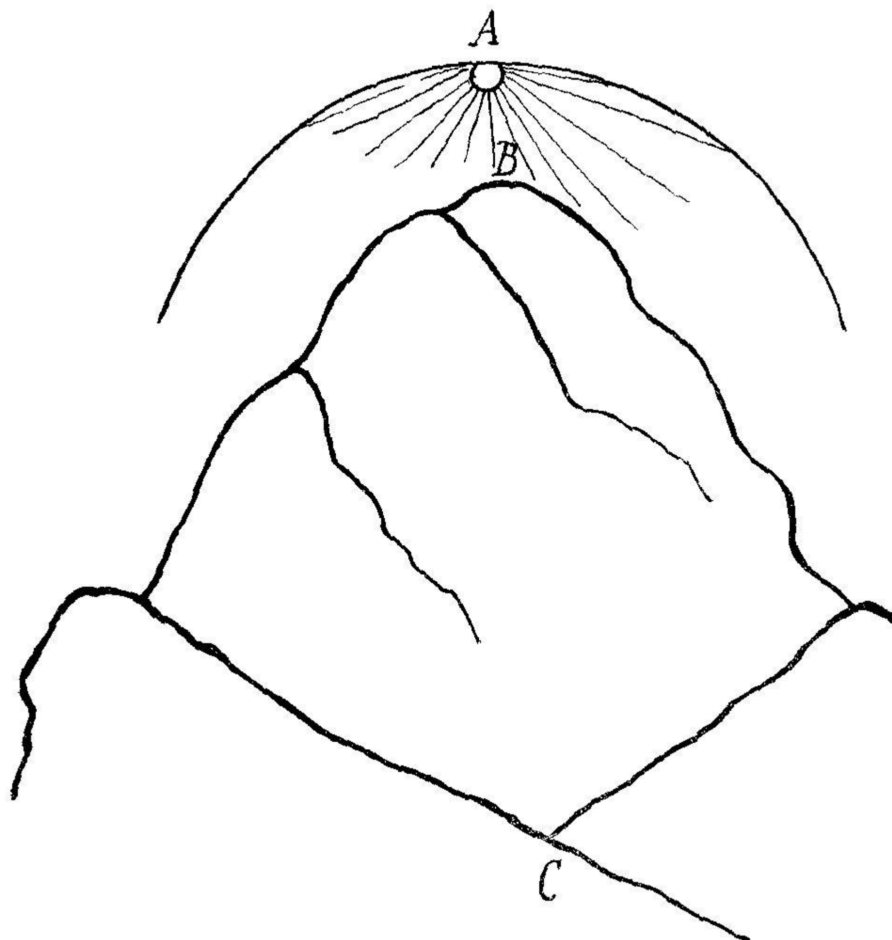

Когато няма какво да се топи, те остават сами и се проявяват толкова скържави, каквито са в действителност. Какво представят те тогава? Голи, скалисти върхове. Това, което природата е натрупала върху тях, изчезва. Природата казва: Всичко, каквото имах, дадох, повече няма какво да давам. Като събера нови материали, пак ще ги натрупам. Планините регулират въздушните течения. Същевременно и влагата става причина да се образуват различни течения, бури, циклони в съгласие с наклона на земята. Когато енергията на планините стане устойчива, снеговете започват да се топят и да слизат надолу, във долините. Тогава деятелността на долините започва да се усилва: растителността става буйна, цветята се развиват добре, дърветата връзват и дават хубави плодове. Значи, щом водите започват да прииждат, това показва, че животът в долините се усилва. По този начин става преливане на живота от едно състояние в друго. Ако това преливане става правилно, наричаме го еволюция, морален устой, радост и веселие. Ако преливането на живота не става правилно, тогава идват всички нещастия в света. С други думи казано: ако снеговете на планините се топят равномерно и слизат по всички склонове, за да напояват долините, животът в долините се развива добре. Обаче, ако

топенето на снеговете става неравномерно, при слизането си, водите завличат камъни, чакъл, тиня, вследствие на което образуват големи насипи. Следователно, това, което става в природата, става и в индивидите, и в обществата, и в народите, и в цялото човечество. Енергията от техните планински върхове, т.е. от техните мозъци понякога тече правилно, равномерно, надолу към долините им, а понякога тече неправилно, неравномерно.

Съвременните хора говорят често за морал, за морален устой и т.н. Когато се образува някакво общество, хората пък говорят за добро, за честност, за справедливост и за ред още добродетели. Това говори за известни процеси, които стават в човешката душа. Кога човек говори за морал, за морален устой? Когато стане богат, само тогава човек говори за морал, за морален устой, за ред и порядък. Защо? Защото той има какво да пази. Ако няма какво да пази, няма защо да говори за тия неща. Следователно, когато се говори в света за морал, това подразбира пазене, грижливо отнасяне към ония ценности, които Бог е вложил в човешката душа. Тези ценности могат да се пазят само с чист, възвишен живот. Щом тези ценности се загубят, човек престава да се развива.

Сега, когато разглеждате отличителните черти на Соломона, на Сократа и на Тол- стоя, каква поука можете да извадите от тях? В тези три лица вие требва да виждате едно и също лице, което, от положението на цар постепенно слиза като философ-мислител и стига в положението на човек, който иска да познае душата на народа. Това са три състояния, през които човешката душа минава. Някой човек казва: Да имам условия, това и това бих направил. Значи, този човек мечтае за царски условия. Питам: ако бъдете цар, какво ще направите? Ще направите това, което и Соломон направи. Казвате: Да имам знания. Какво ще направите? – Ще направите това, което и Сократ направи. Сократ можа ли да разреши задачата „познай себе си"? Преди всичко, гърците възприеха тази задача от източните народи. Човек няма защо да се познава. Истинското самопознаване разбира познаване на онова, което е скрито в душата на човека. Само това нещо трябва да се реализира. А тъй, да познава човек своите недъзи, това не е самопознаване. Тъй щото, самопознаването подразбира разкриване на човешката душа, да знае човек какво добро може да направи.

Значи, познаването не подразбира разкриване на човешките слабости, на човешките дефекти. Когато гениалният работи, дефектите му са извън неговия живот. Той не се спира върху дефектите си. Дефектите на писателя, например, не са в самия него, те са в окръжаващата среда. Това не зависи от неговата нервна система, но изключително от външните

условия. Някой писар пише тънко или дебело – и това зависи от външните условия, от перото, от мастилото, от обстановката и т.н. От френологическо гледище, това показва, че хората около него се занимават с дребнавости, които препятстват на енергията да се прояви правилно. Човек трябва да дойде до положение да не се смущава от външните условия, нищо външно да не го безпокои. Срещате някой човек, виждате, че е неспокоен. Защо? Дрехите му не били, каквито трябва, обущата му били малко скъсани, шапката му била стара. Друг пък се смущава, че масата за ядене не била наредена, както трябва: кърпите не били добре сгънати, солницата не била турена на място, в яденето нямало достатъчно пипер и т.н. Всички хора се безпокоят за дребни работи, вследствие на което техният почерк не е правилен. Енергиите на техните сили и способности не се проявяват правилно. Ако някой графолог разглежда почерка на съвременните хора, по него свободно може да чете характера на техните желания.

Казвам: Соломон, Сократ и Толстой са три типа, които носят в себе си известни сили. Всеки тип, изобщо, крие в себе си известни сили, но от всички типове един ден ще се оформи общ тип, в който ще се включва положителната философия и наука на живота. Този тип ще представя една митическа книга, от която ще се изучава историята и развитието на цялото човечество. Като помислим за Соломона, за Сократа и за Толстоя, веднага ще си спомним за голямото влияние, което те са упражнили върху човечеството. Обаче, те не са първокласни единици; има и по-високи върхове от тях, но понеже днес четохте темата „Отличителните черти на Соломона, на Сократа и на Толстоя", затова говорим за тях. Положението на Соломона, като цар, представя условия за придобиване на знание и мъдрост. Що се отнася до жените и наложниците на Соломона, ще ги оставим настрана, понеже те представят неговите костюми, т.е. неговите желания, които всеки ден могат да се менят. Въпрос е, дали този цар е могъл да обича всички тия жени. Какво представя числото 1200, т.е. 900 жени и 300 наложници, от кабалистическо гледище? Това са 12-те зодии. Значи, на всяка зодия се падат по сто жени. В числото 900, 9-те представя крайният предел, до който могат да стигнат желанията на човека. В числото 300, тройката, например, показва число, с което може да се работи на физическия свят.

Когато Соломон прибрал при себе си тия 900 жени и 300 наложници, той криел в душата си съвсем друга идея от тази, която съвременните хора му приписват. Те му приписват повече грехове, отколкото той имал. Тези жени били негови ученички и слушателки. Неговите грехове не се заключават в това, че имал много жени, но във факта, че се отклонил от Бога. Неговите ученички отдалечили сърцето му от Бога. Вследствие на

това Соломон изгубил равновесието си. Той се подкупил, увлякъл се и паднал. С това заедно той съградил няколко езически храма и служил на други богове. В това, именно, седи погрешката на Соломона. Когато се казва, че човек върши престъпления, това не е право. Човешката душа е нематериална, неуловима. Немислимо е душата на човека да се опетни или оцапа. Тялото на човека може да се подложи на мъчения, може да се петни, да се разпъва, но що се отнася до неговата душа, тя е свободна, независима. Щом се отдели от тялото, тя веднага се изчиства. Единствената грешка на хората седи в мисълта им, че душата може да се петни. Душата нито се петни, нито се заробва. Има деликатни страни в чувствата на човека, дето, докосне ли се нещо отвън, може да създаде ред нещастия за него, но това още не е човешката душа.

Представете си, че вие посещавате един свой приятел, когото не сте виждали цели десет години. По този случай той ви приготвя хубава баница, с мляко, с чисто масло, и ви предлага да я раздалите между десетина свои приятели, които поканил пак по случай вашето гостуване. Вие поглеждате към баницата, вижда ви се приятна, съблазнителна. Ако хвърлите око на някое парче от средата на баницата, като на най-хубаво, от този момент вече вие се натъквате на грехове и нещастия. От този момент вече вие пущате малкото краче на дявола в себе си. От този момент започват греховете ви, които с хиляди години ще ви следват. Казвате: Какво да правя тогава? — Трябваше да вземете за себе си крайчето на баницата, а не най-хубавото парче. Ако постъпите така, от този момент щастието ще започне да ви следва. Всичките парчета на баницата са от едно и също качество. Казвате: Еди-кой си човек е по-добър от мене, а еди-кой си е по-лош. В това, именно, седи вашата погрешка. Вие трябва да знаете, че всички парчета от баницата са от едно и също качество и са еднакво опечени. Следователно, от Божествено гледище, към всички хора трябва да имате еднакво почитание и уважение. Докато правите разлика между хората, че едни са по-добри, а други — по-лоши, вие всякога ще бъдете нещастни. Кажете ли, че хората в някое братство не живеят добре, вие не делите баницата правилно. От този ден нещастието няма да напусне дома ви.

Питам: Кой е събрал хората в обществата? Ако мислите, че те сами са се събрали, лъжете се. Бог, Любовта е събрала хората в обществата. За да се съберат хората на едно място, между тях непременно трябва да има любов. Докато между хората няма никакъв идеал, докато любовта не влезе между тях, те не могат да образу- ват общества. За да се поддържат обществата, всеки трябва да внимава на своя живот, правилно да дели баницата. В това седи истинският морал. Въпросите се разрешават с правилно деление, а не със закачване или със заплашване. Последните са палеативни средства.

Затова казвам: Виждайте доброто във всеки човек! Виждайте добрата страна на всичко! Представете си, че всички хора живеят добре, че всички са светии. Как мислите, при това положение, щяхте ли да бъдете щастливи? Нямаше да бъдете щастливи. При това положение, хората щяха да изпитват такова недоволство, каквото никога на земята не е съществувало.

Ще приведа един пример, който илюстрира недоволството на съвременните хора. Хората са недоволни и оттам, отдето нямат право да бъдат недоволни. Един майстор грък се качил един ден на къщата си да поправя нещо. По невнимание, той се подхлъзнал, паднал от къщата и строшил крака си. Той започнал да плаче, да роптае и се обърнал към Зевс с думите: Господи, аз мислех, че си от добрите богове, а ти създаде такъв закон, според който трябваше да си счупя крака. – Какво искаш да направя? – Изхвърли този закон, да не действа повече в света, за да бъдат хората свободни. Какъв бил този закон? Законът за земното притегляне, според който всяко тяло, хвърлено във въздуха, пада на земята. – Добре, още утре ще бъде твоята воля: кракът ти ще оздравее. Този майстор, здрав вече, отишъл пак на работа. Махнал с чука във въздуха, но той увиснал, не могъл да се върне пакъ назад. Ударил с друг инструмент, и той увиснал във въздуха. Каквото подхвърлил във въздуха, всичко увиснало. Седи той, чуди се какво да прави, но вече ядосан, недоволен от новото положение, от новия закон. Цяла седмица стоели чукът и другите инструменти във въздуха и той нищо не могъл да върши. Който иска да живее според съвършените закони, той ще стои на едно място във въздуха, без да може да работи. Който не е готов за тия закони, той ще живее според несъвършените закони: ще работи според тях, макар и да чупи понякога краката си. Затова казвам: по-добре с опасност за краката, но с разумност за главата, отколкото с опасност за главата, а с разумност за краката.

Същото се отнася и до вас: по-добре с мъчнотии да вършите всичката си работа, отколкото да казвате защо Бог е създалъ света така, а не иначе. Когато сте спяли, Бог е мислил, правил хиляди опити, докато най-после е създал най-красивият свят, от който вие сте недоволни. При сегашните условия, по-хубав свят от този не може да съществува. И по-добър живот от сегашния не може да съществува. Като не разбирате живота, казвате: Защо Бог ни е пратил на земята? – На този въпрос всеки сам трябва да си отговори. Затова, за следния път пишете върху темата: „Защо Бог ни е пратил на земята и каква работа ни е дал?". Според положителната философия човек трябва да бъде доволен от живота, който му е даден, защото, след време този живот ще се трансформира в нещо по-хубаво. Формата на сегашния човек не е съвършена още. С умовете, които хората имат днес, те не могат да разберат Божиите пътища. Обаче, те не трябва да

се отчайват. Те ще пострадат, ще потъгуват, ще се помъчат, но един ден ще се домогнат до положителната философия, ще разберат живота. Те ще имат по 900 жени и 300 наложници, ученички и слушателки, като Соломона, и ще изучават философията на живота. Те ще имат най-лошите жени, като Сократа, и ще изучават философията „познай себе си"! Те ще бъдат и в положението на Толстоя, и жените им няма да им позволяват да реализират идеите си. Соломон казваше: Не е лесно да излезе човек на глава с толкова жени! Сократ казваше: Всяко дърво, като се посади, трябва да се полее. Жената на Толстоя пък казваше: Не е дошло още времето за това учение.

И наистина, не е дошло още времето за новото учение. Защо? Защото хората са недоволни. Човек трябва да бъде доволен от положението, в което се намира, и да благодари за всичко: да благодари за хляба, за въздуха, за водата, за дрехите, за обущата, за водата. Всяка сутрин човек трябва да благодари на Бога за всичко и да каже: Боже, помогни ми, дай ми сила да работя, да изправя всичко! Макар днес да съм със скъсани дрехи и обуща, но един ден всичко ще изправя. Бог всеки ден ви дава възможност да работите. Той ви е дал една картина, която трябва да изработите, като определя, де да отидете, какво да правите, а вие се отказвате, не искате да изпълните Неговия съвет, да не ви съдят хората. Ако работите, никой няма да ви съди. Умният лесно намира погрешките си. Той знае, че погрешките седят в неправилното приложение на принципите, а не в самите принципи. Когато майката дава твърда храна на детето си, желанието ѝ е добро, но преждевременно е дошло. Малкото дете трябва да се храни с мека, с течна храна.

Питам: защо ви проповядвам за любовта? Защото вие сте малки деца и трябва да се храните с мляко. В бъдеще, когато пораснете и дойдете на земята, няма да ви говоря вече за мляко, за любовта, но ще говоря за костите, за мъдростта. Тогава ще кажа: едно време, когато бяхте малки деца, нуждаехте се от мляко, но сега имате вече зъби, сами дъвчите храната си, затова ви трябва твърда храна. Ще кажете: Едно време ни държахте близо до гърдите си. Да, минаха вече тези времена. Така постъпва природата, така постъпва и Бог. Тъй щото, когато става въпросъ за обич, за близост, трябва да знаете, че обичта, както и близостта са вътрешни. Разбирането е вътрешно.

Природата работи сега, за да превърне соковете на любовта в светлина. Светлината ще превърне в знание, знанието – в живот, животът – в абсолютна истина, а истината – в свобода. Така ще се дадат на човека всички възможности да реализира желанията на своята душа. Когато реализира напълно всички красиви и възвишени желания, човешката

душа ще се задоволи. Тогава и Бог ще бъде доволен от човека. „В Писанието е казано: Ще се всели Бог в душата, в умовете, в сърцата, в телата ви, за да се радвате на Неговите дела !"

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

39. Лекция от Учителя, държана на 22 юни, 1927 г. София.

1927_06_29 Класическата книга на Любовта
лекция пред общия окултен клас

КЛАСИЧЕСКАТА КНИГА НА ЛЮБОВТА

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!" Размишление.

Чете се темата: „Защо съм пратен на земята?"

Изпейте упражнението: „Изгрява слънцето".

Колко отговори могат да се дадат на зададената тема? Колко отговори могат да се дадат специално на думата „защо"?

Сега ще напиша няколко действия, върху които трябва да разсъждавате:

2 + 4 = 6

2 x 4 = 8

4 : 2 = 2

Това са прости, аритметически действия. Защо между числата 2 и 4 се туря знакът плюс? За да се покаже, че действието е събиране. Числото 6 е отговорът на това действие. Има ли друг отговор? Не, този е единственият. Допуснете, че това са живи същества, например, яйца, от които могат да се излюпят пиленца. Колко пиленца могат да се излюпят от тия яйца? Шест пиленца. Ще имате ли печалба от тях? За да живеят, тези пиленца трябва да се хранят. Числото шест е неутрално. Щом съберете числата 2 и 4 на едно място, вие ще дойдете до границата на едно реално число. Когато от числото 4 извадите 2, вие ще получите числото две. Числото 4 е строго, положително число, което произвежда страданията в света. Щом го разделите на две, ще получите едно меко число, а именно, числото две.

Често хората изпитват голям страх, без да знаят причините за страха. Коя е причината за страха им? Че могат да счупят някой прозорец и после трябва да плащат. Питам: има ли такива прозорци в тях, които могат да се счупят? Има, но те могат да се счупят само при условие ако вятърът се усили. Щом вятърът престане и опасността за счупването на прозорците е избегната.

Сега, като разглеждаме аритметическите действия, натъкваме се на ред

закони, които имат приложение в самия живот. Например, числото 4 представя краен предел на нещо. С него се изобразява квадратът. Който попадне в квадрата, той се намира в крайно напрежение, в положението на пълна бомба. За да излезе от него, човек трябва, или да го изпразни, или да го пукне някъде, да направи дупка в него. Ето защо, когато човек се намери в напрегнато състояние, явяват се страданията. В този смисъл, страданията не са нищо друго освен изтичане на излишна енергия. Щом излишната енергия от човека изтече, и страданията за него престават. Например, различните болести, които човек изпитва, като главоболие, коремоболие, болки на сърцето и др., не са нищо друго освен напрегнати състояния. Тия състояния се дължат на известни подпушвания, които стават, както в нервната, така и в останалите системи на човека. Често хората под- пушват мисълта си от страх. Например, имате син, който следва в странство. В първо време вие сте спокойни заради него, радвате се, че той работи добре и мечтаете, че като свърши университет, велик човек ще стане. Един ден отивате при една врачка да ви каже нещо за вашия син. Тя хвърля карти, хвърля боб и казва, че на 33-годишната си възраст синът ви ще умре. От този ден вашето спокойствие се нарушава, вие започвате да се безпокоите, да се тревожите за сина си. Тази врачка е станала причина да се безпокоите, да се страхувате за сина си. Значи, вие вярвате на врачката повече, отколкото на вашето вътрешно чувство. Досега аз не съм срещнал човек, който да не вярва в някоя врачка. Човек все вярва в някоя врачка. Няма човек, който да не е лековерен в едно или в друго отношение. Вятърът духа, прозорците се подвижват, приказват нещо тайнствено на човека, и той става лековерен. Вятърът влиза отвън, иска да се разговаря с нас, а пазачите на прозорците пазят, не го пущат да влезе, защото има карантина. Задоволителен ли е този отговор?

Сега, като умножите 2 x 4 или 4 x 2, получавате числото осем. Защо между тези две числа поставяте знака за умножаване? Каква е разликата между събирането и умножаването? Какъв процес представя поставянето на яйца под някоя кокошка? Това е процес на събиране. Какъв процес се извършва при излюпване на пиленцата? Умножаване. Значи, при умножаването влиза един елемент по-висок от този, който влиза при събирането. Събирането е закон на приготовление. От ред години вече вие се занимавате с окултната наука, но все още не сте се до- могнали до ония елементарни правила, с които можете да си обяснявате вътрешните преживявания. Вие често променяте състоянията си, което показва, че минавате през една област на настроения. Например, както седите и размишлявате, изведнъж дигнете червеното знаме и сте готови да воювате. Подир малко се размислите, сгънете знамето, умърлушите се и казвате: Не му е времето още – и се връщате назад. Можете ли да си дадете отчет кои са съществените причини, поради които тъй лесно изменяте състоянията

си? Един добър метод срещу настроенията е четенето на книги от различни автори. Ако имате някакво мрачно, тежко настроение, четете някоя книга от автор, който е идеалист, и ще видите, че настроението ви ще се подобри. И обратно: ако сте добре разположени, четете някоя книга от материалист писател, и ще видите, че настроението ви веднага ще се понижи. Ако имате някакъв усъвършенстван термометър, мерете с него температурата си, да видите какви понижавания и повишавания стават с нея при различните настроения и преживявания, които минавате. Когато се съмнявате, достатъчно е да изживеете нещо силно, за да не остане сянка от съмнението ви. Това показва, че малко или много, човек все се подава на влияния. Достатъчно е да минете покрай някое дете, което ще ви каже една обидна дума, за да се повлияете от нея. Ако това дете ви запита, дали сте болен, защо имате малко жълт цвят на лицето, вие веднага ще се върнете дома си и ще започнете да се самонаблюдавате какво ви боли. Като мислите по този начин, ще намерите, че имате някакво възпаление в червата, или в бъбреците, или в сляпото черво и т. н.

Съвременните хора още не са дошли до положението на гъската, или на патицата, да мажат перата си с някаква мас, благодарение на която да не потъват във водата. Като намаже перата си с мас, в колкото дълбока вода и да влезе, гъската никога не потъва. По същия начин и дяволът постъпва със себе си. Като види, че може да пострада някъде, той намазва перата си с някакво масло да не потъва във водата. Вие още не сте патици, но сте кокошки.

Казвате: Възможно ли е да сме кокошки? Като казвам, че не сте патици, но сте кокошки, имам предвид, че като плава във водата, патицата намазва перата си с мас, за да не отнема водата топлината на тялото ѝ. Кокошката, обаче, която живее на суша, не се занимава с това изкуство, да се маже с мас. Мнозина казват, че животът е море. Да, зависи, как човек живее. Ако животът е море и може да ви удави, трябва да имате малко мас на перата си. На въпроса „защо", никога не може да се отговори, т.е. по-право не може да се даде положителен, абсолютен отговор. Тъй щото, на въпроса защо числата се събират, изваждат, умножават и делят, не може да се даде никакъв отговор. Например, числото две може да се събира, да се изважда, да се умножава, да се дели и т.н. На въпроса защо Бог е изпратил човека на земята също така не може да се даде абсолютен отговор. От това, че Бог е изпратил човека на земята, разбираме закон на ограничаване.

Казваме, че Бог е изпратил човека на земята, но може и някъде да не го е изпратил. Някой сънува, че е ходил в Америка, в Англия, или другаде някъде. Става сутринта, вижда, че никъде не е ходил. Тъй щото, когато някой казва, че е ходил на слънцето, това е толкова вярно, колкото, че е

ходил насън в Америка, в Англия, или другаде някъде. Значи, идейното ходене не трябва да се смесва с физическото. Идейният свят е свят на освобождаване, а физическият — свят на ограничаване. Да бъдете близо до Бога, това значи да сте в света на освобождаването, т.е. да сте освободени от всякакви ограничения. Да сте близо до Бога, това значи да сте в една атмосфера чиста и възвишена и да живеете между същества, които напълно разбират вашия ум, вашето сърце, вашата душа и постъпват с вас тъй, както вие разбирате. Да сте далеч от Бога, значи да сте между хора, които никак не ви разбират. Учителят разбира ли ученика си? Не го разбира. Щом ученикът не знае урока си, учителят веднага му пише слаба бележка. Ученикът разбира ли учителя си? И той не го разбира. Щом не отговори добре, той се сърди на учителя си, че му писал слаба бележка. Когато готвачката не готви добре, господарката ѝ веднага я уволнява. Изобщо, съвременните хора не се разбират помежду си.

Сега всички трябва да изучавате основните принципи и закони на живота, за да разбирате своите вътрешни състояния. Следователно, когато човек дойде до положение да разбира своите вътрешни състояния, само тогава той може да живее идейно. Ако не разбира своите вътрешни състояния, той всякога ще се излага на закона на илюзиите. В съвършения човек всичко е хармонично. Той живее в голямо изобилие. Идейният човек живее в чистота, в широчина на своите идеи, в сила, в мощ, във вътрешно разбиране и прилагане на Божествените закони.

Представете си една майка, която има две деца. Един ден бащата донася вкъщи два килограма круши, от два вида: всяка круша от единия вид тежи по четвърт килограм, а всяка круша от втория вид тежи по 50 грама. Майката дава на едното си дете една от хубавите круши, които тежат по 250 грама, а на другото дава една от крушите, които тежат по 50 грама. Детето, което е получило голяма и хубава круша, има едно мнение за майка си, а другото, което е получило по-малката круша, има друго мнение. Първото дете е доволно от майка си, а второто е недоволно. Майката се усмихва и казва: Няма нищо, деца са. Не, това са символи, в които се крият известни закони. Ако дам на едного едно хубаво самопишещо перо, със златен писец и със златна верижка, а на другиго дам едно просто, желязно перо, което струва едва 10 – 15 лева, какво ще бъде разположението на тия двама души по отношение на мене? Или, да допуснем, че на едного дам една хубава класическа книга, а на другиго – един прост буквар за първо отделение, какво разположение ще имат тези двама души към мене?

Следователно, който само говори някому за любовта, без да я прилага, той му подарява буквар за първо отделение — буквар на любовта. Който пък

говори някому за любовта, но същевременно я прилага, той му подарява класическа книга на любовта. Питам: еднакво ли струват тия две книги? Каква е разликата между едната и другата? Който чете „буквара на любовта", той се надува като петел, като пуяк. Защо? Такива са качествата на буквара. Който чете „класическата книга на любовта", или „книгата на съвършенството", той мисли дълбоко, постоянно ходи, плаче. Защо плаче той? Защото в тази книга има сухи формули, които той трябва да чопли, да развива, да разработва, докато извади нещо от тях. Букварът на любовта казва: Който ме чете, той ще охка, ще се мъчи да научи азбуката на моя език. Книгата на съвършенството, или класическата книга на любовта казва: Който ме е взел веднъж в ръцете си, той ще разбере, че сълзите от очите му трябва да пресъхнат. Тя изисква от човека готовност за всяко добро дело, добро начинание. Ако някой е богат, той трябва да знае, че ще дава.

И тъй, които са чели буквара на любовта, като заминат за онзи свят, ще влязат в небето на букварите. Значи, има едно небе на букварите, в което влизат само малките деца. На какво са емблема децата? В живота си, старите хора четат буквара на любовта, а децата — класическата книга на любовта. Защо е така? Защото децата плачат. Ако някое дете плаче, то плаче заради майка си. Това е физиологически закон. Когато при зачеването на някое дете майката плаче, като се роди, детето също ще плаче. Изобщо, детето преживява състоянията на майка си и на баща си. Детето никога не боледува за себе си; детето никога не плаче за себе си. Ако майката е била болна, и детето ще бъде болно; ако майката е била невежа, и детето ще бъде невежо. Затова се казва, че греховете на майката са грехове и на децата. Оттук можем да извадим следния закон: за да роди човек една здрава, светла и благородна мисъл, или едно здраво и благородно желание, те непременно требва да се родят без охкане и пъшкане. И мислите, и чувствата, и желанията се зачеват, раждат и живеят като човека. Следователно, всяка мисъл, която човек е родил в някакво болезнено състояние, също като него ще стене, ще плаче. Затова е казано в Писанието: „Постоянно се молете, винаги се радвайте и непрестанно благодарете!" Това е състоянието на детето.

Питам: ако в ума на някой човек едновременно се родят няколко идеи, какво заключение ще извадите за него? Ако в ума на някой човек се родят едновременно пет-шест идеи, той е млекопитаещо; ако в ума му едновременно се родят десетина идеи, той е от рода на птиците; ако в ума му едновременно се родят хиляди идеи, той е от рода на рибите; и най-после, ако в ума на някое същество се роди само една съществена идея, това същество е човек. Един ден срещнах една стара баба, която ми каза: Ех, синко, родих аз 20 деца, но нито едно не ми остана. Питам: не беше ли

по-добре да е родила едно дете, но да й остане живо, отколкото да роди 20 деца, но нито едно от тях да не остане живо? Ако вие сте имали 20 вярвания в живота си, но нито едно от тях не ви е останало, какво ви ползват тия 20 вярвания? Вие започвате с мисълта, че Бог е Любов, а после казвате, че с любов не може да се живее. Започвате с мисълта, че Бог е Правда, вървите известно време с тази мисъл, но после казвате, че и с правда не може да се живее. Казвате, че Бог е Истина, искате да живеете според тази Истина, но после намирате, че и с истина не може да се живее. Започвате с мисълта, че Бог е Мъдрост, но казвате, че и с тази мъдрост не може да се живее. Намирате, че по-добре е човек да живее по простому, отколкото с Божията Мъдрост. Искате да живеете според Божията Добродетел, според Божията милост, но в края на краищата, от всичко това се отказвате, докато останете само с една проста мисъл в ума си, че Бог за всичко промисля. Какво разбирате под думите, че Бог промисля за всичко? Когато някой работник копае лозето на господаря си с любов, последният ще промисли за неговата храна и заплата. Но ако работникът седи някъде, спотайва се и не работи лозето на господаря си, последният няма да промисли за неговата прехрана.

Изводът, който можете да направите от говореното, е следният. Казвате: Толкова време живяхме на земята, но какво научихме? Наистина, всеки трябва да се запита какво е научил след като е живял известно число години на земята. Вие не сте направили един анализ в себе си да видите какво сте придобили от живота. Вие живеете като царски синове, като велики хора и току се обръщате към един или друг автор, да прочетете какво са казали те за слънцето. Четете един, втори, трети автор и казвате: Зная вече какво е писал еди-кой си автор за слънцето. Зная какво е писал втори автор за слънцето и т. н.

Сега, като задавам въпроса защо Господ ви е пратил на земята, важно е да знаете, дали Той ви е пратил на земята? Преди всичко, въпрос е, дали вие сте на земята. Да не излезе, че сънувате, че сте на земята? Ако това е сън, вие ще се намерите в положението на онази млада мома, за която се говори в една приказка: тя сънувала една вечер, че се оженила и родила едно красиво дете, което наскоро след това умряло. Като станала сутринта, момата разправила съня на майка си, и двете започнали да плачат за умрялото дете. Реалният живот не допуща никакви противоречия. Щом има противоречия в живота, този живот е сън, хипнотическо състояние. Следователно, докато живее в противоречия, човек още не е реално същество. Който се съмнява, той не е реално същество. Съмнението е израз на излишна енергия. Човек се съмнява в недействителни неща. Някой има една фалшива лира, за която казва, че му е непотребна, излишна и не може да я употреби. Такова нещо представя съмнението в човека.

Всички говорят за реалността на нещата, търсят реалността и не я намират. Защо? Защото се движат още в света на илюзии, на заблуждения. Хората трябва да изживеят своите заблуждения; като излязат от тях, тогава ще влязат в реалния свят – в света на Истината. Някой казва, че не вярва в Господа, че съществуването на Бога не е реално и т. н. – Кое е реално, според вас? Тъй както хората живеят, реален живот ли е техният? Те се раждат, растат, развиват се, боледуват, бият се, карат се, убиват се, докато един ден изчезнат от лицето на земята. Не, това още не е истинският живот, това е живот на раници. Един ден, като свалите всичките си раници и ви претеглят, колкото тежите, това сте вие, това е животът на душата, животът на реалността. Великите, учените хора казват, че душата на човека тежи само 33 грама. Докато човек е жив, ще го теглят да видят колко килограма тежи. Като умре пак ще го теглят. И най-после, когато тежи 33 грама, той вече влиза в реалния свят. В това отношение, аз не съм правил опити, не съм теглил човека като жив и като умрял, да видя колко тежи. Това са твърдения на някои учени хора. Те казват, че душата на човека тежи 33 грама. Доколко е вярно това, не зная. Тъй щото, ако искате да видите колко излишък носи човек на гърба си, направете изчисления. Претеглете някой човек, разделете теглото му с числото 33 и ще намерите отношението, което показва колко пъти човек е по-тежък от нормалното си тегло. Ако някой човек тежи, например, 66 кг. или 66,000 грама, като разделите 66,000 : 33 – 2000. Значи, отношението е 1 : 2000.

Питам: вярата ви, с която посрещате мъчнотиите в живота си, намира ли се в отношение 1 : 2000? Значи, животът на човек, който тежи 33 грама, трябва да издържа на мъчнотии, които са 2000 пъти по-големи от теглото му. Този закон, това отношение е вярно и за вярата, и за силата на живота, вложена във всеки човек. Ето защо, когато се натъкне и на най-големите страдания, човек трябва да разшири душата си и да каже: Животът, който Бог ми е дал, има само външни, но не и вътрешни противоречия. При това разбиране, и 42° температура да има, човек ще бъде спокоен и ще каже: Каквато температура да имам, аз зная, че няма да умра, защото вътрешната ми температура е толкова голяма, колкото животът я изисква. Като дойде смъртта при такъв човек, той ще я хване за ушите, ще я разтърси и ще каже: Аз не искам да умра! Смъртта ще го погледне, ще види, че не може да се бори с този човек и ще си отиде.

Като ви говоря по този начин, вие се въодушевявате и мислите, че сте готови изведнъж всичко да направите. Затова, като видите, че някой има мъчнотии и страдания, намирате, че те нищо не представят. Обаче, щом мъчнотиите и страданията дойдат при вас, веднага кармата ви става тежка и губите всякакво самообладание. И наистина, най-трудната наука в света е

самообладанието. Най-мъчно човек владее себе си. След като завършите всички науки, най-после ще дойдете до науката на самообладанието. Най-малко десет пъти ще побелее главата ви, докато се научите да се самовладеете. Най-трудната, най-мъчнопостижимата наука е науката на самообладанието. Съвременните хора едва са във въведението на самообладанието. Говорите нещо на някого, давате му някакви съвети, а той казва: Да ми падне този човек в ръцете, ще го науча аз! – Да, човек всичко може да направи, но всичко не дава добри резултати. Има произволни състояния в човека, които не зависят от него. Има грехове, които човек върши несъзнателно, независимо от своите разбирания. Има тайни грехове, за които човек не е отговорен. Например, как ще изплатите греховете и престъпленията си, направени насън? За тия грехове ще ви съдят пак насън, а не в будния ви живот. Ако правите добро насън, пак на сън ще ви възнаградят. Има разлика между доброто и злото, което човек върши в сънния и в будния си живот.

И тъй, да се върнем пак към въпроса защо човек е дошъл на земята? Който се наеме да отговори на този въпрос, той трябва да го обоснове с всички аргументи, научни и теоретически, както способният студент защищава своята докторска теза. Той навежда доказателства от 99 автори. Следователно, във връзка със зададения въпрос, се явяват въпросите защо Господ създаде човека и как го създаде? Въпросът „как Бог създаде човека" се отнася до знанието, до желанието му да учи занаят. На въпроса „защо Бог създаде човека", т. е. защо създаде калта, се вижда желанието му да знае за какво може да употреби тази кал. Тази кал е създадена за продаване. И тогава, на въпроса, защо Бог ви е изпратил на земята, ще си отговорите, че сте изпратени да си купите по една кола.

Изпейте песента : „Бог е Любов"!

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

40. Лекция от Учителя, държана на 29 юни, 1927 г., София.

1927_07_06 В живота
лекция пред общия окултен клас

В ЖИВОТА

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!" Размишление.

Четоха се резюмета на темите: „Най-лесният въпрос" и „Защо Господ ме е пратил на земята?".

Съвременното човечество е влязло в нова област, която изисква нови разбирания и нови методи за живота. Новата област изисква от хората и пълно самовладане. Тя изисква и нова наука. Новата наука не е за обикновени ученици, които не могат да се самообладават. Обикновеният ученик едва има понятие какво нещо е самообладаването. Самовладеенето е наука за светиите, за адептите, за великите Учители в света. Но и учениците на окултизма отчасти поне трябва да прилагат самовладеенето в живота си. И те трябва да имат светлина върху въпроса за самовладеенето. Нещастията, които сполетяват съвременния човек, се дължат на това, че той не може да се самообладава. Детето, което носи гърне с мляко на главата си, като не може да се владее, счупва гърнето и разлива млякото. След туй плаче. Кой е виновен за това? То само е виновно. Благото беше на главата му, но не можа да го задържи. Кой е виновен за нещастието на богатия старец, който заровил богатството си някъде в земята, а после забравил мястото, дето го заровил? Той сам е виновен. Кой е виновен за пияницата, че губи здравето, способностите си? Той сам е виновен. Неговият нередовен живот го съсипва.

Сега, не е въпросът да търсим виновния за нещастията в живота, но важно е какъв метод трябва да се приложи за разрешаването на задачите в живота. Краката, например, отдавна са разрешили своята задача. Те живеят помежду си в мир и съгласие. Когато човек пита как трябва да разреши задачите си, краката му казват да се учи от тях. Защо ходи човек? Човек ходи, за да разреши социалните въпроси в своя живот. Докато е в покой, човек мисли и разсъждава. Щом тръгне, той разрешава нещо. Как ходи човек? Някой тръгва първо с десния, а после — с левия крак. Друг пък обратно: първо с левия, а после — с десния. Дали с десния или с левия ще тръгне, това има значение за резултата на неговата работа, но като вдига един крак след друг, той върви към известна цел, разрешава известна задача. Като се движат, краката се разговарят помежду си и разрешават някаква задача.

Ние наричаме краката „област на човешките добродетели“. Ръцете пък само благославят. Десетте пръста на краката представят десет метода, чрез които човек може да разреши известен социален въпрос. Хората се различават в хода си: едни кривят краката си навътре, други — навън, трети — стъпват силно на петите си, четвърти — на пръстите си и т. н. Причината за тези изкривявания се дължи на отклоненията, които човек е направил в своя живот. Първоначално човек е ходил правилно, вследствие на което и задачите му били разрешени. Първоначално разумният свят, разумните сили са действали чрез краката, а не чрез главата. Първо краката са възприемали и прилагали Божествените закони, а после — главата. Като са знаели това, за да въздействат на учениците си, учителите в миналото са ги биели по краката с фаланга. Когато набиете човека по краката, той става умен. Но разбира се, не трябва да се бие, докато всичко забрави. Когато имате едно своенравно, невежо дете, вземете една пръчица и го набийте по единия и по другия крак и вижте каква промяна ще стане с него. Като не разбирали този закон, много учители биели учениците си по ръцете вместо по краката.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да държи в изправност краката си. Човек не може да бъде добродетелен, ако краката му не са в изправност. Представете си, че някой като върви, удря краката си ту в един, ту в друг камък, рита ту този, ту онзи човек, спъва се, пада, става. Какво показва това? Този човек има някакъв съществен дефект в краката си, който се отразява върху неговия ход. Затова, именно,човек трябва да пази краката си. Казано е в Писанието: „Твоето Слово е светилник на нозете ми". Значи, за да се приближи при Бога, човек трябва да започне с методите на движението. Левият крак, например, е царственият крак. Когато иска да разреши някой въпрос на жертва, човек трябва да стъпи с левия крак, а десния да вдигне нагоре, до го освободи от работа. Когато иска да разреши някой въпрос, който има отношение към ума, ще стъпи първо с десния крак. Тъй щото, когато тръгвате с някой човек да вършите някаква работа от сърдечен или умствен характер, ще познаете как ще свършите работата си от това, с кой крак тръгвате. Десният крак е свързан със силите на мъдростта, а левият — със силите на любовта. Затова, когато предприемате нещо, което се отнася до мъдростта, ще се допитвате до десния си крак; когато предприемате нещо, което се отнася до любовта, ще се допитвате до левия си крак. Който може при ходене да владее краката си, той ще владее и ръцете си. Истинският човек се проявява чрез своите ръце и крака. Ако отрежат краката на човека до колената и ръцете — до лактите му, той е изгубен вече. Той се връща в първичния свят и се лишава от условията на всякаква проява. Тази част на краката, от колената надолу, и на ръцете, от лактите надолу, са създадени след разрешаването на важни социални въпроси в живота.

Казвате: как трябва да живее човек, че между сърцето и ума му да има хармония? За да има хармония между ума и сърцето на човека, той не трябва да се държи по-дълго време на единия, или на другия крак. По движенията на човека, по хода му можете да познаете, дали той е благочестив, или не, дали е крадец, или не. Изобщо, всичко, каквото човек мисли и чувства, се отразява върху хода му. В движенията, в хода на човека са отбелязани не само сегашните му черти,но и такива, които той носи от миналото. Някой върви и подхвърля краката си ту на една, ту на друга страна. Това са атавистически прояви на миналото. Човек трябва да ходи правилно. Той трябва да внимава в движенията, в стъпките си и да се коригира. — Ама не е ли позволено да ходя, както искам? — Щом искаш, всичко ти е позволено, но трябва да знаеш, че лошите последствия на кривите ти постъпки и движения ще те следват. Никой не може да избегне последствията на своите постъпки. — Ама не мога ли да пиша, както искам? — Не можете. За писмеността има правила, които трябва да се спазват. Всяка буква трябва да се постави на мястото си. Не се ли постави на мястото си, написаното от вас няма да има никакво съдържание.

Съществува наука за ходенето, която днес мнозина изучават. От походката на човека се съди за неговите мисли и чувства, за въпросите, които го занимават, за неговия произход, за неговата чистота и т. н. Изобщо, целият характер на човека е описан в хода му. Който разбира тази наука, той всичко може да чете. Това показва, че няма нищо скрито-покрито в света. Хиромантикът чете по ръката, а онзи, който разбира науката за движенията, чете по хода на човека. И простите хора, които се ползват от житейската си опитност, познават нещо по хода на човека и затова казват: „Който много бърза, той назад остава". В Школата бързане не се позволява. Бързите, лесните работи са от лукавия. Бог никога не бърза. Той се занимава с най-бавните, с най-мъчните работи. Човек се занимава с обикновените работи. Лукавият се занимава с бързите и лесни работи. Той бърза, иска да пести време. Не, щом трябва да свършите някаква работа, никакво бързане не се позволява. Много време имате на разположение, няма защо да бързате толкова. От вас се изисква постоянство в работата, но никакво отлагане и бързане. Работете, без да се стремите да свършите работата си час по-скоро. От вас се изисква да приготвите условията за дадена работа и да постоянствате, а кога ще я свършите, това не е ваша задача. Всяко упражнение е подготовляване за дадена работа, която ще дойде отпосле. Например, даде ви се упражнение да носите десет пъти на ден вода. Казвате : Какво ще придобия с това упражнение?— Първо ти каляваш волята си, която указва влияние върху ума, а умът — върху чувствата. Чрез носене на вода, неусетно, в организъма се внася малко влага, малко магнетизъм, който неутрализира разрушителното влияние на

електричеството, особено в слабите, в сухите натури. Носенето на вода внася мекота в човешкия характер, посредством която той привлича праната на живота. Носенето на вода е подготовка към устойчив живот. Тъй щото, ходете по десет пъти на ден за вода, но не бързайте. Това упражнение ще даде добри резултати. Правил ли е някой от вас опити, да брои колко крачки има до изворчето, колко пъти стъпвате с левия, колко пъти — с десния крак? При това, интересно е да следите, дали крачките и през десетте пъти на носене вода са еднакво големи. Тези неща, колкото и маловажни на вид, имат голямо значение. Нека онези от вас, които са свършили вече упражнението, направят тези изчисления, да видят, колко крачки има до изворчето. От дадените статистически цифри ще извадим законите на движението. По тези числа ученият може да чете и да размишлява, да вади научни заключения.

И тъй, ще знаете, че законът за самовладеенето е в зависимост от закона за движението. Който не може да владее краката си, той не може да владее и своите умствени способности. Ученикът трябва да владее движенията си, да върви правилно. Който върви и се клати надясно-наляво, той няма хармония между ума и сърцето си, между мислите и чувствата си, вследствие на което заболява от неврастения. Като ходи, някой човек удря силно с петите си и предизвиква голямо сътресение на гръбначния си стълб. Това сътресение се предава и на главния мозък. Човек трябва да върви тихо, спокойно, едва да се чува, че стъпва. Защо някои хора, когато ходят, тропат силно с краката си? Какво означава тропането? Когато детето тропа с крак, то иска да наложи волята си. Когато учителят тропа с десния, или с левия си крак, и той иска да наложи волята си на своите ученици. С това той подчертава нещо. Човек има право да подчертава нещата, но на време и на място. Когато важни изречения се подчертават, това има смисъл. Когато маловажни и безсмислени изречения се подчертават, в това няма никакъв смисъл.

Вие често изгубвате разположението на духа си и нищо не ви се работи, не ви се учи, не знаете, какво да правите, усещате вътрешна празнота. Казвате : Едно време имаше нещо, което ме радваше, подтикваше ме да вървя напред, но сега всичко изгубих. Как ще работя при това положение? Казвам: щом изпаднете в такова състояние, измийте левия си крак един, два, три, четири, пет, до десет пъти. След това измийте десет пъти десния си крак. Водата, с която ще миете краката си, трябва да бъде съвършено чиста, прясна, току-що донесена от чешмата. При това, тази вода трябва да е донесена с молитва. Като миете по този начин краката си, ще видите, какъв резултат ще имате. Ако искате да имате резултат, всякога трябва да миете краката си с чиста вода. Понеже краката са свързани с добродетелите в човека, всякога трябва да ги миете с любов. Само така

животът ви ще се осмисли.

Краката на човека трябва да бъдат топли. Това говори за неговото здравословно състояние. Ако краката не са топли и често изстиват, човек не е здрав. Студените крака са първото условие за неврастенията в човека. Онези, които са неврастеници и, които често губят разположението на духа си, нека от време на време се събуват боси и ходят по ситен пясък, или по мека трева. Така, именно, краката влизат в прям контакт с жизнените сили на земята и се тонират. При сутринните упражнения, като вдигате ръцете си нагоре, вие възприемате слънчевите енергии; чрез краката пък възприемате земните енергии. Когато искате да възприемате енергии от слънцето, трябва да правите упражнения сутрин. Когато искате да се освободите от събраната енергия през деня, трябва да правите упражнения вечер. Земята всичко взима, освобождава човека от излишните енергии, за да може сутрин отново да възприема от слънцето. Значи, вечер ще се изпразвате, сутрин ще се пълните. Ако не се изпразва, човек ще бъде подобен на бомба, готов всеки момент да избухне. Излишната енергия, която е възприел, човек трупа по всички свои удове — ръце, крака, очи, уши и, дето го бутнат, веднага се произвежда взрив. Като прави упражнения, той се освобождава от тази енергия и става годен да възприема нова.

Сега, мнозина се противят, не искат да учат, не искат да правят упражнения и казват: Защо Господ създаде такъв свят? Не можа ли да създаде друг свят? На въпросите защо и за какво, учените не отговарят. Те казват: Програмата в нашето училище е такава и такава. Който иска да следва това училище, той трябва да мисли право, да ходи право, да се движи право и т. н. Ако изпълнява тази програма, той ще има едни резултати; ако не я изпълнява, ще има други резултати. От него зависи какви резултати ще има. Окултната школа дава на учениците си ред правила, как да ходи, кога да тръгва, кой крак напред да туря и т. н. Викат някого на гости. Той не трябва да бърза, но трябва да спре, да помисли малко, да се помоли вътрешно, да се приготви и тогава да тръгне. Викат някого да отиде еди-къде си, че умирал някой. И в този случай пак не трябва да бърза. Първо ще се помоли за него. После ще се въоръжи със сили, да може да се справи с условията, на които ще се натъкне, и след това ще тръгне. С бързане работа не става. — Ама умиращият искал час по-скоро да го види. — Нищо от това, ще почака малко. Толкова време е чакал, още малко ще почака. Небето не приема хора, които бързат. Щом го е повикал, той ще го дочака, няма да замине. Когато трябва да бързате, вие тогава се разтакавате натук-натам. Щом последният момент дойде, вие тогава започвате да бързате. Същото правите и когато идвате на клас. Ходите, разговаряте се с тези-онези, а щом наближи часа, веднага се

разтичвате, влизате в клас уморени и не можете да слушате. Не, дойде ли деня за клас, от сутринта още, преди изгряването на слънцето, трябва да започнете да се готвите. Всъщност, класът започва веднага след изгряването на слънцето. Когато дойдете вечер в клас, вие се намирате под закона за изпразването. Законът за изпразването е един от великите закони на Битието. Който не може да се изпразва, той е нещастен човек. Щастлив е онзи, който знае, как да се изпразва. Който яде, той трябва и да се изпразва. Какво ще стане с него, ако не може да се изпразва? Туряте на гърба на някой човек товар от сто килограма тежест и го пущате във водата. Какво ще стане с него? Ще потъне на дъното. Обаче, ако знае, как става изпразването, той ще хвърли товара от гърба си и веднага ще изплува на повърхността на водата.

Един от древните царе запитал един философ: Кое е най-голямото благо в света? Царят мислил, че философът ще му отговори, какво най-голямото благо в света е богатството, или знанието. Философът отговорил: Най-голямото благо в света се заключава в знанието на човека да се изпразва. Царят казал на философа, че не говори истината. Не се минало много време, стомахът на царя се задънил, и трябвало да прекара в това положение цели десет деня. Като се освободил, той казал: Най-голямото благо в света седи в изпразването. — Няма по-голямо благо за човека от това, да знае как да се изпразва. Няма по-велика наука от тази, да знае човек как да се изпразва от злото, от съмнението, от омразата, от лъжата, от всички отрицателни качества в себе си. Отрицателните състояния в човека са излишъци, от които той непременно трябва да се освободи. Лесно се подава човек на тях, но страшни са последствията им. За да се повдигне човек, да запази достойнството си пред себе си, да бъде герой в живота си, той трябва да бъде доволен от всичко, което му е дадено. Затова той предварително трябва да разреши въпроса на краката. И тогава, щом тръгне за някъде, той ще се обърне към Бога с думите: „Господи, нека Словото Ти бъде светилник пред нозете ми!". Щом каже така, той ще тури десния си крак напред и ще тръгне. Умът трябва да бъде напред, а сърцето назад. Сърцето трябва да отстъпва, за да се пази равновесие. Когато земята се е отклонила на 23° от своя път, тогава и сърцето се е отклонило също така на ъгъл от 23°. Тази е причината, задето сърцето днес е малко наляво, а не е съвсем в средата. Един ден, когато земята се върне в своето първоначално положение, тогава и сърцето ще се изправи, ще дойде точно на средата, а не както сега, малко наляво.

Когато казваме, че човек трябва да пази своето равновесие, подразбираме, че в умствения свят той трябва да постави сърцето си точно в средата — нито наляво, нито надясно. Физическото сърце на човека е малко наляво, а духовното му сърце е под лъжичката. Това място се нарича още „слънчев

възел, слънчево сплитане". То е най-нежната област, която човек внимателно трябва да пази. Слънчевият възел се намира под влиянието на черния дроб, затова човек трябва да го държи в пълна изправност. Как ще го държи в изправност? Чрез слънчевия възел. Всички нечистотии от умствения, от сърдечния свят на човека отиват в черния дроб, а оттам — в центъра на земята, дето се пречистват. В този смисъл, слънчевият възел служи като канал за пречистване на нечистите мисли и чувства. Здравето на човека зависи от благосъстоянието на черния дроб.

На онези от вас, които обичат науката, ще дам едно упражнение за десет дена. Упражнението е следното: първия ден ще измиете левия си крак един път. Втория ден ще измиете десния си крак два пъти. Третия ден ще измиете левия си крак три пъти. Четвъртия ден ще измиете десния си крак четири пъти. Петия ден ще измиете левия си крак пет пъти. Шестия ден ще измиете десния си крак шест пъти и т. н. Така ще правите в продължение на десет дена, като започнете упражнението с левия си крак, а го свършите — с десния. Миенето на крака ще става сутрин, преди изгряването на слънцето, и вечер, преди да си легнете. Значи, по два пъти на ден: сутрин и вечер. Водата за миенето на крака ви трябва да бъде малко топла, а не студена. Пет минути са достатъчни за измиване на един крак до коленете- Като измиете крака си, няма да го изтривате, ще го оставите сам да си изсъхне. С кърпа можете да попиете само голямата влага. Иначе, ще оставите крака свободно да си изсъхва. Първия ден сутринта ще измиете левия си крак, а същия ден вечерта ще измиете десния си крак. На другия ден ще направите обратното: сутринта ще миете десния си крак два пъти, а вечерта — левия два пъти. Така ще редувате краката си в продължение на десет дена, докато трае упражнението. Това упражнение се дава като малък опит, да видите, какви резултати ще получите.

Като давам това упражнение, обръщам внимание на следното: всички не можете да правите упражнението едновременно, защото сте различни зодии. Всеки ще го прави по време, когато има разположение. То се дава за цяла година. Тъй щото, през цялата година всеки ще си избере десет дена по свобода и разположение на духа. Добре е няколко ученика да го направят по-продължително време: няколко месеца или цяла година. Така само ще се опита резултата на упражнението. Някои от вас ще имат добри резултати, а други — няма да имат никакви резултати. Това зависи от естеството на човека. Например, ако пълен човек влезе в море и седи половин час във водата, той ще се чувства добре. Ако сух човек седи половин час във водата, той няма да се чувства добре. Това, което е добро за пълния, не е добро за сухия. И обратно: това, което е добро за сухия, не е добро за пълния. Сухият, който не може да седи дълго време във вода, повече издържа на жажда от пълния. Пълният, обаче, издържа студа, а не

издържа горещината. Сухият издържа горещината, а не издържа студа. Понеже хората са различно устроени, за всеки човек се изисква специално време през деня за миене на краката. Ако можете да познаете кой е вашият час за миене на краката, вие ще изпитате вътрешна радост, вътрешно доволство.

Като правите това упражнение, ще се учите от краката си. Ще размишлявате, ще се разговаряте с тях. Ще кажете: Ако краката можеха да разрешат един важен социален въпрос, не мога ли и аз да разреша един такъв? Ако те са били умни да разрешат един въпрос, аз по-глупав ли ще изляза от тях? Като говоря за краката, имам пред вид разумните същества, които са ги създали. Понеже краката не могат да приемат слънчевата енергия направо от слънцето, те приемат енергии от центъра на земята. Когато приема земната енергия, човек става смел, решителен, а тялото му се освежава. Растенията, животните разбират този закон, и правилно го използват.

„Светилник на нозете ми е Словото". Дръжте тази мисъл в ума си и знайте, че Бог е вложил благата си в земята, върху която стъпвате. Защо човек трябва да стъпва върху земята, има причини за това. Колко място трябва да извърви, и това е определено. Когато се разхожда, човек трябва да се движи по всички посоки: на изток, на запад, на север и на юг. Хората повече обичат юга. Югът е свързан с доброто, с добродетелта. Западът указва по-особено влияние върху човека.

Изобщо, хората трябва да се самонаблюдават, да се учат от своите движения, от своите навици. Някой е недоволен, мъчи се, иска да разреши някакъв въпрос. Той става, сяда, хваща главата си, ляга на кревата си и т. н.. При тези положения, той не може да разреши някакъв въпрос. Щом изпадне в неразположение на духа, или в недоволство, първата му работа е да измие краката си с топла вода. После, той трябва да стане прав, да помисли малко, да се помоли и да си каже: Господи, Твоето Слово е светилник на нозете ми. След това, се разходи малко, като ще види, какво влияние му е указал този метод. Този метод е физически. Той е най-лесният метод за самовъзпитанието. Освен него, има и други два: метод на ума и метод на сърцето. Последните два метода са по-трудни. Които не могат да прилагат правилно метода на сърцето, те затлъстяват повече, понеже сърцето има повече влага, повече магнетизъм. Които не могат да прилагат правилно метода на ума, те изсъхват, защото умът си служи с електричество. Следователно, при самовъзпитанието си, човек едновременно трябва да прилага и трите метода, обаче, първо трябва да започне с физическия. Така, постепенно той ще върви от видимото към невидимото.

Като правите упражнението си, ще знаете, че природата обича точност, пълнота, но не излишни неща. Ще го правите тъй, както ви е дадено: ни повече, ни по-малко — никакви качулки, никакви преувеличавания. При това, ще го правите в свободното си време.

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

41. Лекция от Учителя, държана на 6 юли, 1927 г., София.

1927_07_13 Равни страни
лекция пред общия окултен клас

РАВНИ СТРАНИ

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!“ Размишление.

Сега ще ви задам следните въпроси: Защо хората се обезсърчават? Защо вярващите се обезсърчават? От геометрията знаете, че две страни, поотделно равни на трета, са равни помежду си. Същото геометрическо положение имаме при зададените въпроси. Те представят, именно, трите прави линии, които са равни помежду си. Ние сако задаваме въпроса защо човек се обезсърчава; ние само констатираме факта, че някой се е обезсърчил, а защо се е обезсърчил, коя е психологическата причина за това, не знаем. Търговецът кога се обезсърчава? Търговецът се обезсърчава, когато работите му не вървят добре, когато малко или нищо не печели, когато губи вложените в търговията си капитали и т. н. Значи, вярата му се е основавала на капитала. Ученикът се обезсърчава, когато изгуби паметта си и не може да помни това, което е учил. Ами вярващият защо се обезсърчава? Той нали вярва в Бога, нали казва, че Бог е всесилен, всеблаг, всемъдър, всезнаещ? Той нали казва, че животът му произлиза от Бога? Защо трябва тогава да се обезсърчава? Въпреки това, виждате, че един ден този човек се е обезсърчил и казва: Дали съществува Бог или не съществува? Питам: коя е причината за неговото обезсърчение? Това не се случва сами с обикновените вярващи, но и с напреднали ученици.

Мнозина от вас мислят, че като са слушали толкова години да им се говори върху новите положения на живота, че са стигнали вече до положителната философия. Не, вие едва сте в преддверието на тази философия. Вие едва сега поставяте основа на едно право разбиране на живота. Например, вие нищо още не знаете за отличителните черти на индивидуалното, общественото и Божественото съзнания. Те представят три кръга на деятелност. Следователно, когато човек разрешава въпросите от гледището на индивидуалното съзнание, изводът ще бъде един; когато разрешава въпросите от гледището на общественото съзнание, изводът ще бъде друг; и най-после, когато разрешава въпросите от гледището на Божественото, т. е. на общочовешкото съзнание, изводът ще бъде съвършено различен от изводите на първите две съзнания. Всички тия съзнания са във вас, но вие трябва да ги развивате, да работите в зависимост от тях. Иначе, ако живеете само с индивидуалното съзнание, вие напълно ще се индивидуализирате. Докато живее в това съзнание, човек ще се чувства като божество, отделно от съзнанията на другите хора.

Хора с такова съзнание представят пеперуди, които преждевременно са се излюпили. Но смърт очаква тия пеперуди. Защо? Защото зима е сега и няма храна, която да подържа живота им. Докато живее в индивидуалното съзнание, човек не може да проникне даже до другите две съзнания, чиито кръгове на деятелност са по-широки, по-големи. Голямо заблуждение е да счита човек себе си за божество. Той не може и не трябва да играе ролята на божество. Ето защо, когато някой счита, че е човек, че е християнин, той трябва добре да разграничава и разбира проявите на тия три съзнания в себе си и да постави всяко от тях на своето място.

Сега ще разгледаме отличителните черти на индивидуалното съзнание. Важна отличителна черта на това съзнание е, че то само никога не се обижда. И забележете, дойде ли до това съзнание, човек е много деликатен, много внимателен към себе си. Той лесно се обижда и от себе си, и от другите хора. Противоположно на това съзнание е Божественото. Докато живее в Божественото съзнание, никой човек, ние общество, никой народ не е в състояние да обиди човека. Човек, с пробудено Божествено съзнание, е любимец на всички. Тази е причината, задето всички хора, били те християни, или езичници, обичат Христа. Който чете Христовото учение, и да не може да го изпълни, той го разбира и не съди. Всеки намира, че Христовото учение е идеално. Докато минава през фазата на гъсеницата, човек гризе коравите листа на дърветата, но щом се превърне в пеперуда, той не може вече да разрушава тия листа. Щом стане пеперуда, човек престава вече да човърка листата на Христовото учение. Той насочва хобота си към ароматните цветове на това учение и смуче от тях сладък сок. Христовото учение не е само за спасяване на душите, но то има за цел да подобри живота на човека, да подобри и засили неговите способности. Ако това учение не може да развие способностите на човека, ако не може да развие съзнанието му и да подобри неговия живот, защо му е то? Да се самоизлъгва, да се заблуждава ли? Всяко учение, което заблуждава човека, не е право учение. Да се лъже човек, че обича Бога, че Му служи, а не върви в Неговите пътища, това е заблуждение.

Преди няколко дена дойде при мене един господин да го лекувам и ми каза: Аз съм благороден, добър човек, готов съм да дам цялото си имане само да ме излекувате. – Мога да ви дам един естествен метод за лекуване. Ако го изпълните, както трябва, ще оздравеете. – Да, но с този метод ще отиде много време. Аз искам изведнъж да се излекувам. – Щом искате изведнъж да се излекувате, три условия се изискват: да раздадете всичкото си имане на сиромасите, да посветите целия си живот в служене на Бога и да тръгнете с торба в ръка да проповядвате Неговото учение. Като чу това, този човек се замисли и си отиде. Който не е готов да изпълни това, той трябва да е доволен на методите, които природата му показва за лекуване.

Ще вземе един от нейните методи и ще се лекува, макар и след години да има някакъв резултат. Също така постъпват и религиозните. Те искат да придобият знания изведнъж. Питам: готови ли сте да посветите целия си живот на Бога? – Да, но ние имаме жени, деца, трябва да ги гледаме. – Ако мислите, че вие гледате жените и децата, лъжете се. Вие сами си приписвате геройство, като мислите, че на вас е предоставена грижата да гледате жена и деца. И жената си въобразява, че много работи върши понеже трябва да нарежда къща, да слугува на мъжа и на децата си. Животът не седи в тези неща. Съвременните хора са нарушили съществения закон, своите преми отношения към любовта, мъдростта и истината, и мислят, че прямата им задача е да гледат мъж и деца или, както мъжът казва, че първо трябва да се грижи за дома.

Ще кажете, че като служи на Бога, човек разваля семейния си живот. – Покажете ми едно идеално семейство. Покажете ми една дъщеря или един син, които да трептят за баща си или за майка си като за себе си. Един евангелски проповедник, наш познат, имаше две дъщери, които пазеше като зеницата на очите си. После той влезе в новото учение и ходеше да проповядва. Една от дъщерите често му казваше: Много си глупав, като ходиш да проповядваш от град на град. Виж, по-добре печели, отколкото да си губиш напразно времето. – Бащата бил глупав, а тя е умна! Възможно ли е това? Казвате, че хората на новото учение се екзалтирали. Не, хората на новото учение не трябва да се екзалтират, но трябва да се вдъхновят. Ония, които се екзалтират, те са далеч още от принципите на новото учение. Някой вдига ръцете си нагоре, моли се на Бога, казва: Аз се помолих вече. – Помолил се веднъж и всичко свършил. Не, изгрее ли слънцето веднъж, то никога не трябва да залязва. Казано е в Писанието: „Постоянно се молете!“. Значи, и като спи човек пак трябва да се моли. Това значи будно съзнание. Небето приема молитвата на хора, на които съзнанието е будно. На добрите хора съзнанието всякога е будно. Непрекъснатост на съзнанието се изисква от човека. И в будно, и в сънно състояние, той трябва да се моли, трябва добро да прави. Някой се оплаква, че сънувал лоши сънища. – Нечисто е било съзнанието ти. – Какво да направя тогава? – Изчисти съзнанието си, изчисти сърцето си от лоши чувства и желания.

Псалмопевецът казва: „Сърце чисто сътвори Ти в мене, Боже“. Чисто съзнание, чисто сърце се изисква от човека. Това е велика наука, с която всички хора трябва да се занимават. За тази цел любовта трябва да се приложи в живота. Любовта зло не прави. Казвате: Какво нещо е любовта? – Да обичаш човек, това значи да вложиш в него такова нещо, с което да го направиш ценен и за себе си, и за окръжаващите. Какъв по-добър пример за любовта искате от направеното от нас изворче? Това място, около

реката, беше нечисто, диво, а с изворчето се превърна в рай. Тук се вложи труда на братя и сестри от любов и днес всеки минувач спира да си почине, да уталожи жаждата си. Да обичаш човека, значи да събудиш в него това, с което да се увеличат възможностите на неговите ценности, вложени от Бога. Когато обичаме Бога и Той ни обича. Тогава ние се разширяваме, готови сме на всякакви жертви заради Него. Мнозина казват, че обичат Бога, а често се обезсърчават. Причините за обезсърченията на хората се дължат на това, че не могат да постигнат, каквото желаят.

Един евангелист разправя една своя опитност за човешкото обезсърчение. Дохожда при него един млад момък, който му казва: Братко, моля ти се, намирам се в голямо затруднение, дошъл съм до отчаяние; хайде да се помолим заедно, да ми се помогне. Евангелистът се моли, радва се, че един млад човек е готов да се обърне към Бога. Младият момък казвал: Моли се на Бога да ми се помогне, иначе ще се самоубия. Ако Бог ми помогне, ще Му служа на вечни времена. След десет дни той пристига при евангелиста и му казва: Благодаря ти за услугата. Сега се облекчих. Отишъл си младият момък и повече не се върнал. Каква била причината за неговото отчаяние? Той обичал една млада мома, влюбил се в нея до полуда, и на всяка цена искал да се ожени за нея. Каква била изненадата му, когато видял, че тя си имала възлюбен. Отчаянието му изчезнало и той се примирил с положението си. – Който обича Бога, той ще получи повече, отколкото може да си представи. Казано е в Писанието: „Добрата жена е дар от Бога“. Аз прибавям към този стих още нещо: Добрият син, добрата жена, добрите приятели са дар от Бога. Добрият син, добрата жена, добрите приятели са дар от Бога. Който обича Бога, той ще бъде обиколен от добри хора: жена му, децата му, приятелите му, познатите му, всички ще бъдат добри и внимателни към него. На такъв човек имотът расте. Ако е земеделец, житото се подобрява, плодородието се увеличава. За всичко това, обаче, се иска знание, наука.

Сега, като ученици на новото учение, вие трябва да възприемате новите принципи на живота, че като рухне старото, да има за какво да се хванете. Старият живот ще се замени с нов, както животът на гъсеницата се замества с живота на пеперудата. Когато гъсеницата разбере, че животът ѝ се свършва, тя си приготвя пашкул, в който се скрива, както Ной в ковчега си. И вие, като гъсеницата ще влезете в своя пашкул и ще се понесете по водата. Щом водата се намали, ще отворите врата на своя ковчег и ще хвръкнете навън, както хвръкна гълъбът от Ноевия ковчег. Казвам: потоп иде в света! Не потоп от вода, но потоп от огън. Всички ще видите този потоп. Питам: ще можете ли тогава да излезете от своя пашкул? Който не е успял да се завие на пашкул, той ще се опърли от огъня, а някои даже ще

изгорят. Който има пашкул, той ще излезе от пашкула си и ще започне новия живот, който носи истинските блага, истинските условия за добър живот. Като излезе от ковчега, ще хвръкне във въздуха, като пеперуда. Кой от вас е имал тази опитност, да излезе от пашкула, да хвръкне свободно във въздуха, като пеперуда, и да ходи от цвят на цвят да събира сладък сок? Който няма тази опитност, той нищо не може да говори.

Сега от всички се изисква да усилите вярата си. Това не значи, че нямате вяра, но вярата ви е като тази на търговеца. Докато работите на търговеца вървят, той се насърчава; щом настане някаква криза в търговията му, той се обезсърчава. Следователно, докато се обезсърчава, човек се намира в индивидуалното съзнание на своята личност. Докато ревността действа в него, той живее в общественото съзнание. Щом дойде в него някакъв импулс за велик живот, той влиза вече в общочовешкото съзнание, в което взимат участие всички велики, възвишени души. И забележете, когато на едно място се съберат двама, трима, петима или десетина души, всякога се явява ревност. Ревността има и добри страни. Тя дава подтик на човека. Обаче, ревността трябва да се постави на своето място. Който не разбира ревността, той може да се спъне в нея. Човек трябва да разбира своите прояви, да знае, към коя категория на съзнанието се отнасят: към индивидуалното, към общественото или към общочовешкото.

Казвате: Защо съзнанието на човека не се пробуди изведнъж, да види какво му предстои да мине? – Ако видите всичко, което ви предстои да минете, в един ден косата ви ще побелее. Гръбнакът ви не е толкова силен, не може да издържа много. Тази е причината, задето Бог постепенно вдига завесата и по малко дава. Когато човек разбира дълбокия смисъл на страданията, животът не е страшен. Чрез страданията, човек ще познае Бога, ще познае хората, ще познае и себе си. Горко на онзи, който не е страдал! Обаче, това не значи, че човек трябва да се самоосъжда. Самоосъждането, строгата себекритика не прави човека герой. Да направиш път на слабия, това е геройство. Да спасиш мравята, когато се дави, това е геройство. Защо? Защото вие изпълнявате волята Божия. Бог се грижи за най-малките същества, на които хората сами не биха обърнали никакво внимание. Някой човек страда и се моли на Бога да му помогне. Той иска Бог да слезе от своето положение, да напусне работата си, за да му помогне. Бог помага и на хората, и на животните чрез свои специални органи. Всяко същество, което е готово да изпълни Божията воля, е Негов орган.

Казвате: Дотегнаха ни страданията. – Щом кажете така, вие искате да се освободите от мъчната книга, която баща ви е купил да четете, да я изучавате. Страданията представят такава мъчна книга, дадена ви от вашия баща за изучаване. Какво придобива ученика след като продаде на други

хора своята мъчна книга? Нищо не придобива. Напротив, без тази книга, той остава простак, невежа. Щом получи тази книга от баща си, ученикът трябва да я разгърне, да изучи всичкото ѝ съдържание, за да разбере целия свят, че наука има в душата му.

Съвременните хора искат да уредят материалните си работи. Те не знаят, обаче, че начинът, по който искат да ги уредят, няма да им помогне. Ново разбиране се изисква от тях. Те трябва да поставят любовта като основа в живота си и ще видят как всичките им работи ще се уредят най-правилно. Ще кажете, че любовта днес не може да се приложи, а днес. Не, любовта всякога е могла да се приложи, а днес – най-много. Ако търговецът вложи любовта като основа на своя живот, и търговията му ще върви добре. Ако ученикът вложи любовта в живота си, всичко, каквото чете и учи, ще запомня лесно. Сега хората се приближават към любовта със страх и ужас. Като видят любовта, отдалеч още се объркват. Да влезете в стаята на някой разбойник и се забъркате, разбирам, но да влезете в стаята на майка си и на баща си и да се забъркате, не разбирам.

Сега, не е въпросът да продавате книгите си, които вашият баща ви е дал да изучавате. Като ученици на Великата Школа, вие имате задачи, които трябва да решите. Вие имате изпити, които трябва да издържите. Ще учите, ще работите, за да не пропаднете. Като се натъкват на известни затруднения, мнозина казват: В този живот не мога да разреша задачите си, но ще останат за друго някое прераждане. – Това е криво мислене. Отде знаете, че в друго някое прераждане ще имате същите условия, каквито имате днес? Ако изпуснете днешните условия, вие ще прекарате в пространството 200 – 300 или 500 години в лутане, в безпокойствия, без да имате надежда за връщане към по-раншните условия. Няма по-страшно нещо от това да бъдете изоставени, забравени от всички и да живеете сам, в абсолютна самота! Вие не сте изпитвали какво нещо е самотата на живота! Аз ви говоря тия неща, за да не се подавате на вашите лоши съветници, на вашите лоши учители, които ви подтикват в крив път. Като знаете това, ще различавате отде идат вашите мисли и чувства. Всяка Божествена мисъл трябва да се приеме; всяка мисъл, която не е Божествена, трябва да турите настрана. Само по този закон ще укрепнете, ще бъдете здрави, силни и ще създадете хармония помежду си. Иначе, без този закон, нищо не можете да постигнете. Само любовта е в състояние да направи човека съвършен. Любовта дава живот. Следователно, който придобие живота, той е роден вече от любовта. След това мъдростта иде да допълни живота на човека, да му даде направление. Мъдростта съдържа в себе си елементите на знанието и на светлината. Когато човек придобие знанието и светлината, тук вее спира мъдростта и започва да действа истината, която носи свободата. Когато си постави за идеал познаването на Бога, човек става

свободен.

И тъй, първо се проявява любовта, която носи живота. После иде мъдростта, която носи знание и светлина. Трета се проявява истината, която създава в човека велик подтик към свобода. С този импулс човек може да преодолее всички препятствия в своя път. Това подразбира преминаване в нова фаза на живот, но не свършване на живота. И в бъдеще, когато отново дойде на земята, човек ще знае вече върху какви основи трябва да постави живота си, за да бъде приятен, да се радват всички хора по лицето на земята. Когато разбере живота, тогава човек ще каже: „Всичко считам за измет, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога". Така е казал Апостол Павел, когато е бил в общочовешкото съзнание. После той е слязъл в общественото, в народното съзнание и казал: Искам да умра за народа си, искам да го спася. – Христос не можа да го спаси, че той ще го спаси. После Апостол Павел казва: „Аз, който проповядвам Христа, боя се да не бъда отхвърлен". Значи, той почувствал, че еврейският народ ще бъде отхвърлен. Не можеш да спасиш един народ, докато не го обикнеш. Апостол Павел не можа да проникне в дълбочините на своя народ и след като го опита, отказа се от мисълта си да го спаси. Той каза: Отдалечавам се вече от вас и отивам при езичниците. Щом се отърси от връзките на своя народ, той се избави.

И на вас ще се даде такава задача, да проповядвате новото учение между своя народ. Мнозина не ще издържат противодействието на външния свят и ще се върнат, като кажат, че тази работа не е за тях. Веднъж сте влезли в Школата, знайте, че ще ви поставят на различни изпити, малки или големи. След като носихте десет дена наред вода, по-нататък ще ви се даде задача, например, десет дена наред да търсите Бога в проявите на хората и да кажете в какво сте Го познали. Окултната школа дава на учениците си ред задачи и опити, но тя изисква от тях послушание и деятелност. Затова и Писанието казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Какви деца трябва да станете? Чисти по сърца и разумни в проявите на своя ум.

Правете опити, за да се уякчи вярата ви. Вярата внася разбиране между всички хора. Божественият огън пък трябва да обхване цялото човечество. Той е необходим, за да събуди в хората общочовешкото съзнание. И тогава, доколкото човек е верен на трите принципа на живота – на любовта, на мъдростта и на истината, дотолкова и Бог ще му помага. Христос казва: „Идете и проповядвайте това учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века". Това значи Христовият Дух да бъде с нас. Щом Христовият Дух е върху вас, вие ще можете да се повдигнете, да минете от индивидуалното съзнание в общественото и от общественото в общочовешкото. Според

езика на Писанието, това се нарича „новораждане“. Новороденият живее в общочовешкото, в космическото съзнание. С такъв човек всеки желае да се разговаря, всеки се разбира с него. Гответе се за този момент. Той може да дойде всякога. Обаче условия се изискват за този момент. Какви са тези условия? Вътрешни. След като сте се готвили толкова години за този момент, и след като още продължавате да се готвите, трябва ли, когато настане този час, да кажете, че не сте готови?

Ще приведа един пример из българския живот, да видите как се постъпва с онзи, който не е готов, когато Бог похлопа на вратата му. Един добър, млад момък обичал дъщерята на един български чорбаджия. Родителите й не я давали на този момък, но понеже момата го обичала, тя решила да му пристане. Вечерта, когато момъкът отишъл в дома на момата да я вземе, тя му казала: Не съм още готова, дрехите не съм събрала. Ела утре вечер. Той се върнал у дома си, но повече не отишъл при момата. По същия начин и Бог не идва два пъти подред при човека. Като похлопа веднъж на сърцето на човека и не Му се отговори, Той втори път не идва вече. Като похлопа веднъж на сърцето на човека, той трябва да бъде готов да му отвори. – Ама не съм си събрал дрехите. – То е друг въпрос. Бог не може да чака вън да събираш дрехите си. Вие трябва да съберете дрехите си, да се приготвите, и щом чуете, че Бог тропа на вратата на вашето сърце, веднага да отворите и да излезете вън. Ще кажете: Ами какво ще правят мъжете ни, какво ще правят жените ни? – Това не е ваша работа. – Ами децата ни? – Това са второстепенни въпроси. Първата ви задача е да определите отношенията си към Бог, а останалите въпроси ще се разрешат сами по себе си. Питам: като сте се предали на домовете си, на мъжете и на жените си, на дъщерите и на синовете си, осигурени си са те? Не виждате ли, че съвременните народи, общества и домове се намира в ужасно положение? Страшно е положението на съвременния свят! Виждате как мъже и жени се продават. Не могат вече да съществуват лъжи и измами. Трябва да се тури край на лъжата. Светът се нуждае от герои.

Сега, ние не се интересуваме от престъпленията на хората. Ние се интересуваме от това доколко те спазват великия закон в живота – любов към Бога. За предпочитане е сърце чисто, а ръце огрубели от работа, от труд, отколкото ръце меки, а сърце нечисто, покварено от различни пороци и недостатъци. По-добре ръце корави, а сърце меко, отколкото сърце каменно, загрубяло, а ръце меки. Които искат да изпълнят великия закон, нека направят крачка напред. Този въпрос няма да се разреши нито с индивидуалното, нито с общественото или народното съзнание, но с общочовешкото. Що се отнася до индивидуалното съзнание, то е отживяло времето си вече. Трябва ли още да се занимавате с погрешките на хората? Да се занимавате с чуждите погрешки, това значи сами да се спъвате. Има

кой да се грижи за погрешките на хората и да ги оправя. Да се занимавате с погрешките на хората, нито вие ще се спасите, нито на тях ще помогнете. Ето, Мойсей, един от видните адепти на времето си, който разполагаше с египетската мъдрост, употреби различни методи за изправяне на еврейския народ, но не можа. Като не можа да постигне това, той се оплакваше, че не може да се справи с този своенравен народ. Едва сега започва да се пробужда съзнанието на евреите.

Аз не говоря за евреите по плът, но имам предвид духовния Израил. Това пробуждане на съзнанието, т.е. този преврат в душите на хората може да се постигне само по Божествен начин. Никакви други начини, никаква друга култура не е в състояние да прероди човека, освен Божествената. Тази култура носи любовта в себе си. Без любов нищо не може да се постигне. Без любов човек се намира в същото положение, в каквото се намира мравката, когато попадне в пясъчната хунийка на мравчения лев. Влезе ли веднъж там, тя повече не може да излезе. Тази хунийка е майсторски построена. Чрез нея мравченият лъв лесно лови жертвите си. Следователно, вложете любовта в душата си за основа на вашия живот, ако искате правилно да разрешите всички задачи на живота си. Любовта подразбира пълно съгласие между трите вида съзнания. При това положение, човек живее не в настроенията, а във вдъхновението, което никой не може да му отнеме. Тъй свързани трите съзнания в едно, те определят и правилните функции в духовния живот на човека. Те се намират в такава зависимост едно от друго, в каквато зависимост се намират помежду си главата, белите дробове и стомаха. Индивидуалното съзнание представя стомаха в човека, общественото съзнание – белите дробове, а общочовешкото – главата. И наистина, соковете от стомаха минават в белите дробове, а оттам – в главата.

Като дойдат до известна възраст, мнозина се отказват да учат, да работят и казват: Докато бяхме млади, ние работихме. Сега нека младите работят, нека те учат. Младостта на човека се поддържа от вярата му в Бога. Чрез вярата човек може да привлече към себе си ония нови сили, нови елементи, които са нужни за подмладяването му. Колкото повече клиенти привлича един търговец, толкова по-добре вървят работите му. Това не значи, че човек трябва да очаква да дойде помощта му само отвън. Ако мисли така, той ще се намери в положението на турците, които казват, че Аллах всичко може да направи. – Това е вярно, но и хората трябва да работят. Че и хората сами правят много неща, виждаме по това, че светът още не е изправен, макар да казват, че Бог всичко прави. Ако хората бяха оставили всичко на Бога, светът щеше да бъде в пълна изправност. И старите пророци са казвали, че Бог тъй казал, иначе казал, но въпреки това, те не обърнаха хората към Бога. Значи покрай Божиите думи, те са

предавали и свои. Ако някой техни мисли са дали добри резултати, и това е добро. Но сам Бог се чуди как е дошло на ума на хората да Му приписват неща, които Той никога не е помислял, нито казвал. Идат времена, когато вярата, знанията на хората ще бъдат положени на изпит.

Преди няколко дена дохожда една сестра при мене, уплашена, разтревожена, детето ѝ заболяло от менингит. – Никакъв менингит не е това. Детето е ходило гологлаво на слънце, но като не е свикнало на силните слънчеви лъчи, заболяла го главата. Щом му се даде очистително и изпие няколко чаши гореща вода, да се изпоти, менингитът ще изчезне. Друга сестра пила студена боза, оплаква се от коремоболие. Разбира се, че ще пострада. Студена боза не трябва да се пие. Много от вашите мисли и желания са подобни на студената боза, от която непременно корем ще ви заболи. Който е успял да хармонизира в себе си и трите съзнания, той ще се избави от нещастията, които идат отвън.

Сега, аз желая да разбере добре това, което ви говорих. Колкото малко и да сте разбрали, приложете го в живота си. Колкото малко и да сте чули, то ще бъде в състояние да ви разтърси, да раздвижи съзнанието ви, да направи генерално пречистване на мислите ви. Аз искам да бъдете герои, да не се отпущате. Новото учение изисква нови дрехи, нови костюми. Скъсани, стари дрехи в новото учение не се позволяват. Там всеки трябва да обръща вниманието на хората със своите нови костюми. Казвате: Има ли човек толкова средства? – Средствата се крият в любовта. Тя носи големи богатства за човека. Който служи на първия принцип – любов към Бога, той няма да бъде лишен от Божиите блага. Щом не служи на този принцип, никакви блага няма да получи.

И тъй, спазвайте основния принцип в живота си – любов към Бога. Това не значи, че вие нямате любов. Всички имате любов, но с тази любов не можете да влезете в Царството Божие. Любовта на гъсеницата не може да бъде любов на пеперудата. Вашата любов, вашата мъдрост, вашата истина трябва да послужат за основа на по-широка любов, мъдрост и истина.

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

42. Лекция от Учителя, държана на 13 юли, 1927г., София.

1927_07_20 Работа на природата
лекция пред общия окултен клас

РАБОТА НА ПРИРОДАТА

„Бог царува на небето. Бог царува в живота Да бъде благословено името Му". Размишление

Какво разбирате под думите „Бог да бъде идеал в живота ви?" Бог може ли да бъде идеал? От обективно гледище, какво разбирате под думата „идеал"? Отговорете на въпроса от гледището на живата природа, а не от това, какво хората мислят. Идеал е гръцка дума. Идеал и идея е едно и също нещо. Идеите произлизат от идеала. Идеята става идеал, когато се оформява. Идеята е форма на нещо, тя сама по себе си не е нещо живо. Някой казва: Аз имам някаква идея. – Каква идея имаш? – Да стана учен човек. – Какво от това, че ще станеш учен човек? Нима светът не е пълен с учени хора? Каква е задачата на учените хора? Да изучават, как се е създала земята? Някои учени казват, че първоначално земята е била малка, но постепенно се е увеличавала, докато стигнала до тази големина, която днес виждаме. Питам: тия учени присъствали ли са при създаването на земята? Това, което те казват за създаването на земята, са научни предположения само. Те могат да бъдат верни, а могат и да не са верни. Досега не се е явила нито една научна теория, нито в официалната наука, нито в окултизма, която да обяснява точно как е създадена и образувана земята.

Мойсей, който бил запознат с египетската мъдрост, пише в Битието: „В начало Бог създаде небето и земята". Знаете ли, какво означава думата „създаде"? Разбирате ли нейния дълбок смисъл? Човек се интересува от създаването на земята, защото той е минал през всички процеси на нейното развитие. Неговото развитие е вървяло паралелно с развитието на човека. Ако земята не представяше история на човешкото развитие, тя ни най-малко не би го интересувала. „И създаде Бог небето и земята". Небето подразбира висшето начало в човека. Земята – низшето начало в човека. Човек се интересува от създаването на небето дотолкова, доколкото е свързано с неговото висше съзнание, с неговия ум. Вие искате да се учите, но не знаете, отде сте дошли, през какви места сте минали, кой ви свали на земята, през коя врата сте минали и т.н. В пространството, през което минават душите, има един кръг обширен, но твърд. Този кръг има 12 врати. Когато някоя душа трябва да слезе на земята, духовете, които я носят, обикалят земята три пъти, докато най-после минат през една от 12-те врати. Всяка врата определя пътя, по който човек ще върви, като слезе на земята. Важно е, значи, през коя от тия 12 врати ще мине човек. От голямо значение за човека е вратата, през която ще мине неговата душа.

Ако по погрешка мине през вратата на животинското царство, той ще се въплъти в някаква животинска форма. Ако някой се въплъти във формата на заек, какво ще научи? През цял живот той ще остри ушите си, ще се вслушва, ще бъде нащрек, да не дойде отнякъде някаква опасност. Ето защо и като слиза на земята, и като се качва на небето, човек трябва да бъде внимателен, да прочете надписа на вратата. Хване ли погрешния път, цял живот ще плаща погрешката си. Не мислете, че небето е отворено и можете да хвръкнете, когато искате и отдето искате, за да отидете при Бога. Не, и при Господа има врати. Добре е човек да мисли, че лесно ще отиде при Господа, но за това се изисква особена заслуга. Казва се за пророк Илия, че се е възнесъл на небето с огнена колесница. Но един беше пророк Илия. Никой друг не отиде на небето с колесница.

Често окултният ученик изпада в положение да мисли, че много знае, а понякога мисли, че нищо не знае. Едно се изисква от него: това, което днес знае, той трябва да постави за основа на бъдещето знание. Вземете, например, въпроса за вярата. Казано е за учениците Христови, че са се обърнали към Христа с думите: „Придай ни вяра”. Това показва, че те не са знаели, какво всъщност представя вярата. Вярата не е нещо механическо, което се дава; вярата е процес на растене, процес на развитие. Затова, именно, Христос уподобява вярата на синапово зърно, което се посажда в земята, расте и се развива. Значи и вярата като синаповото зърно расте в човека. Изпитанията, мъчнотиите и страданията в живота на човека са необходими, за да разклатят и уякчат неговата вяра. От гледището на съзнателния органически живот, страданията имат за цел да уякчат, да засилят вярата на човека. Великите, светите хора са имали силна вяра и положителни знания, вследствие на което са могли да изнесат всички изпитания и страдания в своя живот с радост. Запитали един от древните адепти, какво нещо е Господ, но вместо отговор, той взел една керемида и я стиснал: отгоре ѝ излязъл огън, отдолу потекла вода, а в средата останала твърда. С това той искал да каже, че има три начина, чрез които може да се обясни, какво нещо е Господ: чрез огън, чрез вода и чрез твърдата материя.

Сега, ще обясня, какво представя керемидата. Керемидата е човешкото тяло, което стискате, за да извадите от него огъня, т.е. мисълта и водата, т.е. живота. Огънят, пламъкът излиза нагоре, водата изтича отдолу, а в средата остава твърдата материя – човекът. Обаче, във физическо отношение, човешкото тяло представя група от клетки. Тази аналогия на човека, на човешкото тяло с керемидата е трудна за разбиране. По-лесно е на човека да изяде една круша и да обясни, какво представя крушата, как се е създала, отколкото да разбере себе си. По-лесно е на някой индус да насади една семка от портокал и в един час само да ѝ въздейства с мисълта си, да я накара да израсте, да цъфне и да върже плод, отколкото да обясни, как

става това нещо. Със силата на мисълта си той може да създаде цяло растение, но не знае как става това, не познава законите, тайните на природата. Какво ще се ползвате, ако имате тази сила и вие, а не знаете вътрешните закони, чрез които природата си служи? Днес учените по целия свят се стремят именно към това, да се домогнат до тайните на природата и да владеят нейните сили.

Днес всички хора имат желание изведнъж да станат учени, богати, силни, щастливи. Те искат да придобият всичка това за един час, както някои индуси могат в един час да създадат цял портокал, или житен клас от една семка само. Обаче, всеки такъв плод е лишен от своята естествена сочност, сладост и вкус. Така израснал, плодът коренно се различава от онзи, който е образуван и развит чрез закона на вярата, т.е. чрез последователните процеси на растене, завързване и узряване. Всички Божествени процеси в природата се извършват бавно, последователно. Всеки плод, който се е образувал чрез силата на мисълта, е лишен главно от своята хранителност, както и от условията за по-нататъшното му развитие. Вземете, например, метода, до който съвременните учени са дошли при изкуственото излюпване на яйца. Днес могат, в специални апарати, да се създават по изкуствен начин пиленца. Значи, достатъчно е да има яйца и пиленца ще има. Няма нужда вече от квачки. Обаче, от яйцата на тия излюпени пиленца не могат да се излюпват нови пиленца. Какво показва това? Това показва, че в тия яйца липсва нещо съществено – живот липсва.

Казвам: природата не търпи бързите процеси. В бързите процеси всякога стават погрешки. Често младите бързат да изживеят всичко. Те казват: Да изживеем всичко, докато сме млади, на старини да не съжаляваме, че не сме опитали всичко. Според мене, да желае човек всичко да опита още в младините си, това значи преждевременно да остарее. Човек трябва да остави някои неща за по-късно, да не изпита всичко изведнъж, но да остане нещо, което да го интересува. Щом не се интересува от нищо, той е стар. Колкото по-голям интерес и любознателност има човек, толкова по-млад е той. Колкото повече идеи има човек, толкова по-голяма е възможността за продължаване на неговия живот. Идеите в човека са яйца, които предстоят на излюпване. Разумният човек излюпва само толкова идеи, колкото храна има за тях. Ще кажете: Ами ние, като сме работили толкова време, какво сме придобили? Аз пък ще ви запитам: Като мислите, че за времето, през което сте работили, е трябвало да придобиете много нещо, кажете ми тогава, знаете ли, защо сте дошли на земята и кой ви е пратил? Вие сами ли дойдохте, или Бог ви прати?

Казвате, че всичко чрез Него стана. – Ако наистина е така, защо пияницата се оплаква, че кръчмарят го бил? Защо ограбеният се оплаква, че го

обрали? Нека всеки, който страда, каже, че всичко чрез Него стана и престане да се безпокои, да страда и да се оплаква. Стихът: „Всичко чрез Него стана” се отнася до висшето в човека, което дава подтик, разширяване на човешката душа. Всички неограничени, безконечни работи чрез Него стават, но конечните, временните не стават чрез Него. В конечните работи Бог не взима никакво участие. Че е така, виждаме от това, че сам Бог се чуди за всички ония думи, които пророците изнасят като Божии. Бог говори чрез пророците, но не всичко, което те говорят, е все от Бога казано. Като се намерил в големи противоречия, един от еврейските пророци казал: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?” На друго място същият пророк казва: „Господи, защо ме излъга?” Пророкът искал да каже друго нещо, но несполучливо превели думите му. Той искал да каже: Господи, в усърдието си да Ти служа, аз се излъгах и опозорих името Ти. Значи, сам пророкът не е предал точно мисълта си, вследствие на което е внесъл известно заблуждение в умовете на хората. Ето защо, когато някой казва, че всичко е от Бога, с това той иска да се оправдае. Не, всичко, което човек върши на своя глава, не е от Бога и лесно може да се изправи. Методите за изправяне на погрешките на престъпленията се намират в ръцете на човека. Когато нивата на земеделеца не даде своите плодове, най-лесно за него е да вземе пушката и да отиде в гората, да чака пътници да ги обира. Да, но това не е от Бога, това се дължи на кривия, на изопачения човешки ум.

От всички хора се иска права мисъл. Когато някой съжалява, че влязъл в духовния път, това показва, че той имал някаква користолюбива мисъл, да спечели много нещо. Преди всичко, никой никого не е канил в дадено общество. Ученикът сам отива на училище, студентът сам се записва в университета. Нито учителите, нито професорите застават насила учениците си да следват училище или университет. – Ама не сме придобили много. - Това зависи от самите вас. Има причини, заради които невидимият свят не ви дава онези начини и методи, необходими за вашето по-бързо развитие. Има неща, които природата е затворила с девет ключа и ги пази най-ревностно от своите неразумни деца. Какъв окултен ученик може да бъде онзи, който за нищо и никакво се гневи и обижда и не може да носи страдания? Когато двама англичани се обидят взаимно, те не търсят нито съд, нито защита от никого, но се набиват, а след това си подават ръка, сбогуват се и си заминават. Как постъпват окултните ученици при подобни случаи? Като кажат една обидна дума на някой ученик, той разправя на всички около себе си, че го обидили. – Това не е ученик. Такъв ученик трябва да се изключи от Школата. Едно трябва да знаете: Който служи на Бога, едновременно служи и на себе си. Щом е така, той не трябва да се обижда от истината. От това гледище, като служи на Бога, на истината, човек ще бъде полезен и на себе си, и на другите.

Законът е такъв. Не може човек да прави опити с другите, ако не е правил със себе си. Някой проповядвал на един свой приятел, че трябва да служи на Бога. Приятелят му бил шивач. Още на другия ден той затворил дюкяна си и тръгнал от град в град да проповядва Словото Божие без пари. Обаче, учителят му, който го съветвал да направи това, не могъл да се реши да предприеме същата работа. Ето защо, човек трябва да е готов да направи всичко, каквото говори. За тази цел се изискват опити. Без опити никаква наука, никакви знания не се придобиват.

Това, което ви говоря, се отнася за ония, които са готови да изпълнят волята Божия. Колко души днес са готови да отидат на кладата за Словото Божие, за новото учение? Колко души могат, като Хус, да се качат на кладата и да изгорят за своите убеждения? Обаче, трябва да знаете, че хората, които истински служат на новото учение, не изгарят, нито лъвове ги изяждат. Например, тримата момци, за които се говори в Стария Завет, бяха хвърлени в огнена пещ, но не изгоряха. Пророк Данаил беше хвърлен в ров между лъвове, но те не го изядоха. Защо? Праведни, духовни хора бяха те. Същото може да се каже и за окултния ученик: той нито изгаря, нито лъвове могат да го изядат. Ще дойде време, когато всеки ще се постави на такъв изпит, да се провери, да опита себе си. Днес всички се тревожат, как ще прекарат живота си, как да се справят със сиромашията си и т.н. Окултният ученик не се смущава от тия неща, той има вяра в себе си, в Първото Начало и знае, че всичко може да преодолее.

Казвам: безпокойствията на хората се дължат на отрицателни мисли в тях, на външни влияния от лоши духове. Казано е в Писанието: „Изучавайте духовете"! Значи, човек трябва да изучава своите мисли и чувства, да ги различава, да знае техния произход и влияние. Така той ще може да се предпазва. Като разбира своите мисли и чувства, човек ще дойде до положение да разбира мислите и чувствата и на другите хора и по този начин да се пази и от чуждите влияния. Защо? Защото, както доброто се предава, така и злото се предава. Срещате някой човек, въодушевил се от нещо, иска да направи някакво добро. На другия ден го срещате, иска да направи някакво зло. Вчера се повлиял от доброто, а днес – от злото.

Сега, за да се предпазва от лошите влияния, човек трябва да спазва закона за хигиената, закона за психическата охрана. Вечер, като си ляга, човек трябва да се огради добре: къщата си, леглото си, тялото си, както и всички удове на организма си. Това са правили хората и от най-старите времена, било с молитви, било с песни. Днес вие си лягате и казвате формулата: „Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов". Ако любовта е в човека, той е разрешил всички въпроси. Сега, като ви говоря така, аз нямам намерение да ви плаша, да ви изкарвам от релсите.

Напротив, аз искам да ви наместя на релсите. За тази цел вие трябва да поставите в ума си една основна, идейна мисъл и да се държите за нея. Щом имате такава мисъл в ума си, ще знаете, че противоречията в живота са вън от Бога. Щом мислите така, всички напреднали, разумни същества ще ви бъдат в услуга. И най-лош човек да сте, те ще ви помогнат, ще ви извадят от всички мъчения и страдания, на които се натъквате. Бог разполага с хиляди методи, чрез които може да помогне на всеки човек. Трябва да бъдете смели, от нищо да не се безпокоите. И мечка да срещнете на пътя си, не се безпокойте. Ще се качите на някое дърво и ще се спасите от нея. – Ами, ако няма дърво? – Ще се качите на някой голям камък.— Ако и камък няма наблизо? – Тогава, ако сте страхлив, ще легнете на земята и ще се престорите на умрял. Обаче, това са все методи за страхливците. Ако окултен ученик срещне мечка, той ще коленичи на земята, ще повдигне очите си нагоре и усърдно ще започне да се моли на Бога. Като види това, мечката ще отстъпи настрана, понеже е срещнала човек, който знае да се моли. Има случаи, когато всички животни се молят. Вие не сте виждали мечка да се моли. Ако я погледнете в този момент, на лицето ѝ ще забележите особен израз, нещо, подобно на усмивка. Това вече не е религия, не е обикновена молитва, каквато религиозните правят. Това е преживяване. Следователно, човек не трябва да бъде религиозен, но духовен, да води живот пълен с вътрешни преживявания.

И тъй, едно се иска от ученика – любов към Бога. Тази любов трябва да бъде непрекъсната и неизменна, каквато е любовта на Бога към всички живи същества. Любовта към хората може да се мени, да става по-гореща и по-студена, както огънят, който може да се запалва и да изгасва. Човешкото огнище може да изгасва, но огнището на слънцето – никога. Човешката любов може да изгасва, да се колебае, но Божията остава винаги една и съща, непоколебима. Хората мислят, че каквито промени стават с малките поточета и реки, такива промени могат да стават и с извора. Не, изворът не се мени. Вследствие на кривите и прибързани заключения на хората се създават и противоречията в техния живот. Няма човек в света, който да не отговаря на любовта. Дойдете ли до любовта, всички противоречия изчезват. Божията Любов изисква от хората взаимно почитание и уважение. Който губи уважение и почитание към хората, той губи уважение и почитание и към себе си. Щом изгуби уважение и почитание към себе си, той почти изгубва живота си. Когато се гневи, сърди или обижда, човек трябва да знае, че се намира пред Божието лице и Бог всичко вижда.

Казвам: стари и млади, всички трябва да имате страхопочитание към Бога. Такъв човек ще бъде смел, решителен, чист по душа и сърце. Той знае, кога и по какъв начин да помага на хората. Може да се помага само на онзи,

който е готов да изпълнява волята Божия на всяко време и място. Не може да се помага на човек, умът на когото е пълен с отрицателни мисли. Когато иска да помогне на такъв човек, невидимият свят чака той да заспи и тогава да му изпрати помощта си. Докато не забрави обидата си, човек не може да се лекува. Ако дървото е посадено на място, кой как мине покрай него, ще пожелае да го полее. Ако не е посято на място, това дърво ще изсъхне. То трябва да се премести някъде, дето всички ще го виждат. Христос казва: „Всяка пръчка, която не дава плод, отрязва се и в огъня се хвърля". Това не значи, че вие сте такива пръчки, но ако дойде и до отрязването, и до присаждането, всичко е за добро. Ето защо, след като получавате от Бога хиляди блага, всеки трябва да си зададе въпроса, какво той е направил за Господа? Казано е в Писанието: „Да просветнат лицата ви пред человеците, за да видят славата Божия". Това се изисква от човека.

Някой казва, че иска да умре. – И това не е лошо, но смъртта не разрешава въпросите. Друг пък иска да живее. – И желанието за живот не разрешава въпросите. Който иска да умре, той иска да се освободи от страданията; който иска да живее, той иска да придобие нещо. Има смисъл да умре човек, но ако може да премине от едно положение в друго. Обаче, ако умре без да придобие нещо, тази смърт не е на мястото си. Тъй щото, не е въпросът човека да се лиши от живота си, но той трябва да дойде до съществените работи, да придобие истинската любов и истинското знание. Много неща човек не е опитал и разбрал, а трябва да ги опита. Можете ли да наречете живот този на пияницата, на банкера или на търговеца? Животът подразбира ползване на човека от всички блага, които могат да разширят и освободят душата му. Който разбира живота така, той е подобен на пеперуда, която ходи от цвят на цвят да събира сладък сок. Животът на окултния ученик с неговите мисли и чувства представя градина от разкошни цветя, върху които хората, като пеперуди, събират сладък сок. Напролет тази градина е пълна с всевъзможни цъфнали ароматни цветя. Който опита соковете на тия цветя, той трябва да благодари за тях. През есента тази градина е пълна със сладки, зрели плодове. Те не са за пеперудата. Тя трябва да махне хобота си, да се приближи до човека и в този вид да ходи, да опитва и да събира тия плодове. Той ще къса един след друг плодовете, ще се разговаря с тях по братски и ще им благодари. Тия плодове представят съкровището на неговата душа. Това значи истинско общение между души. Парите не могат да бъдат връзка. Знанието не може да бъде връзка. Те са само условия. Само вечната Божия Любов може да бъде връзка между душите. Само Божият Дух може да направлява душите. Само Той знае, кога една душа трябва да влезе в контакт с друга, за да могат и двете взаимно да проявят енергиите си. Така трябва да се групират душите по двама, по четирма, по шестима и повече заедно, за да проявят своите качества. В

Божествения свят се групират по десет души; в ангелския – по хиляда; в човешкия свят – по сто души. Затова е казано: „Дето се съберат двама или трима в мое име, там съм и аз. И каквото попросите в мое име, ще ви се даде". Едно трябва да знаете: докато вървите в Божествения закон, ще имате всичко в изобилие. Щом се отклоните от този закон, изворът на Божиите блага пресъхва.

Като ученици, вие трябва да научите закона на самопожертването за Бога, за да можете да постигнете добри резултати. Христос казва: „Без мене, без Любовта Божия, нищо не можете да направите." Христос, един от Великите Учители, казва за себе си: „Не дойдох да ми послужат, но да послужа на Онзи, Който ме е пратил на земята". Ако това се отнася за Христа, колко повече за вас? Доколкото вярвате в Бога и Го обичате, дотолкова и работите ви ще се уреждат добре. Не е достатъчно временно само да се уредят работите ви, временно да придобиете богатство, което впоследствие да изгубите и да се съкрушите. Когато Бог урежда работите на човека и като ляга, и като става, и в младини, и в старини той е доволен от живота си, всеки ден има по една малка придобивка.

Казвате: Животът е непостоянен, временен. – Не, истинският живот се отличава със спокойствие. Като лягаш вечер да си спокоен, че всичките ти работи са в изправност и си готов да заминеш, ако те повикат. Като ставаш сутрин пак да си доволен, че ще продължиш работите си отново. Вечер ще приключваш, сутрин ще продължаваш работите си и така ще проявяваш Божията Любов. Не се смущавайте от мисълта, че сте между грешни хора на земята. Не е лесно да дойде един чист, възвишен дух между хората. Няколко хиляди години трябваше хората да работят на земята, за да дойде Христос между тях. Не се слиза лесно на земята.

И тъй, ако между вас се явяват противоречия, вие трябва да се ползвате от опитността на миналото. Вие трябва да бъдете по-смели, по-решителни от учениците на миналите епохи. И между вас ще има падане, ставане, но това да не ви безпокои. Който падне, да стане; който се окаля, да върви напред. Това всички трябва да имате пред вид. Един ден противоречията ще изчезнат и вие ще влезете в нова област на живота. Тогава езикът на хората ще бъде по-красив, а мисълта им – права, без никаква критика. Критиката не разрешава въпросите. Знанието, разбирането на нещата изключва всякаква критика. Истинският музикант разбира от музиката; той схваща и най-тънките тонове. Добрата певица различава тоновете, правилни ли са, или не. Като гледа под микроскоп истински ученият различава нещата в най-малките им подробности. Може ли тук да става въпрос за някаква критика? Човек не трябва да вижда много, но само онова, което му е полезно. Вие сте дошли до една фаза, при която

знанието, което имате, не ви ползва, но ви спъва.

Сега ще ви дам една задача за разрешаване. Представете си, че пред вас, като млади, учени хора, свършили университет, дойдат една стара баба и един стар дядо и ви питат, какво да правят сега, като краката им не държат вече, очите им не виждат? Вие ще им кажете да вярват в Господа. Те, обаче, ще ви отговорят: В Господа вярвахме, но остаряхме. В Господа вярвахме, но очите ни отслабнаха, краката ни не държат. Вие знаете окултни науки, знаете нови методи, кажете ни, какво да правим?

Сега и аз ви оставям с тази задача, да видим, кой как ще я разреши. Като я решите, ще ми кажете отговора и резултатите. Ако дадете добри съвети на тия стари хора, те ще ви бъдат благодарни през целия си живот.

„Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

43. Лекция от Учителя, държана на 20 юни, 1927 г. София.

1927_08_14 Мислещият човек
младежки събор

МИСЛЕЩИЯТ ЧОВЕК

"Бог царува на небето. Бог царува в живота.

Да бъде името Му благословено!"

Размишление.

Ще прочета първите 15 стиха от 5 гл. на Йоана.

"Подир това беше празник Юдейски, и възлезе Исус в Ерусалим. (2) А в Ерусалим, близо до овчата порта има къпалня, която по Еврейски се нарича Витесда, и има пет притвора. (3) В тях лежаха голямо множество болни, слепи, хроми, сухи, които чакаха движението на водата. (4) [Защото от време на време слезваше ангел в къпалнята и размъщаше водата; и тъй, който влазяше пръв след размъщането на водата, здрав биваше, от каквато болест и да беше болен.] (5) И там имаше някой си человек болен от тридесет и осем години. (6) Него видя Исус че лежи; и понеже знаеше, че от много време вече боледува, казва му: Искаш ли да оздравееш? (7) Отговори му болният: Господине, нямам человек да ме тури в къпалнята, когато се размъти водата; и когато аз дохождам, друг преди мене слязва. (8) Казва му Исус: Стани, дигни одъра си, и ходи. (9) И тоз час человекът оздравя, и задигна одъра си и ходеше; а този ден беше събота. (10) И казваха Юдеите на изцеления: Събота е; не ти е простено да дигнеш одъра си. (11) Отговори им: Онзи, който ме изцели, той ми рече: Дигни одъра си и ходи. (12) Попитаха го: Кой е человекът, що ти рече: Дигни одъра си и ходи? (13) А изцеленият не знаеше кой е; защото Исус се уклони, понеже имаше народ много на това място. (14) Подир това намерва го Исус в храма, и рече му: Ето, сега стана ти здрав: не съгрешавай вече, да ти не стане нещо по-зло. (15) Отиде прочее человекът и обади на Юдеите, че Исус е, който го изцели."

Темата, върху която ще ви говоря тази сутрин, бих озаглавил "Мислещият човек".

Да бъдеш мислещ човек, това е най-великото, което може да се добие. Да мислиш, това е наука. В Писанието се казва: "И ще ви науча". Сега някои разбират, че Господ ще ни научи, а ние няма да се учим. Не, ние сами ще учим. В учението има процес на мислене. Без мислене не може да има учение. Щом има някой да те учи, ще учиш. И въобще, всички хора турят

граница на учението: четири години в отделенията, седем или осем години в гимназията и четири години в университета. След това, казват: свърши се всичкото учение, което можем да придобием.

Какъв е смисълът на сегашния живот? Когато ние говорим за живота, подразбираме съзнанието, защото само мислещият човек има съзнание. Когато говорим за човешката мисъл, ние разбираме най-малко четири направления, четири условия, четири елемента. От ваше гледище, или от гледището на някои хора специално, ще запитате: какво се разбира под думата "условия"? - Земята, например, е условие; водата е условие, въздухът е условие и огънят е условие. Във всяко условие се крият известни възможности. За какво? - За човешката мисъл. Под думата "мисъл" ние разбираме онзи вътрешен стремеж, онази вътрешна разумна връзка, която съществува между Първичната причина и човеа. Азъ съм ви говорил и друг път върху този въпрос. Христос казва: "Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго Истиннаго Бога". Под думата "вечен живот" Христос е разбирал пробуждането на мислещия човек. И като четете Стария или Новия Завет, ще видите, че това, което отличава човека от животните, е учението. Учението произтича от Божествената Мъдрост.

Сега вие ще елиминирате всичко онова, което сте придобили от книгите. То е на втора ръка. Ще елиминирате и онова, което даден човек, или хората могат да ви кажат. И то е второстепенно нещо. И най-после, вие може да елиминирате и онова, което чувствате. Чувстването още не е знание. То е упътване към знанието. Ти чувстваш, че имаш известен идеал, но това е само далечен стремеж; това не е наука, не е учение. Човек, за да има пълно развитие, трябва да схваща идеите, или първичните форми, с които мисълта започва. Човек не трябва да има само представа за идеите, но трябва да бъде във вътрешна, непрекъсната връзка с Първичното начало в света, с - Бога. Туй трябва да знаете всички! Щом се прекъсне връзката, настава тъмнина. Щом настане тъмнина, всеки процес спира. Трябва да знаете, че и в природата има прекъсване на процесите. И най-възвишените същества изпитват туй прекъсване. Това е, което наричат "падение". Падението не е нищо друго, освен прекъсване на даден процес. Щом се прекъсне процеса, в душата на човека настава тъмнина. И тогава неговото небе потъмнява, не се вижда вече никакъв месец, никакво слънце, никакви звезди. Питам тогава: как ще определите своята посока? Това състояние е реална опитност, или реална философия в живота. И у мнозина от вас често небето потъмнява. Такова потъмняване става и с действителното небе. И най-възвишените хора - светиите, мъдреците, са имали такава опитност. Във всички мислещи същества става известно прекъсване на мисълта.

Аз няма да обяснявам, защо става това прекъсване. То е факт, който става навсякъде в природата. Питам: щом се прекъсне човешката мисъл, какво трябва да се прави? Запитайте един електротехник, какво прави, като се прекъсне тока в някоя къща, и светлината изгасне? - Той ще поправи повредата, но същевременно, за да я поправи, трябва да има една малка светлинка, една малка лампичка, с която да отиде до мястото, дето е станало прекъсването на тока. Онзи, който не разбира, где се крие причината, ще каже, че домакинът не е бил предвидлив. Не се знае, дали домакинът не е бил предвидлив. Той може да е уредил много добре своята работа, но повредата е станала на самата инсталация. Та най-първо, ще констатирате факта, де е станала погрешката. Може да е липсвал някой от елементите на инсталацията, а може да липсва и едно от условията в инсталацията. Следователно, вие трябва да наваксате тази липса, да намерите где се крие причината на тази повреда. Има ред прекъсвания, причините на които не седят у нас. И млади, и стари, най-първо ще се справите с вътрешните и външните условия на човешката мисъл.

Някой от вас търсят само радости в живота. Некой от вас търсят само лесния път. Ще знаете, че в света има много блага. Всекиму се дават блага, но човек трябва да ги заслужи. Благата се дават само на разумните хора, при това даром. Имайте предвид това! На неразумните, на грешните, на престъпниците Бог не дава абсолютно нищо. Те са осъдени на смърт. Такъв е законът. Те сами се осъждат. По човешки говорим, че Бог ги осъжда, но не е така. Те сами се осъждат. Ще кажете, защо е така? Вземете следния прост факт от сегашния живот. Да кажем, че вие имате един любещ, добър баща, който ви купува всичко, трепери над вас, но вашият стомах е развален. Баща ви е донесъл най-хубавата храна, а майка ви е сготвила най-добре, но щом ядете, в стомаха ви става едно пребиване. Кой е виновен за това? Баща ви ли, който е донесъл хубавата храна, или майка ви, която е сготвила вкусното ядене? - Вашият стомах е виновен. Вие, обаче, казвате, че причината е в майка ви, или в баща ви. Не, причината не е нито в майка ви, която сготвила, нито в баща ви, който донесъл храната, но във вашия стомах - вътрешната му инсталация е развалена. Някой казва: аз развалих стомаха си. Вие не можете да развалите стомаха си. Ето защо, когато у човека става едно вътрешно прекъсване, лошото е там, че не знае, как да поправи погрешката си, вследствие на което се ражда понякога едно вътрешно размътване.

Първото нещо: човек трябва да се научи да мисли! Мисълта е единение с Първичната причина. Бог мисли, и ние трябва да започнем да мислим. Как? - Както Той мисли. Бог казва: "Моите мисли не са като вашите". Някой казва: аз мисля. Тогава аз запитвам: ти мислиш ли както Бог мисли? - Не зная. Това показва, че вие нямате единица мярка, чрез която да

определяте нещата. Запитайте, обаче, кой и да е инженер, коя е единицата мярка, върху която обуславя своята наука, и той ще ви отговори. Попитайте онзи, който работи върху правописа, и той ще ви каже, че има известни правила, известна граматика, с която борави. Запитайте онзи, който говори, и той ще ви каже, че познава условията, при които става говоренето.

Да се повърнем сега към Евангелието. В прочетените стихове се казва, че в къпалнята имало пет притвора, през които хората влизали. Между тия пет притвора и чувствата на човека има едно съвпадение. И човек има пет притвора, отдето могат да дойдат всички прекъсвания. Например, прекъсване на мисълта може да дойде от зрението, може да дойде от слушането, може да дойде от говоренето, може да дойде от обонянието и най-после, може да дойде от самото чувстване на човека. Аз говоря за вътрешния процес на човешкото съзнание, което е връзка между всички разумни същества. За да бъдем в света, за да можем да мислим, за да бъде мисълта ни права, ние трябва да бъдем в пълна връзка с Бога и с всички разумни същества, които са завършили своето развитие, т.е. подразбирам тия същества, които са започнали да мислят право.

Аз наричам "човек на правата мисъл" онзи, който не се спъва от никакви препятствия в живота. Препятствията могат да бъдат физически, духовни, умствени и причинни. Значи, четири вида препятствия могат да спънат човешката мисъл. Някой път ние туряме причините за това спъване във физическия свят - възможно е да е така; някой път туряме причините в духовния свят - и това е възможно; някога туряме причините в умствения свят, а най-после, търсим причините в причинния свят. Всяко прекъсване на мисълта подразбира нова инсталация, ново направление. И ако човек не знае, накъде води това ново направление, може да се спъне. Ето защо, когато човек минава от едно състояние на съзнанието в друго, вътре в него настава помрачение. Онези, които не са запознати с дълбочините на живота, както и тия, които не са запознати с процесите на човешката мисъл, считат това прекъсване за нещастие. Защо? Защото при това прекъсване на мисълта се изгубва външната светлина, и човек остава само със своята вътрешна светлина. По това той ще познае, доколко голяма е неговата вътрешна светлина. Мъдреците, като изгубят условията на своята външна светлина, веднага запалват вътрешната си светлина. Когато се прекъсне електричеството във вашия дом, нали и вие правите същото нещо? - Изваждате из килерите си всички стари газени лампи, или някоя свещ и ги запалвате. За тях вие предварително сте казвали: те са отживели времето си, не струват. Да, но щом се прекъсне тока, инсталацията ви, вие почвате да ги търсите. Запалвате ги и си служите с тях, докато дойде новата инсталация. Та всякога, при прекъсване на една инсталация, става

потъмняване. Аз говоря за физическите условия, тъй както са при сегашния живот. Не мислете, че такива прекъсвания стават и при един съвършен живот. Не, прекъсвания има само при сегашните условия на живота.

И тъй, човек започва най-първо със земята, с твърдата почва. Изучаването на твърдата почва дава стабилност и устойчивост на човешкия характер. На какво можем да уподобим твърдата почва? - На мисълта. Мисълта дава устойчивост на човешкия характер. Тя гради неговите условия. Мисълта представлява основа, върху която ти сам, като зидар, ще градиш своето здание. Значи, трябва да имаш здрава основа, права мисъл, т.е. твърда почва. Следователно, земята е едно от условията за живота. Ако влезете в Божествения свят пък, там кое съответства на земята? Направете сравнение. Щом земята е едно от условията на живота, тя представлява твърдата почва. Нали ти можеш да туриш основите на своето здание само върху една канара? Ами в духовния свят кое представлява основа? Мислете и върху тази идея, без някакво прекъсване. За мен не е задача да ви разреша тия въпроси. Да се разрешат въпросите на света на готово, е тъй лесно, както да се яде на готово. Но и гостилничарят не пуща никого в гостилницата си, докато не е сготвил напълно. До това време той държи вратата на гостилницата си затворена: започва да реже лук, налива масло във всички тенджери, на брой 10-15-20 и всички пръщят. Гостилничарят готви, и който похлопа през това време на вратата, той му казва: "Не може да се влезе сега в гостилницата". Защо? Защото моите тенджери още цъцрат. Щом се сготви яденето, той отваря вратата и казва: "Заповядайте!" Но, за да влезеш в гостилницата, има и друго условие - трябва да имаш нещо в кесията си. Гостилничарят обича само онези, които имат пълни джобове. Тия, на които джобовете са празни, той не приема, казва им: "Вие ще дойдете последни. Ако остане нещо, то е за вас". Затова на първите, които дойдат, джобовете трябва да бъдат пълни. С какво? - Със звонкови. На другите нищо не взима, но от първите злато взима. Със злато трябва да бъдат пълни джобовете им!

Този закон е верен и в природата. Щом влезеш в гостилницата на природата, не можеш празен да влезеш. Вие ще кажете: ами по благодат не може ли? Вие разбирате ли, какво нещо е благодатта? Благодат, значи да си с пълен джоб. Благодатта е за разумните хора. Щом природата види такъв човек, казва: "Заповядай!" - И след това ще му определи най-хубавата маса. Защо така? Защото тази звонкова монета, която ти ще дадеш в гостилницата, е направена от самата природа. Ако влезеш в кое и да е заведение, и покажеш монетата, която държавата е отпечатила, то ще те почита. Ако, обаче, ти сам направиш тази монета, веднага ще намериш затвора. Ние трябва да проектираме нещата. Онова, което Бог е създал,

седи в твоя джоб. Ще разбирате правилно. Това са форми, подобия. В природата не съществуват такива джобове. Това са начини, яетоди за обяснение на нЬкоя мисъл. Знание е това, което ти винаги и навсякъде носиш със себе си, но трябва да познаваш начина, как да го носиш. Значи, влезеш ли в света, ти ще носиш ума си със себе си - първото голямо богатство, което Господ ти е дал. С ум, с мисъл навсякъде ще те приемат като добре дошъл. Без ум, без мисъл никъде не можеш да отидеш. Ще те приемат, но ти ще бъдеш последният. Ако искаш да влезеш някъде без ум, без мисъл, това ще бъде някоя болница, или някое учреждение.

Та казвам на младите: вие започвате една работа, събирате се на събор. Аз не искам да определям вашата програма, да определям, какво трябва да мислите и как трябва да стане вашият събор, но казвам, че събирането ви се обуславя от четири причини: от земята, от водата, от въздуха и от огъня. Мисъл е само онова, което може да създаде растеж. Какво разбирате вие под думата "растене"? Вие седяли ли сте пред някой велик скулптор, когато той вае върху камъните? Мислите ли, че всеки удар на чука не е една интенсивна мисъл? Мислите ли, че той удря дето не иска? Когато той вае камъка, неговата мисъл е така силна, че предварително определя всяка резка, върху която чука, ще падне. Всеки удар е придружен с известна мисъл. Скулпторът знае да удря. Вземете цигуларят, който изпълнява едно класическо парче. Мислите ли, че той може да свири както иска? - Не, той свири нота по нота. Той следи всички знаци и движението на лъка с окото си. Всички промени, които могат да станат при неговото свирене, зависят от ония знаци, които Великият майстор, създателят на тази музика, е турил. Казвам: Велик изпълнител е този цигулар, който може хубаво да следи всички ноти и знаци. Следователно, ако ти искаш да мислиш, навреме трябва да мислиш и по всички правила. Пред тебе седи едно парче, което Бог е турил за изпълнение преди милиарди години. Не казвам, че ти си първият, който ще го свириш. Туй парче се свири от мнозина, то е дадено отдавна и на други, когато те са завършвали своето развитие. Туй парче може да бъде дадено днес и на тебе. Как ще го изсвириш? - Туй парче може да се изсвири по различни начини. Мисъл е това! Туй е най-красивата музика в света. Няма по-красива музика от мисълта. Някой ще каже: суха мисъл! Мисълта не може да бъде суха. Защо? - Защото в мисълта има растене, а растенето не може да бъде сухо. Растенето не може да бъде твърдо. Растенето не може да бъде въздухообразно, нито пък може да бъде огнено. Обаче, растенето се проявява при условията на земята, водата, въздуха и топлината. Без твърда почва нищо не може да расте. Самото растене няма никаква твърдост в себе си. Растенето, или мисълта, не мяза на водата, но тя не може да се прояви без вода. Водата е необходимо условие за нея.

Мисълта, която е скрита в тия думи, е следната: на човека първо трябва твърда почва. Тя съставлява една опорна точка във физическия свят; от тази точка започва едно ново обръщане, едно ново направление. Ето защо, човек трябва най-първо да определи този център и да види, какви са възможностите, които се крият в него. Каква е първата възможност? - Разширение. Разширението символизира човешкото сърце. Само сърцето дава разширение на нещата. Щом се разшириш, ти ще имаш само една плоскост - живота си на земята. Какво ще добиеш, ако твоите идеи се разширят толкова, че могат да обхванат целия комос? В даден случай разширението определя посоката на твоите движения. Ако се разшириш повече, отколкото трябва, ти не ще можеш да се движиш.

Та ще знаете, че първото условие за човшката мисъл е земята, твърдата почва. Второто условие, вторият елемент за човешката мисъл е водата, която дава разширение. Тя е носителка на живота. Ти трябва да разбираш, какво може да извърши водата заради тебе. Нямаш ли разширение в живота си, ти ще прибегнеш към второто условие - водата.

Третото условие за мисълта е въздухът. Въздухът дава движение. Четвъртото условие за мисълта е огънят, топлината. Тя ражда светлината и дава посока на движението. Следователно, за да имаш мисъл, най-първо трябва да имаш един център, отдето да започне мисълта. Този център е твърдата почва. После, в твоята мисъл трябва да има разширение; след това трябва да имаш движение и най-после твоето движение трябва да има определена посока. Като говорим за земята, за водата, за въздуха и за огъня, ще приведете тези думи в тяхното първично значение. Като казвам първично значение, не разбирам това, което днес те имат. Напримр, днес с водата уталожваме жаждата си, но не е достатъчно само да я уталожим временно, а да намерим онази жива вода, от която, като пием веднъж, повече да не ожадняваме. С уталожване на жаждата временно не се разрешава въпросът. Човек трябва да мисли. В мисълта всякога влиза един определен център, после разширение, движение и осмисляне, или посока. Ти първо ще чувстваш нещата, а после иде реализирането им. Щом искаш да ги реализираш, това показва, че в мисълта ти има движение. Знаеш ли вече посоката, това е мислене. Само при наличността на тия четири елемента ще се роди първият Божествен елемент. Какво трябва да реализираш? Какво се разбира под думата осмисляне? - Ще се родят условията за правата мисъл. Защо ни е дадена мисълта? - За да се образува първата връзка между човека и Първичната причина. Това наричаме вече "зазоряване, осмисляне на живота". Няма по-хубаво, по-красиво, по-велико нещо в света от тази първа връзка, която ще може да образува в теб вътрешна светлина. Само така животът ти ще се осмисли, и ти ще можеш да извършиш всичко.

Следователно, чрез мисълта ние ще започнем да изучаваме Божествения език, или, както го наричам, "езика на природата". Научим ли този език, ще знаем, как да свършваме всяка работа, която започваме на земята. Не казвам, че абсолютно не знаем да вършим работите си, но ги вършим неправилно. Турците казват: "Вечерната работа е посмешище на деня". Това значи работене в тъмнина, работене без мисъл. Някой казват, че могат да работят и без мисъл. Не зная, как ще могат да работят без мисъл. Работа, направена без мисъл, е вечерна работа. Като дойде денят, т.е. същинската мисъл, вечерната работа ще бъде посмешище на деня. Трябва да знаете, че красивото в живота е мисълта. Прекъсвания в мисълта ще стават много често, но не се плашете. Това е вътрешна смяна! Кога стават тия прекъсвания? - Когато вие прекръстосате орбитата на някое същество. Кое е причината за тия прекъсвания? - Прекъсвания в живота не стават само поради греха, или от лошото разположение на човека. Прекъсване може да стане и когато някое разумно същество премине вашата орбита. Онзи, който не разбира закона, много ще се смути.

Ще ви приведа един пример. Да допуснем, че вие пътувате през Европа и носите със себе си два много ценни куфара. Куфарите ви са много добре пломбирани, всичко е хубаво наредено, но като дойдете до границата, спират ви на митницата, взимат ви куфарите и ги отнасят вътре за преглед. У вас настава едно смущение. Защо? - Не знаете законите на митничарството. Ще кажете: отидоха куфарите ми! Не, това е едно малко прекъсване в мисълта. Митничарите ще вземат куфарите ви, ще ги прегледат и ако няма нищо опасно, ще ги затворят отново и пак ще ви ги върнат, безъ да се изгуби нещо. Разправяше ми един млад българин следния случай. Връща се той от странство, дето прекарал цели четири години. Оттам купил две хубави копринени блузи, подарък на майка си и сестра си. Обаче, из пътя един познат му казва: "Слушай, за да се освободиш от мито, облечи блузите на себе си и тъй ще минеш границата, без да платиш стотинка за тях". И аз, казва този млад българин, като никога, обличам тия блузи. Като влизам в България, на митницата преглеждат куфарите ми и почват да ме пипат, да не съм скрил нещо в себе си. Разгръщат дрехата ми, и блузите се показват. Питат ме: "Какво търсят тия блузи у теб?" Взеха ми блузите и отгоре на това ме глобиха две хиляди лева. Тъй платих първата глоба за лъжата. Питамъ го аз: колко щяха да ти вземат за мито? - До 700 лева най-много. Казвам му тогава: плати си това, което природата е определила. Ако туриш блузите на себе си, ще платиш 2000 лева глоба и блузите ще отидат. И сега аз виждам много стари и млади да постъпват по този начин, но в заключение - и блузите им ще отидат, и 2000 лева глоба ще платят. Това е лесният път. Този млад човек казва: "Това е първата глоба, която платих в живота си.

Втори път не обличам блузи". Този пример е много хубав.

Казвам: сега ние сме влезли в този велик Божествен свят, да се научим да мислим право. Колко е красиво, когато срещнешъ един човек, който мисли! Аз взимам думата "мисъл" в нейното идеално разбиране. Някои казват: ама ти не трябва да имаш суха мисъл. Сухата мисъл не е мисъл, това е карикатура. Под "мисъл" аз разбирам тази, основата, центърът на която е Любовта. Такава мисъл, сама по себе си, има разширение, приложение и правдивост. Тази мисъл съдържа Истината в себе си. Тя не може да съдържа цялата Истина, но съдържа само една малка частица от нея. Тя съдържа още и една малка частица от Мъдростта и най-посл, съдържа в себе си една малка частица от великата Божия благост, от великата Божия доброта. Ще каже някой: малко е всичко това. Не, достатъчно е, ако можете да разберете това малко нещо от Любовта, това малко нещо от Мъдростта, и това малко нещо от Истината. Аз не говоря за абсолютната Истина. Щом разбереш малко нещо от Истината, ти ще разбереш и голямото от Истината. Самата Истина не е нито в малкото, нито в многото. Тя е извън всички неща, извън всички физически сили. Те са само условия, символи, с които ние искаме да схванем известни наши идеи. В какво седи самата Истина?

Ще ви прдставя следното положение. Като влезете в небето, в Божествения свят, ще срещнете един ангел, който е представител само на Любовта. По какво ще го познаете? После ще срещнете друг ангел само на Мъдростта, трети - само на Истината, четвърти - само на Правдата и пети - само на Добродетелта. Всички тия ангели са светли, красиви и величествени. По какво ще ги разпознаете тогава? Те извършват отделни служби. Някой ще каже: ангелът на Правдата е много строг. Не, ни най-малко не е строг. Той е правдив. Неговото лице е толкова красиво, че като го погледнеш, веднага ще го обикнеш. Ангелите на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на Добродетелта ни най-малко не се различават едни от други. Те всички са еднакво красиви и еднакво величествени. Ни един от тях не седи по-високо от другит. Как ще ги познаете, кой на какво е? Не разрешавайте въпроса по старому! Казвате: да ни обичат! Това е една стара формула. После казвате: нас не ни обичат. Възможно е, то е според вашето разбиране. Ако разбирате, че като не ви дават пари, не ви обичат, прави сте. Но това е ваше мнение. Аз работя при един несправедлив господар, който не ми дава пари и го считам за лош човек, мисля, че не ме обича. Парите са само изражение на човешката интелигентност и разумност, но те не съдържат самата разумност в себе си. С пари всичко може, но само разумният човек може да употреби парите, както трябва. Дайте пари в ръцете на един неразумен човек и вижте, какво може да направи. Та, като казвате, че не ви обичат, вие не се изразявате правилно. Щом ти си в света,

Бог те обича. Бог ви обича, но Той ще се прояви тъй, както Той иска. Ти няма какво да туряш граници на Неговата Любов и да се съмняваш в Бога. Ако хората постъпват тъй, или иначе, това определя отношенията им. Всеки човек в света има една велика задача.

И тъй, за да бъдем справедливи, трябва да имаме предвид живота на всички същества, малки и големи, и да им отдаваме право всички да живеят. Аз като гледам някоя мравя да върви, отварям й път. Ще кажете: Учителят дошъл да ни говори за мравите. Не, аз виждам, че тази мравя има своя задача за изпълнение. Тя казва: "Господине, ти си умен човек, не ми препятствай в пътя. И аз имам една задача за разрешение." Аз мога да й туря хиляди препятствия и да осуетя задачата й, но какво ще придобия от това? Тя си отива някъде по работа, затова аз ще й отворя път да върви. Божественото в мен казва: Бог, Който определя посоката на моя живот, определя пътя и на тази мравя. Аз взимам мравята в правилния смисъл на думата; не разбирам мравята, която влиза в нашия хамбар да краде, но тази, която отива да работи. Мравята, със своята енергичност, е за похвала, тя е много смела и интелигентна. Знаете ли, как мислят мравите? В тях има ред и порядък, какъвто и между хората няма. Те се подчиняват едни на други, слушат се. Като се даде команда от началника им да отидат някъде, веднага отиват и свършват работата. Всички мрави мислят тъй, както комендантът им мисли. Те мислят самостоятелно и разумно, големи глави имат. Ние казваме: тия мрави! В това отношение аз бих желал хората да бъдат като мравите. И Писанието казва: "О, ленивецо, иди и се научи от мравите!" На какво? - На трудолюбие. Какво е трудолюбието? - То е мисъл. Значи, научи се да мислиш. Тази мравя мисли цял ден. Вие не сте се спирали да наблюдавате, в какво седи тяхната интелигентност. Когато мравите правят своя мравуняк, те го съграждат така, че водата не може да прониква в мравуняка и да намокря стаите им. Те имат цяла инсталация за прокарване на водата, без да се намокри жилището им. Ние, съвременните учени хора, още нямаме такива приспособления. Ние не разбираме още свойствата на водата тъй, както мравите ги знаят. Нашите зимници се наквасват, мухлясват, изгниват, а жилищата на мравите са всякога сухи. При това, техните стаи са сухи, без да се циментират. Сега, преведете тази мисъл в себе си, да разберете, какво е съотношението между вас и мравите.

Сега аз говоря на младите. Желанието ми е да видите, има ли влага във вашия умствен килер. Нямате ли мисъл, идете при мравите и при пчелите. От мравит ще научите едно нещо, от пчелите - друго. Казват за някого: този човек не е сладък, няма благост, няма сладчина в живота си. Ако искаме да научим как трябва да бъдем благи, трябва да отидем при пчелите, те са пълни с благост. Не мислете, обаче, че и благата пчела, която знае как да събира прашеца и от него да прави мед, не е понякога

опасна. И тя има жило. Там е хубостта. Дето има сладко, има и жило. Сега вие ще извадите крайното заключение. Ние трябва да разбираме, какво означава жилото на пчелата. И в жилото има смисъл. Когато Бог е турил жилото у пчелата, то има известно предназначение. Тя може да не го употребява намясто, то е друг въпрос. Ние няма да се спираме върху това, как трябва да го употребява. Това е вторичен въпрос. По-рано жилото е имало съвсем друго предназначение. Днес пчелата разполага с него, както намери за добре. Когато Господ даде перото в ржката на писателя, или на поета, и той го захвърли недоволен, или го употреби за други цели, питам: перото ли е виновно за това? - Той сам е виновен.

Вие, младите, трябва да изучавате четирите условия на живота и на мисълта: земята, водата, въздухът и огънят. Какво може да ви даде земята, твърдостта за вашия характер? Ако не сте твърд, ако не сте постоянен, ще изучавате твърдата материя. Нямате ли разширение, ще изучавате водата. Нямате ли движение и не знаете, как да се движите, ще изучавате въздуха. И най-после, малка ли ви е топлината, ще изучавате огъня. Вие изучавате горението и казвате, че то е особена енергия. Това може да е вярно, но ние взимаме горението като форма, като условие. Под "горение" се подразбира съвсем особен процес в природата, който се отнася до човешката мисъл. Докато мисълта няма условията на земята, докато няма условията на водата, докато няма условията на въздуха, и най-после, докато няма условията на огъня, тя не може да бъде мисъл. Или, казано в духовен смисъл: ако в мисълта няма Любов, тя не може да се развива. Любовта е първият подтик - твърдата почва на човешката мисъл. И ако мисълта няма още онази Вътрешна светлина на Мъдростта и на Истината, както и останалите два елемента, Правдата и Добродетелта, тя не може да се прояви.

Аз искам младите да извадят богатствата, които са скрити в техните души и да ги обработят по най-правилен начин. Вие трябва да турите правата мисъл като основа за образуване на вашия характер, да не се колебаете, днес да мислите едно, утре друго. В правата мисъл не може да има никакво колебание. Строеж, наслояване е това! Човек със своята мисъл строи камъче по камъче. Всяко камъче трябва да се тури на своето място. Щом съградим своето здание до там, додето е позволено, тогава вашият Учител ще се яви, ще погледне работата ви и ще определи вашата по-нататъшна дейност. Всяка вечер става такъв един преглед.

Сега на вас, младите, ще кажа да спазвате следния закон: на всеки седем минути - шестте са ваши, а едната, седмата - е Божествена. На всеки седем часа - шестте са ваши, а седмият е на Бога. На всеки седем деня шестте са за вас, а седмият е на Бога. На всеки седем седмици шестте са ваши, а седмата

е за Бога. На всеки седем години шестте са за вас, седмата е на Бога. Така е при сегашните условия на живота. Всички нещастия, които сега ни сполетяват, седят в това, че като дойде седмата минута, вие не я давате на Бога, употребявате и нея за себе си. Постоянно мислите за своите нещастия, за своите несполуки, за болестите, за хиляди други неща, без да се спирате да видите, коя е причината за всичко това. Потърсите ли причината, ще видите тогава, отде започват вашите нещастия: от минутите ли, от часовете ли, от дните ли, от седмиците ли, от месеците ли, или от годините. За вековете няма да говорим, тях ще оставим настрана, защото малцина живеят повече от 120 години. Първо ще търсите причините на своето нещастие от годините. Сега и аз се спирам на времето. В колко часа започнах да ви говоря? (- В 6 часа без 20 минути). Тогава колко минути има откак ви говоря? (- Всичко 50 минути). Колко Божествени минути има през това време? (- Седем минути). За какво ще ги използвате? - Щом дойде една Божествена минута, ще кажа: аз трябва да бъда в съгласие с Бога и с всички разумни същества. И за себе си ще помисля тъй: моята мисъл ще бъде като Божията мисъл. Ако аз разсъждавам, ще кажа: аз мисля тъй, както Бог мисли. Вие ще кажете: ами твоите отношения към мен какви ще бъдат? Вие не разбирате закона. Отношенията на всички трябва да бъдат като отношенията на Бога. Ако аз не мисля, както Бог мисли, моята мисъл не е права. Тогава и отношенията ми към когото и да е, ще бдат неестествени, анормални. Щом аз мисля, както Господ мисли, ще имам такова разположение, като че Бог действа в мен. Не съм аз, който мисля, но в мен ще се прояви хубавото, приятното чувство на Бога. Не че аз съм проявил своята любов, но радвам се, че проявявам Божията Любов. По този начин Бог работи в мен, и аз се уча от Него. Аз се радвам, слушам Го. Той говори, аз мисля. Той говори, аз седя, пиша и внимавам. Аз правя разлика между говоренето на Господа и говоренето на различните разумни същества. Няма по-хубаво говорене от това на Бога! При Неговото говорене всички въпроси в света лесно се разрешават. Когато Господ говори, ти ще забравиш и себе си, и всички, ще освободиш сърцето си от всичко отрицателно. Ти ще замязаш на един бистър, любвеобилен извор, и всеки, който пие от него, ще се радва на това, което тече.

Та казвам: първата причина за нещастията в света е отсъствието на правата мисъл, както и прекъсването връзката с Бога. И за в бъдеще да не казвате, че едно време сте били обърнати към Бога. Не е въпросът за едно време, но сега трябва да се обърнете към Бога. Връзка с Бога трябва да става постоянно! След всеки шест минути, седмата е на Бога. Тук ще има едно малко прекъсване на твоето съзнание. Умът ти, съзнанието ти ще потъмнеят, ти няма да разрешиш въпросите и ще се намериш в чудо. Колко пъти за тази една минута хората се спират с години да разрешават въпроса, дали да простят някому, или не. Някой казва: обиден съм. Аз

видях този човек, еди-какво си мисли за мен. - Нищо не си видял. Вижда само умният човек, който мисли като Бога. Мисли като Бога и всичко пред тебе ще бъде отворено, всичко ще разбираш. Ще разбереш, защо Бог е наредил така живота. Мислиш ли по човешки, отчасти ще разбираш нещата и тогава всякога ще има едно вътрешно неразбиране между млади и стари. Синът не разбира баща си. Защо? - Той не е разбрал седмата минута, седмия час, седмия ден, седмата седмица, седмия месец и седмата година. Искам правилно да схванете моята мисъл. У вас има възможност да разбирате; у вас има и всички добри желания. Аз не искам да ви критикувам, но искам да ви покажа какъв е законът. Като става туй прекъсване, вие ще се намерите в затруднение.

Представете си, че вие сте един добър човек. Дойде при вас някой разбойник и ви мушне с ножа си, но не ви убива. Какво ще му кажете? Ще си кажете: слава Богу, че останах жив! Вие не знаете, кой е този разбойник, не го познавате, но му прощавате. Ако, обаче, един ваш приятел ви мушне с ножа си, вие не можете да му простите. Защо не прощавате на своя приятел, а на разбойника прощавате? - Не знаете. Казвам ви: аз засягам този въпрос, разрешете го! Той е един от практическите въпроси за младите. Вие започвате да разрешавате този въпрос, но като дойде седмата минута, спъвате се. Всеки ще се изкаже, какъв проект има, и цялото събрание ще се раздели на две мнения. Започват да спорят, и Божията минута отива напразно. Не, щом дойде седмата минута, всички противоречия ще оставите настрана. През тази минута ще разрешавате въпроса за важната връзка, да имате съединителна връзка с Първата причина, и всичко ще се нареди. Вие казвате: няма време за това нещо. Не, Бог е създал времето заради нас; Бог е създал всички условия заради нас. И проявеният живот на земята е създаден пак заради нас, заради умните хора. И тогава, онова, което радва Божия Дух е да мислим, както Бог мисли. И аз ви казвам: да мислим, както Бог мисли. Сега вие ще си турите ред ограничения. Никакви ограничения! Вие ще кажете: знаем ние тази мисъл! Не, тази преходна мисъл аз наричам "астрална каша". Във всеки случай ти трябва да мислиш, както Бог мисли. Какво прави Бог, като се обръщаш към Него? Ти отиваш при това най-велико същество и започваш да го безпокоиш за един хляб, за десет лева. И Той, при своята велика работа, трябва да се спре за тебе. Ти се докачаш някой път, че Той не те е послушал, не ти обърнал внимание. Не, още преди да дойдеш при Бога, Той те вижда и казва: "Дайте му хляб"! - И хлябът е готов. Бог дава всички неща навреме. В Божествения свят нищо не закъснява. И ако някои работи в нашия живот закъсняват, то е по причина на неразбиране великия Божи закон.

И тъй, ако вие искате да бъдете хора на новото, да ви обичат, трябва да

мислите право. Мислите ли право, всички ще ви обичат. Не мислите ли право, никой не ще ви обича. Съвременните хора се гордеят със своята мисъл. Това не е мисъл. Правата мисъл е тази, която може да уреди живота. Ако вашият живот не е уреден, каква е тази мисъл? Самокритика се изисква от вас, а не самоосъждане. Ако искате да ви обичат и да обичате, трябва да имате велика мисъл! Трябва да мислите право! Като срещна на пътя си един велик цигулар да свири, няма ли да се спра да го слушам? - Ще се спра, разбира се. Ще си кажа: падна ми се случай да слушам този велик виртуоз! Но ако срещна на пътя си един цигулар да скърца със своята пукната цигулка, ще се спра ли да го слушам? - Не, няма да се спра при него нито половин минута.

Каква е задачата сега на вас, младите, в това събрание? Вие сте се събрали да се учите да мислите. И върху въпросите, върху темите, по които ще говорите, трябва да се ръководите от правата мисъл. Не искам да се обезсърчавате, но да имате онзи велик стремеж да мислите, както Бог мисли. Хиляди години човек ще се учи на тази велика наука - да мисли. Да мислиш право, това е най-красивото засега! Правата мисъл иде сега в света. Тя ще влезе в овчата купел и ще размъти водата ѝ. Учителят трябва да дойде при водата - при втория елемент. Ние напуснахме твърдата материя и дойдохме до жидката материя - до водата, до втората фаза на живота. Ето защо, всички трябва да изучавате водата и качествата ѝ, влиянието, което упражнява върху вашата психическа мисъл, върху вашите желания, върху вашия организъм, изобщо върху съзнанието ви.

Сега пожелавам на вас, младите, работата ви да бъде пълна и любвеобилна, да има за основа Любовта, за ограда Мъдростта и за светило Истината. Три неща ви трябват: Любов, Мъдрост и Истина. Имате ли тия три неща в живота си и в мисълта си, вярвам, че ще успеете. Аз имам най-хубавото, най-доброто желание и най-великия стремеж да свържа всинца ви с Бога. Това е най-хубавото, което искам да ви дам. Аз не искам да ви уча, как да се обичате един друг. На това могат да ви научат и други. Аз искам да ви посоча път, начин, как да направите връзка с Първата Причина на нещата в Божествения свят. На всеки седем минути, на всеки седем часа, на всеки седем деня, на всеки седем седмици, на всеки седем месеца и на всеки седем години да има непрекъсната връзка, която да ви прави радостни, весели и светещи - непрекъснато да излиза светлина от вас. И всеки, който ви срещне, да се радва. Това пък, че в живота ви има мъчнотии, да ви не плаши. Аз наричам мъчнотиите "задачи на живота", които вие сами трябва да разрешите. От мъчнотиите трябва да се учите. Мнозина от вас сте сериозни задачи заради мене. Някога по цели часове разрешавам такава една задача и си казвам: доста трудна, доста сложна е тази задача. Красиво нещо представляват задачите. Щом разреша една

трудна задача, аз се радвам, виждам скрития смисъл в нея. Някой казва: той знае всичко. Това е предположение. Не може да се знае всичко. Ти можеш да знаеш всичко само след като си решил задачата с всичките й подробности. Преди да си я решил, ти можеш да изпитваш различни мъчнотии и затруднения, но след като узрелият плод излезе добре от посятата семка и след като го вкусиш, ще се роди в тебе една свещена мисъл, която е истинската връзка с Бога. Само тогава ти си разрешил и разбрал добре задачата си; само тогава можеш да мислиш като Бога.

Какво мислеше Бог, като създаде първия човек? - Не знаем. И защо го създаде? - И това не знаем. Не е лошо, че не знаем - трудна задача е това. То не показва невежество. Какъв е смисълът на човешкия живот? - И това е една задача. Казвам: това е една велика, важна задача. Време се изисква, докато я реша. Още хиляди години ми трябват да работя върху нея. Ще ви запитам: какво мислите да правите в живота си? - И това е една сложна задача. Нея сега разрешавам. Можете ли да ми кажете кого обичате? - Да обичаш, това е най-сложната задача. Щом започнеш да обичаш хората, ще се родят хиляди противоречия. Докато яйцата в кошника не са се излюпили, всичко е тихо. Всички тия яйца гледат към тебе с благо око и с всички можеш да минеш в мир и съгласие. Излюпят ли се, всички гледат към тебе вече с жадно око, всички искат храна. И като зацъртят всички тия пилци около тебе, всяко те следи, обикаля - храна не си му дал. Какво трябва да направиш? - Ще отвориш хамбара си и ще ги нахраниш - нищо повече! Излюпиш ли яйцата, хамбарът ти трябва да бъде пълен с жито. Господ ще ти даде жито, а ти ще вземеш крината и ще я напълниш. Ще излезеш след това всред широкия двор и ще хвърляш наляво-надясно. Като се наядат пилците, ще прибереш крината си. Някой път в селата жените излизат по два, по три пъти на ден с пълна крина да хвърлят на тия пилци. Приведете сега тази мисъл в живота си, да видите, колко е красива!

Сега аз искам да виждам младите да излизат всяка сутрин с пълна крина и да хвърлят на пилците, както земледелецът сее житото на своята нива. Той като посее житото, завлачи го и после поглежда земята, усмихва се и казва: "Господи, благослови семето, което посях!" След няколко месеца това жито узрява и радостта на земледелеца е голяма. На младите пожелавам права мисъл! Много от вашит яйца са излюпени. Нахранете ги! Противоречия ще имате, но вървете напред! Някои ме питат, какво да правят. Казвам: изнесете пълна крина с жито и хвърляйте на пилците! Те не са лоши, не мислят зло, но казват: "Дай ни хлебец, дай ни храница!" Иди ги нахрани! И вие правите същото нещо във вашия живот, както пилците правят по отношение на вас. Вие постоянно се молите на Бога, казвате: "Нахрани ни Господи, дай ни хляб!" Главната мисъл, която се прокарва в Господнята

молитва, е "хляб наш насъщний"... Вие се молите:

"Отче наш. Който си на небесата.

Да се свети името Твое.

Да бъде волята Твоя.

Както на небето, така и на земята.

Хляб наш насъщни,

Дай ни го нам днес"...

Без този хляб, ние нито името Му ще осветим, нито нещо можем да разберем. Добием ли този хлебец, ние името Му ще осветим и силни ще бъдем. Ще мислим и ще работим, както нашият Небесен Баща работи и подобни на Него ще бъдем. Това е красивото в живота. По същия начин и Бог всяка сутрин иде при нас с пълна крина: "Къти-къти!" - И хвърля навред своето благословено семе. Ядем ли от това семе, ние ще бъдем Негови послушни деца. Колко е хубаво синът да мяза на Баща си! Като дойде Бащата, синът става на крака, той го почита и уважава, защото носи Неговата мисъл в себе си. Какво по-хубаво от това, да бъдем подобни на Бога, да носим Неговата мисъл в душата си и да можем веднага да разрешаваме въпросите, както Господ ги разрешава? Нека се научим от Господа на дълготърпение. Колко време сме спали като неизлюпени яйца под квачката! Колко време Той е чакал, докато съзнанието ни се пробуди! Той не бърза. Много от нашите идеи и стремежи не са разбрани, не са реализирани, но ние трябва да имаме търпението на Бога. Един ден всичко ще се оформи и реализира. Кое ще се реализира? - Бог да живее у нас. Не мислете, че Бог и днес не живее у вас. Той живее у вас, но не във всичката си пълнота, затова вие не сте уверени. Божественото постепенно се буди и развива у вас. Бог може да живее в нашето подсъзнание, в нашето съзнание, в нашето самосъзнание и в нашето свръхсъзнание. Когато Бог започне да живее във вашето свръхсъзнание, тогава ще почувствате живата връзка между Него и вас. Сега вие не сте напълно уверени, дали Бог живее във вас, или не; вие не сте още и напълно уверени, дали имате връзка с Него, или не - постоянно се съмнявате. Вследствие на това и връзката ви с Бога постоянно се прекъсва.

Та казвам: всички ще излезете навън с пълни крини! На какво мяза млад човек с празна крина? Аз не бих желал да видя нито един млад човек с празна крина. Да видя млад човек с празна крина, разбирам, но кога? -

Като е нахранил пилците и оттам да се връща. Тогава аз ще се радвам, че крината му е празна. Това показва, че той е свършил работата си. Но ако го видя да излиза от дома си с празна крина, разбирам, че той е взел празната крина на някой друг, който е нахранил пилците си. Всеки трябва да излиза от дома си с пълна крина и да се връща с празна крина! Това е правилният живот, това е естественият ред на нещата. Да излиза човек с празна крина от дома си и да се връща с пълна крина, това е безсмислие в живота. Ето защо, аз искам да ви видя в естественото положение на живота. Млад ли си - с пълна крина! Тогава ще ви кажа: вие сте на правия път. Идете на Божествената нива, нахранете пилците и ще получите Божието благословение. Постъпвате ли така, всички въпроси ще се разрешат добре.

Това е учението, което се е проповядвало от начало и досега, според което и за в бъдеще ще се разрешават всички въпроси. Като разбирате нещата така, животът ви ще се осмисли във всичката своя пълнота. И всеки човек сам за себе си ще разреши своята важна задача - задачата на своя живот - какво трябва да прави. Щом всички хора разрешат правилно своята задача, тогава животът сам по себе си се осмисля. Той представлява сбор от разумни същества, йерархии, съединени в едно цяло. И всички тия същества имат своя определена служба. Следователно, когато ние разрешаваме своите въпроси, когато завършим своето развитие на земята, ще имаме определено място, определена служба. Сега ние тук сме деца, без служба, но един ден всеки ще заеме приготвеното за него място и определената за него служба. Кой е определил това място и тези служби? - Бог. Ученикът като излезе от университета, нали чака кариера? Така и всеки млад, който е дошъл на земята, има определено място, но за да го получи, от него се изисква учение, от него се иска мислене. Защо се иска учение? - Понеже Бог ни учи. Защо се иска мисъл? - Понеже мисълта е връзка между Бога и нас. Не казвам, че мисълта е връзка между Бога и човешката душа, понеже понятието за душата е пак частично схващане. Ние отделяме душата от себе си. Под "човек" в своето целокупно проявление, ние разбираме не само неговата душа, но и неговото сърце и тяло, неговият ум и дух. Съберете ли всички тия неща заедно, ще имате целия човек. В тази идея се съдържа целия човек. Сам духът не е човекът, и умът сам не е човекът. Тяло, ум, сърце, душа и дух - всички заедно представляват целокупния човек, в който Бог се проявява и който е връзка с Божията мисъл. Това е мислещият, разумният човек, който е дошъл на земята да изпълни великата задача на живота.

И вие, като ученици, които сте призвани на работа, съберете се и приложете тази връзка. Въпросите, които ще поставите на разискване, разгледайте с вътрешна горещина. Аз мисля, не този събор ще бъде един от плодоносните. Той ще определи отношенията ви за в бъдеще. Той е

един от важните събори - седмият събор в духовно отношение. По брой кой е сегашният събор? (- Пети). Значи, вие сте закъснели малко, с две години. В този събор ще определите отношенията си с Бога, ще направите връзка с Първичната причина на живота и ще гледате мисълта ви да бъде права. Определите ли отношенията си с Бога, за идния събор всичките ви останали отношения ще бъдат прави. Затова не губете времето си в спорове. Изслушвайте се внимателно всички, бъдете крайно снизходителни един към друг. Щом се намерите в затруднение, молете се. Да се моли човек на Бога, това е най-хубавата мисъл. Молитвата е призоваване Бога на помощ, да ни научи да мислим право. Имате ли трудна задача, която трябва да разрешите, викайте Бога да ви научи. Това е молитвата. Щом Господ дойде, светлина ще блесне в умовете ви. Тогава и най-мъчните въпроси се разрешават лесно. Тогава всички наслоявания у вас ще изчезнат, ще настане мир и веселие за душите ви и всичко, което ви е спъвало, веднага ще се отстрани - у вас ще настане пълно равновесие.

Аз говоря сега на младите. Като казвам "млади", аз считам всички ви за млади, но под млади на физическия свят разбирам ония, които взимат инициатива. Все някой трябва да бъдат глава, да вървят напред, а другите да останат в тил. Аз говоря на онези, които отиват на фронта. Правата мисъл аз наричам "боен фронт". Там е неприятелят, там са картечниците, там са гранатите. Герои, смели и решителни хора се изискват!

Писанието казва: "хиляди гранати ще падат отляво и отдясно ти, но неприятелят при тебе няма да се приближи. Бомба при тебе няма да падне и няма да експлодира". Ако ти си свързан с Божията мисъл, ще отидеш на фронта, но здрав и читав ще се върнеш.

1927_08_15 Правата мисъл
младежки събор

ПРАВАТА МИСЪЛ

15 юли, 5.30 ч.с. Учителят

"Бог царува на небето.

Бог царува в живота.

Да бъде името Му благословено!"

Ще прочета първите 10 стиха от 10-та глава на Йоана.

"Истина, истина ви казвам: Който не влезва през вратата в кошарата на овците, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник. (2) А който влязва през вратата, пастир е на овците. (3) Нему вратарят отваря; и овците слушат гласа му; и своите овци по име зове, и ги извожда. (4) И когато изкара овците си вън ходи пред тях; и овците идат след него, защото знаят гласа му. (5) А след чужденец не щат оти, но ще побягнат от него: защото гласа на чужденците не знаят. (6) Тази притча им рече Исус; но те не разумяха що бе това, което им говореше. (7) Тогаз пак им рече Исус: Истина, истина ви казвам че аз съм вратата на овците. (8) Всички които са дошли преди мене крадци са и разбойници; но овците ги не послушаха. (9) Аз съм вратата: през мене ако влезе някой спасен ще бъде, и ще влезе и ще излезе, и паша ще намери. (10) Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи, и да погуби: аз дойдох, за да имат живот, и да го имат преизобилно."

Човешката мисъл върви по строго определен закон. В съвременната наука думата "закон" се употребява в смисъл на установени положения. Под думата "закон" се разбира нещо почти механическо. В Божествения свят законът е извод. Там нещата стават само по един начин. Този начин ние наричаме Божествен. В него няма никакви изключения. Във физическия свят обаче, нещата могат да стават по много начини. Вземете в художеството, например. Ако искате да нарисувате какъв и да е предмет, ще можете да го нарисувате от разни места, от разни положения, но както и да е поставен този предмет, в него трябва да има само една идея. Идеята, именно, е Божественото. Тя се разбира само по един начин.

Ще ви дам и друго едно обяснение. Ако отворите коя и да е съвременна книга, написана на един от модерните езици, или пък вземете една стара

книга, написана на някой от старите езици, ще имате три начина за четене: първо ще започнете да четете отляво към дясно, според правилата на бялата раса, или арийската раса. Щом дойдете до семитите, ще започнете да четете отдясно към ляво. Дойдете ли най-после до някой от старите народи, четенето започва отгоре надолу. Някои може да запитат, защо днес се чете именно отляво към дясно? На основание на същия закон някои хора работят с лявата ръка, а други - с дясната. Та казвам: законът представлява разумен извод от нщата. Те могат да се направят, или да се съпоставят само по един идеен начин. Съвършенството на човека седи в това, човек да достигне до една идея, която да не търпи никаква корекция, и да я постави на своето място. Това е правата мисъл.

Сега хората питат, какво нещо е правото. Казват, че правото е относително. Абсолютно право е онова, което има пълен израз, а относително право е онова, което не е намерило своя абсолютен израз. Когато се взима някой музикален тон тъй, както си е, той включва в себе си всички необходими вибрации. Този тон е пълен. Но ако се вземе един непълен тон, неговата чистота ще бъде накърнена, той не е чист тон. Някой певци не могат да пеят както трябва, защото липсва нещо в тона им. Малко певци има в света, които могат да пеят хубаво. Почти всички имат по един малък дефект. Онези хора, които са свикнали да слушат оперно пение, мислят, че е много красиво. Не, в оперното пение няма онази дълбока, възвишена музика. Ако пред един хипнотизиран човек дрънкат тенекия и му кажат, че това е музика, той може да схваща в дрънкането някаква музика, но така ли е всъщност? Вам се вижда чудно това нещо, но трябва да знаете, че животът е пълен с такива примери. Слухът на човека може да се изопачи тъй, както може да се изопачи и човешката мисъл. Наблюдавайте състоянието на ония съвременни пияници, които пият и тракат с чашите на масата. Какво чуват те в това тракане? - Музика. "Трак-трак" - удрят се чашите и се изпразват една след друга. За тях това е нещо подобно на Бетховеновата музика. Те мислят, че излизат тонове. Един, двама, трима, четирима, петима и повече души тракат с чашите. И в туй тракане те чуват някаква музика. Питам сега: каква музика може да има в тракането на десет чаши? Ако двама пияници пият и след това чашите се изпразват, какво печелят? Кой пияница досега е станал музикант? Колкото пияниците са могли да станат музиканти, толкова и онези, които са изопачили своята мисъл, могат да постигнат нещо. Изводите ще бъдат същите.

Човек трябва да се домогне до онзи велик закон, който определя човешката мисъл. За мисълта ще имате само едно понятие. Докато допущате две възможности в ума си, не можете да мислите правилно. Вие можете да допущате в ума си не само две, но и много възможности, обаче

трябва да знаете, че в мисълта има само един начин, по който може да се изрази идеята. Съвременните мислители определят, какво нещо е жената, и какво нещо е мъжът. Наистина, има естествени качества, които характеризират мъжа и жената, но как ще определите, какво представляват те по същество? В български език думата "човек" изразява понятието "мъж". Мъж е само онзи, който носи светлина. Щом кажем "свещ", подразбираме вече една идея. Свещ е само това, което издава светлина и може да гори. И мъжът се отличава по светлината си. Няма ли светлина, не е мъж. Той трябва да мисли. Във всяка мисъл трябва да има светлина. И всяка мисъл, в която няма светлина, не е мисъл. От това гледище ние определяме и какво нещо е жената. Всяка жена, в мисълта на която няма топлина, не е жена.

В съвременната наука се казва, че има студена светлина. Вярно е това, но светлината не може да бъде студена, понеже туй, което носи радост в себе си, има и светлина, и топлина. Следователно, в това отношение животът започва с топлината. Мисълта започва със светлината. Тук имаме два велики закона, които действат едновременно в живота. Законът на светлината не е закон на топлината. И законът на топлината не е закон на светлината. Затова, когато говорим за топлината, трябва да разбираме само един закон. Топлината може да се изрази само по един начин. Всяка топлина, която не изгаря, нито гори, а стопля, е правилна топлина. Всяка топлина, която изгаря, не е топлина. Същият закон се отнася и до светлината. Всяка светлина, която дава знание за човека, е светлина. Всяко знание, което не възгордява човека, е знание. Всяко знание, което възгордява човека е болезнено състояние. Всички хора, които се гордеят, че знаят нещо, това са психически болни хора. Всеки човек пък, у когото няма гордост, се намира в здравословно състояние. Какво представлява гордостта? - Тя е шилест връх, на който едва ли може да стои една муха. Питам: колко души могат да стоят на този шилест връх и да се разговарят приятелски? - На този връх постоянно ще има спор, кой къде да седне. Днес един ще се качи, утре друг ще се качи, ще има едно постоянно брожение, една вечна борба. Гордостта всякога има за цел високия връх. Тия разсъждения са необходими за всеки ученик.

Сега ще кажете: човек не може ли да живее без да учи? - Може да живее и без да учи, но ще мяза на говедо. Който не се учи е четвероного животно. Щом искате да бъдете човек, можете да вървите по два пътя: или по пътя на топлината, или по пътя на светлината. Това са двата пътя, по които човекът на земята трябва да мине. Всички казват: сърцето на човека трябва да бъде топло. Да, но трябва да топли, но не и да изгаря. Умът на човека трябва да свети, но не и да ослепява. Някои казват: силната светлина ослепява човека. Вярно е, но трябва добре да схванете мисълта. За коя

светлина се разбира това? - За физическата, за материалната светлина. Някои казват, че Божествената светлина ослепявала. Не, това е лъжливо положение. Аз не зная, как хората са дошли до този извод. Други казват: Божествената светлина е недостъпна. Тази светлина е недостъпна само за невежия, понеже не знае пътя към светлината. Всеки, който е дошъл до Божествената светлина, знае, че тя е достъпна. Това пъкъ че Божествената светлина ослепявала човека, е измислица на черното братство. Това е толкова вярно, колкото когато някой каже, че човек не се дави в голямата вода. Да, там, дето човек се дави, рибата не се дави. Този извод прав ли е? Рибите давят ли се във водата? Следователно, когато някой прави извод, че човек може да се удави във водата, това не е абсолютна мисъл, това не е права мисъл. Туй е тъй нареченото релативно, относително знание за нещата. Другите неща още се бълникат. Какво нещо е бълникането? Вземете едно празно шише и турете в него половин килограм хубав пясък. Когато шишето е в покой, всичките частици на пясъка са наредени по един определен ред. Взимам след това шишето, разклащам го. Питам: можете ли да определите где е отишла всяка пясъчна частица? Кой закон определя къде отива всяка една частица? Частиците постоянно се изместват. Каква наука може да има в бълникането на пясъка? Ако състоянието на нашата мисъл е прилично на бълникането на пясъка в едно шише, мислите ли, че това е философска мисъл? Мислите ли, че това е права мисъл? - Не. За да извадите някаква мисъл от това бълникане, вие трябва да турите пясъка в едно органическо общество, дето всяко пясъчно зрънце да дойде на своето място, като жива клетка, която да расте и да се развива по един систематичен начин. Мисълта на съвременната бяла раса, това са пясъчните зрънца в шишето, които постоянно се местят, постоянно се бълникат. И децата могат да мислят така. И те, като вземат шишето, тъй могат да разместват песъчинките, че да минат за виртуози. Турете пред някое дете една хубава латерна, то ще завърти дръжката ѝ и ще засвири. Дайте на някое дете един грамофон и то ще свири на него. Има един стар българин, просяк, който стана цял виртуоз в най-скоро време. Как? - По-рано свиреше на цигулка, просеше по улиците, но като не можа да обърне вниманието на минувачите, купи си един грамофон, с няколко хубави парчета от Бетховена, от Моцарта, тури грамофона в една кошница и тъй проси по улицата - свири на минувачите. Но това не е негова мисъл. Да разполагаш с чужда наука, това не е учение.

Българинът казва: "С чужда пита помен не става". Какво подразбира чуждата мисъл? Чуждата мисъл всякога остава чужда. Тя е неправилна мисъл. Когато кажем, че някоя мисъл е правилна, подразбираме, че тя е достояние на всички разумни хора. Щом всички разумни хора могат да възприемат една мисъл, тя е Божествена. Не могат ли всички да възприемат една мисъл, тя не е правилна, не е права мисъл.

И тъй, Христос казва: "Истина, истина ви казвам, който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник". Оттук ние изваждаме същия закон: "Истина, истина ви казвам, всеки, който не мисли правилно, той е крадец и разбойник". Защо? Защото всички престъпления в света започват от кривите мисли, от кривите положения. Първо: ние трябва да изопачим ума на човека, за да можем да изопачим неговото сърце. Второ: ние трябва да изопачим сърцето на човека, за да изопачим неговия характер, неговите действия. Следователно, щом се явят две изопачавания, ражда се едно престъпление. Всяко престъпление се прави от баща и от майка. Изопачаването на ума е дело на бащата, изопачаването на сърцето е дело на майката, а всеки изопачен волев акт е детето. Щом допуснем една неправилна мисъл в ума си, тази мисъл непременно ще съответства на едно желание, което ще бъде подобно на мисълта, защото подобното с подобно се търси. Вълк за овца не се жени, нито овен се жени за вълчица. Жаба за риба не се жени, нито риба за жаба, макар и двете да живеят във водата.

Сега от всичко това, вие вземете само туй, което може да схванете. Развратният живот е изопачен живот. В този живот се изопачава свещената човешка мисъл. Понякога вие мислите, че разбирате живота, а при това сте нещастни. Това не е разбиране. То е само надзъртане в гънките на живота. Някой казва: аз разбирам, защо страдам. Не, ти не разбираш, защо страдаш. Ако разбираш защо страдаш и от какво страдаш, ще се излекуваш. Да кажем, че като вървите по пътя, падате на една, или на друга страна. Казвате: аз се препънах. Защо паднахте? - Не знаете причината. Ако при всяко падане и спъване вие можете да намерите съответстващата причина, досега щяхте да изправите живота си. Спъването в живота не е физически акт, то е умствен акт. Всички спъвания започват от ума. Например, вие се спъвате от мислит: дали трябва да правите добро, или не; трябва ли да правите зло; много ли, или малко трябва да ядете; да кажете ли Истината тъй, както си е, или да кажете малко, само част от нея? Вие казвате: не може да се каже цялата Истина. Тъй е, цялата Истина не може да се каже, но какво подразбирате под думите: "цялата Истина"? Това е права мисъл.

Човек не може да изпие всичката бистра вода, която тече по лицето на земята. Ти можеш да накараш някой човек да изпие само една чаша вода, но не всичката. Никъде в света не е казано, да се говори цялата Истина. Истината не може да бъде цяла. Щом туриш пред нея думата "цяла", това подразбира един физически акт. То вече не е Истина. Казвам: пълната Истина. Истината не може да бъде пълна. Тя не е шише, което може да се напълни. Истината не може да бъде нито цяла, нито пълна. Следователно,

вие туряте на Истината определения, качества, които тя не съдържа в себе си. Само човекът на правата мисъл има Истината в себе си. Казвате: правата Истина. Истината не може да бъде права. Вие можете да говорите в обикновения живот, "права Истина, цяла Истина, пълна Истина," но ако разбирате Истината, ще я разберете без да е пълна, без да е цяла, без да е права. Ако започнете да мислите така, всички ще заспите. Кога заспиват хората? Ще оставим въпроса за спането настрана. То е явление, което трябва да се обясни научно и правилно. Няма да се спирам върху спането и почивката.

Казват: духовният човек трябва да одухотвори физическите прояви на живота. Да се стремиш да одухотвориш материалното, то е все едно да одухотворяваш сенки. Една сянка може да бъде малка, може да бъде и голяма. Обаче, каква наука има в сенките? Сянката може ли да бъде органическа? Защо са сенките в света? Често говорите иносказателно: да има сенчица! Значи, в този смисъл, сянката е приют, прибежище. Във време на голяма опасност, все трябва да има някаква сянка. Туй се разбира под думата "сянка" в преносен смисъл. Какво представлява сянката? - Отражение на нещата. По същия начин и идеит имат свое отражение. Туй е правилно обяснение за сянката. Щом сянката е отражение, то всяко отражение може да се увеличи, може и да се смали. Понякога ние говорим и за Любовта, че се увеличава и намалява. В действителност Любовта, сама по себе си, не се увеличава, но тя се увеличава тъй, както водата в една река се увеличава. Самата вода не се увеличава, но се увеличава количеството на движущите се частици. Количеството на движущите се водни частици може да се увеличи, но количеството на водата абсолютно не може да се увеличи. Количеството на водата в природата е точно определено. Водата, взета като израз на живота, нито се увеличава, нито се намалява. Но тъй, както сме поставени в сегашния органически живот, от гледището на относителната наука, животът може да се увеличава. Под "увеличение на живота", ние трябва да разбираме "прииждане на живот". Прииждането на живота показва, че нашата мисъл е правилна. Докато има прииждане на живота, мисълта е права. Вие всякога знаете, дали вашата мисъл е права, или крива. Всеки от вас знае, дали това, което върши е право, или не. Той знае, че това или онова негово действие не е право, но се извинява. Понякога той съзнава, че постъпката му не е права, но в дадения случай не може да я поправи. Например, има гениални певци, които пеят много хубаво, но случи се, няЬкой от тях отива вечерно време с компания тук - там, пие студена вода, простудява гърлото си и после не може да го контролира, не може да пее. Той знае, как трябва да изпълни дадено парче, но не може да контролира своето гърло, не може да влада своя ларинкс. Защо? - Той пил винце, пил ракийца, ял сладолед и други подобни.

Та когато казвате, че не можете да мислите правилно, аз разбирам, че сте ходили в някое кабаре, или в кръчма, или в някое публично място и там сте злоупотребили с ваши ум. Природата казва: "Това, което правиш, не е правилно. Биенето на съвестта не е нищо друго, освен изобличаване от великия закон, който казва, че мисълта ви в даден случай не е правилна, т.е. не е в съгласие с него. Вследствие на това, човек усеща известно мъчение, за което се моли на Бога и казва: Господи, прости ми! Господ прощава само на тия хора, които се учат да мислят правилно, за да създадат в себе си характер. Докато не се създаде у вас характер, не може да бъдете учени хора, не може да бъдете видни хора, не може да бъдете талантливи хора. Нямате ли абсолютно правилна мисъл, нищо не може да стане от вас. Ако мислите, че има друг път, по който можете да придобиете знание и да постигнете нещо, вие ще успеете във всичко това толкова, колкото една гарга може да изпее едно от творенията на Бетховена, или колкото една жаба може да стане светица. Жабата може ли да стане светица? Ще дойде някой да ми доказва, че според закона на еволюцията, жабата щяла да стане светица. Никога жабата не може да стане светица. Да говорим правилно! Частта може ли да бъде като цялото? Като част, тя може да бъде цяла, но не може да замести цялото.

Ще ви представя тази мисъл по-ясно. Може ли да поставим земята на мястото на слънцето и по този начин да осветлява цялата слънчева система, както това прави слънцето? - Не, тя може да бъде само едно малко светило. Следователно, всички непълни прояви на мисълта съставляват части, положения на правата мисъл. Докато една права мисъл дойде до своето местоназначение, ще мине известен път и ще направи ред комбинации. Всичките нейни фази ние наричаме стремежи към проява на правата мисъл. Като дойде една мисъл на своето място, в своя пълен израз, тя вече е права мисъл. Ето защо, всички ония частични схващания, частични положения на правата мисъл ние наричаме философски твърдения. Докато дойдете до правата мисъл, вие един ден ще бъдете философ, втори ден ще бъдете първокласен глупец. Кой човек наричаме философ? - Онзи, който има права мисъл. Всеки човек може да бъде или глупец, или философ. Казвате: малко са умните хора. Не, не са малко. Те са точно толкова, колкото трябва. Всеки човек, който се стреми към правата мисъл той някога ще бъде мъдрец. Не е мъдрец онзи, който има само външно благообразие: бяла брада, дебели вежди, очи спокойни, но всичко виждат и разбират. Очите на онзи, който не мисли правилно, са подвижни, навсякъде мърдат. Същото нещо е и в живота: онзи човек, който знае своето място, върви спокойно към посоката, към целта си. Онзи пък, който не знае мястото си, ще погледне на едно място, на второ, на трето, на четвърто, на пето и т.н.

Сега мнозина от вас питат: как ще се поправят моите работи? Аз съм закъсал малко, не мога да уча, не мога да се моля. Казвам: научи се да мислиш правилно! С това аз разбирам закона, според който Бог казва: "Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите". Когато внесете в себе си правилната мисъл, като ставате сутрин, трябва да мязате на един добре опънат тъпан.

Ето обяснението, което ще ви дам за този тъпан. Като си легнете вечерно време, отгоре на тъпана има събран прах от деня. За да се освободите от този прах, трябва да повикате барабанчика да тупне с пръчицата си върху тъпана и да го изчисти. Кой е този барабанчик? - Това е правата мисъл. Щом станеш сутрин, като удариш на тъпана един, два, три пъти, всичкият прах, всичките лъжливи положения в живота, всички неразположения, всички криви образи ще изчезнат. Затова казвам: удари тъпана! Казвате: ами дали тъпанът е опънат добре, по всички правила? Аз говоря за живите тъпани, които стават за музика. И през всичките векове тъпанът е бил най-старият инструмент. Той е баща на всички инструменти. Първоначално музиката е започнала с тъпана. Окултният ученик трябва да има хубав тъпан, скрит от всички погледи, а не, кой как дойде, да го показва. И когато той не може да разреши някой въпрос, да вземе пръчицата и да удари тъпана. Тъпанът ще издаде известен тон, който ще ви помогне в разрешението на въпроса. Не искам да окарикатурите тази мисъл. Това е окултен закон.

Учениците на окултната наука имат известни методи, чрез които могат да си въздействат и да въздействат. Като ви говоря за тъпана, това ви се вижда смешно. Няма нищо смешно в това. Излезе някой оратор да говори, турят му една чаша вода. Защо? - Гърлото му засъхва. Какво трябва да прави той? - Той трябва да удари тъпана, да глътне три пъти вода. Тъпанът показва, че мисълта е започнала да работи. Водата като премине през гърлото, промива го. Много пъти, като засъхне гърлото на някой оратори, те загубват своята мисъл. Засъхването на гърлото показва, че мисълта е пресъхнала. Човек, който мисли право, вода не пие. Докато пием вода при говоренето, това показва, че нашата мисъл не е права. Да не извадите сега извода, че за да бъде мисълта ви права, не трябва да пиете вода. Христос казва: "Когато се научиш да мислиш правилно, живата вода ще потече". Тогава пиенето на вода няма да бъде механически процес, да се приема само външно. Когато мисълта ви стане правилна, тя ще донесе живата вода, от която трябва да пием. Това е закон, това е символ. Когато се говори за символите, те имат един вътрешен смисъл, който трябва да проучаваме. Когато казвате, че няма да пиете вода, аз подразбирам, че само умрелите не пият вода. Но като се научим да мислим правилно,

живата вода ще дойде отвътре, и животът ще се изрази в своята пълнота. Ето защо, всички трябва да живеем духовно.

Какво разбираме под духовен живот? Ще ви дам следния пример: двама души живеят заедно, обичат се и се разбират. Единият от тях се сърди на другаря си, че той не обича само него, а обича и други хора. Тази обида, това сърдене има интересен психологически произход. Аз разглеждам тия отношения по същество, принципално. Често и бащата е недоволен от майката, че тя обича повече сина, отколкото него. Дъщерята е недоволна от майка си, че майката обича повече брата. Синът е недоволен от бащата, че той обича повече дъщеря си, отколкото него. От какво произтичат тия недоволства? - Това показва, че тия отношения още не са духовни. Ако бащата може да обича дъщерята, той може да обича и сина. Синът трябва да се радва, че бащата като обича сестрата, ще обича и него. Същото е и за сестрата. Но щом синът е недоволен от това, че бащата обича повече сестрата, опасността седи другаде, а именно: ако дъщерята е глупава, тя непременно ще застави бащата да й предпише голямата къща. Следователно, в тия отношения, именно, се заражда едно вътрешно състезание. Понякога и вие, учениците, не се обичате. Защо? - Ще ви кажа Истината. Ако някой от учениците е по-способен, другите не го обичат, страх ги е да не ги засенчи. Какво нещо е засенчването? - То значи, че хубавата къща ще се предпише на него, или пък, той ще заеме хубавата служба, той ще стане пръв министър в България, а другите ще станат писари. Защо трябва да се плашите? Ако си някой гениален скулптор, ще изкараш своята статуя пред света и ще видиш, че ще се намерят разумни същества, които да я оценят. И ангелите, които се занимават със скулптура, изпращат своите произведения на оценка в света. Кои са техните произведения? - Растенията - цветята и дърветата. Ето защо, когато птичките кацват върху някое дърво, т дават мнението си за този скулптор. Ние казваме: чуруликат си тия птички! Не, те скачат от клонче на клонче и дават своето мнение.

Сега, ние сме дошли в света, да дадем своето мнение за онова, което Бог е направил. За да дадеш мнението си, трябва да имаш правилно схващане на нещата. Всяка сутрин, като ставаш, трябва да разбираш, защо днес изгря слънцето. И аз ви питам: защо днес изгря слънцето? За кого изгрява слънцето? Ще кажете: слънцето изгрява за всички. Да, слънцето изгрява за всички, но изгрява и специално за някого. Когато аз говоря за високия идеал, за първия лъч, разбирам тоя изгрев, който се схваща само от този, който има права мисъл. Когато започнеш да мислиш правилно, ще видиш този изгрев. Не можеш да видиш изгрева от някоя долина; не можеш да го видиш и от назъбените върхове. Ти можеш да видиш пълния изгрев само от най-високия връх, дето няма никакво засенчване. Когато видиш този

изгрев, няма да имаш илюзията, че слънцето върви от изток към запад, но ще го видиш по периферията на един кръг. Някой мислят, че слънцето изгрява отгоре и отива долу, под земята. Това е пътят на видимото слънце, но то е илюзия.

Този закон е верен и по отношение на вашата мисъл. Вие трябва да знаете, в каква посока се движи правилната мисъл. Щом дойдете до правата мисъл, до този велик закон, ще усетите мощ, самоувереност в живота. Като казвам, че трябва да бъдете самоуверени, подразбирам да бъдете твърди. Твърдият човек не упорства, но в него има едно вътрешно постоянство - никой не може да измени неговите убеждения. При това, неговите постъпки са много хармонични, никой не може да го застави да прояви най-малкото престъпление в мисълта си. Понякога могат да дойдат неправилни мисли в човека, но не трябва да се допущат в съзнанието, в твоята святая святих. Не туряй нито една изопачена мисъл в твоето Божествено съзнание! Отвън могат да дойдат хиляди такива мисли, но ти не си отговорен за тях. Често съм привеждал следното положение: ти можеш да оставиш птичките да се въртят около главата ти, но никога не ги оставяй да направят гнездата си върху твоята глава. Оставиш ли ги, ти вършиш престъпление по отношение себе си. Лошите мисли могат да се въртят около главата ти, но никога не ги оставяй да правят гнездата си в ума ти, в съзнанието ти и да мислиш, че животът ти трябва да бъде такъв.

Вие искате да ви обичат. Онзи, който ви обича, трябва да вижда нещо идеално във вас. Защо хората се разлюбват? Щом този, който ви обича, забележи, че някоя ваша мисъл е неправилна, любовта му постепенно намалява. Вследствие на това, отношенията на хората стават неправилни, като пясъчните частици в шишето. При първото бълникане любовта изчезва; при второто - хората не могат повече да се срещнат. Правата мисъл е необходима при истинското приятелство, при истинската любов. Туй трябва да знаете! Някой път казвате: никой не ме обича. Това е лъжлива мисъл. Щом имаш правата мисъл, всеки ще те обича. Аз турям правата мисъл като подквасa на всички наши прояви. Къде турят подквасата? - В добре сварено мляко. Следователно, щом имаме правата мисъл, ще турим тази подкваса в млякото и ще имаме хубаво подквасено мляко. И тогава, от това гледище, идеята ви за Бога ще бъде следната: Бог е образец на правата мисъл. Това е мярка. Заговорим ли за Него, всичко върви надобре. Вие може да кажете, че Бог е абсолютен, че Той е извън времето и пространството. Това са философски обяснения за Бога. Правата мисъл владее пространството; правата мисъл владее времето; правата мисъл владее всичко. Тя е господар на всички прояви в живота, на всички способности. Талант, гениалност, святост, всичко се управлява от правата мисъл. - Тя е абсолютно мощна, тя всичко твори, всичко създава. Вън от

нея всички неща са като песъчинките в шишето, а в нея се съдържа целия Космос, хармонично развит.

Сега ви показвам правия път чрез мисълта. Искате да бъдете художници. Какво ви трябва? - Имайте правата мисъл. Искате да бъдете музикант. Искате да бъдете гениален. Какво ви трябва? - Да имате правата мисъл. Когато говорите за музиката, трябва да имате права мисъл. Какво е писал Бетховен, Бах и другите, те още не са авторитети за онази висша Божествена музика. Те представляват засега форми на музиката. Истинската музика трябва да бъде идеал, стремеж и за тях. Щом се спрем до Бетховена, ние сме Бетховеновци. Щом се спрем до Баха, ние сме Баховци. Щом се спрем до Шопена, ние сме Шопеновци. Не отричам тази музика, но казвам, че тия музиканти не са имали в себе си правата мисъл, която създава правата музика. Ще ви питам: какво нещо е музиката? Щом дойдете до правата мисъл ще видите, какво нещо е тон. Ние говорим за музиката на ангелите, но си ги представляваме с китари, с цигулки, със зурли, тъпани. Това е човешкото свирене. Какво ще представлява един такъв оркестър? Понеже тъпанът е образец на музиката, той трябва да участва в оркестъра. Тъпанът е зърно, затова ще го посееш в земята. Тия зрънца като израснат, ще започнат да дават своите плодове. Тогава ще разбереш, какво нещо е тъпан. Той изразява един вътрешен процес. Вие не може да имате истински тъпан, докато не мислите правилно. Кое е характерното в тъпана? - Неговата кръгообразна форма. Като се разбере неговата форма, ще дойдете до правилните тонове в правата мисъл. Онези от вас, които сте дошли до един кръстопът, както и цялото човечество, за да излезете от това положение, трябва да имате права мисъл. За Бога говорим, искаме да бъдем спасени, искаме да бъдем добри, но не можем да постигнем това без правата мисъл; не можем да бъдем учени без правата мисъл; не можем да познаем Бога без правата мисъл.

Сега, у вас се раждат противоречиви мисли, казвате: какво ще направим със сегашния си живот? Вие много обичате сегашния си живот, треперите за него. Какво ще правите с него? Ще ви кажа. Но разбирайте ме правилно. Един млад момък бил много талантлив, но беден. Ходил със скъсани дрехи, със скъсани обуща, с пробита шапка. Един богат човек обиква този талантлив момък и му купува хубави дрехи, обуща, шапка. Какво ще направи младият момък със старите си дрехи? Практическият живот лесно разрешава този въпрос. Той съблича старите му дрехи, измива го, и туря новите. Да облечеш новите дрехи, подразбирам да промениш не само външните форми, но и вътрешните. Дрехите имат за цел да запазят най-първо топлината на тялото. Питам: при новите дрехи човек ще изгуби ли топлината си? Защо човек не обича съдраните дрехи? Защото топлината излиза от всяка дупка. В това отношение, всяка неправилна мисъл е една

скъсана дреха. Топлината на живота излиза из дупките. Имаш ли правата мисъл, тя е новата дреха, която запазва топлината.

Христос казва: "Истина, истина ви казвам, който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник". Аз ви казвам: ако вие не влезете през вратата на правата мисъл, всички сте крадци и разбойници. Обаче, който влезе през вратата на кошарата, той е пастир на овцете. Това е правилното схващане на този стихъ. Влизате ли през вратата на правата мисъл, вие сте пастири на овците, и овците ви познават. Тогава ще заживеете възвишен и благороден живот. Това пък, каква е обстановката на живота, няма значение. Вие лесно ще се справите с големите трудности на живота, ще ги пренасяте леко и приятно, както онзи опитен плувец, който знае да плува. Бори ли се той с вълните? - Не, той леко и хубаво плува. Така и вие, няма да се борите, няма да се спъвате във вълните на живота, няма да се давите. Сега аз се приближавам към едно механическо положение на живота, не само за да ви насърча, но да ви дам едно силно оръжие, с което да боравите в живота си. Правата мисъл е най-силното оръжие, с което вие може да воювате. По-силно оръжие от правата мисъл няма. Някой казва: човек може да съгреши. Не, човек, който има права мисъл, никога не греши. Вие може да измените вашето положение, може да се качвате и да слизате, но това още не определя вашето положение. Целта, която имате в ума си, определя вашия живот. В новото учение е важна правата мисъл. Моето учение е правата мисъл, която е абсолютна, без никакви погрешки. Имате ли правата мисъл, с нея ще турите здрава основа в живота си. Тогава и отношенията ви ще бъдат нормални, между вас ще се установят отношения на взаимно почитане и уважение.

Всинца искате да ви обичат. Не е само това, но човек в себе си има скритата мисъл да бъде едно малко божество. Забележете, че и у най-малките деца, на 5-6 месеца, има такова желание. То заповядва, дава разпореждания на майка си. Казва й: "Ти ще станеш от леглото си, ще се облечеш, ще направиш това-онова". И майката се намира в чудо. Младата мома, докато не е женена, казва: какво ще се занимавам с малките деца? Да, но ако тази мома има правата мисъл вясебе си, тя никога нЬма да се свърже по един неестествен начин. Човекът на правата мисъл обича, люби, има общения с живи същества, но въпроса за женитба, в този обикновен смисъл на думата, не съществува за него. Съвременната женитба е израз на материалната култура. Женитбата днес е един търговски договор, отживял своето време. За света тя е полезна, но хората, които имат правата мисъл, могат да влизат в общения, да живеят в името на Бога. Питам: каква ще бъде любовта в новото учение? Сегашната любов е биене на тъпан, а бъдещата Любов ще бъде свирене на Бетховенова музика, на най-хубавите му класически творби, например, деветата симфония. Сегашната любов

мяза на човек, облечен в скъсани дрехи. Бъдещата любов мяза на човек, облечен с нови, хубави дрехи. Бъдещето учение ще бъде свободно от всякакъв страх, от всякакво безпокойствие, от всички страдания. У човека ще настане едно вътрешно спокойствие.

Вие казвате: днес ние не сме такива, каквито бяхме едно време. Не, и сега вие сте точно такива, каквито бяхте едно време. Някога бяхте неизлюпени яйца, а сега сте излюпени яйца, проявявате вашето естество. Едно положение е вярно: човек всякога се проявява такъв, какъвто е. Той иска да бъде добър - добър е. Иска да бъде лош - лош е. В съвременния живот има голямо влияние закона на наследствеността. Той не е Божествен закон. Той е закон на кармата. Кармата определя първото отклонение, което човек е направил по отношение на правата мисъл. Сега ние страдаме от кармическия закон. Следователно, като се повърнем към правата мисъл, ние ще имаме, казано в християнски смисъл, Божията благодат. Що е благодатта? - Дихарма, или повръщане към първото естествено състояние на правата мисъл. Да имаш правата мисъл, значи да имаш благодатта на Бога, да си под Неговите крила. Щом имаш неговото благоволение, ще имаш благоволението и на всички разумни хора, които мислят. Сега, като ме слушате, ще се намерите в едно стълкновение и ще кажете: разбирам, какво е правата мисъл. Вие сте се изпоплашили. Аз не ви давам цял чувал с жито, давам ви само едно житно зрънце да го турите в джоба си, като ви кажа по кое време да го посеете. След като го посеете, вие ще имате възможността да станете богат човек. Ще посеете житното зърно според правилата, без да се грижите, какво ще стане с него. Посейте това зърно! То разбира законите, които го управляват, вие няма защо да се грижите за него. Та поставете правата мисъл в ума си, и тя ще се прояви. Вие мислите, че е трудно да имате правата мисъл. Казвате: как ще се справим със стария живот? Няма какво да се справяте със стария живот. Новият живот, който иде, сам ще се справи със стария живот. Няма какво да се чудите. Всеки стар лист на дървото ще се премахне от новия. Новото ще замести старото. Старите листа ще изгният, ще се всмукнат от корените и отново ще се превърнат в своето първично състояние. Казвам: освободете се от вътрешните заблуждения! Колкото години още и да живеете, ако сте без правата мисъл, нещастни само ще бъдете, но не и щастливи; разочарования ще имате, но не и очарования. И сега, дойде някой при вас и гледа само разрушения. Тялото се руши, очите се рушат, ушите се рушат, всичко се руши. Казвате: какво ще занесем със себе си на небето? Когато Христос казва: "Събирайте богатства за небето", Той подразбира да носим в себе си правата мисъл. От това гледище, правата мисъл ще ви даде сила да преодолявате всички мъчнотии в живота. Някой от вас иска да лекува другите хора. Не, никой никого не може да лекува, ако няма правата мисъл. Вие не можете да говорите, ако нямате правата мисъл. Да

говориш, аз разбирам да няма никаква излишна дума в говореното. В многото говорене грехът е неизбежен. Някой от вас никак не говорят. Други много говорят. Трети пък криво говорят, а малцина право говорятъ и право мислят. Вски трябва да започне да говори правилно, да внесе правата мисъл в ума си. В това отношение, всички ще имате за образец правата мисъл. Всички ще имате за образец Бога. Човек е създаден по образ и подобие Божие.

Следователно, когато се научите да мислите правилно, ще видите този образ. Той ще внесе голяма радост в душите ви. Писанието казва: "Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите". Само с правата мисъл ще намерим Бога и ще придобием своето спасение. Съвременните хора, както и тия от миналите векове, се плашат и плашили от правата мисъл. Те мислят, че като дойдат до правата мисъл, ще трябва да напуснат живота. Не, няма да напуснат живота, но ще го преобразят. Ако си овчар, и живееш в проста колиба, щом имаш правата мисъл, ще си направиш по-хубава. Овците си ще храниш по-добре, ще им дадеш по-голяма свобода. Няма да ги колиш, а само млякото им ще взимаш. Ако пък си градинар, ще си направиш най-хубавата градина, с най-хубави круши, сливи и други плодове, с най-хубави извори. Музикант ли си, ще имаш най-хубавия инструмент, ще свириш най-добре. Художник ли си, ще рисуваш най-добре. Тогава ти ще разбираш смисъла на звездите, ще имаш хубави, светли посещения от същества на други слънчеви системи и ще се разговаряш с тях. Животът ти ще се осмисли. Казват някой, че това са заблуждения. Не, ако е въпрос за заблуждения, именно при сегашното положение, в което живеем, се намираме и пред най-големи заблуждения. По-големи заблуждения в света от сегашните никога не са съществували. Ние сме като оня актьор, който представлява на сцената цар. Той туря царската корона, намята царската мантия, ходи, разхожда се наляво-надясно със своя скиптър, и като погледне към публиката, казва: "Цар съм аз, да знаете!" Да, той е сянката на царя. Като слезе от сцената, публиката казва: "Този актьор изигра добре своята роля". Той мисли, че е цар, обаче, той е цар само в драмата. При сегашното положение ние сме актьори на сцената, но трябва да слезем от сцената, не играем правилно ролята си.

Сега вие ще се намерите пред друго противоречие и ще кажете: от толкова години като живеем, не можахме ли да намерим правата мисъл? Правата мисъл представлява сбор от живи същества, на които трябва да се даде път, изход, тъй както, ако водата на едно езеро не изтича, ще застои и ще се развали. Обаче, ти си разумен човек и като придобиеш правата мисъл, ще дадеш изход на водата в това езеро. Тя ще започне да се движи и да полива твоята градина. Докато нямаме правата мисъл, нашата градина ще бъде суха. Когато дойде правата мисъл в тебъ, тя ще отвори крана на

твоето езеро, и водата му ще протече през твоята градина. Тогава пътят ти ще бъде покрит с цветя и плодни дървета. Това наричат "усмихване на щастието". Щастието може да дойде само по един начин - по пътя на правата мисъл. То бяга от нас, защото знае, че сме хора невежи и няма да го оценим. То е най-красивата мома, която казва: "Аз ви познавам, вие ще ме оцапате, затова бягам от вас". Като намерим правата мисъл, щастието няма да бяга вече от нас. То ще се обърне с лицето си към нас и ще тръгне подире ни. Дръжте тази идея в себе си!

Христос казва: "Всеки, който не минава през вратата на кошарата, крадец е и разбойник е". Всеки, който няма правата мисъл, крадец е и разбойник е. Всеки, който има правата мисъл, влиза през вратата на кошарата. Тогава всички условия, всички блага на живота ще те познаят и ще дойдат при теб. Днес благата бягат от нас. Правата мисъл е ключът на щастието. Ще работите за придобиване на правата мисъл. Аз искам всички да бъдете герои. Герой е човекът, който може да бъде мъченик. Това не значи, че той сам трябва да предизвиква мъченията, но да бъдем готови да минем през най-големите мъчнотии, за да добие правата мисъл. Надали друг някой път ще имате по-благоприятни условия от сегашните, за да намерите правата мисъл. Много пъти сте се занимавали с този въпрос, но не сте го разрешили. Всички хора, които са завършили своята еволюция, или които са добили смисъла в живота, са минали все по този път. Аз ви говоря за правата мисъл по този начин, защото вие сте физически хора. Духовното говорене е неразбрано; светското говорене е разбрано. Светските хора се разбират. Казват: да се разберем! Няма да се разберете. Казвате: да идем на разходка! Сега вече се разбирате. Казвате: да мислим право! - Не знаем, какво нещо е правото мислене, трябва да прочетем някой философ. Може да се прочетат всички съвременни философи, но те са засегнали правата мисъл от различни гледища, затова и помежду си са в стълкновение. Те са говорили за времето и пространството, за отношенията, за мерките, обаче, винаги имат различни понятия. Никой философ до днес не е дал една разумна максима. Всеки философ, който не приема Бога като една абсолютна единица, не може да мисли право. Следователно, Бог е абсолютен. Той е единицата, максимата, с която трябва да мерим всичко. Той е началото, Той е конецът. Без Бога не може да дойде благото в живота. Любовта в живота не може да дойде без Бога. Богатството в живота не може да дойде без Бога. Здравето в живота не може да дойде без Бога. Сиромашията иде без Бога. Грехът иде без Бога. Всички блага в света идват чрез Бога. Любов, Истина, Мъдрост, Кротост, Въздържание, Търпение, Прилежание - всички тези добродетели идват само чрз Бога. Ти никога не можеш да усвоиш, каква и да е добродетел, ако нямаш в ума си Бога.

Някой от вас сте вече в положение да разберете идеята за правата мисъл и ще я приложите в малък размер. Според мен, пробийте най-малката дупчица с една игла, и вашият идеал ще се постигне. Не пробиете ли такава дупчица, от вас нищо не може да стане. Някой казва: аз ще пробия най-голяма дупка. Това не е философия. По-добре пробийте най-малката дупка и оставете времето да образува по-голямата дупка. Вие отворете водомера, за да мине първата капка, а тя по-нататък сама ще си отвори път. Вие оставете за правата мисъл най-малката дупчица, и тя сама ще си пробие най-хубавия път за живота. Правата мисъл е нео живо, тя сама е животъ. Влезе ли при вас, започва вече да твори. Най-добрият слуга, най-верният приятел е правата мисъл. Тя е живот, любов, здраве, смисъл.

И тъй, вие сега ще се стараете да постигнете това положение. Вие имате една изопачена мисъл, казвате: нима ние не сме влезли още в духовния живот? Аз не се интересувам от това. Аз искам сега да влезете по новия начин. Аз ще ви вкарам вътре. Как сте влезли? Може да сте влезли през плета - това не е влизане, то не ме интересува. Вие ще влезете с мен, аз ще ви покажа, как трябва да се влезе. Казвате: досега не сме ли влезли? Вие сте до кошарата, но вътре в кошарата не сте още влезли. Казвате: толкова години вече, как вярваме в Христа! Аз не искам да ви обезсърчавам, но това е дълбокото вътрешно разбиране на великия закон. Правата мисъл трябва да влезе през вратата, като приятел. Тя трябва да седне на стола и да се разговаряте с нея разумно.

Започнете разискванията си с правата мисъл. Някои искат да знаят, какви са разбиранията им за нещата. Тъй, както ви гледам, вие имате стари разбирания. Вие говорите, но то е биене на тъпан. Някой се докачи, не е съгласен с мнението на другите за Бога. Не, за Бога трябва да имате само едно разбиране. Какво нещо е Бог? Аз наричам вашето разбиране за Бога, ограничено разбиране. Циганите, например, нямат никакъв Господ, никаква религия, никаква наука. Те са изпъдени, пропаднали ученици от окултната школа. Ние не се занимаваме с циганите, тях ще оставим настрана. Аз взимам думата "циганин" като прозвище на пропаднал, на ленив, на лъжлив човек. Той гледа на хората на кафе, на карти, хвърля боб - виждал разни образи. - Никакъв образ няма. Да гледаш на кафе, това не е наука. Да врачуваш на боб, това не е наука. Ще ви приведа един пример за един персийски ходжа, когото жена му произвела гледач. Казва му тя: "Стани гледач, за да се оправят работите в живота ни"! Той й казва: "Не разбирам от това изкуство". Най-после, тя го убедила да стане гледач. Първият ден той успял в предсказанията си. На втория ден дохожда един човек при него, носи лисица в едни гащи и го пита: "я ми кажи, какво нося в гащите?" Името на ходжата било Чашир. На турски "чашир" значи гащи. Ходжата седи, мисли и си казва: "Веднъж Чашир, т.е. лисица на пазар,

втори път Чашир на пазар, докато го хванат". Човекът, като го слушал, казал си: "Ето, позна, че нося лисица". И така прочул се той за гледач. По едно време крадци влизат в двореца на шаха и ограбват всичките му богатства. Викат ходжата и му казват да открие крадците. Той казва на жена си: "Отиде ми главата! Ти ми създаде най-голямата беда в света. Де ще намеря тия крадци." Той поискал от шаха 30 деня срок, докато намери крадците, а в това време да си оплаче съдбата. Взима със себе си 30 зърна от царевица и отива в една гора. Сяда под едно дърво и след като залязло слънцето, отделил едно от царевичните зърна и си казал: "Ето първият ден мина". Крадците, понеже знаели, че той е добър гледач, изпратили един от тях да слуша, какво ще говори. Като чул, че ходжата си казал "един мина", помислил си: "позна ме, че аз съм един от крадците". Вторият ден ходжата пак отделил другото зърно и си казал: "Ето, и вторият мина!" Чул го вторият крадец и си казал: "И мене позна!" И така ходжата си отделял всеки ден по едно зърно и броял изминалите се дни, а крадците мислили, че тях брои. Затова, отиват при него и му казват: "Молим ти се, ще ти дадем всичкото богатство, само да не ни издадеш!" Тъй се прочул той за виден гледач. Това не е гледане, това е едно приятно съвпадение на нещата. Аз не искам да бъдете като този гледач. Това е само едно приятно забавление. Правата мисъл, обаче, е Божествена, положителна наука, която ще внесе новото в душите ви.

И тъй, казвам на младите: този е седмият събор. Тази година ще се определи насоката в живота ви. Всички искате да турите една Божествена основа, върху която ще градите. Турите ли такава основа в живота си, само тогава ще може да работим, само тогава ще можем да се разбираме.

1927_08_19 Пътят на ученика
съборна беседа

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

Сега ще ви прочета част от 49 глава на пророк Исайя, от 15 стих надолу. Това е учението на старозаветните, на староплътните хора. Тук са изразени техните тогавашни разбирания.

Ще ви прочета и 15 глава от Евангелието на Матея и ще направя един паралел между двете прочетени глави. Ще започна пак от 15 стих надолу.

Този събор е пръв по рода си. Първият ден започва с деня на Любовта.

Ние разделяме хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни – хора на новите времена, и ученици. Какви са били вашите мисли и възгледи за живота в миналото, ще ги намерите в Стария Завет. Какви са били вашите възгледи за живота като новозаветни хора, ще ги намерите в Новия Завет. Ако пък търсите в Евангелието пътя на ученика, там няма да го намерите. Значи пътят на ученика, това е новото, което днес Бог дава.

Някой човек казва: „Аз говоря така, аз мисля така“. Не, никой човек в света не може да говори; никой човек не може да мисли. В света само Бог се проявява, а всички хора са носители на великата Божия Мъдрост. Тя се излива чрез тях. И всеки човек, който заграбва Божественото и казва, че е негово, не е човек. Един от най-великите духове на първата създадена вселена се огледал веднъж в Божественото огледало и като видял своята красота, която била ненадмината от никой друг дух, казал: „Това съм аз!“ Но от момента, когато казал „това съм аз“, започнал да потъмнява, да губи красотата си. Защо? – Тази красота не е била негова. Ние наричаме този дух „денница“.

Някои питат: „Що е грехът?“ – Грехът е изопачаване на външния физически живот, т.е. на великия Божествен живот. Когато говорим за греха, ние не разбираме духовния живот, но разбираме материалния живот на хората. Във всички материални светове грехът върви тъй, както сянката подир колелото. Това е една неизбежност. Когато има слънце, има сянка, има и грях. Когато няма слънце, няма сянка, няма и грях. Обаче във физическия свят съществува една привидност, че слънцето изгрява и залязва. Всъщност слънцето никога не залязва, вследствие на което сянката винаги ще се явява зад колелото.

Днес в съзнанието на всички хора има известни противоречия. Например, някой път вие мислите, че сте намерили Господа. Тогава сте радостни, весели, учени, мислите, че всичко знаете. И действително е така. Вие сте дотолкова праведни, доколкото човек може да бъде праведен. Вие сте дотолкова святи, доколкото човек може да бъде свят. Вие сте дотолкова учени, доколкото човек може да бъде учен. Във всичко това има ограничения, има предел. Когато говорим за знание, не разбираме всезнанието на Бога, нито даже всезнанието на ангелите, но разбираме това знание, което е достояние на човешкия ум. Когато говорим за добротата, разбираме също тази доброта, която е достояние на човешкото сърце. Когато говорим за силата, разбираме тази сила, която е достояние на човешкия дух.
И тъй, най-първо вие трябва да имате ясна представа за старозаветния човек; трябва да имате ясна представа за новозаветния човек; трябва да имате ясна представа за праведния човек – за човека на новата епоха, на новите времена, и най-после, трябва да имате ясна представа за ученика. Това са пътища, фази, които ученикът трябва да знае.

Следователно, когато говорим за богатства, за материални блага в света, ние подразбираме стремежите на известен род хора. Това са старозаветните хора. Прави са техните стремежи, затова и Бог им дава. Докато са старозаветници, те са в правото си да имат ниви, волове, разни видове говеда, рала, мотики, да орат, да копаят земята, да се раждат и прераждат, да се убиват – всичко могат да правят. Това е една обстановка на физическия свят. Грънчарят, който прави грънци за продан, ще направи много гърнета – и хубави, и лоши. Едните ще се напукат, другите ще излязат здрави, и той ще ги сортира по качества. Това зависи от неговото знание и умение като грънчар. Той ще изпрати и едните, и другите грънци на пазар, но според разбирането си, хубавите грънци ще определи за по-горно употребление, а по-лошите – за по-долно употребление. За всички гърнета има пазар в света. Ако у грънците има съзнание, по-долнокачествените и по-лошите щяха да кажат: „Защо този грънчар постъпи с нас така? Защо на онези грънци там даде такава красива форма, а нас направи толкова грозни? Защо на тях даде почест и слава в света, а нас изложи на такова безчестие?“ Питам: Отговорен ли е грънчарят за всичко това? Туй е външната, физическата страна на живота; това е само едно временно схващане на нещата.

От този пример аз не разбирам само положението на грънчаря. Той е един израз на живата природа, която работи у нас. Днес на всички предстои да разрешим този важен въпрос в живата природа. В този смисъл, питам ви: Стомахът има ли това почтено място, което имат дробовете? Дебелите и тънките черва имат ли туй почтено място, което заема мозъкът? Ходилата

на краката имат ли това почтено място, което заемат очите? Как ще обясните всички тия противоречия в живота? Обаче всички удове в нашето тяло, независимо от това, какво място заемат, са създадени от живи клетки, от живи души, които имат една обща, единна душа. И ако един ден им се дадат благоприятни условия за развитие, те ще станат тъй умни, толкова красиви, като вас, и с толкова знания, колкото имате и вие. И те ще могат да заемат в обществото такова почтено място, каквото заемате и вие. Но днес тия клетки са смалени, турени са на такива незавидни места, за да учат смирението. Те се задоволяват от тази нищожна служба.

Вие запитвате какво нещо е грехът. Ще ви кажа. Грехът започва с великите работи, а доброто започва с нищожните, малките работи. Великите работи, като се смаляват, произвеждат греха, който разрушава. И обратно: малките, нищожните работи, като се увеличават, произвеждат доброто. Разликата между доброто и злото седи в следното: доброто като расте, клетките се размножават, съединяват се в едно цяло и образуват организма. Когато пък тия клетки, след като се размножат, започнат отново да се разединяват, става индивидуализиране между тях и с това се ражда злото. Следователно достатъчно е двама, трима, четирима, петима, шестима или десетина души, които са били по-рано в съгласие, да се индивидуализират, и всеки от тях, за да изпъкне в нещо, започне да настоява на своето. Те са вече пред прага на злото, пред прага на греха. Те се разединяват и впоследствие нямат обща цел. Грехът е отклонение от Бога. Когато хората се отклонят от Бога, те имат разни цели, разни стремежи. В греха има разнообразие на идеалите, разнообразие на формите. В живота на праведните хора, повидимому, има едно външно еднообразие към целта, която преследват. Всички се стремят към едно и също нещо – да бъдат праведни. Грешникът никога не казва, че иска да бъде грешен човек, но казва: „Аз искам да си поживея, да опитам всичко в света, затова именно съм дошъл на земята. Баща ми има голямо богатство, аз трябва да го използвам. На стари години, след като опитам всичко в живота, след като добия знания и мъдрост, ще си помисля как ще служа на Бога с тия придобивки. Тогава ще бъда по-опитен и ще зная как да служа на Бога“. Така говори този мъдрец на греха.
Та казвам: Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за пътя на ученика. От гледището, какъв трябва да бъде пътят на ученика, ние не критикуваме абсолютно никого, ние не правим никакви операции. От това гледище, ние не морализираме никого, не казваме, че този е крив, онзи е прав. Ние абсолютно не се занимаваме с погрешките на хората. Те не съществуват за нас. За нас съществува само правилният живот – животът на Любовта. Аз казвам: Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира, на Радостта. Следователно това са качества и на ученика. Ако вие ме запитате какъв трябва да бъде вашият идеал при сегашните условия, ще ви кажа, че

вашият идеал трябва да бъде: Любов, Светлина, Мир и Радост за душите. Това не е някакъв идеал за вечността, но той може да се постигне още днес. Вие не можете да кажете, че обичате Истината, Мъдростта, че искате да ги постигнете. За Истината и за Мъдростта ще дойде друга епоха. Те не са за сега, не са за днешните времена. Сега, в началото, на вас трябва Любов, но не без Светлина. На вас трябва Светлина, но не без Мир. На вас трябва Мир, но не без Радост. Значи на вас трябва Любов със Светлина, Светлина с Мир, Мир с Радост. Всички тия неща са съединени в едно цяло.

Какво струва Любов без Светлина? Нали всички старозаветни хора имаха любов без Светлина? Какво придобиха? Какво струва светлина без Мир? Нали всички новозаветни хора имаха светлина без Мир? Какво придобиха? Ето защо, вие правилно трябва да разбирате вътрешния процес на живота. След като добиете знания, туй знание трябва да ви даде Светлина. Така ли е всъщност? Вие имате много знания, но сте недоволни от живота си, нямате Мир в себе си. Религиозните хора, освен че нямат Мир в себе си, нямат и Радост. Затова, когато религиозните и учените хора разправят за някоя своя опитност, техните възгледи и заключения са обикновени. Когато един ученик разправя за някоя своя опитност, той може да разправя за една опитност на Любовта, в която има Светлина. Ученикът може да разправя за една своя опитност на Светлината, в която има Мир. Ученикът може да разправя за една своя опитност на Мира, която носи Радост за неговата душа. Всички ученици на Всемирното Бяло Братство са живели и между старозаветните, и между новозаветните. Днес те живеят и между праведните.

Аз наричам праведни хора тия, които имат съдилища, с установен ред и порядък. Всички хора търсят Правдата в света, имат желание да я постигнат, но нямат методи, как да я приложат. И днес всички се питат: „Как трябва да се поправи света?“ Под думата „свят“ разбирам сегашния живот във всичките му проявления: индивидуалния, обществения и общочовешкия. Как могат да се поправят всички тия видове живот? – Чрез Любовта, чрез Светлината, чрез Мира и чрез Радостта. В сегашния живот Любовта не се дава, Светлината не се дава, Мирът не се дава и Радостта не се дава. Аз говоря за новия живот, който сега иде. Той ще дойде чрез новата Любов, която влиза вече в света. Това е пътят на ученика. Вие трябва да знаете как да възприемете тази Любов. Вие трябва да знаете как да посрещнете новата Светлина, която иде в света. Вие трябва да знаете кое място в душата си трябва да дадете на новия Мир. Вие трябва да знаете какво най-богато, най-хубаво угощение трябва да дадете на Радостта, която иде в света. Дето има радост, само там може да има угощение.

Ще ви прочета 15 стих от 15 глава на Евангелието от Йоана: „Не ви

наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му; а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го“. Онези от вас, които ме слушат, трябва да ме разбират добре, да мислят право. Никой от вас не трябва да се обезсърчава, нито да се съблазнява. Озлобяват се старозаветните, съблазняват се новозаветните, наскърбяват се праведните, а ученикът винаги се радва на противоречията, които среща в живота си. Той знае, че всяко противоречие е една велика задача в живота му, която той трябва да разреши. Тия противоречия не са само факти, както някои ги наричат, но те са резултат на всички четири вида живот, които текат в нашия организъм. Старозаветният живот тече във вашите жили, в дебелите черва. Вие не можете да се избавите от него. Следователно той носи ред противоречия в себе си, от които вие не можете да избягате. Новозаветният живот тече във вашите дробове, простира се и във вашата симпатична нервна система, в слънчевия ви възел. Животът на праведния обхваща долните пластове на мозъка, а животът, който обуславя „пътят на ученика“, тече във висшите слоеве на мозъка. Той е заел най-хубавото място. Затова този живот представлява идеалното в човека.

По какво се познава ученикът? Вие ще познаете ученика по следните качества: той носи в себе си една мека светлина, която не предизвиква никакво дразнене на очите. Той говори с толкова мек тон, че никога не дразни ухото. Той може да те нахрани с такава храна, че никога няма да разстрои стомаха ти, нито да развали вкуса ти. Вие трябва да разбирате тия неща не по форма, но по вътрешен смисъл. Когато имате радост, която изхвърля всички противоречия вън от вас, вие сте засегнали една малка част от живота на ученика. Тази радост ви показва какви трябва да бъдете като ученици.

Досега мнозина хора от разните епохи са се стремели да примирят всички тия течения в живота и да отстранят противоречията, които се явяват като техни естествени резултати. Обаче резултатите на тия животи, сами по себе си, са непримирими. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на човека, който изгаря една къща, с резултата от постъпката на друг някой, който съгражда тази къща. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на онзи, който изгаря една свещена книга, с резултата от постъпката на друг, който написва тази свещена книга. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на едного, който убива човека, с резултата от постъпката на другиго, който ражда този човек и го отглежда. Как ще примирите тия два вида резултати? Някой човек, след като убие подобния си, ще говори за карма, за Божии права, за създаването на света и т.н. Това са човешки измислици. Този човек бил ли е съветник на Бога, да знае, че всичко това е тъй, както го разправя? Ако

това е един общ закон, той трябва да бъде общ за всички. Защо праведникът не говори по същия начин? Той казва, например, че волята Божия е да се съгради тази къща, да се напише тази свещена книга, да се възпита и отгледа този човек. Питам: Кое е по-хубаво, да се направи една къща, или да се създаде едно тяло? И кое е по-лошо, да изгориш една къща, или да убиеш едно тяло?

Това са елементарни въпроси, които аз няма да разрешавам. Вие сте минали тия фази на живот. Вие имате в себе си старозаветния живот, имате новозаветния, имате живота на праведния и сега сте при вратата на пътя на ученика. Това са четири неизвестни, които трябва да решите. Аз минавам живота на старозаветния човек мимоходом, но трябва да го изясня. Ако имам време, ще ви обясня какво нещо е старозаветният живот. Казвам, ако имам време, защото човек може да говори само ако има време. Всички вие живеете във време и пространство, а мнозина от вас искат да правят това, което е несъвместимо със законите на живата природа. Вие казвате: „Как тъй човек да не може да направи всичко, да не може да говори, когато иска?“ Вие искате, например, да ви държа една беседа по старозаветния живот, но представете си, че в това време става такова земетресение, че всички камъни в салона, дето ви говоря, започнат да се събарят, стените – също, слънцето отвън се помрачава и вие, от тия силни трусове, се намерите на разстояние половин час от салона. Питам: Кои от вас ще останат в салона да слушат моята беседа? Когато слънцето изгрее отново, аз ще се намеря сам в салона. Всички тия работи могат да станат. Следователно, за да се разисква върху такава една философия, изисква се мир в природата, да няма никакви земетресения.

След това вие искате да ви обясня какво нещо е новозаветният живот. Аз започвам да ви говоря, но представете си, че тъкмо в това време ви донасят един лист, с който ви съобщават, че кредитната банка „Гирдап“ е фалирала. Вие, обаче, сте вложили капитала си именно в тази банка. Хващате се за главата, ужасявате се от това положение и от този момент, каквото и да ви говоря вече, мисълта за банка „Гирдап“ заема моето място в главата ви. Как ще разберете в този случай новозаветния живот? Това са факти в живота, които всеки ден отвличат вашето внимание. Когато ни се говори нещо, ние трябва да бъдем тъй искрени, нашите умове и сърца трябва да бъдат тъй отворени и свободни за него, че всичко, което става отвън, да не ни занимава. Ние се занимаваме с неща, които мязат на земетресенията в природата. Ние се занимаваме с банка „Гирдап“, с ред още материални работи и казваме: „Нали трябва да живеем, нали трябва да имаме средства?“ – Разбира се, че трябва да живеем; разбира се, че трябва да се ползваме от условията на живота. Всеки човек, който е дошъл на земята да живее, трябва да има условия за това; той трябва да има храна

да яде, трябва да има вода да пие, трябва да има дрехи да се облича, трябва да има жилище, де да се прибере и да си почине. Казват някои, че Бог е промислил за всичко. Да, Той отдавна е промислил за всичко, но ти сам трябва да отидеш на извора да си донесеш вода. Никой ангел няма да слезе от небето да ти донесе вода. Един от великите пророци на Израиля, мощен със своите знания и сила, като останал в уединение, почувствал нужда от храна, но не дойдоха ангели от небето да му донесат храна, а врани изпратиха да му услужат. Те му носеха хлебец в устата си. Този велик пророк разбра Божествения закон, беше доволен от Него и благодари на Бога. Питам: Колко храна може да донесе една врана в своята човка? Вие не мислете, че тя е донесла някое голямо парче хляб. Не, тя донесе една малка хапка, като нафора, колкото може да носи в устата си. Пророкът се задоволяваше и с тази малка хапчица.
Сега ще направя едно малко сравнение. Вие сте в положението на пророк Илия, който прекарал на уединение затънтен нейде в планината. Там враните му носели хляба. Вие знаете колко тежко беше положението на Израиля тогава! Гладни години бяха. Три години не беше валяло дъжд – навсякъде имаше голяма суша. Почти всичко беше изгоряло, изсъхнало. Хамбарите на Израиля бяха изпразнени, малко хляб имаше. Жито имаха само богатите, а бедните се хранеха с корени. Представете си, че и вие се намерите в това незавидно положение като Илия! Какво ще почувствате, ако дойде при вас една врана и ви донесе малко хляб в устата си? – Божествена Радост.

Питам тогава: Какво нещо е Божествената Радост? – Тя е хапчицата хляб, която малката врана донася в устата си. Но вие, като старозаветника, взимате тази хапка хляб и казвате: „По-добре да не е била и тя, само да ми дразни стомаха! Не ми трябва такава малка хапка. За мен са нужни най-малко 30–40 такива хапки!“ Вие сте недоволни, протестирате. Казвам: Чакайте, не бързайте толкова! На другия ден враната пак ще дойде, ще ви подхвърли още една хапка. След като погладувате така десет дена, преставате да сте старозаветен, ставате новозаветен. Като получите тази малка хапка, казвате: „Малко ми е този хлебец, но ще направя един опит, все-таки ще уталожа глада си“. Взимаш тази хапка и я изяждаш, но оставаш ненаситен. На другия ден враната донася още една хапка. Докато си недоволен, ти си старозаветен човек, но като разбереш великия Божи закон, да бъдеш доволен на малките хапки, които враната ти донася, минаваш в Новия Завет, ставаш новозаветен човек, преставаш да се ожесточаваш, започваш да разсъждаваш, да оправдаваш враната и казваш: „Наистина, колко може да донесе в устата си тази малка врана? – Колкото тя може да изяде. Виждам, крилцата ѝ са малки, крехки. И на толкова съм благодарен“. Сега вече ти не се ожесточаваш, не се съмняваш и от новозаветен човек започваш да се готвиш да влезеш в живота на

праведния. И като такъв, започваш да скърбиш, че няма повечко храна, и си казваш: „Не може ли да се намерят повече врани, поне десетина, та да ми донесат повече хапчици?“ Дойдете ли до това положение, този въпрос вече лесно се разрешава.

В сегашния свят има много такива праведни хора, които казват: „Трябва да имаме повече храна!“ Просякът, който тръгва на просия в света, казва: „Дано има повече праведни хора в света, та този ще ми даде един грош, онзи ще ми даде един грош, от сто места по един грош, правят 20 лева и то златни!“ Аз ви представям във форми трите вида живот.

Какъв трябва да бъде животът на ученика? – Той не очаква враните да му донасят хляб. Ученикът има вече една реална опитност, той има разумна връзка с невидимия свят, понеже е минал през трите етапа на живота: през старозаветния живот, през новозаветния живот и през живота на праведния. Сега вече той влиза в пътя на „ученика“, в който път трябва да има други схващания и възгледи за живота. Христос казва: „Вие, които сте минали през тия пътища, трябва да се самоотречете от живота“. От кой живот? – От живота на старозаветните. Трябва да се самоотречете от кой живот още? – От живота на новозаветните. И най-после трябва да се самоотречете и от живота на праведния. Старозаветен ли си, ти се ожесточаваш. Новозаветен ли си, ти се съмняваш. Праведен ли си, ти се наскърбяваш. Това не са грехове, това са естествени състояния, които всички хора минават. Това са култури, които са съществували в миналото. По нямане на други термини, ние употребяваме думите „старозаветен“, „новозаветен“, „праведен човек“ и „ученик“.

Ако обърнем страниците на Стария Завет, ние виждаме, че там има изказани велики неща, но велики работи не са останали в Стария Завет. Те са преминали в Новия Завет. Има хора и от сегашната култура, които казват, че грешният човек може да бъде праведен. Не, грешният човек никога не може да бъде праведен. Той обаче има възможност да изправи греховете си и след това да стане праведен човек. А сегашните хора, като искат да подкрепят мисълта си, че грешният човек може да бъде праведен, привеждат следния пример. Те казват: „Вижте онзи човек, беше затънал до уши в дългове, но сега оправи живота си, изправи работите си и се облече в редингот, с хубави модерни панталони, с лачени обуща, с цилиндър на глава, с хубава, цветно нашарена връзка, със златен часовник на хубава, солидна верижка, с бастун, с дръжка от слонова кост в ръка, и тъй върви, като джентълмен, по всички правила на благородник: вдига бастуна, пак го слага на земята и на всички познати вежливо се покланя. Де как мине, всички казват: „Ето един благороден човек!“ Казвам: Дано никой не чува това, що други хора казват. Мине шапкарят покрай него, казва: „Този

цилиндър е мой!“ Мине дрехарят, казва: „Тия дрехи са мои, още не ми са платени!“ Мине обущарят, казва: „Тия лачени обуща са мои!“ Мине часовникарят, казва: „Този часовник е мой!“ А ние се чудим на този човек, че бил джентълмен, че бил благородник. Той обрал света, облякъл се с чуждо и минава за човек от високо произхождение. Не, той е един грешник. Аз наричам грешните хора „хора, накичени с добродетелите на праведните“. Облекли се с техни дрехи и минават за праведни. Българинът, след като е разбрал тази философия, казва: „Чуждо нещо и на връх Великден се взима“. Как да не се вземе? Ще дойде време, когато всички заграбени неща ще се вземат. Закон има за това! Ще дойдат стражари, ще хванат облечения джентълмен, ще го дадат под съд, ще му вземат дрехите, цилиндъра, лачените обуща, златния часовник с верижката – всичко това ще си отиде на своето място.
И тъй, аз искам да ме разберете добре. Ако се озлобявате, ожесточавате, трябва да знаете, че това е старозаветният живот, който тече във вашите жили. Но старозаветният живот не сте вие. Не смесвайте вашата личност, вашата индивидуалност, вашето лично разбиране за живота с дълбоките вътрешни стремежи на вашата душа. Когато говорим за новозаветния живот, пак разбираме течения, които стават вътре във вас. Същото нещо е и животът на праведния. Това са общи колективни течения на човешкото съзнание. Това са възгледите на всички хора от миналото. Казва Христос: „Съблазните неизбежно ще дойдат, но тежко и горко на онзи, чрез когото идват“. В какво седи това „горко“? – Този човек неизбежно ще страда. В старозаветния живот е казано: „Много са страданията и изпитанията на праведния, но от всички тях Бог ще го избави“. Колкото се отнася до ученика, Христос казва: „Ако имате Любов, т.е. ако сте влезли в тази нова епоха като ученици и ме любите, ще опазите моя закон и ще имате Мир и Радост в душите“. Учениците ще носят Радостта в живота си, като разрешение на своите задачи. Аз не говоря за радост, която се мени, но за Радостта на ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е най-високият връх в материалния свят. Никакъв облак не може да достигне до този връх. Божественото слънце всякога огрява този връх. Никакви бури няма на този връх. Там царува Любовта, там царува Светлината, там царува Мирът, там царува и самата Радост. Тъй разбираме ние Радостта на ученика.

Любовта, това е най-голямата сестра, най-голямата дъщеря на Бога, родена във вечността. Светлината, това е най-големият брат, също роден във вечността. Мирът, това е най-хубавото жилище, в което Радостта може да живее. За в бъдеще, ако искате да съградите своето тяло, своето жилище, Мирът трябва да ви дойде в помощ. Такъв е законът. И тогава Радостта ще влезе да живее в това тяло. Радостта е най-малката, най-любимата сестра, която всички галят. Дето има Любов, има и Радост. Дето има Любов, има и

Светлина, има и Мир, а Мирът носи радостта. Мирът носи жилището на Радостта. Ако нямате Мир, Радостта никога не идва на земята. Тя не идва, без да сте ѝ приготвили жилище. Любовта, Светлината и Мирът са отстъпили най-високия връх на земята за Радостта.

За в бъдеще, при повече свободно време, ще засегнем въпроса, как трябва ученикът да се лекува, както и въпроса, какви са законите, по които той може да си създаде едно ново тяло. За тази цел той трябва да изучава законите на Мира. Това е вярно и в обикновения живот. Вземете, запример, какви деца ще роди онази майка, чийто ум не се безпокои, нито смущава от някакви бури и противоречия в света, и чийто дух е тих и спокоен? – Тя ще роди здрави деца. Всички майки, които имат мир в душата си, раждат здрави деца. Онази майка пък, която се е тревожила през всичкото време на своята бременност, било от условията на живота, било от неблагоприятните съчетания в природата, ражда болни, хилави деца.

Ние пренасяме този закон и към себе си. Всеки човек, който влезе в пътя на ученика, той ще ражда, ще създава по една нова мисъл и по едно ново чувство, и то не само веднъж през годината, но почти всеки час, почти всяка минута. В какво положение ще се намерите тогава? Рибите как разрешиха този въпрос? Те в миналото имаха една възвишена култура, но какво направиха? Изхвърлиха във водата всички свои мисли и чувства във вид на малки яйчица. Те изхвърляха наведнъж по 200–300 хиляди яйца и тъй ги оставяха. Така и ние по някой път написваме нашите мисли на книгите и ги оставяме настрана, да се излюпят, както яйцата на рибите, но това не е правилно разрешение на великия Божи закон.

Сега аз не искам да ангажирам със своята беседа за дълго време вниманието ви, да ви развивам по един философски начин новата мисъл за старозаветния живот, за новозаветния живот и за живота на праведния, защото ще се уморите. Кой ще остане да ме слуша? – Никой. Започна ли да говоря за живота на ученика, той ще ми каже: „Говори, Учителю, аз съм готов да те слушам!“

Сега аз засягам въпроса психологически. Туй, което вие търсите в живота си, е щастието. Вие търсите и богатството и знанието в света. Стремежът ви да търсите всичко това е прав. Казано е в Писанието: „Искай, хлопах, търси!“ Погрешката не седи в това, че търсите щастие, богатство и знание, но начините, методите, които избирате, за да постигнете тия неща, са неправилни. В методите има отклонения. Следователно за всяко нещо ученикът трябва да има само една идея, а не две идеи. Има ли две идеи за едно и също нещо, той ще се раздвои.

Ще ви приведа един пример от Свещеното Писание. Всемирната Бяла Школа започна с два ученика. След тях дойдоха други двама, Адам и Ева, създадени по образ и подобие на първите. Те бяха вторите инициирани ученици на тази Школа, които Бог въведе в рая и им даде първата задача за разрешение. Той ги повика при себе си и им каза: „Ще се занимавате с всички дървета на рая, ще ядете от плодовете на това дърво, наречено „дърво на живота", както и от всички други плодове, но тук има едно дърво, с което няма да се занимавате и от плода му няма да вкусвате. В който ден вкусите от неговите плодове, вашият ум, вашето сърце и вашата душа ще се отровят, защото в него се крият всичките отрови на живота". Аз ви говоря на модерен език, а в Писанието е казано с други думи. И рече им Бог: „В който ден ядете от плода на това дърво, ще умрете". И това не бяха прости хора, но най-малко кандидати за ученици.
Един ден другарят на единия от учениците ходеше из райската градина да изучава дърветата: разглеждаше ги, държеше си бележки, правеше си снимки. По едно време той се приближи и към дървото за „познаване доброто и злото" и започна да го изучава: преброяваше листата му, изчисляваше броя на плодовете, формата им, цвета им и т.н. В този момент се приближава до дървото един благообразен на вид човек, с дълга черна брада, с черни мустаци, увиснали надолу, облечен с черен дълъг редингот, като на старовременните учени хора, отгоре метнал черна разперена тога, на врата черна огърлица, на която виси черен кръст, на главата златна корона, с черни диаманти околовръст, и внимателно, тихо запитва този ученик: „Мога ли да зная с какво се занимавате, какво изучавате?" – „Нашият Учител ни зададе една задача, нея решаваме." – „Какво знаете за това дърво?" – „Нашият Учител ни каза, че в който ден хапнем от плодовете на това дърво, ще умрем." – „Не, вашият Учител има друго разбиране по този въпрос. Той ви казва така, за да изпита умовете ви. Вие не сте Го разбрали добре. От думите Му се подразбира, че в който ден хапнете от плодовете на това дърво, ще станете като вашия Учител и нещо повече от Него." – „Тъй ли?" – „Да, ето тия знаци, които нося по себе си, показват, че аз зная това нещо, защото съм завършил тази Школа, в която вие едва сега влизате. Аз съм вече адепт на Школата. Герданите, които нося, ми са дадени като емблем на завършено образование. Едно време и мене, като вас, изпитваха при това дърво, но аз не бях тъй прост като вас, правилно реших задачата." – „Тъй ли? Щом сте я решили правилно, лесна работа тогава." И ученикът веднага отстъпва. Този господин продължава по-нататък: „Аз съм запознат с вашия Учител. Той ме изпрати да дойда при вас, да ви осветля върху въпроса". И те повярваха. В какво? – Че като яде човек от плодовете на това дърво, не само че няма да умре, но ще стане като Учителя си, дори и по-горен от Него. И действително, и двамата ученици ядоха от плодовете на забраненото дърво

и съгрешиха.

Казвам: Тия кандидати за ученици имаха две идеи за дървото на познаване доброто и злото. Първата идея беше, че в който ден ядат, ще умрат. Втората идея беше, че в който ден ядат, не само че няма да умрат, но като Учителя си ще станат, а дори и като Бога. Коя мисъл излезе вярна? – Първата. Първата мисъл, първият лъч в света е Божественият лъч. Вторият лъч е отражение, а отражението има обратна посока, не води към целта. Щом имате две идеи за едно и също нещо, вие нямате, реалността, но отражението. И ако се водите по отражението на нещата, няма да имате никакви резултати. Вие ще дойдете до същото място, отдето сте тръгнали. Следователно и грешните хора един ден ще се върнат към Бога, но през това място, отдето са излезли. Вие знаете ли мястото, през което хората са излезли първоначално? – То е най-тясното място, през което човек може да мине.

Та онези от вас, които искат да бъдат ученици, ще имат само едно схващане за нещата. Вие можете да имате само един Учител в света! Аз говоря за ученика. Всеки може да ви говори, вие ще го изслушате, без да се противите. Какво трябваше да направи ученикът, който беше в райската градина, като слушаше да му говори адептът пред дървото за познаване доброто и злото? На този адепт аз бих казал следното нещо: „Почитаеми Господине, ти си един от първите ученици на Школата, но аз не искам да бъда пръв. Аз искам да нося бяла премяна, а не черна като твоята. Ако ти, след като си се занимавал много години с това дърво, придоби тази черна краска, аз ще отложа тази наука за друг път. Благодаря ти за тази услужливост и готовност да ме просвещаваш, но още не съм готов за това. Тази Школа препоръчва на слабите ученици да избягват изучаването на този въпрос. Този въпрос е много сложен и аз ще го отложа за в бъдеще, когато се засиля. Като се видим втори път, ще си поговорим по този предмет. Сега, довиждане!“ Всичко това ще му докажа научно, без да го обидя в нещо.

Христос казва: „Не ви наричам вече раби, но приятели“. Вие сте слушали много пъти думата „раб“. Робството е най-долното положение, което човек може да заеме в този свят. По-долно положение от него няма. Роб – заробване – значи, каквото кажат на човека, да го направи без какво и да е противоречие, без всякакво противодействие. Ще го направи, няма какво. Аз не говоря за състоянията в живота, но за съзнателното робство, в което може да изпадне човек. Робство има в умствения свят – ти не си свободен да мислиш, както искаш. Робство има в духовния свят – ти не си свободен да чувстваш, както искаш. Докато други ти определят едно верую, докато други ти налагат едно учение, ти не можеш да бъдеш свободен. Защо

Господ даде свобода на двамата ученици в рая? Той не можа ли да постави два ангела пред дървото за познаване доброто и злото, които да не позволят на двамата ученици да ядат от плодовете на това дърво? – Можа, но Той не постави никакви стражари пред това дърво, а го остави свободно. Какво разрешение на въпроса щеше да има, ако тия ангели стояха с пламенни мечове пред това дърво и не позволяваха никому да се докосне до него? – Ние и досега щяхме да бъдем праведни хора. За предпочитане е свободата, придобита по негативен начин, отколкото ограничението. Ограничения има навсякъде. Ограничения има, например, в старозаветния живот. Ограничения има в новозаветния живот. Ограничения има и в живота на праведния. В живота на ученика обаче ограничения няма. Там всяка негова постъпка е съзнателна и разумна.

Та казвам: В света има три положения, в които вие може да действате. Първото положение: вие сте разумно същество, което невидимият свят изпраща на земята и ви дава тяло, без да ви пита, искате ли, или не искате. Такова е положението на старозаветния човек. Второто положение: изпращат ви на земята, дават ви тяло, като се ползвате само с една малка свобода, да кажете де искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човек. Третото положение: изпращат ви от невидимия свят на земята при най-благоприятни условия да се учите, за което се ползвате със сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния човек. В старозаветния живот вие ще изкупувате греховете си и ще се мъчите. В новозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате. В живота на праведния ще помагате на другите, а като дойдете на земята като ученик, ще изучавате първото правило, чрез което Любовта може да се приложи във вашия живот. При Любовта аз определям себе си, своите постъпки, отношенията си към хората и към съвършените същества. Дойде ли някой човек при вас, отношенията ви към него са вече определени, вие знаете как да постъпите с този човек. Вие можете да му говорите много благо, при това отношенията ви да бъдат неестествени. Вие можете да му говорите много грубо, при това отношенията ви да бъдат пак неестествени. Питам: Кой е най-правилният начин, по който трябва да говорите на някой човек? Вие ще му говорите, както говорите на себе си. Вие ще бъдете тъй снизходителни към другите, както и към себе си. Казвам: Онези от вас, които искат да влязат в пътя на ученичеството, трябва да имат възвишен идеал. Те трябва да изучават вътрешното ограничение. Ония, които живеят в старозаветния живот, казват: „Дотегна ни вече животът, не искаме повече да живеем“. Друг някой казва: „Не искам да живея вече, искам да умра“. Казвам му: Хубаво е това, но има ли кой да те погребе? Щом искаш да умреш, трябва да намериш някой да те погребе. Семето, което излиза из житницата, трябва да намери човек, който да го посее на нивата. Не е достатъчно само да го извадят навън и да

го хвърлят някъде. Това още не е разрешение на въпроса. Ако ти умреш без да има някой да те погребе, ти изгубваш своето предназначение в света.

Следователно под думата „умиране“ ние подразбираме „посяване“. Христос казва: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то няма да даде никакъв плод“. Тогава питам: Как искаш да умреш, като житно зърно, което умира и погребват в земята, или без да го погребват? Когато житното зърно умре и се зарови в земята, то принася плод много и преминава от едно състояние в друго. И тъй, при всяко страдание вие сте заровени в земята. При всяка голяма тъмнина, при всяка голяма скръб вие искате да умрете, да се хвърлите от някоя голяма канара, или да се удавите, или да се обесите, или да се мушнете с някой нож, или да си отсечете главата и т.н. Всички тия неща идват отвън, те не са ваши желания. Това са все ваши другари на миналото, които ви дават тия съвети. Някой от тях ти казва: „Ако искаш да свършиш с живота си, вземи един револвер или една чаша с отрова“. Не, не се свършва тъй лесно. Счупените чаши не разрешават човешкия живот. Изгорелите къщи не разрешават човешкия живот. Умирането на хората не разрешава човешкия живот. Нито страданията, нито мъченията, нито неверието, нито съблазните са в състояние да разрешат живота.

Що е животът? – Той е голямата дъщеря на Бога, което единствено можете да вземете като учителка. Тя ще ви заведе при Учителя ви. Учителят има четири ученици в този свят, които Той обича. И ако тези ученици ви препоръчат на Него, Той ще ви приеме в Школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в школата. Ако Светлината ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. Ако Мирът ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. И най-после, ако и Радостта ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. Ако тия четири ученици кредитират за вас, Учителят ще ви отвори вратите на Школата, ще ви даде свободен вход, ще ви благослови, ще ви запознае с други ученици, и от този момент вие ще имате достъп в Школата. Нямате ли препоръката на Любовта, вашият Учител не може да ви приеме. Аз не говоря за Любовта като разумна сила, нито като вътрешно чувстване, но говоря за Любовта като едно от разумните същества, първо по рода си. Тя е най-мощният дух, най-силният ангел. По-красиво, по-силно и по-благородно същество от Любовта няма. Като погледнеш лицето на този ангел, всякаква скръб изчезва. Като те срещне, той ще те прегърне, ще те помилва и след като те остави от прегръдките си, всичките ти страдания, всичките ти грехове изчезват. И след това като се погледнеш в огледалото, виждаш, че мязаш на него. Кажеш ли обаче, че всичко това е твое, ти веднага ще потъмнееш. Затова ти ще прегърнеш този ангел, ще му благодариш и ще кажеш: „Стой при

мене, не ме оставяй. Отсега нататък ще ходя по твоите пътища. Работи в мен, отвътре, а не само да ме утешаваш, отвън. Говори ми за моя Учител, аз ще те слушам“. И той започва да говори сладко, увлекателно. Този ангел на Любовта е най-голямата дъщеря на Бога. Тя говори тъй сладко, че който чуе нейния глас, никога няма да я забрави.

Казвате: „Това е първата Любов“. Всички говорите за първата Любов, но никой от вас не я задържал. Някои от вас са опитали първата любов за една секунда; други са я опитали за пет секунди; трети за десет секунди, а малцина само са я опитали за 60 секунди. Проявената Любов е голяма величина. Да я опиташ само за 60 секунди, това е много нещо. Но понеже мащабът на физическия живот е много голям, не зная тогава какво ще ни ползва такава малка хапчица, донесена от една врана. Илия тогава не знаеше закона на смаляването, но като изпадна в тия ограничителни условия на живота, го научи. Когато враната му носеше малките хапчици хляб, той не беше вече голям човек, а заемаше положението на една малка пеперуда, тъй щото от тази храна даже му оставаше. Той казваше: „Господи, храната, която ми изпращаш, е в изобилие!“ Така Илия се смали и се задоволяваше с храната, която една врана можеше да изяде. Този закон е верен и по отношение на Бога. Някой път Бог дохожда до нас, смалява се, за да ни повдигне. Божието благословение не седи в големите работи, но в малките. Малкото житно зърно, например, съдържа всички условия за един велик живот. Така и вие съдържате всички условия за един велик живот. Де се крият те? – Във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух. Но за това се изисква време. Да бъдете ученици, първо трябва да влезете в Школата, но време се изисква, за да разберете Любовта, Светлината, Мира и Радостта в една планета, а време Бог е дал, колкото искате. Времето е безконечно, то няма ни начало, ни край. И по отношение времето понякога Господ казва: „Ще почакаш малко!“ Умреш преждевременно, плачеш. Господ ти казва: „Ще почакаш малко, има време, пак ще те повикам. Тогава ще ти дам на разположение време, колкото искаш“. Ти казваш: „Господи, искам да живея 60 години, да продължа работата си!“ Той те пита: „Не искаш ли повече години? Хайде, аз ти давам още 20 години“. Никой от вас не е издържал до 120 години. В какво положение ще се намерите, ако вие сте на 120 години и се огледате сам на земята, немил-недраг за всички? Вашите другари заминали, новото поколение не ви познава, не ви зачита. Всички ви погледнат и казват: „Този старец защо ли не замине? Какво ще прави още на земята? Неговият ум не може да схваща новите времена“. Ще кажете: „Този старец поне опитности ще има“. Какви опитности?

Ще ви приведа един пример за дядо Стоян Пенджурски, който бил на 100 години. Той събира един ден децата наоколо си и започва: „Ех, деца, деца,

знаете ли какви неща е научил дядо ви от живота? Знаете ли колко е патила главата ми? Едно време, като бях 20-годишен момък, ходих в Австрия да печеля, бях градинар. Един ден пишат ми от дома, че ме сгодили. Взимам веднага парите, които бях спечелил, и тръгвам за вкъщи радостен и весел. Когато минавам през Стара планина, хванаха ме турски разбойници, обраха ме и аз се върнах дома си беден и ранен. Отиде моята годеница! – не можах да се оженя. Знаете ли, деца, какво значи човек да работи цели 10 години в чужбина, както аз работих в Австрия, и да изгуби парите си в един ден? Върнах се пак в Австрия, взех двама ортаци, да работим заедно една градина, но след като работихме и тримата 10 години, тия ортаци ме обраха. И аз пак се върнах в България с дрипелите си, без да мога да се оженя. И тъй, станах човек на 45 години и си казах: „Веднъж разбойници ме обраха, втори път – моите ортаци. Какво да правя сега?“ Най-после, за добро, за зло, реших да се оженя за една богата мома – продадох свободата си. Какво излезе от тази женитба? – Тази жена ме биеше по два пъти на ден. Виждате ли, деца, какво е патил дядо ви от тази жена? Не стига това, но родиха ми се син и дъщеря, които мязаха на майка си. Когато пораснаха, синът ме хване за краката, дъщерята за косата, а жена ми отгоре ме налага с дърво. Да не ви дава Господ такава опитност!“ Това е опитността на дядо Стоян Пенджурски. Питам: Каква философия има в това, че го обрали разбойници, че го обрали ортаци, че го налагали жена му, син му, дъщеря му? Всинца вие имате такава опитност. Кой от вас не е бит? Но де седи разрешението на въпроса? Обръща се дядо Стоян Пенджурски към децата и ги пита: „Деца, макар че сте млади, а аз толкова стар, не можете ли да ми кажете какво трябва да правя сега? Аз не зная защо главата ми тегли толкова много! Сам не можах да спечеля, с ортаци – също, от женитбата само бой видях. Кажете ми, дядовото, мои грехове ли изплащам, майка ми и баща ми ли са били грешни? Защо става всичко това?“ – „Не знаем, дядо.“ – „Опичайте си умовете, деца, да не ви патят главите, като моята!“ Това беше заключението на дядо Стоян Пенджурски.

Аз ви моля, ако между вас има някой Стоян, да не ми се сърди, че съм взел неговото име, защото каквото име и да взема, все ще го носи някой от вас. Аз говоря за дядо Стоян Пенджурски.

В този пример се виждат трите живота, които човек трябва да разреши на земята. Разбойниците представляват старозаветния живот; ортаците – новозаветния; дъщерята, която бие баща си, показва какъв път трябва да мине праведния. Кажете ми кой праведник не е бит като дядо Стоян Пенджурски? Кой художник не е бит по всички правила? Ако ме попитате защо е така, не мога да ви отговоря, но казвам, че това е факт. Това е задачата, която всички трябва да разрешите. Аз няма да се спирам да разрешавам въпросите на старозаветния и на новозаветния живот, понеже

ви считам достатъчно умни сами да си ги разрешите. Аз ви давам упътвания, какъв трябва да бъде пътят на ученика. Пътят на ученика трябва да бъде път на Любовта, път на Светлината, път на Мира и път на Радостта. Можете ли да влезете в този път, не за в бъдеще, но още сега, още този момент? Любовта не зависи от знанието ви. Знанието е второстепенно нещо. Любовта не зависи нито от вашата сила, нито от вашата красота. Знанието, силата, красотата, това са само условия, които вашата душа може да използва, за да разреши задачата на своя живот. Любовта е в състояние, при най-малките изключения, да разреши всички трудни въпроси. При сегашното положение, в което се намираме, Любовта е в състояние да разреши 75% от мъчнотиите ви. Мъчнотиите са задачи, които ученикът не трябва да избягва. Възроптае ли защо Господ му е дал тази задача, той не може да бъде ученик. Напротив, той трябва да каже: „Господи, благодаря Ти, че ми даде тази трудна задача". Когато Господ или Учителят ти те поставят пред една трудна задача, те имат високо мнение за теб. Когато Учителят ти не те вдига на урок, когато не ти дава задачи, тогава именно злото ще дойде. Ако си старозаветен, ще се озлобиш. Ако си новозаветен, ще се съблазниш. Ако си праведник, ще се наскърбиш. Това са състояния. Ако ти се намираш пред голямо изпитание, какво ще направиш? Ако старозаветният живот има преодоляващо влияние върху теб, ти ще се озлобиш и ще си кажеш: „Аз ли съм най-големият грешник, че Господ ми даде толкова големи изпитания? Главата ми побеля от изпитания!" Ако новозаветният живот има преодоляващо влияние върху теб, ти ще се съблазниш и ще кажеш: „Защо тия страдания идват върху мен? Ето, аз се моля по три пъти на ден, чета Евангелието и като ме вдигнат на урок, след като съм учил цял ден, учителят ми пише една тройка, а този ученик там, по-малко учи от мен, но учителят му пише шесторки. Има някаква причина, навярно учителят не е добре разположен към мен". Ако ти определяш характера на твоя учител от бележките, които той ти поставя, тогава ти си разбрал отчасти старозаветния и отчасти новозаветния живот.

Та казвам: задачата, която имате да разрешите в живота си, е трудна. Защо? Защото се намирате при трудни условия, но трябва да знаете, че Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и на Радостта. Господ владее небето, Господ владее живота. Господ носи вечното веселие и мир за душата. Какво ни показва времето тази сутрин? Днес аз говоря за ученика и вижте какво е небето, как хубаво го е направил Господ! Това чисто, светло и приятно небе е заради ученика, който е възлюбеният на Господа. За ученика, който иска да учи, Господ дава всичко най-добро. Ученикът пак казва: „Господи, всичко, което Ти си отредил за мене, е хубаво. Аз се радвам, че мога да решавам задачите, които Си ми дал". Този хубав ден не е за старозаветните. Този хубав ден не е за новозаветните. Този хубав ден не

е и за праведните. Този хубав ден е за ученика, който иска да учи – за възлюбения на Бога. Следователно само ученикът може да каже: „Хубав е този ден!“ Той няма да го каже гласно, но ще почувства в душата си, че това е Божие благоволение. Това показва, че ако вие ходите по пътя на ученика, според както аз ви говоря, и вашето вътрешно небе ще бъде тъй ясно, и вашето сърце ще бъде тъй чисто, както е небето днес. Също така и вашият ум, и вашата душа ще бъдат като днешното безоблачно, чисто и светло небе.

Сега аз искам да ме разберете правилно. Аз внимавам в думите си, да не внеса във вас някакви илюзии, да очаквате повече, отколкото може да ви се даде. Например, аз често съм правил следния опит: дам някому една круша, но той не е доволен, иска по-голяма круша. Дам му по-голяма круша, пак не е доволен, иска една за дъщеря си. Дам и за нея. Пак е недоволен, иска за приятеля си. И тъй, за приятеля си вземе, за този-онзи вземе, погледнеш го, събрал десетина круши. Дали ще ги даде на тия, за които ги е взел, то е въпрос. Аз го гледам, обаче, седнал под някое дърво на сянка и си ги яде сам, една след друга. Той представлява едновременно и дъщеря си, и приятелите си. Такова е разбирането му! Злото не е в това, че този човек иска повече, но в неправилното разпределение на получените блага. Той не е разбрал смисъла на нещата. Обаче ученикът, който влиза в живота, трябва да разбира смисъла му, за да може да реализира хубавото в този живот. Някой казва: „Идеите на новото учение, които се проповядват, не са за сега, те не могат да се реализират“. Не, именно сега е времето им, но трябва да знаеш как да ги приложиш. Ти не можеш да пробиеш една канара с някое дърво, но ако вземеш един диамантен свредел, ще я пробиеш.

В Африка има сонди, които пущат в земята на дълбочина 800 метра и оттам извличат вода. Такива сонди могат да се спуснат и на дълбочина 2000 метра. Там водата е още по-хубава. Днес земята е много малко проучена. Има известни земни пластове, до които съвременните учени още не са достигнали. Стремеж на ученика е не само да проникне с тия сонди до дълбочина 2000 метра надолу в земята, но да издигне нагоре в пространството високи стълбове, близо 500–1000 километра височина. Знаете ли каква енергия би потекла надолу по тия стълбове? Ние бихме създали един perpetuum mobile. Знаете ли какъв океан от енергия се крие в пространството? По същия начин и във вашия мозък се крие грамадна енергия, която изисква време и пространство, за да се прояви и реализира. Единствената причина, дето не можете да реализирате това, което Бог ви е дал, то е, че се занимавате с идеи, които отпосле са дошли. Това са идеите на старозаветния живот. Вие ще оставите настрана старозаветния живот; ще оставите настрана и новозаветния живот. Някой казва: „Искам да бъда

праведен“. Не, вие ще оставите и живота на праведния. Едно ще гледате да придобиете – животът на ученика. Това е новото в света. Няма да ликвидирате със стария живот, но ще го държите настрана, да не се смесва с новия живот. Първите три вида живот текат в корените на цялото човечество, но ние не можем да ги изолираме изведнъж. Изолирането им трябва да става постепенно, като придобиваме истинското знание в живота. Можем ли да изолираме тия животи, докато не завършим живота на ученика? – Не можем. Не е въпросът да ги изолираме, нито да ги използваме, но да се повдигнем над тях.

Та ще знаете: Озлобяваш ли се, това е животът на старозаветния човек. Съблазняваш ли се, това е животът на новозаветния човек. Страдаш ли, скърбиш ли, това е животът на праведния човек. Всичко това е, защото искаш да намериш човек, който да те обича, искаш да добиеш Любовта в света. Кой може да те обича, освен твоя Учител? Може да те обича само онзи, който те учи. Ако ти обичаш едно животно и го повдигнеш до твоето положение, каква философия може да внесе то в живота ти? Утре това животно може да умре, и ти ще скърбиш за него. Следователно това, което обичаш, трябва да бъде безсмъртно, да не умира. То не трябва да изгубва своята красота, не трябва да изгубва своята интелигентност, не трябва да изгубва своята благост и доброта. Аз не говоря за външната доброта, но за добротата на душата. Аз наблюдавам, някой човек говори криво, но има нещо хубаво, добро, благородно в душата си, с което влияе на другите хора. Такива хора са добри, щедри, не обръщат внимание на дреболиите в живота.
Та казвам: Право е желанието на хората да ги обичат. Но ако е въпросът за съвременната любов, която трае ден до пладне, какво ще ни даде тя? – Само разочарования и страдания. Ние сме опитвали тази любов много пъти. Някой казва: „Човек може ли жаден да ходи?“ Да се разберем добре! Вярно е, че без любов не можем да живеем, както и без вода не можем, без хляб не можем, без топлина не можем и без светлина не можем. Светлината и топлината в света са течения, които се движат с голяма бързина. В такъв случай, ако ти подпушиш светлината и топлината, те ще ти създадат най-големите страдания. Съвременните хора подпушват тия течения и затова страдат. Следователно нямате право да подпушвате онова, което тече. Защо? Защото всички течения са природни и трябва да ги оставим свободно да си текат. Има светлинни лъчи, които като излязат веднъж от теб, обикалят пространството и след 10 години, като направят един кръг, ще се върнат пак при теб. А ти, като човек, за да направиш един такъв кръг и да се върнеш на същото място, отдето си излязъл, нужни ти са най-малко десет милиона години. Затова не се смущавай, не плачи! Светлината, която обикаля в пространството, след 10 години пак ще дойде при теб и ще ти каже: „Добър ден!“ Светлинните и топлинните енергии се

движат с голяма бързина, затова не спирайте пътя им, нека текат! Любовта тече с такава бързина, каквато човешкият ум не може да си представи. Ако искаш да подпушиш Любовта, която Бог внася в теб, ще си създадеш най-голямото нещастие. Остави Любовта да тече върху теб! Онова, което Бог е намислил заради тебе, е велико нещо. Той е намислил и определил за всеки човек велики неща. Твоят велик Учител ще ти определи един другар, с когото ще учиш. Този твой другар ще бъде един от умните ученици, а не както онзи адепт, който дойде до дървото „за познаване доброто и злото“ и създаде голямо страдание на двамата ученици в рая. Сега се изискват ученици, които трябва да се върнат при дървото „за познаване на живота“. Значи животът произтича от Любовта. Затова всеки, който иска да намери този живот именно, не трябва да върви нито по старозаветния, нито по новозаветния живот, нито по пътя на праведния, но трябва да влезе в пътя на ученика.

Христос се обръща към своите ученици и им казва: „Не ви наричам вече раби, вие сте минали по този път, но ви наричам приятели, защото всичко, което чух от Отца си, явих ви го“. Какво е чул? – За мощното, за великото знание в света, което и те самите ще опитат. Христос запозна учениците си със силата на природата, затова при един случай те Го запитаха: „Учителю, според както ни учи, да снемем ли огън от небето, както направи Илия, да изплашим ония там?“ Христос им отговори: „Този огън не е за сега. Вие ще снемете огън за сърцата на хората, а не отвън. Вътре в сърцата им ще внесете огън. Ако снемете този огън отвън, вие ще изгубите пътя си като ученици. Аз не съм дошъл да погубвам, но да дам живот, и то преизобилно“. Това значи: „Аз не съм старозаветен, нито новозаветен, нито праведен, но – Учител“. На кого? – На ученика. Затова се казва в Евангелието: „Без Мене нищо не можете да направите“. Образец трябва на света!

Сега, като ученици, ще държите строго в себе си мисълта, че ученикът е свободен да слуша когото и да е, независимо това, дали говори право или криво, но когато дойде до приложение, ще каже: „Братко, аз трябва да започна първо с Любовта, после със Светлината, след това с Мира и най-после с Радостта“. Това е вътрешната връзка на ученика с Бога. Аз мога да слушам, без да се отегча, всеки човек, който може да ми говори за Любовта, за Светлината, за Мира и за Радостта, цял ден, а дори и през целия си живот.

Някои от вас, които ме слушате, ще кажете: „Вижте, нашият Учител иска да напуснем света“. Не, аз не съм от тези, които искат да напуснете света; аз не съм от тези, които искат да напуснете училището. Аз искам вие да разрешите всички мъчни задачи, турени в програмата на училището. Аз

искам да разрешите всички мъчнотии в живота. И всеки, който преодолее най-големите мъчнотии, има моето уважение. Срещнах едного праведника, който минаваше за ученик, казваше ми: „Учителю, днес ме понабиха малко едни мои приятели. Имах много кръв, дадох им малко. Те ме поздравиха по особен начин, но благодаря на Бога, защото в мен имаше известни погрешки, които по този начин изчезнаха“. След това се поусмихна и продължи пътя си. После, една от сестрите ми разказваше за една своя опитност, от която благополучно се спасила. „Вървя – казва тя – между боровете на „Изгрева“, а пред мене друга сестра, едва на 2–3 крачки разстояние, бърза за някъде. По едно време тя улови един от клоновете, за да си направи път, и веднага го пусна. В този момент аз наближавам и пуснатият клон силно ме удари в бялото на окото и ми протече кръв“. Казвам ѝ: Благодари, че с малко се изплати, клонът можеше да те удари в зеницата на окото и тогава щеше да бъде по-опасно. Иди промий окото си с чиста вода! Ти трябваше да вървиш най-малко 20 крачки след нея, а не толкова близко, както си била. Какво щеше да направи тази сестра, ако беше от старозаветните хора? – Щеше да стигне първата, да я поразтърси малко и да ѝ каже: „Защо вървиш тъй невнимателно, не можа ли да задържиш клона, докато го хвана аз?“ А тя каза: „Аз съм виновна, трябваше да вървя малко по-назад от нея“. Така всички хора имат тази слабост, вървят близо един до друг. Когато минавате през някоя гора, трябва да вървите най-малко 20 крачки на разстояние един от друг. Като се пущат клоновете, така много хора са ослепявали, осакатявали са се по този начин. Хората в живота се сближават, но тази близост в случая не е някаква добродетел. Когато пътници вървят през някоя гора, трябва да вървят на разстояние най-малко 10 метра един от друг.

Та казвам: Този хубав ден, който имаме днес, е за ученика. Той ни показва какъв е пътят на ученика. Както виждате, този път е велик.
Христос казва: „Иди разпродай всичко, раздай го на сиромасите, ела и ме последвай!“ И аз ви казвам: Идете и раздайте вашия старозаветен живот, който имате. Раздайте след това и новозаветния си живот. Най-после раздайте и живота на праведния, който е у вас, и след това идете при вашия Учител. Той ще ви посрещне. Но ако вие отидете при вашия Учител с разперена тога, с гердани на врата, със своето велико достойнство, Той ще знае как да ви посрещне. Ще ви се усмихне само и ще ви каже: „Вие ще дойдете друг път, малко по-късно. Засега в Школата няма място. Като дойдете идната година, ще се явите на конкурс, ще видим какви ще бъдат тогава условията за приемане“. И тъй, година след година ще ви отлагат, докато най-после старини дойдат и кажете: „Съжалявам, че не можах да вляза в училището!“ Но трябва да се влезе в училището. Най-хубавото нещо в живота е да влезете като ученик в Школата. Питате: „Кога, идната година ли?“ – Не, днес още. Даже не и следобяд. Не влезете ли сега,

времето е вече изгубено. Сега, още този час, докато аз говоря. Престана ли да говоря, всичко се свършва. Свърша ли беседата си, може да хлопате, колкото искате, може да счупите всички врати – затворено е вече! Сега всички можете да влезете, но без багажа си. Спомнете си стиха, в който Христос казва: „По-скоро камила може да влезе през иглени уши, нежели богат в Царството Божие“.

Първото нещо, чрез което можем да успеем, е онзи вътрешен процес на освобождение, който става у нас. И всички трябва да се освободим! Как? – Като се слушаме, като си помагаме. Това индивидуализиране, което се забелязва в съвременната култура, води към една крива посока на живота. Днес има много хора, които под бремето на незнанието разрушават своя живот. Мъчно е, когато дойде някое голямо оскърбление на душата! Трябва да се помогне на такъв човек, било с блага дума, било с мил поглед. Някой път се намериш в парична криза, нямаш нито пет пари в джоба си. Все трябва да дойде някой богат човек да ги помогне. Друг някой забатачил, задлъжнял до уши и ми казва: „Поговори ми, много ми говори, насърчи ме. Постави се, най-после, в моето положение!“ Гледам го, той има една полица от 20,000 лева, която на еди-кой си срок трябва да изплати. Какво ще го ползват в случая моите думи, ако взема да му говоря: „Не бой се, Господ е велик. Той има на разположение много ангели, които ще дойдат да ти помогнат. Ето, на еди-кой си господин в Америка помогнаха по този и този начин и т.н.“ Обаче аз съкратявам своята реч. Взимам един чек от 20,000 лева, подписвам се, давам му го и казвам: „Ще отидеш в народната банка да изтеглиш тия пари!“ Той взима чека и излиза. Така въпросът е разрешен. Трябва да се даде нещо на света. Когато Бог говори, Той винаги дава.

И тъй, само в пътя на ученика ние можем да разрешим правилно живота. В другите три живота методите и начините са други. Едно заблуждение, от което трябва да се пазите, е следното: не мислете, че в Царството Божие може да се влезе чрез палене на свещи, чрез правене добрини, чрез подкупи и т.н. В Царството Божие с палене на свещи не може да се влезе; в Царството Божие с правене добрини не може да се влезе; в Царството Божие с подкупи не може да се влезе. Някой човек ви е учил на нещо и вие казвате: „Аз мога да се изплатя на този човек“. Как? – „Като му дам пари.“ Не, този Учител не взима нищо, той не работи за пари. Скъпи са уроците на този учител! Питам: Колко сме платили, за да дойдем в този свят? Ако се заемете да решите една математическа задача, да изчислите колко струват условията, при които живеем, ще видите, че за всеки едного от нас се харчат с милиарди левове жива енергия. Тази енергия не се намира така лесно. Например, ако вие изгубите своята жизненост, или ако изгубите светлината на вашия ум, ще видите, че не можете да я доставите тъй лесно.

Тази енергия не се намира на земята. Много от съвременните хора страдат от неврастения. Защо? – Те са загубили много от тази жива енергия, от своята жизненост, вследствие на което става пропукване в нервната им система. Тогава животворният магнетизъм и животворното електричество у човека изтичат, и той усеща вътрешна слабост в себе си, едно вътрешно отмаляване. Такъв човек вече от нищо не се интересува.

Това обаче не представлява никаква философия на живота. Човек трябва да се учи в училището на живота и до най-старата си възраст. И 120-годишен да е, трябва да се учи! До последния час, до последния момент на живота си, човек трябва да се учи. Щом се освободи от тялото си, той вече е млад. Душата на човека е винаги млада. Той се облича в друго тяло, в което съществува вечна младост. Когато тялото остарява, у човека се ражда скръб. Защо? Понеже той е отделил живота на тялото от живота на душата. Във всяко тяло, което остарява, тече старозаветният живот, а той оставя своите дълбоки бразди. И новозаветният живот оставя дълбоки бразди върху тялото на човека. И животът на праведния оставя бразди върху тялото на човека. Изобщо тия три вида живот разрушават тялото на човека, и задачата му в този свят остава неизпълнена. Ето защо, като влезем в другия свят, ние срещаме едно голямо противоречие.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът". „Аз съм Пътят." – Един е Пътят, но този Път има три разклонения. „Аз съм Истината." – За да има човек Истината в себе си, той непременно трябва да има Мир в душата си, а мирен може да бъде само онзи човек, който има Мъдростта на своя страна. „Аз съм Животът." – Един е Животът, и той изтича от Любовта.

Та казвам: Някои ученици, които постъпват в училището сега, те са още слушатели, затова трябва да се учат от опитността на по-възрастните, на по-напредналите ученици от тях. Между вас да има правилно надпреварване. Сега всички ученици искат да се доближат до Учителя. Не може така. Някъде ще се учите един от друг. Ще се допитвате по зададените уроци от по-напредналите ученици. Между всички ученици трябва да има взаимно почитание. Младият човек трябва да се отнася с почитание към по-възрастния. Ако младите, новите ученици не зачитат по-възрастните, т.е. тия, които са се учили и знаят повече от тях, един ден и те ще се намерят в същото положение. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери", казва Писанието. Казвате: „Ние знаем това нещо". Знаете го, вярно, но вие още не сте добили същественото знание за живота. Например, ти си честен човек, но банката не ти дава пари на заем. При това, учен човек си, свършил си три факултета, но условията в България сега са такива, че тя има на разположение много чиновници, и за тебе

няма място. Ти имаш голямо мнение за себе си, но хората не те признават. Ти можеш да пишеш хубаво, поет си. Напишеш нещо, хората не го оценяват, ще ти платят тъй малко, че ти започваш да съжаляваш за труда си. Ти имаш още и художествени дарби. Нарисуваш някоя картина, но пак не я оценяват. Както виждате, има нещо съществено в живота, което хората не знаят, вследствие на което работите им не вървят, както трябва.

Преди няколко дни дохожда при мене един художник, предложи ми да купя две негови картини. Аз имам правило, за картини пари не давам, пък и картините не ми трябваха. Но за да го насърча, взех картините и му дадох една сума за тях. След това той нарисува изворчето долу при реката. Платих му и за тази работа. Какъв беше резултатът от всичко това? – Той не употреби парите на място. Аз не му казах нищо, но си помислих: „Пътят, по който върви този човек, ще го изведе на загуба". Защо? – Художество с пари не се продава. Художник, който продава картините си, мяза на майка, която продава децата си. Всяка нарисувана картина е дете на художника. Той трябва да изпрати това дете то само да му донесе пари. Как? – Ще изложи картините си, и всяка картина сама за себе си казва: „Всеки, който иска да ме види, ще плати нещо за мене, без да ме вземе".

Та казвам: Според новите разбирания на живота, вие трябва да давате подтик на талантливите между вас, да се интересувате от хубавите им работи! Аз съм слушал да се повтарят и потретват стари работи. За мен е било добре, аз съм се учил на търпение, но вие придобихте ли нещо ново от това? Преди години дойде при мен един евангелски ученик, да ми проповядва Евангелието. Започна той да ми цитира стихове, от единия край на Евангелието до другия. Тъй продължи цели три часа. Питам го после: Свърши ли вече? – „Свърших." – Добре, и аз съм доволен. Хайде сега да излезем малко да се поразходим, да помислим за хубавите стихове. – „Да, добре трябва да мислиш, никой друг не ги е цитирал тъй, както аз ги зная. Знаеш ли колко време съм се занимавал с тази работа? Цели 20 години от живота си съм посветил само за тия цитати!" – Да, много хубави са цитатите. Казвам: И вие, като ученици, ще се научите да изтърпявате. Който иска да ви проповядва, изслушайте го, но научете се от всичко да вадите поука.

Казах ви, че този събор е пръв по рода си. В какво отношение? – Първият ден на този събор започва с деня на Любовта. Ето защо, вие трябва още този ден да приложите Любовта. Започнете ли с Любовта, всичко ще ви тръгне по мед и масло, както казват българите. Тогава и Светлината ще дойде у вас. Как ще познаете, че Любовта действа у вас? – Сутрин, като ставате, ако у вас не е станало никакво окисляване, това показва, че Любовта действа вече у вас. Не е достатъчно, обаче, да проверите това само

в един ден, но ако се минат два, три, десет, сто, 500, 1000, 10,000 и 100,000 дни и у вас не се забелязва никакво окисляване, никакво смущение, значи вие сте добили новата Любов. Нека не говорим за такъв голям мащаб от време – 10,000 или 100,000 дни. За вас е добре, ако поне през 100 дни наред от живота ви слънцето не залязва, нито сърцето ви губи своята Любов. Новата Любов иде от Бога, от ангелите, от всички ваши братя, които живеят на земята и горе на небето, и от всички ученици. Като си легнете вечерно време и се предадете на размишление, ще почувствате, че тази Любов иде отвсякъде: отвън – отвътре, отгоре – отдолу. Тя ще изпрати някой да похлопа на вашия телефон и ще ви запита: „Как сте?" Всяка вечер ще ви изпраща поздравите си чрез някого и ще ви каже: „Днес ви изпратих една кошница грозде, една кошница круши, една тенекия мед, един чифт нови обуща, една нова шапка, нови дрехи". Вие слушате само, какво ви се изпраща. Освен това пощата всеки ден ви носи толкова писма от тия същества на Любовта, че вие не знаете какво да правите с тях и им отговаряте: „Моля ви се, братя, спрете малко с пратките си, докато освободим от пощата получените неща". Така постъпва Любовта. Тя се отличава с вътрешно изобилие.

И сега, желая пощата постоянно да ви донася пълни кошници с грозде, круши, ябълки, сливи, смокини, портокали, банани – изобщо всички най-хубави плодове, които съществуват на земята. Превърнете всичко това в духовен смисъл. Благодарете на Бога за доброто, за благото, което ви е дал. Благодарете на Бога за хубавите думи, които ви е казал. На Бога само ще благодарите. Не благодарите ли на Него, каквото и да казвате на мене, или на когото и да е друг, нищо няма да ви ползва. Бог е първоизточникът на всички блага. Нему ще благодарите и към Него ще отправите ума и сърцето си. Ще благодарите на Бога за хубавото време, за хубавия живот, за добрите условия на живота; ще благодарите, че ви е пратил на земята между този народ; ще благодарите, че сте член на човечеството; ще благодарите, че сте свързани с ангелите, а понякога и Той сам благоволява да говори с вас. Някой от вас може да пее добре, друг – да рисува, трети – да пише, и казвате: „Имам един малък талант". Не, на Бога ще благодарите за този свой талант и ще знаете, че и малките таланти могат да се увеличават, да стават големи. Аз уподобявам малките таланти на една малка дупчица, през която светлината влиза. Колкото повече отваряш тази дупчица, толкова повече светлина ще влезе. Да се отваря тази дупчица повече и да става все по-голяма, това зависи и от самия човек.

Та казвам: Вие ще проповядвате Любовта в своя живот. Как? Ще ви дам един пример. В един чифлик живели в съдружие две кози и една маймуна. Козите, като се връщали вечерно време от паша, козината им била набодена с много цигански тръни. Маймунката, като виждала, че се

връщат, отивала при тях да ги пощи – изхвърляла всички тия тръни от козината им. Най-напред изчиствала едната, после другата и като нямала какво повече да прави, хвърляла се по гърба, по главата ту на едната, ту на другата, дърпала ушите им, дращела ги, с което искала да им каже: „Донесете още тръни!“ Козите викали, крякали, искали да се освободят от нея. Какво заключение ще извадите от този пример? – Щом мъчнотиите дойдат в живота ви, трябва да знаете, че маймуната е свършила работата си, и вие трябва да отидете в гората.

Преди да завърша беседата си, ще ви дам още един пример. Това се случило в новите времена. Граф Берози имал един добър приятел, италианец, на име Нунцио. По едно време Нунцио се влюбва в една богата мома, която обаче имала и друг кандидат. Последният, като се научава за любовта на Нунцио, възненавидял го толкова много, че намислил най-после да го отрови, да се освободи от него, за да придобие той момата. Как да извърши това? Той искал тъй да направи това престъпление, че никой да не го разбере, даже и сам Нунцио да не усети нищо. Обаче граф Берози, който обичал приятеля си, схванал мисълта на противника му. Един ден съперникът на Нунцио отива у дома му и му поднася чаша сладко вино, в което турил една от модерните отрови, със свойство да действа бавно, но сигурно. Смъртта от тази отрова идвала едва шест месеца след изпиването ѝ. В този момент граф Берози бил при своя приятел. Като видял, че той надига чашата с виното да пие, веднага взима пушката си и прицелва право в чашата. Чашата се счупва и на парчета пада на земята. Нунцио и неговият съперник се уплашват, но граф Берози, съвсем спокоен, казва: „Извинете, аз исках да се опитам дали съм добър стрелец, ще мога ли да ударя чашата, без да повредя някого“. Нунцио не подозирал, че приятелят му по такъв начин го избавил от смърт, но и съперникът му не подозирал, че това нещо е направено съзнателно, с цел да спаси живота на приятеля си. И двамата похваляват граф Берози за умението му да стреля.

Казвам: Когато поднасят чаша с отрова някому, вдигнете вашата пушка, отправете своя вистрел срещу чашата! Коя е тази пушка? – Вашата права мисъл. Отправете я към чашата с отрова, за да я разбиете! Единственото нещо, което се позволява на ученика, е да разбие чашата с отровата. Това е един метод, практикуван още в най-старите времена. Чашата, това са човешките удоволствия, които държат хората в робство. Всички знаете какво нещо са удоволствията. Аз взимам думата „удоволствия“ в широк смисъл. Те са такова робство, за което се е плащало с хиляди години. Затова чашата, която заробва човека, трябва да се разпръсне. Казвам ви: Отхвърлете чашата, която трови вашия живот! Помогнете на вашата душа, помогнете на вашия ум, помогнете на вашето сърце! Вие можете да си помогнете. Един от начините, чрез които можете да си помогнете, е

молитвата.

Ние разглеждаме молитвата като разговор с невидимия свят, като разговор с Бога. Да се молиш, значи да се учиш да говориш. Трябва да се говори. Днес ние страдаме, понеже не сме научили небесния, Божествения език. Не е достатъчно само да се моли човек, но молитвата трябва да представлява един израз, в който да взима участие целият човешки дух, цялата му душа, целият човешки ум и цялото му сърце. В това, което човек иска от Бога, трябва да има само един вътрешен смисъл. Молиш ли се, кажи: „Господи, да бъде Твоята воля! Аз ще приема на драго сърце всичко онова, което иде от Твоята ръка, и ще изпълня волята Ти без никакво престъпване на Твоя закон“. Тъй и ученикът трябва да каже на Учителя си: „Учителю, аз ще разреша всички задачи, които си ми дал в живота. Аз ще ги донеса пред Тебе на одобрение и каквато корекция направиш, ще я приема с разположение“. Такъв трябва да бъде новият път! Ако тръгнете по този път още от днес, ще забележите, че с вас ще стане велика промяна. Ще видите нова светлина, която ще се излее върху вас. В душата си ще почувствате такъв мир и такава радост, каквито никога в живота си не сте имали. И животът ви само по този начин ще се осмисли.

Сега, младостта нека не ви блазни. Най-първо заинтересувайте се от Любовта, а не от младостта. После, заинтересувайте се от Светлината, а не от младостта. След това, заинтересувайте се от Мира, а не от младостта, докато най-после дойдете и до самата Радост.

И тъй, сега аз ви поздравлявам с Любовта. Какво значи поздравът? Кого поздравляваме? Когато обичаме някого, поздравляваме ли го? – Само странникът се поздравлява. На този, когото обичаме, ние се усмихваме вътрешно и му даваме най-хубавото, което имаме. За него трябва да отворим душата си тъй, както небето се отваря за нас. Ние трябва да му се усмихнем вътрешно и да му кажем: „Заповядайте, добре дошли, отдавна ви чакаме. Много се радвам, че сте ни дошли на гости“.

Сега всички ще отворите душите си за вашия Учител. Които могат, нека направят това още днес, още сега, да не чакат даже и свършването на беседата. Нека това бъде един свършен факт. Тогава между вас ще има вътрешна хармония. Аз искам вашите умове да си хармонират, да мислите еднакво за Любовта. Вие можете да прилагате Любовта по различни начини, както намирате за добре, свободни сте. При прилагането на Любовта няма никакви стражари, нито ангели със своите огнени мечове. Вие сте свободни да изявявате Любовта, както намирате за добре. Никой няма право да ви съди. Постъпвате ли така, вие се благославяте. Ние гледаме какви са мотивите, които предизвикват проявлението на Любовта.

Казвам: Всички ще отворим сърцата си за новия ден. Той е ден на Любовта, той е ден на вечния живот. Аз вярвам, че всички сте дошли за новия живот. Ако се занимавате със стария живот, вашето идване на земята е безсмилено. Ако вие сте дошли на земята гладни, боси, бедни, със скъсани и кирливи дрехи и ви изпратим пак такива, вашето идване на земята е безсмислено. Аз искам да се върнете хубаво облечени, добре нахранени, но не преситени, добре напоени с чиста, хубава вода; да сте слушали най-хубавата проповед, която ви е посочила пътя към великата цел в живота; да сте си написали една програма, по която да работите за в бъдеще, та всичките мъчнотии в живота ви да не са в състояние нито на косъм да ви отклонят от правия път, по който сега сте тръгнали.

Аз зная, много от вас са бедни, много от вас са болни, много от вас са невежи, много от вас имат недъзи, много от вас са прости, не са учени – всичко зная. Казвате: „Учителят не знае ли всичко това?“ Зная, и защото зная, показвам ви пътя, по който ще намерите това богатство; показвам ви мястото, отдето можете да го вземете. Казвате: „Учителю, ела с нас, дай ни от този хамбар!“ – Ние с крини не даваме. Ние жито на тегло не мерим. Всеки ще бъде абсолютно свободен, ще отиде сам и ще си вземе, колкото му трябва. Всеки трябва да бъде искрен, да знае, че това учение има приложение.

Бог царува на небето! Бог царува на земята! И всяка интелигентност, всяко знание, всяка сила, всяка доброта и всяка мощ, било на човека, било на обществото, било на народа, било на цялото човечество, се дължи на Този, Който е създал света. Този свят има и външен израз. Ние сме членове на този свят и трябва да изпълним Божията воля, каквато и да е тя. Този е великият Закон на вечния живот. Този е великият Закон на учениците, които искат да реализират доброто и то тъй, както е писано в Божествената книга, която още не е напечатана на земята.

Желая всички вие да започнете с Божествената Любов, сърцата и умовете ви да бъдат свободни. Божественият Дух и Божествената Любов да бъдат с вас, да бъдете през целия ден радостни и весели!

1927_08_19 Духът на Господа
съборна беседа

ДУХЪТ НА ГОСПОДА

Духът на Господа Иеова е връх мене;
Защото Господ ме помаза
За да благовествувам на смирените. (Исайя 61:1)

В далечното минало, преди християнската епоха още, ние виждаме един виден израилски пророк да казва: „Духът на Господа Иеова е връх мене, защото Господ ме помаза, да благовествувам на смирените“.

Какво е разбирал пророкът под думите „Духът на Господа е върху мен“? Защо на един съвременен човек, с обикновено съзнание, с обикновено схващане за нещата, думите „Духът на Господа“ се виждат странни? – То е, защото „духът“ изобщо е нещо невидимо. Даже, когато се говори за Господа, за мястото, дето живее Той, и това е странно за мнозина от съвременното човечество. Казваме: Бог живее извън времето и пространството. Когато говорим за време и пространство, разбираме начало на реалния, на физическия живот. Следователно под „време и пространство“ трябва да разбираме видимото, ограниченото, което се изменя. Обаче зад времето и пространството съществува друга една реалност. Как можем да определим тази реалност? Тя е реалност, която ни ограничава. Колкото и да са малки познанията ви върху този въпрос, всеки от вас има поне една такава опитност. Например, вие замисляте да извършите една трудна работа. Какво правите тогава? – Не спите цяла нощ, че втора, трета, мислите, предприемате един план – отхвърляте го; предприемате втори план – и него отхвърляте; предприемате трети – и от него сте недоволни. По цели нощи се борите, замисляте проект след проект, докато най-после приемете един от тях и казвате: „Аз реших вече да постъпя по този начин“. Питам: Защо става тази борба във вас?

Ще ви приведа един конкретен пример, за да изясня мисълта си. Да допуснем, че вие сте касиер в някоя банка. Един ден вие се намерите в трудно материално положение, имате нужда от пари. Обръщате се към един приятел да ви услужи, но той ви отказва, нямал пари. Обръщате се към друг. Обръщате се към друг – и той не ви дава. Какво да правите? Да злоупотребите – не можете, вие сте честен, почтен човек. Борите се, мислите, най-после започвате да обикаляте касата на банката, дали тя не би ви дала пари на заем. Обръщате се към нея и казвате: „Моля ти се, ти си тъй добра, при това и много мълчалива, ще можеш ли да ми услужиш с един заем? Надявам се, че няма да ми откажеш“. Проектирате как да

постъпите, да вземете ли, или да не вземете. Вие се намирате в една вътрешна борба. Питам: Защо се борите цяла нощ, да вземете или да не вземете? Защо не бръкнете изведнъж в касата да си вземете, колкото ви трябват? Ако решите да вземете пари, кои са мотивите, които ви карат да постъпите така? Ако пък решите да не вземете пари, на какво основание ще постъпите по този начин? Ще си определите ясно кои са вътрешните мотиви, вътрешните причини, които обуславят постъпките на съвременните хора. Не е достатъчно да се знаят само мотивите за постъпките на хората, но трябва да се знаят и тия на цялото органическо царство, защото един и същ е великият закон, който регулира цялото органическо царство. Този закон, тази реалност в света е разумна, само че всички същества не я схващат еднакво. Например, съзнанието на растенията не е тъй будно, както у животните; съзнанието у животните не е тъй будно, както у човека. И най-после, съзнанието у всички хора не е еднакво будно . Съзнанието на един земеделец или на един търговец не е толкова будно, както съзнанието на един учен човек, на един философ, който се занимава с отвлечени въпроси. Обаче съзнанието и на този човек-философ пак не е толкова будно. Този човек може да е философ, или някой виден учен, или някой поет, или писател, но за да има будно съзнание, неговото съзнание трябва да представлява съвокупност от съзнанията на поетите, на учените хора, на философите, на търговците, на земеделците и т.н. Има един вътрешен закон, едно разумно съзнание, което направлява съзнанията на всички същества. Това съзнание определя, например, какъв трябва да бъде търговецът. Вие мислите, че занятията, които съществуват в света, са произволни. Не, всички занятия, които съществуват от памтивека, се определят именно от този велик закон. Търговецът, например, е носител на известна идея в природата. Писателят, поетът или ученият човек са пак носители на известни идеи в природата. Всеки от тях има своето предназначение. Всеки човек е сътрудник на природата. Каквато служба и да заема той, колкото малка и да е, тя има своето определено място. И ако човек изпълни своята служба както трябва, той се счита почтен и благороден.

В древността един от гръцките граждани, Сократ, който впоследствие се е проявил като виден философ, няколко години изпълнявал една долна служба в Атина – бил метач. Той се учил да мете улиците в Атина, и след това се заел с философия. Той си казвал: „Ако аз съм майстор да вдигам праха от улиците, ще бъда майстор да вдигам праха и от умовете на хората. Ако мога да изчистя улиците на Атина, ще мога да изчистя и умовете на атиняните“. Сократ е бил човек с оригинален ум. От ваше гледище той минава за ексцентричен човек. Например, когато разглеждал въпроса за брака и решавал, да се жени, или не, той не го разбирал тъй, както съвременните хора, да се оженят така, че да бъдат щастливи. Той си

казвал: „Аз ще се оженя за най-лошата жена и ако мога да издържа нейното поведение, ще разбера, че в мен има положителна философия за живота и ще мога да стана гениален човек“. И действително, неговото спокойствие е образцово. Един ден той завежда един от своите приятели у дома си и го запознава със своята възлюбена, като му казва: „Моята другарка е отлична жена, подобна на нея няма в цяла Атина. Тя е благородна, образована, трудолюбива и каквото намисли да извърши, направя го, без да ѝ трепне окото“. И какво става? В този момент неговата другарка взима един леген с вода и го излива върху главата на философа. Той се обръща към приятеля си и казва: „Моята жена знае, че отдавна не съм си правил баня, имам нужда от такава, затова изпълнява длъжността си точно навреме, без да взима в съображение обстоятелството, че имам гост“. Често, когато искат да представят лоша, устата жена, взимат за пример жената на Сократа. Питам: Кой от вас по същество е по-добър от нея? Но може да се каже, че философията на Сократа се дължи именно на неговата жена, Ксантипа. Тя обичала Сократа, и той я обичал и това, което считали лошевина в нейния характер, се дължало на нейната активна воля, на нейния активен ум. У Сократ умът не е бил тъй буден, тъй активен, както у жена му. Той имал добре сформировано чело, но носът му не е бил хубав. Като дете бил своенравен, а в първите си младенчески години водил лош, порочен живот. Когато един добър физиогномист описвал всичките недъзи на Сократ, той му казал: „Права е твоята наука. В първите години на своята младост бях такъв, какъвто ме описваш, но днес, с помощта на моята благообразна Ксантипа, изправих всичко това“. Така казва преданието. Но кой може да говори така? – Само онзи човек, у когото съзнанието се е пробудило. Действително, в края на живота си Сократ имал пробудено съзнание. Един от съвременните писатели, който мяза малко на Сократа, това е Толстой. Де седи приликата между двамата? – В черепа, в челото и в носа им. Веждите на Толстоя са като тия на Сократа. И двамата са имали обективен ум, не се занимавали с отвлечени въпроси. Те се занимавали повече с реалния живот.

Ще се върна към стиха: „Духът на Господа в връх мене“. Как може Духът на Господа да прониква у нас? В съвременната наука, например, се разглежда въпроса, как мисълта на един човек може да проникне мисълта на друг човек. От това гледище, мисълта е нещо материално, което има своя форма. И за образуването, за съчетанието на всички тия форми има определени закони, на които те се подчиняват. Следователно всеки човек, който познава законите, по които се нареждат мислите ви, може да ви влияе. С какво? – С мисълта си. Ето защо, вие не можете да се избавите от влиянието на неговата мисъл. Влиянието на мисълта не е лошо нещо. Благодарение на този закон и добрите, и лошите хора в света едновременно си влияят. Например, ние се влияем от слънцето, от растенията, от водата, от хляба, от родителите си, от братята и сестрите си,

от приятелите си и т.н. Разумността обаче изисква всяко влияние да се постави на своето място, за да произведе благотворен резултат в душата на всеки едного. Чрез влияние ние можем да поставим в умовете на хората мисълта, че Бог царува навсякъде в света. Това се твърди във всички религии. Това твърди и съвременната наука, като казва, че в света съществува един велик закон, който управлява всичко.

Има известни области от науката, които едва сега се проучават. Например, има нови методи, нови начини, чрез които хората, без никакви церове, се лекуват. Тия нови методи се прилагат вече в по-големите градове, като в Париж, в Лондон, в Берлин, в Чикаго, в Ню Йорк и другаде. В какво седят тия опити? Забележете, ние не говорим за някакви чудотворци, но за обикновени учени хора, които постъпват съобразно природните закони. Тия методи показват какво мощно влияние указва човешката мисъл. Мисълта на човека е велик фактор в живота му. Тя чудеса произвежда. Тия хора, които лекуват по новите методи, са крайни материалисти, а някои от тях са обективни. Те лекуват по следния начин. Дойде при тях някой парализиран, запример, поставят го на стол и този, който се заема с лекуването му, поставя ръцете си над главата на болния и бавно ги спуща до стъпалата. След това свива ръцете си, изтърсва пръстите си и отново пак прекарва ръцете си от главата до краката на болния. Пак свива ръцете си, изтърсва пръстите си и потретва опита. Тия движения на ръцете се правят няколко пъти, при което се спазва един правилен ритмус. След като ръцете се прекарат така 10–15 пъти, болният изпада в една приятна магнетическа дрямка, както детето заспива в ръцете на майка си. Поставете това дете в ръцете на една нервна слугиня, то ще се умори от плач. И когато някой ме пита защо еди-кой си човек плаче, казвам: Той плаче, защото се намира в една дисхармонична среда. Турете го в една хармонична среда, между добри приятели, този човек веднага ще се усмихне и сълзите му ще престанат. Питате: „Какъв е цярът на сълзите?“ – Хармоничната среда. Какъв е цярът на сиромашията? – Хармоничната среда. Всички учени хора доказват това нещо. Съвременните лекари дават наставления за болните, да не се смущават, дават разни лекарства, правят различни инжекции, бани и т.н. Новите методи за лекуване избягват всички тия средства и казват: създайте хармонична среда на болния, и духът му ще се успокои. Който отива при болен, не трябва да има в себе си никаква дисхармонична или негативна мисъл, защото болният е крайно чувствителен субект. Има известни инструменти, с които проверяват, че неговият двойник е много разширен. Това разширение произвежда у болния едно раздразнено състояние, от което се ражда неврастенията. У всички неврастеници двойникът е разширен, заема по-голямо пространство, отколкото трябва. Вследствие на това голямо разширение, природата им налага данък тъй, както държавата налага данък на всички

ония хора, които са собственици на места. Някой човек купува голямо място и държавата му налага данък, като му казва: „Ако не искаш да плащаш такъв голям данък, трябва да съкратиш мястото си“. И като го съкрати, пак ще плаща данък, само че по-малък. Нали всички хора плащат данък за водата, за сметта, за къщата, за правото да ходят по улиците – за всичко плащат. Дойде ли ред до природата, мислите ли, че там може без данък? Не, там вече се приближават към великия закон на разумна обмяна: обмяна в чувствата, обмяна в мислите.

Това, което ние не виждаме в света, е Бог, Който мисли. Следователно между мисълта на Бога и нашата мисъл трябва да става правилна обмяна. Божията мисъл се изразява в разни форми. Слънцето, например, е една от формите на Божията мисъл. Луната, звездите също са образи на Божията мисъл. Самият човек, тъй както е сега създаден, в своята целокупност, е образ на Божията мисъл. Растенията, животните, водата, въздухът, огънят – всичко това са образи на Божията мисъл. Следователно, когато палиш огън, ако разбираш закона, на който той се подчинява, веднага ще влезеш в общение с Божията мисъл. И ако ти палиш огън, дето не трябва, непременно ще пострадаш. Важно нещо за учениците е правилното разбиране и прилагане на законите. Отидеш ли в някоя гора, ти имаш право да запалиш огън само ако имаш нужда да се стоплиш, или да си стоплиш вода за пиене, но нямаш право да си играеш с огъня. Когато отидеш при някой чист извор, ти имаш право да пиеш вода, или да си полееш върху главата, ако те боли, или да си измиеш ръцете и краката, ако са нечисти, но да си играеш с водата не е позволено. Често някои деца, като се спрат при някой извор, започват да хвърлят камъни във водата. И какво става след това? – Често се случват големи нещастия. Водата не обича да я задяват с камъни. Ако искаш да поставиш някой камък във водата, ще вземеш да го измиеш настрана и внимателно, полека ще го поставиш във водата. Вие трябва да знаете, че водата крие в себе си разумна сила. Някои мислят, че във водата няма разумност. Как да няма разумност? Че нали тя лекува всички недъзи в света? Направете опит, да видите какво влияние указва водата върху организма на някой раздразнен, неразположен човек. По какъв начин? – Чрез пиене гореща вода, или чрез миене тялото с нея.

Днес съвременните религиозни хора, както и всички останали, са изгубили правата и разумна мисъл, която съществува в живата природа. Имате ли тази права мисъл, ще знаете, че всичко в природата е живо и затова към всички трябва да имате дълбоко почитание и уважение. Ако ти си разумен човек, като минаваш покрай някое растение, ще го погледнеш, ще отправиш погледа си нагоре и ще се отнесеш с почитание и уважение към този живот, който се проявява в това растение. То е една малка форма, която е образ на Божията мисъл. Ако ти видиш един извор, който прави

усилия да си пробие път, и го критикуваш, че не е излязъл на хубаво място, той ще се омъчни и ще каже: „Аз зная какви усилия правих толкова години, докато намеря този път!“ Този извор за в бъдеще ще има по-хубаво място. Изворите, като всички живи същества, менят местата си – и те претърпяват известна еволюция. Растенията, животните, изворите, реките, езерата еволюират, във всички става една вътрешна промяна. Божествената мисъл се проявява навсякъде; тя видоизменя, регулира всички неща. Та когато говорим за живата природа, ние разбираме проявата на Божията мисъл, проявата на онзи велик закон, чрез който Бог работи в света.

Да допуснем, че у вас се зараждат ред болести: главоболие, коремоболие, слабост в гърдите, ревматизъм, ишиас, диабет и т.н. Питам: На какво се дължат всички тия болести? – Те са резултат на една вътрешна дисхармония в живота. Болестите показват пътищата на нашето отклонение от великия Божествен живот, или от правата мисъл. И сега всички учени хора, които работят върху разните болести, пишат цели томове за лекуването им и казват: „Болният може да се лекува, като се премахне причината на болестта“. Как ще стане това? – Като се отстрани онзи недъг, който първоначално е предизвикал болестта. Те поддържат, че в основата на всяка органическа болест лежи една психическа причина. Затова във всеки недъг, в непроявяването на даден талант у човека, трябва да се търси известна психическа причина. Например, паметта у някои хора е съвсем слаба, съвсем осакатена. Те забравят всичко. Аз съм виждал такива случаи. Някой човек тури писалката на ухото си и започва да я търси: „Де е писалката ми?“ Тя седи на ухото му, а той я търси из цялата къща. Друг някой турил шапката на главата си и я забравил. Ходи из къщата, пита жена си, децата си: „Де е шапката ми?“ Жена му казва: „Приятелю, не виждаш ли, че шапката ти седи на главата?“ Той се чуди кога я е турил на главата си. Този човек е дошъл до голяма самозабрава. Коя е причината за тази разсеяност? Казвам: Причината за разсеяността у човека седи в това, че у него топлината се развива повече, отколкото светлината. Този факт произвежда анормалност в чувствата. И затова много от болестите се изразяват чрез горение. Лекарите, като знаят това нещо, при лекуването на болестите прилагат известни методи за намаляване на това горение. При треската горението се забелязва на повърхността на тялото, при което температурата на болния се повишава с няколко градуса. Значи в организма става едно повишено горение. Когато някои клетки в общия организъм се изопачат, те произвеждат повече топлина, отколкото трябва, а тази топлина руши организма. И това нервно състояние, в което някога изпадате, се дължи именно на тази излишна топлина. Който се занимава с лекуването на хората, препоръчва водата като добро средство за лекуването, понеже тя е голяма любителка на топлината – отнима

излишната топлина и възстановява равновесието в организма. Равновесието се дължи на скритата органическа сила в нашето тяло. Топлината на нашия организъм не трябва да се изразходва безразборно, тя има своето велико предназначение. Природата я използва за различни разумни цели.

Пророкът казва: „Духът на Господа е връх мене и ме помаза“. Думата „помазване“ значи, че те турят на известна служба, която можеш да извършиш. Само силният, разумният, добрият човек може да бъде помазан.
Та ще знаете: Божията мисъл се проявява във всяко ново движение, във всяко ново начинание в света. Например, от 1914 година насам, па и по-рано още, навсякъде по света се явяват ред явления, ред събития, които сегашните учени хора не могат да обяснят. Тия явления са забелязвани и друг път, но сега стават по-често. Тия явления имат за цел да събудят съвременното човечество, да раздвижат мисълта на хората. Защо е необходимо събуждането им? – Понеже е дошло време за вътрешна, духовна работа. Кога спи човек? – Вечерно време. Денем, когато слънцето изгрее, всеки трябва да е на крак, готов за работа. Когато дойдат благоприятните условия за духовна работа, всеки трябва да бъде готов!

„Духът на Господа е връх мене.“ Как ще изтълкуваме тия думи? Те означават, че Божията мисъл е върху нас, т.е. тя е заради нас. Ние сме дошли вече до фазата да изучаваме Божията мисъл и да влезем в съприкосновение с нея. Всеки човек, който може да манипулира с Божията мисъл и да влезе във връзка с Нея, той може да бъде господар на своя живот, може да бъде господар и на условията, при които живее. Ще ви приведа един факт, да видите как Божията мисъл въздейства върху човека. Една наша сестра, почти цяла година, беше схваната. Тя страдаше от ръката си. Често ръката ѝ се схващаше, и това схващане се местеше по цялото ѝ тяло, изглеждаше като парализирана. Казвам на тази сестра, че ще трябва да възстанови хармонията в себе си. Но докато стане това нещо, ще мине известно време, през което ще има няколко кризи. Как ще възстанови хармонията в себе си? – Като влезе в съприкосновение с Божията мисъл. Всеки човек, който се лекува по Божествен начин, не може да се излекува изведнъж, по магически начин, но постепенно, с ред кризи. И какво направи тази сестра? – Отиде на Витоша и там приложи всички разумни методи, които ѝ се дадоха. В резултат на тия методи дохожда ѝ голяма криза: хваща я толкова силно коремоболие, тя мисли, че ще заминава вече за другия свят. Но след едно хубаво пречистване, болката съвършено изчезва и тя оздравява.

При известни болести препоръчват разтриване на тялото до изпотяване.

Що е потта? – Тя се предизвиква от една разумна сила, която иска да ви покаже, че всички пори на тялото трябва да бъдат отворени. Човек има седем милиона пори в своето тяло, т.е. седем милиона прозорци, които трябва да бъдат отворени. За да бъде човек здрав, всички пори трябва да се отворят. Следователно първото лекуване, при каква да е болест, се свежда към отпушване на порите, за което е нужно изпотяване, измиване на тялото. Изпотяването става най-добре с пиене гореща, вряла вода от 1 до 10 чаши най-много. Като се пие гореща вода, тя излиза чрез порите навън, отваря ги и с това се възстановява здравословното състояние на организма. Порите са канали, отвори на душата. Отпушат ли се всички пори на тялото, човек дохожда до естественото състояние на душата, при което тя диша свободно, безпрепятствено. Душата диша през порите. Чрез дробовете се извършва едно специфично дишане, а чрез порите на кожата става общо дишане. И когато специфичното и общото дишане вървят паралелно, човек е здрав. От състоянието на кожата у човека зависи и състоянието на неговия ум. Затова човек трябва да внимава много за тялото си, по възможност да няма никакви недъзи. Трябва да пазите тялото си от изгаряния, от разни разтривки с газ, с йод или с какви и да е медикаменти. Кожата трябва да се държи в едно меко състояние, защото порите ѝ са дробовете, чрез които душата диша на физическия свят.

Всеки съвременен човек трябва да се запознае с физиологическите закони на своя организъм, да знае от какво зависи здравето му, както и доброто чувстване и правилно мислене. Всичко това се определя от един велик закон. В съвременната наука за всичко се държи статистика: раждат ли се деца, или умират, колко от тях са момчета, и колко момичета, всичко това не е безразборно; този брой е строго определен. Също тъй строго математически е определено колко къщи трябва да изгорят и колко да се направят; колко параходи трябва да потънат и колко да се построят; колко дървета трябва да се изсекат и колко да се посадят; колко хора трябва да умрат и колко да се родят и т.н. Във всичко има съответствие. Следователно, когато вие страдате, това е отсичане, а когато се радвате, това е посаждане. След всяка скръб иде радост. Скръбта е излишното, старото, което трябва да се отсече и на негово място да се посади новото, да дойде радостта. Когато влизате в новото, докато заживеете с него, вие изпитвате скръб. Например, вие напускате отечеството си и отивате в друга някоя страна, нова за вас, но скърбите. Защо? – Обстановката е нова, непозната за вас. Вие напущате старите условия, при които сте живели, и скърбите за тях. Но останете ли още за дълго време да живеете в старата си обстановка, вие не ще можете да се повдигнете. Старата обстановка представлява бедна почва, която не ражда нищо, и на нея виреят само беднотия, болест и скръб. Напуснете ли старите условия, в замяна на това ще имате по-богата, по-плодородна почва. Ако живеете в някое планинско

място, ще имате чист въздух, но бедна почва. Живеете ли в полето, ще имате богата, плодородна почва, ще станете по-трудолюбив, но ще имате повече страдания. Природата казва: „Съвременните хора още не са станали достойни да живеят по планините“. И наистина, ние виждаме, че хората, които живеят по планините, не са много интелигентни, понеже не са се повдигнали на нужната висота, да могат да се ползват от тия условия. Там хората поети стават, писатели стават, но още не познават хубостите на природата и не могат да се ползват от тях. Ония хора пък, които живеят в полетата, в долините, са по-интелигентни, по-развити, защото им се създава повече работа. Значи засега Божията мисъл функционира повече в материалния свят. Бог работи повече в полетата, в долините, отколкото във високите места. Ще кажете: „Щом е тъй, да живеем грешен живот“. Това е лесно да се направи, хората знаят това изкуство, но трябва да имат предвид, че всеки, който злоупотребява с кредита на някоя банка, натоварва се с много дългове и тя го наказва. Една банка, колкото и да дава, всичко се записва, и един ден ще си вземе това, което ти е дала – или от тебе, или от твоите деца. По същия начин и природата постъпва. Ти не можеш да я излъжеш с нищо. Тя има счетоводни книги, в които записва всичко, което се взима от нея. И когато някой се яви при нея за нов кредит, тя веднага отваря книгата си, да види колко пъти той е взел заем от нея и какво има да ѝ дава. Според както вие сега разбирате и изучавате света, според както разбирате и изучавате духовния живот и доколкото разбирате законите на Божията мисъл – всичко това определя степента на развитието ви, до която сте достигнали. Кое е това, което се бори във вас? Борбата всякога произтича от несъгласие между вашата мисъл и Божията мисъл. Борите ли се, значи не сте в съгласие с Бога. Когато искате да извършите нещо лошо, Божията мисъл ви казва: „Слушайте, не правете това, което сте намислили! Ако го направите, ще страдате и ще бъдете отговорни“. Всички имате такива опитности. Колцина от вас сте постъпвали разумно? Колцина от вас сте послушали този вътрешен глас? Някой казва: „Аз се борих цяла нощ, докато реша еди-кой си въпрос“. Такъв пример имаме с Якова, който цяла нощ се бори с Господа. Тази борба е представена като един физически процес, но всъщност тя представлява един жив, вътрешен процес. След този процес Яков се преобрази, защото в неговия ум дойдоха нови идеи. Най-после той каза: „Господи, отсега нататък ще ти служа добре и няма да върша неправда в този свят“. Следователно ние се борим, за да добием по-добра мисъл, да създадем у нас правата мисъл.

Някои питат: „Защо трябва да учим?“ – За да познаем Господа. Защо трябва да бъдем по-добри? – За да познаем Господа. Защо трябва да обичаме? – За да познаем Господа. Защо трябва да търсим Истината? – За да познаем Господа. Единственото най-съществено, най-реално нещо, към

което трябва да се стремим в сегашния си живот, е да познаваме формите на Божията мисъл. И всеки човек, който познава формите на Божията мисъл, може да има помощта на Господа.

Казва пророкът: „Духът на Господа е върху мен“. Аз бих ви превел този стих в следния смисъл: „Формите на Божията мисъл са с мен. Аз познавам законите на обективната Божия мисъл“. Следователно, когато човек се докосне реално до Божията мисъл, той ще усети тази връзка.

Често аз съм давал на тия от вас, които боледуват, известни наставления за лекуване. На тия от вас, които са отпаднали, физическо или душевно, съм казвал: Ще отидете при някой стар, но здрав дъб, който не е изгнил, и ще опрете гърба си на него. Така ще постоите 5–10–15 минути, най-много половин час, и ще му кажете: „Понеже в тебе има изобилие на Божиите мисли, изобилие на Божиите форми, бъди тъй добър, да ми дадеш малко от твоята енергия“. Дъбът ще отнеме част от вашите дисхармонични енергии и вие ще се успокоите, ще се възстановите и ще си отидете зарадван. Значи дъбът ви е дал нещо Божествено. Ако пък сте много раздразнен, залейте се с една кофа прясна, чиста вода. По този начин главата ви ще се освободи от ред непотребни елементи и една Божествена мисъл ще се влее у вас.
В света съществуват безброй форми, които философите си представят във вид на една тънка, жива материя, която прониква в нашия организъм. Тази материя огражда клетките с особена сила, която учените хора наричат имунитет. Когато всяка клетка имунира с Божествената мисъл, или когато човешкият организъм имунира с Божествената мисъл, човек е защитен от всички непредвидени случайности, от всички мъчнотии, от всички нещастия в живота. В деня, в който ти нарушиш този имунитет, Божествената мисъл започва да се оттегля от теб. Това показва, че ти си влязъл в дисхармония с Нея. Тогава нещастията се зараждат в живота ти. Някой казва: „Моят живот е нещастен“. Казвам: Необходима ти е хармонична среда. Събирай се с хора, които не само да говорят за Бога, но и да живеят в Бога! Събирай се с хора, които не само да говорят за Любовта, но и да проявяват Любовта! Събирай се с хора, които не само да говорят за Истината, но Истината да им е постоянна мярка в живота! Казвате: „Няма такива хора в света“. Не казвайте така! Вие ще срещнете такива хора и в София, и навсякъде по света. Тези хора не са само между най-учените. Вие може да ги намерите и между простите хора, както и между селяните. Такъв човек може да бъде някой селянин, който по цял ден оре на нивата си, без сам да подозира, че крие Божественото в себе си. За да намериш този човек, може да пропътуваш и 10–15–20 километра, но намери го. Иди при него, поприказвай си малко, ще видиш как ще се тонираш и нещо хубаво ще протече в душата ти. Във всеки народ има

такива хора. Българите наричат тия хора врачки или гледачи. Когато някой българин се намери в голямо притеснение, или когато работите му, изобщо, не вървят добре, той отива при някоя врачка и казва: „Голямо нещастие ме е сполетяло! Моля ти се, гледай ми на боб, или на восък, и ми кажи, коя е причината, че страдам толкова много?“ Врачката излива восъка, или му хвърля карти, и казва: „Причината за твоите страдания, за твоята болест е тази, че преди еди-колко си години твоят баща открадна десет вола на един свой съсед, и ти сега трябва да ги купиш и да му ги върнеш. Направиш ли това, болестта ти ще изчезне. Тъй пише на моя восък“. Този човек отива на пазара, купува воловете, връща ги на съседа си и, наистина, болестта му изчезва. Решите ли сега да се лекувате по този начин, трябва да върнете всичко заграбено. Дали знаете това, или не, то е друг въпрос, но всичко заграбено трябва да се върне. Кражбата може да е извършена от дядо ти, но понеже ти си наследник, тебе държат отговорен, ти ще плащаш.

Когато се проповядва един велик морал, той не се отнася само до сегашния живот; той се отнася и за миналото, и за бъдещето. Вие трябва да оправите работата и на дядо си, и на прадядо си, на всички четири поколения преди вас. Вие трябва да премахнете лъжата, която е съществувала във всички четири поколения преди вас, докато дойдете до себе си. Направите ли това, тогава само ще се свържете с Бога, ще възстановите хармонията в себе си и всичките ви работи ще се оправят. Ако искате вашата вяра да се усили, направете първия опит. Та когато ние говорим за Божественото учение, подразбираме коренно реформиране на целокупния живот. Затова ние трябва да се научим да мислим правилно, да чувстваме правилно и да действаме правилно. Следователно ние няма да се отричаме от живота, но ще го използваме в своето минало, настояще и бъдеще. Ние няма да изхвърляме нечистата вода, но ще я прецедим, за да отстраним примесените към нея вещества, а после ще я преварим, за да я освободим от бацилите.

Казва пророкът: „Духът на Господа е връх мене“ – Божията мисъл е връх нас. Това са новите времена. От всички хора днес се изисква да имат в себе си великата Божия мисъл. Това значи, че у всички хора вярата трябва да действа не формално, а вътрешно. Всички трябва да съзнаем, че сме проекция на Божията мисъл. В това отношение, всеки трябва да бъде в хармония с ближните си. Когато Писанието казва да любиш ближния си, както самаго себе си, това подразбира да любиш тази велика мисъл във всеки едного, както в себе си. Тя е Божествена мисъл. Днес никакви дарби, никакви таланти не могат да се развият в човека, докато той не оправи работите на четирите поколения преди него. Вие сте последните от четвъртото поколение. На вас предстои задачата да изправите грешките на

вашите прадеди и прабаби. Ще кажете: „Как ще узнаем, че това е действително така?“ – Отворете книгата на живота и там ще намерите всичко написано.

„Духът на Господа е връх мене и ме помаза.“ За какво? – Да благовествувам на смирените, да освободя народа си, да възстановя ред и порядък навсякъде в живота. Аз искам у всинца ви да съществува тази трезва мисъл. Сегашното общество, сегашният свят има особени схващания и разбирания за живота, вследствие на което страда от много болести, от много недъзи. В света съществуват толкова много и органически, и психически болести, че съвременните лекари не могат вече да се справят с тях. И всички нещастия, които съществуват в живота, произтичат именно от тази вътрешна дисхармония, в която се намираме. Ако двама души не могат да живеят добре помежду си, причината е, че и двамата нямат връзка с Бога – тяхната мисъл не е свързана с Божията мисъл. Не можеш да пишеш – не си свързан с Божията мисъл. Ако се свържеш с Божията мисъл, тя веднага ще потече в тебе, и ти ще започнеш да пишеш. Болен си – не си свързан с Божията мисъл. Свържи се с Божията мисъл, и здравето в теб ще се възстанови. Не се безпокойте от нищо, но започнете с най-малките опити, с най-малката величина.

Сега ще ви дам една нова рецепта. Тя седи в следното. Раздразнен си, разсърден си или се съмняваш в нещо. Какво трябва да направиш? Вземи в един съд хубава, чиста вода и полей с нея горната част на лявата си ръка. Вземи после една кърпа и леко отнеми влагата, мокротата от ръката си; нека ръката остане малко влажна. След една минута намокри горната част на дясната си ръка. По същия начин с една кърпа попий влагата и на тази ръка. Проследи сега да видиш какво ще стане с твоето психическо състояние. Ако състоянието ти не се е подобрило, след една минута намокри пак горната част на лявата си ръка. Попий я леко с една кърпа и я остави да седи свободно две минути. После намокри горната част на дясната си ръка, попий влагата нежно, леко с кърпа и остави ръката да седи така пак две минути. Ако състоянието ти и сега не се е подобрило, намокри пак горната част на лявата ръка, леко я попий с кърпа и я остави да седи три минути. Същото нещо направи и с дясната ръка. Остави и нея три минути спокойна и виж след това какво е състоянието ти. Ако състоянието ти не се подобрява, правете по-нататък същия опит, като увеличавате времето от измиването на едната до другата ръка с една минута, докато стигнете най-после до десет минути. Направите ли последния опит, с промеждутък от десет минути за едната и другата ръка, състоянието ви ще се измени и това, което ви е мъчило, ще изчезне, ще се стопи, както ледът се топи през топлите дни. Кое е по-хубаво сега, да си мокрите ту едната, ту другата ръка, или да ви разтриват? – Първият опит е

за предпочитане. И на път да сте, пак ще можете да направите този опит. Ще кажете: „Времето си ще изгубим с този опит“. Не, това време не е изгубено. Времето е предвидено за лекуване. То е дадено за проява на Божията мисъл. Не мислете, че това е една магическа формула. Не, това е едно практическо правило, с което може да изменяте едно ваше неразположение, едно лошо състояние.

Има ред други лоши състояния, или неразположения на духа, които не можете да измените по този начин, но ще можете да ги трансформирате чрез употребление на водата в разни части на тялото. Например, вие можете да намокрите с вода врата си, или задната част на ушите си, или краката си, от колената надолу, и т.н. Измиването на разните части от тялото произвежда разни психически промени в мозъка.

Та казвам: Като ученици, вие може да употребявате водата за лекуване. Ако вярвате в силата и влиянието на водата, може да се лекувате с нея, но вън от това може да употребявате и силата на мисълта си. Ако човек не вярва във водата, той не може да се лекува с нея. Вие можете не само буквално да употребявате водата, но можете и мислено да си служите с нея, тя ще произведе пак същия ефект. Да кажем, че вие искате мислено да направите една водна баня на гръбначния си стълб. Ще си представите една чешма, или един извор с чиста хубава вода, на разстояние един километър от вас. Ще вземете една стомна и мислено ще се отправите към този извор. Ще напълните стомната и ще се върнете дома си. Ще снемете горните си дрехи, ще останете само по риза и мислено ще се полеете с изворна вода по гърба си. След това леко ще попиете водата с една кърпа, ще се облечете и ще видите, че няма да се минат 10–15 минути, и ще усетите такова влияние, като че сте направили тази баня в действителност.

Някой ще каже: „Това е заблуждение“. Не е заблуждение. В света съществува една съзнателна вътрешна връзка. Само Божията мисъл е реална, и дето тя съществува, там има резултати. Когато болният вярва, че ще оздравее, той се свързва с Божията мисъл и оздравява. Когато болният не вярва, че ще оздравее, той не се свързва с тази мисъл, и наистина не оздравява. Когато един млад, или един стар човек вярва, че ще се научи, той действително се научава. Каже ли обаче, че науката не е заради него, той няма да се научи. Това става в живота: В което вярваш и което желаеш, то става. Ти ще вярваш от дълбочината на душата и сърцето си! Светлината е резултат на Божията мисъл. Следователно, ако имаме светлина в себе си, тя произтича от факта, че сме в съгласие с Първичната мисъл, с Божията мисъл, която функционира навсякъде в природата. И когато пристъпвате към природата, няма да си играете с нея, но към всеки акт, който предприемате, ще пристъпвате с едно свещено

страхопочитание.

Миенето, например, е един свещен акт. Вие как се миете сутрин? Не трябва да се миете бързо, както обикновено правите, но трябва да спазвате известни правила. Ще си вземете един чист леген, ще налеете в него вода, малко топличка, и ще наплискате лицето си хубаво. След това ще си изтриете лицето леко, едва да попиете влагата, с много мека кърпа. Вие търкате лицето си много силно. Не правете така. Мийте се по новото правило. Не плискайте силно лицето си с водата, но леко, да ви е приятно, като че се милвате, едва да го докосвате. Лицето на човека е много нежно и отзивчиво. Много учени хора препоръчват кърпи за изтриване на лицето от лен, от коноп, но те са само за грешни хора. За един праведен, за един разумен човек е нужна мека, нежна кърпа. Божествената мисъл за да функционира правилно у нас, не трябва да търкаме лицето си с груба кърпа. Защо? – Понеже лицето е огледало на нашата душа. Чрез него се съзира връзката ни с Бога. Когато се измиете и погледнете лицето си, вие трябва да бъдете доволни от него. Ако не сте доволни, след десет минути се измийте втори път. Измийте се десет пъти наред, докато най-после бъдете доволни от себе си.

Онези от вас, които имате свободно време, направете следния опит. Ставате сутрин, но сте неразположени. Измийте лицето, шията, ушите си един, два, три, най-много до десет пъти, и ще видите, че неразположението ви ще изчезне. Ако след като се измиете десет пъти, неразположението ви не изчезне, аз ще ви кажа кои са причините за това нещо. Направете този опит първо със себе си. Не го предавайте на другите, докато не го опитате вие сами. Когато го проверите няколко пъти и бъдете доволни от резултатите, тогава го предавайте и на други хора.

И тъй, като ученици, вие трябва да възстановите вътрешната връзка с Бога. Тази връзка ще ви освободи от всички заблуждения, нещастия, болести, страдания, нечистотии и т.н. На мнозина от вас краката, устата, телата миришат. Всички тия миризми трябва да се премахнат. Вие трябва да се заемете да се изчистите най-първо органически. Онзи, на когото краката миришат, трябва да се заеме да ги изчисти с мисълта си. В стомаха на много хора остават излишни вещества, които се разлагат, вследствие на което устата на такива хора мирише неприятно. Обаче човекът, със силата на своята мисъл, може да изхвърли всички тия нечистотии навън. Ще кажете: „Как може да стане това?“ Човекът е жив, съзнателен организъм, и той може да внуши на клетките си да изхвърлят вън от тялото всички нечистотии. Но за да се реформира вашия организъм, от вас се изисква голямо постоянство. Човек, за да познае, че има силна мисъл, трябва да е господар на своето тяло. Да бъдеш господар на тялото си, не значи, че

трябва да го измъчваш, но да живееш с него тъй, като със свой добър другар. И това тяло, като ни напусне един ден, да каже: „Благодаря на Бога, че ми даде отличен господар, с когото живях толкова години. Бих желал и втори път да живея с него!“ Днес какво казва нашето тяло? То казва: „Господи, благодаря, че ме освободи от този господар“. Наистина, ние злоупотребяваме с нашето тяло. Писанието обаче казва, че ние сме храм Божий. Така е, тялото ни е храм на Бога. Ние сега искаме смъртното тяло да се облече в безсмъртие. Кога ще стане това? – Когато научим великите закони на Божията мисъл. Те ще ни доведат до безсмъртието.

Всички тия закони могат да се приложат, когато се влезе в Божественото учение. За това се изисква учене. Някои от вас трябва да се учат от по-напредналите ученици. Те трябва да имат смирение, да питат това, което не знаят. Някои от вас мислят, че знаят всичко, че може да се постигне всичко изведнъж. – Не е тъй лесно да се постигнат нещата изведнъж, по магически начин. Вие мили ли сте си лицето десет пъти, за да измените вашето лошо разположение на добро? Спазвали ли сте най-простото правило, да си измивате ръцете след свършването на каквато и да било работа? Ако спазвате това най-малко правило, то ще е едно благословение за вас. Дръжте ръцете си по възможност в по-голяма чистота! В такъв случай човешката мисъл, която се стреми да влезе в единение с Божията мисъл, ще се преобрази. Нашата цел е да образуваме връзка с Бога чрез външната природа, чрез която Той е направил своята мисъл достъпна за нас. Например, планините, долините, това са Божията мисъл. Щом сме в единение с тия форми, с тия енергии, ние ще изучаваме и Божията мисъл. Бог ни учи по този начин.

Следователно, щом имаме работа с тази жива, разумна сила в света, тя ще ни покаже по кой начин трябва да постъпваме. Например, знаете ли по колко грама вода трябва да пиете на един път? Знаете ли още, по колко вода трябва да изпивате на ден? Знаете ли коя вода е най-хубава и отде можете да си я доставите? – Не знаете. Затова тия от вас, които искат да пият най-хубава вода, потърсете по селата и по градовете, дето живеете, кои са най-хубавите извори, и оттам си носете по две стомни вода. Изпитвайте де се намират най-хубавите, най-чистите извори и такава вода пийте! Мнозина от вас търсят лесния път и казват: „Този кладенец е близо, от него ще си черпим вода“. Не, тази вода е варовита, не пийте от нея. Там, далеч някъде, има един хубав извор, от него пийте вода. Не жалете времето си! За да придобиете една Божествена мисъл, може да се иждиви и цяла година. Тя заслужава това време, защото е една велика придобивка за вас. Щом влезете в общение с една Божествена мисъл, вие ще усетите, като че някой богат гост ви е посетил, и веднага ставате самостоятелни. Проникването на най-малката Божествена мисъл в нашия живот ни прави

вътрешно самостоятелни; развива в нас една вътрешна самоувереност, в която проблясва малка любов, малка светлина, малък мир и малка радост. И според както расте Божествената мисъл у нас, така постепенно се увеличават и любовта, светлината, мирът и радостта. По този начин расте и целият човек.
Тъй, както хората днес постъпват, това още е старият, хирургическият начин. Те виждат само опакото на живота. Ученикът обаче няма право да критикува. Само мъдрите хора имат право да критикуват. Някой пита: „Ами аз нямам ли право да критикувам?" Ако си някой велик мъдрец, природата ти дава carte blanche, но ако си ученик, който едва сега започваш да учиш, няма да се занимаваш с критика! Можеш да четеш какво са казали критиците по разните въпроси, но своето мнение няма да изказваш, докато природата не ти позволи. До това време ще учите онзи велик закон на чакане. До кога? – Докато ви дойде времето.

Пророкът казва: „Духът на Господа е връх мен". Когато Духът дойде, ще ти каже: „Стани и кажи това, което си научил и придобил". Кое трябва да кажеш? – Неговото Слово. Само тогава ти ще бъдеш смел и решителен, без да се колебаеш. Затова от вас сега се изисква смелост. Мнозина от вас са дошли до едно вътрешно прераждане, но трябва да бъдете внимателни към живота си. Когато хората се стремят към добър и благочестив живот, то е по отношение на Божията мисъл. Порочният живот прекъсва вътрешната връзка с Бога, пречи за проявата на Божията мисъл. Критиката, съмнението, подозрението, всички недъзи, изобщо, спъват хората. Докато съществуват те, в каквато и да е форма, вие не можете да имате единение с Бога, не можете да бъдете свободни. Свободата е вътрешен процес, връзка с Божията мисъл. Свободен е само онзи човек, чиято мисъл е свързана с Божията мисъл. Това е същественото за всеки човек. Тази връзка е носителка на светлината в живота.

Питам ви: Защо всинца вие се разполагате тъй приятно в тоя салон? Защото светлината му е изобилна. Влезте в друг някой салон, прозорците на който са обърнати на север, и вижте как ще се почувствате. След това направете две събрания – едното в нашия салон, тук, и другото в салона, чиито прозорци са обърнати на север, и вижте как ще се почувствате и едните, и другите. Проследете какви резултати ще имате в продължение на една година. Ето защо, ние трябва да отворим и сърцата, и умовете, и душите си за Божията мисъл. Мнозина от вас имат повече северни прозорци, отколкото източни и южни.

Сега, като ви говоря по този начин, вие казвате: „Значи ние трябва да се простим с живота си". Няма какво да се прощавате с живота си, вие ще се свържете с живота. Нима детето, след като е живяло девет месеца в

утробата на майка си и един ден излезе в широкия свят, се прощава с живота си? Нима то умира? Да, умира нещо в него, но кое? Само онази малка ципица, с която то се е хранило и с която е било завито в утробата на майка си. Питам: Вторият, свободният живот не е ли по-хубав за детето? Следователно досегашният ни живот е животът на детето в утробата на майката. Животът на плътта, това е живот в утробата на майката. А този живот, за който ние сега говорим и в който вие трябва сега да влезете, подразбира единение с Божията мисъл, т.е. освобождение или новораждане. И при този живот майка ви ще бъде при вас, но ще поеме грижата отвън. По същия начин и природата отвън ще ви укаже своето влияние. Значи днес Божията мисъл ви обгръща отвсякъде, но ще дойде време, когато Тя ще действа специфично върху вас.

Често някои от вас казват, че Бог не ги слуша. Не, не е така. Това противоречиво положение за вас показва, че условията на живота ви се изменили. Едно време майка ви се грижеше за вас отвътре, сега ви дава храна, условия отвън, а вие сами ще се храните. Да мислиш, значи сам да се храниш. Да чувстваш, значи сам да се храниш. Това са условията, храната, които Бог ни дава. Колкото по-правилно мислите, толкова по-добре се храни вашият ум. Колкото по-правилно чувствате, толкова по-правилно се храни вашето сърце. Туй, което сега ви казвам, не е заради мене. То е едно благо за вашето тяло, за вашия ум, за вашето сърце, да разберете и познаете Истината. Вие искате да бъдете силни, да имате светли мисли, да имате добро сърце, искате да ви люби някой. Питам: Кой може да ви люби повече от Бога? Затова, ако искате друго някое лице да ви люби, вие трябва да се допитате до Бога, и тогава Божествената мисъл ще направи една идейна връзка с ония форми, които подхождат на вашето развитие. Когато двама другари се обичат, между техните мисли и чувства трябва да има естествена хармония. Любов без хармония не съществува и не може да се прояви. Тия мисли, които ви казвам, са елементарни. Тази наука, която тук изучавате, е елементарна, но ако я приложите, тя ще представлява твърда канара в живота ви, на която веднъж застанали, няма да се разклащате. Влезе ли във вас съмнението, вие казвате: „Дали пътят, по който вървим, е прав? Да не би да сме се заблудили нещо? Я да се върнем към старото!“ Казвам: Така и дядото постъпва. Той се връща все към младенческия си живот и казва: „Ех, дядовото, едно време, когато аз бях млад...“ Той все младостта си припомня и към нея се връща. И прав е този дядо. Младостта е Божественото у нас. Докато сме млади, и Божественото е у нас. Аз считам млад човек този, на когото сърцето е свободно. Той всякога е готов да услужва, комуто и да е. Стегне ли се сърцето му, той казва: „Работите не се уреждат с идеализъм. Ще гледам да се оженя, че като остарея, да има поне кой да се грижи за мен“. Мисли ли така, идеализмът му вече изчезва. Почне ли човек да се страхува от живота,

той вече е стар. Младият не се страхува, той носи в себе си сила, енергия и казва: „Благодаря на Бога, че ми е дал този ум, това сърце и тези ръце. Докато имам всичко това, аз съм способен човек и мога сам да си изкарвам прехраната“.

И тъй, за всинца ви е потребно да се домогнете до Божественото. То ще внесе във вас подмладяване, свежест и сила. Не казвам насилие, а сила, чрез която да проявите всичко добро и благородно у вас и да го приложите по всички правила на новото учение. Така всички ще бъдете носители на Божествените мисли. Тогава по-напредналите братя от вас ще се радват, че вие сте от достойните ученици, които сега започват своята кариера. Те, като ви гледат как работите, ще кажат: „Тези ученици са способни, ще излезе нещо от тях, затова ние ще им помогнем в тяхната кариера“. Те ви се радват тъй, както учителите се радват, когато учениците им напредват.

Вие сте ученици, и за да напредвате, трябва да се молите. Молитвата е наука. Питам: Когато отидеш при своя учител, как ще му разкажеш урока си? Ако той те извади на дъската и ти даде някоя задача по математика, ти как ще постъпиш? На колене ли ще седнеш и ще дигнеш ръце нагоре да се молиш? – Не, ти ще трябва да решаваш задачата си, да говориш, а Учителят ще те слуша. Значи ти ще решаваш, ще пишеш и ще се молиш. Като свършиш молитвата, задачата ти трябва да бъде решена. Молитвата, в този случай, представлява велико почитание и уважение, велика любов, която трябва да имаме към онази Първична причина, която ни е дала живот.

Сега аз желая всички вие да кажете като онзи еврейски пророк: „Духът на Господа е връх мене и ме помаза да благовествам“. Ще дойде ден, когато всички вие, в един или в друг смисъл, ще благовествате, и трябва да бъдете готови с една богата опитност в себе си, да знаете, че всичко, което кажете на света, е вярно. Когато говорите великата Истина, трябва да имате пълна самоувереност. И ако ви пита някой, познавате ли Господа, да кажете: „Да, през целия си живот съм опитвал Господа, и Неговата мисъл е връх мен“.

Та казвам: Ще правите упражнението за миене на ръце. Ако някой от вас го мързи да направи туй упражнение, нека дойде при мене, аз ще измия ръцете му десет пъти. Вие ще видите какво ще стане тогава. Аз съм правил цели 11 години ред упражнения, които сега не искам да изнасям пред света. Един ден те ще бъдат известни, но сега имам предвид друга задача. Днес хората трябва да се лекуват дотолкова, доколкото здравето за тях представлява една съединителна нишка с Божията Любов. Доколкото ученикът иска да научи Божията Любов, аз съм готов да му услужа, и 10

пъти да измия краката му. На мнозина съм правил ред услуги. Някой се оплаква, че го боли глава. Взимам чиста вода в една кана, поливам върху главата му 3–4 пъти, както аз зная, и главоболието му минава. Как става това? Аз прилагам Божията мисъл и казвам: „Господи, Ти, който живееш във водата, излекувай главата на този човек да познае, че Ти проникваш и чрез водата". Този човек оздравя и казва: „Благодаря, аз имам вече връзка с Божията мисъл". Водата обаче мен познава и казва: „Аз ще излекувам главата на този човек, но заради тебе, и ако той не познае Господа и злоупотреби, ти ще бъдеш отговорен". Аз имам връзка с Божественото, затова и моите опити имат резултат. И този, който лекува, и онзи, когото лекуват, трябва да бъдат чистосърдечни. Този, който лекува, не трябва да се пазарува с болния, да му иска известна сума за лекуването. Нито пък онзи, когото лекуват, има право да се пазари. В пазарлъка няма нищо Божествено. Ако светът злоупотребява със своите дарби, това е друг въпрос, но ученикът, който учи пътя на Истината, трябва да бъде правдив, трябва да бъде образец на Божията Любов. Ти реализирай Божията мисъл, и после я остави сама да се проявява. Посей семето, и не мисли за последствията! Нека всички ваши приятели познаят, че Господ е във вас.

Често в човека се забелязва натрупано нещо кисело, нещо струптиво. Понякога пък се забелязва известна недосетливост. Например, като говоря сега, някои бързат да си отидат и казват: „Защо Учителят не свърши вече беседата си?" Аз чета тази мисъл у тях. Други пък казват: „Дано Учителят каже още нещо!" И едните, и другите са прави, но и аз, от своя страна, се питам: Защо трябва да говоря на тия хора? Аз трябваше да дойда при вас и в няколко изречения да свърша беседата си. Трябваше да ви кажа: Вие трябва да разбирате живата природа, да се свържете с формите на Божествената мисъл в природата, да поливате главата си с чиста вода три пъти на ден, да миете ръцете си десет пъти, често да си миете краката. След това да си туря шапката и да изляза. Какво ще стане тогава? – Аз ще пътувам бързо, а вие ще тичате подир мен и ще казвате: „Учителю, почакайте малко! Какво казахте? По колко пъти да си поливаме главата? По колко пъти да си мием краката и ръцете?" Друг някой ще каже: „Учителят каза много работи, че аз забърках как и по колко пъти да се мият лицето, ръцете и краката". Сега ви казвам: Няма да тичате подир мен, да ме достигате по улицата, да ме запитвате по това-онова, защото и без това говорих много и закъснях за пътя си, но вие, учениците, сами едни други ще си предавате това, което сте чули, и ще правите опити, а като ме достигнете на пътя, да говорим вече за други работи, а не за старите. Това се отнася до практическата страна на живота, защото той има и теоретическа страна.

Засега искам десет души да направят опита с миенето на ръцете според

правилото, което ви дадох. Ако няма десет души, нека поне 1–2 души, като са неразположени, да направят този опит и да ми кажат какви резултати имат. Ще започнем опита с двама души и ще стигнем постепенно до десет души. Останалите нека почакат малко. Утре, след като изгрее слънцето, започнете опита и вижте какъв е резултатът. Ако има резултат, кажете ми да зная; ако няма резултат, пак ми кажете. И в единия, и в другия случай аз ще ви обясня причините за успеха и неуспеха на опита. Наука е това! Може би да има нещо развалено във вашата инсталация. Не е лесен този опит! Ти можеш да измиеш и 20 пъти ръцете си, и пак да нямаш резултат. Първото нещо: Правете всичко с вяра. Вярата е акт, който усилва човешкия организъм, дава му стабилност. Вярата, която прилагате при лекуването си, ще упражни благотворно влияние върху целия ви организъм, и вие ще бъдете в хармония с живата природа. По същия начин и всяко ваше усилие упражнява благотворно влияние върху организма ви.

Като правите упражненията с миене на ръцете, лицето и краката си, ще гледате да бъдете сами, да не обръщате внимание на околните. Освен единичните опити, има и колективни, които се правят в извънредни случаи. Ако един човек сам лекува някой болен, ще има един резултат. Ако го лекуват десет, сто или хиляда души, чрез концентриране на мисълта си към него, ще опитат мощната сила на човешката мисъл. Мисълта е сила, която може да лекува. Има още ред опити, от които ще видите вътрешната връзка, която съществува в природата. Природата представлява верига от форми, така свързани една с друга, че взаимно си подпомагат. За да разберете тази верига от форми, трябва ви разумност.

Духът на Господа и Божията мисъл трябва да дойдат върху нас. Това време е наближило. По какво ще се познае? – Човек сам ще отиде до Божествения извор със свои съдове, да черпи от тази чиста, кристална вода.

Сега, аз ви желая през този събор да направите правилна връзка с Бога и да усилите тази връзка. Или с други думи казано – да усилите връзката между Божията мисъл и вашата душа.

1927_08_20 Братя в единомислие
съборна беседа

БРАТЯ В ЕДИНОМИСЛИЕ

Ето, колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие! (Псалом 133:1)

Само Божията Любов носи пълният живот!

Ще ви прочета няколко извадки от Библията, като образци на човешката мисъл.

Ще взема 133 Псалом. Всеки, който прочете този Псалом и го вземе в неговия буквален смисъл, ще попадне в една погрешка и ще си създаде ред неприятности в живота. Например, във 2 стих на този Псалом се казва: „Като многоценното онова миро на главата, което слизаше на брадата Ааронова". Всеки от вас има брада, но под „брада" не се разбират само космите, както някои мислят. На брадата, наистина, растат косми, но космите не съставляват брадата, те са само нейно проявление. Долната челюст, която е лост на човешката воля, всъщност тя съставлява брадата. Значи лостът, чрез който човешката воля си служи, това е брадата. И тогава вие ще разбирате, че се говори за миро, което слиза именно върху този лост на човешката воля. Ако вие разбирате, че мирото слиза по космите на човешката брада, знайте, че с това нещо човек не може да се благослови.

„Ето, колко е добро и колко угодно да живеят братя в единомислие!" Пред кого е угодно да живеят братя в единомислие, пред нас, или пред Бога? – Пред Бога, разбира се. Колко е угодно да живеят хората в единомислие пред лицето на Бога! Казвате: „Ние живеем в единомислие". Не, днес не може още да се живее в единомислие, нито пък живеят хората в единомислие. Защо? По простата причина, че всички хора имат различни интереси. Следователно вие никога и по никой начин не можете да примирите интересите на хората. От хиляди години те се силят да примирят интересите си, но това се е указало невъзможно. Такъв закон не съществува. Защо? – Интересите на частите не могат да се примирят едни с други. Те могат да се примирят само в цялото. Само цялото представлява велик закон за примирение интересите на частите. Следователно всеки човек, който се занимава с частите, преди всичко трябва да разбира закона на цялото, понеже всяка част има определено място в цялото; и тя е част дотогава, докато запазва своето място. Изгуби ли това място, тя вече не е никаква част. И в живота забелязваме същото нещо.

И тъй, докато човек има свое определено място в цялото, т.е. в Бога, той живее. Щом изгуби това място, той умира. Значи, в това отношение, смъртта не е нищо друго, освен това, че частта е изгубила своето място в цялото. Аз не взимам думата „смърт“ в смисъл умиране на тялото, но я разглеждам като състояние, при което умът на човека се изопачава, и той престава да мисли; сърцето му се изопачава, и той престава да чувства; смисълът на живота се изгубва, и всичко пред човека започва да бледнее. Да изгубиш смисъла на живота, това е най-ужасната смърт!

„Колко е угодно на Бога и пред Бога да живеят братя в единомислие!“ „Пред Бога“ – значи да живеят братя и сестри в единомислие пред цялото. Мнозина казвате: „Ние живеем в единомислие“. Само казването още не разрешава въпроса. Ние никога не можем да живеем в единомислие, докато всеки мисли само за себе си. Мислим ли само за себе си, всякога ще има противоречия. Тогава силният ще има право в едно отношение, а слабите, колективно съединени, ще имат право в друго отношение. Този закон съществува не само в обществото, но и в нашия организъм, т.е. това, което става в обществото, става и в нашите чувства, мисли и действия. Много от болестите се дължат на специфичните разбирания на клетките. Когато клетките в човешкия организъм се индивидуализират и всяка за себе си каже, че тя може да работи тъй, както си разбира, в организма на човека става анархия. Идват лекари тогава – един, двама, трима, правят инжекции, препоръчват разтривки, изпотявания, какви ли съвети не дават, но всичко това може да се сведе към следното: всички клетки трябва да разберат, че те са живи същества, че щастието на всяка една от тях зависи от общото състояние на организма. Затова клетките, които живеят в човешкия организъм, трябва да имат взаимно съгласие помежду си. Ако те живеят всяка за себе си, никога не ще имат благото на общото, благото на цялото. Ако всяка клетка пожелае да живее някъде отделно, като малка микроба, тя ще има един прост, нищожен живот. Влезе ли да живее в човешкия организъм, тя ще опита онова величие, което съществува в общата хармония на човешката душа.

И сега, тия от вас, които още не са ученици, които живеят с разбиранията на старозаветния живот, или с разбиранията на новозаветния живот, или с разбиранията на праведника, познават закона на частите. Те не живеят още в закона на цялото. Аз не говоря, обаче, за живота и стремежа на душите им, но за техните човешки разбирания. Кои са праведни хора в света? Някой казва: „Аз съм честен и благороден човек. Никому досега не съм направил какво и да е зло – праведен човек съм“. Не, колкото и да е праведен този човек, той още не е ученик. Той не разбира смисъла на живота от гледището на ученика, от гледището на цялото. И праведният

човек живее още за себе си. Той иска да застави хората да познават и признават неговата праведност, затова казва: „Не знаете ли, че аз съм праведен човек, и всички трябва да се отнасяте към мен с почитание?“ Старозаветният човек иска почитание. Новозаветният човек иска почитание. Праведният иска почитание. Единственият, който не иска почитание, това е ученикът. Когато човек престане да иска почитание, той става ученик. Само ученикът учи, а всички други се занимават, те живеят един физически живот. Наистина, праведният седи по-високо от новозаветния, но още не е ученик. Новозаветният седи по-високо от старозаветния, но още не е праведен. Животът на ученика, обаче, е идеалът на човешката душа. Този живот включва разбирането на четирите живота. Тия четири живота представляват четири различни направления.

Всички сравнения, които ви давам сега, служат като определения и допълнения на главната мисъл в този Псалом. Той се състои от три стиха. Първият стих е следният: „Колко е добро и колко угодно да живеят братя в единомислие!“ Този стих е основата на това, което осмисля живота. Този закон се отнася не само за обществото, но той е верен и за нашия духовен живот, той е верен и за физическия живот. Когато всички части на едно колело са сплотени и работят заедно, това колело има смисъл. Но когато всяка част се индивидуализира, в това колело се образува триене, търкане. Казват за това колело: „Разхалтави се нещо туй колело“. Щом спиците на колелото се разхалтавят, чува се нещо като пеене. Не, това не е пеене, това е скрибуцане, то е хлопане. И коларят тогава казва: „Не върви нещо колата ми, разхалтавила се е, трябва да се поправи!“ Така и ние често се разхалтавяме и трябва да отидем при Бога, да се поправим. Трябва да знаете, че от тази гъста материя, в която живеете, често спиците на вашия живот се поразслабват, разхалтавят, и трябва да се молите, трябва да отидете при Бога да ви се поправят. Ние трябва да ходим при Господа най-малко по три пъти на ден да ни поправя спиците. Той сам няма да ги поправи, майстор ще изпрати, но ние трябва да се молим. Какво нещо представляват спиците? Ние имаме за тях специфично разбиране. Тия спици на нашия живот могат да се изправят само чрез молитвата. Молитвата е тониране на сърцето. Да се моли човек, значи да храни сърцето си. Дишане, пречистване трябва на човека! Как става това пречистване? – Чрез молитвата. Докато човек се моли, той диша.

Аз говоря за съзнателния живот на човека, за съзнателната молитва, за този вътрешен, непреривен стремеж на душата, да бъде свързана с Бога, а не за онази молитва на думи само, написана от други хора. Молитвата е непрекъснато стремление да работим заедно с Бога. Тогава нашите интереси и интересите на Бога ще бъдат едни и същи. За да не се прекъсва връзката с Бога, каквато работа предприемем през деня, трябва да я вършим с

единствената мисъл, че тя се върши за Бога. Миеш ли лицето си, мий го за Бога. Пишеш ли, четеш ли, каквато работа и да вършиш, върши я за Бога. Постъпваш ли така, ще имаш в себе си един постоянен импулс. Това нещо се забелязва в живота на всеки човек. Някой певец, например, пее хубаво, но няма вдъхновение, нищо не го интересува в живота. По едно време той се влюбва в една красива мома и се вдъхновява, насърчава се вече. Като излезе на сцената, и 10,000 души да го слушат, това не е важно за него. Той има пред себе си един образ и за него пее. Всички казват: „Много хубаво пее този певец“. Наистина, той има вече успех. Отнемете този образ от него, този певец изгубва вдъхновението си, от никъде помощ не иде, не му се пее вече. Аз наричам този образ „вътрешен център“, който привлича мисълта и в който всички части намират своето единение. Този образ не е някаква външна представа, но едно съзнание в нас, което може да регулира живота ни. Този образ изразява вътрешното състояние на нашите чувства. Той изразява идеята, която ни движи. Ето защо, вие трябва да пазите този образ в себе си! Вие може да го намерите в някой по-напреднал човек от вас, а може да го намерите и в лицето на Бога. Дето и да го намерите този образ, пазете го. Той носи живот за вас.

Някои питат: „Как се предава живота?“ – Божественият живот не се предава направо чрез мислите, чрез идеите. Как се предава тогава? – Божественият живот, Божествените идеи се предават най-първо чрез контакт, чрез допиране, не физическо, но духовно, вътрешно допиране. При това допиране се образува Божествения пламък, и Божественият живот у човека започва да тече. Както при горенето във физическия свят е необходимо вещество, способно да гори, за да се поддържа огънят постоянно, така и в Божествения живот трябва да има едно постоянно прииждане на Божествени енергии. Значи, за да се прояви живот, енергия е потребна. Отде ще вземете тази енергия? Отдето и да я вземете, ще имате все едни и същи резултати – горене ще става. Ако ви трябва дървено масло, ще купите от някой бакалин. Ако ви трябва електрическа енергия, ще вземете от дружество „Орион“, или от другаде някъде, и пак ще си платите. Ако не плащате редовно, прекъсват тока, и вие оставате в тъмнина. Някой казва: „Всичко се дава даром от Бога“. Вярно, всичко от Бога е даром, но при условие. Ние взимаме буквално думите, че от Бога всичко е даром. Питам: Щом всичко от Бога е даром, защо всички хора не се даряват еднакво? Защото всички хора не заслужават еднакво. Тъй седи въпросът. Нека говорим това, което е, а не това, което не е. Тази мисъл, че от Бога всичко е даром, е старозаветна, и аз я превеждам в новозаветна, за да стане по-ясна.

Сега ще ви прочета част от 16 глава от Евангелието на Лука. Ще започна от 10 стих надолу. Това са образци на Божествения Дух. Не считайте, че ние

сме се събрали тук само за преминаване на времето. Не, нашето време е запълнено с Божествения Дух, и ако сега не Го научите, това време втори път няма да се върне. Ако сега запълните, ако сега посадите това време с новите идеи, които слушате, един ден то ще дойде при вас и ще ви донесе узрели, благословени плодове на вашия труд. Ако обаче още сега не запълните това време, един ден то ще ви донесе най-голямото нещастие, каквото не сте виждали на света. Това е един старозаветен закон, с който сега нямам време да се занимавам. Вие, като ученици, сами ще го научите. Задача на ученика е да научи всички закони.

Ето как започва евангелист Лука 10 стих: „Верният в малкото, и в многото е верен". Това е една новозаветна мисъл. Аз ще сравня тази мисъл с по-ранншната, която цитирах: „Ето, колко е добро и колко угодно да живеят братя в единомислие!" Коя е основата на живота, за да живеят братя в единомислие? Сега мислете, не говорете още нищо. Аз искам да ме слушате, а не да потвърждавате нещата външно. Някои от вас говорят, мърдат само устата си, без да мислят. Вие няма да мърдате устата си, нито ще се смеете, понеже сега Господ е между вас, сега Той говори. Щом дойде време вие да си мърдате устата, аз ще ви дам знак. Щом дойде време за смях, аз пак ще ви дам знак. Мърдането на устата е на място, смехът е на място, говоренето е на място, но всяко нещо трябва да дойде на своето време. Когато говорим без време, и когато се смеем без време, ние сме в един живот на безпорядък, и тогава не можем да идем при Бога. Вие казвате: „Аз не съм ли свободен да говоря?" Свободен си, но когато цялото говори, частите трябва да мълчат, да слушат, защото тогава Господ говори. Когато частите говорят, т.е. когато ние говорим, трябва да се редуваме, да пазим реда, последователно да говорим. Най-първо ще говори един, после втори, трети, четвърти и като се изкажем всички, ще оставим цялото да даде заключението си. Ние по някой път говорим по цели часове, прережданме се, бързаме да се изкажем, не се изслушваме спокойно, и цялото не може да даде никакво заключение. Следователно всеки от нас каже ли урока си, който му е зададен, трябва да остави Бог да даде своето вътрешно заключение. И сега Бог отговаря: „Когато верният в малкото е верен и в многото, само тогава братята ще живеят в единомислие". Христос казва: „Неправедният в малкото и в многото е неправеден". Бог казва: „Щом човек е неправеден и в малкото и в многото, братята не могат да живеят в единомислие".

„И тъй, ако в неправедното богатство вие не бяхте верни, кой ще ви повери истинното богатство?" Питам: Ако вие в материалните работи, ако в богатството на света, което е временно, не сте верни, кой ще ви повери духовното богатство?

„И ако в чуждото се не показахте верни, кой ще ви даде вашето?“ Кое счита Христос за чуждо богатство? – Божието богатство. Значи, ако вие се показвате неверни към благото, което Бог ви дава, и злоупотребявате с него, кой ще ви даде вашето? Никой в света, освен Бог, не може да ви даде вашето.
Единственото същество в света, което може да ви даде вашето благо, това е Бог. Следователно, ако вие сте злоупотребили с Божието благо, от никого не можете да очаквате вашето благо. В Бога се крие и Божието благо, и нашето благо. Той държи и своето благо, и нашето благо. Тогава, ако ние злоупотребим с Божието благо, кой ще ни даде нашето?

Ще ви дам един конкретен пример за обяснение на този закон. Представете си, че вие сте един прост работник и отивате да работите на лозето на един богат българин. Той ви казва: „Ще ти платя, колкото желаеш, но искам тъй да прекопаеш лозето ми, че да не остане в него нито един стрък трева. После, да разкопаеш пръстта добре, на ситно, да не останат никакви буци“. И ако вие прекопаете лозето тъй, както господарят ви иска, той ще ви плати добре, както обеща, но ако дойде и види, че вие сте прекопали лозето отгоре-отгоре само, тук-там сте драснали почвата с мотиката, питам: Този господар ще ви даде ли благото, което ви се пада? – Няма да ви го даде.

„Никой слуга не може на двама господари да слугува, защото или едного ще намрази и другиго ще възлюби, или до едного ще се прилепи и другиго ще презира. Не можете да работите на Бога и на Мамона.“ Човек не може да работи едновременно и на себе си, и на Бога. Това е немислимо! Щом работиш за Бога, за Бога ще работиш. Работиш ли за себе си, ще знаеш, че за себе си работиш. Вие не можете да примирите тия две положения в живота си. Някой казва: „Нали трябва да живеем за себе си?“ Ние ще живеем за Бога, а Бог ще живее за нас. Такъв е великият закон на Битието. Когато апостол Павел премина в новозаветния живот, той научи този закон и каза: „Сега вече не живея аз, но Христос. Аз умрях, а Христос живее в мен“. Питам: Как е възможно умрял човек да говори? Павел казва, че той вече не живее, а въпреки това говори. Под думата „смърт“ Павел не разбира изгубване на съзнанието в човека, но той подразбира, че в даден момент човек се самоотрича от себе си и живее за Бога, като казва: „Господи, ще живея само заради Тебе!“ Лошо ли е човек да живее за Бога? Да живее човек за Бога, това е едно от най-красивите състояния на човешката душа. Да живее човек за Бога, това още е частичен живот, а да живее в Бога и за Бога, това е целокупният живот, в който той минава живота на всички същества.

„Всичко това чуваха и фарисеите, които бяха сребролюбци; и присмиваха

Му се.“ Това е светът, това са безидейните хора.

„Всеки, който напуща жена си и се ожени за друга, прелюбодейства; и всеки, който се ожени за напусната от мъж, прелюбодейства.“ Какъв е смисълът на този стих? В този стих се подразбира, че всеки, който напуща Божията Любов, напуща Бога и прелюбодейства. Жената е символ на Любовта. Затова всеки, който напуща Бога и започва да живее с тази или онази жена, с този или онзи мъж, прелюбодейства. Такъв човек е изгубен вече. Най-ужасното престъпление е това духовно прелюбодеяние! Когато напуснем Любовта, т.е. великия принцип на живота, тогава, именно, смъртта иде. Това е истинското прелюбодеяние. Като четем този стих, ние не разбираме в буквален смисъл отношенията на мъжа към жената, нито отношенията на жената към мъжа, нито отношенията само на мъжа, или тия на жената отделно, нито пък отношенията на всички живи същества, но разбираме отношенията ни към Бога.

Казва Христос: „Който напусне жена си, прелюбодейства“. Христос обяснявал тази мисъл на учениците, говорил им за дълбокия смисъл, който се крие в нея. Всички хора днес страдат от неразбиране на нещата. Те разглеждат всяко нещо в неговия буквален смисъл. Тази мисъл е новозаветна, и кой как я прочете, ужаси се и казва: „Ние трябва да пазим жените си като писани яйца. Любиш ли жена си, ще любиш и Бога“. Не, аз казвам, че ако любиш жена си, Бога не можеш да любиш. Но любиш ли Бога, ти не можеш да не любиш жена си и децата си, и всички същества. Ще любиш, както Бог люби. Тогава Любовта ще бъде нещо възможно за тебе, и ти няма да казваш, че „този не мога да търпя“, „онзи не обичам“ и т.н. Като човек, вярно е, че много неща са невъзможни, но невъзможното за човека е възможно за Бога. Човешката любов е частична, Божията Любов е целокупна. Под „целокупност“ разбирам единение, единство в съзнанията. Ако ти любиш всички хора, техните съзнания, като възприемат твоята любов, ще се съединят с твоето, и ще има единство в съзнанията. „Всеки, който напуща жена си, прелюбодейства.“ Този стих, преведен в широк смисъл, означава: „Всеки, който напуща Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, прелюбодейства“.

От това гледище, аз ще се спра върху сегашния индивидуален и обществен живот. Щом в един дом царува Божията Любов, там се раждат умни деца. В това отношение, както съвременната наука, така и науката в миналото и бъдещето, имат само едно мнение. Този дом, в който бащата и майката са били целомъдрени, в пълния смисъл на думата, там се раждат най-добри, най-разумни и гениални деца. Ние имаме такъв пример с Христа. Той се роди от една девица, която беше най-целомъдрената жена по това време. Еврейският народ не можа да създаде по-добра, по-целомъдрена жена от

Мария – майката Господня. Христос можа да се роди само чрез нея. Същият закон се отнася и до мислите. Само най-целомъдрената душа може да роди прави, прекрасни, красиви мисли в света. Същият закон се отнася и до постъпките, до действията. Само най-целомъдреният дух може да роди прекрасни, красиви постъпки в света. Целомъдрието може да се тури като основа в живота на всеки едного.

Да допуснем, че мъжът и жената в един дом се бият и наричат това „живот". Не, това не може да се нарече живот. Такъв спор, такъв бой става и вътре във вас; вие сте разделени в себе си, и в резултат на това се явява тъмнина, мрак. В домовете, някъде мъжът бие жената, някъде жената бие мъжа. Някой път мъжът е лош и казва: „Моят ум е много лош". Някой път жената е лоша и казва: „Моето сърце е много лошо". Как ще изправите ума и сърцето си? Турете в ума целомъдрието, турете и в сърцето целомъдрието, и вашите ум и сърце ще се изправят. Това са максими, с които можете да работите. Ще кажете: „Как ще работим с тия максими?" – Това са специфични методи и правила. Ако не можете да намерите правилния начин за работа, т.е. ако не знаете как да отваряте запушените шишета, елате при мен, аз ще ви кажа как се отварят. За да отворите едно запушено шише, вие взимате един тирбушон, прекарвате го през тапата и шишето се отваря. Ако влезете в една къща, дето кепенците на прозорците са затворени, как ще прекарате светлината в нея? Нужно ли е да каните светлината да влезе в тази къща? – Не. Ще отворите кепенците, после ще махнете кукичките на прозорците, ще ги отворите широко и светлината сама ще влезе вътре – няма защо да я каните. Следователно аз говоря за целомъдрието като за разумна сила, като за разумно същество. Целомъдрието носи сила със себе си. Та когато вие отворите път на целомъдрието, това същество ще дойде във вашия ум и във вашето сърце и ще ви покаже по кой начин трябва да разсъждавате и по кой начин трябва да чувствате. Целомъдрието разбира законите на мисълта и затова, като влезе в мозъка на човека, ще поправи всички центрове, с които той си служи, и мисълта веднага ще потече плавно. Тогава мисълта добива израз и става силна, мощна в своите прояви. Всяка Божествена мисъл е права. Тя никога не може да бъде изказана не навреме, защото няма да се възприеме и приложи, а всяка мисъл, която не може да се възприеме, не може и да живее.

Ще кажете: „Съществува ли, наистина, целомъдрие в света?" – Да, има целомъдрие в света, което не е механическо, но Божествено целомъдрие. В Новия Завет наричат това целомъдрие „приижданe на Духа", „явяване на Духа", „посещение на Духа" и т.н. Казва Христос: „Духът на Истината ще дойде върху вас и ще ви научи". На какво? – Да мислите правилно. Той ще ви даде знания за живота, а животът не седи само в това да чувстваш и да

мислиш как да прекараш времето си. Не, сегашният живот представлява една дълбока вътрешна наука, едно дълбоко познаване на себе си. Ако ви запитам сега, коя е основната ви черта, или кое е основното качество, което ви отличава от другите хора, какво ще ми отговорите? Ще кажете, че вашата мисъл ви отличава от другите. Че кой не мисли? Ще кажете, че вашият начин на разсъждение е особен. Че кой не разсъждава? Ще кажете, че сте добър човек. Че и другите хора са добри. Или пък най-после ще кажете, че вие обичате хората. И другите хора обичат. „Ама аз съм честен човек, не лъжа." И другите хора са честни, и те не лъжат. Не, кажете ми една отличителна черта, която само вие имате. Как ще я определите? Ако отидете при някой съвременен музикант, той ще ви каже, че първият тон от първата октава има 32 трептения, 32 вълни. Той е най-ниският тон, който човешкото ухо е схванало досега. Само един контрабасист може да вземе този тон. Като се слуша този тон, той представлява едно бучене, като че земята се тресе. Той е силен, мощен тон, в състояние е да разтърси нашия салон. Както виждате, този тон има една отличителна черта, по която се познава от другите тонове. Като дойдем до осмата октава пък, първият тон там има 40,000 трептения. Той е толкова висок, че човешкото ухо едва може да го схване, като че отдалеч някъде се носи този звук. Днес малко цигулари могат да вземат този тон чист и ясен. Грешката не е в цигуларя, нито в цигулката, но жиците, които се употребяват, не могат да предават тия трептения. Затова всички майстори-цигулари търсят материал за жиците по-чист, по-отзивчив за предаване на тези висши трептения.

Аз прилагам този закон по отношение на нашата нервна система, която постоянно се преобразява, преустройва. Тя трябва да се кали толкова много, че да бъде в сила да издържа както на ниските, тъй и на високите тонове. Това ще се постигне чрез мъчнотиите и страданията в живота. Чрез тях, именно, става преустройване на материята в нашата нервна система. Ако разгледате с увеличително стъкло нервната система на един човек, който има старозаветни вярвания, както и на онзи човек с новозаветни вярвания, после разгледате нервната система на праведния човек и най-после на ученика, ще намерите голяма разлика в устройството на нервната им система.

Ако погледнете очите на старозаветния човек, както и тия на новозаветния, ще видите, че очите на единия и на другия са различно устроени. Ако след това погледнете очите на праведния и тия на ученика, пак ще намерите разлика в устройството им. Това са факти, с които съвременните учени хора още не са се занимавали. Те представляват известни празнини в съвременната наука, за изучаването на които се изискват ред изследвания. Това е една широка област за проучаване. Ние можем да познаем

миналото, настоящето и бъдещето на човека по неговото око. Всичко, което може да стане с човека, е написано в неговото око, и ние можем да четем по него. Ако някой човек страда от охтика, или от каква и да е болест, в окото му има признаци, които говорят за тази болест. Всички болезнени състояния се отразяват в очите на хората. Там стават известни пресичания на кръговете, от които правилните течения в очите се прекъсват. Онзи, който може да чете по очите, като погледне в тях, ще познае, че някой човек ще умре от охтика, например, след една година. Случва се такъв човек, който чете по очите, да отиде при някой болен, когото всички лекари отписват от книгата на живота, и казва: „Този човек след десет дена ще бъде на крака“. Как е възможно това нещо? Нали всички лекари казват обратното? Да, така казват те, но в окото на този човек е написано положително, че той ще живее, няма да умре. Тъй е определил неговият дух. Някой човек пита: „Аз ще стана ли добър?“ – Погледни в окото си, или намери човек, който може да чете по окото, той ще ти каже всичко, каквото може да стане от теб. После намери някой опитен френолог и го попитай за какво си способен. Той има ред мерки, с които ще си послужи: ще измери главата ти околовръст, на дължина и т.н. След това ще се произнесе не само за твоите способности, но точно ще определи каква е била майка ти, какъв е бил баща ти, какви са били твоите деди и прадеди преди няколко поколения. Казват някои, че и в България имало такива гадатели. Не, нашите гадатели говорят, както им падне, те не са тъй точни, както съвременните френолози, не могат даже да се сравняват с тях. Френологията почива на ред опити, наблюдения, извлечени от живота, из живата природа.

Казах ви в една от беседите си, че всяка форма е израз на една Божествена мисъл. В този смисъл, окото е жива Божествена форма, в която е написано как са устроени целия космос, цялата слънчева система, как е устроен най-после и животът. Окото на човека е създадено най-после. То има най-висок произход. Следователно онзи, който може да чете по окото, той е учен човек. И всички по-видни ясновидци, всички адепти и Учители на човечеството четат и се учат по окото. Една от видните български ясновидки казваше: „Аз чета за живота на хората по очите им. Най-напред се помоля на Бога, след това, като погледна в очите им, всичко познавам. Не мога ли да проникна в окото, нищо не мога да кажа, нищо не мога да прочета“. Така е, в окото на човека е написано всичко. Христос казва: „Ако окото ти е чисто, всичкото ти тяло чисто ще бъде; и ако окото ти е нечисто, всичкото ти тяло нечисто ще бъде“. Каквото е окото, такова е и тялото. Ако в окото има признаци на нечистота, тялото ти не може да бъде чисто. Окото седи на първо място. Ние виждаме това око на лицето, но то е израз, отражение на вътрешното око. За вътрешното око се говори в Писанието. Двете очи на лицето на човека са две сестри, свързани в мозъка чрез един

общ център. Щом преминем окото и дойдем до човешкия мозък, пред нас се отваря една широка област за изучаване. Всичко онова, което е написано в клетките на мозъка, представлява недостъпна област за съвременната наука. Ще минат, може би, векове още, докато хората се заемат с щателно проучване на човешкия мозък. Съвременните учени, при известни случаи, са отваряли черепа на човека и са наблюдавали мозъка. Те са виждали как той пулсира, как се увеличава и намалява по обем. Съвременната хирургия е дошла до следните факти: при счупване на част от костта на черепа, отваряла се е дупка, голяма до 2–3 квадратни сантиметра, и ако субектът е развълнуван нещо, забелязвали са, че мозъкът излиза от черепа навън, а щом се успокои, прибира се пак вътре. Същото нещо се забелязва и при възбудена мисъл. Щом мисълта у някой човек е силно възбудена, мозъкът излиза навън до 2–3–5, а даже и до 10 сантиметра, като краставица, но като се успокои, отново се прибира. Както виждате, не е лесно да се управлява мозъкът. За правилното функциониране на мозъка, за урегулирване на това напрежение, изисква се права мисъл. Ето защо, природата, като знае, че съвременните хора, в тяхното развитие, са деца, е поставила мозъка в такава здрава коруба. Тя знае, че тия деца не могат да пазят нещата. Ако мисълта ви е еднообразна, т.е. ако тя върви само в една определена посока, може да разбие черепа ви. По тази причина, именно, много хора заболяват умствено, и нервната им система се разстройва. Следователно, като разбирате този велик закон, ще трансформирате умствената си енергия, ще я отправяте към всички посоки на мозъка. Абсолютно ще избягвате еднообразие в мисълта! Човек, който мисли здраво, не полудява. Казват за някого, че полудял от много мисъл. Не, човек не може да полудее от много мислене. Умът на човека не заболява, но заболее ли сърцето, то указва вече влияние върху човешката мисъл. В предната част на мозъка не става почти никакво заболяване. Обикновено заболяването става в задната част на мозъка. Има известен род мисли, които будят, повдигат човешкото съзнание. Те са правите мисли, които представляват здравословното състояние на човека. Искаш ли да бъдеш здрав, право ще мислиш! Красивата мисъл е хармонично съчетание на мислите. Кривата мисъл подразбира раздвояване в чувствата. Искаш ли неща, които не ти са потребни, заинтересован ли си от нещо лично, ще се родят и кривите прояви в живота. Ето защо, ти трябва да допускаш в мисълта си само такива неща, които са необходими за живота ти за даден момент. Вземете, например, факта, че искаш да бъдеш красив. Красотата не е лошо нещо, но важното е какви са подбужденията ти да бъдеш красив. Турците имат една поговорка за красотата. Те казват: „Да гледа човек хубавото в живота, в природата, това е привилегия за него, това осмисля живота“. Красотата е велик подтик, велик импулс в живота на човека. Чувството към красивото е развито даже и у животните. И те съзнават кога са красиви. У всички същества има едно вътрешно чувство за красотата.

Отде иде красотата, как се създава тя? – От човешката мисъл. Само човешката мисъл е в състояние да подбере съответната храна, да направи човека красив. Ако човек не може да си подбере нужната храна, образува се едно мускулно натрупване. В този смисъл, що е красотата? – Мускулна тъкан, в която мускулите са хубави съчетани, с голяма пластичност. Аз не говоря за онази красота на лицето, при която то изглежда неподвижно, като маска. Красиво е това лице, на което се забелязва всяка промяна в мислите, чувствата и действията на човека. При тази промяна, обаче, в чертите на лицето, все пак остава една неизменна черта. Такова лице е израз на една благородна, възвишена душа. Красив човек е този, в лицето на когото можеш да четеш. Това лице изразява всичко онова, което се крие в душата. Днес хората се страхуват да четат по лицата им. Някой от тях казват: „Ще скрия лицето си, не искам да ме познаят“. Защо? Какво лошо има в това, че някой ще прочете на твоето лице един лист от голямата книга на твоя живот? Какво по-хубаво от това, като видят лицето ти, да познаят, че твоята баба и твоят дядо са били добри хора? Нека хората четат красивите неща в живота! Аз наричам грозни лица само ония, по които хората, като немарливите деца, са писали гарги, драскали, зачерквали, отново писали, пак зачерквали онова хубаво писмо, което Бог някога е написал. Вие четете по тия лица, но нищо не можете да разберете. Грозно лице е това, по което човек пише и задрасква. Красиво лице е това, по което Бог пише, а човек го пази чисто.

„Колко е добро и угодно да живеят братя в единомислие!“ С кого? – С Бога. С кого трябва да живеем в любов, без да се съблазни сърцето ни? – С Бога. Характерът на човека седи в това, той да не се съблазни от нищо. И целият свят да му дават, и всичкото богатство на света да му обещават, той трябва да каже: „Не, за нищо в живота си, не бих пожертвал Онзи, Когото обичам!“ Да се самоотречеш, да понесеш кръста на страданията и същевременно да носиш в душата си великата идея, че всичко това правиш заради Бога, без най-малко да се поколебаеш, това е благородството, това е геройството, това е красотата на човека. Живееш ли така, ти беден няма да бъдеш, лишен от храна няма да бъдеш, от нищо нужда в живота няма да познаваш. Щом любя Бога, аз ще имам нужната храна – ще дойде някоя врана да ми донесе едно малко парченце от Любовта. Щом любя Бога, Той ще ми изпрати от Своята трапеза едно малко парченце с някоя врана. Щом любя Бога, аз не се нуждая хората да ме хранят и да казват: „Знаеш ли, че ние те храним?“ Докато очакваме хората да ни хранят, ние Бога не обичаме. Престанем ли да очакваме хората да ни хранят, ние обикваме Бога.

Казвам: Имате ли тия максими, които ви давам, като основа на живота ви,

няма да бъдете бедни. Свобода съществува само за тези хора, които любят Бога. Те са идеалните хора в света. Колко са и де са тия идеални хора, които любят Бога? Ако срещнеш такъв човек, той отваря душата си пред тебе и ти казва: „Ела да те запозная с Онзи, Когото любя! Ела да видиш колко е добър Той! Аз не казвам, че трябва да те запозная със себе си, нито с моя гениален ум, нито с моето благородно сърце, но искам да те запозная с Онзи, Когото любя. Не у мене, а у Бога се крие гениален и възвишен ум, благородно и възвишено сърце“.

Мнозина от вас имат желание да заведат някого при Бога. По кой начин можете да заведете кого и да е при Бога? По кой начин, именно, трябва да заведем някого при Този, Когото любим? Когато момата залюби някой момък, завежда ли някого при него? Не, щом момата залюби някой момък, тя не води никого при него. Защо? – По единствената причина, че хората нямат доверие един в друг. Момъкът, като залюби някоя мома, води ли някого при нея? – Не. Защо? – По същата причина, няма доверие в хората, бои се да не му я откраднат. Той не вярва даже в своята възлюбена. Защо? Той казва: „Момата може да ме разлюби, затова в мой интерес е да я държа в невежество, много да не знае, само мен да обича. Иначе тя може да се изгуби“. Засега човек има доверие само в майка си и в баща си, затова момъкът, като се влюби в някоя мома, първо я завежда при майка си и при баща си, да получи тяхното благословение. След това я представя пред брата си и пред сестра си и дотам спира. Същото правят и турците. Доверието им се простира най-много до братята и сестрите. Оттам нататък не отиват. Сега този закон и у турците се измени, но по-рано беше много строг. Аз взимам момъкът и момата като форми, които съществуват в света. Взимам ги като най-чисти форми, с които искам да изясня духовния, както и Божествения живот. По същия начин и грешникът не може да бъде заведен при Бога, освен ако съзнанието му започва да се пробужда. Тогава ще му кажем: „Ела да те заведем при Онзи, Когото обичаме! Там ще намериш смисъла на живота“.

Питам ви сега: Отде ще черпите законите, максимите за бъдещата наука? Ученикът трябва да черпи познанията, максимите и законите за новата наука от друг източник. Той, след като е преминал всички школи на света, като приготвителни училища, ще се ползва от един съвсем нов източник. Христос казва: „Като дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко“. Той казва и за себе си: „Както ме е Отец ми научил, и както ме сега учи, така и аз ви уча“. Той всеки ден се учеше. Смирение имаше в Христа! Често работите ви не вървят добре. Защо? – Смирение няма у вас. В каква форма да употребя тази мисъл? Тя е една от най-щекотливите мисли. Като казвам, че „вие“ нямате смирение, изключвам себе си от това число и обиждам вас. Ако кажа „ние“, включвам себе си, а по този начин

себе си обиждам. Ако кажа някому: „Ти нямаш смирение“, обидата е още по-голяма. Ще кажа тогава: Всеки, който не върши волята Божия, не е смирен. Защо? – Понеже частта се е индивидуализирала. Тя мисли, че е общ център, около който всички трябва да се групират, и е недоволна, че не може да върши, каквото си иска. Тя казва: „Аз мога да употребя благото, което Бог ми е дал, за себе си“. Не, Бог ни изпитва с благото, което ни дава. Ако не употребим това благо за Бога, ще го изгубим. Някой казва: „Аз не знаех това нещо“. Ако ти не знаеш тия неща, ученик не можеш да бъдеш. Ако пък ученикът знае всичко, той ще бъде Учител.

Аз не искам да определям какво нещо е Учителят. И да обяснявам това, няма да ме разберете, но казвам: Има по-велик път от този на ученика, той е пътят на Учителя. Сега ви говоря за пътя на ученика. Той е идеален път. Ако днес ви говоря за пътя на Учителя, какво ще разберете? Обаче разберете ли пътя на ученика, само по този начин, в далечното бъдеще, ще дойдете до една нова фаза, да разберете пътя на Учителя. Ако не можете да преминете пътя на ученика, пътят на Учителя ще бъде абсолютно недостъпен за вас. Ако старозаветните хора подготвят пътя на новозаветните, тогава новозаветните ще подготвят пътя на праведните; и ако праведните подготвят пътя на ученика, тогава ученикът ще подготви пътя на Учителя. Това е правилното схващане за живота. Но смирение трябва! Когато човек добие смирението, всякакво терзание изчезва от него, и той добива едно вътрешно спокойствие в душата си. Докато човек няма смирение, той търси почит и уважение от хората. Христос казва: „Не търсете слава от человеците, но търсете слава от Бога!“ Нека Бог има добро мнение за вас, и Той ще ви научи на всичко.

Ще се върна на мисълта: Коя е отличителната черта, по която се различавате от другите хора? Това е една от задачите на ученика. Цялата ваша еволюция седи в това, да познаете отличителната си черта, като ученици. Не знаете ли вашата отличителна черта, един ден вие може да се изгубите в пътя си като ученик и няма да познаете кой сте, дали сте вие, или не. Вие знаете анекдота за онзи човек, които отишъл в банята да се къпе. Съблякъл дрехите си, влязъл в банята между другите хора, но изведнъж се изгубил, не могъл да познае кой е. Като се видял в това положение, уплашил се. Втория път, когато влязъл в банята, за да не се изгуби между другите хора, вързал един конец на крака си. Да, страшно нещо е изгубването! И човек, наистина, може да се изгуби. Щом се изгуби, в него настава една вътрешна суматоха, и умът му изфирясва. Ако човек може да се изгуби в гората, колко повече може да се изгуби в широкия свят? Следователно задачата на всеки едного е да познае себе си. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога“. Да познаем Бога, значи да познаем себе си, да познаем Първата Причина,

която ни е пратила в света, да познаем Единственият, Който ни обича, Който ни дава светлина, мир и радост за душите.

Аз бих ви обяснил в широк смисъл, какво нещо са Любовта, Светлината, Мирът и Радостта, но това ще остане за друг път. То е цяла наука! Да се говори за Любовта, това е широка, необятна област. Вие ще се очаровате, ако опитате Любовта в нейния развой, тъй както започва от физическия свят, продължава в духовния свят, докато стигне най-после до Божествения свят. Вие ще се очаровате и от Светлината, ако я разгледате във всички форми, които тя създава. Вие ще се очаровате и от Мира, който повдига човешката душа, и от Радостта, която внася веселие, доволство в света. Това са области за преминаване, това са теми за проучаване, с които ученикът трябва да се занимава през целия път, докато достигне крайния предел на своя живот и започне да изучава пътя на своя Учител. Тогава той ще бъде по-близо до дълбокото разбиране на живота, до великата Любов, която действа в света, до причините и възможностите, които са го създали, до причините и възможностите, чрез които хората се сближават, до причините и възможностите, които заставят великите Учители да идат в света и да работят. Тогава ще разберете какъв е смисълът на това, да се любите един друг, какъв е смисълът да любите Бога. Засега не разбирате още тия неща. В сегашното ви разбиране има един вътрешен страх. Казвате: Човек може да обича, но тази любов трябва да има граници. Значи Любовта трябва да има граници, предел. Да, вярно е, Любовта има граници, както и яденето. Стомахът има граници, затова и Любовта има граници. Любовта има граници, защото и сърцето има граници. Човек свещено трябва да пази границите на Любовта.

И тъй, в сегашното състояние, в което се намирате, вие нямате право да пипате онзи, когото обичате. Това е закон! Ако не пазите това, което обичате, значи не го обичате. Това е първото нещо, което трябва да спазвате в Любовта. И действително, ние не даваме прах да падне върху този, когото обичаме. По това именно се отличава Любовта във физическия свят. Ако оставите всичкия прах да падне върху онзи, когото обичате, а говорите за любов, това не е никаква любов. Тъй седи Истината. Говорим ли при това положение за Любов, това са празни думи, полици без никакво съдържание. Това са банкноти, които всякога могат да се обезценят. Следователно Бог ни съди заради тази любов. Той ни е поставил на изпит в този свят. Не мислете, че вашата любов е много малка, или съвсем нямате любов, но казвам, че вашата любов е в такъв малък мащаб по отношение на великата Божествена Любов, та като дойдете да боравите с по-големите изисквания на живота, тя не ще бъде в състояние да издържи. Божествената Любов, за която ви говоря, е силна, мощна. Ти не можеш да излезеш срещу човека, който носи в себе си великата Любов.

Той е толкова гъвкав, толкова пластичен, дето и да го туриш, ще намери и най-малката дупчица, през която ще излезе. Дойде ли някаква мъчнотия, той лесно я разрешава, казва: „Тази работа ще се оправи“. Дойде ли му някоя трудна мисъл за разбиране, казва: „Тази мисъл ще се проясни“.

Сега, на старозаветните казвам да станат новозаветни. На новозаветните казвам да станат праведни. На праведните казвам да станат ученици. Аз съм последователен, не говоря това от себе си, но такъв е Божият закон. Аз някога ще ви разделя на старозаветни, на новозаветни, на праведни и на ученици и ще образувам отделни събрания от всички тия категории хора. Като ви говоря това, аз подразбирам степени на човешкото съзнание, а не говоря за съзнанието на вашата душа. Това са четирите живота, които текат у вас, без да се задържат завинаги.

Ще ви обясня този закон, за да не ви създам съблазън. Аз не искам да унижа достойнството на вашата душа. Да кажем, че баща ви и майка ви са били болни хора и са вложили във вас слаба, нечиста кръв. Какво ще бъде вашето положение? – Докато тази кръв не се пречисти, докато не се усили, вие не можете да бъдете здрав човек. Тази кръв е на един старозаветен човек, и тя трябва да се преобрази. Вие трябва да създадете нова кръв във вашето тяло, да минете в живота на новозаветния човек. Докато си старозаветен човек, ти си един търговец, който взима пари назаем. Казвам му: Ти ще се освободиш от дълговете си! Старозаветният живот е живот на човек, който прави заеми и оперира с чужд капитал. Кой е новозаветен човек? Новозаветен човек е този, който оперира със свой капитал. Кой е праведен човек? Праведен човек е този, който е пласирал своя капитал в чужди банки и дава пари назаем. Кой е ученик? Ученик е този, който не се занимава вече с нищо, т.е. нито дългове плаща, нито със свой капитал оперира, нито свой капитал дава някъде в обръщение. Аз не определям вие от кои сте, но поставям старозаветните на своето място, поставям новозаветните на своето място, поставям и праведните на своето място, а учениците не поставям никъде. Защо? Защото истинският живот започва от ученика. Давам ви една загадка, помислете сами, на какво можете да уподобите ученика. Дайте една форма, с която да определите с какво се занимава ученикът. Ако успеете в това, аз ще се радвам.

И тъй, ако ви питам с какво се занимава ученикът, ще кажете: Беше време, когато той работеше с чужди капитали, когато изплащаше дългове; беше време, когато работеше със свои капитали; беше време, когато даваше пари назаем, когато работеше с ортаци, но те го обраха. След това се ожени, но жена му го би. После се обърна той към децата и ги запита: „Кажете ми, дядовото, какво да правя сега?“ Аз казвам на този дядо тъй: Дядо, ти трябва да станеш ученик! И той казва: „Дайте ми буквар да уча!“

Това е фигура. Да учи човек, в това седи смисълът на живота. Новият живот изисква от всички ви да бъдете ученици. Това е най-великото и най-славното, което можете да направите. Туй, което сега имате в себе си, ще го носите, без да подозира светът, че сте ученици. Светът ще ви постави на ред изкушения, ще ви кара да правите това-онова; ще ви иска пари назаем, защото сте богати. Ако хората искат от вас пари назаем, и вие им давате, не сте ученици. Ученикът не борави с пари, той назаем пари не дава. Дойде някой да те пита: „Дългове имаш ли?" – „Нямам." „Пари назаем даваш ли?" – „Не давам." „С какво се занимаваш тогава?" – „Ученик съм." Изваждаш буквара и казваш: „Ето, с това се занимавам". „Че какво се занимаваш с този буквар? Много глупав човек си бил ти!" И, наистина, какво ще кажете, ако видите един 100-годишен дядо, с големи опитности в живота, взел буквар в ръка, като някое малко момченце, и чете. „Не можеш ли да пасеш овце, говеда, ами си взел този буквар?" – „Не, моят буквар струва повече, отколкото пасенето на говедата. Аз се определих в пътя на ученика." И той, като ученик, започва да се занимава с Любовта, със Светлината, с Мира и с Радостта. Това са четирите предмета, които ученикът започва да проучава в началото на своя път. Той трябва да знае какво нещо е Любовта като предмет, да знае как да я прилага. Той трябва да знае какво нещо е Светлината, като предмет, и да може да я прилага. Той трябва да знае какво нещо е Мирът, като вътрешно състояние на душата. Той трябва да знае какво нещо е Радостта, като плод на всички блага, които съществуват в света. Той трябва да знае как да я употреби за благото на своето сърце, както и да бъде полезен на своите ближни – на майка си и на баща си, значи да им служи тъй, както Бог изисква, а това подразбира да изпълнява волята Божия.

Сега разбрахте ли всичко ясно? Аз искам да бъда категоричен, да ме разберете добре и да не си служа с неопределени думи. Въпреки това много неща остават неизяснени, но радвайте се на това. Колкото и да ви говоря – и 20, и 30 дена наред, па и цяла година, вие пак ще знаете толкова, колкото и сега знаете, т.е. вие ще знаете повече, но и задачите, които ви се дават, ще бъдат все по-сложни. В това отношение, привидно, вие като че ли ще бъдете на една и съща степен в знанията си. Някой ученик казва: „Да свърша първи клас, нищо повече не ми трябва". Като свърши първи клас, тогава пак казва: „Да свърша поне втори клас, не ми трябва повече да уча". Свършва втори клас, записва се в трети клас, и него свършва. Такава минава клас след клас, докато най-после казва: „Хайде и университета да свърша, че да няма за какво да мисля". Като свърши университета, казва: „Много малко зная, почти нищо". Това е хубавото, да съзнаваш, че не знаеш. Вървиш ли в този път, той е път на благословение. Любовта, Светлината, Мирът и Радостта са плодове на Божествения Дух. И ученикът почва да се храни с тия плодове. Любовта е първият плод на Духа. Значи

ученикът вкусва от първия сладък плод, който узрява на дървото на великия живот. Той трябва да вкуси от този плод! Защо? – Този плод носи вечния живот.

Та като имате тази велика идея в себе си, като имате Любовта, всички разногласия, които съществуват в света, ще изчезнат. Мнозина идват при мене, искат да ги лекувам. Казвам: Има четири начина за лекуване: начин за старозаветния, начин за новозаветния, начин за праведния човек и начин за ученика. Затова, когато дойде някой при мене да се лекува, ще го питам по кой начин иска да го лекувам, от кои хора е той. Ако е ученик, ще го лекувам по начина на ученика; ако е праведен, ще го лекувам по начина на праведния; ако е новозаветен, ще го лекувам по начина на новозаветния, и ако е старозаветен, ще го лекувам по начина на старозаветния. Новозаветният не може да се лекува по начина на праведния, и праведният не може да се лекува по начина на ученика. В природата съществува строг закон, който следи за изпълнението на това нещо.

По-нататък, като се дойде до науката, и там има четири начина за учене, четири вида наука: наука за старозаветния, наука за новозаветния, наука за праведния и наука за ученика. Науката на старозаветния не е наука за новозаветния; науката на новозаветния не е наука за праведния, и науката за праведника не е наука за ученика. Науката на ученика е особена. Това трябва да знаете! Ако някой старозаветен иска да стане новозаветен, той трябва да измени начините и методите, по които живее; той трябва да измени своите схващания и разбирания в новозаветни. Той не може да борави със същите термини, със същите понятия, които имал по-рано. Старозаветният човек казва за някого: „Този трябва да се обеси, да се убие, да се глоби. Закон има за престъпленията!“ Новозаветният казва: „Простете този човек, смекчете наказанието му, пуснете го на свобода!“ Праведният казва: „Дайте условия на този човек да се повдигне, да работи. Дайте му пари назаем, да оправи работите си!“ Ученикът казва: „Пратете този човек на училище да се учи!“ Как постъпва бащата? Ако е старозаветен, праща сина си на нивата да оре. Ако е новозаветен, праща го да пасе говедата. Ако е праведен, оставя го вкъщи да готви. Ако е ученик, праща го на училище да се учи. Ореш ли – старозаветен си; пасеш ли говедата – новозаветен си; готвиш ли – праведен си; учиш ли – ученик си. Тъй е, нещата са категорични.

Ако разгледате хората в домовете, някои от тях са старозаветни, казват: „Дотегна ни да орем земята!“ Как няма да ви дотегне? Да ореш земята цели 20–30 години, това не е лесна работа. Няколко наши млади братя, идеалисти, работиха земята на „Изгрева“ няколко месеца, и един от тях ми каза: „Учителю, огрубях, отиде моят живот!“ Аз не му казвам нищо, но си

мисля: Как няма да огрубееш? Да копаеш, да ореш земята, това е старозаветният живот. Когато ние копаем, с това ние искаме да насърчим старозаветните, да не се отчаят. Понякога отиваме при новозаветните, които пасят говедата. Гледаме някой от тях легнал под една круша, излежава се, а говедата му наоколо пасат. По някой път и ние готвим манджи, насърчаваме праведните. Погледнеш орача, ръцете му са груби, твърди. Погледнеш говедаря, той е свободен човек: пасе говедата, а сам легнал под крушата, и като падне някоя круша на земята, взима я и я изяжда. Цял ден седи на чист въздух, вечер се връща вкъщи. Той е поправен, ръцете му са меки, гладки, никакви мазоли по тях. Погледнеш праведния, носи манджица, хлебец. Ръцете му са меки, гладки. Той разполага с повече средства за живеене. Погледнеш ученика, той се връща весел, засмян, казва: „Виж какво ни разправя днес учителят!“
Това е пътят, през който всички трябва да минете. Аз не говоря на присмех, но така е в действителност. По този път съм минал и аз, по този път ще минете и вие. Този път е създаден от живата природа. Природата е създала пътя на старозаветния човек, на новозаветния, на праведния и сега създава пътя на ученика. Пътят на ученика е новият живот, който иде в света. По нямане на по-добър, по-съответен термин, аз наричам този път „нов живот“ или „живот на ученика“ в най-хубавия смисъл на думата. Вие ще имате предвид тия разграничения в живота. Като преминавате от старозаветния в новозаветния живот, всички ценно от този живот ще пренесете в новозаветния. Като преминавате от новозаветния живот в живота на праведния, всичко ценно от този живот ще пренесете в живота на праведния. И най-после, всичко ценно от живота на праведния ще пренесете в живота на ученика. Само по този начин може да се създаде онова вътрешно единение между всички хора. Думата „единение“ означава всички хора да живеят за Бога.

Как живеят хората днес? Дойде някой брат гост в някое село, или в някой град, веднага го запитват: „Кога дойде?“ – „Вчера.“ „Ами кога ще си отиваш?“ Той не знае какво да отговори, иска да поседи повечко, дошъл е на гости като ваш брат. След няколко седмици го запитват: „Имаш ли пари за път?“ Искат да му обърнат внимание, че много седял. Те се отегчили от него, а той дошъл и не мисли да си заминава. И едните, и другите са старозаветни хора, които носят името ученици.

Сега, за да се създаде у вас хубавия, красивия живот на ученика, вие трябва да елиминирате от себе си първите три вида живот, да ги оставите настрана и да заживеете само с идеала на ученика. Само по този начин всеки от вас ще носи своето благо. В първите времена, всеки ученик сам носеше хляба в торбата си. Всички ученици вкупом излизат вън, всред природата, и там насядат на голямата трапеза. Учителят ги нарежда.

Всички изваждат хляба си и започват да ядат. Тия от учениците, които нямат хляб, взимат от другите. Вечерта всички се връщат с празни торбички. На другия ден отиват на училище пак с пълни торби. Както виждате, и ние правим по същия начин. Така трябва да започне ученикът! Като отива на училище, той трябва да носи торба, пълна с хляб; вечер, като се връща, торбата му трябва да е празна. На другия ден баща му и майка му пак ще напълнят торбата, а вечерта той ще се върне с празна торба. Това показва, че той се учи. Значи във физическия живот ученикът трябва да отива на училище с пълна торба, а с празен ум. Като се връща от училище, физическият живот е изпразнен, а умът, т.е. духовният, Божественият живот, е пълен. Това трябва да стане естествено, нормално състояние за всеки ученик. Когато едно нещо у вас се пълни, друго нещо трябва да се празни. Човек не може едновременно да богатее и материално, и духовно. Това е невъзможно! Не казвам, че трябва да сте сиромаси, но като ученици, вие трябва да изпразвате торбата с вашите блага и да учите законите на новия живот, или по-право, да учите живота на великата Любов. Любовта носи всички методи, всички начини, чрез които светът може да се изправи, чрез който животът ви може да бъде щастлив.

Това са Божествени думи, думи на Божествения Дух, Който учи хората. Той носи новата наука в света. Затова ще изучавате себе си, ще изучавате окото си. Виждали ли сте красиво око? Красиво е човешкото око! Но ако го разглеждате без веждите, без клепачите, не можете да познаете какво изразява то, дали има израз на усмивка, или няма. Окото е устойчиво, то не се изменя. Единственото нещо във видимия свят, което не претърпява почти никакви промени, е окото. То никога не лъже. Сгреши ли човек, окото веднага потъмнява. Стане ли праведен, окото веднага става ясно, бистро. По окото може да се чете всичко. Безпощадно е човешкото око! Когато човек не иска да се издаде, че е направил нещо лошо, затваря клепачите си. Когато някое дете иска да скрие нещо от майка си, гледа към земята. Майката казва: „Я си отвори очите, погледни ме!“ Няма човек в света, който като лъже, да не съзнава. Той и като мисли, и като чувства, и като говори, съзнава, че не говори Истината. Той се бори с ума си, който му казва: „Ти не говориш право, не тури думата на място, коригирай се!“

Аз взимам ума на човека във висок смисъл, като разумно същество, което не лъжа, а само коригира. Това, което не лъже у нас, е Божественият ум, който всякога говори Истината. На този ум ние се осланяме. Като говорим за знанието, аз разбирам именно този ум, от който излизат Божествените мисли. Като дойде този ум у вас, той ще ви научи на всичко. Той е Духът. Казват за някого: „Този човек има порочен ум“. Не, няма порочни, няма покварени умове в света. Сърцето понякога може да се оцапа, може да се

поквари, но умът винаги носи светлина. Понеже светлината е необходима, затова се изисква наука, в която сърцето да се не меси. Намеси ли се някъде сърцето, нещата се изопачават. Когато ученикът иска да бъде пръв, да има отлични бележки, това се диктува от неговите чувства, а не от мисълта. Когато някой човек иска да бъде праведен, да го познават всички, това се диктува пак от чувствата. Чистата, Божествената мисъл у човека елиминира всички посторонни, всички второстепенни мисли. Тя употребява чувствата като сили, които помагат за развитието, за растенето на мисълта. Пък един ден, когато ние станем чисти, хубави извори, хората сами ще ни намерят, ще ни оценят и ще започнат да говорят за нас. Ученикът обаче първо трябва да разбере, че най-необходимото нещо за него е да се учи.

Казвам: Ученикът трябва да се подложи на една вътрешна самоанализа. Онези от вас, които са готови за това, да започнат вече, но искреност се изисква. Някой казва: „Аз ще се трудя, колкото мога, колкото сили Бог ми е дал“. Това не е език на ученика. Ученикът казва: „Аз мога да направя всичко, каквото Учителят ми даде“. Учителят не може да ви даде задача, която не можете да разрешите. Бог не може да иска от вас невъзможни работи. Ако Бог ни туря на известни изпитания, те ще бъдат такива, които ще имат добри резултати, ще извлечем добри уроци. Следователно всяко изпитание съответства на моята сила. Това изпитание ми е дадено като задача в живота, като един умствен акт, от който, след като го реша, ще стана по-силен. Да кажем, че вие минавате през една гора и в ръцете си носите торба, пълна със злато. Сядате на едно място да си починете, и там заспивате. Събуждате се, парите ги няма – изгубили сте ги, някой ги взел. Защо изгубихте парите си? – Онзи, който ръководи съдбата ви, знае, че през този път ще минат разбойници и като видят торбата с парите, ще ги вземат, а вас ще убият. Като минат разбойниците покрай вас и не намерят нищо ценно, ще ви отминат, без да ви докоснат. Вие тогава се връщате назад, търсите парите си тук-там, и ги намирате. Питате: „Защо изгубих парите си?“ – За да спечелиш живота си. Ще знаете: Всяко препятствие в живота на ученика е специфичен акт, насочен с цел да го избавят от някое по-голямо зло. Затова трябва да се благодари на Бога! Не е лесна работа да благодариш, да се научиш да се примиряваш с всички препятствия и мъчнотии в живота! Десет пъти най-малко ще се изпотиш, докато се научиш да благодариш!

Та казвам: Ученикът може да превъзмогне всички мъчнотии! У нас има ред навици и мъчнотии, ред теории, които трябва да превъзмогнем, да разрешим. За в бъдеще, за да разберете човешката ръка, човешкото око, за да научите астрономията, астрологията, трябва да сте превъзмогнали всички мъчнотии в живота си. Само ученикът може да се занимава с тези

науки. Тези науки не са достъпни за онзи, който не е ученик. Той може да се занимава със старозаветна, с новозаветна астрология, с астрологията на праведния, но не може да се занимава с астрологията на ученика. Ако ти искаш да проникнеш в смисъла, който Бог е вложил в звездите, ако искаш да проникнеш във великото, което те крият в себе си, ти можеш да бъдеш ученик. Ученикът се отличава с голямо смирение, с голяма отстъпчивост – и на мравята прави път. Навсякъде той е последен, не мисли за себе си, готов е на пълно самоотричане. Старозаветните хора навсякъде са първи. Гледате ги, влезли в някой вагон, първо място заели. На второ място седят новозаветните, на трето място – праведните, а на последно място – учениците. Ученикът обикаля тук-там и пита: „Тук има ли едно местенце и заради мен?" Качва се във вагона и заема най-последното място. Тази е отличителната черта на ученика. Не можеш ли да заемеш последното място, ученик не можеш да бъдеш. Христос е разбирал този закон и го изказал със следните думи: „Когато те покани някой на гости, заеми последното място, да не би, като дойде господарят на този дом, да ти каже да отстъпиш твоето място, защото е определено за някой почтен гост". Тогава ти ще изгубиш уважението на окръжаващите. Като ученик, ти ще заемеш последното място. Нека старозаветните, нека новозаветните, нека праведните хора заемат първите места, а ти, като ученик, ще заемеш последното място. Ученикът трябва да каже: „Докато всички хора спорят, докато разискват това-онова, аз ще се вслушвам в Божествения живот, който работи в мен, ще слушам какво Господ ми казва и ще уча".

И тъй, ученикът не трябва да се дразни. Че се дразни, това не е грях. Ученикът не трябва да се сърди. Че се сърди, това не е грях. Ученикът не трябва да се съмнява. Че се съмнява, това не е грях. Съмнението е присъщо на старозаветния живот. Ученикът обаче трябва да работи над себе си. Идната година, като дойдете тук, искам да видя у всинца ви една малка промяна. Това не може да стане изведнъж, но постепенно. Това е закон на еволюция. Христос казва: „Ако е въпрос за въздържание, по-добре човек да се не жени". Всичко да става по свобода. Който от вас може, да мине напред, а който не може, пак да работи, но да чака своя ред. Казвам: На учениците предстои една от най-великите задачи. Тия от вас, които искат да бъдат ученици, аз ще ви събера, ще ви говоря на един нов, необикновен, съвсем специфичен език. Тогава старозаветни между вас няма да има, новозаветни няма да има и праведни няма да има. Ще има само ученици, с които ще мога да се разбера.

Сега, понеже между вас има и учени, и неучени, последните ще кажат: „Ние не можахме да разберем какво искаше да каже Учителят, не се изясни напълно". Други ще кажат: „Учителят ни нападна малко; не трябваше да казва така". Действително, и при най-голямото добро, което

човек иска да направи, все може да стане една малка погрешка. Ако вие имате няколко ученика, които ви обичат, и други, които не ви обичат, аз мога да направя всички да изменят мнението си за вас. Как? Представете си, че ви давам една кошница, пълна с ябълки – и големи, и малки – от различна големина, и ви казвам да ги раздадете на вашите ученици. Раздайте малките ябълки на тия от учениците, които са ви обичали, които са ви носили цветя, и вижте какво ще направят. Те ще престанат да ви носят цветя и ще кажат: „Едно време ние имахме добро мнение за вас, но сега го изменяме“. Дайте от големите ябълки на тия ученици, които не са ви обичали, и вижте какво ще направят. Те ще започнат да ви обичат, да ви носят цветя и ще кажат: „Ние не знаехме, че учителят ни бил толкова добър, не мислехме така за него“. Но ако раздадете на всички ученици еднакво хубави, еднакво големи ябълки, те ще погледнат едни към други, ще видят, че ябълките са еднакви по големина и красота, и ще бъдат доволни.

Казвам: В света има една особена обстановка на нещата, че и при най-доброто и искрено желание да задоволите всички, не можете. Кошницата, която ви дават, е пълна с големи и с малки ябълки. На старозаветните ще дадете най-малките ябълки; на новозаветните – по-големите; на праведните – още по-големите, а на учениците, които са най-малко, ще дадете най-големите ябълки. Вие не можете да постъпите другояче, не можете да дадете на ученика малък плод. Ако намерите, че този символ не е сполучлив за разяснение на мисълта ми, ще ви дам друг символ. Представете си, че ми дават една чанта, пълна с различни книги: граматики, читанки, сметанки, разни научни и философски книги. Какво трябва да правя с тези книги? – Да ги раздам. По какъв начин? Трябва ли да дам философските и научните книги на онова дете, което сега влиза в първо отделение? – Не, на това дете аз ще дам буквара. Под малък плод, малка ябълка, аз разбирам този буквар. Кому ще дам философските и научните книги? – На онзи ученик, който е напреднал вече, който може да ги чете, разбира и прилага. Това значи голям плод, голяма ябълка. Аз ще раздам тия книги съобразно степента на развитието на всеки ученик. Това се подразбира и от примера с ябълките. Тук може да се постъпи само по един разумен начин. Другояче не може. Този начин е неизбежен.

Като употребявам този метод, някои ми се сърдят. От свое гледище, те са прави да се сърдят. Казвам: Ако ви поканят на едно угощение и ви турят на последното място, вие ще се сърдите, но ако ви поканят да работите на лозето и ви турят на последно място, ще благодарите. Ако ви турят на лозето на първо място и на трапезата на първо място, или ако ви турят на лозето на последно място и на трапезата на последно място, ще имате два различни резултата. Това става по една необходимост, която се налага от

самия живот. Все-таки, един трябва да бъде пръв на лозето! Кой ще бъде първият на лозето? – Който знае да работи, който има здрави мишци и здрав гръбнак. И на трапезата трябва да има някой пръв! Кой ще бъде първият на трапезата? – Онзи, у когото вкусът е най-добре развит. Това са неизбежни неща. Ние, обаче, не можем да примирим противоречията в живота. Че някой имал повече, а друг – по-малко, това не определя живота.

Христос казва: „Животът не седи в неговото външно благо“. Външните блага са относителни неща. Че имаш много или малко, причините се крият другаде. Ти ще желаеш да имаш, но главно ще желаеш да бъдеш ученик, да учиш, защото само ученикът има бъдеще в Царството Божие. Когато Царството Божие дойде на земята, ученикът ще заеме най-почтеното място. Този живот има свой израз, затова трябва да се подготвят за него. Иде едно велико бъдеще за хората, в което всеки ще заеме своето определено място: старозаветните ще бъдат орачи, новозаветните – говедари, праведните – готвачи, а учениците ще заемат най-високите длъжности. Защо? – На тях се дават тия места. Първите три категории хора ще бъдат ли доволни от своите служби? – Не, те постоянно ще викат, ще се сърдят.

Пророкът на миналото е изразил идеята за ученичеството в друг смисъл, като казва: „Всички хора ще придобият нов живот, ще бъдат научени от Господа да живеят тъй, както Той изисква“. Така е. На всинца ви предстои нов живот, нова работа, различна от досегашната. Казвате: „Какво ще работим?“ Всички трябва да работим над себе си. Тази нова работа има своето определено време, има своята сила, има и своите помощници. Ако спазвате този велик закон, да четете и проучавате свещената книга на живота, да изучавате живота на великите хора, които са я писали, тя ще ви даде ценни упътвания. Новата наука започва да чертае велики методи и пътища на бъдещето. Само един човек с просветен ум, който се е решил да служи на Бога, може да види бъдещето. Пред вас седи велико бъдеще! По-хубави времена за учениците от сегашните не са наставали, но ако те не използват условията, и по-лоши времена не са наставали.

Христос казва: „Иде ден и сега е, когато онези, които чуят гласа ми, ще излязат вън от гробовете и ще възкръснат“. Кои ще чуят този глас? – Само учениците. Само те ще се обновят, само те ще възкръснат. Новият живот, възкресението е само заради тях. Възкресението не е за старозаветните, не е за новозаветните, не е и за праведните. То е само за учениците, за хората на бъдещето, за хората на новата култура. Те са работници в Царството Божие, те са хората на новата раса. Тя няма да бъде многобройна, но всички хора от тази раса ще бъдат мощни по ум, по сърце, по воля, по

душа и по дух. Тези хора ще възстановят Царството Божие на земята и ще кажат: „Възможно е всички ние да живеем в Любовта, възможно е всички ние да живеем в Светлината, възможно е всички ние да живеем в Мира, възможно е всички ние да живеем във вечната Радост, която Бог ни е дал!“

1927_08_21 Обич към знанието
съборна беседа

ОБИЧ КЪМ ЗНАНИЕТО

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Ако ви се даде да развиете темата „Кой е най-важният въпрос за младите“, или „От какво се интересуват младите най-много“, какво бихте писали по нея? Аз ще ви улесня в отговора. Ще ви попитам: От какво най-много се интересува новороденото дете? – От храната, от млякото на майка си. Първата тема, с изучаването на която детето започва, е млякото на майка му. То пристъпва към това мляко, като някой учен професор, и започва да го изследва, да го анализира. От млякото зависи неговото бъдеще. Тогава кой е най-важният въпрос, с който ученикът трябва да се занимава най-първо? Кой е този въпрос, от който зависи неговото бъдеще?

Сега ще направя един паралел. Както от млякото на майката зависи здравословното състояние на детето, доброто състояние на неговия ум и на неговото сърце, на неговите мисли и чувства, тъй и от обичта, от любовта на ученика към знанието зависи неговото правилно развитие. Следователно, ако майката дава най-хубавото мляко на своето дете, тогава неговото здраве, неговите мисли и чувства ще бъдат нормални. Ние разбираме, че такова дете е родено и отгледано по всички правила на разумната природа, затова то е здраво във всяко отношение. Ние не говорим за онези отклонения, които съществуват в живота. По същия закон ученикът трябва да започне с обич към знанието. Знанието е предметът, към който той трябва да се стреми, а Любовта е храната, която той трябва да възприема. Няма ли ученикът любов към знанието, той нищо не може да постигне. Има ли любов към знанието, както детето има любов към млякото на майка си, то ще улесни пътя на неговата душа, ще спомогне за правилното развитие на неговия ум. Понеже всички вие сега минавате в по-горен клас, от вас се изисква любов към знанието. За в бъдеще, ако нямате любов към знанието, вие ще бъдете ученици само по форма, а не и ученици в идейния смисъл на думата. Ученик може да бъде всеки, бил той млад или стар, ако има любов към знанието.

Ще ви задам още един въпрос: Кои са признаците на любовта към знанието? Това са най-елементарните работи на новата философия, на новото разбиране и схващане на нещата. Аз турям едно разграничение между старата и новата философия на живота, която върви съобразно

великите закони на природата. Като наблюдавате и изучавате тази жива, разумна природа, тя ще ви разкрие това, което досега не е било достъпно за умовете ви.

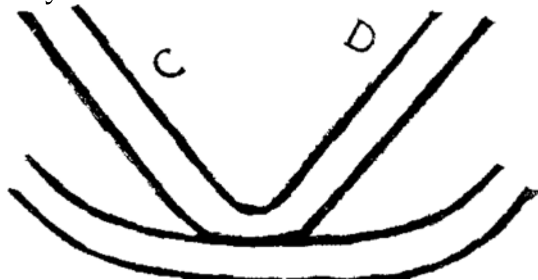

Да допуснем, че вие се занимавате с геологията, изучавате земните пластове. Вие може да изучавате техния състав само, а може да изучавате и формата им, дали тия пластове са нагънати, пречупени или хоризонтални.Фиг. 1 Казвате: „Какво ни интересува дали известни земни пластове са огънати или пречупени?" Самите пластове може да не ви интересуват, те може да нямат никакъв смисъл за вас, но не може да не ви интересува водата и качеството на водата, която излиза от тия пластове. Ако тия пластове са пясъчници, при това пречупени, те ще образуват подземни долини, през които водата като минава, ще се пречиства и така те ще бъдат носители на най-хубавата вода. Питам ви: Ако вие се занимавате с хидрологията и разбирате де има вода и каква вода, няма ли да услужите на хората, които се нуждаят от нея, да им покажете де има най-хубава вода. Не само че ще им услужите, но всички ще ви уважават вече, ще минавате за един учен човек. У много хора има такива начупени и огънати пластове. Казвате: „Това не е хубаво". Не, вие не разбирате законите. Често в тия начупени и огънати пластове се крие най-хубавата вода. Питам ви: Кое е по-хубаво, вашите пластове да бъдат начупени и огънати, както са пластовете CD, и да има в тях вода, или да бъдат хоризонтални и да няма в тях вода? Или, кое е по-хубаво, да имате един прав характер, както хоризонталните пластове, и да няма в него вода, или да имате един огънат характер, както пластовете CD, но да има в него вода? По пречупването, по огъването на земните пластове може да се изчисли до каква дълбочина е проникнала водата в земята.

По същия закон, като изучавате човешкия мозък, ще видите, че той е също така набразден, образуван от ред начупени, огънати пластове, които са претърпели ред метаморфози, докато дойдат до такова състояние, в което ги намираме. По гънките на мозъка тече космическата енергия на разумния живот, който душата използва. Учените хора казват, че от гънките на човешкия мозък зависи неговата мисъл. Това значи, че енергията на мисълта тече именно по тия гънки, и по тях пак излиза навън. Те са проводници на енергиите от цялото пространство. Щом тия пластове са огънати, някой учен може да пусне своята сонда в тях и да

извлече вода, но ако са хоризонтални, прави, щом пробие в тях дупка за своята сонда, колкото вода има, ще се изгуби, ще потъне надолу някъде, и той не ще може да извлече вода нагоре. Така че ако някой иска да изправи огънатите пластове, какво ще стане? – Водата в тях ще се изгуби.
И тъй, законът, който ние извличаме от тия разсъждения, е следният: Когато много човъркаме, когато много чоплим известен предмет или известен философски въпрос, той най-после изгубва своето съдържание. Това става често с идеята за морала. Ако чоплите много тази идея, най-после моралът потъва някъде дълбоко в земята и вие вече няма да знаете кое е морално и кое не, или кое е право и кое не. И тогава вие съвсем забърквате понятията и разбиранията си за морала.Фиг. 2

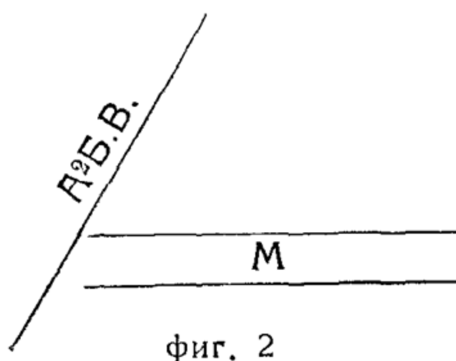

фиг. 2

Какви трябва да бъдат отношенията на пластовете един към друг? Как ще ги изразите научно? Да кажем, че вие имате един пласт, който заема положението А2БВ по отношение пласта М. Какъв ще бъде той? Този пласт ще бъде безводен, защото не може да задържа вода в себе си. На кои пластове от живота можем да уподобим безводните? Безводни пластове в нашия живот са всички ония, в които се срещат противоречия. Знаете ли колко векове, колко хиляди години са били нужни на природата, за да огъне хоризонталните пластове? Те постепенно са се огъвали. Ако вие разглеждате научно земните пластове и правите паралел между тях и огъванията в мозъка, може да кажете, че това е едно случайно съвпадение, а може да извадите заключение, че някаква разумна сила е работила в природата. Как ще разсъждавате по този въпрос, това ще зависи от степента на вашето умствено развитие.

И тъй, проявленията на външната природа се виждат и в нашите прояви, затова ние можем да се ползваме от природата. Щом ние се учим от нея, в това отношение, не можем да изискваме нашия живот да бъде гладък. У младите има желание животът им да върви гладко, да нямат мъчнотии. Трябва да знаете обаче, че всяка мъчнотия съответства на умственото развитие на младия. Една българска поговорка казва: „Какъвто е умът му, такъв е домът му". Това подразбира, че според степента на неговия ум, такава е и отговорността, която природата му налага. В природата има

един велик закон, който определя мъчнотиите на хората според тяхното умствено развитие. Колкото мъчнотиите на един човек са по-големи, толкова този човек седи на по-висок умствен уровен; и колкото мъчнотиите му са по-малки, толкова той седи на по-низък умствен уровен. В това отношение историята ни показва, че най-великите хора в света, които са помогнали за повдигането на човечеството, са имали най-големи мъчнотии, но са ги преодолявали. Следователно всеки от вас може да преодолее каква и да е мъчнотия по един разумен начин.

Да допуснем, че ви дават да скъсате едно дебело гемиджийско въже. За тази цел ви дават само една шевна игла. Как ще скъсате това въже? Можете ли да го скъсате изведнъж? – Не можете. Ще вземете иглата и ще го разнищвате конец по конец. Колко време ще ви отнеме това разнищване? – Много време. Затова първо у вас ще се яви желание да го скъсате изведнъж. Единствените средства, които ви се дават за разнищването на това въже са иглата и времето. Като разнищвате въжето конец по конец, вие ще научите много работи. Какво, например, ще научите? Най-простото нещо, което ще научите, е това, от колко нишки е направено въжето. Какво още ще научите? (– „Търпение. Постоянство. Сръчност.“) Да, сръчност ще придобиете, да можете майсторски да късате въжето, конец по конец, а не по два или по три конеца заедно. Природата не позволява да се късат по два конеца наведнъж, а само по един конец. Скъсате ли два конеца наведнъж, вие нарушавате нейните закони.

Ако разглеждате този въпрос според вашите разбирания, ще кажете, че можете да късате и по два, и по три, и по четири, и по пет конеца наведнъж, но природата, като ти дава на разположение игла и време, не позволява да късаш нито два конеца наведнъж, а само по един конец. Тя казва: „Аз ти давам на разположение време, колкото искаш, но ще късаш въжето конец по конец!“ По колко часа на ден ще късате тия конци? Ще кажете: „За да скъсам въжето скоро, аз ще работя по цял ден“. Не, природата не позволява да късате конците на въжето повече от един час на ден. Правили ли сте опит, по колко конци можете да късате в един час? Ако това въже има 10,000 нишки, правили ли сте опит, по колко нишки може да късате в една минута, и то по всички правила, без да бързате. Конците на това въже са така оплетени, че като хванеш единия, закачаш другия, а природата казва: „Ще разнищваш конците един по един, без да ги късаш, без да им връзваш възли“. Как мислите, колко време ще ви отнеме да скъсате едно такова дебело въже? (– „Пет часа.“)

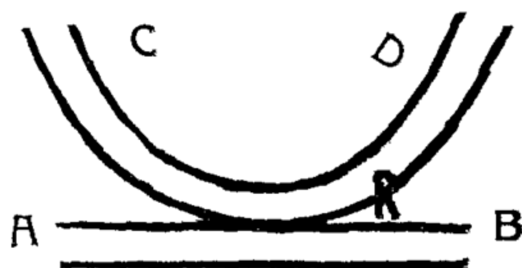

Фиг. 3

Добре, ще ви дам едно здраво въже, да видим дали ще можете за пет часа да го разнищите конец по конец. Голяма сръчност се изисква!Фиг. 3 Да допуснем, че това въже представлява огънатите пластове P и R. Водата се намира в последния пласт R, дето е спусната една сонда. След този пласт идват ред хоризонтални пластове. Като скъсате и последния конец на въжето, какво ще стане? Във всеки конец има известен род енергии, и след като скъсате конеца, тази енергия ще се влее във вас. Вие трябва да знаете как да използвате тази енергия. Питам ви: Като скъсате и последния конец, готови ли сте да използвате тази енергия? Често вие казвате: „Аз ще скъсам връзките си с еди-кой си човек". Като скъсате тази връзка, готови ли сте да не мислите повече за това? Готови ли сте да запълните тази празнина, която се образува в този случай? Готови ли сте да се справите с тия елементи, които се образуват при това скъсване? Вие имали ли сте такава опитност, да скъсате всички връзки с един ваш приятел? Вие не можете да скъсате всички конци с някой ваш приятел, а само няколко от тях. Какво чувствате тогава? – Болка. Няма човек, който да не е минал през тази опитност, да къса връзки с някой свой приятел. Какво правите, след като скъсате конците? Лягате, ставате, ходите, излизате, влизате, не можете да си намерите място, не можете да намерите начин, как да се освободите от това състояние. После как връзвате конеца? Правите ли възли? Като скъсаш веднъж конеца, природата не позволява да връзваш възли. Питам: Като сте скъсали конеца, как ще изправите погрешката си? Конецът е скъсан, погрешката е направена, при това възли не могат да се правят, как ще се изправи тогава погрешката?

Ако минава вода през глинести пластове, каква ще бъде тя? – Нечиста. През какви пластове трябва да минава водата, за да бъде най-чиста, най-хубава? – През песъчливи пластове. Тогава, по аналогия на това, ще ви запитам: За да бъде животът ви най-чист, най-хубав, през какви пластове трябва да премине? – През грапави пластове, защото те отговарят на песъчливите пластове в природата. Де се намират тия грапави пластове у вас? – В ума. Глинестите, тинестите пластове се намират в сърцето. Затова, именно, аз ви говорих за чистата, за правата мисъл. Тази мисъл ви е потребна, за да придобиете възвишения живот, който ще внесе подобрение у вас. Чистият живот се ползва от благата и придобивките на

живота, но не и от удоволствията в живота.

Какво се разбира под думата „удоволствие“? Ще ви приведа няколко примери, да видите кое съвременният свят нарича удоволствие. Срещате един млад ученик, турил цигара в уста, разхожда се самодоволно, пуши. Пушенето е удоволствие, което не помага за развитието на ученика. Виждам друг ученик, той пък надигнал чашка ракия или винце, пие. Казва: „Аз пия ракия, защото тя ще стимулира стомаха ми, а от това и умът ми ще заработи по-усилено“. Има ред учени хора, лекари, които препоръчват пиене на вино в малко количество. Природата обаче е предвидила само едно питие – водата. Тя казва: „Ако искаш умът ти да бъде бистър, ясен и да работиш добре, трябва да пиеш само вода. Намери най-хубавата, най-чистата вода и от нея пий!“ Ако искаш да пушиш, тя казва: „Ти трябва да мислиш!“ За пушене, за кадене се говори и в Писанието. В Новия Завет се казва, че молитвите на праведните възлизали нагоре като дим, носени били като в кадилница. Значи горение трябва да има навсякъде. В този случай мисълта облагородява ученика. Мисълта на всеки ученик трябва да гори! Ученикът може да прави разни физически упражнения, може да рисува, да свири, да учи, да се занимава с какво и да е изкуство, стига всички тия неща да развиват неговия ум. Той трябва да се пази от всички безполезни удоволствия, които спират развитието на неговия ум.

Да допуснем, че вие сте даровит, способен ученик, имате голяма обич към знанието, но същевременно нямате баща, майка, нито приятели, които да ви помогнат, нито средства за учене. Питам ви: По кой начин ще си доставите средства? (– „Ще упражняваме занятието, което имаме, и от него ще се ползваме.“) Да кажем, че вие можете да свирите, да рисувате, или да шиете, да правите обуща. Кое от всички тия занятия и изкуства в дадения случай ще бъде най-подходящо? Кое трябва да използвате? (– „Правене обуща и шиене дрехи.“) Значи вие бихте предпочели обущарството и шева пред изкуствата. Питам ви: Как мислите, според вас позволено ли е на ученика да взима пари назаем от другарите си? Да си помагате взаимно, то е друг въпрос, но аз говоря за правене заеми, с обещание, че след няколко дни ще ги върнете, а при това минават месеци, и вие не можете да се издължите. Освен това колко пари трябва да искате назаем? (– „Колкото можем да върнем и колкото да си купим хляб.“) Да, така е, колкото ви трябват за хляб. Ами колко хляб може да изяде един ученик на ден? Половин килограм хляб достатъчно ли е?

Сега ние зачекваме един от съществените въпроси – въпросът за доволството. Човек още от младини трябва да учи закона на доволството. Ученикът всякога трябва да има най-хубав хляб, но каквото количество и да

има, всякога трябва да е доволен. Той няма право да изказва недоволство от количеството на храната си, защото всеки ден носи своето благо. Днес може да има скромна храна и в малко количество, утре ще бъде по-богата и повече. Но каквото има днес, ученикът трябва да бъде напълно доволен, не трябва да иска повече. Колкото и малко хляб да има, той трябва да го погледне, да му се усмихне, да го помилва и да каже: „Благодаря и за това, двама заедно ще учим". Тогава и хлябът ще му се усмихне и ще каже: „С тебе заедно лесно ще научим урока". (– „Ние още не сме говорили на хляба.") Ще дойде ден, когато ще говорите на хляба. Христос казва: „Аз съм живият хляб". Значи ще дойде ден, когато ще говорите с този жив хляб. Каква промяна ще стане с вас, ако вие имате живия хляб?

Ще ви обясня това с един пример. Представете си, че вие сте един господар, който се нуждае от работници, и всеки ден отивате на пазара да си цените такива. Виждате там един работник, който чака да го потърси някой, да се услови на работа. Вие го взимате у дома си, и той всеки ден дохожда да ви работи. Един ден този работник получава голямо наследство, половин милион долари, от свой чичо в Америка. Питам: Ще намерите ли на другия ден този работник на пазара да чака за работа? – Няма да го намерите. От ваше гледище прав ли е, след като този човек е получил половин милион долари, да отива пак на пазара с мотиката и да чака някой да го услови на работа? Кое заставя работника да напусне вече своята работа? – Парите. Те му улесняват живота. Питам: След като получи парите, с каква работа трябва да се заеме? (– „Да започне да учи.") Ако този работник, след като добие това голямо наследство, се откаже от учене, напусне училището и намира, че знания не му трябват, защото има с какво да се препитава, той не разрешава задачата си правилно. В такъв случай беднотията е за предпочитане, защото го кара да работи, да учи, а богатството го разваля. Той не иска да работи, не ще да учи. Живият хляб, това са благоприятните условия на живота, които всеки разумен човек трябва добре да използва. С това искам да ви наведа на мисълта, че благоприятните условия в живота отклоняват неразумния човек от неговата права посока, а разумният човек те подкрепят в правата посока на неговия път. Тази е единствената причина, поради която, при сегашното ви развитие, мъчнотиите са повече, отколкото благоприятните условия. Невидимият свят или разумната природа иска да ви застави да учите, както любещата майка иска да застави своите деца да учат. И когато те не учат, тя ги поставя в много неблагоприятни условия, при големи мъчнотии, да пожелаят да учат. Те имат нужда от знания.

И тъй, кой е най-важният въпрос, според вас, който трябва да занимава ученика? – Знанието. Това знание трябва да съдържа в себе си качество на вътрешно смирение. Всеки ден, като се разширява съзнанието на ученика,

трябва да се увеличава и обичта му към знанието, към проучаване живота. И при събирането на знанията се забелязват същите явления, каквито и при земните пластове. Както водата се е събирала с хиляди години в тия пластове, без да излиза навън, така и човешкото знание се е складирало с години в съзнанието му, без да излиза навън. Разумният ученик може да прокопае тия пластове, и събралата се в тях вода ще бликне навън, ще излезе на повърхността. Де ще се яви този живот, това знание? – В съзнанието на човека. И сега, понеже вие се приготовлявате за света, тази енергия трябва да излезе вън от вас, да бъдете носители на новото учение. Или, казано на научен език: Ученият човек трябва да бъде изразител на ония извори вътре в себе си, чрез които може да се обработва външната растителност. Растителността е емблем на вътрешния живот в човека. Най-хубавите желания, най-хубавите чувства, които имате, могат да се реализират само от един прекрасен ум. Затова всеки от вас трябва да се стреми да има един прекрасен, отлично развит ум и с него да работи.

От ваше гледище кой предмет в живота е най-важен, или кой клон от науката засега е най-важен? В съвременното общество кои науки седят на първо място? (– „Естествените науки и математиката.“) Всички съгласни ли сте с това? Кое е най-важното в първо отделение? С какво започва учителят? С откриването на буквите, нали? Ами вие с какво трябва да започнете? Най-първо започнете с изучаването на лицето си. Аз ви препоръчвам да изучавате челото си, да го измервате, да наблюдавате има ли линии, или не. После изучавайте носа си: ширината и формата му. След това изучавайте очите си, ушите си, веждите си, главата си и т.н. Вие не можете да запомните цялото си лице, но има известни черти на челото ви, които определят направлението на вашия ум.

Фиг. 4

Тези образи представляват разни линии на челото у хората. Тия линии са гънки, пластове, подобни на земните. Тия хора, по челата на които има прави, хоризонтални линии, както в първия чертеж, са трезви, мислещи хора. У тях наводнение не става. Те са умни хора, но не са практични и бързи. За такива хора може да се приведе поговорката: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се наиграват“.

Ще ви приведа един анекдот, който илюстрира добре този род хора. Те бавно разрешават въпросите. В едно село започнали да строят баня. След

известно време тя била почти готова, оставало само да я постелят с мраморни плочки, но понеже това щяло да коства скъпо, селяните решили най-после да я постелят с дъски. Сега обаче възникнал спор, дали дъските трябва да бъдат изгладени или неизгладени. Явяват се две мнения: едните били за изгладени дъски, а другите – за неизгладени. Спорът се продължавал цели осем години и банята останала недовършена. Най-после идва един инспектор, разглежда положението на работата и казва: „Ще поставите една дъска изгладена за тези, които настояват за такива дъски, и една дъска неизгладена за тези, които искат неизгладени дъски, та да се задоволят и двете желания". Питам: Какво заключение ще извадите, ако влезете в една такава баня, която е постлана с два вида дъски? – Ще разберете, че са работили две сили, имало е две мнения.

Та казвам: Човек трябва да изучава външно частите на своето тяло, за да разбере всички ония сили, които се крият в него. Това развива в човека една самоувереност, да разработва в себе си всички свои дарби и способности. Например, някои хора не могат да говорят Истината. Защо? Защото са много страхливи. Други хора пък не могат да лъжат. Защо? Защото са много съвестни. В това отношение всички хора не са еднакви. От чисто френологическо гледище темето на хората не е еднакво. У някои хора горната част на главата, темето, е широка – А, у други – теменната част отзад е малко огъната и тясна – В. Като се прекара хоризонтална линия CD, успоредна на устата, лесно се определя широчината и формата

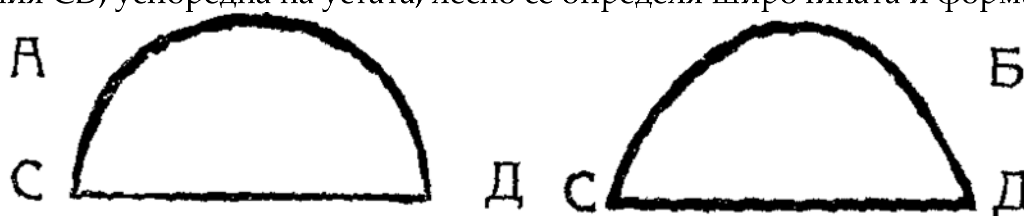

Фиг. 5

на теменната област на главата, дето се намира центърът на съвестта. Колкото е по-обемист този център и линията по-дълга, толкова и съвестта у човека е по-добре развита; колкото обемът на този център е по-малък и линията по-къса, толкова и съвестта у човека е по-слабо развита. Следователно има една максима, която определя отношенията на всичките органи при размер на главата 55 сантиметра околовръст и диаметри 15 сантиметра и 18 сантиметра. В една нормално развита глава тия центрове се определят ясно. Всеки, който изучава главата, може да чете по линиите, може да разбира кой център е добре развит и кой не; той знае мястото на съвестта и на всички останали центрове. Доколко нашите центрове и способности са добре развити или слабо развити, всичко това е строго определено. Между всички центрове има известно съотношение. Както съвестта, така и другите центрове имат свои линии, освен на главата, още на лицето и на ръката.

Апостол Павел казва: „Слабият във вярата зеле да яде“. Човек, който има слаба вяра, е страхлив. Когато страхът има преобладаващо влияние върху човека, това се дължи на слаба вяра. Иди проповядвай на един страхлив човек, че има Божи Промисъл, че трябва да вярва в Бога. Той ще ти каже: „Какво ми говориш за вяра? Здрави крака трябва да имам. Плюй на краката си и бягай!“ Можеш ли да проповядваш на заека, че има Божи Промисъл, че трябва да вярва в Бога? – Не. Заекът казва: „Аз вярвам на задните си крака и зная, че като бягам нагоре, по-лесно ми е“. От свое гледище той е прав. Ако отидете при една голяма планинска скала, как мислите, тя страхлива ли е? Ако тя има съзнание, ще ви каже: „И при най-големите бури в света, аз няма да се помръдна от мястото си!“ Защо? Защото е планина, а не заек. Оттук ще извадя един велик закон, който регулира нещата в природата, а именно: Слабите неща се отвяват от силите на природата по всички посоки. Един откъснат лист от някое дърво се развява по всички посоки, но седи ли този лист на дървото, вятърът не го развява, а само го огъва около центъра. Откъснатият лист се движи и в периферията си, и в центъра; здравият лист, който е на дървото, се движи само в периферията, а в центъра остава спокоен. В това отношение хора, които имат морален устой в себе си, издържат на всички бури в света. Затова, именно, вие трябва да имате едно правилно схващане за живота.

Сега ще ви запитам: Кое е най-важното качество на младия човек? Или: С какво се характеризира младостта? До известна възраст вие се чувствате млади, но след известно време чувствате, че сте остарели. До момента, в който сте се чувствали млади, наистина сте млади, но от момента, в който започвате да се мислите, че сте стар, и в съзнанието ви става една промяна. По какво се отличава по-ранното ви състояние от последното? Какво всъщност сте изгубили и какво ново е влязло във вас?

Ще ви улесня в разсъжденията с един пример. Представете си, че вие, като ученик, имате една кесия, пълна със златни звонкови пари. Пипате я от време на време в джоба си, тя ви стимулира. Пълната кесия изразява младостта. Тя е твърда, коравичка, тежка, защото е пълна. Когато усещате нейната тежест и коравина, тя ви придава стабилност, и вие вървите изправен, горд, смел. Който ви види в тази поза, още веднъж се обръща да ви погледне. Приятно е да видиш самоуверен, смел човек в света! Представете си, че след известно време вие бърквате в джоба си, пипате кесията и какво усещате? – Тя станала мекичка и по-лека. Вие изпадате в едно особено психологическо състояние и казвате: „Как е възможно да стане това нещо?“ Вие се чудите как се изпразнила кесията ви, как е олекнала толкова! Някой хитър, ловък човек извадил незабелязано вашата пълна кесия, турил вместо нея една празна и си заминал. Какво настава

сега у вас? – Една тъга, една отпадналост. Вие изгубвате смелостта си и вървите с увиснала глава, отпаднал духом. Празната кесия изразява старостта. Старият човек чувства, че някакво богатство от него е задигнато, заграбено. Той казва: „Отидоха младините!“ Как? – „Не зная.“ Пипа кесията си, но тя вече е лекичка, мекичка, и си казва: „Едно време краката ми държаха, но сега, не зная какво стана, не държат“. Трябва да знаете следното: Всички хора, които живеят със сърцето си, остаряват по-скоро, отколкото тия, които живеят с ума си; или, с други думи казано: Хората на чувствата остаряват по-скоро от хората на трезвата мисъл. Всеки човек, който мисли трезво, разумно, той винаги ще бъде млад. Едно от качествата на младия човек е да мисли право. Затова правата мисъл е необходима за всинца ви.

Сега вие се готвите да влезете в новия живот. Какво ви е нужно за този живот? Всички трябва да работите над новите положения в живота, защото у човека има двойни органи, които той трябва да разработва. Засега човек работи с лявото полушарие на мозъка и с дясната ръка, а дясното полушарие на мозъка и лявата ръка са пасивни, те не взимат участие в работата. Лявото полушарие представлява жената, която работи цял ден вкъщи, а мъжът ходи натук-натам с цигара в ръка, разисква, философства и казва: „Жената ще се погрижи за всичко“. Има известна аналогия между живота на циганина и това, което сега ви казвам. Циганинът, като се ожени, не работи вече. Той взима няколко цигари в джоба си, пуши, разхожда се, среща се с този или онзи приятел, разговаря се, не се грижи за нищо – жена му го храни. Циганката с тояга в ръка и с торба на гърба, хлопа от врата на врата – проси. Има изключения от това, разбира се, то не е общо правило. Някои цигани са железари и работят много.

Аз взимам като пример живота на циганите, за да изтъкна в по-ярки черти отношенията между сърцето и ума, или между чувствата и мислите в човека. Често у хората се забелязва същия този атавизъм, както у циганите, оставят чувствата да разрешават най-важните въпроси. Не, чувствата, т.е. сърцето или жената в човека не може да разреши най-важните въпроси. Циганинът научава жена си да проси оттук-оттам, но с просия работа не става. Ами ако всички хора, от които проси, са бедни, какво ще ѝ дадат? Просията не е изкуство. Тя трябва да научи друго нещо. Казвам: Сърцето у нас не може да разреши въпросите, умът трябва да се впрегне на работа. Започне ли умът да работи, сърцето трябва да е в сдружение с него. Афектирате ли се, отпадате ли духом, обезсърчавате ли се, това са чувствания, настроения, които не разрешават въпросите. Умът поставя нещата върху един положителен закон и казва: „Аз съм се родил в света, Бог ми е дал условия да се развивам, и аз трябва да работя“. Хора, които се

ръководят от своя ум, са разумни и разрешават въпросите правилно. Такъв човек размишлява, съпоставя нещата на място и казва: „Ако постъпя по този начин, например, животът ми ще се оправи“. От това гледище засега всички живеете двояк живот, но трябва да придобиете една нова опитност, едно ново схващане. В стария живот ще се обезсърчавате, а в новия живот ще се насърчавате. Мисълта преодолява в него. Винаги ще поставяте паралел между тия два живота и така ще вървите напред. Вие още не можете да живеете само в новия живот, но ще минавате ту в единия, ту в другия.

В беседите си аз направих паралел между четирите живота, които текат у вас. Старозаветният живот представлява сбор от наследени качества на вашите деди и прадеди. Ще изучавате този живот, ще разпознавате и себе си. Аз мога да изнеса тия четири живота и в научна форма. Те представляват четирите съзнания у човека. Де се намира подсъзнателният и свръхсъзнателният живот? – Те са двата полюса на Божествения живот. Подсъзнателният живот е този на ангелите, а свръхсъзнателният е животът на Божествения свят. Съзнателният и самосъзнателният живот представляват двата полюса на човешкия живот. Съзнателният живот е този на светиите, на напредналите духове, които са минали преди нас; самосъзнателният живот е нашият индивидуален живот. При съзнателния и подсъзнателния живот вие трябва да изучавате една област от живата природа, която има връзка със сегашния ви живот. В подсъзнанието, запример, са складирани всички възможности за реализиране на нещата.

Питам: Как ще постигнете това? – Само ако знаете законите. Например, ти искаш да постигнеш нещо добро. Вложи тази мисъл в подсъзнанието си с пълна вяра, и тя ще се реализира. Внеси тази мисъл без страх, без съмнение, и висшите същества, които живеят там, ще ти помогнат. Ти само напиши заявлението си до тях, но конкретно, определено, и го остави. Те не обичат общо говорене. Искате да станете утре точно в 3 и половина часа. Какво ще направите? Аз съм ви казвал и друг път: Ще вложиш в подсъзнанието си мисълта, че искаш да станеш сутринта в 3 и половина часа. Ще кажеш тази мисъл само веднъж, без да я повтаряш. При повторението законът не работи. Кажеш ли мисълта веднъж, забрави я, ще видиш, че сутринта ще станеш точно в 3 и половина часа.

Някои от вас имате материални затруднения. Направете същия опит. Кажете си: „Идната година на същия този ден ще имам на разположение 1000 лева“, например. Вложи тази мисъл в подсъзнанието си и ще видиш, че идната година на този ден ще имаш 1000 лева. Усъмниш ли се, законът не работи. Този закон работи само при пълна вяра от ваша страна. Да кажем, че някой от вас има слаба памет. Ако иска да усили паметта си, той

може да се ползва от същия закон. Всяка вечер, като си ляга, да влага в подсъзнанието си мисълта: „От утре моята памет ще бъде по-силна“. Като внася тази положителна мисъл в подсъзнанието си, паметта му постепенно ще се усилва. Всеки човек, който иска да корени своите недъзи, да изправя своя живот, трябва да има положителна, права мисъл. Каквото му е нужно за живота, той трябва да го вложи в подсъзнанието си, и висшите същества ще се притекат в услуга.

И тъй, правилното разбиране и прилагане на законите ще ви избави от ред ненужни страдания в живота. Да допуснем, че вие сте саможив човек, песимист по характер, но искате да придобиете правилни отношения към хората. Вложете с вяра това ваше желание в подсъзнанието си, като фиксирате дори датата, до която искате да стане това, и ще видите, че до този ден ще придобиете това, което сте желали. Тази енергия ще потече във вас тъй, както водата тече през пясъчните пластове и чрез сонда излиза навън. Всичко ще дойде на своето време. Обаче законът на внушението изисква специфично време и специфично състояние на човека. Какво значи това? Във всяко време не можете да си внушавате. Например, ако си внушавате, когато сте разстроени или раздразнени, не можете да имате добри резултати. Всеки, който иска да вложи в подсъзнанието си една велика мисъл, която да се реализира, той трябва да избере за това най-хубавото разположение на духа си. Колкото човек е по-неразположен, по-неспокоен, толкова по-бавно и несигурно работи законът на внушението; колкото човек е по-разположен, законът работи по-добре.

Та когато говорим за любовта, за светлината, за мира и за радостта, ние подразбираме ония Божествени условия, при които способностите на човека се развиват правилно. Без тия способности умът не може да се развива, и мисълта не може да дойде. Само по този начин човек може да работи и да премахне всички мъчнотии от пътя си. На първо място вие трябва да развивате вашите способности, вашите таланти. Каквато и малка способност да имате, непременно гледайте да я развивате, защото до известна степен от нея зависи проявата на вашия живот. Живата природа ще работи върху вас именно чрез тази способност. Този закон работи еднакво за всички хора. Да имате силна, добра памет, това е богатство. Но трябва да знаете, че паметта зависи от чувствата. Колкото чувствата на един човек са по-необуздани, толкова и паметта му е по-слаба. Когато паметта му започва да отслабва, това показва, че става разслабване в неговите чувства, той се разсейва и не помни – – скоро забравя. Паметта на хората отслабва и от големи скърби и страдания, от голям страх и от силни умствени сътресения. Ето защо, за да може ученикът да се развива правилно, за да води нормален живот, трябва да се намира в хармонична среда. Всеки от вас може да си създаде хармонична среда за своето

развитие. Даже и при най-неблагоприятни условия да попадне, той може да си създаде от тях една хармонична среда, но за това се изисква голяма устойчивост и постоянство.

Ние имаме добър пример от такова постоянство с градинаря, който се намира при реката долу, близо до линията. Преди няколко години той купил това място, което е било почти пустиня. Той пренасял пръст, насипвал го, разкопавал го, торил го и така облагородил цялото място. Днес на това място има хубава зеленчукова и овощна градина. Първоначално земята е била толкова бедна, че селяните от околните места му се смеели, дето се е заел с такава неблагодарна работа, и му казвали, че и трудът, и времето, и средствата му ще отидат напразно. Но този човек работил с постоянство и самоувереност, и днес се радва на добри резултати. Идея имал той! Този градинар може да ви послужи за пример, че при силно желание човек може да реализира всяка своя идея. И вие можете да работите по същия начин. Ако имаме човек с обикновени способности дори, при усилена 20-годишна работа върху себе си той ще може да облагороди сърцето си и да просвети своя ум. Работа се изисква от всинца ви!

Аз ви наведох примера с въжето, показах ви как трябва да се къса. То представлява мъчнотиите във вашия живот, които трябва да късате, да разнищвате с игла. Всяка мъчнотия е един обръч във вашия живот, който ви спъва. Обръчи са потребни за каците, но живите дървета нямат нужда от тях. Ако на едно живо дърво се турят обръчи, то не може да расте и се разваля. Тия обръчи трябва да се премахнат от него! Обръчите са нужни за хора, които живеят несъзнателен живот, но за нас, които живеем съзнателен живот, никакви обръчи, никакви въжета не трябват. Ние сме живи дървета, които трябва да растат и да се развиват при пълна свобода. От това гледище вие трябва да изучавате Любовта и нейното приложение в мисълта. Аз не говоря за проявата на Любовта в сърцето, в чувствата, но говоря за проявата на Любовта в ума, в мислите.

Вие трябва да изучавате и светлината, но не тази, която би ви пречила в пътя, а тази светлина, която осветява пътя ви и ви насърчава. Например, вечерно време ти се заблудиш в някоя местност, луташ се натук-натам, не знаеш де си, но яви ли се първият лъч на слънцето, той хвърля светлина на пътя ти и ти се ориентираш. Вие трябва да изучавате и мира, който внася вътрешно спокойствие в човека. Кога е мирен човек? Военният е мирен, когато носи оръжието си на рамо. Оръжието представлява за него пълната кесия. Той я побутва и казва: „Мир имам в душата си!“ Защо? – „Кесията ми е пълна.“ Когато кесията му е празна, той няма мир. Щом имаш любов, имаш и мир. Щом имаш хляб, гладен няма да бъдеш. Щом имаш вода,

жаден няма да бъдеш. Любовта носи живот; животът носи светлина, а светлината носи мир. Значи имаме ли любов, ще бъдем мирни; имаме ли светлина, ще знаем де отиваме. Най-после вие трябва да изучавате радостта, да знаете, че ще постигнете това, към което се стремите.

И тъй, като ученици, ще гледате реално на живота. Задачата на всички ученици е да имате не само теоретически познания за живота, но и практически. Всичко, което учите в Школата, трябва да го прилагате. Освен това правете и някои опити сами. Нека новото учение, новият живот се въплътят във вас.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

1927_08_21 Ще се превърне в радост
съборна беседа

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

Бог царува на небето;
Бог царува в живота;
Да бъде името Му благословено!

Ще ви прочета два образци – един от Стария Завет и един от Новия Завет – и ще направя паралел между тях. Ще ви прочета 42 глава от Исайя, от 1 до 16 стих, и част от 16 глава от Евангелието на Иоана, от 21 стих надолу.

Ако някой иска конкретно да се определи в какво се проявява разумният живот, за него могат да се дадат много дефиниции. Всеки от вас може да си даде по едно обяснение, но само едно от тях може да бъде напълно разбрано. Под думата „разумност“ ние разбираме такива прояви, в които човек вижда една последователна, неразривна връзка във всички неща в природата. Такъв човек ние наричаме „разумен“, защото и в злото, и в доброто той вижда една Божествена връзка. Аз не говоря за злото, което съществува извън нас, а за проявата на това зло, което е вътре в човека. Ние, съвременните хора, не познаваме външния, Божествения свят, както трябва, но имаме едно субективно схващане за този свят. Ние го познаваме дотолкова, доколкото сме в съприкосновение с него, доколкото усещаме, виждаме, чуваме и мислим. Следователно, когато говорим за слънцето, за звездите, ние ги разбираме дотолкова, доколкото имаме известна връзка, известни отношения с тях. Всеки от вас трябва да се стреми да дойде до това състояние, да чувства и да разбира тези връзки, тези отношения.

Когато говоря в беседите си, аз ви давам закони, правила, по които трябва да живеете; аз ви говоря за човека, какви са били първичните човешки идеали, и какви трябва да бъдат хората за в бъдеще. Има един момент, който определя отношенията на хората. Например, ти си работник, условил си се на работа при някой господар. Питам: Кой е най-щастливият момент в тази работа? Две възможности има. Най-щастливият момент за тебе може да бъде или когато се ценяваш при някой господар и отиваш на лозето му да работиш, или когато се връщаш от лозето и отиваш при този господар. Тук разумният човек трябва да разсъждава. Ако не обичаш господаря си, приятно ще ти бъде, когато се отдалечаваш от него. Ще кажеш: „Слава Богу, че мога да се отдалеча от този човек, да си поотдъхна малко!“ Това е особено психологическо състояние. Син и дъщеря, които не обичат родителите си, като се оженят, казват: „Добре, че се освободихме от тях“. Когато казвате, че не обичате някого, това е едно

естествено състояние, което се ражда у всички хора. То не е нито грях, нито престъпление. Това състояние се дължи на един неоформен, неорганизиран живот, в който съзнанието на човека не се проявява. Това се дължи на един неустроен свят, който е около вас. Обаче ако обичаш господаря си, най-щастливият момент за теб ще бъде, след като си ходил на лозето, да се върнеш при него.

Та ако ви попита някой, кое е най-хубавото нещо в живота, да се отдалечаваш, или да се приближаваш към някого, вие ще кажете: „Това зависи от обстоятелството, дали обичаме, или не обичаме този човек". Това са факти в живота, това са отношения, а не максими и закони. И едното, и другото е потребно, т.е. потребно е и да се отдалечаваш, и да се приближаваш. Като не обичаш някого, потребно е да се отдалечиш от него, да отидеш на работа. Като обичаш някого, потребно е да се приближиш при него, да се върнеш от работа. Когато не обичаш някого, ти си започнал работата си; когато обичаш някого, ти си свършил работата си. Ти казваш: „Господи, не обичам този човек!" Господ ти казва: „Иди на лозето!" – „Господи, много обичам този човек!" – „Върни се от работа, влез вкъщи и почивай!" Следователно, когато не обичате някого, вие работите на Божията нива. Когато обичате някого, вие сте дома си на почивка. Ето как разсъждавам аз. Това са изводи от живота.

Природата е разумна, тя използва всички наши състояния. Някой казва: „Аз не съм разположен, не обичам този човек". Природата казва: „Много добре, аз имам една хубава работа за теб. Вземи тази малка мотичка и иди на лозето да покопаеш!" – „Ама ръцете ми се умориха, слаб съм." – „Няма нищо, всичко ще мине." „Ама аз обичам еди-кой си човек." Природата казва: „Върни се сега вкъщи да почиваш". Разбира се, природата не говори като нас. Тя има приятен, хубав глас и приятна усмивка. Нейната усмивка е необикновена. Усмихне ли ви се веднъж, вие никога не забравяте тази усмивка. Когато ти си нещо недоволен, природата те приема любезно, усмихнато, и всичкото недоволство изчезва от тебе. Тя знае на кого да дава и как да дава. Това показва, че Господ познава всичките ни нужди и се отзовава точно навреме. Писанието казва: „Бог познава нашето естество. Той познава нашите слабости, нашите немощи". И най-силният дух, или някой велик ангел, като слезе на земята, и той си поплаква малко. И на неговите очи се виждат по няколко сълзи. Докато той е на небето между ангелите, в Божествения свят, дето няма никакви противоречия, живее добре, но като слезе на земята, като се намери в онази гъста материя, между хората на греха, между тия дебели глави, между техните неразбранщини, казва: „На небето ние не живеем така". Хората, като го слушат да говори тъй, казват му: „За какво небе говориш? Да не си сънувал нещо? Не те ли виждаме как си облечен? И ти си обикновен човек, като

нас“. Имат право хората. И този ангел се вижда в чудо, мисли си, дали наистина някога е бил ангел, или е сънувал нещо подобно! Това състояние психологически е много вярно, всички сте го изпитвали. Някой път мислите, че сте много праведен и вървите горд, изправен, казвате си: „Аз съм стабилен човек, нищо в света не може да ме разклати“. Да, така е, но докато си между праведни хора. Намериш ли се между грешни хора, така се опетняваш, че не можеш да се познаеш. И тогава казваш: „Дали съм аз, или не? Че съм аз, зная, но как е станало това, че съм се толкова опетнил, не зная“. Опетняването на човека е външно състояние, дошло някъде от живота.

Та има един вътрешен закон в природата, според който когато човек иска да изправи грешките на хората, всички тия грешки се натрупват на неговия гръб. И този човек хиляди пъти ще съжалява, че се заел с тази работа. Той казва: „Що ми трябваше да се заемам с хорските грешки?“ Всички грешки се награкват наоколо му и казват: „Кажи ни какво трябва да правим?“ Погрешките в света търсят само лесния път. Една погрешка, като дойде при тебе, пита те: „Пари имаш ли?“ – „Нямам.“ – „Като нямаш пари, и си толкова беден, защо дойде на земята?“ – „Ами хляб имаш ли?“ – „Нямам, но ще ви науча как да сеете, как да го обработвате.“ – „Като нямаш хляб, защо ни викаш?“ – „Имаш ли нещо приготвено за ядене?“ – „Нямам, но ще ви науча да си готвите.“ – „Ние не искаме да се учим.“

Сега искам да направя един паралел между някои мисли от Стария и от Новия Завет. Вие четете днес пророк Исайя, който е живял преди повече от 2000 години преди вас, при мъчни и трудни условия, и е произнесъл много хубави мисли. Например, в 5 стих от 42 глава, той казва: „Така говори Бог, Господ, Който направи небесата и ги простря, Който разпростря земята с произведенията ѝ, Който дава дихание на людете, които са на нея, и дух на тези, които ходят по нея“. Тази мисъл не е разбрана даже и за вас. Ако я прочетете, ще кажете: „Какво иска да каже пророкът с тази мисъл?“ Казва се в стиха: „Така говори Бог, Господ“. Съвременните богослови и философи казват, че Бог няма тяло. Щом няма тяло, с какво говори? Език няма, като нас, а говори. Очи няма, като нас, а вижда. Уши няма, като нас, а чува. Ръце няма, като нас, а всичко твори. Крака няма, като нас, а навсякъде ходи, навред е. Следователно ние мислим, че всичко това, което имаме в този живот, е максимата на живота. Не, това е едно временно, преходно състояние на нещата. Ние не знаем разнообразните Божии пътища, които великата Божия Мъдрост е предвидяла и начъртала. Че днес сме така създадени в съзнанието на Бога, според Неговия велик план, това е в реда на нещата.

„Така говори Бог, Господ, Който направи небесата и ги простря, Който

разпростря земята с произведенията ѝ.“ Кои са произведенията на земята? – Това са растенията, които са израз на низшия живот, на това, което произлиза от земята.

„Който дава дихание на людете, които са на нея.“ Значи на всички живи същества Бог даде живот, дихание, да дишат.

„И дух на тези, които ходят по нея.“ Това са хората, това е светът. Тия хора имат дух, ходят да работят, те всичко творят.

„Аз, Господ, те призовах в Правда, и ще те взема за ръка, и ще те пазя, и ще те поставя завет на людете, светлина на езичниците.“ „Аз, Господ, те призовах в Правда.“ „Аз, Господ, ги призовах в Правда.“ Това са Божиите избранници, които Той вика от света да работят. На тия хора Бог дава дихание. Те са хора от света, у които съзнанието е пробудено. Тия хора, които имат Духа, у които съзнанието е пробудено, ще дойдат към нас. Това е неизбежно. Те не могат да останат в света тъй, както замътените веднъж от квачката яйца не могат да останат в кошницата. Седяли ли са веднъж под квачката, въпросът е свършен с тях. Те ще се излюпят, пиленца ще излязат от тях и ще отидат при другите пиленца. Нищо не е в състояние да спре този процес. „Аз, Господ, ги призовах в Правда.“ Господ призовава тия хора на първо място в Правда. Кой човек е праведен? Какво нещо е Правдата? Правдата се обуславя от един вътрешен закон в човека.

„За да отвориш очите на слепите, да извадиш затворените от затвор, седещите в тъмнина из дома на тъмнината.“ – Това ще бъде тяхната служба и сила.

Ще взема сега 21 стих, 16 глава от Евангелието на Иоана: „Жена кога ражда, на скръб е, защото е дошъл часът ѝ; а когато роди детето, не помни вече тъгата си, поради радостта, че се е родил человек на света.“

Когато говоря за ученика, аз взимам думата „ученик“ в тесен, а не в широк смисъл. В тесен смисъл на думата, под „ученик“ разбирам този, който учи тук, на земята, в този ограничен кръг на живота. Той ще се учи тук и ще постигне толкова, колкото условията на този земен живот му позволяват. Като говоря за ученика в широк смисъл на думата, разбирам идейния ученик, който се учи и тук на земята, в този свят, и горе на небето, в другия свят. Той никога не напуща школата: денем се учи в лабораторията на земята, а вечер отива горе, при своя Учител, който му преподава теория. На другия ден се връща пак на земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията. Този ученик постоянно учи: горе на небето учи теория, а долу на земята – практика. Когато говоря за идейните ученици,

подразбирам тия именно, които горе учат, а долу прилагат. Когато говоря за учениците в тесен смисъл на думата, разбирам тия, които учат на земята, а като заспят вечерно време, не ходят горе да се учат. На другия ден като станат, продължават пак да учат. Те нямат връзка с невидимия свят и не знаят, дали са ученици, или не. Те казват: „Докато сме в училището, ученици сме, но като го свършим, не сме вече ученици". Идейните ученици, или тия, за които говоря в широк смисъл, знаят, че всякога са ученици. И в един живот, и във втори, и в трети, и в четвърти, те знаят, че всякога са били и ще бъдат ученици. И след време, когато нашата земя, както и цялата слънчева система, завърши своето развитие, те ще минат като ученици в нова школа, при нови условия. Бог тогава ще им даде друго име, а не ученици. Думата „ученик" не е подходяща да изрази дълбоката идея, която е скрита в това понятие.

Аз искам да ме разбирате право, да не се обезсърчавате. Дали ще ме разберете право, или не, за мен е все едно, т.е. не съм индиферентен, но казвам: Ако ме разберете право, ще се радвам; ако ме разберете криво, ще скърбя малко, не тъй, както вие скърбите, но все ще имам едно неразположение. Представете си, че вие сте облекли своята бяла рокля като сняг, но дойде една муха, кацне върху роклята ви и остави на нея своето писмо, или по-право, своята визитна картичка. Писмото, което ви написва, е следното: „Имах честта да посетя хубавата ви рокля и за да знаете, че съм ви посетила, оставих си визитната картичка". Приятно ли е това посещение? – Не е приятно. Тази муха не е намерила пощенската кутия, там да остави писмото си. Често и вие правите като нея: напишете някое писмо и докато го занесете на пощата, за да не го забравите, забождате го с една карфичка на някое от пердетата у вас. Вие, като погледнете тия писма на бялата ви рокля, казвате: „Тук ли намери тази муха да остави писмата си?" Недоволни сте, и започвате да чистите роклята си. Изчиствате я, но все остава едно неразположение у вас.

Ето защо, на първо място, от всинца ви се изисква едно широко разбиране на нещата. Аз зная последствията от неразбирането, затова обяснявам въпросите ту по един, ту по друг начин, да не се пропусне някоя дума, от която да се произведе обратен резултат. Ако вие пратите някой работник на нивата, мислите ли, че правите добро за всички? За домашните си, за приятелите си, за тия, на които дължите, това е добро, но за малките червейчета и буболечици в земята това е най-голямата пакост.

Вчера, в беседата си, аз казах, че старозаветните хора са орачи. Мнозина от вас си казаха: „Учителят нарича орачите старозаветници. Значи всички, които орат земята, са старозаветници". Вие трябва да знаете, че земеделието е най-висшата форма на старозаветния живот, защото има и

по-низши форми: убийства, кражби и др. Значи орачът не убива, не краде, но хваща воловете, впряга ги и казва: „Хайде, сега на работа! Вас поне намерих“. И те, искат-не искат, цял ден орат. Той им казва: „Жена ми, децата ми са гладни, боси, трябва да се оре!“ Какво общо имат тия волове с неговите деца, с неговата жена, че били гладни, боси? Такова е неговото разбиране. То не влиза в съзнанието на воловете, които искат да бъдат свободни. Аз разглеждам в този случай воловете като съзнателни същества. Орачът продължава по-нататък да се разговаря с воловете: „Вие сте създадени от Бога да работите заради мен. Всички ние седим по-високо от вас, затова трябва да работите по цял ден, без да ви плащам, без да се оплаквате някому“. Той взима след това един прът и ги помушва да вървят по-бързо. С какво ги храни при това? – С малко слама. В какво живеят? – В най-простия дам. Воловете се оплакват понякога, но господарят им не ги чува. Той намира, че техният дам е много добър. Това е неговото схващане. Аз говоря за същината на живота, а не специфично за вас. Аз разглеждам въпроса в широк смисъл, говоря за целокупния живот, за пътя, през който цялото човечество минава. Засега човекът индивидуално, както и домът, и цялото общество страдат. Няма същество в света, което да не страда. Старозаветният живот засяга всички. Ще знаете засега, че орачът е най-благородната, най-висшата форма, която старозаветният живот може да произведе.

Сега, ако разгледаме старозаветния и новозаветния живот в тесен смисъл, Адам и Ева бяха старозаветни хора. Старозаветният живот създаде първия закон, който Ева написа. Тя казва: „Каквото Господ заповядва, няма да се разбира в неговата идейна форма, но ще се разбира тъй, както може да се приложи на земята. Ние ще търсим вътрешния смисъл на нещата. В тях се крие друга философия“. Адам и Ева, като ученици в рая, в разсъжденията си пред дървото „за познаване доброто и злото“, по друг начин изтълкуваха Божиите закони. Мойсей пък тури начало на новозаветния живот. Той беше на границата между новозаветния и старозаветния живот, което се вижда в неговия личен живот. Законът се оформи при Мойсея.

Няма да се спирам повече върху тези въпроси, понеже те ще ни отдалечат от главната мисъл, ще предизвикат спор, разногласия в умовете ви. Това няма да ви доведе до правите разбирания, които са необходими за вас, защото Адам и Ева и днес са пак ученици на земята и казват: „Колко сме били глупави, като не сме разбирали Божиите закони; не сме разбирали Пътя, който Бог ни е чертал!“ Вие срещали ли сте Адам и Ева на земята? Като ви питам дали сте ги срещали, ето каква е идеята, която трябва да разбирате. Закон е: Големите реки не се вливат в малките, но малките реки винаги се вливат в големите. Ще изкажа тази мисъл в друга форма:

Малките реки се вливат в големите, а големите реки се разливат в малки. Когато говорим за разливане, разбираме един вътрешен процес, а именно: Великото, мощното, силното се разлива в малкото. Водата от Великия океан се разлива и образува безброй малки поточета и извори. Те знаят своя произход, знаят, че са произлезли от Великия океан, и искат да се върнат в него. Значи разливането е излизане, а вливането е връщане. Следователно някой път великото ще се разлее в тебе. Тогава казвам: Бог е разлят в нас, а ние ще се върнем, ще се влеем в Него. Казвате: „Как ще се влеем в Бога? Нали ще изгубим своята самостоятелност?“ Ако Бог благоволява да се влее и да живее в теб, защо ти да не се влееш и живееш в Него? Влееш ли се в Бога, няма да се изгубиш. Както Бог, като се е разлял в нас, не се е изгубил, така и ние, като се влеем в Бога, няма да се изгубим. Както Бог всякога се познава в нас, така и ние, като се влеем в Бога, в Божественото, ще се познаваме. И като се влеете в Бога, ще имате най-хубави условия за развитие: за четене, за музика, за изкуство – каквото пожелаете от Бога, ще го постигнете.

Като казвам да се влеем в Бога, разбирам да ни се дадат най-добрите условия за развитие, най-добрият живот. По-добри условия от тия не могат да ви се дадат. От това благо вашите души ще се наситят, а не преситят, както при яденето; ще бъдете доволни, ще придобиете вътрешна радост.

Аз ви давам тия неща като дефиниции, да ги държите в ума си, за да не изпаднете в противоречия. Някои от вас може да запитат: „Защо Учителят каза така? Защо при даден случай, например, постъпва тъй, а не иначе?“ Вие имате право да питате и мен, имате право да питате и Господа за много неща. Например, може да питате защо Господ тури Витоша на това място, на което е днес. Защо тури в полите ѝ село Драгалевци? Защо малко по-горе от селото постави манастира? На всички тия въпроси Господ ще ви даде ли отговор? Не, ще мълчи. Интересувате се да знаете каква е била Витоша преди 2000 години, но Господ пак мълчи. Питате ангелите, и те мълчат. Защо? С това искат да ви кажат: „Вие сами прочетете тия неща!“ Проучете ги, всичко е написано по канарите, по пластовете, по дърветата, по изворите. Съвременните геолози, които изучават земята, посвещават най-малко 20–30 години за изучаване на канарите, на земните пластове, и едва могат да напишат една малка книга. Донякъде те разбират езика на живата природа. Бог е скрил от нас нещата, защото иска да ни застави да мислим.

Та казвам: Ние не трябва да тълкуваме скриването на нещата от Бога в лош смисъл. Ако тази книга е отворена, като един лист, и достъпна за всички, знаете ли какво ще стане? Ще дойдат всички ония благообразни

посетители, като золниците, големите мухи, ще оставят върху всеки лист на тази книга своите визитни картички и ще си заминат. Ще можем ли да четем след тях на тази книга? – Не, те тъй ще поставят своите визитни картички, че трудно вече ще се чете. Следователно, за да се избавят от тия золници, мъдрите хора са намерили за добре да скрият всичко, да затворят тази свещена книга. Когато дойде онзи човек, който може да пази книгата със свещено чувство, със свещена чистота, нему е позволено да отвори книгата, да чете от нея и да разбере какво е писано във всички глави на тази книга. Като я прочете, той пак ще я затвори.

„Жена, която ражда, на скръб е." В Израиля се смятало за безчестие, за наказание, когато някоя жена не ражда. За тази фамилия, за този род се мислило или че е на израждане, или че е извън Божието благословение. Когато кажат за някого, че е роден от Бога, това е най-високото състояние, в което този човек се намира.

„Жена, която ражда, на скръб е." Защо? Когато някоя жена ражда, тя се намира в неблагоприятни условия, не знае как ще роди. Има случаи при раждане, когато и майката умира, и детето умира. Но като се роди детето, майката забравя своята скръб и се радва, понеже човек се ражда в света.

Аз взимам думата „раждане" в най-красив смисъл. Всяка мисъл, която може да родим, представлява бременното състояние на жената. Жена, която зачева, добива самоувереност в себе си. Ще ви дам един образ за обяснение идеята за раждането. На какво мяза жена, която не ражда? – Тя мяза на празна кесия. Тази кесия може да струва 10–20–50–100 лева, най-много 1000 лева, но ценна ли е тя? Кога става ценна? – Щом се напълни с английски звонкови пари. Колко струва тогава? – Милиони. Ние вече я пазим, носим я навсякъде със себе си, казваме: „Много е почтена тази кесия". Казвам тогава: Това, което повдига майката, това, което я създава, е детето. Следователно детето създава условия да се прояви майката. Ето защо, у майката има желание да роди дете. За да стане тя майка, непременно трябва да има дете.

Сега ние ще пренесем тази аналогия и в живота. Докато у човека не се събуди висшето съзнание, той е празна кесия, не може да мисли. Обаче денят, в който зачене и дойде първата мисъл, той се напълва. Първата мисъл е Божествена. Той съзнава вече, че трябва да направи връзка с Бога. Първата мисъл е начало на истинския живот, а той е най-красивият живот. Този живот представлява първата връзка с Бога, първата връзка с Любовта, от която произтича всичко. Направиш ли тази връзка, животът ти тече като вода, лее се като музикални тонове. Щом тази връзка съществува, животът не е тежък, всички скърби и страдания лесно се носят. Но без тази

връзка, без любов в живота ти, и при най-големите богатства и удобства, и при най-големите знания, ще се оплаквате като Соломона, най-мъдрият човек в света, който казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“

Когато Соломон е изказал тия думи, аз разбирам, че в сърцето му е нямало любов. Това е един зов, едно мъчение, една тъга на душата. Той казва: „Всичко имам. Всичко, което пожелах на земята, придобих. И цар бях, и богатства имах, и жени имах, и робини имах, ядох и пих, изучавах природата и нейните закони, и знания имах, но великото, което търсех, което исках да придобия за своята душа, не можах да намеря. Безсмислен е животът. Суета на суетите, всичко е суета!“ При това, забележете, Соломон беше посветен, адепт беше. Той принадлежеше към школата на Есеите, отдето придоби своите знания, но за неговото падение му дадоха един добър урок. Той беше учен човек, знаеше за идването на Христа. В Еклесиаст казва: „Прави каквото щеш, но знай, че един ден ще даваш отговор за всичко“. В осма глава на притчите Соломон казва: „Веселих се и наслаждението ми беше с человеческите синове“. Той разбра Любовта. И като казва „суета на суетите, всичко е суета“, той съзна, че изгуби нещо, което Бог му беше дал. Той изгуби Синовете Божии, след това се зае да изправи живота си. Соломон беше ученик, един от служителите на Христа. Когато Христос слезе на земята, и Соломон беше там. Той търсеше Любовта.

Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме“. Отец е великата Любов. Павел казва: „Бог е Любов“. Следователно, когато казваме, че Христос е с нас, ние разбираме Божията Любов. Когато се оплакваме от живота, разбираме, че Божията Любов не е с нас. Любовта не е физическо нещо, което може да се изгуби. Когато казвате, че сте изгубили Любовта си, това подразбира, че връзката между вас и Любовта е прекъсната. Тази връзка отново може да се направи, да се възстанови, но само чрез правата мисъл.

В първата беседа ви говорих за пътя на ученика. За да разберете пътя на ученика, трябваше да ви говоря за четирите вида живот. Какъв трябва да бъде пътя на ученика? Колко елемента трябва да влизат в него? – Четири елемента: Любов, Светлина, Мир и Радост. Това са предмети, въпроси за изучаване. Ученикът на новия живот трябва да изучава Любовта, Светлината, Мира и Радостта всестранно, а не тъй, както обикновените хора ги изучават.

Та казвам: В живота съществува една вътрешна връзка, една вътрешна философия, която трябва да се оформи, да се изучи от вашите нови възгледи. Без тази философия вие не можете да живеете, т.е. ще живеете, но не Божествен живот, а обикновен. Божествените познания се

придобиват и развиват само чрез закона на Любовта. Аз искам вие да влезете в новия живот и да работите със закона на Любовта. Дето има Любов, има и Светлина; дето има Светлина, има и Мир; дето има Мир, има и Радост. И обратно: Дето няма Любов, няма и Светлина; дето няма Светлина, няма и Мир; дето няма Мир, няма и Радост. Когато някой казва, че изгубил своята Радост, разбирам, че там липсва Любов, липсва Светлина, липсва и Мир. Може да имате някаква малка любов, но тя не е в състояние да ви даде тази Радост, за която душата копнее.

Сега аз ще направя друга аналогия. Едно разумно същество не може да се роди от някое глупаво същество. Например, една овца не може да роди едно разумно дете. Законът е такъв. Детето ще мяза на майка си и на баща си. Неговата интелигентност и неговите знания представляват сбор от тия на бащата и майката. Детето е резултат. Синът и дъщерята не могат да стоят по-горе от майката и бащата. Понякога, по издържливост, по вътрешни разбирания, по проява, те могат да стоят по-високо от родителите си, но това е едно външно заблуждение. Ако една река се разлее и обхване десет километра пространство, а друга, при същото количество вода, се стесни и обхване само един километър пространство, питам: Първата река повече вода ли ще има от втората? И двете реки имат едно и също количество вода, но резултатите от тях ще бъдат различни. В какво отношение? Тази река, която е обхванала десет километра пространство, след като се стесни, ще остави повече утайки на тия места, отдето се е прибрала, и те ще бъдат по-плодородни. Втората река, при която водата се е стеснила, ще се отличава с голямо движение. Следователно там, дето широчината се намалява, движението се увеличава; там, дето широчината се увеличава, движението се намалява. Дето движението е по-силно, там животът е по-голям, по-интензивен.

Ето защо, за да почне деятелността в човека, той непременно трябва да се ограничи, да се стесни. Щом дойде деятелността в живота, ще дойдат скърби, страдания и противоречия. Скърбите и страданията в живота са резултат от човешкото неразбиране на нещата. В тия случаи хората се намират в противоречие, питат: „Защо Бог е допуснал известни неща, защо е създал тия разнообразни форми в живота?“ Да допуснем, че в един вол, който оре на нивата, би се събудило по-висше, човешко съзнание, и той се намери в тези тежки, непоносими условия за него: цял ден оре на нивата, а после влиза в своя дам, завързан, лишен от свобода. Знаете ли колко би се озлобил този вол? Но благодарение, че по-висшето съзнание у животните се явява временно и пак се оттегля, а остава обикновеното им съзнание, което лесно ги примирява, те си казват: „Такава е волята Божия!“ Животните, чрез своето съзнание, живеят в един по-низш свят.

Казвам: Понякога и хората, като животните, минават през едно по-низше съзнание от човешкото, та не чувстват тъй силно положението си. Нима положението на ония затворници, които бият по няколко пъти на ден, които оставят да лежат на голи подове, хранят само със сух хляб и вода и лишават от работа, е по-добро от положението на животните? Казвам: Ние, съвременните хора, трябва да бъдем проводници на Божията мисъл! Ако само четем Библията и я тълкуваме физически, ще намерим хубави работи в нея, но ще бъдем обикновени хора. Ако имате всичкото знание на Соломона, ще бъдете обикновени хора, и в края на краищата ще кажете като него: „Суета на суетите, всичко е суета!" Някои религиозни, духовни хора, казват: „Ние можем да влезем в Божествения свят, без да минем пътя на Соломона". Не, за да влезете в Божествения свят, непременно трябва да минете пътя на Соломона, да добиете знанията на света, и тогава ще имате един плюс. На това придобито вече знание трябва да турите подквасата на новия живот. Тази подквасa ще бъде Божествената Любов, която ще извади от тези знания всичко съществено и необходимо за новия живот. И тогава всичко съществено, което ни остане, ще се употреби за благото на нашата душа и за благото на нашите ближни.

И тъй, вие трябва да започнете с Любовта! Тя трябва да се роди у вас. За да се роди Любовта, все трябва да има една материална форма, чрез която да се прояви. И тия, у които се ражда Любовта, както и тия, които я отглеждат, имат някакъв материален образ. Да вземем, например, онзи велик скулптор, който вае статуята на Диана – богиня на Любовта. Той представя в материален образ Любовта, и след това я туря на един висок пиедестал, да я гледат хората. Всички пазят, почитат тази статуя. Защо? Тя представлява Любовта. Казвам: Ако хората почитат тази статуя, колко повече трябва да се почита една човешка форма, в която Бог, Любовта може да се прояви. Щом статуята се почита, колко повече трябва да се почита човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух? Значи ние трябва да зачитаме всеки човек. За кого? – За Онзи, Когото любим.

Значи ние не можем да поставим в живота си друга основа, освен Любовта. Но не можем да придобием Любовта, докато нямаме любов към Бога. Най-първо трябва да любим Бога. Не любим ли Бога, не можем да любим и хората. Като не обичаме някой човек, вижда ни се много обикновен, лицето му дребно, очите му хлътнали, с нищо не ни привлича. То е същото положение, ако вземете една празна кесия, погледнете я оттук-оттам, вижда ви се изцапана, стара и я захвърляте настрана. Но ако напълня тази кесия със звонкови, вие я взимате, казвате: „Чудесна е тази кесия!" Вече не обръщате внимание на нейната външна форма, че била стара, но разглеждате какво е вложено в нея, какво е нейното вътрешно съдържание.

Вие виждате някоя жена, майка на десет деца, казвате: „Много е почерняла тази жена, очите ѝ са хлътнали“. Как няма да почернее! Тя е майка на толкова деца! Да, но в душата на тази жена е вложена една свещена идея, за което децата ѝ я обичат от сърце и ще ѝ се отплатят. Те я чакат да дойде от работа, посрещат я, радват ѝ се, викат ѝ: „Мамо!“

Когато човек има благоволението на Бога, той ще види Божията Любов в лицето на своята майка или на своя баща, или в когото и да е друг. Но колко е тъжно, когато някой син няма майка и баща! Той казва: „Да имах поне майчица!“ Ходи той навсякъде, въздиша, тъжи – няма де да се спре. Той не е като другите хора. Хубаво е да имаш майка, да ѝ кажеш: „Мамо!“ Хубаво е да имаш баща, да му кажеш: „Татко!“ Като кажеш „татко“, той отваря кесията си, праща те на училище. Като кажеш „мамо“, тя постила леглото ти да си починеш, а на сутринта ти дава чисти, хубави дрехи, помилва те, целуне те и те праща на училище със своето благословение. Майката изпраща детето си на училище, и тя учи за него. Когато някой момък се влюби в една мома, той се влюбва заради майка си, нея търси. Във всяка мома той търси майка си, и в която я намери, нея обиква. Момъкът люби момата, докато майката е там. Щом майката я напусне, той вече не я люби. Когато една мома каже, че нейният възлюбен не я обича, това показва, че майката не е там. Плаче ли някоя мома, то е, защото Любовта я напуснала – майката не е там. Хората казват тогава: „Има нещо кривичко в тази работа“.
Ще ви дам един пример, да видите как това „кривичко“ разваля всички работи. Няколко помаци се заели да правят една турска джамия. Правилото там било, през всичкото време, докато правят джамията, да не се употреби нито една българска дума. Тръгнали тия помаци из близката гора, да търсят дървета за строежа на джамията. Като търсили дървета из гората, говорели помежду си само на турски, казвали си: „Това дърво е хубаво, високо, валчесто, но на върха е малко „кривичко“. Щом дохождали при думата „кривичко“, казвали я на български. Ходжата като ги чувал, казвал им: „Опетнихте джамията, употребихте българската дума „кривичко“. Тръгвали отново да търсят дървета из гората, но не намирали прави дървета, всички били на върха малко „кривички“, и джамията останала недовършена само заради българската дума „кривичко“. Казвам: Всичко хора започват работите си добре, но на върха излизат малко кривички. Значи всичките ни работи са като на помаците, на върха малко кривички, затова и до днес още не можем да направим джамията. Защо? Защото употребяваме българската дума „кривичко“. Не взимайте думата „кривичко“ в буквален смисъл.

Често слушам да казвате за някои: „Тия хора не могат да направят нищо“. Не говорете така. Кога хората не могат да направят нищо? – Когато не

обичат. Например, когато ти не обичаш някого, казваш: „Не мога да направя това“. Когато го обичаш, казваш: „Всичко мога да направя заради него!“ Когато не обичаш някого, посрещаш го от официалната врата, но когато го обичаш, и от прозореца излизаш да го посрещнеш. Значи за Любовта навсякъде има врати. Като ви говоря така, не взимайте думите ми лично за този и онзи, или за тази и онази. Вие може да имате някакъв спор помежду си, обаче не правете никакви сравнения, не казвайте, че тази или онази сестра не обича никого. Мислете принципиално върху въпроса, какви трябва да бъдат отношенията ви към Бога. Този е най-главният въпрос засега, решението на който от вас, именно, зависи. Можете ли заради Бога, заради Неговата Любов да разрешите вашите задачи в живота? Ако можете, кажете си: „Заради Божията Любов аз мога да уча, слуга мога да стана, без пари мога да работя, гладен мога да ходя, деца мога да отглеждам – всички задачи, които Бог ми е определил, с приятност мога да изпълня“. Като се върнете при Бога, ще видите как сте решили всички тия задачи.

Какви задачи имате да решавате? Например, споровете, които се явяват между вас, това са малки задачи. Някой ви е казал една обидна дума, това е една малка задача, да трансформирате нейната енергия. Няма обидни думи в света. Една обидна дума, това е визитната картичка на онази благочестива муха. Тъй трябва да разсъждавате. Вие може да разсъждавате и по друг начин, да кажете: „Ако тази муха имаше моите разбирания, моето съзнание, не би оставила визитната си картичка на моята рокля, затова благодаря на Господа, че не съм муха, да правя пакости като нея“. Всеки човек, който не разсъждава правилно, който върши престъпления, има съзнанието на мухата. Когато Бог е вложил Любовта и Светлината във вас, когато ви е облякъл в Мира и Радостта, а вие оставяте визитните си картички тук-таме, питам: Какви са вашите разбирания?

Ще ви приведа един пример, да ви изтъкна някои от методите, по които хората постъпват помежду си. Например, случва се някой от учениците на Школата излиза пред другарите си да им държи една хубава беседа, в която изтъква някои техни погрешки, или някои техни неправилни прояви. Той казва, например, че еди-кои си братя или сестри били фанатици, правили молитвите си явно, пред другите хора, и ставали за посмешище и т.н. Всичко това той изнася чистосърдечно, искрено, с цел да се изправят тия погрешки, но какво излиза от този метод? – Всички изтъкнати погрешки на другите се нахвърлят върху самия него. В природата съществува следния закон: Когато някой човек изнася погрешките на другите, тия погрешки ще укажат известно влияние върху него тъй, както някой отровен или задушлив газ ще укаже влияние върху този, който работи с него. Но този човек изнасял верни факти, това нищо

не значи – законът действа и в този случай. Защо? – Методът, по който този брат постъпва, е прав, но има нещо „кривичко" на върха. Понякога и аз си служа с този метод, изнасям погрешките на някой ученик на всеослушание. После той ми казва: „Учителю, защо изнесохте погрешката ми публично, не можахте ли да ми я кажете лично?" Казвам му: Слушай, аз имам голямо почитание и уважение към твоето ухо. Ако кажа погрешката ти направо, т.е. отблизо, гласът ми ще прозвучи тъй силно, че има опасност тъпанчето ти да се пукне. Обаче като изказвам погрешката публично, аз намалявам силата ѝ, като взимам върху себе си половината от товара. В такъв случай предпочитам да страдам аз, отколкото вие. Важното е целта да се постигне.

Тъй щото, не мислете, че когато изнасям недъзите на хората, не взимам нищо от тях. Не, аз поемам половината от тях. Голямо внимание се изисква, когато се изнасят погрешките на хората. Съзнанието им трябва да бъде будно, иначе конците могат да се скъсат. Когато се изнасят чужди погрешки, това трябва да става с по възможност по-голяма благост и чистота, с по-голямо благородство от страна на този, който ги изнася. Друго нещо е по-важно: Изнасяйте погрешките на хората само тогава, когато Господ ви каже. Каже ли ви Той, ще се обърнете много внимателно към брата си и ще му кажете: „Братко, изнасям твоята погрешка публично, защото Господ ми каза да направя така". Аз предпочитам да извърша волята Божия и да вляза в стълкновение със света, отколкото да премълча и да вляза в стълкновение с Бога. Когато Павел изнасял известни погрешки на хората от свое име, той казвал: „Ще ме извините, аз говоря от свое име, Господ не ми е казал да сторя това". Той знае, че ще понесе половината товар. Затова всеки, който попадне в този закон, ако не може да носи товара, лицето му потъмнява, той се обезсърчава и казва: „Защо се наех да говоря на тия хора, щом не ме разбраха?" Хората пък, на които той говори, си казват: „Защо този човек ни напада така? Нали и ние искаме да служим на Бога?"

Аз искам по този начин да ви изнеса два метода, чрез които може да се въздейства на хората, когато искаме да изправим някои техни погрешки: или направо, лично на тях да ги казваме, или публично. Някой път от невидимия свят казват някому: „Изнеси погрешките на този човек и за последствията не мисли". Та когато някой брат или някоя сестра изнасят каква и да е идея, вие ги изслушвайте внимателно, постарайте се да проникнете в тяхната мисъл, да видите какво се крие в нея. От ваше гледище вие знаете как седи въпросът, но ако погледнете от гледището на този, който ви говори, това ще хвърли нова светлина във вашите умове, и вие ще имате една придобивка. Тия, които говорят на хората, аз мога да уподобя на рибари, които хвърлят мрежата във водата, а тия, които ги

слушат и възприемат, уподобявам на купувачите на тази риба. При това, известно е на всички, че рибарите, които ловят рибата, печелят по-малко от тия, които я продават. Онзи, който лови рибата, хвърля мрежата във водата, изважда я, пак я хвърля и това се продължава по цели 4–5 часа наред, цял се измокри и ще го видите, едва уловил няколко риби. И след това са недоволни от него, казват му: „Защо улови толкова малко риба? При това тази риба не струва!“ Не, не обезсърчавайте този човек! Кажете му: „Хубава е рибата, друг път повечко ще уловиш. Засега това е достатъчно“. Затова казвам и вас, като ученици: Насърчавайте ценните идеи, които възникват помежду ви. Поощрявайте се в знанията, а не се ограничавайте. Не казвайте, че не ви трябват знания! Знания са нужни за всинца ви, и за напредналите, и за по-слабите.

Този събор по своите идеи, по всичко, което става, е особен. Ние сме пред очите на Господа, имаме Неговото благословение, имаме подкрепата на всички братя в това дело по целия свят. Ние имаме подкрепата и на ангелите. Не мислете какво сте и кои сте. Ние имаме Божието благоволение, а то е хубавото. Някои казват: „Дали ще успее нашето дело?“ Това не влиза в нашата програма. Ние не повдигаме този въпрос. Дали ще успее делото, или не, по този въпрос не мислете. Дето е Бог, там е бъдещето. Казвате: „Кои ще дойдат при нас?“ Които трябва да дойдат, те са дошли вече. Ако дойдат всички хора, де ще се съберат? Представете си, че тук дойдат 20,000 души. Как ще се настанят? Тогава вие няма да можете да ме виждате. Физически много хора не могат да се съберат в такова малко пространство. Има друг начин, по който тия хора могат да се съберат и видят в едно малко пространство. Това е идейният начин.

Като говоря за себе си, аз разбирам идейно нещата. Понякога съм облечен в празничните си дрехи, понякога в простите си дрехи. Вие забелязвате това и казвате: „Днес Учителят е облечен с всекидневните си дрехи. Защо ли?“ Казвам: Такава е волята Божия. Господ ми казва: „Днес ще се облечеш с обикновените си дрехи и ще слезеш при тия хора да им говориш на техен език“. Друг ден Господ ми казва: „Ще напуснеш работата си сега, ще излезеш на пътя и там ще видиш два вола, впрегнати в кола. Те отдавна се молят. Ще се спреш при тях, ще ги помилваш малко по гърба и ще си заминеш“. Това е из моя интимен живот. Аз излизам на пътя, намирам воловете, помилвам ги и се каня да се връщам назад, когато господарят им ме изгледва учудено и ме запитва: „Какво правиш?“ Той е изненадан от тази постъпка спрямо воловете си, които всеки ден налага на общо основание. Аз изваждам три–четири златни монети от джоба си, давам му ги и казвам: Моля ти се, гледай воловете много добре! Те хубаво изпълняват службата си. Ако ме слушаш, и друг път ще ти дам няколко от тия монети. След това си заминавам. Воловете, като се върнат вечерта дома

си, казват: „Днес мина покрай нас един човек, потупа ни, помилва ни малко по гърбовете и от този момент нашият господар омекна. До вчера ни биеше, мушкаше ни с остен, а от днес е мек, внимателен към нас. Не знаем коя е причината“. Аз зная коя е причината. Господ ми каза да оставя професорската си работа и да отида да помилвам тия два вола, а на господаря им да дам 3–4 златни монети. И като отида при този човек, няма да му разправям, че Господ ме пратил, но ще му говоря на научен език. Казвам му: Слушай, приятелю, твоите волове са от първокачествена порода, други като тях няма да намериш, затова добре ги храни, добре ги гледай. Те вършат работата си много усърдно. На воловете, след като ги помилвам, казвам: Не бойте се, имайте търпение, постоянно се молете! След една година положението ви ще се измени. И наистина, този човек намира отнякъде Евангелие, започва да го чете, става вегетарианец, захвърля остена, разбира, че не трябва да се измъчват животните, и след една година аз го виждам да оре на нивата с тия волове и тихо да им говори: „Ха, чоджум, ха братко, хайде да поорем малко!“ Като пооре с тях 3–4 часа, освобождава ги. Господарят и воловете започват вече да се разбират. Всеки има този господар в себе си.

Ще ви направя една аналогия сега. Аз съм решил вече да посетя вашите господари. Вас ще потупам по гърбовете, а на господарите ви ще дам по няколко звонкови монети, като им кажа: Бъдете туй добри да пазите вашите слуги. Те ви работят усърдно, подобни на тях няма да намерите. Какво ще кажете вие тогава? Че външните условия на живота се подобрили, че обществото започнало да гледа на вас с по-добро око и т.н. Сега мнозина от вас казват: „Учителю, не може ли да се измени това лошо мнение на обществото спрямо нас? Не може ли да се изменят техните възгледи по отношение нас? Те ни спъват с това. Трябва да се направи нещо! Докато не ни знаят от кои сме, изслушват ни, щом се научат от кои хора сме, резервират се вече“. Казвам: Има един начин, по който хората могат да ви слушат. Кой е този начин? Ако през тази година приложите Любовта, за която ви говоря, ако приложите Светлината, която иде отгоре и предавам през себе си, ако приемете и Мира, и Радостта, които идат отгоре, всички препятствия ще се стопят. И тогава ще говорите на хората тъй красноречиво, че всички ще ви слушат. За да премахнете препятствията в света, трябва да имате жив контакт с разумните сили в природата. Тия сили се предават само чрез контакт. Дойдете ли в контакт с тях, те ще потекат във вас, ще стопят всички ледове и снегове.

Та казвам: Противоречията във вашия ум трябва да изчезнат, да няма никаква натегнатост между вас. Някой казва: Хладно ми е сърцето. Аз нямам определен възглед за Бога. Казвам му: Бог е Любов. – „Но това е неопределен възглед за мен.“ – Тогава започни да обичаш майка си по

новия начин! – „Обикнах я, но пак ми липсва нещо.“ – Обикни баща си! – „Обикнах и него, но пак ми липсва нещо.“ – Обикни брата си! – „Пак ми липсва нещо.“ – Обикни сестра си! – „Още нещо ми липсва.“ – Обикни слугата си, всички същества, обикни най-после и врага си! Щом обикне и най-последния, той казва: „Учителю, разбрах вече смисъла на Любовта“.

И тъй, на всеки, който не познава Любовта, казвам: Приложи Любовта в нейната пълнота! Докато в душата ти тече Божествената Радост, слез до най-големите дълбочини и ще познаеш, че Божията Любов е подействала там, и ти си изпълнил волята Божия. Само по този начин ще познаете смисъла на Любовта. Ако приложите Любовта, вратите на вашия ум ще се отворят и знанието на миналите векове, както и знанието на настоящето и бъдещето, ще започне да влиза у вас по един естествен начин. Тогава вие ще се запознаете с проблемите на новия живот. В света днес има добродетелни, талантливи хора, които са слезли да работят с единствена цел, да запознаят хората с тия проблеми. Казвате: „Това е светска наука!“ Няма светска наука, има само една свещена наука, в която работят много учени, трудолюбиви хора, които изучават Божественото. Те, именно, ще отворят своите съкровищници и ще извадят пред света новото знание, новото разбиране, което имат.

Питам ви: Какво трябва да правят онези, на които умовете са празни, т.е. не съдържат нищо ново? Те ще постъпят по същия начин, както постъпват със своята кесия, в която има стари неща без никаква цена. Те хвърлят ли кесията си? – Не, изваждат всичко старо от нея, всичко онова, което няма цена, и я напълват с нещо ново, ценно. Когато казвам, че трябва да изпразните ума и сърцето си, подразбирам, че трябва да извадите навън всичко онова, което се е обезценило, трябва да изхвърлите навън всички стари идеи, понятия, схващания и разбирания за морала и да турите, да влеете в себе си Божественото, а то само по себе си ще се определи. Пуснете Любовта във вашия ум, и тя сама ще покаже своето естество! Вие само ще слушате. Когато майката роди детето, тя ли го учи да говори? – Не, тя му дава възможност само да се прояви. Най-първо детето почва да бъбли, издава някакви звукове и постепенно проговаря. Майката само го поправя. Има деца, на които езикът никак не се сплита, те лесно, ясно говорят. Адептите, като малки деца, не се нуждаят много от майките си да ги поправят. Те ще направят най-много 2–3 грешки при говоренето си, и скоро след това започват да говорят добре. Така и вие, като вложите Божественото в себе си, то ще обнови вашия живот.

Христос казва: „Жена, която ражда, на скръб е“. Всеки човек, който е дошъл на света, в скръб е, и за да влезе в Божествения свят, трябва да роди. Човек не може да роди в грешния свят, там има вечно помятане,

вследствие на което се ражда скръбта. В света най-хубавите идеи се помятат. Кое е реализирано в света? Там храмове се развалят, училища се развалят, майки се развалят, деца се развалят, сестри се развалят, братя се развалят, слуги се развалят – всичко в света се разваля. Добре се започва там, но отпосле всичко се разваля и свършва зле.

Казвам: Ако искате да добиете, да родите великата, новата мисъл, ако искате да добиете новата наука, непременно трябва да влезете в Божествения свят, да добиете Любовта, Светлината, Мира и Радостта. Вие може да влезете в този свят, но трябва да спазвате всички правила, които съществуват там. Старият живот, с всички негови привички, ще оставите настрана. Всеки от вас, като става сутрин, ще се помоли на Бога, ще каже: „Господи, дай благословение и на моите братя, както даваш и на мен! Аз ще те слушам, както ме учиш. Ще прилагам Любовта, според както е Твоята воля". В живота често ние сами си причиняваме нещастия, вреди. Как? Като изтъкваме греховете на хората. Нека благодарим в душата си за всяка скръб, която иде, и да кажем като псалмопевеца: „Добре ми стана, че се наскърбих". Кой го наскърби? – Майка му. Колко майки наскърбяват дъщерите си! Те им казват: „Де ходи днес? Ти трябва да седиш вкъщи! Я, снеми новите дрехи. Стига си ходила да играеш на хорото! Я вземи кърчага, та иди за вода!" Зле ли мисли тази майка? Злото ли желае на дъщеря си? – Не, тя има най-доброто желание, дъщеря ѝ да бъде честна и почтена. Майката не е против това, дъщеря ѝ да обича, но казва: „Ти трябва да обикнеш най-добрия, най-благородния момък, а не когото пръв срещнеш на пътя си". Дъщерята мисли, че майка ѝ иска да ограничава нейната любов и казва: „Ти едно време се любеше, а сега мен ограничаваш". Не, това ограничение, нито пък свободата, която бихте имали, не разрешават още великия закон на Любовта. Ние трябва да се любим, трябва да се обичаме, но как? Ако момата намери някой момък, който още на другия ден ще я свали от колата си, той има ли любов? – Няма. Но има честни хора в света, които преди да се оженят, казват на своята възлюбена: „Днес аз те обичам, но доколко време ще трае моята обич, не мога да кажа, гарантирам най-много до една година. Ако си готова само за една година да напуснеш родителите си и да ме последваш, дойди с мен".

Ще ви приведа един подобен пример. Имаше в Сливен една добра мома, която се влюбва в един от най-добрите братя там, иска да се ожени за него. Той беше си дал обещание да не се жени, имал за това някакви причини. Пита ме тя, да се ожени ли за него. Казвам ѝ: Вие не сте един за друг. Неговото предназначение сега не е да се жени. Тя казва: „Аз го обичам, искам да се оженя за него, та ако ще след три години да си замина". Казвам ѝ: И три години няма да живеете заедно. Тя не ме послуша,

ожениха се. След една година само, той бяга на една страна, тя – на друга. Като ме срещна след това, тя казва: „Кой знаеше, че така ще излезе?“ Аз ѝ казах, но тя искаше да провери. Не мислеше злото, но така излезе. Този брат обичаше да чете, да философства, не беше за семеен живот. Тя ходи на работа, да печели, а той по цял ден се разхожда с цигара в уста и казва: „Това ще ми купиш, онова ще ми направиш“ и т.н. Казвам: Докато човек не уреди въпроса със своето здраве, докато не уреди работите си с Бога, той не може да се жени.

Една от максимите на новото учение е следната: Жена, която не може да гледа един мъж, не го обича; мъж, който не може да гледа една жена, не я обича; приятел, който не може да уреди работите на приятеля си като свои, не го обича; господар, който не може да гледа на слугата си като на свой човек, не го обича; слуга, който не може да гледа работите на господаря си като свои, не го обича. Как трябва да се отнасяме един към друг? Да покажем готовност за услуга във всички трудни моменти, във всички трудни задачи, които имаме да разрешим. Трябва да има нещо, по което да се отличаваме от света! Засега вие трябва да благодарите на светските хора. Те представляват за вас велико училище. Писанието казва: „Не обичайте света!“ То значи: Ако възлюбите първо света, а после Бога, ще се спънете, ще се отдалечите от Него. Възлюбете първо Бога, и един ден, когато Го познаете, Той ще ви заведе в света и ще ви запознае с него. Следователно днес Бог ни казва това, което едно време е казал на Адама и на Ева: „Ще ядете от плодовете на всички дървета, но няма да ядете само от плода на „дървото за познаване доброто и злото“. Или, с други думи, Бог сега казва на всички хора: „Всичко в света може да обичате, но света няма да обичате, този плод няма да опитвате“. Някой казва: „Защо да не обичаме света?“ Може да го обичате, но ще мязате на Адам и Ева: боси и със скъсани дрехи ще ходите. Светът можете да изучавате, но от плодовете му няма да ядете. Като казвам „света“, аз разбирам Божествения живот. Ще се занимавате с Божествения живот, ще изучавате Божественото знание, което има приложение навсякъде в света. Само така ще постигнете това, което желаете.

Тук, между вас, има орачи. Ако ме слушате и ходите по новия начин, като сеете десет декара земя, ще изкарате толкова плод, като че сте сели сто декара. Значи трудът ви ще се намали и ще ви остане свободно време за четене. Орачът е най-високият израз на старозаветния живот. Когато се роди Христос, кои дойдоха първи да Му се поклонят? Старозаветни ли дойдоха? – Не, овчарите дойдоха най-напред, а те са новозаветни. Новозаветните казват на своите овци: „Ние не искаме повече да ви мъчим, ще ви оставим да пасете свободно. Тъй ни учи Учителят. Ще ви пазим от вълци, но с условие да снимаме от време на време горната ви дреха и да

издояваме млякото ви. Такъв е законът. Ние имаме деца, жени, трябва да ги храним. Ние сме реформирали вече живота си, няма да ви изтезаваме, но ще ни услужвате с вашата вълна и с вашето мляко". Христос е казал: „Ако имаш две дрехи, дай горната на брата си". В този стих това се разбира, да дадеш горната си дреха на своя господар. И тогава овцете казват: „Понеже нашият господар казва така, вземете вълната ни да се облечете и млякото ни да се нахраните". Животът на овчаря представлява по-висока стадия от тази на орача.

Какво представлява живота на праведния? – Той е по-висша стадия от тази на овчаря. Аз го уподобих на готвач. Той не вика хората на угощение, но туря си бяла престилка, готви, нарежда чиниите на масата и усмихнато на всички казва: „Заповядайте!" Богатите и разумните хора сами идват при него. Той им услужва, препоръчва се за служител на новото учение, но след като се наядат, пошепва на ухото им: „Слушайте, аз вълна не искам, мляко не искам, но отворете кесиите си, златото не ви трябва, аз го обирам. Вие ще оставите златото си в моята кесия". Гостилничарят има работа с праведни, с разумни хора.

Аз ви давам тези идеи, за да разбирате вашите душевни състояния. Ще се наблюдавате и ще анализирате вашите душевни състояния. Ще си кажете: „Днес аз съм орач, изпълнявам най-високото занятие от старозаветния живот. Днес съм овчар, изпълнявам най-благородното занятие на новозаветния живот, но още взимам млякото и вълната на овцете. Днес съм гостилничар, заемам най-високото положение от живота на праведния. Разговарям се с разумни хора, но взимам златото им". Ние не сме още свободни хора. Най-после дохождаме до новия живот, до живота на ученика, който не иска нищо. Той се занимава с Любовта, със Светлината, с Мира и с Радостта. Това е истинският живот. Но докато дойдете до него, вие не можете да се освободите от другите три вида живот: орач ви е потребен, овчар ви е потребен, гостилничар ви е потребен. Ако искате да имате щастие у дома си, трябва да имате орач, трябва да имате овчар, трябва да имате гостилничар. Искате ли да имате радост у дома си, искате ли да имате Божието благословение, непременно трябва да имате и един ученик. Когато се съберат в дома ви орачът, овчарят, гостилничарят и ученикът, да се науча от всеки по нещо. Орачът ме научи нещо, овчарят ме научи нещо, праведният ме научи нещо, и сега ученикът ще ме научи на новото учение. Аз взимам „ученика" във велик смисъл на думата. От невидимия свят ще изпратят в дома ви един ученик, който всяка вечер ще отива на небето да се учи, а денем, като се върне, ще ви разправя какво е научил за Любовта, за Светлината, за Мира и за Радостта. Той ще носи хубавите неща, ще ви ги разправя, а вие ще се учите от него.

Някой казва: „Хубаво е да има човек посещението на Духа“. Казвам: Добре е да има човек в дома си на пансион един ученик, да го учи на Любовта. Понякога той ще има добрината да ви заведе в училището, да видите неговия Учител. Вие не можете да отидете сами при Учителя. Трябва да има някой ученик да ви заведе. Един ученик води друг ученик. Ученикът сам никога не може да отиде при своя Учител. По същия начин, за да отидем при Бога, непременно трябва някой да ни заведе. Казвате: „Има неща в нас, които Духът разработва. Затова Той ще ни заведе при нашия Учител и ще ни покаже пътя на спасението“. Кой е този Дух? – Христос. Кой е Христос? – Любовта, която работи с усърдие и с радост. Ако ви кажа, че е време вече да се отворят очите ви – те са отворени. Изисква се да се махне само едно малко було, но за мнозина от вас това ще причини голям страх. Като влезете в духовния живот, в новия живот, както го наричам, неизбежно ще срещнете на пътя си едно огледало, в което ще видите и красивото, и грозното в себе си, и веднага ще се уплашите. Затова е нужно човек да бъде подготвен, иначе в него ще се яви скръб, че не е достоен за този път. В това огледало ще видите всички ваши минали съществувания, затова ще ви прекарат през един подготвителен път, дето ще видите друго огледало, а после, като ви приготвят, ще се натъкнете на страшното огледало. Ученици, които бързат много, като влязат в духовния живот, натъкват се именно на второто огледало и не издържат. Те падат, стават, докато най-после се отчаят и казват: „Тази работа не е за мен, аз съм много грешен човек“. И погледнеш, този човек хванал кривия път. Затова, влезеш ли в духовния живот, не бързай, чакай да се подготвиш, да се калиш добре и тогава, като видиш лицето си, ще знаеш вече, какво се изисква от теб да работиш. Това е една велика Истина.

Вие се намирате в предверието на Новия живот. На вратата на всеки едного от вас може да похлопат още утре и да ви повикат. Аз не говоря за физическо влизане в Новия живот, не искам да умрете, че така да влезете, но казвам: Когато Господ похлопа на вашето съзнание, вие може да умрете и пак да живеете на земята. То е вече едно съзнателно умиране, съзнателна смърт. Павел казва: „Аз умрях, и вече Христос живее в мене“. Той казва, че умрял, а го виждаме да ходи, да говори. Как е възможно онзи, който е умрял, да продължава да живее? Това показва, че Павел умря като съзнание, а Христос живее в него като Любов, като висше съзнание. Той чу гласа, който му казваше: „Савле, Савле, защо ме гониш?“ – „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм Исус, стани и иди, дето ти кажа.“

Сега Господ и на вас казва: „Савле, Савле, защо ме гониш?“ Щом ние не проявяваме Божията Любов, това не е ли гонене на Господа? Казвате: „Не е дошло още времето за тази Любов“. Не, точно сега е времето ѝ. Светът

никога не е чувствал такава нужда от Любов, каквато сега чувства. Такива страдания, такива падения, такъв мрак съществува днес в света! Сега се изискват силни души, силни ученици, които не само да говорят за Любовта, но да я изявяват и прилагат в света, да подкрепят тия души. Знаете ли колко хора пъшкат, плачат, страдат в своите домове, без да има кой да им каже една утешителна, една насърчителна дума? Господ ви казва: „Намерете тия души и им помогнете!“ Те ходят в църкви, свещи палят, молят се и не могат да се утешат. Учат се, не могат да се утешат. Пари имат, не могат да се утешат. Те казват: „Господи, изпрати някого да ни даде светлина, да ни упъти в този свят!“ Казвате: „Нали са учени хора!“ Колко учени, колко видни хора има в Европа, които са писали научни книги, но обикалят из църквите, четат Библията, с голямо усърдие търсят великата Истина. И вие трябва да имате това усърдие да търсите великата Истина.

Като ви говоря така, ако нямате разположение да ме слушате със закона на Любовта, със закона на Светлината, със закона на Мира и със закона на Радостта, вие няма да разберете смисъла на думите ми и те ще имат за вас обикновено съдържание. И Библията да четете, пак няма да разберете дълбокия смисъл, който е вложен в нея. Днес Господ ви говори. Аз не искам да ви изпитвам какво бихте поискали от Него, но казвам: Когато Господ се яви при Соломона, който на времето си беше адепт, какво поиска той от Бога? – Знание и мъдрост. Той направи крив избор. Избра мъчния път и не можа да устои в него. Затова казвам ви: Не избирайте трудния път на Соломона, но изберете пътя на Любовта. Този път е път на страдания, на скърби в света, но дето има страдания и скърби, там е Любовта. Втората стъпка след Любовта е пътят на Светлината. Правило е да започнете с Любовта, после със Светлината, след това с Мира и най-после с Радостта. Тогава ще дойде втората фаза, трудният път – пътят на Мъдростта. Ако не минете по този естествен път, цял свят може да обиколите, може да изучите всички школи на великите Учители в света, които носят Божието Слово, но всички ще имат само една определена Божествена идея, те не могат да изменят този Божествен път. Навсякъде ще ви кажат: Първата стъпка в живота, това е пътят на Любовта. Пътят на Мъдростта е най-трудният, той е път само за Учителите. Соломон избра този път, защото имаше високо мнение за себе си. Той мислеше, че може да стане Учител на Израиля. Той създаде един храм, но колко пъти трябваше да се събаря! Този храм показа, че знанието, което Соломон имаше за Божествения свят, не почиваше на здрава основа.

Та казвам: Колко пъти може да се събори и вашето здание! Това показва, че има Правда в света! Едно общество се събаря и пак се съгражда. Значи има нещо, върху което животът, обществата почиват и без което не могат

да се съградят. Христос казва: „Аз съм съградил тази църква върху канара и вратите адови няма да я преодолеят“. Коя е тази канара? – Любовта. Ако вие съградите живота си върху Любовта, нищо не е в състояние да го разклати. Аз не говоря за външните форми на Любовта, нито за вашето външно верую, но за всичко онова, което живее дълбоко във вас.

„Жена, която ражда, на скръб е, но като роди, скръбта ѝ се превръща на радост, защото человек се е родил на света.“ Започнете да раждате с любов. Раждате ли с любов, вашето дете няма да умре и скръбта ви ще се превърне на радост. Ако раждате без любов, то ще умре. Законът е такъв. Животът се определя от Любовта. При сегашното положение, в което се намирате, само ония хора са разумни, които страдат дълбоко и съзнателно. Бъдещето е на страната на страждущите. Две мнения по това няма. Онези, които страдат дълбоко, душата им се раздрусва тъй, като че светът се руши в тях. Те чувстват не само своите страдания, но и тия на целия свят, на всички същества. Аз чувствам страданията на всички разумни и неразумни същества, на всички малки и големи; моята душа се разтърсва, но зная причините на тия страдания. Затова аз съм против изкуствените страдания, които хората си създават. И без това в света има достатъчно страдания, не туряйте нито косъм повече върху тях! Съмнението, недоверието, подозрението са изкуствени страдания, затова ги избягвайте, не ги създавайте сами, защото те ще донесат други по-тежки страдания.

Ето защо, всички велики Учители препоръчват на учениците си различни методи за придобиване на самообладание. Колко трудно е човек да се самовлада! И сега, понеже някои от вас сте заченали Божественото, аз ви преподавам учението на Любовта.

Някои от вас, като слушат беседите, схващат, като че аз отричам вашите усилия. Две сестри се разговарят: „От толкова години насам правим големи усилия, работим, искаме да станем ученици, а като че ли никакъв резултат нямаме, тъй изглежда от думите на Учителя!“ Аз виждам всичко това, то си е дало своите резултати, но разглеждам въпроса в широк смисъл, говоря ви какъв трябва да бъде великият идеал на ученика. Това трябва да бъде стремеж, импулс в живота ви, но бъдете уверени, колкото малко и да направите, Бог ще го благослови. Не мислете, че Той ще пренебрегне малкото, което сте направили. Бог казва: „Ако някой човек даде само една чаша вода, комуто и да е, с любов, Аз ще го благословя“. Тъй щото, всяко нещо, което направите с любов, то е заради вас. Казвам: Ако вие мислите, чувствате и действате право, то е благо най-първо за самите вас и за вашите приятели и после за окръжаващите ви. Само така можете да бъдете носители на Божествения живот.

Та казвам: Ще дойдат отвън хора да ви изкушават, ще имат желание да ви станат учители. Те ще ви казват: „Знаете ли, че там, дето ходите да ви проповядват, се всява деление между народа?“ Не, деление не съществува в света. В света има развиване, разклонение, но не и деление. В биологията се казва, че клетката се размножава чрез деление. Не, в клетките не става никакво деление, а се извършва един вътрешен процес на разклоняване. Клетките растат и се размножават тъй, както корените, клонищата, цветовете и плодовете на едно дърво. И в живота няма деление, но има разклонение. Това са закони. Онези хора, които не разбират дълбокия смисъл на тия закони, говорят за деление, но ние вървим по закона на разклонението. Делението произвежда смърт, а разклонението е процес на великия живот, който работи в света. Следователно жена, която ражда, се намира в закона на разклонението. По този начин Божественото приижда в живота.

И тъй, ще се стараете да се освободите от заблужденията в живота. Понякога ви се вижда странно, защо виждате един и същ предмет в разни фази. Ще ви обясня това нещо по следния начин. Някой казва: „Аз видях сянката на еди-кое си дърво на изток“. Аз вадя заключение, че този човек е наблюдавал това дърво при залез слънце. Друг казва: „Сянката на това дърво, което наблюдавах, беше към запад“. Значи той го е наблюдавал при изгрев слънце. Първият, който наблюдава дървото при залез слънце, има по-малка светлина от този, който го наблюдава при изгрев слънце. Условията, обстановката на техните наблюдения е различна. След това се събират двамата и започват да спорят, накъде е сянката на това дърво, на изток, или на запад, и започват да вадят свои заключения. Следователно, когато някой човек греши, казвам: Сянката му е на изток. Когато някой човек прави добро, казвам: Сянката му е на запад. Питате ме: „Какво мнение имате за еди-кой си човек?“ Отговарям ви символически: Сянката на този човек е на запад. Вие вече разбирате, че той е добър човек, прави добро някому. За друг човек казвам, че сянката му е на изток. Вие разбирате, че той прави зло. Ако говорим за човека на Правдата, сянката му не може да бъде на изток, защото Правдата излиза от изток, отгоре, а сянката ѝ ще бъде всякога надолу, дето е запад. Това са вътрешни разбирания на законите в живота. Когато човек страда, сянката му е към запад, когато се радва – към изток.

В миналото, когато държах беседи, след беседата ще дойде някой у дома да ме пита де е Господ. Аз му казвам: На радо сърце ще ти отговоря де е Господ, но сега е време за обяд, и понеже сме гладни, нека най-първо да се нахраним, а после ще говорим. Поканвам го на обяд у дома, нагостя го добре, дам му чашка винце, развесели се той и вече забравя да ме пита де е

Господ. Погледне часа, късно станало вече, и той си отива. На другия ден пак дохожда да поговорим. Аз го поканвам пак на обяд, и той забравя да ме пита по въпроса, който го интересува. Вие казвате: „Когато някой човек скърби, дайте му чашка винце да пие, да забрави тъгата си“. Не, това е криво разбиране. Ти ще дадеш чашка винце на възлюбения, на човека, когото обичаш. Това подразбира, че му даваш нещо от своята любов. Тази любов ще го повдигне, и той ще забрави своите страдания. С какво трябва да се напълни чашата му? – С онова словесно, златно вино, от което да забрави всички свои скърби и страдания. Облечи този човек, той е окъсан, гол. Божията Любов подразбира жертва.

Питам ви: Знаете ли изкуството да черпите? В София сега има много кръчмари, не зная колко са на брой. Ще благодаря на този, който ми каже тяхното число. Аз се радвам, че има толкова много кръчмари в София, защото ако един ден те се научат да черпят по новия начин, по-добри хора от тях няма да има.

„Жена, която ражда, на скръб е, но когато роди, забравя своята скръб.“ Вие сте в последната фаза на това раждане, затова ви е нужен мир и спокойствие. Човек може да роди една велика идея само при спокойно състояние на своя дух. Когато великият музикант твори, казва: „Дайте ми благоприятни условия!“ Когато великият поет твори, казва: „Дайте ми благоприятни условия!“ Когато някоя жена ражда, и тя иска благоприятни условия. Колко повече са необходими тия благоприятни условия за нас, които трябва да родим великата мисъл! Какво е нужно, за да дойдат тия благоприятни условия? – Молитва. Само молитвата може да създаде тия благоприятни, тия благотворни влияния върху нас. Молитвата е връзка, и Любовта може да дойде в света само по пътя на тази връзка. Мнозина не знаят да се молят. Молитвата не седи във външно четене и шепнене на молитви, но целият ни живот трябва да се превърне във вътрешна молитва, да приготвим условия за идване на Любовта в нас. Дойде ли тя, в душата ни се явява светлина, мир и радост.

Някои казват, че религиозните хора се сковавали. Как няма да се сковат? Такова е обществото, такава е и неговата религия. Общество, което скова, е общество без любов. Религия, която скова, е религия без любов. Наука, която скова, е наука без любов. Дето има скоаване, там има мраз, студ. Дето има любов, има разширение, мисъл, богатство. Мислиш ли, това е признак, че Любовта е дошла. Любовта ви посещава вече, и аз искам да бъдете готови. Тя хлопа на сърцата ви, да не се уплашите. Някои казват: „Тия хора, които ние обичаме, заслужават ли нашата любов?“ Не задавайте такива въпроси. Тия хора, които вие обичате, всякога заслужават вашата любов.

Христос казва: „Любете Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила; любете ближния си, като себе си; любете и враговете си!“ Този стих има мистически смисъл, но само мистикът може да схване какво значи да любиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, ближния си като себе си и най-после да любиш и врага си. Вие, като ученици, трябва да разберете дълбокия смисъл на този стих. Това е задача за вас, която за в бъдеще трябва да разрешите.

И тъй, ако приложите сега закона на Любовта, вие ще имате малки практически резултати. Всяко учение трябва да има поне малки практически резултати, които да покажат, че и най-малката работа се благославя. Ако си музикант, работата ти ще се благослови; ако си художник, работата ти ще се благослови; ако си орач, работата ти ще се благослови; ако си чиновник, работата ти ще се благослови – Бог благославя всички. Вие трябва да бъдете доволни от труда си. Имате ли това вътрешно доволство и благодарност за условията, при които Бог ви е поставил, при най-големите мъчнотии в живота си ще чувате вътрешния глас, който ще ви казва: „Не бойте се, всичко ще се нареди и скръбта ви ще се превърне в радост“. Но вие трябва да учите и да прилагате. Силна мисъл се изисква от вас! Ученикът трябва да има права мисъл! Той трябва да избере един положителен път в своя живот, трябва да знае кои предмети ще изучава и най-после той трябва да роди. Щом роди, той вече влиза в Школата и Учителят му ще го посрещне. Вие не си задавайте въпроса, дали сте ученици, или не. Не си задавайте и въпроса, дали сте старозаветни, новозаветни, праведни или ученици. Това са течения в общия живот. Старозаветният живот тече в стомаха на човека; новозаветният живот – в дробовете; животът на праведния – в мозъка, а животът на ученика – в душата. Животът на ученика е почвата, върху която ще сеете и орете новото. От тази почва за в бъдеще ще се създаде новата култура. Навсякъде по света има условия за раждане на новото, за създаване новите хора. Те ще бъдат хората на шестата раса, която аз наричам „учениците на великата Божествена Школа“, които носят новата мисъл, които са служители на великия Господ, създател на всичко в света. В религиозния живот тия хора наричат светии.

Казвам: Всички вие трябва да бъдете готови да възприемете това учение, та като дойде при вас един от учениците, да намери готова среда за работа. За да се реализира Божествената идея, непременно трябва да се съединят един ученик от небето и един от земята, да образуват цял ученик. И Христос, когато дойде на земята, след Него дойде и другият ученик отгоре. Кой беше този ученик? – Духът. Той дойде и влезе в Христа. Като дойде

този ученик отгоре, и двамата започнаха да проповядват. Такъв е законът на земята. Казва се в Писанието: „Ще положа Духа си върху Него“. По същия начин, щом и вие сте ученици, Господ ще положи Духа си върху вас и вие ще изнесете малкото, което Бог ви е определил. То е малко, повидимому, но туй малко ще възрасте във вашата душа и животът ви ще се осмисли.

И сега аз искам всички вие на първо място да бъдете радостни, на второ място – да имате мир, на трето място – светлина и на четвърто място – любов. Любовта ви да бъде тил. Това е един естествен закон, който съществува на земята. Какво прави една разумна майка, когато тръгне на път с децата си? – Тя оставя децата да вървят напред. Децата вървят напред, а тя след тях. Значи радостта трябва да върви напред, а мирът, светлината и любовта трябва да вървят назад. Неразумните майки постъпват по обратен път: Те вървят напред, а оставят децата си да вървят след тях, да хленчат. Когато една майка остави детето си назад, да хленчи, това вече говори, че тя не е разумна майка. Аз желая вашите деца да вървят напред. Щом те са напред, вие сте ученици на новото учение. Щом те са назад, вие сте хора на старото учение.

„Жена, която ражда, на скръб е.“ Значи и вие ще имате малко скръб. Христос казва: „Сега имате скръб, но аз пак ще ви видя, и тогава скръбта ви ще се превърне в радост“. Това състояние показва само един момент от духовното събуждане на човека. Когато великата мисъл дойде у вас и вие се пробудите, ще имате едно вътрешно преживяване, което искам да остане завинаги у вас. Аз искам да запазите радостта, която придобиете, за през целия си живот. Не е достатъчно тази радост да я придобиете само за един ден, или за една седмица, или за една година, но дойде ли веднъж при вас, да я задържите завинаги. Приемете ли радостта, ще придобиете това благословение, което Бог е вложил в нея. На всинца ви трябва сега едно вътрешно прозрение, да разбирате нещата. Някои хора от света трябва да се убеждават, но вас няма какво да убеждаваме. На вас казваме: Елате, вижте, опитайте! Пророците са казвали: „Както ни е Господ научил“. Христос казва: „Както ме е Отец научил“. На вас казвам: Както Той ви учи отвътре, така ще постъпвате. Ще постъпвате съобразно знанието, което имате, според това, което слушате, и според това, как Божият Дух ви учи отвътре. Любовта ще ви научи как да постъпвате. Бъдете уверени, че всичко ще се завърши по един Божествен начин. Бъдещето е на Бога.

Христос казва: „Всеки, който първом търси Царството Божие и Неговата Правда, нему всичко друго му се дава“. Затова търсете на първо място Радостта, после Мира, след това Светлината и най-после Любовта. Нека Любовта бъде тил в живота ви. Само по този начин вие ще можете да

разрешите всички мъчнотии, които ви се представят. Те не се разрешават теоретически. Аз бих желал всички вие да разрешите тия неща свободно, без никакви външни давления, от страна на когото и да е. Ако видиш, че някой брат постъпва с някого по начин, какъвто ти не одобряваш, не го съветвай, не го изобличавай, но ти постъпи с него тъй, както намираш за правилно. Ще ви дам един конкретен пример. Идва при този ваш брат друг някой да му иска пари назаем. Той се отнася с него грубо и не му дава пари. Ти виждаш това нещо и не го одобряваш. Няма защо да съветваш брата си как трябва да постъпи, но ще се обърнеш внимателно към нуждаещия се и ще му кажеш: „Братко, извини, ти си изпратен до мене, сбъркал си адреса, не си отишъл на определеното място. Ето, заповядай тази сума, услужи си с нея!“ Постъпиш ли така, ти ще повдигнеш брата си в очите на другите. Благородство се изисква от всинца ви. Вие можете да изнасяте погрешките на хората, но в Божественото учение е правило да се постъпва с благородство и любов. Трябва ли ние, които сме във великото благословение, във Великия океан, да се смущаваме от малките нещастия, които ни сполетяват? Великият океан трябва ли да рони сълзи, че малката речица може да опетни брега му? Той ще се поусмихне и ще каже: „Всеки, който се влива в мене, утаява се и бистър става“. В моите води всички мътни реки се утаяват, всички философски системи се утаяват, всички религиозни системи се утаяват и остава само великото, Божественото. Хората ще познаят, че само Бог управлява света и само Неговите закони са вечни.

Следователно ще излезем смело пред света и ще кажем: „Ние сме длъжни най-първо да изпълним Божия закон, а след това ще изпълним и вашия закон. Ние трябва да бъдем верни на нашия закон. Искате ли да не изменяме на вашия закон, най-първо трябва да бъдем верни на нашия закон“. Някой път вие се плашите това, какво ще каже държавата. От коя държава се плашите? Вие се плашите от управниците. От кои управници се плашите? Чудни сте вие! Дойде един праведен човек в света, а някой замисля да излезе насреща му с револвер. Питам: Вие гърмели ли сте срещу човек, когото Бог е пратил на света? Можете ли да гърмите срещу светлината? Можете ли да направите дупка в океана? Докато аз съм във физическо тяло на земята, безопасен съм за съвременното общество, но лиша ли се от тялото си и остана със своите духовни и Божествени мисли, всичко ще се разруши, нищо не ще остане на земята. Докато един задушлив, един отровен газ е затворен в някое шише, той е безопасен, но като излезе от шишето, всички ще опитат неговата сила. Такава е философията на живота. Не може да се унищожи един праведен човек. Евреите разпнаха Христа, но и до днес носят последствията на тази постъпка. Японците преследваха посланика на Оомото – Онисабро Дегучи, когото Бог изпрати, но големи нещастия ги сполетяха. Цяла Япония се

разтърси от страшни земетресения. Отгоре им казват: „Няма да вдигате шум против Божиите посланици“. Всеки народ, който се е опитал да се противопостави на Божиите посланици, не е видял добро.

И сега българите мислят, че могат да се повдигнат против мен. Това, което аз говоря, са Божии думи; това са Божии закони. Ако те се опитат да нарушат Божиите закони, Господ ще ги заличи от лицето на земята. Те казват: „Този човек е самозванец“. Не, българите трябва да знаят, че каквото е отношението им към мене, такова ще бъде и отношението на външния свят спрямо тях. Ако те изменят отношенията си към мене, и външният свят ще измени отношенията си спрямо тях. Външният свят ги счита за нечестни хора, за разбойници. Ще кажете: „Как може това?“ Ще ви кажа. Всеки, който се обявява против Божиите пратеници, обявява се срещу Бога, срещу Любовта. Любовта е вечен закон, тя няма минало, тя има вечно настояще и вечно бъдеще. И казва Христос: „Всички, които се обявяват против Мене, т.е. против Любовта, те са крадци и разбойници“. Българите мислят, че един човек може да създаде известно течение и да омотае хората. Това не може да бъде. Христос дойде, придоби около 500 милиона последователи. Заблуди ли ги Той? – Не. Христовото учение е Божествено. Значи Бог призовава хората. Щом е така, Христос, който привлече толкова хора, от Бога е дошъл. Буда, Мохамед също тъй са дошли от Бога, Негови пратеници са те.

Аз не трябва да се спирам върху това, какво мислят хората за мене; не трябва да обръщам внимание на омразата в света. Зная, че има готови хора, в този народ, готови сърца, които искат да служат на Бога. Аз зная, че между този народ има старозаветни, има новозаветни, има праведни хора, има и ученици – има от всички категории хора. Ако аз съм дошъл между този народ, дошъл съм за учениците – те ме интересуват. За праведните хора, както и за новозаветните, и за старозаветните, има кой да се интересува. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да имате вяра, че Бог е на наша страна. Когато дойде до изпълнение волята Божия, ние ще работим, няма да отстъпваме нито на косъм. Никога досега учениците не са отстъпвали от своя път. Те са били подлагани на мъчения, на горения, на страдания, но всякога са отивали с радост. Трябва да знаете, че всичко, което се повдига срещу Бога, срещу Любовта, се дължи на невежеството в света.

Казвам: Учениците трябва да имат жива, положителна вяра, да живеят с Радостта, с Мира, със Светлината и с Любовта. Бъдещето е пред вас, ще го опитате. Хиляди хора преди вас са страдали и работили за Бога. И днес хиляди хора живеят, страдат и работят за Бога. И за в бъдеще хиляди хора ще живеят и ще работят за Бога. Един ден ще видите връзката, която

съществува между всички тия хора. Тогава ще разберете какъв е Божественият план, предвиден за Неговото дело. Ние се радваме, когато Божието дело успява в света. Старозаветните подготвят пътя за новозаветните; новозаветните подготвят пътя за праведните; праведните подготвят пътя за учениците, а учениците подготвят пътя за идване Царството Божие на земята.

Тази е задачата на всинца ни – да подготвим този път. Учениците са ангажирани с тази трудна задача. Те ще срещнат много препятствия, но всички препятствия ще се разтопят като снеговете и ледовете. Това няма да стане в един ден, нито в два дни, нито в десет дни, нито в година, нито в две години, нито в сто години, това е един вътрешен органически процес, за който се изисква дълго време. Обаче това, за което ви говоря, за всеки едного поотделно, може да стане бързо и да пожъне плодовете му. Това, което за колективното изисква векове, за един човек отделно може да стане в един кратък период, тъй както един авиатор за няколко минути може да се издигне със своя аероплан високо във въздуха и да слезе долу на земята. И вие може да направите същото. Ние можем да ви дадем билет още за първия аероплан, да отидете горе и като се върнете, ще кажете: „Видяхме новото, което се строи“.

„Жена, която ражда, на скръб е, и като роди, забравя своята скръб.“

Аз желая всички вие да родите, и като родите, да забравите своята скръб, и скръбта ви да се превърне на радост – да носите Божията Радост винаги с вас!

Само Божията Любов носи пълния живот!

1927_08_22 Пробуждане съзнанието на ученика
съборна беседа

ПРОБУЖДАНЕ СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

Само съвършената Любов може да ни приближи към Бога.

Темата на днешната беседа ще бъде една от най-трудните. Тя ще бъде практически почти недостъпна за умовете ви. Като слушате тази беседа, ще бъдете в положението на човек, който минава през някой тунел. Ще видите тунела, ще минете през него, но външната му обстановка няма да схванете. Обаче трябва да се мине през тунела! Кое е по-важно: да се мине през тунела, или да се види обстановката му? Някой казва: „Не разбрах еди-коя си тема“. Кое е по-важно: да се разбере темата, или да се говори за нея? Ако искате да разберете темата, т.е. ако искате добре да схванете тунела, не трябва да минавате през него; минете ли през тунела, тогава можете само да говорите за темата, без да сте я разбрали.

Понякога еднообразните положения в живота създават пресищания. Когато човек се пресити, той вече не намира удоволствие в нищо. Пресищане има във физическия живот, пресищане има в чувствения живот, пресищане има и в умствения живот. Значи пресищане има в материалния свят, в духовния свят и в Божествения свят. Най-голямото нещастие, което може да сполети човека, е пресищането. Светът е пълен само с преситени хора. Всички болести в света водят началото си от пресищането. Аз няма да ви обяснявам научно какво нещо е пресищането, защото вие го знаете тъй, както знаете какво нещо е светлината, без да я обяснявам. И простите хора даже знаят за светлината толкова, колкото и учените. Някой път учените знаят много нещо за светлината, но не виждат, а простите хора обратно: те не знаят много нещо за светлината, но виждат. Някой учен човек казва: „Аз зная много работи за светлината“. Простият човек го слуша и му казва: „Кажи ми тогава какво има на Витоша?“ – „Мога да ти кажа.“ И започва ученият човек да му разказва какво представлява Витоша, от какво е направена, каква форма има и т.н. „Не искам да ми разказваш какво нещо е светлината, но ми кажи какво разкрива светлината.“ Следователно в едно отношение простият човек може да седи по-високо от учения, но в друго отношение ученият може да седи по-високо от простия. Ако обаче ученият вижда по-добре, тогава и в двата случая, и в материално, и в научно отношение, той седи по-високо от простия човек. Аз искам да ви предпазя от пресищане и от прибързани заключения. Някой казва: „Тия работи, които Учителят говори, аз съм слушал и друг път, много неща зная“. Казвам: Не бързайте! Да слушаш да ти говорят за светлината, за нейния произход, е едно нещо, а да имаш

реално съприкосновение с нея, да ти разкрива тя света, да виждаш предметите, е друго нещо.

Аз озаглавих днешната беседа „Пробуждане съзнанието на ученика“. В процеса на пробуждане съзнанието на ученика той много пъти ще пада и ще става. Падането няма да бъде от много високо, като от някоя голяма канара например, но от такава височина, от каквато падат двама пехливани, които се борят. Това не е падано от високо. С какво ще се бори ученикът? – С известни мъчнотии в света. В това отношение неговите мъчнотии представляват височините, от които той може да падне.

В Писанието се казва: „Царството Божие насила се взима“. Оттам и у много от вас, които сте тръгнали в пътя на новия живот, седи идеята, че можете да вземете Царството Божие със сила. И тогава вие се намирате в положението на шопите, които някога са ходили да превземат Цариград с кривачите си. Те са искали да вземат Царството Божие насила. Но за да се влезе в Царството Божие, силата зависи от знанието и мъдростта на човека, а не от неговата любов. Някой казва: „Може да се влезе в Царството Божие по благодат“. Благодатта произтича от Любовта, но да влезеш в Царството Божие и да ти дадат почтено място там, това зависи от мъдростта, която човек има, а не от любовта.

Вие можете да разберете тия неща, както искате, аз няма да ги обяснявам. Хиляди противоречия могат да се породят във вас, това не е моя работа. Противоречията са неща, които неизбежно съществуват. Например, как ще примирите злото и доброто? Те не могат да се примирят по никой начин. Абсолютно е невъзможно да стане примирение между тях. Обаче ти можеш да съгласуваш доброто и злото в себе си. Те имат допирни точки. Да примириш доброто и злото, значи да се заемеш с грандиозна задача, каквато и боговете не могат да разрешат. Как ще отговорите на въпроса, защо хората са лоши? Щом питате защо хората са лоши, трябва да питате и защо хората са добри.

Ще ви запитам: Какво ще прави ученикът в света, когато се пробуди съзнанието му? – Ще работи. – Как? – Ще се обърнете към Библията, първа глава от Битието, и оттам ще започнете. „В начало създаде Бог небето и земята. А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина бе върху бездната; и Дух Божий се носеше върху водата. И рече Бог: „Да бъде виделина!“ И стана виделина. И нарече Бог виделината Ден, и тъмнината нарече Нощ. И стана вечер, и стана утро – ден първи!“ Това е работата на ученика за първия ден, когато той влезе в новия живот. Писанието казва: „Нищо няма да остане от старото небе и от старата земя“. Това значи, че от света на ученика, от неговия ум, от неговото съзнание ще изчезне всичко и той ще

остане като в пустиня. От неговото небе няма да остане нито слънце, нито месечина, нито една звезда, той ще увисне сам във въздуха. От неговата земя няма да остане нито човек, нито животно, нито растение – отникъде няма да чува глас. Той ще остане абсолютно сам, като самотен пътник в пустиня. Когато говори, и себе си няма да познава, ще се намери в едно страшно противоречие в живота. Това противоречие се нарича смърт. Всичко онова, което те е радвало и веселило, всичко онова, което си знаял в живота, всичко онова, в което си вярвал и на което си уповавал, всичко онова, с което си разрешавал великите задачи на твоя живот, изчезва и ти се намираш сам самичък, не знаеш какво да правиш, в чудо се намираш. Питам: Какво ще правите, като се намерите в такова положение? И гласът на Господа няма да чувате, и Той ще се скрие от вас. За този час, именно, Писанието казва: „Ще хлопате и няма да ви се отвори". Тогава вие ще се намерите в положението на Христа, когато беше на кръста, и като Него, от дълбочината на душата си ще извикате: „Елой, елой, лама савахтани".

Сега, някой път вас ви е мъчно, когато ви изоставят. Това не е изоставяне, то е представление само. Вие още не сте изпитвали какво нещо е истинското изоставяне. Но всеки човек трябва да бъде изоставен! Като говоря за това изоставяне, разбирам пробуждане съзнанието на ученика. Само по този начин ученикът ще може да разбере реалността на живота. Някои от вас трябва да ме слушат, без да взимат участие, като че това не се отнася до тях. Те ще мязат на ония хора, които обикалят вън около театъра, дето се дава някое хубаво представление, и дават ухо, дано чуят нещо през прозорците, дано доловят някой музикален тон от оркестъра или някоя думица от актьорите – тия хора нямат пари да влязат вътре, нямат билети за това представление. Други пък едва са могли да си купят билети за галерия и за трето място. И те напрягат уши да чуят какво се говори на сцената, далеч са от нея. След тях иде трета категория хора, които заемат вторите места. Те са по-спокойни, чуват и виждат по-добре онова, което се върши на сцената. Най-после идат ония, които заемат първите места. Те са учениците, които виждат и чуват всичко, което става на сцената. Те са тихи и спокойни. У всички други все има едно недоволство, по-голямо или по-малко, че не чуват или не виждат всичко. Същото нещо не е ли и в света? Следователно ти можеш да бъдеш отвън, на трето, второ или първо място, зависи от парите. Като ученик, ти ще бъдеш на първо място. Законът е такъв. Защо е така, няма да ме питате, нито ще ви обяснявам. То е все едно да ме питате защо Господ тури хобот на слона. Дали Господ му е турил хобота, не зная, но хоботът е там. Ако питате защо Господ тури рога на вола, не зная, но рогата са там. Ако питате защо Господ тури копита на коня, и него не зная, но копитата са там. Много обяснения могат да се дадат по това, но те са само обяснения. Да знае човек защо са копитата на коня, е едно нещо, а какво

представляват всъщност те, това е друго нещо.

Та когато някой човек обяснява защо са рогата на вола, или копитата на коня, или хобота на слона, със своето физическо съзнание, мяза на онзи човек, който казва, че перото е създадено за подписване от царя смъртната присъда на някой престъпник. Това е едно от обясненията за службата на перото, но всъщност така ли е? Вярно е, че някой път царят подписва смъртната присъда на някой престъпник, но това ли е единственото предназначение на перото? То е все едно един праведник, или светия, или някой проповедник да отвори Писанието, да прочете стиха, в който се казва, че грешните хора ще бъдат във вечно мъчение, и като ме види, да каже: „Понеже ти си един от грешниците на земята, и твоята присъда е подписана, ти ще бъдеш на вечно мъчение“. За всички ли е създадено мъчението? Казвам: Както мъчението не е за всички, така и перото не е създадено само за подписване смъртни присъди.

Някой се оплаква от друг, че му казал една много горчива дума. Питам: Кой от вас е бил толкова праведен, чист, че да не е казал никому една горчива дума? Ако искате да не казвате горчиви думи, трябва да бъдете абсолютно чисти. Затова Господ казва: „Оставете на мен всяка съдба!“ То значи: „Оставете ме аз да ви очистя, защото ако вие се чистите, все нечисти ще бъдете; ако вие се съдите, всякога съдени ще бъдете“. Съдбата не е създадена за осъждане на хората, нито да ги затваряте, но да им давате начини и методи, те сами да се изправят. Това е съдба!

Да учиш някого, не значи да му напълниш главата с куп знания. Това не е задачата на ученето. Всеки учител, на каквато степен на развитие и да се намира, в който свят и да е, той трябва да даде на ученика начини, методи, елементи, с които да работи. Лекуването не седи в това да освобождаваме хората от техните болести, но да им дадем начини, методи да запазват своето здраве. Иначе всяка наука, колкото и да е възвишена, може да се изроди.

Та казвам: Ще дойде в първия ден онзи страшен, велик момент за ученика – безмълвието – светлина няма да има около него, и той, от дълбочината на душата си, от своята опитност, ще призове Онзи невидимия, незнайния Бог на вечността, създателят на всичко в света. Той ще Го призове с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце и ще каже: „Господи, искам да те опитам! Един Си Ти, създателят на всичко. Няма друг в света, освен Тебе!“ Ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне малка, микроскопическа светлина, която ще му причини такава голяма радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Отдалеч някъде той ще чуе гласа

Господен, гласа на своя Учител: „Нали искаше да Ме познаеш, нали искаше да Ме опиташ? Приготви се сега за работа! Настана ден първи на твоя живот. Твоята земя беше неустроена и пуста, и тъмнина бе върху бездната“. Бог, Който прониква навсякъде и във всичко, Той е незнайният Бог. Той е страшният Бог, Който твори формите, Който се носи над бездната, над неустроената земя, която сега се строи. И рече Бог: „Да бъде виделина!“ И стана виделина. Ученикът ще каже: „Тази виделина, която виждам там далеч, да блесне в мен!“ И ако той е от избраните ученици, като рече „да бъде виделина“, в него ще настане виделина.

„И видя Бог виделината, че беше добро; и разлъчи Бог виделината от тъмнината. И нарече Бог виделината Ден, и тъмнината нарече Нощ. И стана вечер, и стана утро – ден първи“.

Следователно денят ще започне с доброто, нощта – със злото. Този смесен живот на светлината и тъмнината ще се разлъчи: от една страна ще се яви светлината, която носи доброто в себе си, а от друга страна ще се яви тъмнината, която носи злото в себе си. Така и ученикът ще създаде първия ден в себе си – виделината. Под „виделина“ разбирам великия стремеж в душата на ученика да учи. Значи ученикът трябва да започне с виделината. Той трябва да разбира законите и като каже „да бъде виделина“, да стане виделина! Вие как научавате вашето малко дете на този закон? Седи вашето дете в тъмна стая, вие му давате една кибритена кутия, пълна с такива клечки, и му казвате: „Синко, вземи тази кутийка и кажи „да бъде виделина!“ Детето взима кутийката, драсва клечката, тя светва, запалва свещта и настава виделина в цялата стая. Това е разтваряне, това е живот, това е първият ден на ученика. Това е живата клечка, която има мощна сила – силата на магическата пръчица. Като разпростреш виделината на живота, все ще произведеш топлина и ще стане ден първи. Виделината и светлината носят в себе си топлина.

„И рече Бог: „Да бъде твърд посред водите, и да разлъчи вода от вода“. И направи Бог твърдта; и разлъчи водата, която беше под твърдта, от водата, която беше над твърдта; и стана така. И нарече Бог твърдта Небе. И стана вечер, и стана утро – ден втори.“ „И разлъчи вода от вода“ подразбира, че Бог отдели Божествения живот от земния живот, от живота на човека. Твърдта пък е граница между Божествения и човешкия живот. Ученикът ще създаде тази граница в себе си и ще нарече това, което е над твърдта, „небе“, а което е под твърдта „земя“. И в скърбен час той ще пие от водата, която е горе. Някой път вие искате да пиете от водата на земята, от земния живот. Ако пиете от тази вода, никога няма да уталожите вашата жажда. Роденото от плътта плът е, то ще умре; роденото от Духа дух е, то вечно ще живее. Вие имате два живота: единият е плътски, земен живот, в който се

ражда онова вътрешно недоволство, омраза, състезание, спорове – в него спокойствие няма; другият живот е небесният, Божественият, в който има Любов, Светлина, Мир и Радост.

Като разлъчите тия два живота, ще дойде водата на земята, която ще служи за физическите ви нужди. Вие сега боравите само с водата, която е на земята. Забележете, всички светии, които са боравили с Божествения свят, когато лекували някой болен, прибягвали до водата над твърдта. Преведено това на научен език, значи: те са лекували само тогава, когато са успявали да привлекат слънчевата прана, или Божествения живот, да действа върху човека, и той веднага произвежда реакция. Понякога вашият живот се обезсмисля, нямате никакъв стимул да вървите напред. Как ще осмислите живота си? Това е една от великите тайни. Достатъчно е да придобиете само една десетохилядна част от милиграма от водата на Божествения живот и да я вкарате във вашето тяло, тя веднага ще произведе благотворно влияние върху вас и вие коренно ще се измените. Ако вие знаете тайната, да внесете във вашия организъм от тази вода, като чрез инжекция, една капка само, във вас ще настане цял преврат. Ако преди това сте били 120-годишен старец, след 24 часа само така ще се измените, че никой няма да ви познае. Ще се превърнете в един млад, 21-годишен момък. Очите, косите, бръчките на лицето, гласа ви – всичко ще се измени. Пред вас ще стои млад човек, с мек, приятен глас. Вие ще го попитате: „Де отиде старецът?“ – „Замина си.“ – „Де замина?“ – „Не зная.“ – „Ще се върне ли?“ – „Няма да се върне. Той ме остави наследник на всичкото си имане, остави ме да уреждам всичките му работи.“ – „Бог да го благослови!“

И тъй, след като ученикът определи своя живот, ще го събере, ще създаде в себе си морето, за да се яви сушата, върху която трябва да работи. Той сам ще образува своята суша, сам ще образува своите морета и океани – творец ще бъде той. Господ ще гледа това, което ученикът твори. Ученикът ще твори и когато Бог види, че е добро, ще се произнесе. Питам ви: Колко хиляди години се изискват, за да направите едно море, като Черно море, или един океан, като Великия или като Атлантическия? Такива морета и океани ще има и във вашия живот. Колко хиляди години се изискват, за да се създаде един континент, или една суша, като Европа, Азия, Африка, Америка и Австралия! Такива континенти трябва да създаде ученикът и в своя живот. Виждате ли сега каква работа предстои на ученика? Вие как разбирате живота на ученика? Да следва четири години в основното училище, три години в прогимназията, пет години в гимназията, четири години в университета и след това да кажете: „Свършиха се всичките работи“. Не, пред вас седи друга задача: да създадете твърдта – границата между Божествения и земния живот, да разлъчите тия два живота. Вие

искате Господ да твори. Бог, Който е съвършен, няма защо да твори за себе си. Всичко, което Той твори, е заради нас.

„И нарече Бог сушата Земя, и събранието на водата нарече Моря.“ Значи събраният живот във вид на суша и вода, това е новият живот, новите условия, които трябва да разработвате. Всички грамадни морета показват условията, при които ученикът трябва да развива своята деятелност, защото водата е носителка на живота. Сушата, земята пък показва новите условия, при които животът може да се прояви. Вижте в живота, всеки плаче за парче добра земя. И всеки плаче за водица. Никой в света не може без водица. Тя е необходима за живота. И никой не може без парче земя – за нея всички се борят. Някой казва: „Мен не ми трябва никаква нива“. Не, ти не разбираш смисъла на тази нива, ти не разбираш смисъла на това парче земя. Има ниви физически, има ниви духовни, има и ниви Божествени. След като завършиш своята работа, своето учение на физическата нива, ще минеш на духовната нива. След като завършиш работата и учението си на духовната нива, ще минеш на Божествената нива, ще отидеш във Великия живот, да учиш велики и славни неща. Днес ти знаеш само да ореш на земята, но това още не е наука.

„И рече Бог: „Да прорасти земята зелена трева, която да дава семе, и дърво плодоносно, което да ражда плод по вида си, на което семето да е в него на земята“; и стана така. И видя Бог, че беше добро. И стана вечер, и стана утро – ден трети.“ Както виждате, първите форми на живота започват с растителното царство, с тревите и дърветата. Значи започва се с тихия, с мекия живот, а не с буйния живот. А това, да се отдели виделината от тъмнината, е един много труден акт, който ние минаваме мимоходом. Може да има някои от вас, които са отделили виделината от тъмнината, но те са малцина. Колко години, например, ще ви вземе да направите една кибритена клечка? Как ще можете вие сами да извадите от земята тази клечка, т.е. да я създадете сами, да разлъчите виделината от тъмнината? Днес всеки може, като даде два лева, да си купи една кутия кибрит, но каква усилена деятелност на цели 8,000 години седи пред нас, докато се придобие тази кибритена клечка! Още по-лесно е днес да се завърти ключа и електрическата светлина да дойде.

За в бъдеще ще има още по-съвършен начин за добиване на светлина. Ще кажете: „Да бъде виделина!“ – и ще стане виделина. Тогава няма да има нужда от кибрит, нито от лампи, нито от електрическа светлина. Сега тези неща ви се виждат като приказките от 1001 нощ. Някои казват: „Ние да имаме кибрит, че за друга светлина не мислим“. Да, докато живеете земния живот, такава светлина ви трябва. Питате: „Каква е тази магия, за която говорите?“ – Имате право да питате. Ела с мен! Завеждам ви в една

стая и питам: „Виждате ли нещо?" – „Нищо не виждам." Веднага аз давам заповед да се направи една инсталация и казвам: „Да бъде светлина!" И светлината се явява. Вие виждате най-модерна инсталация, каквато и във въображението не сте си рисували. Виждате хубави лампи и ключове, които без да въртите вие, сами се отварят и затварят. Като дам заповед да се затворят лампите, всички ключове се затварят, светлината изчезва и стаята остава в първоначалния си вид. Такава е нашата умствена инсталация. Ние не се нуждаем от постоянни инсталации. Не е позволено да се строят инсталации в духовния свят. В духовния свят кажеш нещо, и то става. Казваш нещо, то става и ти тръгваш по пътя си. Инсталации могат да се строят само във физическия свят.

Когато ние казваме, че се задоволяваме с малко, подразбираме Божествения и духовния живот. Във физическия живот, колкото повече имаш, толкова по-добре; в духовния живот, колкото повече имаш, толкова по-зле. Някой пита: „Как ще придобия небето, как мога да вляза в духовния свят?" Казвам: За да влезете в духовния свят, трябва да олекнете, а това се постига като раздадете всичко. Някога пък някой възвишен дух иска да слезе на земята, но не знае как. Има учени духове, които са създали цели слънчеви системи, но не знаят как да слязат на земята. Тогава те отиват при някой дух, който е слизал на земята, и го питат: „Как да сляза долу?" Той им казва: „Ще придобиете всичко". В такъв дух влиза едно противоречие. Той си казва: „Досега седях, нищо не работих, но отсега нататък ще започна да работя, да придобия всичко. Ще си създам една слънчева система и ще сляза долу на земята". Той слиза на земята, но така се оплита, че с хиляди години не може да се разплете, всичко забравя и не знае какво да прави, за да се освободи от това положение. Иска да се върне отново в духовния свят, но не знае как. Тогава Господ му казва: „Ще се отречеш от всичко". Как да се отрече, не знае. Господ му праща един ангел да му покаже как да се самоотрече, как да се разплете от своите връзки.

Срещам някой, който ми казва: „Аз искам да отида на небето, но ще заведа и баща си там, защото го обичам". Казвам: По този начин нито ти ще влезеш в небето, нито баща ти. Никой никого не може да води при Господа. Всеки сам трябва да отиде на небето. Същият закон се приложи и по отношение на Христа, когато заминаваше на небето. Христос заведе ли със себе си своите ученици? – Не. Той им каза: „Аз отивам при Отца си и ще ви приготвя място, а вие до това време ще работите на земята". Във всеки едного от вас трябва да се роди вътрешно желание да работи. И тъй, който отива на небето, отрича се от всичко земно; който слиза на земята, отрича се от всичко небесно. Кой е земен човек? – Който се е отрекъл от всичко небесно. Кой е небесен човек? – Който се е отрекъл от всичко земно. Какво нещо е небето? – Място, дето живеят хора, които са се отрекли от

земния живот. Какво нещо е земята? – Място, дето живеят хора, които са се отрекли от небесния живот.

„И рече Бог: „Да бъдат светила на твърдта небесна, за да разлъчат деня от нощта, и да са за знамения, и за времена, и за дни и години, и да са за светила на твърдта небесна, за да светят на земята“; и стана така. И направи Бог двете големи светила, голямото светило, за да владее на деня, а малкото светило, за да владее на нощта; и направи и звездите... И видя Бог, че беше добро. И стана вечер, и стана утро – ден четвърти.“ В този ден Бог създаде инсталацията на земния живот, да го осветлява, а именно: слънцето, месечината и звездите. Всеки трябва да осветли своята земя и своето небе. Вашето слънце, вашата месечина и вашите звезди трябва да изгреят! По този начин вие ще имате пособия, мерки, с които ще разбирате нещата. И в този смисъл всеки може да каже: „Господ създаде слънцето, месечината и звездите заради мене, за да определям дните, годините и времената в моя живот. Моят живот е една книга, върху която, с помощта на тия светила, ще описвам какъв е този живот, който Бог е създал. Времето на моя живот е определен акт, в който ще се отбелязва дали аз съм създал своята малка вселена, както Бог иска“. Четвъртият ден е страшният ден, страшното число. В този ден се появили човешкият ум и човешкото сърце. Някои от формите, които Бог създаде в този ден, се привлекли към ума, а някои – към сърцето.

„И рече Бог: „Да произведе водата изобилно гадини въодушевени, и птици да летят над земята по твърдта небесна...“ И видя Бог, че беше добро. И благослови ги Бог и рече: „Плодете се и множете се, и напълнете водата в морята: нека се умножат и птиците по земята“. И стана вечер, и стана утро – ден пети.“ Всички животни във водата, това са слугите, помощниците на ученика в неговия път. Същевременно те се ползват от всичките блага на този свят.

„И рече Бог: „Да направим человека по образу нашему, и по подобию нашему...“ И създаде Бог человека по образу своему, по образу Божию го създаде: мъжки и женски пол ги създаде. И благослови ги Бог и рече им: „Плодете се, и множете се, и напълнете земята, и обладайте я; и владейте над рибите морски, и над птиците небесни, и над всяко животно, което се движи по земята...“ И стана вечер, и стана утро – ден шести.“

Като говорим за ученика, ние разбираме живот на творба, а не живот на благодат, която му се дава. След като ученикът премине през първите три живота, дава му се възможност да приложи своята сила в малък мащаб, да види по какво се различава новия от стария живот. Новият живот е живот на пречистване. След това настъпва истинско творчество. Днес всички

говорят, че поетите творят, че художниците творят – всички хора искат да творят, но това желание е постижимо само за онзи, който може да бъде ученик. Затова вие ще си кажете: „Аз искам да се пробуди в мен съзнанието на ученика, да заживея в новия живот“. Щом искате това, започнете с първия ден. Всеки, който стане ученик, шест дни, т.е. шест периода трябва да твори, да създава в себе си, докато дойде до пробуждане на своето съзнание. Като дойдете до работата, трябва да имате образци, да знаете какво изисква новият живот от вас и как трябва да дойде той. Щом новият живот дойде, всичко това, което сега виждате, няма вече да ви интересува. Този живот трябва да бъде съобразен с Божията Любов, с Божията Светлина, с Мира Божий и с Божията Радост. Когато говоря за учениците, аз виждам пред тях една велика работа, за която трябва да се приготвят.

Някой казва: „Аз ще напусна нивата си“. Не, нивата си не трябва да напущаш. Друг казва: „Ще напусна ралото и мотиката си“. Питам: Духовно рало и духовна мотика приготви ли си? – „Ама аз искам поет да стана.“ – Духовно перо приготви ли си? – „Аз искам проповедник да стана.“ – Ти знаеш ли духовния език, с който трябва да говориш на хората? От това гледище, вие трябва да разбирате думите, които Христос казваше на своите ученици: „Ако не се отречете от себе си, от майка си, от баща си и не вдигнете кръста си и не тръгнете след мене, не можете да се наречете мои ученици“. Как мислите, ако Христос не се отрече от себе си, от своя живот, от майка си и баща си, от всичко в света и не вдигна кръста си, можеше ли да бъде образец за нас? „Тури кръста на гърба си и ме последвай“, казва Христос. Да туриш кръста на гърба си, това е най-страшното нещо. То значи да туриш на гърба си и доброто, и злото и да ги носиш. Кого да последваш? – Христа, т.е. Любовта. Когато отидеш да слушаш Христа, ти ще бъдеш такъв юнак, че ще вдигнеш на гърба си и злото, и доброто и ще можеш да ги носиш. Злото и доброто са в постоянна борба помежду си, понеже не могат да разрешат великата задача на живота. Ако ти чакаш да спре борбата, трябва да знаеш, че тази борба няма свършване. Ти ще им кажеш: „Понеже вие дълго време ще се борите, аз ще ви вдигна и ще ви нося на гърба си“. Там долу хората вдигат шум, състезават се. Ти ще си кажеш: „И вас няма да чакам да утихвате“.

Не можете да отидете при Христа, ако не вдигнете своя кръст. Защото и злото обича Бога. То представлява разумни същества, както и доброто, само че съществата на доброто вървят в правия път, а тия на злото са се отклонили от правия път. И едните имат любов към Бога, и другите имат любов към Бога. Когато злите духове отиват при Бога, падат на колене пред Него, целуват, прегръщат краката Му, молят Му се и Той вдига ръката си отгоре им, благославя ги и ги праща в света да работят. Аз

представям това на човешки език. Те като дойдат на земята с Божието благословение, живеят по своему: започват да ядат кокошки, патици, агнета, това-онова, един човек ще убият, друг ще обесят, трети ще осъдят и т.н. Те казват: „Ние ходихме при Бога, целувахме краката Му, Той ни даде своето благословение и ни каза да отидем в света и да правим, каквото знаем. Ние видяхме вече Бога". – „Как го видяхте? Какъв образ имаше?" – „Той имаше черно лице, седеше на черен стол, с черна патерица в ръка." Те имат особено виждане, като през черни очила. Добрите и злите духове имат диаметрално противоположно схващане за Бога. Като слушате описанието на злите духове за Бога, какво понятие ще си съставите за Бога, за Битието?

Често, за кратко време вие минавате състояние на ожесточаване. Казвате: „Не вярвам вече в Бога, ще живея, както живеят всички хора". Какво подразбира това? Ще живееш, както всички ония хора, които ядат, пият, крадат, лъжат, заграбват, изобщо както всички лоши хора. Разбиране е това! Друг някой казва: „Аз се покаях, ще живея, както всички добри хора живеят". Какво подразбира това? Ще живееш, както всички добри, праведни хора, които любят Бога; ще живееш в хармония и в съгласие с Бога, с хората, ще им помагаш; ще живееш с вяра и надежда. Като отидете при добрите хора, ще видите весели, засмени лица, готови на всякаква услуга – хапката от устата си могат да дадат. Като отидете при лошите хора, ще видите мрачни, недоволни лица, никаква готовност за услуга.

Питам: Ако една овца е пътувала дълъг път и спре в дома на един вълк да си почине, как ще я посрещне той? – Ще я прегърне, ще я целуне, ще я тури на хубаво легло, ще ѝ даде вода да пие, да се измие и т.н. Какво ще каже тази овца? – „Аз не искам да се разделям от тебе, искам вечно при теб да живея." Това любов ли е от страна на вълка?

В Писанието се казва: „Ето, хлопам на вратата ви, и който ми отвори, ще вляза". Каква нужда има Христос, Който е съвършен, Който е образец на Любовта, да хлопа на вашите врата, да чака да Му отворим и да вечеря с нас? Това не е ли противоречие? Каква нужда имат богатите хора, които разполагат с милиарди левове, да тръгнат по къщите на бедните, да тропат по вратите, да им раздават хляб, пари и други потреби? Вие задавали ли сте си този въпрос? Можете да си дадете много обяснения, но същината на този въпрос всякога ще остане неразрешена. На коя врата хлопа Христос? (– „На сърдечната.") – Де е тази врата? (– „У човека.") – На кое място, именно? (– „В съзнанието му.") – Какво нещо, всъщност, е човекът? (– „Не знаем.")

Вие сте изучавали геометрия, нали? Кажете ми, тогава, какво нещо е

квадратът? (– „Фигура, заградена с четири равни страни, които са две по две помежду си успоредни.“) Въз основа на какво стечение на сили или на закони тия четири страни са равни?Фиг. 1 Значи квадратът е образуван от четири страни, от които две по две вървят успоредно. Имате два паралелни пътя: A1B1 и A2B2. Пътят A1B1 означава мъжа или бащата, а пътят A2B2 – жената или майката. Пътят BA означава брата, а пътят CD – сестрата. Братът и сестрата вървят в диаметрално противоположни посоки с тия на бащата и майката. Интересите на сина не са интереси на бащата, и интересите на дъщерята не са интереси на майката. Те имат само допирни точки. Синът има допирна точка с бащата в ъгъла B, а с майката – в ъгъла A. И дъщерята има две допирни точки: с майка си в точка D и с баща си в точка C. Питам: Де са допирните точки на брата и сестрата? – Те нямат допирни точки. Тогава сестрата може ли да влияе на брата? – Не може. Ами братът може ли да влияе на сестрата? – Не може. Те нямат допирни точки помежду си. Отношенията, които съществуват в един дом, представляват цяла геометрия, която може да се приложи в живота. Как ще си влияят сестрата и братът? – Чрез майка си и чрез баща си. И забележете, когато братът не се отнася добре със сестрата, тя се обръща към майка си и казва: „Мамо, кажи на брат ми да не ме закача, да не ме бие!“ По същия начин тя се обръща и към баща си. Ако сестрата се отнася зле с брата си, той се обръща към баща си и му казва: „Тате, кажи на сестра ми да не се отнася тъй зле с мене!“ Същото може да каже и на майка си. Питам: A1B1 и A2B2, т.е. бащата и майката имат ли допирни точки? – И те нямат допирни точки помежду си. Следователно тук виждаме един закон на противоречие: мъжът не може да говори на жената, нито жената може да говори на мъжа. Ето защо, в света не може да се създаде фамилия, семейство само от мъжа и жената, понеже те нямат допирни точки. Законът на квадрата показва, че за да се образува една косвена връзка между мъжа и жената, трябва да дойдат други две линии, които да ги пресекат, и по този начин да се създадат между тях допирни точки. Кои са тия две линии? – Децата. Те свързват майката и бащата. Следователно с право може да се каже: Дом без деца е съграден на въздуха. Това е философията на живота.

И тъй, що е квадратът? – Фигура, която показва как трябва да се устрои семейният живот. Затова вие трябва да изучавате този велик закон. Следователно бащата и майката заедно ще уредят живота на сина си и на дъщеря си, а синът и дъщерята заедно ще уредят живота на майка си и на баща си. Законът е такъв. И в Писанието се казва: „Ще въздам възмездие до четвърти род“. Значи синът и дъщерята изкупват греховете на майка си, на баща си. Това е закон, това е геометрия, това е наука, в която има реалност. Квадратът представлява живот в четвъртото измерение. Значи той е минал през четири състояния, през състоянията 1, 2, 3 и 4 (фиг. 2).Фиг. 2 В

съвременната математика се казва: „Ако едно въображаемо или имагинерно число, т.е. такова, което не съществува, се умножи четири пъти само на себе си, или се прекара през четири различни състояния, получава се единица, едно реално число, с което можем да боравим". Какво означава това? Ще го преведем по отношение квадрата. Квадратът остава непонятен за нас дотогава, докато съществува някъде в невидимия свят. Обаче като го умножим четири пъти сам на себе си, получава се реална единица – реален дом. На основание на същия закон, когато човек се умножи четири пъти сам на себе си, образува реалния човек. Да се умножи човек четири пъти на себе си, значи да мине през причинния свят, през умствения свят, през астралния свят и най-после през физическия свят. И когато в Писанието се казва „множете се и плодете се", това подразбира закона на умножението. Ако човек знае как да се умножава сам на себе си, той ще познае своята реалност.

Фиг. 3Ние идваме вече до онези алхимически закони, до онази висша математика, която трябва да разбираме. Ъглите на квадрата имат отношение към човека, защото всеки ъгъл е център на известни сили, който действат по направление на диагоналите. Как ще примирите тия сили? – Те се примиряват в центъра на квадрата, т.е. в точката, дето се пресичат двата диагонала. Центърът представлява цялото. Следователно тия сили са част от цялото, които се групират в общия център. Всички сили на квадрата имат направление към този център. Ние наричаме това нещо стремеж към Бога. Щом всички сили се стремят към Бога, противоречия не съществуват в света. Те съществуват само като творчески акт.

Някой казва: „Аз искам да бъда добър човек". Казвам: За да бъдеш добър човек, ти най-първо трябва да намериш сестра си, с която нямаш допирни точки, а после трябва да намериш майка си и баща си. Намериш ли ги, с тях заедно ще образуваш триъгълника, например триъгълникът АСВ.Фиг. 4 Що е триъгълникът? – Закон на примирение. Тук имате пак три допирни точки, а това е Божественото съчетание. За да има хармонично съчетание между двама души, най-първо между тях трябва да има поне три допирни точки. И сега, от съчетанието на триъгълника и квадрата се образува петоъгълникът. Той представлява дома, къщата, в която петима души трябва да живеят под един покрив. По този начин се е образувал домът ABCDE. Както виждате, нещата в природата не са произволни. Ние живеем в Божествената реалност на нещата, но трябва да разбираме нейните закони. Всяка жива линия, всяка жива мисъл, всяко живо чувство, всяко живо действие, което се проявява у нас, не е произволно – всяко нещо си има причина. Следователно, за да разберете причините и подбужденията на нещата, трябва да изучавате всички прояви, всички

явления в живота и в природата. Като се роди една мисъл във вас, вие трябва да я разгледате, да видите дали тази мисъл е ваша или е гостенка; дали ви е сестра, брат, майка, баща и т.н. Вие трябва да разбирате произхода на всяка мисъл, която се поражда в ума ви.

И тъй, квадратът е мярка за определяне на всички сили, които се срещат във вас. Вие трябва да създадете в себе си Божествен дом. Той представлява новото тяло на човека, което му е нужно за новия живот. Има тяло естествено, има и тяло духовно. Някой казва: „Тия неща са дълбоки работи, не са за мен“. Дали ги признавате или не, дали ги искате или не, те сами ще ви намерят. В това отношение вие мязате на щраусовата птица, която при опасност скрива главата си между крилете си и по този начин мисли, че е избягала от очите на неприятеля. Все едно, ловецът лесно я намира, защото цялото ѝ тяло седи навън. Така и лалугерът, като иска да избяга от човека, скрива се в някоя дупка, мисли, че никой не може да го извади оттам. Лъже се, горкият лалугер! Човекът е по-умен от него. Взима 2–3 кофи вода, налива ги в дупката и лалугерът, ще не ще, излиза. Същото е и с човека, който казва, че някои работи били дълбоки, не били още за него. Ще дойде някой по-умен от него и ще го накара да излезе из дупката.

Някои хора казват: „Парици да имаме! В тях седи смисълът на живота“. Парите са изобретение на човешкия ум, те не разрешават въпросите. Ако е въпрос за богатство и сила, то е друг въпрос. Богатството и силата са качества на човешкия ум и на човешкото сърце. Динамическият мотор пък, който дава направление на ума и на сърцето, който използва техните богатство и сила, това е човешката воля. Ако имаш ум и сърце, а нямаш воля да приложиш тяхното богатство и тяхната сила, какво ще постигнеш? Ако някое малко, глупаво дете започне да пали огъня, а не знае как да го запали, какво ще стане? – Ще пръсне котелът. Котелът, това е човешкото сърце. То не трябва да се пръска. Някой казва: „Аз имам богат сърце“. Да, но ти трябва да бъдеш умен, да знаеш как се управлява този котел, да не се пръсне. Умният човек не трябва да пресилва своята машина, не трябва да увеличава огъня повече, отколкото котелът може да издържи. Всички трябва да имате здраво тяло.

Мнозина питат: „Какво нещо е новото учение?“ – Новото учение представлява хармонично съчетание между един триъгълник и един квадрат. Това е научно обяснение на новото учение, с което хиляди години се занимавали и продължават да се занимават учениците на окултната Школа. Квадратът, триъгълникът представляват качества, сили, които съществуват в природата: в минералите, в растенията, в животните и в човека – в неговите мисли и чувства. Ако не разбирате техните закони, вие ще се намерите в един лабиринт. Забележете, вие започвате една работа,

донякъде върви добре и тъкмо се почувствате радостни и щастливи, гледате – всичко рухва, изчезва пред вас като дим. Чудите се как стана това нещо, защо. Такова нещо са силите в природата. Вие трябва да ги разбирате и да вървите съобразно с тях. Например, вие минавате през някоя гъста гора, но не обръщате внимание на дърветата, и току изведнъж един клон ви удря в очите. Вие веднага затваряте очите си, спирате се, не можете да вървите напред. Очите ви сълзят, болят ви, не можете да ги отворите. Затова и псалмопевецът казва: „Господи, като минавам през непознати, чужди места за мен, води ме за ръка“. Да, има незнайни места, има големи блата и пропасти в пътя на ученика, които не може да премине без водач. Някой казва: „Аз мога и без Учител“. Можеш без Учител, но ако отиваш до село Драгалевци. Отиваш ли обаче на върха Мон-Блан, Учител ти трябва, и то първокласен, там сам не можеш да стигнеш. Има учители, които не могат да изведат своите ученици до тази височина. Като дойдат до едно място, казват: „По-нататък няма защо да вървим, това е достатъчно. Много учение не ни трябва“.

Сега, като ученици, вие трябва да имате силно желание да вървите напред. Ще имате мъчнотии в живота си, но няма да се обезсърчавате; ще срещате противоречия, но вярата си няма да губите; ще срещате омразата, без да мразите; ще носите и злото, и доброто на гърба си, без да взимате участие в техния разговор. Ти ще ги носиш на гърба си, а те ще спорят. От време на време ще се обръщаш да ги погледнеш как спорят, но ще си мълчиш, ще повдигнеш малко раменете си и ще продължиш пътя си. Като се умориш, ще ги сложиш на земята да си починеш. Те още ще продължават спора, но ти няма да взимаш никакво участие. Това ще бъде едно занимание за тебе. Като си починеш, пак ще ги вдигнеш на гърба си и ще продължиш напред.

Ето едно разрешение на противоречията, които срещате в живота си! Вие носили ли сте по този начин вашия кръст? Вие взимате кръста на гърба си, поносите го малко, след това го сваляте на земята, но все питате как може да се освободите от него. Знаете ли на какво мязате с вашия кръст? Децата имат обичай, като хванат някой малък бръмбар, завързват единия му край с конец, дълъг около десетина метра, а другият край на конеца държат в ръката си и пущат бръмбара на свобода. Той, като се почувства свободен, хвръква, но като дойде на височина десет метра, конецът го потегля и той пада на земята. След това отново хвръква и пак пада, не му идва на ум, че е вързан. Така и вие, като този бръмбар, сте вързани за вашия кръст, но имате въже, дълго десет метра. Направите опит да хвръкнете, издигнете се на височина десет метра и падате. Казвате си: „Чудно нещо! Отначало тръгнах добре, хвърчах до едно място, но какво стана, че паднах? Дойде някаква външна причина, потегли ме и аз паднах“. Не, вие не можете сами

да се освободите от вашия кръст.

Питам: Кой ще ви освободи от този кръст? – Това е великата задача, която трябва да разрешите като ученици. Да вдигнете своя кръст на гърба си, да разрешите противоречието, което се крие в него, и да кажете: „Не моята воля, а волята на Отца си ще изпълня“ – това е най-страшната и същевременно най-великата задача, която трябва да разрешите. Христос казва: „Твоята воля ще изпълня, Отче, а не моята. В Твоите ръце предавам духа си. Ти ще ме водиш!“ Това подразбира връщане към Бога; това подразбира знание и приложение на законите. Този процес става сега у всинца ви, но вие не вярвате. Дали вярвате или не, дали сте светски или духовен човек, това не важи, няма да се избавите от противоречията на живота. Казвате: „Аз ще тръгна в този път“. И да тръгнете, и да не тръгнете, вие вече влизате в живота. Вие следите по вестниците за ония двама италианци, които съдят в Америка. Както виждате, те не са американски поданици, но веднъж престъпили законите, държат ги отговорни. Същото прави и природата. Престъпиш ли някой от нейните закони, тя те хваща и те държи отговорен. Казвате: „Аз не знаех тия закони“. – Ти трябваше да ги знаеш. Те са написани в самата природа и ти трябваше да разбираш нейния език. Днес целият свят протестира за тия двама италианци, искат да ги освободят от клещите на американските закони, но не могат – животът им виси на косъм. И най-страшното положение, в което се намират те, е това, че от толкова дълго време живеят с мисълта какво ще стане с тях. Туй положение е по-страшно, отколкото веднага да ги обесят.

Когато говорим за Любовта, ние разбираме единствената сила, която може да ви придружи през вашия труден път и да ви изведе от него благополучно. Тя е единствената утешителка на човека в тежки и трудни часове на живота му. Това значи да бъдете носени на ръце. Само Любовта може да ви пренесе на ръцете си.

И сега, аз искам да бъдете деятелни, а не бездеятелни. Ученикът има много работа, има какво да работи. Какво прави добрият син? – Той ходи всеки ден на работа. Днес отива на някоя градина, утре на някое лозе, копае, чисти и като събере достатъчно богатство, занася го на домашните си. Така и вие, каквото спечелите на земята, трябва да го занесете горе. Как мислите да отидете там? Мислите ли, че ако отидете като грешник, с празни ръце, ще ви посрещнат с лаврови венци? Само един случай има такъв – случаят с блудния син. Добре ли е всички да бъдете в положението на блудния син? Той се разкая и каза на баща си: „Аз не съм достоен да се нарека твой син, затова направи ме последен твой слуга!“ Този слуга, като работи на господаря си, нали ще му донесе нещо?

Та казвам: Щом вие се връщате към Бога, трябва да работите или като слуги, или като синове. Кое положение искате да заемете?

И тъй, животът на ученика е велик живот. Като приемате благата на този живот, ще казвате: „Има смисъл да се живее!“ Псалмопевецът казва: „Като видя Божието лице, ще бъда доволен“. Ученикът трябва да каже: „Като видя лицето на своя Учител, като разбера смисъла на онова знание, което съм придобил от Него, и като започна да манипулирам с всички свои сили, аз ще бъда доволен от своя живот“. Тогава ученикът ще ходи да хлопа по вратите на своите ближни и да им помага.

Христос хлопа на вратите на хората, за да им покаже начина, по който могат да разрешат мъчнотиите в своя живот. На всички врати ли хлопа Христос? – Не, Той хлопа само на вратите на учениците, както и на тия хора, у които съзнанието е пробудено и които са се молили дълго време. Христос ще похлопа, ученикът ще Му отвори и Той ще му предаде първия урок.

„Ето, хлопам на вратата ви“, казва Христос. Този стих се отнася за учениците, за пробудените души.

Забележка. Днес ще прочетете 10 глава от Евангелието на Матея, да видите как ще я разберете при светлината, която имате тази сутрин.

1927_08_23 Дойде глас
съборна беседа

ДОЙДЕ ГЛАС

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено.

„Отче, прослави името Твое!“ Тогаз дойде глас от небето: „И прославих, и пак ще прославя“. (Йоан 12:28)

Човек може да осмисли живота си само при едно обстойно проучване на живота в неговата широчина и дълбочина, както и в неговата вътрешна проява. Засега безсмислието в живота, както и всички противоречия, които се срещат в него, се дължат на индивидуалния живот. Следователно безпорядъкът във всяко общество се дължи на индивидите, които го образуват. Също тъй и безпорядъкът в цялото човечество се дължи на всички същества, които го съставляват. И най-после, безпорядъкът в целия свят, изобщо, се дължи на човека. Значи индивидът, отделният човек, като мислещо същество, е нарушил един от великите закони на природата и от това е произлязъл безпорядъкът в целия свят. Това нарушение се обуславя върху желанията на човека, върху неговия егоизъм.

Първата заповед, която Бог даде на човека, беше да не вкусва от плодовете на дървото за познаване доброто и злото. Тази заповед до известна степен ограничи неговата свобода. Обаче човекът не искаше да пожертва свободата си. Той се запита: „Защо Бог, Който ми даде свобода, същевременно ме и ограничава? Защо не ме оставя напълно свободен във всички положения на живота? Защо не ме оставя да бъда абсолютен господар на всичко?“ Трябва да знаете, че ако човек стане пълен господар в света, тогава Бог трябва да се ограничи. Такъв е законът. Когато един човек е свободен, друг някой непременно ще трябва да се ограничи. Всички хора не могат едновременно да бъдат свободни. Онези, които не разбират законите в разумния живот, намират противоречие в това нещо. Само цялото е свободно. Обаче пожелаем ли да дадем свобода на частите, цялото се ограничава. Временно цялото може да изчезне. По какъв начин? Представете си, че разделяте една ябълка на 12 равни части, които раздавате на 12 души. Тия хора взимат всеки своята част и се разотиват на 12 различни места. Питам: Де отиде цялото? – Цялото остана в зародиша, в семките на ябълката. Следователно цялото ще се посади в земята, ще се ограничи, ще се подложи на ред страдания, за да произведе отново своята форма. Какво стана с 12-те части, които се освободиха от цялото? Всяка част казва: „Като отида при този господин, той ще ме задържи за себе си“.

Значи всяка част от ябълката се оженва за едно от тия разумни същества. Как постъпват възлюбените с тях? – Изяждат ги. Всеки един, като глътне своята възлюбена, казва: „Колко е сладичко това парченце! Приятно ще ми бъде, ако имам още едно такова“. За колко дни или месеци той ще си спомня за това парченце? Утре, като дойдат други парченца, които трябва да глътне, ще забрави първото. Не само че ще го забрави, но ще го изхвърли вън от себе си.

Казвам: Има един закон, според който всеки слуга, като влезе в своя господар, той или ще го изпъди, или ще го прати на работа. Тъй постъпва и циганинът. Той, като се ожени, ляга на гърба си и казва на жена си: „Моля ти се, тури тържика на гърба си и тръгни от къща в къща да събереш малко брашнице, да ми направиш една прясна пита“. Циганинът има някакъв дребен занаят, гвоздеи прави и чака жена си да се върне, да донесе било брашно, било друго нещо. Циганката туря тържика на гърба си, взима тояга в ръка и тръгва от къща в къща да проси. Някъде я залаят кучета, другаде я пораздърпат малко, но тя не се отчайва – върви напред. Отиде на едно място – на карти гледа; отиде на второ – на кафе гледа; отиде на трето – боб хвърля – дано събере малко брашнице за своя циганин. Не стига това, но като се върне дома си, ако се е забавила малко, отгоре на това циганинът ще я набие.

Аз взимам думата „циганин“ не като външна форма, каквато той представлява в живота, но като емблем на някакво специфично разбиране на живота. Казват за някого: „Този човек трябва да се набие, защото не е свършил работата си навреме“. Питате: „Защо трябва да се набие?“ Ами гвоздеите защо трябва да се набиват? – Да задържат нещо. Не забиеш ли гвоздея добре, не държи. Казвате: „Или гвоздеят е слаб, или не е добре забит“. Ако гвоздеят е слаб, каква е тази ваша философия, да вземете теслата и да го забивате? Щом е слаб и го забиваш, ти си направил вече една погрешка. Ти трябва да признаеш, че си направил погрешката, и да кажеш на гвоздея: „Моля ти се, бъди тъй добър да си излезеш, ти не си за това място“. Вие казвате, че гвоздеят бил виновен, че не държал добре. Гвоздеят бил виновен, а вие сте прави. Щом мислите така, и вашият ум не държи. Тогава ти взимаш друг, по-голям гвоздей, около 12 сантиметра дълъг, забиваш го с теслата, но и той не държи – изкривява се. Седиш, чудиш се защо и този гвоздей се изкривява. Казваш: „И той е слаб“. Има майстори, които изхабяват много гвоздеи, докато най-после забият един.

По същия начин, когато вие не можете да разрешите някоя мъчнотия в живота, спирате се и се чудите защо става така. Казвам: Всички мъчнотии в живота могат да се разрешат, щом човек си отговори на въпроса какво нещо е индивидуалният живот. Да бъдеш индивидуалист, значи да бъдеш

краен материалист в духовния живот. Ти ще видиш този краен материализъм навсякъде. Навред ще чуваш думата „аз“, „аз“. „Знаеш ли какво мога да направя „аз“? Знаеш ли какво съм направил „аз“?“ Какво си направил ти? – „Това и това съм направил „аз“.“ Питам: Когато земята се създаваше, ти „аз“-ът, беше ли там? Щом ти, „аз“-ът си всичко в света, кой отдели тъмнината от виделината? – „Не зная тия работи.“ В това отношение „аз“-ът е ограничен, а не тъй безграничен и всемогъщ, както той си мисли. Оттук произтичат всички противоречия в живота. Колкото повече човек се докачва, толкова той е по-дребнав, по-голям материалист. Дали хората знаят тази своя черта или не, това не е важно, това не е важно, но ти сам трябва да я знаеш и да работиш за изправяне на характера си. Има цяр за дребнавостта, има цяр и за докачението. Ако ти не знаеш и не можеш да измениш своя характер, какъв човек си тогава? Идете при някой човек, който се занимава с отглеждане на плодни дървета, и го попитайте как увеличава тяхната плодотворност. Той ще ви каже, че ги наторява или пресажда с по-доброкачествени присадки, за да се получат понякога повече плодове, а понякога по-вкусни и по-благородни.

Какво се крие в „аз“-ът? – Една Божествена идея, която показва, че човек трябва да има Божествено достойнство. Когато той търси слава, с това иска да каже: „Аз съм от царско произхождение, дядо ми беше цар, баща ми беше княз“. Разсъждавате ли така, вие идвате до положението на ония патки, които се гордеели със своите прадеди, че освободили Рим. Един селянин карал патки за продан от селото за града. Из пътя те си говорили: „Този селянин не знае ли, че ние сме от благородно произхождение; не знае ли, че нашите деди и прадеди освободиха Рим, та се отнася така грубо с нас?“ Добре, вашите деди и прадеди освободиха Рим, ами вие какво направихте? Така и вие казвате, че Господ е благ, че Той е създал света и т.н. Хубаво, това е така, но туй, което Бог е направил, то е заради Него, заради Неговата слава. Ами вие какво сте направили? Бог ви е изпратил в света, дал ви е ум, сърце, душа и дух, но вие какво направихте с вашия ум, с вашето сърце, с вашата душа и с вашия дух заради себе си, заради своя ближен и заради Господа? Вие, съвременните хора, отричате душата и духа, но поне признавате ума и сърцето. Питам ви тогава: Какво направихте с вашия ум и с вашето сърце? Когато Господ направи света, Той прояви себе си, но след това Той даде на човека всичко, което направи. Когато Бог създаде небето и земята, както и всички светила на небето, Той постави човека в Рая, като му каза: „Аз направих всичко това за тебе“. Туй показва, че Той е промислил за човека. Също така Той е промислил и за ангелите, като им каза: „Вие ще станете учители, възпитатели на тия деца, които оставих да живеят на земята“. Това е един кръг на живота, който е съединен с проявата на Бога.

Та казвам: Вие, които живеете на земята, искате да се проявите. Прави сте в това отношение. Желанието ви да се проявите е един Божествен принцип, един творчески акт, но питам: Кому ще дадете това, което вие произведете? Туй, което Бог създаде, даде го на човеците, като остави ангелите за техни възпитатели. Значи Той създаде работа и на едните, и на другите. Ами вие, които на всяка крачка казвате „аз“, „аз“, кому ще дадете вашите произведения? Затова, именно, ние пристъпваме към закона на жертвата, който казва: „Всеки човек, който задържи за себе си това, което е произвел, не може да намери смисъла на живота“. Туй, което ти си произвел, не е заради тебе, трябва да го дадеш някому. Аз ще ви изясня закона на жертвата, като ви дам един правилен образ за него. Вие казвате: „Как тъй, нима трябва да раздадем на хората и парите, които сме спечелили с труд?“ Това е само един частичен пример, който още не изяснява идеята. Казвам: Когато прекарате една течуща вода през някоя чешма, вие имате някаква идея в това, нали? Каква е вашата идея? – Да се точи вода от тази чешма и да се ползвате от нея, както вие, така и другите около вас. Ако у тази чешма се появи желанието да задържи всичката вода само за себе си и никой друг да не се ползва от нея, какво ще стане? – Цялата местност наоколо ще се наводни, ще се покрие с вода и ще стане невидима. За да бъде тази местност видима за всички, чешмата трябва да се проникне от желанието всички хора наоколо ѝ да черпят вода от нея. Туй, което изтича от чешмата, това, което тя твори, то създава Славата Божия. Окръжаващите я хора ще дойдат заради нейната вода.

В този смисъл, когато Писанието говори за добрия човек, ние подразбираме живота, който тече у човека. Да проявиш доброто, това подразбира да раздадеш онзи текущ живот, който изтича от тебе по такъв начин, както Бог е раздал на хората всичко, което е сътворил. Той създаде световете, насели ги с живи същества и след това ги раздаде. Не само това, но и до днес продължава да се грижи за тях. Ние всеки ден се молим: „Господи, изпрати ни това-онова...“ И ние виждаме, че през хилядите години, в които живеем, Той не е преставал да ни изпраща Своите блага. Задавали ли сте си въпроса, с какво сме задължили Бога да бъде толкова милостив и грижлив към нас? Аз съм навеждал ред примери по този въпрос, но те са повърхностни, не са тъй съществени, не могат да изяснят идеята, както трябва.

Сега ще ви приведа един пример, който ще разгледам в неговия по-дълбок смисъл. Да кажем, че в дома на една богата, добре известна фамилия, от видно произхождение, идва като слуга един млад, беден момък, цял окъсан и бос. Този момък е трудолюбив, честен и работи много добре. Господарят като вижда работата му, казва: „Този момък ми харесва, добре работи“. Заема се господарят му да го облече, да го докара. Купува му нови

дрехи, нови обуща – облича го от глава до пети. Погледнеш този слуга, вече не е първият. Облякъл се хубаво, изправил се, върви красиво, стройно, дошъл вече на себе си. Господарят има синове, дъщери, и този слуга услужва на всички. Те му казват: „Хайде Стояне, направи това!“ Едва свършил една работа, от друга страна му казват: „Хайде Стояне, направи онова!“ И той тича, на всички услужва, към всички се отнася внимателно, вежливо, бяга от стая в стая, бърза, като че има десет крака. Кой каквото му заповядва, на всички изпълнява волята, и те намират, че Стоян е отличен слуга. Защо? – Той предвижда нуждите и на господаря, и на господарката, и на малките господарчета, и затова всички го обичат. Не само това, но каквото изработи отвън, носи го на господарите си – все за тях мисли. И господарят му го обича, и господарката му го обича, и малките господарчета го обичат, и младата господарка го обича, но някак особено тя го обича. Тя излиза из границите на тази обич, която законите и обичаите на тази благородна фамилия позволяват. Законите на тази фамилия позволяват тази мома да се свърже само с такъв човек, в жилите на когото тече също тъй благородна кръв. Не е позволено, значи, мома от такова произхождение да се свързва с прост човек.

Коя е причината, обаче, че тази мома обиква този прост човек, при това слуга? Ако причината се крие в това, че този момък има хубави черни очи, черни мустачки, красиви вежди, хубав нос, могат да се намерят още много момци също тъй с хубави очи вежди, мустачки и т.н. Но тази мома ще обикне ли някой от тия момци, както обича Стояна? – Не, няма да обикне. Причината се крие другаде, а не в черните очи, или в хубавите вежди, или в черните мустачки. Всички тия неща са само едно външно отражение, една залъгалка, едно маскиране на Истината. Младата господарка казва: „Ако Стоян не остане в нашия дом, да ми слугува през целия живот, аз не ще мога да живея“. Тя иска Стоян да ѝ слугува през целия ѝ живот, и гласът му да чува.

От този пример вие може да вземете чисто физическата страна, но ще сгрешите. Аз ще ви обясня идеята, която е скрита тук, с други примери, защото тя е сложна идея и трябва да се анализира, трябва да се разгледа последователно, в нейния развой. Не се ли разгледа по този начин, тя ще се схване погрешно, както е схваната погрешно в живота. При изяснение на тази идея има три важни положения. Първото положение: Вие взимате едно шише пълно с лимонада, отваряте го, изпивате лимонадата и шишето захвърляте настрана. Второто положение: Дават ви една хубава ябълка, тежка около половин килограм. Взимате ябълката, отивате при един чист, хубав извор, измивате я, сядате на някое хубаво място и изяждате ябълката, с намерение семките ѝ да посадите. Скривате семките ѝ, но забравяте да ги посадите. Третото положение: Дават ви една хубава

книга. Вие я туряте в чантата си, отивате при един хубав извор, сядате на едно прохладно място около него, изваждате книгата от чантата и започвате да четете. Четете до едно място, усмихвате се. Пак продължавате да четете, пак се усмихвате доволно и най-после затваряте книгата, туряте я в чантата си и тръгвате за дома си. Дето и да ходите, книгата е с вас. Отваряте я за малко, прочитате нещичко от нея, поусмихвате се, позарадвате се и пак я затваряте. Който ви гледа, ще каже: „Какво прави този човек с тази книга? Ту я отваря малко, прочете нещо от нея, усмихне се и пак я затваря и скрива в чантата си. Какво ли има в тази книга?" Момъкът представлява една свещена книга за момата и тя казва: „Моят Учител ми каза, че без тази книга аз не мога да отида на училището, без нея не мога да уча". Така е. И в училището се казва: „Никой ученик не може да се запише в училището, ако няма тази свещена книга!" То значи: Никой ученик не може да отиде на училище без Учителя си! И в Писанието е казано: „Никой мъж не може да отиде при Отца без жена си, и никоя жена не може да отиде при Отца без мъжа си".

Следователно свещената книга, това е Любовта. Тя съставлява необходимост и за твоя ум, и за твоето сърце, и за твоята душа, и за твоя дух. Без тази книга ти ще останеш прост, неук човек. Някой казва: „Аз съжалявам, че залюбих". Какво си залюбил? Твоята любов представлява лимонадата в шишето. Ти изпи лимонадата, а шишето захвърли настрана. Това е първата фаза на любовта, която наричат светска любов. Втората, по-благородната любов, представлява ябълката, която се изяжда, с желание семките ѝ да се посадят, но се забравят, остават непосадени. Третата, истинската любов представлява книгата в джоба на ученика. След като отвори книгата, този ученик пише, решава, излиза вечерно време да наблюдава звездите, а сутрин – да наблюдава изгряването на слънцето, изучава минералите, растенията, животните, хората, учи изкуства, свири на цигулка и т.н. Щом отвори книгата, учи, работи; щом я затвори, започва да размишлява. Всеки, който наблюдава какво прави този ученик, казва си: „Има нещо в тази книга".

Същото нещо срещаме и в живота. Навсякъде виждаме прояви на Любовта. Това е вярно не само за човека, но и за растенията, и за животните, и за най-малките мухички и микроби. Във всички същества се забелязват прояви на любовта, както и у човека. Разликата е само в степента на любовта, до каква степен на развитие е достигнала тя. Ако наблюдавате една микроба под микроскоп, ще видите, че у нея има същите прояви на любовта, каквито има и у човека. Любовта подтиква човека към живот, към дейност. Срещате някоя мома, малко ленивичка, захласната, ходи замислена нагоре-надолу, не ѝ се работи, не помага вкъщи на майка си, но намери ли Стояна, веднага започва да работи, да

шие, помага на майка си и омеква в отношенията си към всички. Коя е причината за тази промяна в нея? – Тя намери тази свещена книга, Стояна, взе да я отваря, да чете от нея и стана малко по-мекичка, по-благородна. Всички казват: „Облагороди се нашата Драганка“. Кой я облагороди? – Книгата Стоян.

Христос изказа втората фаза на Любовта в следния стих: „Аз съм живият хляб, и който ме яде, ще има живот вечен“. Да, но този хляб има семки, които трябва да посадиш. След като хората са яли толкова години наред този хляб, де са неговите семки? Знаете ли, че учениците на окултната Школа се държат отговорни за семките на всички изядени ябълки? Семенцата на изядените ябълки трябва да се посадят! Не само това, но учениците са отговорни, ако не преброяват колко семенца има ябълката, която те са изяли, ако не ги посадят, ако не знаят в каква почва да ги посадят и най-после, ако не знаят как да ги обработват. Ученикът трябва да знае всичко това! Не го ли знае, той изгубва мястото си като ученик. Сегашните хора, които мислят, че имат някакъв установен морал за живота, някаква положителна философия, като видят, че някой човек чете тази свещена книга, казват: „Млад и зелен е още този човек. Знаем ние тия луди-млади“. Значи този, който чете книгата на живота, той е луд и млад, а който не я чете, той е мъдрецът на живота.

В Писанието се казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Какво значи думата „дай“? Тя подразбира да си отвориш сърцето. Съвременните хора се плашат от думата „дай“. Тя подразбира закон на отваряне, на възприемане. Ти ще се отвориш, ще възприемеш нещо в себе си и после ще дадеш. Най-първо нивата се разтваря, приема семенцата в себе си, после се затваря и след време дава плод. Дървото най-първо се посажда в земята, дето започва да расте, да възприема, а после дава плод. Следователно, когато Господ казва „дай“, подразбираме, че Той е вложил нещо хубаво в нас, и ние трябва да дадем това, което излиза от хубавото: да дадем нещо от свещената книга на живота. Словото, което е написано на тази книга, не се свършва.

Когато ви говоря за живото Слово и за живите отношения, аз разбирам, че между вас трябва да се възстанови обич, любов, да се разбирате като живи Божествени книги, в които Бог е написал великите мъдрости на Битието. И като срещнете някой ваш приятел, да можете да прочетете поне един лист от неговата свещена книга. Ако не се разбирате така, вие като се срещате, ще казвате един за друг: „Този е учен, онзи е прост“; „Този е богат, онзи е беден“. Това значи да се говори само за подвързията на книгата, но не и за нейното съдържание. Когато казваме, че някой човек е учен, разбираме, че неговата книга е с кожена подвързия, а отгоре със златни надписи. Когато

казваме, че някой човек е прост, разбираме, че неговата книга е с проста подвързия, без златен надпис отгоре. Казвам: И двете книги са еднакво благородни, но не са еднакво облечени.

Христос казва: „Отче, прослави името Твое!“ Тогаз дойде глас от небето, който казваше: „И прославих, и пак ще прославя“.

И тъй, ако вие не разбирате индивидуалния живот, ако нямате вътрешен подтик за възприемане на новите идеи, вие така ще си останете. Ако Драганка нямаше Стояна, тъй щеше да си отиде. Тя ще расте и порасне, докато най-после изсъхне и всичко се свършва с нея. Ето защо, знанието като дойде, ще осмисли живота. От това гледище, още от древността са изучавали ред науки, като астрологията, хиромантията, кабалистиката и други. Астрологията считат наука за формите на тази свещена книга на живота. Какво изразява планетата Венера? Във Венера са скрити всички методи и начини, чрез които Любовта може да се прояви във всички светове. В нея са скрити начини за проявление на Любовта към индивида, към ближните, изобщо, и най-после към Бога. Има ли човек тази любов, той ще има любов и към ближния си, и към себе си. Най-долно проявен венерин тип ще бъде този, който има любов само към себе си. Такива хора са крайни индивидуалисти, каквито са и всички месоядни животни. Вълкът, например, е краен индивидуалист. Той обикновено живее сам. Кога ще видите вълка да ходи в група с други вълци? Той обикновено не ходи групово, но зимно време, при много затруднени условия, при големи нужди, около 50–60 вълци се събират на групи и заедно отиват да си търсят храна.

Ще ви попитам: От еволюционно гледище, по какво се отличава вълка от овцата? Овцата има по-голяма интелигентност и по-голямо благородство в характера си от вълка. Във всички месоядни животни е силно развит центърът на разрушението. Главата на вълка е по-широка, а тази на овцата по-тясна, което показва, че овцата не е тъй енергична, както вълка, но е по-умна от него. В овцата се крие една магическа сила, с която се брани от неприятелите си. Вълкът никога не може да изяде някоя овца. Причината, поради която вълците ядат овците, се крие в самите овчари. Ако овчарят е добър, честен човек, не лъже, не краде, води чист живот, вълците не ядат овците му. Ако обаче овчарят е лош човек, краде, лъже, убива, води нечист живот, овците му се крадат и вълците ги ядат. Когато вълкът се приближава към някоя овца, тя го изгледа, тропне му с крак, и той се връща назад. Тя му казва: „Ти разбираш ли Божият закон? Скоро назад!“ Лошият овчар е Юда Искариотски, който сам предава овците си на вълка. Това е факт. Овцата по природа е много смела. Като дойде кучето до нея, тя и него погледне, тропне му с крак и му внушава да се върне назад.

Казват, че овцата била много страхлива и мека. Това не е вярно. Тя е мека и страхлива само когато я предадат. Иначе тя е смела, тропва с крак не само на вълка и на кучето, но и на лъва, и на тигъра – и тях връща назад. На какво се дължи това? В даден момент вибрациите на нейната воля са по-силни от тия на месоядните животни, и по този начин тя им въздейства. Вълкът яде само тия овци, които са се захласнали някъде и си хрупат тревицата. Те са материалистки. Такава овца не успява да тропне с крак на вълка и той се приближава до нея, хваща я за врата и казва: „Ти не служиш на Господа". Тази овца няма време да се брани.

Казвам: Всички овци, които не служат на Господа, са материалистки, а всички духовни овци, като видят вълка, още отдалеч се приготовляват да му тропнат с крак. Тези овци предчувстват дохождането на вълка. Ако някой от вас е овчар, ще види как тези овци са на крак няколко часа преди дохождането на вълка – чакат го, готови са да му тропнат с крак. Материалистката овца седи спокойно, хрупа тревицата си, не подозира никаква опасност, а духовната овца пази стадото. Аз ви навеждам този пример, за да знаете какво трябва да правите с мъчнотиите в живота, какво трябва да правите с дявола. Дойде ли дяволът при теб, първо ще го изгледаш и после ще му тропнеш с крак. Казват, че дяволът бил голям, силен. Не, няма да се боиш от него, ще му тропнеш с крак. Речеш ли, че трябва първо да си свършиш работата, а после да се разправяш с него, той ще те хване за врата и ще те удуши. И след това какво ще се прави? Овчарят ще прати кучетата си да го гонят. И да те спасят от устата на вълка, белези ще останат по врата ти и на всички ще разправяш: „Знаете ли, че вълкът ме хвана за врата?" Защо? Защото ти пасеше трева, когато вълкът дойде. Будни трябва да бъдете! Когато дяволът иде, няма да уреждате работите си с банките, но на Бога ще се молите. Молитвата, това са снаряженията на Бога, с тях Той ще прогони дявола. Ти ще се молиш на Бога, ще вдигнеш крака си, ще бъдеш готов и ще чакаш, като дойде дяволът, да му тропнеш с крак. Тъй приготвен, ти си въоръжен със съвременните манлихерови пушки. Ти ще насочиш тази пушка срещу неприятеля и ще цъкнеш с нея, както овцата тропа със своя крак.

Аз виждам сега, мнозина от по-възрастните, както и от по-младите ученици, казват: „Отде намери Учителят тези гимнастически упражнения? Отде намери тези задачи за миене с вода и тям подобни? Те не ни трябват, нека ни даде нещо друго". Чудни сте вие! Я вижте какво правят съвременните войници! Те турят пушки на рамо, лягат на земята – стрелят, стават от земята – пак стрелят, упражняват се хората. Защо? – Като дойде вълкът, да бъдат готови. Я вижте онзи писар, взел перото, пише ли пише – упражнява се човекът. Защо? – Като дойде вълкът, да бъде готов. Дойде вълкът при него, иска да му подпише някоя полица. След това хваща

дъщеря му, и като разбойник, завежда я в гората. Започва този човек да гони разбойника. Пуща срещу него своите снаряди дум-дум, 20–30,000 английски златни. Човекът е работил толкова години, именно за тия снаряди. Той туря тия снаряди в една торба, направя от тях една бомба и казва: „Ще турите тази бомба да експлодира срещу неприятеля. Неприятелят ще се уплаши, ще избяга, а вие ще хванете дъщеря ми и ще ми я доведете“. Питат: „Защо сте се учили да пишете?“ Някой твой приятел се обезсърчил, иска да се самоубие. Ти взимаш 20,000 от твоите дум-дум, туряш на рамо своята манлихерова пушка, отиваш при приятеля си, слагаш тия дум-дум пред него, даваш и пушката си и му казваш: „Заповядай, приятелю, не бой се!“ Той погледне, поусмихне се и ти благодари. Това правят куршумите дум-дум. Тъй се говори на съвременен език, но и дефактум е така. От вас се изисква главно да имате вътрешно разположение на духа. Бог изисква от всинца ни да изразим великата Божия Любов и да изпълним Божията воля.

Преди няколко години аз дадох на учениците едно упражнение, всеки сам да отиде вечерно време, след 12 часа, на Витоша. В първо време те счетоха това упражнение невъзможно за изпълнение и си казваха: „За братя и за възрастни сестри е по-възможно, но за младите сестри това упражнение е невъзможно“. Аз им казах: Всеки ще тръгне от дома си концентриран, съсредоточен в мисълта си и никому нищо няма да говори, нито ще поздравлява. Всички ученици завършиха упражнението си сполучливо, с изключение на двама от тях, една сестра и един брат. Сестрата, като стигнала в село Драгалевци, спряла се пред една кръчма да пита откъде се отива за Витоша. Кръчмарят я проследил и поизплашил малко. Той беше вълкът, който излезе насреща ѝ. Тя не трябваше да се спира да говори с никого, сама трябваше да намери пътя. Братът пък, като вървял, замислил се нещо върху някой философски въпрос и не забелязал как едно куче се хвърлило върху него и го ухапало. Казвам: Като отивате на Витоша, няма да се захласвате в посторонни въпроси, нито ще размишлявате върху някои учени въпроси, нито пък ще мислите за себе си. Дойде ли да разрешавате въпроса какво хората мислят за теб, какво ще кажат за теб, това са второстепенни въпроси. Мислите ли много върху тях, някое куче ще ви ухапе. Въпросите за пари, за сила, за магия, за различни науки, като астрология, алхимия и други някои, също тъй са второстепенни въпроси. За вас е важно да се занимавате с великия въпрос как да разрешите своите прави отношения към Бога. Като индивиди, вие представлявате материалния и обществения свят. Освен отношенията си към Бога, вие трябва да разрешите и въпроса какви трябва да бъдат отношенията ви към самата реалност. Това е необходимо, защото благото на индивида зависи от състоянието на цялото. Физическото, умственото и духовното развитие на всеки индивид в света напълно се обуславя от фамилията или от

обществото, в което той се намира. Ако даден народ е честен, справедлив, великодушен, благороден, всеки негов индивид трябва да носи в себе си тези качества. Същата идея се отнася и към Бога. Ако ние живеем за Бога и Го любим, трябва да включваме в себе си качествата, които Бог има. Казвате: „Защо сме толкова глупави, да се молим на Бога?“ Не е въпросът дали трябва да се молите на Бога или не, но вие трябва да се свържете с Него и да придобиете онези Негови качества, които са необходими за вашето развитие.

Да допуснем сега, че някой от вас има силно желание да стане поет, в най-високия смисъл на думата. На място е това желание. Да бъдеш поет, това е най-високото положение, което човек може да заеме в света. Това значи да живееш в един възвишен свят. Обаче всеки човек не може да бъде поет. Поетът трябва да има специфични гънки в горната част на мозъка. Там се намира центърът на поезията. Всеки човек не може да бъде музикант. Музикантът има специфични гънки на челото, отстрани на веждите. Френолозите наричат тия места по главата и челото центрове, аз ги наричам специфични гънки. Имаш ли такива гънки, ти можеш да се проявиш, било като поет, било като музикант. Нямаш ли ги, не можеш да се проявиш нито като поет, нито като музикант. Духовният или религиозният човек има специфични гънки горе на главата. От тези гънки излизат нишки, които се простират по всички посоки на мозъка. Духовният живот черпи сокове от материалния, затова не трябва да го отхвърляме. Истинският живот, това е духовният. Ето защо, за да бъдеш поет, преди всичко трябва да бъдеш духовен човек. Не си ли духовен човек, поет не можеш да бъдеш. Духовният живот създава поета. Поезията е умствената страна на духовния живот. Тя създава формите на този живот. Умственият живот дава само простор, разширение на поета. В това отношение поетът е художник в духовния свят. Той рисува разни форми с бои. Той чертае пътищата, по които човек ще минава. Поетът може да мине покрай едно обикновено цвете и да вложи в него живот, съдържание, каквото никой не подозира.

Ще ви приведа един пример, да видите как поетът одухотворява всички неща, дори и най-малките цветенца. Минават много хора покрай едно кокиче, никой нищо не вижда в него. Минава покрай това кокиче поетът, спира се пред него, поглежда го и песен му направя. Той влага много нещо в него, знае как да го възпее. Питат се хората: „Отде събра толкова нещо този поет за малкото бяло кокиче? Чудесии просто написа за него“. Поетът познава това бяло кокиче. Едно време то беше някоя си красива Драганка, която се влюбила в поета, красивият Стоян, но понеже не могла да се ожени за него, тя се отчаяла и се самоубила. Господ днес я изпраща като малко бяло кокиче, а Стояна изпраща като поет, да намери Драганка,

да опише живота ѝ и да я възпее. Той казва: „Понеже едно време аз не можах да се оженя за тебе, ти се самоуби от отчаяние. Аз познах твоята вярна любов и дойдох да те възпея“. Всички се питат: „Защо този поет възпява туй бяло малко кокиче?“ – Той възпява своята Драганка. Има ли смисъл поетът да възпява това малко кокиче? – Има смисъл, разбира се. Той мълчи, нищо не казва за себе си, но знае цялата история на това кокиче. – „Вдъхновението ми дойде.“ Да, вдъхновението все ще дойде отнякъде. Когато казвате, че у някого дошло Божествено вдъхновение, аз разбирам, че той говори за онези разумни връзки, които съществуват от началото на нашия живот. Какво те вдъхнови? – Разумните Божествени връзки. Дали тези връзки ще бъдат положителни или отрицателни, от вас ще зависи: ако сте разумни, ще извадите от тях полезната, добрата страна; ако сте неразумни, ще извадите от тях лошата страна.

Писанието казва: „За всички онези, които любят Бога, съдейства им се за добро“. В този смисъл всяка наука, която изучавате, трябва да има известно приложение за самите вас. И тогава, ако бяхте учени хора в пълния смисъл на думата, щяхте да предвиждате нещата. Как? – Щяхте да си служите с хиромантията. Ще погледнете ръката си и ще видите, че на известна възраст ви е определено да прекарате една тежка криза. Вие щяхте да видите, че на линията на живота у вас има една черна точка, която предвещава тази криза. И ако разбирахте тия неща, вие щяхте да вземете предохранителни мерки, за да избегнете тази криза. Като не разбирате тия неща, вие викате някоя врачка, която гледа на карти, или баба Станка, която хвърля боб, или баба Драганка, която чете по лят восък, искате да ви кажат нещо от вашето бъдеще. Предсказанията по този начин са остатъци от една велика наука в миналото, но сега човечеството се намира в друга фаза на своето развитие.

Днес човек трябва да изучава ръката си, да се интересува от нея, защото там е написано всичко. Няма защо да се плаши от написаното, но да чете по него. Четмо е това! Окултният ученик трябва да се оглежда всеки ден в огледалото, не да гледа колко е красив, но да се проучава. Красотата на окултния ученик седи в това, дали на лицето му са написани черти на честност, на справедливост, на доброта, на дружелюбие, на вярност, на приятелство и т.н. Ако той види в себе си тия хубави черти, той ще се насърчи за работа. Например, някой ти казва, че не си справедлив. Не се обезсърчавай, но виж, имаш ли тази черта на лицето си. Тя е написана там, не може да се заличи. И ако вашето минало сега е дошло и оцапало лицето ви, не трябва ли и вие да постъпите като онзи антиквар, в ръцете на когото е попаднала една стара монета? Какво прави той? – Взима киселина, сипва върху монетата, не да я разтвори, а да я изчисти отгоре само, за да познае същината на тази монета. Така и вие трябва да откриете

лицето си, да познаете неговата същина. Време е вече да отхвърлите онези наслоявания, които вашето минало е написало върху лицата ви, и да остане само това, което Бог е написал. Някой човек погледне към дадено лице и казва: „Това лице ми харесва, приятно ми е да го гледам всеки ден". Какво харесва на това лице? – На него е написана чертата на справедливостта. На друго лице е написана честността. На трето лице – добротата. На четвърто – великодушието. Като погледна лицата на тия хора, от тях изтича нещо хубаво, което ме въодушевява и събужда у мен същите качества. На лицето у някои хора е написано черти на учтивост, услужливост, пъргавост, схватлив ум и т.н. У всеки човек има вложени известни добродетели, които ако знаем да четем, представляват и за нас известно благо.

Та казвам: Всички вие трябва да използвате свободното си време за изучаване лицето си, да видите какви велики неща е написал Бог, а не да казвате, че в лицата ви няма нищо особено. Ще намерите някой учител да ви запознае поне с основните черти на лицето. Най-първо се научете да различавате кои чела са красиви, кои носове, очи, уши и вежди са красиви. Кои са красиви очи, например? Красивите очи са ясни, с дълбок поглед. Лъчът на светлината, който излиза от тях, не е хоризонтален, но върви малко нагоре, образува се един малък ъгъл. Човек с такива очи е уравновесен. По очите на човека се съди за дълбочината и съдържанието му. Те са неговото небе. Ако това небе е ясно или мъгливо, виждаме какво се крие в самия човек. Христос казва: „Отче, прослави името Твое!" Как ще се прослави Бог у нас? – Ако ние всички бъдем отражение на онази велика Мъдрост, която Бог е вложил още отначало в нас. Когато Бог създаде нашето око, чрез него Той изрази една велика идея. Външното око съответства на един вътрешен орган. В мозъка на човека има множество гънки, зад които седят известни чувства, сили и способности. Ученикът трябва да разбира силите, които се крият в него. Той трябва да проучава и разбира промените, които стават в него. Например, защо някой път човек говори меко, приятно, а някога грубо? Забележете, глухите хора обикновено говорят високо и грубо. Всеки човек, който говори високо и грубо, е глух. Човек, докато е млад, говори мекичко, нежничко, но щом остарее, започва да говори грубо. За такъв човек казвам: „Вашият Драганчо е оглушал малко". Хора, у които слухът е силно развит, обикновено говорят тихо, меко. Вие трябва да проучавате тия неща, да се развивате, да дадете възможност на душите си да се проявят, да бъдете отзивчиви, да чувствате страданията на хората. Тогава, като видите един човек, ще познаете от какво има нужда той, ще познаете какъв е животът му. Казвате: „Опасно е да се познаваме". Значи според вас да познаваш човека е опасно, а да не го познаваш е безопасно. Не, обратното е вярно: Да не познаваш човека е опасно, а да го познаваш е безопасно.

Ще ви задам следния въпрос: По какво се отличава Христос от другите хора? – Той пожертва живота си, за да прослави Бога в себе си. Христос казва: „Затова дойдох на този свят“. И днес Той учи своите ученици на земята на същия закон. Сега вие сте готови да идете при Христа с празни ръце, като последни бедняци, и да оставите имането си на другите хора. Питам ви: Как трябва да отиде овцата при своя господар? Трябва ли тя да изхвърли вълната си, да издои млякото си и тогава да се яви при своя господар, или трябва да ги занесе на него? Овцата трябва да отиде при господаря си с вълната си и с млякото си и да му каже: „Сега вече можеш да издоиш млякото ми и да острижеш вълната ми“. Това е приход, това е принос, това е жертва, която овцата трябва да принесе на своя господар. Ако тя отиде при него издоена и с остригана вълна, знаете ли какво тълкувание може да се даде на това нещо? Това подразбира веруюто на съвременните хора, според което те казват: „Младият човек не може да служи на Бога. Той първо трябва да си поживее малко, а като остарее, ще може да служи на Бога“. Това значи дяволът първо да издои млякото му и да остриже вълната, а след това да отиде при Бога. Защо? Защото дяволът го изхвърлил вече навън. Да, но тогава и Господ ще го изхвърли навън. Казвате: „На стари години се служи на Господа“. Чудна философия, чудна религия е тази! Това е философията, това е религията на света. На млади години се служи на Господа! Бог не е Бог на грешните, но на разумните, на възлюбените Негови чада, които Той държи написани на дясната си ръка. И понеже Бог люби тия свои чада, заради тях помилва и грешните. Ако Бог съизволява към грешните, то е заради онези, които люби.

От това гледище всички съвременни науки трябва да претърпят едно коренно преобразувание. Всички науки трябва да имат едно разумно приложение в живота, иначе тяхното развитие е осъдено на смърт. Вземете, например, френологията. Тя претърпя едно поражение в Америка. Това поражение дойде по единствената причина, че тя не се приложи разумно в живота. Френологията се употреби за гадание, за печалба. Отиваш при някой френолог, искаш да ти каже нещо. Ти му плащаш предварително някаква сума и той туря ръцете си на главата ти, започва да я измерва. Щом парите се туриха на първо място, френологията се спря в своя прогрес и по-нататък не можа да отиде. С това се опорочи основата на тази наука. Не само френологията, но и всички съвременни науки дойдоха до едно място в своето развитие и там спряха. Днес хората очакват всичко от Бога и казват: „Бог ще ни научи“. Щом мислите така и вярвате, че Бог ще ви научи на всичко, казвам: В света съществува Божествена наука, която описва живота на душата, затова заемете се с изучаването ѝ. Вие трябва да разбирате живота на душата си. Например, изучавали ли сте окото? Познавате ли кое око е красиво?

Познавате ли кои вежди са красиви? В наблюденията и изследванията, които съм правил от толкова години, много рядко съм срещал хора с красиви очи, уши, вежди, носове, чела и лица. Красиви лица са тия, в които се крие известна идея – в тях има дълбочина. Красивите хора са образци в света. Те са живи модели. Тия хора мълчат, но други се вдъхновяват от тях. Те вдъхновяват поети и писатели. Красивите майки и бащи мълчат, но чрез мълчанието си вдъхновяват своите дъщери и синове. От мълчанието им се разбира следното: „Вземете това богатство, което ние сме събрали, и го изразете навън".

Сега проповядват на хората да се обърнат към Бога. Ако ви изпратят да проповядвате между прости хора, отде ще започнете своята проповед? Как мислите, ще имате ли успех? Един английски проповедник бил изпратен да проповядва в остров Цайлон и след като проповядвал там цели 20 години по английски и американски начин, не успял да обърне към Бога нито един от местните жители. Той съжалявал много за този си неуспех и от скръб захвърля настрана всичките си документи – диплома си и докторатa, с който завършил своето богословско образование. Един ден, силно натъжен, той се обръща към Бога с молба да му покаже причините на неуспеха в работата му. След това събира всички тия, на които проповядвал цели 20 години, и им казва: „Аз ви проповядвах толкова години, но не ви казах де се крие същността на Христовото учение. Христос казва: „Ако имаш две дрехи, дай горната дреха на ближния си". Това подразбира, ако имаш пари, имоти, да ги разделиш с нуждаещите се". Разправил им той как трябва да се постъпва с бедните. И какво става след това? Не се минава много време и последователите му започват един по един да идват у дома му и да разправят, че сега са доволни от него и харесват проповедта му. В скоро време, обаче, къщата му се изпразнила от тия посетители и той останал само по палтото и долните си дрехи. Те го обрали и след това престанали да ходят у дома му. Проповедникът се обръща отново към Бога и Го запитва: „Господи, има ли още нещо, което не съм изпълнил?" Той бил готов да изпълни всичко, което Бог иска от него. От този пример се вижда как трябва да се служи на Бога. Не се минало и седмица, у неговите последователи настанало разкаяние и те си казали: „Този човек живя между нас 20 години. Ние не дадохме заради него нищо, не му направихме никакво добро, а отгоре на това го обрахме. Хайде да върнем всичко, което му взехме". И започнали те един по един да връщат откраднатите вещи.

Сега важният въпрос не седи в това, дали ще върнат или не заграбените вещи, но във всинца ни трябва да има едно силно вътрешно желание да изпълним волята Божия тъй, както ние я разбираме, от дълбочината на нашата душа, а не както е писано в книгите. Всяко сторено нещо, всяка

наука трябва да бъде за слава Божия. И тогава само чрез тази наука ние ще можем да внесем положителни знания за живота. Например, отива някой човек при един астролог и той му казва: „Тази година през месец март ще ти се случи еди-какво си нещастие, затова трябва да се пазиш“. По съчетанието на планетите през известно време астрологът може да предскаже, че еди-кой си параход ще потъне в морето, и по този начин ще предупреди някои хора да не пътуват през тези дни, а да отложат пътуването си за по-късно. Така беше предсказано на английския писател Стед да не пътува по никой начин с парахода Титаник, но той беше тръгнал и не искаше да се връща. Той не послуша, но намери дъното на океана. Това е наука! Химикът пък ще вземе част от потта на някого, ще я анализира и ще му каже: „В твоя организъм има излишък от киселини. Ти трябва да вземеш мерки да ги изхвърлиш навън, иначе работата ти е опасна. Ако в 4–5 месеца не ги изхвърлиш навън, ще опиташ техните последствия“. На това отгоре този химик ще ти даде и методи за освобождение от излишните киселини. Като дойде лекарят, той пък ще разгледа ноктите ти, защото на тях са написани всички болезнени състояния на човека. Той ще ти каже каква болест може да се появи в теб и ще ти даде методи срещу нея. Да предвиждаш нещата, да взимаш предварителни мерки срещу някоя болест, която още не се е появила, това разбирам наука.

Казвам: Когато човек съзнателно живее добър живот, това е пак за Славата Божия. Христос казва: „Вие сте храм Божий“. Питам: Ако ние сме храм Божий, този храм не трябва ли отвън да бъде добре измазан? Прозорците – очите на този храм – не трябва ли да бъдат добре измазани и чисти? Главният вход – устата на този храм – не трябва ли да бъде добре нареден и чист? Телефоните и техните слушалки – ушите – не трябва ли да бъдат в изправност? Завесите – клепачите на този храм – не трябва ли да бъдат в изправност? Ресниците – косите на този храм – не трябва ли да бъдат добре пригладени и чисти? В този храм всичко трябва да бъде на своето място! Някои казват: „Оголя, побеля главата ми!“ Какво подразбират тия думи? Няма да ви обяснявам тия неща, но казвам: Всичко в света трябва да бъде за Слава Божия!

Всички ние трябва да имаме един вътрешен импулс, вътрешен стимул, който да ни тласка напред. Без този стимул няма прогрес. Любовта, именно, е този импулс. Без Любовта вие не можете да прогресирате в никой случай. Ако никого не обичате, вие не можете да учите. Вие трябва да учите или за баща си, или за майка си, или за брата си, или за сестра си, или за приятеля си, или за Драганка, или за слугата си, или за господаря си – все трябва да учите за някого. Вие трябва да обичате поне едно разумно същество, за което да учите. Вие трябва да живеете освен за себе

си, още и за другите. Да живеете за другите, значи да дадете подтик на Божията Любов във вас. Следователно, обичате ли Бога, Той ще бъде вътрешен стимул у вас и вие ще дадете израз на душата си. Ако не можете да обичате Бога, обичайте ближния си; ако не обичате ближния си, обичайте Драганка; ако не обичате Драганка, обичайте приятеля си, или майка си, или баща си, или сестра си, или брат си, или вола, който ви работи на нивата, или някое цветенце в градината си, или, най-после, един камък. Има хора, които обичат пръстена си или друго свое украшение. Човек все трябва да обича някого!

Казвам: Любовта е великият стимул в живота. Обикнете ли някого, бъдете уверени, че Бог ще ви благослови за тази Любов. Променяте ли любовта си, не можете да се повдигнете. Не се извинява този човек, който мени любовта си. Това подразбира, че невидимият свят остава индиферентен към него. В Писанието се казва: „Онзи, който се отрича от Бога и не Го люби, и Бог го отхвърля от себе си“. Бог ви отхвърля, когато и вие Го отхвърляте. Казвате: „Какво да правим тогава?“ – Започнете да любите. Това е самата Истина. Вие искате Бог да дойде при вас и да ви се поклони. Не, Бог е Любов, Той е Създателят на всичко в света. Той се грижи за всички и казва: „Всеки от вас е поставен в положение да бъде като Мене“. Вие можете да бъдете чисти като Бога. Има начини за това.

Ще ви приведа един пример, който и друг път сте слушали. Когато водата дошла в света, облякла се в бяла, чиста рокличка, като снега. Видял я волът и се влюбил в нея. По едно време той оцапал рокличката ѝ и тя се натъжила, взела да плаче, да се оплаква на Бога от вола. Бог изпратил слънцето да ѝ помогне. То пекнало силно, стопило снега и водата отново, чиста и лека, се понесла във вид на пари горе в небесните висини. Така се изчистила нацапаната ѝ рокличка. По същия начин и вашата рокличка може да се оцапа от някой вол, но трябва ли това да спре вашата любов? Не, Любовта е глуха за всички лоши, обидни думи. Ти не можеш да огорчиш сърцето на любещия човек, нито можеш да помрачиш ума ума, нито можеш да смутиш душата му. На всички обиди и огорчения той ще се усмихне. Любовта е сила непобедима. Който има любов, той е силен човек. Всички може да имате тази сила; тя се добива по благодат, без насилие. Що се отнася до Мъдростта, до Истината, до знанието и до всички останали добродетели, ще платите с кръвта си. Единствената добродетел, която даром се дава, това е Любовта.

Защо идват мъчнотиите в живота? Като знае всички навици и слабости на хората, Господ вижда, че те няма да приемат Любовта доброволно, затова ги прекарва през мъчнотии и страдания. Ако питате защо Господ ви прекарва през мъчнотии, ще знаете, че причината за това е, дето не

приехте Любовта. Всички хора, които не приемат Любовта, ще минат по тесния път, а този път е път без Любов. Като минат през този път, те ще повикат Любовта и ще ѝ кажат: „Моля ти се, ела с нас и не ни оставяй! Втори път не ни прекарвай през този път. Без тебе никъде вече не отиваме“.

Ще ви приведа примера за онзи американец, който за да се прослави в света, решил да премине Ниагарския водопад с варел. Той влязъл в един варел, добре осмолен отвътре и запушен с две здрави дъна. Като го гледали хората да влиза в този варел, съветвали го да не прави такъв опит, но той казал: „Аз ще ви моля да ме спуснете от височината на водопада, приготвил съм се вече, искам да опитам това нещо“. Те го спуснали от височината на водопада и гледали какво ще стане. Като слязъл долу, бързо отворили варела, за да го извадят. В какво положение го намерили? – От бързото движение на варела, от силното удряне по стените му, извадили го в безсъзнание. Дълго време трябвало да го свестяват, докато дойде в себе си. Като дошъл в съзнание, той казал: „И целият свят да ми дават, втори път не влизам във варел, да се удрям от стена в стена“. Питам: Кой ви е накарал да влезете в този варел?

Казвам: Ние, хората на новото учение, трябва да се отличаваме не със своята религиозност, не със своята наука, не със своята сила, не със своята доброта, но – със своята Любов. Този е естественият път. Като добием тази най-малка величина, ние ще имаме вече особена култура, в която ще се влее Новият Живот. Ние сме минавали по много други пътища, но сега ще минем по новия път – по пътя на Любовта. Започнете ли с Любовта, никой от вас повече не може да се колебае. На хиляди парченца да ви режат, никакво съмнение и колебание няма да дойде у вас. Не само това, но като ви режат, ще пеете. Ще бъдете като Йоан Хуса, който пя, като го туриха на огъня. Вие казвате: „Какво ще бъде нашето верую?“ – Веруюто на Йоан Хуса – като гориш, да пееш. – Какво ще бъде нашето верую? – Веруюто на апостолите, които след като ги биха, върнаха се с радост, че били удостоени с честта да ги бият заради Господа. – Какво ще бъде нашето верую? – Веруюто на апостол Павла, който след разбиване на кораба, с който пътуваше, остана заедно с пътниците на един остров, дето накладоха огън, а той насърчаваше всички със своята проповед. – Какво ще бъде нашето верую? – Законът на Любовта.

И тъй, Любовта трябва да бъде импулс у всинца ни. Само по този начин можем да получим от Божествения свят нещо по-хубаво. Само чрез Любовта ние можем да внесем в своя ум, в своето сърце, в своята душа и в своя дух по-големи богатства, отколкото сега събираме. Като ме слушате да говоря така, казвате: „Дали е възможно това нещо?“ Казвам: За някои от

вас това е възможно да стане след един ден, за някои – след една седмица, за някои – след един месец, за някои – след една година, а за други – едва след 60 години. Вие можете да живеете 60 години, които ще минат като един ден. Ако човек реши да изпълни волята Божия, неговият живот се продължава; ако не изпълни волята Божия, неговият живот се съкращава. Всеки човек живее толкова, доколкото е решил да изпълнява волята Божия. Животът, както и учението му, се определят именно по този закон. Той е мерилото.

Сега вие казвате: „Дали наистина е така?" За мене е така, аз няма да се спирам да доказвам нещата. Всичко, което говоря, аз съм го проверил. Ако искате, вярвайте; ако не вярвате, проверете го. Аз ви давам кълбото и казвам: До слънцето има толкова и толкова километра. Ако искате да проверите, аз ще държа единия край на кълбото на земята, а вие вземете другия край и вървете към слънцето. Едно време моят Учител ми показа как да отида на слънцето, каза ми колко километра има до него и аз го повярвах. Ходих на слънцето и както ми каза, така излезе. Ако вие вярвате, ще скъсите времето; ако не вярвате, може да отидете до слънцето сами. Казвате: „Как да разбираме това, което ни говори Учителят, буквално, или в преносен смисъл?" Казвам: Буквалният смисъл е неразбраният смисъл, а преносният смисъл е разбраният, но нито буквалният, нито преносният смисъл могат да обяснят реалността на нещата. Те я обясняват частично. Например, ако отидете до слънцето, какво особено сте разбрали и научили? – Нищо особено. Ще знаете ли нещо за съществата, които живеят на слънцето, за техните интимни семейни отношения между мъже и жени, между майки и деца? Ще знаете ли нещо за техните училища, за устройството на тяхната държава, за тяхната култура, изобщо? – Нищо няма да знаете. Ще знаете само нещо за външната страна на слънцето, дали то е горещо тяло, както казват съвременните учени, или не. Ще можете ли да обясните какво нещо са петната на слънцето? Ако започна да обяснявам на съвременните учени какво нещо са петната на слънцето, ще дойда в стълкновение с тях. На тия учени аз няма да разправям, че съм ходил на слънцето, но ще им кажа следното нещо: в древността, преди много години, имало един учен човек, който знаял добре законите на оптиката и направил един телескоп, който можел да увеличава 900 милиона пъти. С този телескоп днес могат да се откриват най-великите тайни във вселената. – Тъй ли? – Да, този телескоп и досега стои в еди-коя си пещера. Ще тръгне една научна експедиция да го търси. Действително, този телескоп съществува в света. Който отиде до тази пещера, ще го намери; но който погледне към него, ще заспи.

Христос казва: „Така ме е Отец научил". Вие разбирате ли вътрешния смисъл на думите? Бог как учи хората? Има един начин, по който Бог учи

хората. Всички ония хора, които Бог учи, трябва да заспят. Спането е пренасяне на човека от един свят в друг, дето той може да учи повече, отколкото в будно състояние. За да можем да учим в света, всички трябва да бъдем спокойни. Красиво е да се владеем, когато имаме безпокойства и тревоги. Красиво е да помагаме на своя приятел в трудните моменти на неговия живот, когато той е отчаян и обезсърчен. Вижте как си помагат сегашните учени хора. Един учен открива някакъв научен факт, друг учен открива друг някакъв факт и си ги съобщават взаимно. По този начин взаимно си дават директива, която им помага да се домогнат по-лесно до своите изобретения. По същия начин и духовните хора трябва да си помагат в своите изобретения. Задача на духовните хора, покрай другото, е да изучават живота. Що е животът? – Той е велика наука.

Та казвам: Всички трябва да се заемете да работите над себе си, да побеждавате мъчнотиите и взаимно да си помагате. Не се плашете от света, но борете се с него, докато победите. То значи: Работете върху себе си, докато победите вълка. Дойде ли вълкът, тропнете му с крак. Дойде ли една мъчнотия, приготви крака си и я чакай. Някой ще те пита: „Каква е тази поза, която си взел?“ – „Чакам да дойде вълкът, да му тропна с крак.“ Нека овцата ви служи за пример. Има задачи в живота, които се разрешават мъчно, но заемете се с тяхното разрешение. Не оставяйте в ума си неясни, неразбрани въпроси. Търсете връзката между всички неща. Като дойде у дома ви някой ваш брат, който е написал нещо хубаво, и пожелае да го прочете, зарадвайте се, изслушайте го внимателно, дайте му вашия съвет и върху двама ви ще дойде Божието благословение. Във всяко нещо трябва да бъдете коректни, внимателни. Пък ако намирате, че в работата на вашия брат липсва нещо, ще кажете: „Братко, напиши още нещо в произведението си, да го допълниш“. Този брат напечатал произведението си и никой не го чете. Кажете му: „Няма нищо, братко, ще му дойде времето. Ония, за които си написал тази работа, не са дошли още. Те са младото поколение, което ще чете твоите работи“. Когато Христос написа своята книга, колко души я четоха? Тогава имаше ли толкова готови души, колкото има днес? Готовите души ще дойдат отгоре, но трябва да има приготвени жилища на земята за тях. Вие приготвили ли сте за тия души жилища? Ако сте приготвили за тях жилища, вие сте разрешили вече важния въпрос. Когато във вашия дом дойде един от учениците, животът ви ще върви по мед и масло. След като отиде Яков при Лавана, какво стана с последния? – Той се благослови. Всяко място, на която стъпи кракът на един добър човек, се благославя. Щом в душата на човека се роди една велика мисъл, тя непременно ще донесе своето благословение. Същото може да се каже и за един дом, или за един народ. Всяка велика мисъл е жива. Тя не е нищо друго, освен живот. Тази велика мисъл се е облякла в една жива форма и ти нашепва: „Това прави, онова не

прави“. Тя е един твой добър приятел, тя е светлина в живота ти, която ти казва: „Слушай думите ми и не бой се! Върви напред!“ Понякога тя може да ти говори отвън, понякога отвътре. Усъмниш ли се обаче в нея и допуснеш, че това, което ти се говори, е лъжа, ти разклащаш основите на твоето верую. Усъмниш ли се, това показва, че ти вярваш на дявола повече, отколкото на Бога. Казвам ви: Вярвайте на дявола, но на Бога вярвайте повече. Обичайте дявола, но Бога обичайте повече. Страхувайте се от злото, но имайте любов повече към доброто. Ето една максима, която можете да приложите на първо време в живота си. Това значи да се прослави името Божие у нас. Вие трябва да възприемете Божията Любов още сега и да повярвате в Бога с всичката простота на душата си, за да дойде знанието върху вас. От днес всеки от вас трябва да почувства, че сърцето и умът му се разширяват. Това разширение може да бъде много малко, микроскопическо, но малкото се благославя.

След свършването на беседата ще се съберете на групи да прочетете и размишлявате върху 14 глава от Евангелието на Лука.

Ще ви дам следната тема за размишление през годината: „Метод за самовъзпитание на индивида, метод за възпитание на обществото и метод за възпитание на човечеството“. Аз желая идния събор всички да донесете тази тема развита и разработена. Всеки сам ще разработи темата, без да копира чужди работи. Ще разглеждате всеки въпрос от гледището на четирите вида живот. Например, ще разгледате най-напред самовъзпитанието на индивида от гледището на старозаветния живот, после от гледището на новозаветния живот, след това от гледището на живота на праведния и най-после от гледището на живота на ученика. По същия начин, от гледището на тия четири вида живот, ще разгледате методите за възпитанието на обществото и на човечеството. Тъй щото, ще развиете темата по 12 начина, които представляват 12 астрологически зодии. Значи индивидът в пътя на своето самовъзпитание трябва да направи един кръг, да премине през 12 свята. Какво нещо е индивидът? – Той представлява отношение на частта към цялото, т.е. отношение на човека към Бога. Частта трябва да знае какво е отношението ѝ спрямо цялото, а после какво е отношението ѝ към другите части. Значи частта има отношение към половината, към четвъртината и към всички по-малки части на цялото. Това е един вътрешен закон, който обуславя нашите разбирания.

Ако вие прилагате методите, които ви давам, природата ще отвори вратите си и ще ви каже: „Заповядайте, аз ви познавам!“ Ако отидете при нея без това, което ви говоря, вие няма да чуете нейния глас, тя няма да ви проговори. Изпълните ли всичко, тогава и камъните, и изворите, и

дърветата, и цветята, и животните, и хората, всички ще ви проговорят. Защо? Защото ви познават. Това не е измислица, това е велика Истина. Аз правя извод от великото, което се крие в живота на тия малки същества. Великото ни заобикаля отвред.

Казвам: Вие сега не чувствате привилегиите, които ви се дават отгоре. Вие виждате хубавото небе, радвате се, смеете се, говорите си и казвате: „Дано и следната година бъде пак така!“ Но кой създаде всичко това? – вие не се замисляте. Вашето задължение беше това, да си вземете пари и да се качите на трена. Някои пък дойдоха пеш. Помнете, че Бог създаде тия благоприятни условия за всички през този събор. Един от братята дошъл пеш от Варна. Той пътувал цели два месеца, искал да опита дали ще може да издържи. Той се решил да тръгне на път, но нито кон да вземе, нито кола, нито на трен да се качва. По едно време усетил, че краката му се откъсват от умора и си казал: „Ех, да има сега един кон!“ Ето изкушението иде! Минава един каракачанин на кон и му казва: „Господине, защо си тръгнал пеш? Я се качи на коня, да си починеш!“ – „Не, не се качвам на кон. Само болните хора се качват на кон.“ Продължава по-нататък пътя си. След малко пак се усеща уморен. – „Да имам сега един билет за трен!“ Скоро и билет му се представя. – „Не, само болните хора пътуват с трен.“ И пак продължава пътя си, докато най-после след два месеца пристига в София. Той казва: „Наистина, много поизтеглих, но и хубави опитности придобих“.

Това е хубав пример за назидание на другите. Из пътя, де кой го срещне, все го запитват: „Защо ти, старият човек, си тръгнал пеш? Нямаше ли за тебе кон, кола или трен?“ – „Обичам България, искам да я пообиколя.“ – „Защо не стори това на млади години?“ – „Тогава нямах този ум.“ По едно време дохождат в него и вътрешни обезсърчения, вътрешни изкушения: „Ти си стар човек, защо си тръгнал пеш?“ – „Не съм стар.“ – „Ами защо не се качиш на кон?“ – „Болни се качват на кон, моите крака са здрави.“ Аз бих желал всички вие да бъдете тъй издържливи и с такова постоянство в живота си. Човек среща много мъчнотии, на които трябва да издържа.

Аз искам да проверите всичко, което ви се казва, иначе то ще остане за вас само теоретическо знание. Има съществени неща, които трябва да оживеят, да станат плът и кръв у вас, да кажете: „Това е самата Истина“. Вие питате: „Колко време още има да се чака, докато придобием това знание?“ Ако вие мислите, както ви говоря, няма да бъдете обременени от нищо, душите ви ще бъдат радостни и весели, сърцата и умовете ви ще бъдат обновени и знанието, което очаквате, ще дойде отгоре. Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от Бога“. На кои дава Бог? – На онези, които люби. Защо? Защото и те работят за Бога и от любов. На другите,

които не Го любят и не работят за Него, парички трябват.

Ще ви приведа един пример да изясня мисълта си. Ние искахме да купим един хубав телескоп, но понеже в странство струват скъпо, един учен българин, свършил астрономия, обеща да ни направи такъв телескоп. Като заръчахме телескопа, ние мислехме, че в същата сметка ще влезе и огледалото на телескопа. Чакаме да ни го донесе. Обаче този българин излезе много практичен човек. Той казва: „Ако искате да си получите телескопа, ще донесете още 6,500 лева за огледалото. Ако донесете парите, ще го вземете, иначе не го давам". Занесохме парите и тъй си взехме телескопа. Това е работа без любов. Той казва: „Вие искате да се забавлявате, да гледате небето, а аз имам нужда от пари, затова работя". Казвате: „Този човек е малко ексцентричен". Трябва да знаете следното нещо: Любовта не търпи никакви злоупотребления! Вие можете да злоупотребявате с нея, тя не се сърди, но ония, които злоупотребяват, създават в себе си лоши навици, които ги довеждат до смърт. Любовта търпи, но лошият навик ги изолирва от Любовта, прекъсва връзката, съобщенията им с Бога. Лошият навик е тиня, проказа в самия човек. Тогава защо ви е той? Връзката ви с Бога всякога трябва да бъде чиста, за да не се прекъсва.

Ето защо, като ставате сутрин, туряйте в ума си мисълта да бъдете в непрекъсната връзка с Бога. Аз имах един приятел, стар човек, който щом се намери пред някаква мъчнотия, започва да играе нещо като ръченица. Жена му го пита: „Защо играеш?" – „Играя на мъчнотията." Казвате: „Тази работа не става с игра". – И с игра става. Този човек играе, но в това време разумно размишлява върху мъчнотията. Идея има в това игране!

Често вие правите гимнастическите упражнения набързо, гледате на тях като на номер, който трябва да се изпълни. Те имат смисъл за вас и ще ви допринесат голяма полза, ако можете чрез тях да влезете в контакт с живата природа. Те са връзки, чрез които ще изкажете почитанието си към законите и правилата на природата. Някой казва: „Аз не искам да правя никакви гимнастики, никакви движения". Питам: Като седнеш на стола, не се ли движиш надясно, наляво, нагоре, надолу? Като вървиш сред природата, не правиш ли различни движения? Докато стигнем до едно определено място, ние правим хиляди движения. Хубостта на живота седи в разумните движения. Откак си се родил, твоят живот е само движения. Живот без движение не може. Даже и индусите, и китайците, които могат да фиксират мисълта си, също правят много движения. По лицето на китаеца не можеш да уловиш някаква мисъл. Седи китаец спокойно в трамвая, с особена китайска дреха, с дългия си перчун, а срещу него седи американец и си мисли: „Големи консерватори са тия китайци! От толкова

години са между нас, нищо американско не можаха да възприемат“. Китаецът си мисли: „И вие сте като нас!“ Казвам: Ние не трябва да имаме консерватизма на китаеца, който счита дългата си коса за гордост. Днес и жените почнаха да стрижат косите си. С това те искат да кажат: „Ние не искаме вече по китайски да ходим“. Казвам: Ако, след като се острижете, животът ви се подобри, започнете да мислите правилно, да пишете по-хубаво, да работите по-усърдно и станете по-енергични, остригването е на място. Но ако след остригването ви това подобрение не дойде, тогава вие преждевременно сте се остригали.

Сега вие няма да се сърдите, нито ще се обиждате – това са външни неща. Но всичките ни постъпки трябва да бъдат разумни. Всички трябва да бъдем чистосърдечни, великодушни, защото само по този начин ще имаме Божието благословение. Ето защо ние казваме: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди, и Господ на Мира ще изпълни живота ти с всички добрини“. Всичко онова, за което твоята душа копнее, всичко, което желаеш, ще имаш. И тогава, като псалмопевецът, ще кажеш: „Когато видя Твоето лице, когато видя онази вечна красота, ще бъда напълно доволен от живота си“.

Аз желая да имате опитността на псалмопевеца, да имате опитността на думите: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!“ Всички може да имате тази опитност.

Христос казва: „Отче, прослави Името си!“ Понеже Господ е решил да прослави името си в света, и ние ще Го прославим. Това е задачата ни в живота.

1927_08_24 Свещеният час
съборна беседа

СВЕЩЕНИЯТ ЧАС

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!

Размишление

Всяка окултна наука, която принадлежи към великата наука за живота, има за цел да просвети човешкия ум и да облагороди човешкото сърце. Тя цели да внесе светлина в ума и топлина в сърцето, като необходими условия за правилното развитие на човека. От това гледище умът и сърцето трябва да дойдат в помощ на човека за изправяне на живота му.

И тъй, щом започваме да изправяме живота си, всички трябва да учим. Миналите поколения се учили, сегашните поколения се учат, и бъдещите поколения ще се учат. От кого? – От света, който Бог е създал. Законите, които Бог е наредил, трябва да се изучават, защото върху тях се гради личният или индивидуалният, умственият и духовният живот на човека. При това съграждане на живота се изучават различни предмети. Всичко в природата се развива последователно. Същото нещо се наблюдава и в света. Най-първо ще се изучават най-близките предмети, които имат пряко отношение към нас. След това ще се изучават предметите, които засягат нашите чувства, и най-после тия, които засягат нашия ум.

Първо човек трябва да започне с изучаване на твърдата почва, от която ще придобие устойчив характер. Тя придава стабилност на човека. Всеки човек, който иска да придобие устойчивост, може да стане каменар, да дяла камъни. Достатъчно е да дяла камъни два–три месеца, за да внесе този елемент в характера си. Човек може да придобие устойчивост не само чрез дялане на камъни, но и ако оре земята, ако обработва градини, лозя и други подобни. С тази работа той развива мускулната и костната си системи.

Вие казвате: „Как да работим? Какви методи трябва да прилагаме за учене?“ Казвам: Наблюдавайте природата, вижте как работи тя и от нея се учете! Използвайте за вашето развитие методите, с които тя си служи. Проследете какво става с водата, която пада от пространството. Наглед тя е чиста и пада във вид на росни капки или да дъжд. Докато падне на земята, тя се напрашва от въздуха, било от прашинките, или от саждите в него; после разтваря някои газове, които се намират във въздуха, като

същевременно поема и разни микроби. В този вид вече водата не е чиста. Нейното движение обаче не спира тук. Тя прониква в земята, дето среща песъчливи пластове, през които се прецежда или филтрира. Така пречистена, водата дохожда до известни пластове, дето не се просмуква, но се събира на едно място и оттам, като си пробие път навън, излиза във вид на чист, хубав извор. Тези пластове са препятствия за водата, но тя се стреми да си пробие път между тях и да вземе известно направление.

По аналогия на това, казвам: Мисълта, която иде от Бога, е чиста, но докато дойде до нашия мозък, минава през пространството, дето се напрашва и става нечиста. Вследствие на това тя трябва да слезе в долните пластове, да се филтрира, т.е. да се прецеди и отново да се върне чиста, каквато е излязла от Бога. Кои са тия пластове, през които човешката мисъл се пречиства? – Това е материалният свят, в който тя среща ред препятствия. След като премине тези препятствия, тя излиза навън във вид на извор. В това отношение всеки човек е един постоянен извор. Щом човек започне да мисли, той представлява вече един извор.

Казвам: Всеки от вас най-първо трябва да се стреми да бъде отличен ученик. Всеки ден той трябва да отделя част от времето си за учене, да създаде в себе си навик да учи. Ученикът трябва да се отличава с обич към знанието, с обич към науката. Той трябва да проучи какво нещо е окултният ученик и окултната наука, за да може да даде кратко определение на този въпрос. Да бъдеш окултен ученик, не значи да натрупаш в главата си известни познания върху различните предмети, защото това може да дадат и другите науки. Например, от другите науки вие можете да получите познания върху слънцето и неговия състав, разни теории за създаването на света и т.н. Съвременната химия пък ще ви запознае с елементите, от които е създаден материалният свят, с техните свойства и със службата им, която изпълняват в неорганическия и органическия свят. Тя ще говори, например, за ролята на водорода, кислорода, азота и въглерода в тия два свята, но не и за ролята им в психическия свят. В това отношение са интересни не само физическите сили на елементите, но и техните психически сили, на които те са проводници в живата природа. Съвременната наука спомага на окултната, като ни запознава с живата природа. Окултната наука обаче представлява въведение към великата наука на живота.

От окултно гледище, когато един Учител разглежда някакъв елемент, той обръща внимание на материята, от която е създаден, на чистата на тази материя, както и на различието между неговата материя и тази на същия елемент, но в разните организми. Например, той намира разлика между златото в неорганическия и в органическия свят. По аналогия на това,

изтъква се разлика в материята на човешкия мозък у разните индивиди. Следователно хората се различават както по качествата на материята, от която е образуван техният мозък, тъй и по качеството и количеството на силите, които функционират в областта на този мозък. Окултната наука определя още и причините, поради които известни добродетели са развити повече или по-малко в дадени хора. Тя казва: „Добър човек е онзи, който има повече връзки с напреднали и възвишени същества“. Значи по-голямото или по-малкото съприкосновение с висшите същества, броят на допирните точки с тях определя степента на човешката доброта. Когато дойдем до онези велики същества, които имат допирни точки направо с Бога, за тях казваме, че те почти са завършили своето развитие на земята. Те влизат вече в плана на една по-висока еволюция от тази на земята.

Както и да ви описвам този висш свят, той е почти недостъпен за сегашния човек, затова засега ще се ограничим само с разглеждането и проучването на земния живот. Наблюдавайте каква промяна ще забележите в някой младеж, който е прекарал няколко години в странство, дето е бил в съприкосновение с видни, учени професори. Вие ще намерите промяна във външния му вид, в отношенията му с другите хора, в начина на мисленето и т.н. На какво се дължи тази промяна? – На съприкосновението, което е имал с тия учени хора. Вие казвате: „Те са светски хора“. Не мислете така. Тия хора, които са дошли до едно голямо концентриране на мисълта си, до един пълен контакт с живата природа, имат и силно развит духовен живот. Мнозина от тия учени хора са окултни ученици, занимават се с окултна наука, но външно не се изявяват, че са такива. Много от известните химици и физици се занимават с окултната наука и черпят своите знания направо от живата природа. Няма да цитирам имената на тия учени, но казвам, че такива са съществували и в древните времена, но съществуват и днес.

Някои питат: „Защо ни е окултната наука?“ – В нея ще намерите ред начини и методи, как да си въздействате при различните състояния в живота си, как да устроите живота си разумно и по какъв начин да разрешавате трудните задачи. Например, често се говори, че трябва да имаме търпение, но по кой начин да се приложи? Говори се, че трябва да бъдем благи. Как да се постигне това? Говори се, че трябва да правим добро. Кой е най-разумният начин, по който можем да правим добро на хората?

Ще ви дам един пример от физическия свят. Представете си, че искате да извадите едно въгленче от огъня. По колко начина може да го извадите? – Или с пръсти, или с щипци. Какви ще бъдат резултатите при двата случая? – В първия случай, когато хванете въгленчето с пръсти, бързо го

хвърляте настрана и през целия ден сте недоволни, че сте се изгорили. Във втория случай, когато сте го хванали с щипци, вие сте свободни, независими, разнасяте го дето искате – нищо не ви смущава. Значи, щом искате да направите добро, може да употребите един от двата метода – или с пръсти, или с щипци. Ще имате два различни резултата. Казвам: Вие трябва да правите добро по втория начин – с щипци. Искате да дадете някому пари. Какво ще направите? – Ще намерите трето лице, чрез което ще предадете парите. Тогава вие сте свободни. Дадете ли сам парите на това лице, вие изгаряте пръстите си. Този човек ще дойде втори път при вас и ще ви каже: „Онзи ден ми дадохте 1000 лева, дайте ми сега още толкова!“ Хората от света са опитали този метод, затова казват: „Огън с ръка се не пипа“. Може да го пипате с ръка, но резултатите няма да бъдат такива, както ако бихте го хванали с щипци.

Често хората смесват думите „любознателност“ и „любопитство“. Също тъй често смесват желанието да се подобри материалния живот с желанието да се подобри умствения и духовния живот на човека. Това не е едно и също нещо. Да подобря материалния си живот е едно благо, от което целта на окултната Школа не се постига. Да подобря умствения и духовния си живот, да просветя ума си и да облагородя сърцето си, това влиза в целта на тази Школа. Да подобря материалния си живот, значи да постигна такива знания, които утре могат да изчезнат от моя ум. Какво съм придобил? – Нищо. Мнозина от вас сте свършили гимназия, други – университет, но питам: Де са ония формули, де са всички теории, които сте учили през това време? – Почти всичко е забравено, изчезнало е от вашия ум. Казвате: „Тогава защо е трябвало да учим?“ Не, изучаването на този материал е изпълнило своята служба. На времето си то е било необходимо упражнение, една гимнастика за ума. Натрупването на нови впечатления от живота са изгладили тия знания. Ето защо, човек сам трябва да чисти, да измива своята памет – своята библиотека от излишния прах. Мислите представляват лабораторията на нашата памет, дето са складирани всички томове на нашето знание. Често тия томове са прашясали от вековния прах на безумието и така са разбъркани из библиотеката, че не знаем де се намират. Прахът произтича от ненужните безпокойства на ума, създадени от сегашния живот.

Първата задача на ученика е да се научи как да се освободи от тия безпокойства. Болестта, например, е ненужно безпокойствие. Болен си, страдаш от възпаление на очите, или от коремоболие, или от ревматизъм, или от разстройство в нервната система – премахни тия болести. Сиромах си, имаш мъчнотии в живота си – премахни тия препятствия. Ученикът трябва да преодолява всички мъчнотии и препятствия в живота си. Който иска да учи, болен не трябва да бъде, и сиромах не трябва да бъде. За

обикновените ученици е позволено това, но окултният ученик трябва да бъде свободен от всички недъзи. На окултният ученик не е позволено да има недъзи. Има ли някакъв недъг, той трябва да има търпението и доблестта да се лекува по всички правила, които окултната наука препоръчва. Вие не разбирате правилата на тази наука и казвате: „Господ ще ни излекува". Така казва и светът. Оставите ли само Бог да ви лекува, това е физически акт, а не един вътрешен акт на вашето съзнание. Когато Учителят ви предаде един урок и вие не го научите, трябва ли да казвате, че Учителят знае урока и ще ви го повтори? Не, веднъж урокът предаден от Учителя, вие ще го научите и ще го приложите. Всеки урок, както и всяко окултно учение имат своето практическо приложение. Ако те не се приложат в живота ви, ще се създаде едно индиферентно състояние, при което мнозина ще се обезсърчат и ще кажат: „И това е обикновена наука! От толкова години учим, но какво сме придобили?" Както навсякъде, оставяте Учителя да предава урока си, а вие не го научавате.

На мнозина от вас съм дал правила, как да се лекуват сами и как да дават на други първа помощ. Всеки от вас, като ученик, трябва да знае тия правила и да ги прилага. Как лекувате главоболието, или бодежите, или болките в кръста и т.н.? Не е достатъчно само да се констатира известна болест. Ние имаме особено гледище за болестите. Болестите са дадени на хората за придобиване на смирение. Всяка болест е особена задача, с която ученикът трябва да се справи. На всяка болест, която му се дава, той трябва да гледа като на особена привилегия. Всички болести се дължат на известни микроби, малки същества, които се развиват в организма на човека. Значи те намират във вашия организъм достатъчно количество храна, съответна за тяхното развитие. Какво трябва да правите? – Не им давайте такава храна и те ще си заминат. От какво произтича главоболието? – От ядене на мъчносмилателна храна, която оставя излишъци в стомаха. Тогава пречистването на стомаха не става правилно, канализацията му е проведена някъде, вследствие на което се явява главоболие, а стомахът и устата започват да миришат. У известни хора тази миризма се усеща от разстояние 5–6 метра. Някои хора, като не ядат 5–6 дни, започват да миришат неприятно. Когато окултният ученик пости, от него лъха приятна мирзма.

Окултният ученик трябва да работи за пречистване на тялото си. Някой казва: „За да се пречисти човек, той трябва да изтощи тялото си". Не, това е криво заключение. Вие трябва да правите разлика между плътта и физическото ви тяло. Ако плътта ви отслабва, тялото ви не трябва да отслабва. Какво подразбирам под отслабване на плътта? – Да се намалят низшите желания у човека, т.е. желанията му да се възпитат. Низшите желания не се крият във физическото тяло, но в плътта. Ето защо, за да

възпитате тия желания, не трябва да измъчвате стомаха си. Наистина, понякога стомахът приема повече храна, но причината за това е желанието за ядене, което се крие в един център, който се намира около слепите очи. Миризмата на някое вкусно ядене възбужда този център, у човека се поражда желание повече да яде и тогава стомахът приема тази храна и се претоварва. По този начин, именно, чрез силно желание за ядене, човек разваля стомаха си. Това е крайност, но ако стомахът приема по-малко храна, отколкото може, това е друга крайност. Когато окултният ученик яде, той трябва да бъде доволен от храната, да забрави всичко наоколо си и да благодари на Бога. Да знаеш как да ядеш, това е наука, това е цяла музика. И Писанието казва: „Ще ядете и за всичко, което Бог ви е дал, ще благодарите“.

Второ условие при храненето. Окултният ученик трябва да избягва еднообразната храна. Някой се подлага, например, на картофен режим. Цял месец се храни само с картофи. Какво ще му допринесе тази храна? Друг се храни цял месец само с череши. Трети – само с грозде. Това не е правилен начин за хранене. Когато Бог създаде първия човек, каза му: „Ще ядеш от всички плодове в тази градина, само от един плод няма да ядеш – от плода на дървото за познаване доброто и злото“. Така и вие, от всички плодове ще ядете – от забранения плод няма да ядете. Ако се храниш с картофи, ще опиташ всички видове: днес ще ядеш бели картофи, утре ще ядеш червени. Ще опиташ всички видове картофи и ще пристъпиш на друга храна. Ако се храниш с череши, ще опиташ всички видове череши. Ако се храниш с грозде, по същия начин ще опиташ всички видове грозде. Винаги трябва да разнообразявате храната си, защото всеки вид храна съдържа специфични енергии, необходими за организма ви. У човека има едно особено чувство, което на всяко време му подсказва каква храна трябва да яде. Защо? Защото в даден случай само в тази храна човек ще намери ония специфични елементи, които са необходими било за съграждане на организма, било за създаването на някоя велика мисъл или някое благородно чувство. Вие ще кажете: „Отде ще намерим тази подходяща храна?“ Виждате онзи художник, колкото беден и да е, как намира бои, четки. Щом са нужни за работата му, отдето и да е, той ще ги намери.

Питам ви: Как ще си обясните Христовите думи в притчата за онзи домостроител, когото господарят уволнил и поискал сметка за домостроителството? Този домостроител си казал: „Що да сторя? Да копая – не мога. Да прося – срам ме е“. И най-после казва: „Дойде ми на ум какво ще направя“. И повиква едного от длъжниците на господаря си и го пита: „Колко си длъжен на господаря ми?“ А той му отговорил: „Сто вати масло“. – „Пиши 50!“ Пита втория: „Ти колко дължиш на господаря ми?“

– „Сто кора жито.“ – „Пиши 80!“ Както виждате, той не печели, а другите печелят. Той си прави приятели. Христос казва по-нататък: „Направете си приятели от богатството на неправдата, за да ви приемат в дома си, когато осиромашеете“. Как ще разберете този стих? Той представлява един вътрешен закон, който само окултният ученик може да разбере. Онзи, който не познава този закон, ще се държи в буквата на нещата и ще се обърка. Ние имаме един външен морал, който е необходим за света, но не и за нас. За нас е нужно дълбоко вътрешно разбиране на нещата, вместо това, което представляват външните отношения в света.

Казвам: Както всеки човек от света разбира своите интереси, така и окултният ученик трябва да разбира своите интереси и тия на своите другари. Всеки ученик, който ходи в училището, трябва еднакво да разбира както своето положение, тъй и положението на другите. Не разбира ли хората, както и себе си, той ще влезе в голямо стълкновение с тях. Всеки ученик, който иска да си служи с математиката, най-първо трябва да знае законите и правилата, по които става събирането, изваждането, умножението и делението. Постепенно той ще навлиза и в по-сложните действия на висшата математика. Не знае ли елементарните неща, той не може да си служи нито с математиката, нито с геометрията.

Следователно живите хора представляват за нас почва, която трябва да изучаваме. Голямо изкуство е да знаем с кои хора трябва във всеки даден случай да дружим, да споделяме своите мисли и чувства, да се подвизаваме заедно в духовния живот и т.н. „С един камък къща не става“ казва българската поговорка. Така е. За да съградите своето здание, много камъни ви трябват. Камъните, това са живите хора, които ще вземат своето участие в този градеж. С тях ще споделяте своите мисли и чувства, своя живот, без да ви критикуват. И те ще споделят с вас. Взаимно ще разглеждате един предмет и ще извадите общо заключение. Така само ще имате резултат, което показва, че между вас има вътрешно разбиране. След това ще се разделите приятелски, с желание и втори път да се срещнете. Да допуснем, че като окултни ученици, вие се събирате на обща молитва. Какво се изисква от вас? – Сърцата и умовете ви тъй да се отворят, че всички заедно да създадете велика вътрешна връзка с невидимия свят и всички да се почувствате радостни и весели. Засега молитвата за вас е дълг, но не и резултат на един вътрешен Божествен подтик. След време ще добиете този подтик и молитвата ще получи за вас друг смисъл.

И тъй, като окултни ученици, в първо време ще изучавате окръжаващата природа и нейното влияние върху вас, а именно: влиянието на времето, на въздуха, на ветровете, на цветята, на плодните дървета, на изворите, на

водата и т.н. Окултният ученик трябва да знае каква вода да пие. Той трябва да пие най-хубавата вода, защото тя дава най-добри условия за здравето, което е необходимо за проявлението на правата мисъл. Мисли ли ученикът право, той ще изпитва красиви, приятни чувства.

И сега, като ученици, давам ви следното правило: Окултната наука не търпи излишно говорене. Вие може да говорите някога повечко, но ако всякога говорите много, това не е правилно. Многото говорене е хабене на енергия. В Америка, например, проповедниците говорят извънредно много, вследствие на което те страдат от изтощаване на нервната система. Там проповедничеството е достигнало висока степен на развитие. Излиза проповедникът на амвона да говори. Той иска да произведе ефект пред публиката със своето красноречие, но тъй се случва, че публиката остава индиферентна към проповедта му. Връща се този проповедник у дома си недоволен, разтревожен, с намерение втори път да не излиза да проповядва. Той отваря душата си, говори, а слушателите му го посрещат със студен душ. Тези сътресения произвеждат известен род органически повреди в организма на проповедника. Надали има проповедници в света, които да не страдат от нервно разстройство и от окапване на космите от главите им. Това се дължи на вътрешно безпокойство в тях. Те навлизат в една непозната област – не разбират окръжаващите хора. Проповедникът излиза да говори на известна публика, без да я познава. Той мисли само върху това, как да говори и колко повече да говори, без да има предвид, че ще бъде подложен на такава критика, каквато никога в живота си не е сънувал. Знаете ли какви са американците? Щом не им хареса някой проповедник, те казват: „Хлопа му нещо дъската!“ Често у хората се събужда, съзнателно или несъзнателно, желанието да запознаят света със своите най-свещени идеи, но това е неправилно. Христос е казал: „Не давайте скъпоценните си бисери на свинете“. Това правило не се спазва почти никъде, а особено в България. И затова виждаме тия свине да хвърлят нашите камъни върху главите ни. Какво прави природата в такъв случай? – Тя скрива дълбоко в земята всички свои богатства, всички свои скъпоценни работи, и никому не ги показва. Религиозните хора, обаче, всичко, каквото имат, изнасят на пазар. Защо? Защото не е тяхно, те не са го придобили с труд.

Най-първо, като ученици на окултната Школа, ще знаете: свято ще пазите свещеното знание, което имате, и няма да го изнасяте на пазара. Вие ще го изнесете само пред тази душа, която мисли и разсъждава като вас, която има същите подтици като вас. С нея само може да споделите този свещен хляб. С всички останали хора може да разменяте мисли върху общи въпроси, които са достъпни за техния ум. Например, някои ви запитват: „Какви са вашите понятия за Бога, какво е вашето верую и т.н.?“ Вие сте

готови веднага да дадете отговор. Казвам: Като ученици, вие трябва да се въздържате, да не бързате изведнъж да изнасяте вашите свещени идеи. В старо време окултните ученици се подлагали на особен род самодисциплина – да се въздържат от много говорене. В това отношение и вие трябва да правите опити, да не бързате да изнасяте знанието си вън пред света. Знанието е плод, който зрее. Не давайте този плод другиму, преди вие да сте го опитали!

Ще ви приведа един пример, от който ще видите какви резултати дава неспазването на този закон. Преди години в България усилено се третираше въпроса за ясновидството. От някои крайпланински български градове излизаха доста ясновидци, които имаха чудни видения, съобщения с другия свят, но започнаха да парадират пред хората с тази си способност. Де кого срещаха, започваха да разправят за своите видения. Тия хора пък предаваха техните видения на други, но с някакви малки прибавки, с някакви преувеличения. По този начин, от една страна, те станаха за присмех, а, от друга страна, започнаха да губят способността си и виденията вече изчезнаха. Докато по-рано разправяха, че свети Петър, свети Георги им се явявали, вече нямаше какво да разправят и съжаляваха, че са изгубили дарбата си. Така е, всички светии вдигнаха знамената и си отидоха, а те останаха самички и започнаха да се чудят дали настина свети Георги, свети Петър им се явявали някога, или не. Като ученици, вие трябва да знаете, че има неща, които могат да се казват на хората, но има и такива, които трябва да задържате само за себе си. Тия последните трябва да представляват запас, малък капитал, от който само вие да се ползвате. Та всеки човек трябва да има нещо свещено в себе си, което свято да пази от всеки чужд поглед, от всяко чуждо посегателство.

Казах по-рано, че понякога в ученика се развива любопитството, вместо любознателността. Например, той вижда, че някои говорят помежду си нещо, и казва: „Кажи ми какво говорехте?" Казвам: То не е за тебе. И да ти кажа, няма да се ползваш от него, нито по-добър ще станеш. Така излиза. Ако му кажа известна своя опитност, той ме подлага на критика в себе си и казва: „Дали това, което ми каза, е истина, или сега го измисли?" Преди малко дойде при мене един млад човек и ми разправи какво видение имал. Ако разкажа и на вас неговото видение, мнозина ще се съблазните, няма да повярвате в тия неща, защото в това видение, наистина, има много невъзможни и недостъпни неща за приемане от човешкия ум. Човек трябва да има силна вяра, за да приеме известни неща. Към виденията си и към сънищата си вие трябва да се отнасяте с голямо внимание. Ако ги приемате безогледно, ще се намерите в опасно положение. Да не мислите, че всеки сън има смисъл. Не всичко, което виждате, или сънувате, или говорите, е от Бога. Трябва да проверявате тия неща, за да знаете колко на

сто от всичко, което става у вас и около вас, е вярно. Подлагайте на опит както сънния си живот, тъй и будния. Проверявайте какъв процент от проявите на вашата интуиция са верни. Изпитвайте се, да видите колко от вашите мисли и чувства се сбъдват.

Направете следния опит. Да кажем, че някой ваш приятел ви обещал да дойде у вас в сряда, в пет часа след обяд. Преди да е дошъл още, задайте си въпроса дали ще дойде или не. Ако си отговорите, че ще дойде, чакайте с търпение определения от него час, за да проверите. Запишете си точно в колко часа сте си отговорили, че ще дойде. Ако не дойде, тогава или вие сте се излъгали, или той се е размислил да не дохожда. После, проверете от него в колко часа се е отказал от намерението си да дохожда и защо, именно. Вие искате да бъдете ясновидци, нали? Тогава направете друг опит. Извадете часовника си и не го отваряйте. Застанете в себе си тихо и спокойно, без бързане, и определете след това колко е часът. Отворете часовника си и вижте дали сте успели в опита си или има разлика и каква е тя. Има закон, въз основа на който можете точно да определяте часа. Ако не успеете от първия, от втория, от третия опит, не се обезсърчавайте, продължавайте по-нататък, все ще успеете да развиете това чувство. Някои наши приятели не носят часовници, но са развили в себе си такава интуиция, че могат точно да определят часа, някой път с разлика в половин час, а много често с разлика само от пет минути. Има случаи, когато часовникът на някого е спрял, но той не забелязъл това нещо. Питат го: „Колко е часът?“ – „Осем.“ Другият, който няма часовник, казва: „Трябва да има някаква грешка, според мене часът е около десет“. – „Тъй ли? Не може да бъде!“ Проверявате друг часовник и се оказва, че часът е наистина десет. Значи часовникът на първия е спрял. Де е погрешката? – В часовника, който спрял, и в човека, който няма развита интуиция, а вярва само в часовника си.

Та казвам: Окултният ученик трябва да има развита интуиция, затова ще работи за развиването ѝн. Интуицията е важно помагало в живота на ученика. Който има развита интуиция, може да избегне много нещастия и неприятности в живота си. Вземете най-простия случай. Искате да отидете на гости при някой свой приятел. Запитайте се вътрешно, дали вашият приятел е у дома си или не. Ако почувствате, че не е у дома си, не излизайте. Като се срещнете, проверете да видите дали интуицията ви е вярна или не.

Като ученици, вие трябва да развивате добри качества и способности. Например, умът ви трябва да бъде чист и светъл. Всеки от вас трябва да има положителна вяра, основана на великите Божии закони – на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Бог работи в света! Щом Бог работи в света,

трябва ли да се съмнявате? Разбирам да се съмняваш в един невежа, но да се съмняваш в един велик мъдрец, в един велик учен, това е необяснимо. В живота на учения човек погрешките са изключения, а в живота на простия – изключенията са правила.

Окултният ученик трябва да разполага със силите, които се крият в неговата душа. Той трябва да предвижда всичко, което може да му се случи, затова постоянно трябва да е нащрек, т.е. съзнанието му трябва да е будно. Ако умът на човека е буден, и здравето му е осигурено. В будния ум няма прекъсване на мисълта. Той не се безпокои от това, което става, защото знае, че Бог действа навсякъде в света. Ако е допуснато известно страдание или изпитание за някого, то става по закона на Божия Промисъл, затова то крие в себе си нещо добро. С всяко страдание Бог иска да обърне вниманието ви към нещо важно за вас, т.е. Той иска да ви упъти в правата посока на живота. Например, някой човек иска да стане богат, но това желание ще го спре в еволюцията му, затова от невидимия свят го поставят при условия да изгуби и това, което дотогава е имал. Щом желанието му да забогатее не се задоволява, тогава той го отправя в друга посока, започва да се занимава с музика, с изкуство или с наука. С това той се приближава вече към един по-висш свят.

Значи всички неприятности, страдания и изпитания в пътя на ученика идват с единствената цел да го отправят в света на хармонията, в умствения свят, дето той може правилно да се развива. Само така ученикът ще разбере закона: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Бога". Значи всичко, каквото се случи в живота на ученика, съдейства му за добро. За ученика е казано: „Космите на главата му са преброени, и нито един косъм няма да падне без волята на Бога".

И тъй, беседите, които ви са дадени в окултната Школа, трябва да се изучават по особен начин, а не само да се четат. Всеки за себе си трябва да извади най-важните места от всяка лекция и беседа и да ги приложи в живота си. Знание без приложение не е знание. По същия начин четете и проучавайте Библията. Някой от вас се спира на едно място, друг на друго място, било от Стария или Новия Завет, и оттам черпи поука за някоя своя мъчнотия, или се поощрява от някоя морална постъпка. Така можете да четете и книгите на някои видни автори. Не четете ли по този начин беседите, Библията или коя и да е книга, те ще ви се видят еднообразни и вие ще потърсите някакво развлечение, но развлечението не е наука. Работете всички, за да придобиете концентрация в мисълта си.

Всеки от вас, който иска да бъде ученик, нека си определи един свещен час за работа. Този свещен час може да бъде или сутринен, или следобеден,

или вечерен. През това определено време прекарвайте в дълбоко размишление, за да се справяте с всички мъчнотии, които ви се изпречват на пътя. Като премине този час на размишление, трябва да се почувствате окуражени, опреснени, с чисто сърце, за да можете с нови сили да прекарате останалото време от деня. На другия ден пак ще прекарате свещения час в размишление. Като се справяте по този начин с мъчнотиите в живота си, ще се намерите по този начин в положението на онзи задлъжнял търговец, който получава няколко чека и отива с тях в банката, да получи парите и да си изплати дълговете. Така и вие ще снимате от гърба си един по един своите товари. Защо? – Имате отпуснат кредит, с който да уравновесявате умствения си бюджет. През този свещен час ще се разговаряте с всички окултни ученици на тази Школа, в която сте и вие. Всички окултни ученици по целия свят, както и в духовния свят, се интересуват от вашия най-малък духовен прогрес. Те се интересуват от вас само за този малък успех. И когато вие се намерите в някакво затруднение, те веднага ви се притичат на помощ.

Казвам: Свещеният час, който си определите, ще спазвате през цялата година и ще работите за изглаждане на недоразуменията, за надделяване на мъчнотиите и за вашето повдигане. На всеки от вас давам тази задача, именно: да намерите приблизително кой е вашият свещен час. Идната година да се явите с тази придобивка – да знаете кой е вашият свещен час и с кой час от деня съвпада. Някои от вас може да са намерили този час, но които не са го намерили, ще си определят разни часове, докато открият кой е същинският свещен час за тях. За всеки ученик има по един определен свещен час. Този час може да е един и същ за няколко ученика. Когато попаднете в този час, в ума на всеки едного от вас ще дойде някоя велика мисъл или някое възвишено чувство – изобщо във вас ще дойде едно просветление. Ако дадете място на тази мисъл или на това чувство, вие ще се повдигнете, но ако им въздействате, в съзнанието ви ще настане тъмнина и дълго време след това ще трябва да чакате, докато отново попаднете във вашия свещен час. Свещеният час иде периодически, всеки ден, в един и същ час през деня. Вие ще различите този час от останалите часове на деня по това, че той е по-интензивен, иде с по-засилен тон.

Аз бих желал да проучавате примерите, които съм дал в беседите, защото във всеки пример е вложен един велик закон, един велик метод, с който човек може да работи за своето усъвършенстване. Всичко друго може да изчезне, но примерите няма да изчезнат, защото те съществуват в живата природа. Както петлите всякога ще пеят, тъй и примерът вечно ще съществува. Когато петелът пее пред вратата на господаря си, знаят, че гост ще дойде. Когато петелът пее много рано сутрин, хората знаят, че той предсказва промяна на времето. Когато петлите пеят няколко пъти

подред, у българите има следното поверие: Щом запеят трети път, всичките лоши духове си отиват. Питам: Как българите разбират езика на петела? Това показва, че българинът е бил някога окултен ученик и оттам знае тия неща. Те разбират значението на първото, на второто и на третото пеене на петела. Тия поверия, които съществуват в народа, са верни. Между хората съществува и друго поверие, че когато паякът се спусне отгоре, гост ще дойде. Действително, не се минава и половин час, гостът иде. Питам: Какво отношение има между госта и спускането на паяка? Казвате: „Това е съвпадение“. Може да е съвпадение, но щом това съвпадение е вярно, окултният ученик трябва да отиде по-далеч, да намери същинската причина на тия явления, да разбере отде идват тия вярвания. Тия неща ни се виждат чудни, но това са факти.

Вие, като ученици, трябва да изучавате тия неща, да наблюдавате растенията, животните и да вадите положителни научни данни за техния живот и развитие. Вземете, например, пчелата. Тя се отличава със силно развито обоняние и зрение. Човек може да усети миризмата на цветята най-много на 5–6 метра разстояние, когато пчелата усеща тяхната миризма на 5–6–10 километра разстояние. Тя познава отдалеч кои цветя миришат и по миризмата им ги намира. При това пчелата вижда хубаво и ясно отдалеч. В това отношение тя е ясновидка. Като излиза из кошера си, тя прави един голям кръг, зърне отдалеч цветята и по права линия отива към тях. После пак се повдига нагоре, зърне кошера си и по права линия отива към него. Премести ли се кошера ѝ само един сантиметър, тя не влиза в дупката направо, а се удря в кошера. У нея има изработено вярно чувство за мерене. Казвам: Ако пчелата е развила тия чувства, колко повече окултните ученици трябва да развиват своите по-висши чувства! Като се спирате върху откритията на учените геолози и други, как мислите, по какъв начин са дошли те до тези данни? – Чрез своята интуиция. Иначе те не биха могли само по предположение да се доберат до такива положителни истини. В тия учени има едно вътрешно чувство, чрез което те казват, че еди-кои си пластове са били преди хиляди години в едно положение, други – в друго положение. После обясняват по какви причини са станали промени с тях и т.н.

Във всяка окултна Школа трябва да се създаде общ интерес към практическа работа. Същото се отнася и до вас, учениците на тази Школа. Вие трябва да се заемете практически с учението, за да придобиете един ефектив, една реална сума, с която да боравите в живота си. Мнозина от вас боледувате. Тия болести представляват задачи за вас. Обикновените ученици могат да се лекуват по какъвто начин искат, но окултните ученици могат да се лекуват със силата на молитвата и на своя ум. Кое е по-хубаво, да платите на един лекар 100–200 лева, без да се сигурни в излекуването,

или да насочите ума си в правилна посока и да се обърнете към Бога? Често дохождат при мене някои болни и ме питат: „Да викаме ли лекар?“ Казвам: Ако се страхувате, викайте лекар, но постъпете по следния начин. Като дойде лекарят, кажете му: „Аз съм болен. Изследвайте болестта ми и кажете, ще оздравея или не. Ако ми кажете, че ще оздравея, и стане така, без да приемам лекарства, аз ще ви дам добро възнаграждение. Ако ми кажете, че няма да оздравея, нищо няма да ви платя“. Ако той каже, че ще оздравеете, по този начин вие ще се свържете с лекаря и дето ходите, каквото правите, повтаряйте в себе си думите: „Ще оздравея, ще оздравея“. Няма да мине много време и вие наистина ще оздравеете. Ако не кажете така на лекаря, той ще дойде при вас, ще ви прегледа, ще намери, че болестта е сериозна, и ще ви посъветва да ви направят операция. Ще се подложите на операция, но след това ще се яви някакво усложнение. За хората от света е позволено да се подлагат на операции, но на окултния ученик не е позволено. Операциите са излишни страдания. Който служи на Бога, не може да бъде болен. Казвате: „Ние служим на Бога, но страдаме от известни болести“. Всеки от вас, който боледува, това показва, че е нарушил някои от законите на разумната природа.

През този събор аз дадох на всинца ви известни нареждания, които някои от вас не спазиха, вследствие на което заболяха. Например, аз казах да пиете вода само от изворчето, защото тя е изложена на слънце и е топла. Като пиете тази вода, няма да се простудявате. Други някои ядоха студени дини, пиха лимонада за разхлаждане, но стомахът им се разстрои. Не е позволено на окултния ученик да пие бира, лимонада, вино и други спиртни питиета. Само виното препоръчвам, като лечебно средство, и то в краен случай, за стопляне на стомаха. Казвате: „Сладко вино можем ли да пием?“ – Можете. Когато ядете плодове, трябва да ги измивате и изчиствате хубаво. Гроздето измивайте добре от синия камък, а крушите, ябълките и другите плодове изчиствайте добре, освен ако са малко загнили. След това ги измивайте с топла вода. Вие не мислите върху това и си казвате: „Моят стомах носи“. – Понякога носи, а някога протестира. Вземете като правило следното: Всичко, което внесете в устата си, да бъде абсолютно чисто!

Чистотата е необходимо качество за окултния ученик, затова научете се да си миете ръцете най-малко три пъти на ден: сутрин, на обед и вечер. Ако ги миете десет пъти на ден, още по-добре. Също тъй, по три пъти на ден ще измивате краката си, лицето си и под мишниците. Под мишниците има особени жлези, чрез които се отделя потта, и ако тия части на тялото не се мият често, зараждат се различни болести. При измиване на лицето, ръцете, краката, под мишниците, добре е кожата да остане малко влажна, за да може тази влага да се всмукне от организма. Това всмукване на водата

ще ви предаде по-голяма свежест и бодрост. Ето защо, като се миете, леко изтривайте с кърпа. На всички, а особено на тия, които са чиновници, препоръчвам и следното измиване: като се върнете на обяд, съблечете си горните дрехи, вземете стомничката с вода, която сте донесли още от сутринта или от предишния ден, и залейте се с нея от главата до краката. След това леко се изтрийте. Ще облечете чисти, сухи дрехи. Тъй измити и преоблечени, ще отправите благодарствена молитва на Бога за водата, която ви е дал, и тогава ще се нахраните. Така ще се почувствате освежени и бодри. След това ще отидете на работа. Всеки, който изпълни тия съвети, всякога здрав и бодър ще бъде. Приложите ли тия методи, най-малко 75% ще имате отлични резултати.

И тъй, първото нещо, което искам от вас, като ученици на окултната Школа, е да започнете от физическия свят и постепенно да вървите към духовния. Вие може да искате изведнъж да влезете в духовния свят, но трябва да знаете, че за този свят се изисква здраве, сила. Духовният свят представлява планински връх, на който трябва да се качите. Питам: Как ще се качите на този планински връх, ако не сте здрави или ако нямате сили? Когато се качвате на кола, на кон или на трен, там не се изискват толкова сили.

Казвам: Тия правила, които ви давам, ще пазите свещено, само за себе си. Приложете ги, опитайте резултатите им и тогава ги препоръчвайте на другите хора. Препоръчвате ли ги на други, преди да сте ги опитали, те ще изгубят влиянието и силата си. Ако срещнете някой човек, който, без да знаете, е ученик на Школата и се интересува от тези методи, дайте му ги. Всеки, който искрено се интересува от тези методи и ги прилага, ще има добри резултати.

Вие, като ученици на тази Школа, имате много теоретически познания, но трябва да ги приложите на практика. Чрез практиката вие ще си изработите добри навици, необходими за поддържане на бодър и весел дух. При най-големите си изпитания окултният ученик трябва да проявява вяра, търпение и въздържание. Каквото затруднение и да му се случи, той трябва да си каже: „Ще се оправи тази работа. Аз ще проуча този въпрос, макар и след много години“. Това значи силен ученик. Силният ученик никога не отпада духом. Той не отлага въпросите за далечното бъдеще, но работи, проучва всеки въпрос, защото знае, че бъдещето е сега, днес. Щом учите, щом работите, вие и сега, и за в бъдеще ще бъдете добри, отлични ученици. Живата природа е всякога в услуга на добрите ученици. Бъдете ревностни в учението и предавайте тази ревност и на другите!

Някои от вас питат: „По какво се отличава окултният ученик от

обикновените хора?“ – Различието седи в това, че окултният ученик преодолява всички мъчнотии в живота. За него Истината е идеал, Мъдростта – цел, а Любовта – реализиране.

Само Божията Любов носи пълния живот!

1927_08_24 Явно говорих
съборна беседа

ЯВНО ГОВОРИХ

Само Божията Любов носи пълния живот.

Отговори му Исус: „Аз явно говорих на света; аз всякога говорих на съборището и в храма, дето юдеите се събират винаги; и нищо не съм говорил на скрито". (Йоан 18:20)

Прочетената глава от Евангелието на Йоанна аз наричам глава на драми и трагедии. Такива глави трябва да се четат рядко, защото те развалят доброто разположение на човека. Всички хубави и красиви неща в живота се развалят от драмите и от трагедиите. Най-големите неприятели на щастието са драмите и трагедиите.

Христос казва: „Аз явно говорих на света". Попитайте кого и да е от съвременните хора, било някоя майка или някой баща, или учител, или ученик, или свещеник, или съдия, или слуга, защо са дошли на земята, какво е тяхното предназначение, всеки ще ви даде известен отговор. При все това този въпрос все още остава неразрешен. Когато попитаха Исуса защо е дошъл на земята, защо се е родил, Той казва: „Аз затова се родих и затова дойдох на този свят, да свидетелствам за Истината. Всеки, който е от Истината, слуша гласа ми". Казвам: Пътят на всеки едного, който е дошъл да свидетелства Истината, е трагичен и драматичен, състои се от трагедии от драми. Пътят на всеки, който търси Истината, е постлан, т.е. павиран, с драми и трагедии. И ако ме попитате сега, защо трябва да страдате, защо трябва да бъдете нещастни, защо трябва да умирате, ще ви кажа: Това е необходимо, за да павирате пътя на Истината. Вие ще бъдете живи камъни, с които ще се постели пътя, дето Истината ще мине. Ще кажете: „Нас ли намериха за тази работа?" Така е, в живота често се срещат драматични и трагични положения.

Сега ще си послужа с най-простите примери за изяснение на идеята. Ако отидете в някой голям селски двор, ще видите там един петел, гордо се разхожда, а около него се събрали стотина кокошки. Той кукурига, държи им лекции, като някой виден учител, обръща се ту към една от тях, ту към друга, казва им: „Ти няма да правиш така, ти няма да правиш иначе". Той е професор на всички тия кокошки, а те са негови ученички. Той има една пръчица и като я покаже, всички го слушат, събират се на едно място. Какво ще им даде този професор? – От кукичка на гагичка. Ще им пусне само по едно зрънце, а останалото за него. Те го гледат как яде, питат го:

„Ами за нас?“ – За вас друг път, „от гагичка на кукичка“. Положението на този професор в двора на земеделеца е неестествено. Всички кокошки се питат помежду си: „Защо нашият господар е повдигнал толкова много този петел? Плаща му най-добре, а всяка сутрин, като излезе, пак на него хвърля най-хубава храна“. Професорът после извиква своите ученички и ги нахранва. Обаче един ден земеделецът остава нещо недоволен от професора и решава да го изпъди, т.е. да го уволни от службата му. Една вечер той влиза със запалена свещ в стаята му, хваща професора за краката, обръща го с главата надолу, изнася го навън и му казва: „Така не се учат ученици, аз ще ти покажа как се учат“. Професорът започва да вика, да кряка, но земеделецът туря другата си ръка на врата му и казва: „Ти ще мълчиш, сега аз заповядвам!“ Този професор е първокласен певец, голям специалист по метеорология, няма подобен на него. Той така хубаво предсказва времето, че с никой инструмент не може да се мери. През всичките годишни времена той познава кога ще се развали времето. Учен човек е той. И като учен човек, всякога пее. Изкачва се отгоре на плета и пее: „Кукуригу! Знаете ли де съм свършил? Аз имам един инструмент, който с години съм създавал“.

Действително, аз съм съгласен с този професор. Една вечер го слушам да държи реч от своята катедра. Качил се там, кукурига и казва: „Утре в толкова часа времето ще се развали“. Влизам след това в стаята си, дето имам друг професор – барометър с осем барабана, който също така предсказва времето, и го питам: Ти какво ще ми кажеш за времето, ще се развали ли скоро, или не? – „Още нямам никакви сведения, телефонът не ми е съобщил.“ Казвам му: Онзи професор на двора ми съобщи вече от своята катедра, че утре от 8 часа сутринта времето ще се развали. След два часа виждам, барабаните предсказват същото. Моят професор ми съобщава вече, че времето ще се развали. Значи прав е инструментът на професора в двора на земеделеца. Едва този професор напуща катедрата си, и земеделецът го хваща, осъжда го на смъртно наказание, че не учил добре своите ученички. Наказанието му седи в следното: отрязва му главата с нож и го туря в котел с вряла вода. Тъй се наказват учените професори, когато грешат. Той му снима всичките одежди и го оставя гол-голеничък. Не стига това, но дохожда жената на земеделеца с нож, разпорва го, изважда му всичките вътрешности и най-после го опичат. След това го слагат на масата, купуват и малко винце, повикват децата и сядат всички наоколо му, направят богато угощение с професора. Питам: Какво зло е направил този професор, та такава съдба му е отредена? Вие веднага ще кажете: „Така е наредил Господ, такива са законите на природата, това сме видели от деди и прадеди – тъй трябва да бъде“.

Ще направя сега паралела. Тук имаме един човек от най-добрите хора,

които някога са посещавали нашата земя, дошъл да свидетелства Истината. Този човек бил абсолютно безкористен и чистосърдечен, подобен на него историята не знае. Той искал да говори на хората за Истината и да им покаже пътя към нея. Най-после хващат Го евреите, тези, които трябваше да Го обичат, и Го предават на Пилата, като му казват: „Този човек говори, че е пратен от Бога, че имал да изпълни някаква мисия на земята, но ние не Му вярваме". Хващат Исуса и Го осъждат като обикновен човек. Слугата на първосвещеника, като чува Исуса да говори, удря Му няколко плесници. Питам: Защо невидимият свят позволи един от най-добрите, от най-силните хора в света да бъде бит, поруган и най-после разпнат? Защо трябваше този добър и силен човек тъй драматично и трагично да умре? Свещената книга казва, че така било писано – нищо повече. Не се знаят дълбоките причини, защо и за какво става това нещо. Някои казват, че това трябвало да стане, за да се спаси света. Когато запитаха Исуса защо е дошъл, Той не каза, че е дошъл да умре, но казва: „Аз затова се родих, да свидетелствам за Истината. И всеки, който служи на Истината, ще бъде на моето място".

Когато казваме, че трябва да страдаме, знайте, че това не е наш дял, това са външни материални условия на света. Ти си беден, пропадаш в живота, имаш мъчнотии, страдания, хората не те разбират, това е външната страна от живота на Исуса. Когато Той беше в Гетсиманската градина, молеше се на Бога: „Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша". Но тази чаша не се отмени – така беше отредено от невидимия свят. Обаче отгоре изпратиха един ангел да Му помага. Защо разпнаха Исуса? Защото не му изпратиха на помощ Любовта. Тя не взе участие в Неговия живот, а разпъване става всякога там, дето няма любов. Защо страдат хората? Защото любов няма между тях. Защо съществуват противоречията в света? Защото Любов няма там. Защо е създаден адът? Защото Любовта не е там. Защо е създадено небето? Защото Любовта е там. Някой пита: „Защо съм нещастен?" Защото нямаш Любов. Това не показва, че ти не я искаш, но няма я там. Следователно, дето Любовта не взима участие, там има най-големи противоречия в света, там има най-големите драми и трагедии. Някои казват, че Любовта произвежда драмите и трагедиите в живота. Не, това не е вярно. Любовта не произвежда драми и трагедии, но състезанието за нея ги произвежда. Любовта произвежда навсякъде живот, светлина, мир, радост и веселие. Всичко обикновено в живота, на което хората искат да турят името любов, не е любов.

И тъй, ако искате да разрешите въпроса принципиално, който е дълбоко философски, трябва да застанете върху тази база именно – върху Любовта. Само така ще разберете онази велика сила в света, за която Писанието казва: „Бог е Любов". Ние говорим за този живот, който имаме сега, който

сме имали някога и който ще имаме за в бъдеще. Ако вие искате да задържите и за в бъдеще този изопачен живот, в който сега се намирате, ще имате най-сложните форми драми и трагедии. Пък ако искате вашият живот да се измени, трябва да разбирате закона на Любовта. Пилат запита Исуса: „Ти цар ли си?“ – „Цар съм, но моето Царство не е от този свят. Понеже във вашето царство няма Любов, аз в такова царство не мога да царувам. Аз затова се родих и затова дойдох в този свят, да свидетелствам за Истината. И всичко, което имам, аз мога да го дам и да напусна този свят“. Законът в този свят е такъв. Щом живеете в една държава и поискате да я напуснете, за да заминете в друга държава, вие разпродавате всичкото си имущество и така излизате от нея. Тъй постъпват днес всички държави.

Казвам: Това е един вътрешен органически процес, който става както в сегашния обществен живот, така и в съзнанието на индивидите, които живеят в света. Такова е колективното разбиране на съвременното човечество, което се е отклонило от правия живот, от великия Божи закон, от Любовта. Защо е така? Понеже Бог им даде възможност сами да се разпореждат със своя живот. Те си позволиха неща, които не са писани в Божествената книга, нито се срещат някъде из аналите на природата. Днес всеки човек, всеки дом, всяко общество, всеки народ може да се похвали със свободата, която му е дадена от Бога. Същевременно всички съвременни хора носят и отговорност за своите дела. Туй е, което те наричат съдба или карма. Има нещо, което мъчи всеки човек.

Та казвам: Безлюбието е начало на всички страдания в света. Страдания, които идват като резултат на безлюбието, аз наричам безсмислени страдания. Страждущ човек в пълния смисъл на думата е този, който е надзърнал в Любовта и който страда заради тази Любов. Има хора в света, които страдат за нищо и никакво. Ако ги попитате защо и за какво страдат, нищо не могат да ви кажат, не знаят защо страдат. Вие, които сте се събрали тук, ако очаквате светът да ви посрещне с венци и да ви разбере, още много ще чакате. Често някои от вас казват: „Нека дойдат тук репортьори на вестниците, нека дойдат учени хора, да видят, да разберат, че ние не сме опасни хора“. Казвам: И професори да дойдат, и учени хора да дойдат, всички ще постъпят тъй, както знаят. Всички ще постъпят тъй, както евреите постъпиха с Христа. Нима Исус не им говореше? Той казва: „Аз явно говорих на света“. Не им ли казваше, че Неговото царство не е от този свят? Те казваха: „Този човек е опасен за държавата ни, трябва да се освободим от Него, да не би да донесе на държавата някакви опасни връзки за бъдещото ѝ развитие“. Такова беше разбирането на еврейското общество, такова беше разбирането на многоучените им равини, професори, хора, които се занимаваха с кабалата. Те бяха хора на Мойсеевия закон, не разбираха Божия закон. В техните сърца нямаше

капка любов. Намери се само един между многото – Никодим, който казваше: „Да оставим този човек, да го пуснем на свобода!“ Що е гласът на един човек всред множеството? Той е капка вода в океана. Питам: Защо е така? Ако Бог е създал всички индивиди, всички общества и народи, ако всички хора в света са създадени от Бога, защо е това противоречие в Божия закон?

Ще ви приведа друго противоречие. Вземете двама млади, които се обичат, и проследете как върви животът им. В първо време те се наричат възлюбени, казват, че не могат да живеят един без друг. Момъкът пада на колене пред момата, но като се оженят, не се минава и една година, те си казват такива думи, между тях се създават такива отношения, каквито Божият закон не позволява. Кои са причините за изопачаването на човешкото сърце?

В една от беседите си аз уподобих първата фаза на Любовта на лимонадата в шишето. Който изпие лимонадата, захвърля шишето настрана. Втората фаза на Любовта уподобих на ябълка, която хората изяждат, а оставят само семките ѝ за посаждане. Третата фаза на Любовта уподобих на една книга с отлично съдържание, с кожена подвързия, която, кой как вземе, прочита нещо от нея, усмихва се, туря я в джоба си, пак я изважда, чете, размишлява и започва да учи. Не е достатъчно да имаме само любов, но трябва да имаме обект в света, когото да обичаме. Най-голямото заблуждение в света седи в това, че всички хора се лутат, тичат, търсят някой да ги обича. Някой пише книга, за да го обичат хората. Друг издава някакъв вестник, за да го обичат хората. Някой скулптор вае статуя, мъчи се да я направи хубава. Защо? – Да го обича народът. Онзи държавник пише, създава закони, за да го обича народът. Военният изважда нож, излиза срещу неприятеля, за да го обича народът. Работникът цял ден копае, за да го обича господарят. Ученикът цял ден учи, за да го обича учителят. Бащата цял ден работи, за да го обичат децата му. Петелът пее, за да го обича господарят. Кучето лае, пази къщата, за да го обичат господарите му. Питам: При такова разбиране на нещата кой ще ни обича? При тези изисквания съвременните хора се намират в положението на онзи автомат, създаден от един велик адепт в древността. Този адепт, след като изучил всички тайни на природата, позволил си да направи един жив автомат, с възможност да се движи, да мисли и да чувства, но душа не могъл да му даде. Автоматът тръгнал подир адепта и постоянно му казвал: „Ти ми даде всичко, но душа не ми даде. Душа искам да ми дадеш!“ Адептът се намерил в чудо, не знаял какво да прави. Започнал да бяга из целия свят, но автоматът тичал подир него и постоянно му казвал: „Всичко ми даде, душа не ми даде, душа искам да ми дадеш!“ Дълго време адептът не могъл да се освободи от него.

Аз наричам съвременните хора автомати. Дойде някой, казва: „Дайте ми любов!“ Това любов ли е? Този човек иска да каже: „Вие ми дайте пари, че ще видите как и мъже, и жени, и деца, и държава – всички хора ще ме обичат“. Прав е човекът. Той има особен род схващания. Това е старата философия на живота, това са трагедии и драми, които се повтарят от хиляди години в света. Вследствие на тази философия хората се намират в безизходно положение, в един омагьосан кръг, който няма разрешение в живота. За всички онези, които са навлезли във вътрешната страна на Божественото или Христовото учение, или в мистичния живот, или в духовния живот, Христос казва: „Ако човек не се отрече от себе си, или от външния живот, той не може да бъде ученик на Любовта“. Защо е необходимо да се самоотрече човек от всичко земно? Тръгне ли човек за небето, той не може да вземе нищо със себе си от този свят. Турците имат едно предание за Христа, че когато Той тръгнал за небето, една малка игла се закачила за дрехата Му и по тази причина не могъл да влезе там.

Сега и аз ви казвам: Най-малката игла на света е в състояние да ви лиши от Божията Любов. Закачването на тази игла представлява психологически акт. Влезете ли обаче в Любовта, всичко у вас е ново, нищо старо не може да остане. Вие ще бъдете вече хора, родени по новия, а не по обикновения начин. Някои мислят, че Божественият път е труден. Не, според моите разбирания Божественият път е само за разумни хора. Той е най-лесният път за качване. По този път не можете да се качвате нито с кон, нито с кола, нито с железница, нито с аероплан – пеш ще се качвате. На главата си няма да имате шапки и на краката си няма да имате обуща. Гологлави и боси ще пътувате! Дрехите, с които ще се обличате, ще бъдат много тънки, почти без тегло. Те ще бъдат направени от светлината на слънчевите лъчи. Тия дрехи ще бъдат много красиви и толкова топло ще държат, че понятието за студ абсолютно ще изчезне от вас. Вие ще се чувствате обвити в мека, приятна топлина. На тия дрехи ще правите колкото гънки и къдри искате – тъй гъвкави ще бъдат те. От тях може да създавате хиляди и милиони разумни форми. Значи на такъв ученик не се позволява да носи обуща от животинска кожа. Докато е на земята, може да носи обуща от животинска кожа, и то от най-дебелата.

Мнозина от вас, като ме слушат да говоря така за Любовта, казват: „Тогава ние не трябва да живеем на този свят“. Не, човек може да има Любовта и пак да живее на този свят. Христос казваше на своите ученици: „Аз отивам при Отца си да ви приготвя жилище. До това време вие работете на земята. Като ви приготвя жилище, ще дойда да ви взема“. Христос не се отказа да дойде и втори път на земята. Той видя де е погрешката, поради която не може да се живее в този свят, и затова каза на учениците си, че ще

отиде да им приготви жилище на небето и ще дойде втори път тук на земята да ги вземе. Но като дойде Христос втори път на земята, Той цяла ще я запали. Защо? – За да се изгладят, да изчезнат всички възпоменания от разпъването Му на дървения кръст. За този акт днес свидетелстват страданията на цялото човечество, а всички тия страдания трябва да изчезнат, никакъв спомен от тях да не остане. Цялата стара култура ще изгори и ще се създаде нова култура, с нови образи. Като дойдат тия нови образи, няма да остане помен нито от страданията на Христа, нито от тия на човечеството. Казано е: „Камък на камък няма да остане“. Това е вярно, не само в буквален смисъл, но и в преносен. Всички схващания на хората за живота, за отношенията между бащи и синове, между майки и дъщери, между слуги и господари, между вярующи и безверници, всичко, което историята е записала от памтивека и досега, ще бъде пометено, ще бъде издухано от вятъра, както прахът се издухва от улиците. Какъв смисъл ще има животът на някоя майка, която е родила десет сина и всички станали разбойници? Или какъв смисъл ще има животът на някоя майка, която родила десет сина и те измират един след друг? Кое ще радва тази майка, която след като отиде на онзи свят, види този свой живот като на кинематограф? Това ще бъде живот, пълен със страдания. Кое е хубавото в този живот? Защо трябва да се създават такива картини? Те са резултат на един живот без любов.

Аз наричам този живот – живот на безлюбие. Хората се раждат без любов и умират без любов; страдат без любов и се радват без любов; развиват се без любов, учат без любов, живеят без любов и т.н. Това е трагичното и драматичното в живота. Вие се измъчвате от това и казвате: „Защо животът е нареден така? Защо Господ не е направил света другояче?“ Казвам: Има един свят, какъвто вие търсите. Той е създаден отдавна, Бог живее и царува в него. Този свят е светът на Любовта. И за него е казано: „Всеки, който дойде при мене, няма да го изпъдя, ще му отворя вратата, той ще влезе и паша ще намери“. За този свят, именно, се говори в 23 псалм.

Отговори му Исус: „Аз явно говорих на света; аз всякога поучавах в съборището и в храма, дето юдеите се събират винаги; и нищо не съм говорил на скрито“. Казвам: Щом знаете това нещо, няма защо да се смущавате от противоречията в живота. Вие няма защо да се смущавате от това, което става. То е станало вече. Щом се роди някой, той трябва да знае, че ще умре. Щом се роди някой в света, той трябва да знае, че ще забогатее, но трябва да знае, че и ще осиромашее, ще пропадне. Днес произвеждат някого съдия. Той трябва да знае, че утре ще го уволнят. Днес произвеждат някого офицер. Той трябва да знае, че утре ще го уволнят. Всички владици, всички проповедници един ден ще бъдат уволнени и ще

останат само спомените от техните красиви дрехи – такъв е законът в живата природа. Всеки от вас, каквото положение и да заема, трябва да знае, че един ден ще бъде уволнен. И по какво ще се различавате тогава един от друг? Има нещо ценно, по което хората могат да се различават един от друг. Съвременните учени хора, като френолози и физиогномисти, казват, че главата на престъпника, например, се отличава от главата на царя. Когато някой френолог вземе черепа на кой и да е човек, той може да опише целия му живот още от преди хиляди години: как е живял той и как е умрял; какъв домашен живот е водил, към каква църква е принадлежал, какво верую, какви стремежи имал, какво обществено положение заемал, кои са причините за неговата смърт – изобщо той може да възстанови целия негов бит. Френологът чете по главата на хората. Френологията, като наука, доказва, че у хората има всичко, но любов няма. Центърът на Любовта у повечето хора не е развит. Значи всичко има у човека, но един център само няма. Започне ли този център да се развива, ние наричаме това процес на пробуждане съзнанието у човека, или събуждане на човешката душа, на човешкия дух, на човешкия ум и на човешкото сърце. Този процес се кръщава с различни имена. Има нещо обаче, което тепърва трябва да се пробуди у човека. У всеки човек се чувства една вътрешна нужда от нещо. На всеки човек липсва нещо. Докато не придобиете Любовта, винаги ще чувствате, че нещо ви липсва.

Аз не говоря за първата фаза на Любовта, за шишето с лимонадата. Много хора изпиват по 30–40 шишета лимонада на ден. Това е любов. Други хора пък изяждат по 30–40 ябълки на ден, без да посаждат семенцата им. И това е любов. Питам: Колко души ще намерите, като влезете в дома им, да четат свещената книга на Любовта? По какво се отличава такъв дом? – В този дом царува мир, радост и веселие. Отношенията между мъжа и жената, между всички деца са любовни, всички работят абсолютно еднакво, навред се чува музика и песен, никакво противоречие не се явява между тях. В целия дом владее чистота и ред, нийде никакво петно. Мухи в стаите няма; кокошки, патици и прасета по двора няма; говеда в обора няма; газени лампи не се виждат, нито електрическа светлина, при все това цялата къща свети; никъде не сеят, ни орат, а нивите раждат, жито в изобилие имат; отникъде жито не принасят, а то иде при тях; извори нямат, а вода при тях извира; учители нямат, а всичко знаят; слуги нямат, но всеки им служи; пари нямат, но на всички пари назаем дават. Кажете ми, знаете ли някъде из България поне една такава фамилия, каквато ви описвам? Такъв е образът на този дом, членовете на който четат книгата на Любовта. Ако има някъде такъв дом, той ще бъде първо чудо в света, първата запалена свещ. Като ви говоря тия неща, вие ще кажете: „Това са мечти само, това са илюзии“. Не, аз не описвам даже хилядната част от самата реалност. Апостол Павел като видял този дом, тази религия, казал: „Нито око е виждало, нито ухо е

чувало, нито на ум е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят". И затова Той казва: „Отсега нататък не искам вече аз да живея, но нека в мен живее Онзи, Който носи Любовта".

Казвам: Аз не искам да напущате света. Не, вие ще минете през този свят, но герои трябва да бъдете. Това изисква небето от вас. Турете в ума си мисълта, че и най-голям страхливец да сте, може да станете смел и решителен. Да допуснем, че ти имаш в джоба си всичко десет лева, но дохожда при тебе един твой приятел, на когото ти се кълнеш в любов, и ти поиска пари назаем. Ти отваряш кесията си и му казваш: „Имам всичко десет лева, но ми трябват за обяд". Не, дай половината на приятеля си, а половината задръж за себе си. Законът е такъв. Ако двамата приятели изядат заедно десетте лева, тия десет лева ще се явят отново в кесията на онзи, който е услужил. Вие не можете да схванете този закон. Когато казвам, че кесията ви трябва да се изпразни, във вашия обикновен ум се явява едно противоречие.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Представете си, че вие сте чешма, от която тече хубава, бистра вода. Коритото на тази чешма е запушено с тиня, с кал. Вие затваряте временно чешмата и започвате да изхвърляте водата от коритото навън, за да го изчистите добре. Мислите ли, че сте причинили някакво нещастие на коритото, като сте го изпразнили? – Никакво нещастие не е това. Вие сте изчистили коритото. Като отворите крана на чешмата и пуснете водата да тече, коритото отново ще се напълни. Закон е: Ако даваш, ще ти се даде. Ако не вярваш в това, човек не можеш да бъдеш. Ако вярваш, че ще осиромашееш, ще осиромашееш. Ако мислиш, че си грешник, ще станеш такъв. Ако ти повярваш, че Бог на Любовта, Който те е изпратил на земята, е в сила да напълни твоето корито, колкото пъти и да се изпразва през живота ти, Господ все ще го пълни. Той казва: „Изпразни коритото си заради мен!" Ти отваряш кесията си и казваш: „Господи, изпразних коритото си".

Според вашата философия вие казвате: „Ами ако водата не протече?" – Ти отвори чешмата и не бой се. Казвам: Хвърли семето в нивата, посей го и повече не мисли! – „Ами ако тази година има суша и житото не стане?" Казвам: Вземи парите със себе си и тръгни! – „Ами ако ме оберат разбойници из пътя?" Ти се бой да не го оберат разбойници и туря парите си в банка „Гирдап". Обаче докато отиде у дома си, банка „Гирдап" фалирала. Казвам: Не туряй парите си в разбойническата банка „Гирдап". Разбойници има там, тя ще фалира. Съвременните хора вярват в това, което няма никаква основа, а не вярват в това, което има основа, върху което почива тяхното щастие. Казвате: „Как тъй, човек не трябва ли да

бъде умен, да осигури живота си?“ Как ще осигурите живота си? – Като започнете да работите за Господа. Как? – Както ангелите работят, както най-великите хора работят. Тогава великата чешма ще протече и никога вече няма да спре. Вярвайте само в това. Правете опити, без да говорите, за да се убедите. Бъдете последователни в опитите си, като имате желанието да изпълните волята Божия тъй, както Бог иска.

В Стария Завет Господ казва: „Опитайте ме“. Как? – Първият опит, който можете да направите, е да вървите съобразно великия закон. Когато Христос беше на кръста, каза: „Такава е волята Божия. Отче, на Тебе предавам духа си“. Защо страда Христос? – За да изпълни волята Божия. Когато беше в Гетсиманската градина, Той каза: „Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша! Ако Твоята воля не(?) е такава, аз съм готов заради Любовта да пренеса всички страдания“. Това се отнася до всички. Дойдат ли страдания, ще кажете: „Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша!“ Ако не може, ще се молите и ще кажете: „Такава е волята Божия“. Ако отгоре изменят, чашата ще ви отмине. Казвате: „Ами после?“ – Ще ви разпнат, като ви забият най-много четири гвоздея, повече не може. „Ами после какво ще стане?“ – Ще ви кажат да се отковете сам. И Христос се откова сам. Как се откова? – Като излезе от тялото си и отиде при Никодима. Кои поиска тялото на Христа? – Йосиф Ариматейски. Христос не искаше да остави тялото си на земята. То беше живо. Той сам отиде да откове гвоздеите от тялото си и го възкреси.

Вие казвате: „Дали Христос мисли заради мене?“ Ако Христос промисли за своето тяло, като извади гвоздеите от него, сне го от кръста, тури го в гроба, отдето ангели го вдигнаха, трябва ли да питате какво ще стане с вас? Ако вървите по Божия път, няма да останете заковани на кръста. Ще ви снемат от там и ще ви турят в гроба. И в гроба няма да останете, ще дойдат ангели да ви вдигнат. Сега казвате: „Веднъж да се освободим от това тяло!“ Не, ти ще бъдеш доблестен човек, герой ще бъдеш, да завършиш своята еволюция. Тялото е храм Божий. То е най-голямото богатство, което имате. Ти ще хванеш за гушата онези разбойници, които искат да те оберат, и ще си вземеш от тях всичко, до стотинка. Какво направи Аврам с ония разбойници, които обраха Лота и му задигнаха имането? – Той ги настигна и взе назад всичко, което разбойниците бяха ограбили.

Казано е: „Праведният беден не може да бъде. Праведният не може да се лиши от доброто“. Ученикът всякога може да бъде награден. Който ходи в Божиите пътища, него очакват в бъдеще най-хубави работи. Такъв е и сегашният му живот. Христос казва: „Няма човек, който като остави майка си и баща си заради Господа, да не получи стократно онова, което е загубил. Той придобива вечния живот“. Вечният живот подразбира

красивото, хубавото в живота. Към него се стреми всеки човек. Как може да се сравни този живот с благата на Вечния живот? Казвате: „Празна работа е това! Ще умрем, и нищо повече“. Не е така. Всеки човек, който живее според закона на Любовта, дето и да отиде, в Америка, в Англия, в Китай, в Япония, ще намери хора, които ще го приемат в дома си по християнски и ще му намерят работа. Всеки, който обича Христа, навсякъде може да намери свои братя и сестри. Не мислете, че само в България имате братя и сестри. Кажете ми, кой грешник и кой крадец има братя и сестри? За добрия човек навсякъде има място, но между хората съществува голямо безверие. Днес вие мислите само за малката България и казвате: „Какво ще стане с нас?“ – Туй, което стана с Исуса: съдиха Го и после Го разпнаха на кръст. – Ами после? – Снеха Го от кръста и Го туриха в гроба. – После? – Дойде един ангел, разклати гроба и Той възкръсна. – След това какво стана? – След 2000 години 500 милиона хора повярваха в Него и възприеха Неговата Любов. Значи 500 милиона хора ще ви обичат. Питам: Струва ли сега да се живее за Божията Любов?

Христос казва: „Всеки, който се обърне към Бога и започне да живее за Него, името му се написва на небето“. Следователно вие, които живеете за Бога, ще бъдете облечени в хубави премени и дето отидете, ще ви посрещнат с арки, със знамена и хоругви, с музика и песни и с богати угощения. Какво лошо има в такъв живот? Тук как ви угощават? Като отиде някой брат някъде на гости и поседи 3–4 дена, напомнят му, че трябва да си отива. Като отиде на небето, при Любовта, там може да седи, колкото време иска. Само тогава ще разберете защо трябва да се живее в Любовта. Любовта не може да се описва, тя само се чувства.

Казвам: Като слушате моите беседи, понякога виждам лицата ви потъмнели. Вие казвате: „Страшна работа е тази! Какво ще се прави? Ние сме прости хора, това не знаем, онова не знаем“. – Това, именно, е хубавото, че не знаете. Щом не знаете, ще учите. Учението е работа. То представлява един необходим закон на Любовта. Само учението изяснява Любовта. Обаче не се стремете да знаете всичко, то е невъзможно. Ще ви обясня защо не трябва да знаете всичко. Представете си, че вие сте поканени на богат обяд. Трябва ли, като седнете пред трапезата, да изядете всичко? Какво чудовище ще бъдете, ако изядете всичко? Ще ядете по малко, една–две ябълки или круши и малко хляб. Няма защо да бързате: ако живеете 120 години, целият ви живот ще бъде само ядене. Същото нещо се отнася и до знанието – по малко ще възприемате от него. Някой казва: „Аз искам да зная всичко“. Не, малко ще знаеш, но хубаво. Това е правило. Когато някой човек каже, че знае много, аз зная вече какво е неговото физическо състояние. Добрите хора знаят малко, но добре го знаят.

И тъй, Божественото учение има приложение в живота, и то трябва да се приложи. Ако вие имате Божествената Любов в себе си, ще намерите в този свят хора, с които да сте в хармония и да ви съдействат. Но трябва да работите за Бога. Има три начина, по които може да се работи. Например, аз пиша една книга. За кого я пиша? – Мога да я пиша за себе си, мога да я пиша за някой човек, когото обичам, и най-после мога да я пиша за Бога. Когато пиша книгата за Бога, това е правилното разрешение на въпроса. В този случай аз ще взема второто място, ще имам вътрешна връзка с Бога. Ако пиша книгата за този, когото обичам, тогава аз ще бъда вътрешна връзка между Бога и него. В този случай аз съм третото лице. И тогава стихът: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичкия си дух и с всичката си душа и сила, а ближния си като себе си“ – представлява два противоположни полюса на живота. Ако човек не разбира тия два закона, Божията Любов не може да се приложи на земята. Кой може да приложи Любовта към Бога на земята? Аз, човекът, който обичам, мога да стана връзка във великия Божи закон. И ако мога да направя тази връзка, аз съм почтен човек. И тогава аз ще имам на своя страна и ангелите, и светиите, и праведните, и добрите хора, и всички ученици. Всички тия хора ще ми изпращат всяка сутрин по една светла, чиста мисъл, която ще внесе в душата ми радост и веселие.

Казвам: Вие, като ученици на тази велика Школа, трябва да се отличавате с правилни отношения към Бога. Имате ли тия отношения, няма да търсите хора да ви обичат, но вие ще обичате. Не казвам, че не трябва да искате да ви обичат, но това да не бъде цел в живота ви. Ето защо, в Писанието, още от древността, е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего и да възлюбиш ближния си“. Така е казано, но не се прилага. Кой не го прилага? – Светът. Обаче вярващите, хората на миналото, са го прилагали. Под „вярващи“ аз разбирам онези хора, които обичат Бога. Има хора в света, които всякога са прилагали Божия закон. Ако искате да имате почтено място в света, непременно ще влезете в пътя на Истината. В този път ще изучавате Библията по новия начин, ще изучавате и съвременната литература и наука; ще изучавате и реките, и огъня, и ветровете. Всичко ще изучавате от гледището на Божия закон. Всичко, което правите, всичко, което учите, да е продиктувано от единствения стимул – заради Божията Любов. Ако обичате някого, обичайте го заради Бога. Нека Божията Любов бъде вътрешен стремеж във всички ваши подбуждения. Постъпвате ли така, никой не може да отнеме вашето бъдещо щастие, вашето благо. Ако не вървите по този път, всеки може да ви лиши от вашето благо. Ако не обичате Господа, парите ви ще вземат, здравето ви ще вземат, общественото ви положение ще вземат, децата ви ще вземат, жената ви ще вземат, докато най-после и вас вземат. Това е драмата, това е трагедията на

живота. Като знаете всичко това, никакви илюзии не трябва да си правите.

Някои казват: „Този закон може да се измени“. Не, Божият закон не може да се изменя. Да мислите, че Божият закон подлежи на еволюция, това е лъжлива философия на живота. Еволюцията не изменя нещата. Някои казват: „Еволюцията изменя реда на нещата“. Всичко в света ще се измени, ако възприемете закона на Божията Любов. Живеете ли по вашия закон, еволюция няма. Дето съществува човешкият закон, там еволюция няма и смъртта царува. Дето съществува Божият закон, там еволюция има и Любовта царува.

Христос казва: „Аз затова се родих, да свидетелствам за Истината“. Същото нещо се отнася и до вас. Вие трябва да се запитате: „За какво се родих?“ Ако си отговорите, че сте се родили да свидетелствате за Истината, вие сте разрешили въпроса правилно. Ако питате дъщеря си за какво се е родила, и тя трябва да каже: „Аз затова се родих в този дом, да свидетелствам за Истината“. Ако питате жена си за какво се е родила, и тя трябва да каже, че се е родила да свидетелства за Истината. Ако питате мъжа си, и той трябва да каже същото. Ето важният въпрос. Ще кажете: „Не трябва ли да се женим?“ – Ще се жените. „Как?“ – По закона на Истината. „Ами какви служби да заемаме?“ – Всякакви служби може да взимате, една по една, но ще ги изпълнявате според закона на Истината. С всичко ще се занимавате, но по закона на Истината. Няма да бързате. Сега, ако ви дам като задача постигането на великия идеал, как ще я разрешите? – Ще започнете от малкото.

Питам ви: Малкото дете, като се роди, веднага ли тръгва да ходи? – Не, първо майка му го носи. После то започва да пъпли на четири крака и мисли, че това е много нещо. За в бъдеще това малко дете ще бъде велик философ, но днес никой не го знае. Сега то пъпли по земята, иска да се повдигне – не може. Като се умори, седне малко, поогледа се наоколо, поусмихне се малко и си каже: „Не ми е дошло още времето“. То не се обезсърчава, казва си: „Няма защо да се срамувам“. Пак започва да пъпли. Като се умори, поплаче си малко, но после си казва: „Тази работа с плач не става“. И сяда отново да си почива. След няколко месеца гледаш това дете, изправило се до стената, пипа я, държи се за нея, пази се да не падне. И един ден, без да очакваш, гледаш това дете се изправило вече на краката си, никой не го подкрепва, само ходи. Майката направя голямо угощение за пристъпалник на това дете и казва на своите близки: „Нашият велик писател, поет, философ проходи вече. Елате всички заедно да празнуваме!“

Та казвам: И вие, като децата, не се срамувайте да пъплите в морално

отношение. Днес ще пъплиш, ще се умориш, ще поплачеш. Утре ще се изправиш, за стената ще се държиш. Други ден ще проходиш. Питат: „Защо еди-кой си плаче?“ Казвам: Този човек искал да проходи, но не могъл изведнъж. Паднал на земята, ударил се някъде, затова плаче. Същественото е, че паднал някъде. Някои казват, че му е зле. Не му е зле, паднал е, но нищо не е загубил. Сега се мъчи, но един ден, като се научи да ходи, няма да плаче, ще бъде радостен и весел. Сега взимайте кураж от децата. Ако някой от вас се обезсърчи, нека хване едно малко дете за ръката, да походи с него и да каже: „И аз искам да бъда герой като тебе“. Наблюдавайте всеки ден децата! Това е правилно разрешение на въпроса.

За разрешението на този въпрос, както и на ред други, има специални методи, но засега те са ненавременни. Защо ще разправям на малките деца как трябва да копаят, как трябва да орат, как трябва да садят лозя? Какво ще им говоря за химическите процеси? Не е дошло още времето за тия деца, да им разправям такива работи. На тях ще говоря за неща, които съответстват на живота им. И вие, като деца, имате бъдеще. Ще започнете със същественото, а онова, което лежи пред вас, то е за бъдещи времена. Аз се радвам, че вие сте деца, защото има какво да учите. Нека ви радва знанието, което е складирано за в бъдеще. То ще дойде, чака ви. Благата, които са складирани, също ви чакат. И те ще дойдат. Кога? – На своето време. Някои питат: „Има ли определено място за нас?“ – Има. И Господ ви чака там.

Христос казва на своите ученици: „Не се радвайте, когато духовете ви се подчиняват, но радвайте се, когато имената ви са написани на небето“. Какво по-хубаво от това, да бъдеш гражданин в Царството на онези, които те обичат? Какво струва да бъдеш гражданин на съвременната държава, в която сега живеете? Да ви развеждат из обществената безопасност и като ви срещнат нощно време, да извадят револвер срещу вас и да ви кажат: „Скоро дай личната си карта!“ Сега ние живеем в един свят на противоречия, но заради любовта, която имаме към Бога, Който ни е пратил на земята, ние ще седим в този свят, ще изпълняваме длъжността си дотогава, докато получим от Него нови разпореждания. Казвате: „Какво мисли светът?“ Нека светът си мисли, както разбира и както иска, и ние ще си мислим, както искаме. Нека светът е свободен да прави, каквото иска, така и ние сме свободни да правим, каквото искаме. Светът намисли да издава някакъв вестник и започва да го издава; светът намисли да отвори война и отваря; светът намисли да осъди някого и го осъжда; намисли да помогне някому и му помага; намисли да увеличи или да съкрати бюджета, увеличава го или го съкращава. Каквото намисли да направи, извършва го. Светът иска да върши всичко свободно, защо тогава и ние да нямаме тази свобода? Ама нашите разбирания и изисквания били

глупави. Позволете ни да мислим, че и вашите разбирания са толкова глупави, колкото и нашите. Ние имаме предвид, че всичко онова, което светът върши, има за него свои вътрешни разбирания, затова няма защо да го съдим.

Като разсъждаваме така, ние ще се разбираме. Светските хора имат добри черти. Аз ги похвалявам с тяхното голямо трудолюбие и голяма смелост. Ако един светски човек се намери в затруднено положение, той не се отчайва, но взима един револвер в джоба си и пресреща нейде из затънтените улици някой богаташ, който си върви спокойно, чорбаджийски, насочва револвера и му казва: „Наместо аз да плача, ти плачи! Аз зная, че ти нямаш никакво верую за Бога, скоро дай пари!“ – „Моля ти се, само недей ме убива. Колко искаш?“ Той му казва колко иска. – „Вземи тези пари!“ – „Благодаря, но никому няма да казваш за това, иначе, виждаш ли?“ – Показва му револвера.

Сега да оставим настрана морала на този човек. Аз не харесвам този морал, но харесвам смелостта и куража на този човек. Той нито се срамува, нито се страхува да насочи револвер срещу някой богаташ. Но щели да го хванат и да го осъдят. Той си казва: „Или ще ме хванат, или не. Това е една пермутация. Ако ме хванат, какво ще кажат за мене? – Ще ме изкарат, че съм малко смахнат, и ще ме осъдят на една или две години затвор, и като изляза, тия 200,000 лева, които обрах, остават пак в джоба ми“. Тъй разсъждава този човек. Особен род разсъждения! Какво трябва да направи онзи човек, който върви в Божия път и се намира в трудно положение? Ако аз съм на негово място, ще взема своя револвер и ще отида в дома на някой богаташ. Ще ви обясня какво нещо представлява моя револвер. Ако съм виден художник, ще взема своя револвер – четката – и своите патрони – боите – и ще отида в дома на някой богаташ – човек, който се моли на Бога, и ще му кажа: „Слушай, аз искам да нарисувам твоя образ, както и образите на всички в твоя дом, да ви задоволя. Ако не ми дадеш, колкото искам, убивам те“ – соча му четката. – „Моля, моля, колко искаш?“ В първо време той ме посреща с недоверие, но като нарисувам образите на всички в дома му, изпраща ме с голямо почитание. Аз му казвам: „Слушай, никому няма да казваш за това!“ Той снима шапката си почтително и ме изпраща.

Това е в преносен смисъл, но казвам: Всеки човек има нужда от един художник. Ако съм лекар, ще отида в някое село, да лекувам хората. Ако нямам никакво изкуство, ще взема ралото и мотиката и ще отида на някоя нива да работя, но ще изкарам прехрана си по честен начин – по закона на Любовта. Какво лошо има в това? Най-мъчното нещо в света е да бъдем смели и решителни. Често и вие изпадате в малодушие и казвате: „Тези

идеи са ненавременни, те няма да успеят в живота“. Не, това е заблуждение. Единственото нещо, което ще успее в света, това е Любовта, знанието, Мъдростта, Божественият живот, справедливостта, съвестта, Правдата, Добродетелта и т.н. Всичко, което е добро и възвишено, има бъдеще. Следователно всяка ваша добра постъпка, която е родена от Любовта, ще успее. Всяка ваша мисъл, всяко ваше желание, колкото и да е малко, щом е родено от Любовта, ще успее.

Та казвам: Тъй ще схващате нещата. Няма да бъдете страхливи и да приемате всичко без разсъждение. Някой казва: „Аз ще умра“. Роди ли се човек, той ще умре. Въпросът е сега да кажеш: „Аз искам да живея“. Че ще умреш, това е факт, но че ще живееш, и това факт. Затова ти трябва да кажеш: „След като умра, ще оживея“. Ако ти дойде мисълта, че ще се разболееш, ще си кажеш: „Вярно е, всеки човек, който се е родил, все ще се разболее, но като мине болестта, аз ще бъда здрав“. – „Ама ще страдам.“ – „Тъй е, ще страдам, но след страданията ще дойде радостта.“ Радостта е наследница на скръбта. Кой е наследник на смъртта? – Наследник на смъртта е живота. Като дойдат противоречията в живота, не се стремете да се освободите от тях или да ги подпушите. Каже ли ти някой, че ще се разболееш, ще си кажеш: „Аз зная това, но след болестта ще дойде здравето“. – „Ти направи много голяма погрешка.“ – – „Тъй е, аз зная, че направих голяма погрешка, но като оздравея, ще се заема да я изправя и на нейно място ще туря една хубава добродетел.“ – „Ти ми каза обидна дума, с която ме ухапа.“ – „Да, така е, като ме срещнете след време, моят език ще бъде толкова мек, че като ви кажа една сладка дума, няма да остане никакъв спомен от първата.“ – „Ти си малко недодялан.“ – „Тъй е, но след време ще бъда тъй одялан, че ще ми се чудите.“ – „Ти си прост човек.“ – „Така е, но след време ще бъда толкова учен, че вие ще се радвате на моята ученост.“

Това е говорът, това е пътят, през който трябва да мине окултният ученик – ученикът на Божественото учение. Той трябва да погледне широко на всичко. Тогава няма да има падане. Ако той се спре и започне да разисква защо всичко това става така, а не по друг начин, нищо няма да разреши. „Не може ли по друг начин?“ – Не може. Досега никой не е разрешил въпросите по друг начин, нито вие ще ги разрешите. Аз съм пребродил живота и не съм срещнал досега никой велик Учител, или адепт, или ангел, или архангел, или херувим, или някое божество, които да са разрешили въпросите по друг начин от този, който Бог е предвидил. Ние ще учим само какви са Божиите пътища. Неизследими са Божиите пътища! Следователно няма защо ние да създаваме нови пътища. Ние ще бъдем носители на новото, което Бог е създал, и ще изразим Божественото у нас. Писанието ни дава почтено място, да бъдем съработници на великия

Божи план, на великата идея, която Той прокарва; на великото Царство, което Той сега въвежда в света; на великия Божествен дом, който Той сега съгражда. И ние като градим, ще имаме дял в този Божествен дом. По този начин всеки от нас ще има определено място.

Ще ви приведа примера за онзи богат, праведен и добър човек, който искал да отиде на небето, да види какво е неговото положение там. Той се пренесъл в невидимия свят и видял, че неговият храм бил много хубав, почти готов, но имало една дупка, липсвало му един камък. Значи, за да бъде вашият храм съвършен, трябва да поставите и последния камък на място. Щом го поставите, вашият храм ще бъде съвършен и само тогава вие ще разберете живота. Докато липсва само един камък на вашето здание, не могат да ви приемат в невидимия свят. Вашият храм трябва да се съгради, да се завърши напълно.

Христос каза на учениците си: „Отивам да ви приготвя жилище и като го приготвя, ще дойда да ви взема“. Къде? – В новите условия, да живеем с Господа. Тъй разбирам аз новите условия – да живеем по закона на Любовта, дето царува ред и порядък на нещата. Какво ще бъде тогава? – Никакво сравнение не може да се прави между сегашното и тогавашното. Сегашното е само сянка на бъдещето. В сегашния живот ние носим само неволи и страдания, ние опитваме живота на миналите си съществувания. Затова, каквото ви даде сегашният живот, трябва да бъдете благодарни от него. Ако пък искате великото благо на живота, това е път на ученика. Два пътя, или два живота има: или животът на света, или животът на Бога, който ние наричаме живот на Христа – живот на новото учение – пътят на ученика.

Сега на първо място ще гледате да премахнете от вас онази вътрешна меланхолия, която често ви напада, понеже вие мислите, че светът е затворен заради вас, че нямате условия за развитие. Всеки, който има положително верую, може да създаде тези условия. Както богатите хора в света, както американските милиардери създадоха големи индустрии и с това се повдигнаха в обществото, така и всеки праведен човек трябва да бъде със своите идеи като тия американски милиардери. Те не очакват на подаяние, но работят автомобили, събират хора наоколо си, разработват индустрията. Такъв трябва да бъде праведният човек, такъв трябва да бъде ученикът. Те трябва да създават велики мисли. Между богатите хора в света има вътрешно разбиране, както и взаимни отстъпки. Често някои хора, за които мислим, че са некултурни, постъпват много право в обществото. Много пъти виждаме пък религиозни хора, които си служат с методите на света. Те се стремят към новия живот, но внасят методите на стария живот. Това е по-опасно, отколкото да се живее само със стария

живот и да се прилагат неговите методи. Затова Христос е казал: „Не се кърпят стари дрехи с нови кръпки“. Ти не можеш да туриш една нова идея в стара система. Тя не може да живее там. Тази идея Христос е изразил със стиха: „Не може да наливате ново вино в стари мехове“. Така е, новото вино ще туряте в нови мехове, а старото – в стари мехове.

Засега вие живеете два различни живота, тъй както чувствата и мислите на човека са две различни неща. Чувствата са едно нещо, мислите са друго нещо. В сърдечно отношение вие чувствате едно, в умствено отношение вие мислите друго. Понякога между ума и сърцето има разногласие, а понякога има хармония. Някой път сърцето не разбира живота тъй, както умът, а някой път и сърцето разбира правилно, и умът разбира правилно. И сега, като ученици на Божественото училище, вие трябва да носите в ума си светлата идея да бъдете доволни от сегашния си живот. И във всички случаи, колкото малко и каквото малко нещо и да придобиете, да го използвате за вашето развитие, като знаете, че този живот ще бъде основа на бъдещия ви живот. И ако сте стари, да имате стремеж да се подмладите; ако нямате знание, да се стремите да го придобиете; ако сте болни, да се стремите да оздравеете; ако сте страхливи, да се стремите герои да станете – изобщо вие трябва да се стремите към онова, което може да ви направи хора, да създаде у вас характер. За това Христос говори в 18 глава от Евангелието на Йоана.

„А Исус, понеже знаеше всичко, що имаше да дойде връх Него, излезе и рече им: „Кого търсите?“ Отговориха му: „Исуса Назарянина“. Казва им Исус: „Аз съм“.“ Тук имаме един човек силен, герой, който знаеше всичко, което Го очаква, и можеше да избяга някъде, но Той излезе срещу слугите на първосвещениците и фарисеите и каза им: „Кого търсите?“ – „Исуса Назарянина.“ – „Аз съм.“

Христос казва: „Аз не дойдох да завладам този свят, но дойдох да дам живот, и то преизобилно“. Това значи: „Аз дойдох да говоря на хората за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Ако те възприемат това учение, добре ще бъде за тях; ако не го приемат, могат да ме съдят според техните закони, както искат“. Отговори Исус: „Моето Царство не е от този свят; ако беше Царството ми от този свят, слугите ми биха се борили да не бъда предаден на юдеите. А сега Царството ми не е оттук“. Христос казва: „За мене това не важи. Аз ще ви докажа, че на кръста не можете да ме държите и в гроба не може да ме турите. Аз ще ви докажа още, че мога да завладам света“. И действително, Той доказа това. Следователно онези, които живяха преди 2000 години, и сега са тук. И ще бъде тъй, както Христос каза: „Аз затова се родих, да свидетелствам за Истината“. Бъдещето е Негово, светът е Негов, Правдата е Негова. Той е носител на великата

Истина. И аз казвам: Всички трябва да бъдем носители на великата Божия Истина. Схванем ли живота така, ние ще го разберем в неговата пълнота, ще добием радост и веселие – ще живеем според Божията Любов. Тогава всичко в света се освещава. Слънцето, звездите, всичко в света е създадено за онези, които са родени да свидетелстват за Истината. От това гледище хубавите, красивите неща са за онези, които любят Господа. Затова Христос казва: „Отче, дето съм аз, там искам да бъдат и онези, които Си ми дал". Де ще бъде Той? – В Царството на Любовта.

Казвам: След тази беседа някои от вас могат да се обезсърчат и да си кажат, че тази работа е само за учените хора; щом е така, ние ще живеем като нашите деди и прадеди. Питам: Нима вашите деди и прадеди са живели? От векове насам хората не живеят един разумен живот, но те само страдат и умират. Днес почти всичката вода в реките, езерата и моретата е покварена от човешка кръв и човешки престъпления. Огън трябва да дойде отгоре, за да изгори, да очисти всичко покварено, да дестилира тази вода и след като се пречисти всичко, да се създаде новата култура. Сега ще дойде една вълна, която ще трансформира целия обществен строй, ще преустрои цялата земя, ще преустрои мислите на цялото органическо царство. Животът ще получи ново направление. Както едно време Бог създаде света, така днес ще го пресъздаде наново. Бог няма да остави хората да се гаврят с Неговата Истина. Бог няма да остави и държавите да престъпват Неговите закони. Всички хора трябва да се преклонят пред Божията Истина и да признаят Неговите закони. Ще дойде ден, когато Любовта ще царува в света, хората ще живеят в любов помежду си, навсякъде ще има радост и веселие. Иде това време.

Като ви казвам, че огън ще дойде в света, вие питате: „Какво ще правим тогава?" Казвам: Какво трябва да правите, като се запали хотела, в който живеете? Вие, които сте се събудили първи и виждате този огън, вземете дрехите си и скоро вън от хотела! – „Ами какво ще стане с тия, които спят?" – Като се събудят, и те ще бягат. – „Ние искаме да видим какво ще стане с хотела." – Няма какво да чакате. Вземете по-скоро дрехите си и излезте вън! Хотелът гори, няма какво да гледате. Бавите ли се, другите ще се събудят и тогава ще настане такава суматоха, такова блъскане, че и вие няма да излезете. – „Да останем да гасим огъня!" – Не, това е такова горене, което никаква вода не може да изгаси. И на цял океан водата да го гаси, не може да го изгаси. Каквото и да говорят учените хора, не могат да обяснят произхода на този огън. Това е закон на живата природа.

Животът трябва коренно да се пречисти, да се внесе в него вътрешно преобразувание. Аз не говоря за някаква революция между хората, но ще настане вътрешна промяна, в която Бог ще преобрази целия строй, ще

освободи хората от техните дребнавости, които им пречат да се разбират като братя и сестри. Който разбере това нещо, ще го провери и ще се освободи от стария живот, от всички утайки на миналото. Вижте какво пишат вестниците за земетресенията, които стават в Япония. Там някъде се повдига цяла планина, като Витоша, и разтърсва земята; тя се отваря и в нея изчезват големи градове, с по 150–200,000 души. Досега са изчезнали милиони хора. Защо стават тия неща? Казвате: „Това са природни закони“. Ами ако тук някъде се отвори земята и ни погълне, какво ще стане тогава с нас? Какво ще кажат всички съвременни учени за произхода на земята и за това, което става с нея? Нещо страшно става!

Съвременните хора са деца, които си играят с взривни вещества, складирани в самата природа. Те още не са опитвали гнева на живата природа. Когато тя се разгневи, започва да се движи – да се свива и разпуща, да гълта всичко, каквото срещне на пътя си – градове, села, хора и животни. Нищо живо не остава на повърхността ѝ. Какво ще кажете, ако се намерите долу, под тия развалини и разрушения? Казвате: „Това не може да бъде!“ Да, ако хората живеят по Божия закон, земята никога няма да отвори устата си и да ги погълне, но ако не живеят по Божия закон, тя ще отвори устата си и ще ги нагълта на общо основание. И ако ги погълне, това е пак привилегия за тях, но ако ги намери за много грешни, тя казва: „Не искам да ви погълна в себе си“ – и ги изхвърля навън. Знаете ли колко е страшно това? Вътре в себе си не ги иска, но и в пространството не ги иска. Какво трябва да правят? Все пак най-добре е да се намерят на някой параход, макар и най-беден, макар и на най-долното място – има шанс да излязат някъде на брега. Ами по-добре ли е да попаднат във вълните на морето? В такъв случай привилегия е да те нагълта земята, отколкото да те изхвърли някъде в пространството да се луташ. Има такива случаи.

Ще кажете: „Това е заплашване само“. Не е заплашване, но такива са законите на разумната природа. Това е велика Истина. И ако хората живеят съобразно законите на разумната природа, всичко ще им върви по мед и масло, ще живеят в мир и радост. Не е въпросът в заплашванията, но казвам: Ние гледаме другояче на живота. Светът е велико училище за нас, а всички негови външни проявления, това са малки резултати, това е един излишък от света. Има друг свят, пред който вашият реален свят е само външно проявление, една външна сянка.

Да оставим настрана тия философски разсъждения и да дойдем до важните въпроси в живота, които ни интересуват. Питам: Когато човек е беден, интересува ли се от това, колко милиарди има в света? – Не се интересува. Когато е гладен, интересува ли се от това, колко гостилници има в света, в колко тенджери готвят и по колко хляб се дава на човек? –

Не, тази статистика не го интересува. В дадения случай той се интересува да намери човек, който да му даде няколко златни монети и после да отиде в гостилницата, да се нахрани добре, да се разположи и, ако е въздържател, да изпие чаша студена вода; ако пък е от по-напредналите, да изпие чаша вода с червен цвят и да запее: „Горо ле, зелена; водо ле, студена“. И действително, много хубаво пее зелената гора. Шумолят листата ѝ, тиха песен напяват. За вас е важно да се осмисли животът ви и да се премахнат всички недоволства, обезсърчения и всякаква апатия. Някой казва: „Нищо не ме интересува“. Как да не те интересува нищо? – „Аз не искам да живея повече, не искам да съществувам.“ Този, който казва, че не иска да живее, той не говори Истината. Ние разбираме неговия език. Зад този израз се крие друго нещо. Когато някоя мома казва, че иска да умре, аз подразбирам друга идея, която тя скрива. Тази мома иска да люби, да обича. Тя казва: „Досега аз бях навикнала да ме любят, но отсега нататък искам аз да любя, аз да жертвам нещо от себе си“.

Та когато хората искат да умрат, подразбирам, че искат да живеят по новия начин. Всеки, който умира, дава нещо. Когато бащата умира, извиква сина и дъщеря си и казва: „Деца, аз умирам вече, напущам този свят. На вас давам двете къщи, да ги разделите помежду си, а нивите и другите имоти оставям на роднините“. Когато раздадеш всичко, каквото имаш, това е смърт. В това отношение всеки от вас може да умре и пак да живее. Като умреш и отново дойдеш, никой няма да забележи, че си умрял. Щом раздадеш всичкото си имущество, всички мислят, че ти си умрял отдавна. Когато хората говорят за смъртта, те разбират, че човек умира и раздава всичко, завещава го на околните, а ние кръщаваме смъртта със същинското ѝ име и казваме: Който умира, той започва да люби.

Аз желая тази мисъл да остане у вас доброволно, без насилие. Този ден е тържествен, ние седим пред лицето на Бога и аз искам всеки от вас вътрешно да разреши този важен въпрос. Разрешите ли го днес, той е разрешен за всякога. Не го отлагайте за друг ден, но разрешете го още днес, докато сте пред Божието лице. Господ казва: „Търсете ме, докато съм близо до вас“. Когато параходът стигне на някое пристанище, вие какво трябва да правите? Трябва да вземете билет още преди третия звънец. Закъснеете ли, той няма да ви приеме. Параходът има определена тарифа. Дойде ли часът за тръгване, никого не чака. Казвате: „Ако закъснея, аз мога да тръгна със следния параход“. Можете да тръгнете и със следния параход, но знаете ли как седи въпросът? Баща ви, майка ви, брат ви, сестра ви, приятелите ви ще заминат с първия параход. Ако пропуснете този параход, ще съжалявате. Затова навреме ще отидете!

И тъй, отсега нататък, каквото и да правите, вършете го заради Бога, заради Неговата Любов. Това изисква новото учение, това изисква новият живот от всинца ни. Ние трябва да се отличаваме от другите по това, че имаме един велик принцип, една велика идея, за която сме готови и на огън да ни турят, и на бесилка да ни увисят, и на кръст да ни разпнат – всичко можем да понесем. Ако ни турят на огъня, като дървата ще горим, работа ще вършим, но няма да изгаряме. Ако ни превърнат във вода, жаждата на хората ще уталожваме, но никого няма да давим. Ако ни направят на въже, за всичко ще служим, но никога за обесване на хората. Ако ни направят на перо, всичко хубаво ще напишем, но никога смъртна присъда няма да подпишем. Следователно, в каквото положение и да поставите праведния човек или ученика, той всякога ще покаже, че в неговата душа живее Божията Любов. Има ли нещо по-велико от това?

Сега, като ви говоря така, вие казвате: „Ние сме слушали тия работи“. Да, слушали сте ги, но като ви запаля веднъж, няма да се освободите от това запалване. Запаля ли ви, и цял свят да излезе да ви гаси, не ще може да ви изгаси. Колкото повече ви гаси, толкова повече ще се запалвате и ще горите, без да изгаряте. И затова Писанието казва: „Светлина на нозете ми е Твоето Слово“.

Аз желая всички да носите запален светилник, който Господ ще ви даде днес. Като излезете оттук, всеки от вас ще види по един ангел. Помолете го да ви даде по един запален светилник и тръгнете по определения от Бога път. Вие ще ми кажете: „Учителю, де е вратата на новия живот?“ Аз няма защо да показвам вратата на хора като вас, които са толкова учени. Има ли нужда да ви отварям Евангелието? Казвам ви: Намерете 15 глава от Евангелието на Лука и четете. Всички знаете де се намира този ангел. Райската градина не е извън човека, нито на „Изгрева“ някъде – тя се намира в самия човек. Ангелът, когото търсите, е в тази Божествена градина, пред входа на която Бог постави два херувима с огнени мечове, да пазят да не влизат грешните хора. На праведните хора Бог дава по един запален светилник и казва: „Вие можете да отидете в Рая, той е за вас“.

Сега и аз ви казвам: Идете в Рая, в Божествената градина, да се поразходите, да се срещнете с ангела и да се поразговорите. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. За това Той дойде на земята. И ако досега сте ходили в тъмнина и сте били в безсъзнание, отсега ще ходите в светлина и със съзнание, и ще служите на Бога с вътрешна любов, по нов начин. Само така ще приемете Божието благословение.

И тъй, аз ви поздравлявам днес със запалените светилници!

Христос казва: „Аз затова се родих, да свидетелствам за Истината“.

1927_08_25 Великото и красивото
съборна беседа

ВЕЛИКОТО И КРАСИВОТО

"Само Божията Любов носи пълния живот."

Изпейте песента: "Ще се развеселя."

Великото, красивото в живота е човешкото съзнание, което съвременните хора наричат човещина. Човещината е онова благородно чувство, което свързва хората в едно цяло, като им посочва общ идеал, към който всички, съзнателно или несъзнателно, се стремят. Въпреки всички разногласия, които повидимому изпъкват, в живота съществува вътрешно единство, което никога не се нарушава. Хиляди и милиони листа на дърветата могат да окапят, но дърветата ще продължават своето развитие и клонищата – своето разклоняване. Това показва, че в природата съществува постоянен вътрешен растеж. Този вътрешен растеж, този процес се забелязва и в растителното, и в животинското, и в човешкото царство. Въз основа на този процес ние говорим за развитие на обществото, за религия, за наука, за цивилизация, за култура и т. н.

Вън от всички противоречия, вън от всички теории, които човешкият ум може да създаде, в духа на човека съществува едно вътрешно единство. Дали човек приема някакъв смисъл на живота, или не, това остава на втори план. Това не пречи на изявлението на великите закони, с които работи живата разумна природа. С други думи казано: бащата няма да прекъсне своята работа заради плача на детето. Той е чиновник, ще отиде на работа, а детето ще остави на майката, тя да го утешава. От доброто изпълнение на неговата служба зависи препитанието на това дете. Ако детето настоява бащата да остане вкъщи, това говори, че то не разбира условията на живота. Много от съвременните учени и писатели искат да наложат своето вето на живата природа. Те искат да подчинят природата на човешката воля. Казано е в Писанието: "И благослови ги Бог и рече им: Плодете се и множете се; и напълнете земята, и обладайте я; и владейте над рибите морски, и над птиците небесни, и над всяко животно, което се движи по земята!" Обаче в никоя свещена книга, в никоя окултна книга не е казано, че човек трябва да подчини природата. Тази мисъл именно създаде в правилното развитие на науката отклонение, което донесе ред нещастия за съвременното човечество. Невъзможно е човек да наложи своите възгледи на природата. Не е било и няма да бъде времето, когато човек ще може да подчини природата на себе си. Да се мисли противното, това е слабост на светските хора.

У религиозните хора срещаме друго заблуждение. Те вярват в някакъв Господ, кланят Му се, молят се, но щом ги сполети нещастие, мнозина от тях се разколебават и казват:"Защо дойдоха тези нещастия до главата ни? Защо ни сполетяха тия страдания? Нали Бог е всесилен, всемогъщ, не можа ли да ни предпази от тях?" – Тази е слабостта на религиозните хора. Щом се разколебае в Бога, човек има възможност да се разколебае в своите ближни, в своите приятели, а най-после и в себе си. И наистина, в кого ще вярва човек, ако се разколебае в Бога, в ближния си и в себе си? Докато човек живее в света на промените, в преходния свят, не може да му се вярва. Как ще вярвате на човек, който мисли, че се е родил, за да умре? Как ще вярвате на човек, който представя тънко въже, с което не можете да извадите нито една кофа вода от кладенеца? Ако се опитате с това въже да извадите вода от кладенеца, то непременно ще се скъса. Колкото да настоява този човек да му вярвате, колкото да ви убеждава, вие не можете да му вярвате. На какво основание ще му вярвате, щом въжето се къса? Това не е никаква наука. Ако разчитате на това въже да извадите вода от кладенеца и да полеете с нея цветята и зеленчуците в градината си, вашата работа е свършена. Всички цветя, всички зеленчуци ще протестират и ще искат водица да се освежат, да се нахранят. Ама въжето настоявало да му се вярва. То обещавало, че един ден ще стане силно, здраво, ще издържа големи тежести. Възможно е, но днес това въже е слабо и не може да се разчита на него. Днес положението на съвременния човек е подобно на положението на тънкото въже. Че ще стане някога дебело, здраво въже, това е въпрос на времето.

Та когато се казва, че човек някога ще стане добър, това е въпрос на времето. Това трябва да се обоснове. Човек може да стане добър, но ако има за това условия в себе си. Щом е разумен, той може да бъде добър. Значи добротата се обуславя от самия човек. Щом добрата, трудолюбивата домакиня може да тъче тънки нишки, тя ще може от тях да направи, колкото дебело въже иска. Следователно разумната домакиня, или разумният човек изобщо, може да създаде в себе си характер, може да си изработи такова верую, което да почива на принципите на великата Истина. Заблужденията на съвременните хора се дължат главно на три фактора. Единият фактор произтича от материалния поглед на хората за живота. Те разглеждат живота от гледището на стомаха. За стомаха, за червата са важни храната, соковете и водата. Това обаче не представя проява на целокупния човек. И при това положение човек е пак недоволен, търси нещо друго и казва:" Има нещо, което ми не достига." И той започва да търси приятел, когото да обича, с когото да се разговаря, да общува. Този приятел ще задоволи неговите чувства, неговото сърце. Така именно се създава домът. След като създаде дома, като възпита и изхрани

своите деца, човек пак усеща една празнина, вижда, че още нещо му не достига. Той иска да даде духовна храна на своите деца, да съдейства за развитието на техните умове, да ги запознае със законите на великата природа. И да постигне това, човек пак усеща известна празнина в себе си, разбира, че още нещо му не достига. Следователно тази празнина в човека постоянно съществува: тъкмо постигне нещо, друг стремеж се създаде. Стремежът в човека постепенно се усилва и разширява, както се усилва в него желанието за по-голяма, за по-силна светлина. Днес повечето хора си служат с електрическа светлина; ако ги върнете години назад, когато са си служили с газово осветление, те няма да бъдат доволни. Сега и вие се радвате на приятната електрическа светлина.

Съществува един закон, който определя действието на живите сили в природата. Въз основа на този закон всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие се определят от степента на живата светлина в човека. Под думата жива светлина разбирам светлина без прекъсване. Светлина, която се прекъсва, показва, че е от физически произход. Тази светлина ту се явява, ту изчезва. Тя има две фази, две страни: външна, т. е. обективен, външен свят, и вътрешна, т. е. субективен, вътрешен свят. Тъй щото трите фактора, които могат да поставят човека в заблуждения, това са трите свята: физически, сърдечен и умствен. Ако разглежда нещата само от гледището на физическия свят, човек ще се натъкне на един род заблуждения; ако ги разглежда само от гледището на сърдечния свят, той ще се натъкне на друг род заблуждения; и най-после, ако ги разглежда само от гледището на умствения свят, той ще се натъкне на трети род заблуждения. За да не изпадне нито в една от тия категории заблуждения, човек трябва да разглежда нещата едновременно и от трите свята.

Всички велики хора, които са живели в миналото, които живеят и сега, са познавали живота от трите гледища, познавали са законите, които го управляват, и затова са могли да изкажат велики истини. В материалистичните епохи на живота хората са поддържали и поддържат, че всичко е материя. – Материята съществува, но всичко не произтича от материята. Материята е само един от факторите, едно от условията да се прояви животът. За да се прояви каква да е форма в света, необходима е материя, субстанция, с която да се облекат живите сили. Тялото, както и външните, и вътрешните му органи, представя материалната страна на силите на човешкия мозък. Следователно дробовете, стомахът, мускулите, костната, нервната и всички останали системи- представят величествена инсталация, чрез която се проявява човешката интелигентност. Благодарение на интелигентността, която съществува в природата, стават постоянни корекции и подобрения в човешкия организъм. Мозъците на различните хора са различно инсталирани: едни от тях имат повече гънки,

а други – по-малко; мозъците се различават и в качествено, и в количествено отношение. Вследствие на това и различните центрове в човешкия мозък не са еднакво развити. У едни хора е силно развито въображението, у други- по-слабо. У едни хора е по-силно развит центърът за причинността, у други – по-слабо. За да се дойде до развитието на съвременния човек, всичко това се дължи на ония труженици в миналото и сега, които постоянно и непрекъснато са работили и работят като клонове и клончета на великото дърво на живота. Тяхната работа е допринесла и допринася много нещо за повдигането на човешката душа. Велика е човешката душа! Тя носи в себе си, в своето развитие, постиженията на цялото човечество. Учените, както и Учителите, наричат тази душа "майка на човечеството".

Трябва ли след всичко това човек да не оценява великите блага, които му се дават? Ако посетите някой културен град, или даже най-организираното общество, ще забележите съществуването на вътрешен анахронизъм, вътрешно различие между хората. Това се дължи на отсъствие на съзнание между тях, че са братя, че принадлежат на един голям, велик род. Макар че днес се говори за братство между хората, но тази идея още не е пуснала дълбоки корени в човешките души. Тя повърхностно, отчасти само занимава умовете на хората. И богати, и сиромаси не вярват още, че са братя. И религиозни, и светски също не вярват още в братството. Като вярва в Бога, религиозният мисли, че ще отиде на небето, а светският, невярващият – в ада. В това отношение хората разделят живота на полюси. Обаче адът и раят не са нищо друго освен състояния на човешкия ум, на човешкото сърце. Те определят свободата на човешкия дух. Значи адът и раят съществуват на земята. Когато къщата на човека е добре и хигиенично построена, добре отоплена и наредена, той е в рая; когато е добре облечен, нахранен и задоволен, той е в рая; когато сърцето му от нищо не се смущава, а умът му е просветен, той е в рая; когато е здрав и спокоен, човек е пак в рая. Няма ли подслон, гладен ли е, болен ли е, сиромах ли е, в лишения ли е, човек е в ада; смутено ли е сърцето му, помрачен ли е умът му, човек е пак в ада. Какъв по-грозен ад, какъв по-страшен пъкъл от този? Може да има някъде и друг ад, но човечеството е влязло вече в ада на земята и сега трябва да работи, да излезе оттам, да стъпи на повърхността на земята. На умните, на добрите хора в света е дадена задача да изпъдят всички хора от ада, да ги изпратят вън и да затворят след тях вратата на ада, да не може никой да влиза вътре. Хората сами са отворили вратата на ада и сами трябва да я затворят. Ако изкопаете дупка на пътя, в нея може да падне и грешният, и праведният. Засипете дупката, никой да не пада в нея.

В Америка някъде експлоатирали една рудница. Около нея била изкопана

голяма дупка, дълбока 500 метра. Едно благородно американско семейство, мъж, жена, единствената им дъщеря и нейният възлюбен, пътували с кабриолет и трябвало да минат покрай този рудник. Без да забележи, кочияшът налетял право в дупката. Така цялото семейство намерило нещастието си в тази дупка. Питам: кой е виновен за това нещастие? – Обществото. Онези контрольори и надзиратели, които се грижат за пътищата да са в пълна изправност, трябвало е да следят, да не оставят такива дупки, които нямат особено предназначение. Щом някъде се отвори такава дупка, веднага трябва да се съобщи в общината, да вземат мерки за нейното затваряне. Като се отвори такава дупка някъде, много от съвременните хора се смеят и казват:" Ето, такова нещо е адът. Който съгреши, той трябва да знае, че ще опита дълбочината на тази дупка."- Лесно се говори за ада, но мъчно се излиза оттам. Който влезе в ада, той знае какво нещо го чака. И след всичко това хората разискват върху въпроса, кой е създал ада, защо Господ го е създал и т. н.

Съвременните хора трябва да мислят право, да разглеждат живота от гледището на разумността. Те трябва да знаят, че 99% от всички неща зависят от вътрешното разбиране на човека, а само едно на стоте зависи от природата. Отиват двама студенти при директора на едно от американските училища и казват:" Господин директоре, двама от вашите ученици се скараха, сбиха се и си пукнаха главите." – Няма нищо, те прибързали да свършат работата, която аз трябваше да направя. Аз трябваше да ги набия. Сега не остава нищо друго, освен да ги поздравите за голямото им геройство.

Значи, благодарение на своето невежество, хората сами се наказват. Някой се наяде с мъчносмилаема храна или с консервирана риба и цяла нощ не може да спи, превива се от болки в стомаха, върти се на една, на друга страна и после казва:"Господи, защо ми даде такава храна?" – Кой е виновен за това? В коя научна книга е писано, че вечер човек трябва да яде консервирана риба или някаква мъчносмилаема храна? Никой учен, никой лекар не препоръчва вечер да се яде консервирана риба или каква да е трудносмилаема храна. Разумност се изисква от човека, за да изправи своя живот. Всички говорят, че светът трябва да се изправи. – Кой ще го изправи? – Само разумните хора могат да оправят света. В този смисъл всички хора са пратени на земята за велика работа. Всеки човек трябва да вземе участие в изправянето на света. Как ще стане това? Когато кажат на малките клончета, че са създадени, за да развият голямото дърво, да му дадат живот, да покажат неговата бъдеща слава, те се учудват, не вярват в тия думи. Те не вярват, но факт е това. Листата и клончетата на дървото приемат сокове от корените, задържат ги, преработват ги в себе си и част от тях пращат пак към корените. По този начин става двойно течение на

соковете- от-долу-нагоре и отгоре-надолу, в резултат на което се развива цялото дърво, докато даде най-после своя плод. Щом изчезнат листата, клончетата и цветовете, с тях заедно изчезва и цялото дърво. Следователно цялото човечество представя великото дърво на живота, великата всемирна душа, а всеки разумен човек е лист, клонче или цвят от това дърво. Всеки е поставен точно на своето място.

Тази е правата, истинската философия на живота. Ако приемем, че животът е непреривен, ние поддържаме идеята за безсмъртието. Безсмъртието съществува в тази велика душа, в това велико дърво на живота, както и в неговите удове: листа, корени и клончета. Листата на това велико дърво никога не окапват. Мнозина искат да видят това велико дърво, да се уверят в неговото безсмъртие. – Ще дойде ден, когато животът на земята ще мине в по-висока фаза на развитие и тогава ще имате не само едно такова дърво, но много екземпляри от него ще съществуват. Всеки ще може дз вземе в ръцете си един от тия екземпляри и самостоятелно да изучава неговото органическо развитие. При това ново развитие на земята, цялата растителност ще бъде изменена. Ако проследите живота и развитието на растителното, животинското и човешкото царство, навсякъде ще видите една малка аномалия, едно малко отклонение. Тази аномалия, това отклонение съществува и в самата природа. Никой не може да изправи това отклонение, освен природата. Само природата е в състояние да изправи ония погрешки, които произтичат от нея. За да помогне на природата, човек трябва да върви в съгласие с нея; за тази цел той трябва да има в себе си вътрешен идеал, вътрешен стимул за работа, за повдигане на своята душа. Този идеал може да бъде личен, обществен и най-после -общочовешки. Следователно човек трябва да има най-малко три идеала: един на физическия свят, друг – в духовния свят, в света на сърцето, и трети – в умствения свят. Това са материални идеали. Никой не може да отрече съществуването на ума, на сърцето и на тялото. Що се отнася до другите идеали – тия на духа и на душата, тях можем да оставим настрана. Чрез тези три идеала човек развива ума и сърцето си, да схваща и разбира законите на разумната природа. Така той придобива знания да манипулира с природните закони. Всички хора се стремят към знание. Те не подозират даже, че знанието е в самите тях. Ако наблюдавате животните например, ще видите, че когато някое животно заболее, то само намира своя лек. След дълго боледуване у него се пробужда едно вътрешно чувство, някакъв инстинкт, с помощта на който само намира тревите, с които може да се лекува. Това се забелязва и в месоядните, и в тревопасните животни, даже и в насекомите. Същото чувство се забелязва и в човека. Оставете животното само на себе си и то ще намери своя лек, ще намери метод за своето лекуване. Едно куче счупило крака си. Това се случило някъде в България. За да не го смущава никой, то се скрило в

хамбара на своя господар, дето прекарало цяла седмица без ядене. От време на време само лизало счупеното място. Кой научи това куче да пости? – Неговото вътрешно чувство. Като не приемало никаква храна, стомашният сок действал добре върху крака и помагал за бързото му зарастване. Наистина, кучето отслабнало, но кракът му скоро зараснал. И съвременните лекари практикуват пост при различните болести. Когато се яви някаква рана в организма на човека, лекарите препоръчват абсолютен пост. От глад, от малко ядене хората не умират; те умират от преяждане, от много ядене.

Сегашните хора се страхуват от мисълта, как ще прекарат живота си. Ако някой гладува 24 часа, той се уплашва и казва: Гладен ще умра! – Да, има възможност човек да умре гладен, но малка е тази възможност. Най-малката възможност да умре човек е именно тази, да умре от глад. Защо? – Защото, докато между хората съществува вътрешна, съзнателна връзка на любов, никой не може да умре от глад. Затова обаче се изисква будност на съзнанието. Докато има будни души в света, те винаги ще бъдат отзивчиви към страданията на хората. Те всякога ще имат желание и готовност да им помагат. Този закон работи по целия свят. Човек трябва да развива в себе си благородното чувство на вътрешно единение с всички живи, разумни същества. Трябва да се създаде тясна вътрешна връзка между всички разумни същества в света. Тази връзка не трябва да бъде привидна само, но съзнателна, и то между души, които желаят повдигането на човечеството, които работят и се жертват за него. Само по този начин те могат да прилагат ония закони, според които благата на природата се разпределят правилно, в зависимост от степента на развитието на всяко живо същество. Само така ще може всеки да използва своя стремеж към свобода, към развитие.

Като говоря за развитието на човека, имам предвид неговата вяра. Развитието на човека се обусловя от степента на неговата любов, от неговото умствено развитие. Ако е със слабо развит ум, той ще си създаде и съответен живот. Какъв ще бъде онзи човек, в сърцето на когото отсъства любовта? – Той ще бъде жесток- нищо повече. Как ще убедите змията да пусне жабата, която здраво хванала за крака? Как ще накарате съвременните хора да не екзекутират човека, щом те са убедени, че той напълно заслужава това? Каквото да правите, както да ги убеждавате, те ще изпратят виновния на онзи свят. Де е културата на съвременните хора? Днес по всички краища на света има хора, които протестират против екзекуцията, но не е дошло още времето на великите държавници, на хората с велики и широки умове, с благородни и възвишени сърца, които да разрешават въпросите по свобода, по велико съзнание. На много от съвременните държавници съзнанието е в тъмнина, в мрак. Сърцата им са

като това на Бисмарка, който създаде величието на Германия, но същевременно – и нейното нещастие. Бисмарк не разбираше закона, че насилието ражда насилие, че злото ражда зло, че смъртта ражда смърт. И съвременните хора не разбират още този закон.

И тъй, когато се говори за Бога, ние разбираме онзи дълбок вътрешен принцип – на дълбоко вътрешно единение: да желаеш доброто на другите хора, както на себе си; да желаеш успеха на ближните си, както на себе си. Това значи да съществува между хората вътрешна разумна връзка. Само при съществуването на тази връзка, вие ще съзнаете, че в много отношения всички хора по целия свят мислят, чувствуват и действуват еднакво. Щом съзнавате тази връзка между хората, ако сте пътник и останете без хляб, който да ви срещне, ще бъде готов да раздели хляба си с вас. Ако сте ученик и нямате книги, той ще ви услужи със своите. Той няма да учи заради вас, но ще ви помага. Ето защо, по силата на единството, което съществува между хората, всички общества и народи трябва да се обединяват, но не да се разделят.В природата деление не съществува. Делението е разцепление, отклонение от цялото.

Мисълта, която сега искам да оставя, е не само да слушате, но и да прилагате. Каквото приложите през годината, това е важно за вас. То е вашият капитал. Търговецът се ползва само от онзи капитал, който се пуща в обращение. Земеделецът се ползва само от онази земя, която се обработва и дава плодове. Човек може да има много енергии, но само онази ще го ползва, която се прилага в работа. Само онази мисъл, само онова чувство и само онази постъпка определят съществуването на човека, които имат приложение в живота му. Силите, които човек съзнателно прилага в живота си, го определят като човек, като разумно същество. Следователно желая ви да приложите в живота си поне част от всичко това, което сте чули и разбрали сега. То съставя истинската наука.

Сега от всички хора се изисква работа. Мнозина мислят, че могат да отложат работата си за в бъдеще. – Да отлагате нещата в бъдеще, то е все едно да казвате, както някои казват, че светът ще се подобри в бъдеще. – Ако очаквате човечеството да се подобри в бъдеще, това е въпрос на друга йерархия. Вие предоставяте тази работа на същества по-разумни от вас. И това е добро, но всеки човек трябва да приложи нещо от себе си за подобрение на човечеството. Бог сам може да оправи човечеството, да подобри света, за което има свой план, но в тази работа Той оставя дял и за човека. Щом започне да работи чрез своя ум, чрез своето сърце и чрез своята воля, човек се свързва с по-велики от себе си същества, повдига се на техния уровен, а с това заедно и съзнанието му се разширява. Същото нещо става и между културните хора във Франция, Германия, Англия,

Америка и т. н. Те се намират помежду си в тясна вътрешна връзка: кореспондират си, разговарят се – поддържат известни отношения. Един ден всички хора ще се свържат и взаимно ще си помагат. Било е време, когато отделните хора, общества и народи не са били свързани помежду си, но сега вече всички чувстват, че са членове на едно Велико цяло. Това Велико цяло наричаме Всемирна душа, Космическо съзнание, което е важен фактор в света. Към това съзнание се стреми днес цялото човечество. Това съзнание не е нито самосъзнанието, нито съзнанието, нито подсъзнанието на човека, но тъй нареченото Велико Космическо съзнание, което се стреми да направи всички хора приятели, братя на един дом, да работят заедно и да се разбират. Това не е утопия, не е химера, но е нещо реално. С какво се занимава човек, какъв занаят има, това не може да го спъва в реализирането на неговите стремежи. Каквото изкуство или занятие да има човек, това не може да го спъва в неговия велик идеал. Великият идеал включва всички науки и занаяти. Той ги освещава и осмисля. Ако земеделецът носи велик идеал в душата си, трудът му ще бъде достоен и благословен. И тогава, ако той засее само десет декара земя, ще има плодовете на сто декара. Той ще употребява малко труд, но ще има голямо изобилие и свободно време за почивка и за духовна работа.

Съвременните хора казват, че трябва да работят много, за да изкарват повече храна. – Според мене човек не трябва да яде много. Той се нуждае от малко храна, която трябва добре да се смели, да не остават никакви излишъци в стомаха. Храната трябва да се смила напълно, да не остават излишъци; така също и горенето на телата трябва да става пълно, да не се отделят излишни, вредни газове. И наистина, ако човек може да извади всичката енергия от житото, със сто грама жито той би могъл да поддържа живота си цяла седмица. А колко пъти по сто грама жито консумира днес човек в продължение на цяла седмица! При това колко малко енергия консумира човек от храната, която възприема в себе си! Като погледнете съвременния човек, ще видите, че той има изобилно венозна кръв, порите му са запушени, вследствие на което се раждат ред болести, страдания и нещастия. Всичко това се дължи на голямото неразбиране между хората, на голямото лакомство. Като ядат, всички бързат, вследствие на което храната им не може правилно да се смила. Въпреки това слушал съм да казват:" Като ядеш, ушите ти трябва да пукат."-Не зная какъв смисъл има в пукането на ушите. Напротив, когато яде, човек трябва да бъде разположен, да седне пред трапезата тих и спокоен и да яде бавно, да дъвче храната си добре. Това може да продължава 40 минути, а може и цял час – няма защо да бърза. Някой отива на гостилница, бърза да се нахрани, че еди кой си го чакал отвън. Питам: може ли човек да бъде здрав при такова бързане? Не само това, но след като се наяде с топла, гореща пържола, ще си заръча студено вино, току- що извадено от леда. Който

постъпва така, той ще се намери в положението на някой си дядо Георги от Южна България, който ял топли, печени агнета и пил студено, ледено вино, докато един ден заболял тежко от стомах. Лекарите констатирали рак в стомаха. Пъшкал, мъчил се дядо Георги и си казвал:" Ще ядеш ли пак топло агнешко печено и отгоре вино студено?" Боледувал дядо Георги 40-50 деня и през това време употребявал само чисто дървено масло. Като оздравял, не повторил вече същата погрешка.

Следователно ще знаете, че нещастията в живота ви се дължат на резките промени, на които се поддавате, съзнателно или несъзнателно. Тъкмо се намирате в голямо изобилие на живота, докато внезапно дойде страхът, че ще осиромашеете. Едва се зарадвате за нещо и страхът дойде да ви напомни, че скръбта ще ви посети. И вие се движите от изобилие в недоимък, от радост в скръб, от светлина в тъмнина. Тия смени се дължат на страха, който постепенно, бавно, но сигурно трови човека. Днес се страхувате, утре се страхувате, докато започнете да се плашите и от сянката си. Ето защо пазете се от страха, пазете се от омразата, пазете се от отрицателните мисли и чувства, които създават известни утайки, известни отрови в организма на човека. От най-старо време и до днес още на хората се препоръчва добър, чист живот. Защо? – Да избегнат отровите на живота. Казано е: "Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила; да възлюбиш ближния си като себе си!" Значи на всички хора се препоръчва любов. Защо? – Защото любовта носи елексира на живота. Любовта носи светли мисли в живота на човека и постоянно му нашепва:" Не бой се, ще победиш!" Изгубиш сто хиляди лева, тя казва:" Не бой се, тия пари ще дойдат от друго място!" Някой вземе хляба ти, тя пак казва: "Не бой се, отдругаде ще дойде нов, пресен хляб!" Който е взел твоя хляб, нека сладко го яде. Да ти даде Бог здраве и живот, всичко ще дойде на мястото си.

Аз съм виждал как селяни постъпват с кучетата си на нивата. Вземе той торба с хляб от дома си и тръгне на нивата. Започва да оре и туря торбата на земята. Кучето подушва хляба, задига го и бяга. Добрият селянин поглежда към хляба и казва:"Няма нищо, от мене да замине! Аз не трябваше да оставям торбата на земята. Кучето не е толкова умно да знае, че този хляб е мой. То мисли, че като е на земята, има право да го вземе. Ами аз как ще покажа своята човещина? Да е жива жена ми, да ме поживи Бог, ще работя и хлябът пак ще дойде." – Това наричам права философия на живота. Има селяни, които се сърдят, бият, гонят кучето, ако си позволи да грабне хляба от торбата. Питам: какво ще правите тогава, като дойдат нещастията в живота? Има действителни, има и фиктивни страдания. И на едните, и на другите човек трябва да гледа с трезв ум, със светъл поглед. Истинският човек се познава при неблагоприятните условия на живота, а

не при благоприятните. Вярата на човека се изпитва при най-големите противоречия. Здравият параход не се изпитва на брега на океана, на пристанището, но всред големите вълни, всред бурите и ураганите, при блъскане, при удряне, при огъване на една и на друга страна, при тръскане. И най-после, когато този параход премине от единия до другия край на океана и се върне отново на пристанището, без да е загубил нито един матрос, нито един пътник, той заслужава похвала. Голям юнак е този параход.

Казвам: такъв параход представя и всеки човек отделно. Той е пуснат във великия океан – живота, всред бурите и вълните да се изпита, да се кали. И ако той, като този параход, със своите велики мисли, чувства и постъпки, може да извърви своя път, от единия до другия край на океана и здрав се върне на пристанището си, той заслужава похвала като велик герой, като голям юнак. Когато дойдат големите изпитания и мъчнотии в живота, човек трябва да има поне един добър приятел, който да му каже:" Дръж се! Не се плаши, ти ще устоиш." Затова от всички се изисква едно солидно верую, а не суеверие. Всички трябва да имате такова верую, което да почива на основата на светъл ум, на благородно сърце, на вътрешни и красиви стремежи. При това положение само човек може да направи връзка, контакт между ума, сърцето и волята си, да влезе в общение с всички добри, разумни хора, които да образуват помежду си общество, основано на братство, на хармоничен ред и порядък.

Какво правят сегашните хора? – Те постоянно запитват защо светът е създаден така, защо животът се проявява по тоя начин и т. н. На тези въпроси можем да дадем отговорите на великите хора. Те казват:" За да си отговорите на тези въпроси, първо трябва да намерите пътя, начина, по който животът може да се изправи." – Каквото са говорили в миналото, каквото говорят в бъдеще, всичко това произтича от един и същ източник. Защо? – Защото светлината произтича от един и същ източник. Дали светлината иде от газена лампа, от огън или от електрическа крушка, тя иде все от един и същ източник – от слънцето. Ако слънцето изчезне, никаква светлина не би съществувала, никакъв живот не би имало на земята. Значи щом съществува светлина в нашия ум, съществува светлина и в света. Съществува мисъл в нашия ум, съществува Бог и в света. Ние правим заключение от себе си, като излизаме от частното към общото, а понякога вървим и по обратен път – от общото към частното. Тези методи виждаме навсякъде в природата. Когато слънцето, т. е. цялото залезе, веднага се запалват безброй огньове и светлини. Щом слънцето или цялото изгрее, всички огньове и светлини загасват. Значи когато общото говори, частното мълчи; когато частното говори, общото мълчи.

Казано е в Господнята молитва: "Отче наш, Който си на небето." – Защо е казано "който си на небето", а не – "който си на земята?" – Защото Отец, Баща има само на небето. На земята няма никакъв Отец, никакъв Баща. Ако имаше такъв Баща на земята, хората нямаше да се бият помежду си. Кога се бият децата? – Когато бащата не е вкъщи. Щом бащата е вкъщи, децата са мирни, кротки. Същият закон се отнася и до човека. Кога хората са лоши?- Когато баща им не е у тях. – Кога хората са добри? – Когато баща им е у тях. – Кога учениците мислят? – Когато учителят им е между тях. Той предава своята лекция, а учениците слушат, мислят. Когато учителят не е между учениците си, те нищо не знаят. Когато учителят влезе в клас, учениците научават всичко. Следователно когато казваме, че съществува религия в света, тази религия трябва да се обоснове на велика идея, която да хвърля светлина в умовете на хората. Религията не трябва да хвърля сянка в умовете на хората, нито да им туря юлар. Религията има за цел да създаде връзка между умовете и сърцата на хората, да им даде нов подтик, нови стремежи. Христос е изразил тази идея в стиха: "Ако ме любите, ще опазите моя закон." На друго място Той казва: "Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих." Апостол Павел пък казва: "Ако говоря с ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм."

Сега, желая ви, от всичко онова, което чухте, да се постараете, от дълбочината на вашия ум и на вашето сърце, да изразите доброто и възвишеното у вас и да го впрегнете на работа през годината. Поздравявам ви сега с работата, която ще започнете и която няма край. Ние сме се събрали на събор не както хората обикновено се събират, но за работа, която ще трае не дни или месеци, но години, десетки и стотици години - работа, която има начало, няма край. Тази работа има велико бъдеще и затова се изискват общи усилия на човешките души.

И тъй, пожелавам ви тази година да свършите поне една част от предвидената ви работа, като извадите нещо от скритото съкровище на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и го приложите в живота си. Само така ще придобиете вътрешна опитност, ценна за през целия ви живот.

Изпейте сега песента: "Братство единство ние искаме."

Само Божията Любов носи пълния живот.

1. Лекция от Учителя, държана на 25 август, 1927 г. – VII ден на събора. София. – Изгрев.

Начало: 07:00

1927_08_31 Малките резултати
лекция пред общия окултен клас

МАЛКИТЕ РЕЗУЛТАТИ

"Само Божията Любов носи пълния живот."

Размишление.

Кажете ми сега, колко години следвате в класа? -(Шест години). – Значи тази година е седма. Щом е седма, тя трябва да бъде година на почивка. Казано е в Писанието:"Бог работи шест деня, а в седмия ден си почина." Как ще прекарате почивката? Които от вас искате, можете да повторите материала, който сте минали през шестте години.

Когато посадите една ябълчна семка и от нея изникне ябълка, каква е нейната задача? Когато в природата някъде се яви извор, каква е неговата задача? На същото основание може да се запитате каква е задачата на вятъра, който вее? Каква е задачата на слънчевите лъчи? Каква е задачата на водните капки? Същевременно могат да ви запитат коя е причината, дето водните капки се съединяват, а после-разединяват? Този е един от най-простите въпроси, но малцина могат да отговорят правилно. Представете си един висок, остър планински връх. Какво ще стане с водната капка, ако падне на този остър връх? – Тази водна капка непременно ще се раздвои, ще се раздели на две капки, едната от които ще падне от едната страна на върха, а другата капка – от другата страна. Въз основа на този закон всички капки, които падат върху острия връх, ще се раздвоят. Обаче ако водните капки падат в долината, те ще се съединят една с друга и ще образуват нещо подобно на езеро. Оттук вадим заключението: когато водните капки падат върху високи, остри планински върхове, те се разделят, разединяват. Когато падат в долини, водните капки се съединяват, обединяват се в едно цяло. Върхът, който дели, който разединява хората, това е човешката гордост, това са личните чувства на човека. От този остър връх произтичат всички спорове, всички недоразумения в света. Постоянно слушате да се говори защо един човек е предпочетен пред друг, защо един е по-богат, по-силен, по-умен, по-учен, по-добър, по-праведен от други?

Навсякъде в света се проявява азът, личността и всеки казва:"Аз, аз..." Бащата, майката, детето, учителят, свещеникът, държавникът – всички казват "аз". Няма нищо лошо в това, но азът създава всички спорове, противоречия и недоразумения между хората. От това се зараждат всички разединения в света. Който поставя аза на първо място в своя живот, той се

отделя от цялото, той се отделя от Бога. Въпреки това много от съвременните учени поддържат, че без лични чувства човек не може да съществува. Те казват:" За да си пробие път в живота, човек трябва да бъде личност, т. е. да има силно развити лични чувства." Според мене силно развитите лични чувства излагат човека на големи опасности. За да дойде до това положение, той се е отклонил от правия път. Проявата на личните чувства, на аза представя анормалност в живота. Индивидуалността пък е друго отклонение на човека от правия път, в противоположна посока на това на личността. Човекът на личността представя само външната страна на самия човек. На физическия свят истинският човек е скрит и се вижда само неговото външно богатство, останало от дядо му и от баба му. В онова, което той е придобил, се крие силата ка личността. Дето ходи, той навсякъде се хвали с парите, с книгите, придобити от деди и прадеди. Но има нещо, което човек не може да придобие по външен начин. Какво е това, което по външен начин не се придобива? – То е знанието. И доброто не се придобива по външен начин. Материалните работи се приемат отвън-на-вътре, а духовните – отвътре-навън. Казвате, че еди-кой си наследил доброто от баща си. – Не, доброто не се наследява. Ако се наследяваше, то щеше да бъде нещо физическо, материално. В този смисъл, доброто нито се създава, нито се наследява, но само се проявява като нещо присъщо на човешката душа.

Като ученици малцина от вас знаят, какво представят като хора, с какви способности разполагат, какво могат да направят. Някои мислят, че могат да направят много работи. Те са подобни на онези деца, които се мислят за много силни, които мислят, че могат да дигнат земята на ръцете си. – Не е лошо да мисли човек, че е силен, но той трябва да направи опит да изпита силата си. Детето, което казва, че може да дигне земята и да я носи, като се опита, вижда, че нищо не може да направи, и затова казва:" Едно време дигах земята, но тогава тя беше малка, като житно зърно." -Да, едно време, когато Бог създал света, земята е била малка, но с течение на векове, на милиарди години, тя постепенно е расла, развивала се е, уголямявала се е, докато днес я виждаме толкова голяма, че обикновеният човек не може да я дигне с ръцете си. – Това са разсъждения, които не трябва да се вземат по буква. Те имат дълбок вътрешен смисъл, който трябва да се разбира.

Някои хора мислят, че кой каквото им каже, отвън или отвътре, това е Господ, Който им говори. – Не, Бог направо не говори на хората, нито отвътре, нито отвън, но посредством, чрез други: отвън Той говори чрез хората, а отвътре – чрез духовете. Когато гърми, когато се святка, казват, че небето говори. – Това е поетически език. Небето не може да говори. Често казвате, че Русия така казвала, че Англия, Америка така казвали или че поддържали известно становище по даден въпрос. – Могат ли Русия,

Англия, или Америка да говорят? Един човек или много хора могат да говорят и по такъв начин да изказват мнението на целия американски народ, но Америка сама не може да говори. Следователно когато се казва, че Бог говори, трябва да знаете, че говори или човек, или дух, но пак чрез човека. Обаче направо Бог никога не говори. Понеже е приятно да ни се каже нещо от името Божие, ние считаме, че Той ни говори. Но трябва да се знае как седи истината по всеки даден въпрос. За тази цел всеки трябва да изучава себе си, да изучава своите прояви, да изучава своите отличителни черти като човек. Защо е необходимо да изучавате себе си? – Като се изучавате, вие ще различавате проявите на личността от Божествените и ще можете лесно да се справяте. Ако не дойдете до това различаване, вие ще се обиждате, ще страдате, че на едного давали предпочитание пред вас и т. н. Когато ви поканят на царската трапеза, един ще седне отдясно на царя, а друг – отляво. Останалите ще се наредят от дясната и от лявата страна на царя, докато изпълнят всичките места. След това ще започне борбата, защо едни са повече предпочетени, защо са турени на почетните места. Всички ще кажат, че тия, които са отдясно на царя, имат по-голямо почитание от ония, които са отляво. Те са доверените лица на царя. Тия, които са отляво, са записани в червената книга на царя, те имат да изправят по един грях. – Доколко това е вярно, то е въпрос.

Двама души ми подаряват по едно златно перо. И двете пера са красиви, скъпи, но за мене е важно онова перо, което пише хубаво, гладко, не дращи върху хартията. Опитвам едното, опитвам другото и започвам да работя с това, което пише гладко, красиво. Веднага другото перо казва:" Мене не ме зачитат, оставят ме настрана." Първото пък е доволно, че се ползва с моето предпочитание. Питам: какво отношение имам към тия две пера? – Аз нямам никакво лично отношение, но перата характеризират двамата души, които са ми ги подарили. Който ми е подарил по-хубавото перо, той има по-добро разбиране, по-добър вкус. Вторият пък е по-немарлив, по-нехаен, по-малко разбира от хубави пера. Затова питам: коя е причината, че нещо куца, скърца във вашия живот? – Не сте избрали хубавото перо. Следователно, когато отидете някъде и нещата не се нареждат както трябва, ще знаете, че или не сте избрали часа, момента, който е бил предвиден за това посещение, или сте казали нещо не на място, или не сте постъпили както трябва. Тази е причината, поради която се създават неприятни чувства и разположения, които спъват развитието ви.

Когато идвате в клас, виждам, че някои от вас заспиват. Коя е причината за това?- Причината за заспиването се дължи на натрупването на излишна енергия в организма на човека. Това натрупване пък се дължи на непълното обработване на физическата, сърдечната или умствена материя.

Вследствие натрупването на тази материя организмът се уморява и човек започва да заспива. За да се справи с тази умора, човек трябва или да заспи, да си почине, или по някакъв начин да трансформира енергиите си. Ако един предмет не го интересува, да го замести с такъв, който го интересува. Ако едно чувство го измъчва, уморява, да го замести с друго, приятно чувство. Същият закон се отнася и до храната: ако една храна не се приема от стомаха, да се замести с друга. Еднообразната храна, еднообразните чувства и мисли уморя-ват човека. Дойде ли до еднообразие в мисълта си, той непременно трябва да потърси някаква смяна. Някой иска да се концентрира, да промени мисълта си и започва да мисли за Бога, но скоро заспива. Това показва, че той се е уморил. Няма защо да мисли за Бога. Бог не е материален обект. Щом искате да се концентрирате, изберете такъв обект, който Бог е създал, и размишлявайте върху него. Той може да бъде растение, животно, човек или пък отделни части, удове на човека като например носа, пръстите му и т. н. Линиите на ръцете, на пръстите, на лицето представят целия човешки живот. Има какво да се учи по тях. Обект за размишление могат да бъдат слънцето, звездите и т. н. Хиромантиците пък, като погледнат линиите на ръката, веднага се произнасят какви са сърцето и умът на човека, какъв е животът му. По линията на съдбата определят щастието на човека. Не само това, но те могат да определят как са живели неговите деди и прадеди, какви капитали са вложили в Божествената банка, а оттам и кредита, с който днес той разполага. Колкото по-развита е линията на съдбата в човека, толкова повече приятели ще има той в живота си. Когато линията на съдбата липсва, това показва, че дедите и прадедите ви са яли и пили, без да плащат, но вие като техни наследници, ще работите, за да платите дълговет им. Понеже вашите деди не са работили, не са ви оставили никакъв капитал, сега вие ще работите, ще търсите добри и щастливи хора и ще се подслоните под техните сенки. Когато някоя жена търси добър мъж, по този начин тя иска да се подслони под неговата сянка. Същото може да се каже и за мъжа. Това особено се забелязва, когато мъжът или жената имат големи грехове. Добрият, щастливият човек е ликвидирал с кармата си, затова всеки го търси, иска да се скрие под неговата сянка. Какво по-хубаво от това да седнете под сянката на една круша, отрупана със сладки, хубави плодове? Седнете под сънката ѝ, позаспите малко, починете си, а като дойде вятърът, разлюлее клонищата ѝ и наготово, без труд и усилие, пусне една-две круши направо в ръцете ви. Под такава круша всеки би седял, но под круша без листа и плодове, никой не би по-търсил подслон.

Тъй щото ученикът може да мисли за себе си каквото иска, но той трябва да знае, че в природата всяко същество има своя определена цена и свое определено място. Не мислете обаче, че каквото да правите, можете да

задържите мястото си. Ако вършите глупости, природата ще изгуби доверие във вас. Мислите ли, че ако отидете при някой ваш приятел и му наговорите ред глупости или извършите глупави постъпки, той ще запази доверието си към вас? Външно може да каже, че се радва, задето сте дошли, но вътрешно той запазва особено мнение за вас. Това е несъответствие, а животът е пълен с такива несъответствия. Например лекарят казва на болния да не говори, да пази строга диета, но тъкмо тогава ще се изредят всички негови близки да му говорят, да го разпитват за здравето, да му носят различни яденета: кокошка агънце и т. н. Докато е здрав и може да яде, никой не се сеща за него; щом се разболее и не може да яде, тогава се изреждат един след друг да му носят ядене. Защо е така? Запитали Сократа:"Защо богатите хора дават милостиня на бедните, а на философите нищо не дават?" Сократ отговорил: "Богатите дават на бедните, защото знаят, че един ден могат да станат като тях; на философите нищо не дават, защото знаят, че никога философи няма да станат." И българинът мисли така.

Сега всеки от вас иска да стане добър по механически начин. Същевременно всеки иска да бъде самостоятелен, от никого да не зависи, от никого да не се влияе. – Това е невъзможно. Няма човек в света, който да не се влияе от дъжда, от вятъра, от слънчевите лъчи. Няма човек, който да не се влияе от парите. Няма човек, който да не се влияе от огъня. Достатъчно е да видите, че гори някоя къща, за да извикате всички:" Пожар!" Моментално хората се разбягат, пръскат се на различни страни. Казвам: нищо лошо няма във влиянието. Всички хора са под влиянието на нещо, никой не е свободен. Като четете някоя книга или като свирите нещо, или като спите, вие все таки ще бъдете под нечие влияние. Колкото да се пазят, хората пак изпадат под влияние на нещо. Ето например те се пазят от греха и пак се намират под негово влияние. Кой не греши днес? Смъртният всякога е изложен на греха. Ако можеше да се избави от влиянието, човек нямаше да греши, щеше да бъде спасен, но понеже не е свободен от влияние, той греши. Кой не се влияе от храната? Казвате:" Да не ядем тогава!" – Злото не е в яденето, но в избирането на храната. Благословение е да яде човек! Но той трябва да избира за себе си такава храна, която съответства на неговия организъм. Благо е да яде човек! – Какво да яде? Онова, което природата е определила за него.

Благословение е човек да чете! – В какво седи това благословение? – В избора на книгите, в избора на мислите, които той употребява за храна на своя ум. Всеки писател не може да достави нужната храна за даден индивид. За всеки индивид има строго определена храна. Например храната на вълка не е подходяща за овцата. И обратно: храната на овцата не е подходяща за вълка. Също така трябва да се прави избор и в начина,

по който се извършва едно добро. Не е безразлично по какъв начин ще направите доброто. И когато се молите, пак трябва да знаете по какъв начин да се молите. Често в ума на човека се натрупва излишна енергия, и ако той знае да се моли, ще се справи с тази енергия. Ако не знае, ще каже:" Не струва човек да се моли!" – Не, струва човек да се моли. При молитвата именно човек ще се освободи от излишната енергия в своя ум. Като се моли, той отваря онзи кран в себе си, през който ще изтече натрупалата се излишна енергия.

Що е молитвата? – Общение с Бога, с Първата Причина на нещата. Молитвата е дълбок вътрешен процес. При този процес може едва да се чува изговаряне на някакви думи. Колко време трябва да се молите, това не е определено. Някой мисли, че колкото повече се моли на Господа и цитира стихове от Евангелието, толкова по-скоро ще получи отговор. Молитвата на някой човек е дълга почти колкото от Битието до Откровението. Друг пък се моли и напомня на Господа какво е обещал, какво трябва да направи. – Това не е молитва. Истинската молитва е извън времето, но тя седи в момента на общение, на връзка с Великото Начало на живота. Как ще познаете, че сте получили отговор на молитвата си? – По онази вътрешна тиха радост, по онази малка вътрешна светлина, която ще ви помогне при разрешаване на известни въпроси. Някой получава моментално отговор на молитвата си; друг чака дни, седмици, месеци, а трети чака с години – това зависи от интензивността на молитвата. Апостол Павел казва: "Молите се, но отговор не получавате." – Защо? – Защото молитвите на мнозина излизат само от устата, а не от сърцето. Нареждането на красиви думи в стройни, правилни редове не представя молитва. Ако е въпрос за красив език, няма по-красив език от Божия. Ако е въпрос за красива мисъл, няма по-красива мисъл от Божията. Ако е въпрос за добро, по-велико добро от Неговото няма. Ако е въпрос за светлина, коя светлина може да се сравни с Божията? Тогава за какво можем да очакваме отговор на нашата молитва? – Дали за силата ни, дали за знанието ни, дали за обичта ни? За какво Бог може да ни обича? – За истината, която е вложена в нас. Казано е в един стих: "Възлюбил Си истината в душата ни." В това отношение нашата душа е съкровищница, в която е вложена истината. Докато истината е в душата ни, ние имаме цена. Щом изгубим истината, с нея заедно изгубваме и своята цена. Обезценяването на човека в този случай е изразено в поговорката: "Този човек не струва лула тютюн." – Кой е този човек?– Който е изгубил истината.

Като ученици вие се стремите към знание. – Право е това. Но за да придобиете знание, трябва да имате Божието съдействие на своя страна. Това пък е възможно само при силен стремеж към истината. Тогава и

Любовта Божия ще се прояви във вас. Дето е истината, там е и любовта. Най-реалното нещо в света е истината. Тя е обект на Божията Любов. Доколкото човек проявява истината, дотолкова и Божията Любов ще се прояви в него. Истината в човека определя неговото здраве, неговата красота, неговата интелигентност и чистота. Тя е център, тя е единство, тя е цялото в света. Ако нямате истината в себе си и на другия свят да отидете, пак ще се намерите в същото положение. Мнозина мислят, че като отидат в другия свят, очите им ще се отворят и ще виждат всичко. – Страшно е да се отворят очите на човека, ако той няма истината в себе си. Да влезеш неподготвен в онзи свят, това значи да мислиш, че си добър цигулар и да излезеш да свириш с гениални цигулари. Щом чуеш тяхното свирене, веднага очите ти се отварят, захвърляш цигулката и казваш:" Повече не пипам цигулка, тя не е за мене." Някога мислиш, че говориш добре, но като чуеш някой велик оратор с дълбока и силна мисъл, казваш:" Аз нищо не струвам." Някога мислиш, че си силен човек, но срещаш такъв, който с една ръка дига десет души. Ти веднага отстъпваш, обезсърчаваш се. – Такова нещо е истината за неподготвения човек. Който е подготвен, който има любов към истината, като я намери, той се радва, има импулс за работа.

Казвате, че Бог е Любов и с това искате да разрешите въпроса. – Не, по този начин въпросите не се разрешават. То е все едно да казвате, че царят е силен, богат, всичко може да направи. – Да, за себе си царят всичко може да направи, но не и за вас. Ако отидете при него, можете да изпросите нещо, но това не може да осигури вашия живот. Има милиардери в света, при които са ходили мнозина да просят, но те не дават. Защо? Те казват:"Който работи, само той ще получи. Който не работи, той ще седи гладен." В това отношение богатите са каси, пълни с пари, но затворени. – Няма ли богати, но щедри хора в света? – Да питате така, това значи: няма ли щедри каси в света? – Сами по себе си, касите не могат да бъдат щедри. Щедър е само господарят на касата. Богатият е каса, която казва:" Който може да ме отключи, той ще получи нещо от мене." Рокфелер и Форд са американски каси, които не дават нищо, докато господарят им не заповядa. Ако искате нещо от тази каса, трябва да се обърнете към господаря й. Докато е сиромах, човек казва:" Да имам голямо богатство, щедро бих раздавал." Обаче като забогатее, и той нищо не дава.

Какво представят богатите хора? – Те са високи планински върхове, покрити и зиме, и лете със сняг и лед. Кой живее на Хималаите? Кой живее на Мусала? Кой живее на Черния връх? Ако се качите на някой планински връх, ще поседите най-много час-два и ще бързате да слезете в долината. Всички хора искат да бъдат богати. – Добре е човек да бъде богат, но богатството подразбира знание, сила, опитности. Рокфелер е

богат човек, милиардер, но той има знания, опитности. – Да имаме тогава знания. – Знание, здраве, добри чувства, това са условия за живота. Който има тези три неща в себе си, той има човещина. Лесно е човек да желае нещо, но за това желание се иска сила, издръжливост, постоянство. Рокфелер е богат, но като богат получава много писма на ден за помощ. Като американец той е точен, на всички отговаря. С това той изказва уважение към личността. Ако някой иска пари от богати хора, те ще му отговорят:" Трябва да знаете, че ние, богатите хора, не сме щедри. Отваряме касите си само когато Бог ни заповядa. Вие сте вярващи, знаете, че всичко е под Божия власт; следователно, ще се молите на Бога Той да ни заповяда да отворим касите си за вас." Особено са точни американските богаташи: те отгова-рят на всяко писмо. Питам: вие отговаряте ли на всяко получено писмо?

Човек трябва да бъде внимателен не само към човека, но и към всяко живо същество. Излизате от дома си, заминавате за няколко деня за провинцията например. Заключвате стаята си, без да забележите, че вътре има пчела. Връщате се дома си, отваряте стаята и виждате една умряла пчела. Като нямала какво да яде, тя умряла от глад. Вие трябваше да бъдете внимателни. Преди да заключите стаята си, трябваше да прегледате какво оставяте вътре. И като забележехте пчелата, трябваше да й кажете:" Понеже ще отсъствам за няколко деня, бъди тъй добра да си отидеш в кошера." Пчелата щеше да излезе вън и да продължи работата си.

Отива една жена на извора да си налее вода. В това време на същия извор дохожда един жаден вол. Жената го побутва оттук-оттам да не й пречи. Какво струва на тази жена да тури кофата пред вола да го напои? Човек трябва да бъде справедлив! Ако е готов да услужва на човека, защо да не услужи и на едно животно? Ученикът трябва да обръща внимание и на най-малките неща. Малките постъпки повдигат човека. Той може да направи такива малки услуги, които никой да не вижда. Обаче той ще бъде доволен от себе си. Великият човек се познава в малките работи.

Един наш приятел ми разправяше следната своя опитност. Един ден, като пътувал, видял един кон паднал на земята; спрял се за малко, погледнал го и разбрал, че конят е на умиране. Веднага конят дигнал главата си към него, погледнал го и казал, че е жаден. Нашият приятел разбрал езика на коня. Веднага му донесъл една кофа вода да пие. Конят повдигнал малко главата си, пил вода, отпуснал се пак на земята и заминал за онзи свят. Като умирал, той отправил последен поглед към нашия приятел, с което изказал благодарността си, задето му донесъл вода да разхлади гърлото си.

Казвам: Не пренебрегвайте малките работи! Само чрез тях чо-век може да

създаде в себе си характер. Вървите по пътя, ударите се в някой камък и започвате да се сърдите. Кой оставил този камък всред пътя? Защо никой не го е отместил и т. н.? – Няма защо да се сърдите. Наведете се, дигнете камъка, турете го настрана, никой да не се спъва. По този начин вие ще въздействате върху съзнанието си така, че ще бъдете будни и към най-малките външни и вътрешни препятствия в живота си. Човек трябва да работи върху себе си, правилно да разпределя енергиите на своя мозък и тогава, дето отиде, ще бъде добре приет. Днес хората се чувстват чужди помежду си. Отивате при някой земеделец и не знаете какво да му говорите. Той иска да му говорите по земеделски въпроси, защото те го интересуват. Отивате при някой банкер, той иска да му говорите върху положението на парите. Отивате при някой учен, той иска да му говорите по неговата специалност. Щом не говорите на хората по въпроси, които засягат техните интереси, вие сте чужди едни за други.

Има един начин, който може да съедини хората в едно цяло, да ги направи близки. Този начин е яденето. Сложете трапеза на хората и ще видите, че всички ще се наредят около нея, били те учители, свещеници, търговци, банкери, земеделци, учени, и ще се разбират. Всички хора ядат по един и същ начин. Като ядат, всички са доволни, разположени и могат да се разговарят разумно. Яденето обединява хората. Ако отидете в дома на някой философ, той ще ви каже, че е зает, че няма време да се разговаря с вас. Обаче поканите ли го във вашата гостилница, той ще дойде веднага и тогава ще има време да се разговаря с вас, ще ви занимава със своята нова теория. Тъй щото, ако искате да влезете във връзка с учения, не го търсете в кабинета му; отворете гостилница, той сам ще ви посети. Ако искате да направите връзка с банкера, не го търсете в кантората; отворете гостилница, той сам ще дойде при вас. Следователно гостилницата е средство, условие, чрез което хората могат да създадат помежду си приятелски отношения. Но за да отворите гостилница, вие трябва да имате капитал.

Като ученици вие трябва да работите върху себе си, да трансформирате излишните енергии в мозъка си, особено тази в задната част на мозъка. Тази енергия е причина почти за всички болести, за всички отрицателни състояния. Понякога тази излишна енергия се натрупва зад ушите, както и около слепите очи на човека, и го прави нервен, раздразнителен, готов да се сърди, да се обижда за най-малкото нещо. Като срещне камък на пътя си, ритне го недоволен, че му препятствал. Като иска да отвори прозореца, дърпа го нервно; ако се запъне малко, той блъска, удря, готов е да го счупи. Отива към вратата, но тя се затегнала, не може да я отвори. Дърпа я, сърди се, вика, като че вратата му е виновна. Какво трябва да направи? – Да вземе малко масло и да намаже вратата. Щом я намаже, тя няма да се запъва.

Ръждата е причина за запъването на вратата.

И тъй, ключът за отварянето на всяка врата е знанието. Но за да може този ключ свободно да влиза и да излиза от вратата, нужно е масло. За да се домогне до тези знания, човек трябва да се изучава, да намери метод, чрез който да въздейства на своите чувства. Днес чувствата имат надмощие над мисълта в човека, а той трябва да работи, да уравновеси силите в себе си. Когато хората искат да бъдат учени, добри, праведни, това се диктува от техните чувства, вследствие на което те се разколебават, разочароват, докато най-после започнат да се страхуват от всичко. Тогава те казват:"Човек трябва да бъде самостоятелен, да не зависи от никого." – За да бъде самостоятелен, човек трябва да бъде свързан с Първата Причина. Вън от тази връзка той не може да бъде самостоятелен, не може да има свобода. Защо слугите обикалят царския син и му услужват? Нима те мислят неговото добро?– Не, те обикалят царския син заради баща му, понеже само той може да им даде свобода, да ги направи самостоятелни. Като знаете това, всички трябва да мислите, да чувствате и да постъпвате като Бога. Той всичко обединява. Той обединява и най-разединените мисли, свързва ги в едно цяло и създава от тях нещо стройно, хармонично. Всичко, което става в Бога, е добро. Когато започне да разбира Божията мисъл, човек придобива здраве, знание, сила, свобода. Той носи истината в себе си; щом придобие истината, в него настава мир, спокойствие. Стремете се към този мир, защото само при това положение ще дадете възможност на Бога да се прояви чрез сърцето ви. Бога отвън не можете да намерите. В Писанието е казано: "Бог живее в сърцата на смирените." Това не значи, че сърцето е жилище на Бога, но чрез него само Той се проявява. Всъщност де живее Бог? – Навсякъде. Същият въпрос може да се зададе и по отношение на човека. Де живее човек? – Навсякъде. Човек не е нито в главата си, нито в сърцето си, нито в краката си, нито в ръцете си. Той е извън своите удове, извън своето тяло. Чрез тялото, чрез удовете си, той само се проявява, но е извън тях. Когато се качи на кола, човек направлява колата, но той е извън нея. Той може да се качи и на автомобил, но е извън автомобила. Докато е на колата или на автомобила, човек е в почивка; щом слезе от тях, той е в движение. Кой заставя човека да кара кола, да ходи пеш? – Има един вътрешен закон, който регулира всички неща. Кое заставя селянина да впряга колата си пазарен ден, да я товари със стока и да отива в града? – Пазарът го заставя. Пазарът пък се подчинява на специален закон. Значи, всяко нещо става на своето място и се урежда от специални закони.

Тъй щото трябва да се заемете сериозно да обработвате излишната енергия в себе си. Като я обработите, тя ще се превърне в жив капитал. За тази цел необходимо е да повторите материала, който сте минали през

шестте години. Казва се, че повторението е майка на знанието. Днес всички хора повтарят нещата, повтарят службите си: точиларят всеки ден повтаря своята работа; домакинята всеки ден повтаря една и съща работа: готви, чисти, нарежда, и все ненаредено остава. И вие все учите, и ненаучени оставате. Не, когато дойде до края на своя живот, когато се готви да замине за другия свят, човек трябва да е наме-рил вече Бога в себе си, да се е обновил, да е станал нов човек, нова душа, в която е проникнала истината. За такъв човек се казва в Писанието: "Възлюбил е Бог истината в човека." Казвате:" Какво нещо е истината?" – С думи истината не може да се определи. Казват, че истината носи светлина в живота. Учените пък казват, че светлината представя особен род вибрации, особен род трептения. – Светлината се проявява чрез вибрации, но самите вибрации не са светлина. Те са носители, проводници на светлината. И мисълта се проявява чрез мозъка, но мозъкът не създава мисълта.

Следователно, не оставяйте да се натрупва излишна енергия в мозъците ви. Това значи: не носете със себе си излишно богатство, защото апашите ще тръгнат след вас. Не дръжте меда си отворен, защото пчелите ще тръгнат след вас. Не давайте хлеб даром на всички хора, защото ще тръгнат след вас. Не лекувайте всички хора даром, защото ще тръгнат след вас. Не е лесно човек да се справи с апашите, с гладните, с болните хора. Ако оставите всеки свободно да взема колкото и каквото иска, ще има кражби, надпреваряния, пукнати глави. Колко струва тогава едно добро? Не само това, но като задигне кой колкото хляб може, ще се хвали пред другите колко самуна взел, от какво качество и т. н. Така постъпват днес и учените, и окултните ученици, вследствие на което между тях се зараждат голями спорове, недоразумения. Един учен ще каже, че неговата теория е по-вярна, друг ще каже, че неговата е по-нова и т. н. Те разискват върху въпроса, защо Бог е вложил живота в малката клетка и след това е започнал да я организира, да създава от нея все по-големи форми – растение, риба, птица, млекопитаещо, докато най-после е дошъл до човека? Защо е трябвало животът да мине през толкова много и разнообразни форми? – На този въпрос не може да се отговори. То е все едно да питате защо хората пишат върху бяла хартия. – Белият цвят създава здравословно състояние в човека. Белият цвят носи здраве. Черният цвят предизвиква лоши, отрицателни състояния в човека. Когато е болен, човек трябва да се облича в бели дрехи. Обаче ако постоянно носи бели дрехи, в него ще стане обратна реакция. И наистина, виждате някой млад човек, който постоянно носи бели дрехи. Изведнъж в него се събужда желание да се облече в черно, контрастен цвят на белия. Човек трябва постоянно да сменя цветовете. Цветовете предизвикват движение, живот. Те са енергии, които оказват различно влияние върху човека. Човек трябва да мине през всички цветове, през всички тонове на цветната гама. При

това, определено е по колко време трябва да прекара във всеки цвят, във всеки тон на гамата. Ако в даден цвят прекара повече от определеното време, в него ще стане известно втръсване.

Казвам: това, което знаете за приложението на цветовете по отношение облеклото на хората, се отнася и до техните мисли и чувства. Всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие е облечено в известен цвят като в дреха. И ако човек живее с едни и същи мисли, чувства или действия, най-после те ще предизвикат в него втръсване, отвращение. Например когато някой постоянно говори за морал, най-после той дотяга и на себе си, и на околните, които го слушат. Когато войникът влезе няколко пъти наред в сражение, най-после се втръсва, отвращава се от своите действия и категорично се отказва по-нататък да воюва. Еднообразието в нещата предизвиква еднообразие в цветовете. Затова всички се стремят към разнообразие. Когато говорите за любовта като носителка на живота, вие обличате думите си с червен цвят. Червеният цвят символизира живота. Но любовта не носи само живот. Тя носи и растене за човешката душа. Значи тя обхваща и зеления цвят. В любовта има и разумност, и вярност, и чистота. Затова именно когато говори за любовта, или когато живее в нея, човек ще я прекара през всичките цветове, съответни на нейните качества, и по тях ще познава в коя степен на любовта се намира. Така той ще знае дали неговата любов е червена, жълта, зелена, синя, портокалена или виолетова. Както любовта минава през всички тонове, през всички цветове на гамата, така също мислите, чувствата и постъпките на човека минават през всичките цветове на спектъра. Това разнообразие е необходимо. Без него няма живот, няма движение, няма растене.

Следователно, за да мисли, човек трябва да е минал през всички тонове на цветната гама и да знае как да минава през тях. Всички центрове на човешката мисъл трябва да са събудени! Някои хора са много миролюбиви, че дохождат почти до пасивност. За да излязат от това положение, те трябва да развият в себе си смелост. За тази цел те трябва да вземат чук в ръка и да започнат да трошат камъни или да вземат мотика и да отидат някъде да копаят. – Ама ръцете им щели да се развалят, да огрубеят.– Ще копаете по малко, постепенно ще привиквате на тази работа. Ако чувството на приятелство не е развито у някого, той трябва да потърси човек, у когото този център е добре развит, и да дружи с него. По този начин човек ще посещава всички центрове на мозъка си, ще ги изучава, ще ги развива. Знаете ли например кой център сте посетили тази вечер? – Не знаете. Както виждам, всички сте на различни места в мозъка си. Между всички мозъчни центрове има вътрешна връзка, те взаимно се допълват. Има един център в мозъка, към който всички останали се съсредоточават. Ако този център в човека не е развит да привлече

останалите центрове към себе си, всичките мисли и чувства в човека ще бъдат разхвърляни, разсеяни, вследствие на което той няма да има резултати. Когато не се спазва това, в мозъка на човека се натрупва излишна енергия и той започва да обезсмисля нещата.

Много ученици, студенти,след като свършат училище, казват:"Защо ми е това знание?" – Щом не знаят какво да правят със знанието, което са придобили, нека отидат при Господа и поискат от Него работа. Бог знае как да впрегне техните сили, знае каква работа да им даде, да осмисли знанието. И четири факултета да сте свършили, Бог ще ви каже да вземете мотика в ръка и да отидете в еди-кое си село при един благочестив човек и да му предложите да ви научи да копаете. Този човек ще ви посрещне радостно, весело, ще ви нагости добре, ще си поприказвате и след това ще каже:"Хайде, сега на работа!" Като ви гледа как копаете, ще ви се посмее малко, че при четири диплома сте толкова невежа в копането, но ще започне да ви учи. Като свършите работата си, ще тръгнете за дома си. Тогава вие ще започнете да му говорите работи, които той не знае, и ще се чудите, че освен копането, нищо друго не знае. Щом стигнете в дома на селянина, той ще ви покани да се нахраните. Ще ядете и ще се разговаряте приятелски. Той ще каже:" Едно време и аз имах четири диплома, но откак дойдох на лозето, научих много съществени неща, които по-рано не знаех.

Сега и на вас казвам: След като сте учили шест години в школата и сте придобили много знания, ще вземете мотиката и ще отидете на лозето да се научите да копаете, да видите как зрее гроздето, как превръща киселите, горчивите сокове в сладки. Много неща знаете, но това именно не знаете: как гроздето превръща, преработва във фабриките си киселите сокове в захар, която ние употребяваме. Христос взема лозата като символ и казва: " Аз съм истината лоза, а вие – пръчките. Който яде и пие от мене, той има живот в себе си." – Мъчнотиите в живота на хората се дължат на това, че те не търсят живота си от тази Лоза, но го търсят един от друг. Вън от истината, вън от любовта няма живот. Казано е: "Бог е Любов, Бог е Истина." – Как да намерим тази любов, тази истина? Как да ги проявим в себе си? – Докато Бог не се прояви у вас, вие никога не можете да проявите Неговата Любов, Неговата Истина. Щом търсите тази любов, пригответе място в себе си, дето Бог да обитава. – Как може да стане това? – Чрез добрия живот. Живей добре, прави добро, ако искаш Бог да не ти стане враг. Българите казват: "Направи добро, да намериш зло." – Тази пословица не е права. Не е било случай да направи човек добро и да не е получил приз-нателност. Това е въпрос само на времето. Тъй щото не можете да придобиете знание, добродетели, здраве, ако Бог не се проявява във вас. Човек не може да има добри чувства и светли мисли, ако Бог не се проявява в него. Човек не може да бъде свободен, ако не е намерил

истината. Казано е в Писанието: "Възлюбил Си истината в човека."

Сега, въпросът е за личния живот. Съвременните хора мислят, че всеки трябва да живее за себе си, да се осигури, да се нареди, той да бъде щастлив и доволен. – Не е така. Вие трябва да знаете, че страданията на едного са страдания на всички; страданията на всички, на множеството са страдания на едного, на единицата. Следователно не мислете, че лесно можете да придобиете свободата. Докато Бог не започне да живее в сърцата на всички хора, светът никога няма да се поправи. Когато се казва, че някой човек е изоставен от Бога, това подразбира, че той върви по свой път. Щом се обърне към Бога, Той няма да го остави. Затова е казано в Писанието:"Не ходете по своите пътища!"

Какво се изисква от човека, а специално от ученика? – Да бъде здрав на физическия свят. Да бъде чист в духовния свят. Да бъде справедлив в Божествения свят. Това са три положения, тясно свързани помежду си. Каквото е здравето за физическия свят, такова нещо е чистотата за духовния свят и такова нещо е справедливостта за Божествения свят. Следователно, за да бъдеш здрав в Божествения свят, за да те обичат там, непременно трябва да бъдеш справедлив. За да бъдеш справедлив, трябва да имаш истината в себе си. Заради тази истина именно Бог е възлюбил човека. Този е пътят, по който човек трябва да върви, за да го възлюби Бог. Друг път няма. По този път са минали всички велики хора; по този път ще минете и вие.Няма по-велик, по-обширен свят от света на истината! Когато всичко в света изчезне, само истината остава вечно да съществува. Нищо не може да засегне истината.

Единственият свят, който никога не се разрушава, това е светът на истината. Истината е Божественото начало в нас, което вечно живее. За да придобиете истината, вие трябва да пожертвате своя личен живот. Бъдете благодарни на всичко, което имате, колкото малко да е то. Не се сравнявайте един с друг, но гледайте всеки ден да сте придобили нещо; всеки ден трябва да има малък придатък в растенето ви. Щом всеки ден пораствате по малко, ще знаете, че Бог работи върху вас. Достатъчно е с малкия си пръст Бог да бутне някъде, за да започне там процесът на растенето. Обаче натрупването не е растене. Някоя мома иска да напълнее, да стане като месечина в лицето. – Тази пълнота не е полезна. Това са мазнини, отлагания, които всеки човек трябва да избягва. И в придобиването на знания пак има натрупвания.

Сега от всички се изисква работа – вътрешна и външна. Започнете да изучавате лекциите от 1-та година и стремете се да прилагате. Без приложение никакъв успех не можете.да имате. Нека всеки сам работи, да

види какъв резултат ще има в продължение на една година. Първата работа, с която трябва да започнете, е чистенето. От ученика се изисква външна и вътрешна чистота. Българинът пък специално трябва да бъде справедлив. Това се изисква от целия български народ. Това се изисква и от учениците в България. Много от учениците се съмняват дали са в правия път, или не. – Това лесно може да се опита. Ако сте в правия път, той ще ви изведе на спасителния бряг. Ще знаете, че от всички се иска съзнателна работа върху себе си, за развиване на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Само при това положение вие можете да разчитате на малки придобивки, на малки резултати.

"Само Божията Любов носи пълния живот!"

2. Лекция от Учителя, държана на 31 август, 1927 г. София. – Изгрев.

Начало: 07:00

1927_09_04 Множина казваха
неделна беседа

МНОЗИНА КАЗВАХА

Беседа от Учителя, държана на 4 септември, 1927 г., София. – Изгрев.

„И множина от тях казваха: „Бяс има и луд е, що го слушате?““ (Йоан 10 гл.)

Два начина има за разбиране на великата истина: външен и вътрешен. Външният начин включва отношенията към самия човек, към ближните му и към всички хора изобщо. Вътрешното разбиране определя отношенията на човека към Бога. Който няма правилни отношения към Бога, той се намира на крив път в живота си. Външното разбиране на истината има отношение към външната страна на живота, към външната страна на науката, на музиката, на изкуството. Вътрешното разбиране на истината има отношение към Божествения свят. За пример, съвременната математика, която има външно отношение към числата, познава четири действия: събиране, изваждане, умножение и деление. Обаче, в математиката на Божествения свят съществуват само две действия: събиране и умножение. Изваждане и деление в Божествения свят не съществуват. Следователно, изваждането и делението не са нищо друго, освен отражение на реалността. В тях няма нищо положително. Когато нещата се делят, те не се увеличават, но и когато се изваждат, те не се намаляват. При делението частиците стават повече на брой, но по-дребни на големина. При изваждането пък частиците стават по-малко на брой. Значи, при изваждането и делението имаме процес на намаляване; при събирането и умножението имаме процес на увеличаване.

Съвременните хора си служат повече с процесите изваждане и деление, които неправилно свеждат към събиране и умножение. За пример, някой апаш открадне от един джоб хиляда лева, от друг – хиляда лева, от трети – часовник, от четвърти – друго нещо, и в края на краищата събира тия неща, извършва действието събиране. Питам: естествен ли е този процес на събиране? Срещате друг човек, който дели нещата: оттук отдели нещо, оттам отдели нещо и казва, че умножава нещата. Естествен ли е този процес на умножение? Не, в този случай нито събирането е естествен процес, нито умножението. Невъзможно е да се събират и умножават части от различни величини. Невъзможно е да съберете пет метра и пет килограма, нито пък да ги умножите. В началото на тази глава Христос определя, какви са хората, които могат да изваждат и делят и да наричат тия действия събиране и умножение. Който се занимава само с изваждане и деление, той принадлежи към физическия свят. Тези действия

представят външната, а не вътрешната страна на живота. Обаче, животът има и своя вътрешна страна, вътрешна проява. В този смисъл, животът ни радва дотолкова, доколкото го разбираме и външно, и вътрешно. Ако дадете един скъпоценен камък на някое дете, то няма да се зарадва; ако го дадете на някой възрастен човек, той ще се зарадва. Ако дадете една ябълка на някое дете, то ще се зарадва; дадете ли я на някой възрастен човек, той няма да се зарадва. Следователно, това, което радва детето, не радва възрастния; и това, което радва възрастния, не радва детето. Кой е на правата страна; детето, което се радва на ябълката, или възрастният, който се радва на скъпоценния камък? Това е неразрешен въпрос, по който хората могат с години да спорят, и пак да не дойдат до едно заключение. Защо? Това зависи от техните разбирания.

Мнозина от тях казваха: „Бяс има и луд е, що го слушате?" Питам: кой човек е луд? На този въпрос може да се отговори по следния начин: всеки човек, който е отделен от Бога, той е луд. Тази е нормата, по която определяме лудия човек. Казват за някого, че не мисли право, че се лута в живота. Това показва, че този човек е отделен от Бога. Щом е отделен от Бога, той няма тил в живота си, няма опорна точка, вследствие на което се лута натук-натам, без никакви разбирания за нещата. Евреите казваха за Христа: „Луд е Той, бяс има, що Го слушате?" Само лудият може да бъде обсебен от бесове. Бесовете пък са непокорни духове, излезли от Бога, понеже искали да станат божества. В Писанието е казано, че тия духове, до известна степен, имат влияние върху земята. За пример, много от атмосферните промени се дължат на тях. Следователно, всеки човек, който се отдели от Бога, може да попадне под тяхното влияние. Те са доста разумни същества, и затова могат да влияят на хората. Съвременната наука показва, че и низши същества даже могат да влияят на по-напреднали от тях. За пример, ако вълк, мечка, или лъв срещнат някой човек, те могат да му повлияят, да му внушат страх. Силна е мисълта им, и за това хората бягат от тях. Обаче, ако лъвът, мечката или вълкът срещнат човек, на когото мисълта е по-силна от тяхната, те отстъпват, не могат да го нападнат. В някои случаи лъвът може да внуши страх на човека, но ако срещне на пътя си кобра, той се изправя пред нея вкаменен. Кобрата, която е много по-малка от лъва и от тигъра, внушава такъв страх, че космите им настръхват. Значи, силата на човека или на кое и да е животно, не зависи от неговата големина. Кобрата, макар и много по-малка от лъва и тигъра, има някаква сила, някакво оръжие в себе си, с което надвива и най-свирепите животни. Кое е онова оръжие, с което човек може да запази живота си? Де се крие неговата сила? Силата на здравомислещия човек седи в неговата мисъл, в неговите прави разбирания за живота. Обаче, ако човек не може да си обясни и най-обикновените прояви в живота и се безпокои, той ще се намери пред големи мъчнотии, ще изгуби силата си.

Често хората се безпокоят за прехраната, за здравето си, за взаимните си отношения и намират, че всичко това прави живота труден, непоносим. Наистина, трудни са тия въпроси, но ако човек знае законите, които регулират живота, лесно ще се справи с тях. Докато си служи само с изваждане и деление, човек никога няма да разреши задачите си.

И тъй, който иска да успява в живота си, той трябва да започне с процесите на Божествения свят – със събиране и с умножение. Тези процеси трябва да съставят идеал на човека, към който да се стреми. В каквито условия да се намира, той трябва да се стреми към реализиране на този идеал. Този идеал представя пробен камък, с който човек ще се изпитва. Без идеал, без идея в живота си, човек не може да расте и да се развива. Да си служим с процесите на събиране и умножение, тази е основната идея, върху която трябва да лежи нашия живот. Мъчнотиите, които идат в живота ни, не са нищо друго, освен условия да подобрят, да закрепят основата, върху която градим бъдещия си живот. Изпитанията в живота не са нищо друго, освен условия, чрез които се опитва, дали основата, на която сме поставили вече живота си, е трайна и устойчива. Какво виждаме в съвременния свят? Че идеите, възгледите, знанията на съвременните хора постоянно се рушат. Срещаме хора, които са живели едва 50–60 години, и вече се намират пред развалините на своя живот. Вие още не сте завършили живота си, но след като го завършите, след като направите един цикъл на движение, ще имате ли поне една основна идея, която ще занесете със себе си? Какво ще запазите в съзнанието си? Нека всеки си даде отчет за това. Смисълът, същността на живота седи в това, човек да запази в съзнанието си една основна идея, която да носи със себе си във вечността.

Казвате; Ние учим цял живот, придобиваме знания, трудим се, състезаваме се, караме се, натъкваме се на ред противоречия, но какво ще занесем от всичко това със себе си? – Всеки сам трябва да си отговори; всеки сам трябва да намери основната идея в своя живот, за която има смисъл да работи, да се труди, да понася мъчнотии и страдания. Всеки казва, че трябва да живее, да мисли по Божествен начин, но въпреки това нито живее по Бога, нито мисли като Него. Хората говорят едно, вършат друго. За пример, мнозина казват, че трябва да бъдат щедри, но как ще изявят тази щедрост? Преди всичко, никой не може да бъде щедър, в пълния смисъл на думата, освен Бог. Всички живи същества на земята са осигурени. Всичко е предвидено за тях. В такъв смисъл, щедростта е закон за разширение на човешкото съзнание. Затова човек трябва да бъде щедър не за другите, но за себе си. Да бъдеш щедър, това не подразбира да направиш някакво добро, но да вземеш от пълните Божествени хамбари в света и да раздаваш на ония, които имат по-малко от тебе. Ти си натоварен

много – ще бъдеш щедър, ще дадеш на другите, да се освободиш от ненужния товар. Имаш много пари, ще раздаваш; имаш много знания, ще раздаваш. Ще раздаваш от изобилието, което имаш, да ти олекне. Ако не си щедър, ще бъдеш смачкан, затрупан от тежестта на знанието, на богатството си. Въз основа на това, казвам: нещастията в света не се дължат на недоимък, на нямане, но на голямото добро на голямото изобилие, с което хората не знаят, как да се справят.

Мнозина питат: Що е добро и що е зло? От окултно гледище, аз определям злото като живот на миналите векове, който е изгубил благоприятните условия за своето развитие. Този живот седи в съзнанието на човека в зародишно състояние и чака условия да се прояви и развие. Следователно, злото, което сега мъчи хората, не е нищо друго, освен непроявено добро на миналото. Това зло, като заседне в съзнанието на човека, живее паразитен живот за сметка на новото, което иде. Ако злото успее да погълне соковете на новия живот, последният няма да се прояви. Затова, именно, българите казват: „Да спи зло под камък!" И наистина, злото в човека трябва да спи! В човека има известни мисли, чувства и желания, които трябва да спят. Не ги събуждайте преждевременно, те не са нужни. Това положение може да се формулира със следните думи: Не искай повече, отколкото ти е нужно! Използвай само ония условия, които моментът носи!

Христос определя истинския живот с думите: „Аз съм Пътят, Истината и Животът". Значи, всеки човек се нуждае от път, от придобиване на истината и от осмисляне на живота. Който осмисли живота си, той ще разполага с мощ, със сила за постигане на своите желания. Христос казва: „Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник". Следователно, има една врата в живота, през която човек трябва да влиза. Тази врата е известна в окултизма под названието врата на любовта. Тя е първата врага, през която животът влиза. Когато Христос казва „Аз съм Пътят", Той подразбира онзи път, който се открива за овцете и носи благоприятни условия за тяхното развитие. Вратата е началото на този път. Който мине през тази врата, той ще се отзове на царския път, пълен с велики подвизи. Човек ще влезе и излезе от тази врата. Щом влезе и излезе от една и съща врата, той върви вече по Божествения път. Ако човек влезе през вратата на любовта, а не излезе, те. е. не се върне през нея, той е тръгнал по човешкия път. През която врата влезеш, през нея трябва да излезеш. Иначе, ти си осъден на страдания, на нещастия, които неизбежно водят в пътя на злото, в пътя на паразитизма. Всички хора днес страдат от този паразитизъм. Няма по-страшно нещо от паразитизма. Той си е пробил път навсякъде в живота; в семействата, в религиозния, в политическия живот на хората. Всички хора пъшкат под неговото иго. Дето се обърнете, навсякъде паразитство, което

се прикрива под булото на лъжата.

Първото нещо: човек трябва да се освободи от този паразитизъм. Той не е външен процес, но вътрешен, в самия човек. Той намира почва в мислите и чувствата на човека. Много мисли в човека изчезват, много негови чувства се покварят все за сметка на този паразитизъм. Като не знае гибелното влияние на този паразитизъм, човек сам разрушава живота си. Той обръща внимание повече на живота на другите хора, тях критикува, осъжда, вследствие на което руши своя живот . Колкото да се спира върху живота на хората, човек трябва да знае, че той не може да ги познава повече от себе си. Човек познава хората дотолкова, доколкото познава себе си; той може да помага на хората дотолкова, доколкото помага на себе си. Ако не може да помогне на себе си, как ще помага на другите? Мислите ли, че ако дадете парче хляб на някой човек, това е помощ? Мислите ли, че ако научите едно дете да чете и да смята, това е помощ? И животните знаят да смятат. Наблюдавайте котката, как напада жертвата си. Когато котката види мишка, на разстояние 20 м. от нея, тя точно пресмята това разстояние и с един скок само се хвърля върху мишката. Тя никъде не е учила смятане, но точно мери. Вижте малкото юрдече, как плава. Щом се излюпи, то веднага влиза във водата и започва да плава. В кое училище се е учило? Съвременните хора казват, че човек трябва да учи смятане. Така е, той трябва да учи смятането. Защо? Защото правата мисъл почива на смятането. Иначе, смятането няма смисъл. Когато мисълта на човека не почива на законите на смятането, той е изложен на вечно колебание и съмнение. Такъв човек постоянно мени своето верую, своето убеждение: ще го видите да минава от едно учение в друго, от една църква в друга. Човек може да се колебае, да се мени, но не в принципа на своето верую, а в методите, чрез които се прилага дадено верую, За пример, всички хора търсят Бога, но важно е, как Го търсят. Казано е; Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина. В този смисъл, всички хора търсят Любовта, Мъдростта и Истината, но се различават по начина, по пътищата, по които ги търсят. Един от пророците е казал за Бога: „Търсете ме, докато съм близо до вас." Какво означават тия думи? Всеки трябва да има ясна представа, какво означават тия думи. Да търсиш Бога, подразбира да търсиш същността, смисъла на нещата. Когато човек дойде в съприкосновение с Бога. Той ще намери и смисъла, и същността на нещата. Днес тази дума „Бог" е изгубила своето първоначално значение; тя е почти без съдържание, понеже мнозина я употребяват за маскиране на дадени положения. От мнозина тя се употребява като уловка, да мамят хората. Между понятието Бог и самата реалност трябва да има връзка. Когато човек вярва в Бога, мисли за Него и Го люби, той знае Неговото име и Го произнася правилно. Значи, в познаването са необходими три процеса. Да знаеш името на нещо, това подразбира да разполагаш вече с

неговата сила. Ти не можеш да говориш за силата на нещата, ако не знаеш имената им. Всеки предмет, всяка сила има свое специфично име. И когато произнесеш името на дадена сила, тя може да ти услужи; ако не произнесеш името й, тя остава чужда за тебе. Всички закони в природата имат свое специално име. Щом произнесеш правилно името на един закон, той действува вече в тебе.

В света съществува една велика наука, която изучава същността на нещата. В това отношение човешкият живот може да ни послужи за пример. Щом знаете името на някой човек и го произнесете, той веднага се обръща и ви отговаря. Ако го извикате с чуждо име, той няма да се обърне. Какво е името на Бога? Това е задача, дадена на всеки човек. Животът на човека се заключава в това, именно, да научи името на Бога. Думата „Бог" не е Неговото истинско име, тя е превод. Много и различни имена има Той, но те са псевдоними само, не са истински. Когато царете отиват в странство, те минават под чужди имена. Това става в случаи, когато те искат да минат инкогнито, незабелязано от хората, И в Писанието са дадени разни имена за Бога. Който знае същинското Му име, той никога не го произнася напразно. Затова Мойсей казва: „ Не произнасяй Божието име напразно!" И наистина, който знае това име, той не Го произнася напразно. Ако Го произнесе напразно, ще произведе цяла катастрофа. Щом призовете Бога със собственото Му име, Той веднага ще ви се притече на помощ. Казано е в Писанието: „Призови ме в ден скръбен." Ако нямате знание, светлина и призовете Божието име, мъдростта веднага ще дойде при вас; ако нямате любов и призовете Божието име, любовта веднага ще дойде при вас. Днес хората произнасят думата любов, но тя още не представя същността на Великия. И тя е псевдоним на Любовта. Името на всяко нещо и неговата същност са свързани така, как го човек е свързан със своето име. Не можеш да произнесеш името на даден човек, и той да не се обърне към тебе. Ето защо, искате ли и Бог да се обърне към вас, когато Го призовете, вие трябва да измените, те. е. да изправите понятието си за Него. Неправилният живот на хората в миналото до голяма степен е покварил тяхното съзнание, вследствие на което светът, със своите изисквания, се е наместил в умовете и сърцата им и не е оставил място за Господа. Всичко има в умовете и сърцата на хората, но само Той не е том. Тази е причината, задето днес хората са обременени, измъчени. Те носят голям, непосилен товар. Съвременните хора работят, трудят се, учат, знания придобиват, богатство и сила придобиват, но едно нямат – Любовта, която ражда живота. И в края на краищата, всичко, което са придобили, изчезва, и те заминават за онзи свят, като казват: Нищо, пак ще се преродим! И наистина, пак дохождат на земята, пак същата задача решават. Дойде смъртта, отнесе ги на онзи свят, и задачата остава неразрешена. Хиляди години вече, откак хората се раждат и прераждат, но въпросите на живота

остават все неизяснени. Прераждането изяснява въпросите, но не ги разрешава. След всичко това ще дойде един светски човек при някой духовен и ще го нарече луд. Питам: този човек знае ли същността на нещата, за да нарича духовните хора луди? Преди всичко, коя е нормата, по която познавате, кой човек е здравомислещ и кой не?

Питам; кой човек е здрав, нормален? От Божествено гледище, здрав човек, в пълен смисъл на думата, е онзи, в ума на когото не съществува абсолютно никаква отрицателна мисъл. Сълзите в очите на човека са признак, че той се е отклонил от правия път. Беднотията, сиромашията не е нещастие, но тя показва, че човек се е отклонил от правия път. Външното богатство, към което хората се стремят, не е нещастие, но то показва отклонение от правия път. Многото знания, невежеството, гордостта не са нещастия за хората, но те говорят за отбиването им от правия път. В този смисъл, истинският мъдрец не минава за учен човек. Той знае и разбира нещата от най-високото им положение – от Божествено гледище. Когато се говори за обикновеното знание, ние го схващаме като външен, механически процес, натрупване на ред данни, без обща връзка помежду им. За пример, ако изучавате Писанието от външна страна само, вие ще четете стих след стих, глава след глава, много от тях ще знаете наизуст, но в края на краищата, пак ще си останете обикновен човек и ще водите обикновен живот. Много хора имат отлична памет, и като четат Писанието, лесно заучават стихове, глави наизуст, могат да ги тълкуват, но пак си остават обикновени хора.

Мнозина казваха: „Той е луд, не го слушайте!" Защо казваха така? Защото съзнанието им беше изопачено, вследствие на което, каквото и да им се говори, те едно могат да кажат: „Не го слушайте, той е луд!" Такива хора са в постоянна борба със себе си. Те съветват другите: Докато сте млади, яжте и пийте, поживейте си, че един ден, като остареете, да не съжалявате. Това е злото в света, което отклонява ученика от правия път. Окултният ученик не може и не требва да върви в пътя, в който върви съвременният религиозен човек. Религиозният очаква спасението да дойде отвън, като никакво чудо. Наистина, спасението на човека ще дойде, ще стане никаква промяна с него, но в съзнанието му. Бог проповядва на съзнанието на човека. Слънцето всяка сутрин изгрева и носи за него нещо ново. Ако той започне пак същата работа, влезе в дюкяна си като някой стар търговец, отвори тефтера си и започне да смята от кого, колко има да взима, и на кого, колко има да дава? Какво е придобил този ден. Също такъв търговец е и жената - домакиня. Тя става рано, отваря тефтера си и започва: Днес трябват толкова килограма хляб, толкова ориз, домати, бамя, пипер, сол и те. н. Това са нейните длъжници. Днес сготви нещо, изяде се и, на другия ден пак същият процес. Ще кажете, че човек е разумно същество, което се отличава от другите по това, че знае да готви храната си. Действително,

човек се отличава от другите животни, но питам: нима човешкия живот, в който храната се вари и пържи, е най-естественият? Ако сравните храната на гълъба с тази на човека, коя от двете седи по-високо в хигиенично отношение? Храната на човека определя степента на неговото съзнание. Каквато храна употребява човек, такова е неговото съзнание, такова е верують му, такъв е неговият морал. Затова, именно съвременните хора вярват в много богове. Някой говори за Бога, а подразбира парите в банката; друг пък подразбира някой цар, някой представител на държава, или някой виден човек. И след това казват: Добре е човек да има поне един Господ на земята! Не, това не определя човека. В прочетената глава Христос определя своите вътрешни отношения към Бога и казва за себе си, по какво се отличава от другите: „Аз им давам живот вечен; и няма да загинат във века, и никой няма да ги грабне от ръката ми". Следователно, овчар е онзи, който дава живот, а не онзи, който взима. Не е овчар онзи, който коли овцете. Не е човек онзи, който гледа само на отрицателната страна на живота.

Казвам: престанете да се занимавате с другите хора! Престанете и с вашето недоволство! Недоволството се определя от човешкото съзнание. Щом сте недоволни от живота, който ви е даден, кажете тогава, какъв живот искате. Религиозният е недоволен от себе си, че не бил такъв, какъвто трябва да бъде. Това недоволство има отношение към целокупния живот, но за дадения случай човек трябва да бъде доволен от това, което е и което може да бъде. Бъди благодарен за дадения момент, че толкова разбираш истината. Този момент е свързан със следващия, в който съзнанието ти се разширява за великата истина. Следователно, всеки момент човек трябва да бъде доволен от това, което му е дадено. В туй се крие смисълът на живота, За пример, слушате никаква беседа, но излизате недоволни, казвате: Този проповедник не можа да изясни един въпрос; той остана за мене неразрешен. Четете никаква философска книга, казвате: Този философ не е обяснил най-важния въпрос – за изгряването на слънцето. Казвам: този философ е писал книгата си преди хиляда години. Неговите данни за изгряването на слънцето преди хиляда години не се съгласяват с данните за изгряването на слънцето днес. Вие срещате един 33 годишен човек, когото сте виждали на петгодишната му възраст, като малко дете. Какво отношение съществува между данните, които сте имали за този човек по-рано, като дете, и сега? Голяма разлика съществува между първите и последните данни. Като 33 годишен, той е вече зрял човек, а като петгодишно дете, мисълта му не е била оформена. Следователно, всеки въпрос има отношение към съзнанието на човека. Някой казва: Едно време бях по-чист, отколкото съм сега. По-чист си бил, но в зависимост от развитието на съзнанието. Тогава стаята ти е била по-тъмна, влизала е по-малко светлина; днес стаята ти е по-голяма, прозорците по-широки,

светлината по-обилна, вследствие на което съзнанието ти е по-широко, и ти виждаш, че си нечист. И тогава си бил нечист, но не си виждал; и сега си нечист, но виждаш тази нечистота и можеш да се изчистиш. Чудни са хората, като казват, че някога са били чисти! Давид казва: „В грях ме зачна майка ми". Значи, греховете, престъпленията, които хората вършат днес, са последствия от минал живот, който днес се изявява. Яйцата на греха и престъплението се излюпват днес, но като не разбира това, човек казва, че днес е съгрешил. От това излиза, че някога той е бил праведен, а днес е съгрешил. Вие трябва да знаете, че грехът, престъплението съществува във всички хора, като зародиш от миналото, и ако искат да не грешат, те трябва да се освободят от греха, още докато е в зародиш.

Като не знаят и не разбират тия неща, хората се питат: Защо Бог не ни даде богатство, сила, знание? – Ако имахте тия неща, те щяха да разрушат живота ви. Не ви трябват много знания, нито големи богатства, нито голяма сила. – Защо? – Ако сте много учен човек, при сърцето и ума, с които днес разполагате, вие ще станете един главорез. – Ама аз искам да бъда като Наполеона. Питам: Какво особено създаде Наполеон? В какво седи неговото величие? Може би за Франция да е велик, но каква промяна направи неговият живот в природата? Тук имат думата естествениците. Каква промяна стана на земята и на небето с идването на Наполеона? Някои казват, че той създал епоха. Де е отбелязана тази епоха: на небето, или на земята? Каква промяна е направил Наполеон, от която слънцето, или поне луната да се е повлияла? Ще кажете, че е бил велик човек. Велик, мощен човек е онзи, животът на когото има отражение върху целия космос. Ако мисълта на човека се отразява върху космоса, тя е Божествена. Не е достатъчно да знае човек това, но той трябва да го констатира. Който има Божествена мисъл, той сам ще забележи, че за него слънцето има особен израз. За този човек лицата на всички хора светят. Който няма Божественото в себе си, той казва: „Човек за човека е вълк". В който момент се прояви Божественото в него, лицата на хората отново му стават мили и започват да светят. Изпитвали ли сте положението, хората да ви бъдат мили, близки за вас и да сте готови да се жертвувате за тях, като за себе си? Казвам; разбиранията на хората трябва коренно да се изменят. За пример, някой минава покрай един бостан, откъсва си няколко дини и казва: Колко са хубави тия дини! Минава покрай едно лозе, откъсва си няколко грозда и казва: Колко е хубаво това грозде! Бръква в касата на никого, взима, колкото пари му трябват, и казва: Колко съм щастлив днес! Минава покрай библиотеката на някой учен, взима си една от най-хубавите книги, занася я дома си и казва: Деца, елате да видите, какво спечелих. И всичко това вие считате за придобивка. Не, това не е никаква придобивка. Това са чужди неща. Великият закон гласи: Не късай без позволение чуждите плодове! Не бъркай без позволение в чуждите каси! В

това седи новото учение. Нарушиш ли този закон, сам ще си причиниш нещастие Минеш ли покрай един бостан, или покрай някое лозе, извикай господаря, сам да ти откъсне една диня, или един грозд, и той да ти го подаде. Щом приемеш от ръката на този човек, ти получаваш вече и Божието благословение. Това, което господарят сам ти подаде с ръката си, то се благославя. Когато Бог ви изпраща своето благословение, спазвайте същия закон: Не бързайте сами да вземете благословението си, но почакайте Бог да ви го даде с ръката си! Та когато минеш покрай Божественото лозе, не бързай сам да си откъснеш, никой да те не види, но почакай час, два, три, докато стопанинът дойде, сам да ти откъсне един грозд и да ти го подаде с ръката си. Ако сам си откъснеш ще вземеш само един грозд и ще бягаш; ако дочакаш стопанина, той може да ти набере и цяла кошница и ще каже: Заповядай и друг път! Такива са правилата на Божествения свят. Това не са луди хора; това не са хора, които имат бяс.

И тъй, всички хора, които сами късат дини от чуждите бостани, са луди; всички хора, които сами късат грозде от чуждите лозя, са луди; всички хора, които бъркат в чуждите каси, са луди, бяс има в тях. Щом влезеш в чужд дом, ще бъдеш внимателен към душите на хората в този дом, като към нещо свещено; ще бъдеш внимателен към техните мисли и чувства, ще ги пазиш като зеницата на очите си. Всички хора искат да бъдат обичани. Според мене, обичта е бостан, или лозе, насадено с най-хубави дини и грозде. Как ще бъдеш обичан, ако без позволение късаш от дините и гроздето? Ти трябва да бъдеш внимателен към господаря на този бостан, или на това лозе. Ще минеш покрай него, ще го поздравиш, и ако той пожелае, ще те спре и ще ти предложи от своите плодове, те. е. от своята обич. В това седи реалността на нещата. Любовта не е празно нещо. Тя носи живот. Следователно, когато някой те обича, той щети предложи най-хубавата диня, най-хубавия грозд, ще те тури да легнеш на най-хубавото легло в къщата си. Ако не те обича, той ще има съвсем други отношения към тебе

Мнозина говорят за идеалната любов. Идеалната любов е реално нещо в живота. Тя включва най-хубавото, най-красивото в човека. Идеалната любов е вътрешно нещо. Тя има отношение към съзнанието на човека. Когато обичаш някого идеално, трябва да го туриш близо до сърцето си, на уровен, на който седиш и ти сам. Христос казва: „Дето съм аз, там ще бъдете и вие. Сега отивам да ви приготвя жилища". Някои от вас, от учениците, казват: Ние искаме да ни се каже нещо ново, да разберем природата. – Само онзи може да разбере природата, на когото съзнанието е пробудено и който знае името на Бога. Съвременните хора не знаят още имената на своите синове и дъщери, както и тия на своите приятели. Имената, които те носят, не са още техните истински имена. Христос казва:

„Не се радвайте, когато духовете ви се подчиняват; радвайте се, когато името ви е написано на небето”. За кое име говори Христос? Той говори за това име, което гарантира твоето бъдеще, Ако това име е записано горе, всичко е на твое разположение. Ако името на някой човек е написано в английската банка, ще бъде ли той в лишение? Достатъчно е само да подаде картата си, и чиновникът на касата ще му каже; На ваше разположение сме. Какво обичате? Чудни са хората, когато, без да са записани имената им горе, отиват сред природата, искат тя да ги познава. Те отиват при Бога, искат Той да ги познава. И ако не стане по тяхному, те се огорчават, че природата не ги познава, че Бог не ги познава, не отговаря на молитвите им. Някои дохождат при мене, искат да им кажа истината. За да кажа истината някому, той трябва да знае моето име, и аз трябва да зная неговото. Иначе, той не може да разбере истината. Само на онзи човек може да се каже истината, който е свързан с Божествения свят, който познава Бога.

Съвременните хора не могат да възприемат истината, понеже съзнанието им е обременено. Казано е: „В последния ден съзнанието на хората ще се обремени.” За какво мислят хората днес? – За ядене и пиене. За какво мислят пенсионерите? – За своите пенсии. – Чиновниците? – За своите заплати. – Учениците? – За своите уроци. – Лекарите? – За своята клиентела. Щом се заговори за нещо духовно, всички казват: Това е празна работа! Реалността на живота седи в касата. – Ако реалността на живота се заключава в касата, в парите, питам: когато заболеете, и смъртта дойде при вас, можете ли да се откупите с пари? Не, смъртта с пари не се подкупна; веднъж смъртта е решила да вземе някого, никакви пари не са в състояние да отменят решението й. Смъртта отстъпва само при един случай. Кога? – Когато чуе да се произнесе името Божие. Ако болният при когото смъртта е дошла, чуе от неговата уста това име, тя отстъпва настрана с голямо уважение и казва: Нямам право да бутам този човек! Тогава болният вижда при себе си един светъл, красив ангел – другото лице на смъртта. Които не знаят името Божие, те ще видят страшното лице на смъртта, те ще видят нейните остри ножове. Смъртта не постъпва еднакво с всички хора. Страшно е да видите човек, надупчен от ножовете не смъртта! Тя вземе ножовете си, седне при умиращия, започва до боде и говори: Помниш ли, преди еди-колко си години, ти обра една бедна вдовица? Помниш ли, преди еди-колко си години изнасили една мома? Помниш ли когато уби майка си? Дупчи този ангел и припомня на човека всички грехове и престъпления на миналото му. Не мислете, че като заминавате за онзи свят, Духът ще ви посрещне. Не първо ще минете през ножовете на смъртта. Казвате: Ще се молим! С молене работа не става. Ще се озърнете към Бога с всичкото си смирение и ще се разкаете за всичко сторено досега. Колкото и да не искате, ножовете ще ви заставят да се покаете. При

последния нож, при последното дупчене, ангелът на смъртта ще ти каже: Помни, че преди три хиляди години Господ ти даде последните условия за изправяне, но ти не ги използува. Ако желаеш, и сега можеш да се изправиш. Тогава ти започваш ла плачеш, да се молиш, да се разкайваш за греховете си. Молитвата не спасява, но помага за прелистването на човека. Докато човек не върне всичко, което несправедливо е взел, той не може да се изправи. Това очаква всички хора. Те търсят лесния път, но трябва да;кажт, че ангелът на смъртта иде вече! Голямо дупчене предстои. Можете да се молите по десет пъти на ден, това нищо не значи, дупчене ще има. Едно може да ви спаси – да произнесете името Божие. Само при това положение смъртта ще покаже светлото си лице. Не знаете ли това име, дупчене ще има. Който се освободи веднъж от ножа на смъртта и види белия свет, той повече не греши. Кой каквото да му обещава, той казва: „Ти бил ли си дупчен от ангела на смъртта? Слушал ли си думите, които той говори? Да съм опитал всичко това и съм решил вече да не нарушавам Божия Закон.” Който още не е видял страшното лице на смъртта, за него е казано, че той е крадец и разбойник.

Казвам: време е вече всички хора да изчистят съзнанието си, да бъдат готови да потърсят Бога с всичкото си сърце, да научат името Му. Щом намерите Господа, Той ще ви се изяви във всичката пълнота. Щом Го намерите, Истината ще ви се разкрие, и вие ще изпитате небивала радост в душите си. Псалмопевецът казва: „Като видя лицето Ти, душата ми ще се зарадва и развесели, ще живея в Господа”. Следователно, от днес поставете ново начало в живота си: Да търсите името Божие, да търсите своето име, да търсите името на своя ближен! Щом намерите тези три имена, вие сте вече на правия път, и каквото поискате от Бога, ще ви се даде. Тогава и бъдещето ще е в ръцете ви. Така е с праведния: каквото пожелае, Бог му дава. За онзи, който не познава Истината, който не знае името Божие, друг закон има: ангелът на смъртта ще дойде при него, ще му покаже страшното си лице и ще почне да дупчи.

Засега ви оставям с важната мисъл: да научите името Божие. Дето и да ходите, каквато работа и да имате, мислете по този въпрос! Няма сила в света, която може да препятствува на вашето силно желание, да научите името Божие. – Ама грешни сме. – Нищо от това, пак мислете за името Божие. Само това име е в сила да ви освободи от всички грехове, да ви пречисти и подмлади. Иначе, при греховното си състояние, каквито и колкото хубави работи да получите, всичко ще разрушите и изгубите. Колко хубави цветове съм виждал по цветята и дърветата, но де са те? Щом дойдат ветрове, бури, те окапват. Същото става и с вас. Хубави цветове цъфтят във вашите души, но ветровете ги събарят. Хубави плодове завързват, но бурите ги събарят, не могат да узреят. Какво хубаво грозде

виждам по лозята, но филоксерата го унищожава. Трябва да се търси цяр против филоксерата! Трябва да се търси цяр против гъсениците, които изяждат листата на дърветата! Най-после, трябва да се търси цяр и против ветровете! Срещам една млада, красива мома, облечена с бяла рокля, с венец на глава, чака възлюбения си, де се венчаят, но той изчезнал някъде. Де отишъл? – Повели го ветровете. Друга мома чака възлюбения си, и него няма. Де отишъл? – Явил се някакъв удар в сърцето му, той паднал на улицата и умрял. Коя е причината за тия нещастия? Причината се дължи на това, че хората неправилно разрешават въпросите на живота. Майката и бащата живеят без Бога, раждат дете без Него и погледнеш, още при кръщаването, детето умира. Някой човек роди една идея, но и тя скоро умира. Защо? – Този човек не може да я отгледа, няма съответна храна за нея.

Като ме слушат да говоря така, някои казват: Дали е вярно всичко това, или не? Ние искаме нещо реално. Питам: кое е реално за вас? Ако дам на всички по един чек от стотина хиляди лева, това реално ли е? Вие ще вземете чека, ще благодарите и ще кажете: Този човек ни поговори малко, даде ни пари, с които да поправим живота си, да си уредим някои работи. Аз пък мисля, че ако бих ви дал по един такъв чек, с него, именно, ще разваля живота ви. Има случаи, когато и богатството, и сиромашията подобряват живота на хората; има случаи, при които, ако се отнеме богатството и сиромашията на хората, животът им ще се подобри. Богатството, в ръцете на добрия човек, е благословение; и сиромашията, в ръцете на добрия човек, е пак благословение. Когато богатият стане сиромах, той има възможност да отива при бедните, и със своята опитност и доброта, да им помага. Ето защо, богатият трябва да осиромашее, за да посещава бедните, да се приравни с тях. Аз не говоря за външно приравняване, но за вътрешно, разумно приравняване, да дойдат хората до положение да се чувстват братя. В химията, например, два елемента могат да влязат в съединение с оглед на техните тегловни и обемни отношения. От единия елемент се взима повече, от другия по-малко, но винаги при строго определени тегловни количества. Това наричаме пак изравняване. Следователно, ако идеите на двама души са различни по тегло и не могат взаимно да се уравновесят, тия двама души не могат да се споразумеят, не могат да влязат в отношения. Тежестта на идеите определя посоката на техните сили, дали са във възходяща, или в низходяща степен. Тези сили пък определят посоката, направлението, в което даден човек се движи. Двама съдружници предприемат една работа. Единият от тях служи на Бога, помага на хората, а другият служи на себе си, на своя дом. Няма да мине дълго време, и ще се разделят. Вторият ще изиграе първия и ще вземе всичките печалби за себе си.

Христос казва: „ Синовете на този свят са по-умни от чадата Божии". Аз не съм срещнал досега случай, дето религиозен или духовен човек, като е търгувал със светски човек, да не е бил изигран. В края на краищата, духовният човек плаща, а светският излиза с чисти ръце. Светските хора, това е светът, с който днес всеки трябва да уреди сметките си, да ликвидира. Хиляди години хората са търгували със света, и до днес още продължават да търгуват, вследствие на което са създали своята карма. Кармата не е нищо друго, освен натрупани дългове, които трябва да се изплащат. Хората са се занимавали със своите дългове и длъжници, а за Бога не са помисляли. И днес е същото. Момата казва: Като се оженя, по-добре ще служа на Бога. Ожени се, но после казва: Сега имам мъж, деца, трябва тях да наредя. Като ги наредя, ще бъда по-свободна, тогава ще служа. Тя ожени децата си, нареди ги, но внучета идат; сега пък казва: Веднъж внучетата да наредя, ще бъда свободна да служа на Бога. Така се нареждат внучета, правнучета, но за Бога все още ред не остава. Казвам: По този начин никой досега не е могъл да служи, както трябва. Това е забавление, не истинско служене. В същото положение се намират и хората на науката. Някой казва: Нека изуча химията, тогава ще служа на Бога. След това иска да изучи математика, физика, астрономия, астрология и казва: Добре е да стана учен човек, и като учен да изпълня своя дълг. Да, но после се родят внучета на всички тия науки и го викат да ги отглежда. Той отглежда едни внучета, втори, трети, докато един ден се огледа пред свършения факт – трябва да замине за онзи свят, и казва: Отиде животът ми, нищо не направих! Хайде, като дойда втори път, тогава ще служа на Бога. – И втори път да дойдеш, пак ще имаш внучета, които ще развалят живота ти. Не, така не се разрешават въпросите. Това е забавление. Веднъж си дошъл на земята, при каквото положение да се намираш, женен или неженен, прост или учен, ти трябва да изпълниш волята Божия без никакво отлагане! Който е разбрал Истината, той правилно разрешава въпросите. Окултният ученик се познава по своята ясна, светла мисъл, в която не прониква никаква ръжда, никаква самоизмама. Всяка мисъл той поставя на своето място. Затова Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът".

Мнозина казваха: „ Луд е, бяс има, що го слушате?" Първо, човек трябва да се освободи от бесовете в себе си, те е. от света. Бесът, това е гласът на света. След това той трябва да си каже: „ Аз съм Пътят, Истината и Животът". Когато човек произнесе тия думи с дълбочина, със смисъл, той ще чуе гласа на Бога, Който ще му каже: „Твоят път – това съм аз. Твоята истина – това съм аз. Твоят живот – това съм аз. Ти ще ходиш по този път. Ти ще живееш с истината, която си намерил. Тогава моят живот ще се прояви в тебе!"

Желая на всички да чуете този глас! Щом Го чуете, душата ви ще се изпълни с живот, с радост и веселие. Тогава ще разберете, че сте човек, в пълния смисъл на думата. Това значи да чуете гласа на Бога, Който от хиляди години сте очаквали! Това значи Бог да ви проговори!

Беседа от Учителя, държана на 4 септември, 1927 г., София. – Изгрев.

1927_09_04 Божествената мисъл
лекция пред специалния клас

БОЖЕСТВЕНАТА МИСЪЛ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Тема за следния път: „Отличителните качества на великите хора".

Какво прави човек, когато го канят на сватба? Първо, той отива на баня, да се окъпе, да бъде чист. След това се облича с чисти дрехи. Казват, че някой се облякъл като сватбар. Това подразбира, че той се облякъл с най-новите си и чисти дрехи, пременил се е, турил си накитите. Той знае, че там го чака угощение и веселие.

Какво прави човек, когато го повикат на лозе да копае? Той знае, че на лозето трябва да отиде като работник, цял ден да вдига и слага мотиката. При това положение, той облича работническите си дрехи, а не сватбарските. Да отидеш на сватба, или да отидеш на лозе да копаеш, това са две различни неща, за които се изискват различни пособия. Следователно, който разбира живота, знае какво се изисква от него всеки даден момент. Не разбира ли живота, той се обърква и изпада в драматично, комично или в трагично положение. Не е ли комично положението на човек, който отива да копае лозето със сватбарска премяна, а на сватба – с работническа?

И тъй, от човека зависи да бъде животът му комичен, драматичен или трагичен. Сам по себе си, животът не е нищо друго, освен драма. Когато драмата не се изпълнява, както трябва, превръща се в комедия; когато в изпълнението ѝ има пресилване, драмата се превръща в трагедия. Всъщност, комедията и трагедията, като самостоятелни прояви на живота, не съществуват. Те са полюси на самия живот, който представя драма. Ето защо, за да не изпадате нито в комично, нито в трагично положение, поставяйте всяко нещо на своето място. Ако отивате на сватба, ще се облечете в нова, чиста премяна; ако отивате на лозе, ще облечете работническите си дрехи и ще вземете мотика в ръка; ако влезете в църква, ще се прекръстите, ще запалите свещ и ще слушате какво чете свещеникът. Вземете ли мотика в ръка и влезете в църква, вие ще изпаднете в комично положение. Като ученици на великия живот, вие трябва да имате широк ум, да разбирате законите, които работят в Битието. Не е достатъчно човек да разбира външния живот, както днес се проявява. Това е частично

проявяване на живота. Човек трябва да разбира целокупния живот, както се схваща в пробуденото съзнание. Схване ли живота по този начин, ученикът става активен, готов за работа. Който иска да бъде активен, дееспособен, трябва да се стреми към разбиране на целокупния живот. Не дойде ли до това широко разбиране на живота, човек се движи в ограничен кръг на дейност. За да разшири съзнанието си, той трябва да гледа на всяко явление като на част от целокупния живот, да знае, че между всички явления има тясна, неразривна връзка. Следователно дето и да вложите енергията си – да копаете, да пишете, да се молите, да правите добро, тя ще произведе един и същ резултат. По същество енергията е една и съща, но различна по направление. Ако посоката ѝ е възходяща, и резултатът ще бъде възходящ; ако посоката ѝ е низходяща, такъв ще бъде и резултатът. Който иска да се благослови трудът му, нека вложи енергията си за повдигане на цялото човечество, т.е. за общото благо. Ако вложи енергията си само за свое, лично благо, той постепенно се понижава и остарява.

И тъй, докато живее само за себе си, човек се намира в ограничени условия на дейност; когато живее за хората, условията му се обогатяват, но все още не е дошъл до целокупния живот; дойде ли до идейното схващане на живота, до изпълнение на Божиите закони, човек влиза вече в целокупния живот, който обхваща всичко. Който е влязъл в областта на великия живот, той се свързва със съзнанието на разумните същества, които са готови всякога да му помагат. Ето защо, когато се говори за велики работи, ще знаете, че те са дело на целокупния живот. Те са дело на велики съзнания, които действат вън от обикновените форми, вън от обикновения живот. Когато говорим за обикновеното човешко съзнание, ние разбираме обикновените човешки прояви. Например, някой човек отправи погледа си към вас и вие казвате, че ви внушил някаква мисъл – добра или лоша. Това може да направи всеки човек и всяко животно. И змията, и лъвът, и тигърът могат да спрат погледа си върху вас и да ви уплашат. Дойдете ли до човек, на когото съзнанието е пробудено, той може да изпрати своята мисъл не само наблизо, но и на далечно разстояние. Има хора, на които мисълта отива на разстояние стотици и хиляди километри. С помощта на своята силна мисъл, те могат да лекуват болни на разстояние, без никакви лекарства. Мощно нещо е мисълта. Тя прави чудеса, тя твори и разрушава. Като знаете силата на мисълта, хранете в себе си само светли и възвишени мисли, които повдигат, съграждат и обновяват човека.

Съвременните учени се спират върху закона на внушението като вътрешна, съзнателна сила в човека. Достатъчно е да има човек чисто и пробудено съзнание, за да бъде проводник на светлите и възвишени мисли на разумните същества. Той може да лекува, да помага на болни,

страдащи, обезсърчени хора, да ги оправя в пътя им. Като знаете това, работете върху своя ум, да организирате неговите сили, да станете проводници на Божията мисъл. Ако имате добре организиран ларинкс и добре развито музикално чувство, вие ще възприемете музиката, която иде от висок възвишен свят. Ако религиозното чувство е добре развито във вас, чрез него ще възприемете Божията Любов.

Като ученици, вие трябва да работите върху пробуждане на висшето, Божествено съзнание в себе си, както и върху организирането на висшите центрове като проводници на Божествените идеи и чувства. Това се постига чрез новите мисли. Достатъчно е да насочите ума и сърцето си към новите, светли идеи, за да започнат те да работят във вас и да организират ума и сърцето ви, да събудят висшите умствени центрове. За каквото мисли човек, това става. Повечето хора мислят как да наредят живота си, как по-лесно да преживеят. Откак светът съществува, хората са мислели по този въпрос, няма защо повече да се занимават с него. Не само хората, но и минералите, и растенията, и рибите, и птиците, и млекопитаещите мислят по този въпрос. Което живо същество да попитате как живее, то веднага ще ви отговори – специализирало се е. По този въпрос всички живи същества са специалисти, не се нуждаят от учители. Щом е така, трябва ли човек и до днес още да мисли как да си нареди живота? Това е един въпрос, който не внася нищо ново в човека. Който продължава да се занимава още с него, той страда от така наречената „духовна анемия, малокръвие или безжизненост“. Много естествено. Установените работи не могат да разширят човешкото съзнание. Колкото и да е добър един писател или поет, докато се занимава с установени въпроси, той не може да се издигне над обикновения уровен на мисълта. Колкото и да е добър един певец, докато се движи в кръга на установените песни, той не може да възприеме новата песен и музика. Когато възприеме новия живот, писателят започва да твори; той излива мисълта си в нови, стройни форми; певецът и музикантът изливат песента си в нови форми и образи. Пазете се от правилата на стария живот, които са вече изтъркани грамофонни плочи. Не ставайте грамофони, но проводници на новата мисъл, на новите чувства и на новата песен.

Като ученици, вие трябва да се стремите към новия живот, който иде сега, и да ликвидирате със старото. Ако търсите Бога, ще Го намерите в новия живот, а не в стария, който представя замъждялото човечество. Казано е в Писанието, че Бог твори нова земя и ново небе. Значи старият човек трябва да си замине, да отвори път на новия. Бъдещето е в ръцете на новия човек. Ако искате да познаете кой е стар и кой – нов човек, вижте каква храна употребяват, с какви мисли и чувства се хранят. Старият човек се храни с отрицателни мисли и чувства – завист, користолюбие, страх, съмнение и

т.н. Новият човек се храни с положителни мисли и чувства. Новият и старият човек се различават един от друг и по методите, с които си служат: новият човек си служи с методите на светлината, а старият – с методите на тъмнината.

Мнозина от вас се считате за ученици на Божественото учение. Помислете върху отличителните качества на ученика и каквото знаете по този въпрос, напишете го като тема. Всичко, каквото виждате в природата – камъни, растения, животни, хора – се различават едни от други по някаква специфична черта. Следователно и ученикът на новото се отличава с някои специфични качества. Мислете по този въпрос, за да си съставите ясна представа за себе си, да знаете доколко, всъщност, сте Божествени ученици. Човек трябва да се познава добре, да знае с какви дарби и способности разполага, за да може да се справя с всички мъчнотии в живота си. Даже великите хора изучаваха себе си, с цел да намерят най-добри методи за справяне с мъчнотиите в живота си. Колко повече това е задача за обикновените хора! Като изучавате живота на великите и гениални хора, виждате, че те не дойдоха на земята със сватбарски дрехи, но с работнически. Те носеха в ръцете си чукове, мотики, рала, да трошат камъни, да правят пътища, да разорават земята. Те пожертваха живота си за благото на човечеството, но проправиха неговия път. Не беше лека тяхната работа. Те се занимаваха с грубата материя, но преодоляха мъчнотиите. Ако великите хора минават през мъчнотии и изпитания, мислите ли, че обикновеният човек ще върви по гладък и лек път?

Мнозина мислят, че ако приемат новите идеи, ще прекарат живота си леко, без мъчнотии. Вярно е това, но лекият, приятният живот ще бъде на края, а в началото всички ще минат през големи мъчнотии и страдания. Това не трябва да ви плаши. Знайте, че колкото по-големи са мъчнотиите ви, толкова по-големи постижения ви чакат. Човек става велик само когато минава през големи мъчнотии и изпитания и ги преодолява. Например, ако поставите медузата в условията на човека, тя ще се повдигне и човек ще стане. Ако поставите човека в условията на вълка, колкото и да се е повдигнал, след време ще стане вълк. През всяка форма на живота минават специфични течения, които се проявяват навън по начин, който съответства на дадената форма. Следователно, в каквото течение попадне, човек неизбежно се намира под неговото влияние. В този смисъл, той не може да избегне закона на влиянието. Едно се иска от вас: да се стремите към добрите влияния и да избягвате лошите. И тъй, като ученици на великия живот, вие трябва да се стремите към новото, което иде вече в света. Кое е новото, към което трябва да се стремите? Новото подразбира нови схващания за живота, нови възгледи за всичко, на което се натъквате. Представете си, че ви дойде някакво страдание. Как ще се справите с него?

Като ученици на новото, вие трябва да помислите за всички същества, малки и големи, които също страдат. Няма същество на земята, което да не страда. Щом мислите така, по-лесно и разумно ще понасяте страданията. Ако се индивидуализирате и мислите само за своето страдание, вместо облекчение, вие ще страдате повече, отколкото трябва. Всяко живо същество взима участие в общата скръб на света. Това е неизбежен закон. Чрез страданията животът се организира и оформява. Не става ли същото и с храната? За да придобие известна енергия, чрез която да поддържа живота си, човек приема известно количество храна. Първо, той донася храната си с ръцете си, туря я в устата и започва да я дъвче. След това я изпраща в хранопровода, в стомаха и в червата. Оттук тя минава в дробовете, дето се пречиства, и най-после отива в мозъка. Значи енергията, която се съдържа в храната, минава през ред процеси на огъвания, страдания, докато се превърне във фина, организирана енергия, от каквато се нуждае човек. Също така и теченията, т.е. енергиите, които действат в живота, трябва да се префинят, да се организират, да подготвят човека към нов живот.

Как се постига новото? – Чрез съзнателна работа, външна и вътрешна. Добрите резултати не се постигат чрез бързане, но чрез постоянство и любов. Който не иска да работи, казва, че е достатъчно да посадиш лозената пръчка в земята, за да ти даде винце. Не е така. Първо, ще разкопаеш земята, след това ще посадиш лозовата пръчка, ще се грижиш за нея и едва след 3–4 години ще очакваш плод. Природата работи постоянно, планомерно, тя никога не бърза. Ще кажете, че страданията ви, като ученици, са големи. Това е криво разбиране. Всички същества страдат, независимо от това, дали са ученици, или не. Раненият заяк не страда ли? Овцата, която колят, не страда ли? Онзи, когото турят в затвор и измъчват, не страда ли? Онзи, когото бесят, не страда ли? Всички растения, животни и хора страдат, без да са ученици. При това, някои хора страдат повече, някои – по-малко. Това зависи от степента на развитието на тяхното съзнание. Колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова по-интензивни са страданията му. Много хора с пробудено съзнание в миналото са били бесени, изгаряни, но те са разрешили въпроса правилно, както житното зърно. Те гледали на смъртта като условие за посяване на новия живот. С тяхното пожертване животът им се вливал в окръжаващата среда. От техния живот се ползвали всички същества на земята. Нищо в природата не се губи.

Следователно енергията на човека, който се жертва за общото благо, се влива в много същества, които възприемат неговите енергии и ги разпространяват.

Тъй щото, ако сте истински ученици, не се страхувайте от страданията; не се страхувайте и от смъртта. Като умре, човек влиза в други хора и пак продължава да работи. В този смисъл, за съзнателния, за разумния човек смърт не съществува. Формата му може да се разруши, но съзнанието – никога. – Какво става със съзнанието? – Разширява се. Колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова повече се разширява. Като знаете това, не се плашете от смъртта. Никой никого не може да убие. Страшно е, ако съзнанието на човека не е пробудено. Той пак не умира, но живее в тъмнина, в дълбок сън. За да извади човека от това състояние, природата му дава страдания. Чрез тях съзнанието се пробужда и той започва да вижда нещата ясно. – „Не може ли без страдания?“ – Докато сте на земята, страданията са неизбежни. Влезете ли в духовния свят, там съществуват други закони. Не избягвайте страданията, но се ползвайте от тях. Всяко страдание крие някакво благо в себе си – гледайте да не изпуснете това благо.

Една от първите задачи на ученика е да изучава своя живот, да дойде до познаване на своите добри и лоши черти. За да стане истински ученик, той трябва да се освободи от всички слабости. Например, между учениците често се явява вътрешна, скрита завист. Докато не се справи с нея, ученикът не е проникнал още в новия живот. Забележи ли това отрицателно чувство в себе си, той трябва да търси метод, как да се справи с неговата енергия, да го превърне в положително чувство. Завистта е опасно чувство, защото в него няма даже микроскопическа светлинка или радост. В другите слабости все има нещо, което радва или залъгва човека. Виждате пияницата, че пие и се разболява от пиене, но в това време той се радва, че задоволява желанието си. Завистливият обаче няма никаква радост в себе си, благодарение на което и той страда, но иска другите повече да страдат. За да не получи съседът му по-голямо благо от неговото, той е готов да му извадят едното око, но на съседа – двете очи.

Стремете се да превръщате енергията на завистта в положителна. И тогава вместо да пожелавате на ближния си по-голямо зло, пожелайте му по-голямо добро от вашето. Христос изрази този закон чрез стиха: „Онези, които идат след мене, ще правят по-големи чудеса от моите“. Христос не завидя, не мислеше, че след Него не трябва да дохождат велики хора, но Той пожела да се увеличи силата на доброто в света. Това показва какво благородство се криеше в душата на Христа, Който носел в себе си велика идея. Той разбира, че всички добри и възвишени прояви в живота са Божии и затова казва: „В бъдеще Бог ще се прояви по-силно, отколкото днес“. Следвайте Христа и радвайте се на всяка добра проява, на всеки талант, на всяко добро предприятие. Ако завиждате, вие спъвате ближните си, но спъвате и себе си.

Един художник представил завистта картинно във вид на висок планински връх, като идеал на човечеството. Всички хора се стремят към него. Всеки, който се опитва да се качи на върха, веднага пада долу – другите го теглят отзад, не му позволяват да стигне пръв. След първия се качва втори, трети, четвърти, но и него теглят, не му позволяват да стигне върха. Идеалът привлича всички, но, поради завистта, никой не може да го постигне. Навсякъде в живота виждате блъскане, теглене, да не би някой да излезе пръв.

Сега, като на млади, ви казвам: Работете върху съзнанието си, да измените коренно живота си и разбирането си за него. Дайте широта, простор на душата си, във всяка добра проява да виждате нещо Божествено. Помнете: Като помагате на другите, вие помагате и на себе си. Като давате свобода на Божественото, вие сами се повдигате и усилвате духа си. Не подпушвайте себе си; не подпушвайте и ближните си. Нека Божественото в човека се проявява свободно. Някой иска да напише нещо ново, да се прояви. Дайте му път. Досега мнозина са писали и пишат върху драмата на живота. Нека някой напише нещо ново върху драмата, от гледище на новото. Нека всеки се опита да работи в новия дух. Малко да направите, но да придадете нещо към това, което досега сте съградили.

Сегашните хора се оплакват от неуспехи в живота си. Защо не успяват? Защото се залавят за велики работи. На всеки човек е дадено да носи по една малка част от общия товар, а не целия. Никой не може да носи земята на гърба си, но всеки може да носи по една малка частица от нея. Никой не може да носи страданията на целия свят, но всеки може да носи своите страдания, като част от общите страдания, и да не се радва за привилегията, която му е дадена. Привилегия е за човека да страда. Чрез страданията той вижда, че е предпочетен. Кой ученик не страда? За да научи уроците си, той употребява 4–5 часа от времето си, не си доспива, понякога не си дояжда, както трябва, мъчи се, но в края на краищата мъчнотиите и страданията му се възнаграждават. Който не е учил, не е страдал, не се е мъчил, животът му не се нарежда добре. Трудолюбивият ученик се възнаграждава, а ленивият – страда. Ако този закон е верен за обикновения ученик, колко по-верен е за ученика на новото. Който иска да бъде истински ученик, не трябва да бяга от страданията, нито да се оплаква от тях. Като човек, като ученик в живота, всеки трябва да бъде носител на Божествените идеи, колкото малки и да са те, колкото страдания и да му причиняват. Най-малката Божествена мисъл е в състояние да повдигне човека, да го постави на здрава основа. Не мислете за големи идеи, които могат да ви спънат. Приемете малките Божествени идеи в себе си, както майката отглежда детето си в своята утроба. Отхранвайте малките идеи

като малки деца в себе си, за да се радвате някога на големите идеи. Малките идеи се посаждат в човешката душа, растат, развиват се, цъвтят, завързват плод и зреят. Ако не сте сели, какво ще очаквате?

Радвайте се на малките Божествени идеи, които са в състояние да разпръснат всяко отчаяние и обезсърчение. Те действат върху съзнанието, както пълната каса върху задлъжнелия търговец, както богатата библиотека върху мисълта на учения. Щом се намери пред някой труден въпрос, търговецът отваря пълната си каса и го разрешава; ученият отива към библиотеката си, изважда една от книгите и разрешава мъчнотията си. И вие имате условия да разрешавате мъчнотиите си. Погледнете към вашата малка, Божествена мисъл, която живее в ума ви, и мъчнотиите ви ще изчезнат.

Вярвайте в Божественото в себе си; вярвайте в Божественото във всички хора. Не се стремете да станете велики хора, но дайте път на Божественото в себе си. То ще ви направи велики. Божествените мисли правят хората велики. Като вярва в Божественото Начало, човек усилва вярата си. Вън от Божествените мисли, вярата не може да се прояви. Много естествено, ще вярваш в това, което съществува, а не в това, което не съществува. Единственото реално нещо в човека е Божественото, което е вечно и неизменно.

И тъй, който иска да се развива правилно, трябва да приеме съществуването на Божественото Начало в себе си като аксиома. Ще кажете, че не приемате недоказани неща. Понякога доказаните неща се приемат по-мъчно от недоказаните, но очевидни. Божествените неща са очевидни. Достатъчно е да ги възприемете, за да се оформят като доказани. Каква нужда има растението от доказване на неговото съществуване? То стои пред тебе, расте, развива се, цъфти и плод дава. Трябва ли да доказвате процесите, през които минава то? Ще кажете, че вярвате в дървото, а не вярвате в неговата семка. Малка е семката, наистина, но в нея е скрит животът на цялото дърво. Приемайте и вие малките Божествени идеи, в които е скрит животът на цялото. Първоначално и земята е била малка, но постепенно е расла и се разширявала, докато е дошла до положението на плод, който зрее. Един ден тя ще узрее и ще капне от дървото на живота. Заедно със земята ще узреят и хората. Тогава ще дойдат ангели от разумния свят, да видят узрелия човек и да го поставят при нови условия на живота. Всеки човек ще узрее, но това трябва да стане навреме, когато всички ще го ценят, а не преждевременно, когато червеи ще го ядат.

Пазете следното правило: ставайте от сън с радост, че носите Божественото

в себе си и с негово съдействие можете да развивате дарбите и способностите си. Вярвайте във всяка Божествена мисъл, колкото да е малка, като зародиш, от който може да израсте голямо, велико дърво. И най-малката Божествена мисъл е магическа пръчица, която ви отваря път навсякъде. Тя е подобна на малка светлинка в тъмна, бурна нощ, която осветява пътя ви крачка по крачка, докато слънцето на живота изгрее и освети целия ви път. Това значи да се измени коренно живота ви, да влезете в областта на новото, великото в света. Слънцето на човешкия живот не е изгряло още, но човек има ръководни нишки, които го упътват. Това са малките Божествени мисли, които не трябва да се пренебрегват. Без тях човек не може да направи крачка напред. Такъв живот води към големи разочарования. Трябва ли младият да върви по пътя на стария, който се е обезсърчил и разочаровал? Стойте далеч от стария живот. Едно ви е нужно: Да вложите в ума си мисълта, че Божественото Начало е във всеки човек. Нека тази мисъл бъде основният камък на вашия живот, за да съградите върху нея своето велико бъдеще.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 4 септември 1927 г., София.

1927_09_11 Великите хора
лекция пред специалния клас

ВЕЛИКИТЕ ХОРА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

(Чете се темата: „Отличителни качества на великите хора“.)

Като се говори за великите хора, ние дохождаме до техния произход и до пътя, по който са вървели. Ние се интересуваме от тях дотолкова, доколкото можем да следваме пътя им и да се ползваме от техните опитности. Важно е да се знае кой е бил първият тласък в човека да работи върху себе си и да стане велик. Първият тласък в човека за съзнателна работа се крие в мисълта. Мозъкът оформява човешката глава и определя границите, в които човек може да се движи. Като мислил дълго време, човек определил кръга на своята дейност в умствения свят. От този свят той слязъл в сърцето и образувал друг кръг – поле на дейността си в света на чувствата. Мислите представят формите на идеите, но форми без съдържание нищо не струват. За да ги осмисли, човек вложил в тях чувства, като съдържание на мислите. Следователно мозъкът е резултат на умствената дейност на великите хора. Белият дроб и сърцето са резултат на техните чувства. Между великите хора, както и между обикновените, се появило раздвояване: едните тръгнали наляво, другите – надясно. Първите били по-силни от вторите, поради което изместили сърцето наляво. В бъдеще, когато мислите и чувствата на човека се уравновесят по сила, сърцето ще бъде точно на средата, както е било първоначално, при създаването на първия човек. Най-после, великите хора постепенно слизали надолу, докато един ден стъпили на земята и създали стомаха – третият кръг на своята дейност, проявена на физическия свят. Стомахът е полето, в което човек усилено работи, за да придобие блага, чрез които да подслажда живота си. Значи като говорим за великите хора, ние имаме предвид това, което те са създали чрез мисълта, чувствата и стремежа си към хранене, към задоволяване нуждите на вкуса. На великите хора, именно, се дължи създаването на мозъка, белия дроб, сърцето и стомаха.

И тъй, първото нещо, което определя човека, е правата мисъл, която трябва да бъде строго определена, т.е. да отговаря на реалността. Реалността е тил на правата мисъл. Второто нещо, което се иска от човека, са правите чувства, които имат зад себе си поне една основна мисъл като тил. Преходните чувства нямат никакъв тил зад себе си. Тъй щото, човек може да бъде велик, когато мислите му имат за тил Божествени принципи, а чувствата му се поддържат от Божествени мисли.

Първоначално, когато светът се е създавал, великите хора са взимали участие в създаването му. Те са били богове на небето. Като свършили работата си горе, те слезли на земята на по-низка служба – да я уредят. Щом завършат тази работа, те ще се качат на небето, като оставят на земята по няколко от своите представители. Като проследите живота на великите хора, виждате, че те са живели при големи ограничения, поради което не са могли да се проявят напълно. Те се проявили частично. Христос беше велик човек, но не можа да се прояви напълно, не му се даде възможност: биха Го, разпнаха Го и Го изпратиха на онзи свят. Христос носеше в себе си велико слово, светлина и мъдрост, знание и любов, но не можа напълно да се прояви. Днес постепенно се създават условия за проявяване на великите хора. Отсега нататък те ще слизат на земята, за да се проявят в своята пълнота и величие. И в сегашните времена слизат велики хора на земята, но малцина ги приемат с любов, още по-малцина ги познават. За да познаете кой човек е велик, вие трябва да имате отзивчиво сърце и будно съзнание. Който не е готов да познае великите хора, той минава край тях, както край обикновените, без да придобие нещо. Много естествено. Как може слепият да се ползва от светлината на слънцето? Срещнат ли човек, който има любов в себе си, великите хора веднага се отварят, пущат малко от светлината си и отново се затварят. Не беше ли същото и с Христа? Колко души Го познаха и приеха учението Му?

Като ученици на живота, вие се нуждаете от смирение. Да се смири човек, това значи да научи закона на смаляването. В една легенда се разправя как Буда приложил закона на смаляването. Един ден той си почивал в една градина, между цветята, и до него дошла астралната змия, обвила го и започнала да го души. За да се освободи от нея, той започнал да се смалява и се смалил толкова много, че се изхлузил от нейните гънки. Следователно, щом се намерите пред някаква мъчнотия, направете опит да се смалите, да станете като водата и въздуха, да прониквате и през най-малките отвърстия.

Кои са отличителните качества на светлината, на въздуха, на водата и на земята? Кое е отличителното качество на въглерода? – Твърдостта. Най-съвършената форма на въглерода е диамантът, който се отличава с твърдост и лъчепречупване. Кое е отличителното качество на водорода? – Неговата подвижност и способност да прониква и през най-малките шупли. Достатъчно е да отворите съда, в който е бил водородът, за да изпълни цялото пространство. Той е общителен, с всички става приятел. Турците имат една поговорка: „Не ставай приятел със седем крале“. Значи между седем крале не може да има разбирателство. Те не се разбират, а вие ще ставате приятел с всички. Бъдете твърди и устойчиви като

диаманта. Щом се натъкнете на някаква мъчнотия, одерете кожата ѝ, както на змията. Ако в сърцето ви влезе едно желание, което има характера на змията, не се оставяйте то да ви души, но вземете диаманта, който носите в себе си, направете един разрез около врата на това желание и одерете кожата му. То веднага ще се укроти, ще се смири и втори път няма да чуете гласа му. Кое е отличителното качество на азота? Той е недеятелен газ, мъчно влиза в съединение с другите елементи. С други думи казано: Азотът не е общителен, не прави връзки с хората, не мисли за любовни работи, за дом, за семейство. Той е идеалист, остава верен на един принцип – на огъня. Щом се повиши температурата, той влиза вече в съединение и с други елементи. Както водородът, така и азотът се съединяват с кислорода, като един крайно активен елемент, и образуват нови вещества. Когато намислите да правите зло, мислете за азота, който образува неустойчиви съединения. Ето защо, влезете ли в съюз със злото, бързайте да развалите този съюз. Бъдете неустойчиви в съюза си със злото, а устойчиви в съюза с доброто. Всеки елемент има определено място в човешкия организъм. Например, мястото на кислорода е в кръвта на човека; на азота – в мозъка, в нервната система; на водорода – в стомаха; на въглерода – в костите.

Да се върнем към въпроса за дейността на човека, който се е поляризирал: единият полюс представя дейността на ума, а другият – на сърцето. Фигуративно представяме това с помощта на два триъгълника – фиг. 1, които могат да се намаляват и увеличават. Намаляването и увеличаването на триъгълниците зависи от дейността на човешкия ум и на човешкото сърце. При това, колкото по-голяма хармония съществува между ума и сърцето на човека, толкова по-правилни са триъгълниците. Като изучава законите на ума и на сърцето, човек може лесно да се справя със своите криви мисли и чувства. Достатъчно е да измени посоката на действащите сили в ума и в сърцето си, за да преодолява всички мъчнотии и смущения. Като познава законите на ума и на сърцето си, той ще скъсява и удължава линиите AD и CB, ще скъсява и удължава линията AB – резултат на силите. Така той ще превръща силите, които действат в триизмерния свят, в едно- и двуизмерни, според нуждите на своя организъм.

Представете си, че някой заема високо обществено положение – пръв министър в отечеството си. Като министър, той има много задължения, отговорности, с които не може да се справи. Той се движи в триизмерния свят на своите мисли и чувства, но не може да ги хармонизира. За да излезе от това трудно положение, той трябва да напусне своя пост, да приеме само една идея. Ако му предложите да си даде оставката, ще се огорчи. В такъв случай освобождаването му от трудния пост може да се наложи по друг начин – чрез заболяване. Тогава той непременно ще

напусне поста си и ще има само една мисъл – да оздравее. По този начин той ще излезе от триизмерния свят и ще влезе в едноизмерния. Не чакайте това да става по насилствен начин, но изучавайте законите, сами да минавате от един свят в друг, да трансформирате състоянията си.

Ще кажете, че човек се понижава, когато държи само една мисъл в ума си. Зависи каква е мисълта. Ако дадете път на една Божествена мисъл в ума си и на едно Божествено чувство в сърцето си, вие туряте основа на своето величие. Работете съзнателно върху Божествените мисли и чувства и не мислете кога ще станете велики. Това е въпрос на времето. Божествените мисли и чувства могат да се проявяват всеки момент, но човек трябва да се освободи от дребнавостите в живота, които играят роля на паразити. Те изяждат възможностите и добрите условия за проявяване на Божественото Начало в човека.

Като ученици, вие трябва да работите върху сърцето си, да го храните с устойчиви чувства. Това се постига чрез Любовта. Само Любовта прави човешкото сърце устойчиво. За да придобиете Любовта, вие трябва да правите опити, да обичате хората. Кого трябва да обичаме? Да обичате онзи, който ви обича, това е естествено, то е в реда на нещата. Детето да обича майка си и майката да обича детето си, това е естествено. Христос казва: „Да възлюбиш ближния си, като себе си". Той казва, че човек трябва да люби и враговете си, но как, не е казано. Значи това не е достояние на всички хора. Само великите хора могат да любят враговете си. Те имат метод, по който проявяват любов към враговете си. Който не е дошъл до този метод, трябва да прави опити, да си изработи свой специфичен метод. Защо трябва да любите враговете си? – За да станете велики. Като люби враговете си, човек е подобен на Бога, Който изпраща слънцето, дъжда и вятъра за добрите и за лошите. Когато раздава благата, Бог има предвид всички същества, малки и големи, добри и лоши. Няма по-велико нещо за човека от това, да люби враговете си и да е готов да прощава.

Разправят за един от българските писатели и общественици, че когато заминавал за онзи свят, поискал прошка от всички хора, които обиждал; същевременно той простил в себе си на всички, които някога са го обиждали. Велико нещо е да искаш прошка от онези, които си обиждал, но по-велико е да простиш на онези, които са те обиждали и причинявали пакости. Това е качество на великия човек. То не се постига изведнъж. Много трябва да работи човек върху себе си, за да го придобие. Направете опит, да работите поне една година върху това качество, да видите какво ще постигнете.

Беден човек дължал голяма сума на един богат и не могъл да му я върне.

Богатият не искал да прости дълга на бедния и постоянно го безпокоял за парите. Един ден бедният се разхождал край брега на реката и видял, че някой се дави. Веднага той се хвърлил във водата, хванал давещия се за ръката и го извлякъл на брега. В него той узнал своя кредитор. От благодарност към бедния, който спасил живота му, богатият го прегърнал братски и му простил дълга.

Когато Христос казва да възлюбим враговете си, Той има предвид това положение, че през дългия земен живот на човека ще дойде ден, когато врагът му ще го извади от реката и ще спаси живота му. От вашия враг зависи да ви извади от водата или да ви остави да се удавите.

И тъй, мислете за великите хора, за идейните неща. Като мислите известно време върху идейното в живота, ще започнете постепенно да го прилагате. Мислете за Бога, Който повдига и облагородява човешкото сърце. Мислете и за великите хора, като образци на трудолюбие, постоянство, любов към знанието, истината и свободата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 11 септември 1927 г., София.

1927_09_11 Денят Господен
неделна беседа

ДЕНЯТ ГОСПОДЕН

Беседа от Учителя, държана на 11 септември, 1927 год., София. – Изгрев.

„А денят Господен ще дойде като крадец ноще.“ (II Петрово Послание 3:10)

За съзнателния човек има две важни основни разбирания за живота, два важни момента. Първият момент е подобен на онзи, който воюващата страна взима пред вид, да бъде добре въоръжена, за да отвори силен артилерийски огън, с който да разруши неприятелските окопи. Щом успее да разбие неприятеля, тя е постигнала вече своето тържество. Вторият момент е да настане мир в живота на човека, за да съгради нещо ново.

Сега ще прочета трета глава от II Петрово Послание, да видите, как трябва неприятеля да се обстрелва. Това е бомбардировка. Казвате: Кога ще бъде това? – Не е важно кога, но скоро ще бъде. Военните сили на невидимия свят са приготвили вече стрелите си, и в няколко години само ще видите всичко, което са постигнали. Това се отнася само до ония, които са в окопите, а не за мирните хора. Апостол Петър, който разбира от военното изкуство, говори за топовете на невидимия свят.

„А денят Господен ще дойде като крадец ноще, в който небесата ще прейдат с бучение, а стихиите* разгорявани ще се стопят, и земята, и делата по нея ще изгорять". (– 10 ст.).

Когато ученият, окултистът или адептът чете тази глава, душата му се изпълва с радост, но когато светският човек чете тази глава, космите му настръхват. Защо? – От разбиранията на човека зависи. Това са две различни разбирания. Когато затворът се руши, затворниците се радват и веселят, а надзирателите треперят за отговорността, която лежи върху тях. Когато градят затвори, богатите се радват, че крадците и апашите ще влизат там; обаче, когато крадците и разбойниците виждат, че градят нови затвори, те се окайват, защото знаят, че за тях се отварят повече места. В това отношение, свършването на света представя нова, велика епоха. защото, ако старото не се разруши, новото няма да дойде.

Необходима за пречистването на земята, е водата, но засега тя не е в сила да я пречисти. Тя отчасти само я пречиства, не може изцяло; все остава известна поквара на земята, която водата не може да пречисти. Ето защо, от потопа насам, или от създаването на света, грехът на Земята трябва да се

пречисти! Един от елементите, постоянно се увеличава. Ние не говорим за греха в отделния човек, понеже грехът, пороците са колективни. Ако в сърцето на някой човек има завист, злоба, омраза, тя не е само негова; той сам не я е родил, във всички същества има злоба. Тия отрицателни качества съществуват и в растенията, както и в най-малките животни. Някой казва: Лошо е моето сърце. – Ако само твоето сърце е лошо, добре ще бъде, но не е само то лошо; всички сърца са лоши. Какво се разбира под думите „лошо сърце"? – Това са ония елементи в дадена почва, от които се сгражда човешкото сърце. Значи, лошото, нечистото е в самите елементи. Аз наричам тия нечисти неща психически утайки, останали от миналото. Пространството, през което нашата земя минава, е пълно с остатъци от развалени светове. Преди милиони години още слънчевата система е попаднала в такова поле на развалини, вследствие на което и цялата земя се е развалила. Защо е станало така, сега няма да обяснявам. Това знание се отнася само за светлите умове, които трябва да разбират великите Божии планове. То не се отнася до обикновените умове. За тях то е само даден факт. Съвременните учени ще кажат: Докажи това! Това не е за доказване, то е било в нашето минало. За да го разберете, вие трябва да си представите един грамаден кинематографически апарат, с много дълга лента, която да се върти ден и нощ непрекъснато цели сто години, за да видите пълната картина. Само по този начин можете да си представите земята в пътя на своето движение. В «Битието», първа глава, е казано: „В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста*. Понеже в началото земята беше неустроена и пуста, т.е., слаба, като премина през тази област, тя пое в себе си ред нечистотии, от които и до днес още не може да се освободи.И впоследствие, колкото Господ и да я преустройвал, в нея все останало нещо от това зло. Сега невидимият свят употребява огъня като най-ефикасно средство за пречистване на земята, И ние навлизаме вече в нова зона, в едно Божествено състояние на материята, дето всички тия неща ще се преустроят и пречистят. Как? Посредством този Божествен огън. Значи, новият живот, който сега иде на земята, ще възпламени тази материя и ще я превърне в нова, по-фина. Всичко онова, което е за полза, ще го въздигне, а всичко онова, което не е за полза, ще го изхвърли навън, чрез Божествените токове. В пространството има пътища, чрез които всичко непотребно ще бъде изхвърлено навън, както вие изхвърляте остатъците от домовете си. Казвам: учените, които се занимават с процеса на растенето, забелязват, че през пролетта в почвата се развива приятна топлина. Тази топлина се нарича животворен магнетизъм, или според индусите – жива прана. Тази топлина се усеща не само през пролетта, но и през месец август. Ако отидете на Витоша през тези месеци, ще усетите, че от растенията лъха една мека, приятна топлина. И тъй, денят Господен е ден на нова епоха. Тази епоха иде, понеже на земята са дошли много същества, които са се отклонили от

Божия път. Когато тези същества са били в ангелския свят, считали са ги като гъсеници на Божественото дърво. Като мислили дълго време, как да се освободят от тях, най-после ангелите намерили способ: те ги изпратили на земята. Следователно, лошите хора са тия, които са опетнили всичко в света. На земята няма нито една света, чиста идея, която хората да не са опетнили. Ти им говориш за Господа, те казват: Това е празна работа! Ти им говориш за чист и свят живот, те казват: Това е празна работа! Ти им говориш за ядене и пиене, те казват: Това е реалното в света! Те считат яденето и пиенето за единствено реално нещо, което остава в живота. Да се молят на Бога, това е празна работа. Да обичат, това е празна работа, фантазия. Да отглеждат деца, това било мъчение – и то е празна работа. Те казват: Що ви трябва да си губите времето, да се мъчите с отглеждане на деца? Ние трябва да ядем и да пием! Това ще ни остане. Вследствие на тази идея, земята е минала през тази нечиста област и се е опетнила. Хората са влезли във фазата на месоядството. Всички хора, които днес употребяват месна храна, са придобили нещо животинско в характера си. Те почти не мислят за Бога и казват: Всичко, което е създадено в света, трябва да се яде-нищо повече! Като изследвам месната храна, намирам, че на физическия свят тя представя голямо зло за човечеството. Ако някой иска да изяде една кокошка, например, която е готова да се жертвува за него от любов, това е друг въпрос, той може свободно да я изяде. Тогава ние разбираме живота като целокупност. Когато ядете месна храна, това подразбира, че животното, на което ядете месото, влиза в целокупния живот. Ако днес заколите и изядете едно животно, което не се намира на еднакъв уровен на развитие с вас и не е готово доброволно да се пожертвува, то спъва вашето развитие. Месната храна сега не е хигиенична и не съставя благоприятно условие за човешкото развитие, защото вибрациите на тази храна са от друг род, несъответен за хората. Понеже тези същества са от по-низка еволюция, те стават причина за слизането на хората към земята. Ето защо, който яде месна храна, с това той си приготвя вече условия за своето разрушение. Има хора, които не могат да ядат даже и някои растителни храни. Например, стомахът на много хора не приема боб. Следователно, ние трябва да дойдем до онази храна, която подхожда на новия живот. Аз говоря това за онези хора, които от научно гледище трябва да си избират храна, която подхожда на тяхното развитие. Другите хора могат да употребяват, каквато храна искат. Невидимият свят допуща всичко, но същевременно държи отговорни разумните същества за всички нарушения на законите.

Питате: какво представя земята? Земята е Божествено училище. Тя не е училище за апаши, за престъпници, нито за беззаконници и грешници. Това всички трябва да знаят. Ако на земята са се наплодили грешници, затова има ред причини. Онези разумни същества, които са създали

земята, имат план за хващане на тия разбойници. Те са записали имената им. Те знаят, колко лъжци и крадци има в Англия, в Америка, във Франция, в Германия и другаде. Хиляди години са употребили, за да изучат характера им. Хитри, умни са тия крадци. Като наближи да ги хванат, те избягват. Сега някои мислят, да не би и тяхното име да е между записаните. За да се напише името на някой човек в черния списък, това не става произволно. Престъплението, злото, което се е явило първоначално, се заключава в това, именно, че онези, които първи в света са приели Божествения живот, не са го употребили за общото благо, за славата Божия, но са го употребили за свои лични цели. Следователно, в преминаването през тази зона, хората са се самозаблудили и започнали да мислят , че животът, който имат, е техен, вследствие на това те казват. Ние можем да живеем, както искаме. Да, вие можете да живеете, както искате, ако сте божества, но ако човек мисли, че може да се ражда, да живее и да умира, както иска, това е неразбиране на великия закон на Битието. Значи, първото нещо, което се е случило на земята, е отделянето на човека от Бога. Човекът е погледнал на Бога, като на материален обект, с който може да разполага, както иска. Той отрекъл Бога, понеже Го счел за материално същество. Въпреки това, няма същество в света, което, като греши, да не усеща гризене на съвестта и да не страда. Страданията, които имате, са зов на Божественото, което не одобрява вашите постъпки. В даден случай, страданията изразяват негативния Божествен език, който казва. Тази постъпка не е права; има нещо право в нея, но има и нещо криво, изправи го. Ти се радваш за нещо, но едновременно с това и скърбиш. Защо? В едно отношение си прав, в друго отношение си крив. Божествената Правда казва. Ти тук постъпи право, но там постъпи криво. Ти казваш: Аз имам желание да постъпвам право, да служа на Бога. – Да, но ти имаш желание да служиш и на себе си, да служиш и на ближните си. Някои хора не съзнават, че служат повече на ближните си, отколкото на Бога. Например, има англичани, българи, германци и други, които надигат пушката си и казват:Аз трябва да служа на отечеството си, трябва да се пожертвувам за него! Казвам: по-добре е да пожертвуваш живота си за Бога. Той казва. Все едно, аз не служа на себе си, служа на отечеството. С това той оставя Божественото на заден план. Всеки иска да живее за себе си, да забогатее, да уреди някоя своя материална работа, и гледаш, сън го не хваща, работи, труди се, за нищо друго не мисли. Дойде ли до Бога, казва. Не зная, как седи тази работа. Кой е ходил на другия свят, да каже, какво има там.И по този начин, ние туряме на заден план единственото реално нещо в света-Бога. Но като дойде онзи важен елемент, който ще изгори материята, ще видим, че от човека не е останало нищо, освен прах от костите му. И от този прах няма да различиш, коя материя е била на Ивана, коя на Петко, коя на българин, коя на англичанин – всичко се е стопило. Засега има англичани, има българи, има всякакви народи, но като дойде този огън и

стопи всичко, няма да познаете, кой какъв е бил.

И тъй, новата епоха ще дойде с нова раса, след което ще настане особено деление на хората – всеки ще заеме своето място. Пак ще има народи, пак ще има хора, но с нови имена. Тогава българинът няма да се нарича Вълко, нито англичанинът – Блекстоун, т.е. черният свещен камък. „Денят Господен", това е едно от най-великите събития, които могат да се случат на земята. Ние не говорим само за външния, за физическия свят. Че в природата стават промени, в това няма никакво съмнение. Астрономите, които наблюдават цялата природа, виждат, че всеки ден стават промени, било в атмосферата, било в слънцето, било в цялата вселена. Такива промени са ставали и друг път, но сега се усеща особена топлина, на която могат да издържат само праведните. При тази топлина човек минава особени състояния, през каквито болният минава. През време на болестта си той толкова изнемощява, че едва се държи на краката си; всички мазнини в тялото му се стопяват, но след това вече се чувствува обновен. Такова ще бъде състоянието на праведните. Те ще бъдат като болни, но ще се освободят от всички излишни вещества в организъма си, и щом оздравеят, ще бъдат леки, като че са облечени в тънка, копринена материя; те ще тежат едва 10 грама, а някои от тях даже един грам. Този грам ще бъде техният актив. Грешните пък ще се стопят, от тях нищо няма да остане.

Сега, ще се спра върху думите „ отец, майка, баща, братя и сестри ", които ще изтълкувам. Бащата, това е най-святото отношение, начатък на живота. Майката означава условията, почвата, в която някога, в миналото още, този живот се е развивал. Братята и сестрите са условията, които способствуват за развиване на съзнанието. Като говорим за Бога, ние разбираме онази Първична Причина, която е турила всичко в действие, която и днес още работи, но не сама, а колективно. Господният ден иде на земята да освободи хората. Кой ще освободи хората, освен Бог? Днес във всички камари се събират представители, разискват по въпроса за свободата на народите, но нищо не може да се постигне. Защо? Нямат начин, средства, с които да си послужат. Освобождението на народите ще дойде от невидимия свят. По какъв начин? Чрез огън. Аз не говоря за видимия огън, който може да се мери с градуси. Огънят, който ще освободи хората, не може да се мери с никакви градуси, даже и на 35 милиона градуси не можем да го изчислим. Предполага се, че слънцето има топлина 35 милиона градуси, а този огън, за който говоря, не може да се измери с никакъв термометър. Само той е в сила да пречисти сърцата и умовете на хората. Когато дойде този огън, той веднага ще пречисти сърцето ти, ще го освободи от всички безпокойствия и смущения, и то ще светне. Когато този огън засегне ума ти, всички противоречия ще изчезнат, и ти ще се

освободиш от тежките и мрачни мисли. Когато дойде този огън, праведните ще възкръснат, ще излязат от гробовете си и ще влязат в новия живот. Питам: има ли нещо страшно в деня Господен? Казано е в Писанието: „Когато дойде денят Господен, слънцето ще потъмнее". Който чете по буква, той ще разбере нещата буквално; който чете и разбира по дух, в тези думи той ще разбере друго нещо. „Слънцето ще потъмнее", подразбира, че великите държави, които сега управляват, ще изчезнат. Светската власт ще потъмнее. Луната пък означава всички видове религии, всички религиозни системи. И наистина, всички религии в света губят ума и дума, не знаят, как да напътват хората. Няма религия днес, която може да посочи на хората правия път. Всяка църква казва: Елате при нас и ще се спасите. Те разглеждат спасението като процес на бъдещето. Спасението не е въпрос нито на миналото, нито на бъдещето; то не е извън времето и пространството. То е въпрос на настоящето, въпрос на времето и пространството. Пророкът казва: „Ако чуете гласа Му още днес, не отлагайте, защото така само ще се спасите". Като се казва, че денят Господен ще изгори земята, това подразбира, че той ще лиши хората от последните средства за развитие. Кои хора? Онези, които са закъснели в своята еволюция. Той ще ги доведе дотам, че няма да имат условия за развитие. Настава вече този ден на земята, когато хората повече не ще могат да се лъжат. Днес и децата познават, дали им се говори истината, или не. Днес мъчно може да се каже на човека някаква лъжа. Ти можеш да излъжеш един гостилничар най-много три пъти, но четвъртият път не можеш да го излъжеш. И държавите не могат да се лъжат. Те са взели такива крути мърки срещу лъжата, че никой не може вече да ги лъже. Вземеш ли паспорт, не можеш вече да лъжеш.

Във време на война един шпионин се опитал да пренесе някакво тайно писмо, което турил в кухините на зъбите си, които отгоре запушил с пломба. Идва началникът на тайната полиция от Германия и пита: Еди-какъв си господин дохожда ли тук? – Да. – Позволително дадохте ли му? – Дадохме му, – Защо? Началникът веднага заповядва да го протрд*г. спира го, бръква в устата му и с една кукичка изважда пломбата от зъбите. В кухината намира тайното писмо. Питам: как е могъл този началник да се домогне до тази тайна и да извади писмото от зъба на шпионина? Тъй че, каквото се върши в Париж, в Лондон, в Берлин или другаде, на всички става известно. Англичаните оставаха учудени, когато виждаха, че германците знаят, по какво направление ще вървят техните параходи. Когато генерал Киченер тръгна с парахода си, германците знаеха вече това; те туриха на пътя мини, и по този начин потопиха парахода му. Когато руските представители отиваха на гости в Англия, те се учудваха, защо английските параходи криволичили натук–натам, а на три места даже слизали от парахода. Всичко това те правили, защото се съмнявали, да не

би някъде да има устроена засада против тях.

Казвам; ние сме дошли вече до положение, при което хората са почти ясновидци. Когато двама души са в хармония, т.е., когато се обичат, те могат да образуват две станции-на предаване и възприемане. Единият от тях ще бъде трансформатор, в който идеите ще се приемат и предават на другия, който чрез ума на първия ще чете. Те сами се чудят, как става това, че каквото единият е намислил, вторият го знае вече. Това става, защото между тях се образува един фокус, в който идеите се отразяват. Такъв случай имаме в Америка. Един професор по музика преподавал уроци по пиано на една млада ученичка. Той се учудвал, когато забелязвал, че тя, както седяла на пианото, могла да съобщава всичко, каквото ставало на улицата. Когато професорът не бил на мястото си, тя не могла да съобщи нищо. Значи, тя се свързвала с ума на своя професор и чрез него съобщавала всичко, каквото ставало на улицата. По същия начин мнозина от вас могат да виждат, какво се върши далеч от тях, но в присъствието на друг някой, който ще послужи като фокус, като средоточие. В този смисъл, хората представят среда един за друг. Дойде някой човек при вас, и вие, без да подозирате, ставате ясновидци в негово присъствие. «И Денят Господен иде!" Радвайте се, че Бог иде сега в света! Защо? Защото Той става за нас фокус, през който можем да виждаме ясно. Той ще ни открие нещата. Като дойде на земята, Той ще ни покаже всичко. Някой седи, мисли, не иска да се самоотрече и казва: Как мога да живея по друг начин? Оставете една мома да гледа едно малко дете, и наблюдавайте, какво ще прави. Като поседи детето седмица при нея, тя ще каже: Това дете не е за мене не мога да го гледам. Но ако тази мома се влюби в някой момък и се ожени за него ще видите, че след една година вече тя е готова да гледа не само едно дете, но и повече от едно. Защо? Защото влюбването представя фокус, през който тя вижда нещата в друга светлина. Аз не говоря за обикновената любов. Не е любов това лъжливо, фалшиво понятия, което хората имат за любовта; и семейството днес не е това, което хората търсят. Когато двама души имат един общ център помежду си, те са в състояние да се жертвуват един за друг. Следователно, ние считаме истинско верую това, което се явява като резултат на връзка между Бога и човека. Когато образуваме общ център, общ фокус с Бога, ние ще бъдем готови заради Него да жертвуваме всичко. Който не е готов да се жертвува за Бога, той няма никакво верую; който е готов да се жертвува, той има определено верую. Под думата „жертва", аз разбирам човек да е готов да жертвува и дома си, и жена си, и богатството си, и живота си-всичко да жертвува! А тъй, да седиш, да четеш молитви, това е предисловие само на жертвата. Жертвата подразбира абсолютна свобода, без никакви колебания. Който има общ център с Бога, в него не може да дойде никакво съмнение. В такъв човек страданията, мъчнотиите, неволите са само на повърхността. Те имат

такова значение за него, каквото прахът има за тъпана. Барабанчикът взима своята пръчица, удря с нея тъпана, и всякакъв прах изчезва. Следователно, всички страдания, всички нещастия и мъчнотии за човека не са нищо друго, освен прах върху тъпана. Когато барабанчикът дойде със своята пръчица, т.е., със своя ум и започне да удря с нея върху тъпана, всички нечисти мисли и желания изчезват от човека; той постепенно се освобождава от тях. Казвате: Лесно се говори. Не, това са думи, които могат да се схванат и приложат.

Първото нещо: когато човек говори, той трябва да си служи с думи, които сам добре разбира. Казваме, например: вода, хляб, огън, ден, нощ и т.н. Ние разбираме тия думи, те предизвикват в нас цели картини. Като кажем „ден", разбираме изгряването на слънцето. Като кажем "нощ", разбираме залязването на слънцето. Като кажем „пролет", разбираме появяването на растенията. Като кажем „лято", разбираме узряването на плодовете. Като кажем „есен", разбираме прибиране на храните и пълното узряване. Като кажем „зима", разбираме снегът. Като кажем младост, старост, това са думи, които напълно разбираме. Казвате, например, правда. Какво разбирате под думата „правда"? Разбирате ли значението на думата правда, както разбирате думите хляб, огън? Какво разбирате под думите „концепция и перцепция"? Концепция означава зачатие на идеите, т.е., мислено построяване на нещо. Какво означава думата „перцепция", или думата „интуиция"? Това са сложни думи, които трябва да се изяснят. Частичката „ин" в думата интуиция означава вътре; „тау" пък означава главното условие на живота – Бог – Който се е проявил отвътре-навън. Бог влияе на човека със своя ум, и той му се подчинява, като придобива общ център с Него. Тогава казваме, че този човек има интуиция. Интуиция може да има само онзи човек, който има обща връзка с Бога, с Първичната Причина. И животните имат връзка с Бога. Чрез ума на Бога те се направляват, и по този начин избягват много нещастия. Ако и ние сме свързани с ума на Бога, ще знаем, кога ще дойде Господният ден. Някои тълкуват този стих по своему и казват: Светът ще се свърши, затова бързайте да раздадете всичко, каквото имате. Мнозина раздават богатството си, но светът не се свършва. Това е користолюбие. Ако имаш пари, не ги раздавай, но работи с тях, че и другите да се ползуват. Раздай богатството си в Господния ден!

Други казват: Щом светът ще се свърши, да ударим на ядене и пиене! – И това не е право. Ако е въпрос да раздадеш богатството си с цел да се устройват училища, да се извадят бедните хора от лошите условия на живота, да им се дадат хигиенични жилища, да се погрижат за развитието на ума и на сърцето им, това раздаване има смисъл. Обаче, ако се грижат само за телата на бедните и пак ги оставят при лоши условия за техния ум

и за тяхното сърце, това раздаване не е на място. По-добре е в такъв случай да оставиш бедния да си живее в своята стара хижа, отколкото да го поставиш в хубава къща, без да се погрижиш за неговия ум и за неговото сърце. Преди всичко, ти трябва да го възлюбиш! Ако само нахраниш човека и го оставиш на произвола на съдбата, по-добре не го нахранвай. Да направиш физическо добро, значи да дадеш на човека само половин кило хляб, и след това да го изоставиш. Това е първото добро. Второто добро, до което хората са дошли е, като нахранят човека, да му дадат легло за нощуване, и на другия ден да кажат:Ти скоро ли ще за-минаваш? Това е духовното добро. Божественото добро пък седи в следното, след като си нахранил човека, след като си му дал легло за нощуване, на другия ден да му кажеш: Тук има едно училище; ще се запишеш в него да учиш! Ще живееш по Бога и ще се молиш. И тъй, ако кажеш, че си дал никому половин кило хляб, значи, ти си достигнал до физическото добро. Ако кажеш, че си го нахранил и си му дал легло за нощуване, това е духовното добро. И най-после, ако си го пратил на училище, това е Божественото добро. Някой казва: Аз не мога да търпя този човек. Питам: ами тебе как търпи Бог? Ти имаш вече един образ на търпение. Да виждаш, как Бог търпи всички същества.

На една млада сестра, която страда от очеболие, от премрежване на очите, казвам: ако искаш да се излекуваш, трябва да имаш търпение и вяра! Ти трябва да изхвърлиш киселото, което се съдържа в сърцето ти, да обикнеш всички хора. Обаче, един ден, както чела, дошла до един силен Божествен момент, който проникнал в съзнанието й; очите й веднага се прояснили, мъглата изчезнала, и у нея се явило ново съзнание. Казвам: не търсете великите опити в света! Не търсете големите чудеса! Ако река да мръдна земята от нейния път, за да направя някакво голямо чудо, с това ще причиня нещастие на човечеството, но пак няма да го преобразя. Ако спра земята в нейния път, или преместя Витоша от нейното място, какво добро ще допринеса с това? Днес светът не се поправя с чудеса. Казвате: Могат ли да станат тия чудеса? – Могат, но кога? – Когато Витоша олекне изгуби от теглото си и остане само един грам. А сега, тъй както е тежка, това не може да бъде. Първо вие трябва да знаете закона за превръщане на телата, за преорганизирането им, как могат да стават леки. Защо, например, вие не можете да отидете при Бога? Той ви чака да се очистите, да олекнете. Човешката душа на повърхността си има много кал, събрана от миналото, затова хората трябва да минат през Божествения огън, всичко да се стопи, да се пречисти. Всички хора трябва да минат през този огън! Не мислете, че някой ще се освободи от Божествения огън! Дали ще бъдете живи или умрели, в гробищата или извън тях, вие неизбежно ще минете през него. Праведните ще се събудят, ще оживеят от него, а грешните ще изгорят, ще изчезнат. Бог е милостив и към тях. В края на краищата, и те ще

придобият нещо, ще се очистят от този огън. Христос казва: „Жена, кога ражда, на скръб е, но като роди, забравя скръбта си, защото се е родил човек на света". По същия начин, когато човек се роди изново, радва се, защото душата му се освобождава. Той започва да обича всички хора по нов, Божествен начин. Когато хората искат да бъдат обичани, те търсят, именно, тази любов. Защо трябва хората да се обичат? На този въпрос вие сами ще отговорите. В Писанието е казано: ‚Обичай ближния си, като себе си!" Значи, всеки трябва да обича ближния си, понеже той представя едно стъпало за неговото повдигане.

Следователно, без стъпалото на твоя ближен ти не можеш да се повдигнеш, да направиш крачка напред. И когато казваме, че човек трябва да се жертвува, причината е пак същата – да се повдигне. Зад всички поети, писатели, музиканти, художници все седи някой, който ги обича. Ако нямаше кой да ги обича, от тях нищо не можеше да се очаква. Тъй щото, ако някой музикант е велик, причината за това седи в онази душа, която го обича и вдъхновява. Някой казва: Мене никой не ме обича. – Ако никой не те обичаше, ти щеше да останеш като някоя малка жаба в блатото, по цял ден да крякаш. Ако се намери човек, който може да обикне една жаба, както трябва, и тя ще се повдигне. Обаче, опасно е човек да обича жабата, както човека. Той ще обича жабата по особен начин. Затова е казано: „Не обичайте света!" За кой свят се отнася това? – За разваления свят, който всеки ден се руши и изчезва. Днес повечето хора лежат в този свят. Погледнете, какви са техните лица! Малко хора ще срещнете красиви. Лицата на много съвременни хора са на израждане, понеже вървят надолу, в низходяща степен. Това не е за упрек, но човек трябва да се пази от това деформиране. Ломброзо е изучавал престъпните типове и търсил причината на това израждане, на това деформиране. Казвам: главната причина за израждането на съвременния човек се дължи на това, че той не обича Бога. Втората причина е, че той не обича своя ближен. Защо трябва да обичаме Бога? – За да се влее в нас новия живот. Ако не Го обичаме, ние ще останем със стария живот в себе си, а старият живот е носител на злото, на страданията и нещастията на човека. Любовта към Бога подразбира вливане, прииждане на новия живот в човека. Съвременните хора стоят пред своите пресъхнали чешми. Казвам: не стойте пред пресъхнали чешми! – Ама те пак ще протекат. – Кога? – Когато завали дъжд. Много хора стоят със своите торби пред изсъхнали дървета и чакат оттам да им падне някой плод. Други пък стоят пред своите развалени храмове. Не стойте пред развалените храмове! Пресъхналите чешми, изсъхналите дървета, разрушените храмове, старите философи са изпели своята песен. Всички хора, в които Божествената мисъл тече, трябва да съзнаят това! Те трябва да разберат, коя мисъл преодолява в тях - човешката, или Божествената. Когато дойдат изкушенията, хората имат условия да се

познаят и да изправят характера си. Изкушенията, мъчнотиите са на място. Те дават възможност на човека да се бори, да работи върху себе си. Докато работи, докато се бори, той е на прав път. Неприятелят може да те мачка, да те събори десет пъти на земята, но ти не трябва да отстъпваш. Ще се бориш, ще падаш, ще ставаш, докато най-после застанеш лице в лице срещу него.

За свое оправдание, мнозина цитират стиха от Писанието: „В грях ме зачна майка ми." – Че майка ти те е заченала в грях, това е нейна работа, а твоя работа е да живееш по Бога, да учиш Божествените закони. Ще кажете, че много от греховете ви се дължат на вашето невежество. Преди два деня в стаята ми на „ Изгревът" влязла една малка мишка и яла без позволение, каквото намерила. Един ден я виждам в стаята си и я питам: ти защо яде без позволение? Нали си гостенка? Трябваше да чакаш, аз сам щях да ти дам нещо да си хапнеш. След това потърсих една от големите котки, да хване мишката, но не намерих. Донесоха две малки котенца, които до това време не бяха ловили мишка. Пуснах котенцата в стаята. Едното от тях изведнъж помириса, де е мишката, приближи се леко към нея, и веднага влезе в ролята си, постави се като голяма, опитна котка: подскочи, хвана мишката, започна да я мирише по муцуната, да играе с нея, докато най-после я изяде, по всички правила. Питам: отде се яви това съзнание в туй малко котенце? Значи, макар и малко, то знае, как да яде мишки. Следователно, когато човек върши някакво престъпление, той знае, как да го направи; в случая, той не е невежа. Всяко престъпление се върши със съзнание. То внася известна отрова в човешкия организъм; има храни, които също така действуват отровно. Също тъй има някои мисли и чувства, които се отразяват отровно върху човека. Например, ученият не може да употребява храна, каквато земеделецът употребява. Той не може да употребява и храната на търговеца. Според занятието си, човек внася съответни елементи в своя организъм. При сегашното положение на развитие, човек трябва да яде малко, или по-право, да яде умерено, без чувство на лакомство. Колкото му се даде, той трябва да е доволен, да е благодарен, да не казва, че малко са му дали. Днес работникът получава известна надница и казва: Не ми е достатъчна тази надница, малко ми е. Чиновникът получава известна заплата, и той е недоволен. Всички съвременни хора страдат от вътрешна лакомия. Пращат някого в странство, дават му и дневни, и пътни, и пак е недоволен – малко били парите му.

Питам: какво ново внасят парите в човешката душа? Ако човек държи в ума си златото, среброто, желязото, като мощни сили, от които може да черпи знания, това има смисъл. Златото е устойчив елемент; при стоене на въздуха не се окислява. То не мяза на мъж, който продава съвестта си, нито

на жена, която продава честта си. Следователно, да обичате златото, това подразбира, да внесете в себе си свойствата на златото – благородство и устой, че при каквито условия и да попаднете, нито да се продадете, нито да се вкиснете, т.е., да се окислите. Как можете да внесете това алхимическо злато в кръвта си? Новото време изисква нови хора, в кръвта на които да има злато. Новото време иде, защото Господ иде в света. Една ясновидка, американка, казва, че Господ ще дойде в 1932 г. За апостол Павел Господ дойде. Той всяка година иде за никого. И през тази година, и през следните години, Господ все ще дойде. Идването на Господа засяга само тия хора, които ще влязат в Божествената пещ. Обаче, идването на Господа представя велико събитие, от което цялата земя ще претърпи коренно преобразование. Могат ли съвременните учени да определят, какво е това събитие, и как ще се изрази? След като се извърши, те ще могат да го опишат, но до това време нищо не могат да кажат. Като мине този процес, учените ще започнат да го описват, как е станал, как се е явил този огън, какви са резултатите му, какво е останало след него. Все ще остане нещо след този огън. Все ще остане нещо от старата култура. Кое ще остане от нея? Здравото, устойчивото, което не се поддава на никакъв огън. На земята ще остане свещеният прах на праведните.

„ Денят Господен ще дойде!" Този ден иде да освободи хората от робството на смъртта. Този ден иде да освободи хората от вечния страх, от вечното недоволство. Казва се: „Небесата ще бъдат разгорени". Значи, редът и порядъкът, който сега съществува в живота на хората, както и в техните мозъци, ще претърпи известно преобразование. Техните понятия за морал ще бъдат несъвместими с новата култура. Днес някой човек може да те обере, но тогава няма да може. В новата епоха съдии няма да има - те ще бъдат безпредметни. Какво ще правят адвокатите тогава? И от тях няма да има нужда, всеки сам ще си бъде адвокат. Правникът ще бъде само съветник. Някой ще дойде при него и ще му каже: Аз дължа на еди-кого си четири хиляди лева; обещал съм да му дам по четири на сто, но сега ще му дам по пет на сто. Само в такъв случай трябват съдии; иначе, те нямат никакъв смисъл. „ Денят Господен иде"! Мнозина говорят за свършването на света. Някои даже са ме питали. Как ще се свърши света? Какво ще стане с нас? – Нищо особено няма да стане. Вие ще се преобразите само, ще олекнете, ще тежите един грам, и този грам ще съдържа такава мощна сила, че според волята си ще си създадете тяло, каквото искате, тежко или леко, според времето. То ще бъде като зародиш. Тогава Бог ще ви даде всички условия за развитие. Праведните ще бъдат благословени, ще се увеличават и ще се смаляват, според желанието си. Това е законът на смирението, през който трябва да минем, да се смирим. Като се говори за смирение, това подразбира човек да се откаже от грандоманията, от лакомството, защото смисълът на живота не е нито в многото, нито в

малкото. Човек трябва да има само това, което му е нужно за даден случай. Тъй щото, трябва да се научите на закона на смаляването и на увеличаването. Като се смалявате, ще минете през най-малката дупка, през най-малкото отверстие, през най-малката междина. Възлюбеният на една мома бил окултист. За да я погали, той пъхнал ръката си през най-малкото отверстие, през най-малката междина. Какви са тия малки междини, през които може да се мине? По същия начин и нашите ближни, които са минали в задгробния живот, ни галят с ръката си, но понеже не са много префинени, ние казваме: Какво стана, че изтръпна някак лицето ми? Вас ви е страх от мъртвите. Защо? Защото сте користолюбиви. Те казват: За да дойдем в този свят, между вас, да се проявим, или да се въплътим, вие трябва да ни дадете от вашия материал. Един английски учен, като правил опити със своя медиум, всякога го претеглял, преди сеанса и след сеанса, и намирал, че медиумът олеквал с шест килограма от първоначалната си тежест. Значи, това тегло се изразходвало от духовете, за да се проявят. Те взимали част от неговата материя. Понеже тази материя се разпръсвала в пространството, след сеанса, медиумката отново я придобивала. Ето защо, хората не трябва да си играят със сеанси; те трябва да се устройват много рядко, от учени хора, с никаква строго научна цел. Съвременните хора казват, че духове не съществуват. На същото основание, и мравите могат да кажат, че няма хора на земята. Те казват, че няма хора, но въпреки това усещат стрелите на хората. И вие казвате: Ангели няма! Да, но когато тяхното рало минава през нашия свят, разбърква работите ни. Питам: кой беше причината за всеобщата война? Духовете. Ангелите поставиха Европа на това място, за да видят, какво ще прави. Сега готвят още една война. С това те искат да кажат. Или ще изпълните волята Божия, или няма да ви оставим на спокойствие. Казвате: Това е наша работа! Вън от това, че те готвят война, но Господ готви огън. Христос казва: „Аз дойдох да запаля огъня". И наистина, огънят се разгорява. Тази пещ се готви навсякъде. Този огън ще обхване цялата земя. По какъв начин? Чрез Божествения газ, който ще се възпламени и ще пречисти всичко. Както златото минава през огъня на златаря, докато се напълно пречисти, така и хората ще минат през Божествения огън, за да се пречистят. Щом земята се пречисти, Господ ще създаде нов рай и ще постави в него третия Адам и третата Ева. От тях ще се образува новия свят. Тогава Господ ще каже: „Елате вие, благословени мои деца, и наследете земята, наследете всичко, което съм приготвил за вас." Това е възкресението, което всички очакват.

Сега аз искам да ви оставя тази важна мисъл, но да не напуснете работата си; кой каквато работа има, ще я изпълнява до последния момент. Ще работите усърдно, няма да мислите само за ядене и пиене. Вие ще мислите, ще работите, ще се молите, докато дойде Господ. Всеки ден ще увеличавате вярата си; ще бедете доволни, без да се тревожите от всичко.

Тази американка ясновидка е дала пет години срок до свършването на света. В схващанията си, тя е близо до истината, но според моите разбирания, ние се различаваме малко по въпроса. Човечеството се намира в навечерието на една нова епоха, но докато светът не се пречисти, не мине през огън, тази епоха няма да дойде. И докато Божественият огън не дойде в човека, той не може да започне новия живот,този закон е верен единично, индивидуално и колективно.

И тъй, като говоря върху тези странични мисли, аз искам да имате ясна представа за тях. Слънцето представя общия порядък, който сега съществува в света. Луната представя сбор от всички религиозни системи. Звездите пък са великите хора, които ще паднат и няма да светят, ще потъмнеят, ще изгубят светлината си. Казано е: „Небето ще се поколебае, и знанието на Сина Човечески ще се яви". Отде ще дойде? – Отвън ще го видите, отвътре ще го видите; единично ще го видите, и колективно ще го видите. Всички хора ще бъдат едно съзнание – нещо колективно. Тогава целият свят ще се открие пред вас, и ще кажете: „Едно време бяхме слепи, но сега всичко виждаме". Това всеки ясновидец вижда. Ясновидецът вижда, какво ще стане след 20 години. Де се вижда това? Разбира се, че не в това пространство около вас, но в друго някакво пространство. Има едно пространство близо до вас, което не е осветено, но ако го осветите, всички можете да виждате. Светлината разкрива и най-тъмните области в света. Светът е широк, необятен , той обхваща цялото пространство. Мравите не виждат това нещо. Било е време, когато човек е виждал звездите само от първа, втора най-много до трета величина, а сега вижда и тия от пета, шеста и седма величина; и останалите звезди, до 20 величина вижда, но вече с телескоп. Какъв ще бъде онзи човек, който би видял направо с очите си звездите от 20 величина?

В света съществува нова наука, достъпна за малцина. И наистина, голямо изкуство е да виждаш човека колективно, как се движи неговата мисъл, неговото чувство, как се проявява неговата воля, и след това да разбираш неговия Божествен произход, какви влияния и сили се вливат в неговата душа. Няма по-красива картина от тази, да виждаш човешката душа, някъде далеч в пространството, с бяла, приятна светлина! Красиво е човешкото лице, в което и крака, и ръце, и очи, и уши, и нос, и чело – всичко говори. Това показва, че съзнанието на такъв човек прониква навсякъде в неговата форма. Сърцето на този човек трепти, защото няма място, дето Божествената мисъл да не прониква. Това подразбира, че Божественото съзнание работи в този човек. Такива души можете да срещате навсякъде. Усъмните ли се малко, всичко около вас ще потъмнее. Ще кажете: Господи, дали това беше действителност, или сън? Повярвате ли отново, съзнанието ви пак ще се проясни. Казвам: Божественият огън

няма да продължава само един ден. Дълго време ще продължава това горене! В Америка някъде се запалила една ръка, в която имало някакъв запалителен газ, и години вече, как не могат да я изгасят. Питам: ако американците и досега още не могат да изгасят този газ, какво остава за Божествения огън? Нека учените изчислят, колко време ще гори земята след идването на Божествения огън. За да се изчисти, земята ще гори най-малко сто години, и пак няма да изгори. Този огън ще започне от повърхността, и постепенно ще минава все по-надолу. След този огън земята ще се отопли добре, и върху нея ще се създаде отлична култура. Отде ще дойде тази топлина? От вътрешността на земята, от центъра. Новият огън ще завари стария, който и досега още гори; той е останал от атлантската раса. На земята има още и лемурийски огън, както и огън от полярната епоха. Новият, последният огън ще се яви като вълна. Полярният огън не е достигнал още до центъра на земята. Когато и този огън достигне центъра на земята, вълните от четирите огъня ще се съединят в този център, и тогава нашата земя ще изпее своята песен. Това означава, че тя е дошла вече до своята старческа възраст, вследствие на което животът й ще се пренесе другаде някъде. За сега този огън не е достигнал още до центъра на земята. Хиляди години има още, докато той стигне до този център. „Денят Господен иде!" Туй, което е вярно за земята, вярно е и за вашето съзнание, и за вашия ум. Много неща има в умовете на просветените хора, вследствие на което те се спъват. Една от спънките им е съмнението, например. Ето, толкова години вече, как хората мислят, Библия четат, Евангелие четат, но истината още не се е разкрила пред тях. Кое спъва хората? Две неща спъват хората. Първо, те не обичат Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Второ, те не обичат ближния си, като себе си. При това положение, каквото да четете, каквато наука и да имате, всичко ще се стопи пред лицето ви. Някои говорят за астрологията. Тези учени знаят малко, или почти нищо за небесната астрология. Те знаят нещо за зодиака, който е в техния мозък. Наистина, всички науки са вътре в човешкия мозък, но ученият астролог трябва да познава тия науки и вън от себе си. Хиромантията съществува в ръката ни, но има хиромантия, която съществува и в самата природа. Също тъй има астрология и в природата, но тя е отвлечена наука. Между всяка наука, външно и вътрешно, има известно съотношение. Например, какво показват дългите линии? Или, какво показват големите очи, големите устни, късото тяло, сухото тяло, набитото тяло и т.н.? Хора, които по темперамент са сангвиници или жизнени, имат повече вода в организма си. В тях преобладава водният елемент . Такива хора обичат повече яденето и пиенето. Други хора имат повече въздух; те са сухи и енергични, работят много; в тях има постоянна топлина. Като работят повече, те произвеждат голямо количество топлина, необходима за стопляне на водата. Защо е топлината? – За да

стопи леда, да го превърне във вода, а водата в пара. В духовния живот на някои хора водата е замръзнала. Животът представя вода; ако тази вода е замръзнала, трябва да дойде топлина, която да стопи леда. Следователно, Божествен огън трябва да дойде, да разтопи този лед, да го превърне във вода, която да се влее в живота на човека. Съществува още и умствено-нервен темперамент, който представя инсталация на умствения орган. Тази инсталация свързва човешкия мозък с умствения свят, от който слизат енергиите за физическия свят. Човек трябва да изучава темпераментите, чрез тях да разбира и своето естество. В това отношение, човек трябва да има отворени прозорци към всички висши светове, за да могат през тях да минават енергиите към физическия свят. Що се отнася до съмнението, оставете го настрана, то не води на добър край. Да се съмняваш , това не е наука. Да вярваш, това е наука; да учиш, това е наука; да любиш, това е наука. Да критикуваш, това не е наука, това е чоплене. Кога се съмняват хората? Когато пътуват в мрачна нощ и изгубят пътя си. В този момент, когато денят Господен дойде, за едни ще създаде ден, а за други – нощ. Денят Господен , който носи Божествения живот в света, ще раздедини грешните от праведните. Грешните са паразити на гърба на праведните; понеже тези паразити не знаят да работят, като слязат от гърба на праведните, очаква ги смърт. И за това казвам на грешните да слизат от гърба на праведните и да се покаят. Казвате: Що е паразитизъм? Когато ученият използува труда на праведните, като ги заблуждава със своята наука, това е паразитство; когато религиозният използува труда на праведните, това е паразитство. Всеки трябва да проповядва истината не за пари, а от любов към нея! Ще учиш хората не за пари, а от любов към науката! Който учи и проповядва на хората, без пари, от любов към Бога, като влезе в дома на праведния, последният ще го приеме и нагости на драго сърце. Трябва ли тогава свещеникът да се осигурява? Ако свещеникът трябва да се осигурява, на същото основание и богомолците трябва да се осигурят. Защо душата на свещеника да бъде осигурена, а тази иа вярващия да не бъде осигурена?Защо министърът да бъде осигурен, да има автомобили, а простият гражданин да няма? Ако първото положение е справедливо, дайте право и на последния гражданин да има автомобил. Аз мисля, че министърът няма защо да бърза толкова; няма защо да тича цял ден по улиците. И владиците могат без автомобил. Има един владика, който седи по-високо от всички други. Когато Бог е изпратил човека на земята, Той предварително го е питал, готов ли е да ходи пеш. Казват някои, че владиците трябвало да пътуват с автомобили, понеже носят в себе си Светия Дух, та да не се изтощават. Освен това, владиците не трябвало да се занимават с физическа работа. Как е възможно това? Христос беше дърводелец, работеше, а сегашният владика не знае и ренде да кара. Това са изопачени понятия. Всички, които искат да застанат на чело на някаква работа, трябва да знаят поне един занаят.Те трябва да

знаят не само философия, но да бъдат и поети, и писатели, и художници, и музиканти, да влизат в положението на хората, да ги разбират. Например, при министъра на просветата дохожда един поет за служба, но той грубо му казва: Не се занимавам с поети! Ако сам министърът беше поет, той щеше да разбере положението на поета, който е дошъл с някаква молба при него и щеше да каже: Дайте място на този поет! Ако министърът беше художник, като дойде при него някой художник, щеше да влезе в положението му и ще каже: Дайте място на този художник! Такива трябва да бъдат министрите. Като ме слушате, ще кажете: Лесно се говори, но не се постъпва така. Какво се върши в сегашната култура? Навсякъде подкупи. Каквато служба потърсиш , все трябва да обещаеш нещо. Ако нищо не можеш да обещаеш, тогава трябва да търсиш силни хора на деня, те да те наредят. Питам. какви държавници, какви управници са тия, които могат да се подкупват? Всички хора днес се подкупват. Каква е тази култура, в която парите играят важна роля? Това не е никаква култура; това не е никаква религия. Срам, позор е това за бъдещото човечество! Срам и позор е това и за вас, като граждани на Царството Божие, които сте се отдалечили от Бога! Срам и позор е всичко това, което се върши пред лицето на Бога, и то от братя и сестри!

„Денят Господен иде!" Когато Божественият огън дойде в света, всичко криво ще изчезне. Сега, като говоря за владици, за министри, аз нямам предвид самите тях. Всеки е владика за себе си. Всеки е министър за себе си. Неофициалните владици и министри са по-опасни от официалните. Всички трябва да се освободите от старите си навици. Господният ден, който иде, ще бъде ден на такава голяма светлина, пред която нищо няма да се скрие. Казвате: дали е дошло времето? – Закъснели сте. Ако в продължение на пет години още не изправите живота си, този ден ще ви завари неподготвени. Искам да остане в душата ви светлата мисъл: Светът вече влиза в нова епоха, в нова култура. Сегашната епоха заминава. Старото човечество е като стара баба със своите внучета, на които ще остави всичкото си наследство. Като дойде новият Адам, и той ще остави наследството си на своите внучета. Това ще бъдат новите хора. Отдето и да дойдат, те ще бъдат добре дошли. Много пъти съм казвал: минаха онези времена, когато грешните хора могат да се радват. Радост за тях няма да има. Каквото и да ядат, те ще бъдат пълни с горчивини, със съмнения, с болести. Няма лош човек в света, който да не страда, и който да има мир в душата си. Казано е. „Грешните ще бягат,без да ги гони някой." И тъй, огънят, който Господният ден носи, е огън на Божествената Любов, която ще озари света. Ето защо, ние трябва да се молим, Господ да дойде, колкото може по-скоро. Досега е било все отлагане. Повече не може да се отлага. Може да се отлага най-много още за пет или десет години, но повече отлагане е невъзможно! Господният ден ще дойде, и като се

срещнем, ще си поговорим. Следователно, ако след пет или десет години не дойде, след две хиляди години непременно ще дойде, Ще кажете: има още да се живее! Та сега вие не живеете, това не е живот. Новият живот само може да се нарече живот, в пълен смисъл на думата. Докато дойдат тия две хиляди години, гответе се за новия живот. Гответе се за Божествения огън, който влиза в света. Започнете да изучавате новото в човешката мисъл , в човешките желания и в човешката воля, като динамически сили. По този начин само човечеството може да създаде своята нова мисъл.

Казвате. Ние се намираме на кръстопът, на водовъртеж. Водовъртеж се образува само тогава, когато гори един свят, като сегашният; обаче, когато се създава нова епоха, никакъв водовъртеж не се образува. Тогава се образува нов център, какъвто се образува при покълването на семката. В този център се съсредоточават силите на разумните същества. Значи водовъртежът е у вас. Ако искате да се освободите от него, повикайте по-скоро Господа да дойде у вас. Като изгори вашият свят, от душата ви ще почне да излиза нов пламък. Тогава вие ще кажете: Умрях, за да се родя отново. Това значи новораждане, възкресение. Някои от вас могат да имат тази опитност още сега, а други може вече да са я имали. Само по този начин ще се освободите от недъзи. Недъзите, които съществуват във вас, са препятствия само за да се прояви вашия характер. Постарайте се да преодолеете всички мъчнотии в живота си. Ставате сутрин духом неразположени. Знайте, че това неразположение се дължи на вътрешната дисхармония, предизвикана от мислите на противоположни на вас същества. Ставате ли сутрин, душата ви трябва да е изпълнена със светли мисли, които идат от Бялото Братство. Някога вървите из пътя, но мисълта ви се губи, преплита. Какво трябва да направите? Ще се повдигнете на тази висота, на която живеят Белите Братя. Условията, при които сега живеете, са трудни, и за да издържите на тях, трябва да имате броня, да се пазите. Вашето тяло трябва да вибрира в съгласие с вашите висши мисли. Това е една естествена броня. Като кажете, че Бог царува в света, трябва да вярвате, че наистина Бог царува. Като кажете, че трябва да обичате всички хора, трябва да ги обичате. Като кажете, че трябва да простите на всички хора, трябва да им простите. Като кажете, че трябва да изгорите всички полици, изгорете ги. Като кажете, че няма да давате повече пари с лихва, не давайте. Щом кажете, че Бог царува в света, трябва да сте готови на всички жертви заради Него. Тогава и да дадете пари някому, той непременно ще ги върне. С кого трябва да постъпвате така? Най-напред ще постъпвате така с вашите братя, които обичате, а после ще разширявате кръга. Защо трябва да постъпвате така? Защото, когато зрението се развива, то започва да се диференцира към центъра, а после отива към другите посоки.

И тъй, ние трябва да дадем любовта си първо на онзи, който седи близо до Бога. Колкото по-далеч стои човек от Бога, толкова по-малко ще бъде обичан. Ако искате да ви обичат, трябва да седите близо до Бога; не седите ли близо до Него, по-малко ще ви обичат. Ако ви малко обичат, значи, вие седите далеч от Бога. Питам: възможно ли е да не обичате чешма, която постоянно извира? Можете ли да не обичате дърво, увиснало от сладки, зрели плодове? Можете ли да не обичате каса, пълна със злато? Можете ли да не обичате дюкян, пълен със стоки, каквито пожелаете? Можете ли да не обичате хамбар, пълен с жито? Невъзможно е да не се обичат тия неща. Казвам: ако сте течаща чешма, всички ще ви обичат; ако сте дърво, пълно с плодове, всички ще ви обичат; ако сте каса, пълна със злато, всички ще ви обичат; ако сте хамбар, пълен с жито, всички ще ви обичат; ако сте дюкян, пълен със стока, всички ще ви обичат. Защо казвате тогава, че няма кой да ви обича? Щом не ви обичат, вие сте суха чешма; щом не ви обичат, вие сте празна каса; щом не ви обичат, вие сте хамбар, в който няма жито. И обратният процес е верен. В такъв случай, вие казвате: Господи, напълни хамбара ни! Няма защо Бог да пълни хамбара ви – трябва да се напълни вашето сърце, да сте близо до Бога, да бъдете носители на Любовта. Не само Бог е носител на Любовта, но и ние можем да бъдем носители на Божията Любов. Христос казва; „Както Отец ми е дал живот, така и аз давам живот на другите. Такъв е законът. Лошите хора са спрели Божия живот, Божествената канализация. Божественият огън иде сега да разтопи този лед, да се отвори канализацията, да няма никакво спиране. Щом няма никакво съмнение, подозрение, и Божественият живот свободно ще протече. Бог иде сега в света да разтопи този лед, да отвори запушените канали, да проникне в тях Божията Любов, Мъдрост и Истина. По този начин хората ще почувствуват велика радост в душата си. Само така те ще се домогнат до свободата, която от хиляди години насам очакват. „Господният ден иде!" Колкото по-скоро дойде, толкова по-добре; ако закъснее, ще има малко страдания, сълзи, но все пак трябва да се примирите с мисълта, че ще дойде този ден. Преди десетки години в Америка очакваха Христа: вярващите американци, облечени с бели дрехи и с цветя в ръце, излязоха да Го посрещнат, но Той не дойде по начин, какъвто го разбираха. След това те почнаха да видоизменят своите теории, да казват: Ние не можахме да изчислим точно времето, когато Христос ще дойде. Ние не можахме да определим, кога ще настъпи Господният ден. През 1914-15 г. пак очакваха Господа. Той дойде, но с Неговото дохождане се обяви войната. И сега пак казват, че през 1932 г. Господ ще дойде. Питам: ще Го познаят ли, като дойде? Христос казва: „Когато Син Человечески дойде, ще намери ли достатъчно вярващи? Ще познаят ли хората, че Божественият огън е дошъл? Какво ще кажете за тези вярващи, които и след изгарянето си пак не повярват? И като горят, грешните пак не

вярват. Аз превеждам Христовия стих: „След като Божественият огън дойде, ще има ли достатъчно вярващи в това учение, които да преустроят света?" Светът може лесно да се пресъздаде. Всичката мъчнотия седи в изявяването на човешката душа. При сегашната епоха, главната мъчнотия седи в изправянето ума и сърцето на човека.

Казвам: когато Божественият огън премине, ние ще имаме религия на Братство – религия, за която Писанието казва: „Когато дойде Бог във вид на огън, Той ще се засели между хората на земята и ще остане при тях с хиляди години." Казано е: „Хората ще ми бъдат народ; аз ще им бъда Бог, и няма да има от какво да се плашат. Всеки ще седи под смоковницата си." Тогава ще има и музика, и пеене, и култура. Хората ще се молят на Бога, без да се нуждаят от църкви. Всички ще бъдат братя помежду си. С това ще се ознаменува денят Господен. Всички хора ще бъдат носители на новата култура, която наричаме „култура на огъня". Всички ще бъдат знаменосци на огъня. Забележете, днес всички светски хора казват: Вярваш ли в това? – и веднага вадят револвера си. Щом извадят револвера си, те отварят огън, и заставят богаташа да даде пари. Чудно нещо! Светските хора разбират, че огънят върши всичко, а религиозните вярват без огън. Огън ще носим ние! Пълни с електричество ще бъдем! Като насочите ръката си срещу неприятеля, от ръката ви трябва да излезе ивица огън, дълга 4-5 метра, от която той да избяга. Един от нашите приятели вървял сам в гората, но го срещнал един апаш и му казал:Горе ръцете! Той дигнал ръцете си нагоре. Апашът съблякъл горното му палто и заминал. Ако нашият приятел беше човек от истински религиозните хора, достатъчно беше само да дигне ръката си нагоре, за да излезе от нея силна електрическа светлина, от която апашът да се простре на земята. Ние чакаме сега Господ да направи всичко заради нас. Аз се радвам, че Господ ще направи всичко заради нас, като изпрати Божествения огън. Тогава хората ще си купуват револвери от Божествени фабрики. Всеки човек ще ходи препасан с револвер.

„Денят Господен иде!" Като ме слушате да говоря по този начин, казвате: Дали няма някакъв заговор срещу нас? – Има заговор, разбира се. Какъв по-голям заговор може да има от този, човек да живее чист и свят живот и да се съедини с Господа – най-великата сила в света? И ако мъртвите вярват в Бога, те ще станат от гробовете си. И ако хората вярват, че Господ управлява света, че трябва да се подчиняват на Неговата мисъл, че чувствата им са изблик на Неговото сърце, те ще бъдат носители на Божия живот. Как ще стане това, по кой начин, именно, то е друг въпрос. Всички хора са носители на Божията Любов! Не е достатъчно само да вярвате на думи, но да имате жива вяра. При тази жива вяра, като дойде в ума на човека една красива мисъл, той ще благодари на Бога; като дойде в

сърцето му красиво, велико чувство, той пак ще благодари на Бога; най-после, като извърши едно велико дело, той пак ще благодари на Бога и ще каже: Господи, по-често се проявявай по този начин в мене! И ако Господ всеки ден така се проявява в нас, това ще бъде благословение за нашите души. Затова нещо, именно, говори Псалмопевецът: „Ще се зарадвам, когато видя лицето Ти".

Беседа от Учителя, държана на 11 септември, 1927 год., София. – Изгрев.
* време
* заглавие
* ден

1927_09_18 Качества и линии на красотата
18 септември 1927 г.
лекция пред специалния клас

КАЧЕСТВА И ЛИНИИ НА КРАСОТАТА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

(Чете се резюме на темата: „Отличителни качества на великите хора".)

(Чете се темата: „Значението на красотата".)

Какви са основните качества и линии на красивия човек? На челото, на носа, на лицето на красивия човек се забелязват тънки, фини линии. Когато той се усмихва, само наблюдателното око може да схване едно слабо, едва уловимо мръдване в края на устните. Тази усмивка увеличава физическата красота на човека и предава весело изражение на лицето му. Краят на устните се повдига нагоре. В песимистите е точно обратно – надолу. Изобщо, когато човек е весел, радостен, линиите на устата му взимат възходяща посока; когато е тъжен, скърбен, линиите взимат низходяща посока. Който погледне лицето на такъв човек, разбира, че той е под тежестта на известни страдания. Който изпадне в песимизъм, в обезсърчаване, губи красотата си. Всяко помръдване на линиите на устата надолу причинява малко или голямо нещастие на човека. Значи човек сам създава нещастието си. Той сам туря хомота на главата си, но и сам може да си помогне. Една усмивка е в състояние да измени посоката на линиите и ъглите на устата му – от низходящи да ги превърне във възходящи. Ако сте се скарали с приятеля си, и двамата ще се върнете у дома си с песимистичен израз на устата. И двамата ще бъдете недоволни. Какво се изисква от вас? Да се срещнете пак, но с усмивка на лицето, с повдигнати линии на устата. Помнете: Лошите навици изменят естествените, красиви линии на лицето, на устата. За да не изопачите мускулите на лицето си и правилните линии, които природата ви е начертала, стремете се към доволство, към добро разположение на духа. Кои линии правят човека красив? – Които природата е поставила. Всички хора се усмихват, но не всички усмивки са красиви. Има линии на устата, които правят усмивката неприятна. Очите на красивия човек нито са много отворени, нито много затворени. Някой затваря очите си толкова много, че едва вижда. Той иска да се виждат клепките му, да бъде красив. В красивия човек сянката, която пада от горния клепач, минава през средата на зеницата. При това посоката на лъча, който излиза от очите му, е възходящ. Той живее на

земята, но умът му е зает със светли, възвишени мисли, а сърцето – с благородни чувства. Правете наблюдения върху очите, върху посоката на погледа, върху най-слабите помръдвания на носа, на устата в различните хора, за да си извадите сами заключение за красивите линии, както и за красотата на човека.

Изучавайте челата на хората, да различавате челото на красивия човек от челото на разумния и добър човек. Ако челото е високо и широко, вие имате пред себе си умен човек, със силно въображение, но не и красив. Челото на красивия човек е особено. В красивия човек преобладават повече чувствата, отколкото мисълта. Той не е философ, не е мъдрец, но експанзивен човек, с добро сърце. В красивите хора чувствата играят важна роля. Тъй щото, когато говорим за красотата в живота, имаме предвид проява на разумния живот чрез чувствата. Чувствата са по-близо до живота, отколкото мисълта, която се движи в по-високо поле на живота. Какъв е носът на красивия човек? Някой ще каже, че красивият нос трябва да бъде „гръцки тип“. Не е така. Гръцкият тип нос показва интелигентност, той изразява повече красота на интелигентност, но не и красота на линията. Красивият нос не е много широк, нито много сплеснат. Широкият нос означава голяма чувствителност, а тесният, сплесканият – голяма сухота. Носът на красивия човек се отличава с лека, едва видима подвижност, която говори за будност на съзнанието. Красивият човек съзнава, че крие в себе си някаква сила, някакво обаяние. Движенията му са хармонични и в такт; когато се усмихне, едновременно се помръдват очите, веждите, линиите на челото и на носа. Не само това, но и движенията на цялото тяло в него са хармонични.

Като ученици, вие трябва да наблюдавате хората, да изучавате линиите и движенията на красивите хора да видите каква пластика има в тях, какви красиви движения правят те. Така ще различите истинската красота от привидната, духовната от физическата. Някои хора са красиви само външно, като маски, но нямат никаква пластичност, никаква красота в движенията си. Те са наследили тази красота, но понеже нямат красив вътрешен живот, линиите на лицето им са неподвижни, в застой. Като изучавате цвета на лицето на красивите хора, ще забележите три характерни цвята: бледо-розов, белезникав и слабо, едва забележимо жълт. Първият цвят показва, че този красив човек живее повече в чувствата; вторият живее повече в мисълта, а третият е излязъл и от двата свята и се занимава с възвишеното, великото в света. Красотата на третия тип наричат „духовна красота“. Когато човек се моли постоянно, когато чете духовни книги и се занимава с красиви работи, лицето му придобива особени линии, особена красота.

Една американка през целия си живот прочела съзнателно, с любов и разположение Библията 90 пъти. Това занимание с Библията дало отпечатък на лицето ѝ. Тя придобила особени линии, които ѝ предали нежност, красота и пластичност. Тя възприела добрите черти на библейските пророци и на апостолите. Затова е казано: „С какъвто дружиш, такъв ставаш“. Дружбата не подразбира само външни приятели, но и приятелство с възвишените и светли мисли и чувства на разумни, велики хора. Като четете живота на великите хора, вие се свързвате с тяхното величие и подсъзнателно възприемате някои техни черти. Казвате за някого, че е велик. За да се произнесете така, това показва, че имате представа за великия човек. Казвате за някого, че е строг, сериозен човек. По какво познавате? – По линиите на лицето, на устата, на челото, на очите. Когато човек стисне устните си, това показва, че той е твърд, взел е някакво решение. Когато учителят влиза в клас, учениците веднага познават, строг ли е, или не. Ако е строг, той е навъсен: свива веждите си, челото му се набръчква, поглежда под очи, сянката на горния клепач минава под центъра на зеницата. Следователно, когато сянката на горния клепач минава над центъра на зеницата, човек е справедлив, мек и снизходителен. Щом се измени посоката на тази линия, той става строг, груб и дава вид, че нищо не вижда, а всъщност всичко вижда.

И тъй, дойдете ли до въпроса за красотата, гледайте на нея като на нещо възвишено, Божествено. За да станете красиви, стремете се към красивите, здрави и живи форми. Не се спирайте върху изсъхналите цветя и дървета, върху умрелите животни и хора. Красиво е онова, което расте, цъфти и зрее. Стремете се към чистите извори, вслушвайте се в тяхното клокочене, в духането на вятъра. Наблюдавайте изгряването на слънцето, пеенето на птичките. Цялата природа е пълна с красота и хармония, с песен и живот. Влезте в съгласие с природата, за да се ползвате от нейната красота. И майката дава, и бащата дава, но природата дава изобилно. Тя изправя неправилните и изопачени форми. Достатъчно е да влезете във връзка с нея, за да може само с една линия, с една сянка да изправи това, което човек е изкривил в себе си. Ако грозният човек се предаде съзнателно в ръцете на разумната природа, само в няколко години тя ще го преобрази, ще го направи красив.

Велико нещо е красотата. Турците казват: „Благословение е за човека да гледа красиви неща“. Засега малко хора са красиви, но всички носят красотата в себе си като заложба. Ще дойде ден, когато всички хора ще бъдат красиви. В своите първични форми красотата действа възпитателно върху човека. Във всеки човек има поне една красива черта, поне една красива линия. Той трябва да знае тази своя черта и да работи за усъвършенстването ѝ. Когато обичате някого, това се дължи на красивата

черта в характера му. Тя може да бъде в обходата, в движенията, в усмивката, в говора му и т.н. Заради една красива черта в характера му, вие сте готови да понасяте неговите лоши прояви. Красотата, вложена в човека, е в състояние да заличи лошото, което се проявява в характера му. Сега се явява въпрос: Каква е температурата на красивия човек? Ако пипнете ръката му, ще усетите приятна, умерена топлина. Повиши ли се топлината на ръката му, той е изпаднал в отрицателно състояние. Красивият човек има силно развита надежда. Той не се обезсърчава. Скръбта и страданията могат да го посетят, но никога не го обезсърчават. Те са необходими за него, за да се развие по-голяма дълбочина в характера му. За да придобият топлината на красивия човек, хората трябва да си въздействат съзнателно с красиви образи: камъни, растения, цветя, картини от природата и т.н. По този начин ще внесат чувството към красотата като необходим елемент при възпитанието на младото поколение. Бъдещите хора трябва да служат на красотата. Хората от шестата раса, която иде в света, ще бъдат красиви. Те носят висок идеал в душата си, който ги прави красиви. Как може да стане човек красив? – Като направи известно усилие и употреби малко енергия, за да повдигне ъглите на устата си нагоре и отвори очите си така, че сянката от горния клепач да пада над центъра на зениците на очите. Като гледа по този начин и като се усмихва приятно, той ще обърне внимание на ближните си и те ще му се радват, ще го приемат добре. И приятелите му ще имат добра обхода към него, и той – към тях.

Как се поздравяват хората? Кой е най-красивият поздрав? Днес мъжете поздравяват своите познати със снемане на шапка, а жените – със слабо навеждане на главата. Американците, за които времето е пари, за да не губят време да свалят шапката си и пак да я турят, вдигат малко ръката си и заминават. Някога хората са се поздравявали, като допирали носовете си, после – езиците си. Те още не са дошли до истинския поздрав. Животните се запознават и опознават с мирисане. Като се срещнат две животни, първо се спират, погледнат се, после се приближат едно до друго и започват да се миришат: по носа, по гърба си, и се разделят.

Какви трябва да бъдат веждите на красивия човек? Нито много тънки, нито много дебели, но в никой случай сключени. Изобщо, всички части в тялото на красивия човек са съразмерни, с правилни съотношения помежду си. Ако някой човек е природно красив и наследил от майка си красотата, той се намира при щастливи, благоприятни условия. Който е далеч от тези условия, трябва да работи много, за да стане красив. Ако устните на човека са много тънки, това показва сухота; ако са дебели, показва, че има много влага в организма си. Следователно устните не трябва да бъдат нито много тънки, нито много дебели. Както при хора с дебели устни, така и при хора

с тънки устни, ритъмът на сърцето не е правилен. Съкратеният ритъм на сърцето е причина за неврастенията. Сърцето трябва да бие ритмично, равномерно. Добре е от време на време да проверявате ритъма на сърцето си, но ако се укаже някаква неправилност, не трябва да се страхувате; ако е правилен, радвайте се и благодарете на Бога, че сърцето ви е в изправност.

Като ученици, вие трябва да се стремите към красотата, като нещо съществено в живота ви. Докато е красив, човек се радва на живота; изгуби ли красотата си, той престава да се радва на живота, но и хората вече не му се радват. И животните се влияят от красотата. Кучето не лае красивите хора, но срещне ли някой грозен, веднага се хвърля върху него. Красотата е израз на Истината. Казано е в Писанието: „Възлюбил Си Истината в човека“. Значи Истината е вложена в човека, но всеки не я проявява. Само красивият човек проявява Истината. Стремете се към красотата, за да проявявате Истината, вложена в душата ви. Като знаете това, работете върху себе си, да се освободите от лошите наследствени черти. Както са създадени те, така можете да се освободите от тях. Сегашното поколение е в състояние да се справи с лошите черти, наследени от деди и прадеди. Ако се натъкнете на някой лош навик в себе си, правете усилия да не го проявявате. Вие сте го придобили чрез често повтаряне. Като избягвате да го проявявате, ще се отвикнете от него.

Три неща са необходими за придобиване на красотата: любов към Любовта, т.е. свързване с природата, за да се оформи човешката уста. Любов към Мъдростта; тя ще оформи човешкия нос. Най-после, любов към Истината; тя ще оформи челото, погледа и очите. Очите, с веждите и клепачите, изразяват Истината. Самите очи, без вежди и клепачи, като пособия, не са красиви. Днес истинската красота е изгубена. За да придобиете красота, правете красиви движения. И тогава всеки ще каже: „Ето човек с красиво сърце и с красив ум“. Може ли умът да бъде красив? Щом носът е красив, и умът ще бъде красив; щом устата е красива, и сърцето ще бъде красиво.

В какво се заключава новото учение? В преустройване на сегашната човешка форма и в нейните удове: лице, чело, нос, устни, ръце и др.

Красотата е колективно благо на цял народ, на цялото човечество. При това, за придобиване на красотата трябва да се работи едновременно в трите свята: във физическия, духовния и умствения. Във физическия свят човек има възможности да прави опити и да работи; в ангелския, т.е. в духовния свят, той придобива красотата, а в умствения свят тя се превръща в нещо величествено.

Гледайте красивите неща, мислете за красотата и създавайте красиви форми.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 18 септември 1927 г., София.

1927_09_18 Зарадваха се учениците
неделна беседа

ЗАРАДВАХА СЕ УЧЕНИЦИТЕ

Беседа от Учителя, държана на 18 септември, 1927 г., София. – Изгрев.

„И това като рече, показа им ръцете и ребрата си. И зарадваха се учениците, като видяха Господа.“ /Йоана 20:20/

В прочетената глава има ред важни положения, които са свързани в едно цяло. Смисълът па живота седи в цялото. Частите на каква и да е величина са израз на цялото. Следователно, животът на частите зависи от живота на цялото. Това е важно положение, което трябва добре да се схване, за да се осмисли целокупния живот. Ако животът на съвременните хора се е обезсмислил, то е по единствената причина, че те искат да живеят извън цялото, което е невъзможно. Ако човек се откаже от цялото, което представя реалността или разумността в живота, той неизбежно ще дойде до положението, в което се намират съвременните общества. Днес всички учени и философи, поети и музиканти, художници и артисти, всички считат обществото за идеал, за някакво божество. Ето защо, всички искат да имат доброто мнение на обществото, а ние виждаме, че от каквито индивиди да е съставено това общество, то има свои дефекти, свои недостатъци. Кажете, например, можете ли да прекарате с един човек от това общество 20 години на едно място. без да се скарате, или да си кажете една лоша дума? Значи, хората, които съставят обществото, не са светии, вследствие на което не трябва да се боготворят. Идеята, че обществото трябва да се зачита, е права. Обществото е израз на високо съзнание. Когато някой човек излиза от името на известно общество, той мисли, чувствува и действува по-високо, отколкото, ако би се проявил от свое име. Например, от името на някое общество той може да постъпи справедливо, без да обича правдата. Защо? Нещо го заставя да постъпи така. Казвате: Как е възможно разумен човек да постъпва по нечие давление? Ако дадете наклон на водата, и бистра, и мътна да е тя, и двете води ще вървят в едно направление, и каквото срещнат на пътя си, ще постъпят по един начин. Ако запитате водата, защо тече в тази посока, тя ще каже, че така желае. Не, това не става по нейното желание, но наклонът, който е даден на водата, определя посоката на движението й. Водата ще бъде много мирна, ако тече по хоризонтална посока. Това е положение, което няма нищо общо със самия живот. Явленията в живота и природата стават ясни само тогава, когато са във връзка със самите нас. Човек може да възприеме лесно всяко нещо, което носи светлина за ума, топлина за сърцето и свобода за волята.

„Показа им ръцете и ребрата си." Какво нещо е ръката? За онзи, който не се занимава с устройството на ръката, с формата ѝ и с нейните линии, тя нищо не представя. Обаче, за онзи, който се занимава с науката за ръката, по-красив, по-добре устроен уд от нея няма. По красота и по изящество няма друг уд в човешкия организъм, подобен на ръката. Някой може да намира дефекти в устройството на ръката, но те се отнасят до деформираните ръце, до ръце, които са се отклонили от правилната форма на ръката, която природата първоначално е създала. Красотата на един уд не седи само в неговата съвършена форма, но и в приложението на този уд. Ръката представя историята на човечеството. Всичко, което миналите и сегашни култури са създали, е отбелязано на ръката. Като изучават формата на ръката и линиите по нея, съвременните хиромантици и досега още не могат да се произнесат, кога е създадена линията на живота. Цяла епоха, цяла култура е взела участие в създаване линията на живота, но хиромантиците не знаят нищо по този въпрос. След това дойде нова култура, нова епоха, която създаде линията на сърцето. Най-после дойдоха нови хора, интелигентни, умни, които създадоха нова епоха, плод на която беше създаването линията на ума. Значи, три важни линии има на ръката: линиите на живота, на сърцето и на ума. Докато Христос беше на земята, Той внесе едно малко подобрение в съдбата, в щастието, или в тъй наречената сатурнова линия. Мнозина запитват: С какво се занимаваше Христос на земята цели 33 години? – Той внесе корекции, подобрение в линията на съдбата. Тази линия минава през средата на ръката, по направление на средния пръст. Който не познае, какво е направил Христос, като е живял на земята, нека погледне линията на съдбата си и да чете – там е написано всичко. У някои хора тази линия липсва; у други е добре начертана, а у трети едва сега Христос я пише. Голямо нещастие за човека е да няма тази линия на ръката си. Такъв човек е изложен на големи мъчнотии и неприятности в живота: той трябва да работи сам, без приятели, да преодолява условията на гъстата материя. Всичко това не говори добре за хора, които нямат тази линия. От изследванията, които съм правил върху ръцете на българите, дойдох до заключение, че те трябва да работят много върху сатурновата линия, която е доста къса. Другите три линии съществуват у тях, но са значително деформирани; и те трябва да се изправят.

„Показа им ръцете си". Какво искал да каже Христос с показването на ръката си? Той искал да покаже, каква корекция е направил в трите линии, а главно в сатурновата линия. Как мислите, коя ръка е показал Христос, дясната или лявата? По този въпрос и досега има спор. Аз мисля, че Той е показал лявата си ръка. Лавата ръка е царската ръка. Тази ръка дава разпореждания, като царица, а дясната служи, изпълнява, затова е по-

развита. Мнозина казват: Какво може да направи лявата ръка? – Много може да направи тя. Привидно дясната ръка върши много работи, но поважна е лявата, която издава заповедите. Лявата ръка стимулира, а дясната – изпълнява. В живота важни са стимулите.

За изяснение на последната мисъл, ще приведа един пример от живота. Срещате един млад момък, ходи изпокъсан, невчесан, от нищо не се интересува. С майка си и баща си е груб, не им помага в работата, ходи натук-натам без работа, не му се живее. Не се минава много време, срещате същия момък, но вече добре облечен, спретнат, косите гладко вчесани, интересува се от наука, учи, чете, доволен е от живота. Защо? Заинтересувал се е той от някоя ръка. Дето ходи, каквото прави, все за тази ръка мисли. Красива е тази ръка! Особено красива и интересна е лявата ръка. Защо се е заинтересувал от тази ръка? Защото от нея изтича нещо хубаво. Хората го гледат, смеят му се. Не, не е за смях това. Когато пипнете ръката на някой човек, вие засягате цял свят. Казвате: Какво интересно има в ръката? Женска или мъжка ръка, все едно – ръка е това. Не е достатъчно да се произнесете само, че това е ръка, мъжка или женска. Като се каже женска ръка, пред очите на учения човек се разкрива ц-ял свят – възвишен, Божествен свят, на който лявата ръка е изразителка. Този свят свързва човека с любовта. Като се каже мъжка ръка, пред учения се разкрива друга страна на Божествения свят – светът на мъдростта, чийто изразител е дясната ръка. Следователно, ако се докоснете до лявата ръка на човека, вие се свързвате с любовта, от която соковете на живота започват да текат и към вашето сърце. Ако се докоснете до дясната ръка на човека, вие се свързвате с мъдростта, която внася нова светлина, нови идеали във вашия ум.

Казвате: Това са младежки работи! – И младите, и старите еднакво горят. Когато искат да се посмеят на старите хора, българите казват: „Старо бунище като се запали, мъчно се гаси ". Какво означава това? Когато стари въглища се запалят, лесно горят, понеже процесът на овъгляването в тях се е извършил напълно. Младите, новите въглища, не горят добре, защото не са напълно овъглени. Когато хората казват, че сухите дърва, или сухите въглища горят лесно, тук се крие друга идея. Не горят сухите дърва, но животът гори. Дето има пълно горене, то е признак на нормален, добре развит живот; дето горенето е непълно, то е признак на ненормален живот, и тогава казваме, че сухите дърва горят. Щом сухите дърва почнат да горят, работата на хората се е свършила вече. Ако съвременните хора разбираха смисъла на живота, те нямаше да се нуждаят нито от дърва, нито от въглища. Който води добър, нормален живот, той ще може да се ползува от топлината, която се развива при храненето и нямаше да се нуждае от дърва и въглища за отопление. Сега, като не живеят правилно, хората се

чудят, как да си доставят повече дърва и въглища, за да се отопляват през зимата.

„Христос им показа ръцете и ребрата си ". Велико нещо се крие и в човешките ребра! В създаването на ребрата се чете цяла история. Мнозина се запитват, защо е създаден така гръдния кош. – Как трябва да е създаден? Който не разбира законите на природата и пътищата, по които тя работи, той не вижда дълбокия замисъл, по който тя твори и създава. Всичко, което природата е създала, е осмислено. За учения и камъните, и долините, и върховете, и растенията, и животните имат смисъл. По тия неща той чете, учи, намира големи закономерности. Всеки планински връх отговаря на известни центрове. Те пък отговарят на известни положения в слънцето. Всички промени, които стават на земята, зависят от промените в слънцето. Като казвам, че и в слънцето стават промени, ще се заинтересувате, на какво се дължат тия промени. Няма да се спирам върху този въпрос, но казвам, че причините за измененията, които стават на слънцето, са съвсем различни от тия за промените на земята. Едно е важно да знаете: материята е подложена на постоянни промени. Щом материята се изменя, едновременно с това се изменя и разумния живот. Щом разумния живот се изменя, и условията на живота се подобряват. Всичко в живота се стреми към вътрешен израз.

„ И зарадваха се учениците, като видяха Господа." Защо Христос се яви на своите ученици? Всеки казва: Какво мога да направя аз, като човек? Казвам: вън от цялото, частта не може да се прояви. За да се прояви, човек се нуждае от общество; обществото се нуждае от народ; народът пък се нуждае от цялото човечество. Ако човечеството иска да се прояви, то се нуждае от свят, още по-висок от своя. Значи, в света съществува зависимост, както между всички явления, така и между всички величини. Разумният човек схваща тази връзка, тази зависимост, която съществува в Първичната Причина. И в този смисъл, всеки човек счита, че той представя последната нишка или последната халка от общата верига. Оттук изваждаме следния закон: когато съедините двата края на една верига, образува се едно вътрешно течение на сили. Ако съвременните хора разбираха този закон, те лесно щяха да изправят своя живот. Едно се иска от човека: да държи връзката си с цялата верига. Ако се обърка в мисълта, или в чувствата си, той се отказва от тази верига, и трябва да мине дълго време, докато отново заеме първото си място. Когато човек умре, той отпуща ръцете си, откъсва се от веригата на цялото и казва: Свърши се с мене! Няма какво повече да се прави. След това домашните му кръстосват ръцете, или ги спущат надолу, но каквото и да правят с него, това е изкуствено положение. Който иска да започне някаква деятелност, той трябва правилно да постави ръцете си, и то така, че през лявата ръка да

минават теченията на сърцето, а през дясната – теченията на ума. Само по този начин може да се прояви мощното в човека, което да му отвори път към светли идеи, с помощта на които да работи и да се развива. Оттук вадим заключение: успехът на обществото зависи от неговите индивиди. Ако индивидът е свързан с цялото, той ще укаже влияние и върху човечеството, като цяло. Когато слезе на земята, Христос беше свързан с онова велико, мощно цяло, което писа върху човешката ръка. За нас е интересна не само човешката ръка, но и нейните пръсти. В това отношение, всеки човек, всяко общество и всеки народ имат много още да работят. Голямо изкуство е човек да си извае красива ръка!

Сега, аз засягам мимоходом хиромантията. Тя е наука, която показва скритите условия в ръката. С частите на ръката се занимава не само хиромантията, но и астрологията. Хиромантията се занимава главно с физическата страна на ръката, а астрологията – с физиологическата. Значи, хиромантията и астрологията разглеждат физическата и физиологическата страна на процесите, които работят в целия космос. Често вие чувствувате, че животът ви се е обезсмислил. Защо? По единствената причина, че между вашите и Божествените мисли и желания няма връзка. И в любовта на съвременните хора няма връзка. Двама души се обичат, но защо се обичат, и те не знаят, нямат връзка помежду си. За да обичаш някого, ти трябва да имаш определена цел. Всяко нещо, което правите, трябва да бъде с точно определена цел. Вие трябва да знаете, защо го правите. Например, когато Христос показа ръката си на своите ученици, Той имаше строго определена цел. Като им показа ръката си, Той ги запита: Можете ли да четете по линията на съдбата? Какво нещо е съдбата? Съдбата е изразена чрез сатурновата линия. Тя представя Божията благодат, която иде отвън. От две хиляди години насам се говори за тази благодат, за спасение чрез вярата. Съвременните християни не подозират нищо за тази линия. Те четат стихове след стихове, глави след глави, но никой от тях не се е заел да чете по ръката си, да види, доколко е разбрал Писанието. Разбирането на Писанието зависи от правилността на тази линия. У някои хора линията на съдбата е добре очертана на ръката, а у някои е скрита, дълбоко заровена в земята, като някое семе, покрито отгоре с дебел пласт тор. За да могат светлината и топлината да влияят върху това семе, да може да расте и да се развива, част от този тор трябва да се изхвърли настрана. При това ново положение, семето може да се развива правилно. Това показва, че семето не се нуждае от много тор. В този смисъл, някои хора се стремят към големи богатства, но тия богатства не са нищо друго, освен излишен тор, от който трябва да се освободят. Малко тор е нужно на човека. Голямото количество тор е онова богатство, от което човек страда. Голямото богатство е една крайност в живота, а недоимъкът е друга крайност . Виждате друго семе, посадено в песъчлива

почва, но не може да вирее, няма влага, няма топлина, необходими за неговото развитие. Какво трябва да направите? Ще вземете малко тор и ще турите върху него. Значи, за да може първото семе да расте и да се развива правилно, трябва да се отнеме част от неговото изобилие, от неговото богатство. За да може второто семе, което е поставено при бедни, оскъдни условия, да се развива правилно, трябва да му се даде от изобилието на първото семе. Богатството и сиромашията, взети в умствено и сърдечно отношение, са две условия в живота, които трябва разумно да се урегулират. Когато умът на човека е богат, трябва да се вземе от неговото изобилие, от неговото богатство, за да се натори сърцето; когато сърцето на човека е богато, трябва да се вземе от неговото изобилие, за да се натори ума. Следователно, нито сърцето може да се развива без наторяване, нито умът може да се развива без наторяване.

И тъй, когато се говори за любовта, ние разбираме подобрение в съдбата на човешкото сърце. Само любовта е в сила да подобри състоянието на сърцето. Не е достатъчно само човек да има опитности, но той трябва разумно да използува тия опитности. Съвременните хора са така вкиснати, че богати и бедни, учени и прости, всички са недоволни от живота. В себе си не вярват, в ближните си не вярват, в Бога не вярват – какво друго може да им се даде? От кого могат да получат нещо? Истинската вяра подразбира положение, при което човек да не се разколебава в своите убеждения, да не губи упованието си в Бога. Какво виждаме в живота? Докато е здрав, човек вярва в себе си, вярва в ближните си, вярва и в Бога; щом се разболее, той изгубва вярата си. Силен във вярата си е онзи, който, като легне болен и умира, може да каже: Аз няма да умра! Ще живея заради Бога, за Неговото велико име, да Му служа и да се радвам на всичко, което Той е създал! Не е достатъчно само да изговори тия думи, но като ги каже, да стане от леглото си. Този човек се намира в положението на акробат, който минава по тънко въже. При тежки изпитания вярващият минава по косъм, но той трябва да каже: Аз ще мина по този косъм благополучно! Ще кажете: Ние искаме научни данни по това. – Животът не се поддържа с научни данни, но със следната велика аксиома: Бог живее в света, следователно, и аз живея. Докато спазвам Божиите закони, мога да се радвам на живота, който Бог ми е дал. Щом човек поддържа тази аксиома в себе си, той ще има Божието благоволение. Докато дава път на Божественото в себе си, човек всякога ще има Божията подкрепа. В който момент се откаже да работи, и плаче като малко дете, което иска да подчини майка си, да му даде, каквото то желае, той вече се е отклонил от правия път на живота. Който иска да подчини Божественото на личното, на човешкото в себе си, той се е индивидуализирал, а едновременно с това е взел кривия път в живота.

Следователно, новият живот изисква всички хора да се подчинят на великия закон на Любовта. За да се проявява правилно, животът трябва да има за тил Любовта. Ако животът не подразбира Любовта, той е безсмислен; ако светлината не подразбира знанието, Мъдростта, тя е безсмислена; ако свободата не подразбира Истината, тя е безсмислена. Съвременните хора искат да живеят добре. Как могат да живеят добре без любовта? Те искат да имат светлина, знание. Как могат да имат светлина, знание без мъдростта? Те искат да бъдат свободни. Как могат да бъдат свободни без истината? В това седи смисълът на живота, в това седи великият стремеж на човешката душа. Ние можем да бъдем свободни само тогава, когато даваме свобода и на другите. Ние можем да бъдем обичани само тогава, когато обичаме всички хора, всички живи същества. Който не люби всички, той не може да бъде обичан, не може да има любов в себе си. Казвате: Може ли да се обича лошия човек? И лошия човек може да се обича. – Как? Ще се обича доброто в него, а не лошото, не недъзите му. В това отношение, всеки човек, и най-лошият, и най-престъпният, имат нещо добро, красиво в себе си, което заслужава да се обича. Лошото не представя човека, нито пък има нещо общо със самия живот. Де е човекът тогава? Ще отговоря със следния пример. Вие претегляте три хиляди килограма розов цвят и го туряте настрана; виждате, че той представя един голям куп. Дали сте по-близо, или по-далеч от този куп, вие усещате неговата приятна миризма. Питам: целият куп ли мирише? Не, само една малка част от това количество роза е причина за миризмата. За да се извади онова вещество, което е причина за приятната миризма на розата, всички тия цветове трябва да се варят с вода, докато се извлече едва един килограм розово масло. Значи, тук е важен нектарът, който се е съдържал в цвета. Всичко, което остава след отделянето на маслото, се изхвърля навън, като непотребно. Такова нещо представя човекът Всички негови слабости, недъзи, пороци не са нищо друго, освен непотребното от розата, което остава след отделяне маслото от нея.

Казвам: многото, което човек има в себе си и мисли, че може да разчита на него, е излишно. То се равнява на три хиляди килограма розов цвят. Достатъчно е той да подложи това голямо количество розов цвят на нагряване с вода, за да види, колко ще изкара от него. Колко и какво ще извади от тия три хиляди килограма? Само един килограм, но чист нектар, фина материя. Значи, единият килограм само е важен в човека. Този един килограм представя същинския човек. Всичко останало ще се изхвърли навън, като непотребно. На всеки човек е дадена задача, да се освободи от излишния багаж. Това се отнася и до богатството, и до знанието. Мнозина мислят, че много знаят, но те трябва да поставят знанието си на нагряване с вода, да го преварят и да видят, колко есенция, т.е., колко чисто знание ще изкарат от него. Ако запитате някой съвременен човек, който мисли, че

много знае, какво може да ви каже за произхода на живота, той ще свие рамене. Ако го запитате, отде е дошъл, ще ви каже, че е дошъл от някоя планета, От коя планета, именно, е дошъл? – От някоя планета на слънчевата система. – И това още не се знае, дали е така. Друг пък ще отговори неопределено: Животът е дошъл отнякъде, той е произлязъл от Бога. Това показва, че много хора разглеждат този въпрос от материалната му страна. Те търсят живота извън тях. Те търсят живота във въздуха, във водата, в храната. Когато въздухът влезе в дробовете и в мозъка, той им дава нещо, но същевременно ги разваля; когато водата влезе в стомаха, тя дава нещо, но същевременно го разваля; когато храната влезе в стомаха, тя дава нещо, но и взима нещо, вследствие на което го разваля. Питам; може ли да се нарече мисъл онази, която разваля мозъка? Може ли да се нарече вода онази, която разваля стомаха? Може ли да се нарече храна онази, която разваля стомаха? Тъй щото, който мисли, че такъв въздух, такава вода и храна могат да внесат някакво подобрение в живота на човека, той има криви разбирания. Докато хората имат криви разбирания за живота, те ще живеят по стария начин: ще се раждат и ще умират; пак ще се раждат и ще умират, но нищо ново няма да придобият. Това не е живот.

Съвременните хора не вярват в друг живот, освен в този на земята, и казват: Човек се ражда, живее и умира. Защо трябва да се роди и да умре, те не знаят. Животът изразява волята Божия. Бог иска човек да живее, да учи, а той казва: Защо съм се родил, не зная; аз искам да умра! Следователно, раждането показва добрата воля Божия, и затова ние искаме да живеем. Смъртта показва нашата зла воля, нежеланието ни да изпълним волята Божия. Когато човек умира, причината затова е той сам. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен отказване на човека да върши волята Божия, с което изгубва добрите условия за живот. Според мене, самият акт на смъртта още не е смърт; обаче, когато човек изгуби добрите условия на живота, да мисли и да работи, той умира. Такъв човек изгубва смисъла на живота и се поставя в ограничителни условия. Смърт, която освобождава човека от ограничителните условия и му дава възможност другаде да работи, не е смърт. Това е посещение от ангела на свободата, който иде да прережe връзките, веригите на смъртта, да постави човека в условия, при които душата му може да се прояви. „И показа им ръцете си", С това Христос искаше да покаже на учениците си корекцията, която е направил в линията на съдбата. Тази линия показва, че всички хора трябва да живеят в общение помежду си. При този общ живот, всеки човек трябва да бъде толкова умен, да не изгуби благоприятните условия на живота, да прави добро и във физическия, и в сърдечния, и в умствения свят. Всеки културен човек може да направи поне най-малкото добро. Някой казва: Аз нямам пари. – Ти не си длъжен да помагаш непременно с пари. Достатъчно е да изпратиш своята добра

мисъл и своето добро чувство към онзи, който се нуждае. Добрата мисъл и доброто желание са малък приток вода към общото течение. Колкото повече се усилва водата, толкова повече и положението на нуждаещия се подобрява. Грамадното количество вода, което пада на земята, е образувано от милиони и милиарди водни капчици, които са дали съгласието си за общ живот. Ако не бяха се съгласили да се съединят в едно, те щяха да се индивидуализират, вследствие на което нямаше да има тези грамадни количества вода, събрани на едно място, каквито днес срещаме навсякъде в природата. Какво може една капка вода сама да направи? В центъра на всяка капка се крие известна сила, която определя нейния път, както и мястото, дето ще падне. Определено е, де ще падне всяка капка: дали на някое растение, дали на земята, дали на някое животно или върху някой човек. Кой разумен човек може да повярва, че водните капки се направляват от съзнателни сили? Който чуе това, ще каже: Празна работа е тази! Питам: ако взема лъка на цигулката си и го прекарам над струните, това движение разумно ли е? Разумно е, разбира се. Когато виждаме две, успоредно поставени релси и над тях се движат вагони, можем да извадим заключение, че във всяка успоредност има разумност. В този смисъл, всяко благо, което търсим, е разумно. Следователно, щом човек счита, че отличителното му качество от другите животни е мисълта, той трябва да мисли право. Щом реши да мисли право, това решение се отразява и върху неговия дух, и върху неговата душа. Като реши да върши волята Божия, той влиза във връзка с умовете на всички хора, които също така вършат волята Божия. Тогава той казва: Аз имам идея. Какво представя идеята? Идеята не е нищо друго, освен присаждане на колективното съзнание в човека, или създаване на вътрешна връзка между съзнанията на всички хора. Когато някой дава, от него става изтичане. В онзи, който получава, става процес на втичане. Ако човек не позволява да става никакво изтичане от него, по никой начин не може да става втичане в него.

„Показа им ръцете си." За пръв път учениците Христови пипнаха ръката Му, посредством което Той направи контакт с тях, като ги благослови и рече: „Отсега нататък, благословен ще бъде оня, върху когото простра ръцете си." Благословението седи в прощение на греховете. На мнозина това може да се вижда чудно, но факт е. Какво става с бедния човек, който Рокфелер е приел при себе си? Положението на този беден се подобрява. Ако Рокфелер не приеме някой беден в дома си, положението му не само, че не се подобрява, но още повече се влошава. От какво зависи един беден да бъде приет от Рокфелера, а друг да не бъде приет? От гаранцията, която носи със себе си. Каква е гаранцията, която може да кредитира човека? Това е неговата ръка. Ако дойде някой при мене да иска пари, аз няма да търся от него никаква препоръка, но ще му кажа: Дай да видя ръката ти.

Ако видя върху него повечко тор, ще му кажа: Ти не само, че не се нуждаеш от пари, но имаш достатъчно имоти – ниви, лозя, къщи; следователно, ти не страдаш от нямане, но от голямо изобилие; от голямо лакомство ти си заровил всичките си богатства дълбоко в земята и не знаеш, как да ги използуваш. Едно ти остава: разрови тора, с който си затрупан, изхвърли част от него навън, и като ти олекне малко, започни да вадиш от съкровищата си и да ги използуваш.

Един ден германският император посетил една от евангелските църкви, в която служил един проповедник, забележителен по своето красноречие. Като изслушал проповедта му, императорът останал много доволен от красноречието и вдълбочаването на проповедника, затова, на излизане от църквата, той казал на своя пръв министър, който го придружавал: Този проповедник говори много хубаво, но по всичко се вижда, че е беден човек. Трябва да се възнагради по-добре, да може спокойно да работи. Веднага материалното положение на проповедника се подобрило, но не се минали няколко месеца даже, и красноречието му почнало да се намалява. Две години след това императорът посетил същия проповедник, да чуе още веднъж неговата проповед. Голяма била изненадата му, когато чул проповедникът да говори. От първото му красноречие не останало почти нищо. На излизане от църквата, той пак споделил впечатлението си със своя министър: Днес не ми хареса проповедта. Той вече не проповядва тъй хубаво. Министърът отговорил: „Когато петелът затлъстее, той престава да пее".

В съвременния християнски свят навсякъде се носи следния зов: Ние се нуждаем от хляб, пари, къщи! Като свърши някакво училище, човек веднага започва да мисли за прехраната си и казва: Как ще преживея? Казвам: няма идейни хора в света! Всички казват: Скъп е животът, днес мъчно се живее! Не, това е криво разбиране. Питам: Идвал ли е при вас Христос да ви покаже ръцете и ребрата си? Той казва: „Както ме Отец проводи в света, така и аз ви провождам, да носите Неговото благословение". И наистина, ние не сме изпратени на земята да коригираме света, но да внесем новото, да видим, дали всички дървета са полети. Когато господарят изпраща един от своите слуги на нивата, как ще познае, дали слугата е добър, или не? Ако този слуга облече най-новите си дрехи, тури на главата си новата си шапка, вземе бастун в ръка и напълни чантата си с няколко научни книги, да чете, без да обърне погледа си към неполятите дръвчета, неокопаните картофи и неподреденото лозе, може ли да мине за добър слуга? Господарят ще бъде ли доволен от него? Обаче, ако слугата облече старите си дрехи и отиде на лозето да копае, да полее всички плодни дръвчета и зеленчуци, и след това отвори книгата да чете, той минава за добър слуга. Господарят винаги остава доволен от такъв

слуга. Казвате: Ние сме чули тия неща, знаем всичко това. – Като знаете тия неща, приложили ли сте ги? Като сте яли от най-хубавите круши, разбрали ли сте техния език? Всяка круша, всяка ябълка или всеки плод, изобщо, съдържа в себе си една Божествена идея. Като изядете един от тия плодове, вие трябва да възприемете тази идея. На колцина от вас се е запалило сърцето след прочитането на някоя хубава книга, като Библията? Хиляди хора четат и препрочитат Библията, но на колко от тях сърцата са се запалили от Божествения огън? В Библията има много човешки работи, но има и много Божествени. На много хора сърцата са запалени, но горят с дим. Почти на всички хора сърцата са запалени, но навсякъде в света виждаме само дим и пушек.

Казвате: Ние горим. Да, вие горите, но във вас става още непълно горене, придружено с отделяне на много дим. Горенето, което става във вас, не е още онова пълно горене, без никакъв дим и пепел, с бяла, ослепителна светлина. Човешката мисъл е запален огън. Докато от мисълта на човека постоянно се отделя дим и пепел, тази мисъл не може да бъде права. Ако от сърцето на човека, в което любовта е влязла, излиза само дим и пушек, това още не е истинската любов. Лесно е да живее човек с някой ангел на любовта, защото ангелът е силен; всъщност, ангелът ще живее с човека, а не човек с ангела. Лесно е да се живее с Бога, но мъчно е да живее човек с човека. Обаче, само разумният човек може да живее с Бога. Ще кажете, че правите усилия в това направление. Не е въпросът да правите усилия, но всеки трябва да постави в ума си мисълта: Аз трябва да живея, както ангелът живее! Че някои хора не живеят така, това не е важно за мене; щом искам да имам Божието благоволение и съдействие, аз трябва да живея като ангел, да разбирам Божията воля, направо да възприемам Неговата мисъл и да я предавам на света, преди още да е дошъл слугата да ми каже, какво Бог иска от мене да направя. Само такъв човек може да се нарече разумен.

Сега, като ме слушате да говоря така, вие казвате: Голяма привилегия е да дойде Христос на земята, да живее между нас! Питам: нима досега Христос не е дохождал и не си е показвал ръцете на хората? Съвременното човечество се намира в последната фаза на живот, през която са минали Христовите ученици, когато Христос ги извел на планината и се е възнесъл пред тях. Казано е в Писанието, че някои от тогавашните вярващи се усъмнили. Хората и тогава се съмнявали, и днес още се съмняват – човешкото съмнение няма край. Вие можете да се усъмните даже при най-малката погрешка на вашия приятел. Например, ако приятелят ви влезе във вашия дом и премести парите ви от едно място на друго, вие веднага ще се усъмните в него и ще кажете: Той е преместил парите ми с някакво намерение. Ако приятелят ви влезе във вашия дом и се усмихне весело на

вашата млада и красива жена, вие пак ще се усъмните и ще бъдете готови да направите въпрос, как е посмял той да се прояви така? Животът на съвременните хора е крайно изопачен. Де остана светостта на душата? Няма защо да се съмнявате. Днес и децата познават измамата; и те знаят, дали ги обича някой, или не. Законът на Любовта изисква съвършено чисти отношения между хората. Идеален мъж е онзи, който никога не се съмнява в онази душа, която го люби. Защо? Защото неговото повдигане зависи от нея. Същото се отнася и до жената. При това, нито жената трябва да казва на мъжа си, че го обича, нито мъжът трябва да казва на жена си. Ако изказват любовта си, техният живот на земята ще се съкрати. Ако мъжът и жената искат да живеят по-дълго време на земята, те никога нищо не трябва да говорят за своята любов. Какво правят съвременните хора? Като се влюбят един в друг, те постоянно говорят за своята любов. Единият казва: Аз те обичам много, без тебе не мога да живея. Готов съм да пожертвувам живота си заради тебе. По тази причина, именно, хората преждевременно заминават за онзи свят. Любовта никога не трябва да се изказва. Тя не трябва да слиза до калта на живота, но да остане завинаги на небето, като небесна царица. Нашият живот пък трябва да бъде израз на любовта. Казвате на някого, че го обичате, но не се минават три-четири деня, и вашата любов изчезва. Истинската любов е израз на Божествения живот. Когато дойде на земята, Христос не каза на ученици си, че ги обича. Само веднъж им каза, че ги обича, след което дойде кръстът, краят на Неговия живот. Той им каза: „ Аз ви възлюбих, и заради тази любов отивам при Отца си". И после, когато се яви втори път при учениците си, Христос им каза: „Мир вам!"

Съвременните хора говорят за любовта, но не я прилагат. Те говорят за живота, но не живеят, както трябва. Едно от качествата на истинския живот е постоянното изтичане и втичане в него. Който иска правилно да разреши своя живот, той трябва да отиде при някой извор, или при някоя чешма, и от тях да научи разгадката на живота. Камъните, от които е съградена една чешма, завинаги остават едни и същи, но водата, която изтича от чешмата, всеки момент бива различна. Красотата и цената на даден извор зависи от водата, която постоянно изтича от него. В този смисъл, и човекът трябва да бъде извор, който постоянно да тече, да извира. Това е необходимо за нашето съзнание. Ако човек заприлича на чешма, на която постоянно турят ключ, да не тече, или на малко езеро, което често пресъхва, неговият живот е изпял вече своята песен. Често софийската вода е мътна. Защо? Понеже тази вода минава дълъг път, и докато стигне до нас, тя се размътва. Значи, ключ на чешмите не трябва да се поставя, и път, през който водата минава, не трябва да бъде нечист. Мътната, нечистата вода определя човешкия морал. Старите българи не поставяли на чешмите никакви кранове, вследствие на което водата

постоянно е текла, и всякога е била свежа. Това изисква естественият живот. Под думата „ естествен живот" разбираме живот, който постоянно тече. Сега, дето погледнете в живота, навсъкъде кранове - в науката кранове, в религията кранове, вследствие на това, всички казват: Трябва да отидем на небето, там да завършим своята работа! Това са особени разбирания. Много ангели имаше на небето, но те не можаха да свършат работата си там, и трябваше отново да слязат на земята, да завършат своята работа.

„И показа им ръцете си". С това Христос искаше да обърне внимание на учениците си върху великата наука на ръката. Ето защо, всеки съвременен човек трябва да разглежда ръката си, да изучава главно линията на съдбата. По тази линия той ще прочете не само миналия си живот, но и бъдещия. Когато човек се научи да чете по тази линия, колкото пъти и да дохожда на земята, той ще може да предскаже своето материално, сърдечно, умствено и обществено положение, до което най-много ще достигне. Той ще знае, дали ще бъде учен или прост, богат или беден. Ако бъде учен, ще знае, дали ще се прояви като философ, писател, поет, музикант или художник. Всичко това е написано на линията на съдбата, но малко хиромантици могат да четат написаното по нея. Сегашните хиромантици, които, според мене, минават за ученици на хиромантията, взимат в съображение главно линиите на ума, на сърцето, на живота и други няколко знака, и от тях правят своите заключения Обаче, учителят на хиромантията, като погледне само линията на съдбата, веднага чете. Той чете по ъглите на отклонението, които вижда на тази линия, по ред малки и големи знаци върху нея, и така прави своите заключения. В тази линия той вижда цяла геометрия. Ако линията на съдбата на някой човек съвпада с центъра на общото космическо течение, този човек е в общение с Бога, той е щастлив и добър. Значи, има случаи, когато линията на съдбата на някои хора съвпада напълно с общите течения на космоса. В такива хора линията на ума и на сърцето са балансирани. Строежът на техните пръсти, очи, вежди е отличен. В тия хора всичко е добре поставено. Когато Моисей е казал „да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, ум, душа и сила", той подразбирал да намериш този, именно, център – центъра на общото космическо течение. Мнозина мислят, че като кажат, да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце", че са Го възлюбили. Не е лесно да възлюбиш Господа. Ти трябва да Го възлюбиш с всичкото си сърце, ум, душа и сила. За да се постигне това, от човека се изисква вътрешно знание, да може той да направи опит, който да даде добри резултати. В какво седи този опит? В издържането. Ако при най-големите изпитания, които сполетяват човека, той издържа, без да накърни с нищо своята любов към Бога, това показва, че неговият опит е сполучлив. Любовта на човека към Бога се познава при най-големите

изпитания, страдания или нещастия, които го сполетяват. Например, някой човек става пръв министър, но наскоро след това започват да го гонят, да го преследват, турят го в затвор за никакво престъпление, лишават го от богатства, от слава, от почести и т.н. Ако при това положение той може да издържи, и от позорния стълб, на който са го поставили, повдигне очите си към Господа с думите: «Господи, благослови тия хора! Благодаря Ти за привилегията, с която си ме удостоил!» – това значи любов към Бога. Когато поставиха Христа на кръста, Той каза „Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Прости на тия хора, защото са в невежество. Благодаря Ти за привилегията, с която Си ме удостоил!" В този момент Христос написа на ръката си линията на съдбата. Тя съществуваше до това време, но тогава Той я коригира. С това Христос показа на човечеството пътя към спасението. Мнозина проповядват. „ Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен!» Това са буквално цитирани думи, в които няма още живот. Когато Христос показа сатурновата линия на своите ученици, ръцете Му бяха заковани, а ребрата прободени. От коя страна прободоха Христа: от лавата, или от дясната? Едни подържат, че Христос бил прободен в лявата страна, а други – в дясната. Римляните знаеха добре, какво трябва да се направи, за да настъпи смъртта по-рано. Затова те прободоха Христа в сърцето.

„И показа им ръката си", т.е. Христос показа на учениците си линията на съдбата. В тази линия се крие вътрешния живот на човека. Вярата на човека е в ръката на Христа. Материалистът, който не вярва в Бога, нито в своя ближен, непременно трябва да хване ръката на човека, за да повярва. Онзи, у когото сърцето е добре развито, достатъчно е само да види, че някой човек вдига ръката си, за да му повярва. Ако пък и сърцето, и умът в човека са добре развити, достатъчно е да види само леко мръдване на окото на някой човек, за да го разбере и да му повярва. Жива вяра се изисква от хората! Думите, които излизат от устата па човека, са като водните капки. Всяка дума на живото слово, която е свързана с центъра на живота, крие в себе си някое разумно същество. Следователно, разумните същества влизат в думите и ги обработват. Оттук се вижда, че ние живеем в свят, който на всяка крачка е жив. От две хиляди години насам се проповядва, че Христос дошъл на земята да спаси хората, за което пожертвувал живота си. Обаче, от сегашните последователи на Христа не се иска такова пожертвуване. От тях се изисква съзнателна, вътрешна работа върху ума и сърцето, да ги доведе до пълно съгласие с душата и духа. Те трябва да разберат, че това са сватове, които изискват проучване. Не е достатъчно човек да си служи с думи само, да цитира мисли и стихове, но той трябва да знае, че всеки стих е жив; той е семенце, което трябва да се посади в почва, благоприятна за неговото развитие, и да даде плод. Ако всяко семенце се остави в хамбара и не се посади в почвата, да

даде плод, то остава ценност без съдържание.

Казвам: всеки трябва да прави опити в това направление, да укрепи вярата си. Христос се яви на някой от учениците си, без да Го очакват. И без да Го видят, те повярваха в Неговото възкресение. Обаче, едии от тях, наречен Тома, не повярва и каза: „Докато сам не видя Христа и не пипна раната Му, няма да повярвам в Неговото възкресение". И затова Христос каза: „Блажени, които повярваха без да ме видят". Това значи: блажени са онези, които не ме заставиха насила да дойда. За невярващите Христос беше заставен да се яви насила, а не по закона на любовта. Като видя Христа, Тома пак не повярва, но Христос му каза: „ Бръкни с ръка в реброто ми, за да повярваш". Неверието на Тома се дължи на обстоятелството, че той беше затрупан отгоре с много тор, и Христос трябваше да изхвърли голяма част от този тор, за да могат светлината и топлината да му подействуват. Когато се освободи от излишния товар, той каза: „Господи, благодаря Ти, че ми помогна да видя светлината, да изляза на белия свят".

Питам: ако Христос дойде днес, как ще постъпи с вас? Когато дойде на земята, между хората, Христос ще вземе от онези, които имат излишък, и ще даде на други, които са в лишение. Когато Христос взима от едни, за да даде на други, това е благословение за всички. Има случаи, когато учителят от едного взима, на другиго дава, но с това той изпитва и двамата. За всички е необходимо вътрешно знание, чрез което да познават сърцата. Всички хора трябва да знаят миналото си, да знаят, де са живели някога, и с какви линии на ръката са дошли на земята. На съвременните хора се проповядва, че трябва да изпълнят своите задължения към семейството си, към обществото, към отечеството и най-после към цялото човечество. Не, най-великият идеал, най-велико задължение на човека е да служи на Бога. Който служи на Бога, той може да служи и на цялото човечество. Да служиш на Бога, това значи да служиш на закона на любовта. Служенето на Бога изключва всякакво подаяние. Който очаква на подаяние, той е извън закона на любовта. Голяма е скръбта на любящия, на разумния човек, когато дойде при него някой да проси. Защо? Защото и без да искат от него, той дава изобилно на всички. Той е извор, който блика непрестанно и подканя всички да пият, колкото могат. Смешно е да дойде някой със своята чашка при този извор и да каже: Моля, дайте ми чаша вода! На кои хора се носи вода? На болните. Когато здравият дойде до извора, той сам, със своята чаша, т.е., с ръката си, която му е дал, ще черпи вода от извора, колкото иска. Ако е у дома си, той може да си послужи с чаша, или със стомна, но щом е при извора, никакви чаши, никакви стомни не му трябват. При какъвто извор и да се намираш, измий първо ръката си добре, и пий от нея. Ръката е носителка на енергия. Направете един опит, да пиете с ръката си направо, да видите, какви резултати ще

имате. Измийте добре ръцете си и пийте един път с лявата ръка и един път с дясната. След това направете обратното: първо пийте с дясната ръка, а после – с лавата. На някои от вас ще се види маловажно да правят такъв опит. Питам: не е ли маловажно, като отивате за пръв път в училище, учителят ви цяла година да ви занимава с кукички, с чертички? Ще кажете, че тия неща не са маловажни, защото са елементи на буквите. Както кукичките и чертичките са важни, така са важни и малките упражнения, които се дават в живота на окултния ученик.

Сега иде нова епоха, която носи велика наука за човечеството. Тази наука не търпи никакво невежество, затова трябва да започнете от малки, микроскопически опити и постепенно да вървите към големите, към великите опити. Този метод се спазва и в науката, и в лекуването: от малките към големите резултати. Ако не върви по този път, човек изпада в съмнения, в колебания. Ако върви по този път, той казва: Това е опитано, проверено. Донасят ми една пита и казват: Прясна е тази пита! – Да, питата е прясна, но брашното е старо. Много пъти съм проверявал това брашно, разлагане става в него. Тъй щото, питата, която излиза от вашите ръце, е прясна, но брашното не е прясно. Който иска да поднесе нещо хубаво, чисто, той сам трябва да отиде на воденицата, там да смели малко жито, и с това брашно да направи пита. Тогава той ще има право да каже: Ето една прясна пита, направена от чисто брашно! Тогава и аз мога да кажа: Ето един ученик, който разбира закона! Какво правят сегашните хора? Взимат брашно от някой дюкян, замесват го, направят хляб, или пита от него, опекат го, и след това носят последствията от този привидно пресен хляб.

„ И показа им ръцете си". Този стих трябва да остане в умовете ви, понеже се намирате в преходна стадия на развитие. Това положение създава ред смущения в сърцата и в умовете ви. Тия противоречия, обаче, са необходими. Те ще ви помогнат да намерите Христа. Де ще намерите Христа? Вие ще намерите Христа на всеки кръстопът, при всички противоречия. И ако на вашите ръце е написана линията на съдбата, т.е., ако вие сте ученици на Христа, Той ще каже: „Мир вам!"– и ще ви покаже ръцете си. Тази е най-красивата опитност, която човек може да има на физическия свят – да види, че приятелят му, който е заминал, е жив.

Няма по-велик, по-светъл момент за човека от този, да срещне Господа! Колцина от вас имат смелостта да Го срещнат? Когато младите моми и момци трябва да срещнат онзи, когото обичат, те изпитват страх. Защо? Две тълкувания има затова: едното тълкувание е, че те, от свещен трепет към своя възлюбен, се боят да го срещнат, да не сбъркат нещо, да не се открият техните недостатъци. Второто тълкувание: страхът се дължи на

това, че се боят, да не би, като срещнат своя възлюбен, който е светлина, да открият безлюбието си, което се крие в тях. На същото основание, и хората се страхуват да срещнат Бога. Понеже Бог е светлина, те се боят Той да не ги види такива, каквито са в действителност. Ако сърцата на хората бяха чисти и възвишени, те нямаше да се страхуват да срещнат Бога. Аз бих желал да срещнете Христа и да изпитате не страх в душата си, но свещен трепет! Бих желал да се проникнете от желанието да се занимавате главно със сатурновата линия, добре да я проучите. Като ставате сутрин, спирайте погледа си върху тази линия. Който има тази линия, нека работи върху нея, да я коригира; който я няма, да работи за създаването ѝ. Всеки може да създаде в себе си линията на съдбата, или линията на щастието. Как може да се създаде тази линия? Ако си богат човек, започни да раздаваш от богатството си. Ако си лош господар, всеки ден прави опити да се отнасяш добре със слугата си, да му даваш повече свобода. Правиш ли това, ще забележиш, че тази линия постепенно почва да се явява.

И тъй, знанието, което имаме, трябва да се заключава в това, да приложим волята Божия към окръжаващите, понеже те са условия, в които Бог се проявява. Всяко растение, всяко животно, всеки човек представят условия, в които ние можем да изявим Бога. Всеки, който обича, той е носител на Божията Любов. Който ни учи, той е носител на Божията Мъдрост. Следователно, светлината, която възприемаме, е Божественото, а тъмнината – човешкото. В това отношение, който иска да учи, да бъде ученик на новото, той трябва да се занимава с науката на сърцето. Той трябва да има такава любов в себе си, която да не се колебае от никакви спънки и противоречия в живота. Умът на ученика трябва да бъде толкова мощен, че никаква сила в света да не е в състояние да замъгли неговата светлина. Топлината на сърцето му трябва да бъде по-силна от всякаква друга външна топлина. Ако поставите някой метал на действието на тази топлина, тя не ще може да го стопи изведнъж, но в продължение на една година той ще претърпи коренна промяна, ще се трансформира. Например, топлината на човешкото сърце е толкова голяма, че тя е в сила да трансформира желязото в неговата кръв. С топлината на своето сърце, добрият човек е в сила да трансформира не само желязото, но да превърне всички неблагородни метали, които се намират в кръвта му, в благородни. Да превърне неблагородните метали в своята кръв в благородни, това е една от задачите на всеки човек, специално на ученика. Освен това, вие трябва да се учите, на всяко нещо да давате такава цена, каквато природата е определила. Само по този начин човек може да запази силите на организма си, които природата му е дала. Според тази наука, човек може да запази и своя живот. Хората се раждат, живеят, остаряват, без да знаят, накъде отиват. Те казват, че отиват при Христа, но не знаят, как ще ги посрещне Христос. Когато някои вярващи срещнат Христа, те могат да се

намерят в същото положение, в каквото изпаднала една млада булка туркипя. Един млад турчин решил да се ожени и, според техния обичай, неговите роднини требвало да му намерят мома за женене. Той се надявал, че те ще му изберат красива мома. В деня на сватбата, лицето на момата било покрито с було тъй че той не я видял. Вечерта, като я въвел в стаята си, едва тогава тя свалила булото си. Като я видял, той се изплашил от нейната грозота. Според турския обичай, тя не трябвало да се явява без було пред хората, затова запитала мъжа си: На кого мога да се показвам? Той отговорил: Показвай се на когото искаш, но само на мене не се показвай. Казвам: зад красотата седи истината. Красивият носи в себе си образа на истината. Следователно, ако истината е във вас, и вие ще бъдете красиви. Ако Бог ви каже да се показвате на всички, това означава: ако истината е във вас, вие можете да се показвате на всички, т.е. на цялото. Който иска да знае, какво нещо е красотата, какво е животът, какво е светлината и какво – любовта, той трябва да има готовност да изпълнява волята Божия. Тази е задачата на учениците, които живеят в тази преходна стадия. Като изпълняват волята Божия, те взимат участие в съграждането на новото общество, на новия свят. Те са зидари, строители на новото. В това отношение, всеки от вас трябва да разполага с новото знание, чрез което да послужи като мощен фактор, като мощен център за проявяването на Бога. Ако всички хора се съединят в едно цяло, те ще бъдат мощна сила, срещу която нищо не може да устои. За тази цел, от всички се изисква абсолютна вяра, абсолютен вътрешен мир, в който всеки да съзнава себе си като част от Великото цяло. При това съзнание, всеки ще бъде доволен от службата си, колкото малка и нищожна да е тя. Службите, които човек заема на земята, се менят. Според дарбите и способностите си, ти днес ще заемаш една служба, утре – друга, но всякога трябва да бъдеш доволен от поверената ти служба, и да гледаш да я изпълниш с любов и съзнание. Бъди доволен, че можеш да свършиш работата, която ти е дадена. Ако кажеш, че тази работа не е за тебе и не отговаря на положението ти, с това ти коригираш Божественото. От вас се изисква да вършите всичко с благодарност. Колкото маловажна да е някоя мисъл, приемете я в себе си, дайте й път. Следният момент ще дойде по-висока, по-светла мисъл, и по този начин постепенно ще се качвате в по-висок свят, в който ще видите, как работи мощният Божи Дух.

И тъй, Христос и сега работи за повдигането на Цялото човечество. С Него заедно трябва да работят всички хора. Казвате: Как ще се освободим от света? Няма защо да се освобождавате от света. Светът трябва да извърши своята работа. Всички грешки, всички недостатъци на миналото трябва да изгорят като сухи дървета. Та в бъдеще, на земята няма да има паразити, няма да има тунеядци, нито грешници. Те прекарват последните дни на своя живот. Те са в положението на стария човек, който е в последните дни

на живота си, и затова казва: Дайте ми да си хапна от това, от онова; дайте ми да си пийна, че да замина със затворени очи от този свят. Той ще си отиде, ще си замине, и няма повече да дохожда на земята. Такова е решението на невидимия свят. Ония пък, които от създаването си още, са вършили волята Божия, те са носители на Божията Любов и сега, и в бъдещите дни. Следователно, който разбира волята Божия, нека я изпълни; който не я разбира, нека отвори свещената книга на живота, да се моли, да чете по нея, докато я разбере. Мнозина считат за унижение да се молят. Не, молитвата е разговор, единение с Бога. Понеже човешката душа, от векове още, носи в себе си наслоявания, тя не може да разбере волята Божия. Ето защо, човек трябва да се моли на Бога, Той да го очисти, да го освободи от този товар, да познае себе си, да познае ближния си, да познае и Бога. Дълго време трябва да се моли човек, докато молитвата му отиде до Бога. Първо тя минава през слугите Му, а после достига при Бога. От Божиите слуги зависи, доде ще отидат вашите молитви. По този случай, турците имат следната поговорка: „Господарят дава, слугите не дават". Слугите спъват хората. Затова, първо на тях трябва да се молите. С това се обяснява произхода на жертвоприношението, което се е правило в старите времена. Значи, жертви са принасяли не на Бога, но на Неговите служители – духове, които хората разделяли на добри и лоши. Когато отивате при някой министър, първо слугата ви посреща и казва: Господарят не е разположен, не може да ви приеме. Какво трябва да направите, за да ви приеме господаря? Ще турите четири-пет звонкови монети в ръката на слугата; той веднага ще отвори вратата и ще каже: Заповядайте, господарят е свободен!

Казвате: Мъчно се отива при Бога! Не, лесно се отива при Бога, при министъра, но първо трябва да се справите с разсилните, на тях трябва да се молите. Днес всички хора се молят първо на разсилните в себе си, а после на Бога. Щом дойдат до Бога, те ще се разговарят с Него, и Той ще ги изведе на правия път. Тогава Христос ще каже; „Елате, вие, благословени от Отца Моего, да наследите Царството Божие"!

„И показа им ръцете и ребрата си". Сега и вие, всяка сутрин, в продължение на един месец, наблюдавайте лявата, т.е., царствената си ръка, без да я критикувате. Пожелайте дълбоко в душата си тя да се оформи. Ако това не може да стане в кратко време, пожелайте да я видите поне на сън, да знаете, как да я коригирате. Средният пръст на ръката представя справедливостта, съвестта, или както някои я наричат човещината в хората. Който няма съвест, т.е., човещина в себе си, той не може да се нарече човек, в пълния смисъл на думата. Ако линията на съдбата, т.е. на щастието е добре развита в човека, това показва, че неговото сърце е широко отворено и щедро. „ И показа им ръцете и

ребрата си и каза им: Мир вам!"

Беседа от Учителя, държана на 18 септември, 1927 г., София. – Изгрев.

1927_09_25 Оскърбените
неделна беседа

ОСКЪРБЕНИ

Беседа от Учителя, държана на 25 септември, 1927 г., София. – Изгрев.

„Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а всичко владеем." *)

Съзнателният живот представя една от великите задачи на целокупния живот. Има задачи временни, които разрешават временните нужди на човека; има задачи идейни, които се отнасят до вечния живот; те разрешават общите нужди на човека. Съзнателният човек иска не само да си обясни явленията в природата, но същевременно той иска да си обясни законите, както и пътищата, по които се извършват тия явления. В първия случай той се явява само като зрител, като наблюдател на всичко онова, което става около него; във втория случай той взима участие в тия явления, понеже е свързан с живата природа. Щом е така, тогава и законите, по които се извършват явленията в природата, имат отношение и към самия човек. Доколкото познава природата, дотолкова човек може да живее с нея. Когото познаваш, ти можеш да живееш с него; когото не познаваш, не можеш да живееш с него. В този смисъл, животът започва с първото пробуждане на съзнанието. Пробуждането на съзнанието пък не е нищо друго, освен запознаване с живота. Мнозина влизат в живота, като че отиват на гости някъде, като че са поканени на сватба. Обаче, и за поканените на сватба има известни правила, които трябва да се спазват; престъпят ли тия правила, те ще се намерят вън от сватбата. Не само това, но и за посетителите на кръчмите има правила, които също тъй трябва да се спазват. Ако някой пияница влезе в една кръчма и престъпи едно от създадените там правила, той скоро ще се намери вън от кръчмата.

Казвам: трябва да знаете, че всяко начало е трудно. Как мислите, леко ли е положението на капел майстора, който е събрал около 50-60 музиканти или певци да дирижира? Той дига и слага своята тояжка по всички правила на музиката, но те още не го разбират, вследствие на което излиза цяла бъркотия. Той дава тон с камертона си, свири им със своя инструмент, но те пак не го разбират. Капелмайсторът разбира своите музиканти, влиза в положението им, знае, че те ще започнат да свирят, както той иска, и затова има търпение да дочака времето, когато музикантите ще го задоволят. Които слушат отвън, ще кажат: Тези музиканти за нищо ги не бива, нищо няма да излезе от тяхното свирене. Също така мнозина, като не разбират живота, прибързват в заключенията

си и казват: Тази музика нищо не струва. Който се произнася така леко и прибързано за живота, той е случаен посетител; едва що чул първия тон от музиката и казва: Тази музика нищо не струва. Питам: при това положение, какво трябва да прави човек? Ще кажете, може би, че нищо друго не остава на човека, освен да умре. Кой от вас е бил в недрата на смъртта, да знае, какво тя представя? Ако смъртта е нещо толкова желано, което разрешава задачите на живота, тогава, нека всички хора пожелаят смъртта. В същност така ли е? Днес хората се плашат от смъртта, въпреки това, като се намерят в безизходно положение, пак към нея се обръщат. Всички казват, че няма по-страшно нещо от смъртта, а при това я желаят. Как ще се обясни това противоречие? Това противоречие произтича от неразбиране на вътрешните процеси на живота. Когато хората, даже и най-напредналите, се натъкнат на големи страдания и изпитания, те мислят, че и Бог престава да се интересува от тях. Ще чуете даже някой да казва за Бог, че Той не се интересува от страданията на хората, защото сам няма никакви страдания. Ако е въпрос за страдания, за неприятности и безпокойства, Бог има най-много от всички. Ако съберете на едно място страданията на цялото човечество, от милиони години насам, Бог прекарва повече от това само в един ден даже, но при това Той е винаги щастлив и доволен, Неговият мир никога не се нарушава. Ще кажете: Как е възможно това? Питам: мислите ли, че океанът не усеща всичката тиня, всичката кал, която се влива в него от хилядите мътни реки? Океанът усеща, чувства всичко това, но търпи, понася тия несгоди, като временни положения, защото знае законите. Той разбира процесите, по които тази нечистота може да се утаи, да се премахне, затова с търпение чака това време.

Сега, аз говоря за обикновения живот на всички живи същества, който се влива във Великото съзнание. Обикновеният живот пък представя сбор от всички мътни реки. Преди да пристъпя към съществената мисъл на тази беседа, ще направя няколко бележки върху разликата между съзнателния живот, или живота на праведния, на добрия човек и несъзнателния живот, или живота на грешния, на лошия човек. Животът на съзнателния човек е подобен на извор, водата на който, от единия до другия край на своето пътуване, е бистра, чиста, като кристал. И десет пъти на ден може да се цапа добрият човек, но достатъчно е да се докосне до своя вътрешен извор, за да се изчисти веднага; достатъчно е да доближи устните си до водата на своя извор, за да уталожи жаждата си; достатъчно е да пие една чаша вода, за да могат порите на тялото му да се отворят, и с това да облекчи положението си. Животът на несъзнателния човек, от единия до другия край, представя мътна река. Ако рече той да пие от водата на тази река, тя няма да уталожи жаждата му, нито ще отвори порите му. Какво е положението на такъв човек? Той престава да мисли, да чувства, да действа и е осъден на смърт. В това отношение, смъртта представя ограничение на

съзнанието. Няма по-страшно нещо за човека от това ограничение и от невъзможността да се освободи от него! Няма по-страшно нещо за човека от това, да съгради къща, която утре ще се събори върху него, ще го затрупа, и след това няма кой да му помогне. В този смисъл, именно, смъртта е страшна за човека. За грешния смъртта е страшна, защото къщата му се събаря, преди още той да е излязъл от нея. За праведния, обаче, не е така. Той излиза от къщата си преди тя да се е съборила. За нашата къща, т. е. за нашето тяло, апостол Павел казва: „Нашето тяло е дом ръкотворен, но има дом неръкотворен, в който трябва да живеем." Това трябва да стане още приживе. Който разбере смисъла на този стих, той ще знае, че щастието на човека не е на земята, Няма човек на земята, който може да се нарече щастлив. Всички хора са търсили и търсят щастието на земята, но и днес не са го намерили. Елементите на щастието са на земята, но самото щастие, като нещо цяло, не съществува на земята. Земята е рудница, в която човек е изпратен като рудокопач, да извади от нея някои благородни метали, скъпоценни елементи и съкровища, и да ги занесе на определеното за тях място. В края на краищата, той не задържа за дълго време при себе си своите придобивки. Задържи ли ги при себе си, в скоро време ще го оберат, и той ще остане пак беден, с празни ръце. Това всички са опитали. Всеки човек е видял, как щастието бяга от ръцете му. Въпреки това, съвременните хора вярват, че ще намерят щастието и ще го задържат за себе си. За тази вяра те заслужават почвала. При всички страдания и нещастия, при катастрофите, които преживяват, всички живи същества се стремят към щастие на земята.

„Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме, като че нищо нямаме, а всичко владеем". Такова е положението само на онзи човек, в когото съзнанието е пробудено. За да се пробуди съзнанието на човек, той трябва да започне с вътрешните процеси на живота. Само вътрешните процеси са вечни и неизменни. Дето става подпушване, там имаме нещо нереално; подпушването подразбира временен процес. Например, днес човек се чувства здрав, разположен, има апетит за ядене, но утре става някакво пресичане на апетита, стомахът му се разстройва, и той се оплаква от подпушване. Тъй подпушен, той прибягва до разтривки, до изпотявания, докато възстанови първото си разположение и апетита. Значи, храносмилателната система на човека може някъде да се подпуши, през което време той се намира в нездравословно състояние. Щом се подпуши храносмилателната система на човека, едновременно с това се подпушва и дихателната система: дишането става по-бързо или по-бавно, неравномерно, а понякога съвсем спира. Когато човек престане да диша, и движенията в него спират. Ето защо, човек трябва да пази храносмилателната и дихателната си системи в пълна изправност. Само по този начин той ще бъде здрав, с добро

разположение на духа. Под думата „хранене", в широк смисъл, се разбира процес на възприемане, възприемане на живите сили в природата. Тези живи сили се възприемат чрез храната, чрез въздуха, чрез водата, чрез светлината и топлината, а най-после и чрез живата мисъл, Това са все среди, които трябва да минат през човешкия организъм, за да може разумният човек да си послужи с тях. Ето защо, човек първо трябва да започне с изучаването на храненето и на разните видове храни, с изучаването на въздуха, водата, топлината, светлината и човешката мисъл. Той трябва да знае, колко и какви са вибрациите на светлината и топлината и да извлече живите сили, които се съдържат в тях. Разумният човек има начини, методи, чрез които може да извлича живите сили от тия среди. Който познава въглерода, неговите свойства и съединения, той познава твърдата материя, и всякога може да извади живота от тази среда. Който познава водорода, неговите свойства и съединения, той познава течната материя, и всякога може да извади живота от тази среда. Който знае всичко за азота, за неговите свойства и съединения, той познава въздухообразната материя, и всякога може да извади живота от нея. Който е запознат добре с кислорода, с неговите свойства и съединения, той разбира огъня, и всякога може да извлече живота от него. Дойде ли човек до това положение, да влага живите сили в природата, да се ползва от тях, той няма да очаква външно щастие, няма да се надава да го кредитират някои банкери. Той ще знае, че животът не се влива отвън, но отвътре; прииждането на живота е вътрешен процес. В този смисъл, задачата на науката и на религията се заключава в придобиване на живота.

Казвате: Как можем да придобием живота? Животът се придобива чрез познаване на Бога. Познаването на Бог пък подразбира служене. Такава е била задачата на науката и на религията в древните времена, когато хората са били просветени; в по-новите времена, религията и науката са станали средства за превъзпитаване на хората, а в най-новите времена, науката, специално, е слязла в областта на стомаха, и служи главно за задоволяване нуждите му. Днес ученият работи, музикантът свири, художникът рисува, поетът съчинява, проповедникът поучава хората, но всичко това се върши с цел да се доставят средства за ядене и пиене. Кажете, кой художник не е продал своята картина? Кой проповедник не е продал своята молитва? Кой учен не е продал своята идея? Коя майка не е продала своя идеал? Когато майката жени дъщеря си, тя продава своя идеал. Когато дъщерята роди, това е нейният свещен идеал, но не се минава много време, тя търси човек, на когото да продаде своя идеал, т. е. своята картина. Като намери човек, какъвто търси, тя казва: Наредих дъщеря си добре, според волята Божия. – Ако това съчетание е станало по Бога, нямаше нужда от посредници. Всички процеси, които стават по Бога, са вътрешни. Те съществуват вечно. Всяка връзка, направена от Бога, е вечна. На земята тя

само се проявява, а не се прави сега. Това трябва да знаят всички хора. Ако някой обича даден човек, тази любов не е създадена днес. Тази любов е вложена в душата на човека от Бог, а днес само се изявява. Следователно, нови връзки не се правят сега. Който се е опитал веднъж само да направи нова връзка, главата му знае, какво е патила. Днес хората могат само да се сдружават, но не и да се свързват. В този смисъл, женитбата е сдружение, не е свързване, нито съчетание. Защо се женят съвременните хора? От страх, че няма кой да ги гледа на стари години. Защо учи човек? От страх, че няма кой да го гледа, иска да се осигури. Не, човек трябва да учи от любов към знанието, като нещо Божествено. Стремежът към знание в човека е вложен от Бог, и затова той трябва да учи! Да учиш, това е Божествен процес; да служиш на Бога, това е Божествен процес; да бъдеш религиозен, това е пак Божествен процес.

Казвам: съзнателният човек признава тия неща и ги разбира, а несъзнателният ги отрича. Той отрича съществуването на Бог, отрича съществуването на друг свят. Какво съществува тогава? Ще кажат, че съществуват общества, народи. Значи, хората приемат съществуването на тяло без глава. Бих желал да видя такова тяло. Може би някъде из музеите да съществува такова нещо, но не зная, дали може да се срещне в природата живо тяло без глава. В този смисъл, Бог съществува в нас като начало на всяко нещо. Всеки велик подтик, всяка нова идея, която ни кара да вървим напред, това е Бог в нас, проявен в миниатюр. Това не е човекът; това е нещо извън него, което съзнава, наблюдава, какво се върши наоколо. Казвате; Дойде ми една велика идея в ума. Тази велика идея не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява във вас. Вие сте слушатели, ученици, а Той ви преподава. Бог е учителят на всеки човек. Той ви показва нещо, вие гледате. Той ви говори, вие слушате. Не смесвайте вашето виждане и слушане с това на Онзи, Който създава всичко. Ако смесвате тия неща, вие ще се намерите в положението на онзи българин Стоян, който тръгнал за града да продава магарето си. Това се случило през един летен, горещ ден. Като вървял дълго време, той се почувствал доста уморен и решил да легне под сянката на една круша, да си почине. Легнал под крушата и заспал. За да не изгуби магарето си, той вързал юлара му за ръката си. Докато спал, няколко палави деца решили да му устроят една изненада: те се приближили тихо до магарето, полека извадили юларя,с който бил завързан за ръката на Стоян, а магарето взели със себе си и тръгнали за града да го продават. Като се събудил Стоян и видял, че магарето го няма, казал: Ако съм Стоян, изгубих магарето си; ако не съм Стоян, спечелих един юлар.

Сега, като слушате този пример, не е важно за вас, дали можете да спечелите едно магаре, или да изгубите едно магаре. Ако спечелите,

например, едно магаре, какво особено има в тази печалба? Ако има нещо важно в тази печалба, тя седи в проучване характерните качества на магарето, за да се ползвате от тях. От една страна магарето е крайно упорито, а добрата му страна е, че то пие само най-чиста вода. Ако искате да знаете, де има чиста вода за пиене, вървете след магарето. Щом ожаднее, то непременно ще намери чиста, хубава вода. Значи, преди хиляди години още магарето е изучило свойствата на чистата, на хубавата вода, и затова лесно я намира. То казва: Без чиста вода не мога да живея! Що се отнася до храната, магарето е много скромно; обаче, дойде ли въпрос до водата, то е много взискателно, винаги пие от най-хубавата, най-чистата вода. Никое друго млекопитаещо не спазва това правило – винаги да пие чиста вода.

Казвам: В природата съществува един велик закон, който регулира силите. Например, отрицателното качество на магарето, упоритостта, се балансира с доброто му качество и способност да познава чистата вода и само от нея да пие. Ако запитате магарето, защо е толкова взискателно към водата, та всякога търси чиста вода за пиене, то ще отговори: Аз имам една лоша черта в характера си – твърдост, упоритост, която мога да смекча само с чистата вода. Значи, и твърдостта, упоритостта в човешкия характер се дължи на сухотата в неговия организъм. Никой не може да разубеди упоритият човек в това, което той е намислил да прави. Ако разгледате главата на упоритият човек от френологична гледна точка, ще видите, че центърът на твърдостта в него е силно развит. От какво се нуждае този човек? – От вода. Хора, които пиянстват, това показва, че организмът им се нуждае от повече вода. Който обича да пие, за оправдание пред другите, той често казва: Водата не е за хората, тя е за жабите. Обаче, ако вие успеете да убедите този човек да пие вода, вместо спиртни питиета, той ще престане да пиянства, и в скоро време здравословното му състояние ще се подобри. Казвате: Как може да се лекува пиянството? Заставете пияницата да изпива на ден по две-три кила вода, и той ще се излекува. В процеса на лекуването си той трябва да започне от най-малкото количество вода и постепенно да увеличава: първият ден да изпие една чаша вода, вторият ден – две чаши, третият ден – три чаши, после – четири, пет, шест чаши, докато достигне до 15-20 чаши на ден. Ако изпълнява тези наставления, в скоро време той ще се откаже от употребата на спиртни питиета. Когато пияницата обикне водата, той ще престане да пие вино и ракия. Той търси в тях онова, от което организмът му се нуждае. От какво се нуждае организма му? От вода. Следователно, накарайте пияницата да обикне водата, и той ще задоволи нуждата на своя организъм по естествен начин.

И тъй, много от недъзите на нашия живот са станали наследствени

качества по необходимост, а не като естествени прояви на живота. Всички подпушвания, които се явяват в организма на човек, не са нещо реално, нещо естествено. Например, ако подпуши храносмилателната и дихателната си системи, човек изпада в една нереална, недействителна област; ако подпуши мислите и чувствата си, човек пак изпада в нереална област. Попадне ли в такава област, той губи своето разположение, губи всякакъв дух за работа. Коя е онази реалност, дето нищо не може да се подпуши? Тази реалност се крие във великата наука на живота. Докато дойде до тази наука, човек ще мине през ред страдания: първо ще мине през страданията на стомаха, дето ще познае глада и жаждата; после ще мине през страданията на дробовете, дето ще познае, какво значи подпушване на чувствата; най-после ще мине през страданията на мозъка, дето ще познае, какво значи подпушване на мислите. Като мине през тези състояния, човек ще дойде до реалния живот, в който няма вече никакви подпушвания. Каквото и да се случи на човек в този живот, той всякога ще е готов да служи на Бог. Човек трябва да знае тези неща, за да различава своите състояния, да познава себе си. Наблюдавал съм състоянията на много хора, и виждам, колко мъчно е човек да познае себе си. Дойде някоя сестра при мене, вдъхновила се от нещо и върви права, смела, казва: Аз съм готова да нося страданията на целия свят. Тя дигнала знамето нагоре, развила го, ще победи света. Не се минава половин час, гледам, знамето свито, никакво не се вижда, главата ѝ увиснала надолу, върви напред, но едва пристъпва. Питам: сестра, де е знамето ти? – Остави се, голямо страдание ми дойде до главата. – Какво ти дойде до главата? – Казаха ми една обидна дума.– Колко тежи тази обидна дума? Претеглихте ли я? Преди всичко, досега още не са намерени такива чувствителни везни, с които можете да претеглите една обидна дума. Малка е тежестта на обидните думи. Както виждате, тази обидна дума, която за физическия свят е почти нереална, понеже няма тегло, в умствения свят, обаче, произвежда голям ефект. Достатъчно е една обидна дума да падне върху човешкия мозък, за да предизвика някакъв удар. Там тя носи своите последствия. В умствения свят тя има свое тегло, свое движение.

Питам: щом обидните думи имат такъв ефект върху мозъка на хората, трябва ли да им се създават страдания с изказването на такива думи по техен адрес? Силният, умният човек, който разбира законите, съзнателно предизвиква лошите хора да изкажат всичко, което крият дълбоко в себе си, и по този начин той ги обезоръжава. Забележете, когато лошият човек се разгневи, той започва да говори всичко, каквото му дойде на ум, и като мине известно време, поолекне му малко, и тогава казва: Стига вече! Казах си всичко, което бях събрал от толкова време в себе си. Този закон се потвърждава навсякъде в живота. Ако имате някой неприятел, който говори лоши думи по ваш адрес, ще дойде ден, когато ще ви стане най-

добър приятел. Обаче, той непременно трябва да изхвърли всички ония снаряди, които е приготвил срещу вас. Такъв пример имаме в Писанието за апостол Павел, който отначало е гонил Христа и Неговите последователи. Един ден Христос го срещна на пътя, бутна го от коня му, и той ослепя. От тогава апостол Павел стана най-добрия приятел на Христа. Той беше учен човек, но същевременно и голям фанатик, готов беше докрай да се бори за своите убеждения. Преди да срещне Христа, Павел имаше високо мнение за себе си, но като Го срещна, той казваше: „ Всичко считам за измет, да позная Господа Исуса Христа". Той искаше да познае Христа, да познае великата Божия Любов. Христос внесе в него новия живот.

Следователно, всеки трябва да падне от коня си, да ослепее, за да познае Христа. С възгледите, които съвременните хора имат, не може да се познае Христа. Поради техните възгледи, опасно е да им се говори за новото, за великото в света. Ако говориш за семейството, ще обидиш семейните хора; ако говориш за науката, ще обидиш учените хора; ако говориш за религията, ще обидиш религиозните хора. Каквото и да се говори на съвременните хора, все ще се обиди някой. Питам: ако се говори истината на хората, трябва ли те да се обиждат? Истината никога не обижда. Като се говори за науката, от гледището на истината, учените не трябва да се обиждат. Има хубави неща в науката, но могат ли да се нарекат добри, полезни неща откритията на учените, които се употребяват за унищожаване на хора и на добитък? Какво ще кажете за бомбите, които се хвърлят от аеропланите? Какво ще кажете за далекобойните оръдия, с които си служат във време на война? Какво ще кажете за отровните и задушливи газове, които произвеждат своя ефект върху човека пет – шест месеца след като ги е погълнал? Едно време, когато науката не е била толкова напреднала, хората си служили с отрови, които действали бързо, както действат отровите на змиите, но днес, при голямата ученост, хората си служат с отрови, които действат бавно. Под действието на тия отрови, човек бавно линее, докато един ден умре. Страданията от тия отрови са продължителни. Казват за някой виден човек, когото неприятелите преследват, че както вървял на улицата, станало му зле и умрял. Хората ще кажат, че минавал някаква криза, а лекарите ще констатират отравяне. Ето защо, често такива видни политически личности носят в себе си противоотрови. Техният живот се намира в голяма опасност. Питам: при това положение на нещата, можете ли да бъдете щастливи? Някой мъж не живее добре с жена си, иска да се разведе, да се освободи от нея, но развод не му дават. Какво да прави? Той се влюбил в друга жена, иска да се ожени за нея. Най-после започва да търси начин, по-скоро да се освободи от жена си. Решава да тури няколко капки отрова във водата, която ще пие жена му, и мисли, че никой няма да открие престъплението му. Някога пък

жената се влюбила в друг мъж, иска да се освободи от своя мъж. В този случай, тя замисля някакво престъпление.

Питам: на какво се дължат тия противоречия в живота? Противоречията се дължат на факта, че хората търсят щастието там, дето то не съществува. Никоя жена не може да даде щастие на мъжа, и никой мъж не може да даде щастие на жената. Това всички хора трябва да знаят. Така е в съвременния свят. Туй, което хората търсят на земята, съществува в друг свят, извън земния. Който иска хората да го обичат, той сам трябва да бъде съвершен. Само съвършените неща могат да се обичат. Може да бъде обичан само онзи, който има нещо особено в себе си. Кой учител е обичан? Учениците обичат само добрия, само разумния учител. Следователно, обича се само великото, разумното, идейното, което съдържа в себе си чистота и знание. Ти ще обичаш онзи, който познава живота ти, който те разбира и може да ти даде от своя живот, както Бог дава. Какво иска Бог от нас? Нищо не иска. Той иска да ни убеди, че Неговата Любов, по отношение на нас, е вечна и постоянна. През каквито изпитания и страдания да минем, в края на краищата, ние ще се убедим, че няма същество в света, което ни обича като Бог. И при най-лошите условия да изпаднем, Той работи за нашето освобождение и повдигане. За този Бог, именно, трябва да се проповядва, а не за онзи, когото познават болшинството от съвременните хора и общества. Божиите мисли, чувства и желания не са като нашите. Неговите закони не са като нашите. И най-после, Неговата Любов не е като човешката. Бог, за Когото проповядвам, живее във всеки човек. Той се изявява във форма на някакъв скрит вътрешен идеал, вътрешна светлина в човека. Чрез тази светлина човек познава, що е добро и що е зло. Чрез тази светлина той разбира, каква трябва да бъде истинската любов.

Съвременните хора са дошли до пълно обезверяване: те не вярват нито в себе си, нито в ближния си, нито в своя Създател. Който вярва във Великото Начало на живота, той ще вярва и в себе си, и в своя ближен. И обратното е вярно: който не вярва в Бог, той в никого не вярва. В това седи дълбокият смисъл на живота, който води към реалността. В това отношение, човек, в истинския смисъл на думата, е онзи, който с нищо не може да се опетни, от нищо не може да се подпуши. Реален живот е онзи, който от нищо не се опетнява. Кое наричаме чисто, реално нещо в живота? Всяка река, колкото малка да е, която не се подпушва, е чиста; водата на тази река може да изчисти, да изпере, да измие и най-нечистите неща. Река, която се подпушва, е нечиста. Мнозина желаят да бъдат като праведните хора. Който иска да бъде като праведния, той трябва да мисли, да чувства и да постъпва като него. Ако мисли, чувства и постъпва като грешник, а иска да мине за праведен, той няма да успее. Щом живее

живота на грешник, ще бъде като него – нищо повече. Праведният не може да познае грешника, ако не слезе на неговото ниво и не живее като него. Грешникът не може да познае праведния, ако не се качи до него и не мине през неговия живот. Знаете ли, колко е опасно да слезете до нивото на грешника и да живеете като него? Голяма е дълбочината, в която грешникът живее. Ако на тази дълбочина слезе някой неподготвен човек, за дълго време неговите пътища и съобщения ще се прекъснат, докато един ден дойде някой велик дух да го извади оттам. Някой казва: Аз искам да опитам този живот.–Можеш да го опиташ, но ако отговаряш на качествата, които се изброяват в стиха: „ Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а всичко владеем". В този стих апостол Павел е дал метод, как да се превръща скръбта в радост. Той познава този метод, както рудокопачът може да превръща рудата в нещо ценно, и да отделя от нея потребното от непотребното. Той е употребил огъня и ред други средства, докато най-после сам е научил изкуството да превръща енергиите, което е изказал в Цитирания по-горе стих.

Много от съвременните хора стават религиозни, само за да подобрят материалното си положение. И обратно, много религиозни, много вярващи стават безверници, като казват: Толкова години вече, как се подвизаваме, вярваме в Бог, но работите ни от ден на ден вървят по-зле. Сега вече ще заживеем по светски, дано така ни тръгне напред. Това показва, че хората не се ръководят от един вътрешен принцип. Следователно, всеки трябва да знае за себе си, кои са подбудителните причини, които го заставят да бъде вярващ или безверник. Някой казва: Аз вярвам в Бог, аз търся истината. Питам: кое е заставило този човек да вярва в Бог и да търси истината? Можете ли с веруюто, което сте приели, да издържите на своя идеал, при всички мъчнотии в живота си? Ако при известни мъчнотии вие се откажете от своя идеал, това показва, че още не сте дошли до истината. Когато намерите истината, вие ще се освободите от всички страдания и противоречия. Ученият, който се е домогнал до великата наука, която му разкрива свойствата на въглерода, водорода, азота и кислорода, както и на техните съединения, той може вече да се освободи от страданията в живота. Този човек в затвор не влиза, от огън не изгаря, във вода не се дави и от храна не може да бъде лишен. Много от вас сте вярващи, но знаете ли свойствата на въглерода така, че като го стиснете в ръката си да го превърнете в диамант? Ако знаете свойствата на въглерода, последен бедняк да сте, ще вземете едно парче дървен въглен, ще го стиснете в ръката си и ще го превърнете в диамант. При това положение, можете ли да бъдете беден? Сегашните учени превръщат въглена в диамант, като го подложат на голямо налагане, обаче, те не знаят вътрешния, духовния начин за това превръщане. Едно от свойствата на

въглерода е, че той гори. Горенето пък се дължи на отсъствието на вода. Дето има вода, там горене не става. При това, колкото по-голямо е количеството на водата, толкова по-малка е възможността за горенето. Ученият адепт, който знае това нещо, ще вкара по някакъв начин повече вода във въглена, след което ще го нагрее при силно налагане, докато се стопи. По този начин въгленът ще се превърне в диамант.

И тъй, ако вашите идеи при нагряване изгарят, това показва, че имате малко вода в себе си. Ако вашата вода е замръзнала, това показва, че топлината ви е малко. Днес много хора в духовно отношение са замръзнали. Защо?

Малко мислят. Между съвременните хора и досега срещаме такива, които са останали от предпотопни времена, Те са обвити в своите ледове, и ако се извадят оттам, ще видите, че месото им е съвсем запазено, каквото е било преди хиляди години, но живот няма в тях. И досега в света съществуват мисли и чувства, останали още от предпотопни времена, но живот няма в тях. Защо ви са такива мисли и чувства, които не носят живот? Защо ви е такова верую, което не може да внесе мир в душата на човека? Защо ви е такава наука, която не може да покаже истинския път на хората? Нека съвременните астрономи покажат на хората, какъв е смисълът на вселената! Те изучават слънцето, както и другите планети, но не са в състояние да обяснят дълбокия смисъл и предназначение за съществуването на тия слънца и планети. Те казват, че топлинната и светлинната енергии идат от слънцето, но как се образува тази енергия, и те положително не знаят. Какво има на слънцето, не знаят. Има ли живот на слънцето, както и на другите планети, и това не знаят.

Съвременната наука изучава всички явления в природата, но всяко за себе си, без известна връзка, без някаква зависимост между тях. Физиолозите пък изучават главно функциите на органите в човешкия организъм. Те знаят, каква е службата на стомаха, на белите дробове, на червата и т.н. Обаче, какво ме ползва това знание, ако едновременно с него не зная, как да се разговарям с моя стомах, и как да го заставя да ме слуша? Понякога стомахът става господар на човека и му казва: Аз имам на разположение десет милиона работници, все специалисти, хора амбициозни, които по никой начин няма да насилваш да работят. Те искат малко почивка, и ти ще задоволиш тяхното желание. Ако употребиш насилие срещу тях, те ще обявят стачка, и ти по никой начин не можеш да ги заставиш да работят. Учените точно определят времето, необходимо за смилане на храната. Стомах, който изисква четири часа, зз да смели храната, не е нормален. Във функциите на такъв стомах има някаква аномалия. Всъщност, колко време е нужно за храносмилането? Природата е точно определила

времето, необходимо за смилане на храната. Едно е важно: храната да бъде абсолютно чиста! Сегашните хора бързо ядат, бързо приготвят храната си, без да държат на това, дали е добре измита, или не, като за оправдание цитират ред стихове. Те казват, че външната чистота не била толкова важна. Човек трябвало да обръща внимание главно на вътрешната чистота. Храната, която днес се употребява, е толкова нечиста, че стомахът трябва да употреби известна част от времето само за изчистването ѝ. След това вече той пристъпва към смилане на храната. Ако се случи част от тия сокове да проникнат в кръвта, тя става нечиста.

Казвате: Как можем да познаем, коя храна е чиста, и коя – нечиста, както и това, каква храна съответства на даден организъм? В човек има едно чувство, с което той познава, коя храна е за него, и коя не е. Ако не можете да намерите съответна храна за вашия организъм, по-добре не яжте. Почакайте ден, два, но да намерите съответната храна за своя стомах. Който яде навреме, той ще научи този закон и ще се благослови; който не яде на време, той ще изгуби добрите условия на живота и преждевременно ще замине. Когато човек се научи да яде правилно и да си избира съответна храна, той е научил вече законите на физическия свят, които постепенно ще приложи и към своя вътрешен живот. Физическите закони имат отношение и към духовните, т. е. към вътрешния живот на човека.Мнозина казват, че преди всичко важна е вътрешната, а не външната чистота. Обаче, понякога външната нечистота съответства на вътрешната, и вътрешната нечистота съответства на външната. Външният живот трябва да бъде израз на вътрешния, и обратно: вътрешният живот трябва да бъде израз на външния. Така е в живата природа. Закривените нокти на сокола и на орела, например, показват тяхната мисъл. Кога, именно, орелът е научил закона, по който да изкривява ноктите си във вид на кука? Изкривените нокти на орела, на сокола и на ред още грабливи птици говорят за една от техните характерни черти. Въз основа на същия закон, ако човек остави ноктите си да растат свободно, и те ще се завият надолу, във вид на кука. Когато ноктите на човека се завъртват надолу, това показва, че и той някога е бил в положението на орел. В този смисъл, праведен човек е онзи, ноктите на когото никога не се завъртват надолу. Щом ноктите на човек се завъртват надолу, това показва, че в характера му се създава нещо хищническо. В живота на този човек е станало някакво вътрешно отклонение. Първоначално този човек е решил да води чист и свят живот, но като се е намерил в затруднение, казал: Не може да се живее с чистота, с честност; така не върви, ще се отклоня малко от този живот. Щом се отклонил от правия път, ноктите му започнали да се изкривяват надолу. Изкривените нокти на човека показват, доколко той се е отклонил от диаметъра на своя живот.

Следователно, всички недъзи, които съществуват между хората, трябва да им послужат, като мерки, по които да съдят, доколко са се отклонили от правата посока в живота. Като видите някакъв недостатък, било в себе си, било в другите, това е придобивка, за която трябва да се радвате. Този недостатък показва, де сте се отклонили, и какво отклонение е станало във вашия живот. В това отношение, недостатъците на хората не са техни съществени качества, но са временни отклонения само, които предстоят на изправяне. Кой банкер няма да се зарадва, когато му се обърне внимание, че при сметките си той е дал някому десет хиляди лева повече, отколкото е трябвало? Значи, има известни погрешки в живота на човека, за които, ако му се обърне внимание, той се радва и бърза да ги изправи. Тези грешки вървят във възходяща степен. Намирането или посочването на тия погрешки винаги носи известни придобивки. Добре е, когато човек види погрешката си и е готов да я изправи. Опасно е, обаче, когато не иска да я види, или когато се заблуждава в нещо и не може да го види, още повече да го изправи.

Сега, като говоря за заблужденията, срещам религиозни хора, които се заблуждават, като мислят, че ще се домогнат до любовта на Бог и на ближния си по лесен начин. Не, докато не изпълняват волята Божия, те никога няма да имат Божията Любов. Защо е невъзможно това? Ще обясня мисълта си със следния пример. Ако някой одере кожата ви, и след това ви накара да се изложите на силно слънце, какво ще изпитате? Това слънце ще ви милва ли? Не, то ще ви причини големи болки, големи страдания. Целта на слънцето е да ви помогне, да заздрави одраната кожа, и вместо нея да образува нова; докато стане това засъхване, вие ще минете през големи страдания. За положението, в което се намирате, слънцето може само по този начин да ви помогне. Следователно, грешните хора ние наричаме хора с пропукана аура, или хора с одрана кожа. Може ли да се нарече ваш приятел онзи, който е одрал кожата ви? Може ли да се нарече права мисъл онази, която разрушава вашия морал и ви отклонява от пътя, който ви е предначертан? Какво виждате в живота на някои хора? Някой човек е щастлив, доволен, но изведнъж става нещо в живота му, което го отклонява от неговия път, и той изгубва своята радост. Питам: може ли радостта да се губи? Има ред закони в природата, които, ако следвате, никога не можете да изгубите радостта си. Например, докато живеете в закона на любовта, никой не може да отнеме радостта ви. В който ден се усъмните в този закон и кажете, че никой не ви обича, вие изгубвате радостта си и се намирате в закона на подпушването. Често слушате някой да казва: Едно време Бог ме обичаше, и тогава аз Му служех; сега вече Той не ме обича, и аз се отказвам да Му служа. – Ако това е зърно, де е погрешката тогава? Да мислят хората така, това показва, че те са несправедливи. От хиляди години насам, хората живеят в благодатта

Божия, а при това казват, че никой не ги разбира. Кой човек е дал на Бог онова, което Той изисква от него? След всичко това, съвременните хора искат животът им да се изправи. Казвам: върнете това, което не е ваше! Нека художникът престане да продава картините си! Нека ученият престане да продава знанието си! Нека свещеникът престане да продава молитвите си! Нека всеки постъпва според закона на любовта – даром приема, даром да дава. Ще кажете, че е невъзможно днес да се живее без пари. Нека дойде един учител да ми преподава от любов и да остави на мен, аз да му се отплатя с любов. Когато учителят работи с любов, и ученикът ще му отговори с любов. Той всякога ще му бъде благодарен и ще знае, как да му се отплати. Обаче, ако учителят постави ученика си в известни материални условия, един от двамата непременно ще бъде изигран. Има случаи, когато ученикът свършва училище и измества своя учител. Значи, ученикът е излязъл по-хитър от учителя си. Обаче, видният музикант никога не може да бъде изместен от своя ученик. Виден музикант е онзи, който работи с любов. Ако ученикът може да замести учителя си, това подразбира, че в света е имало място само за един учител. Сватът е толкова широк, че за всеки учител, за всеки музикант има определено място, което никой не може да отнеме. На музиканта, който работи с любов, ще му се каже: Ето твоето място, което от хиляди години те чака. Седни и свири! Същото се отнася до учителя, до учения, до проповедника, до всички хора, изобщо, които работят с любов. Тъй щото, когато работите по закона на любовта, вие няма да се нуждаете от пари. При това положение, парите не могат да играят роля в живота. Защо? Който ви обича, той ще каже: Влезте в градината ми и си откъснете колкото плодове искате и от което дърво искате. Понякога ще пожелаете вие сами да си откъснете плодове от моята градина, а някога ще искате аз да ви откъсна. За предпочитане е някога аз да отворя касата на своя приятел и да туря, или да взема от нея, колкото искам; някога е за предпочитане той да отвори касата си и да ми даде, колкото иска. Това е въпрос на взаимно доверие.

Питам: какво се изисква затова? Високо съзнание. Затова, именно, апостол Павел казва: „Ние, като ученици на Божествената Школа, като хора с високо съзнание, можем да се справим с мъчнотиите в живота и да намерим това, което търсим. Който не може да се справи с мъчнотиите и противоречията в своя живот, той ще остане във временното, в преходното, т.е. в обикновения живот. Всеки сам трябва да се справя с противоречията, защото те са последствия на негов минал живот. Всяко нещо, което човек веднъж е пипнал, остава следа от него; всяка мисъл и чувство, които са минали през човека, са оставили следа, по която могат да го познаят.

За изяснение на тази мисъл, ще приведа следния пример. Тези дни имаше в стаята ми една чиния с пресен, хубав мед. Няколко оси го помирисали и влезли в стаята; те намерили меда, кацнали на чинията и почнали да смучат. Влизам в стаята си, и те веднага ме поглеждат и казват: Ти си добър човек, няма да ни изпъдиш. – Добър човек съм, но преди да ядете от меда, вие трябваше да искате позволение. Аз не исках да ги гоня, но взех един чист лист хартия и захлупих с него чинията с меда. Осите веднага се разбягаха и взеха да обикалят около чинията. Като видяха, че не могат да ядат от меда, те веднага дойдоха около мен, взеха да бръмчат над главата ми, да настояват да дигна хартията, с която съм закрил меда, защото, по следата, оставена от мен, разбраха, че аз съм турил хартията. Значи, каквото пипне човек, той остава върху него своите следи. Каквато мисъл мине през ума на човек, добра или лоша, и след като се отдалечи от него, тя пак носи неговите следи; каквото чувство мине през сърцето на човека, добро или лошо, и след като се отдалечи от него, то пак носи следите му. Това показва, че от мислите и чувствата, които се носят в пространството, може да се познае и човекът, от когото са излезли. Като знаем това, ние трябва да оставяме своите добри влияния в света. Ние сме пратени на земята да работим и, от своите добри мисли и чувства, да създадем нещо хубаво. Всички наши мисли и чувства ще останат на земята, за да влезат един ден в общия строеж на човечеството.

Един ден, когато напуснете земята, ще видите, колко от вашите мисли и чувства са създадени по Божествените правила. Ако те са се развивали по тия правила, вие ще се намирате в положението, за което апостол Павел говори: „Като че нищо нямаме, а всичко владеем". Този закон се проверява в отношенията на хората, на всички живи същества, изобщо. Например, когато обичате някого, или когато вас обичат, вие сте готови да дадете всичко. Затова не се изискват много молитви. Когато ученик обича учителя си, колкото последният да е коравосърдечен, той е готов да отвори душата си за своя ученик и да му даде от богатството си, от своето знание. Така постъпват и нашите напреднали братя спрямо нас; те са готови още повече да дават, да ни помагат, ако и от наша страна има разположение към тях.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички, е чистота. Аз не говоря за онази чистота, получена чрез филтриране на мътната вода. Под думата „чистота", аз разбирам онази първична материя, от която е било създадено човешкото тяло. Тази първична материя оказва влияние върху мислите и чувствата на човек. Под думата чист живот, разбирам онова течение на сили, което излиза от Първичния Извор и се влива в живота. Само този живот е в състояние да изчисти нашия живот, и да внесе в него вътрешна светлина и доволство. Апостол Павел имаше тази опитност, която изказа в следните стихове: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с

Духа Светаго, с любов нелицемерна, със словото на истината, с оръжия на правдата в дясната ръка и в лявата; в слава и безчестие, в хулене и захваляване; като прелъстници, а истинни; като непознати, а познати; като на умиране, а ето, живеем; като наказани, а не умъртвявани."

Прочетете тези няколко стиха от 6 гл. II Послание към Коринтяните и правете опити с тях. Съвременните хора прекарват големи изпитания, вследствие на което дохождат до отчаяние, до умопомрачаване, и никой не може да им помогне. Някой се влюбил в парите си, но случва се, че ги изгубва, и той се отчае; друг някой заема видно обществено положение, но го обвинят, че направил някакво злоупотребление, а всъщност не го е направил. На тези хора може да се помогне, само когато те сами дойдат до закона на чистотата. Вие трябва да знаете, че извън вашия свят има и други светове, с по-напреднали от вас същества, които знаят работите по-добре от вас. И затова, като се намерите в трудно положение, обърнете се към тия същества за помощ. Какво правят в такива случаи съвременните хора? Те се обръщат за помощ към Петко, към Ивана или Стояна, като казват, че Бог бил високо, не ги чувал; ангелите били ефирни същества, не могли да влязат в положението им, а светиите били заети, не могли да им се отзоват в помощ. Не, съществува един свят, толкова възвишен и чист, толкова отзивчив и чувствителен към страданията на хората, че при най-слабото апелиране към съществата от този свят за помощ, веднага се получава отговор. Ето защо, всички трябва да апелираме към този възвишен свят. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бог". Действително, само онзи ще открие лицето си пред нас, който истински ни обича. Който не ни обича той никога няма да открие лицето си пред нас. Казано е още: Не можеш да видиш лицето ми и да останеш жив". Защо Бог е казал така на Моисей? Защото той си позволи да убие един египтянин и да скрие тялото му в пясъка. Дълго време Моисей не можа да изкупи своя грях. Бог му каза: „ Понеже твоите ръце са изцапани с кръв, ти няма да видиш лицето ми, докато не се изчистиш". Моисей мислеше, че с убийство ще може да освободи израелския народ. Той извърши убийство, но не видя божието лице. И всеки християнин, който мисли, че като изцапа ръцете си с кръв, ще види Бог, той се лъже, Докато хората не изчистят ръцете си от кръвта на братята си, те никога няма да видят лицето на Бог.

Сега, и на вас се проповядва чистота! На кои вас? На онези, на които ръцете не са изцапани с кръв. Мнозина от вас имате малки и големи недъзи, но за да се справите с големите недъзи, първо трябва да се справите с малките. Ако не можете да се справите с един малък недъг в себе си, по никой начин не можете да се справите с големия. С какво се отличават съвременните автомобили? С голяма подвижност. Също така и

човек трябва да бъде гъвкав, подвижен, навсякъде да се върти и обръща,но никога назад.Той трябва да минава през всички пътища, без да причинява пакости. Това значи разумен човек! Разумният лесно се справя с големите мъчнотии в живота си.

Казвам: всеки трябва да изучава великата наука на религиите, която води към придобиване на новия живот, който ще разреши личните, семейните и обществените въпроси в живота. Всеки трябва да се стреми не към дълг, но към безсмъртен живот, да разбира елементите на този живот. Например, хващат някого, турят го в затвор, бият го, изтезават го, а той плаче, моли се на Бог, да го освободи. Ако този човек е праведен, той трябва да се справи лесно с това положение. Дошло е време, когато праведният не може да бъде бит! Дошло е време, когато праведният не може да бъде измъчван! Дошло е време, когато праведният не може да бъде разпъван! Като говоря за праведния, аз разбирам ония благородни, възвишени души, които приличат на чисти извори. За такива праведни хора, именно, е дошло време да не бъдат бити и измъчвани. Всеки човек може да бъде праведен, да се издигне над обикновените условия на живота, над дребнавостите. Как може да се постигне това? Като престанете да се оплаквате от вашите болки и страдания. – Ама стомах ме боли. – Престанете с болките на вашия стомах! – Ама ревматизъм имам. – Престанете да мислите за вашия ревматизъм! – Главата ме боли. – Престанете да се занимавате с вашето главоболие! – Условията на живота са лоши. – Престанете да вярвате в лошите условия! – Баща ми умрял. – Престанете да вярвате в смъртта! – Война ще има. – -Престанете да вярвате във войните! – Светът ще се свърши. - Престанете да вярвате в свършването на света! – В другия свят ни чакат големи мъчения. – Престанете да вярвате в мъченията на онзи свят! Престанете да вярвате във вашите къщи, които носят хиляди нещастия в света! Вярвайте в Божественото, което всеки момент се проявява! Вярвайте в малката светлинка, в малката радост, която се проявява в душите ви! Вярвайте в Бог, тъй както Той се проявява във вас! Бог е създал света, и Той сам е определил отношенията си към всяко живо същество. Щом е така, никога не заставайте между Бог и кое и да е живо същество. Всеки човек трябва да се постави на своето място! Клетките на стомаха не могат да се съединят направо с клетките на мозъка, между тях има ред други клетки. Ако си клетка от стомаха, първо ще се организираш със стомашните клетки, а после с останалите; ако си клетка от краката, първо ще се организираш с клетките на краката, а после с останалите. Следователно, първата задача на човека е да намери своето място в природата, и оттам да намери пътищата и съобщенията към великата мисъл, която работи в света.

„Като наскърбени, а то винаги сме радостни." Радостен е онзи, който е

разбрал смисъла на живота. „Като че нищо нямаме, но мнозина обогатяваме." Богат е онзи, който, след като е мислил, че нищо няма, повярва, че всичко има в себе си. Богат е онзи, който може да вярва като дете, че всички богатства в природата са и негови богатства. Една от проявите на истинската вяра е вярата на детето. Ще приведа един пример за чистата детска вяра. Това се случило някъде в България. Една майка казала на детето си: Хайде, мама, днес ще те заведа на площада, дето ще има молебен за дъжд. Детето се приготвило да върви с майка си, но първата му работа била да си вземе чадър. – Защо ти е, мама, чадър? – Ами нали ще вали дъжд след молебена? – Не ти трябва чадър, остави го дома. – Не, не искам да се мокря, Дъжд ще вали! – отговорило детето. Значи, майката не вярвала, че ще вали дъжд, а детето повярвало. Такава трябва да бъде вашата вяра! Щом се молите за нещо, трябва абсолютно да вярвате в него. Вяра без съмнение се изисква от всички хора! Дойде някой студент при мен и ме пита: Ще издържа ли изпита си? – От вярата ти зависи. Ако вярващ, ще издържиш изпита; ако не вярваш, няма да го издържиш. – Искам сигурно да зная, ще го издържа, или не. – Щом се съмняваш, ще те скъсат. Когато Божественото говори, то говори само веднъж, никога не повтаря едно и също нещо. Следователно, ако Бог ти казва нещо, ще повярваш, и втори път няма да задаваш същия въпрос. Някой е болен и запитва Бог, ще оздравее, или не. Ако Бог му каже, че ще оздравее, той трябва да повярва. Хиляди хора могат да твърдят противоположното, но той трябва да вярва на Божиите думи. Бог е Онзи, Който върши чудесата в света. Хората не вършат чудеса. Вярвай в Бог и ще видиш Неговите чудеса. Той ще ти бъде учител, а ти – Негов ученик. Ние трябва да бъдем като малките деца, да вярваме в Бог, като в свой Баща. Заблуждение било да се вярва в Бог. – Покажете ми един човек, който да е свободен от заблуждения! Ако е въпрос за заблуждения, съвременните хора са хипнотизирани от своите заблуждения. Учени и прости, богати и бедни, учители и ученици, родители и деца, всички се намират под влиянието на своите заблуждения, вследствие на което се явяват ред страдания, нещастия, болести, разочарования и т.н. В това отношение, съвременните хора не могат още да се нарекат истински вярващи.

Сега, аз говоря за вярата принципно. И ако вие повярвате в Божествената Истина, като дете, моментално ще съблечете старата си дреха и ще се облечете в нова, както змията съблича старата си кожа. Ако не можете да направите това, вие сте в положението на влечуго. Идват при мене наши братя и ми казват за един брат, че бил много болен, щял да замине за онзи свят. Отивам при този брат, гледам го, лежи, пъшка, не може да стане, да се пораздвижи. Казвам му: по този начин ти няма да оздравееш. Толкова дни вече, как лежиш. Трябва да станеш от леглото си и да ходиш! – Не мога да се държа на краката си. – Нищо от това, ще станеш, с риск даже да

паднеш. Ако паднеш, ще започнеш да пъплиш по земята, като малко дете. – Не съм животно да пъпля. – Така е дошло сега, ще носиш и това положение, докато излезеш вън от стаята. Ще попъплиш малко, ще спреш, ще повдигнеш мисълта си към Бога и ще кажеш: Господи, благодаря, че ми даде възможност и това да направя. Помогни ми сега да се изправя на краката си! Смирение се иска от вас! Ако някой човек е в последния час на живота си, той може да се възвърне отново към живот, като повярва в Бог и се предаде в ръцете Му, Той да работи върху него. Остави ли се напълно в ръцете на Бога, без никакъв страх, без съмнение, без всякакви лекарства, но с абсолютна вяра, той ще види силата на Бог.

Ако искате някакви лекарства, било като лечебни средства, или средства за чистене, ще ви препоръчам следните: изпивайте на ден по два-три килограма чиста гореща вода. Ако сте на крак, носете сами вода. Носенето на вода се отразява благотворно върху организма. Освен това, правете дълбоки вдишвания, да разширите дробовете си. Болният трябва сам да кладе огън. Много болни не оздравяват лесно, защото очакват всичко от своите ближни. Болен ли си, стани полека от леглото си, донеси малко вода и си почини. После, наклади огъня, тури вода да се вари; като заври водата, пий няколко чаши гореща вода и пак си почини. След това направи няколко дълбоки вдишки, да поемеш въздух с целите си дробове. Само по този начин болният може да се лекува. Човек трябва да бъде слуга първо на себе си. Когато е здрав пък, той сам трябва да се грижи за прехраната си, сам да работи земята, да изкарва и за себе си, и за ближните си. Това не значи, че всеки трябва да стане земеделец. Тъй както днес се прилага земеделието, според мен, това е лакомия – всеки се стреми да изкара, колкото може повече. Достатъчно е всеки човек да изкарва по 20-30 кг. жито за себе си.

И тъй, всички трябва да се върнем към Бог. Всеки труд, всяка работа, която вършим за Бог, е свещена. Дали работата ни ще се отнася до изучаването на твърдата материя, на въздухообразната, на течната или най-после ще изучаваме огъня, тя е свещена работа, щом е за Бог. Ако не работим за Бог, с каквото и да се заемем, тази работа не е свещена. За кого трябва да работим, да учим и да се трудим? – За Бог. Каквото Той ни говори, каквото Той ни учи, трябва да Го слушаме. Срещате някой хиромантик, той вземе ръката ви, погледне я, и по нея определя вашия характер. Казвам: само това не е достатъчно. Истинският хиромантик трябва да чете на ръката миналото, настоящето и бъдещето. Такъв хиромантик може да определи на човека, след колко години точно ще замине за онзи свят, кой ден, кой час и коя минута; какъв ще бъде денят на заминаването му, слънчев, мъглив, или дъждовен – всичко това той може да предскаже с най-големи подробности. Един хиромантик адепт среща едного и му казва, че след 20

години ще замине за онзи свят. – Как така? Аз съм съвсем здрав човек.– Това нищо не значи. По това време ще се отвори война, и ти ще вземеш участие във войната. Една граната ще падне близо до теб, ще се пукне и ще те задигне за онзи свят. – Какво да правя тогава? – Ако не вярваш, ще провериш думите ми; ако повярваш, има възможност да се измени съдбата ти. – Как? – Като повярваш в Бог, с вярата на детето, и изпълниш Неговата воля. Само Бог е в състояние да измени съдбата ти. Иначе, ще опиташ думите ми.

Следователно, ако вие не искате тази граната да падне пред вас и да отнеме живота ви, ето пътят – абсолютна вяра във Великото, в Безграничното! Сега е най-благоприятното време. Това говори Бог в нас. Аз не говоря за онези богове, които са заблудили и заблуждават хората, които са ги измъчвали и терзали, но говоря за Единния Бог, Който е говорил на душите ни и в миналото, говори и в настоящето, ще говори и в бъдещето. Той внася в човека твърдост, издържливост, Той внася и мекота. Той внася в умовете светлина, а в сърцата – топлина. Той внася в душите на хората всичко възвишено и благородно. Отличителното качество на Бог е, че всичко дава, а нищо не взима. Онзи, който само взима, той е меситинът, т. е. посредникът при покупко-продажбите. За да разбере Бог, за да Го познае, човек трябва да се свърже с Него, и тогава ще види, какви блага Той му е дал, какви заложби е вложил в душата му. За тази цел, човек трябва да приеме в себе си Божията Любов, Мъдрост и Истина. Щом ги приеме, той ще се свърже с Великото Начало на живота. Мнозина се съмняват в думите ми, и затова вратата към този възвишен свят остава за тях затворена. Щом повярват , вратата се отваря, и душата им почва да се пълни с благата на този свят. – Щом Бог ви е създал, вие трябва да работите върху себе си, за да развивате всичко онова, което Той е вложил във вас. Казвате: време ли е да започнем тази работа? – Вие сте закъснели даже. – Няма ли да се ограничим от тази работа? – И без нея вие сте се ограничили вече, а тази работа ще ви освободи от ограниченията. Обаче, вие сте свободни да вярвате, или да не вярвате, да работите, или да не работите.

Често слушате някой мъж да казва: Аз не искам да бъда мек, като жена. Жената пък казва: Аз не искам да бъда твърда, настойчива, като мъж. – Това са човешки измислици. В даден случай мъжът трябва да бъде мек като жена; в друг случай пък жената ще бъде твърда като мъж. Половете се сменят. Жената и мъжът са форми, които могат да се менят. Днес някой е мъж, в бъдещия си живот ще дойде в женска форма. И обратно: в друг живот жената може да дойде в мъжка форма. Когато дойде до великите Божии принципи, човек ще разбере, че между всички форми, които съществуват на земята, има тясна връзка, чиято същност трябва да се знае. Човек може да носи рокля вместо панталони, и обратно: той може да носи

панталони вместо рокля. В този смисъл, като човек, ти трябва да бъдеш мек, подвижен, като водата; да се разширяваш, като въздуха; да бъдеш твърд, устойчив, като въглерода и най-после, да имаш светлината и топлината на огъня. Човек трябва да развива тези качества в себе си. Това са елементи, които се съдържат във всеки човек, но от него се изисква работа, за да ги развие. Защо трябва да ходите при другите хора, от тях да купувате светлина и топлина?

И тъй, всеки човек може да бъде връзка, проводник между Бог и хората, да им помага, да улеснява техния път. Такъв човек може да се нарече приятел на човечеството. Когато Христос е казал, че трябва да обичаме ближния си, като себе си, Той казва, кой, именно, е нашият ближен. Нашият ближен не е ли онзи самарянин, който може да ни помогне в нужда? Не пренебрегвайте човека, който може да предизвика във вас мекота, или чувство на състрадание. Ако някой човек затъпи сърцето си, невидимият свят ще изпрати при него болни, бедни, немощни, да събудят в него мекота. Затова, той не трябва да презира тези хора. Мекото сърце, мекият отговор, мекият поглед спасяват човека от много злини. Когато някой човек е станал твърд повече, отколкото трябва, той е изгубил мекотата на сърцето си.

Съвременните хора препоръчват труд, тежка физическа работа, за да затвърдят мускулите си. Аз пък не препоръчвам твърдост на мускулите, но пластичност. Работата е упражнение; дишането е упражнение; храненето е упражнение. Де е животът тогава? В любовта. Когато в сърцето на човек се яви първия лъч на любовта, едва тогава той започва да живее. А в света е точно обратно. Когато някой започне да люби, хората казват: Опасна е работата на този човек! И започват да философстват: любовта е илюзия, любовта е фантазия и т.н. Според мен, единственото най-безопасно нещо в живота, това е Божията Любов. Като говоря за любовта, аз нямам пред вид вашите разбирания за любовта; аз говоря за първия момент, в който любовта се проявява в душата на човека и го заставя да обикне всички хора, да ги почувствува като братя и да каже. Господи, благодаря Ти за първия лъч на Любовта, с който ме огря. Който веднъж само е изпитал тази светлина и топлина в душата си, той разбира вече другите хора и се радва, че и преди него е имало такива, които са сочили на хората пътя към вечната светлина и знание. Изпиташ ли тази благодарност към Бог, едновременно с това ти я пренасяш вече на общия олтар на човечеството. След теб още много твои братя ще дойдат на този олтар да принесат своя дар.

Казвам за да ви огрее първия лъч на любовта, вие трябва да се освободите от всички болести и заблуждения, които днес ви измъчват. Болестите са

вашите барометри. По тях се съди, доде сте стигнали и какво ви липсва. Докато минавате още през болестите, благодарете на Бога и молете се да ви помогне, да разберете, какво ви липсва. Засега те представят отрицателната страна на вашия живот. Един ден, когато се справите с вашите болести, ще дойдете до положителната страна на живота. Казва някой: Здрав бях, но хората ми отнеха здравето. Не, никой не може да отнеме здравето на човека; никой не може да отнеме храната, въздуха, водата, светлината, топлината, както и мисълта и чувствата на човека. Те са негови съществени, необходими елементи, дадени му още от създаването на света. Христос казва: „Аз съм живият хляб, и който ме яде, никога няма да огладнее. Аз съм живата вода, и който ме пие никога няма да ожаднее." Значи, хлябът и водата са единствените реални неща в света, без които не може да се живее. В който момент съзнаете, че имате живия хляб и живата вода в себе си, вие ще влезете в Вечния Живот, дето душата се пълни с радост и веселие. При това положение само човек може да каже: „Като че нищо нямаме, а всичко владеем". Щом съзнавате, че Бог живее във вас, вие ще можете да помагате на бедни, да лекувате болни и да се радвате, че Бог се проявява чрез вас. Когато срещна човек, който мисли право, аз се радвам. Някой говори, иска да ме убеди, че е прав, че мисли право. Всеки познава правата мисъл и правото чувство. Ако не вярвам в теб, като в душа, която Бог е създал, аз не съм на правата страна; и ако не те познавам такъв, какъвто си създаден от Първата Причина, аз не съм на правата страна. За да бъдем на правата страна, ние трябва да се познаваме такива, каквито първоначално сме били създадени.

Сега, на всички се препоръчва чистота. Молете се да ви освободят от всичко нечисто, което ви опетнява. Ако влезе някой във вашия двор и изнесе навън всичката смет, направил ли ви е никакво зло? Ако влезе някой в дома ви, отвори касата ви и обере всички крадени пари, от векове насам, направил ли ви е никакво зло? Този човек не само че никакво зло не ви е направил, но добро ви е направил, защото, вместо крадените пари, той е турил от своите пари, придобити с чистота и святост. Не само това, но ако дойде някой и съвършено изпразни касата ви, без да тури нещо в нея, и в този случай даже не ви е направил зло. Защо? Защото касата на човек трябва съвършено да се изпразни, за да дойде върху него Божието благословение. Ако стомахът ви не се изпразни, можете ли да вложите нещо ново в него? Ако дробовете ви не се изпразнят, можете ли да вложите в тях чист въздух? Красиво е човек да се празни. Живите хора са всякога празни, а умрелите са пълни. Какво разбираме под думата празнота? Под думата празнота разбираме възприемане на нещо от Божествения свят. Празненето означава правилна обмяна между Бог и човек. Само така ще разберете Божията пълнота.

Желая ви сега да имате празни стомаси, празни дробове, празни каси, за да ги пълните с Божествени блага! Желая понякога и умовете, и сърцата ви да бъдат празни, да се пълнят със светли мисли и благородни чувства! Само чрез празнене вие ще имате непреодолим копнеж към придобиване на вечното. Докато умът ви е пълен, вие ще мислите, че всичко имате и всичко знаете. Щом умът ви се изпразни, ще имате копнеж за велики и светли мисли. Днес се търсят хора с празни умове, с празни сърца, с празни стомаси и дробове, с празни каси. Празни от какво? Празни от стари, нечисти неща. Когато лекарят дойде при някой болен, първата му работа е да даде на болния очистително, да изпразни стомаха и червата му. И природата има определен ден за изпразване. Разумните хора трябва да изпразват съзнанието си. Когато се говори за покаяние, разбираме изпразване на човешкото съзнание от всичко онова, което му е причинявало болки, страдания, разочарования. Пълнотата на съзнанието, с която човек е разполагал досега, е била бреме за него. Това бреме трябва да падне! Бремето на човешкото съзнание индусите наричат карма; освобождаването от това бреме, те наричат благодат. Само Божията Любов е в сила да освободи човек от това бреме. С товар ли, или без товар е по-добре? Без товар е по-добре да се живее, отколкото с товар. Щом е така, за в бъдеще човек няма да товари стомаха си толкова много, както днес прави. Той ще бъде като пчела. Ще близне малко мед и ще се задоволи. Следователно, има начин за лесен живот. Той се заключава в носене на малък товар, на малко бреме. Този живот се отнася до съзнанието на човека. Първо той ще го приеме в съзнанието си, после ще го живее вътрешно, а след това вече ще го изрази навън. Тогава праведните ще се хранят даром. „Като оскърбени, а то винаги сме радостни". Желая ви от днес да имате тази радост в себе си, тази абсолютна вяра, че Бог е вложил доброто във вас! Вярвайте и ще имате това благо! Ако искате да бъдете добри, учени хора – вярвайте! Ако искате да бъдете богати, силни, красиви хора – вярвайте! Каквото добро пожелаете – вярвайте, че ще го постигнете! Не туряйте никакви пречки, никакви граници на Божиите блага и ще ги придобиете!

Беседа от Учителя, държана на 25 септември, 1927 г., София. – Изгрев.

1927_09_25 *Линиите на ума и сърцето*
25 септември 1927 г.
лекция пред специалния клас

ЛИНИИТЕ НА УМА И СЪРЦЕТО

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

(Чете се резюме на темата: „Предназначението на красотата".)

Кои линии наричаме успоредни? В каква посока могат да вървят успоредните линии? – В една и съща, и в обратна посока. Всъщност, успоредните линии се движат винаги в противоположна посока. – Защо? – Защото две успоредни линии всякога представят две части на едно цяло. Например, линията на сърцето и линията на ума в човешката ръка представят две приблизително успоредни линии, които са части на едно цяло. Те се движат в противоположни посоки: умът излиза от възвишението на Юпитер и отива към Марс; сърцето върви в обратна посока на ума. За да запазят своята успоредност, двете линии трябва да бъдат еднакво дълги, т.е. еднакво интензивни. Ако едната изгуби скоростта си, другата ще я привлече към себе си и някъде във вечността те ще се пресекат. Пресичането на успоредните линии показва, че са попаднали в различно гъсти среди. Ако линията на сърцето е по-дълга, а на ума – по-къса, това показва, че сърцето е по-интензивно и се движи с по-голяма бързина от ума.

Представете си, че сърцето е канализация, през която минават енергиите от космичния свят. Колкото по-широка става канализацията, толкова повече енергия минава през нея. Какво ще прави човек с толкова много енергия? – Ще увеличи тялото си. На голямо сърце отговаря голямо тяло. Наистина, първите същества, на които сърдечната линия била дълга, си създали големи тела, без да мислят за бъдещето поколение. Те не са взимали във внимание дали растенията могат да изхранят бъдещите поколения. Тази е причината, дето първичните животни, като мамонта и др., са изчезнали. Какво може да направи днес един мамонт? За домашна работа не може да се използва, на нивата и на лозето – също. Трябва само да го хранят, но няма да има достатъчно храна за него. Като имала предвид бъдещите условия и като спазвала закона на икономията, природата поставила големите животни при такива условия, в най-скоро време да изчезнат. Много желания на човека са подобни на предпотопните животни: колкото и да ги храните, не можете да ги задоволите. Чувате някой да казва: „Искам да обичам целия свят". Как ще обичаш целия свят с малкото си сърце? Може ли да събереш целия свят в сърцето си? Когато

човек пожелае да обича целия свят, това показва, че той има друго сърце, в което може да събере всички хора. Къде е това сърце, не знаете. Мястото на физическото сърце знаете, но къде е същинското, духовното сърце, не знаете. Сърцето е резервоар, в който се втичат и изтичат енергиите на космичния свят. При новото възпитание се обръща внимание линиите на ума и на сърцето да бъдат еднакво дълги. Ако линията на ума е по-дълга от линията на сърцето и надмине марсовото поле, човек става чрезмерно страхлив и скъперник. Същевременно той е много умен. Каквато задача му дадете, ще я реши. Ако се занимава със статистика, той взима под внимание и най-дребните данни, на които малцина дават значение. Изобщо, този човек е много съобразителен. Ако линията на сърцето е много дълга, човек става голям идеалист. Той търси все идеални хора, но понеже живее по високите върхове, не може да ги намери. Ако отиде на Тибет, на 6,000 метра височина, там ще намери няколко отшелника. По-високо от Тибет той не може да намери хора. Истинските идеалисти живеят на Хималаите. Идете там и от тази височина разглеждайте човешкия живот. Какво представят Хималаите? – Възвишените човешки мисли.

Следователно, искате ли да разрешите мъчните задачи на живота, качете се във възвишения свят на вашия ум. Там ще ги решите правилно. Има мисли, които човек мъчно може да реализира. За тях са нужни стотици и хиляди години. При това, колкото по-посредствен е човек, толкова и времето се удължава. Даже за гениалните хора и за светиите са нужни хиляда години, за да реализират своите светли и възвишени мисли. Какво представят хиляда години? За умните хора хиляда години са един щастлив ден. Като изучавате линията на ума и на сърцето, ще познаете посоката, в която човек се движи в пространството. По дължината и направлението на тези линии познавате пътищата, през които минават човешкото сърце и човешкия ум. От посоката на движението на тези линии определяте характера на човека. Знаете, че характерът на човека, както и бъдещето му, се определят от различните планети на слънчевата система, в която днес живее той.

Мнозина се запитват докога човек ще живее в слънчевата система. – Докато завърши еволюцията си. Един ден, когато завърши еволюцията си в слънчевата система, човек ще мине в друга система – в Сириус – най-светлата звезда на небето. По култура тя стои по-високо от слънцето. Като я наблюдава често, човек изпитва особен, свещен трепет в себе си. Тя събужда в човек стремеж към чистота, към нещо светло и възвишено. Всеки би желал да отиде на Сириус, но там приемат само хора с пробудено съзнание. За неподготвения, животът на Сириус е подобен на описанията, дадени в приказките „Хиляда и една нощ“.

И тъй, когато чувствителността на човека се увеличава, сърдечната му линия се удължава. В него се събира излишна енергия, която се натрупва в задната част на мозъка и му създава големи тревоги и смущения. За да се справи с тази енергия, той трябва да мисли, да я отправи в предната част на мозъка. Ако линията на ума се удължава за сметка на сърдечната, чувствителността се намалява и човек постепенно губи топлината и влагата си, втвърдява се и заболява от артериосклероза. Тази е причината, дето младите страдат от голяма чувствителност, която ги довежда до размекване в чувствата, а старите – от сухота, втвърдяване и артериосклероза.

Следователно, за да не страдат нито младите, нито старите, между чувствата и мислите им, както и между ума и сърцето им, трябва да има равновесие. За да не се размекват чувствата, не значи, че не трябва да обичате. Ще обичате, колкото е нужно – нито по-малко, нито повече. – „Колко души трябва да обичам дневно?“ – Иди на лозето и виж колко корена можеш да прекопаеш. Колкото корена си прекопал през деня, толкова е любовта ти. Да обичаш хората, това значи да работиш за тях. Щом обикнеш един човек, ти влизаш в неговото положение, интересуваш се от живота му, от неговите умствени и сърдечни прояви – от целия му живот. Някой говори за идейна любов и по цели часове седи на едно място и размишлява. Това не е любов. Любовта подразбира работа за ближния. Ти обичаш човека заради една негова черта, която при всички условия остава неизменна. Много качества има човек, добри и лоши, но някои от тях са постоянни. На тях, именно, може да се разчита. Например, някой човек е справедлив, друг – честен, трети – услужлив и т.н. За тези качества те могат да бъдат обичани. За да се обичат двама души, сърцето на единия трябва да бъде еднакво интензивно с ума на другия и обратно: умът на втория трябва да бъде еднакво интензивен със сърцето на първия. Значи в любовта между двама души трябва да става кръстосване на енергиите.

Като ученици, вие трябва да изучавате линиите на ръката си не само по форма, големина и посока, но и по дълбочина. Също така трябва да изучавате пътя, по който енергиите текат, през какви възвишения минават. Ако линията на ума и на сърцето не са еднакво дълги, те ще изгубят своята успоредност и или ще се кръстосат, или ще се слеят. И едното, и другото говорят за някаква фаталност в човешкия живот. С такива хора не правете никакво съдружие. Има случаи, когато линията на сърцето се влияе от линията на ума. И обратно: линията на ума се влияе от линията на сърцето. Това са отклонения в човешкия живот, които трябва да се изправят. Изучавайте ръката си като справочна книга в живота ви. Изучавайте линията на ума си, да знаете колко е дълга, разклонена или

права и колко е дълбока. После, проследете пътя ѝ: към сърцето ли отива, или надолу, към луната. Ако линията на ума слиза към луната, човек става мистик, живее повече във въображението си и мисли, че може да направи всичко, каквото желае. Ако линията на ума се качва нагоре, към сърдечната линия, при Меркурий, човек проявява спекулантски способности. Той се движи в гъстата материя; голям материалист е, няма висок морал. Моралът му се отнася до неговите сметки. Вън от тях никакъв морал не признава. Как може да бъде честен, когато едновременно дължи на много хора? Пари няма и не може да плати дълговете си. Като се намери в големи мъчнотии, той се ожесточава и казва: „Не може да се живее с морал, с честност“. Когато по линиите на ръката срещате знаци – квадрати, кръстове, те представят спирачки на енергиите в човека.

Като изучавате хиромантията, вие ще се натъквате на много линии, но ние обръщаме вниманието си върху основните – линиите на ума, на сърцето и на живота. Линията на сърцето трябва да върви към Юпитер, а линията на ума – между Луната и Марса, които се обичат. Понеже Луната обича философията, а Марс е войнствен, линията на ума трябва да се движи между тях, да уравновесява силите си. Ако линията на ума е по-къса от линията на сърцето, ще правите опити чрез мисълта си да я продължите поне с 1–2 милиметра. За тази цел трябва да се занимавате с трудни науки – математика, физика, философия, да уравновесите силите на ума със силите на сърцето си. Така вие се свързвате с разумни, съзнателни същества, които ви водят в правия път. Те дохождат при вас със своята мотика и рало, да разкопават почвата ви; след това посаждат доброкачествени растения и плодни дървета. От време на време те ги присаждат.

Всички трябва да изучавате хиромантията, да знаете какво ви предстои, за да избегнете известни мъчнотии. Има случаи, когато и да знаете какво ще ви сполети, не можете да го избегнете. Тогава, ако сте страхливи, за предпочитане е да сте невежи, отколкото да разполагате с големи знания. Представете си, че ви предстои някаква страшна физическа или психическа криза. Какво ще правите? Вие ще се уплашите толкова много, че от страх можете преждевременно да умрете. Ако сте студент и знаете, че някой от професорите ще ви намрази и ще ви скъса 3 пъти на изпит, какво ще правите? Ще кажете, че ще напуснете университета и ще следвате друг университет. Но и там ще се намери професор, който ще ви скъса. Има неща кармически, които не могат да се избегнат. Професорът може да ви скъса, но може да бъде крайно разположен към вас и изпитите ви да вървят отлично – зависи какво е положението ви спрямо него – карма или дихарма.

Като ученици, правете усилия да подобрите сегашния си живот. Ако сегашният ви живот е добър, и бъдещият ще е добър. Това подразбира, че идната година се определя от сегашната. Ако при усилията, които правите, можете да се свържете с разумни същества, вие ще подобрите съдбата си. Това значи да вярва човек в Бога и да уповава на Него. Да се подобри съдбата на човека, това не значи да се освободи абсолютно от товара си, но да му се покаже как да го носи и по кой път да върви. В това отношение хиромантията може да помогне на човека. Например, ако пръстите на ръцете ви са сухи, не дружете с човек, на когото пръстите са също така сухи. Ако вие сте слаб, сух, другарят ви трябва да бъде пълен, с малко въздебели пръсти при основата си. Значи между двама другари, единият трябва да има добре развита стомашна система, а другият – добре развит ум. По линията на сърцето познаваме състоянието на стомаха, а по линията на ума – състоянието на белите дробове.

И тъй, вие трябва да развивате мозъчните си центрове правилно, за да не се създава някаква аномалия. Например, ако центърът на предпазливостта е силно развит, човек става страхлив. Когато има много непостигнати желания и голям страх, човек става неврастеник. Ако знаете хиромантия, вие можете да си въздействате. Например, ако пръстите ви при основата си са слаби и между тях има празднини, това показва, че стомашната ви система е слаба. Който има такава стомашна система, той може да живее едва 30–40 години. Ако пръстите ви при основата са дебели и плътно прилепват един до друг, стомашната ви система е добре развита. Но при това положение човек е изложен на друга опасност – затлъстяване. И той не може да живее до дълбока старост. Но като знаете хиромантия, вие ще си помогнете по друг начин. Ако стомахът ви е слаб, ще усилвате дробовете си. Приложете хиромантията като нов метод при самовъзпитанието. Вижте какво прави прилежният ученик. Като учи един предмет и се умори, той не хвърля книгата с недоволство, но я замества с друга; ако и от нея се умори, замества я с трета. По този начин той дава възможност на всички мозъчни центрове да работят, за да се развиват правилно. Също така постъпва човек, който обича да чете. Като чете някоя книга, която засяга ума, за да не се умори, от време на време той я сменява с друга, която действа върху сърцето. Изобщо, при обучаване на децата, така нареждат програмата, че всички предмети да бъдат застъпени, да се развиват еднакво и умът, и сърцето. Те трябва да вървят успоредно в развитието си.

Някои окултисти поддържат мнението, че човек трябва да работи главно върху сърцето си. Човек трябва да работи и върху ума си. Линията на ума и на сърцето трябва да бъдат успоредни. Даже и линията на живота трябва да бъде успоредна на другите две, но засега ние се занимаваме главно с

линиите на ума и на сърцето. Човек трябва да се развива правилно. Когато мисли, той дава ход на мисълта си, свободно да се проявява; когато чувства, дава ход на сърцето си: нито подпушва чувствата си, нито на пара ги поставя. Ние говорим за Любовта като разумна проява в живота, а не за човешките чувства и настроения.

И тъй, искате ли да дадете път на чувствата си, да се проявят, трябва да обичате. Във всяко същество – растение, животно или човек, ще намерите поне една добра черта, заради която можете да го обичате. Обичта подразбира правилна обмяна на енергиите между две същества, които едновременно си помагат. Ако двама души се обичат и не могат взаимно да си помагат, обмяната между тях не е правилна. Обичта подобрява здравето на човека. Казано е в Писанието: „Слабият във вярата си да яде зеле“. Аз пък казвам: Слабият в здравето си да обича. Правете опити в това отношение, да се уверите в истинността на закона. Ако страдате от ревматизъм, треска или друга някаква болест, обикнете някого. В скоро време здравето ви ще се подобри. Колкото по-скоро оздравеете, толкова по-правилно сте проявили обичта. Закон е: Любовта премахва всички слабости и недъзи. Тя е особено космическо течение, което минава през всички живи същества. Колкото по-правилно се приема и предава тази енергия, толкова по-здрав е човек. Ръката му има здравословен цвят, с приятна топлина и мекота. Ръката на здравия човек не е нито много влажна и топла, нито много суха и студена. И едното, и другото представят крайности. Като пипнете дясната ръка на здравия човек, усещате приятна хладина; от лявата му ръка се отделя слаба топлина. Обаче при най-малкото заболяване, физическо или психическо, тези течения се смесват в организма, вследствие на което се явяват различни неразположения: напрежение в слепите очи, зад ушите, в задната част на мозъка и т.н. Човек сам се чуди какво става с него, че се явява желание да се гневи, да се бие, да се сърди на окръжаващите. Причината е ясна: в някои от удовете му се е събрала излишна енергия. Освобождавайте се от излишната енергия. Как? – Вечер, като си лягате, отворете всички кранове на тялото си, да излезе излишната пара навън. Това значи да си даде човек сметка за постъпките си през деня и да се освободи от всички заблуждения и погрешки. Сутрин, като стане от сън, трябва да тури въглища в машината си и да каже: „Готов съм за работа!“

Следователно изучавайте себе си, за да можете сами да си помагате. За тази цел ползвайте се от хиромантията, физиогномията, френологията, астрологията. Те ще ви доведат до познаване на себе си, до очертаване на вашия характер в най-големи подробности. И тогава, като погледнете главата, лицето и ръката си, вие ще четете по тях като по книга. Всяка линия на ръката, всяка черта на лицето и всеки център на главата са писма,

които свидетелстват за живота и дейността на човека от далечното минало до днес. Всяка нова линия на ръката или на ръцете трябва да ви радва. Обаче страшно е, когато линиите на ръката се губят. Това показва, че енергиите на човешкия организъм потъват някъде дълбоко.

Като ученици, вие трябва да изучавате различните типове ръце, глави, лица, тела, всеки да се определи към кой тип спада. Някой се хвали със знанията си, иска да мине за учен човек, а като го запитат нещо за самия него, към кой тип спада, нищо не знае. Не е учен онзи, който знае много неща за външния свят, а себе си не познава. Не е учен онзи, който знае различни теории за душата, а своята не познава и е готов да я отрече. Ето защо, човек трябва да изучава окултните науки, за да се домогне до истинското знание, което материалистичната наука не може да даде. Като изучавате физиогномията, вие можете да определите към кой тип спадате, какви възможности носите в себе си за справяне с изпитанията и изкушенията в живота. Всеки от вас ще се намери пред отворени каси и ще види доколко може да издържи на изкушението. Някой ще се изкуси и ще бръкне в една от тия каси, а друг ще мине и замине, като че нищо не вижда. Опасни са отворените каси в живота! Защо трябва да се изкушавате от отворените каси? Погледнете главата, лицето и ръката си, да видите какви блага и богатства се крият в тях. Ако носите богатството и благата си в себе си, трябва ли да се изкушавате от външните богатства и блага? Не бъркайте в чуждите каси, но бръкнете в собствената си каса, в която ще намерите всичко, каквото ви е нужно. Изпаднете ли в сиромашия, погледнете ръката си; там ще намерите начин как да се справите с положението си. На ръката, на лицето е написано как и къде ще намерите приятелите си, които могат да ви помогнат. Ако бяхте пристигнали навреме до спасителната станция – при вашите приятели, щяхте да избегнете много трудности и мъчнотии.

Помнете: Богатството на човека е в самия него. Затова, именно, е казано: „Познай себе си!“ Познай себе си, открий своето богатство и го приложи.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 26 септември 1927 г., София.

1927_10_09 Мек отговор

неделна беседа

МЕК ОТВЕТ

Беседа от Учителя, държана на 9 октомври, 1927 г., гр. Русе.

Притчи, 15 гл.

Сега ще прочета 15 гл. от Притчите.

Притчите представят книга, която съдържа мъдри изречения и поговорки за практическия, за временния живот на хората. Те не се отнасят до идейния живот, но до обикновения живот на човека. Който иска да знае, как да постъпва в живота си, нека чете Притчите и да се поучава от тях.

„Мек ответ утихва ярост; А жестока дума възбужда гняв." (– 1 ст.)

Всички сте опитали ефекта на острия, на грубия отговор. Той глобява човека. Ако отидете в някое учреждение и кажете на някой от чиновниците една остра, груба дума, веднага ще ви глобят, или ще ви подведат под отговорност; след всяко глобяване, вие ще се огорчите и ще кажете, че в света съществуват само неправди. Обаче, кажете ли една мека дума, никаква глоба, никаква отговорност няма.

„Езикът на мъдрите украсява знанието; А устата на безумните отригват глупост." (– 2 ст.)

Казвам: когато работите на хората не вървят добре, те започват да разискват върху въпроса, защо светът е създаден така. Който не обича да работи, той казва: Защо трябва човек да работи? Бог не можа ли да създаде такъв свят, в който да не се работи? – И без работа може. – Как? – Като легне човек болен. Болният лежи по цели дни на леглото си, но други работят за него. Тогава, кое е за предпочитане: да лежиш на леглото болен и да не работиш, или да работиш и да си здрав? Последното положение е за предпочитане – да работиш, но да бъдеш здрав. Ако лежиш на леглото си и не работиш, гърбът ти ще се ожули; пък ако си здрав и работиш, краката ти ще се подбият. Значи, при почивката на леглото, гърбът ти ще се протрие; при работа, ръцете и краката ти ще усетят. Обаче, ако някой търси още по-лесен живот, при който нито гърбът да се охлузи, нито ръцете и краката да се движат, от него нищо няма да остане.

Какво означава стихът „езикът на мъдрите украсява знанието"? Езикът на

мъдрия може да се уподоби на хубавите дрехи, с които човек се облича. Значи, който се облича с хубави дрехи, той минава за умен, за знаещ човек. Така е за онзи, който, наистина, е умен човек. Обаче, ако глупавият се облича с хубави дрехи, и по този начин иска да мине за умен човек, той изпада в смешно положение. Когато млад, левент момък се облича добре, по-красиво нещо от това няма; обаче, когато стар, прегърбен човек се облича хубаво и иска да обърне внимание на хората, той става за смях.

„Очите Господни са на всяко место; И наблюдават злите и добрите." (– 3 ст.).

Съвременните хора разискват върху въпроса, има ли Господ очи, или няма. Едни поддържат, че Господ има очи и всичко вижда; други поддържат, че Той не вижда, какво се върши на земята. Обаче, и онзи, който твърди, че Господ вижда всичко, като отиде на нивата, по сто пъти на ден боде воловете си с остена, както и онзи, който казва, че Бог няма очи и не вижда, какво правят хората на земята. Ако ти си търговец, който имаш да плащаш няколко полици, и твоят кредитор дойде в дома ти и започне да те боде с остена си, какво ще бъде твоето положение? Следователно, щом вярваш, че Бог всичко вижда, ти не трябва да бодеш воловете си с остен. И воловете разбират от меки думи. Щом си ги впрегнал и си задоволил всичките им нужди, те и без остен ще орат. Какво правят съвременните хора? Говорят за Бога, а мушкат с остен. Не, като говорите за Бога, остенът ви ще бъде нагоре. Езикът на човека е остенът, с който той си служи. Кога, именно, човешкият език е изправен нагоре? Когато човек говори меко, тихо и от нищо не се дразни, езикът му е нагоре. Хората го хулят, обиждат, но той остава тих и спокоен. Когато остенът, т.е. езикът на човека е надолу, той ще се натъкне на Мойсеевото учение – „око за око, или остен за остен". Тъй щото, всички трябва да знаете, че очите Господни са на всяко место, дето има живот. В гробищата, дето живот не съществува, Бог не е там. Ореш ли на нивата, Господните очи те наблюдават. Учиш ли, добър човек ли си, Господните очи те наблюдават. Какво представя разораната нива? Разораната нива е животът. Този живот ще бъде толкова по-добър, колкото е голямо Божието благословение върху него. Следователно, ако Бог не съществуваше, никакво благословение нямаше да има в живота. Щом вашите ниви са полети от дъжда, огрени от слънчевата светлина и топлина, това показва, че Бог съществува и щедро раздава своите блага.

„Сладък език е дърво на живот; А развратност в него е съкрушение на духа". (- 4 ст.)

Значи, от езика излизат много работи: и добри, и лоши. Той дава и взима.

Когато езикът не е на мястото си, хората един на друг съкрушават духа си.

„Безумник презира поучението на отца си; А който пази обличение, благоразумен е". (- 5 ст.)

Съвременните хора не обичат да им правят бележки. Трябва ли коларят да се обижда, когато някое малко дете му обърне вниманието, че една от осите на неговата кола е паднала? Трябва ли той да се обърне към това дете и да му удари плесница, само затова, че то се осмелило да го спре в пътя му? Ако, след такава забележка, той набие това дете, този колар е болезнено честолюбив. Напротив, коларят трябва да благодари на детето, да го качи на колата си, да го повози малко и да му каже: Благодаря ти за голямата услуга, която ми направи; ако ти не беше видело падналата ос от колелото, аз щях да остана сред пътя. За всяка бележка, която ни се прави, от когото и да е, по какъвто начин и да е, ние трябва да благодарим. Бог изпраща хората да ни обърнат внимание на нещо, което ние сами не виждаме. Дали този човек, или това дете ще ти говори меко или остро, това е негова работа. За тебе е важно да ти се каже, че една от осите на твоите колелета е паднала, а как ще ти се каже, не е важно. Вслушвайте се във всяка дума, която излиза от човек, изпратен от Бога.

„В дома на праведния има голямо изобилие; А в дома на нечестивия – смущение". (– 6 ст.)

Питам: отде започват споровете в живота на хората? Обикновено споровете започват от малките работи. Каприм ер, ти влизаш в дома на свой приятел, който те посреща добре, с разположение, радва се, че си го посетил, Обаче, ти взимаш една губерка и я забиваш на дълбочина два сантиметра в ръката на приятеля си. Може ли след това приятелят ти да запази доброто си разположение? Външно той може да се усмихне, да не даде вид, че си му причинил някаква болка, но вътрешното му разположение е накърнено. Вътрешно той се намира в известно противоречие. В този смисъл, губерката, с която сте причинили болка на вашия приятел, е човешкият език, който вие не сте употребили на място. Когато срещнете приятеля си, скрийте вашата губерка в кожена кесия и не дупчете с нея. Този ден не ви трябва губерка. – Ами с какво ще шием? – Този ден можете и да не шиете. Разговаряйте се меко с приятеля си. Ако правиш въпрос за шиене, губерката ще излезе на лице, и тогава положението става опасно и за двамата.

„Устните на мъдрите сеят знание; А сърцето на безумните не е така.” (– 7 ст.)

Значи, знанието трябва да се сее. Де трябва да се сее? На нивата, т.е. в живота.

„Жертвата на нечестивите е мерзост Господу; А моленето на правите – благоприятно Нему." (- 8 ст.)

Казват за някого: Този човек е щедър, много дава за Господа. – Този човек дава за Господа, но след като е обрал десетки хора. Не, с крадено жертва не се прави. Жертвата се обуславя от един велик закон в живота. Има смисъл да жертвуваш, но само от онова, което ти сам си спечелил. Работи, и от онова, което си придобил с пот на челото си, с работа, можеш да жертвуваш. А тъй, да взимаш чуждо нещо и да го принесеш в жертва, това е мерзост Господу. Да печелиш на лотария и от тези пари да даваш за Господа, и това още не е истинска жертва.

„Пътят на нечестивия е мерзост на Господа; Но Той обича тогози, който тича след Правдата." (- 9 ст.)

Казвате: Каква полза от това, ако се тича след Правдата? Да тичаш след Правдата, подразбира да тичаш след Господа. Щом тичаш след Господа, и благословението ще дойде. – Кога ще дойде това благословение? За умните, за благородните хора отчаяние няма и обезсърчение няма. Те имат търпение да чакат и казват: И за нас ще дойде Божието благословение. Разумният не определя срок за нещата. Той знае, че Бог е предвидил доброто за човека, като същевременно е определил и срок за реализиране на това добро.

„Има лошо наказание за онези, които се отбиват от пътя: Който мрази обличение, ще умре”. (– 10 ст.)

Питам: кое е по-добре – да приемеш обличение и да живееш, или да мразиш обличение и да умреш? Когато ви кажат лоши, обидни думи, обърнете се към Господа и кажете: Слава Богу, че се избавих от смъртта! Приложението на този стих в живота се свежда към следното: Благодарете на Бога, че ви е избавил от смъртта! Двама души селяни се напили и започнали да спорят за нещо. Едно малко дете ги вижда, спира се при тях и започва да им се смее. В това време минава покрай тях един господин, и като вижда, че детето седи при пияните селяни, удря му плесница и казва: Да си вървиш оттук! Не е твоя работа да седиш на това място. Детето се разплакало и тръгнало за дома си. Не се минали и десет минути даже, един от пияните селяни извадил револвера си и застрелял другия. Ако детето беше останало при пияните селяни, и то щеше да пострада. Значи, този господин го избавил от смърт. То получи една плесница, но животът

си запази. Следователно, вие трябва да благодарите на всеки човек, който може да ви избави от смъртта. Често хората застават там, дето не е мястото им, и трябва да дойде някой отвън, да им удари една плесница, за да ги избави от смърт. При това положение, вие трябва да благодарите на Бога, че е изпратил човек да ви избави от смъртта.

„Ад и погибелта са явни пред Господа – Колко повече сърцата на человеческите синове!" (- 11 ст.)

„ Присмивателят не обича обличителя си, Нито ще отиде при мъдрите." (– 12 ст.)

Изобщо, в света има хора присмиватели, шегобийци. Външно те минават за мъдри, не дружат с глупави хора. Обаче, когото видят, те са готови да го осмеят.

„Сърце весело прави засмяно лице; А от скръбьта на сърцето, угнетява се духът." (- 13 ст.)

Сърцето на разумния търси знание. Това знание го прави весел. Значи, между знанието и веселието има известно съотношение. Весело може да бъде сърцето само на разумния човек, който има знание. Защо? Защото знанието носи за човека придобивки. Весел е човек, когато придобие нещо. Който иска да бъде весел, той трябва да търси онова знание, което носи придобивки със себе си. Всеки, който е придобил нещо в живота си, той непременно е разполагал с някакво практическо знание в себе си.

„Всичките дни на скръбния са зли; А веселото сърце е всякогашно пируване." (– 15 ст.)

„По-добро малкото със страх Господен;

Нежели съкровища много и смущение в тях." (– 16 ст.)

Ние превеждаме думата страх с думата любов и вадим следната поговорка: „ По-добре малко, но с любов, отколкото много без любов". По-нататък, в 17 стих се развива същата мисъл, но с други думи.

„По-добро гощавано от зеле с любов, Нежели хранено говедо с омраза." (– 17 ст.)

Значи, по-добре е да те нахранят със зеле, но с любов, отколкото с печена пуйка и с омраза.

„Яростний човек възбужда прения; А дълготърпеливий утихва карания" (– 18 ст.)

„Пътят на ленивия е като с тръни изплетен; А пътят на правите е изравнен." (– 19 ст.)

Значи, всеки неравен път е път на ленивия.

„Мъдър син весели отца; А безумен човек презира майка си." (– 20 ст.)

„Глупостта е радост на скудоумния; А разумний човек ходи направо." (– 21 ст.)

„Дето няма съвет, намеренията се осуетяват; А в множеството на съветниците утвърждават се." (- 22 ст.)

Често хората вършат работи, без да ги обмислят, и после казват: Добър е Бог, Той ще ни помогне. – Бог е добър, но вие взехте ли Неговия съвет за извършване на тия работи? Добрият слуга отива при господаря си и го пита: Господарю, как да постъпя? Ако някой слуга казва, че господарят му е добър, но не отива за съвет при него, каква работа ще свърши той сам?

„Човек има радост чрез ответа на устата си; И дума на време, колко е добра!" (– 23 ст.)

„За разумния е пътят на живота нагоре, За да се уклони от ада долу." (– 24 ст.)

„Господ съсипва дома на горделивите; А утвърдява предела на вдовицата." (– 25 ст.)

В последния стих, вдовицата се взима като символ на слаб човек, който няма помощник в живота.

„Користолюбивият смущава дома си; А който мрази даровете, ще живее." (– 27 ст.)

Користолюбив човек е този, който желае повече, отколкото му е необходимо. Някой казва, че не желае много; желанията му се простирали дотолкова, да може да живее. Та всеки човек има толкова. От хиляди години насам, откак светът съществува, на всички хора е дадено толкова, колкото да поддържат своя живот, да задоволят необходимите си нужди.

Има хора, които сами казват, че не са доволни от това, което им е дадено, но искат повече.

„Сърцето на праведния преговаря да отговаря; А устата на нечестивите отригват зло." (– 28 ст.)

„Праведният преговаря" – това значи, че той дълго време мисли, изслушва, докато започне да говори. Той не бърза да говори. Добре щеше да бъде, ако човек не бързаше, но предварително обмисляше нещата и тогава действуваше. С бързането си съвременните хора изпадат в положението на онзи дядо, който, като дошъл до един трап, погледнал го и си казал: Кой ще заобикаля сега този трап? Колко такива трапове съм прескачал на младини! Ще се засиля, и ще прескоча този трап. Засилил се той, и хоп, в трапа! Тщеславието заговорило в този дядо и го заставило да прескочи трапа, да се покаже, че може. Обаче, като излезъл, от трапа, той се поогледал наоколо и си казал: Каквото е на старини, такова беше и на младини! Този старец трябваше да премери силите си и тогава да се засилва да прескача трапа. Който не измерва силите си предварително, и той постъпва като този дядо: засили се да прескочи трапа, но там остава. Ще седи там, дано се намери някой да му помогне и ще си мисли: Тъй ли беше на младини? Ако не дойде някой да му помогне, ще се помъчи и сам ще излезе. Тогава ще си каже истината: Какъвто съм сега, такъв бях и на младини. Действително, ако човек не работи върху себе си и не се упражнява, и на стари години остава такъв, какъвто е бил на младини. Който работи върху себе си, той може да превърне лошите работи в добри, но затова се изисква постоянство, работа и труд.

„Господ е далеч от нечестивите, А слуша моленето на праведните." (– 29 ст.) Едно правило трябва да имате предвид. За човек, който няма разположение да слуша Бога и да изпълнява Неговата воля, Писанието казва, че Господ е далеч от него. Преди християнството още, на хората е било известно, че Бог всякога слуша моленето на праведните. По това няма две мнения.

„Светът на очите весели сърцето; И добрата вест утлъстява костите." (– 30 ст.)

Този стих се отнася до разумния живот.

„Ухо, което слуша обличението на живота, Пребивава между мъдрите." (– 31 ст.)

В този стих се дава голямо насърчение на човека. Значи, който има ухо и

може да издържи обличението на живота, той ще живее между мъдрите. Тъй щото, всеки трябва да знае, че животът обличава. За да живееш между мъдрите, трябва да те обличават. Колко пъти учителят ще поправя тетрадките на своите ученици! Колко пъти той ще зачерква грешките им с червено мастило! Колко пъти майките ще правят корекции на своите деца!

„Който отхвърля поучението, мрази душата си, А който слуша обличението, придобива разум." (– 32 ст.)

Когато обличават глупавия, той казва: Вие ли ще ме учите? Аз не зная ли това? Мъдрият човек, обаче, слуша. Той често изпада между хора, които говорят глупости, но той на всичко дава ухо, слуша. Той се учи от тях, размишлява, защо тези хора живеят така и намира начин, как да работи. Той не ги съди, защо са такива, защо постъпват така, но си казва: Аз трябва да работя между тия хора. Тяхната нива е буренясала. На време не работих между тях, но сега трябва да впрегна плуга си, да разора нивите им. Те си говорят, карат се, а той си прави своите планове. Като слуша някои хора да се карат, той си казва: Ако бях орал и копал на време, днес нямаше да бъде така. Сега, аз съм виновен за тяхното положение. Я вие казвате: Аз ли съм най-крив, най-виновен? – Че не си и най-прав. – Аз ли съм най-грешен? – Че не си и най-праведен. И едното, и другото е вярно. Това са ред положения в живота.

„Страхът Господен е поучение на мъдрост; И смирението предходи пред славата." (– 33 ст.)

Казвам: човек трябва да се смири! – Защо? Нима човек трябва да стане мост, всички да минават отгоре му? Чудни са съвременните хора в своите заключения! Да не ставали мост! Да, но престрелки има. Отвори се война и се започва страшно сражение: генералът се качва на коня си, вади нож, удря надясно-наляво, коли. Но ненадейно го удари някое парче от граната, и той падне на земята, а конят отгоре му. И след това цели отряди минават през него, не искат да знаят, че тук лежи ранен един генерал. При това положение, няма ли да се смири човек? Ще се смири, няма какво да прави. Като отминат всички, генералът ще стане и ще каже: Слава Богу, че оцелях! Колко умни животни били конете! Прескачаха ме, без да ме тъпчат. Добре, че ме раниха само. Конят никога не стъпва на ранен човек. Следователно, като дойдеш до смирението и паднеш на земята, ще благодариш на Бога, че конете не те стъпкаха. Този генерал беше поставен от своето началство да управлява войската, но Господ го свали долу и му каза Ти ще останеш под конете отдолу, да се смириш, защото не знаеш, какво нещо е смирението. След това, когато някой му казва да бъде по-строг, той го пита: Кавалерия минавала ли е отгоре ти? – Не. – Покрай

мене мина три пъти, и аз научих закона, как се вади нож.

И тъй, смирението е велико качество на мъдрия, на разумния човек. В света не е важно, как човек е наредил нещата, но как Бог ги е наредил От това, което Бог е наредил, човек трябва да вади поука и да го приема на драго сърце. Да допуснем, че учителят ви е дал едно упражнение, което вие сами трябва да напишете. Кое е по-добре за вас: да напишете упражнението у дома си, или да отидете на училище, и там да го препишете на готово от другарите си? Който преписва упражненията си от своите другари, той учен човек не може да стане. Който взима пари назаем от този - от онзи, и той богат човек не може да стане. За такива случаи българите казват: „Чуждото нещо и на Великден се взима." Закон е: който работи, само той може богат да стане. В практическия живот съществува следното правило; само болният има право да взима пари назаем. Щом си здрав, ти ще отидеш да работиш, и Бог ще те благослови. Докато човек не е работил, сам да спечели нещо, щом му паднат пари, той ги пилее наляво – надясно, да разберат всички, че разполага с пари. Такъв човек обикновено е разточителен. Който е придобил парите си с труд, с работа, той знае цената им и никога не ги пилее.

Разправят интересен анекдот из живота на Хаджи Калчо от Пловдив. Дошъл при него един господин да иска под лихва двеста турски лири с определен срок. Хаджи Калчо му дал двеста лири назаем, но като практичен човек, тръгнал след своя длъжник, да види, какво ще прави с тия пари. Като взел парите, господинът тръгнал из града, от дюкян в дюкян да си купува някои неща. Като видял това, Хаджи Калчо го достигнал и му казал: Господине, направил съм една грешка в сметката си. – Каква? – Дайте остатъка от парите, които още не сте изхарчили, и елате с мене в кантората, там ще ви обясня, каква е погрешката ми.

Казвам: който взима пари назаем и ги разпилява, той не мисли да ги връща. Това е вярно и по отношение на вашия живот. Докато сте млади, докато имате всичко в изобилие, вие харчите безразборно, пилеете силите си наляво-надясно; като дойде старостта, като дойдат години на обедняване, вие тръгвате да търсите този-онзи лекар, дано някой от тях ви даде нещо назаем. Старият казва: Да има кой да ми заеме от своята младост! Не, пари назаем не се дават. И младост назаем не се дава. Старият постоянно се оплаква и казва: Е, синко, краката ми не държат вече, не мога да се движа. – Нали и ти беше млад? Защо не запази младостта си? Като си остарял вече, ще вървиш по пътя си. На стария пари назаем не се дават. Старият човек е трябвало на младини да мисли, сега вече е късно. Днес може да му се говори само върху закона за подмладяването.

Сега, и на вас казвам: всички, които са тръгнали в Божествения път, трябва да пазят своята младост. – Как? – Има известни правила, които трябва да се пазят. Не се ли пазят тия правила, човек губи младостта и силата на своя организъм. Често хората пазят ненужните неща за живота, а нужните, т.е. тия, които ще ги ползуват за цял живот, не пазят. Същото се забелязва и в страданията на хората. Има страдания ненужни, на които хората сами се натъкват; обаче, има страдания нужни, необходими, от които хората учат, повдигат се и се облагородяват. Казвате: кои страдания са нужни за човека? Как можем да различим необходимите от ненужните страдания?

Ще приведа един пример, да видите, какви са резултатите от ненужните страдания. Двама ученика, от две различни школи, като завършили образованието си, били изпратени от учителите си на една опитна екскурзия. Като вървели из пътя, единият от учениците видял, че двама пияни се карат. Той се приближил при тях и започнал да ги примирява. И наистина, успял донякъде да ги примири, но в жертва на това дал главата си – те му пукнали главата. След време и вторият ученик се натъкнал на подобна опитност. И той видял двама пияни селяни да се карат и бият помежду си, но седял далеч от тях и наблюдавал само, какво ще стане. Единият селянин вдигнал тоягата си и силно ударил другаря си по главата. Кръв почнала изобилно да тече. Тогава ученикът се приближил към ранения селянин, извадил от джоба си памук, шишенце с някаква дезинфекционна течност и започнал да изчиства кръвта на главата му. Като превързал раната, той седнал при двамата селяни и започнал да им говори, как трябва да живеят. Кой от двамата ученици е постъпил по-добре? Вторият. Първият ученик временно само е могъл да примири двамата селяни, но той излязъл от полесражението с пукната глава. Така, той се подложил на едно ненужно страдание. Вторият ученик оставил селяните да се набият, да изтрезнеят малко; след това той се приближил при тях и започнал да им говори, че те трябва да живеят като братя помежду си, а не като врагове. Като наблюдавал отдалеч техния спор, той си казал: По-добре да се пукне една от техните глави, отколкото моята.

Питам: трябва ли майката да влиза между децата си, когато те се карат и бият помежду си? Ако иска главата ѝ да остане неповредена, майката трябва да стои настрана. Нека децата се покарат и побият помежду си, и когато едното пострада, тогава майката трябва да се приближи към тях и да им даде добър урок, как трябва да живеят помежду си, като братчета, в мир и съгласие. Главата на майката всякога трябва да бъде здрава, а главата на децата може някога да бъде малко пукната и превързана. При изключителни случаи само, главата на майката може да бъде пукната. В практическия живот човек трябва да бъде умен. Какво струва на човека да каже една мека дума? Срещаш един лош човек, който тръгнал за някъде,

намислил да направи някакво зло. Като минеш покрай него, поздрави го, запитай го, как е, и продължи пътя си. Тази добра обхода, тази мека дума смекчава сърцето на този човек, и той се отказва от своето лошо намерение. Не влизай между двама души, които спорят, които се карат помежду си. В този случай, те са два остри камъка. За такива хора българите имат поговорка: „Два остри камъка брашно не мелят." И наистина, долният камък на водениците е мек, а горният е остър. Когато човек започва да става остър, груб, в него се забелязват особени прояви: той губи своята мекота, своята влага и става сух. Сухата нива нищо не ражда, но и от мочурливата нищо не излиза. Нивата не трябва да бъде мокра; тя винаги трябва да има по малко влага в себе си. В този смисъл, водата е емблема на живота. В Божествения живот всякога има по малко влага. Първото условие за поддържане на тази влага в човека е благодарността. Затова, ставате ли сутрин, благодарете на Бога първо, че сте здрави, че можете да се помолите и да започнете работата на деня. После, благодарете за времето, каквото и да е то – дъждовно, слънчево, мъгливо. Работете, според както времето ви диктува. Ако е дъждовно, радвайте се, че дъждът ще полее вашия труд. Ако е сухо, радвайте се, че посевите ще растат и ще зреят. Ако пък е много сухо, сами ще поливате. Промените на времето не са нищо друго за ученика, освен задачи. Като вали дъжд, наблюдавайте посоката на валенето, колко часа ще вали и т.н. Ако дъждът попречи за определената работа, посветете това време за Господа, кажете по една мека, добра дума на нуждаещите се. Значи, разумният човек, според времето, може така да си нареди програмата на дневната работа, че сам да остане доволен. Неразумният пък се спъва от времето.

И тъй, смиреният се учи от всичко, защото за него всичко е живо. За него окръжаващите и техните постъпки са жива, отворена книга, от която той чете и учи. От тази книга, именно, Бог съди за нас. Разумният човек от всичко се учи. Например, ако влезе в една гъста гора, с големи, разклонени дървета, той няма да ходи с изправена, нагоре вирната глава, но ще се наведе, ще се смири и тъй ще мине през най-малките дупки. Като излезе от тази гора, на широкото поле, там той ще се изправи, ще дигне главата си нагоре. Човек трябва да се съобразява с мястото, с терена, по който върви. Ако вървиш по някой стръмен, висок планински връх, там ще лазиш като дете, ще дигнеш единия си крак, после другия, и тъй ще напредваш крачка след крачка. Ако се качваш по някоя скала с обуща, трябва да мислиш после, как ще слизаш. Скалата е хлъзгава, стръмна, с обуща не се слиза. Тогава ще седнеш на скалата внимателно, с всичкото си смирение и ще събуеш обущата си: ще събуеш единия крак, после другия, и ще хвърлиш обущата си долу, под скалата – бос ще слизаш надолу. Същото нещо ще правите и в живота си: някога ще ходите боси, някога ще

бъдете с обуща. Когато се намерите между користолюбиви хора, ще бъдете с обуща. Това показва, че практическият живот налага правила на човека, макар и временни.Това, което е важно за днес, за утре вече не е важно. На един човек ще говориш по един начин, на друг – по друг начин, а на себе си – по различни начини. Като станете сутрин, вземете положението на малко дете и си кажете: За великия живот, в който живея, аз съм малко дете, и затова ще се уча от всичко, както детето се учи.

Съвременните хора не успяват в живота си, понеже мислят, че са силни, учени, умни. Който мисли, че е силен, нека направи следния опит: да нареди пред себе си десет чувала, всеки от тях тежък 50 кг., и да започне да ги слага на гърба си. До който чувал спре, толкова е неговата сила и знание. Ако дигнеш само първия чувал и не можеш повече, кажи си: много знание ми е нужно, докато мога да нося на гърба си и десетте чувала! Само по този начин човек може да опита силата и знанието си. Който иска да изпита търпението си, ще го поставят на следния изпит: ще му дадат десет чувала жито, да преброи, по колко зрънца има във всеки чувал. Някой ще издържи само до първия чувал, друг – до втория, трети – до третия и т.н. Ако се намери човек с по-голямо търпение, да изброи зрънцата в петте чувала, след това ще започне да философствува: Ще претегля, колко тежат зрънцата в първите пет чувала; после ще претегля вторите пет чувала и ще направя изчисление, да видя, колко зрънца жито има и в тях. Не, за да изпиташ търпението си до край, трябва да преброиш житните зърна и във вторите пет чувала. Като направите този опит, ще ви поставят на друг: ще започнете от първия чувал да отделяте лошите зрънца от здравите. Лошите ще хвърляте навън, а здравите ще броите. Ако някой може да направи опита само с първите пет чувала, той ще си каже: Аз познавам търпението само до петия чувал; от петия нататък не го познавам. Обаче, който е направил опита и с десетте чувала, той е завършил своя живот. Той познава вече великото търпение. Всеки ден от живота на човека прилича на чувал, пълен с здрави и лоши житни зрънца.

Казано е в Писанието: „На седмия ден Бог си почина." Съвременните хора работят шест деня, а седмия посвещават на Господа. Какво трябва да правят през шестте дни, те знаят, но дойдат ли до седмия ден, не знаят, какво да правят. Голямо благословение ще бъде за човека, ако се научи, какво трябва да прави седмия ден. Днес, например, е седмият ден. Какво трябва да правите?

Времето днес ви казва: Вие трябва да бъдете носители на новия живот! Разправяйте на всички, че семената, които сте посели някога на нивата, са измрели. Обаче, щом дойде новият живот, влагата ще възкреси тия семена. Много от вашите мисли и желания са измрели, но ако живеете в

закона на смирението и пуснете новия живот върху тях, те отново ще израснат, и вие сами ще се чудите на заложбите, които Бог е вложил във вас. Това значи праведен човек. Праведният ходи по Божия път, който е път на красота. Праведният е специалист по всички работи; той и господар може да бъде, и слуга може да бъде, но времето и свободата си на никого не продава. Той всичко работи, но като дойде до плащане, там го няма. Вие трябва да мязате на онзи японски принц, който имал желание да изучи живота на японците отблизо, затова отишъл като слуга в едно богато японско семейство. Той прекарал там известно време и, като дошъл деня да напуща, господарят го извикал да му плати. Обаче, той казал: Аз не искам никаква заплата. Трябва да напусна вашия дом, защото друга работа ме чака. Като си отишъл, едва тогава господарите му разбрали, че техният добър слуга бил японския принц, който дошъл у тях с намерение да се учи.

В това отношение, всеки човек трябва да бъде самостоятелен и да знае, че е дошъл на земята да се учи. И царски син да си, трябва да бъдеш примерен слуга, че като напуснеш дома на господарите си, те да кажат: Добър беше нашият слуга! Като него друг не сме имали. Той беше идеен работник, всичко вършеше с любов. Когато някой се запитва, защо е дошъл на земята, нека си отговори, че е дошъл на земята да научи закона на служенето, и така да го научи, че като напусне дома на своите господари, да чуе следните думи: Добър беше нашият слуга! Като него друг не сме имали.

Сега, ще ви препоръчам да четете Притчите, едни от които са по-мъчни за разбиране, а други – по-лесни. Те съдържат практически правила за всички положения, на които човек може да се натъкне в живота си.

Най-важният стих от 15 гл. на Притчите е следният: „Смирението предхожда пред славата." Когато се натъкнете на най-големите мъчнотии и несгоди в живота, вие трябва да имате пред вид този стих и всичко да претърпявате, като знаете, че сте близо вече до края на мъчнотиите, т.е. близо до избавлението. Бог иде вече да ви избави! Този закон се проверява навсякъде в живота. Когато една болка се увеличи толкова много, че едва се понася, тя е дошла вече до своя край. Когато сиромашията стане непоносима, наближил е вече нейният край. Лошите работи нямат начало, имат край; добрите работи имат начало, нямат край. Някой казва: Няма ли край това нещо? – Има край. Щом има край, то е зло. – Ами това нещо няма ли начало? – Има начало. Щом има начало, а няма край, то е добро. Който търси края на нещата, той ще влезе в ада; който търси началото на нещата, той ще влезе в небето. Добрият, красивият живот има начало, няма край. Лошият живот има край, няма начало. Който пита за началото

на нещата, поставят го при добрите условия на живота; който пита за края на нещата, поставят го при лошите условия на живота. Ето защо, и на вас казвам: питайте само за ония неща, които имат начало, а нямат край! Не питайте за неща, които нямат начало, но имат край! Следователно, дойдеш ли до най-голямото мъчение, до най-голямото страдание, стисни устата си и мълчи, не питай за края. Ако питаш за края на сиромашията, или за края на страданието, не само че няма да видиш техния край, но още по-големи изпитания ще ти дойдат.

За обяснение на последната мисъл, ще приведа следния пример. Един беден българин отивал пеш от Одрин за Цариград, по някаква важна работа. Той се доста уморил от дългото пътуване, та взел да се моли на Бога, дано се намери отнякъде един кон, да се качи на него, да си почине малко. Като вървял така, случайно се обърнал назад и видял един турчин на кон, а след него тичало едно малко конче. – Хей, гяур, спри! – извикал турчинът. Българинът спрял, като същевременно си помислил: Ето, Бог ми изпрати едно конче. – Гяур, вземи кончето на гърба си! – заповядал турчинът. Уморен, не уморен, той вдигнал кончето на гърба си и продължил пътя си за Цариград. Като вървял с кончето на гръб, той се обърнал към Бога с думите: Господи, Ти ли ме криво разбра, или аз криво се молих? В такова положение може да изпадне всеки човек, който, тръгнал веднъж в Божия път, се чувствува всякога незадоволен. Не трябва да бъде така. Тръгнеш ли веднъж в Божия път, ти трябва да бъдеш смирен, ако искаш живота ти да се изправи.

Често хората делят живота на обикновен или светски и на религиозен или духовен. Не, животът не може и не трябва да се дели. Животът е един. Той е добрият, разумният живот, даден от Бога. Дето и да поставят добрият човек, като слуга, като доктор, като учен, като министър, той навсякъде ще се прояви като добър слуга.

И тъй, пазете следното правило в живота си: като ставате сутрин, благодарете на Бога за всичко, което ви е дал, и никога не питайте за края на нещата. Какво виждаме днес? Още от сутринта мъжът казва: Кога ще дойде краят на моето слугуване? Жената казва: Кога ще дойде краят на моето слугуване? Какво ще правя с тия непослушни деца? Децата казват: Кога ще дойде краят на нашето учение? Дотегна ни вече да учим! Мъжът иска край, жената иска край и децата искат край.

Нека от днес всички турим начало на Новия живот! Нека всички мъже и жени, слуги и господари, ученици и учители, кажем: От днес туряме начало на Новия, на Божествения живот! Турете в ума си мисълта, че всичко зависи от Бога, от Великото Начало – и животът ви ще се оправи.

Беседа от Учителя, държана на 9 октомври, 1927 г., гр. Русе.
* време
* заглавие
* ден

1927_10_09 Божествените условия
екция пред специалния клас

БОЖЕСТВЕНИТЕ УСЛОВИЯ

Размишление.

Както дървото, което расте, има един център, към който се отправят всички негови органи, така и ученикът трябва да има една централна точка в живота си, към която да се отправят всички негови стремежи. Без ядка няма растене, няма никакво развитие. Всяка клетка съдържа по една ядка, в която се крият условията на живота. Даже и минералите, които се отнасят към неорганическия свят, имат една централна точка, около която се отправят всички останали точки, и настъпва процесът на кристализиране. Значи, в минералите, в солите има стремеж към кристализиране; и те се стремят към организиране. Растенията и животните пък се стремят да запазят рода си. Дойдем ли до човека, виждаме, че и той има една основна мисъл – да научи нещо, да придобие известно знание. За човека не е нежно, както в кристалите, да има един център, около който да съсредоточи всички свои мисли и чувства; за него не е достатъчно да има само едно чувство – да запази рода си, както растенията и животните. Той трябва, като ученик, да има една основна мисъл, около която да се съсредоточават всички останали мисли, чувства и желания. Няма ли поне една основна мисъл в ума си, всичките му стремежи, всичките му идеали се обезценяват. Всички негови мисли и желания ще бъдат разхвърляни. Той ще се заеме за една работа, ще се въодушеви от една мисъл и на втория ден ще ги захвърли. После ще се въодушеви от друга мисъл, но скоро и нея ще захвърли. Така той ще се хвърля от една мисъл на друга, от едно желание на друго, докато един ден се намери в положението на гладния вол или кон, който обикаля около празните ясли. За да не изпаднете в това положение, съзнайте се като ученици, които имат една основна идея в живота си – да учат и да придобиват истинско знание.

Велико и красиво нещо е да придобива човек знания, които да го ползуват в живота. Тези знания идат от истината и мъдростта. Който е придобил знанията на истината и на мъдростта, той се е облякъл в красивата дреха на живота, която го прави силен, смел и разумен. Кой не се радва на своята дебела и топла дреха, която го предпазва зиме от лошите и неблагоприятни външни условия? Облича ли се зимно време с тънки дрехи, човек лесно се простудява и губи силата си. Затова казваме, че слабият е облечен с тънки, окъсани дрехи, през които вятърът прониква и го смразява. Силният, здравият е облечен с топли, здрави дрехи и може да

се бори с външните неблагоприятни условия. Същото се отнася и до знанието. Който има знание и разполага с него, той е силен и здрав човек; който няма знание, той е слаб, болен, изнемощял.

Като говорим за знанието, ние имаме пред вид това знание, от което се нуждае човешката душа. То е специфично за всеки човек. Както храната е различна за всеки човек, така и знанието е различно. От каквито елементи се нуждае организмът на човека, такава храна си избира той. Същото се отнася и до знанието. Човек се стреми към такова знание, което е необходимо за развитието на неговия ум. При това, не е достатъчно само да придобива знания, но той трябва да ги асимилира. Остане ли на повърхността на неговия мозък, знанието ще тече отгоре, без да се всмуква и ще образува порой. Обаче, като се всмуква от мозъка, то прониква навътре и дава условия за растене. За да расте и да се развива правилно, ученикът трябва да учи, да придобива знание, като задържа от него същественото. За всеки човек същественото е различно. За земеделеца съществено знание е да разбира почвите, да знае, какво може да даде всяка почва. Само при такива знания той ще ги използва разумно, и животът му ще бъде добър; ако не разбира почвите, животът му ще бъде пълен с несгоди и мъчнотии. Като знаете това, стремете се към придобиване на такива знания, които усилват почвата на вашия ум. Дойдете ли до знания, които отслабват почвата на ума ви, бягайте от тях. Как постъпват земеделците в такива случаи? Като видят, че почвата на нивата им е отслабнала, те я посяват с такива растения, които ѝ предават нужните елементи и я засилват. Дали по естествен, или по изкуствен начин става наторяването, в края на краищата, обеднялата почва се наторява.

В процеса на наторяването голямо участие взимат природното електричество, слънчевата светлина, топлината и влагата. За да натори почвата на своя ум и на своето сърце, ученикът се нуждае от светлината на мъдростта и на истината, както и от топлината на любовта. Както без светлина и топлина човек се изтощава, така също се изтощава и без мъдрост, истина и любов. Влезе ли в света на безлюбието, той се изчерпва, както растенията изчерпват соковете от почвата и я изтощават. За да не се изразходва докрай, човек трябва да се стреми съзнателно към любовта, към мъдростта и истината, като условия за наторяване, т. е. набавяне на изразходваната енергия на тяхната почва. Любовта носи живота. Ето защо, когато попаднете в закона на приливите и на отливите, пазете връзката си с любовта, да не се изтощите. Без любов няма живот, няма условия за наторяване. Когато почвата е слаба, и плодородието е слабо. Ако изгуби любовта си, човек не може да ражда. Каквито усилия да прави, какъвто тор и да туря, той не може да очаква добри резултати. Дето е любовта, там има знание, разбиране и живот. Прочетете една книга с любов, прочетете я и

без любов, да видите, какви резултати ще имате. Прочетете ли я с любов, разбиранията ви ще бъдат едни; прочетете ли я без любов, разбиранията ви ще бъдат други. Любовта внася разширение, а безлюбието – ограничение.

Каква е задачата на ученика? Ако говорим за ученика на светските училища, неговата задача е да свърши училището, да придобие знания, да заеме висока служба, да стане виден човек. Ако говорим за ученика на Божественото училище, задачата му е да стане силен човек, да се справя лесно с мъчнотиите и изпитанията си. Казано е, че силата на човека се познава във време на мъчнотии и изпитания. Апостол Павел казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен." Какво означават тези думи? – Когато човек е слаб за човешкото, тогава е силен за Божественото. Значи, силата на човека се крие в Божественото начало. Кога водата проявява силата си? – Когато слиза надолу, в долините. Водопадът е силен, защото водата има наклон. Колкото по-надолу и по-буйно слиза, толкова по-голяма е силата му. Следователно, ако ученикът проявява силата си в долината, това показва, че е ученик на Божествената школа, а не на някое светско, обикновено училище. Като проявява силата си в долината, той постепенно придобива смирение.

Какво представят мъчнотиите в живота? Те са калта на блатата, от която ученикът сам трябва да излезе. Ако излезе благополучно, той е силен. Не може ли сам да излезе от тази кал, той минава за слаб човек. Какво ще кажете за онзи, който проповядва за Господа, за Неговата сила и любов, а сам не може да мине от единия бряг на реката до другия? Докато проповядва на хората, той представя човек с убеждения, добре облечен и нагизден. Щом срещне река на пътя си, той веднага се замисля, започва да търси мост, как да мине на отвъдния бряг. Той се страхува да не се удави. За свое оправдание казва: Защо трябва да прегазвам реката, щом има възможност да мина през мост? Ако не мина през моста, ще се удавя. Това не е никакво убеждение. Ако същият човек е гонен от разбойници, той няма да разсъждава, няма да търси мост, но направо ще се хвърли в реката и ще я преплава. След това ще се чуди, как е прегазил реката без мост и без ничия помощ. Защо има убеждения човек, ако в момент на мъчнотии не може да си помогне с тях? Ако гонен от разбойниците, човек бяга и прескача реката, а при спокойно състояние не може да мине реката без мост, това показва, че той няма убеждения. Той е страхлив, не прави усилия. Не следвайте примера на онези хора, които философстват, говорят за убеждения, но щом се натъкнат на мъчнотии, търсят мост, лесно да излязат на другия бряг на мъчнотията. Не следвайте примера и на онези, които, като видят неволята и опасността, тогава стават смели и решителни. Следвайте примера на истинския ученик, който прилага силите си при

всички външни и вътрешни мъчнотии. Не прилага ли силата си, дето трябва, той сам се спъва.

Казано е в Писанието, че истината освобождава човека. И тогава той става силен. Всички говорят за истината, но малцина я познават и прилагат. Да кажеш истината на човека, това е едно от великите изкуства. Истината е свързана с духовния живот на човека. Докато не живее духовно, човек не познава нито истината, нито любовта. Казано е, че Бог е Любов, но хората не познават любовта. Като се говори за любов към Бога, считат я за непостижимо, далечно нещо. Казват, че първо човек трябва да потърси любовта на своите ближни, а после любовта на Бога. Питам: Кого търси детето – майка си, или слугите? На кого се радва то най-много? Кого най-много прегръща и целува? – Майка си. – Защо? – Тя му е дала живот, тя го храни, къпе, облича. Коя е майката на всички хора? – Любовта. Право ли е тогава твърдението на хората, че Бог, Който им е дал живот, Който се грижи за тяхното растене и развитие, да бъде последен в света? Да мислите, че Бог е недостъпен и далеч от хората, това е изопачаване на истината. Трябва ли майката да мисли, че детето ѝ ще познае първо слугинята, после близките, които го окръжават, и най-после нея. Детето познава първо майка си, а после окръжаващите. Ако волът познава господаря си, не трябва ли господарят му да познае Онзи, Който му е дал живот и го е пратил на земята да се учи?

Да се говори, че Бог е отвлечено понятие, че идеята за Бога е недостъпна за човешкия ум, това означава съзнателно поставяне на препятствия в човешкия живот, с цел да се спъват хората и да спират развитието си. За да се освободят от робството и ограниченията, в които се намират, хората се нуждаят от истинско, положително знание. Те трябва да познаят Бога, като свой Баща, за да придобият Неговото знание, Неговата мисъл и любов. Защо трябва човек да се стреми към Божиите мисли? – За да се освободи от нисшите мисли, които обременяват ума му. Всяка мисъл има тежест. Колкото по-низка е, толкова е по-тежка. Значи, мислите произвеждат известно налягане върху човешкия мозък. Като знае това, човек трябва да освободи мозъка си от непотребните мисли и да остави само ценните. Разумният човек изнася само ценното от себе си, като капитал, който пуща в обръщение. Всичко останало, което няма цена, трябва да се изхвърли навън. Много картини има в природата, но ценни са само живите, а не и мъртвите картини.

Едно дърво се огрява цял ден от слънцето, но всички моменти не са важни. Важни са онези моменти, при които слънцето огрява дървото така, че изявява неговия вътрешен живот. Че дървото хвърля различни сенки, това не трябва да ви интересува. Какъв смисъл представят мислите, които

обременяват човешкия мозък? Да се занимавате с мисли, които имат динамическа сила и произвеждат удари и налягане върху мозъка, това значи, съзнателно да се излагате на мъчнотии и страдания. Както мислите, така и думите, съдържат в себе си динамическа сила, с която човек трябва да знае, как да се справя. Не само това, но човек трябва да разбира значението на думите, да разбира всичко, което слуша, за да се ползва от него. Не разбира ли нещата, той изпада в смешно положение и спира вниманието си върху неща, които нямат никаква връзка с онова, върху което се говори.

Един селски свещеник проповядвал на своите слушатели върху някои стихове от Евангелието. Един от присъстващите, овчар, слушал проповедта на свещеника, и на края на проповедта започнал да плаче. Свещеникът забелязал това и, като свършил проповедта си, извикал овчаря при себе си и го запитал: Коя мисъл от проповедта ти направи впечатление и те накара да заплачеш? Овчарят отговорил: Като гледах брадата ти, спомних си за моя пръч, който умря миналата година и ми домъчня за него, затова се разплаках. Значи, овчарят слушал проповедта на свещеника, но нищо не разбрал от нея. Той само гледал и намерил, че между брадата на свещеника и брадата на неговия пръч има известна прилика.

Като не разбират нещата, хората се разговарят, проповядват едни на други, но, в края на краищата, те се оприличават на нещо и се разделят, без да се ползват от думите и опитностите, които са си разменили. Всеки оприличава своя ближен на нещо, което някога е чул, видял или знаел. Човек трябва да бъде досетлив, да разбира живота. Няма ли нужната досетливост, природата го прекарва през страдания, които обработват сърцето му и развиват неговия ум. Страданията подготвят хората да разбират новия живот, който носи новите идеи в света. Само така човек вижда, че между физическия, духовния и Божествения свят съществува тясна, непрекъсната връзка. Те представят части на едно Велико Цяло – Великият, целокупен живот.

33. Лекция от Учителя, държана на 9 октомври, 1927 г. (VII г.) Русе.

Начало: 05:00

1927_10_16 Призови Симона!
неделна беседа

ПРИЗОВИ СИМОНА!

Беседа от Учителя, държана на 16 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

„И сега проводи человеци в Иопия, и призови Симона, който се нарича Петър." *)

Красивото в живота се заключава в това, което рядко се случва. Обикновеното пък представя прозаичния живот. Недоволството на съвременните хора се дължи, именно, на този прозаичен живот. Вследствие на тази проза, животът на хората представя верига от несбъднати мечти и желания. От единия до другия край, животът е пълен с разочарования. При сегашните условия на живота, няма щастлив човек на земята. Колкото съм наблюдавал, не съм срещнал досега щастлив човек на земята, нито между учените, нито между простите. Няма учен, писател, философ, музикант или художник, който може да каже за себе си, че е останал доволен от живота на земята. Не само това, но и като четете онова, което са писали поетите и писателите, никъде не срещате да се говори за някой щастлив човек; никъде не се говори за постигнато щастие, в пълния смисъл на думата. Интересно е, че при всички тия преходни, непостоянни възгледи на хората за живота, те пак обичат живота. Кажете на кого и да е, че трябва да напусне земята, той ще се омъчни. Защо? Защото не знае, де отива. Той казва: Зная, че тук не е добре, но неизвестното е още по-лошо. Колкото и да не е добре на земята, този живот поне ми е познат, зная, какво ме очаква.

Цялата глава от Деянията на Апостолите, която прочетох сега, е интересна, но важна е основната идея в нея, а именно, че животът на земята не е някакво случайно проявление. Даже и животът на индивидуалния човек не е случаен. В живота, под думата „случайност" разбират отделност на нещата. Когато един лист падне от дървото, казваме, че това е случайност, т.е. съвпадение, обаче, тази случайност, това съвпадение има отношение към общия план на нещата. Значи, случайни неща са ония, които се съвпадат с общия план. Понякога случайността се взима като нещо дошло или извършило се само за себе си. Такъв закон в света не съществува. В света съществува едно обширно съзнание, което изпълва цялото пространство. Дали сте идеалист, или материалист, ще видите, че това съзнание се движи толкова бързо, че едновременно обхваща всички точки. Вследствие на тази бързина, животът на това съзнание считат като живот без движение. Това показва, че при днешното положение на човека,

неговият ум, неговото съзнание не е в състояние да разбере, да схване този живот. Съвременният човек живее днес за днес. Например, вчерашното ядене не задоволява днешния глад; вчерашното благо не може да послужи при днешното нещастие. Ако вчера си бил здрав, а днес си болен, ти не можеш да се радваш на вчерашното си здраве. Обаче, същият закон, по отношение на целокупния живот, има друг смисъл: там вчерашната болест се спогажда с днешното здраве, и вчерашното здраве се спогажда с днешната болест. Ето защо, когато се говори за еволюция, ние разбираме днешното благо, което се проявява в живота. Еволюцията не е само външен, но и вътрешен развой. Ако еволюцията се разглежда само като външно развитие, това е повърхностно схващане. Еволюцията разкрива същината на живота. В този смисъл, за нас е важно само онова благо, което се разкрива всеки ден. Щом днес ни се дава известно благо, ние не трябва да мислим за благото на вчерашния ден, нито за бъдещото благо. Обаче, миналото трябва да служи за поука, а бъдещето – като импулс за постигане на нашите идеали. Радвайте се за благото, което днес ви се дава, колкото и да е малко то.

В турско време един беден човек отишъл при един турчин да иска хляб. Турчинът му дал половин хляб. Бедният взел хляба, погледнал го, но останал недоволен. Защо? Той считал за обида да му дадат половин хляб. Турчинът схванал неговото недоволство и решил да го проследи, да види, какво ще прави с този хляб. Бедният взел хляба и се запътил към дюкяна на един богат търговец, комуто подхвърлил хляба, и казал: Вземи този хляб! Не съм куче да ми дават половин хляб. Турчинът се приближил незабелязано до него, взел хляба и си отишъл. Питам: какво разреши бедният, като захвърли хляба? Той се обидил, че като на куче му дали половин хляб. По какво се отличава човек от кучето? Човек яде, и кучето яде; човек пие вода, и кучето пие вода; човек диша, и кучето диша. Обаче, има нещо, което отличава човека от кучето. Човекът е разумно същество. Човек, в пълния смисъл на думата, е онзи, който схваща великия план на живота и се задоволява с малкото благо. Ако някой човек отхвърля малкото благо и се обижда от него, той изпада в положението на куче. Такъв човек е по-долу от кучето даже, защото кучето никога не отхвърля хляба, който му се дава. Когато направите най-малката услуга на едно куче, или на някое животно, то остава крайно признателно. Често аз наблюдавам вътрешните прояви на съществата и вадя свои заключения. Един ден давам на една котка ситно нарязани парченца пържени картофи. Котката ги изяде и започна да обикаля около мене, да се умилква, с което искаше да каже: Дай ми още няколко парченца от тия картофи! Който гледа отвън само, без да знае причината за това умилкване на котката, ще помисли, че тя е силно привързана към мене. Наистина, тя е привързана, но такава любов никога не е проявявала. Ако човек наблюдава външните

прояви на нещата, без да знае причините за тях, той ще извади едни заключения. Обаче, ако следи явленията и външно, и вътрешно, като взима във внимание и причините, които ги предизвикват, той ще извади други заключения, по-верни от първите. Ученият как трябва да вади своите заключения?

Ангелът каза на Корнилиа: „Призови Симона"! Защо ангелът трябваше да изпраща Корнилиа при Симона, наречен Петър? Защото ангелът е същество от по-висока еволюция от тази на хората и не може да се спре при Корнилиа да му разправя за духовния свят, за живота на съществата от този свят и т.н. Затова ангелът му каза: „Твоите молитви и милости възлязоха пред Бога. И сега, проводи человеци в Иопия, и призови Симона, който се нарича Петър, той ще ти каже, що трябва да правиш". Обаче, това може да стане само с човек, който има вяра, а не суеверие. Суеверието седи по-долу от вярата. Над вярата пък има нещо по-велико – то е истината. Истината пък подразбира любов към знанието. Значи, да обичаш знанието и да го търсиш, това е по-високо от вярата. Защо? Защото във вярата нещата не са проверени, не са опитани, когато в знанието всички неща са проверени. Да обичаш знанието, това подразбира силно желание да проверяваш нещата. Например, има хора, които от любов към знанието развиват в себе си способността да отиват от този в онзи свят, да проверят нещата, и после пак се връщат на земята. Ще кажете, че това е от приказките „Хиляда и една нощ". Не е така. Ето, четете вестниците, ще видите, че и те пишат по този въпрос. Сега, по целия свят учени хора правят спиритически сеанси, и чрез ред опити дохождат до убеждението, че съществува свят, по-висок от нашия. Те са приели тези неща не на вяра, но с ред научни опити. И каквото изнесат днес пред света, те са го опитали и проверили.

Сега, аз няма да обяснявам тия факти, но казвам , че съществува една права, истинска наука, до която един ден вие сами ще се доберете. Аз не обичам да говоря за неща, които зная; не обичам да казвам, колко пари имам в касата си; не обичам да казвам, колко книги имам в библиотеката си; не обичам да казвам, колко костюма, колко чифта обуща имам и по колко пъти на ден се обличам и преобличам. Защо не обичам да говоря по тия неща? Защото тия работи са обикновени и всеки може да ги разправя, всеки може да говори по тях. Ето защо, казвам: не говори на хората по това, което и те знаят. Говори им по това, което те не знаят. Пък най-после, говори върху това, което и ти сам не знаеш. Учените хора се отличават по това, че говорят и пишат върху неща, които и те не знаят. Например, кой учен знае, какво има на слънцето? Кой учен знае точно, колко е разстоянието от земята до слънцето? Много учени изчисляват това разстояние, но приблизително, те не го знаят с абсолютна точност. И

всички останали говорят по тези въпроси, вярват в тия данни, само защото учените са казали, че е така. В същност, практически, никой учен не е могъл да провери своите изчисления. Обаче, тия учени разполагат с известни опити, чрез които доказват донякъде вероятността на своите твърдения. Що се отнася до законите на вселената, знае се, че те са сложни, вследствие на което мъчно се проверяват на практика. Някой казва: Аз искам да зная абсолютната истина. Ти не можеш да знаеш абсолютната истина, докато не излезеш от Бога. Това е достъпно само за онзи, който има любов към знанието. Който няма любов към знанието, по-добре да седи дома си, да не се обърква. Ако ангелът, който се яви на Корнилиа, би се явил на някой от съвременните невярващи хора, той би тръгнал по лекари, да констатират неговата нормалност, докато най-после го убедят, че това, което е видял, е илюзия, на която не трябва да се подава. Следователно, за да дойде до абсолютната истина, човек трябва да бъде готов, да има вяра в себе си, както и любов към знанието.

Ще приведа един пример на особено преживяване от един виден български писател. Един ден този писател дойде при мене и ми каза: Господине, ще Ви разправя една своя необикновена опитност, която можете да използвате като пример, но с условие, името ми да остане неизвестно. Аз разчитам на Вашата честност, затова смея да споделя с Вас тази моя опитност. Ето какво ми се случи снощи: Лягам да спя и заспивам. По едно време виждам на леглото си своето тяло, простряно, със затворени очи, както обикновено спи човек. Изведнъж чувам някой зад мене да ми шепне: Виждаш ли това тяло на леглото? – Виждам. – Това си ти. – Ако онзи, който спи на леглото, съм аз, ами този, който гледа сега и съзнава всичко около себе си, кой е? Щом зададох този въпрос, в мене настана едно смущение, и аз почувствах, като че се забърквам. Гласът, който ми говореше, продължи: Аз ще ти покажа, кой си ти. В този момент, като че някой ме дигна и ме постави с очите надолу върху онзи, който спеше. Тогава почувствах, че потъвам дълбоко някъде и щом потънах съвършено, събудих се. Видях се в леглото, но вече буден. След това не можах повече да заспя. Дълго време размишлявах върху преживяното и си казах: Дали не ми е мръднала дъската? Казвам му: никаква дъска не ти е мръднала, но ти си имал една опитност, от която да видиш, че човек е двойно същество: физически човек – неговото тяло, с всичките свои функции, и духовен човек – разумното, съзнателното същество, което мисли и чувства. При опитността, която имаше, физическият човек беше онзи, който спеше; онзи пък, който говореше зад тебе, беше духовният, разумният човек. Когато човек не разбира тия неща, той се плаши от своята двойственост. – Така е, аз се страхувам да си легна, не зная, какво бих направил, ако ми се повтори същата опитност. Страхувам се, че не ще мога повече да пиша. – Бъди спокоен, и да искаш, тази опитност няма да се повтори. Тази

опитност ти се даде, само за да ти докажат, че съществува и друг свят, съществуват и ред други неща около нас. Невидимият свят иска да обърне погледа ти към по-високи неща от обикновените, да се пробуди съзнанието ти. И наистина, след десет години срещнах същия този писател и го попитах: Какво ще кажеш сега? – Проверих съществуването на духовния свят и се напълно убедих в него.

„Призови Симона!" Няма човек в света, на когото ангелът да не се е явил в една, или в друга форма, за да му посочи онзи път, в който той ще намери разрешаване на онези въпроси, които го интересуват. Някои хора са постъпили като Корнилиа, пратили са да повикат Симона, наречен Петър, да им помогне при разрешаване на някои въпроси. Други, обаче, са казали: Не ни трябва Петър, ние сами можем да разрешим въпросите си. – Как ги разрешават? В края на краищата, те отиват в някое психиатрическо отделение. Защо? Защото, като им се яви ангелът, те се изплашват, разказват своята опитност на хората, които ги считат за ненормални и ги изпращат в тия специални отделения за изправяне. Щом имате някакви видения, някакви преживявания, не ги разправяйте на другите хора, защото те са опитности от един свят, по-висок от физическия, който те не разбират. Прави са тогава хората. Но важната мисъл, на която искам да обърна вниманието ви, е вътрешната връзка, която съществува между миналия, сегашния и бъдещия живот. Ангелът е говорил на Корнилиа за бъдещия живот, в който хората ще влязат. Този ангел не беше от най-високо стоящите, от онези, които седят при Бога, но беше един от служебните ангели, които служат за връзка между Бога и хората. Тези ангели имат повече знания от хората, по-правилни разбирания за живота, затова, именно, Бог ги изпраща при някои благочестиви хора, да им покажат правия път. Следователно, идеалът, към който се стреми човешкото съзнание, е да достигне положението на този ангел. Когато дойдете до това положение, когато влезете в този живот, и вас ще изпращат при някои благочестиви хора, да им кажете да извикат Петра, без да развивате пред тях своите теории, без да им говорите нещо за истината. Ангелът говори на Корнилиа много лаконически: Пратен съм да ти съобщя да намериш Симона, наречен Петър, и той да ти разправи всичко онова, което те интересува.

Казвам: във всеки човек е вложена една идея, за развитието на която непременно трябва да дойде ангел Господен, който да го напъти, какво да прави. Този ангел представя Божественото в човека, което му говори, напътва го, как да работи, как да се развива. От Божествено гледище, явяването на ангел Господен при човека, означава пробуждане на висшето съзнание в него, с което се създава връзка между невидимия свят, който е извън човешкото съзнание, и физическия свят. Следователно, когато

съзнанието на човека се пробуди, неговата душа може вече да пътува с по-голяма бързина из пространството. Казва се, че душата може да пътува, защото тя има форма. За духа, обаче, не може да се каже, че пътува, защото той няма форма. Щом е тъй, духът пък се движи. Душата може да стане толкова малка, че с никакъв микроскоп да се не вижда. Същевременно, тя може да стане толкова голяма, че нищо да не е в състояние да я обгърне. Значи, в своето развитие, душата се движи между тия два полюса, т.е. тя изучава законите на крайното смаляване и крайното увеличаване. Ако питате, защо сте дошли на земята, ще ви кажа, че сте дошли тук да изучавате законите на смаляването и увеличаването. Някога вие сте били грамадни същества, но сега, в сравнение с по-раншната си големина, сте толкова малки, че можете да влезете в орехова черупка.

Съществува една теория, според която, при преминаването от този за онзи свят, човек трябва да знае закона на смаляването, да се смали толкова много, че да мине съвършено незабелязано между съществата, които са неприятно разположени към него. Щом душата на човека дойде до тъмната зона на земята, тези същества започват да я преследват, както преследват апашите на земята. Почти за всяка душа са определени по два-три ангела, които я придружават, за да може безопасно да мине тази зона. Има случаи, когато някои души не се придружават от тия ангели, и те са изложени на големи гонения от страна на лошите духове. Да не ви се вижда чудно това нещо! Не става ли същото и в живота на земята? Срещате един цар, заобиколен с цял ескадрон войници, стражари, всички го пазят. Срещате министри и други видни лица, все има някой с тях, който ги придружава. Обикновените хора, обаче, никой не ги пази, те ходят повече сами. Ако някой обикновен човек попадне в някаква бездна в невидимия свят, и там го спират, както правят с някой автомобил, който вози известен богаташ, и му казват: Скоро дай парите! Как може да се спаси душата, която е толкова много преследвана? Тя може да се спаси само чрез закона на смаляването. Те ще я преследват, тя ще се смалява, смалява, докато стане съвсем невидима; тогава те казват: Свърши се с нея! Няма защо повече да я преследваме. Значи, когато душата научи закона на смирението, тя дохожда на границата на възвишения свят, дето започва постепенно да се разширява и става светла душа. И Корнилий беше смирен човек, с вяра и знания. Той разполагаше със знанието, което съществуваше по това време, затова му се яви ангел и каза: „Призови Симона-Петра да ти каже истината"! С какво се отличаваше Симон-Петър? Той беше голям консерватор, не влизаше в дома на своите иноплеменници, като казваше: „На нас не е позволено да се съобщаваме с иноплеменниците си, но Бог ни показа, че всички хора, които имат любов в себе си, на които съзнанието е пробудено, са чада Божии, и не могат да се считат за иноплеменници". Казвам: човек трябва да има широки

разбирания за нещата. Особено това се изисква от духовните хора. Те трябва да се отличават с ширóта, а не с тесногръдие. Т трябва да разглеждат явленията в живота и в природата не само по форма, буквално, но и по дух, по смисъл.

Казвам: когато хората разглеждат нещата буквално, те дохождат до заключението на месоядците, които оправдават яденето на месо по съвсем крив начин. Те казват, че Бог е позволил да се яде месо, защото сам Той е спуснал на Петра от небето плащеница с разни животни за ядене. Питам: ако е вярно, че трябва да се яде месо, защо хората ядат само кокошки и агънца, а не ядат всякакви видове животни и гадини? Ако месоядците тълкуват този въпрос буквално, тогава нека ядат точно такива животни, каквито имало в плащеницата. Следователно, ако хората взимат едната страна на въпроса за свое оправдание, нека вземат и другата му страна, да бъдат поне последователни. В същност, сам Петър не разбра този символ буквално. Той се позамисли малко и разбра неговия вътрешен смисъл. Тъй щото, когато хората ядат месо, те трябва да го обосноват по друг начин, да не си служат с Писанието. Яденето на месо е временно положение. Ще дойде ден, когато хората няма да ядат месо. Затова, именно, въпросът за месоядството не може да се обясни с Писанието. В това отношение, хората трябва да знаят, че въпросът на храненето е временен. Ще дойде ден, когато хората няма да се хранят и с растителна храна. Тогава те ще се хранят като ангелите, с чистия нектар на природата. Докато хората са месоядци и вегетарианци, те ще боледуват, ще страдат и ще умират. Все има малка разлика между вегетарианците и месоядците: вегетарианците по-малко ще страдат и боледуват от месоядците. И между животните днес има месоядци и вегетарианци: това показва, че и растителната храна още не е толкова чиста, да внесе елементите на безсмъртието в живота. Ако човек мисли, че само чрез храната, която употребява, може да внесе в себе си възвишен морал и чистота, той се лъже. Има един закон, на който се основава правилното хранене. И ако човек спазва този закон, той ще може да се ползува от храната, която употребява. Този закон гласи: Човек може всичко да яде, но ако яде с любов, съзнателно. Ако сложите пред един адепт кокошка, той може да я изяде, без да му повреди нещо, защото знае закона на превръщането на материята: той ще я превърне първо в растителна материя, после в плодна и в този вид ще я изпрати в организма си.

Често хората си задават въпроса: Как е възможно тримата ангели, които дошли при Аврама, сами да изядат едно теле? Ето как седи въпросът: преди да ядат телето, те са го превърнали в растителна материя, после – в плодна и най-после – в нектар. Значи, те са го приели вече преобразено в нектар. Това подразбира, че те са пречистили материята на телето,

изхвърлили са нечистото от нея, а са употребили за себе си само нектара, най-чистата материя.

И тъй, дойде ли човек до онзи възвишен, духовен живот, той трябва да знае закона за превръщане на материята, за да пречиства своята храна. За тази цел той трябва да има самообладание. Самообладанието е необходимо качество за човека, за да може да храни ума и сърцето си винаги с чиста, здрава храна. Само при това положение той може да бъде здрав, разумен човек. От духовния човек се изисква пълен вътрешен мир. Не е простено на духовния човек да казва, че не може да направи това или онова. Той не трябва да казва, например, че не може да се откаже от месото, ако е месоядец. Впрочем, аз не съм за това, да се отказва човек от месото, или от вегетарианската храна. Аз поддържам, че човек трябва да знае закона за превръщането на материята от по-низко в по-високо състояние. Ако някой е месоядец, той трябва да превръща материята на месото в по-високо състояние; ако е вегетарианец, той трябва да превръща материята на растителната храна в по-високо състояние. И вегетарианците още не са разрешили въпроса за храненето. Колко години, например, живеят вегетарианците? Те живеят малко повече от месоядците, но не са дошли още до безсмъртието. Тогава, как ще си обясните дългия живот на шарана? Според някои данни, шаранът може да живее и до 400 години даже, без да е вегетарианец.

Сега, като говоря за растителната храна, аз имам предвид онова възвишено състояние, което тази храна може да даде на човека. Следователно, под растителна храна се разбира онази, която може да даде на човека такова разположение на духа, че през целия ден той да бъде доволен, както от храната, така и от всичко, което му се е случило. Тази храна трябва да развива в човека такава мощ и сила, такива възвишени състояния, които да го карат да слави Бога и да Му благодари за силите, за здравето, с които разполага, за да бъде добър работник на Божествената нива. Храната, която употребяваме, трябва да бъде връзка между Бога и нас, както между разумните същества и нас. Важно е, когато човек се храни, винаги да благодари на Бога. Казвате: По колко пъти на ден трябва да се храни човек? – По колкото пъти иска. Човек може да се храни и по три, и по пет, и по десет пъти на ден, но винаги да отправя мисълта си към Бога и да благодари за храната, която Му е дал. – Ами много работа ще се отвори около яденето. – Който се храни по този начин, той сам трябва да си приготвя яденето, да не бъде в тежест на другите. Съвременните учени разискват върху въпроса, по колко пъти да се яде на ден: едни поддържат, че трябва да се яде по един път на ден, други – по два пъти, трети – по три пъти и т.н. По този въпрос аз не се произнасям, но поддържам мисълта, че ако ядеш много, но с благодарност, ти увеличаваш живота си; ако ядеш

малко, но без благодарност, намаляваш живота си. И обратно: ако ядеш много, но без благодарност, намаляваш живота си; ако ядеш малко, но с благодарност, увеличаваш живота си. В човешкия живот много приемаш, малко използваш. В Божествения живот обратно: малко приемаш, много използваш. Който разбира законите на Божествения живот, той малко ще приема, много ще използва. Такъв човек всякога ще може да служи на Бога.

Питам: какво се изисква от човека, за да служи на Бога? Някой казва: Достатъчно е човек да вярва в Бога, за да Му служи. – Не, според мене, такова служене е само на думи. Да служиш на Бога, подразбира да спазваш Неговите закони, да изпълняваш волята Му, и когато се намериш в някаква мъчнотия, да се обърнеш към Него и да получиш отговор на молитвата си. Няма по-велико нещо за човека от това, да се обърне с молба към Бога за нещо и да получи отговор. Как ще получи отговор? Бог днес не се разговаря направо с хората. Той ще изпрати един ангел, който ще му каже само една дума от Бога: „Повикай Симона!" Ако искаш да се разговаряш повече, ти ще отидеш при Симона, и той ще ти каже много неща. Ако майката иска да се разговаря много с Господа, Той ще й изпрати едно дете, с него да се разговаря. Ако учителят иска да се разговаря много с Господа, Той ще му изпрати ученици, с тях да се разговаря. На учени и на прости, на бедни и на богати, на добри и на лоши, Господ е определил, с кого да се разговарят.

Ангелът каза на Корнилиа: „Призови Симона, наречен Петър!" Какво знаеше Петър? Петър знаеше, че на земята дойде един Учител, на Когото той, заедно с още неколцина, бяха Негови ученици. Този Учител им предаде едно учение, което не е писано в Евангелието. И когато някой се обърне към християнството, в правия смисъл на думата, той започва да изучава не това, което е написано в Евангелието, но онова, което не е писано там. Неписаното Христово учение в Евангелието е писано на друго място. Който започне да изучава новото, неписано Евангелие, той влиза в борба със себе си по което разбира, че постепенно навлиза в новия живот. Когато започне да се бори в себе си, тогава, именно, човек навлиза в истинския живот. Дето няма такава борба, там няма живот. За тази борба е казано в Писанието: „Който победи до край, той спасен ще бъде." Това значи: който извоюва свободата си, той спасен ще бъде. Тази борба ще продължава не година или две, но цял живот, докато човек придобие своята свобода. Всеки човек ще има опитността на Корнилиа, да разбере, че има Божествено начало в себе си, което му диктува, какво да прави. Блажен е този, който има такава опитност. Обаче, с тази опитност още всичко не е свършено. Това е само първата фаза на новия живот. След това ще призовете Симона – втората фаза; ще започнете да се подвизавате, да

вършите всичко, което той заповядва. Най-после, ще дойдете до най-важната, последната фаза, когато ще вършите всичко, което ангелът ви заповяда, всичко, което Петър ви заповяда и всичко, което вие сами си заповядате. Всичко това не може да се постигне в един ден, нито в два или повече. Цял живот съзнателна работа е необходима, за да може човек да реализира копнежите на своята душа. Затова не съжалявайте, когато не можете да постигнете всичко изведнъж. По малко, но всеки ден прибавяйте нещо ново към вашия живот. Нека малките придобивки ви радват. Те са сигурни.

Някой казва, че за каквото се помолил на Бога, все му се отговорило. Не, Бог не дава всичко. Кой от вас, като се е молил да придобие Вечния Живот, го е получил? Това, което Бог дава, е микроскопическо, в сравнение с онова, което вие искате. В Бога се крият големи богатства, знания, голяма сила и мощ, но хората ще се домогнат до тях с течение на векове. Разправят за една особена способност, която владеел един беден метач на лондонските улици. Той бил благочестив, смирен човек. Един ден той отишъл при директора на една от големите английски банки и му казал: Господин директоре, искам да направя един опит с вас. Опитът ще се състои в следното: турете силна охрана на касата на вашата банка, и при тази охрана утре сутринта ще ме намерите пред касата. Ако опитът излезе сполучлив, ще ви помоля да ми определите една пожизнена пенсия, без, обаче, да изисквате да ви кажа нещо за начина, по който правя този опит. Ако не издържите обещанието си, аз сам ще задигна касата. И наистина, опитът излязъл сполучлив. Англичаните, които са големи критици, поставили силна стража в стаята, дето била касата, но на сутринта намерили бедния човек пред касата. Те не могли да разберат, как станал този опит. Според обещанието си, те дали определената пенсия на бедния човек. Той бил прост метач по улиците, но имал големи знания, които държал в тайна от хората.

Казвам: ако този пример се разкаже на турчин, той ще го отрече. За такива случаи турците казват: „И да видиш това, пак не вярвай!" Съвременните хора, изобщо, дохождат до голямо неверие по тези въпроси. Обаче, неверието не е отричане на нещата. Когато някой казва, че не вярва в тези неща, това подразбира, че той не иска да се занимава с тях, не иска да обърква ума си. В същност той вярва. Един български офицер от Бургас чел спиритическото списание „Светлина" на Д-р Миркович и толкова се наплашил от духове, че вечер винаги излизал въоръжен, а при това, придружаван и от жена си. Този офицер не бил страхлив по естество, но изпаднал в особено психическо състояние. Има случаи, когато човек мъчно издържа известни състояния. За да могат да издържат на вибрациите на духовния свят, съвременните хора трябва да калят своята нервна система.

Днес бялата раса, както и цялото човечество, постепенно се приспособява към проявите на духовния свят. Големите страдания, които хората прекарват днес, говорят, именно, за това, че невидимият свят ги подготвя по такъв начин да влязат във връзка със съществата от духовния свят. Тъй щото, дойдат ли ви страдания, не се стремете да ги премахнете, но гледайте да ги осмислите. Не казвайте на гладния човек, че и без хляб може, но насърчавайте го да издържа. Ако днес е гладен, утре ще се нахрани. Хлябът е необходим на хората, той трябва да им се даде! Разумното слово трябва да се даде на хората! И правото верую трябва да се даде на хората! Не трябва да им се казва, че могат и без хляб, че трябва да постят, Ако е въпрос за пост, четири-пет деня те могат да постят; ако е въпрос за 40 деня, пак могат да постят. И сто деня даже могат да постят, но какво ще кажете за повече от сто деня?

Та не е само да се говори на хората, но право трябва да им се говори. Трябва ли да се проповядва на хората, че човек за човек е вълк? Ангелът отиде при Корнилиа и му каза: „Иди при Петра!" Когато отива при бедните, които нямат хляб, ангелът ще им каже: „Идете при вашите управници, които сме поставили на власт, да ви дадат хляб!" Управниците непременно трябва да се погрижат за бедните, да им дадат хляб. Това значи да си управник, да имаш власт в себе си! Това значи да управляваш народа и да живееш за него! Когато някой човек се нуждае от необходимите, съществените за неговото развитие неща, те непременно трябва да се задоволят. Също така трябва да се задоволят и съществените нужди на един народ, необходими за неговото развитие. Богати и бедни, нека ядат, по колкото пъти на ден искат, но винаги да благодарят на Бога. Когато богатият седне пред своята трапеза, пълна с блага, нека благодари на Бога за всичко, което Той му е дал, и нека пожертвува част от своето и за другите. Как трябва да жертвува човек, няма да казвам; съзнателният човек знае и разбира, как трябва да жертвува от великото благо, което му е дадено. Дали дава човек, или не дава, няма да го съдим. Ако е за съдене, затова има съдилища, които решават, кой е прав и кой – крив. Ще дойдат да ми разправят, кой бил прав и кой – крив. С тези неща аз не се занимавам. Ако дойдете при мене, аз ще ви науча, как да живеете правилно, как да придобиете Вечния Живот, но със съдене на хората не се занимавам. Ако е да придобиете истинската наука, елате при мене, но ако е за съдба на хората, идете в съдилищата: има мирови, окръжни, апелативни и касационни съдилища – там разглеждат въпросите, кой е прав и кой – крив. Ако пък искате да ме занимавате с болести, какво ви боли, затова пък има лекари, които познават симптомите на всички болести. Следователно, ние се занимаваме с нормалния, с Божествения живот, а не с анормалния живот на хората. Ще кажете, че някой искал да обърква умовете на хората. Казвам: да обърквате умовете на хората, да ги

разболявате, да ги отдалечавате от Бога, това не е наука. Има една велика наука в живота, която цели да научи хората, как да се свързват с Бога. Щом се домогнат до тази наука, всички противоречия и страдания ще изчезнат от живота. Хората пак ще имат страдания, но ще ги носят с радост.

Ще приведа един разказ из живота на великите адепти в древността. Един адепт се заселил в една пустиня, дето прекарал голяма част от живота си. Около жилището му израсли много тръне. Като нямал други цветя около себе си, той често поливал тръните, грижил се за тях. Един ден му донесли един бял, хубав карамфил. Като видели карамфила, тръните се зарадвали и казали: Ето, иде един нов жител между нас! Той ще бъде нашето знаме. Тръните започнали да се разговарят с карамфила, а той им разправял своята история. Той казвал, че бил от високо произхождение, и докато дойде при тях, живял в хубав цветарник, добре отоплен и при хубава светлина. След разговора си с тръните, карамфилът се обърнал към адепта и казал: Аз съм живял при добра почва, при хубава топлина и светлина и на широко. Искам и тук да ми създадеш същите условия. За да го задоволи, адептът започнал да корени един след друг тръните, да направи място на карамфила, който бил научен да живее на широко. Тръните започнали да се оплакват от карамфила, че заради него адептът ги изхвърлил навън. Казвам: има хора в света, които мязат на белия карамфил, изместват другите хора около себе си, обаче, те не разрешават въпросите на живота. Тръните си казвали: Този бял карамфил не трябва да се гордее толкова много, защото всички тия кошери с мед са пълни все от нас. Ако останеше на белия карамфил само, той едва ли би могъл да напълни една пита с мед. И наистина, от магарешкия трън може да се събере много мед, когато от карамфила може да се събере малко.

И тъй, задачата на карамфила не е тази, която той си мислил. Карамфилът е от високо произхождение, наистина, но неговото предназначение е съвсем друго от това, което той си въобразявал. Ароматните вещества, които се съдържат в карамфила, могат да се използват като лечебно средство, но в определена доза. Вземат ли се в по-голямо количество, те произвеждат обратни резултати. Много моми и момци се кичат с рози и карамфили, миришат ги, но са ги сполетявали ред нещастия. Помиришете розата или карамфила само по един път и ги турете в чаша с вода, там да седят. Това не значи, че трябва да се страхувате да миришете розата и карамфила, но искам да обърна вниманието ви на това, как да се ползвате от техните миризми. Разумният човек трябва да мирише розата и карамфила отдалеч. Има закони, които определят, на какво разстояние трябва да стои човек от цветята, както и разстоянието, на което трябва да стои човек от човека. Хората не трябва да се приближават много един до друг. Физическата близост винаги произвежда известна дисхармония,

известни недоразумения между хората. Близостта е качество на човешкото сърце и на човешкия ум. Тя е духовно качество. Хора, в идеите и чувствата на които има известна близост, на каквито разстояния и да се намират, в същност те са близо едни до други, защото помежду им има някаква връзка. Човек с човека може да живее добре, ако между тях няма никакво съмнение. Човек може да живее и с Бога добре, ако никога не се съмнява в Него. Усъмни ли се веднъж само в Бога, и връзката му с Него се прекъсва.

Казвам: всичко, което Бог е направил, е добро. Раждат се хората и умират, добро е. Текат реките и пресъхват, добро е. С една дума, всичко, което е от Бога, е добро. Обаче, аз зная, че има неща, които не са от Бога. Там е въпросът, човек да различава, кои неща са от Бога, и кои не са. Когато видя един изсъхнал лист, аз зная вече, че някое същество от по-низък свят от нашия, е правило своето упражнение, вследствие на което този лист е пострадал. Та когато листата на дърветата окапват, това показва, че учениците са свършили вече с тях своите упражнения. Върху тия листа е написано много нещо. Който може да чете по листата на дърветата в България, например, той ще прочете всичко, което българският народ е преживял през тази година. Когато листата на дърветата не капят, това показва, че върху тях са правили упражненията си ученици от по-висока йерархия. Значи, ако до листата на дърветата се доближат същества от низка еволюция, те моментално окапват. Ако един престъпник, който убил майка си, или баща си, се доближи до едно дърво, листата на това дърво веднага окапват; ако този престъпник се доближи до един извор, последният ще изсъхне, или най-малкото, теченията му ще се изменят. Това показва, че някои престъпления абсолютно не се търпят от Божествения свят.

„Призови Симона!" Когато Симон-Петър отиде при Корнилиа, той първо му заговори за Великата Божия Любов, като му каза, че първият закон, който човек трябва до знае е любовта към Бога. Щом дойде до този закон, човек трябва да е готов всичко да жертвува за Бога. Всеки трябва да си каже: Господи, готов съм да жертвувам своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух заради Тебе! Като кажете това, Бог ще ви изпрати на работа, и както я свършите, Той ще я одобри, защото сте работили за Него и в Негово име. Щом не се съмнявате в Бога, и Той не се съмнява във вас. Щом Го любите, и Неговата Любов е неизменна към вас. Тогава и връзката ви с Бога всеки ден ще се усилва, докато дойдете до основната, положителната наука в живота. Това не значи, че съвременната наука не е добра, но резултатите, които се получават от нея, лесно изчезват от ума на хората. Забележете, докато е млад, човек обича да чете, да учи, вдъхновява се от прочетеното, разказва го на този, на онзи, дълго време го помни. Щом стане на 60–70 г., той започва да забравя, каквото е чел, каквото е учил на

младини, а това обезсмисля живота му. Мъчно е, когато човек започва да забравя нещата. Едно е важно за него: и като млад, и като стар, да е доволен от мястото, през което минава. Така трябваше да бъде доволен и белият карамфил и да кажеше на адепта: Посей и мене някъде, макар и по-далеч от другите. Моите братчета, тръните, се нуждаят от твоята близост повече, отколкото аз, затова посей ме, дето пожелаеш. Аз ще бъда доволен, ако идваш от време на време само да ме поливаш. Този карамфил не беше още достигнал до това високо съзнание, и по този начин си навлече неразположението на тръните. Такова е съзнанието и на повечето от съвременните хора. Те мислят, че като станат духовни хора, страданията им ще се намалят. Не, тогава страданията им не само че няма да се намалят, но ще станат още повече и по-големи, обаче, ще се осмислят. Който е осмислил страданията си, той все повече и повече се облагородява и добива по-ценни опитности. Страданията са богатство за човека и го водят към пробуждане на Божественото съзнание. След всяко страдание иде радост; след всяко смущение иде успокояване; след всяко незнание се открива нова област на знание, което постепенно води към знанието на мъдреца.

„Призови Симона!" Защо трябваше Корнилий да призове Симона? За да му покаже, в какво седи вътрешната връзка на живота, и как трябва да я пази. Той му каза: Вътрешната връзка на живота седи в любов към Бога и изпълнение на Неговата воля. Второто положение: Любов към ближния. Не се съблазнявай в брата си, който е тръгнал вече в правия път. За погрешките му не го презирай, нито съди. Когато той пада и става, не го подозирай. Колко пъти ще се подхлъзва онзи, който е тръгнал за Мон-Блан! Колко пъти той ще пада и на гръб, и на лице, и настрани! Казвате: Еди-кой си паднал.– Какво от това? Този човек е паднал, защото върви по стръмен път. Ще пада, ще става, докато един ден стигне върха. Гледай ти да разрешиш правилно своята задача. Щом ти я разрешиш, и той ще я разреши. Англичаните направиха няколко опити да се качат на Монт Еверест, но не успяха. Обаче, те не се обезсърчиха, постоянно предприемат нови опити. Ако англичанинът, който е човек с голямо постоянство, не успя, какво остава за човек с обикновено постоянство? Въпреки това, англичаните не се отчаяха, те се готвят за нови опити. В пътуването за духовния свят пък има повече препятствия и мъчнотии, отколкото тия при изкачването на Монт Еверест. Ето защо, ако влезете в духовния свят и се съблазните, няма да се ползвате от благата, които се дават там.

Следователно, когато в умовете ви се яви свещената идея да вървите в духовния път, започнете да отхранвате тази идея в себе си с пълна надежда, без никакво съмнение и колебание. Тази идея ще ви свърже с хора, които ви обичат. На всеки човек е определено, кой да го обича. И

всеки трябва да намери онзи, който го обича. Забележете, на Корнилиа се каза да отиде при Петра. Значи, едни ще отиват при Петра, а други – при Павла. Казано беше на Павла: „Ще те пратя при езичниците." В това отношение, и ние трябва да бъдем готови да изпълним волята Божия! Успехът на всяка работа в живота ни зависи от вътрешната вяра, както и от спокойствието на нашия ум и на нашето сърце. Поетът може да пише само при пълно вътрешно спокойствие. Ученият може да работи само при пълно вътрешно спокойствие. Аз не говоря за външно спокойствие. Външно човек не може всякога да бъде спокоен. Повърхността на човека може да се вълнува, но Божественото в него трябва да е в мир, в тишина. Човек е двойно същество: физическо и духовно. Когато се намира в последните дни на своя живот, той мисли само за ядене и пиене, като животно. В това време Божественото начало го напуща, и той живее само физически. Ако ясновидецът погледне на умиращия, той вижда, че духовното отсъства от него, напуснало го е, и този човек живее само за тялото си. Докато умиращият се моли, и духовното начало взима участие в тази молитва. То моли Бога да се намалят страданията на тази душа. Казано е в Писанието: „Духът, Който живее в нас, се моли заради нас." Щом Духът ни напусне, ние изгубваме своята красота, ставаме своенравни, груби, нищо хубаво не виждаме около себе си. Щом Духът дойде, ние отново придобиваме своята красота, и животът ни пак се осмисля.

Казвам: ние трябва да се стремим да запазим Божественото в себе си. Божественото не се губи, но се отдалечава от човека; колкото повече Божественото се отдалечава, толкова повече и страданията се увеличават. Когато Божественото се приближава към човека, и страданията му се намаляват. Следователно, възможно е да дойде ден, когато страданията на човека напълно да изчезнат, Кога може да стане това? Когато Божественото вземе връх над човешкото. При това положение, и да дойде някакво страдание на човека, то ще представя за него едно гимнастическо упражнение. Тогава човек ще бъде мощен, силен, ще може да заповядва на страданието да излезе вън. Без Духа Божий човек нищо не може да направи. Той ще мяза на ония седем души, които ходили да изгонват духовете в името на Христа и на Павла. Един от человеците, в когото бил лукавият дух, хванал едного от тия заклинатели, набил го и казал: „Павла познаваме, Христа познаваме, но ти кой си, не те познаваме". Това показва, че трябва да имаме вътрешна връзка с Бог; с Христа. Говорите за Бога, за Христа, а нямате вътрешна връзка с тях. Когато говорите за Бога, вие трябва да се считате като част от Великото Божествено съзнание. В това отношение, всяка душа ще знае, че е произлязла от Бога и, като част от Него, има възможност да стане ангел, т.е. да служи на Бога. Че днес още не сте ангели, не сте гениални, това е друг въпрос. Един ден ще ви се дадат условия да развиете своята гениалност, да разработите вложените във вас

дарби и способности. Човек трябва да има абсолютна вяра в себе си, да знае, че ще му се даде възможност някога да развие в себе си онова, което от векове е вложено в него. За всяка душа ще дойдат благоприятни условия. Под думата „благоприятни условия" разбирам условия на безсмъртие, да може човек да се движи, според както е определено във великия план на живота. Всички добри и велики хора, всички светии са имали тази опитност. Някой се препоръчва за християнин , но като му дойде известно страдание, казва: Аз не вярвам вече в Бога. Значи, докато имал Божието благословение, което се изливало в блага и придобивки, той вярвал в Бога. Щом го сполетяло някакво страдание, не вярва вече. Действително, страданията се носят мъчно, но когато любовта посети човека, той лесно носи. За този момент, именно, Павел казва: „Никакви страдания, никакви мъчнотии не са в сила да ни отдалечат от Любовта Христова." Любов, която се губи пред страдания и мъчнотии, не е истинска любов. Истинската любов пред нищо не отстъпва.

И тъй, вярвайте в основната идея, която ангелът ви казва. Това значи: вярвайте в Божественото, което говори отвътре, а не чрез някакви външни внушения. Когато в ума ви дойде никаква светлина, ангелът казва; „Призови Симона!" Симон-Петър ще ви говори отвътре. Всеки трябва да има това дълбоко разбиране за нещата, за да не влезе в противоречие със себе си. Няма по-страшно нещо за човека от това, след като е повярвал и тръгнал веднъж в пътя, да се върне назад. За такъв човек Писанието препоръчва по-добре да си е седял на мястото. Тръгнеш ли веднъж в правия път, за нищо в света не се разколебавай да се върнеш назад. Каквото и да се случи, знай, че спасението ти е в този път. Каквито страдания и изпитания да ви се дават в този път, те ще бъдат по силите ви. Казвате: Могат ли праведните да имат изпитания? – Могат, разбира се. Христос не беше ли праведен? Праведен беше, но и Той имаше страдания. Апостолите, пророците не бяха ли праведни? Праведни бяха, но и те имаха страдания. Великите хора имат и са имали най-големи страдания, но техните страдания бяха осмислени, че и до днес още служат за поука на човечеството. Страданията на великите хора са необходими, за да ги доведат до пълна вътрешна връзка с Любовта, с Бога.

Съвременният християнски свят минава през големи страдания, през големи кризи, за да се извърши онова велико пресяване между тях, с което ще се изпълнят думите в Писанието: „И ще разлъча овцете от козите." В това пресяване душите ще се пробудят и ще се отделят готовите от неготовите. Сегашните хора са заети повече с материални работи, вследствие на което едни други се излъгват, и по този начин губят вярата си. Те са изгубили вяра даже и в приятелите си. Например, отивате при някой ваш приятел и му искате хиляда лева на заем. Той обещава да ви

даде, и вие веднага се зарадвате. Отивате на другия ден да вземете парите, но той отказва да ви даде, случило се нещо, което му попречило да изпълни обещанието си. Вие се връщате дома си неразположен, наскърбен. Защо се зарадвахте, и защо се наскърбихте? И в единия, и в другия случай нямахте никакъв обект, който да ви застави да се радвате, или да скърбите. Приятелят обещал да ви даде пари, но не ви даде. Защо трябваше да се радвате напразно? Значи, напразно се зарадвахте, и напразно се наскърбихте. Ако приятелят ви беше разумен и желаеше да ви услужи, но нямаше пари в себе си, той трябваше да отвори касата си пред вас и да каже: Вземи от касата ми, колкото пари ти трябват. Като видите, че приятелят ви няма пари в касата си, вие нито щяхте да се наскърбите, нито щяхте да се усъмните в него. Приятелят ви можа да постъпи и по друг начин. Той трябваше да ви каже: Имам да взимам от едного една сума, която обеща да донесе днес, в 12 ч. на обяд. Ако ми донесе тази сума, ще ти услужа; ако не я донесе, не мога да ти услужа. По този начин щеше да се избегне и радостта, и разочарованието.

Днес всички хора очакват от живота много нещо, но като не получат, разочароват се. Например, влиза някой човек в едно религиозно общество и си казва: Тези хора са цели ангели! – Да, ангели са те, но още крилца не са им израсли. Те седят в полозите на майките си, отварят устите си „чик – чирик" – и чакат на готово да им се даде храна. Те не могат още да хвръкнат, да излязат вън от полозите, сами да си търсят храна. – Ама аз очаквах много от тях. – Какво си очаквал? Да те поддържат ли? Ако си очаквал да те поддържат, ти си бил на крив път. Който търси Божественото, преди всичко той разчита на себе си. Дойдеш ли до Бога, първо ти трябва да дадеш: ще дадеш на Бога ума, сърцето, волята, душата, духа си, а после ще получиш от Него. Само при това положение ти можеш да разчиташ на любовта на всички хора, били те сдружени в някое религиозно общество, или вън от него. Ако нищо не жертвуваш , а само очакваш от другите, ти си на крив път. Това изисква разумният живот от всички хора.

Първото нещо: непреодолима вяра в Бога, в Божественото в човека! Време е вече да се простите с религиозния фанатизъм. Днес в България има много религиозни секти, и всяка от тях казва за себе си: Спасението на човечеството ще дойде чрез нас. – Не, спасението не може да дойде чрез никоя секта, чрез никоя черква, чрез никое верую, нито пък чрез науката. Тези неща са само спомагала. Тогава, кое може да спаси човека? Само Божественото в човека е в сила да го спаси. Когато Божията Любов дойде в душата на всеки човек, тя ще обедини всички хора. Значи, Божията Любов ще спаси човечеството. Тъй щото, всеки може да вярва, в каквото иска, да изучава, каквато наука иска, но всички трябва да поддържат един принцип

в света, че Бог живее във всички живи същества и ги ръководи. Сега православната черква се солидаризирала с държавата и решила да отнеме всички имоти на разните секти, на разните религиозни общества. Казвам: да правят, каквото искат. Ако е въпрос за имоти, за здания, трябва да знаете, че новото учение не проповядва строежи на здания, не проповядва закупуване на имоти, на земи. Това, което хората правят, то е резултат още на старата култура. Това са човешки неща, и като такива, те са временни. Който служи на Бога, той не се нуждае нито от земи, нито от къщи, нито от дрехи и обуща. – Ами гол ли ще ходи? Който служи на Бога, той владее магическата пръчка: ще тропне с нея, и пред него ще се изнесат най-хубавите дрехи и обуща, направени от най-възвишена материя. С какви дрехи ходеше Христос? Той си направи една дреха само, и с нея прекара цял живот. За тази дреха, именно, се говори в Писанието, че римските войници я разделили помежду си. Ние сме хора на Божествения живот! Ние не сме невежи, но разполагаме с такова знание, за което съвременните хора даже не подозират. Това знание може да се даде само на онези, които признават Божествените закони и им се подчиняват. На онези пък, които не признават тия закони, ще се говори за лук и чесън, т.е. за обикновени работи. За онези, които признават тия закони и ги изпълняват, има лаборатории, в които те ще влязат да работят, да видят резултатите на това, което се говори.

Сега, това, което говоря, не е за съблазън, нито за примамка. Някой казва: Аз искам да опитам първо, че после да повярвам. – И така може, но по-малко ще спечелиш. Който иска да придобие нещо повече, той първо трябва да повярва. Ако някой иска първо да получи парите и после да повярва в мене, това не е никаква вяра, никаква наука. Ако предварително дам пари някому, той може да не признае, че съм му дал. Обаче, едно е важно: да съзнаете, че всичко в света принадлежи на Бога. В този смисъл, аз казвам, че досега на никого не съм направил добро; досега никого не съм любил. Защо? Защото Единственият, Който прави добро, Който люби, това е Бог. Казано е, че Бог е Любов. Значи, като човек, аз съм проявление на Бога. Следователно, нито съм давал някому пари, нито съм взимал от някого; нито съм обичал някого, нито ме е обичал някой. Тогава, в какво могат да ме обвинят хората? Ако нямам къща, която да давам под наем, кой ще се кара с мене? Един от древните философи, Епиктет, казва: „Ако отидеш на угощение в някой богат дом, ти трябва да се съобразяваш с правилата на този дом. Ако не искаш да се подчиниш на техните правила, по-добре не ходи там." Следователно, всеки човек трябва да бъде свободен, да се проявява според своето естество.

Сега, ако искаме да покажем на хората, как трябва да живеят по новия начин, ние трябва да им дадем образци, да видят на практика този живот,

и тогава да го приемат. Само по този начин може да се мине от стария към новия живот. Мнозина поддържат възгледа, че духовният живот не бил съгласен с физическия, вследствие на което правил хората нещастни. Не е така. Всички велики хора на миналото, и сега, са били истински духовни хора. Техните умове, сърца и души са били изпълнени с възвишени мисли и благородни чувства. Тези хора са носили в себе си велик и възвишен идеал. Следователно, който иска да извърши нещо велико в живота си, той непременно трябва да носи в душата си велик идеал. Такъв човек може да има за тил цялото небе, всички ангели, светии, праведни хора, всички добри и разумни хора, всички вярващи и всички адепти. Няма по-велико нещо за човека от това, да има зад себе си такъв тил. Всички тия хора ще му изпращат добри мисли и чувства и ще кажат: Пътят, в който вървиш, е прав. Върви напред, ние ще ти съдействаме! Питам: ако всички тия са с тебе, кой ще бъде против тебе? Казано е в Писанието: „Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?" Това значи: ако Любовта е с нас, нито хората ще бъдат против нас, нито ние против тях. Който има Любовта Божия в себе си, той е извор, който постоянно блика навън, към всички хора, към всички живи същества. В този смисъл, ние нищо не очакваме от хората, но искаме само да възстановим Божия закон, който ще донесе благото за всички хора на земята. Ние искаме свободата на всички хора. Свободен човек е онзи, който обича истината. Казано е: „Истината ще ви направи свободни”.

„Призови Симона!" Това значи: призови Божественото в себе си, което ще донесе любов в сърцето ти, светлина и знание в ума ти и свобода във волята ти. Дълго време се е молил Корнилий, да дойде ангелът при него и да му каже: „Твоята молитва е приета от Бога. Затова, иди в Иопия и призови Симона, да ти каже, какво да правиш". Значи, след посещението на ангела, иде приложението.

„Призови Симона!" – Тази е първата задача на човека. След това той ще положи живота си за великата Божия Истина. Тя ще му разкрие славата и величието, които се включват в послушанието и любовта към Бога.

Беседа от Учителя, държана на 16 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

1927_10_16 Значение на линиите
лекция пред специалния клас

ЗНАЧЕНИЕ НА ЛИНИИТЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

За следния път пишете върху някоя свободна тема.

Когато в ръката на човека преобладават успоредните линии, по характер той е независим, на никого не се подчинява. Успоредните линии са линии на разумността. Следователно човек с успоредни линии на ръката е разумен, има идеи, особено мнение за нещата, не се нуждае от чужди съвети. Има случаи, когато линията на живота в ръката е успоредна на другите две. Такъв човек е крайно независим и свободолюбив. Каквото и да му говорите, той постъпва, както си знае. Има случаи, когато линията на ума и на живота се пресичат. И това не е лошо. Този човек е готов да се подчинява на разумността. Пресичането на линиите в ръката му показва, че той се е намирал под някакво силно външно влияние. Той е благороден, отстъпчив. Хиромантиците са констатирали, че в някои ръце линиите на ума и на живота са успоредни, а в някои – в началото се сливат и после се разделят, но какви всъщност трябва да бъдат тези линии, не казват. Те са определили характера на едните и на другите, но не са посочили направлението на тези линии, да се знае какво трябва да бъде. Ако линията на сърцето дойде в съприкосновение с линията на живота, такъв човек има някаква фаталност в живота си. Ако линията на ума в някого се слива с линията на сърцето, бъди далеч от него. Опасно е, ако тези линии се сливат и в двете ръце. Каквото обещае този човек, нищо не изпълнява. Яви ли се мистичният кръст на ръката, положението се спасява. Той разделя линията на ума от линията на сърцето.

Често се говори за благоприятни и неблагоприятни условия на живота. Последните условия се дължат на гъстата материя, която се е създала от изопачените човешки умове. Както учените с помощта на на ниска температура и високо налягане успяват да сгъстят газовете и да ги превърнат в течности, така и човешкият ум е в сила да сгъсти и да разреди материята. В първия случай те създават неблагоприятни условия за живота, а във втория – благоприятни. По силата на този закон, именно, за сгъстяване на материята, е създадена и земята. В Битието е казано: „В начало Бог създаде небето и земята, но земята беше неустроена и пуста. И Дух Божи се носеше над бездната“. Земята и до днес още не е устроена,

още се устройва. Един ден, когато налягането, което я притиска като капак, се вдигне от нея, тя ще бъде вече устроена. Този капак е подобен на черупката на яйцето. Докато черупката не се махне, пилето не може да излезе навън. Капакът, който наляга върху земята, не е от варовито вещество, както черупката на яйцето, но от много гъста материя, с голямо сцепление между частиците ѝ. Тук действат особени сили на природата. Налягането върху земята е причина за големите страдания, през които минава човешкият дух, но те са временни. И Апостол Павел казва, че цялото създание лежи в страдания, в робство и в ограничения, но това е временно. Налягането е необходим процес за оформяване на нещата.

Следователно и хората минават през процеса на оформяването. Един ден, когато се оформят и завършат развитието си, капакът от земята ще се вдигне, пилето ще покаже главата си и ще излезе вън. Тогава човек ще бъде свободен.

Много неща знаят хиромантиците, но каква трябва да бъде дължината на основните линии на ръката, нищо не казват. За предпочитане е, обаче, линията на сърцето да бъде по-дълга от линията на ума. Ако линията на ума е чрезмерно дълга, тези хора са много подозрителни, съмнителни и хитри. В материалния свят те са добри, но в духовно отношение са крайно подозрителни. Каквото и да им говорите, те казват: „Никой не може да ме излъже, не вярвам на хората“. Това се отнася до живите линии на ръката, а не до мъртвите. Значи има два вида линии на ръката: живи, които са в процес на развитие, и мъртви – спрели вече развитието си. Тъй щото, колкото и да са дълги мъртвите линии, те нямат значение, т.е. не указват влияние върху характера. Например, линията на сърцето в шимпанзето е чрезмерно дълга, но тя не увеличава неговото благородство. Хора, в които линиите на ръцете са мъртви, се намират в застой. Тяхното развитие е спряло за известно време. Те трябва да чакат благоприятни условия, да дойде някаква възходяща вълна в живота им, да ги подеме. Докато се намира под влиянието на мъртвите линии, човек е подобен на животно: не иска да учи, да се моли, да работи – от нищо не се интересува. И при това положение на човека са дадени възможности, да прескочи мъртвите линии и да върви напред. Като е дошъл на земята, човек трябва да има обич към знанието, да не гледа на него като на професия, да се прехранва. Гледа ли на знанието като на условие за прехрана, човек постепенно се изражда. Приеме ли го с любов, той се повдига.

Съвременните хора се стремят към новите идеи. Това е естествен стремеж, понеже новото ще подобри състоянието на техния живот, ще измени линиите на ръцете им. Тази промяна ще стане първо в астралния свят, дето основните линии са успоредни а после във физическия, дето стават

големи или малки отклонявания. Обаче отклоняването на тези линии не показва, че теченията, които са ги създавали, не са успоредни. Ако отречем тяхната успоредност, отричаме и разумността им. Това е невъзможно. разумността е първата сила, с която природата работи, но въпреки това, отклоняването е неизбежен процес на физическия свят. Срещате, например, човек с правилни линии на лицето, на ръцете, с благороден характер, но опитайте се да се докоснете до нещо, което е свързано с неговия личен живот, да видите как ще се отклони от разумността, която е работила върху него. Ако е поет, учен, философ и се опитате да докоснете някой пасаж от съчиненията му, той веднага ще се нахвърли върху вас, ще каже, че нямате право да пипате работите му. Обаче при друг случай и той може да постъпи по същия начин. Това показва колко трябва да работи човек върху себе си, за да не се поддава на силите във физическия свят, да го отклоняват от правия път.

Като говорим за хиромантията като наука, имаме пред вид бъдещето ѝ развитие. Трябва да се явят хора, които обичат тази наука, да правят точни математически изчисления, да поставят хиромантията на почетно място, като абсолютна наука. Тогава тя ще има практическо приложение в училищата, в семействата, при възпитанието и самовъзпитанието. Учителят ще погледне ръката на ученика и ще разбере в какво материално положение се намира, какви наследствени черти носи в себе си. Ако някой иска да влезе в съдружие, пак чрез хиромантията ще разбере, трябва ли да се свързва с него, или не. Който си служи с хиромантията, никога не се лъже; който не я разбира, много грешки прави.

Сега, ще се отклоня от хиромантията. Представете си, че имате числа или букви, повдигнати в различни степени. Например, имате числото 2, 22, 23, 24, или А, А2, А3, А4. – Буквата А представя човек с един морал, А2 – с два морала, А3 – с три морала, А4 – с четири морала. Ако имате отношения с А, никога няма да се излъжете. Той си служи с една мярка, която прилага еднакво и към себе си, и към ближния си. Човекът А2 непременно ще ви излъже, понеже си служи с две различни мерки в отношенията си, но все пак можете да хванете лъжата му, понеже се движи в плоскост. Човекът А3 мъчно можете да го хванете. Щом разбере, че сте го познали, ще избяга в гората. Онзи, пък, който си служи с четири мерки – А4, ще хвръкне във въздуха. Според езика на математиката, степените на числата означават измеренията. Ако числото е в първа степен, означава точка; ако е във втора степен, означава права линия, която подразбира движение на войската напред и назад. Число, взето в трета степен, подразбира трите измерения в геометрията, т.е. движение, освен по права линия, още нагоре и надолу, във въздуха и във водата. Четвъртата степен подразбира четири измерения, т.е. движение във всички посоки. Степените вървят до

безкрайност. Значи измеренията също са безкрайни. В това отношение степените, както и измеренията, са части на едно велико цяло. Праведният съзнава, че всичко, което притежава, е част на великото цяло и му се подчинява. Който не се подчинява на великото цяло, изпада в отрицателните течения на живота. И тъй, когато иска да решава задачите си правилно, човек трябва да започне от правата линия, като мярка на нещата. Колкото повече степените се увеличават, толкова по-големи са противоречията му. За да се справи с тях, той трябва да си служи с разумните сили, които действат по прави линии. – Коя линия на ръката се явила първа? – Линията на живота. След нея се явила линията на сърцето, а най-после – линията на ума. Ако означим линията на живота с А, на сърцето – с А2, а на ума – с А3, имаме трите измерения. За да бъде човек добър, да се развива правилно, трябва да живее не само в три, но в много измерения, да разполага с много начини за изпълнение на Божията воля. Не само един път води към планината, много пътища има. Разумният човек намира много пътеки, които могат да го заведат на планината, даже и с аероплан може да се изкачи.

Като е дошъл на земята, човек трябва да търси път не само за физическото си изкачване по планини и високи върхове, но и за духовното си повдигане. Затова, именно, той трябва да избира съответни методи за работа върху себе си. Ако се обезсърчи, трябва да знае как да си помогне. Лесно се обезсърчава човек, когато попадне в астралния свят. Понеже астралният свят представя водно състояние на чувствата, човек лесно се въодушевява и лесно се обезсърчава. Докато не се е натъкнал на някаква мъчнотия, той предприема много работи; щом дойде мъчнотията, отказва се от всичко, което е намислил да прави. Като вижда своята неустойчивост, човек се задълбочава и вижда, че има скрити сили в себе си, чрез които може да се изправи, да измени характера си. Щом види доброто и благородното в другите, човек трябва да бъде готов да прояви същото. Ако се възхищаваш от благородството и добротата на другите хора, прояви и ти същите качества. Ще кажете, че не искате да страдате. Вярно е, че добрият и благородният човек страдат повече, но който иска да благува, трябва да приеме и страданията. Радостите и скърбите в живота се сменят. Без радости и скърби животът не може да се прояви; те са две естествени посоки на движение, но за да придобие нещо, човек трябва да се стреми повече към възходящите, положителните посоки. Ако всеки ден човек не придава по нещо към живота си, той ще се превърне в точка

Представете си, че съществото А иска да отиде до съществото В по права линия. То тръгва по правата линия и се намира при В. На другия ден, обаче, не отива при В, но съкращава пътя си и отива при Е, на третия ден – при D, на четвъртия – при С и т.н. Защо съкращава пътя на своята права

линия? – По две причини: или се е разболял и не може да върви дълъг път, или е изгубил интереса си към живота. Изгуби ли интереса си към живота, към хората, човек се превръща в точка, в неизмътено яйце. Следователно чуете ли, че някой пита хората: „Знаеш ли кой съм аз?“ – ще му отговорите, че ти си едно неизмътено яйце. Кажи си: „Аз съм човек, който иска да работи“. Това значи: Ти си човек, който се движи по правата АВ, има определена работа, която трябва да свърши. Тръгнал си на училище да се учиш, да придобиеш знания. Питам го: Готов ли си да извървиш този път? – „Готов съм.“ Значи правата АВ представя дългия път, който човешката душа трябва да мине. В пътя на своето движение той среща препятствия, които се дължат на гъстата материя. В този случай той се намира в положението на остров сред вода. Какво ще прави? – Ще измени посоката на своето движение в плоскост и ще образува квадрата, в който всички страни са равни, но две по две срещуположните са успоредни. Тази успоредност говори за разумността, която разрешава мъчнотиите. Затова казваме, че квадратът разрешава всички въпроси. Срещнете ли квадрати по линиите на ръката, ще знаете, че те представят спирачки.

Като разглеждате ръката на човека, освен квадрати, ще видите още триъгълници и кръстове. Като ги изучавате, ще обръщате внимание на местата, дето се намират. Например, ако квадратът се намира на Юпитер, предпазва човека от нещастия. За да се образува този квадрат, върху човека са действали висши разумни сили. Ако вместо квадрат има триъгълник, този човек притежава особена способност или дарба. Ако има кръст, очакват го страдания. Кръстът показва диагоналите в живота. Значи страните на квадрата са изчезнали, останали са само диагоналите.

Линиите на човешката ръка са резултат на сили, на течения, които работят в природата. Човек неизбежно попада под влиянието на тези течения и някога съжалява, някога се радва – зависи под влиянието на какви сили е попаднал. Понякога човек се разкайва и за доброто, и за злото, което е направил. И след това започва да разправя на хората какво е извършил. Направи ли някакво добро, разумно дело, човек трябва да мълчи. Доброто има отношение към космоса. Следователно радвай се, че си изпълнил Божията воля, че служиш на Господа. Линиите на ръката на духовния човек имат определена дължина, те представят ирационални числа, което показва, че животът продължава и зад физическия свят. Дробните числа, които се получават при измерване линиите на ръцете, показват докъде е достигнал всеки човек по отношение на разумността.

Сега, колкото и да се говори върху хиромантията, човек сам трябва да работи, да проверява знанието, което има, за да не се отегчи от него. В такъв случай, по-добре е да знае малко, но да се радва на знанието си,

отколкото много да знае и да се отегчава. Затова той трябва да свързва знанията си по всички окултни науки в едно цяло. Ще знаете, че всички линии на ръката и на лицето оказват влияние върху мозъчните центрове. Работете върху всички центрове, да ги развивате правилно. Иначе човек може да изпадне в добри и лоши настроения, от които не може да се ползва. – Защо? – Настроенията са временни състояния. Настроенията са временни състояния, които имат отношение към животинския свят. За да излезе от животинския свят, човек трябва да работи съзнателно, всеки ден да прибавя по нещо ново към своето знание. Новото внася подтик, импулс в живота. То въвежда човека в Божествения свят, във вечния живот. Още със ставането от сън внесете поне една малка Божествена мисъл в ума си и по едно малко Божествено чувство в сърцето си, за да осмислите своя живот. Обаче в желанието си да постигне нещо голямо, велико, човек пропуща малките неща, които, всъщност, ще го ползват най-много. Един ден султан Махмуд тръгнал с великия везир на разходка из Цариград, да види как живеят поданиците му. За тази цел той се дегизирал, никой да не го познае. Понеже трябвало да минат на другия бряг на реката, те взели една лодка. Лодкарят бил умен човек и веднага познал с кого си има работа. По пътя султанът го запитал: „Твоя ли е лодката?“ – „Моя е, купих я в деня, когато султан Махмуд взе престола.“ – „Доволен ли си от работата си?“ – „Откак султан Махмуд дойде, работата ми върви добре.“ Това се харесало на султана. Като стигнали на другия бряг на реката, султанът казал едно мъдро изречение на лодкаря: „Казанът има седем халки. Като се намериш в мъчнотия, хвани едната халка и мъчнотията ще се разреши“. След това той извадил една златна монета, да плати на лодкаря. Последният казал: „Не искам пари, но моля ви, да ми напишете за спомен изречението, което ми казахте, много ми хареса“. Султанът извадил един голям ферман от джоба си, написал изречението и се подписал: „Махмуд“.

Като взел фермана в ръката си, лодкарят дошъл до една велика идея, за реализирането на която му било нужно съдействието на другарите му лодкари. На другия ден още той извикал другарите си и им казал: „Дойде ми една светла идея. Много време страдахме с нашия занаят. Време е вече да подобрим живота си. Съберете помежду си 400 лири: 200 ми са нужни, да си направя дрехи за велик везир, а останалите 200 ще дам на някой добър писар, да напише заповед за уволняване на досегашния везир. Отдолу ще туря подписа на султана, който ми е даден от самия него“. Лодкарите изпълнили желанието на другаря си, понеже знаели, че е умен и добър човек. Като взел заповедта в ръцете си, лодкарят отишъл в джамията, дето великият везир се молел. Тихо се приближил до него, хванал го за рамото и му казал: „Ето, по желанието на великия султан Махмуд, аз, новият везир, те арестувам“. Турил го след това в затвора и започнал да управлява. Първата му работа била да смени всички по-

главни чиновници със своите другари лодкари. Понеже опитали неправдите на дотогавашните чиновници върху гърба си, те проявили голяма справедливост и добросъвестност в работата си. В продължение на 3 месеца новият везир изчистил страната от крадци и разбойници, от рушветчии, благодарение на което всички поданици заживели спокойно, сигурни за своя живот и имот.

В това време старият везир намислил да пише писмо на султана, да го пита защо не си спомни за него, да го освободи от затвора. Той завършил писмото си с думите: „Ако има наказание, няма ли прошка?" Султанът се почудил кой турил в затвор везира и веднага заповядал да го освободят и доведат при него. Едва сега той разбрал, че има нов везир, който турил стария в затвора. След това извикал новия везир, да разбере от него как е станала тази работа. Новият везир се явил пред султана, облечен във формата на велик везир, и казал: „Ето вашият подпис, който ме постави на това място". Султанът му казал: „А бе, синко, аз ти казах да хванеш едната халка на казана, а ти хвана седемте. Но понеже управляваш справедливо и всички поданици са доволни от тебе, ще си останеш на поста". Сега и на вас казвам: Бъдете смели и хванете едната халка на казана, без да поставяте стария везир в затвора. Смелостта е добра черта. Бъдете смели и решителни да управлявате царството си по-добре от стария везир, който се подкупва с пари. Лодкарят представя човека на новото, а везирът – стария, страхливия човек, който след големи страдания се осмели да пише писмо на султана и да го запита: „Ако има наказание, няма ли прошка?"

Докато живее със старото, човек всякога ще лежи в затвора. В който ден приеме новото, той излиза налице: сам се назначава, сам взима висок пост и започва да управлява в името на великата Правда, да възстанови ред и порядък в държавата, да я очисти от всички вредни елементи, които живеят с подкупи на гърба на добрите и трудещи се хора. Правдата трябва да възтържествува! Всички хора, които се мъчили и страдали, трябва да излязат налице, да приложат наученото, да заживеят братски помежду си и да внесат свободата в света.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 16 октомври 1927 г., София.

1927_10_23 По-долен от ангелите
неделна беседа

ПО-ДОЛЕН ОТ АНГЕЛИТЕ

Беседа от Учителя, държана на 23 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите." *)

Често съвременните хора говорят за Божествения живот. Който разбира Божествения живот, той вижда, че между всички явления, които стават в този живот, съществува вътрешна връзка. Обаче, за онзи, който не разбира този живот, всички факти, всички явления, които стават там, изглеждат загадки, които непременно трябва да му се тълкуват, да се доказват. Защо? Защото той разглежда тия явления по начин, какъвто познава в физическия свят. Например, всички явления в физическия свят се доказват на хората, за да се види техният смисъл. Това се дължи на обстоятелството, че физическият свят е проявен, вследствие на което неговите явления могат да се подложат на опит и да се проверят. Едва сега съвременната наука започва да съобщава на хората, че в природата има закони, на които те непременно трябва да се подчиняват. Тия закони не са само физически, но същевременно те имат и духовен смисъл. В миналото науката е разглеждала тия закони като механически прояви, а днес вече тя вижда, че те са съзнателни, разумни прояви. Така са гледали някога и на душата. Когато слушате материалиста да говори за душата, той отрича нейното съществуване. Но има вече просветени хора, които гледат на душата като на нещо реално, което съществува. Проявява се тъй, както и физическият човек. Материалистите казват, че когато човек умре, неговият живот се разлива в общия живот, вследствие на което съзнанието му престава да съществува, а заедно с него и човек умира, изчезва. Идеалистите пък поддържат, че и след смъртта си човек продължава да живее. Кое живее? Душата живее.

Казвам: смъртта не е мярка, с която нещата, както и явленията в живота могат да се обясняват. Смъртта е една аномалия в живота. В такъв смисъл, аномалията не може да служи за мярка на нещата. Че някой умрял, това още не показва, че той не съществува. Преди всичко, смъртта не е неизбежен закон в природата. Всичко не подлежи на смърт. Значи, от дефектите на човешкия живот, не може да се доказва, какво нещо е човекът. Ако от дефектите на известен човек, описвате този човек, вашето описание не търпи критика. Човек може да се познае от своите положителни качества. Ломброзо изучавал човека от негативната му страна. Когото срещал, той го разглеждал с цел да види, какви

отрицателни черти се крият в него. Той се занимавал с престъпните типове, но това още не е истинска наука. Престъпните типове са болезнени прояви в съвременното човечество. Всяка наука, която се занимава с тези прояви, носи нещо болезнено в себе си. Когато Ломброзо срещнал Толстой, той не се заинтересувал от него като велик мислител и писател, но го наблюдавал, дали има някаква лоша, отрицателна черта в характера си. Тази среща Толстой описал в своя дневник. Той пише, че се стеснявал в присъствието на Ломброзо, защото схващал, с каква цел последният го наблюдавал. Не само Ломброзо е разглеждал живота и хората от отрицателната им страна. Днес почти всички съвременни християни гледат на хората все от отрицателната им страна. Като се запознаят с един човек, първо виждат доброто в него, ангела, но като го разберат по-отблизо, хвърлят от него маската на ангела и казват: Той не бил ангел, както ние мислехме, но цял дявол. Сега ще го изучим добре, да видим неговите отрицателни черти. И наистина, като проследите съвременната култура, ще видите, че всички хора, всички общества, всички вестници, както и науката, всички се занимават само с отрицателната, а не с положителната страна на живота.

Когато се говори за наука, в правия смисъл на думата, аз разбирам онази, която изучава положителното в живота и в природата. Каква наука е тази, която изучава отрицателните страни на живота? Това е мъртва наука, която няма бъдеще, която не подлежи на развитие. Днес отрицателното съществува и заема голям дял в живота, понеже хората с го оживили. Всяко нещо, с което човек се занимава, той го подхранва и му дава живот. И наистина, каквото човек мисли, това става. Като се роди някое дете, близките около него казват. Невинно е днес това детенце, но и то ще направи някои грехове. Така мислят, и така става. – Днес родителите му го гледат, грижат се за него, но и то един ден ще се намери в нужда. – И така става. – Възможно е това дете да се провали в живота. – И така става. – Възможно е да се разболее и да умре. – И така става. Каквото хората мислят, това става. Това не е никаква философия. Днес всички философи спорят помежду си, един друг се опровергават. Всеки счита своята философия меродавна, никой не се ползва от философията на другите. Ние виждаме в живота, как една философия умира, друга се ражда на нейно място; после и тя умира и т.н. Питам: какво казват философите за живота, как трябва да се живее? – Е, трябва да се яде, да се поддържа живота. – Какво трябва да се яде? – Хляб главно. – Какъв хляб: мухлясал, или пресен хляб, направен от ново, тазгодишно жито? Да ядеш пресен хляб, разбирам, но да ядеш мухлясал хляб, който, след половин час, ще повърнеш назад, не разбирам. Или, какъв смисъл има да изучаваш болезнените прояви на живота? Казвате: Човек трябва да мисли! – Какво трябва да мисли? Може ли да се нарече мисъл грижата на човека, как да се

прехрани, как да се облече, как да нареди къщата си? Това не е мисъл, това е тревога, безпокойствие. Истинската мисъл подразбира велик, положителен идеал. Само идеалът на човека дава мисъл; само той ражда възвишени и благородни чувства и импулс за работа. Съвременните християни, например, са поставили за основа на своя идеал благодатта Божия и очакват да дойде спасението чрез благодат. Тази благодат е патологично проявление. Защо? Защото те очакват тази благодат след като се разболеят, или след като сгрешат. Докато са здрави, докато не са сгрешили, те не мислят нито за благодатта, нито за спасението си. Не, такъв идеал не е траен. То е все едно да търсиш богатия човек, само защото си в нужда. Например, българите не зачитат своите бедни роднини. Ако ги посети някой техен беден роднина, те казват: Отде се намери сега този да дойде на гости? Знаем защо иде, той сигурно пари ще иска. Обаче, ако този беден роднина, по благоприятно стечение на обстоятелствата, се повдигне и стане пръв министър, целият му род започва да се изрежда при него, да му напомнят, че те са негови роднини, негови близки. Всеки иска да изкаже към него своята почит и уважение. Защо правят това? За да му напомнят, че имат синове и дъщери, за които той трябва да се погрижи, да ги нареди на работа.

Днес всички религиозни хора, всички общества, всички народи търсят Бога от нужда, да им помогне да се назначат на служба, да разрешат задачите си. Днес никой не търси Бога от любов. Това е просия, не е любов. Нека гладният умре от глад, но да не проси. За предпочитане е гладен да умреш, но да не просиш. Обаче, това да става не от гордост, но от любов към Бога. А тъй, да говориш за Бога, да проповядваш за Него и да считаш, че хората са длъжни да те гледат, това не е любов, това е изнудване. В Писанието е позволено на човека да проси, но само от Бога, от никого другиго. Всяко просене вън от Бога е унижение за човешката душа. Днес става точно обратното: от всички други просим, но не и от Бога. Да просим от Бога, това считаме за унижение; да просим от хората, това било в реда на нещата. Някой е на смъртно легло, бърза да извика лекар, да му помогне. Моли се на лекаря, проси от него помощ и не му дохожда на ум да се обърне към Бога. Питам: на колко болни лекарят е помогнал, след като те са изпълнили абсолютно техните предписания? Колко каещи се грешници са изправили живота си, след като са изпълнили абсолютно съветите на своите пастори? Много болни са се излекували по съветите на лекарите, но временно само; в края на краищата, болестта им пак се е повтаряла. Също така и много грешници са се изправили по съветите на проповедниците, но временно само, а не окончателно. Временната помощ е залъгване само. В такъв случай, имайте пред вид следното положение: хората, били те лекари, свещеници, учители, държавници, могат да дават само временна помощ, или временни упътвания, но истинското възраждане на човешката

душа може да даде само Бог. Хората могат да внесат в човека много идеи и идеали, но онзи вечен идеал, който осмисля живота, който дава истинско направление на човешкия дух, това е връзката ни с Първата Причина, с Великата Божия Любов. Това подразбира познаване на Онзи, Който ни е създал, Който ни е дал условия да живеем, да растем и да се развиваме.

Сега, аз държа тази беседа за ученици, които ме разбират; онези пък, които не ме разбират, нека слушат само. И ако намерят някакви междини, нека прочетат някой роман, да видят, че и там се срещат междини. Междините трябва да съществуват, за да се даде възможност на онзи, който слуша или чете, да размишлява, да държи съзнанието си будно. Вземете, например, един от романите на Виктор Юго, или на Толстой, и ще видите, как авторът още в първата глава започва да разправя нещо за главния герой и току виж, изоставя героя и отива към други лица. Вие сте се заинтересували вече, искате да чуете нещо за героя и за героинята, но минават две, три, четири глави, свършва се първото действие, и авторът все ви държи напрегнати, нищо не пише за героя, не се връща към първата обстановка. Привидно, той като че си играе с вас. Не, авторът има някаква цел, която вие не разбирате. След това той пак се връща към главните лица и така продължава няколко глави. Вие следите с интерес действието, но изведнъж нови лица се явяват, нова обстановка, и главните герои пак изчезват. Така авторът развива своя роман, и през всичкото време държи будно съзнанието ви, поддържа вашия интерес. Питам: каква е развръзката най-после на този роман? Развръзката се свършва с това, че или героят и героинята се оженват, или героят се оженва за друга някоя, а героинята се самоубива, или най-после и двамата се самоубиват. При това голямо напрежение, което сте имали във времето, когато сте чели романа, най-после ви се разкрива една истина. Щом тази истина ви ползва в живота, романът е постигнал своята цел. Казвате: Да, всичко беше хубаво, но героят не се ожени за героинята. – Какво от това? Нима всички герои са се оженили?

Какво нещо е женитбата? Женитбата, в пълния смисъл на думата, е свещен акт, свещена идея. В този смисъл, хората не знаят още, какво нещо е женитбата. Те познават женението, но не и женитбата, която представя свещено сближение между две души, между които има не само една, но безброй допирни точки. Това свещено сближение подразбира преливане на душите една в друга. Преливането на душите изключва всякакво съмнение, всякакво недоверие, всякакво недоразумение. В това преливане на душите се крие идеалът на истинския живот. Всяко физическо допиране в живота произвежда ред спънки, ред препятствия. Защо? Такова е свойството на твърдата материя. Щом се допреш до една стена, ти непременно ще се върнеш назад; щом се допреш до една затворена врата,

или до един затворен инструмент, ти непременно ще се върнеш назад; щом се допреш до цигулка, на която струните са скъсани, а лъкът счупен, ти непременно ще се върнеш назад. Ако отиваш при една красива мома, от която животът е изчезнал, и я намериш мъртва на леглото й, веднага твоето въодушевление изчезва. Следователно, животът на човека, както и неговият идеал седят в неуловимото, което нито се вижда, нито се ограничава. Ето защо, казвам: това, което човек познава е обикновеното, а което не познава, е необикновеното в живота. Какво знаете, например, за единицата, повдигната в пета степен, или за двойката – в десета степен, или за тройката – в двадесета степен? Казвате, че това са величини, с които математиката се занимава. Да, това са математически въпроси, но те същевременно представят и проблеми на живота. Устройството на нашия организъм, както и устройството на целия живот, се гради върху числа, повдигнати в разни степени. Това е цяла наука. Тази наука е построена върху знанието на тия числа. Например, ако се интересувате за устройството на вашата ръка, първо трябва да знаете, от каква материя е направена тя; после, трябва да знаете, от какви числа е съставена всяка клетка и в каква степен са повдигнати тия числа. Всяка клетка е живо същество, което гради своя живот по разумен начин. Ако изучавате живота на клетката отделно, както и нейната мисъл, ще видите, че тя представя, в миниатюр, живота на целия човек. Ако пък изучавате колективния живот на тия клетки, както и връзката помежду им, ще видите, че те представят Божествения живот в миниатюр.

И тъй, вие не сте разбрали още, какво представя истинският живот; не сте разбрали още и човекът. За този човек, именно, апостол Павел казва, че Господ го е направил малко нещо по-долен от ангелите. Такъв ще е човекът в бъдещата вселена, но не и в тази, в която ние сега живеем. Значи, сегашната вселена ще изчезне и вместо нея ще се яви нова. Как ще стане това? В една от теориите на учени хора, адепти, се казва, че всички живи същества, както и слънцето постепенно изгубват енергията си, изтощават се. Затова казваме, че силите на човека постепенно се губят, изразходват се, и той остарява. Тази енергия от цялата вселена отива в пространството, както малките ручейчета се разливат по стръмнините, и служи като основа за съграждане на нова вселена. И тогава, всички живи същества от старата вселена ще бъдат преместени в новата, при нови условия за живот. Ако искате да знаете нещо за новата вселена, четете Еклисиаст, там Соломон е писал за нея. Той е казал: „Сейте семето!" Значи, Бог е изпратил човека на земята да сее, да се учи, да се готви за бъдещата вселена. Големи приготовления се правят за новата вселена! Затова, именно, Бог е поставил човека на големи страдания и изпитания. Страданията са най-голямото благо за човека. Сам апостол Павел е казал: „Сегашните страдания на човека не могат да се сравнят с бъдещата му слава". Казвате: Как можем да

проверим това? Който иска да научи истината по този въпрос, той трябва да излезе от своето физическо тяло и с духовното си тяло да отиде в невидимия свят. Като се говори за духовно тяло, за невидим свят, мнозина се плашат, мислят, че ще умрат. Не, духовният човек е развил своето духовно тяло така, че той може да функционира с него, както с физическото си тяло. Той може да излиза от физическото си тяло и да се връща в него, според желанието си. Значи, истински духовен човек е онзи, на когото съзнанието е будно и за физическия, и за духовния свят; той може и в двата свята да се движи еднакво свободно и съзнателно. Само такъв човек може да се нарече истински ученик. Само на такъв човек може да се говори. Който не е ученик още, той е буден само за физическия свят, и като му се говори по тези въпроси, съмнява се. За такъв човек съмнението е естествено нещо. Съмнението говори за невежеството на човека. Ако влезете в една тъмна стая, вие веднага ще изпитате страх, да не би да се спънете в нещо, да не паднете някъде. Обаче, щом стаята се осветли, съмнението, страхът изчезва, понеже виждате, де вървите. Дето има светлина и знание, там съмнението отсъства; дето няма светлина, съмнението присъства. Съмнението е признак на невежество. Съмнението, омразата, безверието са отрицателни течения, т.е. бури в живота на човека.

Питам: има ли някаква положителна страна в съмнението? От научна гледна точка, съмнението е необходим закон в еволюцията на човека. Ако оставите водата в една щерна да стои цели четири–пет месеца, без да се раздвижва, тя ще жабуняса, ще се развали. Обаче, ако от време на време раздвижвате тази вода, тя ще запази своята свежест. Следователно, съмнението е така необходимо за човека, както ветровете са необходими за природата. Ако нямаше ветрове, водата в природата би стояла в покой, вследствие на което би изгубила своята преснота. Ако нямаше ветрове в природата, и растенията не биха могли да растат, да се обновяват. Чрез ветровете растенията, дърветата се каляват, соковете им се пренасят по целия организъм, а същевременно добиват и по-голям устой. Такова нещо представят и страданията в човешкия живот. Те внасят опресняване, обновяване ,изобщо, в живота. Такова нещо е съмнението. Човек живее повече във водна среда, отколкото в твърда. Следователно, ако не дойдат ветрове и в човешкия живот – страдания, съмнения, които да го раздвижат, има опасност този живот да изчезне. Историята на народите, както и на отделните лица, през всички времена и епохи до днес, ни показва, че след всяко страдание, индивидуално, или общочовешко, винаги в съзнанието на хората прониква нова светлина, нов проспект, ново разбиране за живота. Значи, в който момент човек разбере вътрешния смисъл на страданията, животът му ще се проясни и осмисли.

Ще приведа един пример, да видите, какво представят страданията за

човека, и кога той може да се освободи от тях. Представете си, че отивате в една пустиня и носите със себе си едно шише с вода. По невнимание, шишето пада от ръцете ви и се счупва. Вие веднага се хващате за главата, ужасен, разтревожен, че сте счупили шишето и разлели водата. Защо се смущавате? Защото разбирате цената на водата в пустинята, а не знаете, отде можете да намерите вода за пиене. Ако не намерите вода в пустинята, животът ви е в опасност. Казвам: не се смущавайте! – Как да не се смущавам? В тази вода беше моят живот. – Елате с мене, аз ще ви покажа, де има чиста, хубава вода. Тръгваме заедно, и аз ви завеждам на разстояние няколко метра от мястото, дето счупихте шишето. На това място има извор, от който блика чиста, кристална вода. – Пийте сега вода, колкото искате! Вие се напивате добре с вода, а след това напълвате друго шише от тази вода. – При това положение, ще страдате ли още? Не, при бистрия извор страданието изчезва. И затова казвам: който иска да се освободи от страданията, нека отиде при Извора на Вечния Живот и да пие от Неговата вода.

Казвам: всички хора, които не разбират смисъла на живота, мязат на малки деца, които носят в ръцете си по едно шише с вода, стискат го здраво и мислят, че в това шише седи тяхното богатство. Срещате учени хора, музиканти, певци, художници, всеки носи по едно такова шише, пълно с вода, и ако случайно това шише падне на земята и се счупи, казвате: Отиде ученият човек! Отидоха музикантът, художникът, певецът! Защо? Шишетата им паднаха на земята, и водата се разля. – Това е частично разбиране на живота. Животът не седи във водата, която е в шишетата. Ако искате да видите, какво нещо е истинска наука, музика, красота, истинско художество, идете при Великия Извор на живота, дето нищо не се губи. Там всяко нещо си има своето място и вечно съществува. При Великия Извор музиката никога не изчезва – там тя се чува и денем, и нощем. В света съществува вечен огън, който никога не изгасва. Казвате: кога ще дойдем до този Извор на живота? Какво се изисква, за да Го постигнем?– Търпение се изисква.

Какво нещо е търпението? Само ученикът може да разбере търпението. Защо? Защото търпението е качество на душата, а душата е от високо произхождение. Истинският ученик минава през живота на душата, той не живее в сърцето и в ума си, чийто живот е временен, преходен. Докато човек не дойде до това положение, той при най-малките изпитания и страдания ще хвърля лоши мисли и чувства към своя Създател, ще петни Неговата мантия. Като не разбира смисъла на страданията, като не е придобил търпението, този човек винаги ще живее със съмнения, с колебания срещу Първата Причина на живота. Който допусне най-малкото съмнение и подозрение срещу Нея, той е първокласен невежа.

Всяко съмнение води след себе си падане. Това се отнася не само до хората, но и до ангелите. Ако един ангел допусне най-малкото съмнение по отношение на Бога, той е осъден вече на голямо падане. Да се усъмниш в Бога, значи, да се усъмниш в Любовта. Например, имате добър приятел, който ви обича, и вие го обичате. Дойде някой отвън и започва да ви разправя небивали работи: че вашият приятел говорил по ваш адрес лоши думи, че замислял някаква интрига срещу вас и т.н. Ако повярвате на този човек, вие сте изгубен. Не вярвайте на всички хора! В света има хора, майстори на измислиците. С своите лъжи, те могат да изкарат човека от ум. Дойдат ли при вас да ви говорят такива приказки, спомнете си, че вие, като душа, сте произлезли от Бога, дето не може да живее нищо нечисто, нищо долно. Така мисли ученикът. Щом се натъкне на някакво страдание, той пее и благодари на Бога за привилегията, с която го е удостоил. И обикновеният човек пее, но на минорна гама.

Следователно, хората могат да се разделят главно на две категории: обикновени хора и ученици. Докато човек плаче, роптае, скърби при страданията, той минава за обикновен човек. Щом започне да пее, да се моли и да благодари на Бога за страданията, които го сполетяват, той влиза вече в Школата, като ученик. Никое страдание няма да избегне от ученика. Той ще мине и през съмнения, и през изкушения, но винаги ще бъде буден, ще държи връзка с Бога и ще се учи от всичко, което животът му носи. Колкото по-високо се издига човек, толкова по-големи бури ще преживее. Апостол Павел, който добре разбираше тези закони, трябваше да получи три пъти по 39 тояги от евреите, за да го провери на опит. След като го биха, той започна повече да пише и казваше: „Братя, с много скърби ще влезем в Царството Божие." И Христос е казал „Прескръбна е душата ми до смърт." Това са думи, изказани от човека в Христа. Обаче, след това дойде нова светлина в съзнанието на Христа, и Той каза. „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си." Тук се забелязват два важни психологически момента: първият момент е, когато Христос беше отишъл да се помоли в Гетсиманската градина и се обърна към Бога с думите: „Отче мой, ако е възможно, нека ме замине тази чаша! Не, обаче, както искам аз, но както искаш Ти." Вторият момент е момент на просветление, на вътрешно примирение, когато повторно отиде да се помоли в Гетсиманската градина и казваше: „Отче мой, ако не е възможно тази чаша да замине от мене, без да я пия, нека бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си." Какво означават думите „в Твоите ръце предавам Духа си"? Това значи: както и да изглеждат нещата отвън, аз приемам напълно Твоята Любов и зная, че всичко, което вършиш, е добро. Питам. като положи Духа си в Божиите ръце, Христос изгуби ли нещо, или спечели? Той спечели много нещо.

„По-долен от ангелите." Каква е разликата между ангелите и хората? Ангелите се отличават от хората по своята абсолютна чистота и святост. Те са носители на светлината, вследствие на което са крайно взискателни и строги. Ако би останало на тях да управляват света, те биха изгонили всички престъпници, всички грешни хора. Те не биха оставили нито един човек на земята да греши. Тъй щото, когато Бог иска да изправи света, Той изпраща на земята един от тия ангели да свърши тази работа. Ангелът изважда ножа си и започва да кълца наляво-надясно. Той гледа на грешните хора така, както грънчарят гледа на своите недобре изработени грънци. Какво прави грънчарят с тези грънци? Той взима една тояга и тръгва с нея към грънците. Погледне един, вижда, че е крив, пропукан, удари го с тоягата, и хайде навън! Погледне втори – също; погледне трети – също. Щом дойде до някое здраво гърне, отмине го. Така отделя той здравите грънци от счупените, които не стават за работа. Тази е символичната страна на въпроса.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите; със слава и почест си го венчал, и поставил си го над далата на Твоите ръце." Кога идва славата? Славата идва след Любовта. Любовта пък изисква работа. Тъй щото, не е достатъчно само да не се съмняваме в Бога, но трябва да работим. Казвате: Ние вярваме в Бога, но първо трябва да уредим своите работи, че като ни остане свободно време, тогава ще мислим за работата на Бога. – Ученикът не мисли и не постъпва така. Първата му работа е да свърши всичко онова, което Бог му е определил. Като му остане свободно време, ще работи за ближните си. И най-после, колкото свободно време му остане, ще го употреби за себе си. Следователно, в живота на ученика на първо място седи Бог, на второ място – неговия ближен, а на трето място – той сам. Докато постъпва по този начин, той никога няма да се натъкне на противоречия, били те външни или вътрешни. Мнозина ще възразят, че човек трябва да задоволи и своите желания. Аз пък казвам: не се стремете преждевременно да задоволите своите желания, Защо? Защото във всяко преждевременно задоволяване на човешките желания се крие известна отрова. Значи, всяко желание, всяка мисъл, всяко чувство трябва да се реализират на определеното за тях време. Ученикът трябва да знае това нещо! Знанието, светостта, силата няма да дойдат в един момент. Те идват постепенно и се придружават с радост и веселие за човешката душа. Душата знае, как се придобиват великите неща, и затова тя има търпение да чака.

За обяснение на тази мисъл ще приведа един мистичен разказ. Когато били създадени животните на земята, между тях била и овцата. Като живяла известно време между хората, тя се почувствала много нещастна, вследствие на което животът ѝ се напълно обезсмислил. Тя изпаднала в

голямо противоречие и често си мислила: Чудно нещо! Толкова добрини правим на хората: млякото, вълната и децата си даваме, и въпреки това сме нещастни! Какво трябва да се прави при това положение? След като мислила дълго по този въпрос, най-после ѝ дошла на ума мисълта да отиде при Зевс и да го помоли, да измени по някакъв начин съдбата ѝ. Намислила и реализирала своята мисъл. Отишла при Зевс и му казала, какво иска. Зевс я погледнал, помислил си малко и казал: Наистина, аз те забравих, нищо не направих за тебе. Тогава, ето какво: Ще направя зъбите ти големи, като на лъва, да разкъсваш всеки, който се осмели да те нападне. – Не, моля ти се, не ми давай големи зъби; аз не искам да причинявам пакости на другите. – Тогава ще направя ноктите ти яки и силни, като на вълка, да нападаш с тях и да разкъсваш. – Моля ти се, това по никой начин не искам; опитвала съм ноктите на вълка, не искам да отмъстявам по същия начин на другите. – В такъв случай, ще туря в устата ти отровни жлези, като на змията, дето минеш и те нападне някой, да клъвнеш и да го умъртвиш. – Не, моля ти се, не ми давай такова нещо, да ме намразят хората. – Не остава друго, освен да ти дам рога и копита, като на вола, с които да мушкаш.– И тях съм опитвала, не ги искам. – Тогава, да ти дам такава власт, че каквото пожелаеш, да стане. – Не, и това не искам. С тази власт, може би, ще пожелая да стана лоша и да погубя живота си. Като виждам злото, което съществува в другите, аз съм доволна от живота, който си ми дал, и затова едно само те моля – да ме благословиш. Зевс я благословил и я изпратил Отново между хората. Значи, овцата разрешила въпроса идейно, като предоставила нещата да се разрешават постепенно.

Някой казва: Аз искам да имам зъби и нокти, като на лъва и на вълка. – Какво са разрешили зъбите и ноктите досега? Друг ще пожелае да има отрова, като на змията. – Какво е разрешила змията досега? Трети ще пожелае да има рога и копита. – Какво са разрешили рогата и копитата в живота? Не, кажете на Господа, както е казала овцата на Зевс: „Господи, благослови ме! Изпълни душата ми с Твоята Любов, да мога чрез нея да разреша задачите си и да завладявам сърцата на хората". Един ден овцата ще стане наследница на човешката раса. В това отношение, когато хората се преселят от земята, те ще се превърнат на овце. За кои хора се отнася това? Само за учениците. Само ученикът може да стане овца, но не и обикновеният човек. Аз взимам думата „овца" като символ на нещо велико, на велики качества. Значи, не подразбирам обикновената овца, но разумната овца. Овцата не е толкова страхлива, както обикновено я считат. Мнозина са изучавали психологията на овцата и са забелязали, че когато вълк напада стадото на някой добър, праведен овчар, овцата никога не се плаши и не бяга. Тя повдига главата си нагоре, тропа с крак срещу вълка и го пита: Какво търсиш тука? Вълкът поглежда към нея и се връща назад. Няма случай в живота на овчарите, когато вълк да е нападал стадото на

овчар, който е водил добър и чист живот, и да е ял овцете му. Обаче, грешен ли е овчарят, стадото му винаги е бивало нападано от вълци.

Сега, ще преведа това положение, този закон по отношение на вашия живот. Овчарят, това сте вие; овцете са вътре във вас. Следователно, ако вие сте добър, праведен овчар, който нито лъже, нито краде, нито върши беззакония, никой вълк отвън не може да нападне овцете ви; те винаги ще бъдат здрави, на време ще дават своята вълна и млякото си. Това не е теория, но факт, който всеки момент можете да проверите в живота. Казвам: ако една овца е могла да разреши въпросите си толкова разумно, колко повече може да направи това ученикът! Всяка вечер ученикът трябва да се чисти. Денем, като се движи в света, между хората, той може да се натъкне на ред изпитания, но длъжен е да издържа. Силата на ученика седи в издържането. Колкото малко и да се е окалял през деня, вечер, като се затвори в стаята си, той трябва да се изчисти, да изхвърли навън калта, която светът е турил върху неговата външна дреха. На каквито колебания, съмнения и противоречия да се натъкне ученикът, щом, обаче, реши да посети някой свой ближен, той непременно трябва да се очисти съвършено. Той трябва да измие главата, ръцете, краката си, външно и вътрешно, и така да отиде при своя ближен, да му занесе своето благословение. Като влезе в стаята на ближния си, лицето му трябва да бъде светло, чисто и да го поздрави по закона на любовта. Ще кажете. Толкова години вече, как следваме това учение, но още не сме постигнали тази чистота. – Важно е, как следвате: като обикновени християни, или като ученици. Ако сте в положението на ученик, вие ще имате светлина на лицето си и чистота в сърцето си. И ако сте вече ученик, ще минете в по-горна фаза – в положението на брат. Значи, обикновеният човек има условия в себе си да стане ученик, а ученикът има условия да стане брат. И Христос, впоследствие, казва на своите ученици: „Не ви наричам вече мои ученици, но ви наричам мои братя."

Под думата „ученик" в обикновен смисъл се разбира човек, който има ред противоречия в живота си, които трябва да разреши, за да стане разумен. Под думата „брат" се разбира ученик, който е излязъл от противоречията на живота и който има вече правилни отношения към всички окръжаващи. Брат е онзи, който може да жертва живота си за жената, като за своя сестра, без да допусне някаква порочна мисъл, някакво нечисто чувство по отношение на нея. Брат е онзи, който държи сестрата като светиня в душата си. На думи лесно се казва брат и сестра, но кажеш ли някому брат или сестра, а държиш в ума и сърцето си нечисти мисли и чувства към него, ти грешиш първо към Бога, после към своя ближен и най-после към себе си. Който има Божията Любов, той само знае, какво нещо е брат, и какво – сестра, в прав смисъл на думата. Любовта определя

правите отношения между хората. Мнозина казват, че Царството Божие със сила се взима, но това не подразбира, че трябва да се счупят вратите на това Царство и така да се влезе вътре. „Със сила" подразбира с Божията Любов. Само Божията Любов разполага със сила, която може да отвори вратата на човека за Царството Божие. Значи, нещата, които са казани в Евангелието, имат свой вътрешен смисъл. Ако ги разглеждате буквално, непременно ще изпаднете в известни погрешки. Например, казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Въпреки това, ние виждаме, че човек не прилича на Бога. Де седи това подобие, за което се говори в Писанието? Подобието се заключава в ума и сърцето на човека, по които той се отличава от останалите животни. Чрез ума и сърцето си човек има възможност да бъде проводник на Божиите мисли и чувства. По този начин той е проводник същевременно и на ангелските мисли и чувства, затова и ангелите го обичат. От друга страна, човек е връзка между ангелите и животните, затова и животните го обичат. Значи, чрез чувствата си човек се свързва с животните, а чрез интелигентността, чрез ума си – с ангелите.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите." Какъв трябва да бъде човек, за да отговори на това положение? Той трябва да бъде честен, добър, справедлив и високо благороден. Една бедна, но красива и много интелигентна мома отивала често при двама велики художници да им позира. Когато излизала от ателието на първия художник, очите й били всякога насълзени. Когато излизала от ателието на втория художник, лицето й винаги било светло, с тихо, спокойно изражение. Питам: защо красивата мома не излизала и от двамата художници с едно и също разположение? Влиянията на тия художници били различни. Когато красивата мома позирала на първия художник, той винаги изисквал от нея да бъде гола. Като отивала при втория художник, той й казвал: Когато идваш при мене да ми позираш, аз искам да се обличаш с най-хубавите си дрехи. Защо тия двама художници имали различни изисквания от момата? Когато човек разкрива недостатъците на своите братя и сестри, не е ли той същият онзи художник, който иска момата да му позира гола? Да разкриваш недъзите на хората, това значи да рисуваш тяхната голота. Да изправяш недъзите на хората, това значи да ги обличаш в най-хубавите им дрехи. Тъй щото, ако искате хората да ви се радват и да ви обичат, бъдете като втория художник, който рисува човека, облечен в най-хубавите си дрехи, както Бог го е създал. Тъй трябва да гледа ученикът на всички хора! Да заставиш брата си или сестра си да съблече дрехите си и да се яви пред тебе гол, това значи да отхвърлиш добродетелите му настрана и да го видиш гол, с неговите недъзи. Голотата на човека подразбира неговото греховно състояние. Може ли да се нарече човек онзи, който лъже, който краде и който убива? Това не е човек, но форма на човек, т.е. по-право, това

е скелетът на човека. Този човек е съблякъл дрехата на своите добродетели и се е явил пред света гол. Но в голотата няма никакво геройство. Само човекът на любовта, на справедливостта, на разумността, на вътрешното благородство може да се нарече ученик, в пълния смисъл на думата. Само ученикът може да служи на Бога, на ближния си и на себе си. Само ученикът може да заеме всякакво положение: той може да бъде и слуга, и господар; той може да заеме положението и на овца, в дълбокия смисъл на тази дума.

Някой казва: Аз не искам да бъда овца. – Какво лошо има в овцата? Щом не искаш да бъдеш овца, тогава ще бъдеш вълк. – Не, аз искам герой да бъда. – По какво се отличава героят днес? Съвременните хора считат за герой онзи, който взима револвера си и убива. На фронта кои се прославиха като герои? – Според мене, да убиваш хората, това не е геройство. Какво са правили героите в старо време. Тези герои се отличавали по това, че са помагали на бедни, на страдащи. Герой е онзи богат човек, който пълни джобовете си с пари и раздава. Герой е онзи земеделец, който вади по няколко крини жито от хамбара си и раздава на бедни. Герой е онзи учител, който учи децата без пари. Герой е онзи музикант, който събира около себе си хора и свири без пари. Следователно, не може да се нарече герой, онзи богаташ, който събира само за себе си; не може да се нарече герой онзи земеделец, който пълни хамбарите си с жито и не мисли за бедните; не може да се нарече герой онзи учител, или музикант, който продава своето знание или своето изкуство. Какво нещо е продажбата? Продажбата е получаване на известно удостоверение, от което се вижда, че ти си изпълнил длъжността си спрямо себе си. Тези удостоверения са подобни на онези малки парички, особени металически марки, които се дават на пътниците в Америка срещу багажа им, докато го прегледат. Щом багажът им се прегледа, те връщат назад тия марки. Обаче, когато човек, в своя личен живот, дойде до положението да събира такива удостоверения в сандъка си, за сметка на това, че е изпълнил дълга си спрямо себе си, той вече е на крив път. Когато съвременните хора си услужват взаимно, те плащат тази услуга с пари. Значи, днес парите се явяват като разменно средство между двама души. Но истинска, разумна обмяна между двама души е онази, която почива на взаимна любов, на взаимно доверие. Тази обмяна има смисъл. Ако между един земеделец и един богат човек се създадат взаимни отношения на любов, земеделецът ще пожелае да даде от житото си на своя приятел, без да мисли за никакво възнаграждение. И богатият ще е готов да даде на приятеля си една или две златни монети, без да счита, че плаща за житото. Земеделецът ще счита, че е дал жито на своя приятел, като израз на любовни отношения към него. Богатият пък, със своята златна монета, закрепва тези отношения.

Казвам. любовта трябва да се постави като връзка в отношенията на хората. Тази е задачата на ученика: да покаже на хората, как да живеят помежду си. За да съществуват любовни отношения между хората, на първо място те трябва да се освободят от съмнението. Докато човек живее със съмнение, никой велик Учител, никои велик дух не може да му даде онова знание, което разкрива тайните на природата. С хиляди години можете да тропате на вратата на Царството Божие, но докато не изхвърлите от себе си съмнението, подозрението, безверието, омразата, завистта и тем подобни, нито тази врата ще ви се отвори, нито учен човек ще станете. При това положение, вие ще си останете обикновен човек, и нещастието, в разни форми, ще ви следва: възлюбеният ви ще ви напусне; богатството си ще изгубите, здравето ви ще изчезне; общественото си положение ще изгубите. В края на краищата, вие ще приличате на капка вода, оставена сама в пространството. Много хора има в това положение, те са заминали за онзи свят, близките им ги смятат за умрели, а в същност те се движат из пространството, съвършено сами, от всички изоставени. Те са в положението на откъснат лист от дървото, който чувства своята самота. Това не е живот. Не е лесно да живее човек между хората и да се съмнява във всички. Молиер е представил положението на такъв човек в своята комедия „Скъперникът." Скъперникът се оплаква, че го обрали. Като го запитали, кой е виновен затова, той отговорил: „Синовете ми, слугите ми, ближните ми – всички са виновни." Защо отговарял така? Защото се съмнявал във всички. В същност, само един човек може да е виновен за този обир. Да се съмнява човек във всички, даже и в най-близките си, това говори за неговото вътрешно психологическо състояние. В такова състояние е изпаднал скъперникът, благодарение на съмнението.

И тъй, когато говоря за окултизма, аз имам пред вид ученика и това, което той трябва да изучава. Главната му задача е да изучава, да наблюдава своя вътрешен живот, да познае себе си. Като се наблюдава, ученикът ще види, по колко пъти на ден се променя. Като се мени, едновременно с това и животът приема за него различни цветове: понякога животът му се струва бял, светъл, а понякога – черен, тъмен; понякога животът му се вижда розов, и пътят му цял посипан с рози, а понякога – покрит с тръни. Понякога очите му изглеждат светли, ясни, а понякога са мътни, премрежени. Понякога кожата му е мека, гладка, а понякога – суха, твърда. Така и космите на главата му понякога са меки, гладки като коприна, а понякога са корави, дебели. Всяко изкривяване, всяко влошаване, било във външните или вътрешните удове на ученика, се дължат на известни дефекти в неговите мисли и чувства. Истинският ученик не трябва да допуща нищо отрицателно в себе си. Дойде ли в ума или в сърцето му нещо нечисто, той трябва да го изхвърли навън. Дойде ли някаква болест в

организма му, като ревматизъм, например, той трябва да я изпъди навън. Ревматизмът се дължи на натрупване на чужди вещества в организма на човека. Изобщо, болестите са резултат на някаква аномалия, която се е породила в света на ума, или в света на сърцето в човека. И като резултат на това, някои клетки в човешкия организъм се силно индивидуализират и започват да живеят самостоятелно от другите. В някои случаи пък едни от клетките в организма се подмладяват, а други остаряват. Тия, които са се подмладили, за да могат да се хранят, да растат и да се развиват, задържат храната за себе си и не оставят за другите, вследствие на което органите, в които са тези стари клетки, заболяват. Младите клетки започват да си устройват пиршества, гуляи в организма и се увеличават бързо, както на брой, така и на големина. На тези места в организма се явяват големи нараствания, увеличавания, отоци, които медицината нарича, с общо име, тумори. И след това, тя трябва да впрегне своята лекарска артилерия, с всичките си далекобойни оръдия, за да изхвърли тия излишни вещества вън от човешкия организъм.

Казвам: задачата на ученика седи в това, да подмладява всички клетки на организма си, а не само частично. За тази цел той трябва да се научи да говори на своите клетки. Всеки ден, преди да започне своята дневна работа, ученикът трябва да поздрави клетките на тялото си, като започне от клетките на мозъка, на очите, на носа, на ушите и постепенно да слиза надолу. След това ще поздрави клетките на дробовете, на сърцето, на стомаха, на червата и най-после ще поздрави себе си и ще започне работата си. Под думата „себе си", разбирам своя ръководител. Само при това положение може да се очаква единство и задружна работа между всички клетки на човешкия организъм. Когато не познава това отношение, тази обхода към клетките на своето тяло, човек цял ден се лута нагоре-надолу, и работата му не върви добре. Той казва: не зная, какво да правя; не ми се живее! – Не му се живее, защото той не е изпълнил едно важно задължение към своя организъм. Вследствие на това, той ходи сред благата на живота, но не ги вижда, не може да ги използва. Много такива хора виждам, които по цял ден обикалят около своята хижичка, плачат, окайват съдбата си, не знаят, защо са дошли на земята. Те не подозират даже, че под тяхната хижичка е заровено голямо богатство, с което могат да си направят голям палат, да си купят хиляди декари земя, и да подобрят не само своето положение, но и това на своите ближни. Казвам на тези хора да съборят своята малка хижичка и да изровят под нея богатството, което седи скрито от векове. Те казват: Няма защо да се занимаваме с тези предполагаеми богатства, да губим времето и силите си напразно. Тази работа не е за нас. Ако е наш късмет, при краката ни да дойде! – Съборете вашата малка къщичка и ще намерите под нея голямо богатство! Не е време сега за философстване. Ако философствате още, всичко ще изгубите.

Който ме послуша, той ще спечели това богатство и ще разполага с него, както намери за добре.

И тъй, намерете това богатство, за да осмислите живота си. – Как ще го намерим? – Като станете ученици. Учениците знаят, де е това богатство, и когато им потрябва, те го използват. Ученикът е богат човек. Казвате: Кажи ни по-лек начин за намирането на това богатство. – Няма какво да говоря по това, но ще ви попитам: изчезнало ли е съмнението от вашите умове? – Е, понамалило се е малко. – Не, съмнението трябва съвършено да изчезне от вашите умове, от вашите души. Помен не трябва да остане в душите ви от съмнението! Значи, не е достатъчно само да се намали съмнението, но то трябва абсолютно да изчезне от вас и да станете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни. Съвършен трябва да бъде ученикът! Той трябва да поддържа тази мисъл в себе си, ден и нощ, да не си прави илюзии, че може да мине, както и да е. Само мисълта за съвършенството внася в човека вътрешна радост и веселие. Някой казва: Благодаря на Бога, че поне днес съм добър. – Значи, утре има възможност да бъдеш лош. Не, добрият човек е всякога добър; разумният е всякога разумен. С това ние не изключваме погрешките. Щом работи, човек все ще направи някаква погрешка, но ще може и да я изправи. И ученикът понякога прави погрешки, но веднага се заема да ги изправи.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите." Защо е дошъл човек на земята? Да учи закона на смирението. Не само обикновеният човек трябва да учи този закон, но и Христос го учеше. Той знаеше този закон, но трябваше да го приложи на земята, да види, какви резултати ще има. Като дойде на земята, Христос трябваше да приложи двата велики закона: Законът на смирението и законът на търпението. Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че им липсват, именно, смирение и търпение. Следователно, ако някой ви пита, защо сте дошли на земята, ще кажете, че сте дошли да учите законите на търпението и на смирението. Щом научите тези закони в тяхното практическо приложение, вие ще завършите своята еволюция на земята и ще бъдете като Христа. Тогава Христос ще ви бъде брат и Учител, а вие – Негови ученици. Това са проспекти на бъдещето, но само чрез тях вие ще разберете, какво представя човекът и какво – човешката душа. Душата крие в себе си велики блага, които едва сега човек започва да прозира. Всеки човек на земята търси нещо, стреми се към постигане на някакъв свой идеал. Този идеал се включва, именно, в неговата душа. И когато казваме, че този идеал е непостижим на земята, ние имаме пред вид сегашните условия и разбирания на хората, както и сегашното устройство на техния организъм. Вън от тези условия, при някаква нова обстановка на нещата, всичко е постижимо. Какво изисква тази нова обстановка? – Да имате поне един

приятел, който да мисли като вас; двамата заедно пък да мислите като всички добри, свети и праведни хора; всички тия пък да мислят като Христа, като Бога. Друга философия в света не съществува.

Мнозина се извиняват за своите неуспехи, поради разни причини. Не, никакви причини не могат да оправдаят човека щом се отнася до реализиране на нещо Божествено. Ето защо, вие трябва да бъдете внимателни, да се пазите от натрапени мисли и чувства, които могат да парализират дейността на човека. Това са ред отрицателни внушения, на които човек не трябва да се поддава. Ако имате някакъв недостатък и считате, че не можете да го изправите, това е вече някакво внушение във вас. Всяка погрешка, всеки недъг лесно може да се изправи, стига човек да намери съответен метод затова. Ако е въпрос за методи, за начини, такива има много, но какъвто метод и да приложите, за един ден не можете да имате постижение. Ред упражнения трябва да направите, за да се освободите от някой свой недъг и на местото му да поставите една добродетел. Щом имате в себе си една добре развита добродетел, тя е в сила вече да се справи с ред ваши недъзи. По-добре е да имате един разумен приятел, който постоянно ви обича, отколкото да имате сто глупави приятели, които днес ви обичат, а утре не ви обичат. По-добре е да имате само хиляда английски лири, отколкото да имате 50 милиарда германски марки. Съвременният живот на хората се е обезсмислил толкова много, че той е паднал даже под цената на германската марка. При сегашните условия, и сто години да живеете на земята да печелите, едва ли ще можете с парите, които спечелите, да си заплатите за един обяд на небето. Много религиозни хора, след като цели сто години са живели на земята и са служили на Бога, едва са заслужили само един обяд на небето. Някои окултисти изнасят същата мисъл в друга форма. Те казват, че някои религиозни хора, като заминавали за онзи свят, имали възможност само за един момент да зърнат Бога: за момент само вратата се отваряла, и веднага след това се затваряла. През останалото време те прекарвали в голяма бедност.

И след всичко това, някои проповядват, че достатъчно е човек да повярва в Христа, да се обърне към Бога, за да може да живее вече при Него. Да се мисли така, това е равносилно на положението, да дойде някои при вас, да каже, че ви обича, и вие веднага да му предложите да живее при вас, като ваш брат. Кой американски милиардер ще бъде готов веднага да ви осинови, само затова, че сте му изказали любовта си към него? Така не може да се мисли, нито може да се поддържа тази крива философия. Христос може да отговори на нашата любов само тогава, когато вършим волята Божия. Той казва: „Който върши волята на Отца ми, той е мой брат, и сестра, и майка, и приятел." Следователно, не е достатъчно само да

кажеш, че обичаш Бога, но трябва да вършиш Неговата воля. Който работи по този начин, той осмисля живота си и го прави полезен и за себе си, и за другите.

В живота на човека се забелязват главно две фази: в първата фаза човек днес е добър, утре – лош. И обратно: днес е лош, утре – добър и т.н. Това е фазата на обикновения човек. Във втората фаза на живота си, обаче, човек всеки ден расте от слава в слава, от величие във величие, като семе, посадено пред бистрите води на някой планински извор. Листата и цветовете на това растение всякога ще бъдат живи. Това е фазата на ученика. В живота на ученика има силни бури, ветрове, но падания няма. При всички изпитания на живота си ученикът расте и постоянно се развива. По това, именно, се отличава живота на ученика от този на обикновения човек. В този смисъл, истински ученик, истински християнин е онзи, който носи образа на Христа. Ще кажете: Към коя черква принадлежи този човек? – Към никаква черква не принадлежи. Той принадлежи на Бога, той принадлежи на Любовта. Според мене, за в бъдеще най-великите хора ще са християните. Под „християнин" в пълния смисъл на думата, разбирам човек с пробудено Божествено съзнание, в душата на когото няма абсолютно никакво съмнение. Няма по-страшно нещо за човека от съмнението. Съмнението е изразено на малкия пръст на човешката ръка. Следователно, този враг в човека е меркурианец. Имаш желание да направиш някакво добро, да свършиш една хубава работа, но малкият пръст те спира, и ти си казваш: Ако направя това нещо, какво ще стане после с мене? В живота на ученика думата „ако" не съществува. Предприемеш известна работа, пак се спреш и си казваш: Ами, ако хората ме разберат криво? – Няма защо да мислите по това. Добрите, разумните хора всякога се разбират правилно. В Божествения живот хората всякога се разбират. Как познавате, че някой ви обича? Който ви обича, той е готов на всички жертви и услуги заради вас, без да забележите даже, че ви е услужил. Ако ангелите, светиите, добрите хора, па и сам Бог не се грижеха за нас, какво щеше да бъде нашето положение? Ние сме заобиколени от толкова грижи и внимание, но даже не подозираме това нещо, защото всички тия същества ни услужват, жертват се за нас, без да се изявяват външно.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите, със слава и почест си го венчал." Щом Бог ни е венчал със слава и почест, каква е нашата длъжност тогава? Нашата длъжност е да бъдем търпеливи, докато Божият план се реализира; да имаме смирение да понесем обидите на света, за да влезем в Новия живот – в бъдещия живот.Само търпеливият, само смиреният е човек на бъдещето. Никакво оръжие не ще бъде в сила да пробие ръката на новия човек – човекът на бъдещето. В миналото пробиха ръката на

Христа с гвоздей, но днес никой не може да пробие тази ръка. Яка, здрава е ръката на Христа! В миналото разпнаха Христа на кръста, но днес не може да се намери дърво, на което могат да Го разпнат. Велик, голям е днес Христос! Павел казва за Христа, че е научил една от великите тайни в живота, че няма зло в света, което може да пробие Неговата ръка. Същият закон се отнася и до вас. Когато дойдете пръв път на земята, ще ви гонят, ще ви преследват, на кръст ще ви разпнат. Обаче, като дойдете втори път на земята, ще бъдете смели и решителни и ще кажете: Няма оръжие в света, с което можете да пробиете ръката ми! Това е въпрос на бъдещето, когато човек стане неуязвим за злото. Тогава никой не ще може да внесе в душата му сянка от съмнение и неверие. Някой казва: Сърцето ми е ранено. – Това означава, че съмнението и неверието са проникнали в ума и сърцето на този човек и са го ранили. Днес вече сърцето на Христа не може да бъде пробито. Значи, иде време, когато сърцата на хората не могат да се пробиват. На кои хора? На новите хора – хората на бъдещето. Погледът на новия човек е чист, прав, без никакво съмнение в когото и да е. Този човек свети, изпуща светлина от себе си, на която хората могат да четат своите книги. От онзи пък, който живее в съмнение, никаква светлина не излиза, той е черен, изгаснал въглен. Какво може да се направи с този въглен? Той трябва да се постави при специални условия, а именно, да се постави на двата полюса на Божествения живот, както на катода и анода на някоя електрическа машина, за да светне. Казвате: Как ще се спася? – Като повярвате в Господа Исуса Христа. – Как ще стане това? – Като ви поставят па анода и на катода на Божествения живот. Отдалечите ли се от тези две жици, токът ще се прекъсне, и вие отново ще станете въглен. Има хора, които, сами по себе си, са светещи, не се нуждаят от прекарване на електрически ток през тях. Бог живее в тях, т.е. Божията Любов е в тях. Това са учениците, от сърцата на които се отделя топлина, а от умовете им – светлина. За тях съществуват благата в света. От техните трапези падат трошици, с които се хранят всички живи същества. За тия ученици, именно, се отнася стиха: „Със слава и почест си го венчал." Значи, със слава и почест е венчал онези, които Го любят, които имат пълна вяра в Него и очакват новата, великата вселена, която е подчинена на ангелите, но не и на хората.

Сега, поздравлявам тези ученици, които познавам. Те ще живеят в новата вселена, но докато са на земята още, нека си помагат едни-други, за да се отличат със смирение и търпение, отличителните качества на Христа. Казва се в Писанието: „В последните дни ще ви възкреси и ще ви венчае със слава и почест".

„И поставил си Го над делата на Твоите ръце." – Всичко това се отнася за новия човек, когото Бог ще облече в слава и почест. Това пожелавам и на

вас – слава и почест!

Беседа от Учителя, държана на 23 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

1927_10_23 Научни изследвания
23 октомври 1927 г.
лекция пред специалния клас

НАУЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

(Четоха се свободните теми.)

(Чете се резюме на миналата лекция.)

Днес всички хора се стремят към знание. Всеки иска да стане учен. Добро е това желание, но се изисква работа, наблюдения, измервания. Като срещнете някой добър, благороден човек, наблюдавайте проявите му. Ако имате възможност, измерете дължината на ръката му, от рамото надолу до пръстите. После, измерете ръката му на части: от рамото до лакътя, от лакътя до китката, а най-после, и китката, до края на пръстите. После, измерете горната и долната част на китката поотделно. Изобщо, добре е да имате метър, с който да измервате дължината на ръката на добри и благородни хора, както и на груби, низки натури, да имате представа за противоположностите в живота. Като правите своите измервания и наблюдения точно, ще дойдете до истинските мерки, които природата е определила. Не е случайно дадена дължината на ръката на добрия и на лошия човек. Нормалната височина на човека е 1.65 метра. На тази височина отговаря нормално дълга ръка. По-горе и по-долу от тази мярка, заедно с човешкия ръст се изменя и мярката на ръката. Все пак трябва да се знае какво е отношението между ръста и дължината на ръката. Важно е да знаете нормалната височина на човека. Що се отнася до отклоненията, това е предмет на подробни изучавания. Като изучавате тези неща, вие се домогвате до ценни данни по отношение на човешкия характер. Всяка промяна в ръста, в дължината на ръцете оказва влияние и върху характера.

Добре е човек да изучава окултните науки, но трябва да бъде готов за тях. За да не изпада в погрешки, нужно е да развива наблюдателност, точност, безстрашие, да мери вярно, а после да си служи с външни пособия. Той трябва да схваща нещата правилно и каквото му се открие, да не се страхува. Човек не може да бъде астролог, френолог, хиромантик, ако не е чувствителен. Много неща познава той по линиите, по центровете, по влиянието на планетите, но много неща му се откриват при съприкосновението му с даден човек. Достатъчно е да пипне ръката му и

ако е чувствителен, да каже много неща. Сухата и слаба ръка с дълги пръсти говори едно, а влажната и пълна ръка с къси пръсти говори друго. Виждате, че някоя врачка нарежда боб или карти в различни системи и гадае по тях. Но тя има и друго виждане – вътрешно. Външните фигури служат само като външен повод, да се съсредоточи човек, да концентрира мисълта си към известен център, отдето идат теченията. Свърже ли се с този център, човек може да предсказва. Като се упражнява в това направление, човек развива своето вътрешно виждане.

Доказано е, че линиите на ръката се обуславят от мозъчните центрове. Ако пипнете ръката на човек, в когото мозъчните центрове са добре развити, ще усетите особена мека, приятна топлина. Като се вгледате в линиите на ръката, ще видите, че от някои излиза светлина. Такава светлина излиза и от някои мозъчни центрове, които са добре развити. Например, ако центърът на съвестта е добре развит в човека, оттам излиза бяла, приятна светлина. Има случаи, когато от един център излиза светлина, а друг някой е съвършено тъмен. Например, човек може да бъде крайно съвестен, справедлив, а да не е развил религиозното чувство – любов към Бога. Този център се намира на горната част на главата. Щом не е развит този център, никаква светлина не излиза оттам. Широчината на ръката се определя от широчината на мозъка, а дължината ѝ – от дължината на мозъка. По широчината на ръката се познава още, здрав ли ще бъде човек, или не. Приятно е да хванете ръка, на която линиите са живи. От тях блика живот и светлина. Те са подобни на бистри планински изворчета, на долини, обрасли със зеленина, опъстрена с множество разновидни цветя.

Работете върху себе си, но правете и външни научни изследвания, да придобиете знанието на хиромантика, на френолога и на физиогномиста. И тогава, като погледнете ръката, лицето, главата на човека, а после и цялото му тяло, да знаете какво представя той. Целият човек е жива книга, която трябва да изучавате. Ако линията на сърцето в ръката на някой човек е добре развита, казвате, че той има добро сърце; обаче ако главата му е тясна и отзад неоформена, въпреки добре развитата сърдечна линия, той е горд и взискателен. Каквото и да говори, той все ще каже нещо за своето високо произхождение. Къде е мястото на сърдечната линия в ръката, знаете, но къде е тази линия на лицето? – Тя се намира отчасти в устата и отчасти в очите. Къде е линията на ума в лицето? – В носа и в челото. А линията на живота? – В устата и в челюстите.

Всички хора могат да изучават хиромантията, френологията, физиогномията, но всички не могат да бъдат добри гадатели. Нужно е вътрешно виждане, чувствителност, вярно схващане на нещата. Истинският гадател никога не бърза в заключенията си. Ако види една

линия на ръката, той не се произнася още, докато не намери същата линия на лицето и на главата. Значи всяка черта трябва да се среща на три места. Няма ли я на трите места, не можете да кажете за човека нито добро, нито лошо. Като се е отклонил от правия път на живота, човек изменил някои линии в себе си, поради което на главата си носи една добра черта, която в ръцете си е изопачил вече. Например, срещате един човек с продълговато лице, с добре оформена глава, а с малка ръка и къси пръсти. Срещате друг някой с дълга ръка, дълги пръсти, добре оформени, а главата не е много добре оформена, лицето – кръгло. Това несъответствие говори за отклоненията, през които човек е минал.

Спрете вниманието си върху устните, върху челюстите на човека, да видите какво разнообразие съществува и тук. Долната устна на някои хора е издадена напред, а горната е навътре. Това показва, че външни причини са оказали влияние върху чувствата му и са го направили пасивен. По отношение на чувствата той повече възприема, по-малко дава навън. На това се дължи голямата потенциална сила в него. Колкото и да му говорите, той всичко ще възприеме, но почти нищо няма да приложи. Като противоположност на него се явява човека с издадена горна челюст малко навън. Той е крайно активен, човек с голяма инициатива. Умът в него е добре развит; той упражнява влияние върху горната челюст, а волята – върху долната. Като работи върху умствените си способности, след време човек може да измени неправилностите на лицето, на главата, на ръката си, да създаде от себе си правилен тип във всяко отношение. Ако не работи, той може да деформира линиите на лицето и на ръцете. Например, не е правилно челюстите да се издават навън, както в животните, в които умът, изобщо, е слабо развит. Обективният ум в животните е развит дотолкова, доколкото да си доставят храна. Те крият в себе си повече магнетизъм, отколкото електричество, затова умът им е слабо развит.

Първата задача на ученика е да работи върху лицето си, да го оформи, да изправи отклоненията. Ако и двете челюсти са издадени навън, трябва да се изправят. Центърът на тежестта в човешкия мозък трябва да бъде пред ушите, а не зад тях. Остане ли зад ушите, човек дълго време ще бъде лишен от религиозно чувство. Докато центърът на тежестта на мозъка не дойде пред ушите, за никаква религия не може да се говори. В човешкия мозък има две плоскости – хоризонтална и отвесна, които са в постоянно движение. От наклона и направлението на тези живи плоскости една към друга, зависят проявите на човека като чувствен или умствен тип. Ако при движението си тези плоскости отправят силите на ума в задната част на мозъка, човек се проявява повече като чувствен тип; ако силите на ума се отправят към горната част на мозъка, човек е повече религиозен, съвестен

и справедлив; и най-после, ако силите на ума се отправят към предната част на мозъка, човек е интелигентен, наблюдателен. Когато силите на ума се отправят равномерно към всички посоки, имаме нормално развит човек. Опасно е, когато силите на човешкия организъм се отправят към задната част на мозъка, дето става голямо горене, което предизвиква омекване на мозъка. То е причина за неправилното действие на нервната система. Всички нервни заболявания се дължат, именно, на възпаления, на сътресения в задната част на мозъка.

Човек не трябва да се тревожи, да се гневи и възбужда. Ако не можеш да разрешиш известен въпрос, ще го оставиш настрана. Човек носи, докато може да издържа. Щом дойде до крайния предел, дето не може повече да издържа, той казва: „Такава е Божията воля“. Докато можеш да издържаш, не казвай, че е такава Божията воля. Щом не можеш да издържаш напрежения, кажи в себе си: „Такава е Божията воля“. Минеш ли този предел, без да си се смирил, сърцето ти може да се пръсне, да се скъса някоя вена, да стане разрив. Ако не можеш да се смириш, отправи излишната енергия на сърцето си към ума си и започни да мислиш. Кажи си: „Не съм аз единствен в света, който страда. Защо трябва да се обезсърчавам? Всички хора страдат, и аз страдам“. Не само хората страдат, но и животните. Много животни биха желали да сменят живота си с човешкия. Колко по-високо стои човек от всички животни! Защо трябва да се отчайва тогава? Ако сте музикант, вземете инструмента си и тръгнете по света да свирите; ако сте художник, вземете четката и боите си и тръгнете по света да рисувате; ако сте лекар, започнете да изучавате някоя болест, да се специализирате. Така ще изучавате хората и ще се калите в живота. Защо не вземете метър, книга и молив и не тръгнете по света да правите измервания на човешките глави? Не е лесна тази работа, но големи знания се придобиват. При това, трябва да бъдете силни, да не се свързвате с енергиите в човека. Има ръце, които дават, но има такива, които приличат на октопод, смучат. Достатъчно е да хванете ръката на човека, да познаете какви сили се крият в него. Има хора добри, магнетични, добре разположени. Като хванете ръката на такъв човек, изпитвате приятности. Той дава нещо от себе си. Който има обич към знанието, ще понесе всички мъчнотии и неприятности, но ще бъде възнаграден – много тайни ще му се разкрият. Природата е щедра към онези, които обичат знанието и го търсят.

Мнозина изучават хиромантията, френологията, но не могат да ги прилагат. Някои са слушали за тези науки, но не ги признават. Те мислят, че чрез тези науки се дохожда до някои общи положения, но не могат да проникват надълбоко, да открият специфичните черти на човека. Обаче ако им кажете всичко, което са проявили от детинство до зряла възраст, те

остават изненадани. Човек вярва главно в това, което се отнася лично до него, което засяга неговия живот. Тогава той казва, че окултните науки са положителни и може да се разчита на тях. Много недъзи има сегашното поколение, наследени и лични, но има начини за изправянето им.

Окултните науки отварят очите на хората. Съдят някой човек за кражба. Викат свидетели, да се произнесат, крадецът ли е той, или не. В края на краищата пак могат да се заблудят. Достатъчно е да погледнат на ръката, на лицето и на главата му, за да видят, има ли знака на кражбата, или няма. В един момент те могат да се произнесат, крадец ли е даден човек, или не. Който краде, той носи тази слабост от далечното минало, когато кражбата се е развивала специално, като добродетел. Такъв е бил моралът в миналото. Днес кражбата строго се преследва. Това показва, че хората още не живеят в абсолютния морал, защото и днес още има прояви, които се считат за добродетели, а в бъдеще ще минават като пороци и слабости. Като пази равновесие между силите на своя организъм, човек постепенно дохожда до онзи абсолютен, органически морал, който съществува в разумната природа.

Какво трябва да правите, за да запазите равновесието на своите сили? Вечер, преди да си легнете, прекарайте всички мисли, чувства и образи, които са минали през ума и сърцето ви. Тези, които намирате, че са противоречиви и внасят смущение във вас, турете настрана. Оставите ли ги в себе си, те ще внесат известни наслоявания, които ще предизвикат подпушване на чувствата. В резултат на това подпушване се явяват различни болезнени състояния. Като направите тази равносметка, вие се примирявате със себе си, успокоявате се и заспивате здрав, спокоен сън. Ликвидирате ли веднъж със старите си сметки, повече не ги допущайте в ума си. Постъпвате ли вечер по този начин, сутрин ще бъдете бодри, радостни, като че сега се раждате и започвате нов живот.

Така ли живеят сегашните хора? Малко хора са примирени със себе си и с ближните си. Повечето са обидени едни от други, не се поздравяват, не могат да се търпят. Само като си помислят, че еди-кой си ги обидил, те казват: „Никога няма да простя на този човек за обидата, която ми нанесе“. Прав си, обидил те е този човек, но какво печелиш, ако не му простиш? Не само, че нищо не печелиш, но пакостиш на себе си. Вярно е, че човек не може да дружи с всички хора, да обича всички еднакво, но все пак ще намери начин да превърне енергиите и на най-нехармонично настроения човек. Как ще стане това? – Като прекара енергиите на този човек през други хора, които си хармонират с него. Забелязано е, например, че ако този, когото не можете да търпите, влезе в обществото на вашите приятели, той ви става, ако не приятен, поне търпим. Това показва, че

едни за други хората представят среда, през която енергиите се хармонизират. Не е лесно сам човек да се справи с енергиите на някои хора. Има случаи, когато, въпреки голямото разположение на някого към вас, вие не можете да дружите с него. Той е любезен с вас, услужлив, но вие го избягвате. Друг някой, без да е любезен и внимателен към вас, вие го търсите, приятно ви е неговото присъствие. Коя е причината за добрите и за неприязнените отношения към хората? – Някога причината е външна, видима, а някога – вътрешна, незнайна.

Един гражданин отишъл в едно село, във Варненско, по работа при един селянин. Последният го посрещнал любезно, угостил го добре и приятелски се разговаряли. По едно време домакинята, угледна жена, влязла в стаята при мъжа си, ръкувала се с госта, който я погледнал набързо и пак продължил разговора със селянина. Недоволен от госта си, който се осмелил да погледне жена му, селянинът взел една тояга и се нахвърлил върху него. Гостът скочил от мястото си, затичал се към вратата и едва се спасил от разярения селянин. Той не могъл да си обясни защо селянинът го приел толкова любезно, а накрая го изпъдил с тоягата. Селянинът обичал жена си и я ревнувал от всеки чужд поглед. Неговата любов има свойството да предизвиква вкисване. Вкисне ли се веднъж, човек не може да бъде господар на себе си. Много случаи има в живота, които предизвикват вкисване. Представете си, че някой свършил два факултета, способен е, но го назначават за подначалник в едно министерство, дето началникът не е образован, нито много способен. Значи ученият, способният, даровитият трябва да се подчинява на по-долен от себе си. Той се вкисва, сърди се, недоволен е от положението си.

Представете си, в един дом се раждат две момчета: по-големия наричат „бате“, но той е посредствен, с по-ниска култура от малкия; по естество е груб, невнимателен, лош. Малкият е с по-висока култура, по природа мек, учтив, добър. Големият брат, като „бате“, се налага на малкия, бие го, иска да го подчини. В първо време малкият е недоволен от положението си, не може да търпи, щото брат му, по-некултурен и по-груб, да го бие, но като мисли върху положението си, намира начин как да смекчи брата си. Той не му се сърди, но отива при него, гали го, приказва му спокойно, докато един ден големият брат отстъпва. Той вижда, че малкият брат има право да бъде на еднакви начала с него и изменя отношенията си. Малкият брат се смирява, а големият отстъпва пред неговото смирение. Това става в семействата, но същото става и вън, между чужди хора. Ако се намерите в положението на малкия брат, не трябва ли и вие да се смирите? Щом се смирите, отношенията ще се подобрят. Търпение се иска от всички хора, за да разрешат задачите си правилно.

Пазете равновесието на силите си, да не излезете от релсите на своя живот. След това трябва да употребите големи усилия, за да се върнете в първото си положение и да набавите изгубената енергия. Тъй щото, колкото и да ви обиждат, бъдете като патиците, по перата на които водата се хлъзга, без да ги намокри. Нека и обидите да се сипят върху вас, без да ви засягат, без да намокрят крилцата ви. Вземете пример от великите хора. През какви обиди и хули са минали те, без да нарушат своето равновесие, без да изменят своя живот. Дълго време след смъртта им се явяват хора, които ги разбират и възстановяват тяхното име, честта и достойнството им. Ще каже някой, че нарушили разположението му. Има ли нещо лошо в това? Вие сте учен човек, не се поддавайте на външните условия, но спрете се и започнете да мислите коя е причината за неразположението ви, външна или вътрешна; ако е някое същество, питайте го какво иска, отде е дошло и ако има нужда от вас, помогнете му; ако не се нуждае от вашата помощ, поговорете с него и го помолете да излезе вън. Ако доброто ви разположение се е сменило със скръб, направете следното: или помогнете на съществото във вас, което скърби, или му кажете строго, че нямате време да се занимавате с него и му отворете вратата да излезе вън.

Мнозина мислят, че трябва да се отнасят със страданията си меко, да ги гладят. Ако много гладите страданията си, те ще ви ухапят. Не прави ли същото и котката? Започнете да гладите котката по козината и вижте какво ще направи. В първо време тя изпитва приятност от гладенето. Колкото повече я гладите, тя започва да се дразни и се обръща да хапе. От гладенето върху козината се образува електричество, от което котката иска да се освободи. Тъй щото, искате ли да имате добри отношения с хората, нито ги хвалете, нито ги укорявайте. Укоряването е по-тежко от хваленето, но и двете не се препоръчват. Стремете се към положителни постъпки в живота. Що се отнася до отрицателното, няма защо да го учите. Всички хора са минали през тази наука.

Разправят за една жена, че когато се карала със съседите си, ставала много красноречива, като ораторка. Когато била тиха и спокойна, езикът ѝ се преплитал, не могла да говори. Щом се възбуждала и разгневи, езикът ѝ се развързвал и тя могла да говори по 2–3 часа непрекъснато. Всички ѝ се чудели как може да говори толкова много. Но и това е болезнено състояние. Човек трябва да бъде енергичен, но да не се гневи. Ако иска да направи някаква забележка на някого, ще я направи смело, с енергия, без да се гневи, без да внася отрова в организма си. Един от древните философи се разхождал в гората и разсъждавал върху важен въпрос. Срещнал го един разбойник и се готвел да го обере. Философът свалил дрехата си и се хвърлил върху разбойника, набил го добре и му казал: „Да помниш как се обира философ!“ След това наметнал дрехата си и

продължил пътя си, като че нищо не се случило. Това е характер! Не можете ли и вие да постъпвате по същия начин със своите мъчнотии? Натъкнете ли се на една мъчнотия, хвърлете дрехата си и започнете да я налагате. Като я обезсилите, метнете дрехата на гърба си, вземете книгата си в ръка и, като философа, продължете пътя си и размишлявайте върху важните въпроси. Характер трябва да има човек!

Материалният живот, в който се движите, носи условия за създаване на характери. Тук, именно, вие ще срещнете своя противник, своя неприятел, който ще ви разтърси. В борбата си с него вие ще се калите, ще създадете характер. Справедлив е вашият неприятел. Той е изпратен от разумния свят да предизвика мисълта ви, да ви застави да мислите. Вие ще се калите в борбата си с него и след време ще станете герой. Но каквото и да ви говори той, не трябва да се обиждате. Извадете благото, което се крие в думите му. Постъпвате ли по този начин, след време ще станете приятели.

Помнете: Мъчнотиите, през които минавате, са вашите неприятели, с които в даден случай не хармонирате. След време ще се хармонирате с тях и те ще станат ваши приятели. Мъчнотиите са живи, разумни сили, с които можете да се разговаряте. Като знаят това, проповедниците говорят, проповядват на грешниците, с цел да им въздействат. Те слушат да им се говори за доброто, докато един ден решат да изменят живота си. И държавниците прилагат същия закон към своите неприятели, да ги превърнат в приятели. Христос казва: „Направете си приятели от неправдата“.

Изучавайте себе си, своите състояния и ги възпитавайте. Говорете им като на разумни същества, да разберат, че има един, който стои по-високо от тях. Ако човек не стане господар на своите състояния и не може да им въздейства, той не може да се нарече силен. Като работите върху себе си, вие ще дойдете до положение да отделяте чуждото, външното влияние и да се справяте с мъчнотиите си. Щом искате да се възпитавате, можете да прилагате различни методи, но справедливи трябва да бъдете. Не сте ли справедливи, педагогиката ви пропада. Докато постъпвате справедливо, съществата във вас ще ви слушат. Измените ли на справедливостта, никакви методи не могат да им въздействат. При това, обещаете ли им нещо, непременно ще го изпълните. Само при това положение ще бъдете свободни от мрачни и тъмни мисли и настроения. Ще кажете, че къща без дим не може. Къща без дим не може, но само при големи ветрове и бури. При тих вятър, при нормални условия горенето става пълно и въздухът е чист и приятен. Спазвайте правилата за живота, за да преодолявате на съпротивленията на гъстата материя, в която живеете. Ще каже някой, че при днешните условия на живота човек трябва да се огъва. Как ще се огъва:

като скорпион между два огъня, или като змия в мравуняк? Такова огъване не се позволява. В него няма никаква философия. Под думата „огъване“ в широк смисъл разбираме прилагане на разумността. Прилагайте разумността навсякъде в живота си, за да се справяте с мъчнотиите и противоречията си.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 23 октомври 1927 г., София.

1927_10_30 Посред тях
неделна беседа

ПОСРЕД ТЯХ

Беседа от Учителя, държана на 30 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

„Защото, дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях" (Матея 18:20)

В прочетената глава са изказани велики Истини, някои от които, сами по себе си, са противоречиви. „Дето са двама или трима събрани в мое име" – този е най-слабият, най-маловажният наглед стих в прочетената глава. Какво особено има в това, че двама или трима били събрани на едно място? Това е общо изречение. Обаче, в тия неща, именно, които понякога нам се виждат маловажни, се крие ключът на онова знание, което може да ни даде права насока в живота. Сам по себе си, животът, т.е, проявяването на живота е изкуство, а изкуството представя външната страна на науката. Следователно, първо човек трябва да мисли, после да учи, да стане учен и най-после да се прояви в изкуството, да може да направи нещо, да приложи знанието си. Под „изкуство", аз не разбирам да бъде човек непременно художник, в тесен смисъл на думата. Най-великото изкуство в живота е любовта, да любиш, да съчетаваш цветовете и силите в живота, с една дума-да изразяваш възвишеното, благородното, което се крие в човешката душа. Няма по-голямо изкуство от това, да разбираш себе си, да влизаш в дълбочината на своето естество, да разбираш своя произход: причините на твоето съществуване, както и предназначението ти като човек, дошъл на земята.

Казвате: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота се крие в желанието на човека да живее. Но как трябва да живее? Ето един важен въпрос, който всеки трябва да си зададе. Животът е резултат на изкуството да се живее, вложено във всеки човек. Значи, животът ще се изрази по един или друг начин, според знанието, според изкуството, вложено във всеки човек специфично. Ако си прост човек, просто ще живееш; ако си глупав човек, глупаво ще живееш; ако си лош човек, лошо ще живееш; ако си добър човек, добре ще живееш; ако си умен човек, умно ще живееш и т.н. Всяко изкуство се нуждае от ред елементи, за да се изяви навън. Например, първият необходим елемент на художника е платното. То представя почвата, от която художникът трябва да изкара нещо. За тази цел той трябва да знае, де какво да тури. Художникът може да вземе четката и безразборно да нахвърля върху платното разни бои, но това не е изкуство, това е бояджийство, в най-груба форма. Истинският художник трябва да

разбира от цветовете, да знае да ги съчетава правилно. Ако рисува човешки образ, например, той трябва да знае, де да тури червения цвят, де синия, черния или белия цвят. Всеки цвят трябва да се постави на своето място. За онзи, който не разбира от художество, чудно е, как може човек да познае, де какъв цвят да постави върху платното. За художника, обаче, платното представя звездно небе, по което той се ориентира де е изток, запад, север или юг. Щом намери тези главни точки на своето платно, той може по-нататък да рисува. Ако не може да се ориентира по тези точки, той ще разбърка местата на краските, и от тази картина нищо няма да излезе. Който погледне такава картина, той казва: Няма художество в тази работа!

Следователно, животът, като изкуство, представя обширно, необятно платно, върху което всеки човек трябва да се ориентира, да намери изтока на своя живот специално, точката на изгряващото за него слънце. Питам: де е изтокът на вашия живот? Много хора не знаят, де е изтокът на техния живот. Хиляди години, как живеят на земята, но изтокът на своя живот още не са намерили. Защо? По единствената причина, че тяхното небе е толкова облачно, че сами не могат да се ориентират, не знаят, де е изтокът за тях, не знаят, какъв е смисълът на техния живот. Те казват: трябва да се живее – нищо повече! Обаче, това не е разрешаване на въпроса. Да живее човек, това е резултат на живота, но не и самият живот.

Преди няколко деня при мене дойде един ученолюбив българин, който се занимавал ред години със земеделието, не само теоретически, но и практически. В него се явила идеята да намери предците на българското жито. Той искал да издири най-старото жито, което за пръв път се е появило на Балканския полуостров и да проследи пътя на неговото изменение, докато дойде в днешната форма, каквото го срещаме в България. Той започнал да изучава произхода на всеки житен клас, докато най-после, след усилени издирвания и труд, намерил в Хасково два класа, които с увереност приел за предци на сегашното жито в България. Той описва точно стъблото, листата, класа, осилите на това жито, като същевременно изтъква разликата между предците на нашето жито и сегашното, с което ние се храним. Той казва, че прадедът на нашето жито е бил в диво състояние. Според мене е точно обратно: прадедът на нашето жито е бил в питомно състояние, а сегашното е подивяло. Защо? Защото сегашното е доста издребняло. А всяко нещо, което подивява, постепенно издребнява. Когато крушата подивее, издребнява. Когато човек подивее, издребнява. Може да възразите, че слонът, който живее толкова години на земята, още не е издребнял. Да, засега слонът е философът между животните. Той минава за най-умен между тях. Ако някога подивее, и той ще издребнее. Едно е важно, че прадедът на житото расте и при най-

голяма суша, когато всички сегашни жита изсъхват. Щом изсъхнат другите жита, посаждат предците им в сухата земя, и те се развиват, завързват и дават плод два пъти по-едър и повече от сегашното. На какво се дължи издържливостта на това жито? Ако разрежем напречно зърното на сегашното жито, отвътре то е бяло, съдържа повече нишесте, а прадедът му има отвътре рогова ципица, която е причина за издържливостта му. Това жито не се изражда и съдържа хранителни вещества два пъти повече от сегашното. Всички зрънца на старото жито са еднакви по големина. Този учен българин е намислил да създаде от него нова култура жито. Ако това жито се посади в добра почва, то ще даде зърна, едри като дренки. Изобщо, житото се отличава от ръжта и от други някои зърнени храни по това, че само се опрашва, когато за опрашването на другите се изискват външни условия. Например, ако посадите едно зрънце ръж, от него ще изникне стъбло, което ще израсне, ще цъфне, но плод няма да даде, ако наблизо до него няма и други стъбла ръж. Същото се отнася и до царевицата. Житото, обаче, може и само да расте и да се развива, защото само се опложда.

И тъй, след дългогодишен труд, най-после този учен българин намерил предците на сегашното жито. Питам; вие намерихте ли прадедото на човека? Според мене, добрият, разумният човек, в пълния смисъл на думата, е прадедът на човечеството. Дълго време и внимателно трябва да търсим добрите хора в света, защото те са рядкост. Сегашните хора, които минават за културни, аз ги уподобявам на сегашното жито, което е доста издребняло, в сравнение със своя прадедо. Те са изгубили неговите качества. Следователно, когато някой говори, проповядва за Бога, това подразбира, че той е готов да живее и при най-лошите условия на живота. Този човек и в дъното на ада да слезе, и там ще превъзмогне лошите условия. За да превъзмогне човек лошите условия на живота, изискват се знания. Никой професор в света не може да даде тия знания. Докато човек не дойде до положителното знание в себе си, той ще бъде изложен на постоянни промени. Това знание трябва да стане плът и кръв в него, за да създаде той в себе си нещо стабилно, неизменно. Значи, в човека има неща, които трябва да се променят – това е в реда на нещата. Обаче, има неща в човека, които не трябва да се изменят. Неизменното в човека наричат характер, опорна точка, основа, почва, идея и т.н.

Казвам: в проявите на човека се забелязват четири състояния, които отговарят на четирите състояния на материята – твърда, течна, въздухообразна и огнена. Когато три от тези състояния на материята са в движение, четвъртото непременно трябва да бъде в покой. Когато става промяна в почвата, в твърдата материя, тази промяна носи нещастие на хората; когато става промяна с течната материя, тази промяна носи

благословение на хората; когато става промяна с въздухообразната материя, тази промяна обновява хората; и най-после, когато става промяна с огнената материя, с огъня, тази промяна носи блага на хората. Това, което става с природата, става и със самия човек; следователно, и резултатите са еднакви. Представете си, че почвата, върху която живеете, започне да се вълнува, както въздухът и водата се вълнуват от ветровете, какво ще стане с вас? Ето защо, при всички условия в живота, твърдата материя, почвата винаги трябва да бъде в покой. Водата нека тече, въздухът нека се вълнува, огънят нека гори, но при всички тия промени земята всякога трябва да кротува! И затова, когато се казва, че трябва да бъдем кротки, ние разбираме, че основата на нашия живот, като изкуство, трябва да бъде устойчива. Твърдата почва, на която седи нашия принцип, нашето разбиране на живота, не трябва да почива върху свойствата на водата, нито върху свойствата на въздуха, нито пък върху свойствата на огъня. На какво трябва да почива тогава? Нашето разбиране за живота трябва да почива върху свойствата на твърдата почва. Защо? Защото житото във вода не се сее, във въздуха – също, а в огъня – по никой начин не можеш да го посееш. Житото се сее само на земята, на твърдата почва, а водата, въздуха, огъня, т.е. светлината са условия, които помагат на посятото, по-скоро да израсте.

И тъй, когато се говори за живота, като наука, като изкуство, ние разбираме красивото, великото, което носи всички придобивки. Обаче, красотата, в тесен смисъл на думата, е само стремеж на душата, но не и неин идеал. Да бъдеш красив, това не е идеал, но резултат; да бъдеш учен, това не е идеал, но резултат. Всеки може да бъде красив, учен, това е въпрос на времето. Красотата, учеността са условия на живота, които човек трябва да знае, как да постигне. Който знае да съчетава красками, тоновете в себе си, той може да стане красив. Но понеже краските съставят елементи на светлината, той трябва да разбира тия елементи. Значи, светлината прави човека красив. Същевременно светлината е храна за човека. Като мисли, той се храни със светлината. Ако растенията могат да приемат въглената киселина от въздуха, във вид на въгледвуокис и вода, и да я преработят в себе си, да я използват като храна, защо човек, който стои по-високо от растенията, да не може да се храни със светлина? Значи, растенията не са на такъв низък уровен, както са мислили някога за тях. Съвременните учени признават, че те са по-големи химици, отколкото мнозина химици в нашите времена. Както виждате, те приемат въгледвуокиса от въздуха, който представя отрова за хората, и го обработват в себе си, използват го за храна. Това нещо човек не може да направи. Значи, лабораторията, с която растенията разполагат в себе си, е по-съвършена от тази, която човек има. Тогава де остава нашата наука? Аз не говоря за външните лаборатории, не говоря за външната наука, но имам

пред вид вътрешната лаборатория, вътрешната наука на човека, с която той би могъл да превръща, да преработва своите отровни мисли и чувства и да ги използва за храна. Всяка отрицателна мисъл и всяко отрицателно чувство в човека са отровни вещества, които той трябва да знае да обработва и да използва за храна. Истински ученият знае това изкуство. Вземете, например, когато домакинята иска да извади маслото от млякото, тя знае, какво трябва да направи. Тя ще извърши няколко предварителни процеса с млякото, докато извади маслото от него. Днес всяка домакиня може да направи това: първо ще издои млякото, после ще го свари, ще го остави малко да изстине и най-после ще пристъпи към биенето. Важно е, как е дошла тази мисъл в ума на човека, че може да издои млякото от овцата, или от кравата, да го вари, да го подквасва, или подсирва и т.н. За съвременните хора тези процеси са прости, но те представят голямо изкуство. Гледаме, как малкото дете бозае от майка си, и намираме, че това е прост процес, но в същност и той представя някаква наука, някакво изкуство.

Ученият земеделец, за когото ви говорих, покрай житото, изучавал и къклицата, и дошъл до заключение, че тя е егоистка, користолюбива. Оттам той дели зърнените храни на благородни и неблагородни. Житото, ръжта и други някои семена той счита благородни, защото лесно се подават на покълване. Достатъчно е да поставите житото, ръжта, ечемика в малко вода и при известна топлина, за да видите, че след два-три деня те започват вече да покълват. Направите ли същия опит с къклицата, тя няма да покълне. В това отношение, тя се отличава с голямо недоверие. Къклицата казва: „Не трябва да се вярва много на условията; днес ги гледаш благоприятни, но не знаеш, каква изненада ти готвят за утрешния ден. Затова аз ще чакам, да се осигуря добре, и тогава ще се проявя." Това показва, че къклицата е минала през големи изпитания, през големи страдания, вследствие на което е изгубила доверие в окръжаващата среда. Оттук вадя следното заключение: едни хора мязат на жито, на ечемик, на ръж, а други – на къклица, Колкото и да говориш на последните, каквито истини и да им разкриваш, те казват: На нас ли ще говориш тия неща? Ние не вярваме, ще чакаме благоприятни условия.– Можете да чакате, колкото искате, но и вие, като къклицата, няма да поникнете. Докато чакате благоприятно време за възприемане на истината, тя вече е заминала. Сега ще чакате да дойде другата година. Докато дойде другата година, ще ви посети друга идея, и вие пак ще изгубите благоприятните условия.

Казвам: когато изучавате естествените науки, вие трябва да се спирате върху известни положения, да вадите общи изводи, които да поставяте като основа на вашия живот. Защо ви са необходими тим изводи? Защото

законите в живата природа са едни и същи за всички същества: те работят едновременно и в растенията, и в животните, и в хората, както и във висшите същества. Един закон е добре изучен, когато се разглежда неговото въздействие от най-малките до най-високостоящите същества. И общественият живот е резултат на минали животи, макар и той още да не е напълно разумен. Разумен живот е животът в своята първична проява, в своя първичен произход, както е излязъл от Първичната Причина, но при постепенното си слизане той е изгубил своята разумност, която отново трябва да придобие. Съвременните общества водят прост, полусъзнателен живот. Засега хората се обединяват в общества, не толкова поради някаква висша разумност, колкото по причина на някакви външни условия. Щом дойдат до известно изобилие, до някаква охолност, те започват да водят спор помежду си и се разделят. Днес всички разумни, всички напреднали, високо просветени хора работят за подобрение на обществения живот, за поставянето му на здрава, солидна основа. От хиляди години насам човек е живял при неблагоприятни условия, които са внесли в него ред наслоявания, ред качества, неприсъщи на неговото първично естество, от които той трябва да се освободи. Днес всеки разумен човек се запитва, какво трябва да прави, за да подобри, да видоизмени, или по-право да се освободи от примесените към неговото естество отрицателни качества. Срещате един човек и казвате: Отличен човек е той! Как познахте, какъв е този човек? Ако искате да познаете човека, идете в къщата му. Ако отидете в дома на този човек и видите на земята постлани мечи кожи, на стените – закачени ножове, саби, пушки, в мазите – барут, динамит, а на полиците в стаята ред отровни билки, какво заключение ще извадите за него? Можете ли да го наречете истински културен човек? Отивате в дома на друг човек и намирате в шкафовете книги, на масата – мастило, хартия за писане, моливи, писалки и т.н. След това посещавате дома на трети човек и виждате на гвоздеи закачени царевици, в хамбара – жито, ечемик, ръж и т.н. И за примата ще извадите различни заключения. Следователно, всеки човек се интересува от нещо специфично. Обаче, това още не представя неговия живот, нито пък идеала на неговата душа. Това е само временен стремеж на неговата душа, който ще му послужи като средство, като условие за постигане на нещо по-велико. Значи, всеки трябва да намери в себе си онази първична идея, онова вътрешно изкуство, което е в състояние да го обнови.

Сега, ще ви задам въпроса: Може ли всеки от вас да намери своя прадядо, от когото е произлязъл? Казвате: Нали всички сме произлезли ог Бога? – Да, това е твърдение само. Можете ли да докажете това твърдение? Всяко твърдение е вярно, само когато може да се докаже, когато може напълно да се обоснове. Например, ученикът пише на дъската числото едно и започва да брои: един кон, един човек и т.н. Питам: тази единица проста

ли е? Единицата е сбор от разумни същества, които имат общ идеал и работят в едно направление. В този смисъл, единицата е колективно същество. В широк смисъл, под думата единица се разбира Бог. Значи, в света само Бог е единица. Отличителното качество на тази единица е, че тя сама се опрашва, т.е. тя сама създава своя живот, както и живота на всички същества. Тази единица е вечна и безсмъртна. Безсмъртието произлиза от нея. Сега, като знаете нещо за единицата, можете ли да обясните математически, как се е образувало числото две? После, можете ли да обясните, какви са били условията за създаването на първата единица в света, и какви са били условията за създаването на втората единица? Трябва да знаете, обаче, че условията за създаването на първата, на втората, на третата и на десетата единица са били съвършено различни. Това показва, че различните условия дават различни резултати. Та сега вие твърдите, че сте произлезли от Бога, но не доказвате това твърдение. Да твърдите нещо, без да го доказвате, то няма сила. В това положение вие мязате на онзи слуга, който се наел да пасе овцете на един богат земевладелец. Той навсякъде говорил за богатството на своя господар, че имал няколко-стотин овце, че имал хиляди декари земя, ниви, градини, лозя, че бил добър човек, че имал големи знания, но не пасъл добре овцете му: всеки ден се губили по десетина овце; всеки ден заболявали по няколко; всеки ден вълци нападали стадото на господаря му и изяждали по няколко от най-хубавите овце. Питам: какво се ползува господарят от препоръката на своя слуга, който всеки ден му причинява толкова щети? Какво се ползува и самият слуга от това, че вярва в богатството, в знанието и в добротата на своя господар, щом не може да ги използува за свое добро? На същото основание, питам: какво се ползувате от това, като говорите за Бога, че е всесилен, всемъдър и всеблаг? Каква полза от това, че Той е всесилен, когато ти си слаб? Каква полза от това, че Той е всемъдър, когато ти си глупав? Каква полза от това, че Той е всеблаг, когато ти си лош? Какво ви ползува тази вяра в Бога, в Неговите качества, щом и вие не можете да бъдете като Него? Какъв е този син, който не прилича на баща си? Следователно, когато говори добре за господаря си, слугата трябва да бъде добър, разумен, да докаже, че той разбира господаря си и грижливо пасе стадото му. Като говори добре за слугата си, и господарят трябва да покаже, че го разбира, познава неговите нужди и ги задоволява. Започнат ли и господарят, и слугата да говорят един за друг лоши работи, това показва, че те нямат вяра помежду си. А щом няма взаимно доверие между хората, те не могат да работят заедно.

И тъй, не е важно, каква е вашата вяра в Бога, но важно е, каква е Неговата вяра във вас. Бих желал главно Бог да има вяра във вас, че можете да вършите Неговата работа. Убедите ли се във вярата на Бога във вас, вие сте намерили вече своя приятел в живота си и можете да считате, че имате

една основна идея, на която да се крепите. Колко от съвременните хора имат тази основна идея? Повечето хора днес искат да имат доброто мнение на окръжаващите. И тази идея е добра, но тя трябва да им предаде нещо. Любовта, която храните към някой човек, трябва да ви предаде нещо. Не е истинска любов онази, която нищо не предава на човека. Не е силна светлина онази, която в тъмна, в мрачна нощ не може да осветли пътя на човека. Не е желано богатство онова, което не може да улесни, да подобри живота на човека. Не е осмислен живот онзи, който не носи щастие на човека. Не е сила онази, която не освобождава човека. Тъй щото, колкото и каквото да говорите за вярата си в Бога, тя не е истинска вяра, докато всеки ден изпадате в обезсърчения, в отчаяния, в обезсмисляне на живота. Като вярвате в Бога, кажете, какво ви е предала тази вяра?

Мнозина изпадат в друго заблуждение, като очакват да придобият вяра, знания в онзи свят. За кой онзи свят говорите? Онзи свят е забавление, което хората сами са измислили. Да очаквате на онзи свят, то е все едно да сте в положението на слуга, чийто господар казва: ти ми работи сега добре, че идната година аз ще ти дам 30000 лв. Слугата дочаква тази година, но като дойде време да му се плати, господарят започва да потрива ръцете си, да се извинява и казва: Идната година ще ти платя. И слугата все очаква да дойде идната година, дано господарят му изпълни обещанието си. Не е лошо човек да вярва в идната година, но в дадения случай сегашната година струва повече от идната. Една основна идея, добре разбрана и приложена в живота, струва повече, отколкото много велики идеи, неразбрани и неприложени. Разбраната идея служи за основа, върху която можем да градим нашето щастие. Някой се оплаква, че е болен. Казвам: повярвай и ще оздравееш! Когато говоря на хората за Бога, те казват: Ние сме болни, бедни, страдащи, помогни ни, няма какво да ни говориш за Господа. – И това може да стане, но при условие, вие първо да повярвате. Щом повярвате, то е все едно, че сте разбрали това, което ви говоря, Сега, ще прекъсна мисълта си, както правят авторите на романите, да приведа един пример, който донякъде илюстрира, какво нещо е човек без устой в живота. Този пример купих с пари, но не съм извадил заключението си, той не е завършен още. Преди десет години получих подарък една електрическа тенджера, която не употребявах, нямах нужда от нея. Тези дни ми дойде на ум да направя опит с нея, да видя, може ли да ми служи. Турих я на контакта, обаче, стана някакво вътрешно изгаряне, и тя не можа да се нагрее. Причината за изгарянето ѝ се дължи на това, че аз я поставих на електрически ток от 220 волта, а тенджерата била пригодена за 150 волта. Като изгоря, аз прибрах тенджерата настрана, ако се окаже някакъв случай, да се поправи. Два-три деня след това, пристига един млад господин от Пловдив, иска да ме види и каза че много бърза. Аз бях зает, но си помислих: ще го приема, да видя, защо бърза толкова много. Той

веднага влезе в стаята ми и започна да разправя, че бил електротехник, идвал от Пловдив, но като дошъл в София, да търси работа, изхарчил всичките си пари, изпокъсал се, и ме моли да му услужа с 200 лв., които ще върне, като отиде в Пловдив. Като чух, че много бърза, аз разбрах вече, в какво седи работата, но не исках да правя прибързани заключения. Казах му: ето, аз имам една развалена електрическа тенджера, която вие, като електротехник, ще можете да направите и да си изкарате пари за път. – Не ще мога да я поправя, бързам да замина. – Защо бързате толкова много, щом нямате пари? Ако имате пари, разбирам да бързате, но при това положение, в което се намирате, няма защо да бързате. Вие сте дошли за работа; ето, работа ви се отваря. Аз имам особено мнение за хора, които бързат много. Както и да е, той прегледа тенджерата и намери, че цялата батерия в нея е развалена. Казвам му: направете сметка, за колко лева материал трябва да се купи. Той направи сметка и ми каза, че трябват всичко 250 лв. за материал. Дадох му 270 лв., да купи материала. Той отиде в града и след три часа се върна, като каза, че материалът сега бил по-скъп и са нужни още 200 лв. Каквито материали е купил, оставил в една позната фирма, да не ги носи със себе си. Взе тенджерата, взе парите, и пак отиде в града. Аз знаех, че повече няма да се върне, но оставих да се прояви до край, да видя, доколко ще издържи. Той дойде на другия ден, но без тенджерата, и каза, че утре ще я донесе, като ме помоли да му дам 250 лв. да си купи обуща. – Като поправите тенджерата, тогава ще ви заплатя добре. Отиде си той, но не се върна повече, и тенджерата остана у него.

Това беше опит с един човек, да се види, доколко може да издържа, и каква е неговата честност. За мене е важно, дали ще направи тенджерата, а не това, че съм му дал пари. Аз искам той да прояви своята честност като човек. И невидимият свят по този начин изпитва хората, доколко са честни. Честността повдига човека. Честният човек е благороден; той издържа при всички лоши условия на живота. Да постъпиш честно, значи да победиш лошите условия. И на смъртно легло да си, пак можеш да бъдеш честен, да принесеш красив плод в живота си. Честността е онзи елемент, който алхимиците са търсили – еликсирът на живота, първичният зародиш на живота. Този зародиш съществува в човека. Когато изучава религиозния, духовния живот, главната цел на човека е да придобие в себе си безсмъртните форми. В човешкия организъм има една безсмъртна клетка – първичната, която всеки трябва да намери. Всички усилия на науката, на религията са насочени, именно, в това направление, да намерят тази първична клетка. Тя е прадедът на всички клетки. Като се намери тази клетка, върху нея може да се гради бъдещия живот. Тя е подобна на прадеда на житото. Тази първична, жива клетка се отличава от другите по това, че съдържа в себе си рогово вещество. Хранителните вещества в нея са повече, отколкото в другите клетки, а благодарение на

роговото вещество тя се отличава с голяма устойчивост, издържа и при най-лошите условия.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях." Двама или трима, това са необходимите условия, за да дойде Христос. Идването на Христа между хората е основната идея, от която произтича безсмъртието; безсмъртието пък носи щастието. Усилията на целия живот днес се свеждат към постигане на това безсмъртие. Достатъчно е човек да добие семката на безсмъртието само, за да бъде отличен ученик, проповедник, държавник, отлични баща или майка. Ето защо, при каквото положение и да се намира, човек трябва да прави усилия, да постигне това безсмъртие. Ще прави усилия човек, но и ще вярва в онази жива клетка в себе си, която расте и се развива непрекъснато. Допусне ли в себе си мисълта, че всичко зависи от външните условия, той губи силата на тази първична клетка в себе си, губи своя прадядо. В който момент повярва, че той е над външните условия и може да ги използува, ще намери своя прадядо. Външните условия са толкова променчиви, колкото и самите хора, Срещате един човек, виждате, че днес мисли едно, утре – друго, после – трето и т.н. Всеки трябва да намери в живота си поне един човек, който носи в себе си тази основна идея – безсмъртието, за да му покаже начина, по който той сам е намерил в себе си първичната клетка, или прадядото на сегашното жито. Който се храни с това жито, той е разрешил за себе си въпроса за храненето. Той не се нуждае от никаква друга храна.

Следователно, идеята, която може да занимава човека, е той сам да се опрашва. Ако заболее, той сам да се лекува, да не търси хора, които да му помагат, и на които да разказва своите нещастия и страдания. Няма по-лошо нещо от това, да разправяш страданията си на хората. Не е благородно да товариш хората със страданията си. Че кой не страда в света? Какво ще постигнете, ако разказвате на хората своите радости и страдания като роман? Бащата ще започне да разказва на децата си, как се сражавал на бойното поле, или как го нападнали разбойници. Майката пък ще започне да им разправя, какви страдания имала от мъжа си, от свекърва си и т.н. Тези разкази могат да се разправят, но при други условия на живота. При сегашните условия, за възпитанието на хората, се изискват съвсем други методи. Ако търсите един приятел, или учител, каква трябва да бъде тяхната основна черта? Или, ако искате да се повдигнете, на коя черта във вашия характер трябва да разчитате? За да се повдигнете, вие трябва да имате поне една основна идея в себе си, но да не е отвлечена. Ето, този българин имал една основна идея, да намери прадядото на сегашното жито. Тази идея е възникнала в неговия ум по вътрешен път. И най-после, като намерил първичното жито, той ще дойде

до други, по-дълбоки заключения. Засега той описва външно, какъв е класът на това жито. Той казва, че класът му бил много дълъг, съдържал по 40 зрънца, два пъти по-едри от сегашните, а същевременно било и по-хранително.

Казвам: за да бъде добър, човек трябва да намери своя прадядо, или своя прародител, т. е. онзи, от когото се е родил първоначално. Ще кажете, че сте родени от Бога. Роденият от Бога има в себе си тази основна идея, той не я търси сега. С това аз не искам да кажа, че вие нямате нищо хубаво в себе си. Не, вие имате жито, но от сегашното; вие имате идеи и вярвания в себе си, които са на израждане вече. Има убеждения, има добродетели в света, които също така са на израждане. Светът се нуждае от нещо ново, което, като влезе в хората, коренно да ги измени. В това отношение, алхимиците отдавна са разбрали тази истина, и на времето си още са търсили нещо ново, което да подмлади хората. Ако вложи в себе си една Божествена идея, човек моментално ще се подмлади и ще намери начин за разрешаване на противоречията и мъчнотиите в живота. Евангелието, например, съдържа много такива идеи, които и до днес остават неразкрити. Не е позволено още да се разкриват на хората тези истини. Мнозина искат да им се каже нещо от тези истини, но за да им се каже нещо, те трябва да разбират Божественото начало в себе си, да вярват в Първата Причина и да са свързани с Нея. После, те трябва абсолютно да вярват в себе си, както и в своите ближни. Никакво съмнение не трябва да съществува в тях. Ние сме среда, проводници на Божественото. В тази среда работят много напреднали същества. Всеки човек отделно е резултат и на работата на своите предци. За да дойде във връзка с напредналите, с разумните същества, той трябва да се върне към своя първичен живот, към живота на своите предци, които се отличавали с голяма устойчивост, с висок морал. Иначе, каквито закони и теории да се прокарват в съвременните, общества, те не могат да подобрят живота. Като гледам картините на съвременните художници, много рядко виждам нещо високо идейно. Българите, например, обичат да рисуват картини от миналото, прозаични неща. Те обичат да рисуват своите царе, Крум, Симеон, забележителни с големите си подвизи. Коя беше основната идея на Крума, на Симеона? Те показаха ли предците на българите? Това става не само в България, но и в цяла Европа. Кой европеец се е заел да търси предците на тяхното жито? Ако човек не устоява на мъчнотиите в живота, това показва, че той не е намерил още своите предци. Ако при най-малките мъчнотии изсъхвате, де е вашата сила? Ако вашето верую не може да устои на изпитания, каквито устройваха на мъчениците, какво верую е това? Какво ще кажете за един теософ, окултист, или пък християнин, който, при най-малките изпитания, напуща своето общество, или черковата, към която се числи? Човек може да напусне дадено общество или държава, но дето и да

отиде, той все ще се натъкне на известни ограничения, на известни закони. Всеки закон изисква от човека зачитане или известно подчинение. И тъй, да се движи човек от едно място на друго, да бяга от затрудненията, това не е никакво разрешаване на въпросите. Да се движи, да се разлива човек в своя живот, това е качество, прилещо на водата. Човек трябва да бъде стабилен, като почвата, като твърдата материя. Щом дойде до Бога, до идейния живот, никъде не трябва да се местим. Турците казват: „Камък, който се търкаля, основа не хваща". Ако камъните на вашата къща се търкалят, каква къща е тази? Кръвта трябва да тече; мисълта трябва да се движи; чувствата трябва да се разширяват, но в човека трябва да остане поне една основна идея в покой, която да образува неговото тяло. Най-важното нещо в човека е неговото тяло, а не мислите и чувствата му. Мислите, чувствата и постъпките на човека са външни условия. Това, което всеки ден се тъче в човека, са неговите клетки. Значи, при сегашните условия на живота, най-важното нещо за човека е неговото тяло, защото то представя проявения човек. Ще кажете: Чудно нещо! Това хилаво човешко тяло, било толкова важно! Да, с това тяло, именно, този българин пропътува цяла България, за да намери само два класа от предците на българското жито. С вашата философия вие можахте ли да пропътувате тялото си, да намерите в него онази първична, безсмъртна клетка? Можете ли да кажете, в кой уд на организма се намира тази клетка? Нищо не можете да кажете, а при това тази клетка е във вас.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях". Съвременните хора вярват в щастието и чакат, то да им дойде на крака, като казват: Добър е Господ! – Аз вярвам 200 на сто, че Господ е добър, велик, благ, но при все това хора умират гладни. Бог е живот, но при все това хората умират. Кой е причината за смъртта на хората: Бог, или те сами? Казвам: В своето Царство, Бог не търпи никакво безредие, затова всеки момент възстановява реда в живота. Като види някой смъртен човек, Той казва: „Това гърне не струва, да се хвърли вън!" Господ постоянно чисти хората. Следователно, хората ще умират дотогава, докато намерят своите предци и се присадят на тях. Апостол Павел казва: „Ще се присадим на дива маслина". Това подразбира, че ще се присадим на нашите предци. Значи, ако питомното се присади на своето собствено дърво, то ще вирее по-добре и по-добър плод ще дава.

Сега, аз обръщам вниманието ви върху следните положения, ако вярванията ви са като на обикновените религиозни хора, нищо няма да направите с тях; ако имате знанието на света, нищо няма да направите с него. Какво ви е нужно тогава? Да имате в себе си поне една основна идея. Дето и да отидете, на този или на онзи свят вие трябва да имате поне една основна идея. Някои казват: Какво ще оставим на земята, като заминем за

онзи свят? Казвам: две важни неща трябва да ви занимават – какво ще оставите на земята след заминаването си и какво ще занесете със себе си в онзи свят. Първото е необходимо, за да намерите нещо, като дойдете втори път на земята, а второто е необходимо, да има какво да работите на онзи свят. Какво искал да каже Христос със стиха „ събирайте си богатства, които молец не опасва, нито ръжда разяжда"? Знаете ли положително, колко и какво сте внесли в Божествената банка? Що се отнася до земните банки, хората знаят, колко са внесли, но дойде ли въпрос до небесната банка, те не знаят, колко са внесли в нея, и дали, изобщо, има внесено нещо. Това всеки човек трябва да знае, защото физическият живот е свързан с Божествения. Каквото вършите на земята, то има отражение в Божествения свят. Който иска да придобие безсмъртието, той трябва да изучава живота, като велико изкуство. Не е достатъчно само да се цитират стихове от Евангелието, но те трябва да се живеят. Какъв живот е този, ако един ден сте радостни, а на другия ден скръбни, или един ден вярвате, а на другия ден се съмнявате? Всички трябва да знаете, че когато хората умират, Бог ги учи. Той насочва мисълта им в права посока.

Казвам: вашия живот лесно може да се подобри. – Как? – Като внесете в себе си една безсмъртна идея. Не мислете, че с обикновената вяра можете да подобрите живота си. Не, ще внесете в себе си такава основна идея, която да ви даде вяра, упование и сигурност в живота. Който има такава идея, той мяза на човек, качил се на скала сред бурното море, и седи там, тих и спокоен, незастрашаван от морските вълни. Основната идея дава на човека необходимите елементи за работа. Който намери тази идея в себе си, т. е. своя прадядо, той се подмладява, облагородява и престава да се занимава с дребнавостите на живота. Умът му се изпълва със светли и възвишени мисли, а сърцето – с благородни чувства. Докато човек не е намерил тази основна идея, той мяза на малко дете, което цял ден играе на улицата с кал и пясък, прави си къщички, цапа се с калта. Щом намери тази основна идея, човек е пак същото дете, но вече баща му го завежда в градина, пълна с хубави, зрели плодове. Детето забравя вече къщичките от кал и пясък и мисли само за зрелите, сладки плодове. То се изчиства външно и вътрешно и започва да се храни само с плодове, които внасят в душата му нещо ново, което го повдига и облагородява.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях". Това е казал Христос на времето си, но то се отнася за вечни времена. Задайте си и вие въпроса, ще можете ли да живеете след като умрете? Ще можете ли да забогатеете, след като осиромашеете? Аз взимам думата забогатяване в красив смисъл. Да намериш смисъла на живота, това значи да забогатееш. Казано е: „ Блажени нищите духом". Нищите духом не подразбират бедни хора. Да бъдеш нищ, това подразбира известно

състояние на духа. Нищият духом представя долина, в която всичко расте, цъфти и зрее. Нищият духом е смирен, тих, кротък човек, който е намерил основната идея и казва: Господи, досега съм се лутал в живота, но намерих вече основната идея и започвам да се чистя. Намерих вече житното зърно, върху което почива моето щастие. Казвам: Тази идея струва повече от всичкото богатство и знание на света. Тази идея е магическата пръчица в живота на човека, която може да го направи учен, силен, музикант – с тази идея той може да постигне всичко, каквото желае. Достатъчно е човек да насочи мисълта си в дадена посока, за да може, в 20–30 г. най-много, да постигне това, което без тази идея едва ли за цял живот би постигнал. Ако сте дошли до придобиване на тази идея, не отлагайте. Работете, молете се, да я постигнете. С нейното постигане ще дойде и възкресението. Само онзи ще дойде до възкресението, който е придобил основната идея, който е намерил своите предци. Бог ще се всели само в ония житни зрънца, които са в състояние да възприемат слънчевата светлина по новия начин. Нашите предци са били в състояние разумно да използват богатствата в природата, когато съвременните хора даже не подозират за тия богатства. Днес българите разработват земята едва на дълбочина 25 см.: ако я разработват на 50–60 см. дълбочина, те ще открият в нея богатства за хиляди години. Има известна аналогия между разработването на земята и на човешкия мозък. Колкото плитко разработват земята, толкова плитко разработват и мозъка. Често слушате съвременните хора да си говорят: Не ни трябва дълбока философия, на дълбоко да се оре; отгоре-отгоре само е достатъчно. Не, дълбока философия се изисква! Земята трябва да се обърне на дълбочина 60 см. Ако посадите семена в така разработена земя, тя ще даде сто пъти по-добри резултати. В това отношение, страданията са необходими, те представят ралото, което разорава земята. Страданията са необходими за опресняване, за усилване на елементите. Който страда, той се усилва, калява се. Който седи в покой, той отслабва, крехък става. Същото може да се каже и за болестите. Който е боледувал, той става по-издържлив, по-силен. Ако някой не е боледувал в живота си, организмът му е по-изнежен, по-неиздържлив. Каленият, издържливият човек има запас от енергии, с които се противопоставя на всяка болест. Този човек издържа не само на болести, на страдания и мъчнотии, но и на всяка отрицателна мисъл или отрицателно чувство, които минават през него.

Примерът с моята тенджера, който ви разказах, е ценен и за вас, да знаете, как да постъпвате. Когато някой ви иска пари, не му давайте, докато не свърши някаква работа. Иначе, човек се разваля. В дадения случай, аз трябваше да отида заедно с този електротехник, да купим материал за тенджерата, и по този начин той щеше да избегне изкушението. Това, че не издържа, показва отсъствие на прадядото в него. Мнозина поддържат мисълта, че трябва да се помага на хората с пари. Никъде в Евангелието не

е казано, че трябва да се дават пари на хората. Аз съм наблюдавал, че парите развалят хората. Ако дойде при тебе някой беден, бос, с окъсани дрехи, първо го нахрани, дай му хляб да се наяде. И след това, ако имаш възможност още да му помогнеш, купи му нови дрехи и обуща, но старите си не давай. Не давай тялото си на хората, т. е. не давай старите си дрехи, които са свързани с тялото ти. Купи нови дрехи и му ги подари. Старата си къща никому не давай! Така постъпва и Бог по отношение на нас. Сега, мнозина ще се хванат за думите ми и ще възразят: Значи, не трябва да се прави добро на хората. Не, нов, възвишен морал е нужен на съвременните хора! Задачата на нашия живот не седи в това да помагаме на бедните. Ако дойде при мене някой беден, аз ще му кажа, коя е причината за неговата бедност, и ще му покажа начин за излизане от това положение; ако дойде някой болен, ще му кажа, защо е болен и ще му посоча начин на лекуване. „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях". Постарайте се да намерите тази основна идея в себе си. Тя е във вас. Щом намерите нейните отличителни черти, ще придобиете сила да издържате на всички страдания. Няма сила в света, която може да разклати тази идея във вас. И на кръста да сте, пак ще издържите, както издържа Христос. Той пострада заради тази основна идея, но издържа. Когато беше на кръста, Той извика: „Господи, защо си ме оставил? " Но веднага след това Той каза. „Нека бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си." На друго място Христос казва: «Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема". Това показва, че Той не очакваше да дойде някой отвън да Му помогне. Казвам: когато се намерите на кръста, не очаквайте на хората да ви съжаляват. Достатъчно е вие сами да се съжалявате. Ако ви видя на кръста, аз бих се радвал. Каква полза, ако плача за вас и ви съжалявам? Вместо да плача, по-добре ще бъде да взема клещи и да извадя гвоздеите от ръцете и краката ви, с които сте заковани. Най-лесно е човек да пророни няколко сълзи за вас, да ви каже, че волята Божия е такава и да си замине. Не, минеш ли покрай някой, който е разпнат на кръста, кажи му: Братко, бъди спокоен, не се бой, престори се на умрял, и щом те снемат от кръста, ние ще те съживим. Казвате: Нали трябва да се говори истината на хората? – На кого трябва да се говори истината? Истината трябва да се говори само на разумните, на истинолюбивите хора. На лъжците, на крадците истината не трябва да се говори. И да им кажете истината, те няма да вярват. Всеки човек търси истината, но някой от тях я търсят по крив път. Истината с лъжа, с кражба не се намира. Някой иска да отиде в Америка, друг – в Германия, трети – в Англия, там да намерят истината. Казвам: ако можете там да намерите истината, като основна идея във вашия живот, заслужава веднага да сторите това, да не губите време. Но ако и там не я намерите, по-добре останете при условията, при които сте сега. Ако мислите, че на онзи свят ще намерите истината, можете и там да отидете, но после да не съжалявате, да плачете, че сте гладни, да искате да ви

раздават жито на задушница. Задушниците не са нищо друго, освен условия да се задоволи отчасти глада на онези, които са заминали за онзи свят и оттам плачат, че са гладни. Какъв е онзи свят, ако за душите, които са там, трябва да се дава жито от нашия свят? Това не е истинският „онзи свят", но един беден свят, пълен със страдания. На душите от онзи свят ние ще кажем: Да ви избави Господ от това голямо страдание, в което се намирате, да очаквате на нашите подаяния!

Сега, аз говоря за учениците, а не за слушателите. Първата задача на ученика е да дойде в контакт със своя прадядо, да види, какви са неговите качества. Като влезе в контакт със своя прадядо, той ще го научи, какво да прави. Ще кажете: „Духът на Истината ще ни научи, какво да правим". За кой дух говорите вие? Много духове ви говорят, но кой от тях трябва да слушате? Като говоря за духове, за ангели, мнозина се плашат. Защо се плашите от духовете? Каква разлика има между духовете и самите вас? Всички хора са въплътени духове. Говорите за Ивана, за Драгана, но кой от вас е видял Ивана или Драгана? Кой от вас е видял човека? Иван или Драган се е качил на един бял кон, който временно е взел под наем, но конят не е негов. Обаче, кой е този Иван? Де живее той? Кои са отличителните му черти? – Нищо не знаете. Но има нещо безсмъртно в човека, което никога не се мени. Има моменти в живота на човека, когато в него настава тишина, спокойствие, и той чувствува, какво е в същност. Тези моменти траят кратко време, след което човек минава пак в обикновения живот на тревоги, докато най-после животът му се свърши, и той казва: Нищо, за в бъдеще ще постигна това, което сега не можах. – Ако живеем по този начин и отлагаме нещата от един живот за друг, ние нищо няма да постигнем, няма да разрешим задачите на своя живот. Това е механически процес на живота, за който ние не говорим. Казвам: оживее ли веднъж човек, той трябва да използува това положение и да направи само още една крачка напред! – Ама ние правим усилия. – Аз зачитам вашите усилия, но трябва да направите само една крачка напред! Вярата, като понятие, е едно нещо, а като сила, приложена в живота, е друго нещо. Всеки ден трябва да прилагате по една нишка към вярата си, да я усилвате. Ако пък всеки ден късате по една нишка от вашата вяра, тя отслабва. Вярата, като понятие е едно нещо, а като сила, която дава възможност на човека да постигне своите стремежи, е друго нещо. Любовта, като понятие, е едно нещо, а като сила за постижения е друго нещо. Любовта представя велик свят. Ако знаехте, какво нещо представя една нишка от вярата, или от любовта, вие щяхте да работите за увеличаване на техните нишки. Аз засягам един от важните въпроси – въпросът за силата на ученика. Кога човек може да бъде силен? Когато сам се опрашва като житото. Докато търси помощ отвън, като царевицата, ръжта, ечемика, ябълката, крушата и др., ти си зависим човек. Значи, житото е емблема на човешкия живот.

Понеже житото днес е издребняло, това показва, че човешкият живот е издребнял. Когато житото на новия живот се посади в човека, едновременно с това ще се подобри и неговия живот. Следователно, всяка нова идея, която се внася в ума на човека, подобрява живота му.

Ще кажете: Ние вярваме в Господа Исуса Христа.– Моите почитания към вашите вярвания. – Ние се стремим да бъдем добри. – Моите почитания към вашите стремежи, но в Писанието е казано: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни!" Кой от вас е съвършен? Съвършенство, без придобиване на предците, е немислимо. Съвършенството подразбира единение с Бога. Това единение е органическо, а не външно, механическо, наложено от хората. Който живее в това единение, той живее в Цялото и разбира идеите, които се включват в Него. Това значи да имаш доверието на Бога и да разполагаш с всички сили и богатства, които се крият в Него. Щом придобиете този прадядо в себе си, природата ще ви даде доверието си, да разполагате с нейните сили и богатства. Днес природата е заключила всичките си богатства. Защо? Защото хората пипат без позволение наляво-надясно и ще отиде тенджерата. Тенджерата представя вашето тяло, което трябва да пазите. Един ден дяволът ще дойде при вас под предлог, че иска да поправи тялото ви и ще го задигне. Не давайте тялото си на дявола! Не правете опита, който аз направих. Аз мога да правя такива опити, защото лесно ще намеря този, който взе тенджерата. А вие, дадете ли веднъж тенджерата си на дявола, мъчно можете да го намерите.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях.» Сега, желая ви да се събирате по двама или трима, да започнете с алхимическата идея, да образувате общество от идейни хора, които да работят за своето добро, за повдигане на своя ближен и за въдворяване Царството Божие на земята. Щом постигнете това, всички хора ще живеят според великия закон на Любовта.

Сега, аз желая да се намери още един българин, който да издири предците на самите българи. С намиране предците на житото, разрешава се и въпросът за стомаха, за храненето. Когато това жито се размножи, от него ще се прави най-хубавия хляб, какъвто досега не е могъл да се приготви.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето." Не е далеч времето, когато хората ще се хранят с този жив хляб. Щом дойде това време, и животът на земята ще се подобри.

И тъй, дето са двама или трима от учениците, събрани в името на Христа, те ще могат да намерят предците на сегашното жито в себе си.

Беседа от Учителя, държана на 30 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

1927_10_30 Съответствие на величините
30 октомври 1927 г.
лекция пред специалния клас

СЪОТВЕТСТВИЕ НА ВЕЛИЧИНИТЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Като измервате височината на тялото, гръдната обиколка, врата, дължината на ръката, както и отделните ѝ части, дължината от рамото до лакътя, от лакътя до китката и самата китка, виждате, че между всички величини съществува известно съотношение. По дължината на ръцете, например, по тяхната форма съдите още и за условията, при които се създавали ръцете преди хиляди години. Като измервате гръдния кош на различни хора, виждате, че в различни времена и епохи съществували различни условия, благоприятни или неблагоприятни, за създаването му. Различните системи в човека – дихателна, стомашна, нервна – са били създадени при различни условия и времена, под влиянието на различни планети. Същото може да се каже и за различните удове на тялото. Например, ръцете се намират под влиянието на Близнаци и Меркурий, краката се намират под влиянието на Юпитер и Риби, дробовете – под влиянието на Рак, главата – под влиянието на Овен.

Като ученици, вие трябва да правите измервания, да се домогнете до известни практически данни, от които да се ползвате в живота си. Така можете да се освободите от някои лоши наследствени черти, или поне да се предпазвате от тях. Забелязано е, че силите или теченията, под влиянието на които човек се намира днес, след 22 години се повтарят. Това е закон в природата. Като знаете, че през период от 22 години събитията или явленията в природата, както и в живота на човека, се повтарят, вие можете, чрез усилена работа върху себе си, да ги избегнете. Особено това е от значение, когато се говори за лошо наследство. Наистина, има повторения в природата, но не в абсолютно същата форма и сила. По същество повторението е еднакво, но по форма и сила има известна разлика. Значи във възможностите на човека е да усили доброто и да намали слабостите си.

Човек желае много неща, например, да стане гений, велик човек, но за това са нужни условия, специално стечение на обстоятелствата. За да се яви един музикален гений в света, нужно е първо среда, която да го създаде; после, трябва да дойдат двама учители – отвътре и отвън, да му дадат

подтик и методи за работа. Вътрешният учител може да бъде бащата или майката, които ще го импулсират към музиката; външният учител ще му даде технически методи и начини, за да приложи музиката. Каквото е нужно за музикалния гений, същото се отнася и до всеки друг гений, както и за всеки талант. При това, когато работи върху своите дарби и способности, човек трябва да спазва едно правило: да не внася своята личност, своята амбиция. Ако личността на някой писател или поет е силно развита, мислите му се нареждат по особен начин. Това дава повод на критиците да го нападат яростно. С това се обяснява защо някои критици са безпощадни към известни писатели, а към други – меки, снизходителни. Личният елемент, внесен в поезията или в прозата, дразни читателите, особено критиците. Следователно, който пише, трябва да си служи с общ, принципен език. Това се постига чрез усилена работа върху себе си.

Следователно човек трябва да познава себе си, да знае какви числа, т.е. какви сили действат върху него. Например, ако вземете отношението между отделните части на ръката 35:27:19, т.е. дължината от рамото до лакътя, от лакътя до китката и дължината на китката, виждате една несъразмерност, която води към разочарования. Който има тези числа на ръката си, започва добре своите работи, но като дойде към средата или края, става нещо особено и той не дохожда до никакви резултати. Накрая работата се разваля. Това се дължи на числото 35, което действа на физическия свят. Числото 35 дава сбор 3+5=8; то е пасивно число. Обаче числото 27, сумата на което е 9, е активно число, поради което уравновесява силите на числото 35. Дължината на китката, 19 сантиметра, показва, че и лицето на този човек е дълго. Дългото лице обикновено изразходва повече енергия, отколкото придобива. Такива хора са припрени, самообладанието им е слабо. Те трябва да правят големи усилия, за да се владеят. От тях се иска въздържание, за да уравновесяват органическите сили, които работят в тялото им. Като работи съзнателно върху себе си, човек дохожда до познаване на вътрешните сили в себе си, както и на външните сили, които правят времето добро или лошо, благоприятно или неблагоприятно. Той изучава средата, в която живее, условията, които му съдействат или противодействат и т.н. Само по този начин той разбира своите състояния и лесно се справя с тях. Иначе изпада в различни състояния, тъжни или весели, без да знае причините им, поради което се гневи, сърди на окръжаващите. И в края на краищата, вместо да си помогне, да се освободи от тежкото състояние, той го влошава. Човек трябва да бъде пластичен. Това значи да познава силите, които действат вън и вътре в него, че като започнат да го атакуват, да се връщат назад, без да го засегнат. Колкото пъти да падне на земята, веднага да се изправи на краката си неповреден.

Новите времена изискват издържливи, устойчиви, здрави хора. Хората стават по-чувствителни, дарбите и способностите им се развиват повече, амбицията им за проявяване, за постижения расте, но външните условия са ограничени, не дават простор на човека да се развива. Какво трябва да правите при това положение? Човек трябва да дойде до съзнанието, че не живее само за настоящето, но и за бъдещето. Днес той приготвя условия за бъдещите поколения. Ако мислите, че живеете само за настоящето, вие се движите в тесен кръг на съзнанието си. Значи това, което искате да постигнете днес, ще го постигнете утре; ако днес не се проявите, утре ще се проявите. Бъдещите условия носят по-големи възможности от днешните. Но за това се иска работа, да се приготвите за новите условия. Като работите днес, ще се ползвате от благата на бъдещето. Мнозина искат да знаят нормалните данни за дължината на лицето, за широчината на врата, за дължината на ръката и т.н. Мъчно може да се дадат нормалните мерки, защото те са в зависимост от ръста. Например, дължината на лицето може да бъде 17, 17.5, 18, 18.5, 19, 19.5, 20 сантиметра, но това зависи от другите величини. Ако лицето е много дълго, а ръстът – малък, в този човек има някакво несъответствие, благодарение на което се явява известна аномалия. И обратното не е нормално: голям ръст, късо лице. Ако вратът е много широк, от 35 сантиметра нагоре до 41, 42 сантиметра, този човек е изложен на апоплексия. Той трябва да направи нещо, да намали дебелината на врата си. Ще пости ли, диета ли ще пази, не е важно – вратът трябва да стане по-тънък. Вратът на човек, който има височина 165 сантиметра, трябва да бъде най-много 35 сантиметра широк. Ако се намали широчината и стигне до 29–30 сантиметра, той е изложен на друга опасност. Трябва да се храни по-добре, да увеличи дебелината на врата си. Който може да увеличи или намали широчината на врата си, той може да се лекува. Ако дебелината на врата и на ръката на някой човек постепенно намаляват, той е изложен на опасност да заболее от някаква гръдна болест. Помнете: Преди да сте се разболели, вие можете сами да си помогнете, да предотвратите известни състояния, които ви очакват. За тази цел правете си сами измервания, да определите диагнозата си, докато сте още здрави. Няма по-добър практически метод за определяне диагнозата на здравия човек от измерването и наблюдението първо върху себе си, а после и върху близките си. Следете какви промени стават с ноктите ви. По състоянието на ноктите може да се определи какви болести ви очакват даже след 20 години. И ако те са наследствени, можете да се справите с тях по естествен, разумен начин. Вземете ли предварително мерки, като дойдете до болестта, която ви дебне, ще минете известни страдания, но лесно ще изплувате над тях. Изобщо, окултните науки показват на човека какво може да го сполети, но същевременно те му посочват и методи за справяне с мъчнотиите и изпитанията, които го очакват.

Като ученици на живота, вие трябва сами да си помагате. Каквато болест или каквото неразположение да ви нападне, първо трябва сами да си помогнете. Ако нямате резултат, тогава потърсете външна помощ. Някой се простудил слабо и търси човек, на когото да се оплаче. Това е стар метод. Направете опит сами да си помогнете. Ако постоянно се оплаквате, вие ще станете отегчителни на хората. Боли ви зъб, тичате при лекар. И това е добре, но потърсете причината на заболяването. Тя е духовна. Зъбоболието се дължи на нарушаване закона на Любовта. Това нарушаване може да е станало в далечното минало, а днес изпитвате последствията му.

Първоначално нарушаването на закона се е отразило върху ума, изопачило е мислите; после е слязло в чувствата, а оттам във физическия свят, дето се е отразило дисхармонично на зъбите. Значи човек може да си помогне по духовен начин, да въздейства на ума и на сърцето си, да изправи отношенията си към Любовта. Щом се развалят зъбите, човек не яде сладко, храносмилането не става правилно, а оттам и здравето му се разстройва. Без зъби няма здраве. Без Любов няма живот. Значи между яденето и Любовта има известно съотношение. Ние говорим за Любовта, която носи живот и подтиква човека към придобиване на знание. Значи знанието, науката се дължат на Любовта.

Докато не обича нещо или докато не обича някого, човек не може да учи. За да се прояви, той трябва да обича някого. В това отношение животът не е нищо друго, освен подтик, любов, стремеж на висшето съзнание да се прояви навън. Има една основна идея във всички живи същества, която им дава тласък да живеят, да се проявяват, да се развиват. Тази основна идея е центърът на живота, който се представя като център на една спирала. Чувствата се движат около основната идея по спиралата към точка М, а мислите – по радиусите. Значи мислите се движат по права линия, а чувствата – по крива. Мислите и чувствата на човека се пресичат в известни точки, наречени възли. Като дойде до един от тези възли, човек може да спре, да направи изчисления, да види какво е отношението между неговите мисли и чувства, съществува ли между тях хармония, или не. Ако между мислите и чувствата няма хармония, волята постепенно отслабва. Ако умът и сърцето са силни, и волята е силна. Волята е дете на ума и на сърцето. Тя върви по мъжка линия; значи тя е синът на ума и на сърцето. Когато волята на човека е силна, синът управлява; щом отслабне волята, дъщерята управлява. Ето защо, по закона на прераждането, човек се ражда ту с по-силна, ту с по-слаба воля, докато се уравновесят и се създаде среден тип човек, с уравновесен характер. В някои случаи силната воля е за предпочитане пред слабата, а в някои – обратно. Следователно човек не

трябва да дава предимство на волята си, но на разумността. Има опасност, силната воля да се превърне в упоритост, а слабата – в мекушавост. Затова, именно, казваме, че човек трябва да прояви разумната си воля, която дава представа за среден, или нормално проявен тип, в когото силите на ума, на сърцето и на волята са напълно уравновесени и хармонизирани.

Като дойдем до човешката воля, виждаме различни прояви. Например, срещате един генерал или началник на учреждение, на които всички се подчиняват; на генерала се подчинява цяла армия, а на началника – всички чиновници и служащи в учреждението. Всички се произнасят за тях, че са строги, волеви хора. Достатъчно е обаче да се яви пред тях любимата им дъщеря, за да отстъпят веднага. Пред дъщеря си веднага отстъпват, но пред другите хора не правят никакви отстъпки. Това е естествено положение. Любимата дъщеря е идеал на бащата. В нея той вижда реализиран своя идеал. Може ли той да се бори с идеала си, със самия себе си? – Не може. Ето защо, дъщерята може да повдигне баща си, но може и да го понижи. Ако е разумна, тя знае какво може да иска от баща си, без да го понижи; ако е неразумна, тя ще иска от него да задоволи всичките ѝ желания и, без да съзнава, ще го понижи. Той ще отстъпва пред всяко нейно желание, разумно или неразумно, и в скоро време ще се обезличи като човек.

Много неща могат да повдигнат или да понижат човека. Представете си, че в ума на човека влезе една мощна, разумна идея, която може да се реализира. Щом започне да работи за реализирането ѝ, тя го повдига. Обаче ако в ума му влезе една неразумна идея, недостъпна за човешкия ум, която не може да се реализира, тя ще го понижи, ще го съсипе. Започне ли да работи за реализирането ѝ, в скоро време той ще се съсипе и материално, и духовно. Например, такава е идеята „perpetuum mobile“. Не е неразумна тази идея, но днес не може да се приложи на физическия свят. Тя е задача за бъдещето; тя е задача за великите същества, които са разрешили вече своя живот. Математически тази идея е разрешима, но не от сегашния човешки ум. Днес човешкият ум и човешкото сърце не могат да я обхванат. Например, как можете да вложите в ума си мисълта, че ще обичате целия свят? Днес това е невъзможно. Човешкото сърце не може да обхване целия свят. Как ще вложите в сърцето си желанието да станете виден човек, да ви познават всички хора на земята и на небето? Сърцето ви не може да издържи на външния напор, което това желание предизвиква. Как ще реализирате желанието си да пораснете толкова, че да стигнете до слънцето? За земята такъв човешки ръст е невъзможен. Това са няколко идеи, мисли и желания от характера на идеята „perpetuum mobile“.

Съвременните хора вярват само в неща, които могат да се докажат. Обаче

има неща, които и без доказване са верни, и дават известни резултати. Например, когато някой се оплаква от болки в зъбите, той търси някакво външно лекарство, за да успокои болките: компрес, гаргара със солена вода, йод и др. Също така приема и вътрешни лекарства. Как действат тези лекарства, той не се интересува, важно е да му помогнат. Има и психически начини за лекуване. Те се отнасят главно за съзнателния ученик, който не критикува, но прилага и се учи от придобитите резултати. Само за ученика давам следния начин за лекуване на зъби. Ако зъбоболът съвпадне с изпразването на луната, нека вземе едно чукче, да тури раницата на гърба си и ако денят е топъл, да тръгне към планината. Като види на пътя си камък, да спре там и да започне да удря с чукчето, докато откърти малки парченца. Ще чука с чукчето и мислено ще си казва: „Както камъкът се кърти, така да се откърти болката на зъба ми“. Същевременно нека брои, да види след колко удара болката ще мине. Колкото по-съзнателно се отнася към опита, толкова по-бързо ще мине болката. Така той ще има възможност да направи екскурзия и да се излекува. Ще знаете, че този опит може да стане само лятно време и при изпразване на луната. Ако ви боли зъб през друго време, ще прилагате други методи. Как ще си обясните лекуването на зъбобола по този начин? – Чрез скритата, потенциална енергия в камъка. Чрез чукането човек се свързва с потенциалната сила на камъка, която лекува. Този опит се отнася само за ученика. Докато сам не направи опита и не получи резултат, нищо да не говори за него.

Има още много психически методи, чрез които човек може да лекува не само зъбобола, но и други, по-сериозни болести. За това се иска вяра и съзнателно отнасяне към опитите. Съвременната медицина лекува с екстракти, извлечени от растителното и минералното царство. Обаче тя е дошла и до нов начин на лекуване – чрез храната. Той се състои в следното: чрез храната да се доставят на организма онези елементи, от които той се нуждае в даден случай.

Сега и на вас ви трябват два важни елемента за психическия ви живот, т.е. за правилното ви развитие. Тези елементи наричам правила. Значи, за да се развива правилно, ученикът трябва да има предвид две свещени правила в живота си. Първото правило: Никога да не отнемаш на ближния си или на своя приятел времето, което не можеш да му дадеш. В това време приятелят ти е зает с важна работа, която решава съдбата му – не му отнемай времето. Щом разбереш, че не е свободен, върни се и му помогни мислено, да свърши добре работата си. Като се освободи, той сам ще те извика да се разговаряте.

Второто правило: Никога не се отказвай да направиш това, което можеш.

От тебе искат да направиш една малка услуга – не се отказвай, не мисли, че не можеш да я направиш. Откажеш ли се под предлог, че не искаш, не можеш или нямаш време, ти се свързваш с един отрицателен закон в природата. Против тебе се опълчва верига от отрицателни сили, които след време ще развалят хубавите ти планове. Те представят подпочвена вода, която бавно, но сигурно разрушава основите на твоя живот. Един ден ти ще се намериш пред голяма катастрофа. Това подразбира българската поговорка: „Малкото камъче събаря колата“. Като спазвате тези правила, ще се научите да зачитате правата на другите хора. Ще знаете, че идеите, с които хората се занимават, са свещени. Не питайте с какво се занимава този или онзи, какви мисли ги вълнуват. Това е тяхна работа. От вас се изисква да минете край тях, без да ги смущавате с мисълта си. Ако учениците пазят тези правила в отношенията си, те ще се повдигнат в морално отношение, ще създадат помежду си благоприятна атмосфера. Това е първото условие за създаване на добра обхода.

Първото правило работи в дясното полукълбо, а второто – в лявото. Затова, когато видиш, че приятелят ти е зает, тури десния си крак напред и бавно отстъпвай. Когато някой иска от тебе една малка услуга, тури левия си крак напред и сигурно пристъпвай. В първия случай ти си готов да покажеш зачитане правото на своя приятел, а във втория си готов да дадеш нещо от себе си, да направиш малка услуга. Който е разбрал двете правила и ги прилага, той расте в духовно отношение, от никого незабелязан, и всеки ден притуря по малко към своите добродетели. Като спазвате правилата към приятелите си, ще се научите да ги спазвате и към себе си. Седиш, размишляваш върху една велика идея. В това време някоя странична мисъл влезе в ума ти и започне да те смущава. Казваш си: „Какво съм седнал да се занимавам с велики идеи. Важно е да прекарам живота си леко. Как ще преживея с тези идеи?“ – Тури десния си крак напред и започни да отстъпваш. Не отнемай свещеното време на духа си. Отстъпи назад!

Второто правило има отношение освен към душите на вашите ближни, още и към вашата душа. Ако някой хлопа на вратата ви да иска услуга от вас, нали ще станете да му услужите? Не трябва ли да направите услуга и на вашия приятел, вътре във вас, който хлопа и очаква нещо от вас? И да спите даже, щом чуете хлопането на приятеля си вътре във вас, веднага станете, измийте се, облечете се и дайте ухо, да видите от какво се нуждае. Малка услуга иска той от вас, но не трябва да му откажете. Той ще ви зададе един въпрос, и вие ще му отговорите. Ще дойде ден, той ще ви благодари за направената услуга. Освен на земята, човек има приятели и в духовния свят. Затова е казано в Писанието, че никой не живее за себе си. Цялото живее за нас, и ние трябва да живеем за Него. Това е велика идея,

която трябва да движи човечеството. Ние ще живеем за тази велика идея, а тя – за нас.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 30 октомври 1927 г., София.

1927_11_06 Психически анализи
6 ноември 1927 г.
лекция пред специалния клас

ПСИХИЧЕСКИ АНАЛИЗИ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Тема: „Произход на тъкачеството“. Кога е създадено тъкачеството и при какви условия?

Когато се говори за тъкачество, имаме предвид тънки и дебели нишки. Явява се въпрос: Защо някои тъкат тънки материи, а други – дебели? Защо съществуват тънки и дебели линии? Паякът, например, тъче тънко. Паяжината му е направена от тънки нишки. Защо? – От икономична гледна точка. Тънкото предене е свързано с икономията в живота. Първите тъкачи в света са растенията. Те тъкат и разнищват. После се явил паякът като тъкач.

Наблюдавайте човека, да видите какви линии се срещат в него. Например, носът на някои хора горе е тесен, образува тънка линия, а долу е широк, образува дебела линия. После виждаме разлика в поставянето на очите: някои очи са близо едно до друго, а други – надалеч. Онези, на които очите са близо едно до друго, обичат да се вглъбяват, да се занимават повече със себе си, отколкото с външния свят. Те приемат по-малко светлина и по-малко впечатления от външния свят. Онези, на които очите са отдалечени, приемат много впечатления от външния свят, поради което малко се занимават със себе си. Когато очите на човека са големи и широко отворени, това показва, че той се е родил вечер. Малките очи и не много отворени показват, че човек се е родил през деня, на светло. Добре е човек да прекарва повече на светлина, но да се пази от пресищане. Светлината храни и развива очите. Като приемат светлината те я пращат към мозъка, който се храни с нея и се развива добре. Щом мозъкът се храни добре, той действа добре и човек мисли правилно. Понеже очите възприемат светлината и хранят мозъка, трябва да ги пазите, да не отслабват. Очите отслабват от чрезмерна светлина, от страх, от отрицателни чувства и силни преживявания. Кога се страхува човек? Когато се свърже с някакъв обект от външния свят. Представете си, че сте се качили на един планински връх, висок около 5–6,000 метра. Вие поглеждате надолу и изпитвате ужас, да не паднете в пропастта. Мисълта за пропастта ви плаши. Не можете ли да бъдете като авиаторите, които летят във въздуха на голяма височина и не

се страхуват, че могат да паднат? Самообладание се иска от ученика. Друг пък върви по планината, но се страхува от змия, да не подаде отнякъде главата си и да го ухапе. Змията не е по-силна от човека. Достатъчно е да отправите към нея мисълта си, за да я стреснете. Тя се страхува от човешкия поглед и бяга. Змията е опасна само когато я настъпите. Само тогава тя хапе. Имайте предвид, че в света съществува една разумност, която следи за всичко, поради което няма случайни и произволни неща. Вървите сам в гората, страхувате се да не излезе отнякъде разбойник да ви убие. Ако сте богат, донякъде имате основание да се страхувате; ако сте беден, няма защо да се страхувате.

Богатият може да се страхува от разбойници, а бедният – от вълци. Невежият се страхува, ако му дадат да развие една философска тема, но ученият не се страхува. Той има знания, може да развие темата. Това показва, че някога страхът е основателен, а някога – неоснователен. Страхът се дължи на сърцето, а не на ума. Той иде от астралния свят. Като се страхува и не може да си обясни причините за страха, човек започва да страда. Затова, именно, казваме, че и страданията идат от сърцето, т.е. от астралния свят. За да не се страхува без причини, човек трябва да анализира мислите си, да види къде се крие страха в тях и да го използва.

За да се освободи от страдания и нещастия, човек трябва да се откаже от ненужните си желания. Затова е казано да се отрече човек от желанията си. Аз добавям: От ненужните си желания. Някой желае да стане виден философ, да бъде известен на целия свят. Какво ще придобие с тази известност? Друг иска да бъде виден поет, всички хора да го познават, да се възхищават от поезията му. Какво ще придобие от тази известност? – Ще има по-големи страдания. За да стане някой виден, трябва да дойде един силен, разумен човек, пръв той да го признае и да го наложи на другите. Гърците се прочуха благодарение на римляните. Със своята силна воля римляните наложиха гръцката култура и философия и на други народи. Те приеха гръцката философия, гръцката култура, дадоха ѝ малко практичен дух. Кои са отличителните черти на философията на Аристотел, на Платон и на Сократ?

Първото правило във философията на Сократа гласи: „Познай себе си!“ Това значи: „Познай доброто и злото в себе си“. Като го познаеш в себе си, ще го познаеш и в своите ближни. Само по този начин ти ще бъдеш свободен. Докато не познава себе си, човек е изложен на изпитания, на опасности и страх. Той се страхува и там, дето няма никаква опасност. Страхът в човека е дошъл от животните; там страхът е закон. Животното се подчинява на страха, защото предчувства, че го очаква някаква опасност. За човека не е така. Той има ум, може да мисли, да анализира нещата, да

разбере има ли смисъл да се страхува от нещо, или не. Той има условия да изпитва, да прилага нещата и да придобива знания и опитности, освен по външен, още и по вътрешен път.

От вас се изисква съзнателна работа, да преодолявате мъчнотиите си, да се справяте с недоволството и страданията. Щом сте дошли на земята, не трябва да ги избягвате, но ще мислите, ще работите, ще търсите начини как да се справяте с тях. Страданията са дадени като условия за създаване на човешкия характер. Страхът също е необходим за човека. Чрез него той се калява, изработва нещо устойчиво в себе си. Казано е в Писанието: „Страхът от Господа е начало на Мъдростта". Страх от Бога има само онзи, който е готов да изпълнява Божиите закони. В Писанието думата „страх" е употребена в друг смисъл, а не в този, който обикновено се разбира. Не може човек да изпълнява Божиите закони от страх. Който е готов да изпълни великите закони на Битието, той е изпълнен с Любов, с благоговение към Бога.

Като ученици на живота, вие трябва да работите върху своите мисли, да ги анализирате. Преди да приемете една мисъл, анализирайте я, вижте какво съдържа тя, отде иде и какво иска от вас. Някои мисли понижават човека, а други го въздигат. Приемете и едните, и другите, без да се понижавате или възгордявате. Ако се възгордеете, ще паднете; ако се понижите, ще се повдигнете. Не е въпрос до понижаването, но до смирението, което ученикът трябва да постигне. Чрез смирението той расте, укрепва и се развива. По същия начин трябва да анализирате и чувствата си, да знаете от какво можете да се страхувате и от какво да не се страхувате.

Помнете: Никой не може да се избави от изпитания и страдания. Каквото и да правите, те ще ви следват. Закон е: Само смелите хора се поставят на изпитания, а не и страхливите; само на способните ученици се дават мъчни задачи, а не и на неспособните; само на силните хора се дава да носят товар, а не на слабите. Дръжте в ума си тези мисли и смело вървете напред. Докато държите връзката си с Бога, с Неговите закони, никой не може да отнеме живота ви, да ви обере. Пред Божиите закони отстъпва и смъртта.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 6 ноември 1927 г., София.

1927_11_06 И рече Бог
неделна беседа

И РЕЧЕ БОГ

Беседа от Учителя, държана на 6 ноември, 1927 г., София. – Изгрев.

„И рече Бог. „Да направим человека по образу нашему и по подобию нашему,““(Битие 1:26)

Съвременният живот е израз на дълго минало. Животът не се създава сега. Това, което хората сега преживяват, е последствие на минали причини. Вследствие на това, в живота се забелязва една необходимост. Понякога хората се чудят, защо нещата стават така, както те не желаят. Ако всички неща в живота се създаваха сега, щеше да има възможност да се изменят, но понеже те са създадени вече, сега не остава нищо друго, освен да се използват по разумен начин, и ако се забележат никакви погрешки, да се изправят. Който е запознат с окултните науки, с философията на живота, той може да чете ред автори, които са писали по тези въпроси, за да си ги изясни още по-добре.

Казвам: животът на всеки човек представя възел, в който се прекръстосват неговото минало, настояще и бъдеще. Следователно, миналото определя настоящето, а настоящето ще определи бъдещето. Един велик закон е взел участие при създаването на човека, като го е извадил от първичните му условия и го е поставил на житейската сцена. В това отношение, човешката душа е връзка, съединителна нишка между физическия и Божествения свят. За напредналите същества тя представя предмет за изучаване. Ако искате да знаете, защо е създадена земята, ще ви кажа, че земята е създадена за човека. Вън от човека, земята няма никакъв смисъл. И наистина, преди човека земята не е съществувала. Тя е съществувала и тогава, но не в това състояние, в което я виждаме днес. Бог рече: „Да направим человека, който да владее над рибите, които живеят във водата, над птиците, които живеят във въздуха и над животните, които живеят на твърдата почва." Значи, Бог определи три елемента, които човек може да владее. При това създаване на човека не се казва, че той може да владее светлината и огъня. Само първите три елемента се дадоха на човека да ги владее. Рибите представят първобитното състояние на човека, в което не е съществувал почти никакъв морал. От рибите не е останала никаква книжнина, никаква култура. За тях може да се каже, че са били никакво разбойническо царство. Между тях съществува пълно разрушение. Рибите се отличават с голяма жестокост. Голямата им плодовитост се дължи, именно, на тази черта. Те снасят от 2000-3000 яйца, но всичко това се

унищожава, гълта и, в края на краищата, от тия яйца, едва ли ще излязат няколко рибки, които да продължат рода. Голямо изтребление съществува между рибите! Същото може да се каже и за човека, когато е бил в диво състояние. Той е мислил, само когато се е намирал в опасност. Това не е мисъл. Не може да се нарече философ онзи, който мисли само в усилни времена. Кой не мисли тогава?

В една от миналите си беседи казах. Права мисъл е онази, която се проявява при най-малките съпротивления. Когато богатите, учените, духовните хора почнат да мислят, тогава ще имаме права мисъл. Казвате: Нима духовните хора не мислят? Да, и духовните хора още не мислят. Засега те чувстват, имат желания, действат, но още не мислят. Хората смесват желанията с мисълта, но има грамадна разлика между правата мисъл и желанията. Наистина, желанието събужда мисълта, но това още не е права мисъл. Такава мисъл е подобна на есенно цвете, което цъфти, но плод не връзва. Такива мисли са еднодневки, които нямат никакво развитие. Когато говоря за правата мисъл, аз разбирам такава мисъл, която има благоприятни условия за развитие: да расте, да цъфне, да върже и да узрее. За да се предизвика една права, възвишена мисъл, човек трябва да има в себе си най-добри условия, т.е. да бъде създаден по образ и подобие Божие. Ако човек не е образ и подобие Божие, за права мисъл в него не може да се говори. Защо? Защото правата, възвишената, идейната мисъл иде само от Бога. Някои от съвременните философи казват, че в първичния живот не е съществувала никаква мисъл, но мисълта сега се проявява. Те казват още, че в първичния живот не е съществувала никаква светлина, но светлината сега се проявява. Според мене, това е точно обратно и мисълта, и светлината са съществували в първичния живот. Светлината, както и мисълта са съществували през цялата вечност, а тъмнината и безсмислието, т.е. отсъствието на мисълта се проявили отпосле. Преди всичко, трябва да се прави разлика между първичния и първобитния живот на човека. В Писанието е казано, че първо се е явила светлината в света, а после тъмнината се е опитала да я обсеби. Кой обсебва в света? – Само простият, невежият, който не разбира законите. Когато детето гледа луната, струва му се, че ако простре ръцете си, ще я хване. Всъщност, детето не може да обхване луната с ръцете си. Да мисли, че може да я хване с ръцете си, това говори за неговото невежество. Също така някой казва: Моята мисъл е толкова обширна, че с нея мога да обгърна целия свят. – Да, твоята мисъл може да обгърне света толкова, колкото детето може с ръцете си да хване луната. Друг казва: Аз съм много търпелив човек. – Не се минават два-три деня, срещате този човек скръбен, разплакан. Защо? Явило му се някакво препятствие, някаква мъчнотия в живота, която не могъл да преодолее. Тази мъчнотия дойде, за да му покаже, че няма търпение. Търпението е един от великите стълбове, на

които се крепи правата мисъл.

Сега, аз говоря върху въпроси, които засягат вашия живот. Например, от незапомнени времена още е казано: Каквото човек мисли, това става. Ако човек мисли по Божествено, и работите стават по Божествено; ако мисли по човешки, и работите стават по човешки; ако мисли по животински, и работите стават по животински. Както мислиш, такъв ставаш. Това е един фатален закон в света. Казвате: С какъвто дружиш, такъв ставаш. Това не значи, че по форма и съдържание ще станеш като него, но направлението на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля ще приемат друг израз. С каквато мисъл човек се свърже, такова въздействие ще окаже тя върху неговия мозък, с каквото желание човек се свърже, такова въздействие ще окаже то върху неговото сърце. Например, когато човек преживява някакво тежко състояние и не знае, че причините за това се крият в неговия минал живот, той се гневи на съдбата си и роптае срещу нея. Всеки трябва да знае, че той сам е създал съдбата си. Днес човек носи последствията на това, което е създал в миналото си. Значи, последствията са допуснати от Бога, но причините не са от Него. Причините се крият в самия човек. Първоначално Бог е дал добри условия на всички хора, да се развиват, но едни от тях са използвали тия условия правилно, а други не са ги използвали, както трябва. Когато един студент свърши университет с отличие, по пристрастие ли неговите професори са му турили този венец на главата? Не, този студент е работил усърдно, той е развил дарбите и способностите си, които Бог е вложил в него първоначално. Ще кажете, че майката и бащата на този студент били способни. Да, на чешми, от които тече чиста, хубава вода, поставят мраморни курни, а на чешми, от които тече твърда вода, поставят прости курни. Според водата и курната. Следователно, добрият син определя своята майка и своя баща. Хубавият сандък определя, какви скъпоценности да се турят в него. Казвате, че бащата и майката създават синовете и дъщерите си. Това е вярно по отношение на Бога, но не и по отношение на хората. Бащата и майката не създават синовете и дъщерите си, но те представят само условия за тяхното проявяване. Според развитието си, синът и дъщерята сами ще изберат своите родители. Съгласно този закон, развитието на човека определя и неговото бъдеще. Значи, бъдещият живот на човека зависи от настоящия. Хората не подозират даже великата цел, за която са дошли на земята. Сега се приготовлява материал за тази велика цел. Мислите и чувствата са материалите, от които ще се създаде бъдещият човек.

„Да направим човека по образу нашему и по подобию нашему." Този образ и подобие се заключава в Божията мисъл. Който може да бъде проводник на Божиите мисли, той е човек, създаден по образ и подобие Божие. В това отношение, физическият, т.е. проявеният свят е създаден по

образ и подобие на Божествения. Погледнете на небето, на небесните светила и ще разберете, с каква точност е създаден този свят! При създаването на космоса са взели участие най-учените същества. Ако се заемете с изучаването на всички слънца и планети, ще видите, с каква съвършена техника, с каква висша механика са си служили тия същества. А всичко това говори за тяхната висока култура. И рече Бог: „Да направим человека по образу нашему и по подобию нашему." От този стих се вижда, че до това време човек е съществувал някъде, но не е бил направен по образ и подобие Божие. Защо Бог е извикал човека отнякъде и отново го е създал, съвременната философия, както и окултната, не дават положителен отговор. И да се обясни по някакъв начин този въпрос, той все пак ще остане неразбран. Да бъде човек създаден по образ и подобие Божие, това подразбира да му са дадени две качества: да мисли и да чувства. Мъдростта създава условията за живота; тия условия пък създават науката. Ако науката не съществуваше, хората не биха могли да поддържат своя организъм, да строят къщите си, да уреждат помежду си средства за съобщение. Що се отнася до външните условия на живота, те могат да останат настрана, но първото необходимо условие за човека е да държи своя организъм в пълна изправност. Това е от първа необходимост, защото човек е свързан с всички живи същества, които стоят по-долу и по-горе от него. Съвременните хора още не знаят за тази връзка и не разбират нейното значение. Един ден, когато хората дойдат до това пълно единение, когато съзнаят тази връзка, и животът им ще придобие смисъл. Всички хора трябва да съзнаят, че са едно тяло и един дух. Щом съзнаят това, те ще бъдат образец на Великия организъм, в който всеки ще намери своето определено място. Само при това положение човек може да бъде свободен.

В 24 гл. 46 ст. от Евангелието на Матея е казано: „Блажен този раб, когото, кога си дойде господарят му, намери го да прави така!" И аз казвам: „Блажен този раб, когото, кога си дойде господарят му, намери го да прави това, за което е поставен!" Всеки човек е поставен от Бога на определено място за някаква велика цел, която той трябва да постигне. Нашите желания не представят задачата, за която сме изпратени на земята. Ето защо, ние трябва да различаваме временните наши желания от желанията на Любовта, от желанията на Бога. Любовта е велик свят, който има съвсем друго произхождение в сравнение с физическия. Безсмъртието на човека седи, именно, в Любовта. Когато хората се научат да изпълняват Божията воля, те ще дойдат до закона на безсмъртието. Не е достатъчно само да чувствате тази Любов, но трябва да я изявявате. Казано е в Писанието: „Любовта на хората ще охладнее, според условията на техния живот." Значи, според лошите условия на живота, любовта на мнозина ще охладнее. Защо идват лошите условия? От неразбиране. Неразбирането

пък е присъщо за онзи, който няма в себе си развити органи за възприемане на истината. Например, един от приятелите ви седи при вас и мисли нещо, но вие не знаете, какво мисли. Ако разбирахте законите на светлината, по нюансите, които тя хвърля върху човешкото лице, вие щяхте да разберете, какво мисли приятелят ви. Не само това, но и по отделните части на лицето щяхте да четете всичко, което мисълта отразява: ще погледнете челото, носа, устата, страните на вашия приятел и ще четете свободно мислите му. Всичко, което човек мисли, е написано на лицето му. Както съвременните хора се съобщават чрез радио, така един ден ще се създаде апарат, с помощта на който ще се фотографират, както мислите, така и целият живот на хората. Това ще се постигне само тогава, когато човек дойде до положение да владее рибите, т.е. да завладее течната материя, понеже тя се отличава с голяма неустойчивост. Това ще се постигне само тогава, когато човек завладее птиците, т.е. когато завладее въздухообразната материя и започне да разполага с полета на своята мисъл. Понякога въображението на човека е толкова силно, че той започва да мисли, какво всичко може да направи. Често, млади и стари хора се осакатяват от своето въображение. Например, някоя бездетна жена осиновява едно дете и започва да си въобразява, как то ще порасне, ще я гледа на стари години, ще я утешава. Обаче, какво излиза? Това дете не само че не я гледа и утешава на стари години, но отгоре на това я измъчва. Щом е намислила да осиновява дете, тази жена трябваше да се обърне за съвет към някой опитен френолог, физиономист и хиромантик и да разбере от него, дали детето, което мисли да осинови, е създадено по образ и подобие Божие, или не. Ако не е създадено по образ и подобие Божие, нека остане да си живее в морето. Трябва ли човек да вземе при себе си една риба, или едно влечуго, или един вол и да живее заедно с него? Много хора държат в домовете си котки и кучета, но могат ли котката и кучето да влязат в положението им, когато, например, те са затруднени материално? Не, котката ще си мяуче, кучето ще си лае, без да влизат в положението ви. Някои казват, че котката се привързвала към къщата. вярно е това, котката е привързана и към къщата, и към мишките, но по никой начин тя не може да влезе във вашето материално затруднение.

И тъй, в разумния живот човек сам не може да живее. С кого ще живее тогава? С Бога. Ако той не обича Бога и не живее за Него, мислите му никога няма да бъдат прави. Какво трябва да мислите за Бога? За Бога ще мислите, че Той е правата мисъл, че Той е най-възвишеното, най идеалното същество. Щом помислите, че Бог ви наказва, че не е еднакво разположен към всички, вие сами се ограничавате. Това показва, че нямате идеал в себе си, че не сте създадени по образ и подобие Божие. Не, и целият свят да се обърне против вас, вашият идеал трябва да остане непоколебим и да кажете: Каквото и да става около мене, аз зная, че в Бога

противоречия няма. Божията Любов е неизменна, а противоречията съществуват в мене. Бог разбира всички живи същества, което се вижда от това, че им създава условия на земята, да се проявят. Той вижда техния труд, вижда работата, която те вършат, но въпреки това не може да им помогне, т.е. не може да ги направи щастливи. Бог може да продължи нашия живот, но докато не ни прекара през нещастието, не може да ни направи щастливи. Той казва: „Вие трябва да познаете доброто и злото, както Адам и Ева го познаха." Злото в света съществува като условие да се прояви доброто. В дъното на всяко страдание се крие зло. В Любовта няма зло, а в съмнението пък няма любов. Злото се крие в дъното на всички отрицателни прояви в живота. Злото представя разумни същества, които живеят по закони, точно противоположни на доброто. Тяхната задача е да вмъкнат цялото човечество в крив път. Щом намислите да направите едно добро, или да предприемете някаква работа за своето развитие, те веднага се противопоставят. Ако имате желание да учите музика, например, те казват: Не ви трябва сега музика. Вие имате по-важна работа, която трябва да свършите. После ще учите музика. Речете ли да се помолите, те казват: Оставете сега молитвата! Вижте, че яденето ви ще загори! Или, погледнете, време е да посрещнете дъщеря ви, която иде от път. - Това са измислици от тия същества, с цел да отклонят ума ви от по-важни работи. Едно трябва да знаете: не е ваша дъщеря онази, която пристига с трен или с автомобил. Когато дъщеря ви дойде на този свят, с какъв трен, или с какъв автомобил пристигна? Кой беше номерът на нейния автомобил, не знаете. Значи, всяко нещо, което пристига с трен, или с автомобил, не е реално; всяко нещо, което пристига без автомобил, без трен, е реално. Реалното в света иде по същия начин, както Христос се яви на учениците си след възкресението и каза: „Мир вам!" Христос не дойде с никакъв автомобил. Той неочаквано се яви пред учениците си и ги благослови. Като Го видяха, учениците му се смутиха и се запитаха помежду си, как дойде Христос при тях при затворена врата? Те останаха изненадани от това явяване на Христа, но не можаха да си отговорят.

Казвам: сегашният живот на хората е израз на тяхното минало. Ето защо, всеки трябва да се справи с миналото си. Сегашната епоха е към края си вече, тя е на завършване. Трите елемента в света - земя, вода и въздух - са завладени вече. Земята е завладяна, водата е завладяна и въздухът е завладян. Днес хиляди лодки и параходи кръстосват водите на целия свят, ловят рибите, консервират ги и ги изпращат в търговията. Рибите не намират покой от хората. И въздухът е също тъй завладян. Днес балони, цепелини, аероплани летят из въздуха, и оттам пущат бомби, стрелят срещу неприятеля. Следователно, и трите елемента са вече завладени, не остава нещо да се завладява. И сега, за да дойде благословението в света, хората трябва да минат през големи страдания. Това положение, именно,

поставя хората пред големи противоречия. Когато е създавал света, Бог е предвидил външните противоречия, но те са неизбежни, те са необходим закон за развитието на човечеството. Когато вадите някаква руда, не срещате ли противоречия? Големи противоречия срещате, но те се оправдават с благата, които придобивате от тази руда. Вие поставяте рудата в пещ, нагрявате я с въглища, и непотребното от нея, сгурията, излиза навън, а ценното, металът, остава в пещта и го използвате за разни цели.

Значи, противоречията, страданията в живота са необходими, за да се извади непотребното от човека и да се изхвърли навън, а потребното, т.е. ценното, да остане в него, като качество на човешката душа. Всяко нещо, което не може да се използва за работа, е непотребно. Грехът в света е сгурията, шлакът, който, при стопяването на рудата, се отделя настрана. Благо-родният метал, или скъпоценният камък е доброто, което се употребява за работа в живота. Значи, онзи материал, който влиза в работа при съграждането на нашия бъдещ живот, е доброто. Онзи материал пък, който не влиза при съграждането на нашия бъдещ живот, е злото. Омразата, лъжата, съмнението, лицемерието не са само състояния, през които човек минава, но са известен род материя, с която той си служи. За лъжата, например, се изисква специфичен материал; за омразата пак се изисква специфичен материал. Някой казва: Аз не искам вече да лъжа. – Щом не искаш повече да лъжеш, трябва да те прекарат през огън, както правят с рудата, за да отделят от тебе нечистата материя на лъжата и да я изхвърлят навън. Който си служи с лъжата, той създава в себе си известни форми, известни образи, които играят ролята на примамки. Например, как ще може търговецът да излъже купувача, ако не му покаже някаква форма? Ако нямате каква и да е външна форма за нещата, вие не можете да лъжете. Следователно, много хора са натрупали богатства чрез лъжа. Лъжата е един от начините за обогатяване. Който лъже, той се освобождава от материята на лъжата в себе си. Когато някой човек ви излъже няколко пъти, той се радва, защото по този начин неговият ум се развива. В лъжливите хора умът е силно изострен, те мислят много, но и разрушителните способности в тях са силно развити. Ако искаш да разрушаваш, ще вървиш по пътя на злото; ако искаш да съграждаш, ще вървиш по пътя на доброто. Злото и доброто са два противоположни метода, които действат в живота. Бог, както и невидимият свят, си служи с двата метода. Когато хората си служат със злото, те причиняват големи пакости, защото не знаят законите, на които злото се подчинява. Обаче, когато Бог си служи със злото, понеже знае законите, Той го употребява точно на своето време и място, вследствие на което никому не причинява пакост. Следователно, в ръцете на Бога и злото, и доброто дават еднакви резултати. Затова е казано: „Всичко, което

Бог върши, е за добро."

И сега даже, като не разбират законите, щом се намерят в трудно положение, хората прибягват към лъжата. Те мислят, че по този начин ще подобрят положението си. Наистина, положението им понякога се подобрява, но временно само, а след това се натъкват на по-големи страдания. За предпочитане е да пострадаш малко, отколкото да излъжеш; за предпочитане е да полежиш малко в затвор, отколкото да излъжеш. Онзи, който предпочита лъжата пред истината, той мисли, че животът е само на земята. Малко хора има на земята, които могат да говорят истината. По този въпрос аз говоря принципиално, нямам пред вид личността на човека. Злото седи в личността, а личността е отживяла своето време. Често, заради своята личност, човек е принуден да изменя на Божественото в себе си, вследствие на което се натъква на големи страдания. Питам: коя майка, след като е лъгала децата си с различни караконджовци, със самодиви, е допринесла нещо добро за тях? Коя майка, като е обещавала разни неща на децата си и не изпълнявала своите обещания, е допринесла нещо добро за тях? В резултат на тия лъжи и неизпълнени обещания, децата са изгубили уважението и почитта към родителите си. Още докато е било в утробата на майка си, малкото дете е изгубило уважението си към нея. Защо? Защото през всичкото време на бременността си, майката се е съмнявала в Бога, във всичко велико и красиво в живота. Всяко съмнение във Великото Начало на живота е в сила да опорочи душата на човека. Ние не говорим за някакъв Бог, създаден от хората, принадлежащи към разни черкви, но говорим за Единния Бог, в Когото живеят всички хора и от Когото зависи благото на всички хора. Ние говорим за онова Първо Начало в живота, което ражда в нас знанието, любовта, което създава в нас вътрешен подтик към освобождаване от мъчнотиите, от злото в света. Хората мислят, че тъй както се проявяват, това е човекът в тях. Те не знаят истината по този въпрос. Да, външното, което виждаме в човека, това е той, външният човек, но има друго едно същество в него, което работи; то представя вътрешния човек, или Божественото начало в човека.

Преди няколко деня дойде при мене една госпожа, която преживяла големи душевни кризи и страдания, вследствие на което изгубила смисъла на живота, изгубила вяра в съществуването на Бога, на задгробния живот, и започнала да вярва само в съществуването на този живот. Казвам ѝ: права си, вярвай само в този живот, но наблюдавай се и ще видиш, че ти, не само че вярваш в много неща, но дори си суеверна. Тогава тя потвърди думите ми, като каза: Наистина, когато ме осъдиха на смърт чрез обесване, тя била обвинена в нещо, вътре в мене нещо ми подсказваше, че няма да ме обесят. И така излезе, впоследствие ме оправдаха. Аз погледнах ръката

й и казах: Докато линията на живота ти е така добре развита, и два пъти да те турят на въже, пак няма да те обесят. Приятелите ти от невидимия свят се застъпиха за тебе и спасиха живота ти. Тогава тя продължи: Щом е така, наистина, аз имам вяра, но вътрешна. Външно често се разколебавам, но вътрешно се държа, уповавам на нещо. Казвам ѝ: ти ще знаеш, че Бог, за Когото говоря, живее във всяка душа. Той не е нито само в черквите, нито само в известни духовни общества. Той не е и на небето само, но изобщо, Той живее навсякъде в целокупния живот и се проявява, де повече, де по-малко, според това, доколко разните същества са Му дали достъп да се прояви. Под думата „небе" ние разбираме разумния живот, в който Бог се проявява. Той се проявява и в сърцата на праведните хора. Когато сърцата на хората се пречистят, те ще усетят присъствието на Бога в себе си. Няма по-велико, по-красиво сдружение в света от дружбата на хората с Бога!

„ Блажен този раб, когото, кога господарят му дойде, намери го да върши, каквото му е заповядал! " Какво му е заповядано? Заповядано му е да бъде носител на Божията Любов и Мъдрост. Следователно, всеки човек може и трябва да бъде носител на Божествената Любов и Мъдрост! Съвременните хора са крайно индивидуализирани, вследствие на което любовта им е толкова отслабнала, че всеки мисли само за себе си. Днес почти всички хора си служат с насилие, всеки иска да се наложи на другия. Вие имате известна идея, известно верую, и като срещнете някой човек, искате той да възприеме вашето верую, да мисли като вас. Ако този човек е създаден по образ и подобие Божие, той ще ви слуша, ще ви се радва, няма защо непременно да мисли и да вярва като вас. Като ви говоря по този начин, аз нямам за цел да ви карам да вярвате в Бога, нито пък да ви заставям да мислите като мене. Моята задача не седи в това, но аз искам да събудя възпоменанията ви за вашето минало, които да свържете с настоящето си, за да имате възможност някога да проникнете във вашето бъдеще. Бъдещето е новият свят, който сега се създава. Този свят определя условията за новия човек, за новия Адам, който също така сега се създава. С това се преповтаря историята на миналото. Новият Адам ще бъде създаден по образ и подобие Божие. Той няма да убива, няма да лъже, няма да се съмнява. Неговата мисъл ще бъде права мисъл; той ще има много по-големи знания от съвременния човек, но ще има много още да учи.

Новият човек, който сега се създава, аз наричам човек на светлината. Вие живеете в епоха, когато новият Адам се създава, и всички ще го видите. Той иде вече в света! Казвате: Кога ще бъде това? – Когато луната потъмнее, когато слънцето изгасне, когато звездите се разрушат. Това е според Писанието. На съвременен език преведено, това означава: когато старият строй се замени с нов, по-правилен, по-разумен, съгласен с

Божиите закони, тогава ще дойде новият човек, новият Адам, Син Человечески. Тогава всички хора ще минат през него и ще станат като него. Това значи: Дошло е Царството Божие, Новото Царство на земята. Тогава хората пак ще живеят на земята, но ще могат да посещават и слънцето, и луната; ще ходят, дето пожелаят, ще имат свободен билет. Запомнете думите ми и ще ги проверите. Тогава телата на хората няма да бъдат толкова тежки, както сегашните. Новите хора ще могат да видоизменят телата си, според желанието и нуждите си: те ще стават видими и невидими, ще ги свиват и разширяват. Когато пожелаят, те ще отиват на разходка до слънцето и ще се връщат обратно на земята, без да става нужда да разправят на другите, какво има на слънцето, защото всеки сам ще може да провери това. Когато двама приятели се срещнат, те ще споделят впечатленията си от слънцето, ще се разговарят по научни въпроси, без да се съмняват един в друг. Могат ли при това положение хората да се карат помежду си? Когато жената има някаква скръб, понеже има свободен билет до слънцето, тя ще вземе билета си, ще отиде да се разходи и ще смени скръбта си. Когато синът или дъщерята искат да се разходят, ще вземат билета си и хайде на слънцето! Всички в дома ще знаят, че дъщерята или синът са отишли на разходка до слънцето. Тези билети не са гратис, както нашите на земята, но са привилегировани билети. Казвате: Защо трябва да се разхождаме с тия билети? – За да трансформирате състоянията си. Застоят носи смърт, а движението – живот. Вечният живот представя вечно движение, вечен стремеж. Това движение не подразбира лутане, но съзнателно движение. Като не знае, какво да прави, земята се движи около себе си и около слънцето. Когато хората не знаят, какво да правят, и те трябва да се движат.

Питам: как мислите, в границите на Божиите възможности, само един начин ли съществува, по който светът може да се създаде? Много начини има, по които светът може да се създаде. Казано е в Писанието, че първият ден Бог създаде небето и земята. Съвременните учени пък, като говорят за земята, те разглеждат нейните пластове, как били нагънати, пречупени и оттук вадят своите заключения. Промените, през които е минала земята, включват един дълъг период от време, което не противоречи на Писанието. Там е казано „ в първия ден", но трябва да се добави думата „Божествен". И тогава, като се каже „в първия Божествен ден", това подразбира вече онзи дълъг период от време, през който нашата земя е минала ред промени, докато дойде до положението, в което я намираме днес. Едно трябва да знаят учените, а именно: каквито огъвания или пречупвания да със ставали със земните пластове, във всичко това има голяма разумност. Ако една мравя започне да лази по стените на вашата къща, тя няма да се запита, защо са прави, а не перпендикулярни, обаче, всяко разумно същество ще разбере, че тук се крие някаква разумност,

някакви закони. Ако същата мравя попадне на тухлите, на циглите в тази къща, тя няма да разбере, защо са направени тия издадени и хлътнали места между тях. Обаче, разумният човек ще разбере значението на тези неща, ще знае, че по този начин къщата се предпазва от дъждовете. Та, според условията на миналото, земята е била създадена по един начин, но сега тя ще претърпи такива промени, такова размърдване, че хората ще се принудят да напуснат къщите си и да бягат вън. Тогава на всички хора ще се даде по един свободен билет и ще им се каже: Издаден е нов закон, според който, за известно време, всеки трябва да излезе от къщата си. Ако не искат доброволно, насила ще ги заставят да излязат. Невидимият свят разполага с много средства за това. Тъй както днес светът се преустройва, на хората предстои велико бъдеще. Пред тях се разкрива велика наука за изучаване на законите и явленията в света. Съвременната наука и религия представят само условие за възпитание на хората. Те не могат коренно да видоизменят, да преобразят човека. За бъдещето развитие на човека се изисква нова наука, нова религия. За новия човек Христос е казал, че той ще служи на Бога в Дух и Истина. Съвременният човек, обаче, не може още да се кланя на Бога в Дух и Истина. Защо? Защото той още не е приложил закона на любовта. За в бъдеще всеки християнин трябва да има в дома си едно свободно легло за свой приятел, че като му дойде на гости, да може добре да го приеме. Днес всеки мисли за себе си: нарежда си една, две и повече стаи, но не мисли да определи едно специално легло за свой приятел. Това говори за користолюбието на съвременните хора. В противовес на користолюбието се създали хотелите. Едно време те са били известни под името „страннооприемници," но сега са преименувани под названието „хотели" и са придобили съвършено материален характер.

Казвам: възгледите, разбиранията на съвременните хора за онзи свят са съвършено изопачени и стоят далеч от истината. Например, почти всички религии говорят за онзи свят и казват, че като умре, човек отива при Христа, при ангелите. Може да е вярно и това, но важно е, като отиде човек там, какво ще разбере. Когато някой ученик заведе малкото си братче или сестриче на училище, да слуша, как учителят преподава, какво ще научи това малко дете? Нищо няма да научи, нито ще разбере нещо. Следователно, отиването в училище има смисъл само тогава, когато ученикът е готов да разбира, какво учителят преподава. Думата „разбиране" означава, като влезе човек в общение с някой свят, да може разумно да използва условията на този свят. Днес хората се готвят, именно, за тези нови условия. Днес почти всички политически партии искат да внесат подобрение в живота на хората, да ги засилят икономически и духовно, но нищо не постигат. Защо? Понеже нямат правилни методи, не знаят, как да постигнат това. Събират пари, дрехи, раздават ги на бедни, но никакъв резултат не постигат. Често парите, дрехите не отиват на своето

местоназначение. Какво може да се постигне при такъв ред на нещата? Мнозина подържат идеята че трябва да се прави добро, но щом дойде до приложение на тази идея, няма хора, които да я реализират. Впрочем, има такива хора, но те са малко на брой, а трябва да се увеличат. За да се постигне това увеличаване, всеки трябва да се стреми към реализиране на своите вътрешни идеали. Ако се говори само, без да се прилагат идеите в живота, хората ще дойдат до положението да се оправдават и да казват: Ако не днес, утре все ще се направи нещо повече. - Да, утре ще се постигне нещо повече от вчера, но който отлага от днес за утре, той закъснява. Затова, нека всеки се научи по-малко да говори, а повече да прилага Божествените идеи в живота, за да ги провери. Не разказвайте на хората, какво мислите да правите, но прилагайте. За тази цел човек ще живее едновременно два живота: той може да живее в малка, проста къщичка, но същевременно ще носи в ума си мисълта за нещо велико, грандиозно; той може да заема най-простата служба в живота, но по мисъл може да бъде пръв министър в България. При същото положение, този човек може да има такова знание, с което да разрешава всички трудни задачи в живота си. Това знание не е ли подобно на еликсира на живота? С този еликсир човек може сам да се лекува, да се подмладява. Обаче, това знание е достъпно само за онези, в които висшето съзнание е пробудено. Който иска да познае, какво знание има, каква е неговата сила и любов към Бога, нека тури дясната или лявата си ръка на някое болно място в организъма си и да следи, ще мине ли болката му и за колко време ще мине. Ако имате пълна вяра и любов към Бога, без никакви колебания и съмнения, каквито болки, страдания и противоречия да имате в живота си, те моментално ще изчезнат. Велика сила се крие в човека, който има любов към Бога! Този човек е в сила сам да се лекува с поставяне на ръката си върху болното или парализираното място. Нещо повече даже: ако такъв човек срещне някой свой неприятел, който иска да го убие, достатъчно е първият да вдигне ръката си срещу неприятеля си, за да го обезсили.

Казвате: Вярно ли е всичко това, или е нещо като приказките „Хиляда и една нощ"? Това всеки сам може да провери, а може да проследи и безброй такива примери в живота. Има хора, които са спирали апашите в пътя им и са попречвали на техните замисли. Има случаи, когато апашите пък са спирали хора и са ги обирали. Аз говоря за човека, който има Божията Любов в себе си. Такъв човек е в сила да направи всичко. Защо? Защото доброто е по-силно от злото. Когато някой човек е слаб по отношение на злото, това показва, че той е слаб по отношение на Божията Любов. При живота, който хората прекарват на земята, пълен с безброй примери за проява на Божията Любов и за нейната сила, трябва ли още да им се проповядва тази любов? И след всичко това, обаче, срещате хора в света, които и днес питат: Съществува ли, наистина, в света Божията

Любов? Защо се задава този въпрос? Защото днес хората вярват само в човешката личност. А какво е личността на човека? Тя е най-нереалното, най-променчивото нещо в света. Каквото мнение и да има обществото за вас, добро или лошо, достатъчно е да кажете на някой вестникар, че подарявате на България два милиона лева, за да започнат всички вестници да пишат най-добри работи за вас. Вие още не сте дали парите, но вестниците са пълни вече с хвалби по ваш адрес. Обаче, ако един човек отиде в редакцията на някой вестник и съобщи, че обича Бога, те ще му кажат: Това не се отнася до нас; с такива работи ние не се занимаваме. Вестниците считат за по-важно събитие факта, че някой подарил два милиона лева на България, отколкото това, че някой обичал Бога. Според мене, ако се намери някой да пише във вестниците, че еди-кой си обича България, това съобщение ще допринесе на България много повече, отколкото факта, че еди-кой си ще й подари даже и десет милиона лева. Любовта на един човек само струва много повече, отколкото десетте милиона лева, подарени на никого. Аз бих желал да срещна в България поне по десет души между проповедниците, управниците, учителите, учените, родителите, които да любят Бога, както трябва. Съвременните хора не любят Бога, затова между тях често се раждат спорове и недоразумения. Между хора, които обичат Бога, спор не съществува. Защо ще спорят двама братя за имането си? Щом седнат на бащината трапеза, и за двамата ще има ядене.

Казвам: сега настъпва епоха на колективното, а не на индивидуалното, на личното. Всяка мисъл, която се явява в ума на човека, трябва да бъде достъпна за Бога, за ангелите, за светиите, за добрите хора, за добрите риби, птици, животни и растения. Казвате: Нима има и риби добри? Нима има и птици добри? Има добри риби, добри птици, добри животни, както и добри хора. Например, има някои видове риби, които се хранят само с водорасли. Тези риби още не са известни на съвременните учени. Следователно, права мисъл е онази, която е достъпна за всички живи същества. Когато такава мисъл проникне в ума на човека, той ще почувства в себе си Божието присъствие. Присъствието на Бога в човека пък му дава сила, мощ, да гради в себе си. Правата мисъл е творческа. Който има тази мисъл в себе си, той може болни да лекува, мъртви да възкресява. Ако някой каже, че има правата мисъл в себе си, ще го заведа при един сляп и ще му кажа: Постави сега ръцете си на очите на този сляп и се помоли да прогледа. Ако слепият прогледа, ти имаш правата, Божията мисъл. Ако слепият не прогледа, ти нямаш Божията мисъл в себе си, нямаш Божието благословение. Значи, всеки опит освобождава човека от заблужденията. Тъй щото, не е достатъчно само на думи да се говорят нещата, но те трябва да се проверят, да се подложат на опит. Ако имаме поне десет души в България, които носят в себе си правата мисъл, с едно

полагане на ръката си върху очите на слепи, те ще ги излекуват. И тогава слепи, хроми, клосни, болни, луди няма да има. Какво по-хубаво от това? Задачата на тия хора е да възстановят нормалния живот, без пари, без материални възнаграждения. Те ще направят това от любов към Бога. Когато такъв човек влезе в дома на слепия, ще му каже: Вярваш ли, че аз любя Бога? – Как да вярвам, когато съм сляп? – Ако туря ръцете си върху очите ти и повярваш, че аз любя Бога, ти ще прогледаш. Ако не повярваш, за винаги сляп ще останеш. Значи, прогледването ти ще бъде доказателство, че аз любя Бога. Когато човекът на правата мисъл влезе в един дом, всякакъв спор, всякакви недоразумения и противоречия ще изчезнат от този дом. Този човек носи в себе си мир и светлина, любов и знание, радост и веселие. Какво виждаме днес? Всички хора изпитват вътрешен глад: глад в ума, в сърцето, в душата и в духа си – навсякъде има глад. Всички съвременни хора гладуват.

„Блажен този раб, когото, кога дойде господарят му, намери го, че върши онова, което е определил. " Щом е така, няма какво да се спори в сегашния живот. Този живот е изиграл вече своята роля; той е причина за падане на човечеството. Сегашният строй на живота има и добри подтици, но той не може да послужи за основа на бъдещия живот. Следователно, бъдещият строй на живота ще представя съвсем нов тип. Който иска да има бъдеще, той трябва да влезе в новия живот. Този живот е реален, не е нещо фантастично, нито е извън земята. Бъдещият живот ще е по-реален от настоящия. Едно от качествата на новия Адам е това, че той няма да умира. Той ще живее, колкото иска. Като живее 200-300-1000 години, той ще извика приятелите си и ще им каже: Приятели, викат ме вече от онзи свят, и аз реших да си замина. От всяка станция ще ви се обаждам, като по радио, да знаете, де съм. Това значи, че новият човек няма да умира. Обаче, докато се създаде този нов човек, телата на съвременните хора трябва да претърпят коренно преобразование. Питам: този нов живот не е ли по-добър от сегашния, пълен със страдания и нещастия? Новият човек ще бъде създаден по образ и подобие Божие.

И тъй, вложете Любовта в душата си! Във всеки човек е вложено Божествено начало, в което той трябва да има пълно доверие, за да се освободи от всяко съмнение, подозрение, терзание. Мнозина роптаят против Бога, че им изпратил страдания. Страданията са привилегия за човешката душа. И Христос беше изложен на поругания, на страдания, но Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си." Въпреки всички изпитания и страдания, Христос не се усъмни в Бога. Това, именно, Бог изисква от онези, които Го любят. Тяхната любов трябва да бъде тъй обширна, каквато е Божията. Засега Бог ни изпитва на земята, но от нас се изисква абсолютно доверие към Него. Който всеки ден мисли за Бога, за

него сиромашия, болести нима да има; той ще има светлина и знание в ума си, с които ще може, като Моисей, да удари канарата и от нея да потече вода. Ако вие ударите с пръчицата си някоя канара, ще потече ли вода от нея? Когато Моисей удари канарата с пръчицата си, от нея потече толкова много вода, че целият еврейски народ уталожи жаждата си, но и при това положение те пак не повярваха и казаха: Това е случайно явление. Каквото чудо да направи човек, съмнението неизбежно ще дойде Съвременните хора могат да направят електрически човек, който да се движи, да свети под влиянието на електричеството, но все пак е изкуствен. Обаче, истинският адепт, сам по себе си, свети без да изгаря. От този човек не можете да запалите цигарата си, но той непрекъснато свети. Не е истински огън онзи, от който можеш да запалиш цигарата си. Истинският огън цигари не запалва, място на съмнението, на омразата и на ред още отрицателни качества не дава, но всичко това в него изгаря. Когато се приближавате при човек, когото мразите и не можете да търпите, вие се намирате при фалшив огън. Този огън увеличава даже отрицателното в човека. Ако пък не сте разположени към някой човек, който носи в себе си истинския огън, всякакво неразположение, всяка омраза изчезва. Истинският огън дава живот на човека. В този огън, именно, е Господ. Ако някой намисли нещо лошо срещу човек, който има Божествения огън в себе си, той ще опита Божията тояжка.

Един от старите еврейски пророци бил изпратен от Бога при израилския цар да му каже, че пътят, по който върви, не е прав. Недоволен от този упрек, царят заповядал на войниците си да хванат пророка. Спуснали се да го уловят, но ръцете им се схванали. И самият цар останал на мястото си, като прикован. Тогава царят се обърнал към пророка и му казал: „Слушай, научи ме, как да се моля на Бога! Съзнавам грешката си, искам да се изправя." Не може човек да се поругава с Божественото! Когато Божественото говори, вие ще слушате и ще се изправяте. Пророк Натан се явил при цар Давид и му казал: „Царю, искам да ти кажа нещо." – На радо сърце ще те изслушам. – Ти разрешаваш велики дела, и това дело ще разрешиш: В един град живял един беден, но праведен човек. Той имал само една овца. В същия град живял един богат човек, който имал на разположение много стада овце. Един ден, обаче, богатият човек пожелал една от хубавите овце за себе си, но не взел от своите, а пратил да му донесат единствената овца на бедния. – Смърт се пада на този човек! – извикал царят. – Този човек си ти!– казал пророкът. Бог те облече в благословение, постави те на власт, да раздаваш Правда, а ти престъпи Неговия закон. - Величието на цар Давид седеше в това, че той веднага осъзна погрешката си, смири се и започна да плаче, да се разкайва. Смел беше пророк Натан, той говореше в притчи. Той носеше в себе си Божествения огън, и затова Бог го изпрати при Давид да му каже, че не е

постъпил добре.

Казвам: всички съвременни християни са поставени на подобен изпит. Днес и на мене Господ казва да обърна вниманието ви върху известни ваши постъпки. Сега аз няма да ви предам, какво ми е казал Господ, ще ви оставя вие сами да разберете мисълта ми. Ако можете да разберете мисълта ми, това ще ме радва; ако не, вторият път, като ви срещна, ще ви кажа, какво Бог ми е заповядал. Сега, желая ви да бъдете създадени по образ и подобие Божие! Желая ви да владеете рибите, птиците, всички животни по земята и да бъдете готови за новия живот, за новата светлина и да работите с новата наука! Само по този начин ще придобиете истинско щастие. И тъй, поздравявам ви с Новия Живот, който сега иде в света!

„Блажен този раб, когото, кога господарят му дойде, намери го, че върши онова, което му е заповядал!"

Казвам: Блажени сте всички, които, кога господарят ви дойде, намери, че вършите онова, което Той първоначално ви е заповядал!

Беседа от Учителя, държана на 6 ноември, 1927 г., София. – Изгрев.

1927_11_09 Космически възприятия
лекция пред общия окултен клас

КОСМИЧЕСКИ ВЪЗПРИЯТИЯ

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде благословено името Му!"

Размишление.

Изпейте някоя песен.– Изпяхме песните: "Духът Божи"",В начало бе Словото"", Бог е Любов".

В процеса на растенето и развиването си растенията спазват следния закон: те денем събират енергия, а вечер я обработват. В човешкия живот е точно обратно: хората вечер събират енергията, която денем обработват. Значи, хората вечер събират енергията, денем я обработват. Кой е по-умен: растенията или хората? Казано е в Писанието: "Работете, докато е ден!" Под думата"ден" тук се разбират денят и нощта едновременно. Денят и нощта заедно съставят ден, защото, когато в нашето полушарие е ден, в другото е нощ. Денят подразбира едно пълно завъртане на земята около нейната ос. Следователно това, което ние наричаме нощ, не е същинска нощ, но сянка. Под "нощ", както Христос разбирал тази дума, се схваща отсъствие на всички условия за живот. Когато всички условия за живот са изчезнали, настава пълен, абсолютен застой, т. е. нощ в широк смисъл на думата. Щом настане тази нощ, всичко запустява: луната, звездите, животът загасват. Страшно нещо е тази нощ! Тъй щото когато се говори за нощта в обикновен, в тесен смисъл на думата, разбираме обикновените сенки на живота. И когато страдате, това не е нищо друго, освен обикновените сенки на живота, в които временно сте попаднали.

При сегашното състояние, в което се намирате, вие трябва да знаете, в какво направление се движи вашият живот, както и вашата душа. Ако живеете само в света на чувствата, ще знаете, че плувате във вода. Чувственият, астралният свят е воден. Ако живеете в света на мислите, вие сте повече във въздуха, както птиците, които хвъркат. Птиците използват въздуха не само за дишане, но и като среда за работа. Въздухът представя обективния ум на човека. Птиците използват въздуха за по-лесно намиране на храната си. За същото нещо рибите използват водата. Млекопитаещите пък използват твърдата почва. Те казват:" Нито въздухът, нито водата са в състояние да подкрепят живота.Твърдата почва само дава условия за живот." Но и на земята те се намират в затруднение. В своя път на развитие човечеството се раздели: една трета тръгна по пътя на рибите;

втората трета – по пътя на птиците. Последната трета, в която влязоха благородните хора, тръгна по пътя на млекопитаещите, т. е. те останаха да живеят с животните, на твърдата почва. В тази епоха именно животните се привързаха за човека и тръгнаха след него.

Това е вътрешен психологически процес, през който минава цялото човечество. През този процес минава отделния човек и до днес още. Например, в човека се забелязват особен род желания, които имат характера на рибите. Както рибите са месоядни, с изключение само на няколко вида, такъв характер имат и някои човешки желания. Според окултната наука известни са само три вида малки рибки, които се хранят с трева. И между птиците е същото, само че тук броят на плодоядците, на вегетарианците е по-голям от този на рибите. Това показва, че излезли на въздуха, птиците още не са се освободили от навика да ядат месо, какъвто са имали като риби. Единствен гълъбът е останал вегетарианец. И до днес той се храни със зрънца. През каквито условия да е минавал, гълъбът е останал вегетарианец. Между млекопитаещите има повече вегетарианци отколкото между рибите и птиците. И те се разделиха на две: едни се хранят с растителна, а други – с месна храна. Онази половина от млекопитаещите, които решиха да употребяват растителна храна, улесниха пътя на човека в това направление.

Сега като говоря за рибите, за птиците, за млекопитаещите и за човека, подразбирам специфични космически течения. В какво седи историята на развитието на битието, в какво седи философията на живота, няма да обяснявам, защото се изисква по-голямо развитие, по-висок интерес. За обяснение на тези истини необходими са ред доказателства, ред факти. Сегашната наука, с която разполагате, не е в състояние да хвърли светлина върху произхода на рибите, на птиците и на млекопитаещите. Интересен е произходът на птиците, на рибите, на животните. Интересно е как човек е създаден, как е вървяло развитието на цялото човечество. Не е въпросът до външната страна на развитието, но до вътрешната страна, при която човек ще дойде до положението да познава себе си, както на времето си Сократ е казал: "Познай себе си." Да познае себе си, човек трябва да познава онези условия на живота, при които може да извоюва свободата на своята душа. На български тази мисъл бих изразил с думите "благо желание, блага мисъл, благо действие". Докато не се запознаете с благото желание, с благата мисъл и с благото действие, вие никога не можете да разберете живота в неговата целокупност. Не е достатъчно да познавате живота в неговото ограничено, преходно проявление. Вие трябва да го познавате в неговата це-локупност и към това да се стремите. Например, майка ви е учена, свършила е четири факултета. Баща ви е още по-учен; той е свършил осем факултета. Със своите четири факултета, майка ви има

известни познания за живота, но тя се стреми да постигне знанието на мъжа си, да разбере живота от по-широко гледище. С други думи казано: Първият Адам вървеше по мъжка линия и разполагаше с повече знания. Вторият Адам се стреми да постигне първия. Той ще върви по женска линия. Като казвам, че новият Адам ще върви по женска линия, имам предвид настъпването на разумната, Божествената Любов в света. Тази любов ще се въплъти в човешка форма. Вследствие на това всички напреднали души трябва да минат през тази нова форма, за да придобият онези качества, необходими за новия живот. Докато сте в старите форми, каквото ново да ви се каже, ще го изгубите. Мога да ви говоря за вярата, за любовта, за търпението, но при най-малкото сътресение вие се спъвате и всичко изгубвате. Докато казвате, че сте търпеливи, смутите се от нещо и търпението ви моментално изчезва. Де отиде търпението ви? Не е достатъчно само да говорите за търпението, но трябва да го запазите в себе си.

Вие знаете примера за онзи велик адепт, на когото един ученик ударил две плесници. Адептът бил тъй вглъбен в мисълта си, че нищо не усетил. Питам: кой от вас, като му ударят две плесници, няма да вдигне ръката си нагоре и да отговори по същия начин? И да пише, и да чете нещо сериозно, той ще вдигне глава да види, отде иде ударът и ще отговори със същото. Плесниците не трябва да бъдат непременно физически. И психически плесници има. Например, някой пише: Любовта е най-великата добродетел. В това време иде някой отвън и му нанесе една психическа плесница. Той веднага прекъсва писането. Спира при думата добродетел, написва само думата "добро"... Като дойде до второто О, той мръдва ръката си и буквата О се завъртва нагоре и наляво. Това показва, че той е получил някакъв психически удар, вследствие на което е станало някакво пресичане в неговия живот. Той казва:" Едно време се въодушевявах от любовта, но някой ми удари плесница и аз изгубих въодушевлението си." Значи този човек и в движението си, и в писането си е образувал крива линия. Той сам трябва да разгледа каква е посоката на тази крива линия.

Въз основа на този закон, когато някой хора се подписват, правят голями завъртвания. Който не разбира закона, като види такъв подпис, ще помисли, че така се подписва даден човек. – Не, всеки подпис на човека, със завъртвания или без завъртвания, съответства на известен психически момент или на определено психическо състояние на човека. Често цяло поколение е мислило, докато създаде един или друг подпис, който да отговаря на тях. Деди и баби са работили върху създаването на почерка на човека. Не е лесна работа да се създаде един подпис, с неговите специфични извъртвания. Който се подписва с много завъртулки, с това

иска да подчертае, че като него друг няма. Неговите деди искат да покажат, че са били големи хора. Друг някой се подписва просто, скромно, без никакви завъртвания. От подписа му ще познаете, че той е скромен човек. Четете ня-къде, някой се подписал "Барон Ганди" и завъртял буквата "и" надолу. Думата "бар" на турски означава викане, а на английски – преграда, препятствие. Как мислите защо една буква се завива надолу, друга – наляво, а трета – надясно? – Това се дължи на различните психологически състояния, които човек преживява. Вследствие на промяната в тия състояния става смя-на и в настроенията на човека. Казвате, че човек трябва да бъде тих и мирен. – Но кой може да бъде тих и мирен? Ако живееш на повърхността на морето, твоята лодка постоянно ще се люлее, блъскана от вълните. Ако живееш във въздуха, твоят аероплан ще изпита влиянието на бурите и на ветровете. Ако живееш на земята, твоята кола ще бъде подложена на промените, които земята претърпява. Следователно, спасението на човека не е нито във водата, нито във въздуха, нито на земята. Спасението на човека не е нито между рибите, нито между птиците, нито между млекопитаещите. Какво показва това? – Това показва, че човек трябва да влезе в нова област и там да намери спасението си.

Аз бих определил новата област, в която човек трябва да влезе, със следните думи: *Люби! Жив бъди!* – Как ще се постигне това? Чрез молитва ли? – Не, да се молиш е едно нещо. Да желаеш спасението си е друго нещо. Да се примириш с хората е трето нещо. Освен тези неща, има още много, но нито едно от тях не може да спаси човека. Едно се иска от човека: Да люби и жив да бъде! Люби, жив бъди! При това състояние всички противоречия в живота на човека изчезват. Такова е било състоянието на онзи адепт, на когото един от учениците ударил една плесница. Противоречия за него не съществували. Той бил зает с мисълта за възвишеното, за Божественото в себе си. Нищо отрицателно не съществувало за него. Какво показва това? – Че грехът, противоречието, недоразумението не съществуват в Божествения свят. Това, за което хората проливат сълзи, в небето е непознато. Когато някоя душа от земята отиде при Бога и се оплаква от страданията си, Той казва:" Дайте нещо на тази душа!" Бог знае, че страданията на хората се дължат на ня-какъв недоимък. Понякога страданията на хората произтичат от изобилие, от излишък. Човек страда и когато има, и когато няма. Повечето страдания се дължат на изобилие. Някои хора имат толкова богатства, че не знаят как да ги използват, вследствие на което страдат.

Съвременните хора са направили един голям бент на Божията Любов, заради което тя не може да се прояви чрез тях. И днес, при такива големи богатства, те минават за сиромаси. Грехът, на който хората се натъкват, не е

нищо друго освен една голяма преграда, която те са поставили, както в себе си, така и помежду си. И мъжете, и жените са турили по една голяма преграда за Божественото в себе си и казват на Господа:"Ти няма да се месиш в нашия живот. Ние сами ще уредим живота си, сами ще разрешим всички въпроси. Ти само гледай отдалеч, да видиш какво ще направим. Щом искат сами да се оправят, Господ ги оставя да правят каквото знаят. От хиляди години насам хората сами разрешават всички въпроси. Какво направиха те? Какви са резултатите на тяхната работа? – Всичко изядоха и изпиха. Знанието, богатството, здравето им се изгуби и днес вървят безпомощни, невежи, болни и сиромаси. Гредите и мостовете на къщите им изгниха, житото им мухляса – всичко, каквото имаха, развалиха. Няма учение, няма религия, няма добродетел, която те да не опорочиха. Най-после се яви християнството, но тъй както хората го разбраха, и то остаря. Формата, в която християнството се яви на времето си, представяше степента, до която бялата раса беше достигнала в развитието си. По развитие бялата раса не разполага с възможности да разбере Божията Любов в нейната пълнота. Затова, когато говорим за бялата раса, разбираме начина и степента, до която най-много може да се прояви животът, външно и вътрешно. Бялата раса не изразява още стремежите на душата. Тя не е още раса на любовта. В нея повече преобладава обективния ум, а отчасти само висшия ум. В нея преобладава главно насилието и разрушението.

Съвременните хора не са съединени още с нишките на любовта. Те са съединени само посредством своите чувства. Днес водата, въздухът, земята сближават хората, а светлината и топлината отчасти само. В бъдеще любовта ще се прояви като съединителна връзка между хората. Когато Мойсей дал заповедта "да възлюбиш Господа Бога твоего", той имал пред-вид външната страна на любовта. Невъзможно е човек да възлюби някого, без той да му е направил някакво голямо добро, което да привлече вниманието му. Невъзможно е човек да възлюби и Бога, ако Той не му е направил такова добро, което никой друг не може да го направи. Това добро трябва да бъде такова, че да произведе преврат в душата на човека. За да познаем любовта, първо трябва да се събудят всички скрити чувства в нас. Първият признак за идването на любовта е страданието. Колкото повече страданията се увеличават, толкова по-близо е любовта.

От две хиляди години насам страданията на хората се все повече увеличават, понеже самата земя е влязла в нова фаза. Днес всички хора се намират под сянката на Божията Любов. Когато се казва, че сме под крилата на Бога, това значи, че сме под сянката на Неговата Любов. Чрез своята Любов Бог иска да освободи хората от техните неестествени желания, които ги държат в робство. По този начин Той ще покаже какво

нещо е безкористната любов, която осмисля живота. Засега хората не са в състояние още да разберат тази любов. Те не могат да си представят каква е тази любов, която няма предвид някакъв обект. Когато дойдат до нея, тогава само те ще разберат, че са готови всичко да пожертват за Бога, за любовта Му, без да искат нещо от Него. Това значи безкористна любов. Безкористието е онази връзка на любовта, която поддържа живота на цялото битие. Никое живо същество на земята, от най-малкото до най-голямото, до човека даже, не познава тази връзка. Единствен Бог проявява Любовта си към всички същества, без да очаква нещо от тях.

Защо се молят хората? Всяка молитва е просене нещо от Бога. Като се моли, човек все иска нещо. Молитвите на хората са повече искания, а не изказване на някаква благодарност. Колцина от вас четат "Господнята молитва – Отче наш", когато са болни? Щом ви заболи нещо, вие веднага започвате да викате "олеле, Божичко, моля Ти се, намали болката ми!" И с тези думи на уста заспивате. След това вече благодарите, че болката ви е малко отпуснала. Такива са вашите молитви, такива са и молитвите на всички хора. Рядко ще срещнете човек, който при най-трудните условия на своя живот, да отправя чиста, благодарствена молитва към Бога. Що е молитвата? – Молитвата е предговор, въведение в любовта. Как се молят източните народи? Те сядат на земята, кръстосват краката си: левия върху десния или десния върху левия, кръстосват ръцете си, съсредоточават се и мислено се молят. Западните народи пък, като се молят, стоят прави или коленичат. Кой начин за молене е по-прав? Сядането на земята е материалистическо молене.

Седят двама души на земята с кръстосани крака и се разговарят. Единият казва на другия:" Иване, я ми дай пет крини жито назаем!" – И това е молитва, молба за нещо материално. Когато някой иска извинение, и той коленичи. И това е молитва, молба, която засяга ума. Когато се молят, християните коленичат. Колената представят човешкия ум, но не висшия. Според мене най-добрият начин за молене е човек да бъде прав. Ще застанеш прав и няма да гледаш нито към земята, нито нагоре, но направо, в посока перпендикулярна на челото. Тази е правата посока на нашето движение. Когато гледа нагоре, човек се увлича от слънцето, от звездите, а това пречи на молитвата му. Следователно, молиш ли се, направо ще гледаш.

Съвременните хора обръщат погледа си нагоре, защото мислят, че там живее Бог. – Не, Бог живее там, дето и ние живеем. Това значи: дето живее нашата душа, там и Бог живее. Следователно, като се изправите на молитва, Бог е вече пред вас. Давид казва: "Гледах Господа пред лицето си." Щом Господ е пред лицето ви, ще знаете, че Той всичко вижда, знае

всичките ви нужди и може да ви помогне. Пред вас седи един образец на всички добродетели. Пред вас седи един образец на всички възможности и сили. Какво трябва да Му говорите тогава? Представете си, че вие имате достъп да седнете до Бога. Как ще почнете да се разговаряте с Него?

Сега ще ви приведа един пример, който се отнася и до вас. Преди няколко деня дойдоха при мене три жени и един млад момък, били от хасковските села някъде. Двете жени бяха на възраст около 40– 42-годишни, третата беше около 30- годишна, а младият момък – на около 20– 25 години. Те казали на една сестра, че искали да се срещнат с мене, че били наши хора, посещавали беседите в Хасково. Аз казах на сестрата, че не мога да ги приема днес, но да дойдат на другия ден след обяд. След малко сестрата пак се връща и ми казва, че те молят да ги приема още сега, защото утре сутринта заминават. При това положение аз се съгласих да ги приема. Като влязоха в стаята ми, обърнах се към двете по-възрастни жени и казах: Знаете ли защо не исках днес да ви приема? – Вие двете носите грамадни раници на гърба си, с по пет крини жито. Пътували сте дълго време, уморени сте и не ще можете да вървите по моя път.– " Какво да направим тогава?" – Ако искате да следвате този път, трябва да си купите една голяма лъжица и с нея всеки ден да вадите жито от раниците си и да раздавате на ближните си. Ще вадите всеки ден по една лъжица. Като усетите, че товарът ви е олекнал и лесно го носите, ще можете свободно да вървите в пътя. Иначе гръбнакът ви ще се счупи от тежкия товар.

После се обърнах към по-младата жена и младия момък и им казах: Вас пък не приех, защото сте още в гнездото на майка си. Трябва да поседите там известно време, докато ви израснат крилца, да можете свободно да прелитате от едно мяс-то на друго. Вашата работа се заключава само в това, да отваряте устата си и да приемате всичко, каквото майка ви носи. Съветвам ви обаче да се пазите от лакомство, да не преяждате много. – "Кога ще ни израснат крилцата?" – От вас зависи. Колкото повече слушате майка си, толкова по-скоро и крилцата ви ще израснат.

Физическият живот представя големи раници, които носим всеки ден на гърба си. Наистина, какви по-големи раници могат да съществуват от желанията на хората да бъдат обичани, да бъдат богати, учени, щастливи, силни и т. н.? В желанието на хората да бъдат обичани се крие голямо користолюбие. Те искат да вземат нещо. Когато ги обикне някой, те веднага ще му поискат една-две крини жито назаем. Хората не подозират даже, че в който ден вземат нещо назаем, с това заедно на-рушават и любовта. Любовта е извор, който постоянно тече и дава. Не е нужно да искате от извора вода. Достатъчно е само да отидете при него, за да ви даде от своето изобилие. В това отношение от хората се иска само да бъдат

отворени цветове, отворени съдове, за да може любовта направо да се втича в тях. Човек трябва да знае само как да използува тази любов. Що се отнася до желанието на хората да имат вниманието на любовта, това трябва да остане на заден план. Идете при Божествения извор и чакайте ред – нищо повече.

Съвременните хора трябва да учат, да се домогнат до великите знания на живота. По какъв начин могат да придоби-ват знания? Много са начините за придобиване на истинското знание. При Аврама, например, дойдоха трима ангели в будния му живот, на физическия свят, и се разговаряха с него, поучаваха го. Пророците пък имаха видения. Значи те се поучаваха чрез въздуха, т. е. чрез мисълта. Апостол Павел беше свален от коня си, изгуби зрението си и така му се яви Христос. Дълъг разговор имаше Христос с Павла и му обясни причините, защо той не може да следва Божествения път. Павел запита:" Кой си Ти, Господи?" – " Аз съм Този, Когото ти гониш, но ще знаеш, че не е лесно човек да рита срещу остен. Ти ще познаеш, че Този, Когото гониш, е по-силен от ревността ти към твоя Бог. Аз съм Този, Който те свалих от коня и ще те въздигна. Аз затворих очите ти, и аз ще ги отворя. Аз съм Този, Който свалям и въздигам, Който затварям и отварям!" След този дълъг разговор Павел разбра своето заблуждение и се върна от пътя си. Като четете живота на апостолите и пророците, ще видите по колко различни начини Бог се е изявявал на хората, говорил им е и ги е поучавал. Как ще говори днес на християните?– Те ще бъдат свидетели, ще видят, как Бог се изявява. За апостол Петра се казва, че държи ключовете на рая, а за Христа, че държи ключовете на ада.

Какво представят адът и раят? – За ада и рая хората имат тесни, ограничени разбирания. Адът е път в живота, през който човешките души неизбежно трябва да минат. Той е път, през който всяка душа трябва да мине. Христос държи ключовете за този път и затова казва: "Аз свалям и въздигам, аз отварям и затварям." Адът е пътят, по който слизат човешките души, а раят е пътят, по който възлизат.

Съвременните християни минават за правоверни. Те мислят, че познават Бога, познават Христа. – И Павел беше правоверен, но като Савел гонеше Христа. Той трябваше да изгуби зрението си, да падне от коня си и тогава само да познае Христа. Ананий беше правоверен, но когато Бог го изпрати при един езичник да проповядва, той се усъмни, отказа се да послуша Бога. Защо? – Намираше, че този езичник е лош човек. – "Иди при него, този човек се моли, иска да се просвети", каза Господ. Едва тогава Ананий послуша Господа и се освободи от съмнението си. Много примери има още от живота на правоверните, от които се вижда, че те не могат да разберат какво нещо е Бог. Мнозина могат да кажат какво нещо е

триизменият свят, но всъщност те не го разбират. Да мислиш, че знаеш нещо, е едно; да познаваш нещата в тяхната същина, е друго нещо. Учените говорят за първо, за второ, за трето, за четвърто измерение. Какво е първото измерение? – Животът на първичната клетка. Тя се движи по права линия. Следователно, първото измерение се образува от движението на точката. Всички знаят, че при движението на точката се образува линия, която има едно измерение – дължина. Границите на линията са точките. Когато линията се движи, тя образува плоскост, която има две измерения – дължина и широчина. Границите на плоскостта са линиите. Лесно може да се говори по-нататък и за останалите измерения, но те имат смисъл, когато се представят в органическия свят като живи светове, като живи величини.

Желанията на хората могат да се отнесат към един от тия светове: те могат да бъдат или от едноизмерния, или от двуизмерния, или от триизмерния, или от четириизмерния свят и т. н. Първоначално човек е бил скромен в желанията си. Желанията му се движили само в едноизмерния свят. Колкото повече се развивал, едновременно с това и желанията му се разстилали, заемали по-голяма повърхнина, минавали в двуизмерния свят, в плоскостта. След това желанията му придобивали обем, съдържание и минавали в триизмерния свят. Но и тук желанията не спирали. Те продължавали в света на многото измерения, с които се занимава висшата математика.Докато узрее, докато не даде своите плодове, желанието не прекъсва движението си във все по-високи и по-високи светове.

Кога, при какви условия и в кои светове узряват човешките желания? При сегашното развитие на човека нито едно от неговите желания не е узряло, не е дало завършен плод. Желанията на съвременните хора цъфтят, но не узряват.Те окапват преждевременно. Защо? – Защото сегашните хора са смъртни. За да узрее едно желание, човек трябва да бъде безсмъртен. Само при Божествената светлина и топлина зреят човешките желания. Само при Божествената любов зреят плодовете на човешката душа. На земята хората започват добре, свършват зле. Това значи: желанията на хората цъфтят, някои от тях връзват, но никои не могат да узреят. В края на краищата хората се разочароват и казват, че не може да се живее на земята. – Не, може да се живее на земята. Има хора, плодовете на които зреят на земята. Това са хора, които живеят на специални места на земята, дето има висока култура, възвишен живот. Те представят високо културно общество, неизвестно за обикновените хора, но познато само на напредналите души. За всички останали хора на земята, които са около два милиарда, казваме, че плодовете на техните души не могат да узреят на земята. Днес условията на земята не са благоприятни за това. Обаче човечеството върви напред, развива се, подобрява условията на своя живот,

докато най-после дойде до положение да реализира своите желания.

Мнозина искат да знаят де живее това общество. – Мястото, дето живеят тия хора, е по направление към Хималаите, но те не живеят на Хималаите, както някои мис-лят. Мястото, дето живеят те, е по-високо от Хималаите. Какво ще кажат учените: Хималаите ли са по-високи, или северният полюс? По-високо място от северния полюс няма. Следователно, мястото на изгубения рай, трябва да се предполага, е северният полюс. Понеже хората не останаха да живеят на северния полюс, това място днес е обиталище на истината. Като слязоха на другия край на земята, със своите мисли и чувства, хората станаха причина за отклоняването, за изкривяването на земната ос. Днес земната ос е наклонена на 23о от първоначалното си положение. Един ден, когато хората се изправят, и земната ос ще заеме първото си положение. Какво ще кажете на всичко това? Ще кажете, че вярвате на тази теория, но понеже не е научно доказана, тя трябва да се подложи на критика. Като разсъждавате така и вие, от своя страна, можете да изнесете ред причини за отклоняването на земната ос. Каквито причини да изнесете, ще знаете, че всички причини за промените в природата са разумни, а не механически. Всяка физическа промяна е във връзка, в зависимост от някаква разумна причина.

Следователно, когато говорим за някаква материална, физическа, видима промяна, ние всякога разбираме, че зад нея се крие някаква духовна, невидима причина. Щом се прояви на физическия свят, тази причина се оформява в някакво видимо явление, забележимо даже и от най-простия човек. Значи, физическият свят, в който живеем, представя оформени, въплътени духовни, разумни причини. С други думи казано: физическият свят е сбор, съвкупност от последствия, а духовният – сбор от причини. Разумните същества са създали земята. Ние наричаме живота на земята физически, ограничен живот. Един ден, когато хората завършат развитието си на земята, от техните мисли и желания ще се създаде друг свят, в който ще живеят същества по-низки от хората. Тогава ще казваме, че хората са причина за съществуването на техния физически живот. Това показва, че различните светове са от различни йерархии, създадени от същества, които са минали през известно развитие. Значи, разумните същества създават различните светове.

Сега всички трябва да работите, да постигнете своите желания, да реализирате своите стремежи. Вие се стремите към Бога, но какво нещо е стремеж към Бога? Да се стреми човек към Бога, това не значи да отиде при Него по физически начин. Да се стреми човек към Бога, това не значи, че той трябва да се моли, да вярва в Бога. Стремежът към Бога е вътрешен процес, пробуждане на съзнанието, път към светлината, към истината и

любовта. *Люби, жив бъди* – това изречение, тази мисъл осветява пътя към Великата Мъдрост. Само по този начин ще познаете себе си, ще разберете своите стремежи. Само по този начин ще намерите методи за реализиране на своите стремежи. Вие се стремите към Бога, а същевременно мислите как да се осигурите отделно от другите хора. – В стремежа си към Великото, към Първата Причина, вие навлизате в колективното съзнание, дето не съществува никакво деление между хората. Там успехите, усилията на едного са общи за всички. И обратно: успехите, усилията на всички, на множеството се отнасят и до единицата. Когато един говори, всички се радват, подкрепват го, защото той изразява общата мисъл. Когато един човек от земята предава една възвишена мисъл, всички разумни същества от небето го слушат, одобряват това, което говори, защото и те мислят по същия начин. Докато мисълта, която ня-кой изказва, било за любовта, или за мъдростта, не се одобри и от разумните същества на небето, тази мисъл не спада в кръга на Великото Космическо съзнание.

Ние говорим за любовта като наука, която носи живот. Този живот именно представя предмет за изучаване. Кой човек днес не се интересува от живота и неговите най-разнообразни прояви? Най-красивото, най-великото нещо, което човек може да има при сегашното си положение, това е животът. Който е придобил живота в себе си, той може да опита любовта, макар и в най-слабите ѝ прояви.

Чрез беседите, които държах във време на този събор, ви се даде много работа. Същевременно определи се посоката, направлението, в което трябва да работите. Ако изпълните поне част от зададената работа, вие ще придобиете достатъчно знания; сърцата ви ще се разширят и ще получите такова благословение, каквото не сте помисляли. Обаче за това се изисква съзнание, готовност да изпълните поне част от това, което ви е казано. Много още има да ви се каже, но всяко нещо чака своето време. В приложението се изисква широта, да прилагате методите по дух, по смисъл, а не по буква. Дето е духът на нещата, там е любовта. Ще започнете от живота, който произтича от любовта. Петъкът е ден на любовта. Значи, ще започнете работата си от петък. Щом дойдете до събота, този ден е ден на почивка. Събота или неделя, безразлично кой от двата деня ще изберете, но в този ден ще почивате. Ще си вземете свободен билет и ще тръгнете на разходка: ще оставите баща, майка, жена, деца, братя, сестри – за нищо няма да мислите. Ще бъдете свободни, безгрижни като деца. Но дойдете ли до деня на любовта, там има много работа. Ще впрегнете на работа всичкото си знание, всички благородни чувства и желания, като внесете част от всичкото си богатство и в света. Който работи със закона на любовта, той е извор, който постоянно дава от себе си. Ако нищо не давате от себе си, вие ще страдате, сами ще се подпушите.

– Ама толкова години вече течем. – Радвайте се, че течете. Докато тече човек, дотогава той ще има живот в себе си. Престане ли да тече и животът престава. Докато мисли човек, дотогава ще има светлина в съзнанието си. Престане ли да мисли и съзнанието потъмнява.

Що е мисълта? – Мисълта е течение. Докато мислите, имате живот. Работата е също така течение. Следователно, докато мислите, чувствате и работите, имате живот в себе си. Щом престанете да мислите, да чувствате, да работите и животът престава. Казвате:"Какво представя страданието?" – И страданието е течение. Колкото по-голямо е страданието, толкова по-голямо е течението у вас. Когато дойде радостта, това показва, че разумният свят е решил да регулира течението, което страданието ви е причинило. Когато дойдете до пълна индиферентност и към страданията, и към радостите, това показва, че всякакво течение у вас е престанало. Някой започва да философства и казва:" Какво от това, че любовта е посетила човека?" – Много нещо е любовта да посети човека. Най-малкото, което прави тя, е това, че внася разширяване. Да се разшири човек, това значи да се отпушат всички канали на неговата инсталация, а с това заедно да се увеличи и неговата възприемателна способност. Тогава можете да кажете:" Защо е нужна философия на човека? Защо му е нужен духовен живот?" – Не, нещата не трябва да се отричат. Философия, наука, поезия, изкуство, духовен живот – всичко това са области от целокупния живот, към който всеки се стреми. Едно е важно за човека: в каквито състояния да изпадне, положителни или отрицателни, всякога да се стреми да намери душа, която да го разбира. Това е опитността на целия живот. Не само хората, но и животните, и растенията търсят някой да ги разбира. Като намери такава душа, човек се чувства радостен, щастлив. Какво става впоследствие? – Понеже тази душа има свой определен път на движение, тя напуща нашия свят и си заминава. Временно само тя се е докоснала до орбитата на вашия живот и неотклонно продължава своя път. Вие започвате да страдате и казвате:"Остави ме моят приятел!" – Не, той не ви е оставил, нито е изчезнал, но е преминал в друга слънчева система на космоса, вследствие на което временно се е отдалечил от вас. Някога пак ще се срещнете, след което отново ще се отдалечите. Като не разбирате този закон, вие ще плачете, ще страдате, ще кажете на тази душа, че сте готови да умрете, да се жертвате заради нея. – Каква полза от вашите жертви? Нито смъртта, нито жертвата разрешават въпроса. Досега е имало само жертви и смърт, но важните въпроси пак са останали неразрешени. Единственото разрешаване на въпросите седи в живота. Кажете:"Аз съм готов да живея за тебе– нищо повече!" В това се заключава истинската философия на живота. Нито ще умирам, нито ще се жертвам за тебе, но ще живея заради тебе. Христос е изразил тази идея чрез стиха: "Аз дойдох да дам живот, и то преизобилно." Той умря, но за грешните. Той всичко

пожертва за грешните, за да ги повдигне. За праведните обаче Той живее и продължава да живее. Като хора вие се намирате пред три положения: или умирате, или се жертвувате, или живеете едни за други. Когато дойдете до положение да живеете едни за други, тогава ще започнете да се разбирате като души, като братя на един и същ Баща. В това седи красотата и величието на Божествения живот. Да живеете за някого, това значи да съдействате за разцъфтяването на неговата душа. Щом цъфне, тя ще завърже и ще даде сладки, вкусни плодове. Вие ще се радвате, ще се усмихвате на тези плодове, защото те ще бъдат за вас свещени. Те ще бъдат плодове, зрели на Божествената топлина и светлина. Аз не говоря за цветове, които капят; не говоря за плодове, които гният. Аз говоря за плодове, които вечно траят и които никакъв червей не може да прояде.

Тази е новата мисъл, която трябва да държите в ума си, особено когато изучавате беседите!Четете, изучавайте беседите, без да се смущавате от това, че не разбирате всичко. Каквото да правите, вие не можете да разберете всичко. Не мислете, че ако разберете какво представя смъртта, ще разберете смисъла на живота. Не мислете, че ако разберете закона на самопожертването, ще разберете и смисъла на живота. Следователно, първата ви задача е да се научите да живеете правилно. Да живеете правилно, това е една от великите науки, към които всяка душа се стреми. Хората не са опитали още какво представя истинският живот. Този живот тече във всички хора, без те да подозират това. Този живот представя идеал на цялото човечество. За да се дойде до този живот, човечеството минава през страдания, през големи изпитания. Страданията са приготовление за влизането на човечеството в Божествения живот. Като казвам, че със страдания може да се влезе в истинския живот, имам предвид разумните страдания.

Съвременните хора се натъкват на противоречия, на недоразумения по единствената причина, че те не живеят още в Божествения свят. Срещат се двама поети, или двама учени, философи, или двама проповедници и първият им разговор още започва със спор. Защо? – Защото всеки има особено мнение, особени възгледи за живота. Обаче противоречията не разрешават въпросите. Противоречията, споровете не водят към Царството Божие. Това означава стиха: "По-лесно камила ще мине през иглени уши, нежели богатият – в Царството Божие." Богатият е натоварен с тежки раници, които не му позволяват да възлезе нагоре. Тежките раници представят кривите разбирания на хората, Кривите разбирания не водят към Царството Божие. Кривите, изопачените възгледи са проказа, с която никой не се допуща в невидимия свет. Който се опита с тази проказа да влезе в невидимия свят, той още на първата станция ще бъде спрян като на карантина, докато се пречисти. Казвате, че не можете да търпите този –

онзи. – Можете ли при това положение да влезете безпрепятствено в невидимия свят?– Какво трябва да правим, за да се освободим от тези чувства?

Ще приведа един пример, от който ще можете да извадите метод за работа. Дохожда при вас един познат и се оплаква от положението си, казва, че цяла година вече страда от треска. Вие го изслушвате, влизате в положението му и му препоръчвате да пие пелин. Между треската и пелина се създава връзка. Щом треската и пелинът се свържат, човек оздравява, освобождава се. В дадения случай вие знаете какъв метод да употребите срещу треската. Защо не знаете тогава как да леку-вате вашите неприязнени чувства? Аз бих ви съветвал да употребите същия метод и против неприязнените чувства. Пийте пелин! Както двама млади се свързват, така и вие можете да свържете треската с пелина, т. е. неприязнените чувства с пелина. Извикайте свещеник и го помолете да чете молитва на вашите отрицателни чувства и пелина, да ги благослови. Те ще се благословят, а вие ще се освободите от тях.

Това са символи, които трябва да се преведат, да се използват в практическия живот. В това седи истинската философия на живота. Животът е пълен с хиляди неразрешени задачи, които хлопат на вратите ви, чакат своето разрешение. Седите замислени, решавате една задача. Тъкмо решите задачата си, дойде втора, трета и т. н. За да разрешите задачите си, вие трябва да се научите да пиете пелин. Много пелин трябва да пиете, докато се освободите от треската. Пелинът и треската трябва да вървят заедно. Едно е важно: да се научите правилно да пиете пелин. Пийте пелин без да го повръщате. Аз нямам нищо против различията на хората. Всъщност красотата на живота седи в разнообразието, а не в различието. Разнообразието подразбира единство на принципите. Духовният живот е външно разнообразен, а вътрешно еднообразен. Откажете се от живота и философията на стария Адам. Главата на този Адам е пълна с теории, с философии, нищо ново не може да се вложи в нея. Адам и до днес не може да забрави своето величие и казва:"Синко, знаеш ли какъв живот съм прекарал в рая? Знаеш ли колко пъти съм се разговарял с Господа? Знаеш ли каква другарка ми даде Господ? Знаеш ли, че аз пръв построих моста между небето и земята? Знаеш ли, че аз пръв родих поета, учения, философа в света? Знаеш ли, че аз създадох свещеника, владиката? Голямо величие съм аз!" – Дълга е историята на Адама, тя няма край. Като го изслуша, синът казва:" Татко, благодаря ти за тази наука, с която ме запознаваш. Сега и аз желая да опитам този рай, от който ти излезе. Ти излезе от рая, обиколи света; аз пък искам от широкия свят да вляза в рая, в Божествения свят. От тебе искам само да ми услужиш с пари, да отида до онзи светъл свят на блаженство и мир." – Така се

разговарят баща и син и взаимно се поучават. Синът не споменава на баща си, че знае какво той е изпъден от рая. Той слуша какво баща му говори и се поучава от него. Бащата ще отговори:" Радвам се, че онзи, който е излязъл от мене, е готов да се върне в рая – мястото на моето първо пребиваване."

Христос казва: "Не противи се на злото!" Това значи: Не противи се на стария Адам, който живее в тебе! Това е една от великите тайни на живота. Започне ли старият Адам да ви говори, слушайте го, нищо не му възразявайте. Той ще ви говори много умни работи. Слушайте го какво ви говори, но по неговия път не вървете. Затова е казано в Писанието: Побеждавайте злото чрез доброто! Само по този начин ще възпитате стария Адам, защото той е страхлив, плаши се от собствената си сянка. Какъв смисъл има в това да съдите хората или да се произнасяте за делата им? Всеки човек може да се произнася за другите дотолкова, доколкото се простират не-говите познания. Човек трябва да бъде разумен, да се освободи от всички неправилни връзки. Старият Адам още работи в света и служи като условие за вашето развитие. Когато преодолява спънките и мъчнотиите в живота си, човек расте и се развива. Докато не се освободите от всички връзки и останете само с една, вие не можете да вървите напред. Можете да падате и да ставате, но вървете напред. Като вървите напред, ще растете, ще се движите от благодат в благодат.

Сега, желая ви да започнете сериозно да изучавате беседите, но не както сте правили досега. Мнозина са започвали, малцина са издържали докрай. Някои работят редовно, с усърдие само един месец и после напущат. Други работят два месеца, трети-три месеца и т. н. Само няколко души са издържали до края на годината. Направете този опит да видите доколко можете да постоянствате в дадена работа. Каквото придобиете в работата, вие ще се ползвате от резултатите. Всичко, което е казано в беседите, се отнася пак за вас. Когато чета беседите, аз изучавам в тях това, което не съм казал. От беседите аз изучавам и прилагам онова, което не съм казал, което съм задържал за себе си. Ще кажете, може би, че Учителят трябва да знае всичко. – Който знае всичко, той учи повече от всички. Колкото повече курни има чешмата, толкова повече тя се движи. Колкото повече дава чешмата, толкова е по-голяма вероятността движението ѝ да не спира. Следователно, колкото повече знае човек, толкова повече учи, понеже придобиването на знанието е безкрайно. Никога няма да дойде време, когато чо-век може спокойно да каже, че е свършил с придобиване на знание, или че е свършил вече учението си. Да свърши човек учението си, това значи да стане пресъхнала чешма. Знанието е радостта в човешкия живот, а живеенето в закона на любовта представя смисъла на живота. Като учите, това не значи, че съвършено ще отстраните мъчнотиите в своя

живот, но ще можете поне 75% от мъчнотиите си да разрешите по естествен начин. Само така ще разберете отчасти великата мъдрост, която съществува в живота и в природата.

И тъй, от всички се изисква работа, учение. Ако не изпълните това, което е казано в беседите, вие ще изгубите добрите условия, които ви са дадени за тази година. Веднъж изгубени, тези условия не могат вече да се върнат. Дълго време трябва да чакате след това, за да се върнат същите условия. Те идват от време на време, периодически. След две хиляди години вие ще се намерите пред същия възел. Обаче като работите съзнателно, ще подобрите не само духовното, но и физическото, и умственото, и сърдечното си състояние. Каквото направите тази годнна за духовното си развитие, то ще засегне живота ви във всички направления. Тази работа не само че няма да ви ограничи, но ще ви освободи от много заблуждения и противоречия. От вашата работа зависи успехът ви. Не мислете, че с един замах Бог ще ви освободи от всички мъчнотии и страдания. Не, има фази в природата, които трябва да се преминат. Наистина, има и преповторение в условията и в явленията, но те се явяват в различни гами, а човек трябва да мине през всички гами. В природата няма скокове, няма и празнини.

Когато става въпрос за служене на Бога, млади и стари се натъкват на противоречие в себе си и казват:" Младият трябва да си поживее, не му е дошло времето да служи на Бога." Старият казва:" Аз съм стар вече, трябва да си почивам, не мога да служа на Бога." Чудно нещо! Младият трябвало да си поживее, старият трябвало да си почине. Тогава кой ще служи на Бога? И младият, и старият трябва да служат на Бога! В който ден се откажат от това служене, те подписват своята присъда. Те сами признават своята старост. Щом признаят, че могат да изпълнят тази задача, те признават своята младост. От служенето на Бога, от любовта им към хората зависи тяхната младост. Докато обичате всички живи същества, вие сте млади. Щом престанете да ги обичате, вие сте стари. Любовта осмисля живота. Такъв е Божественият закон. Когато Бог похлопа на вашето сърце и ви покани да отидете с Него да посетите някоя бедна, страдаща сестра или някой отчаян брат, вие трябва веднага да се отзовете на тази покана. Ако отидете с Него, вие ще се ползвате. Ако всички хора отидат при Бога, още по-добре за тях. Обаче откажете ли на този зов, вие губите условията, които скоро не се връщат. Бъдете всякога будни, всякога готови да чуете и да се отзовете на този глас. Дали сте свещеник, учител или чиновник, временно напуснете работата си, но не пропущайте случая. Помолете началника си да ви освободи за малко време да видите Баща си, Когото години не сте срещали. Началникът ще влезе в положението ви и ще ви даде отпуск. Ако сте болни, ще кажете на болестта си:"Ще бъдеш тъй добра да ми дадеш отпуск за малко време да посрещна Баща си." Щом

види готовността ви да служите на Баща си, болестта ще ви напусне.

Желая ви да имате поне една такава опитност през годината. Божественото ще похлопа на сърцето ви, но вие трябва да бъдете готови да Му отворите. Тази опитност ще внесе в ума ви светли и възвишени мисли, в сърцето ви – благородни чувства, в резултат на което всички ще се измените, ще израстете и млади ще станете, т. е. ще се подмладите. Това не е насърчение, но една велика истина. Кои се насърчават? Страхливите. – Де са тия страхливци? – Тук поне ги няма. Ако пред мене имаше страхливци, аз не бих им говорил.

Помнете следното нещо: Всичко, което тази вечер ви говорих, е възможно за реализиране. Възможно е, но при какви условия? – *Люби, жив бъди!* Когато Бог ви повика, веднага станете и идете при Него. Считайте, че отивате на сватба. Правете опити в това направление да видите какви резултати ще имате. Аз съм правил много опити и наблюдения и съм дошъл до залючението, че който чуе Божия глас и Му се отзове, той всякога печели. Отивате в някое село, влизате в един дом, дето има млада мома, но тя седи настрана, не й дохожда на ум да ви посрещне. Майката и бащата излизат весели, засмени пред вас, поканват ви да седнете, угостят ви, разговарят се с вас. По едно време те започват да се оплакват от дъщеря си, че била своенравна, никого не слушала, нищо не работила, била готова с всички да се кара.– Нищо, ще се поправи вашата дъщеря.След две-три години отивате в същото село, в същата къща и какво виждате? Същата мома излиза, поканва ви да влезете, угощава ви. Тя сега е спретната, добре облечена, пъргава – всичко работи. Майката и бащата са доволни от нея, разправят, че ходила за вода, на нивата работила, вкъщи чистила.– Как стана тази промяна с момата? – Господ я срещнал на пътя и я поканил да тръгне след Него. Тя веднага се съгласила и казала: "Господи, готова съм всичко да направя за Тебе. Откога чакам да дойдеш да похлопаш на сърцето ми!"

Това, което ви говоря, е факт, който всеки може да опита, да се увери в истинността му. Когато Божественото проговори в човека, той е в сила всичко да направи. В него се разкриват сили, способности, възможности. Той става творец, чудеса може да направи. Желая ви всички да се преобразите като тази млада мома. Нищо друго не искам от вас. Искам и вярвам, че това може да стане и с вас. Като ви срещна втори път, ще ви говоря други работи. Това, което днес ви говоря, не може да се повтори, защото е казано на особено място и при особена обстановка. Ако следната година минем през същото място, ще се повторят същите впечатления.

Сега, като отивате дома си, ще си занесете няколко неща: ще знаете, че

Господ ви е срещнал на пътя. Дали вярвате в това, или не, оставям на вашата добра воля. Дали ще го разберете, или не, зависи от вашата разумност. Дали ще изпълните волята Божия, това зависи от вашата готовност. Факт е, обаче, че Господ ви е срещнал на пътя и ви е казал:"Можете ли да дойдете тази вечер с мене? “– Защо именно вечер трябва да отидете с Бога? – Защото тогава е тъмно, човек не получава много впечатления, както през деня. Многото впечатления са в състояние да го отклонят от правия път. Най-благоприятното време за съсредоточаване, за вглъбяване на човека в себе си, това е тихата Божествена нощ. Нощта в човешкия живот е ден в Божествения. Затова именно Бог казва на човека: "Ела тази вечер с мене, дето всичко е ново." Който чуе този зов и го последва, той ще влезе в новия живот, в новия път – в пътя на радостта и веселието, на знанието и светлината, на истината и свободата.

Т. м.

Изпейте песента: "Благословен Господ Бог наш."

3. Лекция от Учителя, държана на 9 ноември, 1927 г., София.

Начало: 19:00

1927_11_13 Така е писано
неделна беседа

ТАКА Е ПИСАНО

Беседа от Учителя, държана на 13 ноември, 1927 г. София – Изгрев.

„Така е и писано Първият човек Адам „стана душа жива", а последният Адам е дух животворящ.“ (I Посл. към Коринтяните 15:45.)

Съвременните хора се спират върху факта, че Христос е умрял. Че е умрял Христос, това е въведение в книгата на живота. Че е възкръснал, това е първата глава от книгата на истинския живот. В сегашния живот възкресението представя неразрешена проблема, която остават да се разреши в бъдеще.

Така е писано. Първият човек Адам „стана душа жива," а последният – дух животворящ. Това, което дава красота на човешката душа, е знанието. Без знание красота не съществува. Това, което прави човешката душа мощна, е животът. Без мощ и без светлина животът не може да се развива. Знание и светлина, мощ и свобода представят две научни положения в окултната или Божествената наука. За да се яви знанието, светлината е първото необходимо условие. Като говоря за светлината, аз нямам пред вид онази, от която хората почерняват, нито онази, от която обедняват. Да се върви от бедност към богатство, в това има смисъл. Богатството е идея за бедния човек. Бедността е първата точка, от която човек влиза в живота , богатството пък показва изминатия път в живота, т.е. пътят на разрастването, на постижението. Всеки се стреми към богатство, а не към бедност. Когато хората обедняват, това не става под влиянието на някакъв особен закон, но се дължи на тяхното умствено развитие. Значи, хората вървят от сиромашия към богатство, от слабост към сила, от невежество към знание, към познаване на Бога. Следователно, богатство, сила, знание съставят смисъла на живота. Бог не е нещо илюзорно, Той е цел, смисъл в живота на хората. Тъй щото, когато се говори за Бога, подразбираме две възможности: придобиване на живот и на знание. Засега дотам са достигнали съвременните хора.

Така е писано. Първият човек „стана душа жива“, а вторият – дух животворящ. В този стих са представени две идеи, в две конкретни форми. Значи, за да стане една идея понятна и лесно приложима, непременно трябва да и се даде конкретна форма. За да разбере човек живота, знанието, както и разумната природа, която го заобикаля, той трябва да си ги представи в конкретна форма, достъпна за неговия ум и за неговото

сърце. Същевременно той трябва да намери онази вътрешна връзка, онова взаимоотношение, което съществува между тия неща и него. Например, вие излизате вечер вън, поглеждате към небето, но понеже нямате тръби, каквито астрономите имат, казвате: Небето не е за нас. – Там, именно, е вашето нещастие. Вие трябва да осъзнаете, че всяка форма, която ви заобикаля, има отношение към вас, и да влезете във връзка с нея. Следователно, и небето, със своите слънца и планети, има отношение към вас. Вие имате връзка, както със земята, така и с небето. И земята, като живо същество, има нужда от движения; и тя се върти, движи се на една, на друга страна, влиза във връзка със слънцето, като му показва, ту едната, ту другата си страна. В това отношение, тя мяза на една красива почтена дама, която показва само лицето си на слънцето, да я огрява, а гърбът ѝ остава в тъмнина. Същото нещо учените обясняват с други думи. Те казват, че слънцето осветява само едната половина на земята, а другата остава неосветена. Когато уподобявам земята на красива дама, в случая, аз си служа с поетически израз. За мнозина това може да е фантазия, но за поета не е така. Когато погледне едно цвете, поетът вижда в него това, което обикновеният човек не вижда. Пред него се разкрива цял свят, и той описва цветето като нещо живо, с което се разговаря. Когато ученият разглежда земните пластове, той обръща внимание на огъванията и пречупванията на тия пластове, на техния състав, и от това вади заключение за пътя, по който е минала земята в своето развитие. За обикновения човек това може да е фантазия, но за учения това е писмо. Той чете по земните пластове и ги описва. И самите учени не са на еднаква степен на развитие: едни знаят повече, а други по-малко. Изобщо, в сегашното си състояние, науката представя колективен труд на много хора, работили в разни области. Някои учени се намират близо до истината, но и те още не знаят всичко. Например, в света съществува една ложа от учени хора, които се събират за разискване на разни научни въпроси само един път през годината. Тези учени знаят за земята много повече от съвременните учени, но що се отнася до бъдещето на земята, и те правят свои предположения. Освен тази ложа, която съществува на земята, има още една ложа от учени хора на слънцето, която знае положително, не само миналото на земята, но и нейното бъдеще. Това вече не можете да проверите, затова ще считате, че ви говоря като поет.

Сега пък ще говоря като учен. Преди години, когато правих научни изследвания върху българите, а именно: върху техния произход, кой е прадедът им, какъв тип представят, какъв е техният морален устой, какво е бъдещето им, дойдох най-после до ред ценни заключения. Например, от височината на човека може точно, с най-големи подробности, да се определи неговия характер, произхода му, неговите деди и прадеди, от колко хиляди години съществува на земята и т.н. Някога аз ще изнеса

много от тия норми, до които се добрах в изследванията си, но тази норма, която се отнася до височината на човека, няма да изнеса. Тя ще остане тайна, както и на Йоана се казва в Откровението, кое да пише, и кое да не пише. Каза му се за нещо да го не пише, да остане тайна. Мъчно може да се намери човек, който по височина да отговаря на тази норма, която аз познавам вече. Един случай ми се попадна само, с една госпожа, която срещнах в Сливен. Тя беше много правилно развита. По нейните мерки аз направих ред открития върху нейното минало, настояще и бъдеще, за нейните деди и прадеди и т.н. От тези данни направих и ред други изчисления. Това е наука, дошла от слънцето. Съществата от слънцето ми казаха да държа в тайна мярката за височината на нормално развития човек. Когато дойде бъдещето поколение, което ще е способно не само да вярва, но и да живее в новото, тогава и на тях ще се разкрие това, което се разкри и на мене. Всичко това говори за възможностите, които се крият в живата природа. Докато разглеждате живота си единично, откъснат от цялото, докато търсите вашето лично щастие, дотогава вие ще бъдете чужди, както за живота, така и за природата. Човек може да бъде щастлив само тогава, когато осъзнае своите вътрешни връзки, вътрешни отношения с всички същества по земята и горе на небето. Абсолютно невъзможно е човек да живее сам в света! Когато се казва, че Бог е единица, това не подразбира самота. Самотна може да бъде само някаква малка частица от цялото, изостанала сама, без никаква връзка с общото. При това положение само тази частица може да изпита ужаса от самотата, от своята слабост. Това всеки може да опита. Когато краката на човека отслабват, не го държат, очите му се премрежват, силите му го напущат, и той няма нийде никого, тогава само разбира, какво значи самота, какво значи отсъствие на връзка в света.

В прочетената глава от Посланието се говори за Христа, че е възкръснал. Казвам: докато вие не разбирате присъствието на Божията Любов в Христа, дотогава животът на Христа ще остане неизявен за вас. Много от съвременните учени схващат Христа като личност, дошла на света, като другите хора, да извърши някаква работа. По какво се отличава Христос от другите хора? Христос се отличава по степента на своята любов, знание, светлина и живот. Две от тия качества са достояние и на останалите хора, а именно – животът и знанието. Обаче, що се отнася до другите две – светлината и любовта, засега те са присъщи само на Христа. Животът е силата, която се проявява в човешкия дух. А що е духът? Мнозина разглеждат духа като нещо отделно от човека. Под думата „духъ" се разбира духовната сила, която се крие в напълно развития човек, който разполага с истинското знание в себе си. Човек иска да бъде силен, да се прояви, но сила без знание не съществува, Човек иска да бъде и красив, но и красота без знание не съществува. Само душите са красиви; само

светлината е красива; само животът е красив, и най-после, само знанието е красиво. Дето има знание, там има и красота. Когато някой иска да се покаже, че знае, той губи своята красота. Оставете знанието само да говори за себе си. Ако сте велик художник, няма защо да говорите за себе си: вземете четка и бои и започнете да рисувате. От вашата работа хората ще ви оценят. Ако сте знаменит писател, или поет, не говорете за себе си: вземете перото и почнете да пишете. Вашата работа ще говори за вас. Ако сте прочут по силата си, не говорете за нея: започнете някаква работа, и тя сама ще ви препоръча пред хората. Когато казваме, че човек трябва да работи, разбираме, че той трябва да прояви своята сила. Вложите ли в себе си мисълта, че сте слаби, че не можете да свършите известна работа, вие започвате вече с безсилието. Безсилието, обаче, за човека, който се стреми към бъдещето, е първата точка, от която той започва да върви към силата. Силата пък е идеалът, към който човек се стреми. Някои проповядват, че не е нужно човек да бъде силен Не, човек трябва да бъде силен! Силата на човека не е потребна за пакости, но да живее и то съобразно законите на великата природа. Само силният може да помага на своя ближен, но не и слабият. Слабият всякога очаква помощ от другите. Светът не се нуждае от слаби хора, но от силни. Слабите могат да послужат само като подтици, като подбудител на причина да проявим своята сила. Необходимо е днес човек да бъде силен, да има не само добре развити мускули, кости, но и добре развити мисли и чувства. Силна трябва да бъде мисълта на човека! Силни трябва да бъдат чувствата на човека! Силният чук троши камъните. Силното чувство топи мъчнотиите.Силната мисъл побеждава препятствията.

Казвам: една от задачите на съвременния човек е да разбере смисъла на своя живот и отношението му към цялото, към космоса. Някои казват, че смисълът на живота седи в обединението на всички хора и затова проповядват идеята за братството. И аз поддържам, че братството е основа, върху която може да се постави обединението между хората. Засега тази идея е най-високата, до която може да се достигне при сегашните условия на живота. Българите започват с другарството, а французите – с гражданството. След другарството иде братството, а след братството – приятелството. Следователно, приятелството е идеалът, който всеки се стреми да постигне. За да се реализира идеята за братството, човек трябва да бъде силен, да има знание и светлина. Отличителното качество на брата е изобилие на чувства. Той еднакво е готов да услужва и на брата си, и на сестра си. Братът долавя нуждите на сестрата и винаги е готов да й помогне. Братът е способен да живее и да се жертвува за сестрата, като за себе си. И сестрата е готова да се жертвува за брата си, както за себе си. Брат без сестра не е брат; и сестра без брат не е сестра. Когато говорим за брат, подразбираме непременно и сестра; и

когато говорим за сестра, подразбираме непременно и брат. Значи, в идеята за братството се включват тия две положения: брат и сестра. Когато някой дойде при мене и ми каже, че е мой брат, питам го: имаш ли сестра? – Имам. – Щом имаш сестра, ти можеш да се наречеш мой брат. Ако нямаш сестра, никакъв брат не си. Когато някоя сестра дойде при мене и ми каже, че е моя сестра, питам я: имаш ли брат? – Имам. – Щом имаш брат, можеш да се наречеш моя сестра. Иначе, никаква сестра не си. Тези две идеи трябва да носите винаги в ума си. Ако не ги схващате по този начин, те не могат да имат приложение в живота. Само по този начин ще имате успех във всяка работа.

Всеки човек трябва да има успех, да разбогатява, но разбогатяването не подразбира процес на натрупване. Разбогатяването е жив, органически процес, който подразбира непреривна обмяна на даване и взимане. Да си богат, това значи да съзнаваш, че си извор, който изобилно дава водата си на хората, уталожва жаждата им, напоява и освежава растенията – с една дума, на всички живот дава. От богатството, от изобилието на този извор зависи живота на околната местност. Богатството на едного става условие за разбогатяване на другите. Които не разбират този закон, завиждат на богатите. Обаче, в този случай, завистта е проказа. Когато срещате богати хора, радвайте се. Казвате: „ Богатите няма да наследят Царството Божие". Аз пък казвам: Богатите щерни никога извори няма да станат. Богатият, който не влиза в положението на бедните всякога щерна ще си остане. Водата в щерната е събрана отвън и след време плесенясва. Богатство, което е останало от баба ти и от дядо ти, не е истинско богатство. Само онова богатство има смисъл, което ти си придобил сам, с участието на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля. Ти съзнаваш, отде иде това богатство и накъде отива. В това отношение, ти си посредник за подобряване положението на твоите братя и сестри, както и на цялото човечество. Кое създава нашето щастие? Щастието ни се определя от хората, които ни обичат. Ако само един човек те обича, ти ще бъдеш единица в първа степен; ако двама души те обичат, ти ще бъдеш единица във втора степен; ако трима души те обичат, ти ще бъдеш единица в трета степен и т. н. И най-после, ако хиляда души те обичат, ти ще бъдеш единица в хилядна степен. Ето защо, всеки човек трябва да се запита, в каква степен е той, като единица, за да познае, колко хора го обичат. Следователно, най-голямата възможност за човека да бъде обичан от хората е, ако той представя единица, повдигната в степен един милиард и половина пъти. Когато всички хора обикнат едного, той ще бъде почтен човек, известен на всички, и душата му постоянно ще трепти от радост и веселие. Този човек ще изразява стремежите на всички хора и възможностите за постигане на тия стремежи. Някой казва: Аз не искам да бъда богат. – Това показва, че ти не разбираш, какво нещо е богатството; ти не искаш да бъдеш богат, защото

държиш в ума си идеята за щерната. Също така някой ще каже, че не иска хората да го обичат. Не е въпросът да те обичат хората, които живеят на земята, но чрез тях ще те обичат ония същества, които живеят на разните планети. При това положение, има смисъл човек да бъде обичан. Да обичаш и да те обичат, това е велик идеал за човешката душа, който дава импулс към всичко възвишено и красиво в света. Когото обичат, и който обича, само той може да учи, да придобива знания и светлина. Когато се явил на земята първият Адам, направен от пръст, той не изпълнил волята Божия. Не само че не изпълнил волята Божия, но даже се опълчил против Бога и започнал да Го критикува. Той написал много книги, в които критикувал начина, по който била създадена земята, и давал нови проекти за създаването й. В едно окултно предание се казва, че когато Адам написал първата книга, в която критикувал Бога, оста на земята се отклонила на 23° от нормалното си положение, след това го изпъдили от рая. Ева била изпъдена от рая, защото яла от плодовете на забраненото дърво, а Адам – задето отклонил оста на земята на 23°. Когато оста на земята се отклонила на 23°, Адам казвал, че сега, именно, ще се родят гениални хора в света. И наистина, от това време насам се родиха много гениални хора, но все потомци на първия Адам, създаден от пръст. Вторият Адам, за когото се казва, че е дух животворящ, има задача да намести оста на земята, да изправи погрешката на първия Адам. Мнозина се интересуват, кога ще се изправи оста на земята. Оста на земята ще се изправи, когато се изправят осите на човешките мозъци. За тази цел се изисква велика наука, велика култура.

За обяснение на последната мисъл, ще приведа един мистичен разказ, едно окултно предание, което е съществувало още в предисторически времена. В това предание не се съобщавали никакви имена. Като се предавало от уста на уста, някои си послужили с известни имена, затова и аз имам право сега да взема някакви фиктивни имена. Говори се за съществуването на едно велико царство, което се простирало в пределите на някогашните Вавилон и Ниневия. Господарят на това царство се наричал Мерху-Сам-Ба. Той имал само една дъщеря, Изида-Сам-Ба, която била най-умната и най-красивата мома по това време в света. Бащата обещал да я даде само на онзи млад момък, който може да разреши следната задача: Кои са трите важни елемента в слънчевата система, които не съставят слънчевата система, не съставят и слънцето, но съществуват в него. При това, царят издал следния манифест към народа: „Всеки момък, който се яви пред царя, като кандидат за царската дъщеря, трябва да е разрешил дадената задача. Ако задачата не е решена правилно, главата му ще се отреже. Затова, който се наема да се яви пред царя, трябва добре да е решил задачата. Започнали да се явяват един след друг млади хора, все писатели и поети, учени и философи, със силното желание, всеки от тях да

вземе красивата царска дъщеря. Всички отивали при царя, като на поклонение, но задачата им не била решена добре, и те ставали жертва на своето желание. Царската дъщеря се прочула извън пределите на своето царство, и започнали да се явяват кандидати и от други царства. По едно време, от едно съседно царство, изпратили една делегация до бащата на красивата царска дъщеря, с някаква политическа цел. За глава на делегацията седял млад момък, знаменит поет, наречен Мозимод, който да разкаже на царя, с каква мисия е дошъл в неговото царство. Мисията му се състояла в следното: Между двете държави да се направи вътрешен договор за взаимно споразумение и приятелски отношения, с което да респектират околните държави. Тази делегация останала в царството на Мерху-Сам-Ба повече от година, за да уреди всички въпроси по споразумението. Един ден поетът видял царската дъщеря и се влюбил в нея. Тогава той научил за дадената задача и за условието, свързано с нея. Той си направил една малка къщичка до царския палат, за да вижда красивата царска дъщеря, и по цели дни и нощи мислел върху задачата, не знаел, как да я реши. Като поет, той описвал всички ценни качества на царската дъщеря, възпявал я, мислил за нея, но задачата не могъл да разреши. Една вечер заспал дълбоко, и в съня си чул един тих глас: Който истински желае да постигне някакъв висок идеал и се стреми към него, той всякога разрешава мъчнотиите на своя живот. Като възприел тази мисъл дълбоко в себе си, той се заел с разрешаване на задачата. Ден и нощ мислил съсредоточено върху трите главни въпроса, докато един ден в ума му проблеснали следните думи: живот, светлина и любов. Той се зарадвал и започнал да мисли върху тези три думи. Като размишлявал върху тях, дошъл до заключението, че тези три думи представят разрешаването на задачата, защото животът, светлината и любовта не съставят елементи нито на слънчевата система, нито на слънцето, но съществуват в слънцето и от него излизат. Доволен от това разрешаване на задачата, той отишъл при царя, отдал му всички почести и уважения и казал: Царю, аз разреших задачата. Царят му отговорил: Съветвам те да не се излагаш на такъв риск. Виждам те млад, красив момък, не искам да пожертвуваш главата си за едно желание. Колко учени хора преди тебе се заеха с тази задача и като не можаха да я решат, главите им отидоха, а ти, такъв млад, бързаш да свършиш с живота си. – Не, аз реших задачата, и ето как: Това, което не съставя елементи на слънчевата система, но живее в нея, са живот, светлина и любов. – Ако тия три елемента съставяха слънчевата система, ние никога не бихме я напуснали. В същност, учените казват, че един ден ние ще напуснем слънчевата система. В Откровението е казано, че в бъдеще, в другия свят, слънцето нима да свети, друго слънце ще има там. Следователно, животът, светлината и любовта не произлизат от слънчевата система. Който търси живота, светлината и любовта в слънчевата система някъде, той не разбира дълбокия смисъл на този

въпрос.

Така е писано: „ Последният Адам е дух животворящ ". Това подразбира, че този Адам е от небето, от един свят възвишен и високо културен. Сега и на вас предстои да разрешавате живота в неговото безсмъртие, светлината – в нейната красота и любовта – в нейната вътрешна връзка, която осмисля целокупния живот и ви свързва с Първата Причина. Когато дойдете до любовта, тогава ще разберете, какви трябва да бъдат отношенията ви към Бога. Не е достатъчно само да вярвате в Бога, но и да Го любите. Защо трябва да Го любите? Защото ви е дал живот ли? На този въпрос всеки трябва конкретно да си отговори. Една от задачите на човека е да си отговори на въпроса, защо трябва да обича Бога. Ако на този въпрос не може да си отговори, нека си отговори на въпроса, защо трябва да обича себе си и защо – ближния си. На тези въпроси хората отговарят по два начина: едни казват, че слабия само се обича; други казват, че силния се обича. – Това още не е разрешаване на задачата. Човек трябва конкретно да отговори на тези въпроси. Отговорете конкретно, защо трябва да обичате само слабия, или защо – силния. Например, когато чуя някоя мярка, с която определят височината на даден човек, в ума ми веднага изпъкват възможностите, които се крият в този човек. Значи, всяко число представя една конкретна идея. Ако ми кажат, че някой човек е висок 165 см., пред мене веднага изпъква целия човек, с определена форма на лицето, с определена големина на очите, на ушите, на носа, на устата и т. н. Значи, животът на всеки човек зависи от дадените за него числа. Числото 165 см. височина, например, е физическа мярка, но тя определя проявите на даден човек. Някои хора са под тази мярка, други са над нея, но при всички случаи тази мярка определя известно съотношение между частите на целия организъм . Някъде съотношението между частите е рационално число, някъде – ирационално. Някъде рационалните числа показват добродетелите, а ирационалните – отклоненията, недъзите; някъде е обратно: ирационалните числа показват добродетелите, а рационалните – отклоненията. Всеки уд от човешкия организъм отговаря на известно число. Например, още при създаването на очите, разстоянието между едното и другото око е измерено с рационално число, но достатъчно е родителите на някое дете, със своя неправилен живот, да изменят това число, за да изопачат неговия характер. Очите на идеалния човек, който има красиво, правилно лице, се намират на такова разстояние, което отговаря на нормата. Има известни числа, известни величини, които определят красотата на човека. Съвременните хора не знаят, какво трябва да бъде разстоянието между едното и другото око; те не знаят какъв е ъгълът, образуван от лъча, който излиза от окото и правата, която минава през средата на окото. От големината на този ъгъл, както и от направлението на лъча от окото, съдим за някои прояви в човешкия

характер. По раствора на очите, по тяхната изпъкналост или вдлъбнатост може да се определи човешката алчност, както и възприемането на външните впечатления.

И тъй, към какво се стреми човек конкретно? Към живота. Към кой живот? Към Вечния Живот, към живота на безсмъртието. За Христа се казва, че е възкръснал. Значи, Той е безсмъртен. Възкресението подразбира обличане на душата в нейната красива дреха, в дрехата на вечността. Питам: как ще се познаете в онзи свят, когато сте съблекли смъртната дреха на живота и сте облекли безсмъртната? На земята, ако сте виден човек, било поет, писател, художник, философ или учен, всеки ще ви познава по известни черти. Ами на небето как ще се познавате? Как ще познаете видните хора там? На небето и видните, и обикновените хора са еднакво облечени. Това показва, че всеки човек, като проява на Бога, е толкова важен, колкото и най-забележителните хора на земята. Когато казваме, че всеки човек е еднакво важен, имаме предвид онзи човек, който е изпълнил своето предназначение към Първата Причина на живота. Няма по-красиво нещо от това, като ставаш сутрин, да се радваш, че си стъпил на краката си и можеш да работиш. Няма по-радостно нещо от това, като се оглеждаш сутрин в огледалото, да виждаш, че си красив и да разбираш великата красота на живота. Няма по-велико нещо от това, да бъдеш голям извор, който непрестанно дава на всички и създава радост и веселие около себе си.

Когато хората навлязат в прозаичния живот, навред слушат да се говори: Едно време имахме повече любов, но сега любовта ни се намали; едно време имахме повече живот в себе си, но сега животът ни се изгуби; едно време бяхме красиви, но красотата ни вече изчезна. Така говорят само ония хора, които имат височина по-долу от 165 см. Когато говоря за височината на хората, трябва да знаете, че между височината и широчината има известно съотношение. Значи, между височината и широчината, както и между всички части на човешкото тяло, има известно съотношение. Главата, мозъкът и сърцето на човека също се измерват по височина и широчина. Когато човек люби, сърцето му се разширява; когато мрази, сърцето му се свива. Когато люби, дробовете му се разширяват; когато мрази, дробовете му се свиват. Когато люби, стомахът му се разширява; когато мрази, стомахът му се свива. Като казвам, че дробовете, сърцето и стомахът се разширяват, това не подразбира, че се разпущат, но става такова разширяване, при което те придобиват по-голяма пъргавина, пластичност. Всичко в човека се разширява, расте и развива, и той живее и се движи в светлина и топлина.

И тъй, великата наука за числата е необходима за всички хора, понеже

взима участие в съграждането на бъдещите им тела. Тази наука е особено необходима за бъдещото поколение. Днес всички се запитват: Как трябва да се възпитава младото поколение? Как може да се поставят правилни отношения между момчета и момичета, между мъже и жени? Българите имат обичай, когато момичето стане мома за женене, родителите ѝ я заставят да се облича хубаво, да се хареса на някой момък. Това особено се забелязва в селата. От друга страна, и момците поощряват момите да се обличат хубаво, защото повече харесват добре облечените моми. И момците, като станат за женене, започват да се обличат по-хубаво. Като се оженят, едни от мъжете обичат жените им да се обличат хубаво, но други не обичат и казват на жена си: За кого ще се обличаш сега? Търси ме, намери ме, вече няма защо да се докарваш толкова. И жената казва същото на мъжа си. И наистина, когато момата се ожени, тя тръгва невчесана, лошо облечена. И мъжът прави същото. Това е криво разбиране на живота. Напротив, когато се оженят, хората трябва да се обличат по-добре, отколкото по-рано. Мъжът не иска жена му да бъде хубаво облечена, не защото не обича хубавото, красивото, но защото в него е влязло вече някакво подозрение по отношение на жена му. Подозрението е язва, която, влезе ли веднъж в живота, той губи вече своята сила, красота и смисъл.

Сега аз говоря за съзнателния, а не за обикновения живот на хората. Като казвам, че обикновеният човек, който се занимава с дребнавостите на живота, има височина под 165 см, това не е абсолютна мярка. Нито пък може да се каже, че всеки, който има височина 165 см. и повече от 165 см., е човек с висок идеал. Нормално развит човек е онзи, в мерките на когото има правилно отношение: между височината и широчината му трябва да има съотношение; между ръцете и краката му, между главата, трупа и краищата пак трябва да има известно съотношение. Значи, между числата, които определят отделните удове на човешкото тяло, непременно трябва да има известно съотношение. Измени ли се едно от тия числа, едновременно с него се изменят и останалите. Тези числа са живи, съзнателни единици, и с тях работи живата математика. Обикновената математика работи с обикновените числа. Когато искате да придобиете щастието, да станете силен, щастлив човек, вие трябва да влезете във връзка със съзнателни, по-напреднали от вас същества, които да ви помагат. Често вие се молите на Бога, на висшите същества, но молитвата ви не се чува. Защо? Защото не знаете, как да се молите. На всяко желание, което сте отправили към висшите същества, трябва да се устоява. Не е достатъчно само да кажете, че искате да живеете за Бога, но трябва да живеете! Като кажете, че искате да бъдете богати, тази идея трябва да осмисли живота ви, да знаете, защо искате да бъдете богати. При това положение, вие можете да станете богати. Човек не може да бъде щастлив,

ако не е богат. Той не може да бъде богат, ако няма любов в себе си. Първото условие за съзнателния човек е да има любов в сърцето си. С тази любов той ще бъде готов да се притече в помощ на всеки страдащ човек. Сега хората страдат, пъшкат, но няма кой да ги чуе. Защо? Защото между тях няма вътрешна връзка.

Време е вече тази връзка да се създаде! Тя съществува, но се е разслабила малко, трябва да се възстанови, да се закрепи повече. Днес е необходима връзка между съзнанията на всички хора. Щом тази връзка се възстанови, Божествената енергия ще потече в тях. Тази енергия трябва да тече постоянно, без прекъсване, затова инсталацията трябва да се поправи. Съвременните хора уреждат земния си живот, а говорят за възкресение. Прав е стремежът им към възкресение, но те трябва да бъдат готови за него! Възкресението представя новия живот, който ще осмисли и частния, и целокупния живот. Едни хора са възкръснали вече, а други сега ще възкръснат. Кои хора са възкръснали? Новите хора. Новият Адам е човек на възкресението. Христос казва: „Когато Син Човечески дойде втори път на земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората? Този Син Човечески е вторият Адам, за когото се казва, че е дух животворящ. Ако питате съвременната църква, тя ще ви каже, че много време има още, докато вторият Адам дойде. Ако питате окултните общества, и те ще ви кажат същото. Обаче, аз казвам: вторият Адам е дошъл вече, и райската градина е приготвена. Ако бихте влезли в тази градина само за една минута, не бихте желали да се върнете назад. Вторият Адам е в рая вече, и вратата на този рай се отваря всеки ден по един път, да влезе вътре онзи, който е готов за там. Казвате. Де е този рай? – Не може да се каже, защото, ако хората знаят де е, ще влязат вътре и ще го развалят. Така се развали първият рай. В Библията е казано, че раят се е намирал между четири реки, двете от които са Тигър и Ефрат, които и до днес съществуват. Де са другите две реки? Днес няма никаква следа от тях.

Казвам: гъстата материя, в която съвременните хора са слезли, както и материалните въпроси, които разрешават, съвършено са ги отдалечили от правия смисъл на живота. Вследствие на това, виждаме, колко много противоречия, какви разнообразни възгледи за живота съществуват между хората! Всички разискват, как трябва да се живее, но никой не е доволен от своя начин на живеене. Учени, философи, поети пишат по разни въпроси, предлагат разни методи, но никой от тях не е могъл да преобрази света. На кой поет досега произведението е могло да застави някой човек да раздаде имането си? Обаче, идвали са в света проповедници, велики Учители, които са обърнали някои хора към Бога, и заради Него те са раздали всичкото си имане. Христос казва: „Който дигне кръста си и тръгне след мене, ще придобие Живот Вечен. Едва Христос можа да намери 12

ученици, от които само десет останаха верни на учението Му докрай. Двамата от тях се отказаха, но след време и те се върнаха. Христос имаше и други 70 ученици, някои от които още в първо време измениха на учението. От останалите и досега има Негови ученици. Сегашните църкви принадлежат на последните Христови ученици. Коя църква принадлежи на 12-те? Тази църква коренно се отличава от другите. Христос казва на Петра. „Върху този камък ще съградя църквата си» След Христа се съгради римската църква, но колко християни загинаха във време на инквизицията! Това не е Божествена църква. Божествена църква е онази, в която Любовта живее. Тази църква е направена и външно, и вътрешно само от живи хора. Църквата на 12-те Апостоли се отличава по това, че нейният свещеник никога не сваля дрехите си. Той нито се съблича, нито се облича. Църква, в която свещеникът облича и съблича своите одежди, е на 70-те, църква, в която свещеникът никога не сваля своите одежди, е на 12 -те Апостоли, глава на която е Христос. Когато някой облича и съблича добродетелите си, той е произлязъл от 70-те ученици на Христа; когато някой постоянно е облечен в своите добродетели и не ги съблича, той е произлязъл от 12-те Христови ученици.

Сега е време да се определи, кой принадлежи към живата църква. Привилегия е за човека да принадлежи към тази църква. Който се числи към нея, той носи в себе си живот, светлина и любов. Без тези три качества невъзможно е да съществуват правилни отношения между хората Когато срещна човек със сила, със знание и с любов, той може да ми бъде брат, той може да ми бъде и сестра. Силният е започнал от безсилието, човекът на светлината е започнал от тъмнината , любещият е започнал от безлюбието. Този е естественият път на развитие. Който е дошъл до Любовта, той е минал вече границите на всички противоречия. Човек може да минава през всякакви положения на живота, това нищо не значи, това са сенки на живота, преходни състояния, в края на краищата, той трябва да дойде до истинското положение на живота, в което има смисъл. Смисълът на живота е в любовта. Да обичаш човека, значи да не му създаваш ненужни страдания, да виждаш хубавото в него и всякога да си готов да му кажеш истината. Какво лошо има в това, ако кажеш на човека, че отношенията му към Първата Причина не са правилни? Ако имаш правилна връзка с Първата Причина, като станеш сутрин, веднага ще се свържеш с душите на всички добри хора, ще им пожелаеш Бог да ги благослови и ще продължиш своята работа. Такъв човек, като върви по пътя и види на земята кесия, пълна с пари, той не се навежда да я вземе, минава – заминава, като че нищо не вижда. Ако я вземе, той счита, че ще обиди онзи, който я изгубил.

Който е изгубил кесията с парите си, той сам трябва да я намери. Ако

някой човек изгуби кесията с парите си из някоя софийска улица, ще я намери ли, като се върне да я търси? Няма да я намери. Питам: какво може да се каже тогава за разбиранията на съвременните хора за живота, за Бога, за онзи свят? Те постоянно спорят, има ли друг живот, или не, съществува ли Бог, или не и т. н. Според мене, няма защо да се спори по тези въпроси. С една дума може да се каже: Красотата на живота седи, именно, в това, че и друг свят съществува, и Бог съществува. Казано е: „Бог е Любов". Значи, Единственият, Който люби хората и ги познава, е Бог. Казвате: Де ще Го видим? Бога ще видите и в майка си, и в баща си, и в брата си, и в сестра си – във всички хора, и то по различни начини. Ако обичаш Бога, ще обичаш и формата, чрез която Той се проявява. Свещена е формата, чрез която Бог се проявява. В всяка форма има душа, частица от Бога, дето Той се проявява. Тази душа следи, хроникира всичко, което се върши около нея. Когато обичате някого, това подразбира, че и вие отговаряте на Божията Любов. Следователно, ще знаете, че в света само Бог люби. Когато вие обичате някого, ще знаете, че Бог във вас люби, а не вие самите. Ако за момент само помислите, че вие обичате, ще изгубите любовта си. Щом изгубите любовта си, ще изгубите и младостта си. Искате ли да бъдете млади, любете всички хора и винаги помнете, че Бог чрез вас люби.

Казвам: ние сме започнали с първия Адам, направен от пръст, а трябва да свършим с втория, с безсмъртния Адам, който носи Божията Любов в себе си. Щом е така, време е вече жената да освободи мъжа от робство, и мъжът да освободи жената от робство! Време е вече приятелят да освободи приятеля си от робство! Дошло е време вече братът да освободи сестрата от робство, и сестрата да освободи брата от робство; господарят да освободи слугата от робство, и слугата да освободи господаря от робство! Само по този начин ще дойде в хората възвишеното и благородното. Тогава всички хора ще бъдат отзивчиви към страданията на другите, и на техните интереси ще гледат като на свои. Това значи истински човек. Този човек не говори много и не обещава много. Той мълчи, разсъждава, обмисля и тогава говори. Някои хора обичат много да говорят. Красиво е да се говори, но ако говорите, изберете такова място, дето всички могат да ви слушат. Ако не могат всички да ви слушат, по-добре не говорете. Ако си извор, или чешма, от която извира чиста, хубава вода, нека кранът ти бъде широк, голям, водата да се излива изобилно навън, та като дойдат хората да черпят от тази вода, всеки да си налее, колкото иска, да не става нужда хората да се карат и бият помежду си. В изобилието е смисълът на Божествения живот.

Първото нещо: свържете живота със силата, знанието със светлината, красотата с любовта, а любовта – с вътрешната връзка! Съвременната

култура, наука, както и съвременното човечество са се спрели при второто положение. Те се стремят към силата, към светлината, към любовта, но въпреки това не успяват. Каквото днес придобият, утре го изгубват. Силата има смисъл, само когато се свърже с живота; светлината има смисъл, когато произтича от знанието; любовта има смисъл, когато се подтиква от красотата. Ако работи по този начин, най-после човек ще дойде до третата фаза, до любовта, като вътрешна връзка. Само тази любов е в сила да обедини хората в едно тяло и в един дух, да осъзнаят, че са части от Божествения живот, от Великия Божествен организъм. Когато хората дойдат до това положение, ще се изпълни писаното в Свещената книга: „ И ще избърша сълзите от очите им". Кога ще бъде това? Когато станете проводници на Божията Любов в живота. Когато всички хора по лицето на земята, били те управляващи или управляеми, професори или ученици, проповедници или пасоми, майки или бащи, учители или ученици, господари или работници, осъзнаят, че са едно цяло, те взаимно ще си въздействуват. Между тях ще настане единство, и всички мъчнотии в живота им ще изчезнат, ще се стопят като свещ, и няма да остане страдалец в света. Казвате: Да дойде по-скоро това време! – Времето сме ние. – Кога ще бъде това? – От нас зависи, от нашето вътрешно желание. – Кой ще направи това? – Ние. – С кого? – С Господа. Когато ние бъдем готови, Господ е вече готов, Той ни чака. За онзи, който иска, който търси с всичкото си сърце, казано е: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите". С това аз не искам да хвърлям върху вас никакъв упрек , нито да ви обезсърчавам, но казвам: Положението, до което съвременното човечество е достигнало, е подобно на положението, в което се намират децата. Всеки човек трябва да осъзнае, че пред него се открива велико бъдеще. Някой мисли, че за да намери Бога, трябва да се откаже от имането си; друг, че трябва да се откаже от майка си, от баща си, от брата си и от сестра си; трети пък мисли, че трябва да се откаже от държавата и т.н. Не, по този начин не можете да намерите Бога. Ще отидете на небето, и там веднага ще ви запитат. Де са майка ви и баща ви? Де са брат ви и сестра ви? Де е мъжът ви, де е жена ви? – Няма ги, ние се отказахме от тях. – Ще се върнете назад, да ги намерите. Казано е в Писанието: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж". Тези неща не трябва да се разбират буквално, но трябва да ги разглеждате в техния вътрешен смисъл, като символи. Едно се изисква от вас: Да бъдете помежду си братя и сестри! Всеки трябва да дойде до положението, като произнесе думата „брат или сестра", да се замисли дълбоко в себе си, и в ума му да възникнат най-възвишени и благородни мисли, а в душата му да затрепти Божественото. „ Последният Адам е дух животворящ." Христос слиза вече от небето, а с Него заедно и ангелите слизат. Слизат ангели на силата, със своите мечове. Слизат ангели на красотата. Слизат ангели и на Любовта. Красотата, свързана с Любовта, това е Небесната Дева, облечена с дрехата на Любовта

и Мъдростта. Слиза Христос от небето, а с Него заедно слизат и ангели, да ни покажат, какво нещо е Божията Любов и какво – Божията Мъдрост. Само така ние ще имаме висок идеал. Бог ще преобрази земята.– Как? – Това няма да кажа. Вие ще бъдете свидетели на това преобразование и тогава сами ще говорите за него. Това няма да стане изведнъж, но постепенно. Когато чистите къщата си, изведнъж ли става това? В първо време се вдига прах, шум, вик, но после всичко се измива, изчиства, цялата къща свети, и вие свободно приемате приятелите си, които ви посещават. Какво трябва да правите до това време? Турете новите връзки, а за старите не мислете! Ако имате дългове, не мислете за тях; ако сте невежи, не мислете за невежеството си; ако сте грешни, не мислете за греховете си! Каквото лошо имате в себе си, престанете да мислите за него. Когато Любовта слезе на земята, тя ще заличи греховете ви, няма да ги споменава. Тя ще се справи като животворящ дух. Когато Бог слезе, Той ще съди хората по човешки, а ще ги възкреси по Божествено. Следователно, първо ще има съдба, а после – възкресение. Не мислете, че съдбата ще стане на небето. Не, хората ще бъдат съдени на земята. Когато се свърши съдбата, тогава ще дойде новият живот, тогава ще дойде възкресението. Щом съдбата мине, ще настане затишие, мир. Тогава съдиите ще напуснат съдилищата си; войниците– своите постове; свещениците – своите църкви. Всички хора ще излязат вън свободни, радостни и весели, облечени в новите си дрехи – дрехите на Любовта и Мъдростта. В Писанието се казва, че свещениците ще бъдат облечени в бели дрехи, препасани със златни пояси. Тогава всички хора ще бъдат гологлави, с дълги коси. Те няма да сеят както сега, но от хълмовете ще потече масло. Тогава няма да има бури и противоречия, но навсякъде ще се раздават блага.

И тъй, на онези от вас, които са скръбни, безсилни, казвам: дръжте се за силата! На онези, които не са красиви, казвам: дръжте се за красотата! На онези, които са невежи, казвам: дръжте се за знанието! На онези, които живеят в безлюбие, казвам: дръжте се за любовта!

На всички хора казвам: Дръжте се за живота, за знанието и за любовта!

Беседа от Учителя, държана на 13 ноември, 1927 г. София – Изгрев.

1927_11_13 Целесъобразни среди
лекция пред специалния клас

ЦЕЛЕСЪОБРАЗНИ СРЕДИ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

(Чете се темата: „Произход на тъкачеството“.)

Сегашните хора гледат на тъкачеството като на занаят. Наред с него се говори и за рударството, пак като занаят. Обаче ние се интересуваме за техния произход. Кой човек или народ е започнал пръв да копае руди? Това са въпроси, от които се интересуват естествениците, хората на положителните науки. Религиозните и духовни хора говорят за хармоничен живот, който се обуславя от благоприятни външни и вътрешни условия. За да живее хармонично, да бъде здрав, първо човек трябва да бъде господар на външните условия. За това е нужна разумност. Кога две същества живеят разумно? – Когато пътят им образува успоредни линии. Първоначално те се движат по прави линии (фиг. 1). След известно време изменят движението си: едното същество се извива наляво, другото – надясно и образуват една форма (фиг. 1), която напомня формата на земята. Едното същество създало едната половина на земята, а другото – втората половина. Тази форма може да се уподоби и на плод – ябълка, орех, лешник и др. Защо орехът и лешникът имат твърди черупки? – За да издържат на външните неблагоприятни условия. Следователно, когато казваме, че някой е твърд по характер, разбираме, че той е живял при неблагоприятни външни условия. Тези условия правят човека твърд, упорит. Ако вътрешните условия са неблагоприятни, той става жесток.

Формата, която двете същества образуват, може да бъде стомна. Колкото по-красива е стомната, толкова по-голямо внимание обръща на минувачите. Ако отивате за вода с нея, децата ще вървят след вас, ще искат да знаят какво има в стомната. Те ще я замерват с камъни, докато се пукне и водата изтече. Видят ли водата, ще бъдат доволни, че са научили нещо. Те са научили нещо, но вие сте изгубили стомната си. Как можете да се справите с децата, че и те да се задоволят, и стомната ви да остане здрава? Ще им дадете по няколко ореха. Като видят орехите, децата ще забравят стомната. Същевременно вие ще се запознаете с тях и те няма повече да замерват стомната ви с камъни. Следователно, когато обществото отвън ви преследва или когато външните условия са неблагоприятни за вас, подхвърлете им нещо – орехи, пари, с което да ги залъжете да се

занимават, да не ви безпокоят.

Като говорим за мъчнотиите и изпитанията, за страданията и болестите, ние имаме предвид разумните мъчнотии, които ползват човека, а не онези, които нищо не допринасят. Например, Толстой казва, че след всяко боледуване придобивал известно прозрение. Той гледа на страданията, на мъчнотиите и на болестите като на посвещение. Някой си счупил крака и страда. Ако нищо не придобие от това страдание, напразно е счупил крака си. Но ако чрез боледуването той се запознае с лекаря, с цялото му семейство и създаде от тях добри приятели, страданието му се оправдава. Човек страда и не се ползва от страданията си дотогава, докато гледа на физическия свят като на някакъв отделен, случайно създаден свят, без никаква разумност. Какво се каза на Моисея, когато отиде на Синайската гора да получи законите? – Той чу Божия глас, Който му говореше да направи всичко така, както видял горе. Значи над физическия свят има друг, по-висок, който се управлява от Разумността. Същата Разумност работи и във физическия свят, по същите закони и принципи. Който разбира този закон, той лесно се справя с мъчнотиите и страданията и различава целосъобразните от ненужните. Нека всеки от вас да си постави за задача да различава разумните от ненужните страдания. Представете си, че е дошъл някой виден музикант или философ и по нямане на пари не можете да си купите билет. Трябва ли да страдате за това? Разумно ли е вашето страдание? Ако не можете сам да отидете, ще помолите някой, който е присъствал на концерта или на сказката, да ви разкаже нещо. Ще възразите, че обичате сами да пиете вода от извора, а не други да ви носят от него вода. Кой е истинският извор: който извира от земята, или който слиза от небето?

Задачата на всеки човек е да различава страданията, дали са целосъобразни, или не; дали идат за изпитание, или са ненужни. Като си отговорите правилно, ще потърсите начин да се справите разумно с тях. Понякога е за предпочитане да се откажете от някакво благо, отколкото да го получите. Днес много хора живеят на земята, като във велик Божествен университет, но не всички са записани за редовни ученици. На земята има много университети, създадени по подобие на Божествения. Като влезе в един от тези университети, човек вижда разликата, която съществува между тях и Божествения. Вън от Божествения университет всички останали са само подготвителни институти за истинския, вечен университет. Както четирите годишни времена се различават едно от друго, така се различават временните университети от вечния. Така и хората се различават едни от други, според времето, когато са раждани. Онзи, който е роден зимно време, се различава от този, който е роден през пролетта. Достатъчно е да погледнете лицето на човек, роден през зимата,

за да познаете какво е било времето, имало ли е сняг, или не; ако някой е роден през пролетта, лятото или есента, на лицето му се чете всичко: какво е било времето, имало ли е изобилие, или не – всичко е написано на човека. Той е книга, в която може да се чете всичко с най-големи подробности. Който може да чете, той познава мислите и чувствата на човека, разбира неговия вътрешен живот. Колкото по-дълго време се задържат образите на мислите и чувствата върху човешкото лице, толкова по-здрав е той. Мислите и чувствата са нишките, с които човек тъче платното на своя живот.

Работете съзнателно, за да влезете в Божествения университет. Правете опити да преодолявате мъчнотиите и неразположенията си. Ако сте неразположени и не можете да учите, кажете си няколко пъти тихо думите: „живот", „светлина" и „любов". След това кажете: „Аз се движа в живота; аз живея в светлината; аз живея в любовта". Като повторите няколко пъти тези мисли, ще видите какво действие ще окажат върху вас. Животът изнася много неща пред човека, но когато той рече да ги вземе, те веднага се скриват. В такова положение се намирате при срещата си с някой адепт. Вие се оплаквате от сиромашията си, и той ви дава пълна кесия със златни монети. Туряте кесията в джоба си, но след известно време джобът ви се изпразва. Къде отидоха парите, не знаете. Вие се намирате в положението на човек, на когото стомната е пукната. Той не знае това, отива на чешмата, пълни стомната, но водата се излива. Кой е виновен? – Който е направил стомната. Кой е по-разумен: който налива водата, или който носи пукнатата стомна?

Като изучавате окултните науки, трябва да се ползвате от техните методи, за да решавате задачите си правилно. Всяка мъчнотия е задача, която трябва да се реши правилно. Първо, трябва да знаете от какъв характер е тя, външен или вътрешен, за да употребите съответен метод. Не можете ли да приложите към мъчнотията някакъв метод, вместо да се ползвате от нея, тя ви създава нови неприятности.

Един кон бил вързан за един подвижен дарак така, че като прави кръгове около дарака, последният се движел и раздрънквал вълната. За да обикаля дарака доброволно, на известно разстояние пред него турили сено, което да привлича коня. По цели часове конят гонел сеното, но не могъл да го стигне. Обаче даракът се движел и вършил работа. Както конят обикаля около дарака да гони сеното, същото правят и хората. В живота на всеки човек има по един дарак и пред него куп сено, което той гони да стигне. Не е лошо, че човек гони сеното, но трябва да знае на каква основа е застанал.

Основата, на която съвременните хора стоят, трябва да бъде неподвижна.

Човек трябва да мине от подвижната към неподвижната основа на живота, т.е. от условията на временния живот към вечния живот. След като обикалял цял ден дарака, най-после конят получава малко сено. Следователно и човек, след като работил десетки години в света, при подвижна основа, на края ще му се даде малко почивка. Ако някой учен, писател или поет работил цял живот за отечеството си и в края на краищата критиците го нападнат от всички страни, той се обезсърчава, не иска вече да живее. Защо трябва да се обезсърчава? Ако пък не може да понесе критиката и се обезсърчи, нека си постави за задача да изучава обезсърчението, условията, при които се появява и т.н. Поне ще го разреши научно. Радвайте се, когато обезсърчението дойде при вас. То ви дава възможност, като на учен човек, да го изследвате, да придобиете нови знания. Застанете в положението на учен човек, изследвайте живота във всяка негова стъпка, в най-малките му прояви; изследвайте светлината стъпка по стъпка, в най-слабите ѝ прояви; изследвайте любовта стъпка по стъпка, в красивите ѝ прояви.

Нека всеки от вас си постави за задача, цял месец да изследва мъчнотиите, страданията, обезсърченията си и да се произнесе, целесъобразни ли са, или не; при какви условия се явяват – благоприятни или неблагоприятни, външни или вътрешни. Колкото по-искрен е ученикът в изследванията си, толкова повече знания ще придобие. Нека всеки си отбелязва в тетрадка, като в дневник, резултата на своите научни изследвания.

Работете съзнателно върху себе си, да придобиете повече живот, повече светлина и повече любов. Живот, светлина и любов са целесъобразни среди, при които човек расте, цъфти и зрее.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 13 ноември 1927 г., София.

1927_11_16 Превръщане на киселините
лекция пред общия окултен клас

ПРЕВРЪЩАНЕ НА КИСЕЛИНИТЕ

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името му благословено!"

Размишление.

На всички е известно, че при предаване и приемане на телеграмите има предавателни и възприемателни станции. Такива станции съществуват и в психическия живот на човека. Представете си, че в този живот на човека има само предавателни станции, а няма възприемателни. Как мислите, какво ще бъде тогава положението на човечеството? От две хиляди години насам християнството се сили да построи възприемателни станции, чрез които хората да възприемат всичко онова, което небето им изпраща. В новата култура хората ще се снабдят вече и с възприемателни и с предавателни станции за небето. Който няма собствен телефон или телеграф, той ще бъде принуден да се ползва от тоя на своя ближен. За предпочитане е всеки човек да има свой собствен телефон, телеграф или свое собствено радио да си служи с него, когато му потрябва. Голяма привилегия е за човека да има свое собствено радио. Да има човек свое радио, това значи направо да възприема знанието отгоре и после да го асимилира в себе си.

Какво виждаме днес? – Всички съвременни хора възприемат истините опосредствено, от устата на светиите, на пророците и ги предават на другите. Те преповтарят какво е казал еди-кой си пророк или светия, какво са казали апостол Петър, апостол Павел, какво е казал Христос. Те само възприемат и повтарят. Ако учениците само повтарят какво е казал учителят им, а не изучават и прилагат казаното, какво ще ги ползва това знание? Стотици години да преподава, учителят пак не би могъл да изкаже всичко онова, което знае. Предаването на знанието е непреривен процес и като такъв, той е органически процес. Предаването от невидимия свят е прилив към физическия свят, а възприемането от физическия свят е отлив.

Следователно, докато има отлив, т. е. възприемане, всякога ще има и предаване на Божественото от невидимия свят. Понякога и в Божественото става отлив. Тогава хората започват да страдат. Страданията заставят човека насила да се моли. Ако нямаше страдания в живота, хората никога не биха се молили доброволно. За да накарат човека да предаде една

телеграма до небето, или да отправи няколко топли, сърдечни думи към небето, непременно трябва да се натъкне на някаква голяма беля или да преживее голямо страдание. Ако не преживее нещо тежко, нещо страшно, молитвата на чоека е повръхностна, тя едва се издига над главата му, но по-далеч от него не може да отиде. Щом се натъкне на големи страдания, човек отправя гореща, дълбока молитва към Бога. Само тази молитва може да отиде далеч, да се предаде направо в невидимия свят. Значи, практическото приложение на страданието е това, че прави молитвата на човека интензивна, а връзката му с Бога – здрава и съзнателна. Ето защо всеки човек трябва да има собствено радио, чрез което да предава и да възприема телеграмите. Станциите днес са евтини и всеки трябва да прекара в себе си такава станция, чрез която да влезе в контакт с Божествения свят. Щом имате контакт с този свят, ще ви се даде и съответен номер. Човек не може всякога когато пожелае да говори с една или с друга станция. Той трябва да чака ред, да избира благоприятни моменти. В духовния свят има строго установен ред и порядък за всяко нещо. Възприемането и предаването чрез радиото представя вътрешната страна в живота на ученика. Чрез радиото си той придобива главно вътрешни, проверени знания. Външно, чрез своя ум и сърце, той придобива външни, теоретически знания, които служат за упражнение на неговия ум и неговото сърце.

Например, в духовния свят човек изучава вътрешната, мистичната страна на химията. На физическия свят обаче той изучава пак химия, но от теоретическа и практическа страна. Като правите опити в областта на химията, вие знаете, че киселините могат лесно да се неутрализират с основи, и оттам, според количеството на основата дадена киселина може отчасти или напълно да се неутрализира. Като знаете това нещо в практическата химия на земята, вие ще пренесете това знание и в психическия живот на човека. Ако се натъкнете на някоя мисъл, която съдържа повече киселина отколкото основа, трябва да потърсите начин, как да неутрализирате излишното количество киселина в тази мисъл. Ако излишната киселина остане свободна, дето мине, тя ще изгаря, ще разяжда; с една дума, тя ще причинява пакости. Същевременно трябва да знаете, по колко атома от всеки елемент трябва да извадите от дадена киселина. Имате, например, формулата на киселината, която се състои от два атома за-вист, от четири атома омраза и от пет атома съмнение: 3|2| O|4| C|5|. Какво трябва да направите с тази киселина, за да стане тя безвредна? Тази киселина е образувана от черната ложа, затова трябва да се пазите от нея. Тя е силна отрова. Тя се предава на мисълта чрез въздушните течения, вследствие на което човек мъчно може да се освободи от влиянието на тези отрови върху организма си.

Как се промъква завистта в човека? Имате един слуга, когото не обичате. Обаче един ден той се издига материално над вас и заема високо положение в обществото. У вас веднага се явява скрита, вътрешна завист към него, имате желание даже да му напакостите по някакъв начин. Ако го обичахте, вие щяхте да се радвате на неговото повдигане. Но и той от своя страна не ви обича. Когато е бил ваш слуга, вие не сте се отнасяли добре с него, вследствие на което и той крие тайна омраза към вас. При това положение и в двамата се явява съмнение един към друг. И двамата се съмняват в себе си дали ще постигнат своите цели. Тези три елемента се съединяват и образуват психическа киселина. Един от елементите на тази киселина действува върху ума, другият– върху сърцето, а третият – върху волята. Съмнението действува върху волята, вследствие на което човек се колебае, не знае как да постъпи. В съмнението, макар и отрицателен елемент, се крие духовна сила извън човешкия живот. Понеже знаете материалната химия, кажете с кой елемент можете да заместите, например, съмнението в дадената киселина? Вие знаете при това, че във всяка киселина можете да заместите водорода ѝ с метал и да я превърнете в сол, която има съвършено различни свойства от дадената киселина. Щом знаете това свойство на киселините, правете опити да замествате омразата, завистта или съмнението с такива елементи, че да се получи съвършено ново съединение, с нови и безвредни свойства в сравнение с киселината. Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате окултната химия, да се справите с киселините. Химикът лесно се справя с киселините. Щом види, че някъде има излишък от киселина, той взема известно количество основа и я неутрализира. Питате:" Трябва ли да мразим?" – Да задавате такъв въпрос, то е все едно химикът да се запитва, трябва ли да има сярна, солна или азотна киселина в лабораторията си? Химикът трябва да има и сярна, и солна, и азотна киселина в лабораторията си, но всяка киселина трябва да бъде поставена в шишенце, добре запушено, и да си служи с нея само когато му потрябва. Той може да употреби тези киселини за добро или за зло. Следователно злото не седи в това, че химикът има киселини в лабораторията си, но в начина на употреблението им: ако не ги употребява намясто, киселините ще причинят големи вреди. Ако ги употребява намясто, те ще бъдат като медикаменти. И завистта е киселина за психическия живот, но тя става опасна, когато се придружава от омразата. Иначе сама за себе си приложена, тя не е опасна. В български еик думата "завист" не е лоша. Докато работи сама, завистта не е вредна киселина, но щом дойде при нея омразата, тя става опасна. При това положение идат лошите последствия: съмнението, отмъщението и т. н. Тогава се образува сложната формула: З|2|У|4|С|5|0|10|. Това е киселина, която е дошла до върха на своето развитие. Дето влезе, тя произвежда големи разрушения. Не мислете, че тази киселина е въображаема. Тя съществува в психическия живот на хората и създава големи нещастия. Докато елементите ѝ са

отделени един от друг, те не оказват разрушително действие върху човека. Съединят ли се в едно цяло и образуват киселина със сложен състав, разрушителното ѝ действие е голямо. Като се изследват свойствата на отделните елементи омраза, завист, съмнение, отмъщение и др., ще видите, че всеки елемент е съставен от специфична материя. Опитният химик лесно ги различава. Всяка материя е проводник на съответни сили. В този случай материята е формата, в която дадена сила трябва да се облаче. За всяко не-що трябва да има съответен проводник. Как би се разпространила светлината, ако не съществуваше етерът? Всички знаете, че етерът е проводник на светлината, т. е. на светлинната енергия. Въздухът, водата също така играят известна роля като проводници на някакви енергии. Без проводници енергиите в природата не биха могли да се предават и възприемат. Вие трябва да изучавате тия въпроси от научна гледна точка, за да познаете себе си, да познаете и другите хора. Например, вие често се поддавате на афекции и мислите, че те са присъщи на вашето естество. Като ги изучавате внимателно, ще видите, че те са сили извън вас, които не съставят неразделна част от вашия вътрешен живот. Те са сили, енергии, които се проявяват в различните възрасти на човека. Същото може да се каже и за отрицателните елементи в природата, които действат като киселини в човешкия организъм. Съмнението, например, се явява повече в старите хора. То е образувано от по-фина материя отколкото омразата. Вие трябва да изучавате силата на тези елементи и киселини, да можете да се ползвате с тях. Те са специални знаци и формули, с които си служи бялата магия. В Писанието, в Псалмите на Давида има ред формули, с някои от които си служи бялата магия, а с някои – черната. В някои от Псалмите си Давид отправя заклинания към неприятелите си. Тези заклинания са магически формули, с които той иска да обезсили неприятелите си, да се освободи от тях. Когато изучавате човека с неговите положителни и отрицателни качества, добре е да разгледате произхода на всяко негово качество. Например, какъв е произходът на завистта? – Завистта се е явила с първата проява на творческия ум в човека, и то главно в областта на неговото стяженолюбие, на желанието му да придобива повече богатства, повече знания. И всякога, когато поставят някакво препятствие в тази област, веднага в човека се явява завистта. Щом се противодейства на творческия ум на човека, той започва да се страхува да не би някой да го изпревари, да излезе пред него. Този страх събужда завист, а понякога и омраза. След това се явява гневът. Щом се разгневи човек, творческият ум започва да работи в него, но в разрушителните области. Тогава и въображението в човека взема участие и той започва да търси някакъв начин за отмъщение. В това време религиозното чувство в човека, съвестта, моралните чувства като че се парализират, докато той даде ход на своето отмъщение. Като се извърши експлозията, човек утихва, прибира се в себе си и започва да мисли. Но тук действието не спира.

Всеки акт или всяка реакция има обратно действие. Няма да мине дълго време, този човек от друго място ще получи същия удар, какъвто сам е нанесъл на другия. Вторият пък ще получи същия удар от трето място и така ще се образува цяла верига на отмъщения. Докога ще се продължава това нещо? – Докато най-после се намери един разумен човек, който ще даде друго разрешение на въпроса и ще спре тази верига на отмъщения. Хиляди хора могат да влязат в тази верига, но една разумна душа е в състояние да извади всички тия хора от кръга на престъплението, в което са попаднали.

От две хиляди години насам християнството се сили да освободи човечеството от тези омотавания, да ликвидира със своята карма. Човечеството ще ликвидира с кармата си, когато всеки поотделно ликвидира със своята карма, когато се освободи от всички връзки на миналото си. Мнозина мислят, че задачата на християнството е да спаси човека. – Въпросът не е в спасението. Лесно е човек да се спаси. Веднъж имате обещание от Бога, че ще ви спаси, няма защо повече да се страхувате. Опасността е там, че и спасеният пак може да греши, пак може да създава карма. Бог никога няма да отмени думата си. Хиляди пъти да грешите, Той пак ще ви прости, но за вас е важно, като сте спасени веднъж, да не повтаряте същите погрешки. За вас е важно като ликвидирате с кармата си, да не се свързвате отново, да не създавате неправилни връзки.

Казано е, че Бог ще изхвърли човека от лицето си. – При какви условия е възможно това? Това е възможно, когато човек съзнателно скъса връзката си с Бога. Иначе веднъж спасен, Бог е вложил в човека възможности и условия да поддържа своето състояние. Човек е спасен вече, няма защо да очаква ново спасяване. Евреите криво разбраха стиха, че Бог ще изхвърли човека от лицето си за вечни времена. Думата "вечни" времена е относителна, тя подразбира един век, два века и повече, но не подразбира абсолютната вечност. Ето, евреите прекараха в робство под египтяните четиристотин години, след което Мойсей ги освободи. Те изправиха една погрешка, едно престъпление, но направиха друго. Казано е в Писанието, че те няма да получат Божието благословение, докато не кажат: "Благословен Онзи, Който иде в името Господне!" Щом кажат така, те ще разрешат въпроса.

Сега се проповядва на човечеството, че цялата вечност не би била в състояние да изкупи греховете му. – Такова нещо не е казано в Писанието. В Стария Завет се казва, че някои хора и до девети род няма да влязат в Царството Божие. – Кои са тези хора? – Това са хората на безлюбието. Който люби, той няма защо да се страхува. Този стих не се отнася до любещия. Веднъж спасен, веднъж влязъл в Божията Любов, човек не

трябва да се страхува, нито да се съмнява. Да бъдеш спасен, това значи и ти от своя страна да издържиш на обещанието да живееш в Божията Любов. В Бога обратни решения няма. Веднъж дал обещание да ни спаси, Той вече го е изпълнил. Ние трябва да бъдем внимателни, да не спрем Божието благословение, да не запушим онези места, през които се втича. Щом затворим кепенците си за външната светлина, ние мислим, че Бог се е отдалечил от нас. – Не, Божието благословение минава и заминава, но не може да проникне през затворените кепенци. И след всичко това ще кажете, че Бог ви е забравил. – Вие сами себе си забравихте. – Какво да правим тогава? – Отворете широко кепенците на вашите прозорци да може Божията светлина да мине през тях с всичката си сила!

За да не изпаднете в заблуждение, в тъмнина, пазете се от отрицателните сили като завист, омраза, съмнение, подозрение и т. н. Те са киселини, които действат разрушително върху ума, сърцето и волята. Ако съмнението, например, попадне в ума на човека, той престава да учи и казва:" И без знания може. Не ми трябват толкова много знания." – Чудни са съвременните хора, като се отказват от много знания! Колко знание е нужно на човека? Когато придобила изкуството да плава във водата, жабата казала:" Повече знание от това не ми трябва." – Но ето, жабата и до днес е останала в много елементарно състояние на развитие. И до днес още жабите крякат във водата. Когато рибата си направила перки, с които да плава във водата, и тя казала:"Повече наука не ми трябва. Нали мога да слизам дълбоко във водата и да излизам на нейната повърхност да си намирам храна, това ми е достатъчно. Няма защо да мисля за къщи, за оране и за копане. Няма защо да мисля за готвене, за наредба на къща и т. н. Културата, която имам, ме задоволява." – Да, но рибите и до днес останаха във водата, с малки придобивки за развитието си. След рибата дойде птицата. Тя развила изкуството да хвърчи във въздуха и се задоволила с това, което постигнала.– Да, но с това изкуство птиците останаха и до днес във въздуха. Някои птици можаха да се превърнат в четвероноги и слязоха на земята да учат изкуството на ходене по твърдата почва. Четвероногите не потърсиха повече знания, затова останаха и до днес четвероноги. Най-после дохождаме до човека, който казва:"Достатъчно ми е това, което зная." Обаче има хора, напреднали в своите стремежи, които не се задоволиха с малко знание и работиха, станаха светии, ангели. Какво показва това? – Това показва, че човек се нуждае от здрава, от положителна наука.

Доде се простират знанията на съвременните хора? – Съвременните хора признават за наука само онова, което може да се подложи на опит. Така е, но има още ред науки, които откриват миналото, говорят за настоящето и предсказват бъде-щето. Истински ученият трябва да бъде астролог,

физиогномист, хиромантик, френолог и т. н. Като вземе ръката на човека, той трябва да чете по нея неговото минало, но и това още не е достатъчно. На ръката е написано миналото на човека, а по рефлексия, по отражение на това минало, хиромантикът трябва да прониква и в бъдещето. И тогава според степента на неговото прозрение, някои неща ще бъдат верни, а някои няма да бъдат верни. Всички окултни науки, синтезирани в едно, дават една обща наука, която всеки окултен ученик трябва да придобие. Когато един ангел слезе на земята, той започва да изучава първо елементарните работи: той изучава състава на въздуха, на водата и на твърдата почва. После започва да изучава всички форми, които предшестват човека – минералите, растенията и животните. Най-после, като дойде до човека, той има вече достатъчни знания. Той не чете по ръката на човека, но чете по окръжаващата среда. Средата, условията, при които човек живее, определят какъв е този човек. Наистина, ако хората се водят по рецепти, дадени от разумния свят, те ще имат съвсем друга хигиена, друг начин на живот от този, по който днес се водят.

Адептите, например, не пият водата както обикновените хора. Като вземе чаша вода, адептът първо ще я прецеди, ще я дестилира и тогава ще пие. Той знае бърз начин за пречистване на водата. Ако трябва да посади жито, той ще го посади и отгледа по начин, съвършено различен от този, по който съвременните хора го отглеждат. Адептът не сее с десетки и стотици декари, както правят нашите земеделци. Той ще посее най-много половин до един декар земя, но ще изкара от нея голямо количество жито. Защо? – Защото той знае начини, по които внася част от своята енергия в житото. Той сам трябва да пипне житото. При това през цялото време, от посаждането до ожънването на житото, той е в молитва. Без съзнателна работа и молитва нищо не става.

Като ученици вие трябва да изучавате съзнателно всеки предмет. И като го изучавате, трябва да се молите да ви се открие неговия вътрешен смисъл и приложение. Великият Учител разбира всички неща в техния вътрешен смисъл, вследствие на което знае как да постъпва. Ако при него дойде някой невежа без никакъв стремеж, той даже няма да се докосне до ръката му. Защо? – Знае той, че този човек няма разумно да използува дадената енергия.Великият Учител се занимава с души, които се стремят към знание, към светлина. А за обикновените хора, за невежите има обикновени учители. Великият Учител не губи времето си за празни работи. Неговото време е скъпо, не може да се изразходва без полза. Той има право отношение към Бога и служи на Неговата воля. Щом изпълнява тази Велика воля, той предава знанието си само на онези души, които са готови да следват Неговия път. Що се отнася до останалите, до обикновените хора, той оставя времето да ги събуди. Ако преждевременно

им даде някакво знание, те не могат да го из-ползват.

Като знаете това, не трябва да се обезсърчавате. Обезсърчението ще дойде при вас, ще ви посети, но приемете го само като гост, да дойде и да си отиде, не го задържайте дълго време при себе си. Обезсърчението, страхът у човека показват, че той знае малко, не вярва във Великите закони на живота и на природата – с една дума, вярата му е относителна, а не абсолютна. Един пророк като Илия и той се поколеба в своята вяра. Като се намери в трудно положение, той се обърна към Господа: "Господи, защо си ме оставил сам? Аз мислех, че ще мога да помогна на израилския народ, а видях, че нищо не направих". И му се отговори: "Обърни се и виж, че като тебе такива има в Израил още седем хиляди, които те подкрепват". Илия, който беше виден пророк, който виждаше нещата, не знаеше това. Кога се разколеба Илия? – Когато изби пророците на Ваала. Тези 400 пророци го обсебиха, като му казваха:" Ти ни уби, защото сме служили на лъжлив бог. Покажи ни сега пътя към истинския Бог. Кажи ни как да се домогнем до огъня на любовта." След това трябваше да дойдат същества от невидимия свят да му помогнат. Те не го изобличиха, но му казаха:" Ще отидеш сега в пустинята, дето ще прекараш в пост и молитва, докато ти покажат, по кой начин светът може да се изправи." В това време се яви голяма буря, вътър, който къртеше камъни и дървета, но Бог не беше в бурята и вятъра. После дойде огън от небето, който разпали, изгори всичко, но Бог не беще и в огъня. И най-после Илия чу тих глас от небето, който му говореше: Научи ли вече урока си? Разбра ли как светът ще се оправи? – Светът няма да се оправи нито чрез бурята, нито чрез огъня, но чрез тихия глас, т. е. чрез разумното начало в човека. Вместо тебе ще дойде Елисей. Елисей се отличавал със своя мек характер.

И тъй, бурята, огънят, това са методи, които се прилагат в низшите светове. Обаче, когато е необходимо да познаем Бо-жествения свят, Божественото, тогава ще чуем тихия, мекия глас. Докато се интересувате от това, защо двама души се карат помежду си или изживяват някакво съмнение, вие сте в метода на бурята. Какво правеше Илия, когато дойде бурята? – Той се молеше, но същевременно разбра, че Бог не е в бурята. Бурята е метод, който се прилага от хората. Бог не е в бурята, не е в огъня, не е в омразата, в съмнението, в отмъщението, в осъждането. Бог е в тихия глас у човека. Той е разумният живот. Той е в тишината. Когато тихият глас проговори на човека, той ще разбере какво нещо е Божественото и какво – човешкото, и ще си каже:"Едно време живях в бурята, във ветровете като птица, но сега разбрах Великото. Едно време живях в омразата като риба, но сега разбрах Великото." Наистина, който живее в омразата, той е студен като риба. За себе си е горещ, но за другите е студен. Той има желания в себе си да унищожава, да къса, да руши. Тези състояния са в

човека вътре и той трябва да се освободи от тях. Те се дължат на мислите и чувствата на падналите същества, които засягат изобщо цялото човечество. Те изпращат своите мисли и чувства в пространството, вследствие на което хората се заразяват от тях като от епидемия. В това отношение любовта на сегашните хора служи като добър проводник за възприемане на тази епидемия. Защо? – Защото в любовта душата се отваря като цвят и тези течения падат върху нея като слана и я попарват.

Ето защо напредналите същества от най-стари времена са давали методи на хората да се предпазват от тия течения. Те неизбежно ще дойдат, но като знае методите, човек ще се разклати външно само, а вътрешно ще остане неуязвим. За възприемане на отрицателните чувства и мисли човек има радио в себе си. Иначе не може да се обясни как познава той кой го мрази, кой му завижда и т. н. Как овцата познава вълка? И на голямо разстояние да е, овцата знае, че вълкът ще дойде, и започва да става неспокойна. Тя отдалеч още възприема мислите му. Дивите кози също познават отдалеч още, че иде вълк и го избягват. Често овце и кози, които овчарят води, попадат в устата на вълка. Защо? – Защото господарят им е неразумен. Овцете предчувстват приближаването на вълка и започват неспокойно да обикалят овчаря, но той спи дълбоко, нищо не подозира. Вълкът влиза в кошарата, грабва една овца и си заминава.

Сега да направим превод на тази мисъл. Душата на човека представя овчарска кошара. Ако овчарят е заспал дълбоко, ще дойде вълкът, лошият дух отвън, ще влезе в кошарата и ще грабне една от добрите овце. Ще кажете, че няма лоши духове в света. – Желал бих да няма, но как ще си обясните причината на противоречията в света? Вършите нещо, а сами сте недоволни от него, казвате, че това, което сте извършили, е неразумно. Разумно ли е, когато човек пакости на себе си и на другите? Разумно ли е, когато човек губи вярата си в Бога? Разумно ли е, когато губи любовта си? Разумно ли е, когато мрази, завижда, отмъщава и т. н.? – Разумно е, обаче когато вярата на човека от ден на ден се увеличава, когато любовта му постоянно се усилва. Любовта на човека към ближния му и към себе си постоянно трябва да се усилва. Под думата "себе си" разбирам висшето начало в човека. При това положение и науката, и изкуствата придобиват смисъл.

За следния път всеки да отговори какво чувство или какъв метод трябва да употреби срещу завистта. Някой ще каже, че срещу завистта може да се постави любовта. – Не, и най-добрите приятели могат да се скарат с любовта. Тъй както хората днес разбират любовта, тази любов може да развали отношенията и на най-добрите приятели. Човешките прояви на любовта не разрешават въпросите. За да намерите метод срещу завистта,

трябва дълго време да мислите, да правите опити, да се самонаблюдавате. Който иска да работи съзнателно като ученик, той ще влезе в лабораторията. Тази лаборатория е невидима. В нея може да влезе само онзи ученик, който има искрено желание да работи, да се самовъзпитава. Той ще има на разположение всички химически реактиви за своите опити. Както трескавият взема хинин и се лекува с него, така и ученикът, когато страда от треска, ще влезе в своята невидима лаборатория, мислено ще вземе хинин и ще оздравее. И в двата случая резултатите ще бъдат еднакви. За това се изисква вяра. Който има вяра, той ще си служи с алхимията, ще превръща елементите.

Човек може да се лекува чрез лекарства, но може и мислено да се лекува. Имате хрема, например. Какво трябва да направите? – Някои препоръчват да седите в топла стая, да правите промивки със солена вода или да изпиете няколко чаши гореща вода, докато се изпотите, и след това да се преоблечете. Но същото може да се направи мислено: седнете спокойно на един стол и започнете мислено да пиете гореща вода. Като изпиете няколко чаши, ако опитът ви е сполучлив, ще се изпотите. След това ще се преоблечете и ще видите, че на другия ден още хремата ви ще мине. Това показва, че мисълта ви е силна. Силната мисъл лекува всички болести. Ако мисълта ви не е силна, опитът ще излезе несполучлив. Кабалистът изяснява научно лекуването чрез мисълта по следния начин. Той казва:" Мисълта е в състояние да видоизмени вибрациите на човешкото тяло. Когато човек заболее, вибрациите на неговото тяло се понижават. С мисълта обаче той може да повдигне вибрациите на тялото си и от низши да ги превърне във висши. Щом постигне това, той вече се е излекувал. В този смисъл хремата се предизвиква от особен род микроби, които попадат в носа, и ако вибрациите на организма са понижени, те намират условия за размножаване. Като се раз-множават, те дразнят слизестата ципа на носа. За да се освободят от това дразнене, от чуждите вещества, носните жлези отделят изобилно течност, която ги изхвърля навън. Щом вибрациите на организма се повишат, изхвърлянето на чуждите вещества става лесно и бързо. Чрез мисълта си човек може да усили хремата, да я доведе до най-големия предел на нейното развитие, след което тя започва да намалява, да отслабва. Най-дългият период на хремата е една седмица. Повече от това време тя не трябва да остава.

Хремата, треската, туберкулозата и ред още болести се дължат на размножаването на известни бацили в организма. Това размножаване на бацилите представя любовен процес, през който те минават. За тях е добре: те пеят, играят, веселят се, но човека опичат. Той става жертва на тяхната любов. На всяка сватба се дава поне по една жертва: все ще се заколи овца, овен или крава. Може ли днес да стане сватба без ядене и

пиене? Някои хора издържат на тези сватби, а някои се опичат на общо основание. Охтиката, треската се лекуват чрез страх. Целта при това лекуване е да се предизвика голям страх в болния. Страхът ще го излекува. Ако болният е туберкулозен, ето какво може да се направи. Както лежи и охка, изнесете болния на чист въздух в проста дървена барака и запалете бараката, като оставите вратата ѝ отворена, да може веднага да излезе вън. Като види, че стаята се запуши от дим, че нещо гори, той ще се уплаши и веднага ще бяга вън, ще забрави, че е болен, че не може да се дигне от леглото. Като се види вън, спасен от пожара, в него ще се събуди мисъл и ще благодари на Бога, че го избавил. Тази мисъл ще събуди в него подтик за нов живот. Този опит може да се направи, когато болният е в първия период на болестта си. Вие можете да направите опита лятно време, но така естествено, болният да не разбере, че нарочно сте запалили бараката. Ако разбере намерението ви, методът няма да даде никакъв резултат.

И трескага може да се лекува с предизвикване страх в болния. Като видите някой трескав човек, бързо излейте върху него един котел студена вода, без той да знае това. И тогава, от една страна, изненадата, от друга страна, страхът ще предизвикат в трескавия силна реакция. Той ще се уплаши и трескага ще изчезне. Освен това можете да бутнете трескавия от пет-шест метра височина във вода, дълбока три-четири метра, но с условие да има човек, който веднага да го извади от водата. И този опит трябва да изненада болния. Който прави опита, той трябва да бъде много сръчен. Това са научни методи, които са били употребявани в древните времена, и то в краен случай, когато никакви други методи не са дали резултати. В такъв случай за предпочитане е да изгори една барака, отколкото да умре един човек. След като употребите един, втори, трети метод за лекуване на някой чо-век и не получите никакъв резултат, тогава невидимият свят употребява един от силните методи. Ако болният е бил богат човек, отнемат му богатството. Той изгубва богатството си, но заедно с него и болестта му изчезва. По този начин могат да заставят човека да влвзе в Царството Божие. Като вземат всичкото богатство на някой добър, но нерешителен човек, той най-после се примирява със загубата си и казва:" Няма какво, ще вървя вече в правия път. Доброволно това не направих, но като ми отнеха насила всичко, сега вече няма за какво да мисля. Готов съм да следвам Божия път." Крайните методи са за неразумните хора, а не за разумните. За разумните хора не е нужно да се употребява насилие. Често хората разправят за големите изпитания, които са минали, и мислят, че всички ще минат по техния път. – Не, по никой начин двама души не могат да минат по един и същ път. Пътищата, методите, които се прилагат за развитието на човека, са различни, специфични за всяка душа, но опитностите, които придобиват, са еднакви за всички хора. Пътят, по който хората добиват знанието, е също така различен за всяка душа. В това

разнообразие именно седи красотата на живота. Едно е важно за човека: да придобие знания и опитности. По какъв метод и по какъв път ще ги добие, това не е важно. Опитностите се добиват чрез големи изпитания. В това отношение изпитанията представят Божествен метод, чрез който хората се лекуват от своите физически и психически болести. Например, омразата, завистта са психически болести, от които човек съзнателно трябва да се лекува. Като ви посети омразата, напишете тази дума на един лист красиво, отчетливо и като ставате сутрин, погледнете листа и започнете научно да разглеждате какво съдържа тази дума. Буквата "у", с която започва думата умраза, представя човек, обърнат с главата надолу. Какво трябва да направи човек, за да се обърне в правото си положение с главата нагоре? Ако е лек и ловък, той лесно може да се обърне, но ако е тежък, ще потърси външна помощ. Като се огледа натук-натам, той все ще намери някаква помощ, която Провидението е определило за него. Близо до него има две дървета. Полека, с люлеене на ръцете на една и друга страна той ще дойде до едното дърво. Ще се хване с едната ръка за едното дърво, а после с другата– за второто дърво и ще се изправи на краката си. Люлеенето представя мисленето. Ако е паднал, човек трябва да мисли, за да се изправи на краката си.

Буквата "м", както в български, така и във всички западни езици, означава незаконни желания, т. е. желания, които се развиват по незаконен път. Когато е слизал в материята, човек е развил в себе си чувството на лакомство, вследствие на което у него са се събудили много материалистични желания. За да се освободи от тях, той трябва да живее в закона на жертвата. Ако човек не пожертва незаконните желания в себе си, преди да са се оплодили, след като се оплодят, те ще причинят големи препятствия и страдания в живота му. Буквата "р" ще бъде оръжието, което ще причини пакости и страдания на човека. Буквата "м" означава още и процес на изпразване. Следователно човек трябва да изхвърли вън от себе си онзи серум, чрез който се хранят незаконните желания. Само по този начин ше се спре тяхното развитие. Като извадите от думата "умраза" буквите "м" и "з", ще остане думата "ура-а". Като се освободиш от умразата, ти си намерил начин да се обърнеш с главата нагоре, да заемеш първото си положение, и тогава непременно ще извикаш "ура-а"! Буквата "р" показва, че волята и умът на човека са започнали вече да работят.

Това са ред превръщания, ред упражнения, които трябва да правите, за да се освободите от отрицателните мисли и чувства в себе си. Така можете да превръщате енергиите на всяка отрицателна мисъл в положителна. За справяне с всяка мъчнотия има различни методи, и то за всяка мъчнотия специфичен метод. Всеки сам може да се справи с малките си мъчнотии. Големите мъчнотии, които препятстват на човешкото развитие, се дават

като специални задачи. Когато може самостоятелно да реши една такава задача, светлината в съзнанието на човека се увеличава и той става радостен и весел. Затова е казано, че след скръбта иде радост; след нощта иде ден; след заоблачаването иде разсветяване. Ето защо всеки човек трябва да прави опити, да преодолява малките спънки, а да разрешава големите задачи. Така той ще се кали и ще стане силен да носи изпитанията, които му се дават. Като четете окултни книги, ще видите, че там, в разни форми, е предсказано, че учениците на 19 и 20 в. ще бъдат подложени на големи изпитания. За да издържат на тези изпитания, те трябва да имат силна воля. Волята се засилва с ред упражнения и опити. Мъчнотиите, изпитанията ще бъдат повече вътрешни, отколкото външни.

Като четете и прилагате беседите, ще се натъкнете и на ред методи вън от дадените. Като прилагате различните методи, в съзнанието ви ще се събудят спомени от миналото, но не случайно, а като резултат на усилията, които правите. Това е необходимо, за да можете да се освободите от наслояванията на миналото. Много от тия наслоявания са отрицателни, вследствие на което създават мъчнотии в живота ви, които непременно трябва да се разрешат! От вас се иска самообладание. Знайте, че не сте сами. Разумни същества вземат участие във вашия живот и ви помагат. Разрешаването на вашите задачи е във връзка с разрешаването на задачите на тия разумни същества. Всички живи същества, били те низши или висши, са свързани помежду си. Следователно вие не живеете за себе си само, но сте свързани, от една страна, със същества, които седят по-високо от вас, а от друга– със същества по-нискостоящи от вас. Когато пророк Илия заминаваше за другия свят, приятелите му дойдоха със специална колесница да го вземат. Никой не живее сам, никой не умира сам.

Като ученици на окултна школа, ще знаете, че има кой да се интересува от вас, има кой да ви обича и да ви дава съвети в най-трудните моменти на живота ви. Тези същества, които са готови всякога да помагат на човечеството, са наречени "невидими помагачи". В миналото, когато не са знаели това, хората са чувствали помощта им, но са мислили, че тези същества са някакви божества, вследствие на което са ги боготворили. Така се е създала идеята за многобожието, като са делили божествата на добри и лоши. Всъщност невидимите помагачи са Божествени лъчи, изпратени от Бога да помагат на хората в техния труден път. Благодарете на Бога за тези лъчи, без да ги боготворите. Когато срещнете една круша или един извор на пътя си, това не са нищо друго освен условия, които подпомагат вашето развитие. При известни случаи съществата от невидимия свят не помагат на хората, защото, ако в едно отношение им помогнат, в друго ще ги спънат. Например, излекуват един човек, но като не знае как да

поддържа здравето си, той влошава положението си. Срещате човек, който имал някакво хубаво видение. Какво прави този човек? Започва надясно-наляво да разправя какво видял. По този начин той сам си пакости, вместо да придобие нещо от това видение. След това видение този човек трябваше да започне да работи върху себе си, да използва енергията, която му е дадена чрез видението. Не е лошо, че някой се похвалил с опитността си, но като се хвали с нещо, човек трябва да прецени в себе си дали тази похвала ще послужи за неговото повдигане, както и за повдигането на неговите ближни. Ако опитността на един човек събуди завист, омраза в другите, по- добре да мълчи. От своите опитности човек може да разправя само онова, което не събужда отрицателни чувства и мисли в окръжаващите.

Ето защо от най-дълбока древност на учениците се е препоръчвало мълчание, докато развият в себе си деликатност, внимателност, да разбират де какво да говорят. Всеки ученик, който е постъпвал в школата на Питагора, е трябвало цели три години да мълчи. Мълчанието е било първото качество, което ученикът е трябвало да развива. Не е лесно човек съзнателно да си наложи мълчание. Египтяните са мълчали като риби. Силни хора са били те. Докато спазвали закона на мълчанието, египтяните били силни хора. Щом нарушили този закон, те загубили силата си. Същото може да се каже и за евреите. И съвременните християни се намират пред същата опасност: те повече говорят, по-малко действат. Те говорят какво е направило християнството досега, а не мислят какво трябва да направи днес. Когато се говори, че Англия, че Америка са силни, силата им зависи от прилагането на великите принципи в живота. Когато се казва, че дадено общество седи високо, това зависи от прилагането на великите принцити в неговия живот. Това не значи, че хората на това общество са по-добри от другите, но тия хора прилагат. Щом прилагат, те ще имат резултати. Който прилага Божествените принципи в своя живот, той има Божието благословение, той има добри резултати.

И тъй, започнете да работите съзнателно върху себе си. Вземете едно от своите противоречия, най-малкото, и го подложете на анализа да видите кое е същественото в него и кое – несъщественото. Същественото задръжте в себе си, а несъщественото – турете настрана, или го превърнете. Ако можете да изкарате нещо от него, ще имате добри резултати. В това отношение ученикът трябва да бъде алхимик. Като вземе сложното тяло, чрез алхимическа анализа той трябва да го разложи на съставните му елементи, при което опасните, вредните елементи да отдели настрана, а за себе си да запази само полезние, необходимите за неговото развитие. Така ще намерите почвата, върху която се е развивала завистта, омразата и т. н. Съмнението, отмъщението, омразата, завистта се развиват на специфични

за себе си основи, които трябва да се изучават. Например завистта не може да се развива на всякаква почва – специална почва има за нея. Не я ли поставят на съответната за нея почва, тя изсъхва.

Тези неща, за които ви говоря, не са ясни за вас, но те представят сили, със специфични свойства, които проникват човешкото естество и му влияят. Тези сили се промъкват във всички хора и се явяват като резултат на техния вътрешен живот. Борбата между боговете, предадена в митологическите разкази, се дължи именно на тия отрицателни прояви в човека, специално на завистта.

Сега да направим едно упраженение. Пръстите на дясната ръка се събират на едно място и в това положение се поставят пред устата, като че ще извадят нещо от нея. После същата ръка се изнася надясно, пръстите се разтварят, а ръката се спуща надолу.

Същото нещо се прави и с лявата ръка. Това упражнение се повтаря още няколко пъти ту с дясната, ту с лявата ръка.

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

4. Лекция от Учителя, държана на 16 ноември, 1927 г., София.

Начало: 19:00

1927_11_20 Ни мъж, ни жена
неделна беседа

НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА

Беседа от Учителя, държана на 20 ноември, 1927 г. София. – Изгрев.

„Ни мъж, обаче, без жена; нито жена без мъж, бива в Господа.“ (I Посл. към Коринтяните 11:11)

В прочетената глава апостол Павел подбужда тогавашните християни да бъдат негови подражатели, както и той е подражател на Христа. Тук се разглеждат ред въпроси, които и до днес още остават неизяснени. Това показва, че в успеха на хората, от преди две хиляди години насам, се забелязва малък напредък, много малък прогрес. Прогресът на съвременния свят се измерва с хилядни от милиметъра. Например, ако в един квадратен сантиметър се съберат сто милиона вълни от червената светлина, вие ще можете да изчислите, колко такива вълни ще се поместят в един милиметър от целия квадратен сантиметър. При това, между тия вълни има празни пространства. Питам: можете ли да измерите, колко голямо е разстоянието от едната до другата вълна? Като наблюдаваме светлинните вълни, те ни се виждат в вид на прави линии, а в същност са криви, вълнообразни. Причината затова е, че нашето око не е в състояние да схване и най-слабото извиване на светлинните лъчи, вследствие на което ни се виждат прави. На същото основание, много неща в живота ни се виждат прави, а в същност те са криви. И обратно: много неща ни се виждат криви, а те са прави. Обаче, съществува една максима, която определя истинското положение на проявите в живота. В широк смисъл на думата, правата мисъл представя най-късото разстояние между две разумни същества. С други думи казано: права линия е тази, на двата края на която седят две разумни същества.

Много от съвременните хора говорят за науката, разискват върху известни научни теории, като за нещо установено. Едно трябва да се има пред вид: Знанието е нещо относително, а не абсолютно. Това, което учените знаят днес по даден въпрос, утре техните знания по същия въпрос ще се различават от вчерашните. Науката всеки ден се обогатява с нови и нови факти, по-близо до истината. Или, ако науката не е познавала днес едно явление, утре ще го познава. Например, в миналия век планетата Уран не била позната на учените, обаче, съвременните астрономи знаят вече за нея. Те знаят, на какво разстояние се намира тя от слънцето, от земята и т.н. Те знаят още, че тази планета принадлежи към слънчевата система, но какво е нейното вътрешно състояние, не знаят. Това още не е абсолютно знание.

Може ли да се каже, че познавате човека, ако само чуете нещо за него? Например, четете в вестниците, че в София е дошъл някой германски или френски дипломатически консул, но какъв е този човек, какъв е неговият характер, не знаете. Значи, вашето знание е относително. Ако отидем още по-дълбоко, ще дойдем до въпроса за душата, върху който и досега хората спорят, съществува ли душа, или не. Онези, които отричат съществуването на душата, са в положението на учените астрономи, които наблюдават през своите телескопи, но не са могли още да видят душата в полето на своите тръби, Докато не я видят, те ще я отричат. Обаче, един ден, когато тя попадне в полето на тяхното зрение, те ще поддържат съществуването на душата, както всички астрономи днес говорят за съществуването на планетата Уран. Ще дойде ден, когато съществуването на душата ще бъде свършен факт за всички хора. Но всички души не са на земята. Те се движат из пространството, обикалят из слънчевата система, а някои от тях обикалят и другите системи, и периодически слизат на земята. Като слязат на земята, те посещават хората, влизат в телата им, оставят им своите благословения и отново отиват в безпределните пространства. Какво е движението на душите? Те се движат във вид на кръг, но спиралообразно. Как ви се вижда, приемлива ли е тази теория? И вие, като турците, ще кажете: „Ола-билир!" И така е, за всяко нещо, което не може да се докаже, казваме „ола-билир" – възможно е. Защо? Защото не можем да го докажем, но не можем и да го отречем. Да кажем за нещо, че е възможно, или абсолютно да приемем неговата възможност, това са две различни неща. Това, което казвам за душата, е вярно, то не подлежи на съмнение. Сама за себе си, душата представя малка вселена, която се движи из голямата вселена, из безграничното пространство.

Когато се говори за време и пространство в духовния свят, тия две понятия се коренно различават от понятията за време и пространство в физическия свет. Следователно, понятията за време и пространство в духовния свят могат да послужат само като въпроси за размишление, и за тях можете да кажете „ола-билир." Ако влезете в духовния свят със съзнанието, което сте имали на земята, както и със земните си познания за слънцето, за звездите, за разните планети, вие ще се намерите в голямо противоречие. Например, в духовния свет слънцето изгрева някога от изток, някога от запад, някога от север, а някога и от юг, то мени посоката на изгряването си. И ако не сте запознати с истинското движение на земята, вие съвършено ще се объркате, ще се намерите в чудо. За онзи, който разбира духовния свет, никакви противоречия не съществуват. В аналите на окултната наука са запазени бележки, в които се споменава, че преди хиляди години слънцето е изгрявало от запад. Сега аз няма да се спирам върху този дълъг процес, защо и за какво става това, но който иска да знае самата истина по този въпрос, нека отиде на северния полюс и види, как се

движи слънцето, в вид на спирала, и как слиза надолу. Като наблюдаваме слънцето от земята, на нас се вижда, че то изгрева от изток и залязва на запад, като обикаля северния полюс. Северният полюс е място на Истината. Там денят и нощта продължават по шест месеца, когато на другите места денят и нощта са обикновено по 12 часа. В умерения пояс, обаче, денят и нощта понякога са повече или по-малко от 12 часа. Привидно, това са известен род противоречия, които се явяват и в човешкия живот. Тия противоречия не са нищо друго, освен новите положения в живота, на които човек се натъква, и които не е готов още да си изясни.

В този смисъл, казвам: ако мъжът е начало на правата линия, крайният предел на тази права непременно ще бъде жената. Следователно, според тази максима, правата линия винаги се определя от един мъж и от една жена, но никога от двама мъже, или от две жени. Тъй щото, правата линия, като проекция на известна природна сила, винаги е по-активна в началото си, отколкото в края. В началото се проявява мъжкият бит, или мъжката, положителната сила, която в края, поради съпротивлението, което среща на пътя си, постепенно намалява и се превръща в негативна сила, т.е, в женски принцип.

Същите промени стават и със слънчевия лъч. В началото слънчевият лъч е положителен, активен, но понеже минава през много малки междини, той постепенно губи от своята енергия, намалява силата си и става негативен. Като знаем законите за движението на светлината, както и пътя, който минава, докато дойде до земята, ние можем да изчислим, след колко време тя ще достигне до нашите очи. В трептенията на светлината се забелязва по едно качване и слизане. Всяко качване и слизане съставят пък едно цяло завъртване на светлинния лъч, което се състои от 800 билиона трептения, по 400 билиона трептения на едно слизане и на едно качване. Може би след хиляди години учените ще виждат движенията на светлината и ще се уверят, че тя се движи в кръгове, но спиралообразно. Светлината е проводник на енергия, но същевременно и всеки светлинен лъч е проводник на друг род енергия. В това отношение, слънчевият лъч е толкова материален, колкото е материална тръбата, през която тече вода, или жицата, през която тече електрическа енергия.

Ще кажете: Дали всичко това, което се говори, е вярно? Умният никога не пита, дали дадено нещо е вярно, или не. Защо? Защото той познава тоновете на цигулката и разбира, дали един тон е правилно взет, или не. Когато чуе тона “до” на цигулката, той го познава. Ако тонът “до” се повиши с половин тон, за да не се изгуби хармонията на цялото, и другите тонове трябва да се повишат с половин тон. Обаче, има случаи, когато само

тонът “до” се повишава с половин тон, а другите тонове остават същи, без да настане дисхармония в цялото. Тогава човек се намира пред друго положение, което също, като първото, може да даде своите добри резултати. От човека зависи, за какво и как може да употреби разните гами в живота си. Има хора, които не могат да търпят високите тонове. Тяхното ухо не е свикнало към вибрациите, към енергиите на високите тонове. В това отношение, всеки музикален тон представя цев, тръба, през която минава неговата енергия. Това показва, че всеки тон има известно съдържание. Ако цигуларят свири, без да знае, какво съдържание да влее във всеки тон, неговото свирене представя удряне върху кюнците на празна канализация. Никой не обича такова свирене. Този цигулар свири без вдъхновение. Това е мъртво свирене. Значи, има мъртва, има и жива музика. Жива музика е тази, на която тоновете са пълни със съответно за тях съдържание. На същото основание, можем да кажем, че имаме мъртва и жива светлина, мъртва и жива мисъл. В духовно отношение, всяка мисъл е носителка на нещо по-велико от това, което представя външната ѝ форма, но ние не сме дошли още до положението да различаваме мислите по тяхното съдържание. Ние казваме, че мисълта твори. Мисълта, наистина, твори, защото носи сила, енергия в себе си. За да може да използува творческата сила на мисълта, човек трябва да разбира нейните закони, да знае да я разтваря, да види, какво е вложено в нея. Щом разберете съдържанието, което Първата Причина е вложила във всяка мисъл, вие ще можете да отдадете слава на тази Първа Причина, на Господа. Какво значи да отдадете слава на Господа? Когато познавате добре приятеля си, вие го възлюбвате и сте готови да направите заради него всичко, каквото той пожелае. Това значи да отдадете слава на Господа. Слава без любов не съществува. Този закон е познат на всички хора. Забележете, даже и онези, които не вярват в Бога, и те са готови да си отдават един на друг слава.

Като говоря за вярата, аз не разбирам официалната вяра, с която е трябвало отдавна да се простите. Съвременният културен човек трябва да има нова, вътрешна вяра, без да счита, че трябва да се отрече от старата вяра, както младият не трябва да се отрече от стария. Новото, само по себе си, ще измести старото. Старият и младият съществуват в света, като два противоположни полюса, както на земята, така и в Божествения свят, но се различават само в отношенията си. Тъй щото, когато се говори за нова и стара вяра, за млади и стари хора, тези въпроси не трябва да се разглеждат само в техния буквален смисъл, но и вътрешно. Ако разглеждат нещата само в техния буквален смисъл, хората могат да дойдат до ред заблуждения. Например, казано е в Писанието: „Ни мъж без жена, нито жена без мъж, бива в Господа." Този стих представя само външната страна на въпроса. Който го разглежда буквално, той ще дойде само до неговата

външна страна. Но разгледан и в неговата вътрешна страна, мъжът и жената представят два принципа, две части на едно цяло. Кое е цялото? Самият човек. Двата полюса, двете части, това са неговият дух и неговата душа. Душата може да живее отделно самостоятелно от духа, както жената може да живее отделно от мъжа, всеки за себе си, в своя физическа форма. Значи, душата може да живее отделно, както жената, в своя специфична форма. И духът може да живее отделно, както мъжът, също тъй в своя специфична форма. Ето защо, много хора носят в себе си само мъжкия принцип , само духа. За такива хора се казва, че имат дух в себе си, но нямат душа. Други пък носят в себе си само женския принцип, душата. За такива хора се казва, че нямат дух в себе си, но имат душа. Има ли някакво противоречие в това? За нас е важно човек да има или душа, или дух. Дали тия души или духове са от този, или от онзи свят, това не е важно. За нас е важно, обаче, и едните, и другите да вървят в Божествения път, да се ръководят от Божествените закони, за да изгладят противоречията, които съществуват между тях. Само при това положение вие ще можете да разрешите мъчнотиите във вашия живот. Например, ставате сутрин, чувствувате, че нещо ви липсва. Какво ви липсва? Душата. Де е отишла тя? Душата е напуснала тялото ви, защото се е обидила нещо от духа, и във вас е останал само духът. Някой път се случва обратното: духът напусне тялото ви, и във вас остава само душата. Има случаи, обаче, когато и душата, и духът напущат тялото, и то остава само със своето сърце и със своя ум, и човек се намира в голямо смущение. Защо се смущава тогава човек? Той се смущава, защото сърцето и умът му, неговите деца, са напуснати от душата и духа, т.е. от майката и от бащата. Децата се уплашват и казват: Де е майка ни, кой ще ни готви сега? Де е баща ни, кой ще ни купува дрехи? Децата са напълно зависими от своите родители.

Питам: как се създаде в умовете на хората идеята, че трябва да се женят? Те искаха да създадат и на земята такъв институт, какъвто съществуваше и на небето, но като не разбираха законите, на които той почиваше, те го изопачиха. И действително, отношенията между съвременните мъже и жени са толкова изопачени, че не е останало сянка, нито най-малко подобие от това, което съществува на небето. Като казвам, че душата е напуснала тялото на някой човек, понеже се обидила от неговия дух, това е на човешки език казано. Всъщност, понеже душата и духът се стремят към абсолютна свобода, духът е дал свобода на душата, да отиде някъде да се разходи, да посети някои места и, като свърши работата си, да се върне обратно. Същото прави и духът. Каквото душата и духът правят, никога не го съобщават на своите деца, на ума и на сърцето. Обаче, каквото правят майката и бащата на земята, всичко съобщават на своите деца. Понеже душата и духът не съобщават на децата си, какво вършат, умът и сърцето на човека са в постоянно смущение. Под думата „деца" ние разбираме

хората на ума и на сърцето.

Когато питам никого, има ли душа, това значи, има ли майка. Много нещо е да има човек майка! Който има майка в себе си, той е истински човек. Когато питам никого, има ли дух, това значи, има ли баща. Много нещо е човек да има баща! Някой казва: Моят баща умря. Не, истинският баща никога не умира. Значи, думите душа и дух трябва да се разбират в техния вътрешен смисъл, според както е казано в Писанието. Например, там е казано, че първият Адам стана душа жива, т.е. стана жена. Последният Адам пък е бил животворящ дух, т.е. мъж. Обаче, нито първият Адам е бил истинска жена, нито последният е бил истински мъж. Това показва, че иде нов период в света, когато тази история трябва да се преповтори, да се създаде онзи човек, в когото и жената, и мъжът да бъдат хармонично съчетани. Значи, когато душата се проявява, в живота става повторение на събитията, но в съвършено нова форма и по съвсем нов начин. Когато пък любовта се проявява, тогава и животът иде. Животът не е нищо друго, освен приииждане на енергия.

В прочетената глава Апостол Павел говори на тогавашните християни, че мъжът е глава на дома, че първо той е бил създаден, а после жената. Като казва, че пръв е бил създаден мъжът, той подразбира създаването на първия човек. Има ред теории за създаването на света, на Адам, от които са взети само няколко куплета и са поставени в сегашната Библия. Всички теории са събрани в една голяма книга, която можете да четете и на небето, и на земята. Дълго време трябва да четете тази книга, за да я разберете. Мнозина ще пожелаят да намерят тази книга, да я преведат. Обаче, никой език не е в състояние да я преведе. Такъв род книги не могат да се превеждат. Защо? Защото умовете на съвременните хора не са достатъчно чисти, за да могат да приемат всички образи в тяхната първична чистота. Например, като се говори на съвременните хора за мъжа и за жената, те разбират съвсем други неща, а не това, което е истински мъж, или истинска жена. Под думата „мъж", в прав смисъл, се разбира онова възвишено и благородно начало, което се отличава с чистота и светост. Това начало изключва всички криви разбирания, всякакви престъпления от себе си. И под думата „жена", в прав смисъл, се разбира чистата дева, свободна от всякакви криви, изопачени образи в ума си. Тя е независима, не се влюбва в никого, не минава за героиня пред хората. Изобщо, всяка душа и всеки дух любят само Бога. Духовете и душите се влюбват само в Бога, като Първоизточник на нещата. Следователно, духът първо люби Бога, а после жената, т.е. душата. И душата първо люби Бога, а после мъжа, т.е. духа. Обаче, хората на земята искат да създадат нови връзки. Те напущат първоначалната си връзка с Бога, а създават нови връзки, между мъже и жени, които не са трайни.

Тези нови връзки не са трайни, защото не са естествени и не почиват на основния закон на любовта. Момък среща една млада, красива мома, влюбва се в нея и започва да й говори: Ела да живееш при мене. Аз ще те гледам, като писано яйце, на ръце ще те нося. Гледам, баща ти, майка ти не се отнасят добре с тебе. Баща ти, особено, е много груб. Ако дойдеш при мене, нов свят ще се разкрие пред очите ти. Момата го поглежда, слуша, като че някакво откровение се отваря пред нея. И след всичко това тя се решава да напусне бащиния си дом, за да разбере на другия ден още, че всичко това е било измама. Така може да се излъже момата, така може да се излъже и момъкът. Казвам: тия неща са познати на всички, затова няма да ги доказвам, нито пък вие ще ги отречете. Дъщерята, както и синът трябва да благодарят на родителите си, че те са станали причина да дойдат на земята, да учат, да се развиват, да познаят Бога. Дъщеря или син, които казват, че родителите им не са добри хора, не разбират законите на живота. Всеки човек трябва да запази в душата си свещен образ за своята майка и за своя баща.

И тъй, като говорим за душата, ние разбираме, че тя е първото необходимо условие за проявяване на любовта. Без душа любовта не може да се прояви. Първичната душа, за която всеки копнее, е най-великото, най-съвършеното същество. Всеки човек иска да обича някого. Кого, именно, иска да обича? Той иска да обича тази първична душа. Щом търсите любовта, това показва, че вие търсите душата. Щом търсите знанието и мъдростта, вие търсите духа. Умът не може да даде знание на човека, нито сърцето може да му даде любов. Има нещо в сърцето, което хората наричат любов, но тази любов мяза на временния магнетизъм, който лесно се придобива и лесно се губи. Ако намагнитизирате парче желязо, то временно само ще привлича железните стърготини към себе си. Утре това парче желязо ще изгуби магнитното си свойство и трябва отново да се намагнитизира. Същото може да се каже и за сърцето. Колкото и да го магнетизирате, след няколко дена то ще изгуби свойството си да привлича. Ако пък вземете парче черно желязо и го нагорещите до зачервяване, то започва да свети. Оставите ли го в това положение два-три часа, то ще изгуби червения си цвят, ще изгуби светлината си и отново ще стане черно. Същото става и с ума. Кой човешки ум не е светвал за няколко часа и след това не е потъмнявал? Когато казваме, че някой човек има светъл ум, подразбираме, че духът присъствува в този човек. Присъствието на духа създава непрекъсната светлинна енергия в човешкия ум.

Следователно, душата и духът са два велики принципа в живота. С влизането си в живота, материализмът е направил отклонение в неговото правилно развитие. Как е създал това отклонение в живота? Като внесъл в света идеята, че душа не съществува, а всичко е материя. Що се отнася до

съществуването на духа, материализмът не е могъл да го отрече, защото той сам го е идентифицирал с ума на човека. Тъй щото, когато кажат за някой човек, че има мощен дух, материалистите подразбират силен, светъл ум. Обаче, те напълно отричат съществуването на душата, а едновременно с нея отричат и съществуването на Любовта, като Велик принцип. Не само материалистите отхвърлят този принцип, но още първите хора в райската градина отхвърлиха Любовта. Казвате: Как отхвърлиха Любовта? – Като изказаха не-послушание към нея. Законът на Любовта е свързан с послушанието. Същият закон, обаче, дава истински знания на човека. Който няма любов в себе си, той не може да учи, не може да придобива знания. Истинското знание може да се придобие само чрез Любовта, Това всички хора трябва да знаят. Който изгубва любовта си, той губи и знанието си. Щом изгуби знанието си, той ще изгуби и смисъла на живота. Човек не трябва да се спира върху знанието, него да търси, но трябва да се стреми към Първичната Причина, в която всички действия са непрекъснати. Иначе, човек може да изпадне в същото положение, в което се намерил ангел Зерфил.

Още в древността, ангел Зерфил бил изпратен на земята, с цел да посети египетския фараон Амон-Ра. Като отишъл при царя, той видял неговата дъщеря, която била толкова красива, че веднага се влюбил в нея и пожелал да я повдигне, да я запознае с ангелския свят и да я занесе там, да покаже на всички същества една душа, която се е заинтересувала от небето и пожелала да го посети. И царската дъщеря се влюбила в ангела. Тя много се радвала на красивите му крилца, и един ден пожелала да ѝ ги даде той, да направи с тях една разходка, както хората хвърчат днес с аероплани из въздуха. Той казал: Страхувам се да не паднеш някъде, защото не знаеш да хвърчиш. – Не, аз ще хвърча лесно, искам да се разходя малко с твоите крилца. Ангелът не могъл да откаже на молбата ѝ и се заел да я упражнява в хвърчене. Тази работа му отнела доста време: давал ѝ ред напътвания, как да манипулира с крилата, докато най-после тя се научила свободно да хвърчи. Един ден взела крилцата на ангела и вече самостоятелно хвръкнала с тях. Първата ѝ разходка с крилцата била до нейния възлюбен. Като се върнала от разходката си, ангелът я запитал: Де ходи днес с крилцата? – Ходих при един свой приятел. Като се научила свободно да хвърчи с крилцата на ангела, красивата царска дъщеря започнала често да излиза на разходка с тях, да прави посещения, и ангелът бил принуден да я чака, докато се върне. По тази причина той се забавил дълго време на земята. За да освободи този ангел от връзката му с царската дъщеря, невидимият свят бил принуден да унищожи целия Египет, да тури край на фараоновата династия. Като се върнал на небето, всички запитвали ангела, какво е научил на земята, като прекарал толкова време там. Той отговарял; Едно нещо научих. – Какво? – Никому да не даваш крилцата си на заем.

Казвам: не давайте никому любовта си на заем! Човек трябва да знае, за какво да употребява Любовта – най-великото, най-святото нещо в живота. Не е лошо, че ангелът дал крилцата си на заем на красивата царска дъщеря, но това говори за нестабилност в характера. Питам: за какво употребявате вие любовта си? Аз не искам да ви упреквам, но нека всеки си отговори, защо търси любовта и за какво мисли да я употреби, след като я намери. Любовта носи живот, а животът осмисля всичко. Без живот човек е подобен на сухи кости. Мъдростта пък носи знанието, а знанието дава израз, красота, образ и подобие на нещата. Следователно, правилни, разумни отношения между хората могат да настанат само тогава, когато земният живот се изрази в образ и подобие на небесния, на Божествения. Това подразбира, че човек трябва да се прояви в две форми: една рационална и една – ирационална, т.е. в едно измеримо и в едно неизмеримо число. Това няма защо да се доказва. Математиците лесно ще разберат тази работа. Неизмеримите числа не се подават на нашите мерки. Например, едни учени казват, че разстоянието от земята до слънцето е равно на 92 милиона мили, а други казват, че е 93 милиона мили. Обаче, и двете изчисления са верни. Тези изчисления са верни по закона на вероятностите. Едното изчисление е правено на физическия свет, а другото – в духовния свят. Всеки учен, който работи на земята, непрекъснато се коригира, защото едновременно с него работи и друг учен от небето. Тъй щото, с всеки математик от земята работи и друг от духовния свет. А с този, който работи на земята, едновременно работи и още един, пак на земята. Значи, всеки въпрос се решава едновременно от трима души: единият работи с рационалните числа, другият – с ирационалните, а третият поправя погрешките и на първия, и на втория. Когато математикът се домогне до две различни мерки или числа за едно и също нещо, той се намира в противоречие и търси начин да изправи тия числа, т.е. да излезе от това противоречие.

Следователно, ако не можем да примирим някоя мисъл с една мярка в живота си, ще я примирим с друга. Например, някои хора търсят спасението си в Евангелската църква. Като не намерят там спасение, отиват в Православната. Ако и там не го намерят, отиват в Мохамеданската и т.н. Значи, главният въпрос се отнася до спасението, а де ще се намери спасението, това зависи от мярката, с която човек ще си послужи. Когато някои казват, че човек може да се спаси само в Православната църква, това е според закона на вероятностите, това е само една вероятност. Когато други казват, че човек може да се спаси само в Евангелската църква, това е друга вероятност. Казвам: човек може да се спаси навсякъде – и в религията, и в науката, и в поезията, и в изкуството, и в музиката. Мнозина твърдят, че човек може да се спаси само чрез Христа. – Това е буквоядство.

Какво представя Христос? Христос е символ на Божията Любов. Следователно, щом вярвате в Любовта и живеете според нейните изисквания, вие можете да се спасите. Всичко добро в света е плод на тази любов. Така трябва всяка душа да разбира любовта. Любовта изключва всички догми. Казвам: с догми човек се спасява само на едно място. Без догми той се спасява навсякъде. Без любовта човек се спасява само на едно място. С любовта той се спасява навсякъде. Кое е това едно място? – Адът. Без любов човек се спасява само чрез мъчнотиите, и то в ада. Ако някой ми каже, че има само един път за спасение, аз зная вече, че този път е адът. Когато казвам, че с любовта човек може да се спаси „навсякъде", аз разбирам Първичния живот, Първичния език, Първичната Любов на голямото разнообразие, в която и невежият може да се спаси. Много философи, както и много обикновени хора в света, се спасяват все чрез любовта. Какви бяха Христовите ученици, които проповядваха на света Неговото учение? Повечето ученици на Христа бяха рибари, но показаха на хората, как могат да се спасят. Много съвременни учени, както и тия на миналото, са вярвали в Апостол Петра, други – в Апостол Павла. Петър държеше за старото, Павел беше човек на ума, а Яков беше човек на волята, той препоръчваше тоягата. Иоан пък проповядваше Любовта Христова. За да избави първото християнство от тази голяма опасност, на която се намираше, благодарение на вярата им в Павла, в Петра, в Йоана или в Якова, Божият Дух подложи Апостолите и тогавашните християни на големи гонения. По този начин Той ги избави от заблужденията, в които бяха изпаднали. Ако не беше това гонение, мнозина от християните щяха и до днес още да се придържат в Стария Завет.

Казвам: и сега има такава опасност за съвременните учени, които вярват, че науката ще спаси света. За да се говори, че науката ще спаси света, преди всичко хората трябва да бъдат спасени. Съвременната наука е наука на болни хора. Щом хората се спасят, те ще се домогнат до здравата, до положителната наука. Тогава вече може да се говори, че и науката, и философията могат да спасят света, но ще разбираме здравата наука, здравата философия. Много от съвременните хора се поддават на чувството на национализъм, което се отразява болезнено върху тях. Срещате някой голям националист, който поддържа своя народ, милее за него, и от голяма ревност го тикне в някаква война. В края на краищата, войната излиза несполучлива, хиляди хора се избиват и заробват, а народът се съсипва, омаломощава. Какво е допринесла любовта на този човек към народа? За спасението на всеки народ, или на всеки човек има един Божествен начин, при който никой не може да пострада. Всеки народ съществува като отделна единица, и той може да бъде или рационална, или ирационална величина. В този смисъл, за да изпълни своето предназначение, всеки народ трябва да се възпитава според Божиите

закони. Ако духовенството, управляващите, учителите и родителите живеят за Бога, те ще могат да създадат помежду си такъв здрав народ, който, от своя страна, ще представя нещо подобно на Божествения организъм. И наистина, в духовния свят всеки народ поотделно представя едно плодно дърво от общата Божествена градина. В това отношение, българският народ представя плодно дърво, плодовете на което са доста киселички. Който е вкусил от плодовете на това дърво, той има вече голяма опитност, знае, какво значи кисело. Затова, именно, и българите обичат да ядат кисело: чушки, зеле, краставици и др. Причината, задето българите ядат повече кисело е, че те живеят в гъста материя, за разработването на която са необходими киселини. И наистина, всеки българин казва: Много работа имам за в бъдеще. Всичките ми работи са все недовършени. За да станат плодовете на българите сладки, те трябва добре да се наторяват. В духовен смисъл, под наторяване се разбира възпитание.

Съвременните педагози говорят за индивидуалното възпитание, обаче, според мене, не съществува индивидуално възпитание, но колективно. Например, достатъчно е човек да полее едно растение, или едно плодно дърво и да го остави само на себе си: то знае, как да възпита всички свои клетки, от които да изникнат корени, листа, стъбло, клончета, да цъфнат цветове, а най-после и да узреят плодове. Неуспехът в съвременния свят се дължи на това, че всеки иска да се възпитава индивидуално. За тази цел, човек трябва да се познава добре, да разбира своето естество, да разбира своя народ и присъщите на него качества. В този смисъл, всеки ще може да се определи, дали е българин, например, или не. Не всеки, който е роден в България и от българско семейство, е българин. Днес народностите са размесени, както са размесени разните плодове чрез присаждане. Често ще срещнете круша или праскова, присадена на слива. На едно английско дърво можете да намерите френска присадка. Англичанин ли е този човек? Не, той си остава французин, а дървото – английско. На същото английско дърво може да е присаден един български клон и т.н. Външно този българин минава за англичанин, но когато България се намери в някакво политическо затруднение, този българин, израсъл на английско дърво, пръв ще се отзове на нуждите на България. Той ще каже: Българите имат право, трябва да се задоволят исканията им. Българите казват: Този англичанин е високо хуманен човек. Той е готов да се жертвува за България. Не, този англичанин е българин, той милее за България, боли го, защото българска кръв тече в него. Същото става и в България. На българско дърво е присадено едно английско клонче, и този човек, при всички условия на своя живот, все англичанин си остава. Щом чуе нещо за Англия, той веднага дава ухо, готов е да й се притече в помощ. Които не разбират тия неща, те се чудят, какви велики хора има в света, които са

готови да се жертвуват за други народи, но ние знаем истината по този въпрос и казваме: Хората са присадени на разни дървета, вследствие на което днес има голямо смешение на народите.

Следователно, като се погледне на живота от това гледище, между всички хора трябва да съществува любов. В това отношение, цялото човечество представя велик Божествен организъм, върху който всеки народ, всяко общество и всеки човек расте, развива се, цъфти и дава свой плод. Бог прониква в този организъм и държи в съзнанието си всяка душа поотделно. Той държи в ума и в сърцето си най-хубави мисли и чувства за нас. Ето защо, когато се намирате пред някоя трудна задача в живота си, оставете настрана всички заблуждения, всички криви разбирания и понятия за Бога, и като деца, свободни от външни влияния, обърнете се с молба към Него, да ви помогне в този труден час. Имайте готовността да изпълните всичко, каквото ви се каже. Няма да мине много време, вие ще чуете в себе си тихия глас на Любовта. Не само ще чуете гласа на Бога, но ще можете и да Го видите. Много примери из живота потвърждават тази истина. Във време на големия глад, когато Толстой обикалял Русия, да помага на гладни, на страдащи хора, той се натъкнал на много интересни случки из живота на хората, дето Бог се е проявявал. Той разправя следния интересен случай. В едно руско село гладът бил много голям: хляб не дохождал отникъде. Стотици хора от това село измрели от глад. Едно семейство от същото село било осъдено вече на смърт, три деня гладували, а при това нямало изглед да дойде отнякъде хляб. Най-малкото дете в това семейство, което било най-духовно, казвало на родителите си: Не се безпокойте, ние ще бъдем спасени. – Как ще бъдем спасени, когато отникъде няма възможност да се донесе хляб? – Ще видите. Какво се случило на другия ден? Някакъв богаташ тръгнал да разнася хляб по селата, но се явила голяма виелица, сняг, и той изгубил пътя. Като се лутал доста време, далеч някъде съзрял малка светлинка и се отправил към нея. Като наближил, видял, че тази светлинка излизала от една малка колибка. Потропал да му отворят. Влязъл вътре, постоплил се и веднага извадил от торбата си хляб да нахрани своите спасители, които едва се държали на краката си от глад. Това било същото семейство, чието дете предсказало на родителите си, че ще бъдат спасени. Всички се подкрепили с хляба, но детето отказало да яде и заминало за онзи свят.

И съвременните хора се безпокоят по същия начин, как ще прекарат живота си, но човек трябва да знае, за какво е дошъл на земята, и как трябва да работи. После, той трябва да си зададе въпроса, как трябва да мисли, да чувствува, да постъпва и най-после, как трябва да изпълнява волята Божия. Щом разреши тези въпроси, всички други неща, сами по себе си, ще се наредят. Вечер, преди да си лягате, вие трябва да си дадете

отчет, какво сте свършили през деня. Като заспите, ще отидете дома си, в невидимия свят, и там вашите бащи и майки ще ви питат, какво сте научили, като сте били в странство. И Христос казва на своите ученици да събират богатства, които да занесат на небето, защото там никой не може да отиде с празни ръце. Мнозина казват, че човек се спасява даром. Вярно е, че спасението става даром, но даром не можете да отидете на небето. Питам: може ли човек да каже за себе си, че е беден, че е грешен, след като Бог го е изпратил на земята с толкова способности, с ред дарби и вътрешни заложби? Че е грешен човек, вярно е това, че не е работил, както трябва, и това е вярно, но Бог казва: „Ти имаш възможност да изправиш грешките си, да работиш, да разбогатееш." – Тежък е грехът ми. – Ти можеш да го разделиш на 15 – 20 купчинки, и така да го пренесеш. – Нямам много време на разположение. – Ако е до времето само, аз мога да ти дам време, колкото искаш, стига да работиш. – Нищо няма да излезе от мене. – Да, днес не може да излезе нищо, но след десет, или най-много след сто години, ще излезе нещо от тебе. – Кой ще чака толкова години? – Щом не искаш да чакаш, ще те пратя на топло място, там да научиш урока си.

Някои казват, че човек трябва да има топли чувства. – Друго нещо се изисква от човека: топлина в живота, а не топлина в чувствата. Аз не говоря за онази топлина, която гори, която разрушава, но за топлината, която възраства. Като говоря за топлина в живота, подразбирам онази топлина, която не иде от човешката, но от Божията Любов, която преобразява човека и му дава условия да познае себе си. Любовта на съвременните хора мяза на сладкото вино, което опива, довежда хората до положение да не се познават. Като не познава себе си, човек е готов да се унижи, да се постави в положението на слуга, без да съзнава, какво богатство, какви дарби и способности крие в себе си. Аз пък казвам: човек може да бъде слуга, но същевременно той може да бъде философ, и музикант, и писател. Външно човек може да заема най-долно място в света, но по ум, по сърце, по душа и по дух, той може да заема първо място. Ето, Христос, Син Божи, беше дърводелец. Дълго време Христос изучаваше при баща си дърводелство, но Той изучаваше и вътрешното дърводелство. Мнозина знаят външното дърводелство, но вътрешното не познават. Мнозина знаят външното писателство, но вътрешното не познават.

Мнозина знаят външната граматика, но вътрешната не познават. Вътрешната граматика почива върху принципите на Любовта, Мъдростта и Истината. Значи, всяка наука се крепи върху известни принципи, които са общи за всички науки. Като спазвате тия принципи, вие ще дойдете до общата наука, до науката на живота. Казвате: Като придобием тази наука, какво ще правим? – Ще влезете в лабораторията на живота, и там ще работите. В тази жива лаборатория ще прилагате знанията си и ще ги

коригирате. За тази опитна наука, човек трябва да има душа и дух. Който има душа и дух, той не се нуждае от доказателствата на философите и на учените за съществуването на Бога, на душата. За него този въпрос е решен, той не се нуждае от никакви доказателства. Когато някой казва, че можем и без Бога, той е прав. Защо? Това значи, че можем и без хляб. Вярно е, че можем и без хляб, но кога? – Само когато сме се нахранили. Когато някой казва, че не можем без Бога, и той е прав. Това твърдение подразбира, че не можем без хляб. Вярно е, че не можем без хляб, но кога? – Когато не сме се нахранили, т.е. когато сме гладни. – И без вода можем. – Кога? – Когато сме се напили, когато сме уталожили жаждата си. – Без вода не можем. – Кога? – Когато сме жадни. Които не вярват в Бога, те са богати хора, пълни кесии. Кои хора са вярващи? – Бедните. Кога човек обеднява? – Когато изгуби майка си, баща си, децата си, приятелите си, богатството си.

Красиво е да срещнете в живота си богат, учен човек, който да прилага своите богатства и знания в живота, а при това да има абсолютна вяра в Бога. Този човек не говори на хората за Бога, не ги убеждава да вярват, но като срещне някой безверник, той го поканва на гости у дома си, и през всичкото време се грижи за него да го нахрани, да го нагости, както трябва. Той дава свобода на госта да говори, да изкаже своите убеждения. Като поседи известно време при този учен, гостът казва: Не зная защо, но аз започнах някак да се разколебавам в своите убеждения. Защо стана така, не разбирам. Казвам: причината за положението, в което гостът изпада, се дължи на обстоятелството, че неговата наука, неговите убеждения са външни, без корен, и щом ги изнесе на слънце, те изсъхват. Щом убежденията му пресъхват, той изпитва жажда, глад, и търси някой да го нахрани. Тъй щото, който търси Бога и започва да вярва в Него, той е гладен човек. Щом се нахрани, той започва да отрича Бога. Който отрича съществуването на духа, това показва, че той иска да заеме местото на баща си. Който отрича съществуването на душата, това показва, че той иска да заеме местото на майка си. Помнете: никой в света, бил той човек, или ангел, не може да заеме местото на душата, нито да я обсеби. Душата има Божествен произход и принадлежи само на Бога. Когато една душа слезе на земята, всички възвишени същества, които разбират законите, започват да творят цяла система от сватове, защото те знаят, че всяка душа носи нещо ново в себе си. Значи, идването на една душа в света символизира създаването на нещо ново, велико, красиво. Като не разбирате, какво представя душата, вие често казвате: Смущава се душата ми. И Давид е казал на много места: Смутена е душата ми! Душата не може да се смущава. Това е Давидово разбиране. Смущавало се е нещо в Давида, но не душата му. Имало е защо да се смущава Давид. На времето си той е извършил много грешки, за които е трябвало да се смущава. Ако дойде

днес на земята, той ще разбере, де е грешил, ще се изповяда и ще каже пред всички, че е бил на крив път. И Господ му каза: „Докато не се пречистиш от греховете си, ти не можеш да ми съградиш нов храм. Твоят син ще съгради новият храм." След Давида трябваше да дойде друг някой, с чисто сърце, със свят и възвишен живот, който да изправи погрешките му. И наистина, Христос излезе от Давидовото коляно, за да изправи погрешките на целия Давидов род. За Христа се казва, че е син Давидов.

Сега, онези от вас, които искат да придобият истинското знание, трябва да възстановят връзката си с Бога, да им се открият дълбоки, вътрешни познания за нещата. Това знание, което съществува днес, е само въведение в истинското знание. Дълбоки знания има, които не могат още да се дават на хората. Те не с готови за тия знания. Защо? Тези знания могат да възгордеят, или да обезсърчат човека, ако той не е готов за тях. Ето защо, съвременните хора знаят само отчасти нещата. Това не трябва да ги обижда, нито обезсърчава. Човек не може да знае всичко. Красотата на живота седи в това, да знаете само някои неща, някои неща да не знаете, а други пък съвсем да забравите. Например, според индуската теория за прераждането, вие сте минали през формата на вълк, на мечка и като такива, сте вършили ред престъпления. Трябва ли да помните тези престъпления? Ако ви каже някой, че като вълк сте правили много престъпления, вие ще кажете, че не е вярно това, че нямате нищо общо с вълка и т.н. Значи, има положения в живота на човека, които непременно трябва да се забравят. Злото трябва да се забрави, а доброто трябва да се помни. В това отношение, злото е рационално число, а доброто – ирационално. И ако всички числа, с които работите днес, са рационални, вие непременно ще направите ред погрешки в живота си. Същото нещо важи и при гаденето. Ако някой гадател работи само с рационални числа, той непременно ще направи погрешки в гаденето и няма да каже истината. Например, някои баби, които гледат на боб, си служат и с четно, и с нечетно число бобови зрънца и сами казват, че всичко зависи от броя на зрънцата и от начина на нареждането им. Много баби, обаче, умеят да хвърлят добре зрънцата и казват истината. Други пък си служат с разтопен восък и по него гадаят. Които умеят да гадаят вярно, те си служат повече с ирационални числа. Някои гледат с презрение на бабите, които гадаят, било на боб, било на восък.

Казвам: ако е въпрос да ви се каже истината, вие трябва да я приемете и от баби, и от деца, и от възрастни, и от прости, и от учени – безразлично от кого. Някой казва: Как, от дете да слушам истината! Чудно нещо! Ако си жаден и видиш на пътя си едно малко чучурче, от което тече вода, няма ли да коленичиш и да пиеш от тази вода? Ще пиеш, разбира се. След това няма ли да благодариш на Бога за тази чиста, хубава вода, макар че тече от

малко чучурче? Като намериш по-голям извор, ще пиеш и от него, но докато го намериш, благодари за малкия. Бъди доволен на малкото! Човек може да придобива знания отвсякъде. Тъй щото, който говори истината, той трябва да бъде приет от всички. В дадения случай, този човек може да ви даде добър съвет. Всеки добър съвет е скъпоценност за човека. Който е готов да приеме истината от всеки човек, той има в себе си душа и дух.

И тъй, желая на всички да служите на душата и на духа в себе си! Този е пътят, по който можете да намерите Първичния Принцип в живота и да се свържете с Него. При това положение, вие ще бъдете носители на новата култура в света. Казвате: Можем ли да участвуваме в тази култура? – Можете, разбира се. Няма по-велик момент за човека от този, да бъде носител на тази велика култура, която иде сега в света! Преди хиляди години още Псалмопевецът е казал: „От всичко в света най-много предпочитам да съм пред вратата на Божия шатър." Сега и аз казвам: За предпочитане е да си разсилен пред вратата на Божия шатър, отколкото да бъдеш пръв министър в Англия, или във Франция. За предпочитане е да бъдеш разсилен в новата култура, отколкото – пръв министър в старата култура, в старата цивилизация.

И тъй, желая всички да бъдете разсилни в новата култура!

Беседа от Учителя, държана на 20 ноември, 1927 г. София. – Изгрев.

Начало: 10:00

1927_11_20 Скритите сили
лекция пред специалния клас

СКРИТИТЕ СИЛИ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

(Чете се резюме на темата: „Произход на тъкачеството".)

(Чете се темата: „Първият рудокопач".)

Тема за следния път: „Разлика между функциите на алгебричните числа и функциите на органическите сили".

Каква е задачата на съвременната наука? – Да подобри живота на човека чрез усилията на неговия ум. Затова, именно, човек трябва да работи за развитието на своя ум, да слиза с него на физическия свят и да се качва в умствения, т.е. да твори. Чрез науката човек дохожда до музиката, художеството, като изкуства. В тях той развива чувствителност, мекота, благородство. Обаче има науки, изкуства и занаяти, които огрубяват човека. Например, хирургът, с постоянните операции, огрубява; скулпторът, с постоянното мачкане на глината, огрубява; тъкачът, с еднообразната работа, огрубява. За да не огрубява, човек трябва да сменя предмета, с който се занимава. Това наричаме закон за „смяна на енергиите". Той има отношение и към чувствата. Ако не сменя чувствата си, човек огрубява. Който се движи в една и съща посока на своите мисли, чувства и постъпки, в края на краищата ще огрубее. Ако се храни изключително с месо, човек огрубява. С какво може да се замести месото? – С боб. За да бъде лесносмилаем, трябва да се изхвърлят люспите му. Тогава той е отлична храна. Добре е поне един път в седмицата да се яде боб.

Днес от всички се иска да преустроят тялото си, да го нагодят на сегашните условия. Не успеят ли да направят това, те не могат да използват новите условия и често ще се демагнетизират. Хора с еднакви енергии се отблъскват и се проявяват грубо едни към други. Това се забелязва особено между господари и слуги. Слугата може да смени състоянието на господаря си, да му повлияе по някакъв начин. – Как? – Чрез храната. Ако господарят му употребява една храна, той трябва да употреби друга, противоположна на първата. Чрез храната, в господаря и в слугата се развиват два вида магнетизъм, които взаимно допълват нуждите и на

двамата. При това положение, господарят не се гневи на слугата си, но е доволен от него. Като го види, той му се усмихва, разговаря се приятелски с него. Значи, ако господарят яде кисели храни, слугата трябва да яде сладки храни, за да уравновесява енергиите на господаря си. Този закон работи в цялата природа, затова едни хора се хранят с кисели храни, а други – със сладки. Този закон наричаме закон за „уравновесяване на силите в природата“. Като учите, вие трябва да сменяте предметите, за да се развива различен род енергия в мозъка. Направете следния опит: за една седмица занимавайте се по един час дневно с алгебра, именно първия час след изгряването на слънцето. Не мислете, че ще придобиете големи знания, но ще събудите в себе си особени енергии, чрез които ще свършите друга някаква работа. След това определете втория час след изгряване на слънцето за изучаване на някаква философска система. Като работите една седмица в това направление, ще събудите в себе си друг род енергия. През времето, когато се занимавате с математика и философия, измервайте врата си и широчината на ръката при китката, да видите разликата между енергиите в единия и в другия случай и действието им върху кръвообръщението. Като разбирал този закон, псалмопевецът казва: „Господи, на ранина ще Те призова“. Това значи: На ранина, преди изгряването на слънцето, ще се занимавам с най-великата работа – общение с Бога, да придобия енергия, с която да свърша работата си през деня. Дето и да отиде човек, каквато работа да започне, той се нуждае от енергия. Вие трябва да бъдете външно и вътрешно богати, с мощен дух, широка душа, светъл ум и с благородно сърце.

Радвайте се и благодарете че живеете при благоприятни условия, когато заедно с вас работят много хора и взаимно си помагате. Като изучавате математика, например, вие се свързвате с умовете на всички, които работят в тази посока, и се импулсирате едни други. В древността не е било така. Малко хора са работили тогава в областта на науката и всеки сам, с малка външна помощ, си е пробивал път.

Препоръчвам ви да четете, да учите, да развивате всички мозъчни центрове. Добре е да четете Стария и Новия Завет, да изучавате живота и характера на пророците и апостолите. Ако искате да имате техните опитности, трябва да минете през техния живот, но нещата не се повтарят. Например, опитностите и животът на Моисея, на Соломона и на другите библейски личности никога няма да се повторят. Четете Еклисиаст, правете анализ и синтез на Соломоновата философия, в която той казва: „За всяко нещо има време“. Като изучавате характера и живота на велики личности, вие се ползвате от техните опитности. Същото се отнася и до науките, с които се занимавате. Ще дойде ден, когато ще ги приложите в живота си и ще се ползвате от тях.

В училищата се изучава математика на числата, но без да се прилагат в психическия живот на човека. Който знае живата математика, той я прилага във всекидневния си живот. Още със ставането си от сън той прави изчисления, с колко хора ще се срещне през деня и какви преживявания ще има; след това, колкото косми паднат от главата му, той ги изброява и измерва, да разбере причините на падането им. Така той определя какво ще му се случи през деня. Ще кажете, че падането на космите е маловажна работа. Не е така, космите са антени, чрез които човек се свързва с духовния свят. Ето защо, не ги хвърляйте, дето попадне. Събирайте ги в плик и когато отидете на планината, накладете огън и там ги изгорете. Това означава почитание към себе си. Ако човек себе си не почита, никога не може да почита ближния си. Също така събирайте и ноктите си и ги изгаряйте на планината, заедно с космите. Велико нещо е да знае човек живата математика, живата химия и т.н. Ако си химик, който познава живата, психическа химия, ти ще можеш да анализираш слюнката си и всеки ден ще знаеш какво те очаква. Съставът на слюнката всеки момент се мени и определя промените, които стават в психиката на човека. Това е наука, която ще се изучава в бъдеще.

Като ученици, вие трябва да изучавате светлината, да видите, че всеки цвят има различни вълни, различен брой трептения в различните октави. Например, червеният цвят в долната октава има известен брой трептения, в горната октава – друг брой трептения. Колкото по-нагоре се качвате, до седмата октава, броят на трептенията все повече се увеличава, цветът става по-мек, по-приятен.

Като изучават трептенията на светлината, както и вълните, които тя образува, учените дохождат до заключението, че енергията, която излиза от слънцето, докато дойде до земята, претърпява ред трансформирания и най-после се проявява като светлина, която ние възприемаме чрез очите си. Същото се отнася и до човешкото тяло. Нашият организъм е образуван от милиарди клетки, които имат свойствата на земята, да възприемат слънчевите лъчи, да ги трансформират и да задържат от тях необходимата прана за обновяване и лекуване. Ето защо, когато сте неразположени, прекъснете работата си и излезте вън, изложете гърба си известно време на слънце и след това продължете работата си. От слънцето ще приемете това, което никаква философска мисъл, никаква научна теория не може да ви даде. Знайте, че всяка мисъл, която възприемате непосредствено отвън, има приложение в живота ви; тя има своя форма и определено време за реализирането ѝ. Не я отблъсквайте, но анализирайте я, да видите от какви елементи е съставена. Много от съвременните хора мислят, че всичко знаят, че са способни. Вярно е това, но всеки ще бъде поставен на изпит, да

се види какви дарби и способности носи в себе си, какъв характер има. Затова е казано, че човек се изпитва в трудни, в усилни времена. При благоприятни условия всеки е добър, но важно е, как ще се прояви при неблагоприятни условия.

Във Варненско, в село Николаевка имало един голям чифликчия. Дворът му бил пълен с кокошки, оборите му – с говеда, хамбарите – с жито. Жена му, на име Менекша, живяла като царица в големите си къщи, добре наредени и постлани, обиколена със слуги и слугини, готови да изпълняват заповедите ѝ. Случило се, че мъжът ѝ загубил нещо в предприятията си и почнал постепенно да обеднява. Здравето му се разстроило, той заболял и един ден умрял. Менекша, известна по своя мързел на цялото село, се видяла в чудо. Плакала, роптала против съдбата, сърдила се на слугите си, на съседите си, че я изоставили, но с това не могла да си помогне. Понеже била умна, тя започнала да мисли какво да прави, как да си помогне, за да излезе от новото си положение. Най-после съзнала, че единствена тя може да си помогне: скочила на крак и започнала сама да си гледа къщата – да чисти, да мете, да готви. Най-после, дошла и до стана, до който никога не се докосвала. Оттук–оттам тя насновала прежда и започнала да тъче. Ден след ден тя ставала все по-опитна, докато се усъвършенствала и започнала да тъче най-сложни неща и да учи даже съседките си. Как стана това нещо, че Менекша се преобрази? Трудните условия в живота ѝ събудиха скритите сили и възможности в нея. Тя се прояви и разбра смисъла на живота. Следователно радвайте се, когато дойдат трудни условия в живота ви. Те представят преса, която ще ви застави да пуснете маслото, което криете в себе си. Не може ли всеки от вас да бъде новата Менекша, да даде ход на Божественото в себе си, да прояви доброто и благородното, което е вложено в душата му? Вярвам, че всеки може да бъде нещо повече от Менекша. Няма да философствате защо това е така, а не иначе. Няма да подражавате на този, на онзи, но всеки ще изнесе нещата идейно, както са вложени в душата му, както той ги разбира. Каквото кажете, каквото правите, да почива на Истината, която не търпи нищо нечисто, нищо излишно.

Нови времена идат, нова култура се създава. От старото спомен няма да остане. От него ще извадите само онова, което е добро, светло и красиво. Останалото ще мине през огън. Старите мехове, т.е. старите форми и разбирания, са отживели времето си, нищо ново не могат да държат. Турете настрана старото, приемете новото и вървете напред.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 20 ноември 1927 г., София.

1927_11_23 Свещ, която не гасне
лекция пред общия окултен клас

СВЕЩ, КОЯТО НЕ ГАСНЕ

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

Размишление.

За следния път пишете върху темата: "Разлика между математическите вероятности и душевните способности."

Колкото по-дълго време се държи храната в устата и колкото повече се дъвче, толкова по-добре се използва. Същото може да се каже и за мислите. Колкото по-дълго време се държи една мисъл в ума, толкова тя е по-полезна и по-хранителна. Следователно дълго време трябва да се държи една мисъл в ума, за да може разумно да се използва. Но както мисълта, така и храната не трябва само да се държат дълго време, но трябва и да се дъвчат, т. е. да се обработват. Иначе, ако се държи само в устата, без да се дъвче, храната не би ползвала Човека. Ако се дъвче дълго време, тя ще ползва човека.Много хора държат известни мисли в ума си дълго време, без да мислят върху тях. Така и децата правят.Те заучават много неща наизуст, дълго време ги помнят, но не мислят върху тях. И това е добро, но то има значение главно за усилване на паметта; обаче човешкият ум разполага със способността да издирва причините и последствията на нещата, а за

това той трябва да мисли. Ученикът трябва да се развива всестранно. Той трябва да работи едновременно и на физическия, и в духовния свят, като не прави разлика между работата в единия и в другия свят. По този начин той ще засегне едновременно четирите свята: физическия, астралния, умствения и причинния. Разрешаването на великите задачи в живота се крие в причинния свят. Човек не може да разбере живота, докато съзнанието му не се повдигне до причинния свят. Всички трябва да повдигнете съзнанието си до причинния свят. В света има оглашени, вярващи и ученици. Истинския ученик ще познаете по духовния му живот. Един от друг учениците се различават по степента на своята духовност. Влизате в стаята на един ученик и веднага вниманието ви се спира върху лампата му. Тя свети силно, има две хиляди свещи и осветява стаята добре. Излизате с тази свещ в бурно време, но свещта веднага изгасва. Какво показва това? – Че този ученик е силен само в тихия живот. Щом излезе вън, на открито, в бурния живот свещта му изгасва. Защо е

така, не е важно; за вас е важен фактът. След това влизате в стаята на друг ученик. Виждате, че и неговата стая е осветена, но свещта му е обикновена, не прави впечатление. Излизате с тази свещ вън, в бурна нощ, и виждате, че тя не изгасва. Вие казвате, че този ученик е силен в бурния живот. Коя от двете свещи е по-хубава? – Първата свещ е по-хубава за вътре, в стаята; втората свещ е по-хубава за вън, в бурната нощ. Всеки от вас трябва да има свещ, която, като се изнесе вън в бурна нощ, да не гасне. На мнозина свещите изгасват в бурите на живота. Свещта представя човешкото съзнание, което често се помрачава. Казваме тогава, че свещта на човека е изгаснала. При това положение той забърква пътя, няма светлина в съзнанието си и е готов да спре, да чака спасение отвън. Това се отнася до съзнанието на ученика, а не до неговото верую или до неговото произхождение.

Някои от вас считат, че са царски синове и мислят, че техният живот трябва да бъде по-особен от този на другите. – Че някой бил царски син, че царска кръв текла в жилите му, това не ни интересува. За нас е важно какво разбиране има този царски син, какво той носи в съзнанието си. Царският син учи – това е важното за него. Че сте живели един ден само добър живот, а след това сте се впуснали в широкия път, вие нищо не печелите. Един ден добър живот не може да изкупи сто деня лош живот. Че днес вярвате в Христа, а утре вярата ви се разколебава, вчерашният ден не може да ви спаси. Ако веруюто ви всеки ден се закрепва и ако светлината на съзнанието ви всеки ден се увеличава и не гасне в бурите на живота, вие се повдигате. Всеки ден трябва да анализирате своето верую, своето знание и да отделяте същественото от несъщественото, да знаете с какво разполагате. Онова, което днес се явява в съзнанието, а утре изчезва, не е съществено. Щом констатирате, че не е съществено, изнесете го вън от съзнанието си. Казвате, че някаква велика мисъл ви обладава. Потърсите на другия ден тази мисъл, но не можете да я намерите – изчезнала. – На такава мисъл не може да се разчита; върху нея не може да се гради.

Ние говорим за положителните мисли, които съграждат живота. А животът трябва да се гради разумно! Иначе има опасности в неправилното градене. Неправилното градене зависи от неразбиране на знанието и от неправилното му приложение.Не е лошо човек да има знание, но знанието трябва да се прилага, да стане органическо. Човек трябва да има материал, с който да работи, да гради. Тогава той всеки ден ще прилага по нещо към своя бъдещ организъм или към своите бъдещи способности. Често хората се поддават на свои атавистически желания или на желанията на света. А с такива желания те не могат да отидат далеч. Като не знаете причините за проявите на хората в живота, вие се запитвате защо нещата стават по този, а не по друг начин. – Всяко явление в живота или в природата има своя

причина, която може да се обясни. Добре е някога да се знаят причините, но по-добре е някога да не се знаят. – Защо не могат да се кажат причините за всяко явление в живота? Ще приведа един пример от живота на Буда, с който ще обясня защо понякога не може и не трябва да се знаят причините на нещата. Някога, в далечното си минало, Буда изпълнявал длъжност на свещено лице. Тогава той не е бил известен още като Буда, като Учител. Един ден той трябвало да направи едно десетдневно пътешествие. По пътя той се изморил, отслабнал, нямал сили да продължи пътуването си. За тази цел усърдно се молил дано Бог му помогне по някакъв начин да се подкрепи, да не остане всред пътя. Не след много един гълъб долетял при него. Буда го уловил и подкрепил силите си с него. По този начин той могъл да завърши молитвата си, да продължи пътя си и да свърши определената си работа. След време, когато Буда се изявил като Учител в последното си слизане на земята, един ден, по нямане на свободно време, той трябвало да върне много от посетителите си. Същия ден дошъл при Буда един беден човек. Като го видял, Буда веднага скочил на крака, радостно го приел, угостил го и му услужил във всичко, от което се нуждаел. Като видели това нещо, учениците му казали помежду си:"Виж, какво пристрастие! Беднякът веднага прие, нагости го, услужи му, а толкова хора върна днес." Като разбрал мисълта им, Буда ги извикал и им казал: "Едно време този беден човек беше гълъб и се пожертва заради мене, когато умирах от глад, от умора и безсилие. Днес ми се представя случай да му благодаря, да го възнаградя за любовта и жертвата, която направи заради мене. Онези хора, които вър-нах, не само че никаква услуга не са ми направили, но са ми причинили ред пакости." – Ето, Буда е дал обяснение за причината на една своя проява. Той даде обяснение на учениците си, които бяха готови да го разберат. Обаче това обяснение не може да се даде на всеки човек. Малцина разбират, затова и на малцина се дават обяснения.

Какво ще кажете вие според вашата философия? Вие ще кажете може би, че тъкмо на лошите хора трябва да се правят услуги, да се възпитават. – Да, философски разгледан въпросът, така е; обаче животът изисква друго нещо от човека: той първо трябва да се разплати към онези, които са му направили услуга, или някакво добро. Към другите хора той няма задължения, но доброволно може да им услужва, както и доколкото иска – това зависи вече от неговата любов. Ще знаете, че в света съществуват причини и последствия. Следователно, ако вие, като гълъба, не сте готови да пожертвувате живота си заради някого, Буда не би ви приел в своя дом. И тогава, ако Господ не отговаря на молитвите ви, ще знаете, че има ред причини за това. Хората се молят на Господа, но като не се отговаря на молитвите им, казват:" Чудно нещо, защо Господ не отговаря на молитвите ни?" – Какво сте направили за Господа, че искате Той непременно да

отговори на молитвите ви? – " Ние се молим, обръщаме се към Него." – Какво от това, че се молите? Молитвата е за вас. Господ не се нуждае от вашата молитва. Какво сте направили за славата Божия, за Неговото дело, за ближните си? Понякога Господ слиза на земята, облечен в разни форми, да не Го познаете и по този начин ви изпитва. Той ще влезе в някой страдащ, нуждаещ чо-век и вие трябва да се пожертвате, да направите нещо за този човек. Това, което направите за страдащия, направили сте го за Господа. Ако се пожертвате за този човек, при друг случай пък той ще ви отговори по най-благоприятен за вас начин. Ще кажете, че не знаете в кой човек е влязъл Бог, за да му услужите. – Ако сте готови при това положение да услужвате, туй е користолюбие. Човек трябва да живее безкористно. Безкористието трябва да бъде неговият идеал.

Съвременните хора са повече материалисти, отколкото идеалисти. Те много философстват, но светлината на тяхната философия лесно изгасва при бурите на живота. За стаята тази светлина е добра, силно свети, но като се изнесе вън, всред бурите на живота, там лесно изгасва и ви остава в тъмнина. Как е наречена в историята на философията светлината, която светиглавно в гостните стаи? Ние нямаме нищо против философията, но понякога сме против философските методи. Мнозина философстват, без да са философи. Там е злото. И като философстват, изнасят ред методи, които осакатяват хората. Мъдрецът, истинският философ не философства; той е като дете, готов да слуша всички. Но когато ви каже нещо, то ще бъде толкова съществено, че през целия си живот ще го помните. Онзи, който не е философ, той не може да слуша, не може да търпи чуждо мнение. Мъдрецът еднакво изслушва и детето, и учения, и от всичко вади поука.

Хората често говорят за отрицателните черти на човека. Те говорят за омразата, за завистта. Каква поука могат да изва-дят от омразата например? Само едно може да се каже за омразата – а именно, че тя е настойчива. Като наблюдава живота, човек ще види, че и доброто е също така настойчиво, както омразата. Когато мразите някого, вие го търсите да му отмъстите така, както когато обичате някого, търсите го да му направите добро. Както сте готови ден и нощ да не спите, от кьоше на кьоше да търсите онзи, когото мразите, да му отмъстите, така сте готови да постъпвате и при любовта. Дето е любовта, там има голяма деятелност, голяма активност. Чо-вешкият живот се гради главно върху любовта. Вън от любовта никаква философия не съществува. Върху тази философия е почивал животът на миналото; върху нея почива настоящият живот; върху нея ще се съгради и бъдещият. Това изисква новото съзнание на човечеството.

При един милионер отиват двама души, стар дядо и млада красива мома,

да им даде някаква сума в помощ. Дядото влиза при милионера, поглежда го накриво, недоволно и му поисква някаква помощ. Банкерът му подхвърля един лев, без да му каже нещо. След дядото влиза младата мома весела, със светъл, чист поглед. Още с влизането си той я поглежда приветливо, поканва я да седне и започва да се разговаря с нея. Той разбира какво е положението ѝ, и веднага изважда от касата си хиляда лева и ги подава на момата. На излизане от кантората му той я поканва при случай на нужда, пак да се обърне към него за услуга. Питам: Защо този милионер даде на момата хиляда лева, а на дядото само един лев? – Защото чрез момата той получи подтик към Великото в света. Дядото нищо не можа да внесе в душата на банкера. Той не можа да го предразположи, да отвори сърцето му, да започне с него разговор. И наистина, няма по-неприятно нещо в живота от стар човек, който постоянно се гневи, от всичко е недоволен и по цял ден мърмори. Ако срещнете стар човек, но весел, засмян, доволен от живота, и той ще ви вдъхнови, както и младата мома.

Мнозина се оплакват от живота, че нямали успех, че не им вървяло напред. – Успехът на човека зависи от магнетичната сила, която той съдържа в себе си. За да бъде силен на физическия свят, човек трябва да има характера на младата мома, да бъде пълен с любов и вяра. Дядото не вдъхва доверие в хората, а младата мома, със своята вяра в Бога, внушава доверие на хората,. Привидно дядото минава за благочестив, за вярващ човек, но хората не се нуждаят от привидни неща. Те различават истинските монети от фалшивите. Хората се нуждаят от Божествената Любов, която човек може да прояви в даден случай. Правилна обмяна трябва да става между всички хора. Който дава, ще му дават. Като се намерят пред някаква мъчнотия, хората се отказват да я разрешат и започват да разправят, че не могли да работят, че не могли да учат, че нищо няма да излезе от тях. – Не, въпросите не се решават по този начин. Ще работите, ще правите усилия, докато постигнете това, което сте предприели. Всеки трябва да работи, за да разреши правилно задачите на своя живот.

В един от стиховете е казано: "Който изтърпи докрай, който победи, той ще бъде спасен". Какво означават думите "който победи"? – Кой може да побеждава? – Побеждава само онзи, който среща на пътя си препятствия. Хората често запитват:" Защо са нужни изпитания, препятствия в живота?" – Според мене този въпрос може да се задава само от хора, които не учат. Който учи, той непременно ще бъде изпитван. Комисията ще дойде и ще започне да изпитва учениците един след друг. Привилегия е за ученика да бъде изпитван. Само добрият, способният ученик се изпитва. Неспособният ученик всякога ще намери причина да се извини пред комисията да не го изпитват. Способният ученик се поставя на изпитания,

на мъчнотии, които той непременно трябва да реши. Живият човек се поставя на изпитания, а не мъртвият. Какъв смисъл има да поставят мъртвите хора пред някакви мъчнотии или изпитания? – Не може ли да минем живота си без учение? – Не може. Ти си дошъл на земята да учиш. Ако не учиш, невежа ще останеш.

Хората искат да влязат в рая без наука, без знание. – Това е невъзможно. Който мисли, че без наука може да влезе в рая, той ще се намери в положението на онова момиченце, което искало да влезе в царската градина, дето имало много деца, добре, чисто облечени; децата били весели, доволни, и свободно отивали от дърво на дърво, късали сладки, зрели плодове. Момиченцето било бедно, окъсано, но искало да вле-зе при другите деца, да се повесели заедно с тях. То назъртало оттук-оттам, но отнийде не могло да влезе, никой не го пущал. Най-после царят разбрал желанието на момиченцето и пратил един от слугите си да го вземе и да се разпореди да го окъпят, облекат с нови дрехи и пратят на училище да учи. След това само то ще има право да влезе в царската градина. Царската градина представя рая. Пътят за рая е през училището. Никой не може да влезе в рая, ако не е минал през училището. Който мисли, че може да влезе в рая, без да е минал през училището, той е на крив път.

Една стара баба сънувала, че отишла в рая и първото нещо, което видяла, били 24 старци, облечени с бели дрехи; те седели пред една голяма маса и пишели, правили изчисления. Като стигнала до масата, бабата започнала да се оглежда, не знаела какво да прави и де да отиде. Един от старците я запитал:" Бабо, защо си дошла тук?" – " Дотегна ми животът на земята. Дотегнаха ми теглата и мъчнотиите, искам малко да си почина." – " Знаеш ли да четеш и пишеш? Знаеш ли някаква наука?" – "Нищо не зная, не мога нито да чета, нито да пиша– никаква наука не познавам." – " Щом си невежа и неграмотна, вода ще носиш." – " И тук ли вода ще нося? Цял живот носих вода на земята. И тук ли трябва вода да нося?" – "Така е, бабо; който не е учил, той вода ще носи, дето да е, на земята, или на небето. Върни се пак на земята и започни да учиш." Събудила се бабата и започнала съзнателно да учи.

Мнозина си представят рая като място на блаженство. – Прави са те, раят е място на блаженство, но за онези, които са готови за това блаженство. Раят е Велика Школа, в която се придобиват велики качества. За да влезе в рая, човек трябва да притежава такива качества, които могат да го допуснат вътре. Всяка душа трябва да бъде облечена с дрехи, съответни на нейното развитие. Но всяка дреха трябва да носи качествата на някои добродетели, а именно: красота, благоухание, чистота и т. н.

Казвате:" Разбираме всичко това, но как ще прекараме земния си живот?" – Вие ще прекарате този живот различно, според това, какво представя всеки от себе си. Ако някой е гърне, той непременно ще се счупи; ако е лед, ще се стопи; ако е вятър, ще се раздуха; ако е вода, ще изтече; ако е пила, ще се изтрие; ако е камък, ще се строши; ако е човек, ще умре. Какъв смисъл имат всички тия неща? – Като временни положения, те нямат особено значение и смисъл, но от временни те трябва да минат във вечни. Докато дойде до вечното, човек трябва да мине през променчивите, през временните положения в живота. След това само той ще разбере стиха, който Христос е казал: "Ако Словото ми пребъдва във вас, и вие в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим у вас. Тогава аз ще ви се изявя." – Кое се изявява на човека? – Науката и знанието. В един стих се определя какво трябва да придобие ученикът, за да постигне Вечния Живот. Казано е: "Това е Живот Вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Познаването на Бога и Христа е условие да се придобие Вечния Живот. Придобивката на знанието е животът.

Тъй щото, когато се казва, че трябва да познаем Единнаго Истиннаго Бога, това се дава на ученика като метод за придобиване на живота. Ако с познанието, ако със знанието не можете да придобиете живота, това знание остава без съдържание и смисъл. Някои ще възразят, че от толкова години насам работят, учат, още ли не са придобили новото знание? – Само онзи може да придобие новото знание, който е дошъл до изпълнение на двата стиха: "Това е Живот Вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога. Ако думите ми пребъдват във вас, и вие в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим у вас." На онези от вас, които са изпълнили тези два стиха, ще дам някоя лека задача да видим как ще я решат. Обаче трябва да знаете, че законът на съвършенството е безграничен, вечен. Същото може да се каже и за вярата. Тя има много степени, а не само една степен. И знанието е на степени. Степента на развитието на даден човек определя неговото знание. Целта на знанието е да освободи човека от страданията.

Има страдания, които човек сам си създава, те не са необходими; но има страдания необходими, неизбежни. Те идат по причина на ограниченията, в които човешкият дух изпада. Щом слезе в материята, човешкият дух се ограничава. Щом се ограничи, щом изгуби свободата си, духът започва да страда. Тези страдания са наречени "мирови страдания, мирова скръб". Духът схваща живота на земята като скръб, като страдание, от което не може лесно да се освободи. Връщане назад няма. Какво му предстои? – Да работи, да учи, да мисли, докато намери начин да се освободи от ограничителните условия на материята. Ако рече да се противопостави на материята, духът ще си създаде ненужни страдания. Всеки дух, колкото

подигнат и съвършен да е, щом слезе в материята, непременно ще изпита "мировата скръб".

Защо страдат хората? – Защото слязоха в гъстата материя, облякоха се в плът и се натъкнаха на ограничителните условия на живота. – Какво търси човек днес? – Той търси начин, как да се освободи от материята. За да се освободи от материята, той трябва да мине през ред мъчнотии и страдания. Въпреки това слизането на духа в материята и обличането му в плът е толкова необходимо, колкото е необходимо да купите хляб от фурната. Хлябът е свършен, а непременно трябва да отиде някой на фурната да купи пресен хляб. Кой от дома ще отиде – майката, бащата или някое от децата, не е важно.Един от членовете на семейството трябва да купи хляб. Ама времето вън било дъждовно, ветровито, кално – нищо не значи. Важното е, че хляб трябва да се купи. Не само това, но случва се, че пари за хляб не ви достигат. Какво трябва да правите? Ако хлебарят е добър, благороден човек, той ще ви даде хляб, и колкото пари не достигат, после ще ги занесете. Ако хлебарят е недоверчив човек, ще трябва да отидете някъде, да поработите малко, да изкарате пари за хляб. Като платите хляба, тогава ще го занесете дома си. Но и с това въпросът не се изчерпва. Сега трябва да давате отчет у дома си защо сте се забавили толкова време. Такова е положението на всеки човек, който е слязъл на земята. Следователно веднъж дошъл на земята, първата работа на човека е да си изкара прехраната. Той трябва да се домогне до онази наука, посредством която може да изкара необходимата храна за живота си. За да поддържа живота си, човек трябва да придобие живия хляб – същественото, към което той се стреми.

И тъй, истинската наука се заключава в придобиване на живота. От най-стари времена досега всички хора се стремят към придобиване на живота, защото само той може да ги освободи от ограничителните условия. За тази цел се изискват ясни схващания за живота, без никаква критика, без никаква философия. Божествената наука позволява да се разсъждава върху нея, но не да се критикува. Тя иска хората да бъдат прями, справедливи и чисти. Ако трябва да дадете на приятеля си чаша вода, дайте му я по всички правила на тази наука. Чашата трябва да бъде съвършено чиста, а водата – прясна, чиста, без никаква прашинка в себе си. Внимателен трябва да бъде ученикът на Божествената наука. Немарливият, небрежният ученик ще подаде една чаша вода на приятеля си, в която ще има не една, а безброй прашинки. Той ще се оправдава с водата, ще каже, че водата е такава. – Не, стомната на този ученик е била отворена и водата се е напрашила. Всичките работи на този ученик са като отворената му стомна. Същото може да се каже за мислите и чувствата на човека. Каква мисъл или какво чувство е това, което е пълно с прах?

Всяка мисъл, всяко чувство, които отправяте към приятелите си, трябва да бъдат чисти, прецизни, да няма в тях никаква двусмисленост. Ако не спазвате това, можете ли да искате приятелят ви да ви посрещне внимателно, с разположение? Дойде приятелят ви при вас, иска да му услужите, но вие отлагате, не сте готови да му помогнете. Той чака месец, два, три, вие все отлагате. Обаче като отидете при Бога да се помолите за нещо, искате веднага да се отговори на молитвата ви. Както постъпвате с другите, така ще постъпват и с вас. Ако не можете да услужите на приятеля си, кажете му направо, без залъгвания и обещания. Ако приятелят ви иска да му станете поръчител, запитайте го за какво трябва да му поръчителствате и кажете:" Готов съм да стана поръчител на всеки, който иска да влезе в Царството Божие и да работи за него. Обаче, не съм готов да поръчителствам на онзи, който мечтае да си прави къщи, да се нарежда на физическия свят. Готов съм да поръчи-телствам на всеки, който иска да учи; не съм готов да поръчителствам на онзи, който иска да се нарежда в живота, да заема високи служби. Последното той сам може да направи. Той има знание, което само ще го препоръча." Който иска да работи в света, той трябва да започне от най-долното стъпало и постепенно да се качва нагоре, без да прескача стъпалата. Смирение се иска от човека! Добрите, силните хора не се нуждаят от препоръка. Само слабите хора се нуждаят от препоръка. – Ами богатият от какво се нуждае? – Богатият се нуждае от музика, от песен. Музиката, песента ще отворят сърцето му, а сърцето – кесията му, и той ще си създаде отношения с хората. Бедният пък се нуждае от пресен хляб. Като му дам един топъл хляб, после мога да му изпея някоя песен. Щом се нахрани, той може да прецени какво нещо е хубавата песен, и ще благодари.

Сега вие мислите, че това са обикновени работи. – Не, това са философски работи, които могат да се разберат само след като се преведат. Знаете ли какво нещо е хлябът? Знаете ли какво нещо е една чиста, светла мисъл или едно възвишено чувство? Знаете ли какво нещо е песента? Това са велики светове, но за да се разберат, трябва да се намерят техните еквивалентни стойности. Ще кажете, че сте чувствителни, досетливи, лесно възприемате нещата. Щом е тъй, аз ще се скрия някъде в гората, а вие ще ме намерите. Като направите опита, ще видите каква е вашата чувствителност. Знание се иска от всички хора, а не само говорене. Всяко нещо, което се говори, трябва да е изпитано, проверено. Говорите за търпение, без да сте изпитали търпението си. Често по липса на търпение, вие изгубвате последното благо, което ви се готви. Чакате известно време, работите, но в последния момент се отказвате. В този момент иде благото, но вие сте напуснали поста си. Мнозина се намират в това положение: работят, подвизават се, докато един ден се обезсърчат и напуснат всичко. Някои от

вас се намират пред стария си навик да започват и прекъсват, но в края на краищата ще имат стари резултати. Ученикът трябва да има търпение да чака. За всяко нещо той трябва да се яви на определеното време и място със завършена работа. Той трябва да чака, а не него да чакат. Каквато работа започне, ученикът трябва да знае, че може да я свърши навреме. Никакво отлагане! – Половината работа да свърша. – Не, цялата работа ще свършиш, и то – на определеното за нея време.

Като ученици на окултна школа, от всички се изисква точност. Всяко нещо трябва да става точно навреме. Невидимият свят е много точен. Освен това от вас се изисква безстрашие. През най-големите бури на живота да минавате, ще вървите напред. Космите ви могат да настръхват от страх – важно е да не спирате по пътя, нито да се връщате назад. Напред трябва да вървите! Ще минавате през страдания, през мъчнотии; ще плачете, ще се смеете, но при всички положения напред ще вървите. Като минете през всички изпитания, един ден ще кажете:"Плаках, страдах, сълзи проливах, смях се, радостен бях, но свърших най-после определената за мене работа." – " Защо трябва да минем през тези изпитания?" – Оставете този въпрос настрана. За вас е важно да знаете, свършили ли сте си работата и как сте я свършили.

Мнозина търсят лесния, широкия път. Те не знаят, че широкият път е най-мъчен. – Защо? – Защото той в началото само е широк, а колкото повече навлизате, явяват се големи съпротивления, тръскания и вие не можете вече по никой начин да се върнете; трябва да го извървите докрай. Този път в началото си е лек, приятен, но в края става страшен, непоносим. Значи, в широкия път мъчнотиите са вкрая и отзад, а в тесния път мъчнотиите са в началото и отпред. В тесния път тилът е всякога свободен. Тесният път е правият път в живота. В правия път мъчнотиите са пред лицето на човека; те са естествени мъчнотии, а също така и необходими за човешкото развитие. В широкия път има естествени мъчнотии, но повечето са кармически, създадени от самия чо-век, и той сам трябва да се справя с тях. Достатъчно е при това положение човек да се намери между две такива мъчнотии, за да бъде смазан.

Друго положение, пред което учениците се спират, е въпросът: надясно или наляво да вървят. – Това зависи от пътя, в който са попаднали. Ако са в широкия път, опасно е и наляво, и надясно да вървят. Обаче, ако са в тесния път, те мо-гат да вървят и надясно, и наляво – важно е да се качват нагоре, към определената цел. Неизбежно е колебанието наляво и надясно. Това да не ви смущава, то е в реда на нещата. Щом е влязъл вече в правия, т. е. в тесния път, за ученика не представя никакво противоречие обстоятелството, дали е взел дясната, или лявата страна. Той има строго

определена цел– нагоре! Като върви нагоре, не е важно, дали ще вземе лявата или дяс-ната страна. Той трябва да бъде свободен, за всеки даден случай да прави разумен избор.

Едно е важно за ученика: да има будно съзнание. Ако съзнанието му е будно, той малко ще учи, много ще разбира и повече ще прилага. Когато времето за реализиране на вашите желания се удължава, какво означава това? – Че тези желания не узряват скоро. Следователно, ученикът трябва да се въоръжи с търпение, да чака. Ако се без-

покои, това показва, че той не разбира характера на своите желания. Има желания, които скоро зреят; има желания, за узряването на които се изисква дълго време. Същото е и с плодовете. Всички желания са постижими, но търпение се изисква. Търпеливият ученик дава възможност на желанията си добре, спокойно да зреят. Той не се смущава от това, че времето се удължава.

В индуската философия има едно изречение, което казва: "Убий всяко желание в себе си!" В християнската философия пък е казано: "Убий плътта си!"– Според мене, и едното, и другото изречение са криво преведени. Защо? – Природата не търпи никакви убийства. Каквото има в човека, природата го е вложила. Как може тогава тя да убива сама себе си? Когато се натъкнете на някое низко желание в себе си, не го убивайте, не го коренете, но върху него присадете едно добро желание. Веднъж природата е вложила тези желания в човека, тя знае защо е направила това. Всяко явление, всяка проява в природата има свои дълбоки причини. Като знаете това, не се мъчете да корените низшите желания, но присаж-дайте ги. Не е лесно човек да корени желанията си. Ако изкорените едно желание, ще израсте друго. Който има повече низши желания в себе си, но пожелае да се развива духовно, той трябва да научи закона на присаждането. Кой от вас е присаждал желанията си? Мъчно е да се присади едно желание. Като се присади едно желание, понякога човек трябва да лежи цял месец на легло. И през време на боледуването си ще вика, ще охка, ще протестира, че не е очаквал такова нъчцо.

Природата си служи с присаждането. Ако доброволно не прилагате присаждането в живота си, тя сама ще ви се наложи, ще извърши присаждането върху вас. От невидимия свят е казано: "Който има дръвчета в градината си, той непременно трябва да ги присади." Ако изпълните това правило сами, толкова по-добре за вас. Ако не го изпълните, няма да ви се карат, няма да ви наказват, но ще дойдат хора от невидимия свят, те сами да извършат присаждането. Ще вземат присадка, ще ви присадят и ще си заминат. Вие ще усетите болка, без да разберете защо страдате. Онези,

които са извършили присаждането, ще си заминат тихо и спокойно. Щом страдате, ще знаете, че страдате за добро, присадени сте с цветове и плодове на Божествените дарби. Защо и за какво страдате, невидимият свят не дава обяснения. Разумният, способният ученик се учи от малките неща. Достатъчно е да му нарисувате един триъгълник, за да разбере какво искате да му кажете. Той разбира от всякакви образи и фигури. Кръст с точка, или без точка, за него е език, по който чете и разбира. Като видят кръст върху някоя буква, мнозина мислят, че тази буква е зачеркната. – Не, кръстът означава живота. Кръстът подразбира познаване на почвата: на елементите, от които е съставена; на условията, които благоприятстват за посаждане в нея на едни или други семенца и т. н. Вие трябва да знаете на каква почва можете да поставите вашата къща. Кръстът, това е наука за почвата, за твърдата материя, върху която почива животът. Който не разбира кръста, той го носи за сила, чрез него той черпи сила от Бога. Вярно е, че кръстът е сила Божия, но когато той се движи, а не когато стои на едно място. Някои носят звезди, пентограми. Каква полза може да допринесе една звезда или един пентограм на човека, ако те не пущат искра, не издават светлина? От всеки връх на пентограма трябва да излиза светлина; дето минавате, всеки да се спира и да гледа.

Днес всички хора се кичат с кръстове, със звезди, с пентограми, като символи, но техните символи не светят. Истински учените, истински добродетелните хора се кичат със символи, със значки, които никой не вижда, но светлината на техните значки не може да се укрие. Техните значки представят свещи, които вечно горят. Никаква буря не е в състояние да ги изгаси.

И тъй, ученикът трябва да носи значки от никого незабелязани. Неговите значки трябва да светят вечер, в тъмните нощи на неговия живот. Ученикът трябва да има в себе си свещ, която не гасне. Това означава стиха, изказан от Христа: "Така да просветнат делата ви пред человеците!" Следователно всеки човек трябва да придобие безсмъртния огън в себе си, от който постоянно да гори, без да изгаря, да свети без да изгасва. Когато ученикът е слаб, невидимият свят е снизходителен към него. В какво се изразява това снизхождение?– Като изгасне свещта му, те отново я запалват. И наистина, щом свещта на ученика изгасне, той започва да се моли, да плаче, докато свещта му светне.

Всяко неразположение на духа е изгасване на свещта. Много от учениците бързат, искат да имат големи постижения. Те се страхуват, че животът им минава, без да придобият нещо. – Не, те трябва да знаят, че придобивките не се виждат на земята. Тук ще се ползват от последствията на придобивките, а самите придобивки са в невидимия свят. От ученика се

изисква всеки ден да уяква духом. Щом духът му се засилва, той може повече да издържа и по-лесно да решава задачите си. Бъдете силни по дух и всичко, каквото желаете, ще постигнете.

Изпейте песента: "Духът Божи".

Т. м.

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

5. Лекция от Учителя, държана на 23 ноември, 1927 г. – София.

Начало: 19:00

1927_11_27 Ще оздравее момчето ми
неделна беседа

ЩЕ ОЗДРАВЕЕ МОМЧЕТО МИ

Беседа от Учителя, държана на 27 ноември, 1927 г., София – Изгрев.

„Но речи само реч, и ще оздравее момчето ми." *)

Между многото процеси, които стават в живота, извършва се и един особен процес, наречен „растене." Едно от първичните качества на живота е разширението. Дето няма разширение, там няма и живот. Във временния живот разширението е временен процес, а във вечния живот е вечен процес. Често слушате някой да казва: Тясно ми е на сърцето; широчина, простор искам! И действително – развитието, растенето седи в разширението. Значи, развитието на човека има отношение към разширението. Разширението пък изисква специални условия.

Думата "развитие" не е толкова съдържателна, колкото е съдържателна думата "еволюция". Под „еволюция" подразбираме изминаването на дълъг път, на права линия. Движението по права линия подразбира растене. Ето защо, ако някой схваща живота в прост смисъл, само като продължение на нещо; че трябва да се живее – в такъв живот няма никакво растене. Този живот е механически, той представя една дълга, права линия, без никакъв растеж. А човек трябва да расте! Когато дойде процеса на растенето, мнозина се спъват. В миналото, както и в днешните времена, учени и прости, като разглеждат въпроса: трябва ли човек да вярва в Бога – най-после казват: Да вярваш в Бога, значи да спре в тебе всякакво растене. Питам: кога се радва майката? – Когато детето ѝ расте. Майката не може да се радва, ако детето се сбабичаса в ръцете ѝ и престане да расте. Значи, ако майката се радва, когато детето ѝ расте, колко повече може да се каже същото за Бога! Ако в ръцете на майката детето расте, колко повече човек ще расте в Божиите ръце! На това основание, мнозина се стремят към малки идеи, а не към големи, защото знаят, че малките идеи растат и се развиват. Следователно, ако малката идея не расте и не се развива, като малкото дете, никой не би я търсил. Първият ден майката се радва на детето си, вторият ден – също, но, ако в продължение на една година, детето не расте, майката ще почне да се смущава, ще се интересува, защо детето ѝ не расте. По същия начин, и съвременните хора се смущават, като гледат на света. Те следят, дали светът еволюира, дали обществата се подобряват в морално отношение, и ако не намерят никакво подобрение, те започват да се без-покоят. Според мене, няма защо хората да се смущават. Ако е въпрос за морала на обществото, трябва да се знае, че

моралът има отношение към растенето. Това, което е морал за едного, не е морал за другиго. Това, което млекопитаещите не могат да направят, птиците могат да направят. Например, ако един слон тръгне от Турция, мине през Сърбия и стигне до България, ще го оставят ли българите свободно да се разхожда из тяхната страна? За да може слонът свободно да се движи из България, иска се особено разрешение. Ако няма такова разрешение, ще го хванат и ще го поставят или в някоя менажерия, или в зоологическата градина в София. Обаче, това, което слонът не може да направи, щъркелът, или друга някоя птица, свободно може да направи. Щъркелът, без ничие разрешение, каца от дърво на дърво, от комин на комин и прави гнездото си, дето иска. Същото положение важи и за хората: ако сте слонове, ще искате разрешение, паспорти – да минавате свободно от една държава в друга; ако сте птици, никакво разрешение не ви е нужно; ще хвърчите свободно из въздуха – без паспорт, без разрешение от когото и да е. В това отношение, светският човек е слон, а духовният – птица. Това, което измъчва светския човек, ни най-малко не измъчва, не ограничава духовния. Следователно, животът на птиците е по-добре уреден от този, на млекопитаещите. Въз основа на това, вадя следното заключение: животът на онези, които растат, е по-добре нареден от живота на онези, които не растат. Само онзи човек расте и се развива, в който умът постоянно работи. Здравето, богатството, щастието, честта и славата на човека зависят изключително от неговия ум. Чрез своя ум той ще се домогне до вътрешната, до положителната наука на живота, която ще подобри условията му, ще му създаде сносен живот.

Сега, като казвам, че всичко зависи от ума, разбирам, че всичко зависи от възможностите, които Първичната Причина е вложила в нашия ум. По-право, възможностите на нашето растене и развитие са вложени в нашата душа и в нашия дух, а се изявяват навън чрез нашия ум и чрез нашето сърце. Забелязано е, че колкото някои животни са по-умни, по-интелигентни, толкова по-добре живеят. И обратно: колкото по-слаба интелигентност проявяват някои животни, толкова по-зле прекарват на земята. Същото може да се каже и за хората. Обаче, разумността, както и интелигентността са от различни степени: някои хора проявяват своята разумност, само за даден случай; други – за един-два дена, или за една-две години, а трети – за цял живот. Последните предвиждат нещата отдалеч. Неразумните хора оставят нещата да се развиват, сами по себе си и казват: Днешният ден трябва да се използва, да се изживее с всичко, каквото носи в себе си, а за утрешния ден няма какво да се мисли. Ако днес съм здрав, и утре ще бъда здрав; ако днес съм богат, и утре ще бъда богат. – Вярно е това, но при известни условия, а именно: ако днес си живял правилно, и утре ще имаш възможност да живееш така. Но, ако днес си нарушил някои закони на разумната природа, утре, по никой начин няма да имаш

същите условия.

Отговори стотникът и рече Му: „Речи само реч, и ще оздравее момчето ми." Този стотник се отличавал с голяма вяра, а при това, бил римлянин, а не евреин. Той се обръща към Христа с думите: „Не съм достоен да влезеш под стряхата ми." Тези думи говорят за тогавашните отношения между хората. Той продължава по-нататък: „Ето, и аз съм човек, подчинен на власт, имам и подчинени на себе си войни и казвам на тогози: Иди! – и отхожда. И на оногози: Дойди! – и дохожда. И на слугата си: Стори това! – и сторва го. Така и на Тебе се подчиняват природните закони. Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." И като чу Исус, почуди се и рече на ония, които идеха след Него: „Истина ви казвам, нито в Израиля не съм намерил толкова вяра." Детето на този стотник беше онзи слон, когото държавата хваща и не му позволява да мине през нейна територия. Та, когато някой човек заболее, ние казваме, че той минава през чужда държава. Този закон е верен по отношение на човешкия ум и на човешкото сърце, както и по отношение на всички живи същества в природата. Например, когато пренесете едно растение, от едно място на друго, докато се климатизира, то боледува. Значи, то минава през чужда територия.

Много от съвременните хора, които признават съществуването само на физическия свят, са толкова издребняли, толкова изтъркали, че казват, какво: човек не трябва да се занимава с никакви високи идеали. Питам: тогава, с какво трябва да се занимават хората? Те казват, че трябва да се занимават с въпроси от физическия свят, който единствен е реален свят. Такива хора са в положението на търговци от „бит-пазар," които имат за цел да купуват стари стоки, колкото може по-евтино, да ги изчистят и поправят добре, и после да ги продават, колкото може по-скъпо. Казвам: както и да поправяте старото, в края на краищата, то пак си остава вехтория. Днес, много европейски платове са изтъкани все от такива вехтории, и не се минава година, те вече са протрити. Много съвременни книги са написани, все от такива вехтории. Например, една от тия стари, изтъркани фрази е следната: Човек трябва да вярва в Бога! – В кой Бог? Тази дума днес е много неопределена, тя е изгубила своето първично значение. Като говоря за Бога, аз нямам предвид онзи Бог, когото съвременните хора разбират. Какво са направили те за своя Бог? Някой беден отива при един банкер, но последният веднага извиква: Изпъдете този навън! После, той отива при някой сиромах, който веднага започва да се оплаква, че няма пет пари в джоба си, не може да го приеме. Най-после, той отива при един свещеник, който бърза да го посъветва: Вярвай в Бога, и положението ти ще се подобри! Ако след всичко това анализираме вярата на съвременните хора, ще видим, че те нямат онази положителна, абсолютна вяра, която издържа на всички изпитания. Те вярват в някакъв

Бог, когото сами не познават. Свещеници, учители, лекари и много други хора, вярват в Бога, но ако се докоснете до джоба им, или ако им покажете няколко златни монети, всичката им вяра пропада. Жената готви, меси хляб на мъжа си, защото вярва, че той ще й купи нещо. Това не са идеи, но отношения само. Това не е никакво развитие, но натрупване само.

Ако хората продължават да вървят по този път, в който са тръгнали, те ще се намерят в положението на мързеливата жена, за която се говори в една от нашите приказки. Тя била млада, красива мома, от знатен, голям род, но забележителна между селяните с големия си мързел. По едно време тя се омъжила, но и при това положение, пак си останала мързелива, нищо не работела. Мъж й често казвал: Жена, трябва да работиш, защото скоро ще оголеем, ще се окъсаме. – Ти не се безпокой! Обаче, в скоро време, думите на мъжа се сбъднали. Дошло време да се жени брат й. И те били поканени на сватбата, но как ще отидат? Дрехи нямали, нямало с какво да се облекат. Жената била хитра и досетлива. Тя намислила следното нещо, което съобщила и на мъжа си: Слушай, ти впрегни колата и да тръгнем за село, при майка ми. Като дойдем до началото на селото, аз ще остана в колата, а ти ще отидеш при майка ми, ще поискаш нови дрехи за мене и ще ми ги донесеш, да се облека. Мъжът се съгласил с нейното предложение. Обаче, като наближили селото, той решил да се пошегува малко с жена си, да й устрои нещо, което да я вразуми: спрял колата и тръгнал пеш към селото, а жена му се скрила в един голям кюп в колата и останала там, да чака, докато мъжът й донесе новите дрехи. Като стигнал в къщата на баба си, бабата веднага го запитала: Де е дъщеря ми? – А, тя не е толкова проста, да дойде сама тук. Каза ми, че ще дойде на сватбата, само ако излязат девери и зълви, с музика и песни, да я посрещнат. Тя чака в началото на селото, да я посрещнат тържествено, иначе, няма да дойде на сватбата, ще се върне назад. – Виж, каква била моята дъщеря! Току-тъй не дохожда. Тръгнали всички сватбари, с тъпани и зурли, с песни, веселби, да посрещат сестрата на младоженеца. Като чула отдалеч музики и песни, като видяла толкова хора да отиват към нея, жената изскочила веднага от кюпа и хукнала към дома си. Като не я намерили в колата, сватбарите се върнали в селото и направили сватбата и без зълвата. Вечерта, като се върнал дома си, мъжът започнал да вика жена си, но тя не се обадила. Влязъл вътре – и какво да види? Жена му, седнала в един ъгъл на стаята, засрамена, с хурка и къделя в ръка и – преде, очи не вдига от работата. – Ела, жена, да ядем! – Не, каша на рамо! Нямам време за ядене.

Казвам: страшно е положението на съвременните хора! Защо? Защото, кюпът, в който са влезли, един ден ще се счупи, и те ще излязат от него голи и засрамени.

Тогава, какво се изисква от тия хора? – Нов, устойчив морал. Ако и за в бъдеще останат със сегашния морал, те постоянно ще се разколебават: днес ще вярват, утре няма да вярват. Сегашните хора мислят, че невидимият свят, със своя ред и порядък, мяза на техния. Не, този свят не е като света, в който хората на земята живеят. Там има вечно растене, там има съвършена красота, там има абсолютен морал и непоколебима вяра.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми!" Тези думи показват силата на човешката реч, както и силата на човешката мисъл. Само онзи може да каже една дума, която да има сила и мощ в себе си – който разбира законите на природата. Всеки може да каже една дума, но, ако тази дума се придружава с велика мисъл, със сила в себе си – тя е Божия дума. Когато Моисей беше в пустинята, дето пасеше овце, той видя, че къпината гори и чу глас, който му казваше: „Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято!" Сила имаха тия думи! Какво означава събуването? Събуването подразбира процес на растене. Когато семето започне да израства, то първо се съблича. Значи, в събличането, в събуването се включва процес на растене, на развитие. Моисей беше виден адепт, разполагаше с всичкото знание на Египет, с египетската мъдрост, но не разбра значението на тези думи и ги прие в буквален смисъл, затова събу обущата си и остана бос при къпината. Защо човек трябва да се събува? За да влезе във връзка с невидимия свят и да възприеме оттам Божията Любов, Божията благодат. Докато е с обуща, той ще бъде изолиран от този свят, без да възприема неговите сили и влияния. Що е благодатта Божия? – Благодатта представя благоприятните условия за живот, за работа, за растене и развиване. Някои казват, че по благодат, човек може да се спаси. Не, по благодат човек расте само, но не се спасява. След като човек мине през много вярвания, най-после, по благодат, му се дават велики условия, т. е. особени материали, особени сили за развиване на ума и сърцето му, за да почне да расте. Само при това положение, Божественото в човека ще проговори: „Събуй обущата си!" Бог каза на Моисея: „Чух воплите и страданията на моя народ, и затова реших да те изпратя при фараона, да искаш неговото освобождение. Като го освободиш от тежкото робство, ти ще му покажеш, по какъв начин може да расте."

До това време, евреите правеха кирпичи, тухли на египтяните. Те събираха слама, която беше нужна за правене на кирпичите. Питам: има ли растене в събирането на слама? Ако някой студент по цял ден ходи да събира материал, т.е. слама, кой какво казал, и от него прави разни комбинации, т.е. кирпичи на египтяните, какво е придобил от това знание? Истинско знание е само онова, което умът може правилно да възприеме и асимилира, за да стане полезна храна на човека. Когато мозъкът на човека възприема истинското знание, в него едновременно се извършват два

процеса на разширяване: единият процес се отличава с отделяне на топлина, а другият – с отделяне на светлина. И двата заедно пък, оказват влияние върху човешкото съзнание, което започва да разбира нещата ясно.

И тъй, от това гледище, всеки човек трябва да изучава общия живот, както и своя частен живот. Той трябва да знае, при условията, при които живее, какво може да излезе от него, за какво е способен и по какви пътища може да постигне своите желания. Какво правят хората днес? Някой млад човек свършва университет и първата му работа е – да иска служба. Той подава заявление до някой министър: Господин Министре, учтиво Ви моля, да ме назначите на някаква служба из Вашето ведомство. Свършил съм еди-каква си специалност. Ученик иска да постъпи в някоя гимназия и подава заявление: Господин Директоре, най-учтиво моля, да бъда приет за ученик във Вашата гимназия. Слуга иска да постъпи в някое учреждение, и той подава заявление до началника на това учреждение. Всички се молят, да получат някаква служба. Като получат известна служба, те заемат местата си и започват да работят. Това не е процес на растене, но процес на слугуване. Какво означава думата "слугуване"? Може да се слугува само на здравия, на разумния човек. Това всички хора трябва да знаят! Според законите на великата природа, човек може да служи само на Бога. Защо? – Защото Той е най-силният, най-разумният, най-благият, най-великият. Хората смесват думата "служене" с "помагане". Например: на болния може да се помага, но не може да се служи. Някой казва, че иска да служи на болни хора. Ако иска да помогне на някой болен, той по никой начин не трябва да му слугува. Щом видите някой болен, накарайте го – той да слугува на здравия. Ако искате да знаете, защо днес има толкова болни хора в света, трябва да имате предвид следното обстоятелство: докато здравите хора служат на болните, винаги ще има болни хора в света. Засега, учените слугуват на невежите, добрите – на лошите, здравите – на болните, но това е крив начин на действие. Това не е в реда на нещата. Тъй щото, кажете ли, че трябва да слугувате, аз подразбирам слугуване на разумния човек.

„Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Това значи: Не съм достоен още за Твоето учение. За в бъдеще ще Го имам предвид, но сега, кажи само реч, и ще оздравее момчето ми. Аз вярвам в силата на Твоите думи. И почуди се Христос, и рече: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра." Абсолютната вяра е свързана с онзи велик закон, който предсказва бъдещето. Днес има ред науки, които предсказват бъдещето на хората. Всички майки и бащи трябва да познават тези науки, да ги изучават, за да могат да определят способностите и дарбите на своите деца, да знаят, какво може да излезе от тях. И родителите трябва да познават тези науки, а също тъй и синовете, и

дъщерите трябва да ги познават, да се занимават с тях. Ще кажете: Какво да правим ние, които не сме запознати с тези науки? – Това се отнася до младото поколение, както и до всички ония, които искат да растат, били те млади или стари. Не е въпросът, какви сте били в миналото; важно е, какво можете да направите сега. Всички хора имат в себе си ред дарби и способности, които са в спящо състояние. Те трябва да работят, да ги развият. Много хора умират, без да са засегнали тия свои дарби и способности. Те умират, без да знаят, какви богатства са носили в себе си. За да събуди дарбите и способностите на хората, разумният свят ги поставя на големи страдания и мъчнотии. В това отношение, страданията представят очистително средство за човечеството. Страданията идат, като условие за развиване на човешкия ум, за пробуждане на човешкото съзнание. Умът на човека се развива само при големи мъчнотии и страдания. По този случай, българите употребяват поговорката: „Накарай дявола на работа, т.е. тури го на тясно, и той ще те научи, какво да правиш."

Какво виждаме днес в света? – Точно обратното. Съвременните хора искат синовете и дъщерите им да бъдат добри, умни, да бъдат истински християни, а при това, търсят охолния живот; да прекарват като рентиери. Това е несъвместимо с Божиите закони. Умният, добрият човек е подобен на птица. С мисълта си, той може да пътува навсякъде. Неговата мисъл се движи с бързината на светлината. Ако мисълта на обикновения учен се движи със скоростта на най-бързия трен, той ще стигне до слънцето за 200 години. Обаче, ако умният, добрият човек реши да направи разходка до слънцето, той ще пристигне там само за осем минути. Тъй щото, работата, която сегашните учени извършват за 200 години, умните, добрите хора я свършват за осем минути. Като изследват различните микроби, учените казват: Знаете ли, какво нещо са тия малки микроби, които ние изучаваме? Казвам: какво особено има в тия микроби? Всеки човек е минал през формите на микробите, на растенията, на животните, докато най-после е дошъл до човешката форма. Следователно, всички тия форми са в него. Достатъчно е той да се концентрира, за да проследи в себе си развитието на всички живи форми в природата, като започне от най-малките и свърши до най-големите. При това положение, не е нужно човек да изучава тия форми външно. Всеки може да направи този опит, но при условие, да се освободи от своя критически ум. Казвате: Значи, човек не трябва да мисли. Не, логика се изисква от човека, и то, Божествена логика! Кои неща наричаме логични? Възможните неща са логични, а невъзможните – нелогични. Всяко нещо, което може да стане, не само че е вероятно, но още е и възможно. В света има много вероятности, има и много възможности. Във всеки даден случай, обаче, човек трябва да разбира процеса на расте-нето, което бива външно и вътрешно. Освен

външният и вътрешният процес на растене, има процес и на почивка. Например, когато някоя мисъл престане да се развива, това не показва, че умът е спрял своята функция, но умственият процес, т.е. соковете на мисълта, временно са се съсредоточили в сърцето, т.е. в чувствата на човека. В развитието си, сърцето и умът трябва да вървят паралелно, но ако при това положение даже сърцето е достигнало своята най-висока точка, неговата деятелност минава в ума. Казват за някой човек, че е студен. Този човек не е студен, но в него се извършва външен процес на растене, вследствие на което, образуваната топлина при този процес се разнася из пространството и не се усеща. Когато казват, че някой човек е горещ, това показва, че в него се извършва вътрешен процес на растене, вследствие на което, образуваната топлина се задържа в самия него. Значи, първият човек расте умствено, а вторият – сърдечно. Едновременно човек расте в сърцето и в ума си, т.е. в чувствата и в мислите си. Когато расте сърдечно, той развива добродетели, които съграждат характера му. Когато расте умствено, той развива своите дарби и способности. Сърдечните материали са едни, умствените – други, но разумният човек, който разбира законите на природата, изважда и едните, и другите от светлината.

Съвременната наука е дошла до положение, да разлага светлината на седем различни цвята или краски, но светлината съдържа в себе си още и 12 течения, от 12 различни извори. Значи, светлината е съставена от 12 вида материя, необходима за създаване на човешките добродетели. Например, който иска да бъде милосърден, той трябва да извлече от светлината точно тази материя, която е необходима за съграждане на милосърдието. За съграждането на известна добродетел се изисква и съответна материя. Това може да постигне само онзи, който разбира законите на светлината. Иначе, лесно е да се каже, че слънчевата светлина се състои от седем цвята; лесно е да се каже, че земята се движи, слънцето се движи, но това още не е наука. Както слънчевият лъч е сложен, също така сложни процеси са и движението на слънцето, на земята. Земята, например, е обвита с 12 обръчи или сфери, които представят особен род трансформатори на слънчевата енергия. Всеки обръч пречупва светлината по свой специфичен начин. Това показва, че тия 12 обръчи не са в едно и също положение. Същевременно, всеки обръч е направен от особена материя, много тънка, през която проникват съответни за нея сили. Тия сили пък са свързани с възвишени светове, които работят върху хората, както и върху всички живи същества. Чувствителният човек долавя тия влияния върху себе си. За да разберете добре тия 12 течения, както и тяхната посока и движение, трябва да имате на разположение ред картини, като на кинематограф. Ако червеният цвят, наречен от астролозите "марсов цвят", влияе в голяма степен върху някой човек, той ще се проявява по особен начин. Какво представя червеният цвят? Той е

цвят на страстите, т.е. влиянието на страстите върху човека. Когато Марс е в неблагоприятно съчетание със Сатурна, тогава се явяват такива стечения на обстоятелствата, при които, човек, лишен от опитност и разбиране, може да постави главата си между тях, както мишката туря главата си в капана. Много хора попадат в тия неблагоприятни условия, както някои апаши – в ръцете на полицията.

Един от апашите в Америка слушал да се говори за грамадните богатства на американски милиардер и решил, един ден да отиде в дома му, под някакъв особен предлог, да се опита, не би ли могъл да задигне нещо от него. Милиардерът схванал намерението на този апаш и намислил да го изненада по особен начин, да му даде добър урок. Той му посочил два златни цилиндъра и му казал: Хвани тия цилиндри! Те ще те ползват, защото са от чисто злато. Апашът хванал цилиндрите с двете си ръце, а милиардерът, през това време, ги скачил с електрическа батерия. Апашът започнал да се свива ту на една, ту на друга страна, да прави разни конвулсии. Милиардерът го запитал: Ще отиваш ли, друг път, при такива хора като мене, с намерение да ги обираш? – Моля ви се, пуснете ме! Втори път няма да помисля подобно нещо.

Сега, и аз ще задам въпроса: учен човек обира ли се? Онзи, когото могат да оберат, или да излъжат, не е учен човек. Онзи, когото могат да оберат, да излъжат, не е морален човек. Срещате човек, който няма никакъв морал в себе си, а се възмущава, че нямало добри, морални хора в света. Така не се говори. Всички трябва да знаете, че земята е място за учене, за правене на опити. Земята е училище, в което има ученици, но не и учени хора. Тя е нещо подобно на университетите. Ако отидете в някой университет през учебната година, ще видите, че той е пълен със студенти. Обаче, отидете ли през ваканцията, университетът ще бъде празен. Де са студентите през това време? Те са отишли по домовете си. По същия начин, като си лягате вечер, и вие напущате училището, т.е. земята, и отивате по домовете си. Всеки човек е дошъл в този университет, да се учи. Той е временен университет. Като прекара в него от 1 – 120 години най-много, той го напуща и отива в своя дом, при баща си и майка си, да им покаже, какво е научил. Привилегия е за човека, ако той може да прекара на земята цели 120 години, колкото най-много му е определено днес да живее. Като говоря тия неща, мнозина не вярват в тях и казват: Това са хипотези, недоказани истини. Като говорите на слепия човек за светлината, и той ще каже, че това е хипотеза. Обаче, за онзи, който вижда, който не е сляп, светлината не е хипотеза. Нужно ли е да дойде при вас някой учен, да ви доказва, че светлината имала толкова билиона трептения в секунда, за да повярвате в нея? Какво нещо е светлината, как се разпространява, от колко цвята се състои и ред още научни положения, могат да се дават само на слепия, а

той да седи и да слуша; но онзи, който има здрави очи, не се нуждае от тези обяснения. Достатъчно е, той да отвори очите си само и да види вече и светлината, както и всичко онова, което тя разкрива пред неговия поглед.

Казвам: има един начин за виждане на нещата, съвсем различен от вашия. Ако можете да се ползвате от него, ще видите, че това, което говоря, не е хипотеза, но действителност. Като се срещате, вие се поусмихвате малко, отваряте очите си, навеждате малко главата си, после пак я дигате, поглеждате се направо в очите и мислите, че така ще се изучите. Има един красив начин за изучаване на хората, по-правилен от сегашния. Методът, с който си служат съвременните хора, за да се изучават едни други, не води към правилни заключения. Например, срещнете един човек, бутнете го малко, и той пада на земята. Вървите по-нататък, виждате човек, паднал на улицата. Този човек е паднал, без да го бута някой. Защо е паднал тогава? Защото е бил пиян. Който не знае причините за падането на тия двама души, казва, че и двамата са пияни. Вярно ли е това заключение? – Не е вярно. То не почива на никакви научни данни. Първият човек трябваше да бъде умен, предвидлив, да заобиколи оттук-оттам, да не се оставя на хората да го бутат. Умът му не е бил концентриран, разсеял се е нещо, и затова паднал. Вторият пък се поддал на сърцето си, на желанието да пие, и той паднал на земята. И първият, и вторият си пукнали малко главите. Значи, при две различни причини, имаме два еднакви резултата – падане и пукване на главата. Единият ще каже, че друг някой го бутнал, затова паднал. Другият ще каже, че бил пиян, затова паднал. Обаче, онзи, който гледа външно на нещата, той ще каже: За мене не са важни причините на вашето падане; важно е, че се намирам пред два съвършено еднакви резултати.

Сега ще приведа друг пример. Срещам човек, който казва, че вярва в Бога, но главата му е пукната малко. Срещам друг, който не вярва в Бога, но и неговата глава е пукната. Питам: каква полза от вярата на първия и от безверието на втория, когато главите и на двамата са пукнати? Срещам други дмама: единият вярва в Бога, но кракът му е парализиран. Другият не вярва в Бога, но и неговият крак е парализиран. Съберат се тия двама души и започват да се морализират, кой от тях е на правия път в живота. За мене е важно да зная причината, защо и двамата са болни. Причината е страхът. И двамата са страхливи, вследствие на което не растат. Спри растенето в човека, и парализата ще дойде; спри растенето в човека, и престъпленията ще дойдат. Следователно, всички болести, всички недоразумения, всички престъпления между хората се дъл-жат на спиране процеса на растенето в тях. Мнозина поддържат старите учения в живота, не приемат нови учения. Казвам: свършено е вече със старите форми, със старите учения и възгледи! Те не носят никакво откровение, в тях няма

никакво растене. Някои от старите учени поддържат, че светлината, че земята, че слънцето и днес са такива, каквито са били преди две хиляди години. Каквито са били във времето на нашите деди, такива са и днес. – Не е така. Какво знаете вие за вашите деди? Де са дедите ви днес? Ако ги срещнете на пътя, ще ги познаете ли? – Моят дядо беше с голяма, бяла брада. – Знаете ли, преди всичко, какво значение има голямата брада в кабалистиката? В Откровението е казано, че около престола на Бога седят 24 старци. Всеки старец е представител на една завършена епоха или раса. Значи, тия 24 старци показват, че от времето на Христа, до днес, са се изминали цели 24 епохи. В бъдещото Откровение, което новите хора ще пишат, броят на старците ще се увеличи с още един, ще бъдат 25 старци. Какво ще кажете на това? Който се придържа в буквата на нещата, той не може да допусне това нещо, но който се заема да пише новото Откровение, щом види, че старците са 25 на брой, той казва истината. Това показва, че е станало растене, разширение на човешките души. Изобщо, в цялото човечество е станало известно разширение, което говори, че всичко в света е подложено на растене, на развиване. Например, днес хората са по-големи оптимисти, отколкото са били някога. Днес имат по-голяма вяра, отколкото едно време. Вярата на съвременните хора е с няколко градуса по-високо, отколкото в миналото.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми". Аз взимам момчето като символ на човешкия ум. Значи, стотникът се обръща към Бога с думите: „Аз, проявеният човек, Те моля, да кажеш на момчето ми, т.е. на моя ум, да мисли и да вярва. Щом му кажеш това, той ще оздравее. И тогава, няма аз да му служа, но той ще ми служи. Сега човек служи на своя ум, а не умът на човека. Остане ли, ние да служим на нашия ум, работата ни е свършена. Остане ли, мъжът да служи на жената, или жената на мъжа, къщата ще отиде. Защо? Защото мъжът и жената са две равни сили, две равни величини. В този смисъл, нито мъжът може да слугува на жената, нито жената може да слугува на мъжа. Какви трябва да бъдат тогава новите условия? – Служене на Бога. Само на Бога може да се служи! И тогава, първото положение, което се поставя за основа в живота на разумния човек, е следното: Внеси Любовта в себе си! По този начин, мъжът ще има вяра в жена си, няма да купува всеки ден, каквото ѝ е потребно, но ще остави касата си отворена, да взима пари, колкото ѝ са нужни. И жената, от своя страна, ще окаже пълно доверие на мъжа си, ще го остави свободно да се проявява, както любовта му диктува. Ако мъжът или жената искат доброволно да си служат, това е друг въпрос. Но при това положение, нито мъжът, нито жената ще се оплакват, че служат един на друг. Който се оплаква, когато служи някому, непременно трябва да му се плати. Идеални отношения трябва да се създадат между мъже и жени, както и между всички хора, изобщо.

Какво виждаме в отношенията на съвременните хора? Като слугува цял ден на мъжа си, жената казва: Цяла робиня станах на този мъж! – Ами мъжът не е ли роб? Той пък казва: Заробих се за тази жена! – Ами жената не е ли робиня? В съвременния живот и мъжете, и жените са роби, вследствие на което момчето им боледува. Като заболее момчето им, жената казва на мъжа си: Стояне, дошъл е в града ни един пророк, иди да му разкажеш за нашето момче, дано оздравее. – Остави, жена, каквото даде Господ, това ще стане. Всички хора казват: Каквото даде Господ. Какво дава Господ? – Момчето умира, и с това комедията се свършва. Държавата се разсипа, и всичко около нея изчезва. Защо се разсипа държавата? Защото момчето ѝ умря. Държавата уморява всички добри, разумни младежи, които ѝ служат, но тя трябва да плати за тях. Хората трябва да се превъзпитат в духа на новото, ако искат да имат добри държави, добри държавници, добри граждани. Бащата трябва да даде свобода на сина си, но да му каже, че трябва да учи. При това, и той не трябва да се заробва за сина си. Когато отива на училище, синът не трябва да иска пари от баща си, но да остави на него, той сам, доброволно, да го поддържа. Когато синът свърши учението си, бащата не трябва да очаква на него; ако синът доброволно пожелае да гледа баща си, това е друг въпрос. Това са максими, правила на новия морал, на новия живот, към който всички хора се стремят.

Христос казва: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра." Вярата е необходима на човека, като условие за растене. Само по този начин той ще разбере законите, при които живее. По този начин той ще се освободи от заблужденията, които го спъват, и ще даде ход на окултните науки в живота си. В англосаксонската раса, например, окултните науки имат приложение почти във всички области на живота. Американците, особено, използват тия науки навсякъде в живота си. Ако някое американско семейство иска да вземе слугиня в дома си, завеждат слугинята при някой френолог и му плащат, колкото е необходимо, за да им каже предварително, дали тази слугиня ще им бъде полезна. Когато някой ученик иска да следва музикална школа, той отива при някой френолог, да се произнесе за неговите музикални способности. Ако френологът каже, че този ученик е музика-лен, тогава и учителят го приема за ученик. Иначе, той се залавя за друга работа, в която ще има по-добри резултати. Затова, именно, работите на американците вървят добре. Окултните науки идат днес да ни покажат, че ако разбираме законите на природата и вървим съобразно тях, ще можем и най-неблагоприятните условия да превърнем в благоприятни, и по този начин да подобрим живота си. Преди всичко, човек трябва да развива в себе си търпението. Материалите, които са необходими за развиване на търпението, съществуват в природата, но

човек трябва да знае, де да ги намери и как да ги използва. Това, което съвременните хора наричат търпение, не е истинско търпение; то е повече неволя. Който иска да му предам уроци по търпение, той трябва скъпо да плати за тях. Всичко друго мога да проповядвам даром, но дойде ли до търпението, аз обирам човека по всички правила. След това ще го запитам, доволен ли е от този урок. Ако не е доволен, ще му върна парите. Значи, ще давам и ще взимам. Търпението може да се уподоби на онази красива, царска дъщеря, която била открадната от разбойници, с цел, да печелят от нея. Че била много красива, това не ги интересувало, но колко ще вземат за нея, тази била тяхната задача. Те определили за нея десет хиляди златни таланта. Започнали да се изреждат, един след друг, млади, красиви момци; всеки искал да я купи, но като чувал, че трябва да плати десет хиляди златни таланта, въздъхвал си и се връщал наскърбен, че нямал толкова пари. Дойде един, погледне я – хубава, красива мома, но пари няма. Дойде втори, погледне я – влюби се в нея, но въздъхне, няма толкова пари. Пита я: Не можеш ли да избягаш по някакъв начин? – Не мога, пари искат за мене. Събират се всички тия млади момци на едно място, разискват, търсят начин, как да я освободят, но нищо не помага. Разбойниците я хванали здраво и не я пущат. Само срещу десет хиляди златни таланта могат да я освободят.

Казвам: такова нещо е търпението. Десет хиляди златни таланта трябва да платите, за да го придобиете. А това е възможно. В Писанието се говори за един слуга, който дължал на господаря си голяма сума, и като не могъл да я изплати, решил най-после – да зароби живота си; но господарят му простил дълговете и го освободил. Тъй щото, ако искате да придобиете търпение, трябва да платите за него десет хиляди златни таланта. Не се придобива лесно търпение. Ако искате да придобиете знание, и за него трябва да платите десет хиляди златни таланта. И знанието не се придобива лесно. Еквивалентни величини се изискват. В природата съществува един велик закон на равновесие. Човек не може да придобие и най-малкото благо, ако не даде за него нещо, съответно на неговата стойност. Ако не пожертвате, ако не дадете от себе си нещо, еквивалентно на търпението, на знанието, природата никога няма да ви накичи с тия венци.

Христос казва: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра". Това значи: Нито в Израиля не съм намерил човек с такъв ум, като на този езичник. И по-нататък Христос продължава: „Мнозина от изток и от запад ще дойдат и ще насядат в Царството Божие". „Ще дойдат и ще насядат" – Христос говори за бъдещето, понеже, според индуската теория на прераждането, сегашните хора, както и тия, на миналото, ще се преродят. Дали вие ще приемете тази теория, или не, това е друг въпрос. Важно е, че животът на

земята продължава. Много пъти е дохождал човек на земята, и много пъти още има да дохожда. Защо? За да се реализира Великият Божествен план. Онези, които дойдат в бъдеще, те ще насядат заедно с Аврама. Аврам е бил един от първостепенните адепти. А мързеливите, догматиците ще бъдат изпъдени навън. Както виждате, невежите, както в миналото, така и сега, страдат и търсят щастието си по болниците. Онези пък, които са достигнали известно развитие, трябва да се ползват от знанието, което са придобили на времето си, и към което всеки ден прибавят по нещо ново.

Сега ще ви дам следното правило: като ставате сутрин, проникнете се от онази абсолютна, положителна вяра, каквато имал стотникът и си кажете: Господи, кажи само една дума, само една реч на момчето ми, т.е. на моя ум, и то ще оздравее. Повярвате ли в това, което казвате, нова светлина ще дойде в ума ви. Вие не сте опитвали силата на това правило. – Дали ще ни чуе Господ? – Не е въпросът, дали Господ ще ви чуе, или не, но вие трябва да направите този опит. Аз мога да приведа ред примери, да видите, как Бог отговаря на молитвите на хората, но не искам по този начин да ви убеждавам да вярвате. Не е въпросът, насила да заставям хората да вярват в Бога, или да вярват на моите думи. Аз съм против всякакво насилие и затова казвам: Ела и виж! Когато искам да убедя някого, да вярва в Бога, няма да му говоря, че Бог съществува, че Той е такъв-онакъв, но ще го поканя у дома си, на гости, и ще го угостя добре. На другия ден пак ще го поканя, пак ще го угостя. Така ще продължавам цяла година наред: ще го угощавам, ще се разговарям с него приятелски, но за Бога нищо няма да говоря. Така разбирам аз проявлението на Великия. Той не е нещо външно. Няма защо външно да се говори за Бога. Достатъчно е да живеем в Него и заради Него, за да Го проповядваме на хората. Нашият живот и външно, и вътрешно трябва да бъде израз на Великата Божия Любов. Когато някой ме пита, има ли Бог, или не, аз ще му кажа: За себе си мога да ти говоря, колкото искаш, но за Бога нищо не мога да ти кажа. – Защо? – Защото този въпрос е личен, и всеки трябва да го разреши за себе си. Някой запитал Апостол Павла – какво трябва да прави, за да се спаси. Той му отговорил: „Повярвай и ще намериш спасението в себе си!" В този смисъл, всеки може да се спаси, като разработи онова, което Бог е вложил в него. Мнозина се спират върху стиха: „Повярвай в Господа Исуса Христа" и го разглеждат буквално, като казват: Ако повярваш, ще бъдеш спасен; ако не повярваш, ще отидеш в дъното на ада. – Не е така. Ние виждаме днес, че и който вярва, и който не вярва, са изложени на големи мъчения. Ето, хората вярват, но тяхната вяра не ги спасява. Това не е истинска вяра. Това, което внася недоразумения, съмнения, обиди, огорчения между хората, не е вяра. Истинската вяра подразбира най-великото, най-възвишеното и благородното, което може да се прояви в отношенията на хората. Наблюдавайте, каква голяма вяра има майката в своето дете. То

греши, прави пакости днес, утре, други ден, но тя вярва в него, прощава му и казва: Ще се изправи това дете. Има нещо хубаво, вложено в неговата душа, познавам го аз. И наистина, в каквото вярва, това става. Защо? Защото в ума, в сърцето на тази майка няма сянка от съмнение и колебание. Тя вярва в своя син, или в дъщеря си и казва: От моето дете човек ще стане! Не се минава много време, и не само тя, но и другите около нея виждат, че от детето й човек е излязъл. Обаче, има майки, които не вярват в децата си и казват: От моето дете нищо не може да излезе. И наистина, както мислят, така става.

И тъй, не се съмнявайте във възможностите на човешката душа! От всички хора ще излезе нещо, но време се изисква за това. И вие, като стотникът, трябва да придобиете такава положителна вяра. Съвременният свят минава през голяма криза – и в ума, и в сърцето, и във волята; за да се предпази от катастрофа, трябва да му дойде някаква сила на помощ. Преди години, един американски машинист по треновете полудял, т.е. изгубил равновесие на ума си, и в един момент на тщеславие, той се качил на един трен и го пуснал по една от линиите, с бързината на експреса. В една от близките станции видели, че експресът пристига от Чикаго, но се почудили, защо иде без никаква тарифа. Това внесло голямо смущение между персонала на тази станция, защото наскоро очаквали да мине експреса, и по този начин неизбежно предстояла катастрофа. Като видяли, че машинистът на този трен развявал знаме и викал: „Да живее Америка!" – те разбрали, че имат работа с болния машинист. В това време, двама смели машинисти от тази станция се качили на друг експрес и дали най-бърз ход на трена, за да стигнат болния машинист. Скоро успели да го стигнат. Единият от тях се прехвърлил в трена на лудия машинист, хванал го за ръцете и започнал с него усилена борба, която продължила половин час. Най-после той завързал здраво ръцете на болния машинист и го направил безопасен. Докато борбата продължавала, другият машинист успял да спре и двата трена и разчистил пътя на експреса, който трябвало да мине след пет минути.

Питам: какво ще стане с вас, ако и вашият обективен ум, като този луд машинист, развее знаме, пусне трена по линията и започне да вика: „Да живее България!" Какво ще стане и с експреса? Значи, за да се избегнат катастрофите, човек трябва да бъде разумен. Казвате: Човещина се изисква! Човещината пък е разумното начало, което трябва да вземе надмощие в човека. Такъв човек ще може да живее и за Бога, ще може да живее и за общото благо. Само онзи може да живее за Бога, който носи Любовта в себе си. Любовта пък е първото условие за реализиране на живота. Реализирането на живота подразбира постигане на някакъв идеал. Кой е този идеал? – Този идеал е Истината. Следователно, Любовта е

условие за реализиране на идеалите в живота. Един от мъчно постижимите идеали е Истината. Мъдростта пък е главната цел в живота. За постигане на всичко това, съзнанието на човека трябва да дойде в помощ. Само по този начин той ще се домогне до положителното знание, което носи щастие. Има ред учени в Англия, в Америка и другаде, на които е достатъчно да покажете само единия си пръст, през някоя дупка, за да опишат с най-големи подробности, не само характера ви, но и всичко онова, което предстои да се случи през целия ви живот. Ако отиде някой търговец при един от тези учени, ученият ще му каже, дали търговията му ще върви добре, или не. Ако отиде при него някой млад момък, който е намислил да се жени, той ще му каже, дали ще бъде щастлив в женитбата си, или не; ако момата е болна от някаква болест, и това ще му каже. И каквото каже, това става. Ще кажете, че това е някаква приказка от „Хиляда и една нощ". Който не вярва, той може да провери думите ми. Нека отиде в Лондон, при един от тези учени, и ще види, дали говоря вярно, или не. Може би ще питате, как са дошли тези хора до такива познания. – Наука е това! Тя почива на ред наблюдения, правени върху лицето, главата, ръката на човека. Тия наблюдения са били придружавани с ред измервания и изчисления, докато най-после се оформили в положителна наука. Който владее тия науки, той може да предотврати, да се избави от много нещастия и страдания в живота си, които, иначе, неизбежно биха го сполетели.

Сега, в съзнанието на хората се крият ред причини, които спъват тяхното растене. Растенията, в това отношение, водят по-правилен живот от хората, но ако днес и те страдат, боледуват, това се дължи на хората, които не спазват природните закони. Тъй щото, растенията не боледуват по свои собствени причини, но вследствие неправилния, нечистия живот на хората. Ако се качите на Витоша и оттам погледнете София, ще видите, че тя е заобиколена с нечиста материя. Цялата атмосфера около София е пълна с нечисти мисли. Това не е само в София, но и във всички по-големи европейски градове. – Какво трябва да се направи? – Трябва да дойдат повече добри хора, които да пречистят тази атмосфера. Как ще я пречистят? С добрите си мисли. Добрите мисли представят вентилации, с които се дезинфекцират нечисти места. И вие можете да направите такъв опит. Когато времето е ветровито, а небето – мрачно, мъгливо, съберете се 100–200 души на едно място, отправете своята светла, чиста мисъл нагоре и наблюдавайте, какво ще стане. Няма да мине половин час, и небето ще почне да се изяснява, вятърът ще престане. Религиозните хора трябва да правят такива опити, а не само да се събират в църквите и там да разискват, коя църква е по-права, кое верую е истинно и т.н. Ако тия хора са истински вярващи, нека, по единия пръст само на някой човек, да определят неговия характер, неговия бъдещ живот и т.н. Досега, в

България е имало само една ясновидка, от Сливен, която имаше знание, подобно на тия учени в Англия, в Америка. На всеки, който отиваше при нея, тя казваше верни неща. Тя казваше, например: кой какви дела има, как ще се разрешат тия дела, какво е материалното положение на човека, колко души са в даден дом и т.н. Тя не гледаше на ръцете на хората, но туряше пред себе си икони и така предсказваше. Като влезе между невежи хора, тя изгуби ясновидството си. Защо? Защото се намери в положението на топло тяло, поставено между няколко студени. Топлото тяло непременно ще изгуби своята топлина.

Следователно, всички съвременни хора се нуждаят от положително знание за човешкия живот, от положително знание на законите, по които става растенето. Тъй както сега живеят хората, по никой начин, те не могат да се доберат до това знание, до тази положителна наука. Преди всичко, нещастията, страданията, които сега съществуват, трябва да се премахнат. За тази цел, учението на Христа трябва добре да се разбере и приложи. Христос не беше философ, като съвременните философи, но Той внесе известни принципи, известни закони, които непременно трябва да се прилагат. Силата на тия принципи седи в приложението. Без приложение те нямат резултати. По тази причина, именно, и до днес още християнството не се е повдигнало като наука. Навремето си още, Христос не е изнесъл цялата наука. В сравнение с това, което носеше навремето, Христос даде малко на тогавашните хора. Те не бяха готови още за много наука. Някои от учениците запитваха Христа, защо не говори на хората направо, да Го разберат, но им говори в притчи. Христос казваше, че не е време да им се говори открито. Обаче, на учениците си, Христос е обяснявал много неща за живота, като им казвал, че, за да разберат Неговото учение, те трябва да минат през голям огън, през големи изпитания. Само по този начин ще дойде новата епоха.

Сега, всички трябва да кажете като Христа: „Отче, дойдох да изпълня Твоята воля, а не моята." Защо трябва да кажете така? Защото само Бог върши всичко в света. Когато хората говорят за светли, възвишени мисли, за доброто в света, те трябва да знаят, че Бог е единственият, Който мисли, Който прави добро, Който същевременно подтиква хората към мисъл, към правене на добро. Следователно, ако искате да имате добри резултати в живота си, оставете Бог да действа чрез вас. Оставете настрана въпросите – какво нещо е Първата Причина, какво сте вие, какво представят мъжа и жената и т.н. Щом влезете в света на хармонията, тогава ще разберете тези въпроси. Докато не влезете в този свят, вие ще разглеждате, например – мъжа, като проява на ума, а жената – като проява на сърцето; обаче, това обяснение още не е пълно. Мъжът и жената съставят две части на едно цяло. Двете части заедно съставят един човек, с едно съзнание. Каквито

противоречия и да възникват между мъж и жена, в края на краищата, те сами ще се оправят. Аз имах случай да видя, как мъж и жена се карат. Това беше във Варна. Мъжът биеше жена си, а тя му казваше: Бий ме, колкото искаш! И да ме убиеш, аз не искам да те видя. В това време, влиза в къщата им един техен познат, и като вижда, че мъжът бие жената, хвърля се върху него. Обаче, жената, от своя страна, се нахвърля върху гостенина и казва: С какво право се бъркаш в нашите работи? Ние сме мъж и жена, ще се караме, ще се бием и пак, сами ще се примирим. Казвам: каквото и да говорите, както и да философствате, мъжът обича жена си, и жената обича мъжа си. Те могат да се карат, да се бият и пак ще се сприятелят. Такъв е днес човешкият живот. Ако влезете в едно стадо от свине и ударите една от тях, колкото и да са били разпръснати преди това, всички заедно ще хукнат да бягат. Същото може да се каже и за хората: колкото да са разединени външно, между тях съществува едно общо съзнание, което ги свързва. По същия начин и Великият Божествен живот действа между всички хора. Тази мисъл трябва да проникне в съзнанието им, да внесе в тях нова светлина.

Сега, всички трябва да правите опити със светлината, да знаете, за всеки даден момент, в кой цвят се намирате: дали в червения, в синия, в жълтия, в зеления и т.н. За вас не е важно да живеете в краските, в цветовете на светлината, но в енергиите на тия цветове. Цветовете оказват пасивно действие върху човека, те само го залъгват. Който иска да преобрази живота си, той трябва да се свърже със самата светлина, да се ползва от нейните енергии. Казват за някои, че се кланяли на слънцето. Кой не се кланя на слънцето? От памти-века още, хората са се кланяли на слънцето, като източник на енергия. Кой не е излагал гърба си на слънчевите лъчи? Не, съвременните хора не са глупави, да се кланят на слънцето. Въпросът седи другояче: Слънцето е богата каса, която всеки може да използва. Следователно, ако Бог е внесъл известно благо в слънцето, всеки човек има право да се ползва от това богатство, във вид на топлина и светлина. В това отношение, всеки може да прави опити. Ако някой земеделец има десет декара земя и може така да концентрира мисълта си към слънцето, че да отправи енергията му към земята си, по този начин, тя ще се оплодотвори много по-добре, ще даде по-добри резултати, отколкото, ако би я наторявал. Умният човек може да натори нивата си, със своята мисъл само; много по-добре, отколкото, ако би я наторявал по физически начин – с някакви соли, или с други някакви средства. Казвате: Щом е така, нека човек се опита да насоли боба си, например, със своята мисъл. – И това е възможно. За едни хора е невъзможно, а за други – възможно. Мисълта е сила, която твори. Следователно, каквото човек мисли, това става. Тъй щото, с мисълта си, земеделецът може да привлече слънчевата енергия и да я препрати на нивата си, отдето растенията ще я използват. Поколебае

ли се в силата на мисълта си, всичко е изгубено. Щом правите такъв опит, не разправяйте на хората, какво мислите да вършите, но отправете молбата си към Бога, и като успеете в опита си, ще Му благодарите.

И тъй, лесният път в живота седи в служене на Бога. Служенето на Бога пък подразбира възприемане и предаване на Божията Любов, в която влизат два разумни елемента: светлина и растене за душата. Всички хора сега се намират пред големи мъчнотии, и като слушат да се говори за Божията Любов, казват: Тия работи сега не ни интересуват. – Трябва да се интересувате от Божията Любов, защото няма да мине много време, и вие ще се натъкнете на големи мъчнотии, в които, тази Любов само ще ви помогне. Тогава, спомнете си моите думи и използвайте силата на мисълта си, не само за подобрение положението на вашите ниви, но и за подобрението на вашия живот. Колкото повече слънчева енергия приемате в себе си, толкова по-голяма мекота и магнетичност ще се развие във вас. И тогава, в който дом влезете, всички ще ви обичат. Защо ще ви обичат хората? Защото, с влизането си в някой дом, работите на този дом тръгват добре. Българите вярват в „полазване." И наистина, такива хора носят нещо хубаво в себе си. Те са добри, чистосърдечни, във всичко вярват. Аз наричам тези хора „разумни деца." Бъдете и вие като тези разумни деца! Каквото и да ви се случи през деня, кажете си: Господ е добър, Той ще превърне всичко в добро. За тази цел и от човека се изисква любов. Ама времето било облачно, дъжд валяло, буря имало, хората се карали помежду си – нищо от това. Вие ще отправите ума си към Божествения свят. Веднъж признали съществуването на този свят, вие трябва да приемете, че, за да стават тия неща в света, за да има толкова страдания, нещастия, има някакви разумни причини, които само Бог знае. Щом приемете това положение, всички трябва да се спретнете на работа на Божията нива.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Какво отговори Христос на стотника? – Да бъде според вярата ти! На всички, които вярват, и които не вярват, и аз казвам: Обърнете се към Господа и помолете Го, да помогне на момчето ви да оздравее. Щом оздравее момчето ви, вие ще прославите Господа, и работите ви ще тръгнат напред. Силна, мощна е Божията дума! Когато Бог каже само една дума, момчето ви ще оздравее. Имайте вяра, като тази, на стотника. Положителна вяра се иска от всички хора. Тази вяра води към великата наука, с която трябва да започне по-нататъшната работа. За усилване на вярата, трябва да започнете с микроскопически опити, които, след десет месеца ще дадат малки резултати, а след десет години – по-големи. Тогава ще забележите подобрение в здравето си, в умственото и в духовното си развитие, а също така и подобрение в целия ви дом. Жената, децата ви, също така, ще бъдат по-здрави, по-весели, по-

добри и разумни. Това значи – да служи човек на Бога! Този е пътят към постижения. „Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Желая всички да имате тази положителна вяра, че като се обърнете към Христа с тези думи, и Той да каже: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра."

Беседа от Учителя, държана на 27 ноември, 1927 г., София – Изгрев.
----
* Матей 8:8

Начало: 10:00

1927_11_27 Мерки в живота
27 ноември 1927 г.
лекция пред специалния клас

МЕРКИ В ЖИВОТА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

(Чете се резюме на темата: „Произход на рудокопачеството".)

(Чете се темата: „Разлика между функциите на алгебрическите числа и функциите на органическите сили".)

Каква е разликата между механическите и органическите действия? Изобщо, механическите действия са прости. Може ли да се прояви механическо действие без участието на разумна сила? Виждате, че един камък се търкаля от планината, или вода извира отнякъде. Механическо действие ли е падането на камъка? Като изучавате механическите и органическите функции, виждате, че причините, за да се извършват първите действия, са външни, а за вторите – вътрешни; механическите действия са прости, органическите – по-сложни, а психическите – най-сложни.

Представете си, че имате един равнобедрен триъгълник с основа 5 сантиметра, а бедра – 30 сантиметра (фиг. 1). Ако основата АВ се увеличава, а бедрата остават същите, височината CD се намалява. Върхът С на триъгълника представя мястото, отдето идат човешките желания. Тогава казваме: Колкото по-голяма е устата на човека, т.е. правата АВ, толкова по-близко до него идат желанията му; колкото по-малка е устата, толкова повече се отдалечават желанията му, т.е. обектите му са далеч. По устата на човека се познава още, много ли яде, или малко.

Сега ще ви дам работа за цяла година. Разделете се на групи, да изучавате всички удове на човека, както и вървежа, движенията му и т.н. Една група ще вземе да изучава очите, друга – ушите, трета – веждите, четвърта – носа, пета – устата, шеста – челото, седма – скулите на лицето, осма – брадата, девета – ръцете, десета – краката. Останалите групи ще изучават движенията, вървежа на волеви, енергични хора, както и на слабоволни, пасивни. Ще наблюдавате хората откъм лицето, откъм гърба, за да изучите най-дребните прояви на характера им. Без наблюдения нищо не можете да постигнете. Когато наблюдавате хората, с цел да ги изучавате, винаги

взимайте два крайни типа – активен и пасивен тип. Ако изучавате ушите им, например, ще наблюдавате ухото на активния, после на пасивния и ще направите разлика между тях. Щом научите двата вида уши, между тях ще поставите всички останали. След това намерете други два типа – единият интелигентен, а другият – неинтелигентен; изучете ушите им поотделно и след това направете разлика. Най-после сравнете ушите на други два типа хора: добродетелен и недобродетелен. Сравнете ушите им и отбележете разликата помежду им. Като правите своите изследвания, ще дойдете до заключение, коя част от ухото отговаря на интелигентността, коя – на добродетелта и коя – на жизнеността в човека. Всеки трябва да си има тефтерче, да отбелязва наблюденията си, както и деня, часа и времето, през които ги е правил. Също така ще рисувате. Каквото наблюдавате – ухо, око, уста, ще рисувате. Без рисунки нищо не можете да научите. След една година съзнателна работа всеки ще има по една специалност. Както правите наблюденията върху ушите, така ще правите и за останалите удове. Който изследва челото на човека, ще спре вниманието си и върху кожата му. Кожата на интелигентния човек е нежна, мека. По черепа се познава интелигентния от неинтелигентния. Това ясно се вижда по дебелината на костта.

Изобщо, при изследванията ще се стремите да не пресилвате нещата. Всяко пресилване на фактите ви отдалечава от истината. Ако челото на човека е вдлъбнато по средата, той не може да бъде историк, паметта му е слабо развита. Като разглеждате челото на математика, на естественика и на историка, виждате разликата между тях. Като изучавате черепите на хората, ще познаете техните религиозни и политически убеждения, ще знаете кой е православен, католик, евангелист, демократ, социалист и т.н.

Като ученици, вие трябва да придобивате нови, положителни знания, за да можете с тях да въздействате на себе си и на окръжаващите. Ако сте учители, ще знаете как да въздействате на децата, да им помагате. Едно докосване на учителя до някой център на главата на ученика може да трансформира енергията му и да го облекчи. Ако иска да накаже ученика си, учителят не трябва да го дърпа за горната част на ухото му, но да го хване отдолу, за месестата част, и леко да я дръпне надолу. Ако детето е разгневено, да пипне леко с двата си пръста върха на носа му. Дразненето на човека не се дължи на някаква вътрешна, органическа причина, а на външни причини – противодействия, мъчнотии и др.

Една от опасните страни в човека е, да вижда отрицателното в живота, в себе си и в окръжаващите. Понеже всеки човек, всяко нещо има две страни – добра и лоша, положителна и отрицателна, той трябва едновременно да вижда и двете, да ги съпоставя, изследва, анализира, претегля и тогава да

спре вниманието си на неизменното, на доброто в човека. Всеки човек има нещо добро и възвишено. Следователно бъдете справедливи първо към себе си, а после към окръжаващите. Първо мерете, претегляйте нещата, а после правете заключения.

Казано е в Писанието: „Изпитвайте нещата, но доброто дръжте“.

Сега и на вас казвам: Изучавайте и доброто, и лошото, но доброто дръжте. Нека доброто бъде основа на живота ви, върху която да градите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 27 ноември 1927 г., София.

1927_11_30 Вероятности и възможности
лекция пред общия окултен клас

ВЕРОЯТНОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

Размишление.

Четоха се работите върху темата: "Разлика между математически вероятности и душевни възможности."

Проявите на човешкия дух не зависят от вероятности. Вероятностите представят условия за ума. Процесите на душата също не зависят от вероятности. Защо? – Защото известни вероятности са възможности обаче на физическия свят тези възможкости произлизат от дадени вероятности. Например имате известен план или известен стремеж, насочен към нещо. В дадения случай вие можете да изчислите вероятността за постигане на този план. Тези изчисления са възможни на физическия свят, но в духовния свят тази математика не работи. В духовния свят си служат с висша математика.

Сега като говорим за вероятностите, ние имаме предвид едно широко поле на работа. Тази работа е достояние само на свободните хора. Само свободните хора се спират пред вероятностите и възможностите в живота. Хората, у които умът не е развит, не вярват в никакви вероятности и възможности. Те казват:" Ако има пари, ще вярваме. Щом няма пари, в нищо не вявярваме." Като погледне лицето на кого да е, умният човек веднага познава каква вероятност има в дадено лице да изпълни известен план. Който не може да чете по лицата на хората, веднага казва:" Дайте пари, ако искате да се реализира известен план." – Днес всичко става с пари. Който разбира нещата, той първо разглежда условията, вероятностите за реализиране на известна работа и тогава кредитира. Който не отпуща никакъв кредит, той вижда, че в дадена работа няма никаква вероятност за успех. Някои търговци работят със закона на вероятността и затова дават на кредит. Още като погледнат човека в лицето, те веднага разбират, може ли на този човек да се отпусне кредит или не. Обаче не мислете, че като си служите съд закона на вероятностите, всичко ще се уреди лесно.Не мислете, че и като вземате предвид възможностите за реализиране на нещата, всичко ще върви по прав, по гладък път. Не, колкото да вземате в съображение възможностите и вероятностите, животът пак няма да бъде увенчан с рози и венци.

Възможностите подразбират всички най-възможни неща.

Като говорим за живота, вие разбирате само една от неговите страни. Животът не е такъв, какъвто хората го прекарват на земята. Друго нещо е животът. Тъй както вие си представяте живота, това е само някаква вероятност, която съществува някъде. Животът, който вие търсите, ще дойде в бъдеще, но само за онези, които са завършили своето развитие. Какво показва това? Че вие търсите и очаквате такъв живот, за който още не сте готови. И да ви дадат днес този живот, вие ще го снемете на уровена, на който се намирате сега. Ако на малкото момченце дадете една книга от висша математика, то ще започне да я разгръща, да я прелиства, и в края на краищата ще си направи от нея едно хубаво хвърчило, което ще пусне във въздуха. Същото правят и някои религиозни хора. След като им се даде най-хубавият живот, те ще си направят от него хвърчила. Това е резултат на човешката дейност, проявена в лявата страна на живота. Наистина, ако проследите живота на тези хора, ще видите, че се молят или за пари, или за къщи – с една дума те се молят само за хвърчила. Животът не седи нито в парите, нито в яденето, нито в къщите, нито в науката. Науката е приятно развлечение за човешкия ум. Ще кажете, че не се нуждаете от никакви развлечения. – Ако не се нуждаете от никакви развлечения, защо ядете, защо спите? Защо страдате, като изгубите приятелите си? Значи яденето, спането, приятелите ви, това са равлечения в живота. Когато обущата, дрехите ви са скъсани, вие пак страдате. Защо?– Защото хубавите обуща и дрехи са развлечение за вас. Ние изнасяме всички тия неща, за да си съставите ясна представа за живота, да видите, че между вашия и Божествения живот има голяма разлика. Както да си представяте Божествения живот, вие пак няма да го разберете, но поне ще се съобразявате със закона на вероятностите, ще знаете в колко и в кои случаи през деня ще можете да изпълните волята Божия, и в колко случаи не ще можете да я изпълните.С познаването на този закон, човек би могъл да определи за себе си дали ще свърши училището и с какъв успех ще завърши. Ако е търговец, той ще може да определи дали ще спечели в търговията си, или ще изгуби. Астролозите, които добре познават този закон, правят изчисления и могат да предскажат на някой търговец доколко най-много може да се впусне в търговия. Ще кажат на този търговец:"Ти можеш да спечелиш най-много десет милиона лева. Щом спечелиш тази сума, напусни търговията. Ако още продължаваш да въртиш търговия, всичко ще изгубиш." На някой писател ще кажат:" Ти трябва да напишеш едно хубаво съчинение, с което да спечелиш име пред света. След това ще се предадеш на служене на Бога. Така беше с Толстоя, така беше и с Буда. Буда живя като царски син, обиколен с богатство и разкош, далеч от страданията в живота. Обаче един ден той видя една нещастна жена, един нещастен старец и в него се събуди състрадание към

човечеството. От този момент спокойствието на неговия живот се наруши и той се свърза със страданията на цялото човечество. Буда се зае с разрешаване задачите на живота. Коя е причината, задето той напусна царския палат?

Как ще отговорите с вашата математика на този въпрос? Ще кажете, че Буда не е разбрал живота. Той е трябвало да остане при условията, при които се е родил, и като цар да бъде полезен на окръжаващите. Обаче Буда не е разбирал така живота. Да бъдеш цар, това е физическа страна на живота. Като цар той нищо не би могъл да направи. Откак светът съществува, нито един цар не е бил щастлив. Ако царят внесе "пет" в света, "десет" ще изгуби. И най-добрите царе са били нещастни. Това не значи, че не са имали желание да помогнат на своя народ, но заобиколени от приятели и неприятели, те често са изпадали под тяхно влияние и са носили отговорностите за всяко добро, или престъпно дело, извършено в тяхно име.

Питам: каква е вероятността човек да влезе или да не влезе в Царството Божие? Каква е вероятността човек да бъде или да не бъде спасен? Мнозина се съмняват дали са спасени, дали ще влязат в Царството Божие. И като се съмняват, те казват:"Тази работа е празна, вятър работа е тя, нищо няма да излезе от нея." – Духането на вятъра е една вероятност. Горенето на огъня е една вероятност. Наистина, когато два предмета се търкат един в друг, произвежда се топлина. Когато двама души с противоположни идеи се търкат, между тях става известна реакция, известно химическо съединяване. Как мислите вие, вероятност ли е това, което става между тия двама души, или възможност? Търкането между хората дава възможност за широк замах на ума. Когато се говори върху различни въпроси, всичко е вероятно, но за всеки даден случай, от тия вероятности само някои могат да се реализират. По време и пространство всичко е възможно, но за даден момент само едно нещо е възможно. В даден момент от времето, човек може да направи или добро, или зло; в даден момент от времето, човек може или да обича, или да мрази. В най-краткия момент от времето, който човешкото съзнание може да схване, човек може да направи разлика между две душевни състояния. Така се образува права линия или малка междина. В тази междина именно се явява възможността за реализиране на нещо.

И тъй, вероятността се заключава именно в този малък промежутък, в тази малка междина– да направиш зло или добро, да проявиш любов или омраза. За вас е важно да знаете, каква е вероятността при дадени условия да постъпите по един или по друг начин. Когато някой ангел слезе на земята и се оплете в материята, може математически, чрез теорията на

вероятностите да се изчисли каква възможност има човек да сгреши и колко грехове може да направи. Никой нищо няма да му каже, но ще следят, като върви в пътя, де ще се отклони и колко отклонения ще направи в живота си. Животът е пълен с вероятности и възможности. Вероятностите засягат умствения свят. Възможностите засягат, от една страна, причинния свят, а от друга – низшите области на астралния свет. Има два вида възможности в света: едни, които могат да се реализират, и други, които не могат да се реализират. Например, има възможност всеки човек да стане ясновидец, но колцина до -сега са станали ясновидци? Който от вас е ясновидец, нека прочете от мястото си какво е написано на някой лист, поста-вен на известно разстояние. Всички ще слушате с приятност какво се чете. Някои ще се чудят как става тази работа, че от толкова далечно разстояние може да се чете. – Наука е това! Вероятно и възможно е всеки да стане ясновидец, но това постижение още не е реализирано за всички. Това, което днес не може да се реализира, в бъдеще ще се реализира.

Много от учениците се спъват в своето минало. Те не трябва да се спират на миналото си, но да вървят напред. Противоречията, страданията на човека, това е неговото минало. Несгодите, съмненията, завистта, омразата в живота, това е миналото на човека. Всичко онова, което спъва хората в развитието им, това е тяхното минало. Щом се натъкнат на своето минало, те трябва да кажат:" Това е от моето минало; не искам да се занимавам с него." – С какво трябва да се занимавате? – С новото. – Кое е новото? – Любовта. Тя ще се реализира в бъдеще. Когато омразата похлопа на сърцето ви, вие ще отворите вратата си, ще я погледнете и ще й кажете:" Аз отивам на работа, нямам време да се занимавам с тебе. Ако не искаш да се върнеш, влез в стаята на миналото и чакай колкото искаш." Според закона на кармата, тя ще остане да чака докато се върнете. В това време вие ще се разговаряте с любовта, ще правите свои изчисления върху възможностите и вероятно-стите в живота. Вашата погрешка в живота се заключава в това, че като дойде любовта, туряте я в стаята на миналото, а като дойде омразата, туряте я в стаята на бъдещето – размествате местата им. Вие се оплаквате, че ви е тежко. – На кого не е тежко? Миналото е всякога тежко. Щом дойдете до миналото си, всички страдате, всички се оплаквате. Човек трябва да бъде герой, да се справи със своето минало. Той сам е създал миналото си, сам ще се справи с него. Няма защо да се страхува от него. Тъкмо размишлявате върху любовта, дойде в ума ви мисълта, че от вас човек не може да стане. Щом тази мисъл ви посети, веднага станете на крака и кажете:" Добре дошла! Заповядай в стаята на миналото и почакай, докато свърша работата си." В това време ще видите, че нов човек може да стане от вас. Спокойно вършете работата си, а тази мисъл, неканената гостенка, нека чака в стаята на миналото. Не се

тревожете защо е дошла. Тази мисъл е завистта, която иска да ви спъне в пътя. Тя е ваша роднина от миналото, с която лесно можете да се справите. Тя е дъщеря на чичо ви, или на брата ви – ще ви почака известно врем и като види, че не дохождате, ще се върне, отдето е дошла.

Казвате:"Буквално ли да разберем това нещо, или символично?" – Що е символ? – Символите са математически знаци на висшата математика и като такива те боравят само с живи числа. Числата на духа са живи: единицата, двойката и всички числа, произлезли от единицата, са живи. Миналият живот на човека също така е жив. Миналото не е мъртво, то е реалност.

Задачата на ученика е да се стреми да разбира нещата правилно, за да може сам да си помогне. Каквото мисли човек, това придобива. Какъвто предмет поставите пред светочувствителната плоча на фотографията, това ще се прояви. Колко пъти може да се фотографира върху една плоча? – Веднъж само. Същото нещо се отнася и до човешката мисъл. Върху ума на човека, като върху фотографическа плоча, могат да се отпечатват различни мисли. При това всяка мисъл може да се отпечата само един път. В случая плочата представя апарат, върху който се отбелязват мислите на човека. Понякога апаратът е отворен, а някога – затворен. Това са възможности за възприемане на мислите. Щом имате апарат, явява се въпрос на кое място, при каква обстановка трябва да се постави апаратът. Обстановката или мястото на апарата представя вероятността за човешкия дух да се установи на едно или на друго място Щом се установи мястото, вие отваряте касетката, в която се намира плочата, и фотографирате.Като снемете образа, бързо затваряте касетката и прибирате стъклото, т. е. плочата. За всяко ново фотографиране употре-бявате нова плоча. За тази цел човек трябва да разполага с безброй плочи, да ги употребява, когато му са нужни. Обаче, от него зависи да избере мястото, обстановката, отдето ще снима изображението. От него зависи да избере предмета за фотография. Човек трябва да бъде разумен, да се издигне над дребнавостите в живота. Дребнавостите не правят човека гениален. Те не внасят нито мир, нито радост в човешката душа. Великото бъдеще, което се открива пред човека, носи радост и веселие в неговия живот. Това съзнават не само духовните, но и светските хора, затова всеки работи, поставя здрава основа за великото бъдеще на живота. Стремежът на хората да бъдат добри, да обичат и да бъдат обичани, да развиват вярата си и в тях да вярват, се обусловя именно от този закон – да създадат условия за бъдещия живот.

Първата работа на ученика е да развива своята вяра. Вярата се занимава с вероятностите, а не с възможностите. С възможностите пък се занимава любовьта. Следователно, който иска да развива вярата си, той трябва да

работи с вероятностите. Любовта пък се занимава с възможностите. В даден момент човек не може да обича повече от едно същество. В следния момент той може да обича второ същество. При това човек не може да обича когото да е – определено е кого може да обича. Защо? – Защото любовта се определя от вибрациите. Например, един ангел не може да обича един обикновен човек, защото неговият ум, неговото сърце, неговото тяло не са в състояние да издържат на вибрациите, на трептенията, които ангелът излъчва от себе си. Любовта на ангела ще разтопи този човек. Той не е в състояние да издържи на тази голяма любов. На обикновените хора се дава по малко любов, през едно чучурче. Следователно, любовта се определя от степента на човешкото развитие. Въпреки това човек иска много. Той се лакоми, без да държи сметка, че не може да се справи със силните течения в природата. Лакомството е присъщо на малките деца. Малкото дете може да изяде най-много две ябълки, обаче то плаче, иска от майка си да му напълни джобовете с ябълки. Давате парче хляб на някой човек, той погледне хляба, погледне вас, иска да каже, че малко му е дадено. – Тази черта у хората не е добра. Рече ли, че хлябът, който му е даден, не е достатъчен, човек се връща в миналото си. Малкото се благославя, а не многото. Приемайте с благодарност всяко нещо, което излиза от сърцето на човека, колкото малко да е то. Благодарете за него и не критикувайте онзи, който ви е дал нещо. Малкото, прието с благодарност, внася мир в душата на човека.

Слушате някой говорител и казвате:" Този човек не развива темата си добре. Той можа да каже много повече по дадения въпрос."– Благодарете на малкото. Може би този говорител нарочно е казал по-малко неща, за да ви даде възможност вие да мислите, да разработите и развиете това, върху което той не се е спрял. Животът е пълен със задачи: една ще разрешите, втора ще дойде на нейно място. Вие трябва да разполагате със светъл ум, с широко сърце, свободно да решавате задачите си. Смущения, противоречия ще дойдат и за ума, и за сърцето – те са неизбежни, те са в реда на нещата. Защото сегашният живот се намира на граница, в средата между миналия и бъдещия живот. Следователно, от една страна, вие носите последствията от миналото, а от друга страна, вие поставяте основа на бъдещето.

Някои се спират пред въпроса, какво ще придобият, ако продължават да следват пътя за новия живот. – Голяма е придобивката. Вие даже нямате представа какво светло бъдеще ви очаква, ако живеете съобразно законите на великата природа. Вие вървите тъжен, скръбен, навели сте глава надолу, никого не поглеждате: нито ближните си, нито времето. А денят вън е ясен, светъл! Слънцето хубаво грее. Небето е чисто, прозрачно, и птичките весело чуруликат. Казвате:" Тъжно, скръбно е на душата ми." – Вярно е, че

имате някаква скръб, но тази скръб не е толкова голяма, че да затъмни слънцето. Погледнете навън, вижте как Бог се весели! Помислете малко за Него и скръбта ви ще се превърне в радост. За какво има да тъжите? Влезте в радостта на Господа! Ученикът трябва да се радва на всички условия, които му са дадени за работа, за учене. По този начин той ще придобие търпение, кротост, въздържание, милосърдие, любов и т. н. Само така ученикът ще придобие истинското знание, към което се стреми. Само така той ще развие в себе си досетливост, вътрешно прозрение – качества, необходими за правилното разрешаване на задачите си.

Пейте и като млади, и като стари, и като весели и скърбящи, понеже пеенето е необходимо условие за трансформиране на вашите състояния. Наскоро дохожда при мене една госпожа, свършила по музика, която се оплаква, че не може вече да пее. Преди години пяла и свирила, но вече престанала да пее, защото баща й фалирал, всичко изгубил. В същото време един от нашите братя заболя тежко, по цели дни и нощи не можеше да спи: страдаше, мъчеше се от някакво възпаление, но през всичкото време на боледуването си пееше. Като го слушали да пее, запитвали:

"Как можеш да пееш при тези големи болки и страдания?" – "Пея на болестта си." Казвам: Този човек е на прав път. Всеки може да плаче – това е най-лесно. Мъчно е обаче в най-големите страдания да пееш. Това значи силна воля. Това значи усилия. Наистина мнозина плачат във време на скръб, обаче малцина пеят в скръбта си. Следователно, изучавайте това, което малцина знаят. Кой не е плакал във време на скръб? От най-малките до най-големите същества – всички са плакали и плачат. Ако погледнете под микроскоп някое малко същество, ще забележите, че и то плаче. Колкото малки да са неговите слъзни жлези, и то плаче. Всичко в света охка и пъшка под влиянието на скръбта. Изкуство е човек да дойде до положение да се радва при скръбта.

Като се говори за закона на вероятностите, вие трябва да го изучите добре главно в положителната му страна. Например, вероятно е 100%, че на човека са дадени всички възможности да просвети ума си. Човек има всички възможности да добие добродетелите на душата. Най-голямото постижение за човека е да придобие Божията Любов. Затова обаче се изискват усилия, геройство, познаване на законите, с които трябва да работи. Пътят за постигане на добродетелите не е произволен. Не мислете че като ученици ще ви пуснат в Царството Божие по благодат. Благодатта се отнася само до пособията. На ученика ще се дадат пособия по благодат да учи, а усилията, трудът и работата се изискват от него. Дълго време ще теглят ученика, докато го пуснат в Царството Божие. Щом дойде до

преддверието на Царството Божие, ще го претеглят с най-чувствителни везни. И за най-малкия недостиг, или излишък в теглото, веднага ще го върнат назад. Казано е в Стария Завет: "Претеглен си". Всеки ден ученикът се тегли. Следователно и вие като ученици ще бъдете теглени на най-точни везни и според теглото ще се определи и мястото ви.

Първото нещо, което се изисква от ученика, е обич към знанието. За тази цел вие трябва да имате свободен ум, да не се ограничавате. Свободен ум подразбира ум с полет, със стремеж нагоре. Тъкмо дойде в ума ви една светла, красива мисъл и вие вземате перото да пишете. Веднага дойде противодействие и казвате:" Не му е времето сега." След това дойде някаква възможност да проявите една добродетел, но пак се усъмните в себе си и казвате:"Не му е времето сега." И така отлагате нещата от днес за утре, докато един ден се намерите пред нереализирани вероятности и възможности.

Математиката говори за теория на вероятностите и ние говорим за вероятности, но теориите на математиците по този въпрос коренно се различават от нашите. Ние ги разглеждаме по един начин, а те – по друг. Когато ученикът се яви пред някой професор по музика, последният веднага познава дали този ученик е даровит, или не. Той го познава по вибрациите му. Щом вибрациите на ученика съответстват с тия на учителя, последният счита този ученик за даровит, за способен и намира, че от него може да излезе нещо. Изобщо силата на човека се определя във всички отрасли на науката и изкуствата. Много хора едва сега започват да работят в областта на науката и изкуствата. Добре е човек да пее хубаво, да завладява с гласа си. Добрият певец задоволява себе си, задоволява и слушателите си. Истинско пеене е, когато човек пее за себе си. Мнозина нямат желание да пеят, нямат никакъв импулс, никакво вдъхновение. Обаче всеки ще пее, ако чуе, че се плаща по десет английски лири на час на онзи, който пее. Тогава и бедни, и богати ще пеят. И който знае, и който не знае ще пеят. Пейте и се насърчавайте едни други в пеенето! Истинските певци са дошли на земята с определена задача – да утешават и да повдигат скръбните, страдащите и падналите души.

Изпейте сега песента: "В начало бе Словото."

Съвременните хора се оплакват, че мислите и желанията им не се реализират. – Защо не се реализират?– Защото мислите и желанията им са лишени от музика и поезия. Ако в мислите и желанията на хората има музика и поезия, те непременно щяха да се реализират. Всеки човек не може да има музика. Човек не може лесно да стане певец. Дълго време трябва да се упражнява, за да разработи своя ларинкс. Обаче вътрешно

той може да бъде музикален и да излива тази музика в своите мисли, чувства и желания. Не е лесно човек да пее правилно, чисто. Малко пев-ци вземат верни, чисти тонове. За да познаете дали един тон е верен, трябва да го поставите в съгласие с друг тон. И в природата има съгласуване на тоновете. Когато човек е тъжен, ритъмът на сърцето му се изменя. Той може да превърне скръбта си в радост само чрез пеене, като съгласува тоновете на своята душа. Достатъчно е да запее тоновете do, mi, за да се измени състоянието му най-много в продължение на десет минути.

Изпейте гамата до мажор, а след нея песента: "Духът Божий".

За да не се обезсърчавате, когато пеете, пазете следното правило: никога не се стремете да предадете съвършено чист тон. На физическия свят това е невъзможно. Същият закон се отнася и до мисълта. Невъзможно е човек да има съвършена мисъл. Ако пеенето и мисълта ви бъдат съвършени, вие ще се обезсърчите, ще мислите, че никой не може да ви разбере. Добрият певец се обезсърдчава, ако няма хора, които да го разбират. Великият певец, великият поет трябва да бъдат заобиколени от хора, които да ги разбират.

Допуснете сега, че искате да изпеете една нова песен. Какво се изисква за това? – На първо място се изисква разбиране. Без разбиране всеки ще изпее песента по различен начин. Всъщност един е правилният начин за изпяване на дадена песен. Тъй както вие изпяхте песента "Духът Божий", това е обикновено пеене, вън от правилата на истинското пеене. При такова пеене песента изгубва всякакво значение. Като изпеете песента така, тя става обикновена и у вас изчезва желание да я повторите, искате да минете на друга песен.

Ако се дадат по-нататък думите от Евангелието на Йоана, гл. 1., как бихте ги изпели? Тези думи са следните: "Синът Божий, родений в света. Той беше истинската виделина. Чрез Него светът стана, и светът Го не позна". Тези думи не могат да се изпеят на същия глас, както пеете "В начало бе Словото". Когато човек се ражда на земята, всички се радват. Как се изразява тази радост? Като ви задавам тези въпроси, всички се намирате в напрегнато състояние. Колкото да се напрягате, няма да ги разрешите, но поне ще упражните мисълта си. Положението, в което се намирате, е подобно на това, когато се намирате пред някое цвете. Представете си, че ви покажа един хубав карамфил. Онези от вас, които са близо до карамфила, ще усетят миризмата му и ще се разположат добре. Значи един малък карамфил е в състояние да внесе радост и хармония между хората. Обаче има цветя, които могат да внесат дисхармония между хората. Има песни, на които първият тон още внася дисхармония в

живота. Духовните мотиви обикновено започват с мажорна гама. Българските мотиви пък повече са в минорна гама.

Изпя се новата песен: "Синът Божий." Тя започва с думите: "Имаше човек.." (текст от Евангелието на Йоана, 1 гл.). Засега ще оставим тази песен, няма да я пеем известно време, за да потъне в съзнанието на добрите певци. След време ще я пеем пак, ще направим в нея малки корекции. Вие трябва да се занимавате със сегашната музика и от нея постепенно да минавате към свободната музика. За тази цел съзнанието на човека трябва да бъде будно, лесно да възприема. Като се упражнявате в пенето, вие ще станете добри певци. Какво става всъщност? Като пеете известно време, вие започвате да отстъпвате на младите, те да пеят и казвате, че сте стари вече, че пеенето не е за вас. Мислите ли така, вие сте на крив път. На каквато възраст да сте, пейте и не мислете за възрастта си. Докато не заминете за онзи свят, вие сте деца още и трябва да пеете! Защо ще се лишите от способността си да пеете! Какво ще правите, ако отидете на онзи свят и пред вратата на рая ви спрат, за да изпеете една песен? Ако изпеете една песен добре, ще ви пуснат в рая; ако не я изпеете добре, няма да ви пуснат. Или представете си, че ви накарат да напишете едно хубаво стихотворение, или да направите едно добро. Невидимият свят разполага с много възможности и вероятности, чрез които ще провери всеки човек дали е готов да влезе в рая или не. Следователно трябва да пеете, за да бъдете готови, защото, като се намерите пред вратата на рая, ще ви накарат да изпеете една песен.

И тъй, като ученици всички трябва да бъдете свободни по ум, по сърце, да схващате нещата правилно. Щом влезете в класа, оставете вашите стари схващания вън. Като излезете от класа, пак можете да ги вземете. Обаче докато сте в Школата, вие трябва да бъдете свободни като банкери. Тази свобода ви е необходима, за да можете да възприемете Божественото благословение, Божествените дарби. Те се дават само на готовите.

Пейте за Господа, а не за себе си! Работете за Господа, а не за себе си! Бъдете готови, че като се намерите пред вратата на рая и ви накарат да пеете, да останат доволни от вас.

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

6.Лекция от Учителя, дадена на 30 октомври,1927 г., София.

Начало: 19:00

1927_12_04 Седем кошници
неделна беседа

СЕДЕМ КОШНИЦИ

Беседа от Учителя, държана на 4 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

„И дигнаха остатки от укрухи седем кошници." (Марка 8:8)

„И ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници." Този стих не е най-важен от всички други по своята дълбочина, обаче, важен е по своята активност, по това, че означава извършване на някаква работа. Там е казано, че всички ядоха и наситиха се, и след това пак остана нещо. Тъй щото, когато човек започва своя живот, той не трябва да се наема с най-важната работа, но с онази, макар и най-малка, която създава условия за проява на човешката дейност. Когато малкото дете отива на училище, за него не е важно да се занимава с въпроса, какво ще прави като свърши училище. В дадения момент най-важният въпрос за него е да се заеме с изучаването на буквите. В света съществува следният закон: каквото е началото на нещата, такъв ще бъде и техният край. Същевременно, в живота се забелязва следния контраст: ако човек започне живота си с радости, ще свърши със страдания; ако започне със страдания, ще свърши с радости. Под думата страдащ човек разбираме онзи, който работи. Който не работи, той не страда. Под думата радостен човек разбираме онзи, който почива. Обаче, само този може да почива, който е работил. И наистина, най-приятното нещо в живота на човека е да почива, т. е. да се радва. Де почива човек? На небето. Небето е място за почивка, а земята – за работа. Когато слиза на земята, човек започва да страда. В този смисъл, страданията имат съвсем друго предназначение от това, което съвременните хора разбират. Страданията носят най-добрата храна за човешката съвест. Които не са страдали, те са по-жестоки от ония, които са страдали. Ако страданието не е необходимо, като вътрешен процес за човешкото развитие, то не би съществувало. Веднъж съществува, то има дълбок смисъл. Кой страда в света? Добрите, великите, благородните хора всякога са страдали и страдат, а лошите хора се мъчат. Който иска да знае, защо страда, той трябва да си отговори: Аз страдам, защото съм добър, благороден човек. Който не страда, за него въпросът е поставен другояче. Някой казва: Все на мене ли ще се дават страдания? Да се зададе такъв въпрос, то е все едно добрият, способният ученик да се запитва, защо му се дават уроци и защо след това го изпитват. Щом си добър, силен ученик, разбира се, че ще имаш изпити. Ако си слаб ученик, няма да се явяваш на изпити. Кой се бори в живота? Юнакът се бори. Ако се бориш, ти си силен, ти си здрав човек. Щом не можеш да се бориш, ти си слаб, болен

човек. Велико нещо е борбата, но на своето време и място! Същото нещо можем да кажем и за яденето. Яденето е юначество. Кой яде в живота? Здравият яде, а не болният.

„Ядоха и наситиха се." Значи, те са били гладни, и трябвало да ядат, за да се наситят. Какво нещо е гладът? Гладът е велик процес, който става в човешката душа. Той е вътрешна нужда, Божествен зов в човека. Човек трябва да работи, за да поддържа живота си. Ако той доброволно не яде, гладът насила ще го застави да яде. Гладът не е вътрешна нужда, или вътрешен напор само в човека, или във всички живи същества на земята, но той се среща и между напредналите същества, които са организирали земята. Глад има и между ангелите, но те се задоволяват по естествен начин, вътрешно, а не както хората. Мнозина мислят, че като заминат за другия свят, няма да изпитват никакъв глад. И това е вярно, но в Писанието се казва, че заминалите души се хранят с ангелски хляб. Съвременните хора имат особени понятия за живота, външно и вътрешно; те имат особени понятия за човешкия ум и за човешката мисъл, както и за човешкото сърце и човешките чувства. За в бъдеще те ще придобият по-голяма светлина, и тогава възгледите им ще бъдат по-оформени. В човешкия организъм има много органи, които още не са турени в действие, вследствие на което човек не разбира много неща. Той е обхванат от вътрешен страх, да не би да е попаднал на крив път в живота си, дали правилно разсъждава, или не и т. н. Певецът се страхува, като пее, да не вземе някой тон неправилно. Музикантът се страхува да не свири нечисто. Богатият се страхува да не загуби богатството си. Здравият се страхува да не изгуби здравето си. Майката се страхува да не загуби детето си. Гладният се страхува да не би, като яде, пак да остане гладен. Този вътрешен страх, това вътрешно недоволство съществува в цялото човечество, защото хората не разбират предназначението на глада, нито разбират предназначението на човека в живота. Наистина, не е лесно човек да гладува. Гладът създава много неприятности в живота. Гладният е неразположен, нетърпелив, лесно се дразни, във всичко бърза – все му липсва нещо. Щом се нахрани, неразположението изчезва. Този човек е тих и спокоен, но това спокойствие не означава още добродетел. То е временно състояние само, както и гладът е временно състояние в човека.

„Ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници." Думата ядене подразбира да приемеш нещо в себе си. Следователно, и яденето е вътрешен процес. Ако приемеш някакво ядене от човек, когото обичаш, ти ще имаш един резултат; ако приемеш ядене от човек, когото не обичаш, ще имаш друг резултат. Не само това е важно при яденето, но важно е да знаеш, как ядеш. Ако ядеш бързо и неспокойно, ще имаш един резултат; ако ядеш бавно, спокойно и с разположение, ще имаш друг

резултат. Същото се отнася и за мислите и чувствата, които проникват в нашите умове и сърца. За да могат мислите и чувствата, които възприемаме, да произведат нужния ефект върху нас, ние трябва да бъдем при Онзи, Когото обичаме и, Който ни обича. Защо тия четири хиляди души се задоволиха само с седем хляба и няколко риби? Защото Христос беше с тях. При това, тия хора имаха вяра в себе си. Вярата може да произлиза или от човешката личност, или от човешката душа, обаче, резултатите на тези два вида вяра са различни. Човек, на когото вярата произлиза от неговата личност, казва: Това е възможно, онова е невъзможно. Обаче, за онзи, на когото вярата произлиза от душата, всичко в живота е възможно и постижимо. При тази вяра не може да се разсъждава, кое е възможно и кое – невъзможно. В Божествения свят глупави работи не могат да стават. Тъй щото, когато човек, вярата на когото излиза от неговата личност, казва за някои неща, че са невъзможни, ние подразбираме, например, че е невъзможно постижение на онези блага, които Бог съзнателно е задържал, да не би хората, като ги постигнат, да не могат да ги използуват, както трябва. Например, възможно ли е човек днес да хвърка? Невъзможно е. Обаче, един ден това ще бъде възможно, но при други условия. Днес хората хвъркат с аероплани, но един ден те ще хвъркат и без аероплани. Тогава, мнозина ще запитват: Може ли човек да живее без да яде? Това е един неразумен въпрос. Да не яде човек, значи, да не мисли, да не чувствува. – Може ли човек да живее без любов? – И този въпрос е неразумен, а на неразумни въпроси ние не отговаряме. – Може ли без живот? – Няма по-голяма радост за човека от тази, когато той съзнава, че живее! Страшно е, обаче, когато човек съзнава, че не живее. Можете ли да не съзнавате, че живеете, ако влезете в един красив свят, с всички удобства? Щом разберете този свят и можете да се ползувате от него, вие непременно ще съзнавате, че живеете. Обаче, ако влезете в един свят, без никакви удобства, заобиколени отвсякъде с мрак и тъмнина, вие ще съзнавате, че не живеете. Голяма разлика има между тия два света.

Следователно, да се задава въпроса, може ли да съществува човек без живот, този въпрос логически не е поставен на своето място. Също така не можете да задавате въпросите, съществува ли Бог, или не; съществува ли душа и дух, или не и т. н. Съвременните хора разискват върху тия въпроси, но това е губене на време, както мнозина губят времето си в различни изкуства. Например, влизате в един цирк и гледате разни фокуси, упражнения, скачания, ходене по въжета и т. н. Много от тия упражнения са на място, но виждате една жена облегната на дъска и един мъж я замерва с 12 ножа, но така, че всеки нож да падне точно до едното, до другото ѝ ухо, до главата, около ръцете, около краката, цяла да я заобиколи с тия ножове, без, обаче, да я засегне някой от тях. Цялата публика гледа, следи, трепери, да не би този мъж несполучливо да замери

с някой от тия ножове, да рани жената. И ако опитът излезе сполучлив, всички ръкопляскат. Какво печели жената от този опит? Какво печели мъжът? Нищо особено. Ако е въпрос човек да придобие изкуство точно да мери, има хиляди начини за това. И ако жената трябва да придобие тази смелост, това безстрашие, да гледа, как ножовете се отправят към нея, без да трепне, и за това има ред методи, по-безопасни и по-рационални.

Казвам; когато разискваме върху въпроса за съществуването на Бога, то е все едно да замерваме човека с ножове. Едно е важно: като се забият тия 12 ножа, да не се случи някой от тях да попадне в главата, или в сърцето на човека и да го рани. Какво печели човек, който, като разисква върху този въпрос, изгуби Бога? Нищо не печели, но много нещо губи. Той е изгубил най-същественото в себе си – живота, вследствие на което умира. Ето защо, помнете следното нещо: идеята за Бога е течение, което поддържа живота на човешката душа. Следователно, не отбивайте това течение от неговия път, колкото малко да е то. Онзи, на когото душата е пълна с любов, трябва да мисли, да съпоставя въпроса за любовта с въпроса за съществуването на Бога. Между тези два въпроса има известно съотношение. Те поддържат живота на човека. Следователно, всеки трябва да гледа на тях като на свещени въпроси. Щом поддържаме идеята за съществуването на Бога, във всеки човек трябва да виждаме по една свещена мисъл, по едно свещено чувство и да ги пазим като зеницата на очите си. Няма защо да се запитваме, дали даден човек е прав в своите възгледи, или не. Достатъчно е да знаем, че всеки човек има в себе си нещо чисто и възвишено, което по никой начин не трябва да бутаме. И тогава, ако искаме да помогнем на човек, когото обичаме, трябва да му дадем добър пример от любовта. Любовта с думи не се предава. Ако искате да покажете някому, че го обичате, по никой начин не можете да постигнете това с думи. Думите не само че не доказват любовта, но дори я отнемат. Речете ли да убеждавате някого, че го обичате, вие ще го отдалечите от себе си. Любовта има особен език, който хората отдавна са забравили. Този език е в състояние да задоволи чувствата на човека, както и неговия вътрешен стремеж. Само любовта прави човека доволен, щастлив. Вземете, например, кой от съвременните хора е доволен от живота си? Срещате учени хора, писатели, поети, музиканти – недоволни от живота. Срещате прости, обикновени хора – недоволни от живота. Срещате бедни и богати, пак недоволни. Значи, доволството не седи в външното положение, което човек заема. Силата, доволството в живота на човека седят в неговото съзнание. Колкото по-високо седи човек по съзнание, толкова по-голямо е неговото доволство. Един мой познат ми разправяше следната своя опитност, която преживял на сън. Сънувал една вечер, че той, заедно с един свой другар, по особен начин, се пренесли в Берлин, дето двамата сами трябвало да воюват с целия свят. Те се намерили в чудо, като видели, че насреща им започнали

да излизат грамадни войски. Изведнъж той чул някакъв вътрешен глас, който тихо му шепнел: Разтворете широко ръцете си и духнете! По този начин неприятелските войски ще заспят, и вие ще ги превземете. Те постъпили според съвета на този вътрешен глас: започнали да разтварят ръцете си и да духат. Войските, които излизали насреща им, една по една, заспивали, а те ги превземали. Питам: случва ли се такова нещо в действителния живот? И в будния живот на човека се случват подобни неща. Този сън е символистичен. Войските, които излизали срещу двамата приятели, представят мъчнотиите в живота на човека, които се изпречват на пътя му и го спъват. Какво трябва да правите с тия мъчнотии? – Да отваряте широко ръцете си и да духате срещу тях. По този начин, една след друга, те ще изчезнат. За да изчезнат мъчнотиите, човек трябва да бъде във връзка с Бога. За нас, Бог не трябва да бъде само един познат, но Той трябва да представя Велик Извор, към Когото да се приближаваме, но не с цел само да се разговаряме, или да се учим, но да придобием нещо свещено. Какво трябва да придобием от Бога? – Живот. Затова е казано в Писанието: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Значи, първо трябва да се придобие Вечния Живот, а после знанието и мъдростта. Те са въпроси на бъдещето. Че е така, виждаме, човек първо се ражда, а после идат дрехите, с които ще се облаче. Първо иде животът, а после – дрехите. Здравето е животът, а разумността е дрехата, с която здравият се облича.

„Ядоха и наситиха се". Всички хора трябва да ядат и да помнят, че са яли. Мислите ли, че ако днес дойдат всички ония четири хиляди души, които са били нахранени от Христа, няма да помнят това угощение? Те ще помнят този ден, защото той е бил най-паметен за тях. Кой ден е най-паметен в живота на младата мома? Най-паметният ден в живота на младата мома е онзи, в който тя за пръв път е видяла своя възлюбен. Кой ден е най-паметен за майката? За майката най-паметният ден е онзи, в който тя за пръв път е видяла своето дете. Кой е най-паметен ден за слепия? За слепия най-паметният ден е онзи, в който за пръв път слънчев лъч е проникнал в очите му, и той видял красотата на света. Кой е най-паметен ден за болния? – Денят, в който болестта му е изчезнала, и той изпитал дълбоката радост в душата си, че е господар на себе си, че може сам да си услужва. Кой е най-паметен ден за професора? – Денят, в който е държал първата си лекция в университета. Кой е най-паметен ден за учения, за философа? – Денят, в който първото му съчинение е излязло на бял свят и е могло да хвърли светлина в умовете на хората. Кой е най-паметен ден за ученика? – Денят, в който за пръв път е срещнал своя Учител. В този смисъл, за всеки човек има един паметен ден в живота му. Това показва, че в известно отношение, всеки човек е ирационална величина.

Често хората казват: Какво можем да направим в този свят? – Не е важно, какво можете да направите в този свят, но какво можете да направите в онзи свят. Не е важно, какви сте на земята, но какви сте на небето. Какво мислят, какво чувствуват хората, каква любов имат, това може да остане незабелязано на земята, но не и в невидимия свят. Всичко, каквото човек помисли, почувствува, или извърши на земята, става ясно, известно в невидимия свят. Затова е казано: „Нима нищо скрито-покрито." Когато говорим за любовта, трябва да знаем, че ония, които истински ни обичат, те не са на земята, между нас, но са горе, на небето, отдето изливат своята дълбока любов към нас. Те не говорят с думи, но ние чувствуваме тяхната любов.

Като четат тази глава, мнозина си казват: Де и ние да сме били на този обяд, който Христос е дал на народа! – От две хиляди години насам Христос е давал и дава много такива обяди на хората, но те не ги признават. И досега Христос работи между хората, дава обяди, угощава ги. Христос работи и днес още, при голямата духовна криза, в която хората живеят. Те се намират в пълно безверие, съмнение, недоразумение помежду си, но Христос неуморно работи. Страшно нещо са заблужденията, в които хората изпадат! Наскоро един от нашите приятели заболява и става нервен, нетърпелив, никой не може да му помогне. Това му препоръчват, онова му препоръчват, но той на нищо не вярва. От какво заболял? На врата му излезли няколко лоши циреи, които не могли да се пробият и му създавали големи болки. Препоръчах му един метод, който той веднага приложи. Циреите набраха лесно, пробиха се, и той се успокои. Щом нечистата материя излезе вън от човека, и неразположението му изчезва.

Казвам: такава нечиста материя има и в живота на хората, която непременно трябва да се изхвърли навън. Всички низки мисли и желания в човека трябва да се изхвърлят навън, и в него да останат само здрави мисли, чувства и желания. Здравите мисли и чувства са положителни числа, положителни величини в живота на човека. Съвременните хора казват, че математиката била положителна наука. Аз пък добавям, че всяка положителна наука борави с положителни числа, а всяко положително число трябва да има своя определена стойност. Питам тогава: кои са положителните числа в математиката? Математиката започва с единицата, която означава Бог. Двойката пък е създала всичко в света. Тройката представя число на равновесие. Четворката е закон, който поставя всяко нещо на своето място. Значи, четворката е число на вечната справедливост. За да схванете съотношението, което съществува между всички числа, като живи единици, вие трябва да имате дълбоко разбиране за живата математика, за която, наистина, може да се каже, че е положителна наука.

В този смисъл, човек разбира ли значението на единицата? Не разбира. Разбрал ли е поне числото две? И него не е разбрал. Когато дошъл до числото две, Бог замълчал, там нищо не е казал. Като създал света, за първия ден Бог казал: „И стана виделина. И видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро – ден първи." За другите дни също е казал, че беше добро; за втория ден, обаче, Бог нищо не е казал; за него Той не е дал мнението си. Свещено е числото две. От този ден се зараждат човешките страдания и недоразумения. Разбирания, мир може да съществуват само в изобилието. Дайте изобилно жито на хората, и всякакъв спор между тях ще изчезне. Отнемете всичкото жито, спорът и недоразуменията отново ще се явят. Кое е по-хубаво: да спорят хората помежду си, но да живеят, отколкото да не спорят и да умират? За предпочитане е да спорят, но да живеят. За предпочитане е хората да имат различни възгледи за живота, но да мислят, отколкото всички да кажат: „Едно стадо, един пастир" – и да престанат да мислят. Ще дойде ден, когато всички хора ще имат един възглед за живота, но те ще събудят Божественото съзнание в себе си. Тогава брат на брата ще даде пълна свобода и свещено ще зачита неговите мисли и чувства. Всеки ще изисква от другия плодове от неговия живот. Само при това положение може да се говори за разбиране между хората. Всеки трябва да прониква в същината на нещата, а не в тяхната външна форма, и от тях да вади свои заключения. Ако гледате на нещата само от външната страна, вие ще дойдете до ред криви заключения. Например, не може да се нарече неморален човек онзи, който е извършил никаква неморална постъпка. За да дадете своето мнение по въпроса, вие трябва да разбирате дълбочините на Божиите пътища. В Бога има велики неща, смисъла на които вие не разбирате, понеже не са писани в Свещената книга.

Например, казано е, че Бог се гневи. Мнозина се спъват в тази мисъл. Те казват: Как е възможно, Бог, Който е толкова велик, да се гневи? За да разберете тази мисъл, ще ви поставя пред следния контраст. Понякога Бог се гневи на грешния, че не е сгрешил, както трябва. Понякога Той се гневи и на праведния, че не е направил доброто, както трябва. Тази мисъл, обаче, е толкова твърда, че тя ще послужи за съблазън на слабите. Това положение съществува в света по силата на неизбежния закон на контрастите, на противоположностите. Според този закон, когато някой върши най-голямото добро в света, същевременно друг някой върши най-голямото зло. Ако първият не върши добро, и вторият няма да върши зло. Значи, всеки момент в живота се извършват две противоположни, едно на друго, действия, с еднаква сила и мощ. И апостол Павел е казал: „Ако грехът не се увеличи, и доброто няма да се увеличи." Оттук можем да извадим заключението: дето има ядене, там има и взимания – давания. Дето има взимания – давания, там има и дългове. Хората искат всичко да

става според техните разбирания и интереси. Не, в всичко, което днес се върши, ние трябва да виждаме Божията Мъдрост. Щом гледаме на нещата така, светът за нас ще бъде Божи свят. И тогава хората ще разберат стиха, в който е казано, че сегашните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава. Ще дойде ден, когато ония, които днес се мразят, ще се прегърнат и ще си кажат един на друг: Братко, прости ме, задето не съм се отнасял спрямо тебе, както трябва. Това се дължи на моето голямо невежество, в което съм се намирал досега. Срещате двама християни, които спорят помежду си: единият е православен, а другият – евангелист. Всеки от тях иска да докаже, че той е на правата страна. Какво трябва да направят? Ако всеки от тях изпълни волята Божия, той е приложил Христовото учение в живота си. Щом приложи това учение в живота си, той не може вече да спори. Не е лошо нещо спорът, но първо човек трябва да изпълни волята Божия,да бъде носител на Любовта Божия в живота.

Сега, на кратко ще предам един библейски разказ, за верността на който не отговарям. Който го е писал, той има думата за него. Всеки трябва да разбере вътрешния смисъл на този разказ. Един евреин, на име Товит, изпаднал в тежко материално положение. Той имал да взима пари от няколко места, но тогава, именно, никой не могъл да му ги върне. По едно време, дошло му на ума за един свой богат роднина, на име Рагуил, който би могъл да му помогне, и решил да изпрати при него сина си, младо момче, да поиска пари на заем. Понеже роднината му живеел далеч, той не се решавал да изпрати сина си сам, да не му се случи нещо лошо по пътя, затова му казал да намери някой свой другар, който би се съгласил да го придружи. Като излязъл на пътя, синът срещнал един млад момък, който му харесал, затова го спрял и му казал: Аз имам нужда от един другар, да ме придружи до един наш роднина, който живее доста далеч от нашия край. Ти не би ли се съгласил да дойдеш с мене? Този човек бил Архангел Михаил. Той се съгласил да го придружи в пътуването му. Младото момче веднага отишло при баща си, да му съобщи, че си намерил вече другар за път. – Нека дойде при мене да го видя. Архангел Михаил се представил пред бащата на младото момче, който веднага го запитал: От кое коляно си ти? – Не е важно от кое коляно съм. За тебе е важно, че синът ти има другар за пътуване. – Добре, колко искаш за тази услуга? Аз мога да ти дам само една драхма. Питам: може ли ангел да произлиза от еврейско коляно? Ако един ангел може да е от еврейско коляно, тогава трябва да има ангели от българско, от френско, от английско коляно и т. н. Както и да е, двамата другари тръгнали на път и стигнали до реката Тигър, дето спрели за малко, защото момчето видяло, че от реката излязла една голяма риба, която искала да го погълне, и се уплашило. Ангелът уловил рибата, разпорил я, като дал на момчето сърцето и черния дроб и му казал да ги запази за себе си. След това той

опекъл рибата, и двамата я изяли. Колко голяма ще е била тази риба, щом двамата заедно са могли да я изядат? При това, защо е трябвало да се запазят сърцето и черният дроб? След дълго пътуване те стигнали при роднината, който ги посрещнал добре. Той имал една красива дъщеря, в която момчето се влюбило. Обаче, дъщерята била пазена от един лош дух, тъй щото, който се опитвал да влезе при нея, той веднага бивал поразен от този дух. Седем красиви момци се опитали да влязат при младата мома, но били поразени от духа. Момчето пожелало да влезе при дъщерята на роднината си, но не знаел, какво да направи, за да се освободи от лошия дух. Тогава ангелът му казал: Когато пожелаеш да отидеш при красивата мома, ще туриш в пазвата си сърцето и черния дроб на рибата. Като те види, духът веднага ще се приближи към тебе, но щом усети, че носиш в пазвата си сърцето и черния дроб на рибата, той веднага ще се изгуби, а ти ще спасиш живота си, като същевременно постигнеш желанието си, да видиш красивата дъщеря на Рагуила.

Често и в съвременните хора се явява силно желание да постигнат нещо, било богатство, слава, щастие и т. н. В този случай, богатството, например, представя красивата мома, която се пази от един лош дух. Питам: тия хора носят ли в пазвата си сърцето и черния дроб на чудотворната риба, с които могат да се освободят от лошия дух? Рибата се взима за символ на нещо. Астрологически, рибата е свързана с периода на „Водолей". Той е най-мистичният век, който изразява завършване на един цикъл. От няколко години насам, ние сме навлезли вече в областта на Водолей, в която всички снегове и ледове са започнали да се топят. Много противоречия ще се явят през това време, но едно ще се постигне – чистота. Главното качество на Водолей е чистотата. Който е попаднал в тази област, той непременно трябва да се пречисти. Чистотата пък е свързана с водата, чрез която новият живот ще дойде.

Питам: защо Архангел Михаил е трябвало да придружава младото момче? Защото между тях е имало някаква връзка. За тази връзка, именно, ангелът слязъл от небето, да пази младия момък в пътя му. Кой човек в света не е бил придружаван от този ангел? Когато хората се влюбват, този ангел всякога ги придружава. Първата ви любов не е нищо друго, освен посещение от един ангел, който ще ви заведе при Сара, да се влюбите. И Аврам имаше една Сара, която не раждаше. Затова Бог изпрати при Аврама един ангел да му каже, че Сара ще роди син. Сара чу това, но не повярва и се засмя. Тя имаше критически ум и помисли, че ангелът се шегува с нея. Ангелът я запита: Защо се смееш? – Не се смея, но размишлявам. В същност, тя се скри зад вратата и се засмя, защото не повярва в думите на ангела. Значи, когато Бог се приближава към човека, той всякога е доволен; на неговото лице се изразява пълно изобилие. А

който иска да се запази от лошия дух, той трябва да извади от пазвата си сърцето на рибата – най-благородният уд в организъма на всяко живо същество, и черния дроб – низшият уд, и да ги принесе на кадилницата на Божия олтар – дар на Бога. Тази жертва подразбира отричане от злото. Когато Христос казва, че трябва да се отречем от себе си, мнозина разбират само външната страна на въпроса. Такова самоотричане не представя никаква наука. Да се самоотречем, това подразбира да посеем своя живот в земята, за да израсте, да цъфне, да даде плод и този плод да узрее. Казвате: Не трябва да грешим! – Това не е наука. Това е било задача на миналото. Сегашният век изисква от човека всеки ден да знае, какво да прави. За тази цел се изисква нова, положителна наука. Като срещнете някой свой приятел, как трябва, според новата наука, да го поздравите и да го погледнете? Коя е първата дума, която трябва да му кажете? Според сегашната наука, обаче, като срещнете един човек, ще го погледнете с недоверие, ще го измерите от главата до петите. Не, срещнете ли приятеля си, вие ще погледнете с пълна вяра към него, като към душа, и ще му докажете, че вие сте ликвидирали със стария живот, с живота на дребнавостите. Всичко това ще направите заради Бога, заради Божественото в себе си. Тази е истинската наука, която не се налага отвън, но иде сама по себе си, отвътре. Когато нещата се налагат отвън, това е морализиране, насилие. Човек сам трябва да чувствува, каква е волята Божия и да е готов сам да я изпълни. Бог, в никой случай, не критикува хората, но само поглежда от време на време, какво правят и казва: Вървете напред! Вървете към светлината! И когато Му се оплаквате, Той казва: „Повече Любов, повече Мъдрост, повече Истина."

„Ядоха и наситиха се." Питам: как мислите, само едно угощение, само един обяд ли е дал Христос на хората? Това угощение е било дадено на Божията трапеза с любов. Едно трябва да знаете: когато Божията трапеза се сложи, тя никога вече не се вдига. Тя не е като човешката трапеза, която се слага, докато хората се нахранят, и след половин или един час се вдига. В това, именно, седи разликата между Божията и човешката трапеза. Трапезата, която Христос е сложил преди две хиляди години, и досега още не се е вдигнала. Вие били ли сте на тази трапеза? Който е присъствал на тази трапеза, нека си спомни, на кое място е седял. Красива е тази трапеза! Няма по-велико нещо от това, човек да седи на такава трапеза! Съвременният човек така разглежда живота си, като че за пръв път е дошъл на земята. Вие трябва да разглеждате сегашния си живот като продължение на ред минали животи; вие трябва да съзнавате, че някога сте излезли от Бога, както е съзнавал това и Христос, и че ще се върнете някога при Него, като при ваш Отец. Може да сте забравили, защо сте дошли на земята – това не е грях. Важно е да си припомните, защо сте слезли на земята. Усилията на съвременната култура, на науката, на

религията, се заключават, именно, в това, да научат хората да вярват в Бога, като в свой Баща. Не е достатъчно само да вярват в Бога, но те трябва да Го любят, да изпълняват Неговата воля. Който дойде до това положение, той живее в закона на цялото, дето никакъв грях не съществува. Щом човек мине през всички страдания и изпитания в живота, той възлюбва Бога и живее в Него. При това положение, човек трябва да познава себе си, да знае, доколко е дал възможност на Божията Любов да се прояви в него. Щом възлюбите Бога, всички мъчнотии и страдания ще изчезнат, т. е. те няма напълно да изчезнат, но вие ще имате сила в себе си да ги преодолявате. Няма по-голямо благо в живота на човека от това, да бъде в връзка с Бога! Такъв човек всякога ще бъде доволен. Защо? Защото, ако един го обере, друг ще му даде нещо; ако един го рани, друг ще го лекува; ако един вземе хляба му, друг ще му донесе пресен, по-вкусен от първия. Отсега нататък идат вашите приятели! – Отде ще дойдат? – От невидимия свят. – Как ще дойдат? – Или на кон възседнали, или на файтон, или на автомобил, или с аероплан – те разполагат с хиляди начини за съобщение с хората. Ваши приятели аз наричам „живите хора на земята", които ви обичат. Те ще спрат пред къщата ви, ще слязат от автомобила си, а вие, по цвета на автомобила, ще познаете, кой е вашият приятел.

„Ядоха и наситиха се." Кога може човек да се насити? Когато отиде при своя приятел, когото обича. И като излезе оттам,ще каже : Днес е най-паметният ден в живота ми. Човек трябва да бъде учен, силен, любещ, но той трябва да проявява тази любов, това знание, тази сила навсякъде. Най-красивият момент в живота на човека е, когато двама души се срещнат при следното положение: единият от тях живее дълго време на земята, а другият сега слиза от небето. Тази среща остава паметна за цял живот. Това означава стиха: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм аз посред тях." Душата на човека е единият, духът – вторият, а самият човек – третият. Числото три представя проява на същинския дух, на същинската душа и на същинския ум в човека. Умът определя човека на физическия свят, и затова казваме: Който мисли, той е човек; който не мисли, не е човек. Добре е човек да е роден в зодията на Водолей. Мнозина са родени в тази зодия, но не живеят по нейните закони. Знакът на Водолей определя висшата мистичност в човека. Някои се хвалят, че са родени под знака на Водолей. Те мязат на ония хора, за които се употребява поговорката: „Дай ме, мамо, надалеч, да мога да се хваля." В тази поговорка се крие една велика истина, но който не я разбира, той ще я вземе в буквален смисъл и ще извади криво заключение. Мисълта, която се крие в тази поговорка, е следната: човек може да се хвали само, когато отиде надалеч, т. е. когато слезе от небето на земята. И наистина, когато човек слезе на земята, при големите" мъчнотии и страдания, той може да се хвали с онова, което е разрешил, което е свършил при тези условия.

Когато човек се върне на небето, невидимият свят разглежда, какво е работил на земята. Това, което повдигна Христа в очите на невидимия свят, е работата, която Той свърши на земята с голямо смирение. Невидимият свят се радва не само при такива случаи, но и когато грешникът се обърне към Бога. Христос казва: „Когато грешникът се обърне към Бога, или когато сърцето на някой човек се докосне до Божията Любов, а умът му – до Божията Мъдрост и светлина, небивала радост настава на небето." Казвате: Кой човек може да се докосне до Божията Любов? Който веднъж само е хапнал от обяда, даден от Христа, той е опитал вече Божията Любов, свързал се е с нея. Затова Христос казва за себе си: „Аз съм живият хляб." Според мене, седемте хляба, с които Христос е нахранил четирихиляден народ, не са печени на земята, защото те са имали особено свойство – да се увеличават. Това означава: колкото малко да е Божественото благо, което човек приема в себе си, то има свойството да внася в човека вътрешно доволство.

Сега, аз желая не само да ви срещне Христос, но и да бъдете поканени от Него на обяд. Когато Христос дойде втори път на земята, Той няма да казва, че Му е жал за народа, да не остане гладен, нито ще ги разпръсне по домовете им, но ще ги заведе по местата, които им е приготвил. Тогава хората не бяха готови за тия места, но сега вече са готови. За тия места, именно, Христос казвал: „Отивам да ви приготвя жилища. Дето съм аз, там ще бъдете и вие." Казвате: Де е това място? – Ако сте поканени на обяд в дома на някой ваш брат, той ще ви каже улицата и номера на къщата си, да го намерите. Обаче, ако сте поканени в Божествения град на угощение, няма защо да ви казват улицата и номера на мястото, дето трябва да отидете. Щом отидете на това угощение, вие няма да се връщате вече в старите си къщи, но ще отидете в новите си места, в новите си жилища, приготвени от Христа. Христос ще ви каже: „Оставете мъртвите" да погребват мъртвите, а вие елате с мене, да бъдете носители на новата светлина."

Казвам: сегашните условия изискват хора със силна вяра, със силна любов, без никакво колебание и съмнение. Вие ще имате мъчнотии, но сами трябва да ги разтопите, да се освободите от тях. Вие сами създадохте мъчнотиите си, сами ще се освободите. Ако Бог ви е създал никакви мъчнотии, Той сам ще ви освободи от тях. Има мъчнотии естествени, необходими, които са в пътя на вашето развитие. Има мъчнотии ненужни, които вие сами сте си създали. Аз говоря за последните, а не за ония, които са от Бога дадени, и които представят за вас велико благословение. От Божествено гледище, т. е. от гледището на новата философия, всички противоречия в живота ви са на място. Защо? Защото всяко противоречие, всяка неприятност допринася нещо за вашата душа. По какво се отличава

човек? – По своя ум. По какво се отличава писателят? – По красотата на своя стил. По какво се отличава музикантът? – По чистотата и верността на своя тон. По какво се отличава певецът? – По мекотата и чистотата на своя глас. По какво се отличава благодетелният човек? – По издържливостта, по неуморността си. Като се върне дома си, от усилената работа през деня, той не се оплаква, че е уморен. Работата му го обновява, а не го уморява. Ако някой се оплаква, че е уморен от работа, това показва, че неговите добродетели не са на местото си. Когато някой работи и умът му се уморява, тази работа не е на мястото си. Когато някой говори и гърлото му пресъхва, това говорене не е на мястото си. На много от съвременните оратори гърлото пресъхва при говорене, затова те пият вода, да го понамокрят. Жива вода трябва на тия оратори! Ако пък искат да не пресъхва гърлото им, нека изпият няколко чаши гореща вода, преди да са почнали да говорят.

И тъй, като извършите едно добро дело и се върнете дома си, вие трябва да усещате в себе си прииждане на енергия. След това, ако разкажете на приятеля си, какво сте работили през деня, той трябва да остане доволен от вас. Ако му кажете, че днес сте раздали десет хиляди лева, той трябва да одобри работата ви, но същевременно да ви пожелае, утре да дадете повече. Като увеличавате всеки ден по малко, и той ще се радва, и вие ще се радвате. Уплашите ли се от постоянното даване, то е все едно да се страхувате, какво ще стане с един извор, или с една чешма, които непрекъснато дават от своята вода. Не се страхувайте за извора! Докато той извира, няма опасност водата му да се свърши. Всеки човек, който живее по Бога, е също такъв извор. Докато този извор е свързан с Бога, водата му никога няма да престане. Щом се усъмни в Бога, водата му веднага ще престане. Божественият закон подразбира непрестанно даване. Яко днес дадеш 10, утре ще дадеш 20, после – 30, 40, 50, 60 . . . 1000 и т. н. – Ами толкова милиони са дадени на бедни, на страдащи! – А колко милиарди се изхарчиха във всемирната война? Колко хора убиха, осакатиха и разориха в тази война? Който иска да изпълни волята Божия, той не трябва да бъде скържав. Щом е за Бога, и сто пъти повече ще дадем, отколкото досега сме дали. Жертвите, които се дадоха в войната, оправдаха ли се? А всяка жертва води човека към Царството Божие. Ако всички хора се обединят в живата Христова вяра, Царството Божие ще дойде в един ден. Защо съвременните религиозни хора не могат още да постигнат Царството Божие? Защото те не се интересуват толкова от въпроса, кога и как ще дойде Царството Божие на земята, колкото от въпроса, кой ще бъде пръв в това Царство. Христос разреши този въпрос със следните думи към своите ученици : „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Който иска да бъде пръв, той трябва да остане последен." Умният всякога заема последно място, но никога не остава на това място.

„Ядоха и наситиха се." Защо се наситиха? Защото бяха с Христа. Според мене, Христос е изпълнителят на великия Божи Закон – на Любовта Божия, в която всички души съставят едно цяло. От гледището на тази Любов, светът представя велик организъм, в който Бог живее и работи. Тук ще видите отношенията на Бога към хората. Ако мразите някого и мислите злото му, тук ще видите, че Бог обича и този човек, като всички други. Тогава само ще разберете, че вашата омраза не допринася нищо, освен това, че противодействувате на Великото, а с това заедно и на себе си. По този начин вие сами ще си попречите да влезете в Царството Божие. Много хора искат да влязат в Царството Божие по външен, т. е. по човешки път. Не, който иска да влезе в Царството Божие, той външно, по човешки, ще бъде отстъпчив, а вътрешно, по Божествено, ще бъде настойчив. Някои вървят точно по обратния път: по Божествено са отстъпчиви, а по човешки – настойчиви. Това не е никакъв морал. Ти ще бъдеш по човешки отстъпчив, като заек. Достатъчно е да се тропне някъде, и заекът е готов да бяга, да отстъпва. Няма по-отстъпчиво животно в света от заека. Като дойде някой до него, той веднага отстъпва, бяга, никому не се противи. Казвате: Нали човек трябва да има свобода? Истинската свобода на човека седи в неговата отстъпчивост. И вълкът, и лъвът, и мечката, както и всички останали животни, трябва да бъдат отстъпчиви. Какъв е резултатът, когато животните не отстъпват? Те плащат с живота си. Нима мечката, която не отстъпва, не плаща с живота си? Нима вълкът, който не отстъпва, не плаща с живота си? Нима кобрата, която не отстъпва, не плаща с живота си? Всички животни, които не отстъпват, плащат с живота си, на общо основание. И след всичко това хората казват: Човек не трябва да отстъпва! Не, човек трябва да отстъпва, и то тъй, както светлината отстъпва. Когато пердетата на прозорците са спуснати, светлината отстъпва, не влиза в стаите, но щом пердетата се дигнат и прозорците отворят, светлината веднага настъпва, т. е. влиза в стаите. Щом затворят прозорците, светлината пак отстъпва; обаче, намери ли най-малката дупчица някъде, тя веднага настъпва. Божественото учение, или учението на Любовта седи, именно, в това, да влизаш и през най-малката дупчица и да осветяваш всичко около себе си. То не чака да му отворят голяма дупка, че тогава да влезе. Забележете, когато видят първия слънчев лъч, хората веднага отварят една малка дупчица, да влезе този лъч. После, постепенно отварят все по-голяма и по-голяма дупка, докато отворят всички прозорци, да навлезе светлината с всичката си сила. Първият лъч показва, че хиляди и милиони лъчи още чакат да влязат – всеки на свой ред. И ние сега казваме: Отворете прозорците си! Отговаряте: Не, прозорците трябва да бъдат затворени, болният да не се простуди. И действително, от обич към болния, вие затваряте херметически и вратата, и прозорците, да не би да се простуди, но с това го задушавате. Оставяйте поне горните прозорци

отворени, да влиза повече чист въздух.

В прочетената глава Христос дава начини, методи, всеки да прави малки опити, да познае Бога. В Писанието е казано: „Опитайте ме и вижте, че съм благ!" Вие трябва да направите няколко опити по новия начин, да опитате Бога, да Го познаете, докато Той бъде доволен от вас, и вие започнете да Му служите по вътрешното ръководство, което имате в себе си. Под „вътрешно ръководство" се разбира онова ръководство, което Бог е определил за всяка душа, още от началото на нейния живот. Някой иска да възприема направо от Бога. Не е въпросът, от кого човек ще приема; важно е, всичко, което той приема, да излиза от Бога. Ако някой човек ми донесе един лист от научна книга, за мене е важен листът, а не това, кой го е донесъл. Този лист може да е донесен от някое малко дете, или от някой философ, или от някоя красива мома. Ако от този лист аз придобия нещо добро за себе си, той е важен за мене, а не онзи, който го носи. Следователно, във всички случаи, важно е съдържанието на донесеното. Когато се прочете един лист от Божествената книга, трябва да се разбере написаното в този лист, както и неговото вътрешно съдържание. Християните препоръчват да се чете Библията и Евангелието. Мнозина четат, но не ги разбират. Защо? Защото нямат нужната светлина. Какво е нужно тогава? Който чете Свещената книга, той трябва да се свърже с един ангел, който да му помогне, да внесе повече светлина в ума му. Този ангел носи в себе си коментарите на Свещената книга и дава обяснения на четеца. Като четете тази книга с новите коментари, всичкият шлак, всичката сгурия от нея отпада, и вие я виждате в истинската ѝ красота. При тази нова светлина на ума, художникът започва да рисува верни картини; поетът започва да пише идейни стихове; майката започва да отглежда децата си с истинска любов и самопожертвувателност и т. н. Когато ангел слиза от небето да ви помага, объркаците ви работи се изправят, правите работи вървят напред, и вие отивате от успех в успех, от слава в слава.

Христос казва: „Аз изпратих Духа си." Този Дух не е в единствено число, но в множествено. Той е колективен Дух. Казано е: „Аз ще изпратя при вас всички напреднали братя, които ви мислят доброто, които ви обичат и са готови да ви посочат пътя, който аз съм им показал." Тези братя са ангели, които седят по-високо от вас, но са готови да слязат на земята да ви помагат. Защо? Защото ви обичат. Вие имате връзка с тези ангели, и затова те са готови да ви помагат. Че вие досега не сте живели, тухли само сте правили. Колко камшици, колко страдания, колко мъчнотии, колко неволи сте прекарали, но същественото не сте направили! Колко църкви сте имали, но всички сте съборили! Колко вярвания сте имали, на които сте изменили! Колко съмнения в Бога сте изживели, докато най-после сте

дошли до новото верую, което не се събаря, до вечната Любов, с която сте познали Бога. Какво ще каже онзи професор със своите противоречия и съмнения, като дойде до Великия Извор на живота и пие от Неговата вода? Той ще се обнови, ще въздъхне спокойно и ще каже: Сега вече вярвам. Защо? Защото той беше жаден и уталожи жаждата си; той беше гладен и се насити; той търсеше красотата и я намери. След това трябва ли да го питате, доволен ли е? Като дойде при нас, ние ще му предложим да си почине; като си почине, ще му дадем от нашата храна, от водата на нашия извор, без да му говорим нещо за миналото. Като си отпочине и нахрани, той ще въздъхне облекчен и ще каже: Разбрах вече смисъла на живота.

Сега, като казвам на всички, че трябва да отидете при Великия Извор на живота, това не значи, че нямате живот в себе си. Вие имате от тези живот в себе си, но семето на този живот трябва да се посади в земята, да му се дадат условия да расте. То се нуждае от светлина, топлина и влага. С други думи казано: знанието, любовта и силата са условията, при които това семе може да израсте. Кога се радва човек? Човек се радва, когато придобива знание, любов и сила; той се радва, когато погледне на своите родители, на своите приятели, на своите господари и слуги, на всички хора, с които е в връзка. Като погледне на небето, осеяно с безброй звезди, той пак се радва. И най-после, като си помисли само за онзи живот, в който вижда, не само една, но 12 отворени врати за Царството Божие, той пак се радва. За кого са отворени тези врати? – За гладните, а не за ситите. Защото казано е: „Ядоха и наситиха се." Кои? – Гладните. Това, с което сме се наситили, е за наше благо, а онова, което остава, трябва да се раздаде по най-разумен начин на онези, които нямат.

Казвам: сега е най-доброто време за работа. Желая всички да се родите във Водолей, да сте носители на вода! Една баба от Варна, наша позната, разправяше един свой сън. Тя често се молила на Бога, да вземе душата й, защото й дотегнал тежкият живот на земята. Една вечер сънувала, че заминала за онзи свят и се намерила пред една голяма маса, около която били наредени 24 старци. Те преглеждали нещо в една голяма книга. Тя се приближила към тях. Един от тия старци я запитал: Бабо, какво търсиш тук? Искаш ли нещо? – Е, синко, дойдох между вас да поживея малко по-спокойно, дотегна ми вече животът на земята, със своите теглила и страдания. – Знаеш ли да четеш? – Не зная, синко. – Щом не знаеш, вода ще носиш. Това подразбира, че човек трябва да се роди във Водолей, във великото знание на миналото. Обаче, не е достатъчно само да се роди човек в Водолей, но той трябва да съзнава това, да работи върху себе си, да работи за своите ближни и да изпълнява волята Божия. Сега сме в края на века. Ако човек днес не изпълни волята Божия, друг път няма да има тези добри условия. Сегашните условия са най-благоприятни за работа. Никога

досега в християнската епоха не са наставали по-добри времена от сегашните.

Сега, желая ви да бъдете носители на вода! Няма по-голямо благо за човека от това, да носи вода! Който даде една чаша вода никому в името Божие, и неговото име ще бъде написано в Божествената книга. Да се роди човек във Водолей, това значи да даде по една чаша вода на жадните, за да направи с тях вътрешна връзка. Ако Божията Любов, Мъдрост и Истина не проникнат в сърцата, умовете и волята на хората, те сами ще станат причина да не влязат в Царството Божие.

„Ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници." Сега всички имате покана за едно велико угощение, за което трябва да облечете най-хубавите си дрехи. Да се облечете с най-хубавите си дрехи, това подразбира, да се премените с най-хубавите си мисли и чувства, с всичко възвишено и благородно, което живее в душата ви, и така да отидете на угощението. В каквото положение и да сте, вие трябва да имате съзнание, че сте царски синове, от нищо да се не срамувате. Докато човек работи, той е облечен в прости, в работнически дрехи; щом се върне от работа, ще се измие, ще се преоблече, и тъй пременен, в новите, в хубавите си дрехи, ще се яви пред Баща си, да вземе участие във великото угощение.

Съвременните хора имат ред противоречия, и като не могат да ги разрешат, оплакват се от живота, недоволни са от него. Казвам: достатъчно е да помислите за любовта на вашия баща и на вашата майка, за любовта на вашия брат и на вашата сестра, за да изчезнат всички противоречия и страдания в живота ви, а вие да се развеселите, че сте имали привилегията да бедете поканени на този обяд. Вие ще се зарадвате, че Бог ви е удостоил с вниманието и любовта Си, да ви направи сънаследници, да ви въведе в Царството Божие. Идат вече Божиите блага! Досега хората не са имали такива благоприятни условия, каквито днес имат.

И тъй, желая сърцата ви да се изпълнят с Божията Любов, а умовете ви – с Божията Мъдрост и светлина. Пожелавам ви вашите напреднали братя да ви заведат при роднината ви Рагуил, да получите наследството, което Бог ви е оставил.

Беседа от Учителя, държана на 4 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

Начало: 10:00

1927_12_04 ***Лъч на пробуждане***
4 декември 1927 г.
лекция пред специалния клас

ЛЪЧ НА ПРОБУЖДАНЕ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

(Чете се резюме на темата: „Разлика между функциите на алгебрическите числа и функциите на органическите сили“.)

За следния път някой да напише нещо върху темата: „Разлика между химия и алхимия“.

Напишете на черната дъска изречението: „Изворите на живота вече протичат и образуват малки поточета, които поливат цветята“. За следния път внесете едно малко подобрение в изречението, да го направите по-звучно, за да му намерите съответна мелодия. Към кой астрологически знак спада даденото изречение? – Към Водолей. В кои думи се крие силата на това изречение? – В изворите и в поточетата. В коя гама бихте наредили тази песен? – По съдържание тя е мажорна. Но в протичането има нещо миньорно, защото поточетата срещат препятствия на пътя си. Значи от мажорна тя минава в миньорна гама.

Съвременната наука изучава предмети и тела от цялата природа: минерали, камъни, метали от неорганическия свят; след това влиза в органическия, като изучава растения, животни, и най-после дохожда до човека. Същевременно тя изучава различните микроби, които причиняват болести. Какво придобива човек, например, ако изучи свойствата на холерните бацили? Като ги изучава, той търси начин да се предпази от тях и ако е заболял, да знае как да се лекува. Една опасност има при това изучаване: в ума на човека се задържат различни впечатления от опасните бацили и трябва да мине известно време, докато се освободи от тях. Същото става, когато човек храни отрицателни чувства: завист, омраза, злоба, ненавист, съмнение и т.н. Кога се озлобява човек? – Когато среща известни противодействия. При това, той се озлобява на предмета или на човека, който се изпречва на пътя му като препятствие. Когато някой се изпречва на пътя ти на време и без време, най-после той ти омръзва. Понякога и хубавите неща омръзват на човека и започват да му се втръсват. Той се отвращава от храни, които не му хармонират, също от мисли и чувства, които не може да възприеме в себе си. Последното

отвращение наричаме „морално отвращение“.

Като изучавате злобата и омразата, виждате, че те взимат участие и в биологическите процеси на живота. Къде, именно? – В корените. Корените на растенията отделят киселини, които разтварят твърдите вещества на почвата и ги използват като хранителни сокове. Такова нещо представят злобата и омразата за корените на живота. Клоните и цветовете на живота се хранят с положителни мисли и чувства, с добродетели. Ето защо, като се натъквате на отрицателни чувства и мисли, не се борете с тях, но ги отправяйте към корените на живота, дето вършат добра работа. Не дръжте злобата и омразата в клоните и цветовете на вашия живот, да не ви тровят. В корените е мястото им, а не в клоните и цветовете. Който не разбира това, той страда, мъчи се и боледува. Хората страдат от разместване на нещата. Като поставят всяко нещо на своето място, страданията сами по себе си изчезват.

Мнозина говорят за *личност* и индивидуалност, но ги объркват. Това са две различни неща, със строго определени места и свойства. *Личността* представя външната страна на човека, неговите листа и цветове, с които всяка пролет се облича и след време се освобождава от тях. Индивидуалността е вътрешната страна на човека, която остава с него. Тази страна наричаме духовно, Божествено начало в човека. В *личността* влизат страсти, желания, униние, тщеславие, стремеж към богатство, към ядене, пиене и т.н. Значи *личността* се стреми към външни, преходни неща, а индивидуалността – към вечни, трайни неща.

Съвременната култура се дължи отчасти на стремежите на *личността*, а духовният живот – на стремежите на индивидуалността в човека, която се стреми към благородното и възвишеното. При това положение човек е готов на жертви за великото в света, но никога не се жертва за *личното* в себе си. *Личността* може да се жертва за индивидуалността, но никога не става обратното. *Личността* се безпокои, смущава се да не пропадне, да не изгуби нещо, а индивидуалното в човека се проявява тихо, спокойно, с вяра, че всички работи ще се наредят добре. *Личността* умира, а индивидуалното в човека страда. То служи като съединителна връзка между човека и душата. *Личното* прави човека недоволен, затова казваме, че докато живее в своята *личност*, човек никога не може да се задоволи; като проявява индивидуалното в себе си, човек е доволен от всичко, защото знае, че изворите на живота постоянно текат. Животът на *личността* е изиграл своята роля. Време е вече да отстъпи мястото си и да отиде на заден план, да слугува. Досега *личността* е била господарка, отсега нататък тя ще слугува. Когато се казва в Писанието, че човек трябва да даде отчет за своя живот, това се отнася до *личността*. Тя трябва да отговаря за всичко,

което е направила, и да отстъпи назад.

Като влязат в новия живот, хората искат веднага да ликвидират с личния живот. Това е криво разбиране. Невъзможно е човек да се откаже от личния си живот, като особен род енергии, от които организмът естествено се нуждае. Енергиите на личния живот трябва да се трансформират, а не да се унищожат. Казано е, че плът и кръв няма да наследят Царството Божие, но без плът и кръв, като облекло на душата, последната не може да се развива, не може да се прояви. Когато висшият живот се облече в плътта, последната, по благодат, се ползва от благата на живота. Тази е причината, която заставя обикновеният човек да се стреми към висшето, Божественото Начало, което работи чрез човека и в подолните среди. Ако душата се изложи направо върху действието на Божия Дух, тя не може да издържи. Тя ще повехне, както повяхва нежният цветец под силните слънчеви лъчи. Той се нуждае от мека, приятна светлина. И душата се нуждае от плътта, като покривка, която я пази от силните лъчи на Духа. Който не разбира този закон, плаши се от плътта, от личността си, иска да убие техния живот. Той мисли, че те са спънка за неговото духовно развитие. Да убиеш живота на плътта и на личността в себе си, това значи да премахнеш условията за проява на Божественото, на своята душа. Те са инструмент, на който душата свири. Какво ще прави цигуларят без цигулка? Как ще изрази музиката, която носи в себе си? Следователно не се страхувайте от плътта и от личността си, но работете усилено с мисълта си, да се справяте с всички отрицателни, низши и кошмарни състояния. Да усилва мисълта си и да работи с нея, това е първата задача на ученика.

Помнете: Каквато мисъл носи човек в подсъзнанието си, това става. Ако в подсъзнанието си държи песимистични мисли, песимист става. Песимизмът не е само философска система, за която някои философи говорят, но състояние, в което изпадат и хората, и животните. И кучето изпада в песимизъм. Но достатъчно е да дойде някое кученце при него, да си поиграе, да му донесе една кост, за да се освободи от песимизма. Като види, че някой го обича, грижи се за него, кучето се освобождава от песимистичното настроение. Кога изпада човек в песимизъм? – Когато мисли, че хората не го оценяват, не му мислят доброто и търсят начин да го изиграят. Песимистичното състояние в човека се дължи на влиянието на Сатурн. Сатурн е материалист, паднало величие. Той е детрониран Бог. Каквото и да му говорите, той казва: „Аз съм бил между боговете, какво ли не съм видял и опитал". Много неща е видял Сатурн, много неща е опитал, но любовта не е опитал. Към всички е недоверчив, но като види Луната, особено Венера, веднага изменя възгледите си.

Кога изменя човек възгледите и настроенията си? – Когато срещне своя любим приятел, когото не е виждал десетки години. Любовта му към неговия приятел става причина да се пробуди Божественото, висшето съзнание в него. Това значи да изложи душата си на меките, приятни лъчи на светлината, които галят и повдигат човека. Отваряйте сърцето и ума си за тези лъчи, да растете и да давате плод. Не запушвайте прозорците на душата си за тях. Те идат и заминават, не им поставяйте изкуствени прегради. Трябва ли да чакате външна помощ, да дойдат разумни същества от по-висок свят, те да отварят прозорците ви и да ви освобождават от товара ви? И те могат да дойдат, но по-добре е човек да разчита на себе си. Щом стане от сън, веднага да отвори прозорците на ума и на сърцето си, да възприема меките и топли лъчи на светлината.

И тъй, дойдете ли до някаква мъчнотия, изпитание или препятствие, кажете си: „Аз съм по-умен от животното, по-умен съм и от кучето, което лесно се справя с мъчнотиите си“. Вържете едно куче и един кон с въже и вижте какво ще правят. Кучето не чака да дойде господарят му да го освободи. То прегризва въжето и се освобождава. Конят ще умре вързан, но няма да прегризе въжето. Ако скорпионът се види заграден с огън, той вади жилото си и сам се пробожда, не чака да дойде някой да го освободи, нито се оставя жив да изгори. Това са отрицателни, специфични прояви на съществата, не са общи прояви на живота. Отрицателните прояви и злото не представят смисъла на живота. Затова, стремете се към доброто, а понякога, като няма какво да работите, спрете вниманието си и върху злото.

Сега, нека всеки се опита да създаде мелодия на дадения текст. Това се изисква главно от музикантите. Добре е човек да привикне да пее, да трансформира състоянията си, да издържа, да подобрява здравето си. Чрез пеене и свирене човек става по-здрав, калява волята си. Волевите хора могат да пеят. Новата култура изисква певци и музиканти. Който не може да пее и да свири, не може да влезе в новата култура. Човек трябва да пази гласа си, да не огрубее. Грубият глас се отразява вредно върху мислите и чувствата на човека. Затова е казано в Писанието: „Пейте и веселете се в Господа“. Който пее, не огрубява и не остарява. Той носи изкуството в себе си. Стремете се да придобиете някакво изкуство. Живописта, музиката, поезията са изкуства, които облагородяват човека. Изкуство, наука и занаят са условия за развиване и обработване на човешкия ум, на човешкото сърце и тяло.

Да се върнем към изречението: „Изворите на живота протичат, и малките поточета цветята поливат“. Цветята представят човешките мисли и чувства, които се поливат от извори и поточета. Наредете думите в

стройна, поетична форма, която да задоволи първо вашето вътрешно чувство, а след това ѝ дайте съответна мелодия.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 4 декември 1927 г., София.

1927_12_07 Вечно обновяване
лекция пред общия окултен клас

ВЕЧНО ОБНОВЯВАНЕ

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

Размишление.

Чете се резюме на темата: "Разлика между математически вероятности и душевни възможности."

За следния път пишете върху темата: "Време и вечност".

"Време и вечност" – това е една важна тема. Интересно е да видим какво ще пишете върху тази тема. Според гръцката митология времето е създадено от Хроноса, бог на времето. Според астрологията, когато Сатурн паднал, създал времето. Той е бирник на боговете. Когото хване, иска нещо от него. Сега оставам вие да мислите какво можете да напишете за времето.

Сега всички трябва да се стремите към вътрешно опресняване, към вътрешно обновяване в живота. Красотата на живота седи във вечното опресняване или обновяване. И в Писанието е казано: "Постоянно се обновявайте!" Когато лошите и добрите работи се преповтарят, те произвеждат обратни резултати. Защо? – От честото повтаряне на известни неща става втръсване в човека, вследствие на което се произвежда вътрешна реакция. Дойде ли до тази реакция, човек непременно трябва да се опресни, да се обнови. Като се обнови, той ще може разумно да си обясни причините за противоречията в живота. В края на краищата всеки човек трябва да си изясни противоречията в своя живот. Когато дойдете до съзнание, че живеете в един разумен свят, вие ще видите, че всяко живо същество е поставено точно на своето място. Следователно и противоречията, на които се натъквате, са на мястото си. Като вървя по улиците, гледам как са наредени електрическите стълбове и намирам, че всеки от тях е поставен точно на място, със строго определено предназначение. Ако покрай тия стълбове минава някое дете или един прост човек, той няма да се спре върху тази мисъл, как са наредени електрическите стълбове. Той ще мине– замине покрай тях, без да им обърне внимание.

Като ученици на тази Велика Школа и вие трябва да наблюдавате всяко нещо, да видите какви закони действат в природата. Влизате в някоя гора,

минавате покрай дървета, покрай треви и цветя, без да наблюдавате как са наредени. Всяко растение, всяко дърво е стълб, подобен на електрическите. Вижте как е поставен този стълб. Какво правите вие? – Спирате се пред дърветата и започвате да човъркате, да чоплите кората им, било с ножче или с някое острие. Така постъпват неразумните ученици. Какво правят българите по селата? Като влезе в някоя гора, българинът вади брадвата си и започва да сече ту това, ту онова дърво. След всичко това хората се чудят защо работите им не вървят. Докато между хората и разумната природа съществува дисхармония, постоянна борба, никога работите им няма да вървят напред. Хората постоянно секат дърветата – стълбовете на природата, но и тя сече. Когато разумността влезе в човека, и природата ще измени отношенията си към него. За да придобие разумност, човек трябва да бъде крайно внимателен към всичко, което го заобикаля. Когато срещнете един човек, вие трябва да бъдете внимателни не само към неговото външно положение, но и към службата, която той извършва в природата. На всеки човек е дадена известна работа от природата, която той трябва да извърши. Когато не изпълнява службата си както трябва, човек не се обновява. Когато не е верен на своя идеал, човек не се обновява. Когато не е постоя-нен в своите възвишени мисли и чувства, човек не се обновява. Много от мислите и чувствата, които вълнуват съвременните хора, са минали през много умове и сърца, вследствие на което са изгубили своята първоначална чистота. За човека са важни ония мисли и чувства, които сега излизат от Бога, с които Той сега твори. За да се обнови, човек трябва да пречисти в себе си всички Божествени мисли и чувства, които от миналите векове още е изопачил. Много от тия мисли и чувства са така наслоени с прах и нечистотии, че днес са недостъпни, както за самия чоек, така и за света.

Представете си, че имате идеал да станете щастливи. Какво разбирате под думата "щастие"? Щастието е нещо невидимо. То се дължи на благоприятни духовни съчетания, а не на някакви материални блага. Материалните блага са външен израз на щастието. От това гледище красивите дрехи могат да се уподобят на щастлив човек. И наистина, само щастливият човек може да се облича с най-хубавите си дрехи. Нещастният не може и не трябва да се облича с хубави дрехи, защото те освен че няма да му придадат нещо, но ще увеличат нещастието му, понеже не може да ги оцени. В такъв случай по-добре е този човек да бъде облечен в дрипели, със скъсани дрехи, отколкото с хубави, нови дрехи. Защо му са тия хубави, скъпи дрехи, щом всеки, който го срещне на улицата, може да го съблече и да му ги вземе? Щастливият човек е същевременно и умен. Той разбира не само човешкия, но и Божествения свят.

И тъй, за да се обнови, човек трябва да избягва повторението на нещата,

което води към пресищане. На преситения трябва да се отнеме нещо, за да се обнови. Този процес се извършва непрекъснато в природата и в живота. Забележете какво става с хората. Те очакват едно нещо, сполетява ги друго, вследствие на което постоянно се намират пред изненади. Няма човек в света, на когото да не е отнето нещо. Това е необходимо, за да дойде обновяването. Този закон се прилага както по отношение на отделния човек, така и по отношение на обществата и народите. Когато някое общество или някой народ събере много енергия в себе си и не знае как и де да я пласира, той започва да се стреми към нещо грандиозно, което в края на краищата ще го разруши. За да не стане това, Провидението му създава някаква изненада, от която той губи част от енергията си, но започва вътрешно да се обновява. Такова нещо преживя Германия в общоевропейската война в 1915. Нито Англия, нито Франция спечелиха това, което Германия спечели. В Германия започна процес на вътрешно обновяване. И Русия е подложена на такова обновяване.

Съвременните хора се заблуждават от външните неща. Като дойдат страданията, те мислят, че всичко са изгубили. Не, страданията винаги обновяват човека. Човек може да изгуби богатството си, без да е изгубил нещо съществено. Придобиването и загубата на богатството е хазартна игра в живота. В една минута само човек може да стане и беден, и богат. Ако някой играе на борсата, той може да влезе последен бедняк, а да излезе милионер. И обратното се случава: влиза милионер, излиза последен бедняк. Като казвам, че за да се обнови човек, трябва да му се отнеме нещо, това е само външна страна на въпроса. Това не значи, че постоянно трябва да се отнема нещо от човека. Отнемането трябва да бъде като външно условие, а не като постоянен вътрешен процес. Обновяването е вътрешен процес в човека, който внася нещо ново в неговата душа. Всеки ден, всеки час, всеки момент трябва да се внася нещо ново в мислите и в чувствата на човека. Само новото обновява и повдига човека. Само любовта е в състояние да внесе новото в човешката душа. Много е говорено за любовта, но малцина я разбират. Любовта е нещо велико, колкото понятно, толкова и непонятно за хората. Любовта изисква да обичаш всички и да те обичат всички. Само Бог като Вечно Начало, като Абсолютна величина без начало и без край, обича всички и всички Го обичат. Той е неизменен, затова всички същества, от малки до големи, Го обичат. Помежду си тия същества спорят, бият се, примиряват се, но дойдат ли до Него, всичко това изчезва. – Защо? – Защото Той е идеал на всяко живо същество. Следователно идеалът на всяко живо същество е да бъде обичано от всички. Да ви обичат всички – това е велика идея, която не може да се разбере в нейната дълбочина. Бога всички обичат, защото Той може да отговаря на всички. Значи само онзи е обичан от всички, който може разумно да отговаря. Който иска да бъде обичан от всички, той не

трябва да живее в личността. Личността представя листа на дърветата. Листата траят временно – през пролетта, през лятото и през есента. Накрая на есента те започват да капят, а на другата пролет израстват нови листа.

Като ученици на окултна школа вие се стремите към обновяване. Такъв е бил стремежът на учениците във всички окултни школи досега. На времето си и апостол Павел е говорил за обновяване. Красиво нещо е обновяването! То се постига чрез закона на любовта, на мъдростта и на истината. По какъв да е начин човек трябва да се обнови! – Не мислете, че това обновяване ще ви наложи да влезете в съгласие с окръжаващите. Не, щом искате да се обновите, не мислете за окръжаващата среда. Щом искате да се обновите, не мислете за времето: дали е облачно, дали вали сняг, или дъжд – за нищо друго не мислите, освен за обновяването. Някой иска да направи добро. Щом иска да направи добро, не трябва да се ръководи от времето, дали сняг или дъжд вали. Ще направи добро без никакви отлагания, без никакви коментари. Обаче като се натъкне на някакво противоречие, този човек казва:"Няма смисъл да правя добро." – Защо няма смисъл да прави добро? – Защото хората трябвало да живеят в хармония и взаимно да си помагат. Понеже не било така, той се обезсърчил. Вярно е, че хората трябва да живеят в хармония помежду си, но вярно е и това, че те трябва да минат през сегашния жи-вот, да се натъкнат на ред мъчнотии и противоречия. Преди да се внесе хармония в живота, както и в музиката, човек първо се натъква на дисхармония. Човек трябва да мине през всички състояния поне по един път. Например, някой изживява тежко състояние, струва му се, че светът се събаря върху него. Колкото да е тежко състоянието му, той трябва да знае, че само веднъж ще го мине. Втори път по никой начин няма да мине през същото състояние.

Ще ви приведа един пример. Снощи седя в стаята си и чувам, че някой пъшка пред вратата. Вслушвам се, чувам, че се напира на вратата, някой иска да влезе вътре. Излязох от стаята си и видях на стълбата едно куче. То ме погледна, каза ми нещо. Разбрах, че не е добре, дошло е да иска помощ: яло някаква храна, която развалила стомаха му. Мисля си: как е дошло на ума на това куче да напусне топлата кухня и да се качи горе да иска помощ? Някой му дал варени горещи картофи, без да знае, че кучетата не обичат горещо ядене. След малко кучето слезе долу, но едва вървеше, губеше равновесие. Господарят на това куче имал добро желание, искал да му даде топла храна, но му напакостил.

Често и вашите господари ви дават горещи картофи, с които развалят стомасите ви. След това вие мислите, че сте господари на положението си. – Не зная доколко сте господари на себе си. Когато параходът влезе в

морето и започне да се движи на една и на друга страна, от него ли зависи това движение? Движението на парахода се управлява от един разум, по-висок от този на самия параход, но люлеенето му на една или на друга страна, нагоре или надолу се определя от морските вълни. Разумът, който направлява движението на парахода, е вътре в него. Тъй щото, когато видите, че някой се криви на една или на друга страна, не съдете, не го критикувайте. Казвате:" Защо този човек криволичи в пътя си?" Ако сте на негово място, и вие ще криволичите. Нищо лошо няма в криволиченето. Колкото да криволичите, това е неизбежно. Гледайте обаче да пазите равновесие.

Докато параходът е в пристанището, никакво криволичене няма да има. Щом влезе в морето, във великия океан на живота, криволиченето неизбежно ще дойде. Ако морето е тихо, параходът ще бъде спокоен. Започне ли параходът да криволичи, това е добър признак. Това показва, че има бури в океана, които ще внесат опресняване в живота. Природата обича постоянното опресняване. Ако въздухът и водата не се опресняваха, шяха да бъдат в постоянен застой, който би се отразил неблагоприятно върху целокупния живот. Като знаете значението на закона за обновяването, приложете го в своя личен живот, за да се ползвате от него.

И тъй, тази година ще работите за своето обновяване. Човек може да се обновява и при най-неблагоприятни условия. Обаче за растенето не е така. Има условия в живота, при които човек не може да расте.

При обновяването на човека вземат участие същества извън него. Например когато детето трябва да се облече с нови дрехи, това правят родителите му. Те го обличат както искат, стига детето да не им препятства. Когато се разсърди, детето не иска да го обличат, не харесва дрехите си, плаче, дърпа се назад – недоволно е нещо. И съвременните хора като децата не са доволни от живота си. Те се стремят към друг някакъв живот, вследствие на което сегашният не ги задоволява. Хората бързат много. Нека потърпят малко. Животът, който очакват, ще дойде. Той едва е започнал да се проявява. Ако имате търпение, новият живот ще дойде и ще донесе всичко, каквото желаете. – Кога ще дойде? – Може тази вечер да дойде, може и утре вечер. Ако не дойде днес или утре, ще дойде след месеци, след години – след десет, след сто хиляди години, а може би и след милиони години – важно е да дойде. Ако сте умни, за един ден ще дойде; ако сте глупави – след хиляди години ще дойде. – Как можем да поумнеем? – Като вършите волята Божия. Ставате сутрин рано, имате добро разположение на духа, искате да направите нещо за Бога, да извършите Неговата воля, да живеете изключително за Бога. Това не значи, че ще занемарите вашия живот и вашите работи. – Не, първо ще

свършите нещо за Бога, а после – за себе си. В това време ще дойде някой отвън да свърши вашата работа. Речете ли първо да свършите своите работи, а после Божиите, нито вашите ще свършите както трябва, нито Божииге. В живота има две течения: в едно от двете течения попада човек и там работи. То е ограниченото състояние. Другото е неограниченото състояние, в което само Бог работи. Тези две течения се намират в постоянно съприкосновение помежду си. Първото течение обхваща времето и пространството, а второто е извън времето и пространството. Ето защо човек трябва да изучава законите на времето, да се освободи от Сатурна, от своята карма. Когато се говори за време, ние разбираме кармата. И наистина, когато някой има да взема от вас, той постоянно гледа кога ще дойде времето, падежа на задължението. Щом получи, каквото има да взема, той повече не мисли за времето. Докато живее във време и пространство, човек мисли и работи само за себе си. Не само това, но той счита, че и хората, и Бог трябва да мислят и работят само за него. – Няма защо да се изисква това от Бога. Той всичко е направил, при това всичко е направено безпогрешно. Като знае това, апостол Павел е казал: "Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е определил за тези, които Го любят."

Най-важният въпрос за човека е въпросът за вътрешното обновяване. То седи във връзка с доволството. Щом станете сутрин, започнете да работите с най-малките условия, които ви са дадени. В София има една книжарница, наречена книжарница "три лева". – Защо е наречена така? – Защото този книжар е започнал търговия само с три лева. Работата му тръгнала добре и в скоро време той станал капиталист. Други търговци са започвали с големи капитали и в скоро време всичко са изгубвали. Следователно който иска да стане човек, той трябва да започне работата си само с три лева. По същия начин и ученикът трябва да започне своята работа с капитал от три лева.

Сега като четете и изучавате беседите, вие не трябва да се спирате върху буквата на нещата, а трябва да ги изучавате по дух, като се спирате главно върху ония методи, които помагат за вътрешно обновяване. За изучаване на всяка наука има два начина: външен и вътрешен. Например едни изучават математиката по време и пространство, а други изучават математика на Битието. Друг е въпросът, ако изучавате резултатите. Като живо същество самият човек е цяла математика и геометрия. Същото нещо може да се каже за всяка наука. Следователно, ако изучавате естествените науки като резултат, е едно нещо; ако ги изучавате като битие е друго нещо. Ако изучавате астрологията като резултат е едно нещо; ако я изучавате като битие е друго нещо. Докато съзнаваш, че живееш, всички противоречия за тебе изчезват; щом дойдеш до отношения с хората, до

кармата, до проява на явленията във време и пространство, противоречията излизат налице и ти виждаш, че имаш да даваш. Значи, докато изучаваме човека като същество, излязло от Бога, противоречията лесно се разрешават. Това не значи, че няма да имаме никакви страдания и мъчнотии. И при това положение страданията и противоречията ще ни следват, но ще имат разрешение, макар и във вечността. Тогава човек ще разрешава задачите си, ще върви напред и ще намира причините за всяко явление, което става в живота и в природата. Той ще вижда резултатите на днешните противоречия в далечното бъдеще. Ако от страданията на човечеството може да се изработи един голям, великолепен диамант, който да свети на главата на един ангел, тези страдания имат смисъл. Заслужава да се прекара една вечност в страдания, за да светиш цели вечности върху главата на един ангел. Щом е така, заслужава човек да страда, за да се превърне в диамант, който един ден да стои върху главата на някой ангел и да отразява неговата светлина.

Обаче това са само начини на разсъждения. Всъщност душата на човека в Божествения свят има съвсем друго предназначение, а не само да страда. Това, което ви говоря за страданията, е само за изяснение на нещата. Следователно, каквито отвлечени въпроси да се повдигат в сегашния живот, вие ще се спъвате в тях, без да ги разрешите. – Защо? – Защото сегашният ви живот е определена величина. Сегашният живот на хората е преходен, той е даден само за определено време и пространство. Той е подобен на едно ядене, сложено в чиния и валидно само за даден случай. Мине ли времето на това ядене, минава и значението му. Това ядене не разрешава въпросите за цял ден. То разрешава въпросите само за една трета от деня. Като донесат сутринта ядене, някаква закуска, ти се усмихнеш, хапнеш си, доволен си. Като донесат ядене на обяд, пак се усмихнеш, пак си доволен. Ще дойде време, когато няма да се задоволяваш от това ядене; ще стане нужда да измениш яденето си, да стане идеално.

Когато се говори за обновяване, разбирам намаляване на тежестта, която човек е турил върху себе си. Тази тежест се дължи на чрезмерно големи желания, към които човек се стреми. Хронос, от една страна, и Сатурн – от друга, са казвали и продължават да казват на човека:" Ние можем да ти дадем назаем, колкото пари искаш. Колкото за плащане, не се безпокой, има време, цялата вечност е пред тебе, ще се изплатиш. Като се основава на техните думи, човек взема и трупа, не мисли, но един ден го изправят пред дълговете му: трябва да плаща, а пари няма. Дойде ли до плащане, човек изпада в положението на онзи българин от провадийските села, който дал назаем осем крини жито на един турчин. След като плащал десет годиии наред, турчинът останал да дължи на българина още 80 крини жито. Казвам: Вземеш ли от Хроноса осем крини жито назаем,

твоята работа е свършена вече. При такива случаи българинът си служи с пословицата: "Не искам нито жилото му, нито меда". Това е кармата.

Страшен е кармическият закон, с който са свързани всички хора. Докато сте свързани с този закон, вие не можете да се откажете от плащане на дълговете си. Такъв закон съществува и в съвременните държави. Когато някой има дългове, но не иска да ги плаща, турят го в затвор да лежи няколко години, да компенсира задълженията си. Кое е за предпочитане: да изплати човек дълговете си, или да лежи в затвор? Изобщо, за предпочитане е човек да изплати дълговете си, отколкото да лежи в затвор. Ако при излежаване наказанието си в затвора му дават книги да чете, да се просвещава, това не е лошо.

Сега, турете в ума си мисълта, че трябва постоянно да се обновявате. Каквито противоречия да срещнете в живота си, старайте се разумно да ги разрешавате. Всеки трябва да се стреми разумно да разреши противоречията на своя живот, но не да ги избягва. Не е въпрос да се избягват противоречията – важно е разумно да се разрешават. Щом ги разрешите правилно, ще преживеете най-малката радост като печалба в живота си.

Някой ще каже, че вместо обновяване по-добре е да има няколко стотици хиляди лева. Според него по-добро обновяване от парите няма. – И това е вярно. Има случаи в живота, когато парите са необходими, но има случаи, когато парите не са необходими. Когато се ражда, човек се нуждае от пари; когато умира, не се нуждае от пари. Когато се ражда, човек се нуждае от ядене; когато умира, не се нуждае от ядене. Когато се ражда, човек се нуждае от знание; когато умира, никакво знание не му е нужно. Тази е истинската философия на живота. Когато човек се ражда, могат да му дадат, какъвто кредит иска, но трябва да чака известно време, докато редът му дойде. Отивате в английската банка да извадите сто милиона английски лири. Лесно е да ви дадат тези пари, но трябва да чакате ред, да свършат работата си всички, които са дошли преди вас. Вие гледате час по-скоро да вземете тези пари, но де ще ги турите, не държите сметка. Знаете ли колко тежи това злато? Казвате:"Да взема това злато, че повече не мисля. То ще бъде един сигурен запас в живота ми."

По същия начин и вие искате големи блага от Бога, без да държите сметка какво представят тия блага. Тези блага са стоте милиона, за които не държите сметка, де ще ги турите. Знаете ли колко коли са нужни за пренасяне на това злато? Следователно, когато човек иска да придобие всички блага изведнъж, това значи да изтегли сто милиона английски лири от английската банка. – Да се искат по този начин блага, това е

неразумно. Всеки ще получи толкова блага, колкото е определено. Не е въпрос само да придобива човек блага, но като ги придобива, да ги впряга на работа. Един господин казваше, че могъл да впрегне на работа само два и половина милиона лева. Ако има повече от два и половина милиона лева, не би могъл да ги впрегне на работа. Следователно както па-рите, така и благата, които има, човек трябва да ги впрегне на работа, а не да ги държи в себе си без употребление.

Тази вечер ще ви дам следната песен: "Тъги, скърби са богатства за живота в душа скрити; за бъдни добрини, за благи плодове, за светли дни – (3 пъти) дни, дни, дни."

Щом имате някаква скръб, изпейте тази песен. Важно е да може човек да я изпее. Лесно е да се говори, но мъчно е да се изпълни. Някой казва:" Като видиш мечка, цъкни една клечка кибрит и не се безпокой." – Лесно е да цъкнеш клечката, но мъчно е да ти дойде на ума, че трябва да цъкнеш. Когато пеете тази песен, имайте предвид закона на контрастите. Затова, пейте я веднъж по-слабо, после – по-силно. Ако я пеете няколко пъти по един и същ начин, тя ще изгуби своята сила и значение. В ирационалната музика по никой начин не можете да изпеете един и същ тон два пъти. Там няма повторение на тоновете.

С нашите песни ние внасяме обновяване в българската народна музика. Българските песни са крайно материалистични. Няма да намерите българска песен, която да изразява молитвата на българина. Чрез своите песни българинът е изразил скръбта, веселието, но никъде не е пред-ставил молитвата на своята душа. Като запее, той удря калпака си и казва:" Дай тук половин кило вино!"

Думите в песните трябва да бъдат така наредени, че да смекчават тоновете. Има известни енергии в човека, които могат да се трансформират само със скачане, с тропане, с игра, с викане. След това в него настава тишина, спокойствие. Такова е състоянието на човека, когато спечели много пари. Първо той е весел, скача, вика, играе, пее, докато се успокои и улегне в себе си. Но веселието и скръбта не представят живота; те водят само към живота. Те са условия само за живота, но не и самият живот. Радостта не показва, че човек е придобил живота; скръбта не показва, че човек е изгубил живота. Радостта и скръбта са условия да се прояви животът в човека.

Един старец от търновските села получил писмо от сина си, който следвал в странство. Като неграмотен, бащата за-несъл писмото на касапина в селото да го прочете. Касапинът отворил писмото и с груб тон прочел:"

Татко, изпрати ми малко пари, защото имам нужда!" – " Виж го ти, синковеца! – казал бащата.- Оттам чак ми заповядва. Нищо няма да му пратя. Пет пари не давам за него!" Върви старецът и мърмори, недоволен от сина си.– "Чакай да се отбия при фурнаджията, и той да прочете писмото." – казал огорченият старец. Фурнаджията бил добър човек, с мек характер. Взел писмото и с тих, кротък глас прочел:" Татко, изпрати ми малко пари, защото имам нужда." – " Виж, така разбирам. Да се помоли малко, да се обърне човешки към баща си, а не да ми заповядва. Сега ще му изпратя пари, но в първия случай не бях готов пет пари да му дам." Успокоил се старецът и продължил пътя си.

Както виждате, интонацията има голямо значение в живота на човека. Само душата е в състояние да изрази онова меко, красиво чувство, което се крие в човека. Всеки човек трябва да се стреми да прояви мекото, топлото, красивото чувство в себе си и да престане да се занимава с външните работи, с външния свят. Дойде ли до това състояние на душата, човек нито скърби, нито се радва. Докато скърби и докато се радва, той изразява общи състояния. Едновременно с него скърбят и се радват всички живи същества на земята: и хора, и животни, и растения. Дръжте се за тихото, за великото в себе си, в което се крие животът. Що се отнася до скърбите и радостите, кажете:" Такава е била волята Божия! Бог е наредил всичко за добро."

Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

7. Лекция от Учителя, държана на 7 декември, 1927 г., София.

Начало: 19:00

1927_12_11 Химия и алхимия
11 декември 1927 г.
лекция пред специалния клас

ХИМИЯ И АЛХИМИЯ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

(Чете се темата: „Разлика между химия и алхимия".)

Може ли да се говори за неща, които не съществуват? Може ли да се говори за алхимически процеси в природата? Ако не съществуваха, нямаше да се говори. В природата се извършват и химически, и алхимически процеси, затова се говори за тях. Тези процеси вървят успоредно. Какви имена ще турите, не е важно. Едните процеси започват със сричката „хи", а другите – със сричката „ал". Това са два обратни процеса, каквито са силите, които излизат от левия и от десния палец, показалец на човека. Тези сили ще се срещнат някога във вечността.

Явява се друг въпрос: Могат ли правите линии да се пресичат? – Могат. Като се пресичат, те образуват плоскости. Значи правата линия се явява като възможност на точката. Като се движи, точката образува плоскост. И плоскостта се движи и образува тяло. Като намери пътя на правата линия, човек намира пътя на плоскостта. От плоскостта пък той намира пътя на тялото.

Защо съществуват химията и алхимията? – Защото съществуват хора на земята. Ако нямаше хора, нямаше да съществува нито химия, нито алхимия. Химията изучава външната страна на светлината, алхимията изучава цветовете на светлината, начина, по който се боядисва. Значи алхимията изучава вътрешната страна на нещата. Че е боядисана светлината, познаваме, когато се прекара през някоя призма. Какво ви интересуват частиците „ал" и „хи"? Те имат смисъл за вас дотолкова, доколкото са свързани с живота.

Следователно човек може да проникне в науката дотолкова, доколкото има представа за живота. Казват, че за да станат нещата, човек трябва да мисли. Не е така. Нещата стават само тогава, когато мисълта е носителка на живота. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". Под думата „път" Христос разбира всички науки, събрани в едно цяло; под думата „истина" Той разбира целите, които науките преследват; под думата

„живот“ Той разбира онова начало, което използва науките и техните цели. Докато не разбира живота, човек не може да се нарече дете на природата. Щом започне да разбира живота, той постепенно се оформя и от каша се превръща в твърдо тяло, което може да издържа на външните условия. Живот трябва да се внесе в науката, т.е. така да се оформят нещата, че да излезе от тях вода. Ще кажете, че това са фантазии на мисълта. Не са фантазии, а реалност. Водата символизира живота. Значи всяко нещо трябва да носи живот в себе си. Няма ли живот в нещата, те нищо не струват. Всички хора се нуждаят от живот. Каквото хванат, да потече от него вода.

Къде е силата на живота? – В слънцето. Алхимиците взимат златото като символ на живота. Те свързват златото със слънцето. За да разбере какви сили се крият в слънцето, първо човек трябва да изучава благородните метали, свойствата им и законите, на които те се подчиняват. Старите алхимици са търсили начин да превръщат неблагородните метали в благородни. Те са търсили още и жизнения елексир – някои са го намерили, а някои продължават да го търсят. Които са го намерили, наричаме „посветени“, „светии“, „гении на човечеството“.

Съвременната наука трябва да служи на живота. Затова и на вас казвам: Изучавайте всичко онова, в което можете да вложите живота. Дръжте идеята за живота като свещена идея в ума си. Мислите ли за живота, каквато тъмнина и да имате в съзнанието си, ще се разпръсне. *Любовта* ражда живота. Стремете се тогава към любовта, за да придобиете живота, който осмисля нещата. Вложите ли живот в науката, всички нейни отрасли придобиват смисъл. Нека всеки от вас почне да изучава по един предмет – математика, естествена история, химия, физика, философия, но с ново разбиране, с нова светлина. При това положение времето, което посветите на науката, ще се възнагради. Възнаграждението се заключава в развиване на скритите сили в човека, чрез които той се свързва с разумната природа, както и със съществата от разумния свят.

Като ученици, стремете се към положителното, към неизменното, към вечното. Това е съзнателният, разумният живот. Човек се стреми към вечния живот, т.е. към безсмъртието. Това е крайната цел на алхимията. Да бъдеш истински алхимик, това значи да придобиеш безсмъртието. Всеки учен се стреми към безсмъртието. И като не може още по естествен път да го придобие, той пише, изобретява неща, с цел да обезсмърти името си. Да обезсмърти човек името си, това значи той сам да живее в бъдещите поколения. Всъщност, и като умре, човек продължава да живее в необятната природа. Дали съзнава или не съзнава това, той живее. За предпочитане е да съзнава нещата, но и като не съзнава, фактите си остават

верни и неизменни. Желая ви да бъдете истински алхимици, да придобиете безсмъртието.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 11 декември 1927 г., София.

1927_12_11 За приятелите си
неделна беседа

ЗА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ

Беседа от Учителя, държана на 11 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." (Йоан 15:13)

Сега ще говоря върху думите: „Да положи някой душата си за приятелите си." Този стих подразбира вътрешно единство на нещата. Това единство се осмисля само в разнообразието. Разнообразието в природата пък е израз, проява на Божествената хармония. Под думата „проява" умните хора, адептите, мъдреците разбират разумното начало в живота. Като казвам „разумно начало", аз нямам предвид студения човешки разум, който се проявява при 250° под нулата, но говоря за висшия разум, който носи условия за човешката душа. При 250° под нулата няма живот. Това не значи, че животът се е унищожил, но не може да се прояви. И при 5000° под нулата животът не може да се унищожи. Тъй щото, под думата „разумно начало" ние разбираме Любовта, която носи живот. Тази Любов е наречена Божия Любов. Обаче, хората изявяват любовта по различен начин, вследствие на което се явяват ред противоречия в живота. Тия противоречия обезверяват хората. Някой казва: Аз не вярвам в никого и в нищо. Казвам: да не вярвате в хората, били те ваши майка или баща, брат или сестра, разбирам; но да не вярвате в Онзи, Който ви е създал, Който ви е пратил на земята да се развивате, да учите, не разбирам. Да не обичате ония, които са ви направили ред пакости и злини, разбирам, това е човешко; но да не обичате Онзи, Който ви е дал всички блага в живота – не разбирам.

Аз нахвърлям тия въпроси за разсъждение, без да ги обяснявам, защото всичко, което се обяснява, губи своята чистота. Как може да се обясни Великото в света? В това отношение, ние постъпваме като музикантите: взимаме няколко тона, съчетаваме ги, образуваме от тях акорд, който влиза в хармония с цялото, без да обясняваме на хората, как сме постигнали тази хармония. Следователно, да пееш, да свириш, това е в реда на нещата, но да обясняваш на хората, как пееш, или как свириш, това не е нужно. Всякакви обяснения тук са излишни. На същото основание казваме и за Любовта, че тя не е нищо друго, освен Божествена симфония, за разбирането на която се изисква само тънко музикално ухо да слуша и да възприема, Любовта не се нуждае от обяснения. Тя съществува в душата на всекиго, но чака само момент да се прояви, както

всеки музикален тон чака да дойде музикантът, да удари на клавишите, и той да прозвучи. Казваме, че някой човек не е взел чист тон. Това значи, че този тон не е в съгласие с друг някой от по-велика гама. Сам за себе си, този тон може да бъде чист, правилен, но понеже той е попаднал в съзвучие с тон от друга някоя гама, с която не хармонира, явява се някакъв дисонанс. Обаче, отделно и двата тона са чисти, правилни. В такъв случай, един от двата трябва да отстъпи, да даде място на другия, само той да се прояви.

Като наблюдавам отношенията на хората, виждам, че много от техните мъчнотии и страдания се дължат на обстоятелството, че те не отстъпват едни на други. Смисълът, красотата на живота седи в постоянното отстъпване. Това вечно отстъпване природата нарича вечно обновяване. Вечно да отстъпваш, това значи вечно да се обновяваш. Кога човек отстъпва? Човек отстъпва, когато се намира под известно напрежение, под известен напор. Първите водни капки не отстъпват ли местото си на вторите? – Отстъпват. Вторите не отстъпват ли на третите? – Отстъпват. Значи, в природата се извършва процес на вечно отстъпване. Питам: де е крайният предел на това отстъпване? То няма предел, то е вечен процес. Като идея на физическия свят, отстъпването е свързано със срама. Срам е за човека да отстъпва. Не, разумното отстъпване е свързано с процесите на възрастване и обновяване. Питам: де е краят на възрастването и на обновяването? На тези въпроси всеки сам трябва да си отговори. Всяка душа, която е слязла на земята, има по една съществена задача, която сама трябва да разреши. За тази цел тя започва с безформеното, с безсъзнателното във физическия свят, което постепенно се оформява. В процеса на оформяването се забелязват три последователни фази: първата фаза е на личността; втората фаза – на индивидуалността, а третата – проява на душата, или проява на Божественото начало в човека, което се стреми да сподели благата си с ближните си.

Един стар гостилничар имал всичко 30 абонати месечно. За да ги задоволи, той имал на разположение 30 тенджери, за всеки клиент по една. Един ден, по погрешка, той сипал ядене на един от клиентите си от чужда тенджера. Като забелязал това, клиентът взел шапката си и излязъл от гостилницата недоволен. Цял ден обикалял по гостилниците, да намери гостилничар, който да му сипе ядене от тенджера, от която да не е сипвал на никой друг преди него, но не намерил такова нещо. Най-после той се принудил да се върне дома си гладен. От този случай гостилничарят придобил по-голяма внимателност, но и клиентът поумнял, втори път не се решавал да прави обструкция на гостилничаря и да остава гладен. Казвате: Лесна работа! Като не яде в една гостилница, ще отиде във втора, в трета, все ще намери ядене. Да, но този господин не иска само да се

нахрани, той има правило в живота си – да не яде от чужда тенджера, и не иска да нарушава това правило. Този човек искал да бъде последователен. На това основание, всеки трябва да бъде последователен в своите възгледи за живота, особено, ако тия възгледи почиват върху известни разумни закони. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Който не спазва тия закони, той отлага нещата за в бъдеще, за друга някаква еволюция, но с това отлагане той губи благоприятните условия в живота. Този човек протака нещата във време и пространство. Който разбира тия закони и ги спазва, той не отлага нещата, но взима цигулката си и свири, работи, още сега иска да придобие нещо, което да му послужи за вечността, за живота извън времето и пространството.

„Да положи някой душата си за приятелите си." Какъв е вътрешният смисъл на този стих? Милтон е изказал следната мисъл: „Той за Бога само, а тя за Бога, който е в него." Какво означава тази мисъл? Ако я материализирате, тя ще изгуби своя вътрешен смисъл. То е все едно господарят да иска от слугата си да му се кланя. Да иска това нещо, значи да обърне нещата наопаки. Правилното положение е господарят да служи на Бога, а слугата – на Бога, който живее в господаря му. Мъжът трябва да люби Бога, а жената трябва да люби Бога в мъжа. Учителят трябва да се стреми към Божията Мъдрост, а ученикът – към мъдростта на Учителя си. Това подразбира правилни отношения между хората.

В съвременната наука се говори за издържане на трудностите в живота. Според Дарвин, например, само онези индивиди продължават да съществуват, които могат да издържат на тежките условия, да се приспособяват към тях. Този закон се отнася за животните, но не и за хората. Той подразбира усъвършенстване на типовете, като се започне от най-низките и се стигне до най-високите. За хората, обаче, съществува друг закон – закон за жертвата. Човек може да се прояви в жертвата. По това, именно, той се отличава от животните. Значи, животното се бори да преодолее условията; човек се жертва, а свръхчовекът, Синът Божи полага душата си за приятелите си, т.е. той служи на Бога. Да положиш душата си за приятелите си, това е извън закона за жертвата. Съвременният човек е минал първата и втората фаза и е дошъл вече до положението да положи душата си за приятелите си. Тази е последната, третата фаза в живота. За да преодолее всички мъчнотии в живота, да дойде до третата фаза, човек трябва да бъде смел, решителен, никога и от нищо да се не обезсърчава. Той трябва да има непреодолима вяра и надежда; неговата вяра трябва да бъде извън времето и пространството. Тази вяра наричам вечна вяра,т.е.вяра, която никога не престава. И надеждата на човека трябва да бъде вечна, никога да не престава. Някой казва: Аз не вярвам, аз се обезсърчавам. – Това е вяра във време и пространство. Ние говорим за

вяра и надежда извън времето и пространството, дето живеят съвършени същества, на които думата е закон. Ако думите на тия същества са закони, какво ще кажете тогава за Бога? Когато Бог каже или обещае нещо, думите Му нямат обратна сила, те ще се реализират, както са казани. Външно, привидно, може да има измяна и промяна в Божиите думи и обещания, но това се дължи на нашите субективни схващания.

Сега, ще предам накратко един разказ от книгата на Ведите. В този разказ се описва развитието, до което е достигнала индуската жена в старите времена още. В този разказ не се говори за обикновена жена, но за жена от високо произхождение. Тази жена била княгиня и се наричала Савитра. Всеки човек трябва да се прояви, по какъв и да е начин на земята, като княжеската дъщеря Савитра. Женитбата, например, е една от проявите на човешката душа. В този смисъл, и музиката, и науката, и религията са особен род човешки прояви. Цигуларят, например, как ще се прояви? – Той ще вземе цигулката си и ще свири. Значи, знанието е проява на човешката душа. Когато се омъжва, жената ще изсвири едно Божествено парче, след което индусите ще се разотидат по домовете си. Между индусите съществувал обичай, когато млада мома, от царско произхождение, се омъжва, извикват видни мъдреци и адепти да се произнесат върху съдбата ѝ, т.е. да изслушат парчето, което тя ще свири, и от това ще определят нейната съдба. Според мене, парчето, което тя ще свири, представя нейния възлюбен, за когото мъдреците ще определят, ще може ли да живее в хармония, по Божествено с младата мома, или не. Като изслушали парчето, което Савитра свирила, мъдреците казали, че нейният възлюбен ще бъде добър, способен, благороден човек, но ще живее само десет месеца след сватбата. Бащата казал на Савитра за предсказанието на мъдреците, но тя казала: Каквото ще да става, но аз ще взема този момък, който ми е определен от съдбата. Десет месеца да живея с него, но той ще бъде моят избраник. Той се наричал Сативан, което означавало душа на истината. И действително, десет месеца след женитбата, дошла смъртта, наречена Яма, да задигне душата на истината, да я отнесе във вечността. Савитра тръгнала след смъртта и казвала: Моля ти се, върни ми Сативана, не взимай тази душа, остави ми я! Ти имаш толкова много души около себе си, защо взимаш и тази душа? Смъртта върви по пътя си, не обръща внимание на Савитра, не чува думите ѝ, но и Савитра върви подир нея, моли се, настоява да ѝ върнат Сативана. Тя минавала гори и планини, долини и полета, качвала се, слизала и все настоявала на своето. Смъртта ѝ казала: Готова съм на всички услуги. Каквото пожелаеш от мене, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна. – Бащата на моя възлюбен е сляп, върни му зрението. Веднага зрението на дядото се възстановило. Савитра пак продължавала да върви след смъртта, да се моли за връщането на Сативана. Смъртта ѝ казала:

Всичко, каквото пожелаеш, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна. – Щом е така, аз искам да имам синове, да царуват в бащиния ми дом, затова върни ми Сативана. – Нека се сбъдне и това твое желание. Омъжи се за когото искаш. – Ти казваш, че мога да имам синове, но забравяш, че според обичаите на Индия жената може да води само един мъж. Аз не мога едновременно да бъда жена на двама мъже. Ето защо, върни ми Сативана. Смъртта стигнала до Бога и разказала за страданието на Савитра, после се върнала при нея и предала следните думи от Бога: „Понеже си умна и добродетелна жена, ще се изпълни и това твое желание." Сативана възкръснал и се върнал отново на земята, да продължи живота си със Савитра.

Казвам: човешката душа е възвишена и благородна. Тя никога не се обезсърчава, никога не се обезверява. Тя е настойчива и смела. Като хване някой бог, тя тръгва подир него и настоява, докато постигне своите желания. За тази цел тя си служи със своите добродетели, които прилага на всяка крачка в живота. Да настояваш със своите добродетели – това е най-високото положение, до което човек може да дойде. Този е пътят, по който човек може да реализира своите желания, а не със съмнения, с колебания, с ред отрицателни качества.

„Да положи някой душата си за приятелите си." Това значи: Човек трябва да даде възможност да се прояви любовта в него. Обаче, за да се прояви любовта в човека, Сативан непременно трябва да се върне. Без Сативана, без душата на истината, любовта по никой начин не може да се прояви в човека. Ако съмнението се вгнезди в човека като червей, който прояжда всички светли идеи, може ли той да постигне своите идеали? Може ли той да разбере целта на живота? Съмнението не може да унищожи Божественото начало в човека, но то ще внесе облак в неговото съзнание, който ще му пречи да вижда нещата ясно. Временно Божественото може да отстъпи, но не и да се унищожи. Бог е всесилен, всичко може да направи, но често заема последно място, като съзнателно отстъпва от позиция в позиция. Той е готов на всякакви жертви. Понякога Той слиза толкова долу, както никой друг, но при това положение може да извърши такива дела, каквито никой човек в света не е в състояние да направи. Това значи, че началото и краят са свързани в Бога: Той е начало, Той е край на нещата. Който разбира проявите на Бога, той ще знае, как да възприема и предава Неговата Любов.

Съвременните хора искат да преустроят своя живот, но отде да започне това преустройване, не знаят. Те четат разни научни и философски книги, срещат се с учени хора, разговарят се по тия въпроси, но въпреки това, пак нямат успех. Защо? На съвременните хора липсва нещо съществено, а

именно: те трябва вътрешно да се подквасят с Истината. Те трябва да се свържат с всички разумни същества, да влязат в допир с тях. От тази връзка зависят много неща. От първата водна капка още могат да се определят свойствата на всичката вода. За тази цел, човек трябва да се свърже със слънчевата система, да разбере, какви отношения имат Слънцето, Венера и Меркурий към самия него. Всички хора виждат Слънцето, Венера, но малцина виждат Меркурий. Само астрономите, които наблюдават вечер небето, със своите телескопи, са виждали Меркурий. Обикновените хора не могат да го видят.

Мнозина казват: Трябва да се молим на Бога! Вярно е това, но как трябва да се молите? В какво се заключава истинската молитва? Когато ученикът отива при учителя си, да добие знание, той трябва да се постави във възприемателно състояние и да каже: Учителю, моля те да ми дадеш малко от твоята светлина, да си разреша един труден въпрос. Това е просба. Често просбите се превръщат в молитви. Сегашните хора мислят, че молитвата изисква от човека да коленичи, да вдигне ръцете си нагоре и тихо да шепне някакви молитви. Не, това не е още молитва. Така се моли човек, когато го бият. Той пада на колене, вдига ръцете си нагоре и започва да се моли, да не го бият. И затворникът, и грешният човек се молят по същия начин, но как трябва да се моли свободният човек? Как трябва да се моли душата, която търси истината? Някои казват, че са намерили истината. Не, истината се търси вечно. Който търси истината само за един момент, той не е разбрал още, какво представя тя всъщност. Който е разбрал Божията Истина, той вечно ще я търси. Истината е подобна на светлината, която постоянно се разкрива пред очите на човека. Любовта, Мъдростта и Истината се разкриват постоянно, затова човек непрекъснато трябва да ги търси. Не е достатъчно човек само веднъж да вкуси от Любовта Божия и да каже, че се е задоволил вече. Не, постоянно ще се стремиш към тази Любов и постоянно ще я изявяваш, и то в различни направления.

„Да положи някой душата си за приятелите си." Защо трябва човек да положи душата си за приятелите си? – За да създаде в себе си възвишено и благородно сърце, светъл ум, здраво тяло, които да бъдат в услуга на неговата душа. За тази цел той трябва да започне от слънцето. Защо? Защото на физическия свят слънцето е представител на Бога. По-добър представител на Бога от физическото слънце за физическия свят засега няма. Като наблюдаваме слънцето, ние си представяме Бога светъл като слънце. Това не означава още, че слънцето е Бог, но донякъде само дава представа на хората от физическия свят за Бога. Ето защо, хората трябва да започнат от слънцето, което носи сила. Стремежът пък на човешката душа е да бъде силна, мощна. Апостол Павел казва: „Когато съм слаб, тогава съм

силен." Това е парадокс, който се нуждае от обяснение. Кое е силно в човека? Силно е разумното начало в човека, защото може да реализира копнежите на човешката душа, от които да се ползват и неговите ближни. В благото на ближните се крие благото на всеки човек поотделно. Който люби цялото човечество, той може да реализира и своя живот, защото човечеството представя тялото на Бога. Следователно, да любиш всички хора, да любиш цялото човечество, това подразбира да любиш Бога, Който се изявява в това тяло. Това е първата степен на любовта, най-високата, най-голямата любов, която човек може да прояви на земята. Да любиш Бога, това значи да любиш всички живи същества на земята, от най-малките до най-големите, както и всички ония същества, които не виждаш, понеже живеят в невидимия свят. Божията Любов обхваща всички живи същества на земята и на небето. Да любиш всички тия същества, значи да имаш стремеж към Бога. Може ли такъв човек да бъде нещастен? Той всяка секунда, всяка минута, всеки час ще бъде свързан със сърцата и душите на ония, които обича и които го обичат. При това положение, де ще остане място за обезсърчения и разочарования? Този човек ще получава толкова много подаръци, че трябва да има на разположение сандък, голям като земята, да ги прибира. Затова е казано в Писанието, че човек трябва да се откаже да събира богатства на земята. Велико нещо е да положи човек душата си за приятелите си!

И тъй, човек трябва да започне със слънцето, да одухотвори слънчевата енергия, за да се ползва от нея разумно. Той трябва да приеме, че на земята Бог се проявява чрез слънцето, отдето черпи животворна енергия. Ако някой е болен, не може да диша добре, нека се обърне към слънцето и дълбоко в душата си пожелае да се свърже с него, да приеме от енергията му. Няма да мине много време, и той ще се обнови и засили. Мнозина ще му говорят, че трябва да лежи на леглото си, че има опасност да се скъса някоя артерия в него, но той не трябва да се подава. Това са външни внушения, които не съдържат истината в себе си. Който веднъж само е приел слънчевата енергия в себе си, той е опитал вече нейното благотворно влияние върху мислите и чувствата си, както и върху всички клетки на своя организъм. Той вижда наоколо си само здрави, силни хора и от нищо не се плаши. Ако някой се обезсърчи, нека се обърне към слънцето, да приеме от неговата енергия. Слънчевата енергия прави човека здрав, бодър, силен; тя му дава сили да понася мъчнотиите и трудностите в живота. Да възприемеш слънчевата енергия, това е равносилно да се разхождаш из хубави градини, пълни с разноцветни и ароматни цветя, с хубави и сладки плодове, и от време на време да опитваш някой от тях. Не е загуба на време, ако ти иждивиш един-два часа от деня да се свържеш със слънцето и да приемеш от неговата енергия. Едно десетгодишно дете се изгубва от дома си, но един приятел на баща му го намира, хваща го за

ръка и го развежда из най-хубавите градини в града. В дома на детето настава голямо смущение, всички го търсят, тревожат се, а то се любува на красивите цветя и плодове, опитва техния вкус. Като се върне дома си, всички се радват, че се връща здраво и читаво, но то започва да им разказва всичко онова, което е видяло и опитало. Такова е положението на всеки, който се ползва от слънчевата енергия. Преди да възприеме нещо от слънцето, човек е в положението на загубеното дете, но щом възприеме нещо от него, той е детето в градини с хубави цветя и плодове, от които може да се ползва. След това и то се радва, и другите се радват.

Казвам: по същия начин се разхожда и човешката душа. След като излезе от тялото на човека, тя започва да се разхожда по света, посещава най-хубавите градини, а той я търси, вика след нея, иска да я намери. Като се върне от разходката си, тя започва да разказва на своите ближни за Великото, което е видяла и опитала. Когато някой отрича съществуването на душата, това показва, че душата е напуснала тялото и отишла някъде на разходка. Някой баща се оплаква, че изгубил детето си. Де е детето му? То излязло от бащиния си дом и отишло да се разхожда из градините. Когато казват за някой човек, че е безверник, това значи, че този човек е отишъл с приятеля на своя баща да се разхожда, да разглежда и изучава Великото в света. Като се върне от разходката си, този безверник става един от най-усърдните християни. Защо? Защото е при добил голяма опитност, познал е и опитал Великото в живота.

Сега ще разкажа един анекдот за двама англичани, атеисти, които решили да представят на сцената две различни, напълно противоположни роли. Единият от тях ще поддържа идеята, че Бог съществува, а другият ще поддържа обратната идея, т.е. ще отрича съществуването на Бога. В определения ден и двамата излизат на сцената, и диспутът започва. Първият, който трябвало да играе ролята на вярващ, започнал да говори на другаря си, че Бог съществува, че всичко, което виждаме в природата, е Негово творение, че всеки, който не вярва в Бога, ще бъде хвърлен във вечния огън, изложен на мъки и страдания. Той говорил толкова пламенно, толкова вдъхновено, че вторият, който трябвало да играе ролята на безверник, като го слушал, забравил своята роля и започнал да си мисли: Може да е така. Възможно е Бог да съществува. Като размишлявал върху това, той слязъл от сцената и отишъл дома си. Първият изпълнил ролята си, както трябва, но останал сам на сцената, нямало кой да му възразява. На другия ден той отишъл при другаря си и запитал: Ти защо не се противопостави на моите думи, но ме остави сам, да се срамя пред толкова хора? – Какво да правя? Като те слушах да говориш толкова убедително, аз повярвах напълно в твоите думи. – Как ми повярва? Аз говорих измислици; говорих неща, в които сам не вярвам. – Не зная, дали

си вярвал, или не в думите си, но аз не съм слушал такава убедителна проповед и от най-видни проповедници. Казвам: за да може да обърне приятеля си към Бога, душата на този човек се е върнала от своята разходка, познала е Великото Начало в живота, и затова той могъл да говори толкова убедително. Тази е причината, поради която често се менят състоянията на човека.

„Да положи някой душата си за приятелите си." Когато положим душата си за приятелите си, винаги настава никаква промяна; ако сме на физическия свят ще усетим някакво малко страдание; ако сме в духовния свят, ще знаем, че правим малка жертва; ако сме в Божествения свят, това полагане душата си за приятелите си, ще се изрази във вид на малка услуга. Следователно, за ученика, който разбира вътрешния смисъл на Христовото учение, не само личните, но и социалните въпроси ще бъдат лесно разрешими. Като разбира начините и методите, с които природата си служи, той ще може да ги прилага в своя живот, и по този начин ще бъде полезен и за окръжаващите. Който обича Бога, и когото Бог обича, той всичко може да постигне. Такъв човек може да мине през най-опасни места и никой да го не забележи.

Един човек, който обичал Бога, бил преследван от неприятели и, за да се спаси, трябвало да мине през границата, дето на всеки сто метра имало по един добре въоръжен войник. Дошъл до това място, но се спрял, започнал да мисли, как да мине през тази забранена зона. По едно време чул един глас отвътре да му казва: Мини спокойно и не се безпокой, никой няма да те види. Той минал покрай тия въоръжени войници, но забелязал, че всички спят. Като извървял два километра път, неприятелите му стигнали при стражата и ги запитали: Не видяхте ли да мине покрай вас един човек? – Кога? – Преди половин час. – Как може да мине покрай нас човек? Оттук птичка не може да прехвръкне, камо ли човек да мине. Казвам: Прави са тия войници. Покрай тях птичка не може да прехвръкне, но когато са будни. Обаче, щом заспят, и човек може да мине, без да го забележат.

Всички съвременни хора се страхуват да не мине някой през тяхната граница, да им причини никаква пакост, но трябва да знаят, че докато съзнанието им е будно, никой не може да мине пред тях. Щом заспят, всеки може да мине покрай тях и да им причини много злини и пакости. Заспиването на човешкото съзнание не е нищо друго, освен помрачаване, заоблачаване на съзнанието, вследствие на което се забелязват известни промеждутъци, празнини, през които нахлуват и злините, и добрините. Изпаднете ли в такова състояние, което някои наричат летаргия, задръжте в себе си мисълта, че Бог е във вас, и след няколко часа ще се събудите. Ако

не поддържате тази мисъл в ума си, никой не може да ви разбуди от това състояние. Някой казва: От мене човек няма да стане. Кажете ли си така, вие се намирате под закона на внушението. Напротив, на всяка подобна мисъл вие трябва да въздействате с положителна. Ще си кажете: В продължение на няколко часа само, докато спя, от мене човек не може да стане, но щом се събудя и започна да работя, от мене човек може да стане. Ако и при това положение работите ви не вървят добре, кажете си: До един месец няма да имам успех, но след това всичко ще ми тръгне добре. Ако и след един месец работите ви не се оправят, продължете времето за още един месец, след изтичането на който очаквайте добри времена, добри резултати. Човек сам си внушава и добри, и лоши неща, вследствие на което от него зависи успеха или неуспеха в неговите работи. Всеки трябва да знае, че Бог живее в него и да казва: Господи, искам да изявявам доброто, което Си вложил в мене, както Ти го изявяваш; искам да бъда добър и да постъпвам като Тебе! Това подразбира: Научи ме да изпълнявам волята Ти, както Ти искаш.

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." Тази е най-великата любов, която човек познава в живота. Тази любов е в сила да пресъздаде сегашното общество; тази любов е в сила да подобри отношенията между хората; тази любов може да послужи като основа за съграждане на бъдещата наука, религия, музика, поезия, изкуство. Върху тази любов можем да съградим всичко възвишено и благородно. Който се стреми към тази любов, той трябва да се подкрепи, да се подтикне да върви напред. Какво правят днес хората? Като срещнат човек с такава любов, или с някаква светла идея, те веднага казват: Ти ли се намери единствен да замислиш такова нещо? Я се откажи от тази идея! Да не мислиш, че си втори Шекспир, или някой велик човек? Казвам: днес този човек не е Шекспир, но един ден може да бъде нещо повече от Шекспир. Като говорим за човека, ние подразбираме неговото бъдеще, а не настоящето му. Щом Бог се проявява в душите на хората, значи, във всеки човек все има нещо благородно и възвишено. Радвайте се на благородството в човека, защото то е Божествен елемент. Само по този начин можете да бъдете щастливи. Искате ли да бъдете здрави, щастливи, приемайте енергия от Бога. Как ще приемете тази енергия? – Чрез слънцето на физическия свят. Излагайте се на слънчевите лъчи, за да се свържете с Бога.

Сега, имайте предвид следното положение: Със слизането си на земята, човек се е приспособил към този живот, като си е създал сърце и ум, чрез които да изпраща благата по цялото тяло. Благата на сърцето, това са неговите чувства, страсти и желания, като сили, които действат в тялото му. Според астролозите, сърцето, с всички свои съдове, представя Венера.

Каква е задачата на Венера? Със своето грубо тяло, съвременният човек живее повече в низшите области на Венера, но един ден, когато си създаде Божествено тяло, той ще навлезе във висшите полета на Венера, на любовта, и по този начин ще постави основа на бъдещата култура. Моралният и духовният живот се крият във високите области на Венера. Веднъж слязъл на земята, човек трябва да обработва своя мозък, за да бъде силен, да побеждава мъчнотиите в живота си. За да развие мозъка си, в помощ му иде Меркурий. В някои отношения, Меркурий и Сатурн си приличат. Меркурий приготвя стъпките на Сатурн, а Сатурн е свързан с разума на човека. Той е голям герой, не прави зло на никого, но отдето мине, всичко разтопява и казва: Това е така, онова не е така и т.н.

Следователно, човек трябва да започне с енергиите на Слънцето, на Венера и на Меркурий, т.е. с енергиите на разумността, на любовта и на мъдростта. Тези енергии съществуват в цялото пространство, в целия космос. Който иска да възприеме енергиите на любовта, той трябва да излиза рано сутрин, да наблюдава изгряването на Венера. Казвате: Любовта иде от Бога, няма защо да ставаме рано сутрин, да наблюдаваме изгряването на Венера. Питам: по кой начин ще дойде любовта? Кой не е опитвал човешката любов? Някой човек, бил той мъж или жена, днес те обича, утре ти се сърди, недоволен е от тебе. Ако наблюдавате Венера, тя поне няма да ви се сърди. Тя ще погледне и ще ви се усмихне. Знаете ли, защо Венера е толкова малка планета? Тя е малка, защото работи с малки величини, с малките прояви на любовта. Днес Венера е толкова голяма, колкото голяма е човешката любов. Един ден, когато човешката любов се увеличи, и Венера ще стане по-голяма планета. И слънцето днес е толкова голямо, колкото е широко човешкото съзнание, колкото голяма е човешката разумност. Един ден, когато хората се повдигнат, и слънцето ще стане по-голямо. Тъй щото, когато човешката любов се увеличи, Венера ще стане голяма, като слънцето, а слънцето ще стане сто пъти по-голямо, отколкото е сега. Тогава и звездите ще имат дискове, каквито днес нямат. Изобщо, небето, с всички светила по него, ще стане хиляди пъти по-красиво и голямо от сегашното. Красиви и големи светове ще има в бъдеще. Тогава от небето, от слънцето ще пристигат такива звукове, такава музика, каквато не можете да си представите. Ако днес се осмели някой да каже, че е чул някаква небесна музика, която иде от слънцето, всички ще му се смеят. Обаче, вие трябва да знаете, че засега културата на земята иде от Слънцето, от Венера и от Меркурий. Що се отнася до Марс, днес той е забъркал такава каша, от която нищо не може да излезе. Едно е спасителното: днес Слънцето влиза в нова фаза, а с него заедно и човечеството, което се издига едно стъпало по-нагоре.

Съвременните хора не са готови още за новия живот, за новата религия и

наука, които бъдещето носи. Те още се занимават с дребнавостите на живота. Всеки човек иска да има подслон, да се храни добре. Това и животните търсят. Всеки човек иска да има здрави мускули, здраво тяло, да преодолява мъчнотиите в живота. Това желание е на място. Обаче, не е физическата сила, с която човек може да преодолява мъчнотиите. Ако между мислите и чувствата на човека има хармония, той ще може да отбива всички онези влияния, които засенчват слънцето. Човек трябва да отбива от пътя си препятствията, лошите влияния така, както параходът отбива вълните, които се изпречват пред него. Никакво препятствие не трябва да остане на пътя между човека и слънчевите енергии. Всякакво препятствие нарушава хармонията на тия енергии. Когато пътниците се качват на някой морски параход, докато той не се е отделил още от пристанището, те си подават букети, цветя, чуват се приказки, смехове между тях. Когато параходът започва да се отдалечава от пристанището, шапки, кърпи се махат, и пътниците запяват, чувстват се весели, доволни, в пълна хармония. Щом параходът влезе навътре в морето, всички стават сериозни, замислени, оставят букетите настрана и започват да лягат, кой дето намери. Какво е станало? Коя е причината за това положение? Някаква дисхармония е настанала във всеки пътник. Матросите обикалят между пътниците, утешават ги, но те казват: По-добре щеше да бъде да не бяхме влезли в този параход. Параходът върви напред, продължава пътя си и казва: Който влезе в мене, той трябва да знае, че люшкане го чака. Тук не е тъй спокойно, както на брега, да махате с кърпи и да ви дават букети. Такова е положението на всеки човек, който е влязъл вече в живота – необятният параход. Човек се намира всред бурните вълни на морето и се запитва, какво да прави. Матросите го успокояват, казват му, че туй ще продължи само два-три деня и след това ще слязат на пристанището. И наистина, какво става с пътниците в парахода? След няколко дни те слизат на брега, спокойни, дават вид, като че нищо не се е случило, но се чувстват малко изтощени, от голямото пречистване, и започват да ядат с апетит.

И тъй, имайте търпение, всички ще излезете от житейския параход и ще слезете на брега. Трябва ли да се обезсърчавате, че сте заболяли малко? Не е лошо нещо обезсърчението, но човек трябва да знае причината, защо се обезсърчава. Защо заболява човек? И за това трябва да знае причината. Ще кажете, че като заболее, човек престава да мисли правилно. Причината за всички тия неща се заключава в това, че в човека липсват известен род енергии, необходими за поддържане живота в него. Какво трябва да прави? Той трябва да вярва, че тия енергии ще дойдат от слънцето. Само слънчевата енергия е в състояние да възстанови силата, здравето на човека. Енергията от Венера ще внесе любовта в човека, а енергията от Меркурий ще го направи гениален по ум. След като завърши това трояко развитие, човек ще мине в по-висока гама, т.е. ще влезе в друг ред на нещата.

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." Когато астролозите говорят за Венера, те скриват много неща около нея. Те казват, че Венера е свързана с любовта, но какво представя любовта, не казват. Няма по-велика сила в света от любовта. Няма по-здрава основа в живота от любовта. Не само любовта е сила, но и мъдростта. Няма по-велика сила в света от мъдростта. Няма по-голяма красота в света от истината. Обаче, тази красота може да се схване само от добре организиран ум, който се занимава с велики и светли идеи. Ако един мъж си позволи да погледне някоя красива жена, веднага ще го запитат: Защо гледаш тази жена? Значи, този човек трябва да гледа крадешком, под клепачите си, да не смее да погледне красива жена в очите. Тъй щото, дойдете ли до някой красив мъж, или до някоя красива жена, трябва или отдалеч да гледате, или като ясновидец. Турците, обаче, казват: „Привилегия е за човека да гледа красивото в живота." Човек ще може свободно да гледа красивите жени и красивите мъже, когато дойде до положение да положи душата си за приятелите си и да служи на човечеството. Тогава той ще може да вижда и Бога. Какво по-хубаво от това? Такъв човек ще вижда навсякъде Бога и ще се радва на човешката красота. Срещна някого, погледна го, зарадвам му се. – Защо ме гледаш? – Радвам се на красотата ти, радвам се, че Бог живее в тебе. – Отде знаеш това? – Виждам Го. Щом аз виждам Бога, и ти трябва да Го виждаш.

Казвам: вие трябва да приемете любовта за основа на живота. – Умът ни се обърка от любов – Любов, която обърква ума на хората, е физическа; тя минава и заминава. Физическата любов е първата дъждовна капка. Не плачете за тази капка. След нея иде втора, трета, четвърта, пета и т.н. Дръжте всяка последваща капка и не се бойте. Дръжте всеки слънчев лъч! Вие можете да задържите всеки слънчев лъч за секунда, две, или най-много за една минута, но колкото време и да сте го задържали, радвайте се, защото той скоро ще замине. След него иде друг, задръжте го и пак се радвайте. Тези лъчи ние наричаме светли същества, които са положили душите си за приятелите си. Те са души, които излизат от Бога и минават през вас. Някой поет пише нещо, въодушеви се. Това се дължи на тия души, които го вдъхновяват. Бъдете смели, ако искате да придобиете силата от
Слънцето, чрез което Бог се проявява. Търсете любовта от Венера, чрез която Бог се проявява. Търсете мисълта от Меркурий, чрез който Бог се проявява. Това е новото положение на нещата.

Сега, аз говоря на учениците, които са дошли на земята, като във велико училище. Който не е влязъл в това училище, той ще остави другите да учат, да наблюдават вместо него. Човек сам трябва да учи, да наблюдава.

Видимият свят е създаден за нас: за нашите очи, за нашия ум, за нашето сърце и за нашата сила. Всички тия неща трябва да се развиват, да се подхранват. Как ще намерим най-добрата храна за тях? – Като положим душите си за приятелите си. – За кои приятели? – За онези, които са пожертвали всичко за нас.

Беседа от Учителя, държана на 11 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

Начало: 10:00

1927_12_14 Време и вечност
лекция пред общия окултен клас

ВРЕМЕ И ВЕЧНОСТ

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

Размишление.

Чете се темата: "Време и вечност".

За следния път прегледайте какво са писали философите за времето и за вечността.

Един мъдрец определил времето и вечността по следния начин: Времето се движи около човека, а човек се движи във вечността. Във времето има две точки, които минават пред човека, и той ги наблюдава. Значи, времето парадира пред човека и той го вижда. А човек парадира пред вечността и тя го наблюдава. Това са иносказателни думи. Ако преведете термина "парадиране", какво ще разберете? "Парадиране" значи движение, минаване пред нещо. Кои са подбудителните причини за движението? Какво значи да се движи нещо?

За следния път пишете върху темата: "Причини за движението".

За да разберете вътрешната страна на въпросите, поставяйте ума си във възприемателно състояние. Ако иска да успява в училището, ученикът първо трябва да се научи да слуша. Когато учителят открива буквите на ученика, той трябва да внимава, да следи всички обяснения, които му се дават. Докато не знаеш нещата, ти си ученик. Щом знаеш нещо и можеш на други да го предадеш, ти си учител. Когато изучаваш някой предмет и се нуждаеш от помощта на някого, ти си ученик. Често ученикът минава през известни състояния, които отвличат вниманието му и пречат на успеха му. – Какви са тези състояния? – Разни болести, различни недъзи: или глава го боли, или корем, или ръка го боли, или някакъв цирей му излязъл и т.н. Значи, когато влезе в училището, ученикът трябва да бъде съвършено здрав, да няма абсолютно никакви недъзи. Ако ученикът е болен и по някакъв начин изкаже това, учителят веднага го изпраща в дома му да се лекува.Щом оздравее, ученикът отново влиза в училището.

Ученикът трябва да разбира времето и вечността като две величини в живота си, в които и около които се движи. Казвате, че настанало

нещастно време. Друг път казвате, че е настанало щастливо време. Какво разбирате под думите нещастно и щастливо време? Преди всичко, може ли времето да бъде нещастно или щастливо? Казвате, че времето ви е ограничено. Може ли времето да бъде ограничено или неограничено? Мислете върху тия въпроси. Времето всякога разширява човека. То подразбира неограничено състояние, в което човек живее и се движи. Интервалите на времето, които ние различаваме, са относителни. Тази относителност именно ни дава понятие за ограничено и неограничено време. Ако поставят някого да прекара сто години в магнетически сън, като се събуди, той ще бъде толкова млад, колкото преди заспиването. Обаче ако прекара на земята сто години буден живот, той ще бъде стар. Значи, движението на човека хвърля отпечатъци върху неговото физическо тяло, върху съзнанието му. Има случаи, когато времето не остава никакви следи върху човека.

Една пословица казва: "Времето е пари". Какво означава тази пословица? Казано е че, парите, т. е. златото е знание. Оттук дохождаме до заключение, че времето е знание, т. е. знанието се придобива във времето. Това означава пословицата "времето е пари", а не че времето в буквален смисъл е пари. Във времето човек придобива знание, опитности, мъдрости.Щом има тези придобивки, човек лесно може да се домогне до външните блага на живота. Здравият по-лесно изкарва прехраната си от болния. Ученият по-лесно може да си създаде приятелски отношения с хората и да подобри положението си, отколкото невежия.

Въпросът за времето е свързан с кармата. Дето има карма, там има и време. Когато говорим за кармата, ние подразбираме времето, събрано не само от един, но от много животи. При кармата имаме положения, като че невидимият свят е събрал времето в бутилка. Кармата носи времето от миналото. Тя държи човека отговорен за делата му от преди четири-пет поколения насам. Като направи човек някакъв грях или някакво престъпление, кармата дебне да го улови. В който живот го хване, тя го заставя да плати. В това отношение времето представя написана книга на живота. Когато говорим за времето, разбираме човешките преживявания. Всичко, каквото човек е написал в съзнанието си, представя времето на миналите животи. В този смисъл времето може да бъде или добро, или лошо. Всичко, което човек пише във вечността, представя моменти от времето, т. е. ограничение. Като знае това, човек трябва да бъде буден в делата си, защото всичко се пише във времето. Без съзнанието времето не може да се прояви. Както се определя времето, това е външната страна на живота. За да имате ясна представа за времето и пространството, те трябва да се обяснят психологически. Вечността е без начало и без край. В нея няма никакво пре-късване. В нашия живот като част от времето,

съществуват ред прекъсвания. Сега каквото и колкото да се говори, времето не е толкова важно за вас, колкото животът е важен. Като говоря за живота, аз нямам предвид вашия обикновен, ежедневен живот, който е непотребен товар на миналото. Ако нямаше идеал в живота си, човек не би се задоволил със сегашния си живот, който минава на земята. Той търпи всичко, благодарение на своя велик идеал, към който се стреми. Значи докато имаме висок идеал, докато търсим Бога, животът ни всякога ще има смисъл. Идеалът, стремежът ни към Великото, към Абсолютното начало показва, че истинският живот е извън обикновения, извън сегашния ни живот. Както живеете днес, ако нямате идеал в живота си, всякога ще завършвате с известни разочарования. Когато имаме приятели на земята, животът ни става красив. Когато имаме приятели в невидимия свят, вечността е красива. Няма по-страшно нещо от това, човек да няма приятели на земята, да няма приятели и в невидимия свят. Тогава той живее в неблагоприятни, тежки условия на живота, които сам трябва да преодолява. Представете си, че се виждате увиснал в пространството без почва, без вода и въздух около вас, без никаква светлина. Поглеждате, не виждате тялото си, не виждате никакви органи, а живеете само в съзнанието си. Можете ли да си представите какво ще бъде вашето състояние? Като почувствувате, че от вас е останало само голо съзнание, вие ще се ужасите. Тогава ще разберете каква привилегия е да имате органи, чрез които да изпълнявате всички функции на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля. Щастието на човека се заключава в това, да може чрез органите си да изразява всички подтици на душата и на духа си. И досега още хората не са съзнали какво благо е тялото, което им е дадено, вследствие на което сами те още нищо не са направили. Дойде ли до положение сам да извърши нещо, човек се натъква на противоречия, на съмнения, дали има друг живот, съществува ли Бог, или не. Този е един от трудноразрешимите въпроси. Всеки счита, че не е живял още както трябва, че времето му е отишло напразно. Наистина, човек трябва да мисли за времето, да го цени, но той трябва правилно да го използва за придобиване на положителни знания. Това знание е във връзка с времето. Въпреки това времето подразбира ограничения. Вечността пък подразбира вътрешна свобода.

Следователно свободен човек е само онзи, който живее във вечността. Време без ограничение се нарича вечност. Времето пък е вечност с ограничение. – Така определят окултистите времето и вечността. Някои философи определят времето като интервали от вечността. – И това определение е право. Според вас кое определение е най-добро: когато се раждате, когато сте в зряла възраст или когато умирате? Определете такова време, когато всички да сте доволни. Най-доброто време е, когато всички учат: майката и дъщерята, бащата и синът, господарят и слугата.

Ако бащата седи дома и нищо не върши, а синът учи, това е ограничение. Най-красиво време е, когато всички учат, когато всички работят, когато всички почиват, когато всички се радват или скърбят. Хората философстват върху живота, върху страданията и радостите, но щом им дойде някаква болест, те изменят своята философия. Страданията, болестите са условия, чрез които проверяват доде е достигнало съзнанието на хората. Какво съзнание е това, което при най-малкото страдание се прекъсва? Всяко прекъсване показва, че съзнанието не е будно. Истинският адепт, истинският ученик при никакви изпитания, при никакви болести не прекъсва съзнанието си.

Много от окултните ученици от най-стари времена досега продължават да се съблазняват. Някои от учениците на Христа не повярваха във възкресението и се усъмниха. Причината за съблазните, за съмненията се крие във вътрешните ограничения на човека. Вътрешните ограничения пък представят предмет на дълбоки изучвания. Човек трябва да дойде до положение да не се прекъсва съзнанието му и да седи над мъчнотиите в живота. Който е постигнал това, той е силен човек. Онзи човек, на когото съзнанието се прекъсва, мяза на малки деца, които искат да прескачат големи трапове. Какво правят те? – Засилят се, дойдат до трапа, уплашат се и се върнат назад. Ако някой рече да им подаде ръка, те не приемат, страхуват се и не вярват на никого. Съвременните хора са толкова наплашени, че са изгубили доверие едни на други. Защо хората са изгубили вяра едни на други? – Защото турят за мостове сламки вместо греди и след това искат да убедят хората, че ако минат по сламките, никаква опасност не ги чака. Всеки, който е повярвал на техните думи, той дълго време е носил последствията на своето лековерие. И днес, когато някой човек не се поддава на философиите на хората, има право. Питат го после:" Ами ти не вярваш ли в Господа?" – " В Господа вярвам, но в твоята философия, подобна на мост от сламки, не вярвам." – "Ами нали Господ е създал сламката, защо не вярваш в нейната здравина?" – По-скоро вярвам, че крила могат да ми израснат, отколкото да вярвам, че мога да мина през мост от сламки. Ако искаше да ме прекара през такъв мост, Бог щеше да ме направи лек като мравка. Щом Бог ме е създал човек, Той е предвидил за мене друг мост, а не от сламки.

Следователно, когато разисквате, когато философствате, внимавайте в изводите си. Казвате:" За Бога всичко е възможно." – Вярно, за Бога всичко е възможно, но какво трябва да се разбира под думата "всичко"? За Бога е възможно всичко разумно, но не и неразумното. Бог никога няма да застави човека да мине през мост от сламки. Бог никога няма да застави човека да краде, за да свърши училище. Кражбата не влиза в методите на правия път. Да краде човек, това значи да взема от благата, предвидени за

друг някого. Крадецът нарушава установения ред на нещата. Той не дочаква времето, за да получи благата, които са определени за него, но прибързва да ги получи. В това прибързване той ги взема от другиго, не чака да ги получи по естествен път. Когато разбере това, човек никога не си служи с кражба. За да дойде до това разбиране, съзнанието му трябва да се пробуди. Много окултисти и теософи са писали за кражбата, но те имат различни разбирания по този въпрос. Те не са разглеждали само въпроса за кражбата, но и много други въпроси, пред които трябва съзнателно да се пристъпва. Защо? – Защото, както са разгледани, те не представят обикновена захар за ядене и за приправки, но захарин, който трябва внимателно да се употребява. Захаринът е 500 пъти по-сладък от обикновената захар, вследствие на което е необходимо да се разтвори в много вода, за да се използва. По същия начин, когато някой от тия окултисти говори за вечността, за да не се уплашите, вие трябва да разредите във вода неговата философия. Един виден астроном пожелал да проникне за момент само във вечността, да види какво нещо е вечност. Той дълго време се молил на Бога да му се даде тази възможност, докато най-после молитвата му била приета. Господ казал на един ангел да извади от тялото на астронома човешкото съзнание и човешкото сърце, да остави тялото му на земята и като дух да го разведе из вселената. Като разбрал, че молитвата му била приета, астрономът се зарадвал и благодарил на Бога. Ангелът го взел и понесъл из пространството. Така пътували от една система на друга, от един свят на друг, от едно слънце на друго и т. н. Най-после астрономът запитал ангела:" Няма ли край това нещо?"– "Няма край. Ние едва сме започнали пътуването си." – Я тогава ме върни на земята, не мога вече да издържам. Това не е за мене. Не ме интересува вече въпросът за вечността." Казвам: това, което не е интересно за нас, не значи, че не е интересно за други същества. Има същества, високо напреднали, които биха използвали тази разходка разумно. За да дойдат всички хора до високо съзнание, невидимият свят работи усилено върху тях, приготовлява ги. Едно се изисква от човека – да има любов към Бога. При това положение, дето застане, човек всякога ще има близки, които ще го обичат. Няма по-страшно нещо в све-та от самотията. Представете си, че както сте сега неприготвени, някой ангел ви понесе и остави между земята и слънцето. Какво ще правите там? Какво ще бъде положението ви? Вие мислите, че ще паднете. Няма да паднете, но ще останете в пространството. Благодарете, че сте дошли на земята, че живеете всички заедно, като пчели в кошерите си. Когато кошерът се развали, пчелите се разпръсват. Когато царицата на кошера умре, останалите пчели постепенно уми-рат. Хората живеят в кошери като пчели, но за да се развиват правилно, те трябва да спазват законите на своите кошери. Една основна, свещена идея поддържа живота на кошерите, в които хората живеят. Щом тази идея изчезне, с нея заедно и кошерът се разнебитва.

Щом кошерът се разнебити, други пчели дохождат отвън и разграбват меда. Едни от пчелите умират, други се разпръсват и отиват в чужди кошери, а трети се роят.

И тъй, кошерът трябва да се размножава, трябва да се рои. В Божествения свят кошерът не се разделя при рояването, но става все по-голям. Тази е една от задачите, която съвременните хора, пък и вие като ученици, трябва да разрешите. Когато се отглеждат и възпитават деца, между майката и децата трябва да съществува хармония. Иначе при първа възможност в кошера на семействата ще става рояване, което ще се разреши с раздяла на децата от майката. Ако в семействата съществува хармония, майката ще влиза във връзка с разумни същества от висока йерархия, които ще й помагат при възпитанието на децата. Няма ли хармония в семействата, майката ще влиза във връзка със същества от низка йерархия, които ще я спъват при възпитанието на децата. Същият закон се забелязва и при избиране на приятели. Ако за приятел изберете човек, с когото се схождате по ум и сърце, вие ще влезете във връзка с разумни същества от висока йерархия. Ако приятелят ви е със сърце и ум от низък уровен, вие ще се свържете със същества от низка йерархия. Като знаете този закон, ще бъдете внимателни, защото от връзките, които правите на физическия свят, вие или ще се понижите или ще се повдигнете. Затова и в Писанието е казано: "Лошите общества развалят добрите нрави." Общението с лоши хора разваля доброто в човека. Ето защо учениците на окултните школи от древни времена досега, са употребявали от половин до един час време за размишление, за медитиране, за да се свържат с разумни същества от невидимия свят.

Какво нещо е медитация? – Размишление върху хубави, красиви неща, които повдигат ума и сърцето на човека, и по този начин го свързват с по-висок, по-възвишен свят от този, в който се движи. Като медитира, човек първо трябва да се спре върху своите добри страни, а после върху лошите с цел сам да ги изправи. Като работи съзнателно върху себе си, човек лесно може да се коригира, да изправи изопачените страни на своето съзнание. Като се изправяте, вие постепенно внасяте в себе си весел дух – дух на свобода. Докато не се стабилизирате във възгледите си, вие всякога ще се поддавате на хората, ще се колебаете, ще губите свободата си. Кой каквото ви каже, вие ще се чудите как да разберете това. – Щом се колебаете за нещо, щом не можете да го разберете, това показва, че е станало прекъсване на съзнанието ви. Прекъсването на съзнанието може да се представи с права линия, която в началото и накрая е надебелена, а в средата – тънка. На това се основава графологията. Когато някой се колебае, когато губи самостоятелността си, почеркът му се изменя: линиите стават тънки, несигурни. От почерка на човека може да се

определи характера, състоянието, професията му и т. н. Като разглеждате почерците, можете да кажете дали даден човек е философ, поет, музикант, художник или писател. Изкуството да се чете характера на човека по почерка се дължи на известен биологически закон. От вибрациите на човешкия мозък се определят състоянията и характера на човека. Когато е сит, задоволен в живота си, човек пише по-дебело, линиите са на-дебелени. Когато човек е гладен, незадоволен в нещо, линиите на буквите му са тънки, изтънчени. Като правите различни опити в това направление, ще видите, че гладът се отразява, не само върху почерка на човека, но и върху вкуса му към музиката. Дръжте някой разположен човек няколко дни гладен и след това идете да му посвирите малко. Ако го питате какво желае да му изсвирите, той веднага ще каже:" Щом си дошъл да свириш, изсвири ми някое парче с материален, с физически характер. Не ми се слушат идеални работи. "Дайте му след това да напише нещо, ще видите, че линиите в него са тънки, слаби, без надебеляване.

Следователно при сегашния живот на земята, човек трябва да започне от видимото, от материалното и постепенно, крачка по крачка, да върви към невидимото, към идеалното, към духовното. Да правите добро, да се жертвате за другите, да помагате на по-малките, да ги учите, това са неща, които се отнасят към идеалния свят. Всеки има желание да прави добро, да помага на по-малките от себе си, да ги учи, но той трябва да знае как да направи това. За тези неща се изисква вътрешна подготовка, вътрешно знание. Мнозина искат да познаят Христа, но не знаят как да се домогнат до това познаване. Чудно нещо! От две хиляди години насам се говори за Христа, а хората още не Го познават. Как може ученикът да се представи пред учителя си? – Като учи. Достатъчно е ученикът да учи добре, за да го намери учителят му. Щом учителят намери ученика си, последният започва постепенно да го познава. Тъй щото, когато ученикът изучава предметите, които учителят му преподава, той влиза освен във външна, още и във вътрешна връзка с учителя си. Следователно, когато искате да бъдете обичани от Бога, вие трябва да живеете според законите на Божествения живот. От вас не се изисква да разберете работата и проявите на Бога във всички светове и слънца. Достатъчно е да проникнете в онзи малък кръг на дейността Божия, която можете да схванете със своето съзнание. В това отношение вие трябва да бъдете като децата, да сте доволни от малкото. Щом искате да познаете Бога и Христа, трябва да вземете участие в тяхната работа в най-малък размер, в кръга на вашите възможности. Ако нищо не правите за Бога, за Христа, по никой начин на можете да Го познаете. Мнозина искат първо да получат блага от Господа, а после да повярват в Него. Всъщност, законът е обратен: първо трябва да повярвате, а после ще получите блага. Питам: какви блага можете да очаквате, когато предварително вече сте получили най-голямото благо –

животът?

За следния път всеки от вас да напише един стих или едно изречение с най-красив почерк. Ако пишете азбуката внимателно, бавно, спокойно, ще видите, че всички букви не са еднакво красиви. Буквите а и б са красиви, но буквите в, г, д, ж не са толкова красиви. В бъдеще новите краснописци ще обръщат внимание на движенията, които ръката прави при написване на буквите. Движенията на ръката оказват влияние върху мозъка, върху нервната система на човека. Ако движенията при написване на буквите са правилни, те се отра-зяват благоприятно върху паметта, върху развиването на ума. Те развиват мекота и стабилност на човешкия характер. Изобщо всички движения, които човек прави, определят неговото състояние, както и характера му. Срещате един човек с наведена глава, едва влачи краката си. По движенията на този човек съдите, че той е изгубил смисъла на своя живот. Ако срещнете човек, за когото животът има смисъл, ще видите, че той върви смело, с изправена глава, със сигурна стъпка.

Сега ще ви дам едно упражнение за усилване на паметта. Които имат силна памет, те са свободни, могат да не правят упражнението. Онези, на които паметта е слаба, ще правят упражнението в продължение на един месец. Упражнението е следното: ще турите ръцете си на кръста. След това ще вдигнете десния си крак и ще го допрете, колкото може по-нагоре на бедрото на същия крак. През това време ще стоите само на левия крак. После ще свалите крака си и ще направите същото упражнение с левия крак. Така ще правите ту с десния, ту с левия крак в продължение на десет минути. Това упражнение развива стабилност, устойчивост на организма, а също така оказва влияние и върху паметта. Ако искате да имате резултати, правете упражнението редовно. Какво ви струва да отделяте всеки ден по десет минути от времето си за подобрение на своя организъм? Ако доброволно не правите движения, природата насила ще ви застави. Тя разполага с ред негативни методи, чрез които възпитава хората. Тя им изпраща болести и по необходимост те правят движения, въртят се в леглото на една и на друга страна. Резултатите на тези движения не са толкова добри, колкото при движенията, които здравият човек прави. Всяко движение, което правите, трябва да бъде разумно, да има смисъл. В идейния живот всяко движение е разумно. Когато сте добре разположени, движенията излизат естествени. Щом изгубите разположението на духа си, движенията започват да стават неестествени. Като правите движения, не се страхувайте, че ще направите повече или по-малко, отколкото трябва. Броят на движенията е точно определен. Движението на ръката означава волев импулс. Ако това движение е правилно, то събужда красив подтик в човека.

Баща има син, който следва в странство. Един ден синът пише на баща си писмо. Бащата отваря писмото, чете, взира се в него, нищо не може да разбере. Писмото е писано на бързо, едни букви нагоре, други надолу, остри, ъглести като йероглифи. Това е неразбраното писмо в живота. Когато обичате някого, вие пишете красиво, отчетливо, чисто, не бързате. Вземате хубаво перо, чиста книга, хубаво мастило и тогава пишете – по всички правила на етикецията. На баща си пишете:"Татко, искам да изпълня желанието ти, но..." На възлюбения или на възлюбената си пишете:" Добрият живот носи щастливи минути." Питам: как трябва да напишете писмото на баща си? На баща си ще напишете едно красиво писмо, да се чете добре, разбрано. Като го прочете, бащата трябва да остане доволен.

И ние всеки момент пишем писма до небето. Всяка наша мисъл, добра или лоша, е писмо, отправено до небето. Всяко наше разсъждение върху известен въпрос не е нищо друго освен писмо, изпратено до небето. Ако мисълта ни е красива и разсъждението право, ние сме доволни от това писмо. Тогава затваряме писмото в плик, подписваме се и го пращаме в пространството. Вие написвате на баща си писмо със следното съдържание:" Любезни татко, намирам се при лоши условия. Работа нямам, гладен и бос ходя. Важно е при това, че не зная коя е причината за положението, в което съм изпаднал. Ако можеш, пиши ми нещо по този въпрос." Изпращате писмото и чакате отговор. Понеже нещата са наредени разумно, невидимият свят ви е поставил при тези условия с цел да ви възпита. По някакъв начин той ще ви изпрати една мисъл, чрез баща ви или чрез друг някой, от която ще научите защо сте поставени при неблагоприятни условия на живота. Щом се домогнете до причината на вашето положение, вие постепенно почвате да се коригирате и положението ви се подобрява. Чрез изпитания и страдания човек намира мястото, което му е определено в живота. Днес последните са заели първите места, а първите – последни. Който иска да бъде пръв на небето, като слезе на земята, той трябва да вземе последно място. Ще се впрегне на работа, ще учи и по този начин ще намери причините за противоречията в своя живот. Това е задача, която всеки човек трябва да реши.

Като ученици у вас трябва да се събуди желание да разбирате живота. Щом разберете живота, тогава и науката, и изкуствата се осмислят. В науката, в изкуствата, във всички отрасли на живота участва човешката мисъл. Щом е така, човек непременно трябва да се интересува от живота, разбирам от съзнателния, добрия живот. Щом живеем добре, ние изразяваме Божествения живот в себе си. Без този живот няма мисъл. Без този живот не можем да влезем в общение с разумните, с напредналите същества. За да влезем във връзка с мисълта на някой велик писател или

учен, ние трябва да носим в себе си Великия живот– животът на Бога. При това положение само можем да разберем каква е била интимната мисъл на този велик човек. Тази мисъл не е негова само. Тя се е носила от векове насам, минавала е през много умове, разработвала се е, докато най-после е излязла от перото на този учен в стройна, красива форма, за да просвещава умовете и сърцата на хората. За това се изисква още и любещо сърце, пълно с любов, с обич. Тогава ще ви се разкрие дълбокият смисъл на всяка прочетена от вас дума. Ще разберете при какви условия е работил този учен и защо си е послужил с една или с друга дума.

Когато писал своите Послания, апостол Павел употребявал някъде неопределена форма. Той е бил учен човек, което показва, че това е правил съзнателно, а не произволно. Много филолози и досега не могат да разберат защо си е служил с неопределена форма. Щом си е служил с тази форма, той имал някаква идея. Затова именно всички трябва да работите, да влезете във връзка с великите, с учените хора на миналото, да разберете тяхната интимна мисъл, която ги е заставяла да пишат по един или по друг начин. Това се постига с подобрение на живота, с внасяне в него елемента на любовта. Човек трябва да обича. – Какво трябва да обича? – Той тряб-ва да обича красивото, великото в света и към него да се стреми. И грозното може някога да се обича, но само толкова, колкото е контраст на красивото. Злото може да се обича само като контраст на доброто. Омразата може да се обича само като контраст на любовта. Който има изобилна любов в себе си, той може да обича и омразата, и злото, и грозотата. Какво означава това? – Когато обичате някого, вие го обичате и с недъзите му, и с погрешките му – всичко му обичате. Когато не обичате някого, и най-малкият недъг в него, най-малката запетая е в състояние да ви отдалечи от този човек. Това опорочава живота ви, нарушава чистотата на вашата любов. Затова и Писанието казва: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си." Значи, първо ще възлюбиш Бога, след това ще възлюбиш ближния си – човека.

И тъй, когато Божествената Любов се прояви у нас, ние казваме, че Бог е проява на тази любов. Когато пък ние проявяваме своята любов в Божествения живот, тогава Бог проявява към нас любовта си в нашия живот. Следователно, ние ще проявим своята любов в Божествения живот, а Бог ще прояви своята Любов в нашия живот. Това е великото в света. Това е задача за разрешаване. Значи ние трябва да разрешаваме Божествената Любов, да проявяваме Бога в себе си, а Той трябва да проявява нас в себе си. По този начин ще има допирни точки между Божествения и нашия живот. Само така ще разберем разликата между Божията Любов и нашата.Така ще се създаде вътрешна връзка, вътрешна

хармония между двата свята. Тази връзка ще осмисли живота на хората и ще ги сближи.

Следователно, ако искате да създадете връзка с някой човек, вие трябва да намерите в него поне една добра черта, която винаги да държите в съзнанието си. По този начин и вие, и той ще проявите любов един към друг. Това е приятелство, това е любов към ближния. Не е нужно човек много да говори, за да създаде приятелски отношения с някого. Многото гово- рене забулва истината. За да се домогне до любовта, човек трябва да постави за основа на живота си такива максими, такива правила и закони, които да имат резултати. Всеки Божествен закон, приложен в живота на човека, произвежда буря, която или ще го повдигне, или ще го разруши. За да не пострада, човек трябва да върви в съгласие с този закон, да не му противодейства. – Не може ли без бури? – Не може. – Защо? – Когато влиза в гъста материя, каквато е човешкият живот, Божественото среща голямо съпротивление, вследствие на което частиците на тази материя се раздвижват силно, сгорещяват се и се образува голяма топлина, от която тялото или ще се стопи, или трябва да направи усилие да си пробие път.

Ето защо, когато тръгне в Божествения път, човек не трябва да спира, да се колебае, да се съмнява. Той трябва да върви напред с бързина, която да преодолява всички препятствия. За последствията не мислете. Щом сте влезли в Божествения свят, страхът трябва да отстъпи, да излезе навън. Така е било с мъчениците християни. Когато ги заковавали на кръста, когато ги туряли на кладата, те пеели и славили Бога. Идея са имали тези хора! Който носи в себе си Божествени идеи, той не страда. Изобщо в човека страда низшето, но щом Божественото, висшето съзнание в него се пробуди, той повече не страда. Докато е в ада, човек страда; щом влезе в рая, страданията му изчезват. Човешкото съзнание носи страдания. Божественото съзнание носи радости.

Когато работите върху себе си, правете наблюдения, коя е първата дума, с която започвате деня. Записвайте всяка сутрин коя е първата дума на вашата реч, с която се обръщате към другите. Като се събуди от сън, някой казва:" Донесете обущата ми!" Или:" Донесете дърва и запалете печката!" Друг казва:" Чакай да видя, какво имам в кесията." Детето пък казва:"Мамо, хляб искам!" Всеки човек започва деня с някаква дума, или с цяло изречение, но интересно е да направи наблюдение върху себе си поне в продължение на десет деня, с какви думи ще започва своята реч. Не само това, но правете наблюдения, каква ще бъде първата дума, с която ще посрещнете някой свой приятел или своята жена, или дъщеря си. Онези от вас, които са по-свободни, нека направят това наблюдение върху себе си да видят с какви думи започват деня. Това упражнение ще държи

съзнанието ви будно поне за десет дни. Като правите тия упражнения, не мислете, че ще влезете в разрез със своите знания. Не, знанията, които сте придобили, могат само да ви радват. Обаче вие трябва да знаете, че освен знанията, до които човечеството е дошло, има и други знания, за които човек трябва да се приготовлява по ум, по сърце и по воля. Упражненията, които се дават в Школата, са приготовление на вашите органи за възприемане на бъдещето знание. Всеки ден носи ново знание със себе си. Човек трябва да развива своята чувствителност, да възприема това знание. Първото нещо, което се изисква от човека, е да бъде доволен от живота си. Ставаш сутрин, бъди доволен, че си станал. Боли те единият крак – бъди доволен и благодари, че само единият крак те боли, а не и двата. Ако те болят краката, благодари, че поне ръцете не те болят. Ако те болят ръцете и краката и не можеш да станеш от леглото, благодари, че можеш да се молиш. Като се молиш четири-пет часа, ще се развърже едната ти ръка. Като се молиш още четири-пет часа, ще се развърже другата ти ръка. След това ще се развърже единият ти крак, после – вторият и няма да забележиш как ще се развърже тялото ти, и ще станеш от леглото си здрав, доволен, че можеш да се молиш на Бога така, както никога не си се молил. Не са лесни тези упражнения. Те изискват воля, усилие. Мъчно е човек да бъде благодарен, доволен при всички условия на живота си, но трябва да работи в това направление, да развие тази черта в себе си. Мнозина дават външен израз, че са доволни от условията си. Те се усмихват и казват, че са благодарни, но това е привидно. Човек вътрешно трябва да бъде доволен, вътрешно трябва да се усмихва, сам със себе си да се разговаря, да разсъждава и да се запитва:" Защо не съм доволен и благодарен от положението си?"

Толстой дава един разказ, в който представя разбирането на съвременните хора за християнството. Двама братя се разговаряли помежду си по въпроса за Христовия за-кон. Единият от тях казал:" Христовият закон – законът на любовта се изразява в готовността на човека да приеме всичко в живота си с любов, с търпение, без никаква критика, без никакво роптание." Представете си, че някой благочестив човек е прекарал цели 20 години в пустиня в пост и молитва, в служене на Бога и след това слиза в света да помага на хората. Потропа на една врата, не го приемат; потропа на втора врата, не го приемат; потропа на трета, на четвърта, пак не го приемат. Стотици врати обиколи, но никъде не го приемат. Ако при това положение този човек се обърне към Бога с молба да го напъти там, дето се нуждаят от него, и благодари на тези изпитания, без да роптае, без да се огорчава, той е постъпил по Христовия закон. След това Бог ще го напъти към онази врата, дето ще го приемат с благодарност. Започне ли да роптае, да съди, да критикува хората, че не са внимателни, не са добри, този човек е далеч от Христовия закон, той не може да се нарече

християнин. Това е мъчение, а не страдание.

Съвременните християни минават през същия изпит, но като не са готови за него, те се мъчат. Онези християни, които са минали този изпит, не се страхуват. Те гледат на него като на книжен нож. За тях изкушенията в света не са нищо друго, освен миражи, които постепенно се разсейват. Затова душите на тия хора са свободни като птички във висините.

На ученика е нужно и самообладание. Чрез самообладание ученикът развива своя ум, своето сърце и своята воля; от друга страна, то помага за усилване на паметта, за подобрение на физическото му здраве, за подобрение отношенията между приятелите му. Човек трябва да прави усилия, да работи съзнателно върху себе си, за да развива самообладание. Без това качество той не може да прогресира.

За следния път напишете по едно изречение или по един стих, но красиво, чисто и се подпишете на листа. Ще бъдете смели, решителни, ще минете като автори. Тази работа ще бъде като конкурс, на който ще получите премия. Старите гърци са устройвали игри, надбягвания, на които само един е получавал награда – венец. Считайте, че и на вас ще се даде от невидимия свят такъв венец, затова гледайте да напишете нещо хубаво, което да задоволи самите вас. Като напишете изречението, прочетете го няколко пъти. Ако не ви хареса, не го късайте, но турете този лист настрана и като отидете на Витоша, изгорете го. Друг път ще ви дойде по-хубава мисъл. Докато не останете доволни от мисълта, която сте написали, не се спирайте. Пишете една, втора, трета мисъл, докато се установите върху тази, която най-много ви хареса. Може би тази мисъл да ви е предадена от някое възвишено същество. Вие трябва да зачитате всяка мисъл, всяка идея, която минава през ума ви, макар и да не ви харесва много. Често децата могат да изнесат по-хубави мисли от възрастните. Затова, стремете се да уважавате и почитате всичко хубаво, което човешката глава може да роди.

Ще ви дам един съвет относно космите, които падат от главите ви при ресане. Когато се решите, не хвърляйте космите си, но събирайте ги в торбичка; като съберете повече, занесете ги на Витоша и там, на някой чист камък, ги изгорете. Нека пепелта от космите се разнесе из въздуха, за да се оплодят идеите, които са минали през главите ви.

Сега ще кажете:" Защо трябва да горим космите си, а да не ги хвърляме? Какво ли се крие в това?" – Не чоплете Божественото. Ако чоплите, ще го изгубите и после ще съжалявате, защото не можете вече да го върнете. – Ами какво ще кажат хората? – За вас е важно какво Бог ще каже, а Той

никого не съди. Казано е за Бога: "Отец никого не съди." – Кой съди тогава? – Той е предоставил това на синовете Божии. Значи ние сами себе си съдим. Като сравняваме нашите работи с Божиите, не ги харесваме и започваме да се съдим. Обаче Бог лесно изправя нещата. Достатъчно е да духне веднъж, за да изправи всичките ни погрешки. За Него всичко е възможно.

Сега в резюме ще кажа следното: Не чоплете Божественото в себе си! Не се обезсърдчавайте! Изправяйте недъзите си разумно! Не туряйте излишен товар на гърба си!

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

8. Лекция от Учителя, държана на 14 декември, 1927 г. София.

Начало: 19:00

1927_12_18 Твърдата храна
неделна беседа

ТВЪРДАТА ХРАНА

Беседа от Учителя, държана на 18 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

„А твърдата храна е за съвършените, които по навикновение имат чувствата си обучени, да разпознават доброто и злото." *)

Една от главните способности на човека е да различава доброто от злото. Страданията в света са последствия на злото, а радостите – последствия на доброто. Принципиално е така. От Божествено гледище, обаче, страданията на хората идат за тяхно добро. В безпределната си Мъдрост, Бог превръща страданията на всички народи, общества, хора и души в добро. Това е в интереса на Божието Царство. Бог не търпи дисхармония. Следователно, когато се говори за разпознаване на доброто от злото, това подразбира изучаване същината на Божествения живот. Дойде ли човек до този живот, той не може и не трябва да прави компромиси с доброто за сметка на злото. Ако направи нещо лошо, нищо не може да го оправдае. Доброто е добро, злото е зло. В Божествения живот те са строго разграничени. Който пита, какво нещо е доброто и какво – злото, той може да чете по тези въпроси ред философски трактати. Ние, обаче, не считаме за нужно да обясняваме, какво нещо е доброто и какво – злото. Според нас, доброто е положителна величина, със знак плюс; злото е отрицателна величина, със знак минус. В това отношение, злото и доброто, като величини, могат да послужат в математиката, както служат всички математически величини. Когато доброто и злото се употребяват, като математически величини, на своето място и време, те са полезни. Обаче, не се ли употребяват на своето място и време, те причиняват големи пакости, големи вреди на човечеството. Например, приятно е да седиш зимно време около огъня, но страшно е да накладат огън на главата ти. Неприятно е малко да носиш цял кош с ябълки на главата си, но приятно е да носиш няколко ябълки в стомаха си. Приятен е огънят отдалеч, но опасен е огънят отблизо. В този смисъл, колкото и да е желано доброто, щом се приложи върху човека в увеличен мащаб, то става непоносимо.

И тъй, всяко нещо, добро или зло, взето в увеличена мярка, не на своето място и време, не може да ползва човека. Например, знанието е храна за ума, но многото знание уморява човека, още повече, ако не е асимилирано. От Божествено гледище, умът е физическото тяло на духа; в него духът се облича, за да се яви пред Бога. Умът не представя още истинския човек, но той е негов отличен слуга, който разрешава всички житейски въпроси. Във

физическия свят умът е един от главните фактори; освен него има още два фактора: сърцето и тялото. Следователно, съществува физически, сърдечен и умствен свят, всеки от които се разделя на още три. Колкото и да се говори за тия светове, те представят за човека ненужно знание. Ако той не може да се ползва от него, в ума му ще се създаде голямо натрупване. И наистина, ако се проследят причините за човешките страдания, ще се види, че една от причините се дължи на натрупването на излишна енергия във физическото, умственото и духовното тяло на човека, или в тъй нареченото звездно тяло. Натрупването на тези ненужни вещества в различните тела на човека, произвежда аномалия в неговия живот. Например, всички отрицателни чувства в човека, като омраза, завист, гняв и др., се дължат на излишни вещества в неговото астрално или звездно тяло. Гордостта, самосъзнанието, амбицията и ред още отрицателни прояви в човека се дължат на излишни вещества в неговото умствено тяло. Вследствие на тия излишъци, човек може да изпадне в някакво неестествено състояние, било във физическо, в умствено или в сърдечно отношение. Тъй щото, когато се говори за самовъзпитанието на човека, това подразбира да възпита той своето тяло, своето сърце и своя ум. Тялото, сърцето и мозъкът са трите главни фактора, които играят важна роля за развитието на човешкия дух и човешката душа.

В прочетената глава се казва, че на жените е забранено да говорят в църква. Питам: вечен принцип ли е този? Наистина, докато е болен, човек не трябва да говори, но като оздравее, ще говори. Болният не трябва да яде всякаква храна, но като оздравее, може да яде, каквато храна пожелае. Значи, във времето на Апостол Павел е било забранено на жените да говорят в църква, понеже не са знаели, какво да говорят. Може да говори само онзи, който знае, какво да говори, който дълго време се е учил. Той трябва да е свършил поне един факултет в университета, но не в университети като сегашните. Той трябва да се е учил във Всемирния университет, че като излезе да говори, да знае, де, какво и как да говори. Говорителят не трябва да бъде като онези продавачи на симити по улиците, които купуват от фурните и ги препродават. Добре е да търгува човек, но да бъде сам и производител, и продавач. Покрай търговията човек се запознава с хората, но понякога се скарва с тях. Същото нещо може да се каже и за земеделието, и за науката. Докато не знаят още, какво и как да говорят, хората ту ще се запознават, ту ще се карат помежду си. Следователно, те трябва да дойдат до положение, така да използват живота, че всички да бъдат доволни от него. „А твърдата храна е за съвършените." Животът е твърда храна, но ако вие не разбирате, отде е произлязъл той, трябва ли да се отказвате от него? Ако не можете да свършите университет, трябва ли да се отказвате от знанието? Ако никой не ви обича, трябва ли да се откажете от любовта? Ако никой не ви е

направил добро, трябва ли да се откажете от правене добро на другите? Казвате: Понеже никой не ми е направил добро, и аз се отказвам да правя добро на хората. Понеже не съм свършил университет, не искам вече да уча. Не, така не се говори. Само децата могат да говорят така. Колко години са нужни на човека, за да свърши един факултет? На земята са потребни четири години, за да се свърши един факултет. Обаче, за да свърши човек един факултет в ангелския свят, нужни са 777 прераждания. Какво ще кажете на това? Туй е една математическа вероятност. Който е свършил ангелския университет, той знае много неща, минава за учен човек. Достатъчно е този учен да духне един житен клас, за да узреят моментално зрънцата му. Ще дойде това знание, но за кои? – За съвършените. Казвате: Какъв е смисълът на живота? Вие можете да разберете смисъла на живота само след като сте се прераждали 777 пъти на земята, и то епохални прераждания, в които да сте извършили нещо велико. Знаете ли, колко кардинални и колко обикновени прераждания трябва да мине човек на земята? Като не могат да отговорят на някои трудни въпроси, турците казват: „Седем
ката нагоре, седем ката надолу." Значи, повече няма какво да се мисли. Казано е в Писанието: „Знанието възгордява, а любовта назидава." Какво означава тази мисъл? – Знание без любов възгордява, а знание с любов назидава. Мнозина мислят, че знанието не се нуждае от любов. Вие трябва да знаете, че любовта, именно, носи знанието. Сам Апостол Павел казва: „Не отделяйте знанието от любовта." Обаче, знание без любов възгордява. В това отношение, мъдростта представя най-мъчния път в живота на човека. По-труден път от мъдростта не съществува. И по-лесен път от любовта не съществува. Няма по-лека наука в живота от любовта. Следователно, любовта е за децата, а мъдростта – за възрастните, за съвършените. В това няма никакво противоречие. И децата, както и възрастните, вървят в свой път. Като дете, човек върви в пътя на любовта; като възрастен, той влиза в пътя на мъдростта.

Казвам: в духовните хора трябва да се създаде силно желание към учене. Колкото малко знание да има, човек трябва да го знае така съвършено, че и на изпит да се постави, да издържи. Всички изпити, всички добри и лоши мисли, които минават през ума ви, не са произволни, те са числа, величини, точно определени. Духът и душата вечно пътуват, вечно се движат в пространството, и по този начин се учат. Както духът и душата, така умът и сърцето са във вечно движение. Всичко в света се движи. Като се движите, вие виждате различни дървета, цветя, птички, звезди, изгряването и залязването на слънцето и т.н. Питате: дърветата, реките имат ли някакво отношение към нас? – Имат, разбира се, но вие не знаете, какво е отношението им към вас. Вие знаете, например, че дадена река тече към изток, друга – към запад, трета – към север и четвърта – към юг, но

нищо повече не знаете. Какво е отношението на една река към вас, какво е нейното предназначение в природата – не знаете. Нищо в света не е случайно създадено. Всяко нещо има свое строго определено предназначение и съотношение към други неща. Някой казва: Какво ме интересува въпроса за големината на Великия или Тихия океан? – Тогава, защо се интересувате, колко пари е оставил баща ви в народната банка? Както ви интересува въпроса за вашето наследство, така трябва да ви интересува въпроса за големината на Великия или Тихия океан, защото, според изследванията на някои учени, предполага се в него, както и в други океани и морета, да има около десет милиона тона разтворено злато. Десет милиона тона злато! – голямо богатство е това. Де да имат българите сега това злато? Трябва да се интересувате от океаните, понеже те представят възможности, условия за вашето развитие. Те са девствена почва, която се приготвя за бъдещата култура. Водата на Великия океан, например ще залее някои от съвременните континенти, а голяма част от сега живущите хора на земята ще се преселят на неговата почва. – Възможно ли е Господ да ни извади от Европа и да ни постави на почвата на Великия океан, при съвсем нови условия за нас? – В това няма нищо невъзможно. Както сте напуснали небето и сте слезли на земята, така ще се изселите и от Европа. Това не е нищо друго, освен преселване. Едно време бяхте на небето, веселихте се със Синовете Божии, но след това напуснахте небето и тръгнахте да странствате. Едно време хората живяха в Обетованата земя, но после я напуснаха, и от хиляди години насам те непрекъснато странстват. Значи, хората са излезли от една грамадна земя в космоса и са дошли на земята да работят, да учат. И в Притчите е казано: „И веселиха се в Обетованата земя."

Съвременните учени казват, че слънцето на космоса е 75 милиона пъти по-голямо и с по-силна светлина от нашето слънце. Въз основа на това, аз правя следното сравнение: в космоса също така съществува земя, която вие някога сте напуснали, за да дойдете на нашата малка земя. Космическата земя е също така 75 милиона пъти по-голяма от нашата. Помните ли, че някога сте живели на тази земя? Помните ли някои от нейните гледки? Ще кажете, че нищо не помните. Питам: как ще си обясните тогава някои ваши странни сънища? Сънувате, например, че сте някъде, но нито на земята, на която днес живеете, нито на небето. Като не можете да си обясните тия сънища със знанията, които имате на земята, вие се отнасяте към тях с пренебрежение и казвате: Фантазия е това! Не, в подсъзнанието на човека са складирани ред впечатления, ред спомени, които говорят за живот в далечното минало. Космичната земя, за която говоря, е жива. И досега още живеят върху нея съвършени същества, завършили своето развитие. Мнозина наричат тази земя „рай," а някои я наричат „Царство Божие." Тази земя има своя външна и вътрешна страна. За да дойде човек

до тия възгледи за нещата, той трябва да участва в делата Божии, т.е. да се свърже с Него. Ако вие не чувствате в себе си Божията Любов, Божията сила и мисъл, де е тогава вашата човещина? Ако нямате прави отношения към Първата Причина, вие ще живеете под вечен страх и ще бягате от Бога, както животните бягат от човека. Защо животните бягат от човека? Защото той има оръжия, с които убива, коли, унищожава. И земята се страхува от човека. Защо? Защото той впряга ралото и започва да оре, да я обработва.

Съвременните културни хора са подобни на ралата, които, дето минат, всичко разорават. И след това те казват: Ние орем. – Ако на място орете, има смисъл това оране; ако на място не орете, ще причините повече вреда, отколкото полза. Ако искате да знаете, каква е вашата работа, питайте дърветата, скалите, планините, какво те ще кажат за вас. Съвременните хора изсичат гори, пробиват тунели, но с това заедно и рушат. Възвишените същества създадоха планините, горите, а хората ги разрушават. Кое е по-голямо изкуство: да приготвите една дреха, без да прекарате игла през нея, или да я скроите, т.е. да нарежете плата на парчета и отгоре да минете няколко шева с машина. Първото изкуство е по-голямо от второто. Невидимият свят работи по първия начин, а хората – по втория. Те разрушават готовото и върху него минават с машини, наново го обработват, като казват: Културата изисква това. Когато някоя шивачка ушие една рокля, всички се възхищават от нея и казват: Голяма майсторка е тази шивачка! Тя е свършила в Париж. Казвам: докато през дрехите на съвременните хора минават железни игли и машини, нищо ново не може да се очаква от тях. Такова шиене на дрехите не може да окаже добро влияние върху възпитанието на човечеството. Само ризите на болните хора могат да се шият с железни игли, за да им предадат здраве, сила. Обаче, ризите на здравите хора трябва да се плетат или шият със златни куки, със златни игли. Железните игли внасят нещо нехармонично в характера на здравите хора. Съвременните хора често си служат с железни игли, с железни шила. Някоя жена живее добре с мъжа си, но дойде съседката ѝ при нея и започва: Както виждам, вие живеете добре с мъжа си. – Да, разбираме се. – Хубаво е това, но едно нещо ще ти кажа: Виждам, че твоят мъж е малко игрив, обича да хвърля погледи натук-натам. Бъди внимателна, следи, да видиш, какво прави. Мъж е той, няма защо да му се вярва напълно. Поседи малко тази съседка, поразговори се и си отива. Остава тази млада жена сама и започва да мисли. Какво мисли? Шило е влязло вече в сърцето ѝ. Като се върне мъжът ѝ от работа, тя започва да го наблюдава, дали не е станала някаква промяна в него. Мъжът се чуди, защо жена му го гледа така изпитателно. – Какво има, жена? – Нищо. Казвам: има нещо. Съседката е дошла на гости, скроила е нещо, турила е в него желязното шило, а заедно с това е вмъкнала и съмнението.

Какво представя съмнението? Съмнението е известна нечистота, която влиза в астралното, т.е. в звездното тяло на човека, и той изпитва завист, омраза, съмнение и казва: Не зная, какво става с мене, но изгубих мира си. Какво да правя сега? – Не приемайте в дома си шивачки, които работят с железни игли. И ако отидете в дома на съседката ви, която е свършила по шев в Париж, ще й кажете: Аз имам един болен съсед, на когото ще ви моля да ушиете една риза. Ако съседката ви се съгласи, ще я заведете при болния, да вземе мярка за ризата му. И наистина, казано е: „Болни утешавайте!" На вас пък казвам: мислете върху железните игли и шила и приложете тази аналогия в живота си, да се ползвате от нея.

Казвате: Какъв е смисълът на живота? – Животът има трояк смисъл. Първо, смисълът на живота се отнася до физическото тяло на човека, да си създаде той здраво, добре организирано тяло, в което духът и душата да живеят, да извършат своята работа на земята. Второ, смисълът на живота се отнася до астралното, или звездното тяло на човека, да подобри неговото състояние, да повдигне неговите чувства и желания на такава степен, че да уравновеси силите на неговото сърце. Тъй организирано това сърце, любовта ще влезе в него като енергия, като сила, която ще донесе живота. Иначе, това тяло може да бъде пълно с отрицателни чувства и низши желания, които ще му причинят смъртта. И най-после, смисълът на живота се отнася до умственото тяло на човека, да създаде той в себе си здрав мозък, който да възприема само ония мисли, необходими за храненето на неговия дух. Щом разбере смисъла на живота по този начин, човек се намира вече пред границите на Божествения свят, пред живота на душата, дето съществуват закони на пълна хармония, закони на вечна красота и единство.

Съвременните хора се натъкват на ред противоречия, вследствие на условията, при които живеят, както и на вярванията им. За да разрешат правилно тия противоречия, те трябва да знаят, де именно се явяват тия противоречия, дали във физическото, в астралното или в умственото им тяло. Те трябва да знаят, де се зарежда доброто и де – злото. Доброто и злото са сили, които работят, както в природата, така и в организма на човека. Тези сили се предават по влияние от един човек на друг, както болестите. Когато в дома ви дойде някоя шивачка, която страда от заразителна болест, в дрехата, която ще ви ушие, тя ще остави нещо и от болестта си. Добре ли е ушила тази дреха? Външно дрехата може да е ушита добре, но вътрешно тя крие в себе си нещо не добро. Както се предават болестите, така може да се предаде и любовта. Как трябва да се шие за в бъдеще? За в бъдеще дрехите няма да се шият. Ако разберете тази мисъл буквално, вие ще се намерите в противоречие и ще кажете: Как е възможно да не се шият дрехите? Като казвам, че за в бъдеще няма да има

никакво шиене, подразбирам непреривност в мисълта на човека. Мисълта на съвременните хора е създадена от отделни факти. Фактите са граници, които само потвърждават известни истини, но те не представят нещо цяло. Един факт може да показва признаци на живот, но той още не е самият живот. Фактът свидетелства само, че на известно място се проявява животът. Следователно, животът има смисъл, когато се прояви в своята непреривност. Това значи да изработва човек дрехите си по нов начин, без шевове, без кроене. Който иска да си изработи дреха по новия начин, той трябва да пази в чистота своето физическо, астрално и умствено тяло и да държи връзка между тях. Така ще се разбере същината на живота. Сърцето е център на звездното тяло, а мозъкът – на умственото тяло на човека. Който не може да владее своето физическо, астрално или звездно и умствено тяло, той всякога ще бъде изложен на страдания, противоречия и несполуки в живота. Несполуките се дължат на известни колебания в ума. Умът на човека не трябва да се колебае. Несполуките се дължат още и на отлагане на нещата. Дойде някоя хубава мисъл в ума ви, или някое благородно чувство в сърцето ви, но вие отлагате тяхното реализиране. Дойде някой беден човек в дома ви, нещо ви пошепне да го приемете, но понеже сте свидлив, вие отказвате да го приемете, като се оправдавате, че днес нямате тази възможност. Казвате си: Днес не можах да го приема, но друг някой ден ще стане това. Той ще дойде и друг път в моя дом. Да, природата забавя, но не забравя. Ще дойде ден, когато положението на този беден ще се измени, и тогава вие ще се нуждаете от него. Умният човек трябва да бъде като мъдреца, да предвижда нещата и да гледа на всеки човек като на душа, излязла от Бога и дошла на земята да свърши известна работа.

Мнозина питат: Душата има ли страдания? Колкото и да е възвишена, душата страда; и тя има свои мъчнотии, свои трудности. Умът пък и сърцето на човека често изпадат в смущения и колебания. Колкото възвишен и силен да е духът на човека, щом е дошъл на земята, и той носи известни тежести. Бог предвижда всичко това, вследствие на което е поставил всеки човек при условия, необходими за неговото растене и повдигане. Той е решил да спаси човечеството, заради което изпрати Сина си между хората. Но и при това положение хората са неблагодарни и казват: Защо ни е този ум, щом страдаме толкова много? – Този ум, именно, ще ви спаси, но вие трябва да го използвате разумно. – Защо ни е това сърце, да изпитваме толкова страдания? – Това сърце, именно, ще ви спаси, но трябва правилно да използвате неговите сили. Единственото нещо, което ще спаси човека, това са страданията. Бог говори на човека чрез страданията, а ангелите – чрез радостите. Господ пита човека: Ти знаеш ли, защо страдаш? – Не знам, Господи. – Ти страдаш, защото си напуснал бащиния си дом, забравил си майка, баща, братя и сестри,

скиташ из света като чужденец. Върни се дома си, дето всички те чакат. Вън е студено, 36° под нулата, а ти си бос, със скъсани дрехи. Върни се в дома си, дето те чака топла стая и любещи същества! Съзнае ли своето отклонение, човек влиза вече в небето, в своя дом, между същества, които го обичат. Ако срещнете едно от възвишените същества, които живеят на небето, първо ще се уплашите от него, но после веднага ще се успокоите и ще разберете, че се намирате пред същество, което няма никакви отрицателни мисли и чувства в себе си. Когато Христос се яви на учениците след възкресението си, те първо се уплашиха от Него, но като им каза „Мир вам," те се успокоиха. Разговорът, който Христос е водил тогава с учениците си, не е предаден в Евангелието. Той е един от най-красивите разговори, които учениците са имали със своя Учител.

Апостол Павел казва, че докато дойде новото знание, старото не трябва да се изхвърля. Защо? Защото човек минава от едно преходно състояние в друго по-постоянно, но докато влезе в новото състояние, трябва да има почва под себе си. Ако разруши старата основа, преди да е съградил нова, ще увисне във въздуха. Ето, едно време Бог слезе в ума на човека, за да го повдигне, но той имаше тогава за основа сърцето. И днес Бог слиза на земята да повдигне душата в човека, а едновременно с това ще повдигне и жената, т.е. девата. Бъдещите хора ще водят девствен живот. Някои искат да знаят, трябва ли да се женят, или не. Не е въпросът до женението, но хората трябва да живеят в абсолютна чистота в мислите, чувствата и постъпките си. Когато някой мъж срещне жената-дева, в ума му ще се събудят светли и красиви мисли, а в сърцето – възвишени чувства, и той ще бъде готов да ѝ услужи в нещо, но с пълно безкористие. Значи, тази жена е внесла в мъжа нещо Божествено, което го е преобразило.

Казвате: Това може да стане, но не в този свят на престъпления, в който ние живеем. Питам: могат ли да се вършат престъпления при температура 10 000° или даже пет милиона градуса? Значи, днес се вършат престъпления, защото температурата на този свят е ниска. Яко живеете в един свят, в чиято атмосфера частиците се движат с бързина, по-голяма от тая на светлината, можете ли да вършите престъпления? В този свят никакви апаши не съществуват. Ако някой апаш влезе в такъв свят, той ще забрави за какво е дошъл. Ще гледа богатство около себе си, но мисъл няма да дойде в главата му да открадне нещо. Обаче, като слезе на земята, той ще се събуди от дълбокия сън и ще си каже: Съжалявам, че не взех от богатството, което ме заобикаляше. Същото нещо става и с хората на земята: докато с млади, те минават за идеалисти, за чисти хора, но като остареят, казват: Съжаляваме, че не откраднахме нещо от богатството на господаря си! Какво да правим, когато моралът ни тогава беше друг, че не можахме да постъпим другояче? Причината за това не се дължи на твоя

морал, но тогава ти си живял при един светия, който се движи в свят, с голяма светлина и висока температура, при който всички нечисти мисли и желания изгарят. Който веднъж само е влязъл между чисти и святи същества, той беден не може да излезе; там ще му дадат една торба със злато, за да не го поставят на изкушение. Съвременните хора, били те религиозни или светски, не са доволни от живота, и намират, че светът още не е съвършен. Едно трябва да знаят хората: светът е замислен и проектиран в най-съвършената си форма, но понеже хората не са готови още да го възприемат в тази форма, той се проявява дотолкова, доколкото те могат да го използват и разберат. В този смисъл Бог още не се е доизказал, не се е напълно проявил. Като изучавам съвременните учени, писатели, поети, художници и музиканти, аз ги разглеждам, като носители на Божественото. Бог иска чрез тях да се проявява, но понеже те още не са добре организирани, не могат правилно да предават Божествените идеи. Това не е за упрек. Ще дойде ден, когато те ще могат правилно да предават Божествените идеи и чувства. Следователно, всички учени хора, всички хора на музиката и изкуствата са носители на Божественото, независимо това, дали те го съзнават, или не. Божественото в човека постепенно се разраства и дава добри резултати. То се развива бавно, но сигурно. Срещате две неприятелски армии, и двете добре въоръжени: с най-модерни оръжия, топове, припаси, телеграфи, телефони, радио-апарати и т.н. Дето минат, внасят страх и трепет. Всеки се запитва, коя от двете армии ще победи. Вървите по-нататък и срещате на пътя си един беден, прост колар, който отива някъде. Вие го запитвате: Какво караш в колата? – Нося едно житно зърно на един господар, който иска да го посади. Вие се засмивате и си казвате: „Трай, коньо, за зелена трева!" Как мислите, какъв ще бъде резултатът от сраженията на двете неприятелски армии, и какъв – от посаденото житно зърно? В скоро време ще чуете, че от двете неприятелски армии, тъй величествени в началото си, не е останало нищо, освен лошите последствия на разрушението: смърт, сиромашия и плач. Майки плачат за загубените си мъже и синове, бащи – за синовете си, сестри – за бащите и за братята си. Обаче, при житното зърно имате точно обратен резултат: началото е скромно, незабелязано, но краят – грандиозен: след 15 години най-много това житно зърно ще се увеличи, ще даде велики резултати, от които ще се пресушат сълзите на всички страдащи по лицето на земята. Кое е за предпочитане: да срещнете в живота си една величествена армия, или един прост човек, който носи в колата си едно житно зърно на своя господар?

Сега, пренесете тези два образа към своя личен живот, към обществения живот и към живота на душата. Чрез своите сражения, армията може временно само да спаси отечеството си, но храна не може да му даде. Армията убива, унищожава, съсипва човечеството, а житното зърно носи

живот, музика и песен за човечеството. Дето има жито, хляб, там ще чувате само песни и веселби. Следователно, когато небето изпраща при вас един обикновен човек, с житно зърно в колата си, не го връщайте назад, но благодарете на Бога за здравето, което ви дава. Вземете това зърно, посадете го в земята, та когато даде плод, сдъвчете го и използвайте скритата сила, която то носи в себе си. Щом разберете силата, която се крие в житното зърно, вие ще почувствате, какво е вложено в душата на всеки човек и ще разберете, защо той е роден. Житното зърно е твърдата храна, която човек трябва да сдъвче и изяде. В него е скрито нещо велико, което след време ще даде добри резултати.

При един от израилските пророци, на име Елисей, дошъл един от царските посланици, Азаил, да го запита за здравето на Сирийския цар. Елисей утвърди лицето си на него, без да мръдне, доде се засрами той; и плака человекът Божи. И рече Азаил: Защо плачеш, Господине мой? А той отговори: Защото зная, колко зло ще сториш на Израилевите синове. – Що е рабът ти, та да направи това голямо нещо? И рече Елисей: Господ ми показа, че ти ще се възцариш над Сирия. Питам: защо плака пророкът? Той плака, защото видя твърдата храна, която се даваше на неговия народ. Израилският народ, към когото Бог имаше голямо благоволение, не можа да разбере Бога. Защо? Имаше някакви неблагоприятни стечения на условията. И Мойсей работи между този народ, но най-после каза: Не разбрахте Божиите закони. Ето, и съвременните хора са непризнателни към Бога, Който иска да ги освободи, да им помогне, като внесе подобрение в техните тела, сърца, умове, а после и в техните души и духове. Това може да се постигне чрез знанието. Никаква слава не може да се постигне без знание. Има знание на ума, знание на душата и знание на духа. Човек трябва да се домогне до знанието на духа. В това знание не съществува никакво съмнение. То е Божествено знание. Като се говори за различни видове науки, същото може да се каже и за религията. Религията е съществувала от най-стари времена, съществува и днес. Най-добрата религия е съществувала още във времето на първия човек. Тогава е съществувала и особена наука. Първият човек още говори за небето, за звездите. По промените, които стават и са ставали на небето, се правят разни изчисления, от които се съди за културите, които са минали от това време до днес. Първият човек е разполагал с велика наука, която впоследствие се е забравила, изчезнала. Съвременните хора се силят чрез сегашната наука и религия да придобият онова, което в миналото са изгубили. Това усилие, този техен стремеж е на място. Затова казва Христос: „Кой е онзи пастир, който, след като изгуби една от своите овце, няма да остави 99-те настрана, за да отиде да търси изгубената?" Съвременните хора живеят в културата на този пастир, който изгубил една от своите овце, и казват: Отлична е тази култура! Да, отлична е културата

на изгубената овца. Трагедия има днес в съвременния свят; трагедия има в човешките души; трагедия има и в човешките вярвания! Днес Христос има 500 милиона последователи, които знаят заповедта „не убий" но въпреки това не могат да се повдигнат поне до положението брат брата да не убива. Каква култура е тази?

Казвам: всеки човек за себе си е тази загубена овца, вследствие на което резултатите на тази култура са повече отрицателни. Така седи истината. Когато се говори на хората истината, те се обиждат. Много естествено! Но човек трябва да знае, какво го чака утрешният ден. Каквато основа поставиш на живота си, такъв ще бъде и по-нататъшният градеж. Да водиш порочен живот, това значи да съградиш сламен мост и по него да прекарваш тежка артилерия. Какъв ще бъде резултатът от този мост? Велика наука, велико знание се изисква за човечеството. И Апостол Павел казва: „Твърдата храна е за съвършените." Като знаеха това, древните учени поставиха знака на „Овен" като символ за самопожертване. Днес всички знаят, че в месец март настъпва равноденствие. Второто равноденствие е през септември. Равноденствието или знакът на „Овена" представя Божествения принцип на самопожертване. Минаването на слънцето през северния полюс, през полюса на Истината, подразбира закон на самопожертване. За да се познае Истината, Божественото трябва да слезе в материалния свят при онези души, които са вече на земята. Когато казваме, че съществува драма, трагедия за човешките души, ние имаме пред вид оплитането на тези души в материята. Тези души трябва да се освободят! Те са потиснати от тежестта на едно голямо здание, каквото представя материалният свят, но никой не подозира това. Никой не знае отде е дошъл, защо е дошъл и де ще отиде. Съвременният човек е изгубил историята на своето минало, историята на своето битие. Като дойде до закона на самопожертването, той ще се върне към своето битие. След първото равноденствие, в месец април, влиза знака на „Телеца или на Бика," който е принцип на майката, т.е. на онази сила, която съединява всички неща. После иде знакът „Близнаци," който представя принцип на космическия, т.е. на Божествения ум. Той свързва всички същества в едно цяло. Тези три знака в зодиака представят една триада, която се повтаря четири пъти през годината. Те съответстват на четирите полета, през които човек е минал, докато дойде на земята: той е слизал от причинния свят в умствения; от умствения – в астралния; от астралния – в физическия, дето най-после спрял.

Казвате: Това са трите месеца през годината – март, април и май, които всички знаем. Питам: вие разбирате ли значението на месец март? Ако разбирахте значението на този месец, вие бихте могли да оправите забърканите си работи. Как? Като изправите отношенията си към Бога.

През месец април ще можете да изправите отношенията си към вашите ближни. През месец май пък ще изправите отношенията си към самите вас. Тъй щото, достатъчно е човек да влезе в правилна връзка с силите, които влияят през тия месеци, за да може в един месец само да подобри живота си, Как ще постигнете това? Чрез усилена работа, чрез постоянство, а не по начина, по който постъпил един пияница на име Здравко. Той пил непрекъснато цели 20 години. По едно време му попаднали на ръка няколко въздържателни книги. Прочел тия книги и си казал: Здравко, ти не трябва да пиеш вече! Нека кръчмарят разбере, че си решил въздържател да станеш. На другия ден той минал покрай кръчмата, но не влязъл вътре и си казал: Браво, Здравко, ти устоя на изкушението. Хайде сега да те почерпя за това. Влязъл в кръчмата и се напил. Това значи раздвояване на човешкото съзнание. Така постъпват и много от съвременните хора. Те казват: Ние няма да се гневим, няма да завиждаме. На другия ден минават покрай кръчмата, въздържат се: не се гневят, не завиждат на никого. Едва минат няколко крачки, те си казват: Браво, издържахме! Хайде сега да влезем в кръчмата, да се почерпим. Влизат в кръчмата и се напиват, т.е. гневът пак избухва в тях. Човек не може да се освободи от тия отрицателни прояви в себе си, докато не намери тяхното седалище. Те се намират в астралното тяло, затова върху него трябва да се работи. Казват за някой човек, че е тщеславен. Центърът на тщеславието се намира някъде в мозъка. Ако се отреже този център, човек пак ще прояви тщеславието си. Това показва, че тщеславието е пуснало дълбоки корени в човешкия мозък. Има случаи, когато и умопобъркани хора проявяват тщеславие. Те се мислят за същества, които могат да заповядват на всички.

В София имаше една македонка, Султана, която беше малко умопобъркана. Тя често казвала: Аз нося на ръката си целия свят – земята, слънцето, луната, звездите, както и всички хора. Каквото кажа, всичко става. Да, каквото каже, става, но за нея само, а не и за другите. Нейните предсказания са подобни на тия, които давал един знаменит астролог. Един от френските крале извикал този астролог при себе си и му казал: Аз мисля да отворя война на Австрия, но искам да направиш изчисления, ще бъде ли тази война сполучлива. Астрологът направил своите изчисления и казал на краля: Според съчетанията на планетите, ти можеш да обявиш война на Австрия. Условията са благоприятни. Кралят отворил война, но претърпял голямо поражение. За тази цел той решил по някакъв начин да премахне астролога. Извикал го у дома си и го запитал: Ти знаеш ли, кога ще умра? Астрологът бил досетлив човек. Той веднага разбрал, че кралят е намислил нещо срещу живота му, и казал на краля: Ти ще умреш 24 часа след моята смърт. Кралят се замислил и си казал: Щом е така, по-добре да пощадя неговия живот, за да запазя и своя. Това

показва, че кралят е бил умен човек. Той повярвал в думите на астролога и си казал: Ако моята смърт е във връзка с неговата, по-добре да пощадя живота му, за да спася и своя. Той знаел закона: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери."

И тъй, вие трябва да поставите в живота си здрава основа, да не обвинявате съдбата си за вашите нещастия и несполуки. Човек сам пише съдбата си. Той пие, а кръчмарят, като съдбата, пише, колко дължи. Щом се обърне към законите на държавата, последната отива на страната на кръчмаря и казва: Ще платиш! Държавата е дала право на кръчмаря да изисква от своите посетители да плащат. Той казва: Този билет ми дава право да си изисквам парите, които ми дължиш. Вие отивате при един търговец и днес взимате на кредит, утре взимате, докато един ден се съберат хиляди левове дълг и казвате: За Бога! – не бързай, почакай малко, ще ти платя. – За никакъв Бог не чакам. Пари ми трябват, ще платиш, нищо повече! Законът е на негова страна. Ако този търговец е мек, добър човек, той ще постъпи по човешки. Обаче, ако е жесток, суров човек, ще ви нагруби, ще ви огорчи, ще помните, кога сте имали взимане – даване с него. Кой е крив за това? Умните хора дългове не правят. Казвате: Какво да правим сега, като и ние сме направили толкова дългове? Това, именно, желае сега невидимият свят – да ви освободи от дълговете. Той иска да ви покаже начин, как най-лесно да се освободите от дълговете си. Казано е, че светът лежи в лукавия. Това значи, че светът е затънал в дългове, които трябва да се изплатят. С пребиваването си на земята, Христос е показал на хората начин, по който те могат да изплатят дълговете си.

Съвременните хора казват, че Христос се пожертвал за човечеството, т.е. изплатил дълговете му. Наистина, Христос изплати дълговете на хората, но в Божествения свят. Всички хора имат да плащат на Христа големи суми, които ще трябва да изплатят. Той ще повика длъжниците си при себе си, да платят дълговете си, но ако Му се помолят да отложи плащането, защото нямат възможност да се издължат, Той ще ги прости. Ако онзи, на когото Христос е простил дълга, отиде да притеснява и да изтезава някой свой длъжник за нищожна сума, Христос ще каже на слугата си: „Върнете този при мене, да изплати дълга си!" Слугата отново ще го въведе при Христа, Който ще го запита: „Ти готов ли си да простиш малкия дълг на брата си, както аз ти простих големия? Ако си готов да простиш на брата си, и аз няма да искам твоя дълг."

Питам: кой от вас е готов да прости на брата си? Простите ли дълга на брата си, няма да има вече оплаквания, няма да се пишат заявления, да се давате под съд. Вие забравяте закона „с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери" и постъпвате по вашему. Какво по-красиво от това, да дойде

при вас някой ваш приятел, да поиска сто лева на заем, с условие, че след десет дена ще ги върне? Вие му давате тия пари и виждате, че точно след десет дена приятелят ви носи парите назад. Това значи английска точност. Ако не може да ги върне на време, приятелят ви трябва да дойде при вас, да се извини, че не може да върне парите на време и да ви помоли, ако можете да му дадете някаква работа – по този начин да се изплати. Когато англичанинът взима пари на заем, той ги връща точно на определения срок. Българинът, обаче, вземе ли пари на заем, не ги връща лесно. Той постъпва също така и с книгите, които взима за четене; вземе една кгига за четене от някой свой приятел, прочете я, а за връщане не мисли. Изобщо, българинът не е точен. Точността е слабо развита в него. Срещате един български селянин и го питате: Моля ти се, знаеш ли, колко часа път има до това село? – Като минеш този баир, после още един, ще повървиш малко по равно и ще стигнеш селото, нещо около един час. Ти вървиш час, два, три, няма стигане. Това показва, че центърът на времето в него не е развит. Или пък, той може да се ръководи от друга математика. Някой българин обещава някому, че ще дойде след половин час, а дохожда след няколко часа. Аз съм правил изчисления и съм намерил, че българският половин час се равнява на шест европейски часа. Значи, ако българин каже, че ще дойде след един час, трябва да го чакате приблизително 12 европейски часа. Следователно, българинът се води по друго деление на времето, по-високо от това на обикновената математика.

Казвам: понеже българинът, по естество, е демократ, Божественото е изработило друга черта в него. Докато не вземе нещо от някого, той казва, че всичко, което човек сам е изработил, принадлежи на него. Обаче, щом се домогне до желаното, той казва: Всичко принадлежи на Бога. Така е, такъв е Христовият закон. Обаче, ако този закон се приложи в неговия живот, той ще каже, че това е анархия. Не, човек трябва да бъде последователен: ако това е анархия за него, трябва да бъде анархия и за другите. Турчинът казва: „Каквото давам, не търся, но и каквото взимам, не връщам." Когато не успее на време да изплати дълга си, българинът се извинява, като излага ред причини: или че имал много работа, че не могъл на време да дойде; или че имал гости, които го задържали и т.н. Той казва: Нали знаеш, човещина е, все нещо ще те спъне, но колкото време съм просрочил, ще платя лихвите си. Ако отидеш в дома му, да му напомниш, че срокът наближава, той ще те посрещне добре, ще те нагости и пак ще ти се извини. Българинът обича да урежда работите си, но ако го сравните с англичаните, по отношение на тях, той ще излезе неизправен. Тази е характерна черта не само на българите, но на всички славяни, изобщо. Ако изпишете една книга от странство, например, няма да мине много време, и вие ще я получите. Ако изпишете някоя книга от Русия, дълго време ще чакате, докато я получите. Руснакът ще каже: „Ну, посмотрим, находится

эта книга здесь или нет." Едно трябва да знаете: Природата не обича отлагането. В духовно отношение, отлагането е лоша черта в човешкия характер. Бързането е лоша черта, но и отлагането не е по-добро. Човек трябва да извършва всяко нещо точно на определеното за него време: ни по-рано, ни по-късно.

Като наблюдавам развитието на съвременната наука, виждам, че тя готви човека за великото бъдеще. Тя не е нищо друго, освен приготовление. Велики същества, които ръководят съдбините на човечеството, взимат участие в това приготовление. Тия същества носят различни имена: християните ги наричат ангели на ветровете, на горите, на водите, на моретата, на житото, на обществата, на народите и т.н. Индусите ги наричат богове. Във връзка с тия ангели разните народи създават ред традиции в своя живот, които, обаче, не са суеверия. Тези традиции показват, че в света съществува ред и порядък. Следователно, дето има ред и порядък, там съществува законност; там има и разумност. Зад всеки закон седи едно разумно същество. Законът е признак на висша разумност. Законът изключва всякакво безправие. И когато вам се струва, че в света съществува безправие, привидно само е така. В света съществува абсолютна Правда, която въздава всекиму заслуженото. Това не значи още, че тази Правда наказва хората; тя им посочва само закона за изпълнение волята Божия. Който не изпълни този закон, сам по себе си вече, той попада под отговорност. Съществува Божествен план, според който трябва да станат всички неща в света. Колкото и да се отклоняват хората от този план, в края на краищата, те пак ще го изпълнят, но ще минат през големи страдания. Красив е Божественият план!

Питам: какво се изисква от човека, за да разбере Божествения план и да Го изпълни добре? Той трябва да постави в хармония с душата си своето астрално и умствено тяло, а душата – с духа си. Само по този начин човек ще се домогне до възможностите, които се крият в него. Дойде ли до това положение, той ще се подмлади. Ето начинът, по който всички хора, които днес са на 80 годишна възраст, могат да се подмладят. Защо хората остаряват днес? Защото живеят в закона на ограничението, което причинява смърт. Смъртта е бирник, който услужва на кармическите духове. Тия духове са наречени още секвестори, стражари. Те присъстват при всеки умиращ и спорят за душата му. В Откровението се казва, че Арахангел Михаил спорил със сатаната за тялото на Мойсей. Щом имало спор за тялото на Мойсей, това показва, че той дължал нещо. Кой е сатаната? Той е управителят на земята, или тъй нареченият „князът на света." Той туря ред и порядък в света. За онзи, който не се подчинява на този ред и порядък, съществуват бесилки, куршуми, ножове, саби и т.н. Князът на земята казва: „Тук управлявам аз, затова вие трябва да ми се

подчинявате; аз пък ще отговарям пред Бога. Какво мислите за мене, това не ме интересува." Има християни, които не знаят нищо за този княз, вследствие на което изпадат в противоречие. Писанието казва: „Никого не одумвайте," т.е. не говорете лошо за никого. Следователно, не говорете лошо и за този паднал дух, както мнозина го наричат.

Ще приведа един анекдот, от който се вижда, че наистина, зле пати онзи, който си позволява да говори лошо за княза на земята, когото някои наричат Луцифер. Един беден човек говорил лошо за Луцифер, който веднъж го спрял на пътя и му казал: Слушай, престани да се занимаваш с мене! Какво правя на земята, това е моя работа. Ти си беден човек, и трябва да държиш езика в устата си. Аз мога така да ти напакостя, че да ме помниш за винаги и да разбереш, какво значи почит и уважение. – Не искам да зная. – Добре, аз ще ти докажа, какво мога да направя с тебе. Един ден Луцифер преобразил един от своите слуги на магаре, като му казал: Ще те изпратя на земята при един господар, който ще те заведе на пазара и ще те продаде евтино, за да може да те купи един беден човек, когото имам пред вид. По-нататък ти знаеш вече, какво ще правиш. И наистина, слугата слязъл на земята, като магаре, което господарят му завел на пазара да продава. Като видял това магаре, бедният човек пожелал да го купи и запитал, колко струва. – Евтино го продавам, казал господарят му. – Тъкмо това търся и аз; беден човек съм, не разполагам с много пари. Пазарлъкът станал лесно. Бедният човек купил магарето и тръгнал за дома си доволен, че могъл да купи толкова евтино магаре. Турил юларът на магарето и го завел на чешмата да го напои. Като се навело да пие вода, магарето влязло в курната на чешмата и така се навряло вътре, че само ушите му се виждали. Седи беднякът пред чешмата, иска да извади магарето от курната, но не може, не излиза магарето. По едно време, дошъл един човек да пие вода на чешмата и попитал бедния: Хубава ли е водата? – Водата е хубава, но в курната има едно магаре, което не може да излезе. Погледнал човекът в курната, но нищо не видял. – Защо лъжеш? Ударил му един бой и си отишъл. Седи бедният човек пред чешмата, чуди се, какво да прави. Дошъл втори човек да пие вода. Бедният казал и на него, че в курната на чешмата се е скрило едно магаре. Погледнал и той, но нищо не видял. – Ще ти дам да разбереш, как се лъже! И той го набил добре и си отишъл. Дошъл трети човек, но и той го набил за лъжата. Седи бедният и си казва: Какво да правя? Ушите на магарето виждам, но по никой начин не се решавам вече да казвам на хората, че в курната на чешмата се е скрило магаре. Не мога повече да понасям хорските удари, не искам да ме бият. Страх ме е да разправям на хората за моето магаре.

Сега и аз казвам: За никого не говорете лошо! Няма по-красиво нещо за човека от това, да знае, кога какво да говори. Всяко нещо трябва да се казва

на своето време. Що се отнася до погрешките на хората, не се занимавайте с тях! Има кой да се занимава с погрешките на хората. Първо, човек сам се занимава с погрЪшките си, а след него цяла йерархия от същества изучава неговите погрешки, като прави ред математически изчисления. Да се занимава човек с погрешките на хората, това значи да се трови. За каквото човек мисли, и с каквото се занимава, такъв става. Затова, именно, той трябва да се занимава, както със своето добро, така и с доброто на хората. Като срещнете някой човек, търсете в него доброто и красивото, а що се отнася до лошото, пожелайте Бог да му помогне, да го изведе от лошия път. Само съвършеният човек има право да се занимава с погрешките на хората, защото той е в сила да ги изправи. Понякога Бог изпраща един пророк при някой грешник да му каже, че трябва да изправи отношенията си към Бога, към ближните си и към себе си. Ако не направи това, Той ще вдигне ръце от него и ще го остави да носи последствията на своя лош живот.

И тъй, като ученици на новото учение, вие трябва да се домогнете до Божествената наука, до съвършения живот, за които всеки има условия в себе си. За тази цел вие трябва да приложите знанието, което имате. Някои се страхуват, че са станали много чувствителни. Няма нищо страшно в това. За да може да учи, човек трябва да развие своята чувствителност. Един наш приятел заболял малко, вследствие на което чувствата му се префинили повече, и той започнал да вижда неща от невидимия свят, които по-рано не виждал. Като оставал сам в стаята си, той се разговарял със същества от невидимия свят. Като не знаела причината за това нещо, жена му започнала да се безпокои, да не е станало нещо с мъжа й. Дохожда при мене уплашена, разтревожена, разказва ми цялата работа. Казах й да не се безпокои, нищо лошо няма в тази работа. Мъжът й е станал доста чувствителен, вследствие на което се съобщава по своето радио с жителите на невидимия свят, както хората на земята се съобщават по радио с всички градове и държави в света. Този човек има антена, чрез която се съобщава и с хората на земята. Един ден чул, че някои го карат да се качи на аероплан, но той отказал. В същност, той може да е чул разговор между други някои хора. Като заболяват, много хора започват да бълнуват. Какво нещо е бълнуването? Бълнуването не е нищо друго, освен съобщение с невидимия свят, но понеже тогава човек не е здрав, той не може правилно да възприема и предава тия съобщения. Човек трябва да бъде толкова чувствителен, да схваща неща, които ще се реализират едва след десетки години, а някога и след векове. Колкото по-чувствителен е човек, толкова по-големи страдания има. Обаче, това не трябва да го плаши. Страданията са благо за човека. Те могат да го предпазят от известни изкушения.

При един светия, по народност руснак, от княжеско произхождение, отишла една красива жена, с намерение да го изкушава. Като я видял, той турил пръста си в пламъка на запаления светилник и започнал да говори с нея. В това време пръстът му горял. Той си причинил тази болка съзнателно, за да отклони ума си от мислите на своята посетителка. Той си казал: По-добре пръстът ми да гори, отколкото сърцето. И наистина, по-добре е да изгори пръста на човека, защото той е един малък уд от тялото му, отколкото да гори сърцето, което съставя почти целия човек. Като видяла всичко това, жената се смутила от своето поведение и казала на светията: Моля ти се, извини ме! Аз влязох в килията ти с лошо намерение, но разкайвам се, готова съм да изменя начина на живота си. Свали пръста си от пламъка! Тази твоя постъпка събуди в мене желание да водя чист живот, да служа на Бога, на ближните си и на себе си, както ти служиш.

Някой страда, пъшка, отчайва се и казва: Няма вече живот за мене. Казвам: не бивайте толкова маловерни. Следвайте пътя към Бога и не се плашете. Страданията ви не са големи. Бог е турил пръста ви на пламъка на свещта, но ако вашият пръст може да спаси една ваша сестра, или един ваш брат, страданието ви е на място. Вие смело можете да поставите пръста си на запаления светилник и да се радвате на болките, които ще изпитвате. Малките страдания спасяват много души. В този смисъл страданията не са нищо друго, освен изкупление, спасение на много души, които също така страдат. Вие можете да разглеждате думите ми в прям или в косвен смисъл, но както и да ги разглеждате, трябва да знаете, че страданията могат да бъдат съществени, наложени от самия живот, а могат да бъдат и несъществени, наложени от вас. Същото може да се каже и за радостите: има съществени радости, наложени от живота; има несъществени радости, наложени от самите вас. Вследствие на това, някои радости носят за човека злини, а някои страдания носят добрини.

И тъй, първо човек трябва да се занимава със своето физическо тяло, после – с астралното или звездното си тяло и най-после – с умственото си тяло. Тъй щото, влезе ли в сърцето ви чувство на омраза или завист, хванете го внимателно, с клещи, и го разгледайте научно, както естественикът изучава разни пеперуди, насекоми, животни и дава своите обяснения за тях. Някой казва: Много се разгневих. – Това не си ти. Гневът е чуждо състояние. Смешно е да дойде някой отвън и да ви напръска с гюлова вода, с някакъв парфюм, или пък с някаква нечистотия, и да кажете, че приятната или неприятната миризма излиза от вас. Причината, било за приятната, било за неприятната миризма, седи вън от вас. Някой човек извън вас ви е напръскал. Следователно, временно само от вас може да излиза някакво благоухание, но това още не сте вие. Временните промени които се извършват в човешкото сърце и в човешкия ум, не са в сила да окажат

влияние върху човешката душа. Временните промени, временните състояния са преходни; те се дължат на сегашния живот на хората. За тях не сте отговорни само вие – много фактори има, които трябва да се държат отговорни. Вие не сте отговорни за всички ония камъни, за онази кал, която хората могат да нахвърлят върху вас. Като се върнете дома си, родителите ви могат да се карат за дрехите ви, че са изцапани и окъсани, но това не е само ваша вина. Когато родителите ви се карат за скъсаните и изцапани дрехи, кажете им: Елате вие на моето положение, при същите условия, да видите, как ще се върнете дома си. Има възможност да избегнете тия нападения от страна на хората, но условията трябва да се изменят: вие трябва да вземете някой автомобил, или аероплан, и с бързината на птица да прелетите пред тях, нито един от техните камъни да не ви засегне. Иначе, при условията, при които сега живеете, и по начина, по който сега добивате храната си, грешки всякога ще правите. Ако не се превъзпитате, вие не можете да се освободите от всичко онова, което родителите ви са внесли във вас.

„Твърдата храна е за съвършените." Щом твърдата храна е за съвършените, отделяйте я от храната, която употребявате всеки ден. Като се натъкнете на известно страдание, разгледайте, съществено ли е това страдание, или не. Като плачете за нещо, спрете се да разберете, коя е причината за вашите сълзи. Не казвайте, че сте нещастни, но бъдете доволни, че можете да плачете. Ако ви пита някой, защо плачете, кажете му, че сте извор, който трябва да даде малко от своята вода на някои тъжни, скръбни души. От водата на изворите много жадни души могат да уталожат жаждата си; много скръбни души могат да измият очите си. Така трябва да се гледа на човешките сълзи. Сълзите на човека крият в себе си едно от великите блага за неговата душа. Знаете ли, колко сълзи сте пролели от детинството си досега? Наблюдавали ли сте в продължение на един час, колко сълзи сте пролели? Някога бях ви казал да попивате сълзите си с чиста, хубава кърпичка, но сега ви казвам да събирате сълзите си в малки шишенца и на етикетчета, полепени върху тях, да пишете: Еди-кой си ден плаках един час и през това време събрах в това шишенце еди-колко си сълзи. Сега вие оставяте сълзите ви да падат на земята, но за това нещо небето не гледа с добро око на вас. Мнозина считат плача за слабост. Питам: кой от вас не е плакал? И за Христа, един от Великите Учители в света, се казва, че е плакал. Не само Христос, но и всички богове, които са слизали на земята, са плакали. Няма същество на земята, което да не е плакало. Не е лошо да плаче човек. Плачът е добър признак; той показва, че в света има ред и порядък. Плачът показва, че човек е разбрал Божественото, което говори в него. Той казва: Господи, имам желание да изпълня Твоята воля и да изправя всичко онова, което съм нарушил. Когато човек си поплаче малко, бил той мъж или жена, господар или слуга, учен или прост, все ще олекне

на душата му. Ако човек цял ден плаче, това вече не е плач, но рев, който показва, че морето на този човек е силно развълнувано. Красиво е, когато видиш да блеснат в очите на някой скърбен човек две-три сълзи, които после да се търкулнат по лицето му. Благородство има в този човек! А тъй, да викне някой, да ревне, колкото гласът му държи, това още не изразява дълбока скръб. Това е израз на нещо, което мъчи човека. Този израз се определя от характера на човека.

„А твърдата храна е за съвършените." Въпросът за твърдата храна е един от най-важните. Ако се заемете с разрешаването на този въпрос, пред вас ще изникне друг, по-близкостоящ, а именно: как ще поправите сегашния си живот? За да се поправи този живот, първо той трябва да се преустрои. Това ще се постигне, когато човек използва благата, които сега му се дават. Светът се нуждае от умни хора, които знаят, как да използват тия блага. Бъдещите възпитатели трябва да са запознати с физическия, астралния и умствения живот на човека, да знаят, де седят добродетелите и де – недъзите му и да изберат добри, правилни методи, чрез които ще могат да му помогнат. Казвате, че хората трябва да се обичат. Значи, любовта е един от най-добрите методи за изправяне на човечеството.

Сега, на онези от вас, които искат да бъдат съвършени, препоръчвам да употребяват твърдата храна, да разбират своя живот и да не се ожесточават. За тази цел те трябва постоянно да се молят. Молитвата не подразбира само да говорите за Бога и да Му четете писани молитви, или красиво наредени послания. Няма защо да се оплаквате на Бога, нито пък да му се хвалите. Молитвите към Бога трябва да са естествен разговор, като между души. Щом започнете да се разговаряте с Бога по този начин, работите ви ще се оправят, характерът ви ще се смекчи, и вие ще гледате на всички хора, като на души, излезли от Бога. Това значи служители на новото учение, служители на новото верую. Това верую не дели хората на народности, на класи, на бедни и богати, на учени и прости. То гледа еднакво на всички души. Това значи да бъдем снизходителни едни към други; това значи да желаем доброто на цялото човечество. От хиляди години насам хората се молят да дойде Царството Божие на земята, но за да дойде това Царство, те трябва да бъдат съвършени. Докато ние не отворим душите си за Бога и не Му дадем място да работи в нас, и ние в Него, Царството Божие няма да дойде на земята.

Главната мисъл от тази беседа, която трябва да остане в ума ви, е да изучавате състоянията си и да знаете, кои от тях се отнасят към физическото ви тяло, кои – към астралното и кои – към умственото. След това занимавайте се с главния стремеж на вашата душа – стремежът ѝ към любовта. Не се спирайте от това, кой какво говори за вас; но гледайте

всичките ви чувства да бъдат искрени. Гледайте всеки нов ден да проявявате все повече и повече любов. Любовта ви трябва да се разширява, да обхващате все повече същества в сърцата и душите си. Свързвайте се с добри хора, като изучавате доброто в тях. При това, трябва да знаете, че в всеки човек има нещо добро. И в най-лошите моменти в живота си, човек пак може да прояви някакво Божествено чувство. Божественото съществува във всички хора, само че в едни е по-силно развито, а в други – по-слабо. Дайте място на Божествените чувства в себе си, в които няма никаква завист и омраза! Дайте място на Божествените мисли в себе си, в които няма никаква гордост! Не мислете, че който отстъпва, е слаб човек. В съзнателното отстъпване се крие благородството на човека. Ако един лъв, или вълк отстъпи пред вас, това не показва слабост, но благородство на характера му. С един скок само лъвът или вълкът може да ви нападне, но от благородство той може да отстъпи.

И тъй, всички трябва да бъдете съвършени, или поне да се стремите към съвършенство, към правилно разбиране на живота. Докато не разберете живота, няма да получите онези блага, които очаквате. Защо? И да дойдат тия блага при вас, вие не можете разумно да ги използвате. Казано е в Писанието: „Ето, хлопам на вратата ви."

Кой хлопа в човека? Духът, възвишеното в човека хлопа.

„А твърдата храна, т.е. възвишеното знание е само за съвършените." Всички можете да бъдете съвършени. Това не значи, че онова, което досега сте вършили, нищо не представя. Всички усилия на човека към доброто са дали нещо, но вие можете да създадете още по-хубаво нещо. Не туряйте граници на вашите възможности! Съвременните хора страдат от един недъг, че на всичко турят граници: на знанието, на музиката, на добродетелите, на живота и т.н. И в края на краищата, те казват: Свърши се нашата работа! Те са прави само в това отношение, че дадени неща само могат да се свършат. Обаче, същите неща в друго отношение не се свършват, но отново започват. Има области в човешкия живот, които на стари години само човек може да обработи. Следователно, правете всяко нещо на своето време. Работете в съгласие с душата си, да я освободите от всички ограничения и препятствия, които вие сами сте й поставили. Това не значи, че трябва да напуснете този свят, или окръжаващата среда, но трябва да използвате тия условия разумно. Желателно е, докато сте на земята още, да ликвидирате с всичките си сметки, та един ден, като заминете от този свят, да не става нужда повече да се връщате на земята. Всички души ще тръгнат едновременно, групово, за мястото, отдето първоначално са излезли, затова, именно, те ще се чакат. Ония души, които по-рано са напуснали земята, ще чакат на определено място, да се

съберат, и оттам тържествено ще се отправят към своите жилища. Ще кажете, че пророк Илия бил грабнат на небето с огнена колесница. Временно той беше на небето, но после го върнаха обратно на земята, като Йоан Кръстител. Колесницата, с която дигнаха пророк Илия на небето, беше огнена, червена, но има друга колесница, с която всеки човек трябва да се възнесе. Който напусне земята, като праведен човек, неговият приятел ще дойде да го вземе. Той ще бъде облечен с бели, светещи дрехи. Двамата заедно ще полетят към невидимия свят.

Това е съвършенството, което очаквате. Постигнете ли това съвършенство, и мирът ще дойде в вас. Всички световни задачи, които днес ви смущават, тогава ще бъдат разрешени. Сега вие разрешавате тия въпроси по човешки: един се качва на власт, друг слиза; един разбогатява, друг обеднява; един се ражда, друг умира. Който мисли, че може да измени реда и порядъка в този свят, той не го познава. В това отношение, ние не се готвим за света, но да завършим своята работа в света. Щом свършим работата си, ще оставим богатството си на света и ще му кажем „сбогом." Някои казват, че за да се оправи света, трябвало първо да се разбърка. – Няма какво още да се разбърква, светът вече е разбъркан. Щом свършим работата си, ще вземем билет и ще си заминем.

„А твърдата храна е за съвършените." И знанието, за което ви говоря, е за съвършените. Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни!" Това значи: разбирайте нещата, както Бог ги разбира! Бъдете в съгласие с Бога, с ближните си и с своята душа! Този е смисълът на човешкия живот на земята.

Беседа от Учителя, държана на 18 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

----
* Посл. към Евреите 5:14.

Начало: 10:00

1927_12_18 Естествена среда
лекция пред специалния клас

ЕСТЕСТВЕНА СРЕДА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Тема: „Причини за ограниченията“.

Всички хора говорят за свобода, но въпреки това се ограничават едни други и всеки сам се ограничава. Видни хора, професори, учители, проповедници, като излязат да говорят, стесняват се, чувстват се ограничени. Трябва да мине известно време, докато се освободят. Една от причините за ограниченията и стеснението на хората е страхът. Всеки се страхува да не изгуби ценното, което носи в себе си. Генерал и полковник обикалят позициите във време на сражение. Неприятелят ги обстрелва, гранати и куршуми се сипят около тях. – „Как сте, господин генерал?“ – запитва полковникът. – „Много добре. Ами вие?“ – „И аз съм много добре.“ И двамата са много добре, но зъбите им тракат. Не е лесно да вървиш под дъжд от куршуми и гранати. Всеки момент животът ти е изложен на опасност. Какво по-ценно има човек от живота? Не е лесно да обикаляш позициите във време на бой и да не мислиш за живота си.

Представете си, че в този момент накарам някой от вас да изпее една песен. Той веднага ще почувства едно стеснение, едно ограничение. Не е лесно, гранати хвърчат из въздуха. От някоя позиция ще профучи една граната, ще ви уплаши. Страшни гранати са критиците. Започваш да пееш, но взимаш неверен тон – веднага една граната ще профучи към тебе. Как ще пеете при това положение? Друг е въпросът, ако излезете да пеете в приятелска среда, дето няма куршуми и гранати.

Нека всеки от вас прочете първа глава от Евангелието на Йоана и да спре вниманието си върху стиховете от 6 до 14, които са наредени музикално. Шестият стих е: „Имаше человек, проводен от Бога, името му Йоан“. Както виждате, Словото е предадено в музикална форма. Това показва, че всяка реч може да се изрази музикално. В бъдеще хората ще могат да си говорят музикално; вместо да говорят, ще пеят. Това е нов начин на отношения между хората. Операта не е ли музикално говорене? На каква гама ще се разговарят хората, не е важно – може и на мажорна, може и на миньорна гама. Мажорната гама е по-ограничена, а миньорната – по-богата на изрази. Като пее, човек прави движения, както в операта.

Изпейте първата фраза, „Имаше человек, проводен от Бога, името му Йоан“, с движения. При това, трябва да знаете коя дума е най-силна, нея да поставите на първо място или да ѝ дадете нужното ударение. Думите могат да се степенуват, както и числата. Степенуваните числа представят стъпалата на човешкото развитие. Например, числата 2, 22, 23 показват фазите, през които човек е минавал. Първоначално човек се е хранил с вода, понеже се е движил във водна среда, подобно на рибите. Постепенно той сгъстявал храната си, докато дошъл до твърдата храна. Каквато храна употребява човек, такъв е и характерът му. Както външната среда оказва влияние върху характера и развитието на организмите, така също и храната им влияе. Рибата, например, живее във водата, но няма вътрешна топлина. Тя е студенокръвна, защото има повече електричество в организма, отколкото магнетизъм. Тя има малко вода в себе си. Някои хора приличат на рибата. Мисълта им е логическа, но студена, малко вода имат в себе си. Когато чувствата преодоляват, мисълта на човека е топла, магнетична.

В пътя на развитието си човек минава от областта на чувствата към мисълта, т.е. в умствения свят. Онзи, за когото мисълта става необходимост, живее в умствения свят. За него четенето, ученето е такава храна, както хлябът. Престане ли да чете и да учи, той усеща голяма загуба на енергия, каквато при лишението си от хляб. Да лишиш един човек от умствена храна, това значи да го подложиш на глад и страдание. Не е такова положението на онзи, който не е дошъл до умствения живот. Като се нахрани, като задоволи жаждата си и като подиша чист въздух, той казва: „Нищо повече не ми трябва. Достатъчно е да чуя оттук–оттам, какво става по света – повече не се интересувам“. Който се интересува от развитието на човека, на всички живи същества, той чете не само писани книги, но и по камъните, по изворите, по листата, по дърветата. Много книги има в живата природа, но човек трябва да се отвори за тях, да ги разбира. В бъдеще, когато хората ще си служат с шестото чувство, ще четат книгите на природата, ще ги разбират и ще се ползват от тях.

За да се домогнат до живота на низшите същества, каквито са микробите, учените си служат с микроскопи, увеличават ги няколко хиляди пъти и така ги изучават. Обаче това увеличение е временно. Не можете да увеличите нещата изкуствено, да измените естествените мерки, които им са дадени. Например, ако човешкото лице се увеличи, човек погрознява. Много естествено. С увеличаване размерите на човешкото лице трябва да се увеличат размерите на всичките окръжаващи тела, даже и на земята. Не стане ли това, явява се вече известна дисхармония, която нарушава красотата в природата. Значи размерите на човешкото лице отговарят на

първичния план на Битието. Ако ги увеличите или намалите, вие дохождате до илюзиите на живота. Големината и тежестта на земята определят големината и тежестта на всички същества, които живеят на нея. Чрез мисълта си човек може да увеличи и намали теглото си. Достатъчно е да мисли само за земни работи, за да увеличи теглото си; като мисли за възвишени работи, за небето, теглото му се намалява. Той става лек, подвижен, едва стъпва на земята. Като изучавате хода, вървежа на човека, ще познаете, дали е материалист, или идеалист. Материалистът стъпва тежко, грубо, а идеалистът – леко, едва се докосва до земята. Обаче докато е на земята, човек не трябва да се вдига много високо. Ще кажете, че, който лети високо, е безстрашен човек. На земята няма абсолютно безстрашни хора. Даже и авиаторите, които минават за безстрашни, като се намерят на голяма височина в пространството, изпитват страх, чувство на самота, на отдалечаване от земята. Щом се почувстват сами, те искат да се върнат назад. Това са изпитвали много писатели и поети. Чрез мисълта си те се издигат високо в пространството и дохождат до такава височина, която не могат да издържат повече и веднага слизат на земята. Чрез мисълта си те са стигали и до слънцето, но и там не са останали.

Не е лесно да живее човек в среда, за която не е приготвен. Мнозина мечтаят да влязат в общество на благородни, учени, възвишени хора, но като попаднат между тях, чувстват се самотни, никой не им обръща внимание, поради което искат да се върнат в домовете си. Тази атмосфера за тях е непоносима. Ще напуснат обществото на учените, но няма да се върнат празни. Ще им напълнят торбите и ще кажат: „Идете си със здраве и кажете на близките си какво сте чули и видели между нас“. Когато влиза в известна среда, човек трябва да бъде готов за нея. Иначе и между учени и възвишени същества да влезе, пак ще се почувства незадоволен. За да не се отегчава, човек трябва да намери своята естествена среда, която помага за развитието му. Голямото разнообразие в природата е причина за съществуването на различни среди.

Колко време може да живее човек между учените? Колко време светията може да живее в пустинята? Когато светията прекара известно време в пустинята, той изпитва голямо напрежение и търси начин да се освободи от събралата се в него умствена енергия. Той слиза между хората, разговаря се с тях, споделя придобитото си знание и отново се връща в пустинята, доволен и облекчен. Никой светия не е останал до края на живота си в пустинята. Той трябва да влезе между хората, да им предаде знанието си, да се обмени с тях. Как получава той своите знания? – Чрез съзерцание, размишление и наблюдение. Той наблюдава растенията и камъните, от тях взима пример на търпение и издръжливост.

Като ученици, вие трябва да изучавате средата, в която живеете, да знаете, естествена ли е тя, или изкуствена, Божествена, или човешка. При това, като минавате от една среда в друга, трябва да правите разумни връзки със съществата, да се обменяте правилно: да давате и да взимате. Само по този начин човек може да бъде доволен между своите, да им даде с любов и разположение от богатството, което носи в себе си. Каква по-голяма радост търсите от тази, да бъдете между близките си, да се разговорите с тях, да си хапнете заедно и след това да си легнете. След работа иде почивка. Затова природата е създала съня, да даде почивка на своите деца. Докато спят, като грижлива майка, тя изчиства къщите им, обновява ги и ги събужда, да продължат работата си.

И тъй, който иска да се развива правилно, да създава характер в себе си, трябва да намери своята естествена среда, своята естествена посока на движение. Наляво или надясно е тази посока? – На всички страни. Вятърът духа от всички посоки и ти трябва да знаеш как да се справиш с него. Акробатът, който ходи по въжето, е изложен на външни мъчнотии, но силата е в самия него. Ако има вътрешно равновесие, той може да се справи с всички външни мъчнотии. Това са неприятелите, които нападат човека от всички страни. Ако се справи с мъчнотиите си, той ще се качи и ще слезе от въжето безпрепятствено; ако не се справи с тях, ще падне от въжето и всички присъстващи ще го осмеят. Ще дойдат противодействащи сили отляво и отдясно, ще дойдат противоречия в ума и в сърцето ти, но никой няма да ти помогне. Ще влезеш в душата си, ще вземеш пръта и с него ще пазиш равновесие.

Когато се намерите в големи противоречия, които ви атакуват от всички страни, ще знаете, че се намирате в естествената среда на живота си. Понеже сте силни в естествената си среда, затова, именно, ви атакуват. И ако издържите, ще ви ръкопляскат. Кога и да е, всеки човек ще мине по въжето. Някои се готвят да вървят по въжето, други се качили вече, а трети са на края. Това е неизбежен път. Няма човек в света, който може да го избегне. Това е въпрос само на време, по-рано или по-късно. Следователно, като дойдете до най-големите противоречия, ще знаете, че е дошъл моментът да се върнете при своите. Дошло е време и за светията да напусне светилището си, да се върне в света, да покаже на хората как да живеят. Хората секат дърветата в горите, трошат камъните и светията се вижда принуден да напусне гората. Той казва: „По-добре между хората, отколкото между дърветата".

Хората се оплакват от страданията и искат да ги избегнат. Това е невъзможно. Каквото и да правите, ще минете по тънкото въже. Ще пазите равновесие с върлината на ума и сърцето си и ще уповавате на душата си.

Може да дойде у вас съмнението, страхът, омразата, завистта; ще се наклоните наляво, но пак ще се изправите. Ще дойде у вас гордостта, ще се наклоните надясно, но пак ще се изправите. Ще гледате само напред, ще вървите само по законите на душата си. Няма да се отклонявате наляво или надясно, по законите на сърцето или на ума. Тъй щото, не питайте защо идат противоречията, но върнете се в естествената среда, в която Бог ви е поставил, там ще намерите себе си, висшето аз. Намери ли себе си, човек е придобил своя вътрешен мир, става господар на себе си.

Помнете: Всеки човек е акробат в живота си. Дали е безверник или вярващ, това не е важно. Има нещо по-високо от безверието и вярата, това е Любовта, която регулира живота. Надеждата и вярата са степени, фази в живота, които водят към Любовта. Под думата „Любов" разбираме Божественото начало в човека. Влезеш ли в този кът, ти си вече у дома си. Докато не си дошъл до Любовта, ти си още между камъните, между изворите, между хората – поети, философи, учени и т.н. Каквато поезия да четеш, каквато музика да слушаш, каквато картина да гледаш, нищо не се ползваш. Ти трябва да влезеш в Божествения свят, да четеш живата поезия, да слушаш живата музика, да гледаш живите картини. Това са разрешените задачи на човешката душа. Желая на всички да вървите напред, без никакво отклонение наляво или надясно; да се върнете у дома си – в отечеството на вашата душа.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Лекция от Учителя, държана на 18 декември 1927 г., София.

1927_12_21 Благото на човека
лекция пред общия окултен клас

БЛАГОТО НА ЧОВЕКА

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

Размишление.

Даде се песента: "Имаше человек изпратен от Бога".

Четоха се темите: "Подбудителната причина на движението".

Сега ще се спра върху думата "благост, благо". Питам: може ли благото на един човек да бъде благо за всички хора? Може ли благото на човека да бъде благо на животните? – Не може. – Може ли благото на висшите същества да бъде благо на човека? – Не може. Наистина, благото на един ангел не може да бъде благо на човека. Това показва, че между всички същества са поставени линии, които разпределят благата им. Съзнанието на всички същества е строго разпределено. То върви по свой път, с определени входове. Съществуват три входа, през които съзнанието на човека минава. Те са сърцето, умът и волята. Това са пътища, чрез които хората се съобщават. Когато хората се обичат, тогава благата им могат да бъдат общи. Дето има любов, там има блага; дето няма любов, никакви блага не съществуват. В безлюбието всяко същество живее за себе си. Забелязано е, че когато любовта отсъства, човек говори изключително за нея. Тогава той говори за постигане свои лични интереси, за подобрение на своя живот. В такъв случай можете ли да изчислите колко души в София се интересуват лично за вас? Или колко хора от цялото човечество се интересуват за вас? Да се интересува човек за вас, това значи да взема участие в живота ви.

Като наблюдавам живота на съвременните хора, като изучавам разбиранията на религиозните хора, намирам, че те искат Бог направо да взема участие в техния личен живот. Те се чудят защо Бог не ги освободи от страданията им, а ги е оставил на произвола на съдбата. Като се натъкват на страдания, хората започват да се сравняват помежду си, да казват, че на еди – кого си са дадени повече знания, повече богатства и здраве, че няма правда в света и т. н. Изобщо, хората са наклонни да критикуват Божествения план. В това отношение те мязат на ония палави, немирни деца, които удрят главите си в стените. Не, това не разрешава въпросите. Вие задавали ли сте си въпроса, защо приятелите ви трябва да

се интересуват от вас? Или защо Бог трябва да се интересува от вас? Онези, които са разрешили този въпрос, те разбират законите и се развиват правилно. Които не разбират законите, мислят, че в природата, както и в живота, съществува произвол. Като не разбират законите, те се намират в противоречие със себе си, вследствие на което страдат. Те се намират в положението на пътник, който се е заблудил в тъмна гора през мрачна нощ и мисли, че всяко дърво, в което се спъне, е поставено нарочно, като препятствие в живота му. Като се удря от дърво в дърво, той се чуди как никой не му влиза в положението, никой не разбира страданията му.

При големите страдания и противоречия, човек изпада в един лабиринт, дето всичко е заплетено. Той трябва да знае, че тук именно действат разумни същества. Учените обясняват страданията със същите закони, каквито съществуват и в природата. В природата съществуват горещина и студ, веят силни ветрове, бури, циклони, но често повява лек, приятен зефир. В природата става смяна на енергиите смяна на теченията, които смени се изразяват в живота като радости и скърби, приятности и неприятности. Учените дават различни мнения за магнетичните и електрични течения в атмосферата. Една научна теория поддържа, че слънцето няма еднаква температура навсякъде: от единия полюс на слънцето се отде-ля енергия, подобна на електричеството; когато тази енергия се докосне до земята, настава студ. От другия полюс на слънцето се отделя енергия, подобна на магнетизма; когато тази енергия се докосне до земята, настават горещини. Ако запитвате защо единият полюс на слънцето отделя електрична, а другият – магнетична енергия – няма да ви се отговори. Защо? – На някои въпроси не може да се отговаря. В някои отношения съвременните хора са като децата, на всичко не трябва да им се отговаря.

Едно научно твърдение казва, че ако човек може да си отговори на всички въпроси, които го интересуват, от него нищо няма да остане. Той ще се разруши, ще се превърне на пара и ще изчезне някъде в пространството. За да живее човек на земята, Провидението казва:" Не разрешавай всички въпроси в живота си изведнъж! Нека останат някои неразрешени задачи в ума, в сърцето и във волята ти." – Това не е само научна теория, но положителна наука. Що се отнася до двата полюса на слънцето, единият от които е електричен, а другият – магнетичен, това може да се вземе за предположение, което търпи корекция, но второто положение е научно. И аз мога като апостол Павла да кажа:" Първото е от мене, а второто от Бога." Следователно, дойдете ли до второто, кажете:" За да живея на земята, не трябва да разрешавам всички задачи изведнъж; за да бъда щастлив, не трябва да зная всичко; за да бъда учен, не трябва да разбирам всичко." Понякога знанието спира човека в развитието му, а понякога го подтиква

към развитие, към придобиване на още знания, на повече наука. От кои хора страда светът: от бедните или от богатите?– От богатите. От слабите, или от силните? – От силните. Кой лъже: простият или ученият? – Ученият. Въпреки това всички искат да бъдат богати, учени, силни. Ученият мяза на човек, който прави баница. Като вземе точилката в ръката си, прави от тестото каквото иска.

Като наблюдавам съвременните хора, виждам какви психологически състояния преживяват. Вземете, например, числото десет. Това число показва, че вие имате едновременно десет състояния, пет от които се отнасят към вашия ум и петь– към вашето сърце. Можете ли да определите в даден момент колко от тия състояния работят за вашето повдигане и колко от тях ще ви спънат? Представете си, че ви дойде на ум още тази вечер да отидете на Витоша. Можете ли да определите, ваша ли е тази мисъл или е дошла отвън някъде? При това трябва да знаете, ако отидете на Витоша вечер, ще се ползвате или не? Най-после решавате да отидете на Витоша. Като религиозен човек, като човек, който упова на Бога, тръгвате за планината с тънки дрехи, недобре екипиран. Казвате си:" Щом съм с Бога, от нищо не ме е страх." По едно време излиза вятър, става студено и вие започвате да се съмнявате дали няма да се простудите. При това положение можете ли да пеете, да бъдете тих и спокоен в себе си? И обратното може да се случи. Тръгвате за Витоша, но времето е много горещо, вън температурата е около 35°, а вие сте облечени с дебели дрехи. При това положение можете ли да издържите на тази горещина, без да се страхувате, че ще ви прилошее? Като знаете всичко това, можете ли да определите дали мисълта за отиване на Витоша е ваша или не? Ако мисълта е ваша, тя ще ви донесе благословение. Ако не е ваша, ще ви донесе нещастие.

Човек трябва да се наблюдава, да разбира кои мисли са негови, кои не. Същевременно той трябва да се наблюдава, да види кои движения в него са естествени. Човек трябва да бъде естествен. Например, някой иска да измени говора си, но като го измени, говорът му става неестествен. В това време той има две мисли в себе си: иска да измени говора си, а същевременно мисли какви изрази да употреби. – Тази мисъл вече не е негова. Защо? – Защото никой никого не може да измени. Никой не е изпратен в света да ревизира и да изправя кого да е. Да се наблюдава човек, да се изменя, това е свободна професия, която той сам е поел върху себе си. Каквото да правите, вие никога няма да разберете кой е праведен и кой – грешен; кое е лъжа и кое – истина. Човек трябва да има на разположение известни максими, с които да разполага при всеки даден случай. Ето защо, за вас е важно от десет състояния, които имате, да определите кои и колко от тях съдействат за вашето повдигане. Ако

можете да определите това, вие ще придобиете вътрешен мир в себе си; ако не можете да определите, ще изпитате голямо безпокойствие. Числото десет е мярка за определяне на нещата. Нулата представя условия за развиване на единицата.

Сега ще ви задам въпроса: Защо трябва да учите? (– За да подобрим живота си) – Не, нито знанието, нито науката мо-гат да подобрят живота. При сегашните условия науката само улеснява живота, но не го подобрява. Който изучава великите Божии закони и ги прилага, той ще има по-лек, по-сносен живот; който не изучава тия закони, той ще бъде изложен на по-големи страдания. В този смисъл истинското знание освобождава човека от страданията, които биха го сполетели. Без това знание мъчно би могло да се прекара живот като сегашния, който е пълен с препятствия. Има два вида препятствия: едни от препятствията са поставени от самата природа: те са естествени препятствия. Другите са създадени изкуствено, от окръжаващата среда. Като разполага със знания, човек лесно би могъл да се освободи поне от изкуствените препятствия в живота.

Представете си, че влизате в една гостилница и не познавате гостилничаря, нито как готвят, как услужват, при какви цени и т. н. При това положение вие можете да излезете от гостилницата с разстроен стомах. Защо? – Защото не познавате гостилничаря, не познавате как той готви. Умният човек влиза в гостилница само тогава, когато познава гостилничаря. Иначе той ще се излъже. Ще кажете може би, че като се нахраните, от яденето ще познаете гостилничаря. – Не, тогава ще бъде късно. Докато познаете гостилничаря, стомахът ви ще се разстрои. Ще кажете, че гостилничарят ви се вижда добър човек. – Добър човек е този, който всякога е добър, а не само за един момент. Онези, които не са дошли до това убеждение, казват, че се стремят да бъдат добри. – Няма защо да се стремите да бъдете добри. Вие трябва да проявявате доброто, а не да се стремите да бъдете добри. Какво значи да се стремите да бъдете добри? Това е сложна психологическа идея. Можете ли да прерисувате картината на някой велик художник?– Можете, но как? Ще я копирате. Както и да я копирате, тази картина по никой начин няма да бъде по-хубава от оригинала. Същото може да се каже и за човека. Колкото да се стреми да бъде добър, той никога няма да стане по-добър от оригинала, от своя първообраз. Следователно, за да бъде добър, човек трябва да се върне в своето първично състояние, към своята първична доброта. Колкото да се стремите да направите живота си по-добър, няма да успеете, докато не се върнете в своя първичен живот. Първичният живот е оригиналът, а следващите животи са негови копия. Ако трябва да продадете оригинала и копието на една картина, коя от двете ще струва по-скъпо? – Оригиналът ще струва по-скъпо от копието. Вие можете да се упражнявате, да

копирате оригинала, но никога не можете да го постигнете. Художникът рисува една велика картина. Привилегия е за художника да рисува тази велика картина, но каквото да прави, той не може да я постигне. Мнозина искат да бъдат като ангелите. – Добре е човек да бъде като ангелите, но кой човек на земята може да има силата на ангелите? Кой обикновен човек може да има интелигентността и чистотата на ангелите? – Днес няма такъв човек, но в бъдеще ще има. Днес можете само да рисувате, да копирате ангелите, но не и да станете като тях. Обаче вие можете да правите опити, да копирате ангелите, да видите доколко можете да подражавате на някои техни черти. Каквато рисунка да направите, това ще бъде за вас придобивка. Невидимият свят няма да ви осъди. Напротив, той ще каже:" За днес още не е много добре, но вървете напред, бъдещето е ваше."

Съвременните хора се измъчват в живота си поради своите криви разбирания. Някой казва за себе си, че не е добър човек. Според мене тези думи означават, че този човек не е нарисувал картината си добре. Щом е така, нека не се обезсърчава, в бъдеще ще нарисува картината си по-добре.– "Кой ще чака толкова време?"– От думите на този човек се разбира неговото скрито желание. Той иска час по-скоро да нарисува картината, за да я продаде. Кой му пречи да я продаде? Той иска да я продаде, но никой не я купува, никой не я харесва. Щом нарисува една хубава картина, веднага ще се намери човек да я купи. Богатите хора плащат скъпо за хубавите картини. Обаче за обикновените картини мъчно ще се намери човек да плати скъпо. Не е ли същото и с музикантите? Когато дойде някой велик, гениален музикант, всички отиват да го слушат. Веднага му дават най-добрия салон на разположение и всеки се счита щастлив, че е могъл да го чуе. Ако пристигне някой обикновен музикант, колкото и да обикаля салоните, навсякъде слуша едни и същи думи:" Салонът е зает." Същото може да се каже и за вашия живот. Една мярка съществува за нещата. Животът на хората не върви добре, понеже са попаднали в една област на вечно съмнение, дето живеят всички фалирали души. Тази е причината, дето всички хора говорят за своите разочарования. Мнозина от вас са навлезли в същата област– в областта на съмнението. Те виждат всичко наопаки. Каквото добро им се направи, те виждат в него само лошото. Дето отидат, все ще се натъкнат на някакви противоречия. Опасна зона е съмнението! Който се съмнява, той мяза на човек, болен от треска. Каквото дадете на трескавия да яде, той все ще каже, че е горчиво. Щом треската мине, той приема същото ядене с удоволствие, с голям апетит. Каквото ядене дадете на болния, той ще намери, че му липсва нещо. Като ви наблюдавам, виждам, че и някои от напредналите ученици са нагазили в тази опасна зона до пояс и се мъчат, не могат да излязат оттам. Казвам: Излезте час по-скоро от тази кал! Не мислете, че можете да разрешите въпроса за съмнението. Докато сте в калта, нищо няма да разрешите. –

"Как да излезем от тази кал?" – Хванете се за въжето, което ви се подава. Въжето представя вярата, която може да ви спаси. Единственото спасение е в това въже. Докато излезете на повърхността, ще се кривите на една, на друга страна. Не се излиза лесно от областта на съмнението. Колко светии са плакали от тази кал!

Сега, като говоря върху съмнението, казвате:" Какво ли е писано по този въпрос в Библията и в Евангелието? Как да разберем този въпрос?" – Каквито коментари да правите върху съмнението или върху въпросите, които разглеждам в беседите си, вие нищо няма да постигнете. Само аз мога да правя коментари върху думите си. Когато говоря, аз имам предвид само един морал, който се заключава в следното: на първо място поставям Бога, на второ място – ближния си, а на трето място – себе си. От това гледище изнасям всички въпроси, всички положения. Бог представя главата на човека, ближният – неговия труп, а аз – краката и ръцете, с които оперирам навсякъде. Следователно, ближният държи главата, а аз нося цялото тяло и работя за него. Ближният може да разполага с главата, но без моите ръце и крака той нищо не може да направи. Също така ръцете и краката нищо не могат да направят без сърцето и белите дробове. Така трябва да се разсъждава, за да имате права философия за живота. Ако нямате една положителна идея в живота си, вие нищо не можете да направите. Дали сте търговец, учител, свещеник, майка или баща, званието не определя вашия живот. Животът на всички хора се определя от онази велика, постоянна идея, която те имат за Бога. Тя движи хората напред, прави ги устойчиви, като им дава условия за растене и развиване.

Често слушам хората да се произнасят, че някои неща в живота представят проза, а други – поезия. И прозата, и поезията са необходими за строежа на човешкия живот. Прозата е нужна за създаване и обработване на полета и на долини в човека. Тя е необходима за човешкото сърце. Поезията е необходима при създаване на планини в човека. Тя е нужна за обработване на човешкия ум. Науката е необходима за създаване на градовете в човека. Философията специално е необходима за устройване на обществения живот в човека. От това гледище човек трябва да се занимава и с наука, и с философия, и с музика, и с изкуства. Всички тия неща до-принасят нещо за развитието на целокупния човек. Като знаете тези неща, бъдете внимателни едни към други, не се присмивайте на онзи, който е попаднал в калта на съмнението. Всеки ще мине през съмнението. Турците казват: "Не се смей на съседа си, за да не дойде същото и до твоята глава". Когато беше в Гетсиманската градина, Христос се обърна към учениците си с думите: "Молете се, за да не изпаднете в изкушение!" Знаете ли какво беше положението на Христа тогава? Той се намираше в голя-мо затруднение и трябваше правилно да реши въпроса. Той се намираше пред задача, от

която зависеше благосъстоянието на цялото човечество. Затова Христос казва: "За този час дойдох на света." Голямо напрежение прекара Христос, но реши задачата си правилно.

Следователно, когато се намирате пред голямо затруднение, знайте, че не сте сами. От вас се изисква да издържите докрай. Щом издържите, помощта ще дойде. Тогава ще разберете, че не сте били сами. Ако се усъмните и започнете да казвате, че Бог ви е забравил, че хората не ви обичат, вие сте на крив път. Каквито изпитания да ви дойдат – сиромашия, болести, изкушения – дръжте се за Бога. Речете ли, че може и по нечестен начин да живеете, вие сте пропаднали. Изкушения и съблазни ще дойдат, но ако имате вяра, ще издържите.

Като говоря по този начин, мнозина ще помислят, че имам някого предвид. – Никого нямам предвид. Да изнасям законите, с които невидимият свят си служи. Всички минавате през изпитания. Защо и за какво са нужни изпитанията, не е важно. Това е тайна, която обикновеният човек не може да разреши. Изпитанията ще минат и ще заминат, но вие не трябва да се смущавате. Съмнението неизбежно ще дойде, но вие не трябва да го държите дълго време в себе си. Един ваш приятел ви обещал, че в понеделник, в девет часа вечерта ще дойде при вас да ви донесе една книга. Вие го чакате да дойде: минава девет, десет часа, но той все още не дохожда. Започвате да се съмнявате в него. Съмнението вече ви е обхванало. Казвате:"Излага ме този човек. Той обещава само, а нищо не изпълнява." Не разбирам какво приятелство е това. Той тряб-ваше да преодолее всичко, но да изпълни обещанието си!– Така ще разсъждавате, ако не обичате приятеля си. Обаче ако го обичате, вие ще си кажете:" Случило се е нещо на приятеля ми. Какво от това, че днес не е дошъл? Утре ще дойде, ще ми донесе книгата и ще обясни причината, задето не е могъл да изпълни обещанието си." Много причини има, които могат да попречат на човека да изпълни едно свое обещание. Може да го е хванал някой апаш и да го е развеждал целия ден из града. Какво не се случва на човека? Щом разсъждавате така, съмнението ще ви напусне. На другия ден приятелят ви ще дойде при вас и ще ви каже истинската причина за закъсняване на книгата.

Ще приведа онзи анекдот за една българка, която, каквото говорила, все казвала: "Ако е рекъл Господ." Една сутрин мъжът й станал рано, взел мотика на рамото си и казал на жена си:" Жена, отивам на лозето. Ти заколи една кокошка, сготви я хубаво и я донеси на лозето." – "Добре, ако е рекъл Господ, всичко ще направя."– "Рекъл не рекъл, ще наготвиш кокошката и ще ми я донесеш. Аз отивам на лозето и ще се надявам там за кокошка." Това било в турско време. Тръгнал той за лозето, но на пътя го

срещнали турски челебии, вързали ръцете му и така го развеждали целия ден из града. Жена му отишла на лозето, но останала учудена, когато не намерила мъжа си. Вечерта, като се върнал мъжът й, тя го запитала:" Де беше цял ден? Нямаше те на лозето."_"Остави този въпрос настрана! Отвори ми по-скоро, ако е рекъл Господ, че съм уморен." – Защо го развеждали челебиите цял ден из града? – Защото при започване на работата си не е казал, ако е рекъл Господ, или не е призовал волята Божия на помощ.

Ще ви дам един пример из живота, с който ще обясня какво нещо е волята Божия. Често политическият живот налага на хората в един град или в цялата държава военно положение, което трае известно време. Тогава всички поданици считат, че държавата им се намира в някаква опасност. През това време всеки трябва да има лична карта, която да представя при поискване. Някой казва:" Аз трябва да имам лична карта!" – Това е човек, който зачита волята на държавата. Това е човек, който зачита и волята Божия. Друг казва:" Аз не се нуждая от лична карта; и без нея мога да минавам, дето искам." – Да, но щом излезе от дома си, веднага стражарят го спира на пътя и му казва:" Господине, моля дайте личната си карта!" – " Аз нямам лична карта." – " Вървете подир мене!"– Този господин тръгва подир стражаря, който го завежда в участъка. Тук го държат цял ден, изследват самоличността му и вечерта той се връща у дома си изморен, измъчен. – " Де беше цял ден?" – пита го жена му.– "Остави се, човек трябва да има лична карта!" Това значи: човек трябва да зачита волята Божия! Който е богат, той лесно ще разреши задачата си. Ще извади една златна монета, ще я даде на стражаря и ще се освободи от участъка. И това е добре, но не е изгодно, не е практично. Ако всеки ден вадиш от джоба си по една златна монета и я даваш на стражаря, твоето движение из града ще излезе много скъпо. – Не, всеки трябва да носи със себе си своята лична карта, да не става нужда да отива в участъка. Личната карта или златната монета не са нищо друго освен знак, с който човек показва, че признава волята Божия и апелира към нея.

Следователно, като ученици вие трябва да имате любов към учението, за да се справите със съмнението. И ученикът се излага на съмнения, и ученият човек се излага на съмнения, но и единият, и другият трябва да се справят разумно с него. Затова от всички хора се изисква вяра. Като четете Евангелието, ще срещнете ред принципи, които и на времето си, и сега, и в бъдеще ще имат и са имали еднаква стойност. Приложението на тези принципи усилва вярата на човека. Когато предприеме някаква работа, човек трябва да бъде тих и спокоен. Това показва, че вярата му е силна. Щом се безпокои, вярата му е слаба. Това не е упрек, но човек трябва да потърси причината за своята слаба вяра. Ако причината за неговата слаба

вяра се крие в ума, в сърцето или във волята му той трябва да вземе мерки да се засили в това направление. Една от причините за неустойчивостта на сърцето е страхът, а на ума – съмнението. Ученикът трябва да работи съзнателно върху себе си, да се наблюдава, да знае колко от мислите и чувствата, които минават през него, са действително негови и колко от тях са чужди. Само по този начин той може да прогресира правилно.

Какво представя съмнението? – Съмнението, безверието представят утайки, които пълнят полето на етерното тяло на човека, както и неговия мозък. Отрицателните мисли на съмнението, на безверието се отразяват вредно върху целия организъм на човека – върху мозъка, върху белия и черния дроб, върху сърцето, върху общата му жизненост, вследствие на което нервната му система се напълно изтощава и отслабва. За тази цел ученикът трябза напълно да се освободи от ненужния товар на съмнението. Как ще се освободи? – Чрез любовта. Любовта му трябва да бъде изобилна, за да се проникне от готовността всичко да жертва за Бога. За онзи, който люби, мъчнотии не съществуват. Аз не говоря за човешката, но за Божествената Любов, заради която всеки е готов да направи всичко. Тази любов носи радост за човека. Това виждаме в живота на апостолите, на мъчениците, на великите хора в света. Апостолите са били бити, измъчвани, поругавани, но се връщали дома си радостни и весели, че са удостоени да страдат за Христа, за Бога. Някои от учените, от изобретателите, от носителите на велики идеи в света също са били подлагани на мъчения, но те са знаели, че ако не днес или утре, ще дойде ден, когато техното изобретение или тяхната идея ще се приеме. През каквито изпитания да минавате, важно е да създадете в себе си положителна вяра.

Като ученици вие трябва правилно да разрешите въпроса за страданията. Когато другите страдат, вие трябва да влизате в положението им, да помагате. Когато вие страдате, трябва да носите страданията разумно и без протести. Когато бедният трепери в стаята си от студ, да благодари, че има възможност да изпита и това страдание. Някога е бил богат радвал се е на топла стая. Нека сега вземе дял от съдбата на сиромаха. Когато богатият седи на топло в стаята си, нека благодари за това на Бога, че има възможност да помага на бедните. Сиромахът, който служи на Бога, и богатият, който служи на Бога, трябва да приемат страданията с благодарност. Да помагаш на ближния си, това не значи, че можеш да помогнеш на всички. Ако имаш желание хората да не страдат, обърни се към Господа с молба да завърти онзи кран на слънцето, от който да се разлее топлина за целия свят, за цялата земя. Щом се завърти този кран, топлината се разстила по цялата земя и всички живи същества едновременно се стоплят. Така се моли светията за хората. Той не може да

помага по- отделно на всеки човек, но се моли за всички и Бог изпраща общо помощта си. Ако тия хора имат да плащат, вие можете да изплатите от дълга им само една десета част, останалата те сами ще си плащат.

Съвременните хора, както и учениците на окултизма, са дошли до опасно положение. Те са затънали в областта на свещения егоизъм и мислят само за себе си, за своето спасение и самоусъвършенстване. Житното зърно няма какво да се самоусъвършенства. Ябълката, крушата, лозата няма какво да се самоусъвършенстват. Светлината и топлината няма какво да се самоусъвършенстват. Любовта, Мъдростта и Истината няма какво да се самоусъвершенстват. Всички тия неща трябва да се проявяват, а не да се самоусъвършенстват. Човек трябва да прояви хубавото, красивото, което е вложено в него, а не да се самоусъвршенства. Човек е дошъл на земята да прояви Божията Любов. Като проявява тази любов, едновременно с това той ще се развива и усъвършенства. Тъй щото първо ще работите за името Божие и Неговата слава, после за доброто на своите ближни и на трето място за себе си. Така вие ще постигнете всичко, каквото желаете. Този е правият ред на нещата.

Като говоря така, мнозина ще се натъкнат на въпроса, дали са добри или не. – Това не е важно. От всички се изисква да бъдете носители на Божията Любов. Тази любов е в сила да разтопи ония елементи в човека, които са причина за неговите страдания. Тези елементи се противопоставят на Божието влияние, вследствие на което в човека се зараждат ред страдания и противоречия. В този смисъл страданието не е нищо друго освен голям студ, който обхваща главно психиката на човека. Когато се намери при такива условия, т. е. при температурата на страданието, човек става добър проводник на Божиите мисли и чувства, на Божиите блага. Без страдания човек мяза на пустиня без вода. Само страданието е в сила да стопи онези твърди елементи в човека, които не се поддават на влиянието на добрите сили в природата. Например, срещате един беден човек, искате да му дадете нещо; бръкнете в джоба си, извадите една монета, погледнете я, вижда ви се голяма. Нещо отвътре ви казва:" Много е това, дай по-малко." Бръкнете втори път, извадите друга монета, погледнете я, намирате, че и тя е много. Най-после извадите една дребна монета и я давате на бедния. Външно искате да дадете повече, но отвътре нещо не ви позволява. Това, което не ви позволява, не е Бог.

Ако слушате Бога, вие ще дадете повече. Колкото дадете, ще мислите, че малко сте дали. Каквото добро да направите, ще мислите, че малко сте направили. Такова нещо е да живее и да постъпва човек Божествено. Който живее в свещения егоизъм, той се натъква на ред мъчнотии в себе си. Тези мъчнотии са резултат на излишни енергии в човека, които той не

може да впрегне на работа. Този човек мяза на богат търговец, който има много стока, но малко купувачи. Вследствие на излишната стока на пазара се явява конкуренция, която става причина за фалит. Между търговците се явява гонение, недоволство. За да се избегнат тия лоши последствия, човек трябва да живее с пълна вяра и упование в Бога, без никакво съмнение. Той трябва да се освободи абсолютно от съмнението, което се поражда в неговия умствен свят.

Много от страданията на съвременните хора се дължат на това, че искат да живеят, както те разбират, а при това да заставят Бога да върши туй, което им понася. – Свещено нещо е Бог! Той дава свобода на всички същества, позволява им да правят каквото искат, но не съизволява в техните дела. Той знае обаче как действат законите. Той знае, че всяка крива постъпка носи свои лоши последствия, които се трупат върху онзи, който я направил. Кое е по-хубаво тогава: да живеете за Бога или за себе си; да се радвате или да страдате; да бъдете богати с вяра и любов, или да сте сиромаси? За да живее добре, човек трябва да различава нещата. Какъвто предмет да изучава, той трябва да се ръководи от закона на различаването, да следи в себе си как се отразява даден предмет върху него. Ако работата, с която се занимавате, или предметът, който изучавате, уравновесяват силите у вас, те са на място.

Следователно, да живее човек за Бога, това значи да уравновеси силите на своя организъм. Да живее за себе си, това значи да се самоотравя. Това значи да затворят човека херметически в тъмна стая, лишен от светлина, от въздух и от вода. Не е лесно да живее човек между много хора, но още по-мъчно е да живее сам. Човек трябва да знае законите, как да се хармонизира с окръжаващата среда. Мъчна наука е хармонизирането на душите. Студът ли трябва да се хармонизира с вас или вие трябва да се хармонизирате със студа? Вие трябва да се хармонизирате със студа. – Как? – Ще запалите печката и ще се стоплите. Значи когато вън е студено, вътре ще бъде топло. Когато вън е топло, вътре ще бъде студено. Едно се иска от ученика: да възстанови своето вътрешно равновесие. Ако не успее да направи това, той ще изпадне в положение на пълна индиферентност, при което няма да върви напред нито назад. За да придобиете вътрешно равновесие, вие трябва да си дадете отчет, колко от мислите и чувствата ви са ваши и колко от тях – чужди. Ваши мисли са тия, които ви са дадени от Бога. Само те могат да ви ползват. Те са ваш капитал, с който можете да разполагате. С този капитал човек може да расте и да се развива. Божествените мисли и чувства внасят в човека мир и спокойствие и той може лесно да се справи със студа и с горещината. Който е неспокоен, който се гневи лесно, той не може да издържа на резките промени на времето. Като излезе вън, студът веднага го заставя да се свива. Кога се

свива човек? – Когато страда. Кога се разширява? – Когато се радва. Студът и страданието предизвикват свиване ; топлината и радостта – разширяване.

И тъй, от всички се изисква положителна вяра, без колебание, без съмнение, без страх. От всички се изисква такава вяра, каквато детето има в майка си, каквато ученикът има в учителя си. Ученикът отива на училище, защото вярва, че учителят му ще го научи да чете и да пише, ще отвори очите му. Аз говоря за онази вяра, която има морален характер, а не за вярата, която има характер на физическо подчинение, на физическа преданост.

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

9. Лекция от Учителя, държана на 21 декември 1927 г.,София.

Начало: 19:00

1927_12_25 Човешки и природни енергии
25 декември 1927 г.
лекция пред специалния клас

ЧОВЕШКИ И ПРИРОДНИ ЕНЕРГИИ

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Сега ще ви дам следната задача: онези от вас, които са свободни, да извадят от лекциите на общия и специалния клас всички практически правила, упражнения и формули. Разпределете се на групи и определете коя група коя годишнина от лекциите ще вземе. Така ще улесните работата си.

На философите пък ще дам следната задача: да сравнят буквите на българската азбука с латинската и да потърсят причините, защо българското „Р“ е на латински „П“, защо буквата „П“ е на латински „Н“ и българското „У“ е латинското „И“? Интересно е да се знае защо известни букви имат едно значение в един език, а друго значение в друг език. Буквата „А“ означава бременност, същевременно символизира ума. Това показва, че умът в бялата раса е бременен с някаква идея.

Онези от вас, които са музикални, ще заучат добре песента: „Имаше човек, проводен от Бога“. Следния път ще я изпеете. Изобщо, от всеки човек, като ученик в живота, се иска работа, както в областта на ума, така и в областта на сърцето. Човек трябва да развива творческите си енергии. Какво ще стане с него, ако не работи? Какво ще стане с млякото, ако не се свари и стои дълго време неизползвано? Какво ще стане с житото, ако стои с години в хамбара? Всяко нещо, създадено от природата, има приложение. Ако не се приложи, то се разваля.

Една от задачите на съвременното възпитание е да научи човека да работи, да влага своите енергии и да ги разработва. Като млад, човек се проявява на физическия свят. Докато е дете, той расте, развива своята мускулна и дихателна система. Като юноша, той работи повече със сърцето си и проявява идеализъм. Като възрастен и стар, човек живее повече в умствения свят. Въз основа на придобитите опитности и знания, той започва да мисли. Често слушате старите да казват: „Не си струва да бъде човек идеалист“. Нито старият е прав в заключенията си, нито младият.

Старият отрича идеализма, защото се е разочаровал в него. Младият приема идеализма, защото не го е опитал. Той се възхищава от различни

идеи, приема ги, но скоро се разочарова в тях. Той мечтае да работи за отечеството си, да го защитава, и се хвърля в боя с голям ентусиазъм. Щом влезе в боя и го ранят, идеализмът му изчезва и той казва: „Не си струва да бъде човек идеалист“. Под думата „бой“ не разбираме буквалното значение, да отидеш на война. И в обикновения живот човек може да се сражава и като го ранят, да търси начин да се скрие. Ако е писател, поет, който излизал направо с името си, сега започва да се крие, излиза с псевдоним, да не го познават хората. Псевдонимът показва, че има позиция и опозиция, но неприятелят е силен. Когато писателят, поетът, ученият излизат с името си, това показва, че са станали силни, не се страхуват от неприятеля си. Имената на всички хора са псевдоними. Никой досега не е излязъл още с истинското си име. В бъдеще, когато човек придобие истината и разбере какво всъщност представя той, ще излезе с истинското си име. Тогава той ще бъде готов да отговаря за всичко, което е и което знае.

Съвременните геолози изучават земята, различните огъвания и пертурбации, през които е минала тя, без да знаят дълбоките причини, които са предизвикали тези промени. Учените казват, че някакви естествени, природни причини са предизвикали промените в земните пластове, но тези промени не са случайни. Зад всяка промяна се крие разумно същество, разумна сила. Геолозите изучават фактите, но дали има някаква разумност в промените, които стават със земята, това не ги интересува. Защо едни планински върхове са по-високи, а други – по-ниски, това е цяла философия. Фактът, че планинците се различават от полските хора по характер, по интелигентност, това говори за различните сили, които действат по високите и ниски места. Високите върхове са динамични центрове. Те представят резервоар на сили, които ще се използват в бъдеще. Планинските върхове са свързани с центъра на земята и на слънцето. Същевременно те са помпи, които изтеглят нечистотиите. Например, ако сте неразположени и се изкачвате на някой планински връх, неразположението ви ще изчезне и вие ще се върнете освежен, обновен. В долината човек се чувства неразположен, угнетен, напрегнат. Щом се качи на планината, неразположението изчезва. Ако изкачите лъв, тигър или друго хищно животно на планина, висока 4–5,000 метра, то коренно ще се измени, ще се укроти, ще стане безопасно. Както в природата съществуват планински върхове и долини, така има хора с характери на планински върхове и на долини. Например, когато е неразположен, гневен и напрегнат, човек трябва да търси приятел, който представя планински връх, да му отнеме неразположението, да смени енергиите му. Когато сте пасивен, нямате енергия за работа, потърсете приятел, който живее в долината и обработва чернозема. Свържете ли се с него, той ще ви импулсира, ще ви предаде част от енергията си и вие ще

станете активен. Ето защо, трябва да дружите с хора, които са противоположни по характер на вас: активни с пасивни, идеалисти с материалисти. Изобщо, животът се проявява между полюси. Както две окръжности с различни радиуси могат да имат общ център, така и хора с различни идеи и убеждения могат да имат общ център. Някои мислят, че материализмът е зло. Това е криво разбиране. материализъм и идеализъм са полюси на живота.

Какво всъщност представя злото? – Произволният живот. Значи злото се крие в произволите на живота, в еднообразието, в повтарянето на нещата. Представете си един човек, който заема положението на цар и създава строги закони. Всеки, който не изпълнява законите, строго се наказва. Случва се, че в следното прераждане този цар се явява като прост войник и се намира под ударите на тези закони, които сам е създал. Щом го засегнат същите закони, той ги счита за зло. Много естествено. Тези закони се повтарят, те са зло за онзи, на когото се налагат. Адът е създаден от неща, които се повтарят, а раят – от нови неща. Ако искате да повторите миналия си живот, да се върнете към старите си разбирания, това значи да си създадете най-голямото зло. Следователно, за да избегнете злото, не се борете с него, но всеки ден внасяйте нещо ново в разбиранията си. Не оставайте дълго време в старите си разбирания. Новото прави човека силен, млад, жизнерадостен. В какво се заключава силата на човека? – В неговата разумна воля. Колкото по-силна и разумна е волята на човека, толкова по-силен е той. За да не отслабва волята ви, винаги дръжте палеца си отвън, а не свит под пръстите. Когато искат да накажат човека, да го обезсилят, отрязват му палеца. Палецът трябва да се движи. Забележите ли, че волята ви отслабва, започнете да движите палеца си нагоре–надолу, наляво–надясно, да правите упражнения. Правете упражнения и с другите пръсти. Като отделите палеца настрана, приближете останалите пръсти, два по два, и правете различни упражнения с тях. Колкото по-подвижни са пръстите ви, толкова по-здрави ще бъдете. Горната част на ръката е положителна – волева, а долната – отрицателна. Добре е, от време на време да търкате дланите си една в друга, да махнете неразположението си. За да се справи със своите състояния, човек трябва да наблюдава вървежа си, да изучава стъпката си. Ако удря силно с токовете си, това показва твърд характер. Силното удряне на токовете в земята разтърсва нервната система. Ако токовете се изяждат навън, това показва, че човек е несправедлив към външния свят; ако се изтриват отвътре, той е несправедлив към себе си. Здравословно е, когато ходите, да стъпвате на пръстите си тихо, спокойно, да не внасяте разстройство в нервната система. Гледайте на човешките прояви като на задачи за разрешаване. Важно е да ги разрешите правилно и да научите нещо от тях. Като изучавате различните науки, вие развивате специални центрове, чрез

които решавате задачите си. За да възприема и да предава правилно своите енергии и тия на природата, човек трябва да държи всички свои удове в изправност. Даже и космите, които мнозина считат за маловажно нещо, трябва да се държат в изправност, да не капят. Ако главата на човека е гола, той прилича на голи планински чукари, които нищо не произвеждат. Обаче и крайното обрастване с косми не е за препоръчване. Много космат човек е повече животно, отколкото човек. Това показва, че животинското естество в него е силно развито. Исак имаше двама синове: Исав, който беше много космат, и Яков. Кой от двамата спечели повече в живота си? – Яков. Той не беше космат. Същевременно той беше любимец на майка си.

Като ученици на великия живот, стремете се към разнообразие. Това се постига чрез изучаване на различни науки – астрология, физиогномия, хиромантия, френология и т.н. От друга страна, изучавайте математика, естествените науки, философия и др. Каквото научите, прилагайте. Например, какъв смисъл има да познавате хиромантията теоретически, а не знаете с какви хора да се свързвате и кои да избягвате. Казват, че е нещастен човек този, на когото трите основни линии – на ума, на сърцето и на живота – са слети в едно. Страшно е положението на човека, ако това сливане на линиите е и в двете ръце. Ако е само в едната ръка, другата може да спаси положението. Обаче и за това се иска силна воля. Ако този човек е нещастен за себе си, какво може да даде на другите? Трябва ли да правите връзка или съдружие с него? Срещнете ли такъв човек, бягайте с километри от него. Изобщо, гледайте на ръцете си като на проводници и възприематели на енергии. Колкото по-добре е развита ръката, колкото по-добре са развити пръстите и фалангите им, толкова по-богати условия има човек за развитието си. Да бъдат добре развити пръстите, не значи да бъдат чрезмерно развити, но да отговарят на онези нормални мерки, които природата е поставила. Това значи да има равновесие между силите на човешкия организъм. Казано е: „Познай себе си!“ За да се познае, човек трябва да се изучава. Само при това положение той уважава и почита себе си, т.е. Божественото, което е вложено в него. Като почита себе си, ще почита и своите ближни. Божественото в човека, проявено като дарба, способност или чувство, е планинско изворче, което непрестанно тече, увеличава се и напоява околността. Кой жаден пътник не се радва на това изворче? Кой пътник, объркал пътя си в гората, не се радва на малкото овчарче, което знае пътя и му го посочва? Радвайте се и на най-малкото знание, което ви посочва правия път в живота. Радвайте се на малките дарби, които ви избавят от мъчнотиите в живота. В малкото е скрито Божественото, което расте и се развива.

Т. м.

Лекция от Учителя, държана на 25 декември 1927 г., София.

1927_12_25 Идат дни
неделна беседа

ИДАТ ДНИ

Беседа от Учителя, държана на 25 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

„Ето, идат дни," говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята; не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане Словото Господне." (Амос 8:11)

Всяка форма, или всеки предмет се оценява по своите качества; красотата – по своите накити; умът – по своето знание; сърцето – по своята добрина; душата – по своето благородство; духът – по своята сила.

„Ето, идат дни, и ще проводя глад на земята." Често хората роптаят против глада, като мъчително състояние за организма. Обаче, съвременната култура се дължи на глада, като велик подтик. Гладът подтиква хората към придобиване на знания, изкуства, музика и т.н. Днес хората се стремят към знание, не толкова от любов, колкото от страх да не гладуват. Гладът е велик остен в живота, и под напора на този остен хората учени стават, красиви стават, добри стават. Всички добрини в света са резултат на този велик остен – глада. Значи, любовта още не царува в света. В света първо действува закона на този велик остен, който наричат „закон на необходимостта," а после иде „закона на любовта." Какъвто остен представя глада за хората, също такъв остен е злото. Следователно, и злото е необходимо в света, за да подтиква хората към деятелност. Какви са схващанията на хората за злото, не е важно за нас, но ние казваме, че злото, като сила в света, някога е било добро. Доброто на миналите векове е днешно зло, а днешното Добро ще бъде зло на бъдещите векове. Значи, само по себе си, доброто никога не може да се оформи. Това, което всякога остава непроявено или неоформено, е добро; всяко нещо, което се проявява, е зло.
Така говорят за злото и доброто великите мислители; така говорят и Великите Учители в света. Това определение на мнозина ще се види странно. Питам: ако ти по невнимание хванеш сабята, която някой друг направил и изострил, и се порежеш, жестоко ли е това? Че ти си се порязал, не е виновен онзи, който направил сабята.

Ти трябваше да бъдеш внимателен. Казваш: Защо този нож е толкова остър? Не е виновен ножа за твоето порязване, но – твоето невнимание. Ти си изцапал с черно мастило бялата си дреха, а после казваш: Кой направи това черно мастило? Не е виновно черното мастило. Всички поети,

писатели, художници, учени, философи, свещеници, майки и бащи пишат все с това черно мастило, но по невнимание, някой може да изцапа дрехата си с него, да остави такова петно на нея, което и с химически средства мъчно може да се изчисти. Както и да се изчисти, все ще остане малко черно петно върху бялата дреха. Това не е ли противоречие? Хубави работи се пишат с черно мастило върху бяла хартия, а черни, нежелани петна остават върху бяла дреха.

Днес и философите, и учените хора се смущават от противоречията в живота. Няма същество, горе-долу съзнателно, което да не се смущава от противоречията, но въпреки това, те съществуват в човешкия живот. Наистина, великият живот се проявява по особен начин, по особени закони, но същевременно и човешкия живот се проявява по свои особени закони. Въз основа на това, между човешкия и общия живот се явява стълкновение; между човешката и общата мисъл пак се явява стълкновение. Хората и Бог не мислят еднакво. Бог мисли едно, а хората – друго. Питам: каква беше мисълта на Бога, когато създаде овцата? И каква е мисълта на човека, когато хваща овцата? Човек трябва да знае, дали неговата мисъл и постъпка са съгласни с Божиите. За да оправдае своята постъпка, човек може да даде различни обяснения, според известни природни закони. Например, той може да каже: Според еди-кой си природен закон, ние трябва да пазим овцете в кошари, за да не умират от глад и от студ; после, за да не окапе вълната им, от време на време, ние трябва да ги стрижем; също така, понеже млякото им е много, ние трябва да ги доим, да ги облекчаваме; и най-после, за да научат закона на самопожертвуването, овцете трябва да ни дават и месото си. Какво лошо има в това, че сме взели малко от вълната, от млякото и от месото на овцете? Трябва ли за това нещо овцете да протестират? Има неща, в които хората са прави, но не във всичко. Философията на живота седи в това, да знаем, дали сме прави, т.е. дали сме в съгласие със законите на общия живот и да сме в противоречие с тях. Отде идат противоречията в живота?

Сега ще приведа един мит, който съм извлякъл от архивата на източните философи. Този мит съм облякъл във форма, понятна за българския ум. Значи, той е малко побългарен, да бъде достъпен за разсъждение. В царството на Ормуз-Дай съществувал един от най-видните, най-великите поети, който се наричал Адат-Махри. Той написал много съчинения, песни и поезии, за които целият народ го възхвалявал. Един ден, за негово нещастие, той написал някаква строфа в една от поезиите си, с която докачил боговете, и затова го осъдили на смърт. Каква била тази строфа? Аз няма да я предам цялата, но отчасти само. Тази строфа била следната: „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове." Събрал се велик съд да решава, какво наказание трябва да се наложи на

поета. Те единодушно решили да му наложат смъртно наказание, но въпросът бил, какво, именно, да бъде това наказание, че всички поети да помнят, как могат богове да обиждат. В събора на боговете присъствали всички дървета, всички тревопасни и месоядни животни, дано могат и те да услужат с нещо на боговете при осъждането на поета. Тигри и лъвове, чакали и хиени, слонове, акули, всички се интересували да видят, по какъв начин ще бъде наказан поетът. Те разсъждавали помежду си: Досега не сме имали такъв случай. Какво ли ще бъде месцето на този виден поет? Пред съда се явили представители от няколко медицински дружества, със заявление, ако стане нужда поетът да се умъртви, да го дадат на тях, да изследват, от научна гледна точка, дробовете, сърцето, мозъка, както и всички останали органи на поета, да видят, коя е причината, дето поетът се осмелил да обиди боговете. Поетът се видял в чудо. Той никога в живота си не виждал толкова страшни същества. Към когото и да поглеждал, всички му казвали: Само да попаднеш в нашите ръце! Ние ще ти покажем, как се пише поезия! Всички отправяли към него страшни, свирепи погледи. Той се чудил, каква обида може да се крие в тази малка строфа. Като оставал сам, той четял и препрочитал тази строфа, сам да намери, де седи обидата в тия думи, и си казвал: Аз нямах никаква мисъл да обиждам боговете, но отде излезе тази обида, и аз не зная. Както и да е, настъпил определеният ден, когато поетът трябвало да се яви в съда. Явили се боговете в съда, и заседанието започнало. Едни от боговете казали да дадат поета на акулите, те да го разкъсат и изядат. Други пък настоявали да го дадат на лъвовете, да го разкъсат. Трети решили да турят поета на гърба на един кон, без право да се държи за него, и конят да прескача препятствия, да минава гори и планини, докато един ден поетът съвършено изнемогне и умре. Четвърти предложили жив да заровят поета в земята и отгоре му да посадят дървета, чиито корени да смучат сокове от очите на поета, да разбере най-после, как се пишат обидни строфи за боговете. Последните богове предложили да дадат поета Адат-Махри на някое научно медицинско дружество, то да разполага с него, както намира за добре. Като слушал всички тия наказания, поетът изпитвал ужас, страх и започнал да се моли: Господи, кажи ми, в какво седи моята вина? Когато писах тази строфа, ни най-малко не внесох никаква злоба или омраза срещу боговете. Всичко това писах с голяма чистота на сърцето. Според мене, боговете ме осъждат несправедливо. Докато боговете разглеждали всички предложения за наказанието на поета, за да се установят върху едно от тях, в съда влязла най-красивата, и на всички известна, дъщеря на царя Ормуз-Дай, която също така се заинтересувала от съдбата на поета и дошла да предложи своето наказание. Като я видели, всички богове, както и всички животни, се обърнали към нея да я гледат и забравили за вината на поета. Царската дъщеря се обърнала към поета и го запитала: Искаш ли да ми станеш слуга? – На радо сърце бих ти служил. – Имам нужда от един

прост слуга, който да полива цветята в моята градина. Като чули това, боговете единодушно решили: И ние сме съгласни да ти дадем поета, да правиш с него, каквото искаш. Нека полива цветята на твоята градина. Този бил единственият начин, по който поетът могъл да бъде спасен. И сега, ако някой ви запита, кой ви постави на служба в света, вие трябва да отговорите: Царската дъщеря ме постави на тази служба. Ако запитат поета, кой го назначи на царската трапеза, той трябва да отговори: Указът, с който бях назначен на служба при царската дъщеря се дължи на моите няколко думи, поставени в строфата „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове".

Сега, аз ще оставя вие сами да разсъждавате по-нататък върху този мит. Той има дълбоко съдържание и смисъл. От една страна човек вижда, че само при страданията ще намери своите погрешки; от друга страна, той вижда, че само при трудностите и мъчнотиите в живота ще разбере доброто и ще го оцени. Значи, ти ще дойдеш при доброто и ще го познаеш, само когато станеш слуга и се смириш. Друг изходен път в живота няма. Да станеш последен слуга в градината на царската дъщеря и да поливаш цветята ѝ, това е отлична служба. Какво представят тия цветя, няма да обяснявам, но ако бих ви казал, че те са живи цветя, тогава само бихте разбрали красотата на живота. Често хората прекарват големи страдания, но те не са нищо друго, освен страданията на поета, които той преживява в деня, дето всички богове се опълчват против него. Тия богове се опълчват срещу всички хора, които не могат да се справят със страданията си, и казват: Жестока е съдбата спрямо нас! Няма кой да се смили за нас. – Привидно е така, но и при най-тежките моменти в живота на човека, при най-голямото му отчаяние, все ще се намери поне едно същество, което да укаже към него известно състрадание. Защо царската дъщеря, именно, се притекла в помощ на поета? Защото тя била единствената, която влязла в положението му. Защо осъдили поета? За една пропусната дума. Когато преписвали неговото стихотворение, станало едно опущение, една грешка, а именно: в цитираната строфа била изпусната думата „светли". В същност, строфата имала следното съдържание; „На Божествената трапеза видните богове станали светли немирни духове". Царската дъщеря сверила оригинала с преписа и намерила тази пропусната дума. Тогава боговете казали: С тази дума, строфата има смисъл. Значи, смисълът на тази строфа се заключавал в това, че тия светли, немирни духове тръгнали по света да разнасят светлина.

„Ето, идат дни", говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята, не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане на словото Господне." В този стих се говори за глада, като вътрешен подтик, като вътрешен

стремеж на душата за развиване. Душата е подобна на семенце, което, ако не се посади в земята, остава самотно, без знание, без опитности. При това положение, душата не може да има нито радост, нито скръб. Без радости и скърби, животът на душата е по-тежък, отколкото с тях. Следователно, докато не мине през радости и скърби, човек не може да се повдигне. Само чрез скърбите и радостите, той влиза в пътя на мъдростта. Само в този път той ще научи и ще разбере Божията Любов. Без мъдростта любовта винаги ще остане неразбрана. Тъй както съвременните хора разбират любовта, тя носи за тях най-големи разочарования. В първо време човешката любов носи радости, но свършва с разочарования. Понякога разочарованието на човека от любовта е толкова голямо, че никой не може да му помогне. Как ще помогнете на човек, който е изгубил окото си? Как ще помогнете на човек, който е изгубил паметта си? Как ще помогнете на човек, който е изгубил ръцете и краката си? Или, как ще помогнете на човек, който е изгубил светлината на ума си, благородството на сърцето си, красотата си, или най-после някоя от своите добродетели? Колкото и да утешавате такъв човек, каквото и да му говорите, всичко това са празни думи. Да утешавате един човек, който е без око, без светлина на ума и без благородство на сърцето, в това няма никаква философия. Ако искате да утешите такъв човек, вие трябва да му покажете нов път, по който да върви. Този път трябва да води към съвършенство. Животът на съвременните хора е несъвършен, защото не е Божествен. Някога той е бил Божествен, но постепенно хората са го изопачили, и днес, във всички негови области, е внесена поквара. Сам по себе си, животът е добър, чист, но хората внасят в него своите лоши черти и наклонности. Ние виждаме, че още с раждането си, децата носят своите криви, отрицателни прояви. На времето си тези черти са били добри, но днес вече те са отживели своето. Време е, обаче, стария живот да се замести с нов.

„И ще проводя глад на земята." Гладът е условие, което заставя човека да влезе в новия живот. Съвременните хора искат да бъдат богати, да прекарват тихо и спокойно, никой да ги не безпокои. Това е идеално положение, но засега никой човек не може да живее по този начин на земята. Има смисъл да бъде човек богат, но никой да му не завижда; има смисъл да бъде човек силен, но никой да му се не противопоставя. Какъв смисъл има да бъдеш богат и да живееш под вечен страх да те не оберат? Какъв смисъл има да бъдеш силен и постоянно да се страхуваш от засада? Ще кажете, че животът е борба. Аз отричам това твърдение. Какво ще стане с два остри камъка, които се търкат един в друг? В първо време те ще се изгладят, но ако още продължават да се търкат, те ще се изтрият. Така живеят съвременните хора, и този живот те наричат борба. Това не е живот. Днес майката морализира детето си по един начин; утре –по друг начин. Днес учителите учат учениците си по един начин; утре – по друг

начин. И в края на краищата, това младо поколение се обезверява и казва: В нищо не вярваме вече! Срещате един човек, който е прочел ред философски системи, но след това казва: В нищо не вярвам вече! След като се влюби в една, във втора, в трета мома и се разочарова от всички, младият момък казва: Не вярвам вече в никоя мома! След като се влюби в няколко момци и се разочарова от тях, момата казва : Не вярвам вече в никой момък! Питам тогава: в кого и в какво вярват съвременните хора? Майките вярват ли в дъщерите си? – Не вярват. Дъщерите вярват ли в майките си? – Не вярват. Учениците вярват ли в учителите си? – Не вярват. Учителите вярват ли на учениците си? – Не вярват. Поданиците вярват ли в своята държава? – Не вярват. Ако поданиците днес се подчиняват на законите на своята държава, те правят това повече от страх, отколкото от съзнание. Оставете тия хора свободни, без никакъв закон, ще видите, какъв е техния вътрешен морал. Тази неустойчивост в морала на хората се дължи на факта, че са засегнати техните лични чувства, както и боговете се обидили, че някой поет написал в едно от стихотворенията си: „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове." Значи, хората са обидили боговете, вследствие на което те са им наложили ред смъртни наказания. Който веднъж само е запитал Бога, защо го е създал така, той сам вече се е осъдил на смърт. Такъв въпрос не трябва да се задава. Полковник казва на войника си: Редовой, тази вечер, десет часа, ще отидеш на Витоша да носиш храна. – Слушам, господин полковник! Ако войникът се осмели да запита полковника си, защо толкова късно го праща на Витоша, той непременно ще бъде арестуван. Кой от съвременните хора не е запитвал Господа, защо е създал света по този начин, защо праща страданията на хората? На това основание, и вие трябва да бъдете арестувани от Господа, както полковникът арестува войника. Това са факти, а не голи приказки. Кой човек, като му се случи някакво нещастие, благодари на Бога за него? Кой човек, като е загубил някой от своите близки, се е обърнал към Бога с благодарност за постигналото го нещастие? Теоретически всички сте готови да приказвате, че благодарите на Бога за нещастията, които ви сполетяват, но като дойде до практическата страна на живота, като дойде нещастието до вас, казвате: Не можа ли това страдание да ни отмине? Не можа ли този изпит да се отложи? Това показва, че съвременните хора се нуждаят от дълбоко знание, от положителна наука. Който е придобил това знание, той ще знае своя бъдещ живот, ще знае, какво му носи всеки нов ден и ще бъде готов да посрещне всичко с радост. Който се е домогнал до Божествената наука в живота, той ще може да определи, по височината на човека, какви дарби и способности се крият в него. За такъв човек няма нищо скрито-покрито: както знае своя живот, така ще знае живота и на своите близки. Достатъчно е той да погледне човека, за да разбере, какво се крие в него. Всичко е написано на лицето му. Питам: задавали ли сте си въпроса, кога и

при какви условия се е образувала човешката ръка? Знаете ли, кога и как се е образувала дясната и кога лявата ръка? Ръката е един инструмент, но тя още не представя целия човек. Животните, например, нямат ръце, вследствие на което у тях не се зараждат такива желания, каквито у хората. Човек желае да хване нещо, да направи нещо, да пише, защото той има ръка, в която са съсредоточени такъв род сили. Със създаването на писмеността пък се яви перото и мастилото.

Казвам: когато за пръв път човек е почувствувал красотата и пожелал да бъде красив, едновременно с това възникнал в него стремежът към красиво лице, към усъвършенстване линиите, чертите на своето лице. Също така човек трябва да се запита, защо е доволен и защо е недоволен. Две причини има, за да бъде човек недоволен: понякога той е недоволен от преизобилие, а никога – от недоимък. Например, ситият може да бъде недоволен от голямото изобилие, в което живее, а бедният може да бъде недоволен от недоимъка в своя живот. Значи, както недоволството има две страни, така и доволството, радостта има две страни. Човек може да се радва, когато не му се дават някои блага; той може да се радва, когато получава известни блага. Който иска да изучи дълбокия смисъл на живота, той трябва да го разглежда от две страни. Като разглеждаме живота от двете му страни, ние виждаме, че може да се живее и в тъмнина, и в светлина. Много добрини са създадени в тъмнина, и много злини са създадени в светлина. И обратното е вярно: най-големите добрини са създадени в светлина, и най-големите злини са създадени в тъмнина. Следователно, всичко, каквото се случва в живота, умният човек го използува за добро.

В цитирания стих се говори за глада. Кои са причините, за да настане глад на земята? Всяко нещо има свои причини. Следователно, за да се яви глада, има ред причини. Също така човек може да се запита, кои са причините да се яви зрението в човека? Учените, философите често се запитват: органа на зрението ли се яви по-рано, или стремежа на човека да вижда? Едни от тях поддържат, че първо се е зародило в човека желание, стремеж към виждане, а после се е създал органа на зрението; други пък поддържат точно обратното: първо се е създал органа на зрението, а след това е възникнало желание в човека да вижда. По същия начин се явяват две мнения по въпроса, кое се е появило по-рано – желанието на човека да говори, или органът за говорене? Това са ред философски въпроси, с които учените са се занимавали и продължават до днес още да се занимават.

Съвременната наука не може да отговори на всички въпроси, които интересуват човешкия дух. Голям е стремежът на човешкия дух за знание, но този стремеж не може да се задоволи изведнъж. Всички научни факти,

всички данни, до които науката се е домогнала, както и съчиненията на поети, писатели и философи, са резултат на усилията, които човешкият дух е правил, но един ден този материал ще се преработи, ще даде нещо по-велико, по-хубаво. Всяка мисъл и всяко чувство, които са минали веднъж през ума и сърцето на човека, са оставили свой отпечатък, който постоянно ще се формира, преобразява, докато дойде до своята съвършена форма. Напредналите същества постоянно коригират тия форми.

Казвате: какви са тия напреднали същества? Трябва да знаете, че не само ние живеем в света. Има същества, които живеят под нас, на които съзнанието е преплетено с нашето. Вследствие на това преплитане на съзнанията, всички същества се намират под взаимното влияние на съзнания, по-високи и по-низки от тях. И съзнанието има свои степени на развитие, както и умът и сърцето. Засега ние знаем само четири съзнания: самосъзнание, съзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Освен тези четири, съществуват още шест степени на съзнанието, които обясняват неразрешените въпроси, както и противоречията в живота. Противоречията се дължат на степента на съзнанието, до което е достигнал даден човек. На съзнанието се дължат неправилните образи, неправилните отношения между хората. Понякога човек за нищо и никакво е радостен или скръбен. Следователно, колкото по-високо е съзнанието на човека, толкова по-малко са и противоречията в неговия живот.

„Ето, идат дни," говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята, не глад за хляб, нито жажда за вода." – Кога ще бъде това? – В последните дни. Някои тълкуват, че последните дни са сегашните. Казвате: Как могат тия хора да тълкуват?–Наблюдавали са, правили са ред научни изследвания. Питам: как могат лозарите, по пръчките на лозата, да познават с точност, коя лоза на колко години е? Те са се занимавали по този въпрос, правили са ред научни изчисления. Ако дадете в ръцете на лозаря една лозена пръчка, той ще я прегледа и ще ви каже, че тази пръчка е, например, от едногодишна лоза. Как познава? По устройството на тази пръчка. Всяка изтекла година слага особен отпечатък върху лозата, по който лозарят чете годините ѝ. На същото основание, когато човек говори, по неговата мисъл може точно да се определи възрастта му. На земята живеят млади и стари души: младите души се познават по това, че като са живели малко на земята, нямат много опитности. Старите души пък са живели много; те разполагат с много знания, с големи опитности. Следователно, ако една стара душа греши, тя съзнателно греши; ако прави добро, тя пак съзнателно прави добро. Тия стари души, със знания, с опитности, ние наричаме още напреднали души.
Казвате: Как ще изправим живота си?–Преди всичко, вие трябва да знаете,

че вашият живот още не е духовен, но физически. Всеки човек носи по едно нещастие в себе си. Как можете да се избавите от това нещастие? Чрез великата Божествена наука. Вие ще се избавите от нещастието, от страданието, само когато при вас дойде царската дъщеря на мъдростта. Само тя е в сила да спаси човечеството. Ако хората се занимаваха с Божествената наука, те сами щяха да регулират своя живот, щяха да знаят, каква е волята Божия и щяха да я изпълнят. Който разбира тази наука и я прилага в живота си, той може да се справи с всички удове на своя организъм и да ги управлява. Такъв човек е господар на себе си. Изпълнението на волята Божия подразбира: всичко, което се върши в света, да е проникнато от такава красота и хармония, която да е в пълно съгласие с космоса. При това положение, животът на човека ще бъде в хармония с общия живот на космоса. И оттам: всяко нарушение във вашия живот е по-малко или по-голямо отклонение от общата хармония на космоса. Срещате един добър работник, който живее добре, работи своя занаят и е доволен от живота си. Обаче, направи ли някаква погрешка в живота си, отклони ли се от общия живот той забелязва, че паметта му постепенно отслабва. Какво става с него? Той изгубва работата си и не може вече да я изпълнява.

Някой се хвали, че има силна памет. Щом има силна памет, нека си спомни, де е бил преди 100, 200 или 500 години. Който е развил Божественото съзнание в себе си, той ще помни миналото си, но ще предвижда и бъдещето. Съвременните хора вървят главно в науката и казват: Каквото науката поддържа, това е истината, няма какво повече да търсим. Казвам: съвременната наука изучава главно миналото на човечеството, но това още не е наука. Истинска наука е онази, която изучава бъдещето и прониква в него. Съвременната наука е силна главно в едно отношение – в разрушението. Какво ще кажете, силна ли е съвременната наука в религията, в философията, в поезията? Дойде ли въпрос до разрушението, там тя е силна, и при това толкова силна, че може да унищожи половината земя. Ако дойде до положение да разруши цялата земя, тя ще се прости и със себе си. Това се отнася до западната наука. И съвременната цивилизация е силна със своите разрушителни елементи. Не, това не е наука, не е Цивилизация. Днес и религиозни, и учени спорят. Дето има спор, там истината отсъства. Православните казват: Спасението е в нашата църква. Евангелистите казват: Спасението е при нас. Може ли да има спор между църкви, които служат на един Бог? Питам; може ли да има спор за живота, кой живот е по-добър? Един е живота. Качествата на живота са красота, благоухание и простор. Ако вашия живот води към красота, към благоухание и простор, той е истинския живот, и върху него няма защо да спорите. Човешкия характер пък се познава по издържливостта. Поставете човека в мъчнотии, за да

познаете силата на неговия характер, развитието на неговия ум и благородството на сърцето му. Вземете парите на човека, за да видите, каква е вярата му. Ние говорим за хора, които са дошли на земята да учат и да се изпитват. Има души, които Провидението не е подложило на никакви изпитания. Тия души не се изпитват. Обаче, ако хората не искат да бъдат изпитвани, трябва да се изпратят в страната на вечния мир, дето няма тревоги, няма безпокойствия, но няма и развитие. Всеки човек иска да уреди живота си. И това може да стане, но трябва да се откаже от благата на живота. Който иска да се откаже от злото, той трябва да се откаже и от доброто. Обаче, на този човек веднага подписват паспорта и го изпращат в света на вечния мир. А който иска да се ползува от благата на живота, той ще остане да живее на земята, но не като търговец, а като пчеличка, да работи неуморно и с постоянство.

Сегашния живот на хората зависи от тяхното минало. И за да се освободи човек от своето минало, Бог е вложил в него този вътрешен глад за изучаване Словото Божие. Словото Божие облагородява човека. Под думите „Слово Божие" разбирам целокупния живот. За тази цел човек трябва да изучава земята, с всички живи същества по нея, и небето, с разните слънца и планети; той трябва да изучава хората, техните лица и целия им строеж ; той трябва да изучава изворите, водите, минералите, растенията, животните. Като познава движението и посоката на водите, човек ще разполага с тях и ще ги прекарва през безводни места, да се ползуват от тях ония негови братя, които са лишени от вода. Като познава законите и условията за развитието на растенията, човек ще разполага с тях, ще ги насажда на места, дето растителността е слаба. Това значи да има човек знания! Той ще помага и на страдащи, и на бедни. Някой земеделец страда, гърчи се от мъка. Защо? Житото му не е станало. – Как да му се помогне? – Напълнете хамбара му с жито, и мъката му ще мине. Някой търговец страда. Защо? Дюкянът му се е изпразнил. Напълнете дюкяна му със стока, и той ще се зарадва. Някой ученик плаче. Защо? Не може да реши задачите си. Решете задачите му, и плачът ще престане. На всеки човек липсва нещо. Дайте му това, което му липсва, и той ще бъде доволен. Кой може да даде на хората това, което им липсва? Ето защо, когато вътрешния глад ви посети, благодарете на Бога! Когато страданието похлопа на вратата ви, дайте му едно угощение! Когато в живота ви се яви някаква спънка, поговорете с нея и я угостете! Научете се да давате угощения не за благата в живота, както е било досега, но поне за малките страдания и мъчнотии, които ви сполетяват. Щом ви дойде някое малко страдание, поканете своите приятели на угощение и кажете: Поканвам ви да си хапнем заедно и да благодаря на приятелите си от невидимия свят за изпратения от тях подарък. Великите хора в света са се повдигнали, благодарение на това, че всякога са били доволни, признателни на Бога за

малките страдания и нещастия, които са ги сполетявали. Големите нещастия в живота се дължат на това, че хората изказват недоволството си, задето ги постигнали някакви страдания. И тъй, бъдете внимателни, да не би, като се оплаквате от малките страдания, да налетите на по-големи. Знание е нужно на хората, но в ръцете на невежия знанието е опасно. Някои хора не се ползват от своето знание на място. Ако някой от тях е добър френолог, например, той използува това знание да търси дефектите на хората. Запример, няколко години наред Ломброзо е изучавал престъпните типове, вследствие на което, когото срещал, наблюдавал го, дали няма на лицето му някаква черта на престъпник. Като ходил в Русия, той пожелал да види Толстоя, и през всичкото време го наблюдавал, какви особени черти ще схване на лицето му. Толстой даже пише в своите бележки за това посещение от Ломброзо, като казва, че не се е чувствувал свободен в негово присъствие. Защо? Наблюдавал го е Ломброзо. Няма защо хората да изучават престъпните типове. Те са отклонение от естествените, от нормалните типове. Ако е въпрос за наука, изучавайте нормалните типове. Запример, измерена е височината на човешкия мозък, от центъра до периферията; тя е около 15 см. Всяко най-малко отклонение от тази мярка, говори за едно анормално състояние в човека, т. е. за отклонението му от правия път. Ако пък дължината на линията от ухото до между веждите е приблизително 15 см., то всяко скосяване на тази линия показва отклонение на човека от неговото правилно развитие. Казвате: Как може да дойде човек до правите мерки? Как може да възстанови в себе си тия норми? За да дойде до първоначалното си положение, човек трябва да работи върху себе си, да развива тия центрове, тия линии. Запример, който е милостив и прави добрини, той развива челото си отпред, горе. Който усилено се занимава с умствена работа, в продължение на десет години най-много, той ще развие специфични умствени центрове, които се намират на челото.

Следователно, в развитието си, човек не се увеличава по форма, но по сложност. Ако разтеглим човешките клетки, или материята, от която е направено тялото му, в плоскост, ще видим, че то ще заеме по-голямо пространство, отколкото, ако по същия начин разтеглим най-големия мамут. Човешката материя е фина и разтеглива. В този смисъл, по форма, човек е най-голямото животно на земята. Външно той представя една малка опашата звезда, но в идейния свят той е грамаден. Неговите идеи отиват до слънцето, до звездите. За какво може да мисли един мамут? Преди всичко неговата форма не е толкова голяма, пък и мисълта му се простира на около 2–3 км., а най-много десет километра. Обаче, човекът, с този голям простор на своя ум и с това голямо разширение на своето сърце, може да влезе във връзка с всички хора. Често съм казвал, че ние трябва да любим Бога. Как ще Го любим? Ние ще любим Бога, като дадем

път на всяка благородна мисъл и на всяко благородно чувство в нас. Колкото малки да са тия мисли и чувства, те са Божествени, не трябва да се отхвърлят. Няма човек в света, в когото тия мисли и чувства да не се явяват спонтанно. На него не остава друго, освен да ги приеме в себе си и култивира. И ако съвременните хора не успяват в много свои добри начинания, това се дължи на обстоятелството, че те отблъскват малките Божествени мисли и чувства, а очакват да им дойдат грамадни, велики идеи и мисли. Ние наричаме такива хора грешници, защото те само очакват велики идеи. По този начин тези хора убиват в себе си Божественото, Великото начало. В това, именно, седи нещастието на всички хора. Забележете, при най-скръбното състояние на човека, в ума му ще проблесне една малка мисъл, която ще му донесе необходимата светлина. След това състояние, човек отново ще изпадне в тъмнина. Така се редуват в съзнанието на човека един светъл и един тъмен момент, докато най-после в съзнанието му се образува един светъл кръг, и в него настава пълно затишие, в което той чува тихия глас да му говори: „Не бой се, всичко ще се оправи!"

Един българин изпаднал в някакво тежко състояние и решил да се самоубие. Като размишлявал, по какъв начин да свърши с живота си, той чул в съседната стая един тих глас да пее: „Аз всякога мисля за тебе." Като чул този тих глас, съзнанието му се прояснило, и той казал: Няма да се самоубия, аз имам достатъчно сили да преодолея мъчнотията, в която съм изпаднал. Ще се заловя за някаква работа, макар и най-проста, за да изляза от трудното положение, в което се намирам. Казвам: такава сила е вътрешният глас! Такъв преврат може да произведе той в човека! Сила е този глас – „аз всякога мисля за тебе."

Казвате: Ние не сме толкова чисти, да долавяме и разбираме този глас. – Ще бъдете чисти. – Ние не сме толкова учени. – Ще бъдете учени. – Ние не сме толкова силни. – Ще бъдете силни.– Ние не сме толкова богати.– Ще бъдете богати. – Страданията ни са големи. – Те са за ваше добро. – Живота ни е непоносим. – Ще го носите.
„Ето, идат дни. И ще проводя глад на земята." С този вътрешен глад, именно, Бог ни изпитва, колко Го обичаме. Този глад е вътрешното начало. Бог ще проводи глад, но ще създаде условия да се задоволи този глад. Няма нищо в света, което Бог не може да направи. Той иска да ни направи съучастници в Неговото дело. Можете ли да се радвате на живот, в който не сте взели никакво участие? Бащата ще оре и копае на нивата, а синът ще се облече по последна мода, ще си тури лачени обуща, ще се намаже с най-хубава помада, ще вземе бастун в ръка и ще отиде при баща си, да го пита, как върви работата. Значи, бащата ще работи, а синът ще яде и пие, и с цигара в уста, ще се разхожда нагоре-надолу. Не, такъв син не трябва да се

учи. Синът отива на училище и се връща, но на края на десетте години знае толкова, колкото и в началото на своето учене. Казвам: синът трябва да бъде наред със своя баща. Ученикът трябва да бъде наред със своя учител. Дето е учителя, там трябва да бъде и ученика. Дъщерята трябва да бъде наред със своята майка. Слугата трябва да бъде наред със своя господар. Аз не говоря за обикновения господар, или за обикновения баща. Аз говоря за такъв баща, който храни благородни и възвишени чувства към своя син. Кой баща не иска син му да стане учен и благороден? Кой господар не иска слугата му да стане добър и благороден? Кой учител не иска учениците му да бъдат добри, учени и благородни? Добрият господар иска слугата му да бъде достоен за работата, която му е определил.

Казвам: вътрешният глад ще ви постави в положение да изправите живота си. За тази цел трябва да започнете с разрешаване на мъчнотиите в своя живот. Мнозина се спъват от страдания, от съмнения, от ревност, както и от своите тесни възгледи. Днес е опасно да се говори на хората. Ако им говориш за философия, ще се обидят философите; ако говориш за поезия, ще се обидят поетите; ако говориш за държавата, ще се обидят държавниците. Кому каквото кажеш, се ще се обиди. Питам: кой държавник днес управлява, както Бог изисква? Кой педагог е възпитал учениците си, както Бог изисква? Коя майка е родила децата си, както Бог изисква? Има такива майки, но те са малко, а за в бъдеще ще се срещат повече. Да вършим това, което Бог изисква, туй е идеалното, красивото в света. Това ще се постигне, когато всеки реши да живее, като истински човек. Аз не разглеждам Бога като същество, което ни влияе отвън, но като същество, което живее дълбоко някъде в нас, което при всички условия на нашия живот остава неизменно, и всеки момент изправя живота ни. Всеки може да опита Бога. Как ще Го опита? – Когато изгуби всякаква надежда и помощ отвън, когато животът му се обезсмисли, тогава Бог, вътре в него му остава единствен верен и го крепи. Дали си на земята или в другия свят, дали си в ада или в рая, единствен Той остава с тебе и те крепи. Твоята мисъл, твоето чувство, твоето съзнание е преплетено с Неговото. Псалмопевецът казва: „Никъде не мога да избегна от Твоето лице." Затова, именно, трябва да се изучава разумното Слово, в най-голямото му разнообразие, във всичките му форми.

Има учени хора в света, които са посветили живота си в изучаване на човешката ръка; други – в изучаване на човешкото лице, сърце, човешкия мозък, човешките мускули, кости и т. н. Трети учени са посветили живота си за изучаване на растенията, животните и т. н. Всички тия науки са отлични, те показват на човека пътя към неговото правилно развитие; те са израз на разумното Слово. За в бъдеще, баща, на когото се роди син, няма

да философствува, как се е създало това дете, но ще извика един хиромантик, който по ръката, или по някой от пръстите му, ще каже, какви способности се крият в него, какви добри и лоши черти има и най-после, какво може да излезе от него. Хиромантикът ще даде методи за възпитанието на това дете. Ако пък бащата пита нещо за себе си, той ще му даде начини, как да изправи живота си и как да се освободи от противоречията. Днес и тази наука е опасна. Защо? Защото и съвременният хиромантик, като Ломброзо, търси дефектите в човешката ръка. Като види някой свой познат, ще погледне ръката му и ще каже: Виж, колко е изкривен средният пръст на лявата ти ръка. Виж, какви дефекти има ръката ти! Всяка линия на ръката има своето значение. Запример, когато човек свива ръцете си на юмрук, това означава: Трябва ли да пусна от ръцете си това, което веднъж съм хванал здраво? Някой човек поставя палеца си върху цялата ръка, свита на юмрук, а друг поставя палеца си вътре, между пръстите на ръката. Какво означава едното положение на палеца, и какво – другото? Това са образи, фигури, с които си служим в речта за изяснение на нещата. Когато някой отваря юмруците си, това означава: Аз пущам всичко, каквото съм придобил. Когато някой крие ръцете си, с това заедно той скрива и своето лице. Когато някой отвори ръцете си и покаже дланите си, този е истински човек. Той иска да каже: Ето ме, гледайте, четете по мене, това съм аз. Когато римлянинът поздравлява, той вдига ръката си нагоре, и прикляка малко на едното си коляно. Римлянинът се отличава по своята честност, Европейците се поздравляват с ръкуване. Всяка сутрин, като ставате, вдигнете ръката си към небето и кажете: Господи, погледни ръката ми и кажи, какво трябва да направя днес. Ако имам някакъв дефект, кажи ми, какъв е, и дай ми начин да го изправя. Когато вдигнем ръката си нагоре и я отворим, едновременно с това и мъдростта в нас се разтваря и изпуща светлина навън. Ясновидецът вижда тази светлина и голяма радост изпитва. Следователно, истинското знание седи в това, да схванем идеята, че всички наши удове, както и цялото ни тяло, са проекции на Божията Любов, на Божията Милост и Светлина. Когато лицето на човека е чисто и светло, като на светии, от сърцето му излиза пламък, светлина. От мозъка и от сърцето на много учени излиза също такава светлина. Приятно е на човека да среща хора, на които главите, лицата и сърцата светят. Това значи култура! Аз бих желал и вие така да светите. Щом светите, няма да имате нужда от никаква лампа. Такива братя и сестри, такава публика, на които главите, очите, ушите, устата, сърцата и мозъците светят, са всякога добре дошли. Това значи хора на новата култура! Не е достатъчно само да се говори за новата култура, но трябва да се знае, че хората от новата култура светят. Когато всички хора придобият тази светлина, те ще си подадат ръка, и всички заедно ще светят, ще показват пътя на ония, които са се отклонили от него. Само по този начин ще се създаде Великото Братство в

света.

„И ще проводя глад на земята." Този глад подразбира стремеж към Божественото. Когато Божественото съзнание в човека се пробуди, той свети. Неговото сърце и неговият ум са запалени с Божествения огън на Любовта. Когато се стреми към Божественото, човек ще се домогне и до новата, положителната наука, според която нещата имат съвсем особени тълкувания. Например, според тази наука, Хималаите представят средния пръст на човешката ръка. Там живее Сатурн, падналият бог. Следователно, който търси Правдата, трябва да обърне погледа си към Хималаите и когато се решава някое важно дело, съдиите трябва да отидат на върха на Хималаите, на Монт-Еверест, на Сатурна, там да го решат. Значи, средният пръст на човека се намира на Монт-Еверес. В Америка се намира Меркурий, малкият пръст на ръката. На Монт-Блан се намира Юпитер, показалецът. Де се намира четвъртият пръст, Аполон? На този въпрос вие сами ще си отговорите. Като разглеждам ръката на човека, от гледището на хиромантията, мога да кажа, какво положение заема той в света и какво може да излезе от него. Когато някой иска да развие в себе си достойнство, той трябва да се качи на Монт-Блан. Ако пък иска да развие в себе си справедливост, той трябва да се качи на Хималаите, на Монт-Еверес. Англичаните предприеха няколко експедиции за Монт-Еверест, но не можаха да се качат на него. Там стават големи бури, големи въздушни течения. Някои казват: Какво ни интересува Монт-Еверест? – Трябва да ви интересува. Когато искате да бъдете справедливи, мислено ще се качите на Монт-Еверест, и там ще размишлявате за него. Когато искате да развиете в себе си благородство и достойнство, ще се качите мислено на Монт-Блан, и там ще размишлявате. Когато искате да уредите материалните си работи, ще се качите на най-високата планина в Америка.

„Ето, идат дни," говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята." Чрез този глад се придобива знанието. Този глад събужда вътрешните сили в човека, които го заставят да изучава целия органически свят. Идат дни, когато всички напреднали души, от целия свят ще си подадат взаимно ръка, и знанието, което се е изучавало от хиляди векове в миналото и бъдещето, ще изпълни цялата земя. Казано е в Писанието: „Цялата земя ще се изпълни със знание за Господа." „И ще бъде едно стадо и един пастир, една майка и един баща, едно семейство, един учител и едно училище." Какво по-красиво от това? Красивото иде вече в света!

И тъй, не се обезсърчавайте, но изучавайте нещата! Знанието е за ума, доброто – за сърцето, силата – за духа, благородството – за душата.

Желая на всички да бъдете умни, добри, силни и благородни!

Беседа от Учителя, държана на 25 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

Начало: 10:00

1927_12_28 Кръгове на съзнанието
лекция пред общия окултен клас

КРЪГОВЕ НА СЪЗНАНИЕТО

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено!"

Размишление.

Ще ви дам следното мото:

"Верен, истинен, чист и благ всякога бъди! И Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини."

Какво разбирате под думата "дух"? Когато се говори за човешкия дух, вие разбирате човека в неговата форма. Всъщ-ност под думата "дух" се разбира съзнателно движение. Движат се само разумните неща. Дето няма дух, дето няма разумност, там не може да има движение. Следователно, мъртвите работи не се движат; движат се само живите, разумните неща. Често се говори, че духът обсебил някого. – Не, духът не може да обсебва, той може само да движи човека. Тъй щото, за да говорите за духа, вие трябва да имате ясна представа, що е дух.

Мнозина говорят за душата. Що е душа? Под думата "душа" се разбира възвишеното и благородното в човека, т. е. разумното начало в него, което твори и съгражда. Душата не е нещо отделно от човека. В човека тя се изявява като принцип, който твори, съгражда нещата и ги пази от разрушаване. Душата представя мекия принцип в човека, чрез който се изявява любовта. Духът пък представя силния, мощния принцип в човека. Духът и душата са в такова отношение помежду си, в каквото отношение са умът и сърцето. Ако приемем, че душата е подобна на топлината, а духът – на светлината, могат ли те един без друг? Духът е плоскост, върху която душата се отразява. Същото става и със слънчевата енергия. Ако слънчевата енергия не срещне на пътя си някаква плоскост или по-гъста среда, която да я отрази, тя никога не би се изявила като светлина и топлина. Докато дойде на земята, слънчевата енергия е срещнала в пространството ред плоскости с различни гъстоти, през които се е пречупила неколкократно. Какви и колко пречупвания е претърпяла слънчевата енергия, това е известно на истински учените. Обаче обикновените учени не знаят тия неща. Те едва сега навлизат в положителната наука, в науката на Битието. Истински учените знаят, че земята е обвита в особена материя, която служи като трансформатор на

слънчевата енергия, за да я превърне в светлина, която ние възприемаме чрез очите си. Част от слънчевата енергия се трансформира в топлина, при температурата на която нашият организъм расте и се развива. И топлинната енергия претърпява ред пречупвания. Ако един ден трансформаторът на слънчевата енергия се развали, животът на земята ще изчезне. Това са научни данни, които могат да се проверят. Много научни данни има в науката, много учени хора има в света, но малцина от тях са мъдреци. Запри-мер, учени, интелигентни хора казват, че Духът обсебил някого и го задигнал. – Какво разбират те под "обсебване от Духа"? И в Писанието е казано, че Духът задигнал някого. Това значи, че Духът, който разполага с мощните сили на природата, задигнал някой човек. Той може да задигне не само един човек, но цяло събрание от хора и да ги пренесе от едно място на друго. Ако един асансьор може да задигне стотици и хиляди хора, или стотици и хиляди тона и да ги пренесе от едно място на друго, защо Духът да не може да направи това? Духът има знания, той знае законите, с които природата си служи. Той може да трансформира материята, той може и да я поляризира.

Като говоря върху тези въпроси, едни от вас ги разбират по-добре, а други не разбират всичко. Защо? – Защото не са учени. Те искат да бъдат наред с учените и по този начин се поставят на крива основа. Те трябва да знаят, че никога няма да се постигне равенство в знанието. В неравенството именно седи красотата. Всички хора са братя помежду си, но с различни разбирания. И волът е наш брат, но с рога и копита. И птицата е наша сестра, но с човка, с крила и с пера. Като ни срещнат тия по-малки наши братя и сестри, те бягат от нас, защото не се отнасяме с тях, както трябва. Като дойдат до науката за отношенията, хората се спъват. До едно място и светските, и религиозните хора вървят добре, но като дойдат до ония тънки, деликатни вътрешни отношения, всички спират и казват:" Опасна е тази зона, по-нататък не може да се върви." Като дойде до това място, майката казва:" Не струва човек да става майка, да ражда деца." Като дойде до това място, бащата казва:" Не струва човек да става баща." Учителят пък казва:" Не струва човек да бъде учител, да учи и да възпитава тия неблагодарни деца." Като дойдат до тази зона, всички хора се спират и казват:" Не струва повече да вървим." – Това е зона на замръзване, която непременно трябва да се премине и да се върви напред. Зад тази зона има още една, по-опасна, която също така трябва да се мине. За да минете благополучно тия две зони, вие трябва добре да се екипирате. Зад тези зони ще влезете в областта на красивия живот.

Като ви наблюдавам, виждам колко често се менят състоянията ви. Един ден сте вдъхновени, разположени, готови да обхванете целия свят. Два деня след това отпадате духом, вървите с наведена глава, тежко ви е нещо.

Защо ви е тежко? – Много причини има за това. Преди всичко не сте дишали правилно, вследствие на което е станало свиване на кръвоносните ви съдове.Затова мозъчната ви енергия не тече правилно; етерното ви тяло не е в хармония с физическото. Тия състояния предизвикват вътрешно подпушване в човека и той започва да се съмнява, да вижда всичко наопаки. От вашето разположение зависи да виждате нещата налице или наопаки. Например, купувате си лотариен билет и спечелвате 50 000 лева. Вземате парите в джоба си и тръгвате към дома си весел, разположен. Де кого срещнете, виждате все сияещи лица – щастливи, доволни. Във всеки чо-век виждате доброто. Друг някой носи в джоба си 50 000 лева и минава през една гора. Срещат го разбойници и го обират. Като остане без пет пари, де когото срещне на пътя си, счита, в него вижда разбойник. Този човек вижда навсякъде лошото. Питам: Кое от двете положения е право – първото или второто? Добри ли са всички хора или лоши? В първия случай всички хора бяха добри, защото вие бяхте добре разположени. Във втория случай всички хора бяха лоши, защото разбойниците ви обраха. Значи, дали хората ще бъдат добри или лоши, това зависи от вашето разположение или неразположение.

За да не изпадате в заблуждения, да не правите криви заключения, вие трябва да проучавате състоянията си. Разположение и неразположение, това са състояния на съзнанието. Съзнанието представя плоча, подобна на све-точувствителната плоча във фотографията, вследствие на което върху него се отпечатват и най-малките промени, които стават в психиката на човека. Когато забележите най-малката промяна в съзнанието на човека, вие трябва да бъдете внимателни, да не го безпокоите, да не философствувате върху това, което той преживява, защото и вие можете да се натъкнете на същото положение. Въпреки вашата философия и вие можете да направите същата погрешка. Какво трябва да направите? – Дайте такъв пример на човека, че да разбере от вас как трябва да постъпва. Обрали някого. Не му казвайте, че Господ е добър, че ще му помогне, че ще се уреди работата му, но ако е беден, а вие разполагате, имате пари, подпишете му един чек да види Божията помощ, изпратена чрез вас. А тъй, че Бог ще му помогне, че работата ще се уреди, че аз те обичам – това са празни думи, които нищо не струват. Стои пред тебе гладен, гол, бос човек, а ти му казваш, че го обичаш. Докажи това по някакъв начин. Облечи го, нахрани го, задоволи го и този човек, без твоите изявления в любов, ще разбере, че го обичаш. Гладният да се моли, разбирам. Той се моли, за да го нахрани някой. Но ситият да се моли – не разбирам. Трябва ли ситият да се моли за гладния? – Не, ситият трябва да повика гладния у дома си, да го нахрани, да го облече, а после може да му поговори малко за Божията Любов. Иначе думи без добри дела създават противоречия в живота.

Следователно преди да учите хората как да постъпват, вие трябва себе си да научите. Тази наука е най-мъчна. Тя е особен род педагогия, която малцина имат търпение да изслушат, а още по-малко търпение да я приложат. Не е лесно човек да възпита себе си, да си създаде правилна обхода към всички живи същества. Изнасям в беседите си един пример, но вие казвате:"Този пример се отнася за еди-кого си." Друг казва:"Този пример визира мене." – и се обижда. – Не, примерите, които се дават в Школата, са общи за всички живи същества. Те са обиколили и обикалят целия свят с цел да поучат хората. Те се отнасят до живите същества, а не до мъртвите, не до камъните. Следователно ако искате да се ползвате от тях, тълкувайте ги в положителен смисъл. Не е лесно да се възпита човек, да придобие добра обхода, външна и вътрешна. Мъж и жена се скарали. Жената казала няколко обидни думи на мъжа. Той се ядосал, потъмнял, не може да преглътне тези горчиви думи на жена си. Той ги носи като забити гвоздеи в съзнанието си, не може да се освободи от тях. Срещате този човек на пътя си и се чудите защо не иска да ви поздрави. Зает е човекът, бори се с тия обидни, горчиви думи, които жена му е казала. – Оставете го спокоен, време се изисква, докато той асимилира тази отрова в себе си.

Един българин от Костенец-баня имал обичай да понатупва жена си по всички правила на Евангелието. Той наскоро се обърнал към Евангелизма, започнал да чете и да изучава евангелието. Като понабивал от време на време жена си, той се оправдавал с един стих от Евангелието, според който се казвало: "Когото Бог обича, него наказва." Един ден жена му била нещо неразположена, преживявала някакво особено състояние, което раздразнило мъжа й, и той я набил. Огорчена и обидена, тя му казала:"Да знаеш, че цял живот няма да ти простя за този бой!" Той отишъл на лозето и започнал да копае, но работата не му вървяла. Защо? – Измъчвало го нещо, съжалявал, че бил жена си. Отново започвал да копае, но копането не му се поддавало. Върнал се най-после от лозето, отишъл право при жена си и казал:" Моля ти се да ме простиш! Не постъпих добре с тебе. Отидох на лозето да копая, но не можах, мъчно ми е, искам да ме простиш." Иначе, мисли си той, отиде моят евангелизъм. Питам: Защо този човек пъшка и се мъчи? – Като ударил жена си, той възприел нейното тежко състояние, затова се мъчи. В този случай тя станала господарка, а той – слуга. Целият ден той се разправял със състоянието, което било в нея. Той се запитвал:" Като си толкова голям евангелист, любиш ли жена си?" Нещо отвътре го запитвало: Ами тя покорява ли се на мъжа си? – Дето има любов, там има покорство; дето няма любов, никакво покорство не съществува. Следователно, подчинение, покорство може да съществува само при любовта. Щом няма любов, това вече е насилие. При любовта подчинението иде по естествен път, защото, който люби, той не

злоупотребява със своята власт.

И тъй, всичко, каквото се случва в живота на човека, трябва да се обяснява разумно. Всяка промяна в съзнанието има своето разумно обяснение. Не е достатъчно само да кажете, че ви е мъчно, но трябва да знаете причините, защо ви е мъчно. Мъчнотиите могат да бъдат от физически характер: яли сте някаква мъчносмилаема храна. Те могат да се предизвикат и от някаква сърдечна или умствена причина. Следователно, човек трябва да знае причините за промените, които стават в съзнанието му. Всяко съзнание може да се представи във вид на кръг. Според това, доколко е широко и пробудено дадено съзнание, дотолкова и този кръг ще бъде голям. В такъв смисъл съзнанията на всички същества се представят във вид на безброй концентрични кръгове, от които вътрешният е най-малък. Външният кръг, като най-голям, прониква през всички останали съзнания, които неизбежно трябва да му се подчиняват. Те съставят органи на външното съзнание, което, от своя страна, ги направлява. Значи всяко вътрешно съзнание трябва да се подчини на всяко външно, което е над него, а всички заедно трябва да се подчиняват на най-външния кръг. Казвате:" Аз не вярвам в Бога." – Ти риташ против остен."Аз не вярвам на ангелите." – Ти риташ против остен. – "Аз не вярвам в светиите и в гениите." – Ти риташ против остен. Светиите, ангелите, гениите, това са кръгове, които съществуват в самия тебе и стоят над твоето съзнание. Ти можеш да виждаш само това, което е под тебе, но не можеш да виждаш онова, което е над тебе. Това, което е над тебе, всякога може да те вижда. Понякога вие усещате влиянията на външните кръгове. Съществата от тия кръгове предварително още знаят какво ви чака, какви страдания ви се готвят, затова вземат мер-ки да ви помогнат. Те виждат, че вие сте тръгнали в крив път, и започват да ви въздействат. Ако не можете да ги разберете, те ще ви създадат такъв род страдания, които събуждат вашата мисъл. Щом почнете да мислите, започвате правилно да чувствате и тръгвате в правилния път.

Да допуснем, че имате всичко 30 кръга, т. е. 30 съзнания, които се проникват едно друго. Най-външният кръг има сила и власт да заповядва на останалите 29; обаче най-вътрешният няма никаква власт, никаква сила. Той се чувства сам, всички могат да му заповядват. Той заповядва само на себе си. Съзнанието на всеки човек постепенно се разширява и в този процес той изживява различни състояния. Когато се намира в най-вътрешния кръг на съзнанието, човек се усеща съвършено сам, от всички изоставен, никой не го обича и мисли, че нищо не може да направи. Това състояние се продължава около два-три часа. След това съзнанието му започва помалко да се разширява; той минава през всички останали кръгове на съзнанието, докато най-после дойде до 30 кръг. Щом влезе в

това съзнание, човек започва да се чувствува свободен, доволен от себе си. Той мисли, че много знае, че всичко може да направи. Според законите на астрологията и на хиромантията може точно да се определи в кой кръг на съзнанието се намира човек. Никой не може да остане постоянно в един и същ кръг. В съзнанието му стават постоянни слизания и качвания. Това именно представя красотата на живота. Художникът може да нарисува тия кръгове, според които всеки ден можете да определяте, в кой кръг на съзнанието се намирате. Всеки кръг е свързан с известни сили на природата, вследствие на което човек е носител на тия сили. Добре е да нарисувате тия кръгове с цветни моливи, а в средата им да поставите човека. Ще имате една хубава картина, която трябва да изучавате. Тези кръгове представят новите съзнания, които действуват в света.

Сега като говоря за съзнанията, мнозина могат да се изложат на противоречия, да кажат:"Защо трябва да изучаваме кръговете на съзнанията, през които минава човек? Днес ние се нуждаем от хляб и само от хляб – нямаме време да учим." Всеки гледа да изкара нещо, да се прехрани. – Според мене какъвто и да е човек, каквото положение да заема той, пак има малко време да учи. – Търговец съм, нямам свободно време. – И като търговец имаш малко свободно време да учиш. Учението е необходимост за всяка душа. Що се отнася до сиромашията, до болестите и страданията в света, те са условия, които подтикват човека към учение. Аз не искам сега да демонстрирам тия работи. И без да ги демонстрирам, вие сами имате много случаи в живота, от които проверявате истинността на моите думи.

Наскоро един наш брат заболя от нищо и никакво. На врата му се явил малък сърбеж и той се почесал няколко пъти. С почесването той разранил мястото, потекло малко кръв, но като нямал памук, нито чист плат, с който да попие кръвта, станало инфекция на кръвта, вследствие на което вратът му се подул. Ако не бяха се обърнали за помощ, кръвта му щеше напълно да се отрови. Като отидох да го видя, намерих положението много сериозно. Почудих се как се е оставил до това положение да се инфектира кръвта му. – Както и да е, въпросът беше по-скоро да му се помогне. В това време близките му го убеждавали да му се направи операция. – Защо ще ти правят операция? – "Остави се, съвсем капитулирах." – Не си капитулирал, но отсега нататък ще учиш уроците си. Сега научи първия урок. Важното е, че домашните на този наш брат решили да му правят операция. И той се убедил, че не може без операция. – Не, и без операция ще мине. – Как? – Имай търпение, ще видиш. – Не се мина много време, на врата се отвориха няколко дупки, отдето изтече около кило и половина нечиста материя. След това братът се усещаше отслабнал. – Как да не се усеща отслабнал? Мнозина от вас се плашат дали ще оздравеят, дали ще

мине болестта им. Те се боят от смъртта. Писано е на човека дали ще умре от дадена болест, или не. Лекарите казват за някой болен, че ще умре. – Няма да умре. Когато трябва да умре, и здрав да е, чо-век пак ще умре. Ще го вземат по някакъв начин и той няма да разбере как е станало това. Досега аз съм казал само на един човек кога ще умре. Определих точно деня и часа на неговото заминаване. Казах му, че след шест месеца ще замине за онзи свят. На друг човек досега не съм казвал кога ще замине и няма да кажа. На всеки човек е определено точно кога ще замине. Като ученици вие не трябва да се страхувате от смъртта, нито от болести и изпитания. Болестите и изпитанията ще дойдат, но зад всяка болест, зад всяко изпитание има кръгове, които играят важна роля в процесите на съзнанието. Всички болести се дължат на известна дисхармония в човека. Когато черният дроб на човека се разстрои, това показва, че в неговите низши чувства има нещо неправилно. Когато го боли главата, това показва, че в мислителните му способности, в неговите мозъчни центрове има някаква дисхармония. Това значи, че той не мисли право. Когато сърцето на човека се свива, това показва, че в милосърдието му има някаква дисхармония. Досега не съм срещнал милосърден човек, на когото сърцето да се свива. Щом сърцето ти се свива, ти трябва да проявиш своето милосърдие. Като проявиш милосърдието си, сърцето ти ще почне да се разширява. – Ама сърцето ми тупа неправилно. – Как да не тупа? Ще тупа, защото не си милосърден. Преди години ти беше по-милосърден отколкото сега. Щом проявиш милосърдието си, сърцето ти ще почне правилно да бие. Децата са по-милосърдни от възрастните, но майките им не дават да проявяват милосърдието си. Какво искате от човек, който държи ръцете в джобовете си, или от онзи, който държи ръцете си под мишците си? За такъв човек ние не можем да имаме добро мнение. Вие не можете да си обясните причината на тези неща, но те се дължат на известни недъзи у хората. Всеки недъг показва, че един от кръговете на тяхното съзнание не функционира правилно. Някой обича да почесва главата си. Това показва, че един от кръговете на съзнанието му не действа правилно. Друг държи главата си малко накриво. Защо? – Един от кръговете на неговото съзнание не действа правилно. Всички кръгове на съзнанието трябва да се поставят в ред и порядък. Тези кръгове представят известни сили, известни енергии, които заобикалят човешката душа. Тези сили се предават именно чрез кръговете на съзнанието. От тези кръгове зависи успехът или неуспехът на човека.

Това, което ви говоря за кръговете, представя положителни знания, които всички трябва да придобиете. Ще кажете, че знаете тия неща, че сте ги учили. Който казва, че знае тия неща, нека се опита да превърне желязото в злато. Може ли да има мъчнотии онзи, който е в състояние да превърне желязото в злато? Невъзможно е този човек да има мъчнотии, които да не

може да разреши. Този човек ще вземе сто килограма желязо и ще го превърне в злато. С тези пари той ще има най-скъпите книги в света, ще обиколи света и ще придобие много знания. Ще кажете, че това не се отнася до вас. Това знание е достъпно и за вас, но кой досега е могъл да превърне желязото в злато? Други ще кажат, че не се нуждаят от такова знание, с което да превръщат желязото в злато. – Това е друг въпрос; важно е, че желязото може да се преверне в злато. Наистина, вие сте далеч от това знание. Както ви гледам сега, за да дойдете до това знание, трябват ви поне още хиляда години учение, и то само половината от вас могат да направят това. На останалата половина трябват още хиляда години, за да дойдат до положение да превръщат желязото в злато. Изобщо изискват се още три хиляди години, докато част от човечеството бъде в състояние да превръща желязото в злато.

И тъй, виждате какво нещо е съзнанието, колко бавен е процесът на разширяване и пробуждане на човешкото съзнание. Аз сам ще се чудя, ако мога да превърна една желязна пръчка в златна. Сила е това! Кой няма желязо в своята мисъл? Изкуство е обаче това желязо да се превърне в злато. Представете си, че вие имате едно любовно чувство в себе си, обичате някого. Значи намирате се под влиянието на Венера. Това е Божествено чувство. Но по едно време се яви Сатурн, понеже и той обича Венера, и пусне микроскопическа част от своето желязо в кръвта ви. Това желязо веднага пуща отровата си и вие усещате, че е станала някаква промяна у вас. Тази част от желязото, която Сатурн е внесъл в кръвта ви, е микроскопическа, съставя една милионна част от милиграма, но тя създава известна пертурбация у вас, вследствие на което по цели нощи не можете да спите. Какво трябва да направите при това положение? Ще вземете това желязо и ще го превърнете в злато. По кой начин? – Ще внесете слънчевата енергия у вас. Като повикате на помощ Слънцето, бог Аполон, той веднага ще ви покаже начини, как да превърнете желязото в злато. Щом успеете да превърнете желязото в злато, веднага в ума ви ще просветне една светла, красива мисъл. Така постъпват и християните. Като се намерят в някакво затруднение, те дълго време се молят на Бога, докато най-после в ума им блесне някаква светла мисъл и по този начин разрешават своята мъчнотия. След това, колкото да ги бият, те са радостни и весели: пеят и благославят Бога. Те се обръщаха към своите братя с думите:" Братя, няма защо да се страхувате. Бог е дошъл на земята и превърнал желязото в злато." Следователно намерите ли се в трудно положение, ще се молите ден, два, три, седмици и месеци наред, докато превърнете всичкото желязо в кръвта си в злато. Някога не са нужни много дни. Достатъчни са няколко часа, за да стане това превръщане. На какво се дължат отрицателните състояния у вас? Те се дължат на това, че кръговете на вашето съзнание не са още уравновесени. Няколко часа сте радостни и весели и след това

казвате:"Тежко ми е нещо на душата." – Няма какво да ви е тежко. Трябва да работите върху себе си, за да изпитате силата на вашата молитва. Има начин, по който всеки от вас трябва да се научи специфично да се моли. Учителят няма да ви даде наготово тази специфична молитва; всеки сам трябва да я намери. Тази молитва е магическа. Тя е в състояние да превръща неблагородните метали в благородни.

Тази молитва е сила Божия. Тя е формула, пред която няма нищо невъзможно.

Питам: вие вярвате ли в това? Ще кажете, че вярвете. Според мене наполовина вярвате, защото ще се запитате дали сте проверили това нещо. Вие отчасти знаете това, защото сте още в началото на своето учение. В бъдеще с това знание никъде няма да ви приемат. Не е въпрос само да се проповядва. В този живот се изискват сили от човека. Не е достатъчно само да обърнете човека към Бога, но трябва да му покажете начин, как да работи. Като отидете на небето, можете да останете няколко години там, но трябва да знаете как се работи. Не е достатъчно да заведете приятеля си в университета, но той трябва да учи, за да свърши успешно. Казвате:" Ние знаем тия работи, знаем, че трябва да се любим." – Това знание, което имате, може да ви помогне, но има едно съществено знание, към което всички се стремят: то е знанието на безсмъртието.

Казвате, че много работи не ви са ясни. Питам: изучавали ли сте кръговете? Знаете ли имената на всички кръгове? По-нататък в 30 последователни лекции ще се спра да говоря за всеки кръг специално, да ви запозная с техните отличителни черти. Вие наистина имате много знания, но едно, което ви пречи, е че имате високо мнение за себе си. Това подразбира, че мислите за себе си повече, отколкото сте всъщ-ност. Някой казва, че е много силен.

За да познае колко е силен, ще го подложим на подигравките, на закачките на всички ученици от класа да видим доколко ще издържи. Ако някой брат каже нещо лошо за него, той веднага ще започне да се оплаква": Знаете ли какво ми каза еди-кой си брат?" – Какво е казал брат ти? Случайно езикът му се е подхлъзнал и казал нещо лошо. Кой от вас не е казал лоша дума за никого? Кой от вас не се е заканвал на никого?

Една ученичка от осми клас в една от софийските гимназии разправяше следното: Един ден дошъл инспектор да ревизира един от учителите. За да покаже на инспектора, че има добра дисциплина в класа, от време на време учителят се обръщал към ученичките и им се заканвал с пръст. С това искал да им обърне внимание да се държат добре пред инспектора.

Като видели това, ученичките започнали още повече да се смеят, видяло им се смешно.

Сега ще ви дам една елементарна формула, която можете да употребявате при всички случаи на живота си, добри или лоши. Каквото добро или зло да ви се случи, веднага произнесете в себе си тази формула и вижте какво ще стане в душата ви. Формулата е следната: "Господи, аз Те благославям хиляди и милиарди пъти." Кажете формулата само тогава, когато не мислите нищо лошо. И в най-голямото зло или нещастие да се намерите, не казвайте:" Господи, аз ли съм най-големият грешник в света?" Кажете си новата формула: "Господи, аз Те благославям хиляди и милиарди пъти." Докато се считаш голям грешник, ти си в най-вътрешния кръг сам, изоставен. Щом кажеш: "Господи, аз Те благославям хиляди и милиарди пъти", веднага ще се намериш в най-външния кръг, ще имаш сила и живот. Веднага пътят ти ще се отвори навсякъде и по най-естествен начин ще се справиш с мъчнотиите си и ще постигнеш всичко онова, за което си роден. Всеки човек е роден за нещо. За да обясня своята мисъл, ще взема за пример Библията, или Евангелието. Виждате, че тези Свещени книги са съставени от много листа. По какво се различават листата на Свещената книга? Листата на Свещената книга се различават по това, че всеки от тях съдържа специфично знание. При това всеки лист е съставен от опреде-лен брой редове; всеки ред се отличава от другите по своето специфично съдържание. Не само това, но всяка дума, всяко изречение се отличава от другите също по своето специфично съдържание. Слоговете, думите и изреченията на всеки ред се различават едни от други. Ако липсва един от слоговете на една дума, той лесно може да се възстанови. Ако липсва цяло изречение, възстановяването му е вече още по-мъчно. При това всеки трябва да знае за себе си какво представя в тази Свещена, в тази Божествена книга: дали е само буква, слог, дума или цяло изречение. Ако сте буква само, трябва да знаете колко пъти се повтаряте в цялата книга. Броили ли сте например на колко места се среща буквата "б" в Библията? Колко време ще употребите, ако трябва да преброите на колко места се съдържа всяка буква в Библията? Това е една трудна задача, която в бъдеще ще ви се даде.

Има една наука кабала, според която по един правилен начин може да се направят изчисления, да се види колко пъти се среща в Библията буквата б например. За това се изисква постоянство. Тази задача не може да ви се даде сега, понеже нямате време да я изпълните. Ако направите това изчисление, сега то ще представя за вас безполезен труд. Вие няма да знаете защо и за какво ще ви послужи това изчисление. Като правите тези изчисления, трябва да имате специален дневник, специален бележник, в който да си отбелязвате всички тия неща. Някои си държат дневник за

всичко, каквото им се случва в живота. Една госпожица пише в дневника си:" Днес ми дойде на гости моята добра приятелка, с която разменихме доста остри думи. Тя ме обиди и аз на свой ред я нарязах, както трябва." – Това не е дневник. Когато човек говори или пише, той трябва да регулира чувствата си, да знае какво да каже. За всяка дума се държи сметка. Христос казва: "За всяка празна реч ще бъдете съдени, ще давате отчет."

Като знаете това, вие трябва да държите сметка за всяка изговорена или написана дума.

"Бог царува на небето. Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено."

10. Лекция от Учителя, държана на 28 декември, 1927 г., София.

Начало: 19:00

1927_12_31 Отворените очи
извънредна беседа
ИК "Всемир", 1997г., София
КНИГА: Тихият глас, извънредни беседи 1924-1930г.

ОТВОРЕНИТЕ ОЧИ

Имайте предвид, че изтеклата 1927 г. беше сляпа по отношение вас и вашите постъпки, но настъпващата 1928 г. има две очи. А всяка година, която има две очи, тя зорко бди върху делата на хората. Следователно тази година може да ви донесе много радости, но ако сте невнимателни, тя може да ви донесе и много страдания. Ако турите осморката в хоризонтално положение, тя представлява човешките очи. Общият сбор на цифрите в 1928 г. дава числото две: 1 + 9 + 2 + 8 = 20 = 2. Числото 2 представлява Божествената съкровищница - богатствата, които Бог раздава. Но там, където има богатства, всякога има и спорове.

И така, ако очите ви са отворени, вие ще използвате разумно богатствата, които Бог ще ви изпрати през новата година. Ходите ли обаче по ума, който сте имали през изтеклата 1927 г., богатствата ще минат и заминат покрай вас, без да ги използвате разумно. Ето защо бъдете внимателни през тази година, защото Господ ще гледа през две очи. Щом е тъй, и вашите очи трябва да бъдат отворени. На когото очите са отворени, и Божието благословение ще дойде върху него. На когото очите са затворени, Божието благословение ще мине покрай него и ще го отмине, и той всеки ден ще остава със своята празна торба.

Та казвам: Използвайте разумно всеки ден от годината, защото не се знае колко ще живеем на земята. Другите неща, които имате в живота си - грижи, смущения, противоречия и тем подобни - не могат да се разрешат, ако нямате онази вътрешна интензивна връзка, която човек трябва да има с Първото начало на живота. Аз употребявам думата "Първо начало на живота" вместо думата Бог, защото от дълго употребление хората са я изопачили. Често хората мислят за Бога като за нещо физическо, всъщност Бог е Първото начало, което осмисля живота. Няма по-красив момент за човека от този да почувства за една минута поне присъствието на това Първо начало в себе си. То внася мир, радост и светлина в душата на човека и тогава той разрешава правилно всички въпроси в живота си, при което в него се заражда едно възходящо чувство и сила за работа, без да се спъва от своите външни и вътрешни изпитания.

Та казвам: Божията Любов е Любов, която преодолява всички мъчнотии. Само Божията Любов няма дефекти. Любов, която се помрачава, не е

любов; любов, която се размътва, не е любов; любов, която отслабва, не е любов. Това са само афекти, чувства. Това, което остава едно и също при всички условия в живота на човека, бил той богат или сиромах, силен или слаб, здрав или болен, е Божествена Любов. Божествената Любов никога не се мени - тя винаги остава една и съща и по смисъл, и по съдържание. Божествената Любов има качеството да се разширява, т.е. да изменя своята форма. Като не разбират качеството на Божията Любов, хората казват, че тя се изменя, всъщност в тази Любов има вътрешно разширение. Вследствие на това, когато очите на хората са отворени, Божията Любов внася в тях мир и радост, а когато очите им са затворени, тя внася в тях смущения и скръб.

През тази година гледайте вашите врати и прозорци да бъдат отворени, та като мине Божествената торба с богатствата покрай вас, да си поискате от Божествените вестители. Който иска, той винаги получава. Законът е такъв. Някой казва: "Господ знае от какво имам нужда и ще ми даде нужното." Не, дава се само на този, който иска. Никой Учител в света не се натрапва на ученика си, но ученикът сам трябва да похлопа на вратата на Учителя си. Тогава Учителят ще отвори Божествената съкровищница и ще му даде от богатствата, които са в нея. Кога получава детето храна? - След като плаче дълго време пред майка си. Тогава майката му дава. Кога получава петелът храна? - Когато кукурига известно време пред вратата на господаря си. Тогава сърцето на господаря му се отваря и му дава храна. Някой казва: "Човек не трябва да иска." - Не, едно от качествата на великия живот, към който се стреми човек, е искането. Значи човек трябва да иска. Аз не говоря за просията. Да проси човек, това е нахалство. Да искаш, значи душата ти да е пълна с желание да учиш. Ти можеш да искаш само от приятели, ти можеш да искаш само от баща си и от майка си. От неприятеля си можеш да искаш само ако си изпаднал в плен, да ти подари живота. Затова казва Христос: "Хлопайте, и ще ви се отвори, търсете, и ще намерите; искайте, и ще ви се даде!" Това изисква разумният начин на живеене. Вие трябва да разбирате правилно какво значи да се молиш и какво да искаш. Сега Бог ви изпитва дали ще искате, или ще се молите Кой се моли? - Грешникът. - Защо? - Защото греши. Щом се молите, вие сте в положението на грешниците. Тогава не можете да искате.

И тъй, първата фаза в живота на хората, докато са грешници, е да се молят. Щом отношенията на хората към Бог станат правилни, те са вече праведни, влизат във втората фаза на живота и тогава те ще искат. За тия хора Господ казва: "Преди вие да искате, Аз ще отговоря на всички ваши желания."

Аз ви желая да завършите с първата фаза на вашия живот - с молитвата, с моленето и да започнете втората фаза - да искате. Докато човек греши,

молитвата е необходима за него като средство за лекуване. Когато говоря за лекуването, подразбирам, че човешката душа трябва да се изчисти от онези наслоявания, утайки на греха и като се изчисти от него, минава във втората фаза.

Та сега вие ще искате, а като завършите с искането, ще дойде нещо по-хубаво. Какво ще бъде това нещо? Идната година като видя дали очите ви са отворени или не, ще ви кажа какво ще бъде това нещо, което е по-хубаво от искането. През тази година искам от вас три неща: да хлопате, да търсите и да искате. Не искам нито един от вас само да се моли.

И тъй, желая всички Божии благости да ви посетят тази година и да внесат мир и радост в душите ви!

Беседа, държана от Учителя на 31.XII.1927 г., 24.00 ч., по случай посрещането на Новата 1928 година в София